
พระคัมภีร์ มอรมอน

พยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่ง
ของพระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์ มอรมอน

พยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่ง

ของ

พระเยซูคริสต์

พระคัมภีร์มอรมอน

เรื่องราวที่เขียนไว้

ด้วยมือของมอรมอน

บนแผ่นจารึก

ที่นำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ

ดังนั้น, เรื่องราวนี้จึงเป็นความย่อจากบันทึกของผู้คนของนีไฟ, และของชาวเลมมันด้วย—เขียนถึงชาวเลมมัน, ผู้เป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และถึงชาวยิวและคนต่างชาติด้วย—เขียนตามบัญญัติ, และโดยวิญญูณแห่งการพยากรณ์ และการเปิดเผยด้วย—เขียนและผนึกไว้, และซ่อนไว้กับพระเจ้า, เพื่อมันจะไม่ถูกทำลาย—เพื่อจะออกมาโดยของประทานและเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเพื่อให้เกิดการแปลความหมายในนั้น—ผนึกไว้โดยมือของโมโรไน, และซ่อนไว้กับพระเจ้า, เพื่อจะออกมาในที่สุดโดยทางคนต่างชาติ—การแปลความหมายในนั้นโดยของประทานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

ความย่อที่นำมาจากหนังสือของอีเธอร์ด้วย, ซึ่งเป็นบันทึกของผู้คนของเจเร็ด, ผู้กระจัดกระจายไปในเวลาที่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน, เมื่อพวกเขากำลังสร้างหอสูงเพื่อไปให้ถึงฟ้าสวรรค์—ซึ่งเป็นไปเพื่อแสดงแก่ผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลว่า พระเจ้าได้ทรงทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่อะไรบ้างเพื่อบรรพบุรุษพวกเขา; และเพื่อพวกเขาจะได้รู้จักพันธสัญญาของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกทอดทิ้งตลอดกาล—และเพื่อให้ชาวยิวและคนต่างชาติมั่นใจได้ด้วยว่าพระเยซูคือพระคริสต์, พระผู้เป็นเจ้านิรันดร์, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ประชาชาติทั้งปวง—และบัดนี้, หากจะมีข้อบกพร่องก็เป็นด้วยความผิดของมนุษย์; ดังนั้น, จงอย่าตำหนิเรื่องของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, เพื่อจะได้พบว่าท่านไม่มีจุดต่างพริ้วที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์.

แปลจากข้อความเต็มในแผ่นจารึกเป็นภาษาอังกฤษ

โดย โจเซฟ สมิท, จูเนียร์

จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษครั้งที่หนึ่งใน

พอลไมรา, รัฐนิวยอร์ก, สหรัฐอเมริกา, ในปี ค.ศ. ๑๘๓๐

จัดพิมพ์โดย

ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์

แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

ชอลท์เลคซิตี, รัฐยูทาห์, สหรัฐอเมริกา

พระคัมภีร์มอรมอนคือพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เล่มหนึ่งที่ทัดเทียมกับพระคัมภีร์ไบเบิล พระคัมภีร์มอรมอนเป็นบันทึกเกี่ยวกับการปฏิบัติของพระผู้เป็นเจ้าต่อผู้คนสมัยโบราณที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ของทวีปอเมริกาและบรรจุความสมบูรณ์แห่งพระกิตติคุณอันเป็นนิรันดร์ไว้

หนังสือเล่มนี้เขียนไว้โดยศาสตราจารย์หลายคนโดยวิญญานแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผย ถ้อยคำของพวกเขา ซึ่งเขียนไว้บนแผ่นจารึกทองคำ ได้รับการย่อและยกมากล่าวโดยศาสตราจารย์และนักประวัติศาสตร์ซึ่งมีนามว่ามอรมอน บันทึกนี้บอกเล่าเรื่องราวของอารยธรรมอันยิ่งใหญ่สองแห่ง แห่งหนึ่งมาจากเยรูซาเล็มเมื่อ ๖๐๐ ปีก่อนคริสตกาล และต่อมาแยกออกเป็นสองประชาชาติ, โดยเรียกกันว่าชาวไนไฟและชาวเลมมัน อีกแห่งหนึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้านั้นนานแล้วเมื่อพระเจ้าทรงทำให้ภาษาที่หอบาเบลสับสน กลุ่มนี้เรียกกันว่าชาวเจเร็ด หลังจากเวลาหลายพันปี, ผู้คนทั้งหมดถูกทำลายเว้นแต่ชาวเลมมัน, และพวกเขาคือบรรพชนส่วนใหญ่ของชาวอินเดียนแดง

เหตุการณ์สำคัญที่สุดซึ่งมีบันทึกไว้ในพระคัมภีร์มอรมอนคือการปฏิบัติศาสนกิจเป็นการส่วนพระองค์ของพระเจ้าพระเยซูคริสต์ท่ามกลางชาวไนไฟภายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ได้ไม่นาน เหตุการณ์ดังกล่าวแสดงหลักคำสอนของพระกิตติคุณ, วางแนวทางแผนแห่งความรอด, และบอกมนุษย์ว่าพวกเขาจะต้องทำสิ่งใดเพื่อจะได้สันติสุขในชีวิตนี้และความรอดนิรันดร์ในชีวิตที่จะมาถึง

หลังจากมอรมอนยุติการเขียนของท่านแล้ว, ท่านมอบเรื่องราวนี้ให้โมโรไนบุตรของท่าน, ซึ่งเพิ่มเติมข้อความของท่านเองบางประการลงไปบนแผ่นจารึกเหล่านี้และซ่อนไว้ในเนินเขาคาโมราห์ ณ วันที่ ๒๑ กันยายน ค.ศ. ๑๘๒๓, โมโรไนคนเดียวกับนี้, ซึ่งในเวลานั้นเป็นสัปดาห์ที่ฟื้นคืนชีวิต, ที่ได้รับรัศมีภาพ, ปรากฏต่อศาสตราจารย์โจเซฟ สมิท และสั่งสอนท่านเกี่ยวกับบันทึกโบราณและการแปลความซึ่งลิขิตไว้แล้วเป็นภาษาอังกฤษ

ในที่สุดโจเซฟ สมิทจึงได้รับมอบแผ่นจารึก, ท่านแปลแผ่นจารึกเหล่านี้โดยของประทานและเดชานุภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้า ในเวลานั้นบันทึกดังกล่าวได้รับการจัดพิมพ์เป็นหลายภาษาในฐานะพยานหลักฐานใหม่และเพิ่มเติมว่า พระเยซูคริสต์คือพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์และว่าคนทั้งปวงที่จงมาหาพระองค์และเชื่อฟังกฎและศาสนพิธีต่าง ๆ แห่งพระกิตติคุณของพระองค์จะรอดได้

เกี่ยวกับบันทึกนี้ศาสตราจารย์โจเซฟ สมิท กล่าวว่า: “ข้าพเจ้าบอกบรรดาพี่น้องชายว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นหนังสือที่ถูกต้องยิ่งกว่าหนังสือใด ๆ บนแผ่นดินโลก,

และเป็นศิลาหลักแห่งศาสนาของเรา, และมนุษย์จะเข้าไปใกล้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมากขึ้นโดยการยึดมั่นกับหลักการของหนังสือเล่มนี้, ยิ่งกว่าหนังสือเล่มอื่นใด.”

นอกเหนือจากโจเซฟ สมิท, พระเจ้าทรงจัดเตรียมคนอื่น ๆ อีกสิบเอ็ดคนให้เห็นแผ่นจารึกทองคำด้วยตาตนเองและเป็นพยานพิเศษถึงความจริงและความศักดิ์สิทธิ์ของพระคัมภีร์มอรมอน. ประจักษ์พยานที่เป็นข้อเขียนของพวกเขาได้รวมไว้ในที่นี้โดยเรียกว่า “ประจักษ์พยานของพยานสามคน” และ “ประจักษ์พยานของพยานแปดคน.”

เราเชิญชวนผู้คนที่ปวงในทุหนแห่งให้อ่านพระคัมภีร์มอรมอน, ให้ใจของเขาทั้งหลายได้ตรึงตรองข่าวสารที่อยู่ในนั้น, และจากนั้นจงทูลถามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระบิดาในสวรรค์, ในพระนามของพระคริสต์ว่าหนังสือนี้เป็นความจริงหรือไม่. บรรดาผู้ทำตามวิธีนี้และทูลถามด้วยศรัทธาจะได้รับประจักษ์พยานแห่งความจริงและความศักดิ์สิทธิ์ของหนังสือเล่มนี้โดยอำนาจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์. (ดูโมโรไน ๑๐:๓-๕.)

บรรดาผู้ที่ได้รับการเป็นพยานจากสวรรค์จากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์จะเริ่มรู้โดยอำนาจเดียวกันนี้ว่าพระเยซูคริสต์คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของโลก, ว่าโจเซฟ สมิท คือผู้เปิดเผยและศาสตพยากรณ์ของพระองค์ในยุคสุดท้ายนี้, และว่าศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายคืออาณาจักรของพระเจ้าซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นอีกบนแผ่นดินโลก, เพื่อเตรียมรับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเมสสิยาห์.

ประจักษ์พยานของพยานสามคน

ขอให้เป็นที่รู้แก่ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, แก่ผู้ทำงานนี้จะมาถึง : ว่า, โดยทางพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของพระบิดา, และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, เราจึงเห็นแผ่นจารึกซึ่งมีบันทึกนี้อยู่, ซึ่งเป็นบันทึกของผู้คนของนีไฟ, และของชาวเลมมัน, พี่น้องพวกเขาด้วย, และผู้คนของเจเร็ดด้วย, ซึ่งเป็นผู้มาจากหอสูงที่กล่าวถึง. และเรารู้ด้วยว่าบันทึกเหล่านี้ได้รับการแปลโดยของประทานและเดชานุภาพแห่งพระผู้เป็นเจ้าของ, เพราะสุรเสียงของพระองค์ประกาศมายังเรา; ดังนั้นเรารู้แน่นอนว่างานนี้เป็นความจริง. และเราเป็นพยานด้วยว่าเราเห็นอักขระซึ่งอยู่บนแผ่นจารึก; และสิ่งนี้แสดงต่อเราโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของ, และมีชื่อของมนุษย์. และเราประกาศด้วยถ้อยคำที่มีสติสัมปชัญญะ, ว่าเทพของพระผู้เป็นเจ้าของลงมาจกสวรรค์, และทำนอมาวางอยู่ต่อหน้าต่อตาเรา, ว่าเราเห็นและดูแผ่นจารึก, และอักขระที่อยู่บนนั้น; และเรารู้ว่าเป็นโดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของพระบิดา, และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, ที่เราเห็นและเป็นพยานว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง. และอัศจรรย์ในสายตาของเรา. กระนั้นก็ตาม, สุรเสียงของพระเจ้าบัญชาเราให้เป็นพยานถึงสิ่งนี้; ดังนั้น, เพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของพระผู้เป็นเจ้าของ, เราจึงแสดงประจักษ์พยานถึงสิ่งเหล่านี้. และเรารู้ว่าหากเราซื่อสัตย์ในพระคริสต์, เราจะจัดโลहितคนทั้งปวงออกจากเสื้อผ้าของเรา, และจะพบว่าไม่มีจุดต่างพริ้วต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์, และจะพำนักอยู่กับพระองค์ในสวรรค์ชั่ววันรันดร์. และขอเทิดพระเกียรติแด่พระบิดา, และแด่พระบุตร, และแด่พระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งคือพระผู้เป็นเจ้าของเดียว. เอเมน.

ออลิเวอร์ คาวเดอรี

เดวิด วิตเมอร์

มาร์ติน แฮร์ริส

ประจักษ์พยานของพยานแปดคน

ขอให้เป็นที่รู้แก่ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, แก่ผู้ทำงานนี้จะมาถึง : ว่า โจเซฟ สมิธ, จูเนียร์, ผู้แปลงานนี้, แสดงแผ่นจารึกที่กล่าวถึงแก่เรา, ซึ่งมีลักษณะเป็นทองคำ; และหลายแผ่นเท่าที่สมิธท่านนี้แปลแล้วเราได้จับด้วยมือของเรา; และเราเห็นอักขระบนนั้นด้วย, ซึ่งทั้งหมดนั้นมีลักษณะเป็นงานสมัยโบราณ, และเป็นงานฝีมือวิจิตรพิสดาร. และการนี้เราเป็นพยานด้วยถ้อยคำที่มีสติสัมปชัญญะ, ว่าสมิธท่านนี้แสดงต่อเรา, เพราะเราเห็นและยกแผ่นจารึกเหล่านั้นขึ้น, และรู้แน่นอนว่าสมิธท่านนี้มีแผ่นจารึกที่เรากล่าวถึง. และเราให้นามของเราไว้ต่อโลก, เพื่อเป็นพยานต่อโลกถึงสิ่งที่เราเห็น. และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงเป็นพยานว่า, เราไม่ได้กล่าวเท็จ.

คริสเตียน วิตเมอร์

ไฮรัม เพจ

เจคอบ วิตเมอร์

โจเซฟ สมิธ ซีเนียร์

พีเตอร์ วิตเมอร์ จูเนียร์

ไฮรัม สมิธ

จอห์น วิตเมอร์

แซมมวลเอล เอช. สมิธ

ประจักษ์พยานของศาสตราจารย์โจเซฟ สมิท

ถ้อยคำของศาสตราจารย์โจเซฟ สมิทเองเกี่ยวกับการมาปรากฏของพระคัมภีร์มอรมอน :

“ในคำของวันที่ ... ยี่สิบเอ็ดของเดือนกันยายน [ค.ศ. ๑๘๒๓] ... ข้าพเจ้าถวายตนต่อการสวดอ้อนวอนและการวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ ...

“ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในอาการเรียกหาพระผู้เป็นเจ้าอยู่ดั่งนั้น, ข้าพเจ้าเห็นแสงปรากฏขึ้นในห้องข้าพเจ้า, ซึ่งสว่างขึ้นจนห้องสว่างยิ่งกว่าตอนเที่ยงวัน, เมื่อทันใดนั้นรูปร่างหนึ่งปรากฏขึ้นที่ข้างเตียงข้าพเจ้า, โดยยืนอยู่ในอากาศ, เพราะเท้าของท่านมิได้แตะพื้น.

“ท่านสวมเสื้อคลุมหลวมๆ สีขาวผุดผ่องที่สุด. เป็นความขาวเหนือสิ่งใดในโลกที่ข้าพเจ้าได้เคยเห็นมา; ทั้งข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะมีใครทำให้สิ่งใดในโลกขาวและสุกใสยิ่งได้เช่นนั้น. มือของท่านเปลือยเปล่า, และแขนของท่านด้วย, เหนือข้อมือเล็กน้อย; เช่นเดียวกัน, เท้าของท่านเปลือยเปล่า, ด้วย, ดังที่ขาของท่านเปลือยเปล่า, เหนือข้อเท้าเล็กน้อย. ศีรษะและคอของท่านว่างเปล่าด้วย. ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านไม่ได้สวมพัสดุภัณฑ์อื่นใดอีกนอกจากเสื้อคลุมตัวนี้, เพราะมันเปิด, จนข้าพเจ้าเห็นแผ่นนอกของท่านได้.

“ไม่เพียงเสื้อคลุมของท่านที่ขาวยิ่ง, แต่ทั้งร่างของท่านเจิดจ้าเหลือที่จะพรรณนา, และสีหน้าของท่านดูจส่ายฟ้าผ่าอย่างแท้จริง. ห้องสว่างยิ่ง, แต่ไม่สว่างเท่าบริเวณรอบกายของท่าน. เมื่อข้าพเจ้ามองท่านครั้งแรก, ข้าพเจ้ากลัว; แต่ในไม่ช้าความกลัวก็หายไปจากข้าพเจ้า.

“ท่านเรียกชื่อข้าพเจ้า, และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าท่านเป็นผู้ส่งสารที่ส่งมาจากที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้ามาหาข้าพเจ้า, และชื่อของท่านคือโมโรไน; พระผู้เป็นเจ้าทรงมีงานให้ข้าพเจ้าทำ; และชื่อข้าพเจ้าจะทั้งดีและชั่วในบรรดาประชาชาติ, ตระกูล, และภาษาทั้งปวง, หรือจะมีผู้เอ๋ยถึงทั้งในทางดีและชั่วในบรรดาผู้คนทั้งปวง.

“ท่านกล่าวว่ามีหนังสือเล่มหนึ่งฝังอยู่, ซึ่งเขียนบนแผ่นจารึกทองคำ, โดยให้เรื่องราวของผู้อยู่อาศัยในทวีปนี้ในสมัยก่อน, และถิ่นกำเนิดซึ่งจากที่นั่นพวกเขาออกมา. ท่านกล่าวด้วยความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณอันเป็นนิจมีอยู่ในนั้น, ดังที่พระผู้ช่วยให้รอดประทานแก่ผู้อยู่อาศัยในสมัยโบราณ;

“ท่านบอกด้วยว่า, มีศิลาสองก้อนในคันทิ้งเงิน—และก้อนศิลาเหล่านี้, ซึ่งผูกติดกับแผ่นทับทรวง, เป็นสิ่งที่เรียกว่าอูริมและทุมมิม—ฝังอยู่กับแผ่นจารึก; และการครอบครองและการใช้ก้อนศิลาเหล่านี้คือสิ่งที่ทำให้เป็น *ผู้หยั่งรู้* ในสมัยโบราณหรือสมัยก่อน; และพระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อจุดประสงค์ของการแปลหนังสือเล่มนี้.

“อนึ่ง, ท่านบอกข้าพเจ้า, ว่าเมื่อข้าพเจ้าได้แผ่นจารึกเหล่านั้นซึ่งท่านได้พูดถึง— เพราะยังไม่ถึงเวลาที่จะได้รับ— ข้าพเจ้าจะไม่แสดงสิ่งเหล่านั้นแก่บุคคลใด; ทั้งแผ่นทับทรวงกับอุริมและทุมมิ; นอกจากกับบรรดาคนที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้แสดงสิ่งเหล่านั้น; หากข้าพเจ้าทำข้าพเจ้าจะถูกทำลาย. ขณะที่ท่านกำลังสนทนากับข้าพเจ้าเกี่ยวกับแผ่นจารึก, ในจิตใจข้าพเจ้าก็บังเกิดนิมิตจนข้าพเจ้ามองเห็นสถานที่ซึ่งแผ่นจารึกฝังอยู่, และแจ่มแจ้งและชัดเจนมากจนข้าพเจ้ารู้จักสถานที่นั้นอีกเมื่อข้าพเจ้าไปถึง.

“หลังจากการพูดกันนี้แล้ว, ข้าพเจ้าเห็นความสว่างในท้องเริ่มรวมกันเข้ามาชดออยู่รอบกายของผู้ที่พูดกับข้าพเจ้า, และเป็นอยู่ต่อไปเช่นนั้น, จนต้องถูกทิ้งให้มืดอีก, เว้นแต่บริเวณรอบ ๆ ท่าน, เมื่อทันใดนั้นข้าพเจ้าเห็น, ประหนึ่ง, ช่องทางเปิดตรงขึ้นไปสู่สวรรค์, และท่านกลับขึ้นไปจนลับตา, และห้องถูกทิ้งไว้ในสภาพเหมือนก่อนที่แสงจากสวรรค์นี้มาปรากฏ.

“ข้าพเจ้านอนครุ่นคิดถึง ความแปลกประหลาดของเหตุการณ์, และอัศจรรย์ใจมากในเรื่องที่ผู้ส่งสารที่ไม่ธรรมดาองค์นี้ได้บอกข้าพเจ้า; เมื่อ, กำลังพินิจไตร่ตรองอยู่, ทันใดนั้นข้าพเจ้าก็เห็นว่าห้องของข้าพเจ้าเริ่มสว่างขึ้นอีก, และประหนึ่งว่า, ในทันใดนั้น, ผู้ส่งสารจากสวรรค์องค์เดียวกันนั้นก็อยู่ข้างเตียงข้าพเจ้าอีก.

“ท่านเริ่มต้น, เล่าเรื่องเดียวกันนั้นอีกครั้งซึ่งท่านได้ทำเมื่อมาเยือนครั้งแรก, โดยไม่ผิดแพจากเดิมแม้แต่น้อย; ซึ่งเมื่อจบแล้ว, ท่านแจ้งแก่ข้าพเจ้าถึงการพิพากษาอันยิ่งใหญ่ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก, พร้อมด้วยความร้าวฉานเป่าอย่างใหญ่หลวงจากความอดอยาก, ดาบ, และโรคระบาด; และว่าการพิพากษาอันน่าเศร้าสลดนี้จะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลกในรุ่นนี้. เมื่อเล่าเรื่องเหล่านี้แล้ว, ท่านกลับขึ้นไปอีกเหมือนที่เคยทำก่อนหน้านี้.

“ในเวลานั้น, ความรู้สึกที่เกิดในจิตใจข้าพเจ้าลึกซึ้งยิ่งนัก, จนไม่อาจชมตาหลับลงได้, และข้าพเจ้านอนจมอยู่ในความประหลาดใจถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าทั้งได้เห็นและได้ยินมา. แต่เป็นความประหลาดใจของข้าพเจ้าอะไรเช่นนั้น เมื่อเห็นผู้ส่งสารองค์เดียวกันนั้นที่ข้างเตียงข้าพเจ้าอีก, และได้ยินท่านทวนหรือกล่าวซ้ำกับข้าพเจ้าอีกถึงเรื่องเดียวกันกับครั้งก่อน; และเสริมคำตักเตือนข้าพเจ้า, โดยบอกว่าซาตานจะพยายามล่อลวงข้าพเจ้า (เนื่องจากสภาพความยากจนของครอบครัวบิดาข้าพเจ้า), ให้เอาแผ่นจารึกไปเพื่อประสงค์จะสร้างความร่ำรวย. เรื่องนี้ท่านห้ามข้าพเจ้า, โดยกล่าวว่าข้าพเจ้าต้องไม่มีเป้าหมายอื่นในความนึกคิดในการได้แผ่นจารึกมานอกจากเพื่อสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และต้องไม่ตกอยู่ในอิทธิพลของแรงจูงใจอื่นใดนอกจาก การสร้างอาณาจักรของพระองค์; มิฉะนั้นข้าพเจ้าจะรับมันมาไม่ได้.

“หลังจากการมาเยือนครั้งที่สามนี้, ท่านก็กลับขึ้นสู่สวรรค์ดังครั้งก่อนอีก, และอีก-

ครั้งที่ข้าพเจ้าถูกทิ้งให้ไต่ร่องถึงความแปลกประหลาดของสิ่งที่ข้าพเจ้าเพิ่งประสบมา; เมื่อเกือบจะในทันทีหลังจากผู้ส่งสารจากสวรรค์กลับขึ้นไปจากข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สาม, ไก่ก็ขัน, และข้าพเจ้าจึงรู้ว่าใกล้วันใหม่แล้ว, ดังนั้นการสนทนาของเราต้องใช้เวลาไปตลอดทั้งคืนนั้น.

“หลังจากนั้นไม่นานข้าพเจ้าก็ลุกจากเตียงข้าพเจ้า, และ, เช่นเคย, ไปทำงานที่ต้องทำของวันนั้น; แต่, ในการพยายามทำงานดังครั้งอื่น ๆ, ข้าพเจ้าพบว่าหมดเรี่ยวแรงจนทำต่อไปไม่ไหว. บิดาข้าพเจ้า, ซึ่งกำลังทำงานอยู่กับข้าพเจ้า, เห็นว่าคงมีบางสิ่งผิดปกติกับข้าพเจ้า, และบอกให้ข้าพเจ้ากลับบ้าน. ข้าพเจ้าออกไปด้วยความตั้งใจจะกลับบ้าน; แต่, ขณะพยายามข้ามรั้วออกจากไร่ที่เราอยู่, ข้าพเจ้าก็หมดแรง, และข้าพเจ้าล้มแน่นิ่งอยู่บนพื้นดิน, และชั่วขณะหนึ่งที่ไม่รู้สึกรู้สึกละเลย.

“สิ่งแรกที่จำได้คือเสียงพูดกับข้าพเจ้า, เรียกชื่อข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้น, และเห็นผู้ส่งสารองค์เดียวกันนั้นยืนอยู่เหนือศีรษะข้าพเจ้า, ล้อมรอบด้วยความสว่างดังครั้งก่อน. แล้วท่านเล่าเรื่องทั้งหมดแก่ข้าพเจ้าอีกดังที่ท่านเล่าไว้แก่ข้าพเจ้าเมื่อคืนก่อน, และสั่งให้ข้าพเจ้าไปหาบิดาข้าพเจ้าและบอกท่านเกี่ยวกับนิมิตและคำสั่งที่ข้าพเจ้าได้รับ.

“ข้าพเจ้าทำตาม; ข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาข้าพเจ้าในไร่, และเล่าเรื่องทั้งหมดแก่ท่าน. ท่านตอบข้าพเจ้าว่าเรื่องนี้มีมาจากพระผู้เป็นเจ้า, และบอกให้ข้าพเจ้าไปทำดังที่ผู้ส่งสารสั่ง. ข้าพเจ้าออกจากไร่, และไปยังที่ซึ่งผู้ส่งสารได้บอกข้าพเจ้าว่ามีแผ่นจารึกฝังอยู่; และเนื่องจากความชัดเจนของนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นมาเกี่ยวกับสถานที่, ข้าพเจ้าจึงรู้จักสถานที่นั้นทันทีเมื่อข้าพเจ้าไปถึงที่นั่น.

“ใกล้หมู่บ้านแมนเชสเตอร์, เทศมณฑลลอนดาร์โอ, รัฐนิวยอร์ก, มีเนินเขาขนาดใหญ่ลูกหนึ่ง, และสูงที่สุดเหนือเนินอื่น ๆ ในละแวกนั้น. ทางด้านตะวันตกของเนินเขาลูกนี้, ไม่ห่างจากยอด, ใต้ก้อนศิลาขนาดใหญ่ก้อนหนึ่ง, มีแผ่นจารึกวางอยู่, ในหีบศิลา. ศิลาก้อนนี้หนาและบริเวณตรงกลางของส่วนบนบนูน, และลาดลงไปหาขอบ, จนตรงกลางของมันมองเห็นได้เหนือพื้นดิน, แต่บริเวณขอบโดยรอบถูกดินกลบไว้หมด.

“เมื่อโกยดินออกไปแล้ว, ข้าพเจ้าได้ชะแสงอันหนึ่ง, ซึ่งข้าพเจ้าสอดลงใต้ขอบศิลา, และด้วยการออกแรงเล็กน้อยก็ดันมันขึ้น. ข้าพเจ้ามองเข้าไป, และจริงดังที่นั่นที่นั่นข้าพเจ้าได้เห็นแผ่นจารึก, อูริมและทุมมิม, และแผ่นทับทรวง, ดังที่ผู้ส่งสารกล่าวไว้. หีบซึ่งของเหล่านี้วางอยู่ในนั้นประกอบขึ้นโดยการวางศิลาเรียงไว้ในปูนชนิดหนึ่ง. ที่ก้นหีบมีศิลาสองก้อนวางอยู่ตามขวางของหีบ, และบนศิลาเหล่านี้มีแผ่นจารึกกับสิ่งอื่น ๆ วางอยู่ด้วยกัน.

“ข้าพเจ้าพยายามยกออกมา, แต่ผู้ส่งสารห้ามข้าพเจ้าไว้, และบอกอีกว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะนำออกมา, ทั้งจะยังไม่ถึงเวลา, จนกว่าจะถึงสี่ปีนับจากเวลานั้น; แต่ท่าน

บอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะมาที่นั่นเมื่อครบปีพอดีนับจากวันนี้, และท่านจะพบกับข้าพเจ้าที่นั่น, และข้าพเจ้าจะพาต่อไปเช่นนั้นจนกว่าจะถึงเวลาได้รับแผ่นจารึก.

“โดยเป็นไปตามที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่ง, ข้าพเจ้าจึงไปเมื่อครบกำหนดแต่ละปี, และแต่ละครั้งข้าพเจ้าพบผู้ส่งสารองค์เดียวกันนั้นที่นั่น, และได้รับคำสั่งสอนและความรู้แจ้งจากท่านทุกครั้งที่สนทนากัน, เกี่ยวกับสิ่งที่พระเจ้าจะทรงกระทำ, และอาณาจักรของพระองค์จะดำเนินไปอย่างไรและโดยวิธีใดในวันเวลาสุดท้าย.

* * * * *

“ในที่สุดก็ถึงเวลาได้รับแผ่นจารึก, อูริมและทุมมิม, และแผ่นทับทรวง. ในวันที่สี่สิบสอง เดือนกันยายน, หนึ่งในพันแปดร้อยสี่สิบเจ็ด, โดยไปยังที่ซึ่งมีสิ่งของเหล่านั้นฝังอยู่ตามปรกติเมื่อครบกำหนดอีกหนึ่งปี, ผู้ส่งสารจากสวรรค์องค์เดียวกันนั้นก็มอบสิ่งเหล่านั้นให้ข้าพเจ้าพร้อมกับภาระผูกพันดังนี้: ว่าข้าพเจ้าจะรับผิดชอบต่อสิ่งเหล่านั้น; ว่าหากข้าพเจ้าปล่อยไปโดยประมาท, หรือโดยการละเลยใด ๆ ของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะถูกตัดขาด; แต่หากข้าพเจ้าจะใช้ความพยายามทั้งหมดของข้าพเจ้าที่จะปกป้องรักษาไว้, จนกว่าท่าน, ผู้ส่งสาร, จะเรียกคืนแล้ว, สิ่งของเหล่านั้นจะได้รับการคุ้มครอง.

“ในไม่ช้าข้าพเจ้าก็เข้าใจเหตุผลที่ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งเข้มงวดดังกล่าวให้รักษาสิ่งของเหล่านี้ให้ปลอดภัย, และเหตุใดผู้ส่งสารจึงกล่าวไว้ว่าเมื่อข้าพเจ้าทำสิ่งที่ทรงเรียกร้องจากมือข้าพเจ้าแล้ว, ท่านจะเรียกคืน. เพราะทันทีที่คนรู้ว่าข้าพเจ้ามีสิ่งของเหล่านี้, ก็ถึงกับเพียรพยายามอย่างที่สุดที่จะชิงไปจากข้าพเจ้า. กุศโลบายทุกอย่างที่จะสามารถคิดค้นขึ้นมาได้ก็นำมาใช้เพื่อจุดประสงค์นั้น. การข่มเหงกลับหนักมือและรุนแรงขึ้นกว่าแต่ก่อน, และฝูงชนเฝ้าคอยอยู่ตลอดเวลาที่จะชิงไปจากข้าพเจ้าหากเป็นไปได้. แต่โดยปรีชาญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสิ่งของเหล่านี้จึงยังคงอยู่ในมือข้าพเจ้าโดยปลอดภัย, จนข้าพเจ้าได้ใช้มันทำสิ่งที่ทรงเรียกร้องจากมือข้าพเจ้าได้สำเร็จ. เมื่อ, ผู้ส่งสารเรียกคืน, ตามที่มีการตกลงกันไว้, ข้าพเจ้าจึงส่งมอบให้ท่าน; และท่านจึงมีสิ่งเหล่านี้ไว้ในความอารักขาของท่านจนถึงวันนี้, คือวันที่สอง เดือนพฤษภาคม, หนึ่งในพันแปดร้อยสามสิบแปด.”

สำหรับบันทึกโดยครบถ้วน, ให้อ่าน โจเซฟ สมิธ—ประวัติ, ในพระคัมภีร์ไข่มุกอันล้ำค่า, และ History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, (*ประวัติศาสตร์ของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย*) เล่ม ๑, บทที่ ๑ ถึง ๖.

บันทึกโบราณซึ่งนำออกมาจากแผ่นดินดั่งเสียงของผู้คนพูดจากภัสสมรฐ์, และแปลออกเป็นภาษาปัจจุบันโดยของประธานและเดชานูภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าดังพิสุจน์ได้โดยการยืนยันจากสวรรค์, ได้รับการจัดพิมพ์ออกมาสู่โลกเป็นครั้งแรกในภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. ๑๘๓๐ คือ The Book of Mormon.

พระคัมภีร์มอรมอน

พระคัมภีร์มอรมอนเป็นบันทึกศักดิ์สิทธิ์ของผู้คนในอเมริกาสมัยโบราณ, และได้รับการจารึกไว้บนแผ่นโลหะ. มีการกล่าวถึงแผ่นโลหะสี่ประเภทในพระคัมภีร์นี้ :

๑. *แผ่นจารึกของนีไฟ*, ซึ่งมีอยู่สองชนิด : แผ่นจารึกเล็กและแผ่นจารึกใหญ่. ชนิดแรกได้รับการจัดไว้โดยเฉพาะสำหรับเรื่องทางวิญญาณและการปฏิบัติศาสนกิจและคำสอนของเหล่าศาสดาพยากรณ์มากกว่า ในขณะที่ชนิดหลังส่วนใหญ่จะมีเนื้อหาด้านประวัติศาสตร์ทางโลกของผู้คนที่เกี่ยวข้อง (๑ นีไฟ ๙:๒-๔). อย่างไรก็ตาม, นับจากสมัยของโมไซยาห์, แผ่นจารึกใหญ่ก็รวมสิ่งที่มีความสำคัญทางวิญญาณไว้เป็นส่วนใหญ่ด้วย.
๒. *แผ่นจารึกของมอรมอน*, ซึ่งประกอบด้วยความย่อจากแผ่นจารึกใหญ่ของนีไฟโดยมอรมอน, พร้อมด้วยความคิดเห็นของท่านในหลายๆ ที่. แผ่นจารึกเหล่านี้มีความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์โดยมอรมอนและข้อความเพิ่มเติมโดยโมโรไนบุตรของท่านด้วย.
๓. *แผ่นจารึกของอีเธอร์*, ซึ่งนำเสนอประวัติชาวเจเร็ด. บันทึกนี้โมโรไนเป็นผู้ย่อความ, ซึ่งเพิ่มความคิดเห็นของท่านเองไว้และผนวกบันทึกนี้เข้ากับประวัติศาสตร์ทั่วไปภายใต้ชื่อ "หนังสือของอีเธอร์."
๔. *แผ่นจารึกทองเหลือง* ซึ่งผู้คนของลีไฮนำมาจากเยรูซาเล็มในปี ๖๐๐ ก่อนคริสตกาล. แผ่นจารึกเหล่านี้มี "หนังสือห้าเล่มของโมเสส ... และบันทึกของชาวยิวตั้งแต่ต้น, ... ลงมาถึงการเริ่มต้นการปกครองของเศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์ด้วย; และคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์" (๑ นีไฟ ๕:๑๑-๑๓). ข้อความที่ยกมาจำนวนมากจากแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งอ้างอิสยาห์และศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์ไบเบิลและนอกพระคัมภีร์ไบเบิล, มีปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์มอรมอน.

พระคัมภีร์มอรมอนประกอบด้วยส่วนสำคัญสิบห้าส่วนหรือหมวด, ซึ่งทั้งหมดนี้, เรียกกันว่าหนังสือ, เว้นไว้แต่เพียงส่วนเดียว, แต่ละเล่มได้รับชื่อตามนามผู้เขียนหนังสือเล่มนั้น. ภาคแรก (หนังสือหกเล่มแรก, ซึ่งจบที่ออมไน) คือคำแปลจากแผ่นจารึกเล็กของนีไฟ. ระหว่างหนังสือของออมไนกับโมไซยาห์คือส่วนแรกๆ ที่เรียกกันว่าถ้อยคำของมอรมอน. ส่วนแรกๆ นี้เชื่อมบันทึกที่จารึกบนแผ่นจารึกเล็กกับการย่อความแผ่นจารึกใหญ่โดยมอรมอน.

ภาคที่ยาวที่สุด, จากโมไซยาห์ถึงมอรมอน, บทที่ ๗, คือคำแปลการย่อความแผ่นจารึกใหญ่ของนีไฟโดยมอรมอน. ภาคสรุป, จากมอรมอน, บทที่ ๘, จบจบเล่ม, จารึกโดยบุตรของมอรมอน, โมโรไน, ผู้ซึ่ง, หลังจากยุคการบันทึกเกี่ยวกับชีวิตบิดาของท่านแล้ว,

ได้ทำย่อความบันทึกของชาวเจอร์รีด (ซึ่งคือหนังสือของอีเธอร์) และภายหลังได้เพิ่มส่วนที่เรียกว่าหนังสือของโมโรไนไว้.

ในหรือประมาณปี ค.ศ. ๔๒๑, โมโรไน, ศาสดาพยากรณ์-นักประวัติศาสตร์คนสุดท้ายของชาวนีไฟ, ได้ผนึกบันทึกศักดิ์สิทธิ์นี้และซ่อนไว้กับพระเจ้า, เพื่อจะนำออกมาในยุคสุดท้าย, ดังที่ได้มีการพยากรณ์ไว้โดยสุรเสียงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณของพระองค์. ในปี ค.ศ. ๑๘๒๓, โมโรไนผู้เดียวกันนี้, ในเวลานั้นเป็นรูปกายที่สิ้นคืนชีวิตแล้ว, ได้มาเยือนศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธและต่อมาได้มอบแผ่นจารึกซึ่งมีอักษรให้ท่าน.

เกี่ยวกับการจัดพิมพ์ฉบับนี้ : ข้อผิดพลาดเล็กน้อยบางอย่างในเนื้อความได้ตกทอดกันมาจากการจัดพิมพ์ครั้งก่อน ๆ ของพระคัมภีร์มอรมอนในภาษาอังกฤษ. การจัดพิมพ์ฉบับนี้มีการแก้ไขซึ่งดูเหมือนเหมาะสมต่อการทำให้เนื้อความอยู่ในความสอดคล้องกับต้นฉบับก่อนการจัดพิมพ์และฉบับที่จัดพิมพ์ยุคต้น ๆ ซึ่งศาสดาพยากรณ์โจเซฟ สมิธเป็นผู้ตรวจแก้ต้นฉบับ.

พระคัมภีร์มอรมอน

ชื่อ	หน้า
หนังสือของนีไฟฉบับที่หนึ่ง	๑
หนังสือของนีไฟฉบับที่สอง	๓๒
หนังสือของเจคอบ	๑๕๓
หนังสือของอีนัส	๑๘๓
หนังสือของเจอร์อม	๑๘๖
หนังสือของออมไน	๑๘๘
ถ้อยคำของมอรมอน	๑๙๒
หนังสือของโมไซยาห์	๑๙๕
หนังสือของแอลมา	๒๓๘
หนังสือของฮีลามัน	๔๙๔
นีไฟฉบับที่สาม	๕๔๕
นีไฟฉบับที่สี่	๖๒๐
หนังสือของมอรมอน	๖๒๕
หนังสือของอีเธอร์	๖๔๓
หนังสือของโมโรไน	๖๘๓

หนังสือของนีไฟฉบับที่หนึ่ง

การปกครองและการปฏิบัติศาสนกิจของท่าน

เรื่องราวของลีไฮและชาโรยาห์ภรรยาของท่าน, และบุตรสี่คนของท่าน, ซึ่งมีนามว่า, (เริ่มตั้งแต่คนโต) เลมัน, เลมิวเอล, แซม, และนีไฟ. พระเจ้าทรงเตือนลีไฮให้ออกจากแผ่นดินเยรูซาเล็ม, เพราะท่านพยากรณ์ต่อผู้คนเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญของพวกเขา และพวกเขาหมยมนจะทำลายชีวิตท่าน. ท่านเดินทางสามวันเข้าไปในแดนทุรกันดารกับครอบครัวของท่าน. นีไฟพาพี่ ๆ ของท่านกลับไปแผ่นดินเยรูซาเล็มเพื่อตามเอาบ้านที่กของชาวยิว. เรื่องราวเกี่ยวกับความทุกข์เวทนาของพวกเขา. พวกเขาได้ธิดาของอิซมาเอลเป็นภรรยา. พวกเขาพาครอบครัวของพวกเขาออกไปในแดนทุรกันดาร. ความทุกข์เวทนาและความทุกข์ของพวกเขาในแดนทุรกันดาร. เส้นทางที่พวกเขาไป. พวกเขามาถึงผืนน้ำอันกว้างใหญ่. พี่ ๆ ของนีไฟกบฏต่อท่าน. ท่านทำให้พวกเขาจำนน, และต่อเรือลำหนึ่ง. พวกเขาเรียกที่นั่นว่าอุดมมั่งคั่ง. พวกเขาข้ามผืนน้ำอันกว้างใหญ่ไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้, และอื่น ๆ. ทั้งนี้เป็นไปตามเรื่องราวของนีไฟ; หรืออีกนัยหนึ่ง, ข้าพเจ้า, นีไฟ, เขียนบันทึกนี้.

บทที่ ๑

นีไฟเริ่มบันทึกเกี่ยวกับผู้คนของท่าน—ลีไฮเห็นเสาเพลิงต้นหนึ่งในนิมิตและอ่านจากหนังสือแห่งคำพยากรณ์—ท่านสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ทำนายการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, และพยากรณ์ความพินาศของเยรูซาเล็ม—ท่าน ถูก ชาวยิวข่มเหง. ประมาณ ๖๐๐ ปีก่อนคริสตกาล.

ข้าพเจ้า, นีไฟ, โดยที่เกิดจากบิดามารดาผู้ประเสริฐ, ฉะนั้นข้าพเจ้าได้รับการสอนมาบ้างในสิ่งเรียนรู้ทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า; และโดยที่เห็นความ

ทุกข์หลายอย่างในวันเวลาของข้าพเจ้า, กระนั้นก็ตาม, โดยเป็นที่โปรดปรานมากของพระเจ้าในวันเวลาทั้งหมดของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, โดยที่มีความรู้อันแนชัดถึงพระคุณความดีและความกล้าของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำบันทึกเกี่ยวกับการปฏิบัติของข้าพเจ้าในวันเวลาของข้าพเจ้า.

๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้า ทำบันทึกในภาษา^๑ของบิดาข้าพเจ้า, ซึ่งประกอบด้วยสิ่งเรียนรู้ของชาวยิวและภาษาของชาวอียิปต์.

๓ และข้าพเจ้ารู้ว่าบันทึกที่ข้าพเจ้าทำเป็นเรื่องจริง; และข้าพเจ้าทำบันทึกด้วย

[๑ นีไฟ]

๑ ๑ก คมพ. นีไฟ, บุตรของลีไฮ.
ข คพ. ๖๘:๒๕, ๒๘.
คพ. บิดามารดา.
ค สภษ. ๒๒:๑.
ง อีเนส์ ๑:๑;

โมไซยาห์ ๑:๒-๓.
คมพ. สอน, ผู้สอน.
จ คมพ. ยากล้าปาก (ความ).
ฉ คมพ. ความกล้าสับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
ช คมพ. พระคัมภีร์.

๒ก โมไซยาห์ ๑:๒-๔;
มอริ. ๓:๓๒-๓๓.
๓ก ๑ นี. ๑๔:๓๐;
โมไซยาห์ ๑:๖;
อีเธอร์ ๕:๑-๓;
คพ. ๑๗:๖.

มือข้าพเจ้าเอง; และข้าพเจ้าทำบ้านทึกตามความรู้ของข้าพเจ้า.

๔ เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในระยะเริ่มต้นปีแรก^๑ ของการปกครองของเศเดคียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์, (ลีไฮ, บิดาของข้าพเจ้า, โดยอยู่ที่เยรูซาเล็ม ตลอดวันเวลาของท่าน); และในปีเดียวกันนั้นก็มีศาสตพยากรณ์หลายท่าน, มาพยากรณ์ต่อผู้คนที่ว่าพวกเขาต้องกลับใจ, มิฉะนั้นมหานครเยรูซาเล็ม ต้องถูกทำลาย.

๕ ดังนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีไฮ^๒, บิดาข้าพเจ้า, ขณะที่ท่านออกไปสวดอ่อนวอนถึงพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยสุดจิตใจ^๓ ของท่าน, เพื่อผู้คนที่ของท่าน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านสวดอ่อนวอนถึงพระเจ้า, มีเสาเพลิง^๔ มาอยู่บนก้อนศิลาตรงหน้าท่าน; และท่านเห็นและได้ยินมาก; และเพราะสิ่งที่ท่านเห็นและได้ยินท่านได้ครั่นคร้ามและตัวสั่นยิ่งนัก.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกลับมาบ้านของท่านเองที่เยรูซาเล็ม; และท่านล้มตัวลงบนเตียงของท่าน, โดยที่หมดกำลัง^๕ ด้วยพระวิญญูณ และสิ่งที่ท่านได้เห็น.

๘ และโดยที่หมดกำลังด้วยพระวิญญูณดังนั้น, ท่านถูกนำไปในนิมิต^๖, แม้จนท่านเห็นฟ้าสวรรค์เปิด^๗, และท่านคิดว่าท่านเห็นพระผู้เป็นเจ้าของทรงนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์ของพระองค์, ห้อมล้อมด้วยหมู่เทพเหลือคณานับอยู่ในลักษณะกำลังร้องเพลงและสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของพวกท่าน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเห็นพระองค์หนึ่ง ลงมาจากท่ามกลางฟ้าสวรรค์, และท่านเห็นว่ารัศมี^๘ ของพระองค์เจิดจ้ากว่ารัศมีของดวงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน.

๑๐ และท่านเห็นคนอีกสิบสอง^๙ คนตามพระองค์ลงมาด้วย, และความสว่างของพวกท่านยิ่งกว่าความสว่างของดวงดาวในท้องนา.

๑๑ และพวกท่านลงมาและออกไปบนพื้นพิภพ; และคนแรกมายืนอยู่ตรงหน้าบิดาข้าพเจ้า, และให้หนังสือ^{๑๐} แก่ท่านเล่มหนึ่ง, และบอกท่านว่าท่านควรอ่าน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านอ่าน, ท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญูณ^{๑๑} ของพระเจ้า.

๑๓ และท่านอ่าน, มีความว่า: วิบัติ, วิบัติ, แก่เยรูซาเล็ม, เพราะเราได้เห็น

๔ก คมพ. ลำดับเหตุการณ์—๕๙๘ ปีก่อนคริสตกาล.
ข ๒ พศต. ๓๖:๑๐; ยรม. ๕:๒:๓-๕; ออมโน ๑:๑๕.
ค ๑ พศต. ๙:๓.
ง ๒ พกษ. ๑๗:๑๓-๑๕; ๒ พศต. ๓๖:๑๔-๑๖; ยรม. ๗:๒๕-๒๖.
คมพ. ศาสตพยากรณ์.
จ ยรม. ๒๖:๑๙;

๒ นี้. ๑:๔; ฮีล. ๘:๒๐.
๕ก คมพ. ลีไฮ, บิดาของนี่ไฟ.
ข ยากอบ ๕:๑๖.
๖ก อพย. ๑๓:๒๑; ฮีล. ๕:๒๔, ๔๓; คพ. ๒๙:๑๒; จส—ป ๑:๑๖.
๗ก ดนล. ๑๐:๘; ๑ นี้. ๑๗:๔๗; โมเสส ๑:๙-๑๐; จส—ป ๑:๒๐.

๘ก ๑ นี้. ๕:๔.
คมพ. นิมิต.
ข อสค. ๑:๑; กิจการ ๗:๕๕-๕๖; ๑ นี้. ๑๐:๑๔; ฮีล. ๕:๔๕-๔๙; คพ. ๑๓๗:๑.
๙ก จส—ป ๑:๑๖-๑๗.
๑๐ก คมพ. อัครสาวก.
๑๑ก อสค. ๒:๙.
๑๒ก คพ. ๖:๕๔.

ความน่าชิงชัง”ของเจ้า ! แท้จริงแล้ว, และหลายเรื่องที่เป็นดาข้าพเจ้าอ่านเกี่ยวกับ เยรูซาเล็ม” ว่าเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย, และผู้อยู่อาศัยในนั้น; จำนวนมากจะตายด้วยดาบ, และจำนวนมากจะถูกนำไปเป็นเชลย”ในบาบิโลน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ บิดาข้าพเจ้าได้อ่านและเห็นสิ่งสำคัญยิ่ง และนำอัครรยห์หลายอย่างแล้ว, ท่านทูลข้อความหลายประการต่อพระเจ้า; เช่น: งานของพระองค์สำคัญยิ่งและนำอัครรยห์, ข้าแต่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฤทธานุภาพ ! พระราชบัลลังก์ของพระองค์ อยู่สูงในฟ้าสวรรค์, และเดชานุภาพของพระองค์, และพระคุณความดี, และพระเมตตาที่มีอยู่เหนือผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินโลก; และ, เพราะพระองค์ทรงเมตตา, พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนที่มาหา”พระองค์ต้องพินาศ !

๑๕ และในลักษณะนี้ คือ ถ้อยคำของ บิดาข้าพเจ้าในการสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน; เพราะจิตวิญญาณของท่านชื่นชมยินดี, และใจทั้งดวงของท่านอึมอึม, เพราะสิ่งที่ท่านได้เห็น, แท้จริงแล้ว, ที่พระเจ้าได้ทรงแสดงต่อท่าน.

๑๖ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, มิได้ทำเรื่องราวครบถ้วนเกี่ยวกับสิ่งซึ่งบิดาข้าพเจ้าเขียนไว้, เพราะท่านเขียนไว้หลายเรื่อง

ซึ่งท่านเห็นในนิมิตและในความฝัน; และท่านเขียนไว้หลายเรื่องที่ท่านพยากรณ์” และพบกับลูก ๆ ของท่านด้วย, ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่ทำเรื่องราวไว้ครบถ้วน.

๑๗ แต่ข้าพเจ้าจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติของข้าพเจ้าในวัน เวลาของข้าพเจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้าทำความย่อ”จากบันทึก”ของบิดาข้าพเจ้า, บนแผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำด้วยมือของข้าพเจ้าเอง; ดังนั้น, หลังจากข้าพเจ้าย่อบันทึกของบิดาข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าจึงจะทำเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตข้าพเจ้าเอง.

๑๘ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทราบ, ว่าหลังจากพระเจ้าได้ทรงแสดงสิ่งที่นำอัครรยห์หลายอย่างต่อสี่ไฮ, บิดาข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, เกี่ยวกับความพินาศ”ของเยรูซาเล็ม, ดูเถิดท่านออกไปในบรรดาผู้คน, และเริ่มพยากรณ์”และประกาศต่อพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องที่ท่านทั้งเห็นและได้ยิน.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวยิวล้อเลียน”ท่านเพราะเรื่องที่ท่านเป็นพยานเกี่ยวกับพวกเขา; เพราะท่านเป็นพยานโดยแท้ถึงความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา; และท่านเป็นพยานว่าเรื่องที่ท่านเห็นและได้ยิน, และเรื่องที่ท่านอ่านจากหนังสือเล่มนั้นด้วย, แสดงให้ปรากฏอย่างแจ่มชัดถึงการ

๑๓ก ๒ พกษ. ๒๔:๑๘-๒๐;
๒ พศต. ๓๖:๑๔.
๗ ๒ พกษ. ๒๓:๒๗; ๒๔:๒;
ยรม. ๑๓:๑๓-๑๕;
๒ นี้. ๑:๔.
ค ๒ พกษ. ๒๐:๑๗-๑๘;
๒ นี้. ๒๕:๑๐;
ออมไน ๑:๑๕.

๑๔ก แอลลิมา ๕:๓๓-๓๖;
๓ นี้. ๙:๑๔.
๑๖ก ๑ นี้. ๗:๑.
๑๗ก ๑ นี้. ๙:๒-๕.
๗ ๑ นี้. ๖:๑-๓; ๑๙:๑-๖;
๒ นี้. ๕:๒๙-๓๓;
คพ. ๑๐:๓๘-๔๖.
๑๘ก ๒ นี้. ๒๕:๙-๑๐;

คพ. ๕:๒๐.
๗ คมพ. คำพยากรณ์,
พยากรณ์.
๑๓ก ๒ พศต. ๓๖:๑๕-๑๖;
ยรม. ๒๕:๔;
๑ นี้. ๒:๑๓; ๗:๑๔.

เสด็จมาของพระเมสสิยาห์^๑ และการไถ่ของโลกด้วย.

๒๐ และเมื่อชาว ยิว ได้ยิน เรื่อง เหล่านี้ พวกเขาโกรธ ท่าน; แท้จริง แล้ว, แม้เหมือน กับ ศาสดา พยากรณ์ ใน สมัย โบราณ, ผู้ที่พวกเขาขับไล่^๒, และขว้างปาด้วยหิน, และสังหาร; และพวกเขาหมายมั่นจะเอาชีวิตท่านด้วย, เพื่อพวกเขาจะเอาชีวิตนั้นไปเสีย. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, จะแสดงต่อท่านว่าพระเมตตา^๓ อันละเอียดอ่อนของพระเจ้ามีอยู่เหนือคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกไว้, เพราะศรัทธาของพวกเขา, เพื่อให้พวกเขาแข็งแกร่ง แม้จนถึงพลังแห่งการปลดปล่อย.

บทที่ ๒

ลีไฮ นำ ครอบครัว ท่าน ไป ใน แดน ทูรกันดารใกล้ทะเลแดง—พวกเขาละทิ้งทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา—ลีไฮถวายเครื่องพลีบูชาต่อพระเจ้าและสอนบุตรของท่านให้รักษาพระบัญญัติ—เลมัมกับเลมิวเอลพร่ำบ่นบิดาของพวกเขา—นี้ไฟเชื่อฟังและสวดอ้อนวอนในศรัทธา; พระเจ้ารับสั่งแก่ท่าน, และท่านได้รับเลือกให้ปกครองเหนือพวกพี่ชายของท่าน. ประมาณ ๖๐๐ ปีก่อนคริสตกาล.

เพราะดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

พระเจ้ารับสั่ง แก่ บิดา ข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ในความฝัน, และตรัสแก่ท่าน: เจ้าเป็นสุขแล้วลีไฮ, เพราะสิ่งที่เจ้าทำไว้; และเพราะเจ้าเชื่อสัตย์และประกาศต่อคนพวกนี้ถึงเรื่องที่เราบัญชาเจ้า, ดูเถิด, พวกเขາหมายมั่นจะเอาชีวิต^๔ เจ้า.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชา^๕ บิดาข้าพเจ้า, แม้ในความฝัน^๖, ว่าท่านควรพา^๗ ครอบครัวของท่านออกไปในแดนทูรกันดาร.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเชื่อฟัง^๘ พระวอนของพระเจ้า, ดังนั้นท่านจึงทำดังที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านออกไปในแดนทูรกันดาร. และท่านทั้งบ้านท่าน, และแผ่นดินแห่งมรดกของท่าน, และทองของท่าน, และเงินของท่าน, และของมีค่าของท่าน, และมีได้เอาสิ่งใดไปกับท่านเลย, นอกจากครอบครัวท่าน, และสัมภาระ, และกระโจม, และออกไป^๙ ในแดนทูรกันดาร.

๕ และท่านลงมาถึงชายแดนใกล้ฝั่งของทะเลแดง^{๑๐}; และท่านเดินทางในแดนทูรกันดารในชายแดนซึ่งอยู่ใกล้ทะเลแดงเข้าไปอีก; และท่านเดินทางในแดนทูรกันดารกับครอบครัวท่าน, ซึ่งประกอบด้วยซาโรยาห์, มารดาข้าพเจ้า, และพี่ชายข้าพเจ้า, คือเลมัม^{๑๑}, เลมิวเอล, และแซม.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ

๑๓๗ คมพ. พระเมสสิยาห์.
๒๐ ก ยีล. ๑๓:๒๔-๒๖.
๗ แอลมา ๓๔:๓๘;
คพ. ๔๖:๑๕.
คมพ. เมตตา (ความ,
พระ, มี).

๒ ๑ ก ๑ นี้. ๗:๑๔.
๒ ก ๑ นี้. ๕:๘; ๑๗:๔๔.
๗ คมพ. ฝัน (ความ).
ค ปฐก. ๑๒:๑;
๒ นี้. ๑๐:๒๐;
อีเธอร์ ๑:๔๒;

อับรา. ๒:๓.
๓ ก คมพ. เชื่อฟัง (การ), เชื่อฟัง (คนที่).
๔ ก ๑ นี้. ๑๐:๔; ๑๓:๘.
๕ ก ๑ นี้. ๑๖:๑๔; คพ. ๑๗:๑.
๗ คมพ. เลมัม.

ท่านเดินทางได้สามวันในแดนทรุกันดาร์, ท่านตั้งกระโจมของท่านในหุบเขา^๖ ไกลฝั่งแม่น้ำที่มีสายน้ำ.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านสร้างแท่นบูชา^๗ จากหิน^๗, และประกอบพิธีถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้า, และน้อมขอบพระทัย^๗ พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเรา.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเรียกชื่อของแม่น้ำนั้น, เลมัน, และมันไหลลงสู่ทะเลแดง; และหุบเขาอยู่ในชายแดนใกล้ปากแม่น้ำสายนั้น.

๙ และเมื่อบิดาข้าพเจ้าเห็นว่าสายน้ำในแม่น้ำไหลลงสู่แหล่งน้ำของทะเลแดง, ท่านพูดกับเลมัน, มีความว่า: โอ้อขอให้ลูกจงเป็นเหมือนแม่น้ำนี้, ซึ่งไหลไปสู่แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งมวลตลอดเวลา!

๑๐ และท่านพูดกับเลมิวเอลด้วย: โอ้อขอให้ลูกจงเป็นเหมือนหุบเขานี้, มันคงและแน่นหนา, และไม่หวั่นไหวในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า!

๑๑ บัดนี้ท่านพูดเช่นนั้นเพราะความดีอันของเลมันกับเลมิวเอล; เพราะคูเกิดพวกเขาพำปอน^๙ ในหลายสิ่งต่อต้านบิดา^๙ ของพวกเขา, เพราะท่านเป็นคนช่างเห็นนิมิต^๙, และได้พาพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ทั้งแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, และทองของพวกเขา

เขา, และเงินของพวกเขา, และของมีค่าของพวกเขา, เพื่อตายในแดนทรุกันดาร์. และการนี้พวกเขากล่าว ท่านทำไปเพราะจินตนาการอันโง่เขลาของใจท่าน.

๑๒ และตั้งนั้นเลมันกับเลมิวเอล, โดยที่เป็นพี่, พำปอนต่อต้านบิดาพวกเขา. และพวกเขาพำปอนเพราะพวกเขาหา^๙ ไม่ถึงการกระทำของพระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ทรงสร้างพวกเขา.

๑๓ ทั้งพวกเขาไม่เชื่อว่าเยรูซาเล็ม, มหานครนั้น, จะถูกทำลาย^๙ ได้ตามคำของศาสตพยากรณ์. และพวกเขาเป็นเหมือนชาวียผู้อยู่ที่เยรูซาเล็ม, ผู้หามันจะเอาชีวิตบิดาข้าพเจ้า.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาในหุบเขาของเลมิวเอล, ด้วยพลัง^๙, โดยที่เปี่ยมไปด้วยพระวิญญาน, จนร่างพวกเขาสั้น^๙ อยู่ต่อหน้าท่าน. และท่านทำให้พวกเขาจ้าน, จนพวกเขาไม่กล้าเอ่ยวาจาต่อต้านท่าน; ตั้งนั้น, พวกเขาจึงทำตามที่ท่านสั่งพวกเขา.

๑๕ และบิดาข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจม.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่อายุน้อยยิ่งนัก, กระนั้นก็ตามโดยที่มีร่างกายสูงใหญ่, และมีความปรารถนามากด้วยที่จะรู้ความลึกลับ^๙ ของพระผู้เป็นเจ้า, ดังนั้น, ข้าพเจ้า

<p>๖ก ๑ นี. ๓:๑. ๗ก ปฐก. ๑๒:๗-๘; อพย. ๒๔:๔; ฮีบรา. ๒:๑๓. ข อพย. ๒๐:๒๕; ฉรับ. ๒๓:๕-๖. ค คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า</p>	<p>(การ, น้อม), ความ ขอบคุณ. ๑๑ก ๑ นี. ๑๗:๑๗. คมพ. พำปอน. ข สภษ. ๒๐:๒๐. ค ๑ นี. ๕:๒-๔. ๑๒ก โมเสส ๔:๖.</p>	<p>๑๓ก ยรม. ๑๓:๑๔; ๑ นี. ๑:๑๓. ๑๔ก คมพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ. ข ๑ นี. ๑๗:๔๕. ๑๖ก คมพ. ความลึกลับของพระ ผู้เป็นเจ้า.</p>
---	---	---

ร้องทูลพระเจ้า; และดูเถิดพระองค์เสด็จ
เยือนข้าพเจ้า, และทรงทำให้ใจข้าพเจ้า
อ่อนลง จินข้าพเจ้าเชื่อ คำทั้งปวงซึ่งพูด
โดยบิดาข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้ามิได้
กบฏต่อต้านท่านเหมือนดังพี่ ๆ ข้าพเจ้า.

๑๗ และข้าพเจ้าพูดกับแซม, โดยทำให้
เขารู้เรื่องที่พระเจ้าทรงแสดงให้ปรากฏ
ต่อข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณ ศักดิ์สิทธิ์
ของพระองค์. และเหตุการณ์ได้บังเกิด
ขึ้นคือเขาเชื่อคำข้าพเจ้า.

๑๘ แต่, ดูเถิด, เลมันกับเลมิวเอลหาคัดับ
ฟังคำข้าพเจ้าไม่; และโดยที่โศกเศร้า^๑
เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา
ข้าพเจ้าร้องทูลพระเจ้าเพื่อพวกเขา.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
พระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า: เจ้า
เป็นสุขแล้ว, นีไฟ, เพราะศรัทธา^๒ของ
เจ้า, เพราะเจ้าแสวงหาเราอย่างขยันหมั่น
เพียร, ด้วยความนอบน้อมแห่งใจ.

๒๐ และตราบเท่าที่เจ้าจะรักษากฎบัญญัติ
ของเรา, เจ้าจะรุ่งเรือง^๓, และเราจะพาเจ้า
ไปยังแผ่นดินแห่งคำสัญญา^๔; แท้จริงแล้ว,
แม้แผ่นดินที่เราเตรียมไว้สำหรับเจ้า;
แท้จริงแล้ว, แผ่นดินซึ่งเลิศเลอกว่าผืน
แผ่นดินอื่นทั้งปวง.

๒๑ และตราบเท่าที่พี่ ๆ ของเจ้าจะกบฏ

ต่อต้านเจ้า, พวกเขาจะถูกตัดขาด^๕จากที่
ประทับของพระเจ้า.

๒๒ และตราบเท่าที่เจ้าจะรักษากฎบัญญัติ
ของเรา, เราจะทำให้เจ้าเป็นผู้ปกครอง^๖
และผู้สอนเหนือพี่ ๆ ของเจ้า.

๒๓ เพราะดูเถิด, ในวันนี้ที่พวกเขา
จะกบฏต่อต้านเรา, เราจะสาปแช่ง^๗พวกเขา
แม้ด้วยการสาปแช่งอันสาหัส, และ
พวกเขาจะไม่มีพลังเหนือพงศ์พันธุ์ของ
เจ้าเว้นแต่พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะกบฏต่อ
ด้านเราด้วย.

๒๔ และหากเป็นไปได้ว่า พงศ์พันธุ์ของ
เจ้ากบฏต่อต้านเรา, พวกเขาจะเป็นแล้
หวด^๘แก่พงศ์พันธุ์ของเจ้า, เพื่อกระตุ้น
พวกเขาให้รื้อฟื้น^๙วิถีที่พึงจดจำ.

บทที่ ๓

บุตรของลีไฮกลับไปยังเยรูซาเล็มเพื่อเอา
แผ่นจารึกทองเหลือง—เลบันปฏิเสฐที่
จะมอบแผ่นจารึกให้—นีไฟ กระตุ้นและ
ให้กำลังใจพี่ชายของท่าน—เลบันขโมย
ทรัพย์สมบัติของพวกเขาและพยายามจะ
สังหารพวกเขา—เลมันกับเลมิวเอลตื่น
ไฟกับแซมและถูกเทพตีเตียน. ประมาณ
๖๐๐-๕๗๒ ปีก่อนคริสตกาล.

๑๖ข สดด. ๘:๔;
แอลมา ๑๗:๑๐;
คพ. ๕:๑๖.
คมพ. เปิดเผย (การ).
ค ๑ พกษ. ๑๘:๓๗;
แอลมา ๕:๗.
ง ๑ นี. ๑๑:๕.
จ คมพ. บิดา, ซึ่งเป็น
มนุษย์;
ศาสตาวายากรณ.

๑๘ก แอลมา ๓๑:๒๔;
๓ นี. ๗:๑๖.
๑๙ก ๑ นี. ๗:๑๒; ๑๕:๑๑.
๒๐ก ยชว. ๑:๗;
๑ นี. ๔:๑๔;
โมไซยาห์ ๑:๗.
ข นิธิบ. ๓๓:๑๓-๑๖;
๑ นี. ๕:๕; ๗:๑๓;
โมเสส ๗:๑๗-๑๘.
คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.

๒๑ก ๒ นี. ๕:๒๐-๒๔;
แอลมา ๙:๑๓-๑๕; ๓๘:๑.
๒๒ก ปฏิก. ๓๗:๘-๑๑;
๑ นี. ๓:๒๓.
๒๓ก นิธิบ. ๑๑:๒๘;
๑ นี. ๑๒:๒๒-๒๓;
คพ. ๔:๑.
๒๔ก ยชว. ๒๓:๑๓;
วนน. ๒:๒๒-๒๓.
ข ๒ นี. ๕:๒๕.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กลับจากการพูดกับพระเจ้า, มายังกระโหลกของบิดาข้าพเจ้า.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูเถิดพ่อได้นิมิตฝัน^๓, ซึ่งในนั้นพระเจ้าทรงบัญชาพ่อว่าลูกและพี่ ๆ ของลูกจะต้องกลับไปเยรูซาเล็ม.

๓ เพราะดูเถิด, เลบันมีบันทึกของชาวยิวและลำดับการสืบเชื้อสาย^๔บรรพชนของพ่อด้วย, และบันทึกที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง.

๔ ดังนั้น, พระเจ้าทรงบัญชาพ่อว่าลูกและพี่ ๆ ต้องไปบ้านของเลบัน, และหาบันทึก, และนำบันทึกลงมาที่นี้ในแดนทूरกันดาร.

๕ และบัดนี้, ดูเถิดพี่ ๆ ของลูกพร่ำบ่น, โดยกล่าวว่ามันเป็นสิ่งยากที่พ่อเรียกร้องจากพวกเขา; แต่ดูเถิดพ่อไม่ได้เรียกร้องสิ่งนี้จากพวกเขา, แต่นี่คือพระบัญชาของพระเจ้า.

๖ ฉะนั้นจงไปเถิด, ลูกของพ่อ, และลูกจะเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า, เพราะลูกไม่ได้พร่ำบ่น^๕.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวแก่บิดาข้าพเจ้า: ข้าพเจ้าจะไป^๖และทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา, เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงให้บัญญัติแก่ลูกหลานมนุษย์, นอกจาก

พระองค์จะทรงเตรียมทาง^๗ไว้ให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะทำสำเร็จในสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาพวกเขา.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าได้ยินคำเหล่านี้ท่านดีใจยิ่งนัก, เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับพรจากพระเจ้าแล้ว.

๙ และข้าพเจ้า, นิไฟ, และพี่ ๆ ของข้าพเจ้าออกเดินทางไปในแดนทूरกันดาร, พร้อมด้วยกระโหลกของเรา, เพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินเยรูซาเล็ม.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเราขึ้นมาถึงแผ่นดินเยรูซาเล็มแล้ว, ข้าพเจ้าและพี่ ๆ ของข้าพเจ้าได้ปรึกษากัน.

๑๑ และเราโยนเบี้ยเสี่ยงทาย^๘—คนใดในพวกเราจะเข้าไปในบ้านของเลบัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเบี้ยตกอยู่ที่เลมัน; และเลมันเข้าไปในบ้านของเลบัน, และเขาพูดกับเลบันขณะเลบันนั่งอยู่ในบ้านตน.

๑๒ และเขาขอบันทึกซึ่งจารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง, ซึ่งมีลำดับการสืบเชื้อสาย^๙ของบิดาข้าพเจ้าจากเลบัน.

๑๓ และดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลบันนิกรธ, และจับเลมันโยนออกไปพ้นหน้าเขา; และเขาไม่ยอมให้เขาได้บันทึก. ดังนั้น, เขากล่าวแก่เลมัน: ดูเถิดเจ้าเป็นนินิมย, และเราจะสังหารเจ้า.

๓ ๒ก คมพ. ฝัน (ความ).

๓ก ๑ นี. ๕:๑๔.

๖ก คมพ. สนับสนุนผู้ผู้นำศาสนจักร (การ).

๗ก ๑ ซมอ. ๑๗:๓๒;

๑ พกษ. ๑๗:๑๑-๑๕.

คมพ. ศรีทธา, เชื้อ (ความ); เชื้อฟ่ง (การ), เชื้อฟ่ง (คนที).

๗ คมพ. พระบัญญัติของพระเจ้า.

๘ ปฐก. ๑๘:๑๔;

ฟป. ๔:๑๓;

๑ นี. ๑๗:๓, ๕๐;

คพ. ๕:๓๔.

๑๑ก นหมี. ๑๐:๓๔;

กิจการ ๑:๒๖.

๑๒ก ๑ นี. ๓:๓; ๕:๑๔.

๑๔ แต่เลมันหลบหนีไปจากเขา, และ
เล่าถึงสิ่งที่เลมันกระทำ, แก่เรา. และ
เราเริ่มเศร้าใจยิ่ง, และพี่ ๆ ของข้าพเจ้า
เกือบจะกลับไปหาบิดาข้าพเจ้าในแดน
ทूरกันดาร.

๑๕ แต่ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา
ว่า: พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, และ
เรามีชีวิตอยู่นั้นใด, เราจะไม่ลงไปหา
บิดาของเราในแดนทूरกันดาร ฉะนั้น
จนกว่าเราจะทำสำเร็จในสิ่งซึ่งพระเจ้า
ทรงบัญชาเรา.

๑๖ ดังนั้น, ให้เราซื่อสัตย์ในการรักษา
พระบัญญัติของพระเจ้า; ฉะนั้นให้เราลง
ไปยังแผ่นดินมรดกของบิดาเรา, เพราะ
ดูเถิดท่านทั้งทองและเงิน, และของมีค่า
นานัปการไว้. และทั้งหมดนี้ท่านได้ทำไป
เพราะพระบัญชาของพระเจ้า.

๑๗ เพราะท่านรู้ว่าเยรูซาเล็ม ต้อง
ถูกทำลาย^๑, เพราะ ความชั่วร้ายของ
ผู้คน.

๑๘ เพราะ ดูเถิด, พวกเขาปฏิเสธ^๒ คำ
ของ ศาสดาพยากรณ์. ด้วยเหตุนี้, หาก
บิดาข้าพเจ้าจะอยู่ในแผ่นดินนั้นหลังจาก
ท่านได้รับพระบัญชา^๓ ให้หลบหนีออกจาก
แผ่นดินนั้น, ดูเถิด, ท่านจะตายด้วย. ดัง
นั้น, ท่านจึงจำเป็นต้องหลบหนีออกจาก
แผ่นดินนั้น.

๑๙ และดูเถิด, นี่เป็นปรัชญาญาณในพระ
ผู้เป็นเจ้าว่าเราจะได้บันทึก^๔ เหล่านี้, เพื่อ

เราจะปกปักษ์รักษาภาษาแห่งบรรพบุรุษ
ของเราไว้ให้ลูกหลานของเรา;

๒๐ และเพื่อเราจะปกปักษ์รักษา^๕ ไว้ให้
พวกเขา คำซึ่ง พุด จาก ปาก ของ ศาสดา
พยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย, ซึ่งมอบ
ไว้ให้ พวกเขา โดย พระ วิญญูญาณ และ
เดชานูภาพของ พระผู้เป็นเจ้า, นับ แต่
โลกเริ่มต้น, แม้ลงมาถึงเวลาปัจจุบันนี้.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือด้วย
การกล่าว ถ้อยใน ลักษณะ นี้ ข้าพเจ้าได้
ชักชวนพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขา
จะได้ ซื่อสัตย์ ในการ รักษา พระ บัญญัติ
ของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา
ลงไปยังแผ่นดินมรดกของเรา, และเรา
รวบรวมทองของเรา, และเงินของเรา,
และของมีค่า^๖ ของเราเข้าด้วยกัน.

๒๓ และหลังจากที่เราได้รวบรวมของ
เหล่านี้เข้าด้วยกันแล้ว, เราขึ้นไปยังบ้าน
ของเลมันอีก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา
เข้าไปหาเลมัน, และขอให้เขามอบบันทึก
ซึ่งจารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง^๗ แก่
เรา, เพื่อการนี้เราจะให้ทองของเรา, และ
เงินของเรา, และสิ่งมีค่าทั้งปวงของเรา
แก่เขา.

๒๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
เมื่อ เล มัน เห็น ทรัพย์ สมบัติ ของ เรา,
และเห็นว่าทรัพย์สมบัตินั้นมากมายยิ่ง,

๑๖ ก ๑ นี้. ๒:๔.
ข ๑ นี้. ๒:๒; ๔:๓๔.
๑๗ ก ๒ พศค. ๓๖:๑๖-๒๐;
ยรม. ๓๓:๑-๓; ๑
นี้. ๑:๑๓.

๑๘ ก คมพ. กบฏ (การ).
ข ๑ นี้. ๑๖:๘.
๑๙ ก ออมใน ๑:๑๗;
โมไซยาห์ ๑:๒-๖.
๒๐ ก คมพ. พระคัมภีร์—พระ

คัมภีร์ที่พึงปกปักษ์รักษา.
๒๒ ก ๑ นี้. ๒:๔.
๒๔ ก ๑ นี้. ๓:๓.

เขาจึงโลภอยากได้มัน, จนถึงกับว่าเขาจับเราโยนออกมา, และส่งคนใช้ของเขา มา สंहารเรา, เพื่อ เขาจะได้ ทรัพย์สมบัติของเรา.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราหนีไปซึ่งหน้าคนใช้ของเลบัน, และเราจำ ต้อง ทิ้ง ทรัพย์สมบัติของเราไว้เบื้องหลัง, และทรัพย์สมบัติของเราตกอยู่ในมือของเลบัน.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราหลบหนีเข้าไปในแดนทุรกันดาร, และคนใช้ของเลบันไล่เราไม่ทัน, และเราซ่อนตัวอยู่ในซอกหิน.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเลมันโกรธข้าพเจ้า, และบิดาข้าพเจ้าด้วย; และเลมิวเอลด้วย, เพราะเขาฟังคำของเลมัน. ดังนั้นเลมันกับเลมิวเอลพูดคำรุนแรงมากมายต่อเรา, น้องของพวกเขา, และพวกเขาตีเราแม้ด้วยไม้.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่พวกเขาตีเราด้วยไม้, ดูเถิด, เทพ^๑ของพระเจ้ามายืนอยู่ต่อหน้าพวกเขา, และท่านกล่าวแก่พวกเขา, มีความว่า: เหตุใดพวกท่านจึงตีน้องด้วยไม้? พวกท่านไม่รู้หรือว่าพระเจ้าทรงเลือกเขาเป็นผู้ปกครองเหนือพวกท่าน, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกท่าน? ดูเถิดพวกท่านจงขึ้นไปเยรูซาเล็มอีก, และพระเจ้าจะทรงมอบเลบันไว้^๒ในมือของพวกท่าน.

๓๐ และหลังจากเทพ^๑กล่าวแก่เราแล้ว, ท่านก็จากไป.

๓๑ และหลังจากเทพจากไปแล้ว, เลมันกับเลมิวเอลเริ่มพรวุ่น^๓อีก, มีความว่า: เป็นไปได้อย่างไรที่พระเจ้าจะทรงมอบเลบันไว้ในมือเรา? ดูเถิด, เขาเป็นคนมีกำลัง, และเขาสามารถบังคับบัญชาคนได้ห้าสิบคน, แท้จริงแล้ว, แม้เขาสังหารคนห้าสิบคนได้; แล้วเหตุใดจะไม่สังหารเราเล่า?

บทที่ ๔

นิไฟสังหารเลบันตามพระบัญชาพระเจ้าจากนั้นจึงเอาแผ่นจารึกทองเหลืองไว้ในครอบครองด้วยอุบาย—ไซรม์เล็อกสมทบกับครอบครัวของลีไฮในแดนทุรกันดาร. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับพี่ ๆ ของข้าพเจ้า, มีความว่า: ขอให้เราขึ้นไปเยรูซาเล็มอีก, และขอให้เราเชื่อสัตย์^๔ในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; เพราะดูเถิดพระองค์ทรงอาณาภาพยิ่งกว่าคนทั้งปวงบนแผ่นดินโลก, แล้วเหตุใดจะไม่ทรงอาณาภาพยิ่งกว่าเลบันและคนห้าสิบคนของเขา, แท้จริงแล้ว, หรือแม้คนนับหมื่นของเขา?

๒ ฉะนั้นให้เราขึ้นไป; ขอให้เราเข้มแข็ง^๕เหมือนโมเสส^๖; เพราะท่านพูดกับผืนน้ำ

<p>๒๕ก คมพ. โลก. ๒๘ก ๑ นิ. ๑๗:๑๗-๑๘. ๒๙ก ๑ นิ. ๔:๓; ๗:๑๐. คมพ. พุทธสวรรค์, เทพ.</p>	<p>๗ ๑ นิ. ๒:๒๒. ๓๐ก ๑ นิ. ๑๖:๓๘. ๓๑ก คมพ. พรวุ่น. ๔ ๑ก คมพ. กล่าวหาญ (ความ);</p>	<p>ศรัทธา, เชื่อ (ความ). ๗ ๑ นิ. ๗:๑๑-๑๒. ๒ก นิพย. ๑๑:๘. ๖ คมพ. โมเสส.</p>
--	--	---

ของทะเล^๑แดงจริง ๆ และมันแยกไปทาง
โน้นและทางนี้, และบรรพบุรุษของเรา
ผ่านมา, ออกจากการเป็นเชลย, บนแผ่น
ดินแห้ง, และกองทัพของฟาโรห์ได้ตาม
มาและจมอยู่ในผืนน้ำของทะเลแดง.

๓ บัดนี้^๒คุณเกิดพื้รู้ว่าเรื่องนี่จริง; และพื้รู้
ด้วยว่าเทพ^๓กล่าวแก่พื้แล้ว; ตั้งนั้นไหน
พื้จึง สงสัย เล่า? ให้เราขึ้นไป; พระเจ้า
ทรงสามารถปลดปล่อยเราได้, แม้ตั้ง
บรรพบุรุษของเรา, และทรงทำลายเลบัน
ได้, แม้ตั้งชาวอียิปต์.

๔ บัดนี้^๔เมื่อข้าพเจ้าได้พูดคำเหล่านี้,
พวกเขายังคงโมโห, และยังคงพรับ่น
อยู่ต่อไป; กระนั้นก็ตามพวกเขายังได้ตาม
ข้าพเจ้าขึ้นมาจนเรามาถึง นอกกำแพง
เยรูซาเล็ม.

๕ และเราทำสิ่ง^๕นี้ใน เวลา กลาง คืน;
และข้าพเจ้าให้พวกเขาช่อนตัวอยู่นอก
กำแพง. และหลังจากพวกเขาช่อนตัว
แล้ว, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ก็แอบเข้าไปในเมือง
และมุ่งหน้าไปยังบ้านของเลบัน.

๖ และข้าพเจ้าได้รับ การนำโดยพระ
วิญญาณ^๖, โดยหา^๗รู้ง่วงหน้าไม่ถึง^๘สิ่งที่
ข้าพเจ้าควรทำ.

๗ กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าก็เข้าไป, และ
เมื่อข้าพเจ้ามาถึงบ้านของเลบันข้าพเจ้า
เห็นชายผู้หนึ่ง, และเขาได้ล้มอยู่บนพื้น
ดินต่อหน้าข้าพเจ้า, เพราะเขาเมาด้วย
เหล้าองุ่น.

๘ และเมื่อข้าพเจ้ามาถึงเขาข้าพเจ้าพบว่า
เขาคือเลบัน.

๙ และข้าพเจ้าเห็นดาบ^๙ของเขา, และ
ข้าพเจ้าชักดาบออกจากฝักของมัน, และ
ตามของดาบ นั้นเป็นทองบริสุทธิ์, และ
ฝีมือนี่ทำดาบ นั้นประณีตยิ่งนัก, และ
ข้าพเจ้าเห็นว่าตัวดาบทำจากเหล็กกล้า
อันมีค่าที่สุด.

๑๐ และเหตุการณ์^{๑๐}ได้บังเกิดขึ้นคือ
ข้าพเจ้าถูก พระ วิญญาณ บีบ คั้น ให้ฆ่า
เลบัน; แต่ข้าพเจ้ากล่าวในใจ ข้าพเจ้า:
ข้าพเจ้าไม่เคยทำให้ คนหลัง เลือด สัก
ครั้ง. และข้าพเจ้าจึงชงชงักและข้าพเจ้า
ไม่ยอมสังหารเขา.

๑๑ และพระวิญญาณ^{๑๑}ตรัสกับข้าพเจ้า
อีก: ดูเกิด พระเจ้า^{๑๑}ได้ทรงปล่อยเขาให้
อยู่ในมือเจ้า. แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้า
รู้ด้วยว่า เขาได้ หมาย มั่น จะเอา ชีวิต
ของข้าพเจ้าเอง; แท้จริงแล้ว, และ
เขาไม่ยอม สดับ ฟัง พระ บัญญัติ ของ
พระเจ้า; และเขาเอา^{๑๒}ทรัพย์สินสมบัติของ
เราไปด้วย.

๑๒ และเหตุการณ์^{๑๒}ได้บังเกิดขึ้นคือพระ
วิญญาณ^{๑๒}ตรัสกับข้าพเจ้าอีก: จงสังหาร
เขา, เพราะพระเจ้าทรงปล่อยเขาให้อยู่
ในมือเจ้าแล้ว;

๑๓ ดูเกิดพระเจ้า^{๑๓}ทรงสังหาร^{๑๓}คนชั่วร้าย^{๑๓}
เพื่อ นำ มา ชั่ง จุด ประสงค์ อันชอบธรรม
ของพระองค์. เป็นการดีกว่า^{๑๓}ที่คนหนึ่ง

๒ค อพย. ๑๔:๒๑;
๑ นี้. ๑๗:๒๖;
โมไซยาห์ ๗:๑๙.
๓ก ๑ นี้. ๓:๒๓-๓๑; ๗:๑๐.
๖ก คมพ. พระวิญญาณ
บริสุทธิ์; ดลใจ (การ), แรง

บันดาลใจ.
ข ฮีบ. ๑๑:๘.
๙ก ๒ นี้. ๕:๑๔;
คพ. ๑๗:๑.
๑๐ก แอลลิมา ๑๔:๑๑.
๑๑ก ๑ ซมอ. ๑๗:๔๑-๔๙.

ข ๑ นี้. ๓:๒๖.
๑๓ก ๑ นี้. ๑๗:๓๓-๓๘;
คพ. ๙๘:๓๑-๓๒.
ข คมพ. ชั่ว, ชั่วร้าย (ความ).
ค แอลลิมา ๓๐:๔๗.

ตายแทนที่ประชาชนชาติหนึ่งจะเสื่อมโทรม และตายอยู่ในความไม่เชื่อ.

๑๔ และบัดนี้, เมื่อข้าพเจ้า, นิไฟ, ได้ยิน ข้อความเหล่านี้, ข้าพเจ้าจำพระดำรัสของ พระเจ้าซึ่งพระองค์ได้รับสั่งแก่ข้าพเจ้า ในแดนทุรกันดาร, มีความว่า: ตราบเท่า ที่^๑ พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะรักษาบัญญัติ^๒ ของ เรา, พวกเขาจะรุ่งเรือง^๓ อยู่ใน แผ่นดิน แห่งคำสัญญา^๔.

๑๕ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาไม่สามารถรักษาพระบัญญัติของ พระเจ้าตามกฎหมายของโมเสส, นอกจากพวกเขาจะมีกฎ.

๑๖ และข้าพเจ้ารู้ด้วยว่ากฎ^๕ จารึกไว้บน แผ่นจารึกทองเหลือง.

๑๗ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าทรง ปล่อยเล็บ^๖ ไว้ในมือของข้าพเจ้าเพื่อการ นี้—เพื่อข้าพเจ้าจะได้บันทึกเหล่านี้ตาม พระบัญชาของพระองค์.

๑๘ ฉะนั้นข้าพเจ้าเชื่อฟัง^๗ เสียงของ พระวิญญาณ, และจับเล็บ^๘ โดยคว่ำผม บนศีรษะ, และข้าพเจ้าตัดศีรษะของเขา ด้วยดาบ^๙ ของเขาเอง.

๑๙ และหลังจากข้าพเจ้าตัดศีรษะเขา ด้วยดาบของเขาเองแล้ว, ข้าพเจ้าหยิบ อารมณ์^{๑๐} ของ เลบัน มา สวมบนร่างของ ข้าพเจ้าเอง; แท้จริงแล้ว, แม้ทุกชั้น; และข้าพเจ้า คาด^{๑๑} ยุทธภัณฑ์^{๑๒} ของ เขาไว้ รอบเอวข้าพเจ้า.

๒๐ และหลังจากข้าพเจ้ากระทำการนี้

แล้ว, ข้าพเจ้าไปยังคลังของเลบัน. และ ขณะที่ข้าพเจ้าตรงไปยังคลังของเลบัน, ดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็น คนใช้^{๑๓} ของ เลบัน ผู้ มี กุญแจ คลัง. และข้าพเจ้า สั่ง^{๑๔} เขา ด้วย เสียงของเลบัน, ให้เขาเข้าไปในคลังกับ ข้าพเจ้า.

๒๑ และเขาคิดว่าข้าพเจ้าเป็นเลบัน, นายของเขา, เพราะเขาเห็นอารมณ์และ ดาบ^{๑๕} ที่คาดรอบเอวข้าพเจ้าด้วย.

๒๒ และเขา พูด กับ ข้าพเจ้า เกี่ยวกับ บรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิว, โดยที่เขา^{๑๖} รู้ว่าเล-บัน, นายของเขา, ออกไปอยู่กับคนพวกนี้ ในเวลากลางคืน.

๒๓ และข้าพเจ้าพูดกับเขา^{๑๗} หนึ่งว่า เป็นเลบัน.

๒๔ และข้าพเจ้า พูด กับ เขา ด้วยว่า ข้าพเจ้าจะเอาคำจารึก, ซึ่งอยู่บนแผ่น จารึกทองเหลือง^{๑๘}, ไปให้ที่^{๑๙} ๆ ของข้าพเจ้า, ซึ่งอยู่นอกกำแพง.

๒๕ และข้าพเจ้าสั่ง^{๒๐} เขาให้ตามข้าพเจ้า ไปด้วย.

๒๖ และเขา, โดยที่คิดว่าข้าพเจ้ากำลัง พูดถึงบรรดาพี่น้องของศาสนจักร, และ ว่าข้าพเจ้าเป็นเลบันจริง ๆ ซึ่งข้าพเจ้า ได้สังหารเสียแล้ว, ดังนั้น เขาจึง ตาม ข้าพเจ้าไป.

๒๗ และเขาพูดกับข้าพเจ้าหลายครั้ง เกี่ยวกับบรรดาผู้ใหญ่ของชาวยิว, ขณะ ข้าพเจ้าออกไปหาที่^{๒๑} ๆ ของข้าพเจ้า, ซึ่ง อยู่นอกกำแพง.

๑๔ก ออมโน ๑:๖;
โมไซยาห์ ๒:๒๒;
อีเธอร์ ๒:๗-๑๒.
ข คมพ. พระบัญญัติของ
พระผู้เป็นเจ้า.

ค ๑ นี. ๒:๒๐.
ง ๑ นี. ๑๗:๑๓-๑๔;
เจคอบ ๒:๑๒.
๑๖ก คมพ. กฎของโมเสส.
๑๘ก ๑ ซมอ. ๑๗:๕๑.

๒๐ก ๒ นี. ๑:๓๐.
๒๔ก ๑ นี. ๓:๑๒, ๑๙-๒๔;
๕:๑๐-๑๒.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเลมันเห็นข้าพเจ้าเขาหวาดกลัวยิ่งนัก, และเล มิวิ เอล กับ แซม ด้วย. และพวกเขาหนีไป ซึ่งหน้าข้าพเจ้า; เพราะพวกเขาคิดว่าเป็นเลบัน, และว่าเขาได้สังหารข้าพเจ้าแล้วและหมายมั่นจะเอาชีวิตของพวกเขาด้วย.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเรียกพวกเขา, และพวกเขาได้ยินข้าพเจ้า; ดังนั้นพวกเขาจึงหยุดหนีไปต่อหน้าข้าพเจ้า.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อคนใช้ของเลบันเห็นพี่ ๆ ข้าพเจ้าเขาเริ่มตัวสั่น, และกำลังจะหนีไปซึ่งหน้าข้าพเจ้าและกลับไปยังนครแห่งเยรูซาเล็ม.

๓๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, โดยที่เป็นคนร่าง สูงใหญ่, และโดยที่ได้ รับ คำสั่ง^๑ มากจากพระเจ้าด้วย, ฉะนั้นข้าพเจ้าจับคนใช้ของเลบัน, และรั้งเขาไว้, เพื่อเขาจะไม่หลบหนี.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับเขา, ว่าหากเขาจะสดับฟังคำข้าพเจ้า, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ฉันใด, และข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ฉันใด, แม้หากเขาจะสดับฟังคำของเรา, เราจะได้ชีวิตเขาฉันนั้น.

๓๓ และข้าพเจ้าพูดกับเขา, แม้ด้วยคำปฏิญาณ^๒, ว่าเขาไม่ต้องกลัว; ว่าเขาจะเป็นอิสรชนเหมือนเราหากเขาจะลงไปโนแดนทूरกันดารกับเรา.

๓๔ และข้าพเจ้าพูดกับเขาด้วย, มีความว่า: พระเจ้าได้ทรงบัญชา^๓ให้เราทำสิ่งนี้โดยแน่นอน; และเราจะไม่ขยันทิ่มน้เพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าหรือ? ฉะนั้น, หากท่านจะลงไปหาบิดาข้าพเจ้าในแดนทूरกันดารท่านก็จะอยู่กับเราได้.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโซรัม^๔มีกำลังใจขึ้นจากคำที่ข้าพเจ้าพูด. บัดนี้ โซรัม คือ ชื่อของ คนใช้; และเขาสัญญาว่าเขาจะลงไปหาบิดาของเราในแดนทूरกันดาร. แท้จริงแล้ว, และเขาให้คำปฏิญาณแก่เราด้วยว่าเขาจะอยู่กับเรานับจากเวลานั้นไป.

๓๖ บัดนี้เราปรารถนาให้เขาอยู่กับเราเพราะเหตุนี้, เพื่อชาวียิวจะได้ไม่รู้เกี่ยวกับการหนีไปของเราในแดนทूरกันดาร, กลើอกพวกเขาจะไล่ตามเรามาและทำลายเรา.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโซรัมให้คำปฏิญาณ^๕แก่เราแล้ว, ความกลัวของเราที่เกี่ยวกับเขาได้หมดไป.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรานำแผ่นจารึกทองเหลืองและคนใช้ของเลบันมา, และออกไปในแดนทूरกันดาร, และเดินทางไปยังกระโจมของบิดาเรา.

บทที่ ๕

ซาโรยาห์บ่นว่าลีไซ—ทั้งสองขึ้นชมการกลับคืนมาของบรรดาบุตรชาย—พวกท่าน

๓๑ก โมไซยาห์ ๓:๑๗;
แอลมา ๕:๖-๕๖.
๓๓ก คมพ. คำปฏิญาณ.
๓๔ก ๑ นี้. ๒:๒; ๓:๑๖.

๓๕ก ๑ นี้. ๑๖:๗;
๒ นี้. ๕:๕-๖.
คมพ. โซรัม, โซรัม (ชาว).
๓๗ก ยชว. ๓:๑-๒๑;

ปญจ. ๕:๔.
คมพ. คำปฏิญาณ.

ถวายเครื่องพลีบูชา—แผ่นจารึกทอง เหลืองมีข้อเขียนของโมเสสและศาสนพยากรณ์—แผ่นจารึกชี้ว่าลีไฮเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ—ลีไฮพยากรณ์เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน และการปกป้องรักษาแผ่นจารึกไว้. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเราได้ลงมาหาบิดาของเราในแดนทूरกันดารแล้ว, ดุเถิด, ท่านเปี่ยมด้วยความปีติยินดี, และซาโรยาห์^๑, มารดาของข้าพเจ้า, ก็ยินดียิ่งนัก, ด้วยเหตุที่นางโศกเศร้าจริง ๆ ก็เพราะเรา.

๒ เพราะนางคิดว่าเราตายเสียแล้วในแดนทूरกันดาร; และนางได้บ่นว่าบิดาข้าพเจ้าด้วย, โดยบอกท่านว่าท่านเป็นคนช่างเห็นนิมิต; มีความว่า: ดุเถิดท่านนำเราออกมาจากแผ่นดินแห่งมรดกของเรา, และบุตรของเราหาไม่มีแล้ว, และพวกเราต้องตายในแดนทूरกันดาร.

๓ และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ มารดาข้าพเจ้าบ่นว่าบิดาข้าพเจ้า.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาข้าพเจ้าพูดกับนาง, มีความว่า: ข้าพเจ้ารู้ว่าบิดาข้าพเจ้าเป็นคนช่างเห็นนิมิต^๒; เพราะหากข้าพเจ้ามิได้เห็นเรื่องของพระเจ้าเป็นเจ้าในนิมิต^๓ แล้วข้าพเจ้าจะไม่รู้จักพระคุณความดีของพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่

จะยังอยู่ที่เยรูซาเล็ม, และตายไปกับพี่น้องข้าพเจ้าแล้ว.

๕ แต่ดุเถิด, ข้าพเจ้าได้แผ่นดินแห่งคำสัญญา^๔, ซึ่งในสิ่งนี้ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยบุตรข้าพเจ้าให้พ้นจากมือเล班ัน, และทรงนำพวกเขาลงมาหาเราในแดนทूरกันดารอีก.

๖ และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, ปลอบโยนซาโรยาห์, มารดาข้าพเจ้า, เกี่ยวกับเรา, ขณะที่เราเดินทางในแดนทूरกันดารขึ้นไปแผ่นดินเยรูซาเล็ม, เพื่อไปเอาบ้านที่กของชาวยิว.

๗ และเมื่อเราได้กลับมาถึงกระโจมของบิดาข้าพเจ้า, ดุเถิดความปีติยินดีของท่านเต็มเปี่ยม, และมารดาข้าพเจ้าได้รับการปลอบประโลม.

๘ และนางกล่าว, มีความว่า: บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แท้ใจว่าพระเจ้าทรงบัญชา^๕ สามีข้าพเจ้าให้หลบหนีมาในแดนทूरกันดาร; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้แน่แท้ใจด้วยว่าพระเจ้าทรงปกป้องบุตรข้าพเจ้า, และทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากมือเล班ัน, และประทานพลังให้พวกเขาเพื่อโดยการนั้นพวกเขาสามารถทำสำเร็จ^๖ ในสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขา. และด้วยการกล่าวถ้อยในลักษณะนี้ นางได้กล่าว.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง, และถวายเครื่อง

๕ ๑ก คมพ. ซาโรยาห์.
 ๔ก ๑ นี. ๒:๑๑.
 ข ๑ นี. ๑:๘-๑๓.
 คมพ. นิมิต.

๕ก ๑ นี. ๒:๒๐;
 ๑๘:๘, ๒๒-๒๓.
 คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
 ข คมพ. ศรีทธา, เชื้อ

(ความ).
 ๘ก ๑ นี. ๒:๒.
 ข ๑ นี. ๓:๗.

พลีบูชา” และเครื่องเผาบูชาแต่พระเจ้า; และ พวกท่านน้อม ขอบพระทัย” พระผู้ เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล.

๑๐ และ หลังจาก พวกท่านได้ น้อม ขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล แล้ว, ลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, จึงเอาบันทึทกซึ่ง จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง”, และ ท่านค้นคว้าบันทึทกนี้ตั้งแต่ต้น.

๑๑ และท่านเห็นว่าบันทึทกนี้มีหนังสือ” ห้าเล่มของโมเสส, ซึ่งให้เรื่องราวของการ สร้างของโลก, และของอาดัมกับเอวาด้วย, ผู้เป็นบิดามารดาแรกของเรา;

๑๒ และบันทึทก” ของชาวอียิปต์ตั้งแต่ต้น, แม้ลงมาถึงการเริ่มต้นการปกครองของ เศเดเคียห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์ด้วย;

๑๓ และ คำ พยากรณ์ ของ ศาสดา พยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์, ตั้งแต่ ต้น, แม้จน ลงมาถึงการเริ่มต้นการปกครองของเศเดเคียห์” ด้วย; และคำพยากรณ์มากมายด้วย ซึ่งพูดโดยปากของเยเรมีย์”.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พบ ลำดับ การสืบ เชื้อสาย บรรพบุรุษ ของ ท่านบน แผ่นจารึก ทอง เหลือง” ด้วย; ดังนั้นท่านรู้ว่าท่านเป็นผู้ สืบตระกูลของโยเซฟ”; แท้จริงแล้ว, แม้

โยเซฟผู้นั้นซึ่งเป็นบุตรของยาโคบ”, ซึ่ง ถูกขายไปในอียิปต์, และเป็นผู้ได้รับการ ปกปักษ์รักษา” โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, เพื่อท่านจะได้ปกปักษ์รักษายาโคบ, บิดา ท่าน, และ ครัว เรือนทั้ง ปวง ของ ท่านให้ รอดตายจากความอดอยาก.

๑๕ และทรงนำพวกท่านออกจากการ เป็นเชลย” และออกจาก แผ่นดิน อียิปต์ ด้วย, โดยพระผู้เป็นเจ้าของค้เดียวกันนั้น ผู้ได้ทรงปกปักษ์รักษาพวกท่าน.

๑๖ และตั้งนั้นลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พบ ลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของท่าน. และเล่มนั้นเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ” ด้วย, ตั้งนั้นเขาและบรรพบุรุษของเขา ได้รักษาบันทึทกนี้ไว้.

๑๗ และบัดนี้เมื่อบิดาข้าพเจ้าเห็นสิ่ง ทั้งปวงนี้, ท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาน, และเริ่มพยากรณ์เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน—

๑๘ ว่าแผ่นจารึกทองเหลืองเหล่านี้จะ เข้าไปสู่ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และ คนทั้งปวงผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของท่าน.

๑๙ ดังนั้น, ท่านกล่าวว่าแผ่นจารึกทอง เหลืองเหล่านี้จะไม่มีวันพินาศ”; ทั้งมันจะ ไม่ลบเลือนอีกต่อไปตามกาลเวลา. และ

๓ก โมไซยาห์ ๒:๓;
 ๓ นี้. ๑:๑๙-๒๐.
 คมพ. กฎของโมเสส.
 ข คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความขอบคุณ.
 ๑๐ก ๑ นี้. ๔:๒๔, ๓๘; ๑๓:๒๓.
 คมพ. แผ่นจารึกทอง เหลือง.
 ๑๑ก ๑ นี้. ๑๓:๒๓.
 คมพ. เพนทาทุค.
 ๑๒ก ๑ พศด. ๑๙.

คมพ. พระคัมภีร์.
 ๑๓ก ๒ พกษ. ๒๔:๑๘;
 ยรม. ๓๗:๑.
 ข เอสรา ๑:๑;
 ยรม. ๓๖:๑๗-๓๒;
 ๑ นี้. ๗:๑๔; ฮีล. ๘:๒๐.
 ๑๔ก ๑ นี้. ๓:๓, ๑๒.
 คมพ. แผ่นจารึกทอง เหลือง.
 ข ๒ นี้. ๓:๔;
 แอลลมา ๑๐:๓.
 คมพ. โยเซฟ, บุตรของ

ยาโคบ.
 ค คมพ. ยาโคบ, บุตรของ อิสอัค.
 ง ปฐก. ๓๗:๒๙-๓๖.
 จ ปฐก. ๔๕:๔-๕.
 ๑๔ก อพย. ๑๓:๑๗-๑๘;
 อาโมส ๓:๑-๒;
 ๑ นี้. ๑๗:๒๓-๓๑;
 คพ. ๑๐๓:๑๖-๑๘;
 ๑๓๖:๒๒.
 ๑๖ก ๑ นี้. ๖:๒.
 ๑๗ก แอลลมา ๓๗:๔-๕.

ท่านพยากรณ์ไว้หลายเรื่องเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ จนถึงเวลานี้ข้าพเจ้าและบิดาข้าพเจ้ารักษาพระบัญญัติดังที่พระเจ้าทรงบัญชาเรา.

๒๑ และเราได้บันทึกซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาเรา, และค้นคว้าบันทึกและพบว่าเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา; แท้จริงแล้ว, แม้มีค่ามากต่อเรา, ถึงขนาดที่เราปกป้องรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าไว้เพื่อลูกหลานของเราได้.

๒๒ ดังนั้น, เป็นปรีชาญาณในพระเจ้าที่เราจะนำบันทึกไปด้วย, ขณะเราเดินทางในแดนทุรกันดารไปถึงแผ่นดินแห่งคำสัญญา.

บทที่ ๖

นีไฟเขียนเกี่ยวกับเรื่อง of พระผู้เป็นเจ้า—จุดประสงค์ของนีไฟคือเพื่อชักชวนคนให้มาหาพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัมและได้รับการช่วยให้รอด. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, นีไฟ, ไม่กล่าวถึงลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของข้าพเจ้าในส่วนนี้ของบันทึกข้าพเจ้า; ทั้งข้าพเจ้าจะไม่กล่าวถึงบนแผ่นดินจารึกที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนอยู่นี้ไม่ว่าเวลาใด; เพราะมีเขียนไว้

ในบันทึกที่บิดาข้าพเจ้าบันทึกไว้; ดังนั้น, ข้าพเจ้าไม่เขียนสิ่งนี้ไว้ในงานนี้.

๒ เพราะข้าพเจ้าพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าเราเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ.

๓ และไม่สำคัญแก่ข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะละเอียดรอบคอบในการให้เรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า, เพราะเรื่องทั้งหมดไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นดินจารึกเหล่านี้, เพราะข้าพเจ้าปรารถนาจะให้มีที่ว่างเพื่อข้าพเจ้าจะเขียนเกี่ยวกับเรื่อง of พระผู้เป็นเจ้า.

๔ เพราะความตั้งใจอันเต็มเปี่ยมของข้าพเจ้าคือข้าพเจ้าจะได้ชักชวนคนให้มาหาพระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, และพระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, และได้รับการช่วยให้รอด.

๕ ดังนั้น, เรื่องอันเป็นที่พอใจแก่โลกข้าพเจ้าไม่เขียน, แต่เขียนเรื่องอันเป็นที่พอพระทัยต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อผู้ที่มิได้เป็นของโลก.

๖ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะให้คำสั่งแก่พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้า, ว่าพวกเขาจะไม่ใช้เนื้อที่ในแผ่นดินจารึกเหล่านี้ไปด้วยเรื่องซึ่งไม่มีคุณค่าต่อลูกหลานมนุษย์.

บทที่ ๗

บุตรของลีไฮกลับไปเยรูซาเล็มและชักชวนอิซมาเอลกับครัวเรือนของท่านให้ร่วม

๒๑ก คมพ. พระคัมภีร์—
คุณค่าของพระคัมภีร์.
ข ๒ นี. ๒๕:๒๖.
๖ ๑ก ๒ นี. ๔:๑๔-๑๕.
ข ๑ นี. ๓:๒.

ค ๑ นี. ๑:๑๖-๑๗; ๑๓:๑-๖.
๒ก ๑ นี. ๕:๑๔-๑๖.
๓ก เจกอบ ๗:๒๗;
เจโรม ๑:๒, ๑๔;
ออมไน ๑:๓๐.

๔ก ยอห์น ๒๐:๓๐-๓๑.
ดู ปกในของพระคัมภีร์
มอรมอน.
ข ๒ นี. ๓:๔๑, ๔๕, ๕๑.
๕ก ๑ วิส. ๒:๔; คม. ๑:๔.

เดินทางกับพวกเขา—เลมันและคนอื่นๆ กบฏ—นี้ไฟกระตุ้นพี ๆ ของท่านให้มีศรัทธาในพระเจ้า—พวกเขามั่นใจด้วยเชือกและวางแผนทำลายท่าน—พลังแห่งศรัทธาปลดปล่อยท่านเป็นอิสระ—พี ๆ ของท่าน ร้องขอ อภัย— ลีไฮ และ คณะ ของท่าน ถวายเครื่องพลีบูชาและเครื่องเผาบูชา. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณรู้, ว่าหลังจากลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, จบการพยากรณ์" เกี่ยวกับ พงศ์พันธุ์ ของท่านแล้ว, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้ารับสั่งกับท่านอีก, โดยตรัสว่าหาเป็นการบังควรไม่ ลีไฮ, ที่ท่าน, จะพาครอบครัวท่านไปในแดนทูรกันดารตามลำพัง; ทว่าบุตรของท่านควรนำเอาหญิงสาว "มาเป็นภรรยา", เพื่อพวกเขาจะเลี้ยงดูพงศ์พันธุ์ไว้ให้พระเจ้าในแผ่นดินแห่งคำสัญญา.

๒ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้า ทรง บัญชา" ท่านว่า ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, และพี ๆ ข้าพเจ้า, จะต้องกลับไปแผ่นดินเยรูซาเล็มอีก, และพาอิซมาเอล กับ ครอบครัว ท่าน ลงมาในแดนทูรกันดาร.

๓ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือข้าพเจ้า, นี้ไฟ, กับพี ๆ ข้าพเจ้า, เข้าไปในแดนทูรกันดาร, อีก", เพื่อขึ้นไปเยรูซาเล็ม.

๔ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเรา

ขึ้นไปยังบ้านของอิซมาเอล, และเราจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตาของอิซมาเอล, ถึงขนาดที่เรากล่าวพรวาทของพระเจ้าแก่ท่าน.

๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าทรงทำให้ใจของอิซมาเอลอ่อน, และคร่ำเรื่อหน้าด้วย, ถึงขนาดที่พวกเขาออกเดินทางลงมากับเราในแดนทูรกันดารไปยังกระโจมของบิดาเรา.

๖ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่เราเดินทางอยู่ในแดนทูรกันดาร, ดูเกิดเลมันกับเลมิเอล, และธิดาสองคนจากเหล่าธิดาของอิซมาเอล, และบุตร"สองคนของอิซมาเอลกับครอบครัวของพวกเขา, กบฏต่อต้านเรา; แท้จริงแล้ว, ต่อต้านข้าพเจ้า, นี้ไฟ, และแซม, และบิดาพวกเขา, อิซมาเอล, และภรรยาท่าน, และธิดาอีกสามคนของท่าน.

๗ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นในการกบฏครั้งนี้, พวกเขาปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดินเยรูซาเล็ม.

๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, โดยที่เศรัโศก" เพราะ ความ แข็ง กระด้าง ของใจพวกเขา, ดังนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้แก่เลมันและเลมิเอล, มีความว่า: ดูเกิดพวกพีที่เป็นพี่ชายข้าพเจ้า, แล้วใจหนี่จึงมีความกระด้างในใจพี, และมีความมืดบอดในจิตใจพีหนัก, จนต้องให้ข้าพเจ้า, ผู้เป็นน้องของพี, กล่าวแก่พี, แท้จริงแล้ว, และเป็นแบบอย่างสำหรับพี?

๗ ๑ก ๑ นี้. ๕:๑๗-๑๙.
๗ ๑ นี้. ๑๖:๗.
ค คมพ. แต่งงาน (การ),

สมรส (การ).
๒ก ๑ นี้. ๑๖:๗-๘.
๓ก ๑ นี้. ๓:๒-๓.

๖ก ๒ นี้. ๔:๑๐.
๘ก ออลมา ๓๑:๒;
โมเสส ๗:๔๑.

๙ โฉนที่จึงไม่ฟังพระวจนะของพระเจ้า?
๑๐ โฉนที่จึง ลืม"ว่า ที่เห็น เทพของ
พระเจ้า?

๑๑ แท้จริง แล้ว, และโฉนที่ จึง ลืม สิ่ง
สำคัญที่ พระเจ้าทรงทำเพื่อเรา, ในการ
ปลดปล่อย"เราให้พ้นจากมือของเลบัน,
และเพื่อที่เราจะได้บันทึกด้วย?

๑๒ แท้จริง แล้ว, และโฉนที่ จึง ลืม ว่า
พระเจ้า ทรง สามารถ ทำ สิ่ง ทั้ง ปวง"ได้
ตามพระ ประสงค์ ของ พระองค์, เพื่อ
ลูกหลานมนุษย์, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขา
ใช้ ศรัทธา"ในพระองค์? ดังนั้น, ให้เรา
ข้อสัตย์ต่อพระองค์.

๑๓ และหาก เป็นไปว่าเรา ข้อสัตย์ต่อ
พระองค์, เราจะได้แผ่นดินแห่งคำสัญญา";
และพวกที่ จะรู้ว่าถึงเวลาหนึ่งในอนาคต
พระวจนะของ พระเจ้า จะ เกิด สัมฤทธิ์
ผลเกี่ยวกับความพินาศ"ของเยรูซาเลิม;
เพราะ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ พระเจ้า รับสั่ง เกี่ยว
กับความพินาศของ เยรูซาเลิม ต้อง เกิด
สัมฤทธิ์ผล.

๑๔ เพราะ ดูเถิด, พระ วิญญาณ ของ
พระเจ้าจะละความเพียรกับพวกเขาในไม่
ช้า; เพราะดูเถิด, พวกเขาปฏิเสธ"ศาสนา
พยากรณ์, และพวกเขาโยนเยเรมีย์"เข้า
เรือนจำ. และพวกเขาหมายมั่นจะเอา
ชีวิต"ของบิดาข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่พวก
เขาไล่ท่านออกจากแผ่นดิน.

๑๕ บัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่ว่า

หากพี่จะกลับไปเยรูซาเลิมพี่ก็จะตายไป
กับพวกนั้นด้วย. และบัดนี้, หากพี่จะ
เลือก, จงขึ้นไปไปยังแผ่นดินนั้น, และจงจำ
คำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ว่าหากพี่ไปพี่จะ
ตายด้วย; เพราะพระวิญญาณของพระเจ้า
บีบบังคับข้าพเจ้าให้กล่าวดังนี้.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
ข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดข้อความเหล่านี้กับพี่ ๆ
ของข้าพเจ้า, พวกเขาโกรธข้าพเจ้า.
และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา
จับข้าพเจ้า, เพราะดูเถิด, พวกเขาโมโห
ยิ่งนัก, และ พวก เขา มัด"ข้าพเจ้า ด้วย
เชือก, เพราะพวกเขาหมายมั่นจะเอาชีวิต
ข้าพเจ้า, โดยพวกเขาจะทิ้งข้าพเจ้าไว้ใน
แดนทุรกันดารให้ถูกสัตว์ป่ากิน.

๑๗ แต่ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
ข้าพเจ้า สวด อ้อนวอน พระเจ้า, โดย ทูล
ว่า: ข้าแต่ พระเจ้า, ตาม ศรัทธา ของ ข้า
พระองค์อัน มี อยู่ใน พระองค์, ขอ ทรง
ปลดปล่อยข้า พระองค์ ให้ พ้น จาก มือ
พี่ ๆ ของข้า พระองค์ ด้วยเถิด; แท้จริง
แล้ว, แม้ ประทาน กำลัง ให้ ข้า พระองค์
เพื่อข้า พระองค์ จะ ทำให้ สายรัด ที่ ผูก ข้า
พระองค์ขาด".

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
เมื่อข้าพเจ้ากล่าวข้อความนี้แล้ว, ดูเถิด,
พระองค์ทรงปลดปล่อยสายรัดออกจาก
มือและเท้าข้าพเจ้า, และข้าพเจ้ายืนอยู่

๑๐ ก นริบ. ๔:๓;
๑ นี. ๓:๒๙; ๔:๓.
๑๑ ก ๑ นี. ๔.
๑๒ ก ๑ นี. ๑๗:๕๐;
แอลมา ๒๖:๑๒.
๗ ๑ นี. ๓:๗; ๑๕:๑๑.

๑๓ ก ๑ นี. ๒:๒๐. คมพ. แผ่น
ดินที่สัญญาไว้.
๗ ๒ พกษ. ๒๕:๑-๒๑;
๒ นี. ๖:๘; ๒๕:๑๐; อิม
ไน ๑:๑๕; ฮีล. ๘:๒๐-๒๑.
๑๔ ก อสค. ๕:๖;

๑ นี. ๑:๑๘-๒๐; ๒:๑๓.
คมพ. กบฏ (การ).
๗ ยรม. ๓๗:๑๕-๒๑.
ค ๑ นี. ๒:๑.
๑๖ ก ๑ นี. ๑๘:๑๑-๑๕.
๑๗ ก แอลมา ๑๔:๒๖-๒๘.

ต่อหน้าพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาอีก.

๑๙ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพวกเขาโกรธข้าพเจ้าอีก, และพยายามจะจับกุมข้าพเจ้า; แต่ ดูเถิด, ธิดา^๑คนหนึ่งของอิซมาเอล, แท้จริงแล้ว, มารดาของ นาง ด้วย, และ บุตร คนหนึ่ง ของอิซมาเอล, วิงวอนพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่ทำให้ใจพวกเขาอ่อนลง; และพวกเขาหยุดพยายามเอาชีวิตข้าพเจ้า.

๒๐ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพวกเขาสลดใจ, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา, ถึงขนาดที่น้อมกายลงต่อหน้าข้าพเจ้า, และวิงวอนข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะให้อภัยพวกเขาในสิ่งที่พวกเขากระทำต่อข้าพเจ้า.

๒๑ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือข้าพเจ้าให้อภัย^๒พวกเขาอย่างหมดใจทุกอย่าง ที่พวกเขาได้ทำไป, และข้าพเจ้ากระตุ้นให้พวกเขาสดอ้อนวอนพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อขออภัยโทษ. และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำดังนั้น. และหลังจากพวกเขาสดอ้อนวอนพระเจ้าแล้วเราออกเดินทางอีกโดยมุ่งไปยังกระโจมของบิดาเรา.

๒๒ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเราลงมาถึง กระโจมของบิดาเรา. และหลังจากข้าพเจ้ากับ พี่ ๆ ข้าพเจ้า และครอบครัวของอิซมาเอล ทั้งหมด ลงมาถึง กระโจมของ บิดาข้าพเจ้า แล้ว, พวก

เขาน้อมขอบพระทัย^๓พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; และพวกเขาถวายเครื่องพลีบูชา^๔ และเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์.

บทที่ ๘

ลีไฮเห็นนิมิตของต้นไม้แห่งชีวิต—ท่านรับส่วนผลของต้นไม้^๑นั้นและปรารถนาให้ครอบครัวท่านทำเช่นเดียวกัน—ท่านเห็นราวเหล็ก, ทางค้ำ แคบ และแคบ, และหมอกแห่งความมืดซึ่งปกคลุมมนุษย์—ซาไรยาห์, นี้ไฟ, และแซมรับส่วนของผล, แต่เสม้นกับเสมิวเอลปฏิเสธ. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเราได้เก็บรวบรวม เมล็ด พืช ทุก ประเภท ของทุกชนิด, ทั้งธัญพืชทุกชนิด, และเมล็ดของผลไม้ทุกชนิดด้วย.

๒ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่บิดาข้าพเจ้าอยู่ในแดนทुरुกันดารท่านกล่าวแก่เรา, มีความว่า: ดูเถิด, พ่อได้เห็นนิมิต^๒นี้; หรือ, อีกนัยหนึ่ง, พ่อได้เห็นนิมิต^๓.

๓ และดูเถิด, เพราะสิ่งที่พ่อเห็น, พ่อจึงมีเหตุผลที่จะชื่นชมในพระเจ้าเพราะนี้ ไฟ และเพราะ แซม^๔ด้วย; เพราะพ่อมีเหตุผลที่จะคิดว่าพวกเขา, และพงศ์พันธุ์^๕ของพวกเขาเป็นอันมาก, จะได้รับการช่วยไ้หรือรอดด้วย.

๑๙ก ๑ นี้. ๑๖:๗.
๒๑ก คมพ. ให้อภัย.
๒๒ก คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม),

ความขอบคุณ.
๗ ๑ นี้. ๕:๙.
๘ ๒ก คมพ. ฝัน (ความ); เปิดเผย (การ).

๗ ๑ นี้. ๑๐:๑๗.
คมพ. นิมิต.
๓ก ๑ นี้. ๘:๑๔-๑๘.

๔ แต่ดูเถิด, เลมมันกับเลมิวเอล^๗, พอกลับ
ยิ่งนักเพราะพวกเจ้า; เพราะดูเถิด, พ่อ
คิดว่าพ่อเห็นในความฝันของพ่อ, แดน
ทูลกันดารมืดทึมและชวนหดหู่.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ
เห็นชายคนหนึ่ง, และท่านสวมเสื้อคลุม^๗
สีขาว; และท่านมายืนอยู่ต่อหน้าพ่อ.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
ท่านกล่าวแก่พ่อ, และบอกให้พ่อตาม
ท่านไป.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะ
ที่พ่อตามท่านไปพ่อเห็นว่าตนเองอยู่ในที่
มืดทึมและชวนหดหู่แห่งหนึ่ง.

๘ และหลังจากพ่อได้เดินทางต่อเนื่อง
เป็นเวลาหลายชั่วโมงในความมืด, พ่อ
เริ่ม สวด อ่อนวอนพระเจ้า เพื่อ พระองค์
จะทรงมีพระเมตตา^๗ต่อพ่อ, ตามความ
อเนกอนันต์แห่งพระเมตตาอันละเอียด
อ่อนของพระองค์.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจาก
พ่อสวดอ่อนวอนพระเจ้าแล้วพ่อเห็นทุ่ง^๗
ใหญ่และกว้างแห่งหนึ่ง.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ
เห็นต้นไม้^๗, ซึ่งมีผลอันพึงปรารถนาที่จะ
ทำให้คนเป็นสุข.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ
ออกไปและรับส่วนของผล^๗จากต้นไม้^๗นั้น;
และพ่อเห็นว่ามันหวานที่สุด, เหนือกว่า
ทุกสิ่ง^๗ที่พ่อเคยชิม รส มา. แท้จริง แล้ว,

และพ่อเห็นว่าผลจากต้นไม้^๗นั้นขาว, ยิ่ง
กว่าความขาว^๗ทั้งหมดที่พ่อเคยเห็นมา.

๑๒ และขณะที่พ่อรับส่วนของต้นไม้^๗
นั้นจิตวิญญาณของพ่อเต็มไปด้วยความ
บริสุทธิ์^๗ยิ่งนัก; ดังนั้น, พ่อเริ่ม ปรารถนา^๗
ให้ครอบครัวของพ่อได้รับส่วนของผลนั้น
ด้วย; เพราะพ่อรู้ว่ามันเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา
เหนือผลอื่นใดทั้งหมด^๗.

๑๓ และขณะที่พ่อกวาดตาของพ่อไป
รอบ ๆ, เพื่อพ่ออาจจะพบครอบครัวของ
พ่อด้วย, พ่อเห็นแม่น้ำ^๗ที่มีสายน้ำ; และ
มันไหลไป, และมันอยู่ใกล้ต้นไม้^๗ซึ่งพ่อ
กำลังรับส่วนของผลนั้น.

๑๔ และพ่อมองไปเพื่อดูว่ามันมาจาก
ไหน; และพ่อเห็นต้นน้ำ^๗อยู่ห่างออกไป
เล็กน้อย; และที่ต้นน้ำ^๗นั้นพ่อเห็นซาไร-
ยาห์ แม่ของ ลูก, และ แซม, และ นิโไฟ;
และพวกเขา^๗ยืนอยู่ประหนึ่งพวกเขาหา
รู้หนทางที่ควรไปไม่.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ
ก้มมือเรียกพวกเขา; พลังกล่าวแก่พวก
เขาด้วยเสียงอันดังว่าพวกเขาควรมาหา
พ่อ, และรับ ส่วน ผล นั้น, ซึ่งเป็นที่ พึง
ปรารถนาเหนือผลอื่นใดทั้งหมด.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
เขามาหาพ่อและรับส่วนของผลนั้นด้วย.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ
ปรารถนาว่าเลมมันกับเลมิวเอลควรมารับ
ส่วนของผลนั้นด้วย; ดังนั้น, พ่อจึงกวาดตา

<p>๔ ก ๑ นี. ๘:๓๕-๓๖. ๕ ก จส—ป ๑:๓๐-๓๒. ๘ ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี). ๙ ก มธ. ๑๓:๓๘. ๑๐ ก ปฐก. ๒:๙;</p>	<p>ว. ๒:๗; ๒๒:๒; ๑ นี. ๑๑:๔, ๘-๒๕. คมพ. ต้นไม้แห่งชีวิต. ๗ แอลลิมา ๓๒:๔๑-๔๓. ๑๑ ก แอลลิมา ๕:๓๔. ๗ ๑ นี. ๑๑:๘.</p>	<p>๑๒ ก คมพ. ปฐก. ๗ แอลลิมา ๓๖:๒๔. ค ๑ นี. ๑๕:๓๖. ๑๓ ก ๑ นี. ๑๒:๑๖-๑๘; ๑๕:๒๖-๒๙.</p>
---	---	--

ของพ่อดูไปทางต้นแม่น้ำ, เพื่อว่าพ่อจะเห็นพวกเขา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อเห็นพวกเขา, แต่พวกเขาไม่ยอมมาหาพ่อและรับส่วนผลนั้น.

๑๙ และพ่อเห็นราวเหล็ก^๑, และมันทอดยาวไปตามฝั่งของแม่น้ำนั้น, และนำไปถึงต้นไม้มืดซึ่งพ่อยืนอยู่.

๒๐ และพ่อเห็นทางคับแคบและแคบ^๒ ด้วย, ซึ่งทอดมาเคียงกันกับราวเหล็ก, แม้มาถึงต้นไม้มืดซึ่งพ่อยืนอยู่; และมันผ่านเลยต้นน้ำ, ไปยังทุ่ง^๓ใหญ่และกว้างแห่งหนึ่งด้วย, ประหนึ่งว่าเป็นโลกโลกหนึ่ง.

๒๑ และพ่อเห็นหมู่ชนเหลือคณานับ, ซึ่งจำนวนมากของหมู่ชนนี้กำลังเบียดเสียดกันออกมา, เพื่อพวกเขาจะได้มาถึงทาง^๔ซึ่งพามาถึงต้นไม้มืดซึ่งพ่อยืนอยู่.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกมา, และเริ่มเดินในทางซึ่งนำไปถึงต้นไม้นั้น.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ เกิด หมอก^๕แห่ง ความ มืด; แท้จริง แล้ว, แม้เป็นหมอกแห่งความมืดที่บอวยิ่ง, ถึงกับว่าพวกเขาผู้เริ่มเดินในทางนั้นแล้วหลงทาง, จนพวกเขาพลัดออกนอกทางและหลงไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อ

เห็นคนอื่น ๆ เบียดเสียดกันออกมา, และพวกเขาเข้ามาจับปลายของราวเหล็ก; และพวกเขามุ่งหน้าผ่านหมอกแห่งความมืดไป, โดยยึดราวเหล็ก, แม้จนพวกเขามารับส่วนผลของต้นไม้นั้น.

๒๕ และ หลังจาก พวกเขา รับ ส่วน ผล ของ ต้น ไม้ นั้น แล้ว พวกเขา กวาด ตา ของ พวกเขา ไป รอบ ๆ ประหนึ่งว่าพวกเขามีความละเอียด^๖.

๒๖ และ พ่อ กวาด ตา ของ พ่อ ไป รอบ ๆ ด้วย, และ เห็น, อาคารใหญ่และกว้าง^๗หลังหนึ่ง, อยู่บนอีกฝั่งของแม่น้ำที่มีสายน้ำ; และมันตั้งอยู่ประหนึ่งว่าอยู่ในอากาศ, สูงเหนือแผ่นดินโลก.

๒๗ และมันเต็มไปด้วยผู้คน, ทั้งแก่และหนุ่ม, ทั้งชายและหญิง; และลักษณะการแต่งกายของพวกเขาประณีตยิ่งนัก; และพวกเขาอยู่ในอากาศก็ปรียาสื่อเสียน^๘และชื่นใจของพวกเขามาทางผู้คนซึ่งเข้ามาและกำลังรับส่วนผลนั้น.

๒๘ และหลังจากพวกเขาได้ชิมรส^๙ของผลนั้นแล้วพวกเขามีความละเอียด^{๑๐}, อันเนื่องมาจากผู้ซึ่งกำลังเยาะเย้ยพวกเขาอยู่; และพวกเขาตกลงไป^{๑๑}ในทางที่ต้องห้ามและหายไป.

๒๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ไม่พูดถึงถ้อยคำ^{๑๒}ทั้งหมดของบิดาข้าพเจ้า.

๑๘ก ๒ นี้. ๕:๒๐-๒๔.
๑๘ก สัตต. ๒:๓; ๖. ๑๒:๕;
ปจส. ๖. ๑๓:๑๕;
๑ นี้. ๘:๓๐; ๑๑:๒๕;
๑๕:๒๓-๒๔.
๒๐ก มธ. ๗:๑๔;
๒ นี้. ๓๑:๑๗-๒๐.
๗ มธ. ๑๓:๓๘.
๒๑ก คมพ. ทาง, วิถี, วิถีทาง, วิถี.

๒๓ก ๑ นี้. ๑๒:๑๗; ๑๕:๒๔.
๒๔ก ๑ นี้. ๘:๑๐-๑๒.
๒๕ก รม. ๑:๑๖;
๒ ทธ. ๑:๘;
เอธิลมา ๔:๖:๒๑;
มธ. ๘:๓๘.
๒๖ก ๑ นี้. ๑๑:๓๕-๓๖;
๑๒:๑๘.
๒๗ก คมพ. จองหอง (ความ),

ถ้อยดี (ความ),
ลำพอง (ความ).
๒๘ก ๒ ปต. ๒:๑๓-๒๒.
๗ มาระโก ๔:๑๔-๒๐;
๘:๓๘; สุกั ๘:๑๑-๑๕;
ยอห์น ๑๒:๔๒-๔๓.
๙ คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๒๙ก ๑ นี้. ๑:๑๖-๑๗.

๓๐ แต่, เพื่อให้สิ้นในการเขียน, ดูเถิด, ท่านเห็นฝูงชนอื่นเบียดเสียดกันออกมา; และพวกเขามาจับปลายของราวเหล็ก^๖; และพวกเขามุ่งหน้าไปในทางของพวกเขา, โดยยึดราวเหล็กไว้แน่นตลอดเวลา, จนพวกเขาเข้ามาและทรุดตัวลงและรับส่วนผลของต้นไม้^๗.

๓๑ และท่านเห็นฝูงชนอื่น ๆ กำลังค้นหาทางของพวกเขาไปยังอาคารใหญ่และกว้างหลังนั้นด้วย.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือผู้คนจำนวนมากจมอยู่ในห้วงลึกของแหล่งน้ำ^๘; และจำนวนมากหายไปจากสายตาของท่าน, ระหกระเหินไปในถนนสายแปลก ๆ.

๓๓ และฝูงชนที่เข้าไปในอาคารประหลาดหลังนั้นมีมาก. และหลังจากที่เข้าไปในอาคารหลังนั้นแล้ว พวกเขาขึ้นน้ำเยาะเย้ยข้าพเจ้าและผู้ที่กำลังรับส่วนผลนั้นด้วย; แต่เราหาใส่ใจพวกเขาไม่.

๓๔ นี้เป็น ถ้อยคำของบิดาข้าพเจ้า: เพราะมากเท่าที่ใส่ใจพวกเขา, ได้ตกลไป.

๓๕ และเลมัมกับเลมิวเอล^๙ หารับส่วนผลนั้นไม่, บิดาข้าพเจ้ากล่าว.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากบิดาข้าพเจ้าพูดข้อความทั้งหมดเกี่ยวกับความฝันหรือนิมิตของท่าน, ซึ่งมีอยู่มาก, ท่านกล่าวแก่เรา, เพราะสิ่งเหล่านี้ที่ท่านเห็นในนิมิต, ท่านจึงกลัวแทนเลมัมกับเลมิวเอลยิ่งนัก; แท้จริงแล้ว, ท่าน

กลัวเกลือกพวกเขาจะถูกขับออกไปจากที่ประทับของพระเจ้า.

๓๗ และท่านกล่าวเตือนพวกเขาเวลานั้นด้วยความรู้สึกหึงมวลของบิดา^{๑๐}ผู้อ่อนโยน, เพื่อให้พวกเขาสดับฟังคำของท่าน, เพื่อบางทีพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา, และไม่ทรงขับพวกเขาออกไป; แท้จริงแล้ว, บิดาข้าพเจ้าได้สั่งสอนพวกเขา.

๓๘ และหลังจากท่านสั่งสอนพวกเขาแล้ว, และพยากรณ์แก่พวกเขาหลายเรื่องด้วย, ท่านบอกพวกเขาให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; และท่านหยุดกล่าวแก่พวกเขา.

บทที่ ๙

นิไฟทำบันทึกสองชุด—แต่ละชุดเรียกว่าแผ่นจารึกของนิไฟ—แผ่นจารึกที่ใหญ่กว่ามีประวัติฝ่ายโลก; แผ่นจารึกที่เล็กกว่าบอกเล่าเรื่องราวศักดิ์สิทธิ์เป็นส่วนใหญ่. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และ เรื่องทั้งหมดนี้ บิดาข้าพเจ้า เห็น, และได้ยิน, และพูด, ขณะที่ท่านพำนักอยู่ในกระโจม, ในหุบเขาเลมิวเอล^{๑๑}, และอีกมากมายหลายเรื่องด้วย, ซึ่งไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้.

๒ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้าพูดไว้เกี่ยวกับแผ่นจารึกเหล่านี้, ดูเถิดแผ่นจารึกเหล่านี้มิใช่แผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำเรื่องราว

<p>๓๐ ก ๑ นี. ๑๕:๒๓-๒๔. ๓๑ ก มธ. ๗:๑๓. ๓๒ ก ๑ นี. ๑๕:๒๖-๒๗. ๓๓ ก คมพ. ข่มเหง (การ).</p>	<p>๓๔ ก อพย. ๒๓:๒. ๓๕ ก ๑ นี. ๘:๑๗-๑๘; ๒ นี. ๕:๑๙-๒๔. ๓๗ ก คมพ. ครอบครวั;</p>	<p>บิดามารดา. ๙ ๑ ก ๑ นี. ๒:๔-๖, ๘, ๑๔-๑๕; ๑๖:๖.</p>
--	--	--

โดย ครบถ้วน เกี่ยวกับ ประวัติ ผู้คนของ ข้าพเจ้า; เพราะแผ่นจารึก^๑ ซึ่งข้าพเจ้าทำ เรื่องราวโดย ครบถ้วน เกี่ยวกับ ผู้คนของ ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ ชื่อว่า นีไฟ; ดังนั้น, แผ่นจารึก เหล่า นั้น เรียกว่า แผ่นจารึกของ นีไฟ, ตาม ชื่อ ข้าพเจ้าเอง; และ แผ่นจารึก เหล่า นี้ เรียกว่า แผ่นจารึกของ นีไฟ ด้วย.

๓ กระนั้น ก็ตาม, ข้าพเจ้า ยัง ได้รับ บัญชา จาก พระเจ้า ว่า ข้าพเจ้า ควร ทำ แผ่นจารึก เหล่า นี้, เพื่อ ความ มุ่งหมาย พิเศษ เพื่อ จะมี เรื่องราว จารึก ไว้ เกี่ยวกับการ ปฏิบัติ ศาสนกิจ ของ ผู้คน ของ ข้าพเจ้า.

๔ บน แผ่น จารึก อื่น จะ จารึก เรื่องราว เกี่ยวกับการ ปกครอง ของ กษัตริย์, และ สงคราม และ การ ขัดแย้ง ของ ผู้คน ของ ข้าพเจ้า; ดังนั้น แผ่นจารึก เหล่า นี้ จึง เกี่ยวกับการ ปฏิบัติ ศาสนกิจ เป็น ส่วนใหญ่; และ แผ่นจารึก อื่น^๒ เกี่ยวกับการ ปกครอง ของ กษัตริย์ และ สงคราม และ การ ขัดแย้ง ของ ผู้คน ของ ข้าพเจ้า เป็น ส่วนใหญ่.

๕ ดังนั้น, พระเจ้า ทรง บัญชา ข้าพเจ้า ให้ ทำ แผ่นจารึก เหล่า นี้ เพื่อ พระประสงค์ อัน สุขุม^๓ ใน พระองค์, ซึ่ง พระประสงค์ นั้น ข้าพเจ้า หา รู้ ไม่.

๖ แต่ พระเจ้า ทรง รู้ สิ่ง ทั้ง ปวง^๔ นับ จาก กาล เริ่ม ต้น; ดังนั้น, พระองค์ ทรง เตรียม ทาง เพื่อ ให้ งาน ทั้ง หมด ของ พระองค์ สำเร็จ ใน บรรดา ลูก หลาน ของ มนุษย์; เพราะ ดูเถิด, พระองค์ ทรง มี เดชานุภาพ ทั้ง ปวง

เพื่อให้ พระวจนะ ทั้งหมด ของ พระองค์ มี สัมฤทธิ์ผล. และ จึง เป็น ดัง นั้น. เอเมน.

บทที่ ๑๐

ลีไฮพยากรณ์ว่า ชาวอียิปต์จะถูกชาวบาบิโลนนำไปเป็นเชลย—ท่านบอกถึงการเสด็จมาในบรรดาชาวอียิปต์ของพระเมสสิยาห์, พระผู้ช่วยให้รอด, พระผู้ไถ่—ลีไฮบอกถึงการมาของคนผู้หนึ่งซึ่งจะทำให้บิดิตมาพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วย—ลีไฮบอกถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเมสสิยาห์—ท่านเปรียบเทียบการกระจัดกระจายและการรวมกันของอิสราเอลกับต้นมะกอก—นีไฟพูดถึงพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ถึงของประทานแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์, และถึงความจำเป็นที่ ต้อง มีความชอบธรรม. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, นีไฟ, เริ่มให้เรื่องราวไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้ ถึงการปฏิบัติของข้าพเจ้า, และการปกครองและการปฏิบัติ ศาสนกิจของข้าพเจ้าต่อไป; ดังนั้น, เพื่อ เริ่มให้เรื่องราวของข้าพเจ้าต่อไป, ข้าพเจ้า ต้อง พูด เรื่อง บาง เรื่อง ของ บิดา ข้าพเจ้า, และ ของ พี่ ๆ ข้าพเจ้า ด้วย.

๒ เพราะ ดูเถิด, เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น หลังจาก บิดา ข้าพเจ้า กล่าว ข้อความ เกี่ยว

๒ก ๑ นี. ๑๙:๒, ๔;
เจคอบ ๓:๑๓-๑๔;
คิม. ๑:๒-๑๑;
คฟ. ๑๐:๓๘-๔๐.
คมพ. แผ่นจารึก.
๓ก คฟ. ๓:๑๙.

๗ ๑ นี. ๖:๓.
๔ก เจคอบ ๑:๒-๔;
คิม. ๑:๑๐.
๕ก ๑ นี. ๑๙:๓; คิม. ๑:๗;
แอลมา ๓๗:๒, ๑๒, ๑๔.
๖ก ๒ นี. ๙:๒๐;

คฟ. ๓๘:๒;
โมเสส ๑:๖, ๓๔.
คมพ. ผู้ทรงรู้แจ้ง.
๗ มธ. ๒๘:๑๘.
๑๐ ๑ก ๑ นี. ๙:๑-๕; ๑๙:๑-๖;
เจคอบ ๑:๑-๔.

กับ ความฝัน^๖ของท่านจบ, และกระตุ้นพวกเขาให้ขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถด้วยแล้ว, ท่านพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับชาวยิว—

๓ ว่าหลังจากพวกเขาถูกทำลาย, แม้มหานครเยรูซาเล็ม^๗นั้น, และผู้คนจำนวนมากจะถูกพาไปเป็นเชลย^๘ในบาบิโลน^๙, ตามเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้าเอง, พวกเขาจะกลับมาอีก^{๑๐}, แท้จริงแล้ว, แม้ทรงนำกลับมาให้พ้นจากการเป็นเชลย; และหลังจากทรงนำพวกเขากลับมาให้พ้นจากการเป็นเชลยแล้วพวกเขาจะครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาอีก.

๔ แท้จริงแล้ว, แม้หกร้อยปี^{๑๑}หลังจากเวลาที่บิดาข้าพเจ้าจากเยรูซาเล็มมา, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงยกศาสนาพยากรณ์^{๑๒}ผู้หนึ่งขึ้นในบรรดาชาวยิว— แม้พระเมสสิยาห์^{๑๓}องค์หนึ่ง, หรือ, อีกหนึ่ง, พระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่งของโลก.

๕ และท่านพูดเกี่ยวกับศาสนาพยากรณ์ด้วย, มีอยู่มากมายเพียงใดที่ได้เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้, เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์องค์นี้, ผู้ที่ท่านพูดถึง, หรือพระผู้ไถ่อดิศนี้ของโลก.

๖ บัดนี้, มนุษยชาติทั้งปวงจึงอยู่ในสภาพที่หลงไปและตก^{๑๔}, และจะเป็นไป

ตลอดกาลเว้นเสียแต่พวกเขาจะวางใจในพระผู้ไถ่อดิศนี้.

๗ และท่านพูดเกี่ยวกับศาสนาพยากรณ์^{๑๕}ด้วยผู้จะมาก่อนพระเมสสิยาห์, เพื่อเตรียมทางของพระเจ้า—

๘ แท้จริงแล้ว, แม้ท่านจะออกไปป่าวร้องในแดนทรุกันดาร์: เจ้าจงเตรียม^{๑๖}มรรคาแห่งพระเจ้า, และทำวิถีของพระองค์ให้ตรง; เพราะมีพระองค์หนึ่งประทับอยู่ในบรรดาพวกท่านผู้ซึ่งท่านหา^{๑๗}รู้จักไม่; และพระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า, จนแม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ข้าพเจ้าก็ไม่คู่ควรที่จะคลายออก. และบิดาข้าพเจ้าพูดไว้มากเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๙ และบิดาข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านจะให้^{๑๘}บัพติศมาในเบธาบารา^{๑๙}, เลยจอร์แดนไป; และท่านกล่าวด้วยท่านจะให้^{๒๐}บัพติศมาด้วยน้ำ; แม้กล่าวว่าท่านจะให้^{๒๑}บัพติศมาพระเมสสิยาห์ด้วยน้ำ.

๑๐ และหลังจากท่านให้^{๒๒}บัพติศมาพระเมสสิยาห์ด้วยน้ำแล้ว, ท่านจะประจักษ์และเป็นพยานว่าท่านให้^{๒๓}บัพติศมาพระเมษโปดก^{๒๔}ของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ที่จะยกเอาบาปของโลกไป.

๑๑ และเหตุการณ์^{๒๕}ได้บังเกิดขึ้นหลังจากบิดาข้าพเจ้าได้พูดข้อความเหล่านี้แล้วท่านพูดกับ^{๒๖}พี่ ๆ ข้าพเจ้าเกี่ยวกับ

๒๓ ๑ นี. ๘.
๓๓ อสธ. ๒:๖; ๒ นี. ๖:๘;
ยีล. ๘:๒๐-๒๑.
๗ ๒ นี. ๒๕:๑๐.
คพ. ลำดับเหตุการณ์—
๕๘๗ ปีก่อนคริสตกาล.
๘ อสค. ๒๔:๒; ๑ นี. ๑:๑๓;
ออมไน ๑:๑๕.
๙ ยรม. ๒๙:๑๐;

๒ นี. ๖:๘-๙.
๔๓ ๑ นี. ๑๓:๘; ๒ นี. ๒๔:๑๓;
๓ นี. ๑:๑.
๗ ๑ นี. ๒๒:๒๐-๒๑.
๘ คพ. พระเมสสิยาห์.
๕๓ เจคอบ ๗:๑๑;
โมไซยาห์ ๑๓:๓๓;
ยีล. ๘:๑๓-๒๔;
๓ นี. ๒๐:๒๓-๒๔.

๖๓ คพ. การตกของอาดัม
และเอวา.
๗๓ ๑ นี. ๑๑:๒๗; ๒ นี. ๓๑:๔.
๘๓ อสย. ๔๐:๓; มธ. ๓:๑-๓.
๙๓ ยอห์น ๑:๒๘.
๑๗ คพ. ยอห์น ผู้ถวายบัพ-
ติศมา.
๑๐๓ คพ. พระเมษโปดกของ
พระผู้เป็นเจ้า.

พระกิตติคุณซึ่งจะส่งสอนในบรรดาชาว ยิว, และเกี่ยวกับ ความเสื่อมโทรม”ของ ชาว ยิว ใน ความไม่เชื่อ”ด้วย. และ หลัง จากพวกเขาประหาร”พระเมสสิยาห์, ผู้ จะเสด็จมา, และ หลัง จาก พระองค์ถูก ประหารแล้วพระองค์จะทรงลุกขึ้นจาก บรรดาคนตาย, และจะทรง แสดงองค์ ให้ประจักษ์, โดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ, ต่อคนต่างชาติ.

๑๒ แท้จริงแล้ว, แม้บิดาข้าพเจ้าพูดไว้ มากเกี่ยวกับคนต่างชาติ, และเกี่ยวกับ เชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ว่าพวกเขา จะเปรียบเหมือนต้นมะกอก”, ซึ่งพระเจ้า จะทรงหักกิ่งและจะกระจัดกระจาย”ไป ทั่วพื้นพิภพ.

๑๓ ดังนั้น, ท่านกล่าวว่าจำเป็นที่ พระเจ้า จะ ทรง นำ เราเข้าไปใน แผ่น ดินแห่งคำสัญญา”โดยพร้อมเพรียงกัน, เพื่อให้พระวณะของพระเจ้าเกิด สัมฤทธิ์ผล, ว่าเราจะกระจัดกระจายไป ทั่วพื้นพิภพ.

๑๔ และหลังจากเชื้อสายแห่งอิสราเอล กระจัดกระจายแล้วพระองค์จะทรงทำให้ พวกเขารวมกันอีก”; หรือ, ทำยที่สุด, หลัง จากคนต่างชาติ ได้รับความสมบูรณ์ของพระ กิตติคุณแล้ว, กิ่งเดิมของต้นมะกอก”,

หรือเชื้อสายแห่งอิสราเอลที่เหลืออยู่, จะ ได้รับการต่อกิ่ง, หรือเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับ พระเมสสิยาห์องค์จริง, พระเจ้าของพวกเขาและพระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๑๕ และด้วยกรกล่าวถ้อยในลักษณะ นี้บิดาข้าพเจ้าพยากรณ์และพูดกับที่ ๆ ข้าพเจ้า, และยังมีอีก หลาย เรื่อง ซึ่ง ข้าพเจ้ามิได้เขียนไว้ในหนังสือนี้; เพราะ ข้าพเจ้าเขียนทุกเรื่องเท่าที่สมควรสำหรับ ข้าพเจ้าไว้ในหนังสืออีก เล่มหนึ่ง”ของ ข้าพเจ้าแล้ว.

๑๖ และเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, ซึ่งข้าพเจ้า พูดถึง, ได้เกิดขึ้นเมื่อบิดาข้าพเจ้าพำนัก อยู่ในกระโจม, ในหุบเขาเลมิวเอล.

๑๗ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นหลัง จากข้าพเจ้า, นีไฟ, ได้ยินคำ”ทั้งหมดของ บิดาข้าพเจ้า, เกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นใน นิมิต”, และเรื่องที่ท่านพูดโดยอำนาจของ พระวิญญูญาณบริสุทธิด้วย, ซึ่งอำนาจนั้น ท่านได้รับมาโดยศรัทธาในพระบุตรของ พระผู้เป็นเจ้า—และพระบุตรของพระผู้ เป็นเจ้าคือพระเมสสิยาห์”ผู้จะเสด็จมา— ข้าพเจ้า, นีไฟ, บรรณาณาด้วยว่าข้าพเจ้า จะเห็น, และได้ยิน, และรู้ถึงเรื่องเหล่านี้, โดยอำนาจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ, ซึ่งเป็นของประทาน จากพระผู้เป็นเจ้าที่

๑๑ก เจคอบ ๔:๑๔-๑๘.
ข มอธ. ๕:๑๔.
ค คมพ. พระเยซูคริสต์; ดรีงกางเขน (การ).
ง คมพ. พันคืนชีวิต (การ), พันคืนพระชนม์ (การ).
จ คมพ. พระวิญญูญาณ บริสุทธิ.
๑๒ก ปฐก. ๔๓:๒๒-๒๖; ๑ นี. ๑๕:๑๒; ๒ นี. ๓:๔-๕;

เจคอบ ๕; ๖:๑-๗.
คมพ. ต้นมะกอก; สวนองุ่นของพระเจ้า.
๗ ๑ นี. ๒๒:๓-๘.
คมพ. อิสราเอล—การกระจัดกระจายของอิสราเอล.
๑๓ก ๑ นี. ๒:๒๐.
คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
๑๔ก คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
๗ ๑ นี. ๑๓:๔๒;

คพ. ๑๔:๑๐.
ค เจคอบ ๕:๘, ๕๒, ๕๔, ๖๐, ๖๘.
๑๕ก ๑ นี. ๑:๑๖-๑๗.
๑๗ก อีโนส ๑:๓;
แอลมา ๓๖:๑๗.
๗ ๑ นี. ๘:๒.
ค คมพ. พระเมสสิยาห์.
ง คมพ. พระวิญญูญาณ บริสุทธิ.

ประทานแก่คนทั้งปวงผู้แสวงหาพระองค์ อย่างขยันหมั่นเพียร^๑ เหมือนกันดังนี้ทั้ง ในสมัยโบราณ กับในสมัยที่พระองค์จะ ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ลูกหลาน มนุษย์.

๑๘ เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนกัน^๒ ทั้งวันวาน, วันนั้น, และตลอดกาล; และ ทรงเตรียม มรรคาไว้แล้วสำหรับ มนุษย์ ทั้งปวงนับแต่การวางรากฐานของโลก, หากเป็นไปได้พวกเขาจะกลับใจและมา หาพระองค์.

๑๙ เพราะเขา ผู้ที่แสวงหาอย่างขยัน หมั่นเพียรจะพบ; และความลึกลับ^๓ ของ พระผู้เป็นเจ้าของจะสำแดงแก่พวกเขา, โดย อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์^๔, เหมือน กันดังนี้ทั้งในสมัยนี้กับในสมัยโบราณ, และเหมือนกันดังนี้ทั้งในสมัยโบราณกับ ในสมัยที่จะมาถึง; ดังนั้น, วิถีของพระเจ้า จึงเป็นหนึ่งในรอบนิรันดร์^๕.

๒๐ ดังนั้นจงจำไว้, โอ้มนุษย์, เพราะ การกระทำของท่านทั้งสิ้นทั้งปวงท่านจะ ถูกนำมาสู่การพิพากษา^๖.

๒๑ ด้วยเหตุนี้, หากท่านหมั่นจะทำ ชั่วในวันเวลาแห่งการทดลอง^๗ของท่าน, ถึงเวลานั้นจะพบว่าท่านไม่สะอาด^๘ต่อ หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าของ; และไม่มีสิ่งไม่สะอาดใด ๆ จะพำนักอยู่กับ

พระผู้เป็นเจ้าของได้; ด้วยเหตุนี้, ท่านต้องถูก ขับออกไปตลอดกาล.

๒๒ และพระวิญญาณบริสุทธิ์^๙ประทาน อำนาจเพื่อให้ข้าพเจ้า พุด เรื่อง เหล่านี้, และหาปฏิเสธมันไม่.

บทที่ ๑๑

นี่ไฟเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าและ ต้นไม้แห่งชีวิตปรากฏให้เห็นในนิมิต— ท่านเห็น มารดาของ พระบุตรของ พระ ผู้เป็นเจ้าของและเรียนรู้อถึงพระจริยวัตรอัน อ่อนน้อมของพระผู้เป็นเจ้าของ—ท่านเห็น การบังเกิดมา, การปฏิบัติศาสนกิจ, และ การตรึงกางเขนของพระเมษโปดกของ พระผู้เป็นเจ้าของ—ท่านเห็นการเรียกและ การปฏิบัติศาสนกิจของอัครสาวกสิบสอง ของพระเมษโปดกด้วย. ประมาณ ๖๐๐- ๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจาก ข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้เรื่องที่บิดาข้าพเจ้า เห็นมา, และโดย เชื่อ ว่า พระเจ้า ทรง สามารถทำให้ มัน เป็น ที่ รู้ แก่ ข้าพเจ้า ได้, ขณะที่ข้าพเจ้านั่งไต่รอตรง^{๑๐}ในใจ ข้าพเจ้า พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไป^{๑๑}ใน พระวิญญาณของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว,

๑๗ จ โฉงไฟ. ๑๐:๔-๕, ๗, ๑๙.
ฉ คพ. ๒๐:๒๖.

๑๘ ก ฮีบ. ๑๓:๘; มอริ. ๙:๙;
คพ. ๒๐:๑๒.
คมพ. พระผู้เป็นเจ้าของ, พระ ผู้เป็นเจ้าของสามพระองค์.

๑๙ ก คมพ. ความลึกลับของพระ ผู้เป็นเจ้าของ.
ข คมพ. พระวิญญาณ

บริสุทธิ์.
ค แอลมา ๗:๒๐;
คพ. ๓:๒; ๓๕:๑.
๒๐ ก ปญจ. ๑๒:๑๔;
๒ นี. ๙:๔๖.
คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย.
๒๑ ก แอลมา ๓๔:๓๒-๓๕.
๒ ค ครี. ๖:๙-๑๐;

๓ นี. ๒๗:๑๙;
คพ. ๗๖:๕๐-๖๒;
โม่เสส ๖:๕๗.
๑๑ ๑ ก คพ. ๗๖:๑๙. คมพ.
ครุ่นคิด, ไต่รอตรง.
๒ ค ครี. ๑๒:๑-๔;
ว. ๒๑:๑๐;
๒ นี. ๕:๒๕;
โม่เสส ๑:๑.

ไปบนภูเขาที่สูงยิ่ง, ซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็น, และข้าพเจ้าไม่เคยย่างเหยียบไปที่นั่น.

๒ และพระวิญญานตรัสกับข้าพเจ้า: ดูเถิด, เจ้าปรารถนาสิ่งใดหรือ?

๓ และข้าพเจ้าทูล: ข้าพระองค์ปรารถนาจะเห็นสิ่งที่บิดาข้าพระองค์เห็น.

๔ และพระวิญญานตรัสกับข้าพเจ้า: เจ้าเชื่อไหมว่าบิดาเจ้าเห็นต้นไม้ที่เขาคุดถึง?

๕ และข้าพเจ้าทูล: ข้าพระองค์เชื่อ, พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์เชื่อ คำทั้งหมดของบิดาข้าพระองค์.

๖ และเมื่อข้าพเจ้ากล่าวข้อความเหล่านี้แล้ว, พระวิญญานทรงเปล่งสุรเสียงก้องกังวาน, มีความว่า: โส ชันนา แต่พระเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสูงสุด; เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเหนือแผ่นดินโลก ทั้งสิ้น, แท้จริงแล้ว, แม้เหนือสิ่งทั้งปวง. และเจ้าเป็นสุขแล้ว, นี้ไฟ, เพราะเจ้าเชื่อ ในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าสูงสุด; ดังนั้น, เจ้าจะเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เจ้าปรารถนา.

๗ และดูเถิด สิ่งนี้จะประทานแก่เจ้าเพื่อเป็นเครื่องหมาย, คือหลังจากเจ้าเห็นต้นไม้มีผลซึ่งพ่อของเจ้าชิมรสมาแล้ว, เจ้าจะเห็นชายผู้หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์ด้วย, และผู้นั้นเจ้าจะเห็นกับตา; และหลังจากเจ้าเห็นผู้นั้นแล้ว เจ้าจะเป็นพยานว่านั่นคือพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระวิญญานตรัสแก่ข้าพเจ้า: ดูนั่นสิ! และข้าพเจ้าดูและเห็นต้นไม้; และมันเหมือนกับต้นไม้ที่บิดาข้าพเจ้าเห็น; และความงามของต้นไม้ นั้นงามล้ำ, แท้จริงแล้ว, ยิ่งกว่าความงามทั้งปวง; และความขาวของต้นไม้ นั้นขาวยิ่งกว่าความขาวของหิมะที่ไปริยาม.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากข้าพเจ้าเห็นต้นไม้แล้ว, ข้าพเจ้าทูลพระวิญญาน: ข้าพระองค์ตระหนักแล้วว่าพระองค์ทรงกระทำให้ต้นไม้ซึ่งมีค่าเหนือสิ่งทั้งปวงปรากฏแก่ข้าพระองค์.

๑๐ และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า: เจ้าปรารถนาสิ่งใดหรือ?

๑๑ และข้าพเจ้าทูลพระองค์: ขอรทราบบ้างว่าข้าพเจ้าเห็นต้นไม้—เพราะข้าพเจ้าพูดกับพระองค์ตั้งมนุษย์พูดกัน; เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระองค์ทรงอยู่ในรูปลักษณะของมนุษย์; แม้กระนั้น, ข้าพเจ้ายังรู้ว่าเป็นพระวิญญานของพระเจ้า; และพระองค์รับสั่งแก่ข้าพเจ้าตั้งมนุษย์คนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า: ดูนั่นสิ! และข้าพเจ้าดูประหนึ่งว่าจะดูพระองค์, และข้าพเจ้าหาเห็นพระองค์ไม่; เพราะพระองค์เสด็จไปแล้วต่อหน้าข้าพเจ้า.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

๑ค นิธิป. ๑๐:๑;
อีเธอร์ ๓:๑.
๓ก ๑ นี้. ๘:๒-๓๔.
๔ก ๑ นี้. ๘:๑๐-๑๒;
๑๕:๒๑-๒๒.
๕ก ๑ นี้. ๒:๑๖.

๖ก อพย. ๙:๒๓;
๒ นี้. ๒๓:๗;
๓ นี้. ๑๑:๑๔;
โมเสส ๖:๔๔.
ข คมพ. เชื่อ (ความ).
๗ก คมพ. เครื่องหมาย.

ข คมพ. ประจักษ์พยาน.
๘ก ๑ นี้. ๘:๑๐.
๗ ๑ นี้. ๘:๑๑.
๙ก ๑ นี้. ๑๑:๒๒-๒๔.
๑๑ก ปลือก. ๔๐:๘.
ข อีเธอร์ ๓:๑๕-๑๖.

ข้าพเจ้าดูและเห็นมหานครเยรูซาเล็ม, และเมืองอื่น ๆ ด้วย. และข้าพเจ้าเห็นเมืองนาซาเร็ธ; และในเมืองนาซาเร็ธ^๑ ข้าพเจ้าเห็นหญิงพรหมจารี^๒ นางหนึ่ง, และนางดงามและขาวยิ่งนัก.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิด^๓; และเทพลงมายืนต่อหน้าข้าพเจ้า; และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: นิไฟ, เจ้าเห็นสิ่งใดหรือ?

๑๕ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน: หญิงพรหมจารีนางหนึ่ง, สวยและงามที่สุดเหนือกว่าหญิงพรหมจารีอื่นทั้งสิ้น.

๑๖ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้ารู้จักพระเจ้าวิตรอันอ่อนน้อมของพระเจ้าเป็นเจ้าไหม?

๑๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน: ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงรักลูก ๆ ของพระองค์; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าไม่รู้จักความหมายของเรื่องทั้งหมด.

๑๘ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเถิด, หญิงพรหมจารีที่ท่านเห็นคือมารดา^๔ของพระบุตรของพระเจ้า, ตามสภาพแห่งเนื้อหนัง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ข้าพเจ้าเห็นว่า พระองค์ทรงพานางไปในพระวิญญาน; และหลังจากพระองค์ทรงพานางไปในพระวิญญาน^๕ ช่วงเวลา

หนึ่งแล้ว เทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูนั่นสิ!

๒๐ และข้าพเจ้าดูและเห็นหญิงพรหมจารีอีก, กำลังอุ้มเด็ก^๖ไว้ในอ้อมแขนของนาง.

๒๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: จงดูพระเมษโปดก^๗ของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้พระบุตร^๘ของพระบิดา^๙นั้นตรัส! เจ้ารู้ความหมายของต้นไม้ที่บิดาเจ้าเห็นไหม?

๒๒ และข้าพเจ้าตอบท่าน, มีความว่า: ข้าพเจ้ารู้แล้ว, คือความรัก^{๑๐}ของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งแผ่ขยายออกมาสู่ใจลูกหลานมนุษย์; ดังนั้น, จึงเป็นที่พึงปรารถนาที่สุดเหนือสิ่งทั้งปวง.

๒๓ และท่านพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ใช่แล้ว, และเป็นความปิติยินดี^{๑๑}ที่สุดแก่จิตวิญญาน.

๒๔ และหลังจากท่านกล่าวข้อความเหล่านี้แล้ว, ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูนั่นสิ! และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็นพระบุตรของพระเจ้าเสด็จออกไป^{๑๒}ในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และข้าพเจ้าเห็นคนจำนวนมากทรุดลงแทบพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ข้าพเจ้าตระหนักว่าราวเหล็ก^{๑๓}, ซึ่งบิดา

๑๓๓ มธ. ๒:๒๓.
ข ลูกา ๑:๒๖-๒๗;
แอลมา ๗:๑๐.
คมพ. มารีย์, มารดาของ
พระเยซู.
๑๔๓ อสค. ๑:๑;
๑ นี. ๑:๘.
๑๘๓ อสย. ๗:๑๔;
ลูกา ๑:๓๔-๓๕.

ข โยไซยาห์ ๓:๘.
๑๙๓ มธ. ๑:๒๐.
๒๐๓ ลูกา ๒:๑๖.
๒๑๓ คมพ. พระเมษโปดกของ
พระเจ้าเป็นเจ้า.
ข คมพ. พระเยซูคริสต์.
ค คมพ. พระเจ้าเป็นเจ้า,
พระเจ้าเป็นเจ้าสาม
พระองค์—พระเจ้าเป็น

เจ้าพระบิดา.
ง ๑ นี. ๘:๑๐;
แอลมา ๕:๖๒.
คมพ. ต้นไม้แห่งชีวิต.
๒๒๓ คมพ. รัก (ความ).
๒๓๓ คมพ. ปิติ.
๒๔๓ ลูกา ๔:๑๔-๒๑.
๒๕๓ ๑ นี. ๘:๑๙.

ข้าพเจ้าเห็น, คือ พระวจนะของ พระผู้
เป็นเจ้า, ซึ่งนำไปสู่แหล่งน้ำแห่งชีวิต,^{๒๕}
หรือสู่ต้นไม้แห่งชีวิต^{๒๖}; ซึ่งผืนน้ำนั้นเป็น
สิ่งแทนความรักของพระผู้เป็นเจ้า; และ
ข้าพเจ้าตระหนักด้วยว่าต้นไม้แห่งชีวิต
เป็นสิ่งแทนความรักของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก: ดูนั่น
สิและจงดูพระจริยวัตรอันอ่อนน้อม^{๒๗}ของ
พระผู้เป็นเจ้า!

๒๗ และข้าพเจ้าดูและเห็นพระผู้ไถ่^{๒๘}
ของโลก, ซึ่งบิดาข้าพเจ้าพูดถึง; และ
ข้าพเจ้าเห็นศาสดาพยากรณ์^{๒๙}ด้วยผู้จะ
เตรียมมรรคาไว้ก่อนพระองค์. และพระ
เมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าเสด็จออก
ไปและได้รับบัพติศมา^{๓๐}จากท่าน; และ
หลังจากพระองค์ได้รับบัพติศมาแล้ว,
ข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และพระ
วิญญาณบริสุทธิ์เสด็จออกจากสวรรค์ลงมา
และสถิตบนพระองค์ในรูปของนกพิราบ^{๓๑}.

๒๘ และข้าพเจ้าเห็นพระองค์เสด็จ
ออกไปปฏิบัติศาสนกิจต่อผู้คน, ในพระ
เดชาานุภาพ^{๓๒}และรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่;
และฝูงชนมารวมกันเพื่อฟังพระองค์;
และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาขับไล่พระองค์
ไปจากพวกเขา.

๒๙ และข้าพเจ้าเห็นคนอื่นอีกสิบสอง^{๓๓}
คนติดตามพระองค์ด้วย. และเหตุการณ์

ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงพาพวกท่าน
ไปในพระวิญญาณออกไปต่อหน้าข้าพเจ้า,
และข้าพเจ้าหาเห็นพวกท่านไม่.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
เทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: ดู
นั่นสิ! และข้าพเจ้าดู, และข้าพเจ้าเห็น
ฟ้าสวรรค์เปิดอีก, และข้าพเจ้าเห็นเทพ^{๓๔}
ลงมาสู่ลูกหลานมนุษย์; และพวกท่าน
ปฏิบัติต่อพวกเขา.

๓๑ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มี
ความว่า: ดูนั่นสิ! และข้าพเจ้าดู, และ
ข้าพเจ้าเห็นพระเมษโปดกของพระผู้เป็น
เจ้าเสด็จออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์.
และข้าพเจ้าเห็นฝูงชนผู้เจ็บป่วย, และผู้
เป็นทุกข์ทรมานด้วยโรคนานาชนิด, และ
ด้วยเหล่ามาร^{๓๕}และวิญญาณที่ไม่สะอาด^{๓๖}; และ
เทพพูดและกระทำให้สิ่งทั้งหลายทั้ง
ปวงเหล่านี้ปรากฏแก่ข้าพเจ้า. และพวก
เขาได้รับการรักษา^{๓๗}โดยเดชาานุภาพของ
พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า; และ
เหล่ามารและวิญญาณที่ไม่สะอาดถูก
ขับไล่ไป.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพ
กล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: ดูนั่นสิ!
และข้าพเจ้าดูและเห็นพระเมษโปดก
ของพระผู้เป็นเจ้า, ว่าพระองค์ถูกผู้คน
จับไป; แต่จริงแล้ว, พระบุตรของพระผู้

๒๕ข คมพ. น้ำชำระชีวิต.
ค ปฐก. ๒:๓;
แอลมา ๓๒:๔๐-๔๑;
โมเสส ๕:๒๘, ๓๑.
๒๖ก ๑ นี้. ๑๑:๑๖-๓๓.
๒๗ก ๒ นี้. ๒๕:๑๓.
ข มธ. ๑๑:๑๐;
๑ นี้. ๑๐:๗-๑๐;

๒ นี้. ๓๑:๔.
ค คมพ. บัพติศมา, ให้บัพ
ติศมา.
ง คมพ. นกพิราบ,
เครื่องหมายของ.
๒๘ก คพ. ๑๓๘:๒๕-๒๖.
๒๙ก คมพ. อัครสาวก.
๓๐ก คมพ. ทูตสวรรค์, เทพ.

๓๑ก มารโก ๕:๑๕-๒๐;
โมไซยาห์ ๓:๕-๗.
คมพ. มาร.
ข คมพ. วิญญาณ—
วิญญาณร้าย.
ค คมพ. รักษา, รักษาให้หาย
(การ).

เป็นเจ้าของผู้ทรงเป็นนิจจุลกโลกพิพากษา^๖; และข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยาน.

๓๓ และข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นพระองค์ถูกยกขึ้นบนกองเขน^๗ และถูกปลงพระชนม์^๘ เพื่อบาปของโลก.

๓๔ และหลังจาก พระองค์ ถูก ปลงพระชนม์ แล้ว ข้าพเจ้า เห็นฝูงชนของแผ่นดินโลก, ว่าพวกเขามารวมกันเพื่อต่อสู้เหล่าอัครสาวกของพระเมษโปดก; เพราะเทพของพระเจ้าเรียกคนสิบสองคนเช่นนั้น.

๓๕ และฝูงชนของแผ่นดินโลกได้มารวมกัน; และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาอยู่ในอาคาร^๙ใหญ่และกว้าง, เหมือนกับอาคารที่บิดาข้าพเจ้าเห็น. และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: จงดูโลกและปัญหาของโลกเกิด; แท้จริงแล้ว, จงดูเชื้อสายแห่งอิสราเอลมารวมกันเพื่อต่อสู้กับอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก.

๓๖ และเหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยาน, ว่าอาคารใหญ่และกว้างหลังนั้นคือความหยิ่งจองหอง^{๑๐}ของโลก; และอาคารนั้นถล่มลงมา, และการถล่มของอาคารนั้นใหญ่หลวงนัก. และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: ความพินาศของประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, ที่ต่อสู้อัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดกจักเป็นเช่นนั้น.

บทที่ ๑๒

นิไฟเห็นในนิมิต แผ่นดินแห่งคำสัญญา; ความชอบธรรม, ความชั่วช้าสามัญ, และการล่มสลายของผู้อยู่อาศัยในนั้น; การเสด็จมาของพระเมษโปดกของพระเจ้า เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขา; วิธีที่सानุกิษย์สิบสองและอัครสาวกสิบสองจะพิพากษาอิสราเอล; และสภาพน่ารังเกียจและสกปรกของบรรดาผู้เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: มองดูพงศ์พันธุ์ของเจ้าสิ, และพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย. และข้าพเจ้ามองดูและเห็นแผ่นดินแห่งคำสัญญา^{๑๑}; และข้าพเจ้าเห็นฝูงชน, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นจำนวนมากราวกับเม็ดทรายในทะเล.

๒ และเหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็นฝูงชนมารวมกันเพื่อสู้รบ, พวกหนึ่งต่อสู้กับพวกหนึ่ง; และข้าพเจ้าเห็นสงคราม^{๑๒}, และข่าวลือเรื่องสงคราม, และการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้าด้วยดาบในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า.

๓ และเหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็น ผู้คนหลายรุ่น ล่วง ลับไป, ตาม วิถี แห่ง สงคราม และ ความขัดแย้งในแผ่นดิน; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลาย

๓๒ก มารโก ๑๕:๑๗-๒๐.
๓๓ก ยอห์น ๑๙:๑๖-๑๙; โรม-
ยาห์ ๓:๙-๑๐;
๓ นี. ๒๗:๑๔. คมพ.
กางเขน.

ข คมพ. ซดไซ้ (การ).
๓๕ก ๑ นี. ๘:๒๖; ๑๒:๑๘.
๓๖ก คมพ. จองหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ).

๑๒ ๑ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญา
ไว้.
๒ก อีนัส ๑:๒๔;
มอร. ๘:๗-๘.
คมพ. สงคราม.

เมือง, แท้จริงแล้ว, แม้จนข้าพเจ้ามิได้นับ
จำนวนเมืองเหล่านั้น.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
ข้าพเจ้าเห็นหมอก^๖แห่งความมืดบน
ผืนแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และข้าพเจ้า
เห็นสายฟ้าฟาด, และข้าพเจ้าได้ยินเสียง
ฟ้าคำรามคำราม, และแผ่นดินไหว, และ
สรรพเสียงล้วนกึกก้อง; และข้าพเจ้าเห็น
แผ่นดินโลกและศิลา, เป็นรอยแยก; และ
ข้าพเจ้าเห็นภูเขาทั้งหลายพังทลายเป็น
ชิ้นเล็กชิ้นน้อย; และข้าพเจ้าเห็นที่ราบ
ของแผ่นดินโลก, แยกออกจากกัน; และ
ข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมืองจม^๗ลง; และ
ข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมืองถูกเพลิงเผา
ผลาญ; และข้าพเจ้าเห็นเมืองหลายเมือง
พังลงบนแผ่นดินโลก, เพราะความสั่น
สะเทือนของโลก.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจาก
ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้แล้ว, ข้าพเจ้าเห็น
ไอแห่งความมืด^๘, ว่ามันผ่านพ้นไปจาก
พื้นพิภพ; และดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นฝูง
ชนที่ไม่ได้ล้มลงเพราะการพิพากษาอัน
รุนแรงและน่าสะพรึงกลัวของพระเจ้า.

๖ และข้าพเจ้าเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และ
พระเมษโปดก^๙ของพระเจ้าเสด็จ
ลงมาจากสวรรค์; และพระองค์เสด็จลง
มาแสดงองค์ต่อพวกเขา.

๗ และข้าพเจ้าเห็นและเป็นพยานด้วย

ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนคน
อีกสิบสอง^{๑๐}คน; และพวกเขาได้รับแต่งตั้ง
จากพระเจ้าเป็นเจ้า, และได้รับเลือก.

๘ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า:
จงดูसानุศิษย์สิบสองของพระเมษโปดก,
ซึ่งเขาทั้งหลายได้รับเลือกให้ปฏิบัติศาสน-
กิจต่อพงศ์พันธุ์ของเจ้า.

๙ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้าจำอัคร-
สาวกสิบสอง^{๑๑}ของพระเมษโปดกได้ไหม?
ดูเถิดพวกเขาเป็นผู้ซึ่งจะพิพากษา^{๑๒}สิบ
สองเผ่าของอิสราเอล; ดังนั้น, พวกเขา
จะพิพากษาผู้ปฏิบัติศาสนกิจสิบสองคน
จากพงศ์พันธุ์ของเจ้า; เพราะเจ้าเป็นของ
เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๐ และผู้ปฏิบัติศาสนกิจสิบสองคน^{๑๓}
เหล่านี้ซึ่งเจ้าเห็นจะพิพากษาพงศ์พันธุ์
ของเจ้า. และ, ดูเถิด, พวกเขาชอบธรรม
ตลอดกาล; เพราะเนื่องจาก ศรัทธาของ
พวกเขาในพระเมษโปดกของพระเจ้า
เป็นเจ้าของพระโลหิตของพระองค์จึงทำให้
อาภรณ์^{๑๔}ของพวกเขาขาว.

๑๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูนั่นสิ!
และข้าพเจ้าดู, และเห็นผู้คนสามรุ่น^{๑๕} ล่อง
ลับไปในความชอบธรรม; และอาภรณ์
ของพวกเขาขาวเหมือนดังพระเมษ-
โปดกของพระเจ้า. และเทพกล่าว
แก่ข้าพเจ้า: พระโลหิตของพระเมษโปดก

<p>๔ก ยีล. ๑๔:๒๐-๒๘. ข ๑ นี้. ๑๓:๑๐. ค ๓ นี้. ๘:๑๔. ๕ก ๓ นี้. ๘:๒๐; ๑๐:๓. ๖ก ๒ นี้. ๒๖:๑, ๓, ๓ นี้. ๑๑:๓-๑๗. ๗ก ๓ นี้. ๑๒:๑; ๑๓:๑๒-๑๓.</p>	<p>๘ก ลูกา ๖:๑๓. ข มธ. ๑๓:๒๘; คพ. ๒๓:๑๒. คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย. ๑๐ก ๓ นี้. ๒๗:๒๗; มอริ. ๓:๑๘-๑๙. ข วว. ๗:๑๔;</p>	<p>แอลมา ๕:๒๑-๒๗; ๑๓:๑๑-๑๓; ๓ นี้. ๒๗:๑๙-๒๐. ๑๑ก ๒ นี้. ๒๖:๙-๑๐; ๓ นี้. ๒๗:๓๐-๓๒.</p>
--	--	---

ทำให้ผู้คนเหล่านี้ขาว, เพราะศรัทธาของ พวกเขาในพระองค์.

๑๒ และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ยังได้เห็นผู้คน รุ่นที่สี่จำนวนมากผู้ที่ล่องลับไปในความ ซอซกรรม.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า เห็นฝูงชนของแผ่นดินโลกมารวมกัน.

๑๔ และเทพ กล่าว แก่ ข้าพเจ้า: จง ดู พงศ์พันธุ์ของเจ้า, และพงศพันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า มอง ดู และ เห็น ผู้คน ของ พงศ์ พันธุ์ข้าพเจ้ามารวมกันในฝูงชนเพื่อต่อ ด้านพงศพันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และ พวกเขามารวมกันเพื่อสู้รบ.

๑๖ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความ ว่า: จงดู แหล่งน้ำของสายน้ำสกลปรก ซึ่ง บิดาเจ้าเห็น; แท้จริงแล้ว, แม่แม่น้ำ ซึ่ง ทำนพุดถึง; และห้วงลึกของแม่น้ำนั้นคือ ห้วงลึกของนรก.

๑๗ และ หมอก แห่ง ความมืด คือ การ ล่องลงของมาร, ซึ่งทำให้มืดบอด, และใจ ของลูกหลานมนุษย์แข็งกระด้าง, และนำ พวกเขาไปในถนนกว้างขวาง, เพื่อพวกเขาจะพินาศและสูญหายไป.

๑๘ และอาคารใหญ่และกว้าง, ซึ่งบิดา เจ้าเห็น, คือความคิดฝัน ของคนถือดีและ

ความจองหอง ของลูกหลานมนุษย์. และ ห้วงน้ำลึกและน้ำสะพรั่งก็ลัวแบ่งแยก พวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม่พระวจนะแห่ง ความยุติธรรม ของพระผู้เป็นเจ้านิรันดร, และ พระเมสสิยาห์ผู้ทรงเป็นพระเมษ โปดกของพระผู้เป็นเจ้า, เป็นผู้ที่พระ วิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยาน, จากกาล เริ่มต้นของโลกจนถึงเวลานี้, และจากเวลา นี้เป็นต้นไปและตลอดกาล.

๑๙ และ ขณะที่ เทพ กล่าว คำ เหล่านี้, ข้าพเจ้ามองดูและเห็นว่าพงศพันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าขัดแย้งกับพงศพันธุ์ข้าพเจ้า, ตามคำของเทพ; และเพราะความจองหอง ของพงศพันธุ์ข้าพเจ้า, และการล่องลง ของมาร, ข้าพเจ้าเห็นว่าพงศพันธุ์ของพี่น้อง ข้าพเจ้าชนะผู้คนของพงศพันธุ์ข้าพเจ้า.

๒๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้ามองดู, และ เห็น ผู้คน ของ พงศ์ พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าว่าพวกเขาชนะ พงศ์พันธุ์ของข้าพเจ้า; และพวกเขาออกไปเป็นฝูงชนบนผืนแผ่นดิน.

๒๑ และข้าพเจ้าเห็นพวกเขามารวมกัน เป็นฝูงชน; และข้าพเจ้าเห็นสงคราม และ ขาว ลือ เรื่อง สงคราม ในบรรดา พวกเขา; และในสงครามและขาวลือเรื่องสงคราม นั้นข้าพเจ้าเห็นผู้คนหลายรุ่นล่องลับไป.

๒๒ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเกิด

๑๒ก แอลมา ๔๕:๑๐-๑๒;
ยี่สิบ. ๑๓:๕, ๙-๑๐;
๓ นี้. ๒๗:๓๒;
๔ นี้. ๑:๑๔-๒๗.
๑๕ก มอริ. ๖.
๑๖ก คมพ. สกลปรก (ความ).
ข ๑ นี้. ๘:๑๓; ๑๕:๒๖-๒๙.
ค คมพ. นรก.
๑๗ก ๑ นี้. ๘:๒๓; ๑๕:๒๔;

คพ. ๑๐:๒๐-๓๒.
ข คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
ค มธ. ๗:๑๓-๑๔.
๑๘ก ๑ นี้. ๘:๒๖; ๑๑:๓๕-๓๖.
ข ยรม. ๗:๒๔.
ค คมพ. จองหอง (ความ), ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).

ง ลูกา ๑๖:๒๖;
๑ นี้. ๑๕:๒๘-๓๐.
จ คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๑๙ก คมพ. ล่องลง (การ).
ข เจอโรม ๑:๑๐;
คมี. ๑:๑-๒.
๒๑ก มอริ. ๘:๘;
โมโร. ๑:๒.
คมพ. สงคราม.

คนเหล่านี้จะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ”.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือข้าพเจ้าเห็นว่า, หลังจากพวกเขาเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อแล้วพวกเขา กลายเป็นคนคลั่ง”, และน่ารังเกียจ, และสกปรก”, เต็มไปด้วยความเกียจคร้าน” และความน่าชิงชังทุกอย่าง.

บทที่ ๑๓

นี้ไฟเห็นในนิมิต ศาสนจักรของมารก่อตั้งในบรรดาคนต่างชาติ, การค้นพบและการตั้งอาณานิคมของอเมริกา, การหายไปของส่วนต่าง ๆ หลายส่วนที่แจ่งชัด และมีค่าของพระคัมภีร์ไบเบิล, สภาพอันเป็นผลจากการละทิ้งความเชื่อของคนต่างชาติ, การฟื้นฟูพระกิตติคุณ, การมาปรากฏของพระคัมภีร์ยุคสุดท้าย, และการสร้างไซอัน. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ เทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูนั่นสิ! และข้าพเจ้าดูและเห็นประชาชาติกับอาณาจักรหลายแห่ง.

๒ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้าเห็นอะไร? และข้าพเจ้ากล่าว: ข้าพเจ้าเห็นประชาชาติกับอาณาจักรหลายแห่ง.

๓ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: นี่คือประชาชาติ และอาณาจักรของคนต่างชาติ.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือข้าพเจ้าเห็นการก่อตั้งของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจ”ในบรรดาประชาชาติของคนต่างชาติ”.

๕ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: จงดูการก่อตั้งของศาสนจักรซึ่งน่าชิงชังที่สุดยิ่งกว่าศาสนจักรอื่นทั้งปวง, ซึ่งสังหารวิสุทธิชนของพระเจ้าเป็นเจ้า”, แท้จริงแล้ว, และทรมานพวกเขาและผูกพวกเขาไว้, และเทียมพวกเขาด้วยแอก”เหล็ก, และพาพวกเขาลงไปเป็นเชลย.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือข้าพเจ้าเห็น ศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชัง”นี้; และข้าพเจ้าเห็นมาร”ว่าเขาคือผู้ก่อตั้งมัน.

๗ และข้าพเจ้าเห็นทอง”, และเงิน, และแพรไหม, และแพรพรรณสีแดงสด, และผ้าปานเนื้อดี, และอาภรณ์มีค่าสารพัดชนิดด้วย; และข้าพเจ้าเห็นหญิงโสเภณีจำนวนมาก.

๘ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า: จงดูว่าทอง, และเงิน, และแพรไหม, และแพรพรรณสีแดงสด, และผ้าปานเนื้อดี, และอาภรณ์มีค่า, และหญิงโสเภณี, คือความปรารถนา”ของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนี้.

๒๒ก ๑ นี้. ๑๕:๑๓;
๒ นี้. ๒๖:๑๕.
๒๓ก ๒ นี้. ๒๖:๓๓.
๗ ๒ นี้. ๕:๒๐-๒๔.
ค คมพ. เกียจคร้าน (ความ).
๑๓ ๔ก ๑ นี้. ๑๓:๒๖, ๓๔;

๑๔:๓, ๙-๑๗.
ข คมพ. คนต่างชาติ.
๕ก วว. ๑๗:๓-๖;
๑ นี้. ๑๔:๑๓.
ข ยรม. ๒๘:๑๐-๑๔.
๖ก คพ. ๘๘:๙๔.

คมพ. มาร—ศาสนจักรของมาร.
๗ ๑ นี้. ๒๒:๒๒-๒๓.
๗ก มอริ. ๘:๓๖-๓๘.
๘ก วว. ๑๘:๑๐-๒๔;
มอริ. ๘:๓๕-๓๘.

๙ และเพื่อการสรรเสริญของโลกด้วยที่พวกเขาทำลายวิสุทธิชนของพระเจ้าเป็นเจ้า", และพวกเขาลงไปเป็นเชลย.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ามองดูและเห็นผืนน้ำกว้างใหญ่; และผืนน้ำนี้แยกคนต่างชาติจากพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเถิดความพิโรธของพระเจ้าอยู่กับพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้า.

๑๒ และข้าพเจ้ามองดูและเห็นชายผู้หนึ่งในบรรดาคนต่างชาติ, ผู้ซึ่งผืนน้ำกว้างใหญ่แยกออกไปจากพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระเจ้า, ว่าเสด็จลงมาและกระทำต่อชายผู้นั้น; และเขาออกเดินทางไปในผืนน้ำกว้างใหญ่, แม้จนถึงพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, ผู้อยู่ในแผ่นดินที่สัญญาไว้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระเจ้า, ว่าทรงกระทำต่อคนต่างชาติอื่น; และพวกเขาออกไปพ้นจากการเป็นเชลย, บนผืนน้ำกว้างใหญ่.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นฝูงชนจำนวนมากของคนต่างชาติบนแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และข้าพเจ้าเห็นความพิโรธของพระเจ้า

เป็นเจ้า, ว่าความพิโรธนั้นอยู่บนพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า; และพวกเขากระจัดกระจายไปเบื้องหน้าคนต่างชาติและถูกลงทัณฑ์.

๑๕ และข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณของพระเจ้า, ว่าทรงอยู่บนคนต่างชาติ, และพวกเขารุ่งเรืองและได้แผ่นดินเป็นมรดกของพวกเขา; และข้าพเจ้าเห็นว่าพวกเขาขาว, และงามและสวย ยิ่งนัก, เหมือนกับผู้คนของข้าพเจ้าก่อนพวกเขาถูกสังหาร.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นว่าคนต่างชาติซึ่งออกไปจากการเป็นเชลยนอนบ่มถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า; และอำนาจของพระเจ้าอยู่กับพวกเขา.

๑๗ และข้าพเจ้าเห็นว่าคนต่างชาติจากมาตุภูมิของพวกเขามารวมกันบนผืนน้ำ, และบนแผ่นดินด้วย, เพื่อสู้รบกับพวกเขา.

๑๘ และข้าพเจ้าเห็นว่าอำนาจของพระเจ้าอยู่ร่วมกับพวกเขา, และเห็นด้วยว่าพระพิโรธของพระเจ้าอยู่บนพวกเขาทั้งปวงที่มารวมกันเพื่อสู้รบกับพวกเขา.

๑๙ และข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นว่าคนต่างชาติที่ออกไปจากการเป็นเชลยได้รับการปลดปล่อยโดยอำนาจของพระเจ้าให้พ้นจากมือของประชาชาติอื่นทั้งปวง.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

๙ ก ว. ๑๓:๔-๗.
๑๒ ก คมพ. ดลใจ (การ), แรงบันดาลใจ.
๑๔ ก ๒ นี. ๑:๑๑;
มอริ. ๕:๑๙-๒๐.
๗ คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.

๑๑ นี. ๒๒:๗-๘.
คมพ. อิสราเอล—การกระจายของอิสราเอล.
๑๕ ก ๒ นี. ๑๐:๑๙.
๗ ๒ นี. ๕:๒๑.
ค มอริ. ๖:๑๗-๒๒.

๑๖ ก พ. ๑๑:๘๐.
๑๗ ก ๒ นี. ๑๐:๑๐-๑๔;
๓ นี. ๒๑:๔;
อีเธอร์ ๒:๑๒.

ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เห็นว่าพวกเขารุ่งเรืองในแผ่นดิน; และข้าพเจ้าเห็นหนังสือเล่มหนึ่ง, และหนังสือเล่มนี้ถูกนำออกไปในบรรดาพวกเขา.

๒๑ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้ารู้ความหมายของหนังสือนั้นไหม?

๒๒ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน: ข้าพเจ้าหาไม่รู้.

๒๓ และท่านกล่าว: ดูเถิดหนังสือนี้ออกมาจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง. และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เห็นหนังสือนี้; และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: หนังสือที่เจ้าเห็นคือบันทึก^๑ของชาวยิว^๒, ซึ่งมีพันธสัญญาของพระเจ้า, ที่พระองค์ทรงทำไว้กับเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และหนังสือนี้มีคำพยากรณ์หลายประการของศาสนาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์; และเป็นบันทึกดุษฎีเกี่ยวกับอักขระที่อยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง^๓, เว้นแต่มีไม่มากนัก; กระนั้นก็ตาม, ก็ยังมีพันธสัญญาของพระเจ้า, ซึ่งพระองค์ทรงทำกับเชื้อสายแห่งอิสราเอล; ดังนั้น, จึงมีคุณค่าอย่างยิ่งสำหรับคนต่างชาติ.

๒๔ และเทพของพระเจ้ากล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้าเห็นแล้วว่าหนังสือนั้นออกมาจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง; และเมื่อหนังสือนั้นออกมาจากปากของชาวยิวคนหนึ่ง หนังสือนั้นมีความสมบูรณ์ของพระกิตติคุณของพระเจ้า, ซึ่งเป็นผู้ที่อัครสาวกสิบสองเป็นพยาน; และพวกท่าน

เป็นพยานตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๕ ดังนั้น, สิ่งเหล่านี้จึงออกไปจากชาวยิว^๔ในความพิศุทธิ^๕สู่คนต่างชาติ^๖, ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และหลังจากสิ่งเหล่านี้^๗ออกไปโดยมือของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก, จากชาวยิวไปสู่^๘คนต่างชาติ, จะเห็นการก่อตั้งของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชัง^๙, ซึ่งน่าชิงชังที่สุดยิ่งกว่าศาสนจักรอื่นใดทั้งปวง; เพราะดูเถิด, พวกเขาเอาข้อความหลายตอนซึ่งแจ่มชัดและมีค่าที่สุด^{๑๐}ไปจากพระกิตติคุณของพระเมษโปดก; และพันธสัญญาหลายข้อของพระเจ้าพวกเขาเอาไปด้วย.

๒๗ และสิ่งทั้งหมดนี้พวกเขาทำไปเพื่อพวกเขาจะบิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะทำให้ลูกหลานมนุษย์ตาบอดและใจแข็งกระด้าง.

๒๘ ดังนั้น, เจ้าจะเห็นว่าหลังจากหนังสือออกไปโดยผ่านมือศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังแล้ว, มีหลายสิ่งที่แจ่มชัดและมีค่าถูกนำออกไปจากหนังสือ, ซึ่งเป็นหนังสือของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๙ และหลังจากสิ่งที่แจ่มชัดและมีค่าเหล่านี้ถูกนำออกไปแล้ว หนังสือนั้นออกไปสู่ประชาชาติทั้งหมดของคนต่างชาติ; และหลังจากหนังสือนั้นออกไป

๒๐ ก ๑ นี้. ๑๔:๒๓.

๒๓ ก ๑ นี้. ๑๓:๓๕;

๒ นี้. ๒๓:๔-๑๒.

ข คมพ. พระคัมภีร์.

ค ๒ นี้. ๓:๑๒.

ง ๑ นี้. ๕:๑๐-๑๓.

๒๕ ก ๒ นี้. ๒๓:๔-๖; คพ. ๓:๑๖.

คมพ. ยิว (ชาว).

ข คมพ. คนต่างชาติ.

๒๖ ก มธ. ๒๑:๔๓.

ข คมพ. ละทิ้งความเชื่อ

(การ)—การละทิ้งความ

ชื่อของศาสนาคริสต์สมัยเริ่มแรก.

ค ๑ นี้. ๑๓:๔-๖;

๑๔:๓, ๙-๑๗.

ง มธ. ๘:๓๓; โมเสส ๑:๔๑.

จ ๑ นี้. ๑๔:๒๐-๒๖; สข. ๑:๘.

สู่ประชาชาติทั้งหมดของ คน ต่าง ชาติ, แท้จริงแล้ว, แม้ข้ามผืนน้ำกว้างใหญ่ที่เจ้าเห็นว่าอยู่กับคนต่างชาติซึ่งออกไปจากการเป็นเชลยแล้ว, เจ้าเห็น—เพราะหลายสิ่งที่แจ่มชัดและมีค่าซึ่งถูกนำมาจากหนังสือ, อันเป็นที่แจ่มชัดต่อความเข้าใจของลูกหลานมนุษย์, ตามความแจ่มชัดซึ่งอยู่ในพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ—เนื่องจากสิ่งเหล่านี้ที่ถูกนำไปจากพระกิตติคุณของพระเมษโปดก, ผู้คนมากมายยิ่งจึงสะดุด, แท้จริงแล้ว, จนกระทั่งชาตานั้นมีอำนาจใหญ่หลวงเหนือพวกเขา.

๓๐ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะตระหนักว่าคนต่างชาติผู้ออกไปจากการเป็นเชลย, และอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาขึ้นเหนือประชาชาติอื่นทั้งปวง, บนผืนแผ่นดินซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, อันหมายถึงแผ่นดินที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงทำพันธสัญญากับบิดาของเจ้าว่าพงศ์พันธุ์ของท่านจะครอบครองไว้เป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา; ดังนั้น, เจ้าจึงเห็นว่าพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะมีทรงยอมให้คนต่างชาติทำลายชาติผสมของพงศ์พันธุ์เจ้า, ซึ่งอยู่ในหมู่น้องของเจ้าจนหมดสิ้น.

๓๑ ทั้งพระองค์จะมีทรงยอมให้คนต่างชาติทำลายพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้า.

๓๒ ทั้งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะไม่ทรงยอมให้คนต่างชาติอยู่ในสภาพแห่งความ

มีดบอดอันนำพรั่นพรั่นตลอดกาล, ซึ่งเจ้าเห็นแล้วว่าพวกเขาเป็นอยู่, เนื่องจากส่วนที่แจ่มชัดและมีค่าที่สุดของพระกิตติคุณของพระเมษโปดกซึ่งถูกอำพรางไว้โดยศาสนจักรที่น่าชิงชังนั้น, ซึ่งการก่อรูปก่อร่างของศาสนจักรนั้นเจ้าได้เห็นแล้ว.

๓๓ ดังนั้นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ตรัส: เราจะเมตตาต่อคนต่างชาติ, โดยการไปเยือนผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วยการพิพากษาอย่างรุนแรง.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพของพระเจ้าพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูเถิด, พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสไว้, หลังจากเราไปเยือนผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลแล้ว—และพวกที่เหลืออยู่ที่นี่ที่เราพูดถึงคือพงศ์พันธุ์ของบิดาเจ้า—ดังนั้น, หลังจากเราไปเยือนพวกเขาในการพิพากษา, และลงทัณฑ์พวกเขาโดยมือของคนต่างชาติแล้ว, และหลังจากคนต่างชาติสะดุดอย่างยิ่งแล้ว, เพราะส่วนที่แจ่มชัดและมีค่าที่สุดของพระกิตติคุณของพระเมษโปดกซึ่งได้ถูกอำพรางไว้โดยศาสนจักรที่น่าชิงชังนั้น, ซึ่งเป็นมารดาของหญิงโสเภณี, พระเมษโปดกตรัส—เราจะเมตตาต่อคนต่างชาติในวันนั้น, ถึงขนาดว่าเราจะนำ, ส่วนใหญ่ของพระกิตติคุณของเรา, ซึ่งจะแจ่มชัดและมีค่า, ออกไปสู่พวกเขา, ด้วยอำนาจของเราเอง, พระเมษโปดกตรัส.

<p>๓๐ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้. ข แอสมา ๔๕:๑๐-๑๔. ๓๑ก ๒ นี. ๔:๗; ๑๐:๑๘-๑๙; เจคอบ ๓:๕-๙; ยี่ล. ๑๕:๑๒; ๓ นี. ๑๖:๘-๙;</p>	<p>มอริ. ๕:๒๐-๒๑. ๓๒ก คมพ. มาร—ศาสนจักร ของมาร. ๓๔ก คมพ. โยเซฟ, บุตรของ- ยาโคบ.</p>	<p>๗ ๑ นี. ๑๔:๑-๓; ๒ นี. ๒๖:๒๐. ค คมพ. พระกิตติคุณ. ง คพ. ๑๐:๖๒. คมพ. ฟีนฟู พระกิตติคุณ (การ).</p>
--	---	--

๓๕ เพราะ, ดุเถิด, พระเมษโปดกตรัส: เราจะแสดงตนให้ประจักษ์ต่อพงศ์พันธุ์ของเจ้า, เพื่อพวกเขาจะเขียนข้อความหลายอย่าง ซึ่งเราจะสอนพวกเขา, ซึ่งจะแจ้งชัดและมีค่า; และหลังจากพงศ์พันธุ์ของเจ้าจะถูกทำลาย, และเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, และพงศ์พันธุ์ของพี่น้องเจ้าด้วย, ดุเถิด, เรื่องเหล่านี้จะถูกรวบรวมไว้, เพื่อจะออกมาสู่คนต่างชาติ, โดยของประทานและเดชานุภาพของพระเมษโปดก.

๓๖ และในเรื่องเหล่านี้พระกิตติคุณ^๑ของเราจะเขียนไว้, พระเมษโปดกตรัส, และศิลา^๒ของเรา และการช่วยให้รอดของเรา.

๓๗ และคนที่หมายมั่นจะนำไซอัน^๓ของเราออกมาในวันนั้นย่อมเป็นสุข^๔, เพราะพวกเขาจะมีของประทานและอำนาจของพระวิญาณบริสุทธิ^๕; และหากพวกเขาอดทน^๖จนกว่าชีวิตจะหาไม่พระองค์จะทรงยกพวกเขาขึ้นในวันสุดท้าย, และจะทรงช่วยให้รอดในอาณาจักรอันเป็นนิรันดร์ของพระเมษโปดก; และบุคคลใดก็ตามที่ประกาศสันติ^๗, แท้จริงแล้ว, ว่าแห่งความปรีดียิ่ง, พวกเขาจะงามยิ่งเพียงใดบนภูเขาลำเนา.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, และเห็นหนังสือ^๘ของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วย, ซึ่งได้ออกจากปากของชาวยิว, ว่าหนังสือนั้นออกมาจากคนต่างชาติไปสู่ผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า^๙.

๓๙ และหลังจากหนังสือ^{๑๐}นั้นมาสู่พวกเขาแล้วข้าพเจ้าเห็นหนังสือ^{๑๑}เล่มอื่น, ซึ่งออกมาโดยเดชานุภาพของพระเมษโปดก, จากคนต่างชาติไปสู่พวกเขา, เพื่อสร้างความเชื่อมั่น^{๑๒}แก่คนต่างชาติและผู้ที่ยังเหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้า, และชาวยิวที่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพด้วย, ว่าบันทึกของศาสนายพยากรณ์และของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดกเป็นเรื่องจริง^{๑๓}.

๔๐ และเทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: บันทึกชุดสุดท้าย^{๑๔}เหล่านี้, ซึ่งเจ้าเห็นในบรรดาคนต่างชาติ, จะยืนยัน^{๑๕}ความจริงของชุดแรก^{๑๖}, ซึ่งเป็นของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก, และจะทำให้รู้ความแจ้งชัดและสิ่งที่มีค่าทั้งหลายซึ่งถูกนำไปจากบันทึกชุดแรก; และจะทำให้รู้กันไนตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง, ว่าพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคือพระ

๓๕ก ๒ นี้. ๒๗:๖;
 ๒๙:๑-๒.
 คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
 ๓๖ก ๓ นี้. ๒๗:๑๓-๒๑.
 ข อีส. ๕:๑๒;
 ๓ นี้. ๑๑:๓๘-๓๙.
 คมพ. ศิลา.
 ๓๗ก คมพ. ไซอัน.
 ข คพ. ๒๑:๙.
 ค คมพ. ของประทานแห่ง

พระวิญาณบริสุทธิ.
 ง ๓ นี้. ๒๗:๑๖.
 คมพ. อดทน (ความ).
 จ คมพ. รัศมีภาพซีเลสเชียล.
 ฉ อีสย. ๕๒:๗;
 โมไซยาห์ ๑๕:๑๔-๑๘;
 ๓ นี้. ๒๐:๔๐.
 ๓๘ก ๑ นี้. ๑๓:๒๓;
 ๒ นี้. ๒๙:๔-๖.
 ข มอริ. ๕:๑๕.

๓๙ก คมพ. พระคัมภีร์—
 มีพยากรณ์ไว้ว่าพระคัมภีร์จะออกมา.
 ข อีสค. ๓๗:๑๕-๒๐;
 ๒ นี้. ๓:๑๑-๑๒.
 ค ๑ นี้. ๑๔:๓๐.
 ๔๐ก ๒ นี้. ๒๖:๑๖-๑๗; ๒๙:๑๒.
 คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
 ข มอริ. ๗:๘-๙.
 ค คมพ. พระคัมภีร์ไบเบิล.

บุตรของพระบิดาในรันดร์, และพระผู้ช่วยให้รอดของโลก; และว่ามนุษย์ทั้งปวงต้องมาหาพระองค์, มิฉะนั้นพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดไม่ได้.

๔๑ และบันทึกที่ชุดสุดท้ายนี้ ต้องออกมาตามคำพยากรณ์ ซึ่งจะบังเกิดโดยพระโอษฐ์ของพระเมษโปดก; และพระวจนะของพระเมษโปดกจะเป็นที่รู้จักในบันทึกของพงศ์พันธุ์ของเจ้า, เช่นเดียวกับในบันทึกของอัครสาวกสิบสองของพระเมษโปดก; ดังนั้นบันทึกทั้งสองชุดนี้จะสถาปนาไว้ด้วยกัน; เพราะมีพระผู้เป็นเจ้าเดียว และพระเมษบาลเดียวทั่วทั้งแผ่นดินโลก.

๔๒ และเวลามาถึงเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อประชาชาติทั้งปวง, ทั้งต่อชาวยิว และต่อคนต่างชาติด้วย; และหลังจากพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อชาวยิวและต่อคนต่างชาติด้วยแล้ว, เมื่อนั้นพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อคนต่างชาติและต่อชาวยิวด้วย, และพวกหลังจะเป็นพวกแรก, และพวกแรกจะเป็นพวกหลัง.

บทที่ ๑๔

เทพบอกนี้ไฟเกี่ยวกับพรและการสาปแช่งที่จะตกสู่คนต่างชาติ—มีศาสนจักร

เพียงสองแห่ง: ศาสนจักรของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าและศาสนจักรของมาร—วิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้าในประชาชาติทั้งปวงถูกศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังข่มเหง—อัครสาวกยอห์นจะเขียนเกี่ยวกับการสิ้นสุดของโลก. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือหากคนต่างชาติจะสดับฟังพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าในวันนั้นเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อพวกเขาในพระวจนะ, และในเดชนาภาพด้วย, ในพระราชกิจอันแท้จริง, เพื่อเอาสิ่งที่กีดขวางพวกเขาออกไป—

๒ และหากพวกเขาไม่ทำใจแข็งกระด้างต่อด้านพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, จะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาพงศ์พันธุ์ของบิดาเจ้า; แท้จริงแล้ว, จะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และพวกเขาจะเป็นผู้ได้รับพรบนแผ่นดินที่สัญญาไว้ตลอดกาล; พวกเขาจะไม่ถูกนำลงไปสู่ความเป็นเชลยอีกต่อไป; และเชื้อสายแห่งอิสราเอลจะไม่ปะปนกันอีกต่อไป.

๓ และหลุมใหญ่ นั้น, ซึ่งจุได้ไว้ให้พวกเขาแล้วโดยศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ซึ่งมารและลูก ๆ ของ

๔๐ ง ดู ปกในของพระคัมภีร์มอรมอน. โมเสส ๑:๖.
๔๑ ก อสค. ๓๗:๑๗.
ข นรป. ๖:๔; ยอห์น ๑๗:๒๑-๒๓; ๒ นี. ๓๑:๒๑.
ค คมพ. พระเมษบาลผู้ประเสริฐ.
๔๒ ก คพ. ๙๐:๘-๙;

๑๐๗:๓๓; ๑๑๒:๔.
ข เจคอบ ๕:๖๓.
ค ลูกา ๑๓:๓๐;
๑ นี. ๑๕:๑๓-๒๐.
๑๔ ก ก นี. ๑๖:๖-๑๓.
คมพ. คนต่างชาติ.
ข ๑ รส. ๑:๕; ๑ นี. ๑๔:๑๔;
เจคอบ ๖:๒-๓.

ค อสย. ๕๗:๑๔; ๑ นี. ๑๓:๒๙, ๓๔; ๒ นี. ๒๖:๒๐.
๒ ก กพ. ๓:๗, ๒๙; ๒ นี. ๑๐:๑๘-๑๙; ๓ นี. ๑๖:๑๓; ๒๑:๖, ๒๒; ยีปรี. ๒:๙-๑๑.
ข ๒ นี. ๖:๑๒; ๑๐:๘-๑๔; ๓ นี. ๑๖:๖-๗; ๒๐:๒๗.
๓ ก ๑ นี. ๒๒:๑๔; คพ. ๑๐๙:๒๕.

เขาก่อตั้งขึ้น, เพื่อเขาจะนำจิตวิญญาณของมนุษย์ลงไปสู่นรก— แท้จริงแล้ว, หลุมใหญ่ นั้นซึ่งขุดไว้เพื่อ ความพินาศของมนุษย์จะถูกผู้ที่ขุดมันถมให้เต็ม, จนถึงความพินาศสิ้นของพวกเรา, พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรีส; มิใช่ความพินาศของจิตวิญญาณ, นอกจากเป็นการโยนจิตวิญญาณลงไป ในนรก^๓ นั้นซึ่งไม่มีที่สุด.

๔ เพราะเหตุเกิด, นี้เป็นไปตามการเป็นเชลยของมาร, และตาม ความยุติธรรมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วย, ซึ่งมีต่อคนเหล่านั้นทั้งหมดผู้จะก่อความชั่วร้ายและความน่าชิงชังต่อพระเจ้าผู้ทรงพระองค์.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพพูดกับข้าพเจ้า, นี้ไฟ, มีความว่า: เจ้าเห็นแล้วว่าหากคนต่างชาติกลับใจก็จะดีกับพวกเขา; และเจ้ารู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่ทรงมีกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย; และเจ้าได้ยินแล้วด้วยว่าผู้ใดหากกลับใจ^๔ไม่ยอมต้องพินาศ.

๖ ฉะนั้น, วิบัติจึงมีแก่คนต่างชาติ หากเป็นไปว่าพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อต้านพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๗ เพราะเวลามาถึง, พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรีส, ว่าเราจะทำงานสำคัญยิ่งและนำอัครรย์^๕ ในบรรดาลูกหลานมนุษย์; งานซึ่งจะอยู่เป็นนิจ, ไม่ทางใด

ก็ทางหนึ่ง— เพื่อให้พวกเขาเชื่อมั่นในสันติและนิรันดรแห่งชีวิต^๖, หรือในการปล่อยไว้ให้พวกเขาไปสู่ความแข็งกระด้างของใจตนและความมืดบอดแห่งจิตใจตนอันนำพวกเขาไปสู่การเป็นเชลย, และสู่ความพินาศด้วย, ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ, ตาม การ เป็น เชลย^๗ ของมาร, ซึ่งเราพูดมาแล้ว.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเทพกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้าจำพันธสัญญา^๘ ของพระบิดาที่ทรงมีกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลได้ไหม? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า จำได้.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: มองดูสิ, และจงดูศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, ซึ่งเป็นมารดาของความน่าชิงชัง, ซึ่งผู้ก่อตั้งของมันคือมาร^๙.

๑๐ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเถิดมีศาสนจักรเพียงสองแห่ง^{๑๐} เท่านั้น; แห่งหนึ่ง คือ ศาสนจักรของ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และอีกแห่งหนึ่ง^{๑๑} คือศาสนจักรของมาร; ดังนั้น, ผู้ใดที่ไม่เป็นของ ศาสนจักรของ พระเมษโปดกของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก็เป็นของ ศาสนจักรอันเรื่องอำนาจนั้น, ซึ่งเป็น มารดาของความน่าชิงชัง; และนางคือโสเภณี^{๑๒} ของทั้งแผ่นดินโลก.

๓๗ คมพ. อับมงคล (ความ); นรก.
๕ก คมพ. กลับใจ (การ).
๖ก ๒ นี้. ๒๘:๓๒.
๗ก อสย. ๒๙:๑๔;
๑ นี้. ๒๒:๘;
๒ นี้. ๒๗:๒๖; ๒๙:๑-๒;

คพ. ๔:๑.
คมพ. พันฟูพระกิตติคุณ (การ).
๗ คมพ. ชีวิตนิรันดร.
ค ๒ นี้. ๒:๒๖-๒๙;
แอลมา ๑๒:๙-๑๑.
๘ก คมพ. พันธสัญญาแห่ง

อับราฮัม.
๙ก ๑ นี้. ๑๕:๓๕;
คพ. ๑:๓๕. คมพ. มาร.
๑๐ก ๑ นี้. ๒๒:๒๓.
๗ ๑ นี้. ๑๓:๔-๖, ๒๖.
ค วว. ๑๗:๕, ๑๕;
๒ นี้. ๑๐:๑๖.

๑๑ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า มอง ดู และ เห็น โสเภณี ของ ทั้ง แผ่นดินโลก, และนางนั่งอยู่บนผืนน้ำ กว้างใหญ่; และนางครอบครอง ทั่วแผ่นดินโลก, ในบรรดาประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และคนทั้งปวง.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็นศาสนจักรของพระเมษโปดก ของพระผู้เป็นเจ้า, และจำนวนคนของศาสนจักรนั้นน้อย, เพราะความชั่วร้าย และความน่าชิงชังของโสเภณีผู้นั่งอยู่บนผืนน้ำกว้างใหญ่; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้า เห็นว่าศาสนจักรของพระเมษโปดก, ผู้เป็นวิสุทธิชนของพระผู้เป็นเจ้า, มีอยู่ ทั่วพื้นพิภพ ทั่ว; และการครอบครอง ของ พวก เขา บนพื้นพิภพ น้อย, เพราะ ความชั่วร้ายของโสเภณี เรื่องอำนาจซึ่งข้าพเจ้าเห็น.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็นว่ามารดาผู้เรื่องอำนาจของ ความ น่า ชิงชัง รวบรวม ผุ่ ง ชน บนพื้นพิภพ ทั้ง ปวง เข้า ด้วย กัน, ใน บรรดาประชาชาติ ทั้ง ปวง ของ คน ต่าง ชาติ, เพื่อ ต่อสู้ กับ พระเมษโปดกของ พระผู้เป็นเจ้า.

๑๔ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เห็นเดชานูภาพของพระเมษโปดกของ พระผู้เป็นเจ้า, ว่าลงมา

บนวิสุทธิชนของศาสนจักรของพระเมษโปดก, และบนผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า, ซึ่งกระจัดกระจายอยู่บนทั่วพื้นพิภพ; และพวกเขามีอาวุธคือความชอบธรรมและเดชานูภาพ ของพระผู้เป็นเจ้าในรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าได้ เทลง มา บน ศาสนจักร อัน เรื่องอำนาจ และ น่า ชิงชัง นั้น, ถึงขนาดว่า มี สงคราม และ ข่าว ลือ เรื่อง สงคราม ใน บรรดาประชาชาติ และ ตระกูล ทั้ง ปวง ของแผ่นดินโลก.

๑๖ และขณะที่เริ่มมีสงครามและข่าวลือ เรื่อง สงคราม ใน บรรดาประชาชาติ ทั้งปวงซึ่งเป็นของมารดาแห่งความน่าชิงชัง, เทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูเถิด, พระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าอยู่ บนมารดาของหญิงโสเภณี; และดูเถิด, เจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด—

๑๗ และเมื่อวัน นั้นมาถึงซึ่งพระพิโรธ ของพระผู้เป็นเจ้าเทลงบนมารดาของหญิงโสเภณี, ซึ่ง คือ ศาสนจักรอัน เรื่องอำนาจและน่าชิงชังของทั้งแผ่นดินโลก, ซึ่ง ผู้ ก่อ ตั้ง ของ มัน คือ มาร, ครั้น แล้ว, ในวันนั้น, งาน ของพระบิดาจะเริ่มต้น, ในการเตรียมทางเพื่อให้พันธสัญญา ของพระองค์ ซึ่ง พระองค์ทรงทำไว้กับผู้คน

๑๑ก ยรม. ๕๑:๑๓; ว. ๑๗:๑๕.
ข คพ. ๓๕:๑๑.
๑๒ก มธ. ๗:๑๔; ๓ นี. ๑๔:๑๔;
คพ. ๑๓๘:๒๖.
ข คพ. ๙๐:๑๑.
๑๓ก ว. ๑๗:๑-๖; ๑๘:๒๔;
๑ นี. ๑๓:๕;
คพ. ๑๒๓:๗-๘.

๑๔ก เจคอบ ๖:๒;
คพ. ๓๘:๓๒-๓๘.
๑๕ก คพ. ๑:๑๓-๑๔.
ข มาระโก ๑๓:๘;
คพ. ๘๗:๖.
๑๖ก ๑ นี. ๒๒:๑๓-๑๔;
มธ. ๘:๓๐.
๑๗ก คพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลา

สุดท้าย.
ข ๑ นี. ๒๒:๑๕-๑๖.
ค ๓ นี. ๒๑:๗, ๒๐-๒๙.
คพ. พันฟูพระกิตติคุณ (การ).
ง มธ. ๘:๒๑, ๔๑.
คพ. พันฟูพันธสัญญาแห่ง อับราฮัม.

ของพระองค์, ที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเทพพูดกับข้าพเจ้า, มีความว่า: ดูนั่นสิ!

๑๙ และข้าพเจ้ามองดูและเห็นชายผู้หนึ่ง, และท่านแต่งกายด้วยเสื้อคลุมสีขาว.

๒๐ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า: จงดูหนึ่งในอัครสาวก^๗สิบสองของพระเมษโปดก.

๒๑ ดูเถิด, ท่านจะเห็นและเขียนเรื่องเหล่านี้ที่เหลือยู่; แท้จริงแล้ว, และหลายเรื่องที่เป็นมาด้วย.

๒๒ และท่านจะเขียนเกี่ยวกับการสิ้นสุดของโลกด้วย.

๒๓ ดังนั้น, สิ่งที่ท่านจะเขียนเป็นเรื่องยุติธรรมและจริง; และดูเถิดเรื่องเหล่านี้เขียนในหนังสือ^๘ ซึ่งท่านเห็นออกมาจากปากของชาวยิว; และเวลาที่เรื่องเหล่านี้ออกมาจากปากของชาวยิว, หรือ, เวลาที่หนังสือออกมาจากปากของชาวยิว, เรื่องที่เขียนย่อมแจ่มชัดและพิศุทธิ์, และมีค่า^๙เลิศและง่ายแก่การเข้าใจของคนทั้งปวง.

๒๔ และดูเถิด, สิ่งที่อัครสาวก^{๑๐}ของพระเมษโปดกผู้นี้จะเขียนมีหลายเรื่องซึ่งเจ้าเห็นแล้ว; และดูเถิด, เรื่องที่เหลือยู่เจ้าก็จะเห็น.

๒๕ แต่สิ่งที่เจ้าจะเห็นต่อจากนี้เจ้าจงอย่าเขียน; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า

ทรงแต่งตั้งอัครสาวกของพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าของท่านเขียน^{๑๑}สิ่งเหล่านี้.

๒๖ และคนอื่นที่เคยเป็นอยู่, พระองค์ก็ทรงแสดงเรื่องทั้งปวงต่อพวกเขาด้วย, และพวกเขาเขียนเรื่องเหล่านี้; และเรื่องเหล่านี้^{๑๒}ไว้เพื่อจะออกมาปรากฏในความพิศุทธิ์ของเรื่อง, ตามความจริงซึ่งอยู่ในพระเมษโปดก, ในเวลาที่เหมาะสมของพระเจ้าเอง, ต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๒๗ และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ได้ยินและเป็นพยาน, ว่านามของอัครสาวกแห่งพระเมษโปดกคือยอห์น^{๑๓}, ตามคำของเทพ.

๒๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ถูกห้ามเขียนเรื่องที่เหลือยู่ซึ่งข้าพเจ้าเห็นและได้ยินมา; ดังนั้นเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน ข้าพเจ้าพอใจแล้ว; และข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงส่วนน้อยของสิ่งซึ่งข้าพเจ้าเห็น.

๒๙ และข้าพเจ้าเป็นพยานว่าข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่บิดา^{๑๔}ข้าพเจ้าเห็น, และเทพของพระเจ้าได้ทำให้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้า.

๓๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ายุติการพูดเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นขณะที่พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปในพระวิญญูณ; และหากสิ่งทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเห็นมิได้เขียนไว้, แม้กระนั้น เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนก็เป็นเรื่องจริง^{๑๕}. และจึงเป็นดังนั้น. เอเมน.

๒๐ ก วว. ๑:๑-๓;
๑ นี้. ๑๔:๒๗.
๒๓ ก ๑ นี้. ๑๓:๒๐-๒๔;
มอริ. ๘:๓๓.
ข ๑ นี้. ๑๓:๒๘-๓๒.

๒๔ ก อีเธอร์ ๔:๑๖.
๒๕ ก ยอห์น ๒๐:๓๐-๓๑;
วว. ๑:๑๙.
๒๖ ก ๒ นี้. ๒๗:๖-๒๓;
อีเธอร์ ๓:๒๑-๒๗; ๔:๔-๗;

คพ. ๓๕:๑๘;
จส-ป ๑:๖๕.
๒๗ ก วว. ๑:๑-๓.
๒๙ ก ๑ นี้. ๘.
๓๐ ก ๒ นี้. ๓๓:๑๐-๑๔.

บทที่ ๑๕

พงศ์พันธุ์ของลีไฮจะรับพระกิตติคุณจากคนต่างชาติในยุคสุดท้าย—การรวมกันของอิสราเอลเปรียบเหมือนต้นมะกอกซึ่งกิ่งเดิมจะได้รับการต่อกิ่งอีก—นีไฟแปลความหมายนิมิตของต้นไม้แห่งชีวิตและพูดถึงความยุติธรรมของพระเจ้าเป็นการแบ่งแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม. ประมาณ ๖๐๐-๕๙๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพระองค์ทรงพาข้าพเจ้า, นีไฟ, ไปในพระวิญญาน, และเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดแล้ว, ข้าพเจ้ากลับไปยังกระโจมของบิดาข้าพเจ้า.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และพวกเขากำลังถกเถียงกันถึงเรื่องที่บิดาข้าพเจ้าเคยพูดกับพวกเขา.

๓ เพราะท่านพูดจริงถึงเรื่องสำคัญหลายเรื่องกับพวกเขา, ซึ่งยากจะเข้าใจได้, นอกจากมนุषย์จะทูลถามพระเจ้า; และพวกเขาโดยที่มีใจแข็งกระด้าง, ฉะนั้นพวกเขาจึงมิได้ฟังพาพระเจ้าเท่าที่ควร.

๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นีไฟ, เศร้าโศกเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และ, เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้เห็นมาด้วย, และรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นต้องบังเกิดขึ้นอย่าง

หลีกเลี่ยงมิได้เพราะความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงของลูกหลานมนุषย์.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าหมดกำลังเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ของข้าพเจ้าใหญ่หลวงเหนือสิ่งทั้งปวง, เนื่องจากความพินาศ^๑ของผู้คนของข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าเห็นการตกของพวกเขาแล้ว.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นข้าพเจ้าพูดกับพี่ ๆ ข้าพเจ้า, โดยปรารถนาจะรู้สาเหตุที่พวกเขาถกเถียงกัน.

๗ และพวกเขากล่าว: ดูเถิด, เราไม่อาจเข้าใจถ้อยคำที่บิดาเราพูดไว้เกี่ยวกับกิ่งเดิมของต้นมะกอก, และเกี่ยวกับคนต่างชาติด้วย.

๘ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา: พี่ทูลถามพระเจ้าแล้วหรือ?

๙ และพวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้า: เรามีได้ทูลถาม; เพราะพระเจ้ามิได้ทรงทำให้เรื่องเช่นนั้นเป็นที่รู้แก่เรา.

๑๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา: เหตุใดพี่จึงไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า? เหตุใดพี่จึงยอมพินาศ, เพราะความแข็งกระด้างของใจพี่?

๑๑ พี่มิได้จำสิ่งที่พระเจ้าตรัสไว้หรือ?—หากเจ้าจะไม่ทำใจแข็งกระด้าง, และถามเราด้วยศรัทธา, โดยเชื่อว่าเจ้าจะได้

๑๕ ๓ก ๑ คริ. ๒:๑๐-๑๒;
แอลมา ๑๒:๙-๑๑.
๕ก คมพ. ยากลับมา (ความ).
ข อีนัส ๑:๑๓;
มอร. ๖:๑.
๖ก โมเสส ๑:๑๐;

จส—ป ๑:๒๐, ๔๘.
๘ก ไมไซยาห์ ๒๖:๑๓;
แอลมา ๔๐:๓.
คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).
๑๐ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ

(การ).
๑๑ก ยากอบ ๑:๕-๖;
อีนัส ๑:๑๕;
โมโร. ๗:๒๖;
คพ. ๑๘:๑๘.
คมพ. ขอ (ทูล).

รับ, ด้วยความขยันหมั่นเพียรในการรักษา
บัญญัติของเรา, สิ่งเหล่านี้จะเป็นที่รู้แก่
เจ้าโดยแน่แท้.

๑๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ว่าเชื้อ
สาย แห่ง อิสราเอล เปรียบ เหมือน ต้น
มะกอก, โดย พระ วิญญาณ ของ พระเจ้า
ซึ่งอยู่ในบิดาเรา, และดูเถิดเรามีได้แตก
ออกมาจากเชื้อ สาย แห่ง อิสราเอล, และ
เรามีได้เป็นอังกูร^๑ หนึ่งของเชื้อสายแห่ง
อิสราเอลหรือ?

๑๓ และบัดนี้, เรื่องที่บิดาเราหมายถึง
เกี่ยวกับการต่อกิ่งเข้ากับต้นด้วยกิ่งเดิม
โดยผ่านความบริสุทธิ์ของคนต่างชาติ,
คือ, ในยุคสุดท้าย, เมื่อพงศ์พันธุ์ของเรา
จะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ^๒, แท้จริง
แล้ว, เป็นเวลาหลายปี, และหลายรุ่นหลัง
จาก พระ เมส สียาห์^๓ จะ ทรง แสดง องค์กร
ให้ ประจักษ์ ใน พระ วรกาย ต่อ ลูก หลาน
มนุษย์ แล้ว, จากนั้น ความ สมบูรณ์ ของ
พระกิตติคุณ^๔ ของพระเมสสียาห์ย่อมมา
สู่คนต่างชาติ, และจากคนต่างชาติมาสู่
พงศ์พันธุ์ของเราที่ยังเหลืออยู่—

๑๔ และในวันนั้นพงศ์พันธุ์^๕ ของเราที่
ยังเหลืออยู่จะรู้ว่า พวกเขาเป็นของเชื้อ
สายแห่งอิสราเอล, และรู้ว่าพวกเขาเป็น
ผู้คนแห่งพันธสัญญา^๖ ของพระเจ้า; และ
เวลานั้น พวกเขา จะ รู้ และ เข้า ถึง ความ

รู้^๗ เกี่ยวกับบรรพชนของพวกเขา, และ
ความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณของพระผู้
ไถ่ของพวกเขาด้วย, ซึ่งพระกิตติคุณนี้
พระองค์ทรง ปฏิบัติ ศาสนกิจไว้กับบิดา
ทั้งหลายของพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจะ
เข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของพวก
เขาและประเด็นนั้น ๆ ของหลักคำสอน
ของพระองค์, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าจะมหา
พระองค์และรับการช่วยให้รอดได้อย่างไร.

๑๕ และแล้วในวันนั้นพวกเขาจะไม่
ชื่นชมยินดีและถวายสรรเสริญแด่พระผู้
เป็นเจ้าของทรงเป็นนิจของพวกเขา, ศิลา^๘
ของพวกเขาและความรอดของพวกเขา
หรือ? แท้จริงแล้ว, ในวันนั้น, พวกเขาจะ
ไม่รับผลกำลังและการบำรุงเลี้ยงจากเถา
อู่น^๙ แท้หรือ? แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะไม่
เข้ามาสู่คอกแท้อของพระผู้เป็นเจ้าของหรือ?

๑๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ใช่แล้ว;
พวกเขาจะเป็นที่จดจำอีกในบรรดาเชื้อ
สายแห่งอิสราเอล; โดยที่เป็นกิ่งเดิมของ
ต้นมะกอก, พวกเขาจะถูกต่อกิ่ง^{๑๐} เข้ากับ
ต้นมะกอกแท้.

๑๗ และนี่คือเรื่องที่บิดาเราหมายถึง;
และท่านหมายความว่าเรื่องนี้จะไม่บังเกิด
ขึ้นจนหลังจากพวกเขากระจัดกระจายไป
โดยคนต่างชาติ; และท่านหมายความว่า
พระกิตติคุณนี้จะผ่านมาจากต่างชาติ,

๑๒ ก ปฐก. ๔๓:๒๒-๒๖;
๑ นี. ๑๐:๑๒-๑๔; ๑๓:๒๔.
ค มพ. ลีไฮ, บิดาของโน้ไฟ.
๑๓ ก ๑ นี. ๑๒:๒๒-๒๓;
๒ นี. ๒๖:๑๕.
ข คมพ. พระเมสสียาห์.
ค คมพ. พระกิตติคุณ.
ง ๑ นี. ๑๓:๔๒; ๒๒:๕-๑๐;

คพ. ๑๔:๑๐.
ค มพ. คนต่างชาติ.
๑๔ ก ๒ นี. ๑๐:๒;
๓ นี. ๕:๒๑-๒๖;
๒๑:๔-๗.
ข คมพ. พันธสัญญาแห่ง-
อับราฮัม.
ค ๒ นี. ๓:๑๒; ๓๐:๕;

มอริ. ๗:๑, ๙-๑๐;
คพ. ๓๖:๒-๒๐.
ดู ปกในของพระคัมภีร์
มอรมอน.
๑๕ ก คมพ. ศิลา.
ข ปฐก. ๔๓:๑๑;
ยอห์น ๑๕:๑.
๑๖ ก เจคอบ ๕:๖๐-๖๘.

เพื่อพระเจ้าจะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ต่อคนต่างชาติ, เพราะพระองค์จะถูกปฏิเสธ^๑ จากชาวยิว, หรือจากเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๘ ดังนั้น, บิดาเราไม่ได้พูดถึง พงศ์พันธุ์ของเราเท่านั้น, แต่พูดถึงเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดด้วย, โดยชี้ไปที่พันธสัญญาซึ่งจะเกิดสัมฤทธิ์ผลในยุคสุดท้าย; ซึ่งพันธสัญญานั้นพระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา, มีความว่า: ในพงศ์พันธุ์^๒ ของเจ้าตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะได้รับพร.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นิไฟ, พูดกับพวกเขาเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการกลับคืนสู่สภาพเดิม^๓ ของชาวยิวในยุคสุดท้าย.

๒๐ และข้าพเจ้ายกถ้อยคำของอิสยาห์^๔ มาพูดกับพวกเขา, ซึ่งพูดถึงการกลับคืนสู่สภาพเดิมของชาวยิว, หรือของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และหลังจากพวกเขา กลับคืนสู่สภาพเดิมแล้วพวกเขาจะไม่ปะปนกันอีกต่อไป, ทั้งพวกเขาจะไม่กระจัดกระจายอีก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดหลายคำกับพี่ๆ ข้าพเจ้า, จนพวกเขาสงบลงและนอนน้อมถ่อมตน^๕ ต่อพระพักตร์พระเจ้า.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก

เขาพูดกับข้าพเจ้าอีก, มีความว่า: เรื่องที่บิดาเราเห็นในฝันหมายถึงสิ่งใดหรือ? ต้นไม้^๖ ที่ท่านเห็นหมายถึงสิ่งใดหรือ?

๒๒ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา: ต้นไม้^๗ นั้นคือสิ่งแทนต้นไม้แห่งชีวิต^๘.

๒๓ และพวกเขาถามข้าพเจ้า: ราวเหล็ก^๙ ที่บิดาเราเห็น, ซึ่งนำไปถึงต้นไม้^{๑๐} นั้นหมายถึงสิ่งใดหรือ?

๒๔ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าราวเหล็ก^{๑๑} นั้นคือพระวจนะ^{๑๒} ของพระผู้เป็นเจ้า; และผู้ใดที่สดับฟังพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, และยึดมั่น^{๑๓} ในพระวจนะนั้นแล้ว, พวกเขาจะไม่พินาศเลย; ทั้งสิ่งล่องลอย^{๑๔} และลูกศรเพลิงของปฏิปักษ์^{๑๕} ก็ไม่อาจครอบงำพวกเขาไปสู่ความมืดบอด, เพื่อชักจูงพวกเขาไปสู่ความพินาศได้.

๒๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นิไฟ, กระตุ้นพวกเขาให้ใส่ใจ^{๑๖} พระวจนะของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากระตุ้นพวกเขาด้วยสุดพลังแห่งจิตวิญญาณของข้าพเจ้า, และด้วยสุดความสามารถที่ข้าพเจ้ามีอยู่, เพื่อให้พวกเขาใส่ใจพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าและจดจำที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ในสิ่งทั้งปวงเสมอ.

๒๖ และพวกเขา กล่าวแก่ข้าพเจ้า: แม่^{๑๗} น้ำ^{๑๘} ที่มีสายน้ำ^{๑๙} ซึ่งบิดาเราเห็นหมายถึงสิ่งใดหรือ?

๒๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าน้ำ^{๒๐}

๑๗ก คมพ. ตรึงกางเขน (การ).
๑๗ก ปฐก. ๑๒:๑-๓;
ยิวรา. ๒:๖-๑๑.
๑๗ก ๑ นี. ๑๓:๑๔.
คมพ. อิสราเอล—การ
รวบรวมอิสราเอล.
๒๐ก ๑ นี. ๑๓:๒๓.
ข ๑ นี. ๑๖:๕, ๒๔, ๓๙.

๒๑ก ๑ นี. ๘:๑๐-๑๒.
๒๒ก ๑ นี. ๑๑:๔, ๒๕;
โมเสส ๓:๙.
๒๓ก ๑ นี. ๘:๑๓-๒๔.
๒๔ก คมพ. พระคำของพระผู้
เป็นเจ้า.
ข ๑ นี. ๘:๓๐; ๒ นี. ๓๑:๒๐.
ค ๑ นี. ๘:๒๓.

คมพ. ล่องลอย (การ).
ง อฟ. ๖:๑๖;
คพ. ๓:๘; ๒๗:๑๗.
จ คมพ. มาริ.
๒๕ก คพ. ๑๑:๒;
๓๒:๔; ๘๔:๔๓-๔๔.
๒๖ก ๑ นี. ๘:๑๓.
๒๗ก ๑ นี. ๑๒:๑๖.

ที่บิดาข้าพเจ้าเห็นคือความสกปรก^๖; และจิตใจของเขาหมกมุ่นอยู่กับสิ่งอื่นมากจนเขาไม่เห็นความสกปรกของน้ำนั้น.

๒๘ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า แม่น้ำนั้นคือห้วงน้ำ^๗ อันนำพรัน^๘พริง, ซึ่งแยกคนชั่วจากต้นไม้แห่งชีวิต, และจากวิสุทธิชนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๒๙ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่า ห้วงน้ำนั้นคือสิ่งแทนนรก^๙ อันนำพรัน^{๑๐}พริง, ซึ่งเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าเตรียมไว้สำหรับคนชั่ว.

๓๐ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าบิดาเราเห็นด้วยว่า ความยุติธรรม^{๑๑}ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้แบ่งแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรมด้วย; และความเจิดจ้าของที่นั่นเหมือนกับเจิดจ้าของไฟที่ลุกโชน, ซึ่งขึ้นไปถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตลอดกาลและตลอดไป, และไม่มีที่สูด.

๓๑ และพวกเขาถามข้าพเจ้าว่า: สิ่งนี้หมายถึงความทรมาณของร่างกายในวันแห่งการทดลอง^{๑๒}, หรือหมายถึงสภาพสุดท้ายของจิต วิญญาณ หลังจากความตาย^{๑๓}ของร่างกายฝ่ายโลก, หรือพูดถึงเรื่องซึ่งเป็นฝ่ายโลก?

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าสิ่งนี้แทนทั้งเรื่องฝ่ายโลก และฝ่าย วิญญาณ; เพราะ

วันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาต้องรับการพิพากษาจากงาน^{๑๔}ของตน, แท้จริงแล้ว, แม้งานที่กระทำโดยร่างกายฝ่ายโลกในวันแห่งการทดลองของพวกเขา.

๓๓ ดังนั้น, หากพวกเขาจะตาย^{๑๕}ในความชั่วร้ายของตนพวกเขาต้องถูกขับออก^{๑๖}ด้วย, ตามเรื่องที่เป็นฝ่ายวิญญาณ, ซึ่งเกี่ยวกับความชอบธรรม; ดังนั้น, พวกเขาต้องถูกนำมาขึ้นอยู่ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, เพื่อรับการพิพากษา^{๑๗}จากงาน^{๑๘}ของพวกเขา; และหากงานของพวกเขาเป็น ความ สกปรก พวกเขาจำเป็นต้องสกปรก^{๑๙}; และหากพวกเขาสกปรกมันจำเป็นต้องเป็นว่าพวกเขาไม่สามารถพำนักอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; หากไม่แล้ว, อาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของก็ต้องสกปรกด้วย.

๓๔ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ที่, อาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไม่สกปรก^{๒๐}, และไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ไม่สะอาดจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้; ดังนั้น, จำต้องมีสถานที่สกปรกแห่งหนึ่งเตรียมไว้สำหรับสิ่งสกปรก.

๓๕ และมีสถานที่แห่งหนึ่งเตรียมไว้, แท้จริงแล้ว, แม้นรก^{๒๑}อันนำพรัน^{๒๒}พริงนั้นซึ่งข้าพเจ้ากล่าวถึง, และมาร^{๒๓}คือผู้เตรียมมัน; ดังนั้นสภาพสุดท้ายของจิตวิญญาณ

๒๗ข คมพ. สกปรก (ความ).
๒๗ก ลูกา ๑๖:๒๖; ๑ นี. ๑๒:๑๘;
๒ นี. ๑:๑๓.
๒๗ก คมพ. นรก.
๓๐ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๓๐ก แอลลิมา ๑๒:๒๔; ๔:๒๑:๑๐;
ยี่ถ. ๑๓:๓๘.
ข แอลลิมา ๔๐:๖; ๑๑-๑๔.
๓๒ก คมพ. งาน (ทั้งหลาย).

๓๓ก โมไซยาห์ ๑๕:๒๖;
โมโร. ๑๐:๒๖.
ข แอลลิมา ๑๒:๑๒-๑๖;
๔๐:๒๖.
ค คมพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
ง ๓ นี. ๒๗:๒๓-๒๗.
จ ๒ นี. ๙:๑๖;
คพ. ๘๘:๓๕.

ฉ สดด. ๑๕:๑-๕; ๒๔:๓-๔;
แอลลิมา ๑๑:๓๗;
คพ. ๗๖:๕๐-๗๐;
โมเสส ๖:๕๗.
๓๔ก คมพ. สกปรก (ความ).
๓๕ก ๒ นี. ๙:๑๙; โมไซยาห์ ๒๖:
๒๗.
คมพ. นรก.
ข ๑ นี. ๑๔:๙; คพ. ๑:๓๕.

ของมนุษย์คือจะอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, หรือจะ ถูกขับออกไปเพราะความยุติธรรม นั้นซึ่งข้าพเจ้าพูดมาแล้ว.

๓๖ ดังนั้น, คนชั่วจึงถูกแยกออกไปจากคนชอบธรรม, และจากต้นไม้แห่งชีวิต^๑ นั้นด้วย, ซึ่งผลของต้นไม้ นั้นมีค่าที่สุดและน่าปรารถนา^๒ ที่สุดเหนือผลอื่นใดทั้งสิ้น; แท้จริงแล้ว, และผลของต้นไม้ นั้นคือสิ่งที่สำคัญ^๓ ที่สุดในบรรดาของประทาน^๔ ทั้งปวงของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. และข้าพเจ้าพูดกับพี่น้อง^๕ ข้าพเจ้าดังนี้. เอเมน.

บทที่ ๑๖

คนชั่วได้รับความจริงได้ยาก—บุตรของลีไฮแต่งงานกับธิดาของอิชมาเอล—เลียวนาซังทางของพวกเขาในแดนทูกันดาร์—ข่าวสารจากพระเจ้าเขียนไว้บนเลียวนาซังเป็นครั้งคราว—อิชมาเอลตาย; ครอบครัวของท่านพรำบ่น เนื่องจาก ความทุกข์. ประมาณ ๖๐๐-๕๓๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นี้ไฟ, พูดกับพี่น้อง^๑ ข้าพเจ้าจบแล้ว, ดูเถิดพวกเขา กล่าวแก่ข้าพเจ้า: เจ้าประกาศเรื่องยุ่งยากแก่เรา, เกินกว่าเราจะสามารถทนได้.

๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ

ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าพูด เรื่องยุ่งยาก ต่อต้านคนชั่ว, ตามความเป็นจริง; และคนชอบธรรมนั้น ข้าพเจ้ารับรอง, และเป็นพยานว่าพวกเขา จะได้รับการยกขึ้นในวันสุดท้าย; ดังนั้น, คนผิด^๑ ได้รับความจริง^๒ ได้ยาก, เพราะความจริง^๓ ฆาต^๔ พวกเขาถึงส่วนลึกที่สุด.

๓ และบัดนี้ พี่^๕ ข้าพเจ้า, เมื่อใดที่ พี่ชอบธรรมและเต็มใจจะ สดับ ฟัง ความจริง, และใส่ใจ ต่อความจริง, เพื่อที่จะ ดำเนินชีวิตอย่าง ซื่อตรง^๑ ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เมื่อนั้น พี่จะไม่พรำบ่น เพราะ ความจริง, และ กล่าว ว่า: เจ้าพูดเรื่องยุ่งยากใส่เรา.

๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, กระตุ้น พี่^๑ ข้าพเจ้า, ด้วย ความ ขยันหมั่น เพียรจน สุด ความสามารถ, ให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า.

๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา นอบน้อม ถ่อมตน^๑ ต่อ พระพักตร์พระเจ้า; ถึงขนาดว่าข้าพเจ้าเกิดปีติและมีความหวังอย่างยิ่งในพวกเขา, ว่าพวกเขา จะเดินในวิถีแห่งความชอบธรรม.

๖ บัดนี้, เรื่องทั้งหมดนี้กล่าวและดำเนินไปขณะบิดาข้าพเจ้าพำนักอยู่ในกระโจมในหุบเขาที่ท่านเรียกว่าเลมิวเอล.

๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, รับ ธิดา^๑ คนหนึ่ง ของ

๓๕ค คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๓๖ก ปฐก. ๒:๓;
๒ นี. ๒:๑๕.
๗ ๑ นี. ๘:๑๐-๑๒;
แอลมา ๓๒:๔๒.
ค คพ. ๖:๑๓.
ง คพ. ๑๔:๗.
คมพ. ชีวิตนิรันดร์.

๑๖ ๒ก ยอห์น ๓:๒๐;
๒ นี. ๓๓:๕;
อีโนส ๑:๒๓;
ฮีล. ๑๔:๑๐.
คมพ. ความผิด.
๗ สภษ. ๑๕:๑๐;
๒ นี. ๑:๒๖; ๓:๔๐;
ฮีล. ๑๓:๒๔-๒๖.

ค กิจการ ๕:๓๓;
โมไซยาห์ ๑๓:๗.
๓ก คพ. ๕:๒๑.
คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน
กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
๕ก ๑ นี. ๑๖:๒๔, ๓๓; ๑๘:๔.
๗ก ๑ นี. ๗:๑.

อิซมาเอลเป็นภรรยา^๗; และ, พี่ๆ ข้าพเจ้า
รับริดาของอิซมาเอลเป็นภรรยาด้วย; และ
โซรมี^๘ รับริดาคนโตของอิซมาเอลเป็น
ภรรยาด้วย.

๘ และ ตั้ง นั้น บิดา ข้าพเจ้า ประพฤติ
ตาม พระบัญญัติ ทั้งหมดของพระเจ้าที่
ประทานให้ท่าน. และ, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ได้
รับพรอย่างยิ่งจากพระเจ้าด้วย.

๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
สุรเสียงของพระเจ้ารับสั่งแก่บิดาข้าพเจ้า
ใน เวลา กลาง ค่ำคืน, และ ทรง บัญชา ท่าน
ว่าในวันพรุ่งนี้ท่านควรออกเดินทางไปใน
แดนทूरกันดาร.

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
ขณะที่บิดาข้าพเจ้าลุกขึ้นในตอนเช้า,
และออกไปที่ประตูกระโจม, ท่านแปลก
ใจมาก ที่เห็นวัตถุทรงกลม^๑ อันเกิดจาก
งานฝีมือวิจิตรพิสดารลูกหนึ่งอยู่บนพื้น
ดิน; และวัตถุทรงกลมนั้นเป็นทองเหลือง
แท้. และภายในวัตถุทรงกลมมีแกนสอง
แกน; และแกนหนึ่งชี้ทางที่เราควรไปใน
แดนทूरกันดาร.

๑๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือเรา
เก็บข้าวของต่าง ๆ ที่เราจะนำไปในแดน
ทूरกันดาร, และสัมภาระของเรายังเหลือ
อยู่ทั้งหมดซึ่งพระเจ้าประทานให้เรา; และ
เราขนเมล็ดพืชทุกชนิดเพื่อที่เราจะนำ
ติดตัวไปในแดนทूरกันดาร.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
เราขน กระโจม ของ เราออกไป ใน แดน
ทूरกันดาร, ข้ามแม่น้ำเลมัน.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือเรา
เดินทางไปเป็นเวลาสี่วัน, ในทิศทางค่อน
ไปทางใต้ของทิศตะวันออกเฉียงใต้, และ
เราตั้งกระโจมของเราอีก; และเราเรียกชื่อ
สถานที่นั้นว่าเซเซอร์.

๑๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือเรา
ถือคัมธนูของเราและลูกธนูของเรา, และ
ออกไปในแดนทूरกันดารเพื่อฆ่าสัตว์เป็น
อาหารสำหรับ ครอบครัว เรา; และ หลัง
จากเรา ฆ่าสัตว์เป็นอาหารให้ครอบครัว
เราแล้วเรากลับมาหาครอบครัวเราอีกใน
แดนทूरกันดาร, ที่เซเซอร์. และเราออก
ไปใน แดนทूरกันดารอีก, ตาม ทิศทาง
เดิม, โดยอยู่ในพื้นที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด
ของแดนทूरกันดาร, ซึ่งอยู่ในชายแดน
ใกล้ทะเลแดง^๒.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือเรา
เดินทางต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวัน, โดย
ฆ่าสัตว์เป็นอาหารตามทางที่ไป, ด้วยคัม
ธนูของเราและลูกธนูของเราและหินของ
เราและสายห้วยงของเรา.

๑๖ และ เรา ตาม ทิศทาง^๓ ของ วัตถุ ทรง
กลม, ซึ่งนำเราไปในแถบที่อุดมมากขึ้น
ของแดนทूरกันดาร.

๑๗ และ หลัง จาก เรา เดินทาง ต่อเนื่อง ไป
เป็นเวลาหลายวันแล้ว, เราตั้งกระโจมของ
เราอยู่ช่วงเวลาหนึ่ง, เพื่อเราจะได้พักผ่อน
อีกครั้งและหาอาหารให้ครอบครัวเรา.

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
ขณะที่ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ออกไปฆ่าสัตว์เป็น
อาหารนั้น, ดูเถิด, ข้าพเจ้าทำคัมธนูของ

๗ข คมพ. แต่งงาน (การ),
สมรส (การ).
ค ๑ นี้. ๔:๓๕; ๒ นี้. ๕:๕-๖.

๑๐ก ออสิมา ๓๗:๓๘-๔๖.
คมพ. เลียโฮนา.
๑๔ก คพ. ๑๗:๑.

๑๖ก ๑ นี้. ๑๖:๑๐, ๑๖, ๒๖;
๑๘:๑๒;
ออสิมา ๓๗:๓๘-๔๖.

ข้าพเจ้าหัก, คันธนูนั้นทำด้วยเหล็กกล้า^๑ เนื้อดี; และหลังจากข้าพเจ้าทำคันธนูของข้าพเจ้าหักแล้ว, ตูเถิด, พี่ ๆ โกรธข้าพเจ้า เพราะ การ สูญ เสีย คัน ธนู ของ ข้าพเจ้า, เพราะเราหาอาหารไม่ได้.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา กลับ มา หา ครอบครั้ว เราโดย ปราศจากอาหาร, และโดยที่ เหน็ดเหนื่อยมาก, เนื่องจากการเดินทางของพวกเขา, พวกเขา เป็น ทุกข์ มาก เพราะ ความ ต้องการอาหาร.

๒๐ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เล่ม กับ เล่ม วิเอล และ บุตร ของ อิซมาเอล เริ่ม พร่ำ บ่น อย่าง หนัก, เพราะ ความ ทุกข์ เวทนา และ ความ ทุกข์ ของ พวกเขา ใน แดน ทูร์กันดาร์; และ บิดา ข้าพเจ้า เริ่ม พร่ำ บ่น ต่อ ต้าน พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้า ของ ท่าน ด้วย; แท้จริง แล้ว, และ พวกเขา ทั้งหมด สดลใจ ยิ่ง, แม้ จน พวกเขา พร่ำ บ่น ต่อ ต้าน พระเจ้า.

๒๑ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, โดยที่ เป็น ทุกข์ กับ พี่ ๆ ข้าพเจ้า เพราะ การ สูญ เสีย คัน ธนู ของ ข้าพเจ้า, และ โดยที่ คัน ธนู ของ พวกเขา ได้ สูญ เสีย แรง ดัด ของ มัน, จึง เริ่ม ลำบาก ยิ่ง หนัก, แท้จริง แล้ว, ถึง ขนาด ที่ เรา หาอาหารไม่ได้.

๒๒ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, พุดกับ พี่ ๆ ข้าพเจ้า มาก, เพราะ พวกเขา ทำให้ ใจ ของ พวกเขา แข็ง

กระด้างอีก, แม้จนต่อว่า^๑พระเจ้าพระผู้ เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, ทำคันธนูด้วยไม้, และ ลูกธนูหนึ่งดอก, จากกิ่งไม้ตรง; ด้วยเหตุนี้, ข้าพเจ้าจึงถือคันธนูและลูกธนู, กับสายเหยี่ยว และ หิน เป็น อาวุธ. และ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ บิดา ข้าพเจ้า: ข้าพเจ้าจะไปหาอาหารทางไหนหรือ?

๒๔ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ท่าน ทูลถาม^๑พระเจ้า, เพราะ พวกเขา นอบน้อม ถ่อมตน แล้ว เนื่อง จาก ถ้อยคำ ของ ข้าพเจ้า; เพราะ ข้าพเจ้า กล่าว หลาย เรื่อง แก่ พวกเขา ด้วย คำ ลัง แห่ง จิต วิญญาน ข้าพเจ้า.

๒๕ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงบิดาข้าพเจ้า; และ อันที่จริง ท่าน ถูก ตี สอน^๑ เพราะ การ พร่ำ บ่น ต่อ ต้าน พระเจ้า ของ ท่าน, ถึง ขนาด ที่ ท่าน ถูก นำ ลง ไป สู่ ห้าง ลี กแห่ง โทมนัส.

๒๖ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ สุรเสียงของพระเจ้าตรัสกับท่าน: จงมองวัตถุทรงกลม, และ ดู สิ่ง ต่าง ๆ ที่ เขียน ไว้.

๒๗ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ บิดา ข้าพเจ้า เห็น สิ่ง ต่าง ๆ ที่ เขียน ไว้ บน วัตถุ ทรงกลม, ท่าน กลัว และ ตัว สั่น ยิ่ง, และ พี่ ๆ ข้าพเจ้า และ บุตร ของ อิซมาเอล และ ภรรยา เรา ด้วย.

๒๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็น เข็มทิศ ซึ่ง อยู่ใน วัตถุ ทรงกลม, ว่า เข็มทิศ เหล่า นั้น ทำงาน ตาม

<p>๑๘๗ ๒ ชมอ. ๒๒:๓๔. ๒๒๗ อพย. ๑๖:๘; กิดว. ๑๑:๑. ๒๓๗ อพย. ๒๐:๑๒;</p>	<p>โมไซยาห์ ๑๓:๒๐. ๒๔๗ คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ). ๒๕๗ อีเธอร์ ๒:๑๔.</p>	<p>คมพ. ตีสอน (การ), สิงโฆษ (การ).</p>
---	--	--

ศรัทธา^๗ และ ความ ขยันหมั่น เพียร และ ความใสใจซึ่งเราให้แก่เขมทิศเหล่านั้น.

๒๙ และมีอักษรที่เพิ่งเขียนไว้บนเขมทิศเหล่านั้นด้วย, ซึ่งอ่านง่าย, ซึ่งให้ความเข้าใจแก่เราเกี่ยวกับวิถีทางของพระเจ้า; และอักษรนั้นเขียนไว้และเปลี่ยนไปเป็นครั้งคราว, ตามศรัทธาและความขยันหมั่นเพียรซึ่งเราให้แก่มัน. และดังนั้นเราเห็นว่าโดยวิธีเล็กน้อย^๘ พระเจ้าทรงทำให้สิ่งสำคัญเกิดขึ้นได้.

๓๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, ขึ้นไปบนยอดเขา, ตามทิศทางซึ่งให้ไว้บนวัตถุทรงกลม.

๓๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าฆ่าสัตว์ป่า, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าได้อาหารมาให้ครอบครัวเรา.

๓๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้ากลับมายัง กระจโงมของเร, โดยแบกสัตว์ที่ข้าพเจ้าฆ่ามา; และบัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นข้าพเจ้าได้อาหารมา, ปี่ตีของพวกเขาก็ใหญ่ หลวง นึก! และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ พวกเขาออบน้อม ถ่อมตน ต่อ พระ พักตร์ พระเจ้า, และ น้อมขอบพระทัยพระองค์.

๓๓ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือเราออกเดินทางอีก, โดยมุ่งหน้าไปเกือบจะทางเดียวกันกับเมื่อเริ่มต้น; และหลังจากเราเดินทางต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวัน เราตั้งกระจโงมของเราอีก, เพื่อเราจะพักอยู่ชั่วเวลาหนึ่ง.

๓๔ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคืออิซมาเอล^๙ ตาย, และถูกฝังไว้ในสถานที่ซึ่งเรียกว่าเนฮอม.

๓๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ธิดาของอิซมาเอลโสภเศร่า^{๑๐}, เนื่องจากการ สูญ เสีย บิดาของ พวก นาง, และ เนื่องจาก ความ ทุกข์^{๑๑} ของ พวก นางในแดนทुरुกันดาร; และ พวก นาง พรี^{๑๒} บ่นต่อต้านบิดาข้าพเจ้า, เพราะท่านพาพวกนางออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, มีความว่า: บิดาเราตายแล้ว; ใช่สิ, และเราระหกระเหินมามากในแดนทुरुกันดาร, และเราทนรับความทุกข์, ความหิว, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อยมามาก; และหลังจาก ความ ทุกขเวทนาทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้แล้วเราต้องตายอยู่ในแดนทुरुกันดารด้วยความหิวโหย.

๓๖ และ ดังนี้ พวก นาง พรี^{๑๓} บ่นต่อต้านบิดาข้าพเจ้า, และต่อต้านข้าพเจ้าด้วย; และพวกนางปรารถนาจะกลับไปเยรูซาเล็มอีก.

๓๗ และ เลมันกล่าวแก่เลมิวเอลและแก่บุตรของอิซมาเอลด้วย: ดูเถิด, ให้เราสังหาร^{๑๔} บิดาเราเสีย, และนิไฟ น้องชายเราด้วย, ผู้ที่ถือตนเป็นผู้ปกครอง^{๑๕} เราและผู้สอนของเรา, ซึ่งเป็นพี่เขา.

๓๘ บัดนี้, เขา กล่าว ว่า พระเจ้า ตรัส กับ เขา, และ กล่าว ด้วย ว่า เทพ^{๑๖} ปฏิบัติต่อเขา. แต่ดูเถิด, เรา^{๑๗} รู้ว่าเขากล่าวเท็จแก่เรา; และเขาเล่าเรื่องเหล่านี้แก่เรา,

๒๘ก ออลมา ๓๗:๔๐.
คพ. ศรัทธา, เชื้อ (ความ).
๒๘ก คพพ. เข้าใจ (ความ).
ข ๒ พกษ. ๕:๑๓;

ยากอบ ๓:๔;
ออลมา ๓๗:๖-๗, ๔๐;
คพ. ๑๒๓:๑๖.
๓๔ก ๑ นี. ๗:๒-๖.
๓๕ก คพพ. ยากล้าปาก (ความ).

๓๗ก ๑ นี. ๑๗:๔๔.
คพพ. ขาดกริรม.
ข ปฏิก. ๓๗:๙-๑๑;
๑ นี. ๒:๒๒; ๑๘:๑๐.
๓๘ก ๑ นี. ๓:๓๐-๓๑; ๔:๓.

และเขาทำมาหลายอย่างโดยเล่ห์เหลี่ยม พลิกแพลงของเขา, เพื่อเขาจะลวงตาเรา, โดยคิดว่า, บางที, เขาอาจนำเราไปสู่แดนทुरกันดารที่แปลกประหลาดบางแห่ง; และหลังจากเขานำเราไปแล้ว, เขาก็คิดตั้งตนเป็นกษัตริย์และผู้ปกครองเหนือเรา, เพื่อเขาจะทำกับเราตามความประสงค์และความพอใจของเขา. และตามลักษณะการ เช่นนี้ เลมันพีข้าพเจ้าช่วยуйใจพวกเขาให้โกรธ.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงอยู่กับเรา, แท้จริงแล้ว, แม้สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงและรับสั่งแก่พวกเขาหลายประการ, และทรงเตือนพวกเขาอย่างยิ่ง; และหลังจากพวกเขาถูกเตือนโดยสุรเสียงของพระเจ้าแล้วพวกเขายกโทษ, และกลับใจจากบาปของพวกเขา, ถึงขนาดที่พระเจ้าประทานพรแก่เราด้วยอาหารอีก, จนเราไม่ตาย.

บทที่ ๑๗

นิไฟได้รับพระบัญชาให้ต่อเรือ—พี่ๆของท่านต่อต้านท่าน—ท่านตักเตือนพวกเขาโดยเล่าซ้ำถึงประวัติศาสตร์เกี่ยวกับการกระทำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าต่ออิสราเอล—นิไฟเปี่ยมด้วยอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า—พี่ๆของท่านถูกห้ามมิให้แตะต้องท่าน, หาไม่แล้วพวกเขาจะเหยียดแข้งตั้งต้นอ้อแห่ง. ประมาณ ๕๙๒-๕๙๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราออกเดินทางไป ในแดนทुरกันดารอีก; และเราเดินทางค่อนข้างไปทางตะวันออกนับแต่เวลานั้น. และเราเดินทางและฟันฝ่าความทุกข์ยากมากมายตลอดแดนทुरกันดาร; และผู้หญิงของเรา ตลอด ลูกในแดนทुरกันดาร.

๒ และพรของพระเจ้าที่ประทานให้เรานั้นยิ่งใหญ่หนัก, คือขณะที่เราดำรงชีวิตอยู่ด้วยเนื้อดิบ^๑ ในแดนทुरกันดาร, ผู้หญิงของเรามีน้ำมันให้ลูกๆ ของพวกนางมาก, และแข็งแรง, แท้จริงแล้ว, ประหนึ่งชาย; และพวกนางเริ่มอดทนต่อการเดินทางของพวกนางโดยปราศจากการพำร่บ่น.

๓ และตั้งนั้นเราเห็นว่าพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล. และหากเป็นไปได้ว่าลูกหลานมนุษย์รักษาพระบัญญัติ^๒ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแล้วพระองค์ย่อมทรงบำรุงเลี้ยงพวกเขา, และเสริมสร้างพลังกำลังแก่พวกเขา, และทรงจัดหาหนทางซึ่งโดยหนทางเหล่านั้นพวกเขาจะทำได้ในสิ่งซึ่งพระองค์ทรงบัญชาพวกเขา; ดังนั้น, พระองค์ทรงจัดหาหนทาง^๓ ให้เราในเวลาที่เราพำนักในแดนทुरกันดาร.

๔ และเราพำนักมาเป็นเวลาหลายปี, แท้จริงแล้ว, แม้ถึงแปดปีในแดนทुरกันดาร.

๕ และเรามาถึงแผ่นดินซึ่งเราเรียกว่าอูตม มั่งคั่ง, เพราะแผ่นดินนั้นมีผลไม้มากและมีน้ำผึ้งป่าด้วย; และทั้งหมดนี้

<p>๓๙ก คมพ. ดีสอน (การ), ลิงโทษ (การ). ๑๗ ๒ก ๑ นี้. ๑๗:๑๒.</p>	<p>๓ก โมไซยาห์ ๒:๔๘; แอลมา ๒๖:๑๒. คมพ. เชื้อฟิง (การ), เชื้อ</p>	<p>ฟิง (คนท). ข ๑ นี้. ๓:๗.</p>
--	--	--

พระเจ้าทรงเตรียมไว้เพื่อเราจะไม่ตาย. และเราเห็นทะเล, ซึ่งเราเรียกว่าอิรีแอน-ทัม, ซึ่ง, แปลว่า, ผืนน้ำกว้างใหญ่.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราตั้งกระโจมของเราริมฝั่งทะเล; และทั้งที่เราทนรับความทุกข์ และความลำบากมามาก, แท้จริงแล้ว, แม้มากจนกระทั่งเราเขียนเรื่องเหล่านั้นได้ไม่ครบถ้วน, เรายังเบิกบานยิ่งนักเมื่อเรามองถึงฝั่งทะเล; และเราเรียกสถานที่นั้นว่าอุดมมั่งคั่ง, เพราะผลไม่เป็นอันมากของสถานที่นั้น.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นี้ไฟ, อยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง เป็นเวลาหลายวัน, สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า: จงลุกขึ้น, และเจ้าจงไปที่ภูเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าลุกขึ้นและขึ้นไปบนภูเขา, และร้องทูลต่อพระเจ้า.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้า, มีความว่า: เจ้าจงต่อเรือ, ตามวิธีที่เราจะแสดงแก่เจ้า, เพื่อเราจะพาผู้คนของเจ้าข้ามผืนน้ำนี้ไป.

๙ และข้าพเจ้าทูลว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะไปทางไหนเล่าข้าพระองค์จึงจะพบแร่สำหรับหลอม, เพื่อข้าพระองค์จะทำเครื่องมือต่อเรือตามวิธีที่พระองค์ทรงแสดงแก่ข้าพระองค์?

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าทรงบอกข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าควร

ไปหาแร่จากที่ใด, เพื่อข้าพเจ้าจะทำเครื่องมือ.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ทำเครื่องเป่าลม, ซึ่งทำจากหนังสัตว์, เพื่อเป่าไฟ; และหลังจากข้าพเจ้าทำเครื่องเป่าลม, เพื่อข้าพเจ้าจะใช้มันเป่าไฟ, ข้าพเจ้าเอาหินสองก้อนมากระทบกันเพื่อข้าพเจ้าจะก่อไฟ.

๑๒ เพราะก่อนหน้านั้นพระเจ้ามิทรงยอมให้เราก่อไฟมาก, ขณะที่เราเดินทางในแดนทूरกันดาร; เพราะพระองค์ตรัส: เราจะทำให้อาหารของเจ้านุ่ม, เพื่อเจ้าจะต้องหุงหาอาหาร;

๑๓ และเราจะเป็นความสว่างของเจ้าในแดนทूरกันดารด้วย; และเราจะเตรียมทางข้างหน้าเจ้า, หากเป็นไปได้ว่าเจ้าจะรักษาบัญญัติของเรา; ดังนั้น, ตราบเท่าที่เจ้าจะรักษาบัญญัติของเราเราจะนำเจ้าไปสู่ดินแดนที่สัญญาไว้; และเจ้าจะรู้โดยเราที่นำเจ้าไป.

๑๔ แท้จริงแล้ว, และพระเจ้าตรัสด้วยว่า: หลังจากเจ้าไปถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้แล้ว, เจ้าจะรู้ว่า, เรา, พระเจ้า, คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; และว่าเรา, พระเจ้า, ได้ปลดปล่อยเจ้าจากความพินาศ; แท้จริงแล้ว, ว่าเรานำเจ้าออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๑๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ขวนขวายรักษา พระบัญญัติของพระเจ้า, และข้าพเจ้าตักเตือนพี่ ๆ ข้าพเจ้าให้ซื่อสัตย์และขยันหมั่นเพียร.

๖ก ๒ นี้. ๔:๒๐.
๘ก ๑ นี้. ๑๘:๒.
๑๒ก ๑ นี้. ๑๗:๒.
๑๓ก แอลมา ๓๗:๓๘-๓๙.

๗ ๑ นี้. ๒:๒๐;
เจคอบ ๒:๑๒.
ค อพย. ๖:๗.
๑๔ก ๒ นี้. ๑:๔.

คมพ. ประจักษ์พยาน.
๗ คพ. ๕:๒.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า ทำ เครื่อง มือ จาก แร่ ซึ่ง ข้าพเจ้า หลอม จาก หิน.

๑๗ และ เมื่อ พี่ ๆ ข้าพเจ้า เห็น ว่า ข้าพเจ้า กำลัง จะ ต่อ เรือ^๑, พวกเขา เริ่ม พร่ำ บ่น ต่อ ต้าน ข้าพเจ้า, มีความ ว่า: น้อง เรา เป็น คน โง่, เพราะ เขา คิด ว่า เขา สามารถ ต่อ เรือ ได้; แท้จริง แล้ว, และ เขา คิด ด้วย ว่า เขา สามารถ ข้าม ผืน น้ำ กว้าง ใหญ่ นี้ ไป ได้.

๑๘ และ ตั้ง นั้น พี่ ๆ ข้าพเจ้า ต่อ ว่า ข้าพเจ้า, และ ประธาณ ว่า พวกเขา จะ ไม่ ทำงาน, เพราะ พวกเขา ไม่ เชื่อ ว่า ข้าพเจ้า สามารถ ต่อ เรือ ได้; ทั้ง พวกเขา ไม่ เชื่อ ว่า ข้าพเจ้า รับ คำ แนะนำ จาก พระเจ้า แล้ว.

๑๙ และ บัด นี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, สลดใจ ยิ่ง เพราะ ความ แข็ง กระจ่าง ของ ใจ พวกเขา; และ บัด นี้ เมื่อ พวกเขา เห็น ว่า ข้าพเจ้า เริ่ม สลดใจ พวกเขา อิ่มเอม ใจ ของ พวกเขา, ถึง ขนาด ที่ ว่า พวกเขา เบิกบาน^๒ เพราะ ความ สลดใจ ของ ข้าพเจ้า, โดย กล่าว ว่า: เรา รู้ ว่า เจ้า ไม่ สามารถ ต่อ เรือ ได้, เพราะ เรา รู้ ว่า เจ้า ขาด วิจาร์ณญาณ; ตั้ง นั้น, เจ้า จะ ทำงาน ใหญ่ เช่น นั้น นี้ สำเร็จ ไม่ ได้.

๒๐ และ เจ้า เป็น เหมือน บิดา เรา, ผู้ ลูก จินตนาการ^๓ อัน โง่ เวลา แห่ง ใจ ท่าน ชัก นำ ไป; แท้จริง แล้ว, ท่าน นำ เรา ออกจาก แผ่น ดิน แห่ง เยรูซาเล็ม, และ เรา ระหกระเหิน ใน แดน ตุรกันดาร์ มา หลาย ปี นี้; และ ผู้หญิง ของ เรา ทำงาน หนัก, โดย ที่ อึด ท้อ; และ พวก นาง คลอด ลูก ใน แดน ตุรกันดาร์ และ

ทนทุกข์ กับ สิ่ง ทั้ง ปวง, นอก จาก ความ ตาย; และ หาก พวก นาง ตาย ก่อน ที่ พวก นาง ออก จาก เยรูซาเล็ม ก็ จะ ดี กว่า ต้อง มา ทน ความ ทุกข์ ทรมาน เหล่า นี้.

๒๑ ดู เกิด, หลาย ปี มา นี้ เรา ทน ทุกข์ ใน แดน ตุรกันดาร์, ซึ่ง เป็น เวลา ที่ เรา อาจ เกษม สำราญ อยู่ กับ ทรัพย์ สมบัติ ของ เรา และ แผ่น ดิน แห่ง มรดก ของ เรา; แท้จริง แล้ว, และ เรา อาจ มี ความ สุข.

๒๒ และ เรา รู้ ว่า ผู้ คน ที่ อยู่ ใน แผ่น ดิน แห่ง เยรูซาเล็ม เป็น คน ชอบ ธรรม^๔; เพราะ พวกเขา รัก ษากฎ เกณฑ์ และ คำ พิพากษา ของ พระเจ้า, และ พระบัญญัติ ของ พระองค์ ทั้งหมด, ตาม กฎ ของ โมเสส; ตั้ง นั้น, เรา รู้ ว่า พวกเขา เป็น คน ชอบ ธรรม; และ บิดา เรา ตัด สิ้น พวกเขา, และ นำ เรา ออก มา เพราะ เรา สด บัง คำ ท่าน; แท้จริง แล้ว, และ น้อง ชาย ของ เรา ก็ เหมือน กับ ท่าน. และ ด้วย การ กล่าว ถ้อย ใน ลักษณะ นี้ พี่ ๆ ข้าพเจ้า พร่ำ บ่น และ ต่อ ว่า เรา.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, พุด กับ พวกเขา, มีความ ว่า: พี่ เชื้อ หรือ ว่า บรรพบุรุษ ของ เรา, ผู้ เป็น ลูก หลาน ของ อิสราเอล, จะ ถูก นำ ไป พัน เจ้ม มือ ชาว อียิปต์ ได้ หาก พวกเขา ไม่ ฟัง พระวจนะ ของ พระเจ้า?

๒๔ แท้จริง แล้ว, พี่ คิด หรือ ว่า พวกเขา จะ ถูก พา ไป ให้ พัน จาก ความเป็น ทาส, หาก พระเจ้า ไม่ ได้ ทรง บัญชา โมเสส ให้ ท่าน พา พวกเขา ไป ให้ พัน^๕ จาก ความเป็น ทาส?

๒๕ บัด นี้ พี่ รู้ ว่า ลูก หลาน ของ อิสราเอล

๑๗ ก ๑ นี. ๑๘:๑-๖.
๑๗ ก คมพ. ข่มเหง (การ).
๒๐ ก ๑ นี. ๒:๑๑.

๒๒ ก ๑ นี. ๑:๑๓.
๒๔ ก อพย. ๓:๒-๑๐;
๑ นี. ๑๙:๑๐;

๒ นี. ๓:๙; ๒๕:๒๐.

อยู่ในความเป็นทาส^๖; และพื้รู้ว่าพวกเขาต้องทำงานหนัก^๗, อันเป็นความคับแค้นที่ต่อทน; ดังนั้น, พื้รู้ว่าจำเป็นต้องเป็นสิ่งดีสำหรับพวกเขา, ที่พวกเขาถูกนำไปพ้นจากความเป็นทาส.

๒๖ บัดนี้พื้รู้ว่าโมเสส^๘ ได้รับบัญชาจากพระเจ้าให้ทำงานที่ยากเย็นนั้น; และพื้รู้ว่าโดยคำ^๙ของท่านผืนน้ำในทะเลแดงแยกไปทางโน้นและทางนี้, และพวกเขาจึงผ่านมาได้ตลอดบนพื้นดินแห้ง.

๒๗ แต่พื้รู้ว่าชาวอียิปต์, ซึ่งเป็นกองทัพของฟาโรห์, จมน้ำตายในทะเลแดง.

๒๘ และพื้รู้ว่าพระเจ้าทรงเลี้ยงพวกเขาด้วยมานา^{๑๐} ในแดนทूरกันดาร.

๒๙ แท้จริงแล้ว, และพื้รู้ว่าด้วยว่า, โมเสส, ด้วยคำของท่านตามอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งอยู่ในท่าน, ดีศิลา^{๑๑}, และน้ำไหลออกมา, เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะได้ดับความกระหายของพวกเขา.

๓๐ และทั้งที่พวกเขาถูกนำไป, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พระผู้ไถ่ของพวกเขา, เสด็จไปเบื้องหน้าพวกเขา, โดยทรงนำพวกเขาไปเวลากลางวันและประทานความสว่างให้พวกเขาเวลากลางคืน, และทรงกระทำสิ่งทั้งปวงอันสมควร^{๑๒} ที่มนุษย์จะพึงรับ, พวกเขา

ยังทำใจของ พวกเขา แจ็ง กระด้าง และทำจิตใจของพวกเขา มีตบอด, และสบทประมาท^{๑๓} โมเสสและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจริงและทรงพระชนม์อยู่.

๓๑ และเหตุการณ์^{๑๔} ได้บังเกิดขึ้นคือตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงทำลาย^{๑๕} พวกเขา; และตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงนำ^{๑๖} พวกเขา; และตามพระดำรัสของพระองค์พระองค์ทรงทำสิ่งทั้งปวงเพื่อพวกเขา; และหาได้มีสิ่งใดดำเนินไปไม่นอกจากจะเป็นโดยพระดำรัสของพระองค์.

๓๒ และหลังจาก พวกเขาข้าม แม่น้ำจอร์แดนแล้วพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเกรียงไกรจนถึงการขับไล่^{๑๗} ลูกหลานของแผ่นดินออกไป, แท้จริงแล้ว, ถึงการทำให้พวกเขากระจัดกระจายไปสู่ความพินาศ.

๓๓ และบัดนี้, พื้คิดหรือว่าลูกหลานของแผ่นดินนี้, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งถูกบรรพบุรุษของเราขับออกไป, พื้คิดหรือว่าพวกเขาชอบธรรม? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวกับพื้, ไม่เลย.

๓๔ พื้คิดหรือว่าบรรพบุรุษของเราจะเลิกละอกว่าพวกเขาหากพวกเขาชอบธรรม? ข้าพเจ้ากล่าวกับพื้, ไม่เลย.

๓๕ ดูเถิด, พระเจ้าทรงถือว่าเนื้อหนัง^{๑๘}

๒๕ก ปฐก. ๑๕:๑๓-๑๔.
ข อพย. ๑:๑๑; ๒:๑๑.
๒๖ก กิจการ ๗:๒๒-๓๙.
ข อพย. ๑๔:๒๑-๓๑;
๑ นี้. ๕:๒;
โมไซยาห์ ๗:๑๙;
ยี่ถ. ๘:๑๑;
คพ. ๘:๓;
โมเสส ๑:๒๕.
๒๘ก อพย. ๑๖:๔, ๑๔-๑๕, ๓๕;
กตว. ๑๑:๗-๘;

นิบป. ๘:๓;
โมไซยาห์ ๗:๑๙.
๒๙ก อพย. ๑๗:๖;
กตว. ๒๐:๑๑;
นิบป. ๘:๑๕;
๑ นี้. ๒๐:๒๑.
๓๐ก คพ. ๑๘:๑๘;
๘๘:๖๔-๖๕.
ข อพย. ๓๒:๘;
กตว. ๑๔:๒-๓;
อิสค. ๒๐:๑๓-๑๖;

คพ. ๘:๒๓-๒๕.
๓๑ก กตว. ๒๖:๖๕.
ข ๑ นี้. ๕:๑๕;
คพ. ๑๐๓:๑๖-๑๘.
๓๒ก กตว. ๓๓:๕๒-๕๓;
ยชว. ๒๔:๘.
๓๕ก กิจการ ๑๐:๑๕, ๓๕;
รม. ๒:๑๑;
๒ นี้. ๒๖:๒๓-๓๓.

ทั้งปวงเท่าเทียมกัน; เขาผู้ชอบธรรม ย่อมเป็นที่โปรดปราน^{๓๖} ของพระผู้เป็นเจ้าของเขา. แต่ดูเถิด, คนพวกนี้ปฏิบัติเสวยพระวาจนะทุกคำของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, และพวกเขาสูงงอมอยู่ในความชั่วช้าสามัญ; และพระพิโรธสุดขีดของพระผู้เป็นเจ้าของเขาอยู่บนพวกเขาแล้ว; และพระเจ้าทรงสาปแช่งแผ่นดินเพื่อต่อต้านพวกเขา, และประทานพรแผ่นดินนั้นแก่บรรพบุรุษของเรา; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินนั้นเพื่อต่อต้านพวกเขาจนถึงความพินาศของพวกเขา, และพระองค์ประทานพรแผ่นดินนั้นแก่บรรพบุรุษของเราเพื่อให้พวกเขามีพลังเหนือแผ่นดินนั้น.

๓๖ ดูเถิด, พระเจ้าทรงสร้าง^{๓๖} แผ่นดินโลก^{๓๖} เพื่อให้เป็นที่อยู่อาศัย; และพระองค์ทรงสร้างลูก ๆ ของพระองค์เพื่อพวกเขาจะเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก.

๓๗ และ พระองค์ทรงยก^{๓๗} ประชาชาติที่ ชอบ ธรรม ประชาชาติหนึ่ง, และ ทรงทำลายประชาชาติของคนชั่วร้าย.

๓๘ และพระองค์ทรงนำคนชอบธรรมไปสู่^{๓๘} แผ่นดิน^{๓๘} ที่มีค่า, และคนชั่วร้ายพระองค์ทรงทำลาย^{๓๘}, และทรงสาปแช่งแผ่นดินแก่พวกเขาเพราะพวกเขาเป็นเหตุ.

๓๙ พระองค์ทรงปกครองอยู่สูงในฟ้าสวรรค์, เพราะท้องฟ้าคือพระราชบัลลังก์ของพระองค์, และแผ่นดินโลกนี้คือที่รองพระบาท^{๓๙} ของพระองค์.

๔๐ และพระองค์ทรงรักผู้เลือกพระองค์เป็นพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา. ดูเถิด, พระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของเรา, และพระองค์ทรงทำพันธสัญญา^{๔๐} กับพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้อับราฮัม, อิสอัค^{๔๐}, และยาโคบ^{๔๐}; และพระองค์ทรงจำพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้; ดังนั้น, พระองค์ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์^{๔๐}.

๔๑ และพระองค์ทรงเตือนพวกเขาด้วยไม้^{๔๑} ของพระองค์ในแดนทุรกันดาร; เพราะพวกเขาทำใจของตนแข็งกระด้าง^{๔๑}, แม่ดั่งที่ฟิทำ; และพระเจ้าทรงเตือนพวกเขาเพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา. พระองค์ทรงส่งเหล่า^{๔๑} เพลิงเห็นฟ้ามาในบรรดาพวกเขา; และหลังจากพวกเขาถูกกัดแล้วพระองค์ทรงเตรียมทางไว้เพื่อพวกเขาจะได้รับการรักษา^{๔๑}; และงานซึ่งพวกเขาต้องทำคือมองดู; และเพราะความเรียบง่ายของทาง, หรือความง่ายของมัน, จึงมีคนตายเป็นอันมาก

๔๒ และ พวกเขา ทำใจ ของ ตน แข็งกระด้างเป็นครั้งคราว, และพวกเขาสับ

๓๕ ข สดด. ๕๕:๒๒;
 ๑ นิ. ๒๒:๑๗.
 ค ๑ ซมอ. ๒:๓๐;
 สดด. ๙๗:๑๐; ๑๔๕:๒๐;
 แอลมา ๑๓:๔;
 คพ. ๘:๑๐.
 ๓๖ ก คมพ. สร้าง (การ).
 ข คมพ. แผ่นดินโลก.
 ค อสย. ๔๕:๑๘;
 อับรา. ๓:๒๔-๒๕.
 ๓๗ ก สภษ. ๑๔:๓๔;

๑ นิ. ๔:๑๓;
 อีไซ ๒:๑๐;
 คพ. ๑๑๗:๖.
 ๓๘ ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
 ข สดด. ๒๐:๒๒.
 ๓๙ ก อสย. ๖๖:๑;
 คพ. ๓๘:๑๗;
 อับรา. ๒:๗.
 ๔๐ ก คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
 ข ปฐก. ๒๑:๑๒;

คพ. ๒๗:๑๐.
 ค ปฐก. ๒๘:๑-๕.
 ง นยบ. ๔:๓๗.
 ๔๑ ก ๒ พกษ. ๑๗:๗-๒๓.
 ข กิดว. ๒๑:๔-๙;
 นยบ. ๘:๑๕;
 แอลมา ๓๓:๑๘-๒๒.
 ค ยอห์น ๓:๑๓-๑๕;
 ๒ นิ. ๒๕:๒๐.
 ง แอลมา ๓๗:๔๔-๔๗;
 อีล. ๘:๑๕.

ประมาทโมเสส^๑ และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; กระนั้นก็ตาม, พี่ยังรู้ว่าพระเจ้าเดชานูภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์นำพวกเขาออกมาสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญา.

๔๓ และบัดนี้, หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมดนี้แล้ว, ก็ถึงเวลาที่พวกเขากลายเป็นคนชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, เกือบสูญยอม; และข้าพเจ้ารู้ว่าพวกเขาในวันเวลานี้ใกล้จะถูกทำลายแล้ว; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าวันนั้นต้องมาถึงแน่นอนที่พวกเขาต้องถูกทำลาย, เว้นแต่เพียงไม่กี่คน, ซึ่งจะถูกนำไปสู่การเป็นเชลย.

๔๔ ดังนั้น, พระเจ้าจึงทรงบัญชา^๒ บิดาข้าพเจ้าว่าท่านควรออกไปในแดนทุรกันดาร; และชาวฮิวมาัยมันจะเอาชีวิตท่านด้วย; แท้จริงแล้ว, และพี่หมายมันจะเอาชีวิตท่านด้วย; ดังนั้น, พี่เป็นฆาตกรในใจพี่และพี่เป็นเหมือนพวกเขา.

๔๕ พี่ว่องไว^๓ในการทำความชั่วช้าสามัญ แต่ เชื้อ ชั่วในการระลึกถึงพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพี่. พี่เห็นเทพ^๔ แล้ว, และท่านพูดกับพี่; แท้จริงแล้ว, พี่ได้ยินเสียงท่านเป็นครั้งคราว; และท่านพูดกับพี่ด้วยเสียงสงบแผ่วเบา, แต่ใจพี่เกินกว่าจะรู้สึก^๕, พี่จึงสัมผัสพระวจนะของพระองค์ไม่ได้; ดังนั้น, พระองค์จึงรับสั่งกับพี่ด้วยเสียงของฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนประหนึ่งจะแยกออกจากกัน.

๔๖ และ พี่รู้^๖ ด้วยว่าโดยเดชานูภาพแห่งพระวจนะอันทรงฤทธานูภาพ^๗ ของพระองค์พระองค์ทรงสามารถทำให้แผ่นดินโลกสูญสิ้นไป; แท้จริงแล้ว, และ พี่รู้ว่าโดยพระวจนะของพระองค์พระองค์ทรงทำให้ที่ขรุขระ^๘ ทั้งหลายราบเรียบลงได้, และทำให้ที่ราบเรียบ^๙ ทั้งหลายพังทลายได้. โอ้, แล้ว, เหตุใดเล่า, พี่จึงแข็งกระด้างเช่นนั้นในใจพี่?

๔๗ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้า^{๑๐} ฝึกขาดด้วยความตรอมใจเพราะพี่, และใจข้าพเจ้าเจ็บปวด; ข้าพเจ้ากลัวเกลือกพี่จะถูกขับออกตลอดกาล. ดูเถิด, ข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยพระวิญญาณแห่งพระเจ้า^{๑๑} เป็นเจ้า^{๑๒}, ถึงขนาดที่ร่างข้าพเจ้าไร้เรี่ยวแรง^{๑๓}.

๔๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้าพูดคำเหล่านี้พวกเขาโกรธข้าพเจ้า, และปรารถนาจะโยนข้าพเจ้าลงไปในห้วงลึกของทะเล; และเมื่อพวกเขาจะเข้ามาจับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขา, มีความว่า: ในพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฤทธานูภาพ, ข้าพเจ้าสั่งพี่ว่าอย่าแตะต้อง^{๑๔} ข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าเปี่ยมด้วยอำนาจ^{๑๕} แห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, แม้จนจะเผาไหม้เนื้อหนังข้าพเจ้า; และผู้ใดที่เอามือมาถูกตัวข้าพเจ้าจะเหี่ยวเฉา^{๑๖} ตั้งต้นอ้อแห้ง; และเขาจะสูญสิ้นไปต่อหน้าเดชานูภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, เพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงลงทัณฑ์เขา.

๑๒ก กิดว. ๑๔:๑-๑๒.
คมพ. กบฏ (การ).
๒ คพ. ๘๕:๒๓-๒๔.
๔๔ก ๑ นี้. ๒:๑-๒๒.
๒ ๑ นี้. ๑๖:๒๓.
๔๕ก โมไซยาห์ ๑๓:๒๓.

๒ ๑ นี้. ๔:๓.
ค อฟ. ๔:๑๓.
๔๖ก ฮีล. ๑๒:๖-๑๘.
๔๗ก มีคาห์ ๓:๘.
๒ ๑ นี้. ๑๓:๒๐.
๔๘ก โมไซยาห์ ๑๓:๓.

๒ ๒ นี้. ๑:๒๖-๒๗.
คมพ. พลัง, เดชานูภาพ,
พลังอำนาจ.
ค ๑ พกษ. ๑๓:๔-๗.

๔๙ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวแก่พวกเขาว่าพวกเขาต้องไม่พรั่นต่อด้านบิดาพวกเขาอีกต่อไป; ทั้งพวกเขาจะไม่ปฏิเสธงานที่ข้าพเจ้าให้ทำ, เพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะต้องต่อเรือ.

๕๐ และข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขา: หากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าทำสิ่งทั้งปวงข้าพเจ้าสามารถทำสิ่งทั้งปวงนั้นได้. หากพระองค์จะทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ากล่าวแก่น้ำนี้, เจ้าจงเป็นแผ่นดิน, มันจะเป็นแผ่นดิน; และหากข้าพเจ้าจะกล่าวเช่นนั้น, มันจะเป็นไปเช่นนั้น.

๕๑ และบัดนี้, หากพระเจ้า ทรงมีเดชานุภาพยิ่งใหญ่ เช่นนั้น, และทรงกระทำปาฏิหาริย์หลายอย่างในบรรดาลูกหลานมนุษย์, แล้วไฉนพระองค์จะทรงสอนข้าพเจ้า, ให้ข้าพเจ้าต่อเรือไม่ได้เล่า?

๕๒ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, กล่าวหลายเรื่องแก่พี่ ๆ ข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่พวกเขายอมจำนนและไม่สามารถโต้แย้งข้าพเจ้าได้; ทั้งพวกเขาไม่กล้าจับข้าพเจ้าหรือตะตองข้าพเจ้าด้วยนิ้วมือพวกเขา, แม้เป็นเวลาหลายวัน. บัดนี้พวกเขาไม่กล้าทำอย่างนี้เกลือกพวกเขาจะเหี่ยวเฉาไปต่อหน้าข้าพเจ้า, พระวิญญาณ^๑ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพลังเช่นนั้น; และได้ทรงกระทำแก่พวกเขาตั้งนั้น.

๕๓ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ

พระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า: จงเหี่ยวดมือของเจ้าออกไปยังพี่ ๆ เจ้าอีก, และพวกเขาจะไม่เหี่ยวเฉาไปต่อหน้าเจ้า, แต่เราจะทำให้พวกเขาสะดุ้ง, พระเจ้าตรัส, และเราจะทำการนี้, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๕๔ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าเหี่ยวดมือข้าพเจ้าออกไปยังพี่ ๆ ข้าพเจ้า, และพวกเขาไม่เหี่ยวเฉาไปต่อหน้าข้าพเจ้า; แต่พระเจ้าทรงทำให้พวกเขาสิ้น, แม้ตั้งพระดาร์สที่พระองค์ได้รับสั่งไว้.

๕๕ และบัดนี้, พวกเขาบอกว่า: เราสู้แน่ชัดว่าพระเจ้าทรงอยู่กับเจ้า, เพราะเรารู้ว่าเป็นเดชานุภาพของพระเจ้าซึ่งทำให้เราสิ้น. และพวกเขาทรุดตัวลงต่อหน้าข้าพเจ้า, และกำลังจะนมัสการ^๒ข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกเขาทำ, โดยกล่าวว่า: ข้าพเจ้าเป็นน้องของพี่, แท้จริงแล้ว, แม้น้องชายของพี่; ดังนั้น, จงนมัสการพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพี่, และให้เกียรติบิดาของพี่และมารดาของพี่, เพื่อวันเวลาของพี่จะยั่งยืนยาว^๓ในแผ่นดินซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพี่จะประทานให้พี่.

บทที่ ๑๘

ต่อเรือเสร็จ—มีการกล่าวถึงกำเนิดของเจacob และโจเซฟ—ผู้คนที่ตั้งคณะออกเดินทางสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้—บุตรของ

๕๐ก ฟป. ๔:๑๓;

๑ นี. ๓:๗.

๕๐ก ปฐก. ๖:๑๔-๑๖;

๑ นี. ๑๘:๑.

๕๒ก คมพ. พระวิญญาณ

บริสุทธิ์.

๕๕ก กิจการ ๑๔:๑๑-๑๕.

ข อพย. ๒๐:๑๒;

โมไซยาห์ ๑๓:๒๐.

อิชมาเอลและภรรยาพวกเขาพร้อมร้องรำทำเพลงและก่อการกบฏ—นี่ไฟถูกมัดไว้, และเรือถูกพายุฝนฟ้าคะนองที่น่าสะพรึงกลัวพัดถอยหลัง—นี่ไฟเป็นอิสระ, และด้วยคำสวดอ้อนวอนของท่านพายุสงบ—ผู้คนไปถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้. ประมาณ ๕๙๑-๕๙๙ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขานมัสการพระเจ้า, และออกไปกับข้าพเจ้า; และเราทำงานไม้ด้วยฝีมือจิตรพิสดาร. และพระเจ้าทรง แสดง แก่ข้าพเจ้าเป็นครั้ง คราว ว่า ข้าพเจ้า ควร ทำงาน ไม้ เพื่อต่อเรือด้วยวิธีใด.

๒ บัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ไม่ได้ทำงานไม้ตามวิธีที่มนุษย์เรียนรู้, ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้ต่อเรือ ตาม วิธี ของ มนุษย์; แต่ข้าพเจ้าต่อเรือ ตาม วิธี ที่ พระเจ้า ทรง แสดง แก่ข้าพเจ้า; ด้วยเหตุนี้, จึงไม่เป็นไปตามวิธีของมนุษย์.

๓ และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เข้าไปที่ภูเขาบ่อยครั้ง, และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระเจ้าบ่อยครั้ง; ดังนั้นพระเจ้าทรง แสดง สิ่งสำคัญแก่ข้าพเจ้า.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้าต่อเรือเสร็จ, ตามพระดำรัสของพระเจ้า, ี่ ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรือนั้นดี, และเห็นว่าฝีมือต่อเรื่อนั้นยอดเยี่ยมนัก; ด้วยเหตุนี้, พวกเขาชอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้าอีกครั้ง.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระ

สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงบิดาข้าพเจ้า, ว่าเราควรลุกขึ้นและลงไปในเรื่อง.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, หลังจากเราเตรียมข้าวของทุกอย่าง, ผลไม้และเนื้อ ีมากมายจากแดนทुरกันดาร, และน้ำ ผึ่ง อย่าง เหลือ เพื่อ, กับสัมภาระตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเราไว้, เราลงไปในเรือ, พร้อมด้วยสิ่งทั้งปวงที่เราขนไปด้วยและเมล็ดพืชของเรา, และทุกสิ่งที่เราได้นำมากับเรา, ทุกคนตามวัยของตน; ดังนั้น, เราทั้งหมดลงไปในเรื่อง, พร้อมด้วยภรรยาและลูก ๆ ของเรา.

๗ และบัดนี้, บิดาข้าพเจ้าให้กำเนิดบุตรสองคนในแดนทुरกันดาร; คนที่เรียกว่าเจ-คอบ และคนน้องว่าโจเซฟ.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากเราทั้งหมดลงไปในเรื่อง, และขนสัมภาระของเราและสิ่งของซึ่งได้รับพระบัญชาไปกับเรา, เรากลับทะเล และถูกพัดไปตามทิศทางลมสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้.

๙ และหลังจากเราถูกพัดไปตามทิศทางลมต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน, ดูเถิด, ี่ ๆ ข้าพเจ้าและบุตรของอิชมาเอลและภรรยาของพวกเขาด้วยเริ่มหาความสุขสำราญให้ตน, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาเริ่มเต้นรำ, และร้องเพลง, และกล่าวถ้อยหยาบคายยิ่ง, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาลืมไปว่าอำนาจใดนำพวกเขามาถึงที่นั่น; แท้จริงแล้ว, พวกเขาล้าพองจนหยาบคายยิ่งนัก.

๑๐ และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เริ่มกลัวอย่างยิ่งเกลือกพระเจ้าจะกริ้วเรา, และทรงลง-

๑๘ ๓ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
ข คมพ. เป็ดเผย (การ).

๔ก ๑ นี้. ๑๖:๕.
๖ก ๑ นี้. ๑๗:๒.
๗ก ๒ นี้. ๒:๑.
๗ ๒ นี้. ๓:๑.

๘ก ๒ นี้. ๑๐:๒๐.
๗ ๑ นี้. ๒:๒๐.
คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.

ทันทีที่เราเพราะความชั่วช้าสามัญของเรา, จนเราจะถูกกลืนลงไปในห้องลึกของทะเล; ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นิไฟ, เริ่มพูดกับพวกเขาด้วยความมีสติยั้ง; แต่ดูเถิดพวกเขาโกรธ ข้าพเจ้า, พลาซกล่าวว่า: เราจะไม่ยอมให้ น้องชายเรา เป็นผู้ปกครองเหนือเรา.

๑๑ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ เลมัน กับ เลมิว เอสจับข้าพเจ้า และมัดข้าพเจ้าไว้ด้วยเชือก, และพวกเขากระทำรุนแรงต่อ ข้าพเจ้ามาก; กระนั้น ก็ตาม, พระเจ้า ทรง ยอม เพื่อ พระองค์จะ ทรง แสดงเดชานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏ, เพื่อให้เป็นไปตามพระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้เกี่ยวกับคนชั่วร้าย.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ หลังจากพวกเขามัดข้าพเจ้าจนข้าพเจ้า เคลื่อนไหวไม่ได้ แล้ว, เข็ม ทิศ, ซึ่งพระเจ้าทรงเตรียมไว้, หยุดทำงาน.

๑๓ ดังนั้น, พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาจะนำเรือไปทิศทางใด, จนกระทั่งเกิดพายุร้าย, แท้จริงแล้ว, เป็นพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงน่าสะพรึงกลัว, และเราถูกพัดลอยหลังไปบนผืนน้ำเป็นเวลาสามวัน; และพวกเขาเริ่มหวาดกลัวอย่างยิ่งเกลือกว่าพวกเขาจะจมลงในทะเล; กระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่ปล่อยข้าพเจ้า.

๑๔ และในวันที่สี่, ซึ่งเราได้ถูกพัดลอยหลังไปนั้น, พายุฝนฟ้าคะนองเริ่มรุนแรงยิ่งขึ้น.

๑๕ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือเราเกือบจะถูกกลืนลงไปในห้องลึกของทะเล. และหลังจากเราได้ถูกพัดลอยหลังไปบนผืนน้ำเป็นเวลาสี่วัน, ที่ ๆ ข้าพเจ้าเริ่มเห็นว่าการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอยู่บนพวกเขา, และว่า พวกเขาจะต้องตายนอกจากพวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามัญของพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขา มาหาข้าพเจ้า, และแก้เชือกที่มัดข้อมือข้าพเจ้า, และดูเถิดมันบวมอย่างยิ่ง; และข้อเท้าข้าพเจ้าก็บวมมากด้วย, และความเจ็บปวดนั้นใหญ่หลวง.

๑๖ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าวางใจ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ทั้งวัน; และข้าพเจ้าไม่ได้พรั่นต่อต้านพระเจ้าเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้า.

๑๗ บัดนี้สี่โย, บิดาข้าพเจ้า, กล่าวหลายเรื่องแก่พวกเขา, และแก่นบุตรของอิซมาเอล ด้วย; แต่, ดูเถิด, พวกเขาพูดจาข่มขู่มากต่อผู้ใดก็ตามซึ่งพูดแทนข้าพเจ้า; และบิดามารดาข้าพเจ้าโดยที่มีอายุมาก, และโดยที่ทนความเศร้าโศกมากเพราะลูก ๆ, พวกเขาจึงล้มป่วย, แท้จริงแล้ว, แม้ต้องนอนอยู่บนเตียงของพวกเขานาน.

๑๘ เนื่องจากความเศร้าโศกและโศกเศร้ายิ่งของท่าน, และความชั่วช้าสามัญของพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ปีมว่า พวกเขาจะถูกนำไปแม้พาไปเฝ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในเวลา; แท้จริงแล้ว, ผมสี่เท้าของ

๑๐ ก ๑ นี. ๑๗:๑๗-๕๕.
 ข ปฐก. ๓๗:๓-๑๑;
 ๑ นี. ๑๖:๓๗-๓๘;
 ๒ นี. ๑:๒๕-๒๗.
 ๑๑ ก แอลมา ๑๔:๑๑.

๑๒ ก ๑ นี. ๑๖:๑๐, ๑๖, ๒๖;
 ๒ นี. ๕:๑๒;
 แอลมา ๓๗:๓๘-๔๗;
 คพ. ๑๗:๑.
 ๑๓ ก โมไซยาห์ ๑:๑๗.

๑๕ ก ฮีล. ๑๒:๓.
 ๑๖ ก แอลมา ๓๖:๒๘.
 ๑๗ ก ๑ นี. ๗:๔-๒๐.

พวกท่านก็แทบจะสยายลงไปในภัสสมฐลี; แท้จริงแล้ว, แม้พวกท่านแทบจะถูกโยนลงสู่สุสานในสายน้ำด้วยโทมนัส.

๑๙ และเจคอบกับโจเซฟด้วย, โดยที่ยังเด็ก, ย่อมต้องการการบำรุงเลี้ยงอย่างมาก, จึงเศร้าโศกเพราะความทุกข์ของมารดาพวกเขา; และทั้งภรรยาข้าพเจ้า^๑ ด้วยน้ำตาและคำสวดอ่อนวอนของนาง, และทั้งลูก ๆ ข้าพเจ้า, ไม่ได้ทำให้ใจพี่ ๆ ข้าพเจ้าอ่อนจนพวกเขาปล่อยข้าพเจ้า.

๒๐ และไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานูภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งคุณความพวกเขาด้วยความพินาศ, สามารถทำให้ใจพวกเขาอ่อน; ดังนั้น, เมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาเกือบจะถูกกลืนเข้าไปในห้วงลึกของทะเลพวกเขาจึงกลับใจจากสิ่งที่ตนทำลงไป, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาปล่อยข้าพเจ้า.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจาก พวกเขา ปล่อยข้าพเจ้า แล้ว, ดุเถิด, ข้าพเจ้าหยิบเข็มทิศมา, และมันทำงานตามที่ข้าพเจ้าปรารถนาให้ทำ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าสวดอ่อนวอนพระเจ้า; และหลังจากข้าพเจ้าสวดอ่อนวอนแล้วลมสงบ, และพายุสงบ, และมีความสงบเงียบยิ่งขึ้น.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, บังคับเรือไป, เพื่อเราจะได้แล่นต่อไปยังแผ่นดินที่สัญญาไว้.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเราแล่นเรือต่อเนื่องไปเป็นเวลาหลายวันเรามาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้^๒; และเราขึ้นไปบนแผ่นดิน, และตั้งกระโจมของ

เรา; และเราเรียกแผ่นดินนั้นว่าแผ่นดินที่สัญญาไว้.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มทำไร่ไถนา, และเราเริ่มเพาะปลูกเมล็ดพืช; แท้จริงแล้ว, เราใส่เมล็ดพืชทั้งหมดของเราลงไป ในดิน, ซึ่งเราได้นำมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมล็ดพืชเหล่านั้นงอกงามยิ่งนัก; ดังนั้น, เราได้รับพรอย่างสิ้นเหลือ.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราพบบนแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ขณะเราเดินทางอยู่ในแดนทุรกันดาร, ว่ามีสัตว์ป่าทุกชนิดในป่า, ทั้งวัวเพศเมียและเพศผู้, และลาและม้า, และแพะและแพะป่า, และสัตว์ป่าทุกชนิด, ซึ่งมีไว้เพื่อประโยชน์ของมนุษย์. และเราพบแร่ทุกชนิด, ทั้งทองคำ, และเงิน, และทองแดง.

บทที่ ๑๙

นีไฟ ทำแผ่นดินจารึก จาก แร่และบันทึกประวัติผู้คนของท่าน— พระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลจะเสด็จมาหรือยังนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม— นีไฟเล่าถึงความทุกข์ทรมานของพระองค์และการตรึงกางเขนพระองค์— ชาวฮิวจะถูกเกลียดชัง และกระจัดกระจายจนถึงยุคสุดท้าย, เมื่อพวกเขาจะกลับคืนสู่พระเจ้า. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้า

ทรงบัญชาข้าพเจ้า, ดังนั้นข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกด้วยแร่เพื่อข้าพเจ้าจะจารึกบันทึกของผู้คนข้าพเจ้าบนนั้น. และบนแผ่นจารึกที่ข้าพเจ้าทำขึ้นนี้ข้าพเจ้าจารึกบันทึกของบิดาข้าพเจ้า, และการเดินทางของเราในแดนทูกันดาร์ด้วย, และคำพยากรณ์ของบิดาข้าพเจ้า, และคำพยากรณ์ของข้าพเจ้าเองหลายประการ ข้าพเจ้าจารึกไว้บนแผ่นจารึกเหล่านั้นด้วย.

๒ และข้าพเจ้าหา^๗รู้ไม่ในเวลา^๘ที่ข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านี้ว่าข้าพเจ้าจะได้รับพระบัญชาจากพระเจ้าให้ทำแผ่นจารึกเหล่านี้; ดังนั้น, บันทึกของบิดาข้าพเจ้า, และลำดับการสืบเชื้อสายของบรรพบุรุษของท่าน, และการกระทำส่วนใหญ่ของเราในแดนทูกันดาร์ได้จารึกไว้บนแผ่นจารึกชุดแรกเหล่านั้นซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง; ด้วยเหตุนี้, เรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านี้^๙, โดยแท้แล้ว, จึงมีการกล่าวถึงโดยละเอียดมากกว่าบนแผ่นจารึกชุดแรก.

๓ และหลังจากข้าพเจ้าทำแผ่นจารึกเหล่านี้ตามพระบัญชาแล้ว, ข้าพเจ้า, นีไฟ, รับพระบัญชาว่าการปฏิบัติศาสนกิจและคำพยากรณ์, ส่วนที่แจ่มชัดและมีค่ามากกว่าของสิ่งเหล่านั้น, ควรเขียนบนแผ่นจารึกเหล่านี้^{๑๐}; และว่าสิ่งซึ่งเขียนไว้ควรได้รับการเก็บรักษาเพื่อเป็นคำ

ชี้แนะแก่ผู้คนของข้าพเจ้า, ผู้จะได้เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้, และเพื่อจุดประสงค์อันรอบคอบ^{๑๑}ในด้านอื่น ๆ ด้วย, ซึ่งจุดประสงค์นั้นพระเจ้าทรงทราบ.

๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, นีไฟ, ทำบันทึกไว้บนแผ่นจารึกอื่น, ซึ่งให้เรื่องราว, หรือซึ่งให้เรื่องราวไว้ละเอียดถี่ถ้วนกว่าเกี่ยวกับสงครามและการขัดแย้งและความพินาศของผู้คนของข้าพเจ้า. และการนี้ข้าพเจ้าทำ, และสั่งผู้คนของข้าพเจ้าว่าพวกเขาควรทำอะไรหลังจากข้าพเจ้าจากไป; และว่าแผ่นจารึกเหล่านี้ควรสืบทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง, หรือจากศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งไปสู่อีกผู้หนึ่ง, จนกว่าจะได้รับพระบัญชาเพิ่มเติมจากพระเจ้า.

๕ และเรื่องราวของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการทำแผ่นจารึกเหล่านี้จะให้ไว้ต่อไปในภายหลัง; และแล้ว, ดุเถิด, ข้าพเจ้าดำเนินการตามที่ข้าพเจ้าพูดมา; และการนี้ข้าพเจ้าทำเพื่อสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์มากกว่าจะได้รับการรักษาไว้เป็นความรู้ของผู้คนของข้าพเจ้า.

๖ กระจกก็ตาม, ข้าพเจ้าไม่เขียนเรื่องใดบนแผ่นจารึกนอกจากเรื่องที่ข้าพเจ้าคิดว่าศักดิ์สิทธิ์^{๑๒}. และบัดนี้, หากข้าพเจ้าผิดพลาด, แม้คนแต่ก่อนก็ได้ผิดพลาดมา; นั่นมิใช่ว่าข้าพเจ้าจะแก้ตัวว่าเป็นเพราะคนอื่น, แต่เพราะความอ่อนแอ^{๑๓}ที่อยู่^{๑๔}ในข้าพเจ้า, ตามเนื้อหนึ่ง, ข้าพเจ้าแก้ตัว.

๑๙ ๑ก คมพ. แผ่นจารึก.
ข ๑ นี. ๑:๑๖-๑๗; ๖:๑-๓.
๒ก ๒ นี. ๕:๓๐.
ข ๑ นี. ๑:๑-๔.
๓ก เจคอบ ๑:๑-๔;
๓:๑๓-๑๔; ๔:๑-๔.

๗ ๑ นี. ๑๔:๔-๕; คม. ๑:๗;
คพ. ๓:๑๙-๒๐;
๑๐:๑-๕๑.
๘ก ๒ นี. ๕:๒๘-๓๓.
ข คมพ. พระคัมภีร์—พระคัมภีร์ที่พึงปกป้องรักษา.

๑๑ ดู ปกในของพระคัมภีร์มอรมอน.
คมพ. บริสุทธี, ศักดิ์สิทธิ์.
ข มอริ. ๘:๑๓-๑๗;
อีเธอร์ ๑๒:๒๓-๒๘.

๗ เพราะสิ่งที่บางคนถือว่ามามีค่ามาก, ทั้ง แก้วร่างกายและจิตวิญญาณนั้น, คนอื่น ถือว่าไร้ค่า^๗ และเหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้าของตน. แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าของอิสราเอลองค์นั้นมนุษย์ยังเหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้า^๘ ของตน; ข้าพเจ้ากล่าว, เหยียบย่ำไว้ใต้ฝ่าเท้าของตนแต่ข้าพเจ้าจะพูดด้วยถ้อยคำอื่น—พวกเขาถือว่าพระองค์ไร้ค่า, และหาสดับฟังพระสุรเสียงแห่งคำแนะนำของพระองค์ไม่.

๘ และดูเถิดพระองค์จะเสด็จมา^๙, ตามคำของเทพ, ในหกหรือเจ็ดปี^{๑๐} นับแต่เวลาที่บิดาข้าพเจ้าออกจากเยรูซาเล็ม.

๙ และโลกมนุษย์, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, จะตัดสินพระองค์ว่าเป็นสิ่งไร้ค่า; ดังนั้นพวกเขาโบยพระองค์, และพระองค์ทรงยอม; และพวกเขาทำร้ายพระองค์, และพระองค์ทรงยอม. แท้จริงแล้ว, พวกเขาถ่มน้ำลายรด^{๑๑} พระองค์, และพระองค์ทรงยอม, เพราะความการุณย์รักของพระองค์และความอดกลั้นของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์.

๑๐ และพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา^{๑๒}, ผู้ทรงนำเราออกจากอียิปต์^{๑๓},

นอกจากการเป็นทาส, และได้รับการปกป้องรักษาในแดนทูลกันดารจากพระองค์, แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม^{๑๔}, และของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ, ทรงยอมพระองค์, ตามคำของเทพ, อย่างมนุษย์, ให้อยู่ในเงื้อมมือของคนชั่วร้าย, ให้อุทกขกัน^{๑๕}, ตามคำของซันนัค^{๑๖}, และถูกตรึงไว้ที่กางเขน^{๑๗}, ตามคำของนีอัม, และถูกฝังไว้ในอุโมงค์^{๑๘}, ตามคำของซันส์^{๑๙}, ซึ่งท่านพูดเกี่ยวกับสามวันแห่งความมืด^{๒๐}, ซึ่งจะเป็นเครื่องหมายที่ให้อำนาจการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ต่อผู้อยู่อาศัยตามเกาะในทะเล, โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้แก่ผู้ที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล^{๒๑}.

๑๑ เพราะศาสดาพยากรณ์ผู้ใดไว้ดังนี้: พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า จะเสด็จเยือน^{๒๒} เชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดโดยแน่แท้ในวันนั้น, บางคนด้วยพระสุรเสียงของพระองค์, เพราะความชอบธรรมของพวกเขา, ผู้ความปรารถนียงและความรอดของพวกเขา, และคนอื่นด้วยฟ้าคำรามคำรามและสายฟ้าฟาดแห่งเดซานุภาพของพระองค์^{๒๓}, ด้วยพายุร้าย, ด้วยไฟ, และด้วยด้วยควัน, และไอแห่งความมืด^{๒๔}, และด้วย

๗ก ๒ นี. ๓๓:๒; เจคอบ ๔:๑๔.
 ข คมพ. กบฏ (การ).
 ๘ก คมพ. พระเยซูคริสต์—คำพยากรณ์เกี่ยวกับการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์.
 ข ๑ นี. ๑๐:๔; ๒ นี. ๒๔:๑๙.
 ๙ก อสย. ๕๐:๕-๖;
 มธ. ๒๗:๓๐.
 ๑๐ก ๒ นี. ๒๖:๑๒;
 โมไซยาห์ ๗:๒๗;
 ๒๗:๓๐-๓๑;
 แอลลมา ๑๑:๓๘-๓๙;

๓ นี. ๑๑:๑๔-๑๕.
 ข อพย. ๓:๒-๑๐; ๖:๖;
 ๑ นี. ๕:๑๕; คพ. ๑๓๖:๒๒.
 ค ปรุก. ๓๒:๙; โมไซยาห์ ๗:๑๙; คพ. ๑๓๖:๒๑.
 คมพ. พระเยซูฮาว์.
 ง คมพ. ซดไซ (การ).
 จ ๓ นี. ๒๗:๑๔.
 ฉ แอลลมา ๓๓:๑๕; ๓๔:๗;
 อีล. ๘:๑๙-๒๐;
 ๓ นี. ๑๐:๑๕-๑๖.
 คมพ. พุระคัมภีร์—พระคัมภีร์ที่สูญหาย; ซันนัค.
 ข ๒ นี. ๖:๙; โมไซยาห์ ๓:๙.

คมพ. ตรึงกางเขน (การ).
 ข มธ. ๒๗:๖๐; ลูกา ๒๓:๕๓;
 ๒ นี. ๒๕:๑๓.
 ฉ เจคอบ ๖:๑; อีล. ๑๕:๑๑.
 คมพ. ซันส์.
 ก ๑ นี. ๑๒:๔-๕;
 อีล. ๑๔:๒๐, ๒๗;
 ๓ นี. ๘:๓, ๑๙-๒๓; ๑๐:๙.
 ก ๓ นี. ๑๖:๑-๔.
 ๑๑ก ๓ นี. ๙:๑-๒๒; คพ. ๕:๑๖.
 ข อีล. ๑๔:๒๐-๒๗;
 ๓ นี. ๘:๕-๒๓.
 ค ลูกา ๒๓:๔๔-๔๕;
 ๓ นี. ๘:๑๙-๒๐.

การแยกของแผ่นดินโลก^๑ และด้วยภูเขา^๒ ซึ่งพระองค์จะทรงยกขึ้น.

๑๒ และเรื่องทั้งหมดนี้^๓ ต้องเกิดขึ้นโดยแน่แท้, ศาสดาพยากรณ์^๔ ชี้นัส^๕ กล่าว. และศิลา^๖ ของแผ่นดินโลกต้องแยกออก; และเพราะเสียงครวญครางของแผ่นดินโลก, พระวิญญูญาณของพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงกระทำแก่กษัตริย์จำนวนมากของเกาะในทะเล, เพื่อเป็นการร้องว่า: พระผู้เป็นเจ้าแห่งธรรมชาติทรงรับทุกขเวทนา.

๑๓ และสำหรับ ผู้ที่อยู่ใน เยรูซาเล็ม, ศาสดาพยากรณ์^๗ กล่าว, พวกเขาจะถูกโยย^๘ โดยคนทั้งปวง, เพราะพวกเขาตรึงพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลไว้ที่กางเขน^๙, และเอาใจของพวกเขาวางออกห่าง, ปฏิเสธเครื่องหมายและการอันนำพิศวง, และเดชานุภาพและรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล.

๑๔ และเพราะพวกเขาเอาใจออกห่าง, ศาสดาพยากรณ์^{๑๐} กล่าว, และเกลียดชัง^{๑๑} พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาจะระหกระเหินไปในเนื้อหนัง, และตาย, และกลายเป็นผู้ถูกดูหมิ่น^{๑๒} เหยียดหยาม^{๑๓}, และถูกเกลียดชังในบรรดาประชาชาติทั้งปวง.

๑๕ กระนั้นก็ตาม, เมื่อถึงวันนั้น, ศาสดาพยากรณ์^{๑๔} กล่าว, วันที่พวกเขาจะไม่เอาใจออกห่าง มาต่อ ต้านพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลอีกต่อไป^{๑๕}, เวลานั้นพระองค์จะ

ทรงระลึกถึงพันธสัญญา^{๑๖} ซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๖ แท้จริง แล้ว, เวลานั้น พระองค์จะทรงนึกถึง เกาะ^{๑๗} ในทะเล; แท้จริง แล้ว, และผู้คนที่ทั้งหมดที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เราจะรวมกันเข้า^{๑๘}, พระเจ้าตรีสร, ตามคำของศาสดาพยากรณ์^{๑๙} ชี้นัส, จากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก.

๑๗ แท้จริงแล้ว, และทั้งแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอด^{๒๐} ของพระเจ้า, ศาสดาพยากรณ์^{๒๑} กล่าว; ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนจะได้รับพร.

๑๘ และข้าพเจ้า, โฉม, เขียนเรื่องเหล่านี้ถึงผู้คนของข้าพเจ้า, เพื่อบางที่ข้าพเจ้าจะชักชวนพวกเขาให้พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าพระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๑๙ ตั้ง นั้น, ข้าพเจ้ากล่าว แก่เชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะได้รับเรื่องเหล่านี้^{๒๒}.

๒๐ เพราะ ดูเถิด, ข้าพเจ้า มีความกังวลยิ่งในวิญญูญาณ, เกี่ยวกับคนที่อยู่ในเยรูซาเล็ม, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าเหน็ดเหนื่อยแม้จน ข้อต่อ ทั้งหมดของข้าพเจ้าอ่อนแรง; เพราะ หากพระเจ้าไม่ทรงเมตตา, กระทำให้เรื่องเกี่ยวกับพวกเขาประจักษ์แก่ข้าพเจ้า, ดังที่พระองค์ทรงกระทำให้ประจักษ์แก่ศาสดาพยากรณ์สมัยโบราณมาแล้ว, ข้าพเจ้าก็คงตายไปแล้วเช่นกัน.

๑๑๖ ๒ นี. ๒๖:๕.
จ ๓ นี. ๘:๑๐.
๑๒๓ ยีล. ๑๔:๒๐-๒๘.
ข เจคอบ ๕:๑.
ค มธ. ๒๗:๕๑.
๑๓๓ กูกา ๒๓:๒๗-๓๐.
ข ๒ นี. ๑๐:๓.
๑๔๓ อีสย. ๕๓:๓-๖;

โมไซยาห์ ๑๔:๓-๖.
ข คมพ. ยิว (ชาว).
ค นธป. ๒๘:๓๗;
๑ พกษ. ๙:๗;
๓ นี. ๑๖:๙.
๑๔๓ ๑ นี. ๒๒:๑๑-๑๒.
ข คมพ. พันธสัญญาแห่งอับ-
ราฮัม.

๑๖๓ ๑ นี. ๒๒:๔;
๒ นี. ๑๐:๒๑.
๗ อีสย. ๔๙:๒๐-๒๒.
คมพ. อิสราเอล—การ
รวบรวมอิสราเอล.
๑๗๓ อีสย. ๔๐:๔-๕.
๑๘๓ อี้นัส ๑:๑๖;
มธ. ๕:๑๗; ๗:๙-๑๐.

๒๑ และพระองค์โดยแทंत्रงกระทำให้เรื่องทั้งปวงเกี่ยวกับพวกเขาประจักษ์แก่ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ; และพระองค์ทรงกระทำให้ประจักษ์แก่หลายคนเกี่ยวกับเราด้วย; ดังนั้น, จึงจำเป็นที่เราต้องรู้เกี่ยวกับพวกเขาเพราะเรื่องของพวกเขาเขียนไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง.

๒๒ บัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, นีไฟ, สอนพี่ๆ ข้าพเจ้าถึงเรื่องเหล่านี้; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าอ่านแก่พวกเขาหลายเรื่อง, ที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง, เพื่อพวกเขาจะรู้เกี่ยวกับพระกรณียกิจของพระเจ้า, ท่ามกลางผู้คนสมัยโบราณ, ในผืนแผ่นดินอื่น.

๒๓ และข้าพเจ้าอ่านแก่พวกเขาหลายเรื่องซึ่งเขียนไว้ในหนังสือของโมเสส; ทั้งนี้เพื่อข้าพเจ้าจะชักชวนพวกเขาจนเต็มสติกำลังให้เชื่อในพระเจ้าพระผู้ไถ่ของพวกเขา ข้าพเจ้าอ่านสิ่งซึ่งเขียนไว้โดยศาสดาพยากรณ์อิสยาห์แก่พวกเขา; เพราะข้าพเจ้าเปรียบพระคัมภีร์ทั้งหมดกับเรา, ว่ามันจะเป็นประโยชน์และเป็นการเรียนรู้ของเรา.

๒๔ ดังนั้นข้าพเจ้าพูดกับพวกเขา, มีความว่า: พี่จงฟังคำของศาสดาพยากรณ์, ผู้ผู้เป็นส่วนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่ง

อิสราเอล, ผู้เป็นอังกูร์ที่แตกออกมา; พี่จงฟังคำของศาสดาพยากรณ์, ที่เขียนถึงเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, และเปรียบคำของศาสดาพยากรณ์กับตัวพี่เอง, เพื่อพี่จะมีความหวังเช่นเดียวกันกับพี่น้องของพี่ซึ่งพี่แตกออกมาจากพวกเขา; เพราะตามลักษณะการณ์ศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้.

บทที่ ๒๐

พระเจ้าทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์แก่อิสราเอล—อิสราเอลถูกเลือกไว้ในเตาหลอมแห่งความทุกข์และจะต้องไปจากบาบิโลน—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๔๘. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อนคริสตกาล.

จงสดับตรับฟังเรื่องนี้, โอเชื้อสายแห่งยาโคบ, เขาทั้งหลายผู้ถูกเรียกด้วยนามว่าอิสราเอล, และออกมาจากผืนน้ำแห่งยูดาห์, หรือออกมาจากผืนน้ำแห่งบัพติศมา, ผู้ปฏิญาณในนามของพระเจ้า, และกล่าวถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของอิสราเอล, แม้กระนั้นพวกเขาก็มิได้ปฏิญาณด้วยความจริงหรือด้วยความชอบธรรม.

๒ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาเรียกตนเองเป็นคนของนครศักดิ์สิทธิ์, แต่พวกเขา

๒๑ก ๓ นี. ๑๐:๑๖-๑๗.
ข ๒ พกษ. ๑๗:๑๓;
อาโมส ๓:๗.
คมพ. ศาสดาพยากรณ์.
๒๒ก ๑ นี. ๒๒:๑.
๒๓ก อพย. ๑๗:๑๔;
๑ นี. ๕:๑๑;

โมเสส ๑:๔๐-๔๑.
ข ๑ นี. ๑๕:๒๐;
๒ นี. ๒๕:๔-๖;
๓ นี. ๒๓:๑.
ค คมพ. พระคัมภีร์—
คุณค่าของพระคัมภีร์.
ง ๒ นี. ๔:๑๕.

๒๔ก ๑ นี. ๑๕:๑๒;
๒ นี. ๓:๔-๕.
๒๐ ก คมพ. บัพติศมา,
ให้บัพติศมา.
๒ก อสย. ๕๒:๑.
คมพ. เยรูซาเล็ม.

มิได้ตำรงตน^๒ ฟังพาพระผู้เป็นเจ้าของ
อิสราเอล, ผู้ทรงเป็นพระเจ้าจอมโยธา;
แท้จริงแล้ว, พระเจ้าจอมโยธาคือพระนาม
ของพระองค์.

๓ ตูเถิด, เราได้ประกาศสิ่งที่ล่วงแล้ว^๑
นับจากกาลเริ่มต้น; และมันออกจากปาก
เรา, และเราได้สาธยายมัน. เราสาธยาย
มันโดยทันที.

๔ และเราทำสิ่งนี้เพราะเรารู้ว่าเจ้า^๑
เป็นคนต่อต้าน, และคอของเจ้าเป็น
เอ็นเหล็ก, และหน้าผากของเจ้าเป็น
ทองเหลือง;

๕ และเราประกาศแก่เจ้าแล้วนับจาก
กาลเริ่มต้น; ก่อนเหตุการณ์บังเกิดขึ้นเรา
สาธยายแก่เจ้า; และเราสาธยายมันแก่เจ้า
ด้วยเกรงว่าเจ้าจะกล่าว—รูปเคารพ^๑ของ
ข้าพเจ้าบัดนี้มันเกิดขึ้นมา, และรูปสลัก
ของข้าพเจ้า, และรูปหล่อของข้าพเจ้าก็
บัญชาให้มันเกิดขึ้น.

๖ เจ้าเห็นและได้ยินเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว;
และเจ้าจะไม่ประกาศมันหรือ? และที่เรา
สาธยายเรื่องใหม่ ๆ แก่เจ้านับแต่เวลานี้
ไป, แม้เรื่องต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่, และเจ้า
ไม่รู้จักมัน.

๗ เรื่องใหม่และเรื่องที่ซ่อนอยู่นั้นสร้าง
ขึ้นบัดนี้, และมีใช้นับจากกาลเริ่มต้น, แม้
ก่อนวันที่เจ้าเคยได้ยินเรื่องเหล่านั้น มัน
ก็ประกาศแก่เจ้าแล้ว, เกลือกเจ้าจะกล่าว
ว่า—ตูเถิดข้าพเจ้ารู้จักมันแล้ว.

๘ แท้จริงแล้ว, และเจ้าหาได้ยินไม่;
แท้จริงแล้ว, เจ้าหาู้จักไม่; แท้จริงแล้ว,
นับแต่เวลานั้นหูของเจ้าไม่ได้เปิด; เพราะ
เรารู้ว่าเจ้าจะทำการทรยศอย่างใหญ่หลวง,
และถูกเรียกว่าผู้ละเมิด^๑ตั้งแต่ในครรภ์.

๙ กระนั้นก็ตาม, เพราะเห็นแก่นาม
ของเรา^๑ เราจะอดกลั้นความโกรธของ
เรา, และเพราะเห็นแก่การสรรเสริญของ
เรา เราจะระงับไว้จากเจ้า, เพื่อเราจะมีได้
ตัดเจ้าออกไปเสีย.

๑๐ เพราะ, ตูเถิด, เราได้หลอมเจ้า, เรา
ได้เลือกเจ้าในเตาหลอมแห่งความทุกข์^๑.

๑๑ เพื่อเห็นแก่เรา, แท้จริงแล้ว, เพื่อ
เห็นแก่เรา เราจะทำการนี้, เพราะเรา
จะไม่ยอมให้ นาม^๑ของเรา มีมลทิน,
และเราจะไม่ยอมให้ รัศมีภาพของเรา
แก่ผู้อื่น^๑.

๑๒ จง สดับ ฟัง เรา, โอ้ยาโคบ, และ
อิสราเอล ผู้ที่เราเรียก, เพราะเราคือเขา
ผู้นั้น; เราคือตน^๑, และเราคือปลายด้วย.

๑๓ มือของเราวางรากฐาน^๑ของแผ่นดิน
โลกด้วย, และมือขวาของเราแผ่ทั่วฟ้า
สวรรค์. เราเรียกมันและมันพากันยืนขึ้น.

๑๔ ท่านทั้งหลาย, จงชุมนุมกัน, และ
ฟัง; ใครเล่าในบรรดาพวกเขาที่ประกาศ
เรื่องเหล่านี้แก่พวกเขา? พระเจ้าทรงรัก
ผู้นั้น; แท้จริงแล้ว, และพระองค์จะทรง
ทำให้พระวจนะของพระองค์ที่พระองค์
ทรงประกาศแล้วโดยพวกเขาเกิดสัมฤทธิ์-

๒ข อส. ฟังพา.
๓ก อสย. ๔๖:๙-๑๐.
๔ก อส. อิสราเอล.
๕ก คมพ. นับถือรูปเคารพ
(การ).
๘ก สดด. ๕๘:๓.

๙ก ๑ ซมอ. ๑๒:๒๒;
สดด. ๒๓:๓;
๑ ยน. ๒:๑๒.
๑๐ก คมพ. ยกลำบาก (ความ).
๑๑ก ยรม. ๔๔:๒๖.
ข อสย. ๔:๒:๘;

โมเสส ๔:๑-๔.
๑๒ก วร. ๑:๑๗; ๒๒:๑๓.
คมพ. อีลฟาและโอมกา;
บุตรหับวี, พระบุตรหับวี.
๑๓ก สดด. ๑๐๒:๒๕.
คมพ. สร้าง (การ).

ผล^๖; และพระองค์จะทรงทำตามพระทัย
ของพระองค์แก่บาบิโลน^๗, และพาหุของ
พระองค์จะมาอยู่บนชาวเคลเดีย.

๑๕ ยิ่งกว่านี้, พระเจ้าตรัส; เราพระเจ้า,
แท้จริงแล้ว, เราพูดไว้; แท้จริงแล้ว, เรา
เรียกเขาให้ประกาศ, เรานำเขามา, และ
เขาจะทำทางของเขาให้รุ่งเรือง.

๑๖ เจ้าจงมาใกล้เรา; เราไม่พูดเป็นการ
ลับ^๖; นับจากกาลเริ่มต้น, นับแต่เวลาที่
ประกาศเราก็ดูแลแล้ว; และพระเจ้าพระผู้
เป็นเจ้า, และพระวิญญูณของพระองค์,
ทรงส่งเรามา.

๑๗ และดังนี้ พระเจ้า, พระผู้ไถ่^๖ของ
เจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัส; เรา
ส่งเขาไป, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
ผู้สอนเจ้าให้ได้ผลประโยชน์, ผู้นำ^๖เจ้า
ไปตามทางที่เจ้าควรไป, ได้กระทำให้สิ่งนั้น.

๑๘ โอ้หากเจ้าสดับฟังบัญญัติ^๖ของเรา—
สันติของเจ้าคงเป็นดังแม่น้ำ, และความ
ชอบธรรมของเจ้าตั้งคลื่นในทะเล.

๑๙ พงศ์พันธุ์^๖ของเจ้าด้วยคงเป็นดัง
ทราย; ลูกแห่งอุทรของ เจ้าเหมือนดัง
เม็ดทรายในนั้น; ชื่อของเขาคงจะไม่ถูก
ตัดขาดหรือถูกทำลายไปต่อหน้าเรา.

๒๐ จงออกไปจากบาบิโลน^๗, จงหลบ
หนีไปจากชาวเคลเดีย, เจ้าจงประกาศ
ด้วยเสียงเพลง, จงบอกเรื่องนี้, จงบอก
ไปถึงสุดแดนแผ่นดินโลก; เจ้าจงกล่าว

ว่า: พระเจ้า ทรงไถ่ยาโคบ ผู้รับใช้^๖ของ
พระองค์แล้ว.

๒๑ และ พวก เขา หาก ระหายน^๖;
พระองค์ทรงนำพวกเขาผ่านทะเลทราย;
พระองค์ทรงทำให้น้ำรินไหลจากศิลา^๖ เพื่อ
พวกเขา; พระองค์ทรงแยกศิลาด้วยและ
น้ำพุ่งออกมา.

๒๒ และ ทั้ง ที่ พระองค์ ทรง กระทำ ไป
ทั้งหมดนี้แล้ว, และยิ่งกว่านี้ด้วย, ยังไม่มี
สันติ^๖ สำหรับคนชั่วร้าย, พระเจ้าตรัส.

บทที่ ๒๑

*พระเมสสิยาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่
คนต่างชาติและจะทรงปล่อยนักโทษ—
พระองค์ จะ ทรง รวบรวม อิสราเอล ด้วย
พระเดชานุภาพในยุคสุดท้าย—กษัตริย์
จะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูของพวกเขา—เปรียบเทียบ
อิสยาห์ ๔๙. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปี
ก่อนคริสตกาล.*

และ อนึ่ง : จง สดับ ฟัง, โอ้ ท่าน ชื่อ
สาย แห่ง อิสราเอล, ท่าน ทั้ง ปวง ที่ ถูก
แยก ออก มา และ ถูก ไล่ ไป เพราะ ความ
ชั่วร้าย ของ ศิษยาภิบาล ของ ผู้คน ของ
ข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, ท่าน ทั้ง ปวง ที่ ถูก
แยก ออก มา, ที่ กระจัด กระจาย กัน อยู่
ทั่วไป, ซึ่ง เป็น ของ ผู้คน ของ ข้าพเจ้า,

๑๔ก ๑ พกษ. ๘:๕๖;
คพ. ๖๔:๓๑; ๗๖:๓.
ข คมพ. บาเบล, บาบิโลน.
๑๖ก อสย. ๔๕:๑๙.
๑๗ก คมพ. พระผู้ไถ่.
ข คมพ. ดลใจ (การ), แร้ง
บันดาลใจ;
เปิดเผย (การ).

๑๘ก ปญจ. ๘:๕.
๑๙ก ปฐก. ๒๒:๑๕-๑๙;
โยเซยา ๑:๑๐.
๒๐ก ยรม. ๕๑:๖;
คพ. ๑๓๓:๕-๑๔.
ข อสย. ๔๔:๑-๒, ๒๑.
๒๑ก อสย. ๔๑:๑๗-๒๐.
ข อพย. ๑๗:๖;

กตว. ๒๐:๑๑;
๑ นี้. ๑๗:๒๓;
๒ นี้. ๒๕:๒๐.
๒๒ก คมพ. สงบ (ความ),
สงบสุข (ความ), สันติ,
สันติสุข.

ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล. จงฟังข้าพเจ้า, เกาะทั้งหลาย, และจงสดับฟังท่านผู้คนที่อยู่ไกล; พระเจ้าทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์; ตั้งแต่อยู่ในอุทรของมารดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงเอ่ยชื่อข้าพเจ้า.

๒ และพระองค์ทรงทำปากข้าพเจ้าให้เหมือนดาบคม; ในร่มเงาพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้, และทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นลูกศรเงางาม; ในแหล่งธนูของพระองค์พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้;

๓ และตรัสแก่ข้าพเจ้า: เจ้าคือผู้รับใช้ของเรา, โออิสราเอล, ในเจ้าเราจะได้รับเกียรติ.

๔ แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า, ข้าพเจ้าทำงานโดยไร้ประโยชน์, ข้าพเจ้าเสียแรงข้าพเจ้าไปเปล่าและอย่างไรประโยชน์; การพิพากษาของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าโดยแน่แท้, และงานของข้าพเจ้ากับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.

๕ และบัดนี้, พระเจ้าตรัส—ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าแต่ในครรภ์ เพื่อข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์, เพื่อนำยาโคบมาสู่พระองค์อีก—แม้อิสราเอลยังไม่ได้มาร่วมกัน, แม้กระนั้นข้าพเจ้ายังมีเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้า, และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า.

๒๑ ๑ก ๑ นี. ๒๒:๔;
 ๒ นี. ๑๐:๒๐-๒๒.
 ๗ คพ. ๑:๑.
 ๓ก ลนต. ๒๕:๕๕; อัสย. ๔๑:๘;
 คพ. ๙๓:๔๕-๔๖.
 ๕ก อัสย. ๔๔:๒๔.

๖ และพระองค์ตรัส: เป็นเรื่องเล็กน้อยที่เจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเราเพื่อสถาปนาบรรดาชนเผ่าของยาโคบ, และเพื่อนำอิสราเอลที่ปกปักษ์รักษาไว้กลับคืน. เราจะให้เจ้าเป็นความสว่างแก่คนต่างชาติด้วย, เพื่อเจ้าจะเป็นความรอดที่เราให้แก่สุดแดนแผ่นดินโลก.

๗ ดังนั้น, พระเจ้า, พระผู้ไถ่แห่งอิสราเอล, พระผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ตรัสแก่ผู้ที่มีมนุษย์เกลียดชัง, แก่ผู้ที่ประชาชาติทั้งหลายชิงชัง, แก่ผู้รับใช้ของผู้ปกครอง: กษัตริย์จะเห็นและลุกขึ้น, เจ้าชายจะนมัสการด้วย, เพราะพระเจ้าซึ่งเป็นผู้ทรงสัตย์.

๘ ดังนั้นพระเจ้าตรัส: ในเวลาอันเหมาะสมเราไต่ยินเจ้า, โอเกาะในทะเล, และในวันแห่งความรอดเราช่วยเจ้ามา; และเราจะปกปักษ์รักษาเจ้าไว้, และให้ผู้รับใช้ของเราแก่เจ้า เพื่อเป็นพันธสัญญาสำหรับผู้คน, เพื่อสถาปนาแผ่นดินโลก, เพื่อให้ได้รับมรดกที่ทิ้งร้างว่างเปล่า;

๙ เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่นักโทษ: จงออกไป; แก่พวกเขาที่หนึ่งอยู่ในความมืด: จงแสดงตน. พวกเขาจะสมบูรณ์ พูนสุขทุกหนแห่ง, และทุ่งหญ้าของพวกเขาจะมีอยู่ที่สูงทุกแห่ง.

๑๐ พวกเขาจะไม่หิวหรือกระหาย, ทั้งความร้อนหรือแสงแดดจะไม่ทำร้ายพวกเขา; เพราะพระองค์ผู้ทรงเมตตาพวกเขา

๖ก คมพ. อิสราเอล—สิบสองเผ่าของอิสราเอล.
 ๗ คพ. ๑๐๓:๘-๑๐; อับรา. ๒:๑๐-๑๑.
 ค ๓ นี. ๒๑:๑๑.
 ๘ก ๒ นี. ๓:๖-๑๕;

๓ นี. ๒๑:๘-๑๑;
 มอริ. ๘:๑๖, ๒๕.
 ๓ก คมพ. ความรอดของคนตาย.
 ๗ ๒ นี. ๓:๕.
 ค อัสย. ๓๔:๑๔.

จะทรงนำพวกเขาไป, แม้ตามแหล่งน้ำ พระองค์ก็จะทรงนำทางพวกเขา.

๑๑ และเราจะทำภูเขาทั้งหมดของเรา ให้เป็นทาง, และเราจะยกทางหลวง^๑ของเราให้สูงส่ง.

๑๒ และแล้ว, โอิเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ดูเถิด, คนเหล่านี้^๑จะมาจากที่ไกล; และดูเถิด, คนเหล่านี้จากทิศเหนือและจากทิศตะวันตก; และคนเหล่านี้จากแผ่นดินแห่งสเวเน.

๑๓ จง ร้องเพลง^๑เถิด, โอ้ สวรรค์ เบื้องบน, และ จง ปรีติยินดีเถิด, โอ้ แผ่นดินโลก; เพราะเท้าของคนเหล่านั้นที่อยู่ทิศตะวันออกจะมีเสถียรภาพ; และจงเปล่งเสียงร้องเพลงเถิด, โอ้ภูเขา; เพราะพวกเขาจะไม่ ถูก ลง ทัณฑ์ อีก ต่อไป; เพราะพระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์, และจะทรงเมตตาคนของพระองค์ ที่มีทุกข์.

๑๔ แต่, ดูเถิด, ไชอัน กล่าว: พระเจ้าทรงทอดทิ้งข้าพเจ้าแล้ว, และพระเจ้าของข้าพเจ้า ทรง ลืม ข้าพเจ้า แล้ว—แต่พระองค์จะทรงแสดงว่าพระองค์หาทรงทำเช่นนั้นไม่.

๑๕ เพราะหญิง^๑จะลืมลูกของนางที่กินนมมารดา, จนนางจะไม่มี ความ สงสาร บุตร ที่เกิดจากครรภ์ของนางได้หรือ? แท้จริงแล้ว, พวกนางอาจลืม^๑, แต่เราจะไม่ลืมเจ้า, โอิเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๖ ดูเถิด, เรา จารึก เจ้าไว้บน ฝ่ามือ^๑ของเรา; กำแพงของเจ้าอยู่ต่อหน้าเรา ตลอดเวลา.

๑๗ ลูกหลานของเจ้าจะเร่งต่อต้านผู้ทำลายเจ้า; และพวกที่ทำให้เจ้ารกร้าง^๑จะไปจากเจ้า.

๑๘ จง เหลียวมอง รอบ ๆ และ ดู: คนทั้งหมดนี้มารวมกัน^๑, และพวกเขาจะมาหาเจ้า. และเรามีชีวิตอยู่นั้นใด, พระเจ้าตรัส, เจ้าจะได้ พวกเขา ทั้ง ปวง มา เป็น อารมณ์ของเจ้าแน่นอน, เหมือนกับเครื่องประดับ, และผูกพันพวกเขาไว้มัดตั้งเจ้าสาวนั้นนั้น.

๑๙ เพราะบรรดาที่ไว้ประโยชน์ และ สถานที่รกร้างของเจ้า, และแผ่นดินแห่งความพินาศของเจ้า, แม้บัดนี้ก็จะแคบเกินไป เพราะ ด้วย เหตุ เกี่ยวกับ เหล่าผู้อยู่อาศัย; และพวกเขาที่กลืนเจ้าก็จะอยู่ห่างไกล.

๒๐ ลูกที่เจ้าจะมี, หลังจากเจ้าสูญเสียพวกเขาแรกไป, จะ กล่าว เข้าหู เจ้า อีก ว่า: สถานที่คับแคบ^๑เกินไปสำหรับข้าพเจ้า; ขอ สถานที่ให้ ข้าพเจ้า เพื่อ ข้าพเจ้า จะ พำนักอยู่เถิด.

๒๑ เวลานั้นเจ้า^๑จะกล่าวในใจเจ้า: ใครหนอให้กำเนิด คน เหล่า นี้ แก่ ข้าพเจ้า, โดยที่ข้าพเจ้าสูญเสียลูกข้าพเจ้าไป, และข้าพเจ้าเป็นหมัน^๑, เป็นเซสเลย, และโยกย้ายไปมา? และใครหนอเลี้ยงดูคนเหล่า

๑๑ ก อสย. ๖๒:๑๐;
คพ. ๑๓๓:๒๓-๓๒.
๑๒ ก อสย. ๔๓:๕-๖.
๑๓ ก อสย. ๔๔:๒๓.
๑๔ ก คมพ. สตรี, หญิง.

๗ อสย. ๔๑:๑๗;
แอลมา ๔๖:๘;
คพ. ๖๑:๓๖.
๑๖ ก ศคย. ๑๓:๖.
๑๗ ก ๓ นี้. ๒๑:๑๒-๒๐.

๑๘ ก มีคำที่ ๔:๑๑-๑๓.
๒๐ ก คบ. คับ, หรือแคบ.
๒๑ ก อส. ไชอัน.
๗ อสย. ๔๔:๑;
กพ. ๔:๒๗.

นี่มา? ดูเถิด, ข้าพเจ้าถูกทิ้งไว้ตามลำพัง; คนเหล่านี้, พวกเขาไปอยู่ที่ไหนมา?

๒๒ ดังนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าตรัส: ดูเถิด, เราจะยกมือของเราให้แก่คนต่างชาติ, และตั้งธงสัญญาณของเราให้ผู้คน; และพวกเขาจะอุ้มบุตรของเจ้ามาในอ้อมแขน พวกเขา, และจะแบกเหล่าธิดาของเจ้ามาบนบ่าพวกเขา.

๒๓ และราชา^๑จะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดู^๒เจ้า, และราชินีของพวกเขาจะเป็นมารดาผู้เลี้ยงดูเจ้า; พวกเขาจะน้อมกายลงมายังเจ้าด้วยดวงหน้าก้มสู่ดิน, และเลียชูลีบนเท้าเจ้า; และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า; เพราะเขาทั้งหลายที่รอคอยเราจะไม่อาย.

๒๔ เพราะสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมจะถูกชิงจากผู้ทรงอำนาจ, หรือเชลยที่ถูกต้องตามกฎหมาย^๓ จะได้รับการปลดปล่อยหรือ?

๒๕ แต่พระเจ้าตรัสดังนี้, แม้เชลยของผู้ทรงอำนาจเราก็จะพาไป, และสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมซึ่งเป็นของคนที่นำกลับเราก็จะปลดปล่อย; เพราะเราจะโต้แย้งกับเขาที่โต้แย้งกับเจ้า, และเราจะช่วยลูกเจ้าให้รอด.

๒๖ และเราจะเลี้ยง^๔พวกเขาที่กอดขี้เจ้าด้วยเนื้อของพวกเขาเอง; พวกเขาจะมีนมได้ด้วยเลือดของตนเองดังด้วยเหล้าองุ่นหวาน; และเนื้อหนังทั้งปวงจะรู้ว่าเรา, พระเจ้า, คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า

และพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้ทรงฤทธิ์านุภาพ^๕ของยาโคบ.

บทที่ ๒๒

อิสราเอล จะ กระจัดกระจาย ทั่ว พื้นพิภพ—คนต่างชาติจะดูแ่และบำรุงเลี้ยงอิสราเอลด้วยพระกิตติคุณในวันเวลาสุดท้าย—พระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอล และช่วยให้รอด, และคนชั่วร้ายจะเผาไหม้ดังตอข้าว—อาณาจักรของมารจะถูกทำลาย, และซาตานจะถูกพันธนาการ. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นี้ไฟ, อ่านเรื่องเหล่านี้ที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง^๖ แล้ว, พี่ ๆ ข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าและกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า: เรื่องเหล่านี้ที่เจ้าอ่านมาหมายถึงสิ่งใดหรือ? ดูเถิด, จะเข้าใจเรื่องเหล่านี้ได้ตามเรื่องที่เป็นฝ่ายวิญญาน, ซึ่งจะได้บังเกิดขึ้นตามฝ่ายวิญญานและมีชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังหรือ?

๒ และข้าพเจ้า, นี้ไฟ, กล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด สิ่งนี้แสดงให้เห็น^๗ต่อศาสนาพยากรณ์โดยสุรเสียงของพระวิญญาน^๘; เพราะโดยพระวิญญานสิ่งทั้งปวงทำให้เป็นที่รู้แก่ศาสนาพยากรณ์^๙, ซึ่งจะมาสู่ลูกหลานมนุษย์ตามเนื้อหนัง.

๒๒ก ออสย. ๖๖:๑๘-๒๐.
ข ออสย. ๑๑:๑๒; ๑๘:๓.
ค ๑ นี้. ๒๒:๘.
๒ นี้. ๑๐:๘-๙.
๒๓ก ออสย. ๖๐:๑๖.
ข ๑ นี้. ๒๒:๖.

ค ๒ นี้. ๖:๑๓; คพ. ๙๘:๒; ๑๓๓:๑๐-๑๑, ๔๕.
๒๔ก ๑ นี้. ๒๑:๒๕.
๒๖ก ๑ นี้. ๒๒:๑๓-๑๔.
ข โมไซยาห์ ๑๑:๒๒.
ค คมพ. พระเยโฮวาห์.

๒๒ ๑ก ๑ นี้. ๑๙:๒๒; ๒ นี้. ๔:๒.
๒ก ๒ ปต. ๑:๑๙-๒๑.
ข คมพ. พระวิญญานบริสุทธิ์.
ค คมพ. คำพยากรณ์, พยากรณ์.

๓ ดังนั้น, เรื่องที่ข้าพเจ้าอ่านจึงเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับเรื่องทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ^๓; เพราะดูเหมือนว่าไม่ช้าก็เร็ว, เชื้อสายแห่งอิสราเอล, จะกระจัดกระจาย^๔ไปทั่วพื้นพิภพ, และในบรรดาประชาชาติทั้งปวงด้วย.

๔ และดูเถิด, มีคนมากมายที่สูญเสียไปแล้วจากความทรงจำของผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม. แท้จริงแล้ว, ส่วนใหญ่ของเผ่า^๕ทั้งปวงถูกนำไป^๖; และพวกเขากระจัดกระจายไปมาบนเกาะ^๗ในทะเล; และพวกเขาอยู่ที่ไหนไม่มีใครในพวกเรา^๘รู้เลย, นอกจากเรารู้ว่าพวกเขาถูกนำไป.

๕ และเนื่องจากพวกเขาถูกนำไป, เรื่องเหล่านี้จึงพยากรณ์ไว้เกี่ยวกับพวกเขา, และเกี่ยวกับบรรดาคนทั้งปวงซึ่งต่อจากนี้จะกระจัดกระจายไปและปะปนกัน, เพราะพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; เนื่องจากพวกเขาจะทำใจแข็งกระด้างต่อพระองค์; ดังนั้น, พวกเขาจะกระจัดกระจายไปในบรรดาประชาชาติทั้งปวงและจะถูกคนทั้งปวงเกลียดชัง^๙.

๖ กระนั้นก็ตาม, หลังจากพวกเขาจะได้รับการดูแล^{๑๐}โดยคนต่างชาติ, และพระเจ้าทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ให้แก่คนต่างชาติและทรงตั้งพวกเขาเป็นธงสัญญา, และพวกเขาจะอุ้มลูก^{๑๑}มา

ในอ้อมแขน, และแบกบิดาไว้บนบ่าพวกเขา, ดูเถิดเรื่องเหล่านี้ซึ่งพูดไว้เป็นเรื่องฝ่ายโลก; เพราะพันธสัญญาของพระเจ้ากับบรรพบุรุษของเราเป็นดังนั้น; และหมายถึงเราในวันที่จะมาถึง, และพี่น้องทั้งหมดของเราที่เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย.

๗ และหมายความว่าเวลาจะมาถึง คือหลังจากเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมดกระจัดกระจายไปและปะปนกันแล้ว, พระเจ้าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงยกประชาชาติที่เกรียงไกรประชาชาติหนึ่งขึ้นในบรรดาคนต่างชาติ^{๑๒}, แท้จริงแล้ว, แม้มันผืนแผ่นดินนี้; และโดยพวกเขาพงศ์พันธุ์ของเราจะกระจัดกระจาย^{๑๓}ไป.

๘ และหลังจากพงศ์พันธุ์ของเรากระจัดกระจายไปแล้วพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มทำงานนำอัครจรรย^{๑๔}อย่างหนึ่งในบรรดาคนต่างชาติ, ซึ่งจะมีค่า^{๑๕}ยิ่งต่อพงศ์พันธุ์ของเรา; ดังนั้น, จึงเปรียบเหมือนกับการที่พวกเขาได้รับการบำรุงเลี้ยงโดยคนต่างชาติและอุ้มพวกเขามาในอ้อมแขนและแบกไว้บนบ่าพวกเขา.

๙ และสิ่งนี้จะมีค่า^{๑๖}ต่อคนต่างชาติด้วย; และไม่เพียงต่อคนต่างชาติแต่ต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด^{๑๗}, ในอันที่จะให้รู้ถึง

๓ก คพ. ๒๙:๓๑-๓๔.

๓ ๑ นี้. ๑๐:๑๒-๑๔;

๒ นี้. ๒๕:๑๔-๑๖.

คพ. อิสราเอล-การกระจัดกระจายของอิสราเอล.

๔ก คพ. อิสราเอล-สืบเผ่าที่สูญหายไปของอิสราเอล.

๕ ๒ นี้. ๑๐:๒๒.

๖ ๑ นี้. ๒๑:๑;

๒ นี้. ๑๐:๘, ๒๐.

๕ก ๑ นี้. ๑๙:๑๔.

๖ก ๑ นี้. ๒๑:๒๓.

๗ คพ. คนต่างชาติ.

๘ ๑ นี้. ๑๕:๑๓.

๙ก ๓ นี้. ๒๐:๒๗.

๑๐ ๑ นี้. ๑๓:๑๒-๑๔;

๒ นี้. ๑:๑๑.

๑๑ อีสย. ๒๙:๑๔; ๑ นี้. ๑๔:๗;

๒ นี้. ๒๗:๒๖. คพ. พื้นฟูพระกิตติคุณ (การ).

๓ ๒ นี้. ๑๐:๑๐-๑๑; ๓ นี้.

๑๖:๔-๗; มธ. ๕:๑๙.

๑๗ ๑ นี้. ๑๕:๑๓-๑๘;

๓ นี้. ๕:๒๑-๒๖; ๒๑:๗.

๑๙ ๑ นี้. ๑๔:๑-๕.

๒ ๒ นี้. ๒๙:๑๓-๑๔.

๓ ๒ นี้. ๓๐:๑-๗.

พันธสัญญาของพระบิดาแห่งสวรรค์ที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม, โดยตรัสว่า: ในพงศ์พันธุ์ของเจ้าตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะได้รับพร^๑.

๑๐ และพี่ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า, ยอากให้รู้ว่าตระกูลทั้งปวงของแผ่นดินโลกจะรับพรไม่ได้เว้นแต่พระองค์จะเผยให้เห็นพายุของพระองค์ในสายตาประชาชาติ.

๑๑ ดังนั้น, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงดำเนินการเผยให้เห็นพายุของพระองค์ในสายตาประชาชาติทั้งปวง, โดยทำให้บังเกิดพันธสัญญาของพระองค์และพระกิตติคุณของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็

๑๒ ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากความเป็นเชลยอีก, และพวกเขาจะถูกนำมารวม^๒กันสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของตน; และพระองค์จะทรงนำพวกเขาออกจากการปิดบังและออกจากความมืด^๓; และพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้า^๔คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด^๕ของพวกเขาและพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขา, พระผู้ทรงฤทธิ์านุภาพแห่งอิสราเอล^๖.

๑๓ และเลือดของศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชัง^๗นั้น, ซึ่งเป็นโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลกทั้งปวง, จะไหลกลับสู่

ศิระษะของตนเอง; เพราะพวกเขาจะทำสงคราม^๘ในบรรดาพวกเขาเอง, และดาบในมือ^๙ของพวกเขาเองจะตกลงบนศิระษะของตนเอง, และพวกเขาจะมีเมมาด้วยเลือดของตนเอง.

๑๔ และทุกประชาชาติ^{๑๐}ที่ทำสงครามต่อต้านท่าน, จะหันมาต่อต้านกันเอง, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, และพวกเขาจะตกลงไป^{๑๑}ในหลุมซึ่งพวกเขาขุดไว้ดักผู้คนของพระเจ้า. และคนทั้งหมดที่ต่อสู้กับไซอัน^{๑๒}จะถูกทำลาย, และโสเภณีผู้เรื่ออำนาจผู้นั้น, ผู้บิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, ศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, จะตกลงสู่สุภัสสมุธิและการพังทลายของมันจะใหญ่หลวง.

๑๕ เพราะเหตุเกิด, ศาสดาพยากรณ์กล่าว, เวลาจะมาถึงโดยรวดเร็วเมื่อชาตานั้นไม่มีอำนาจเหนือใจของลูกหลานมนุษย์อีกต่อไป; เพราะวันนั้นจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อคนจองหองและพวกเขาที่ทำชั่วทั้งหมดจะเป็นดังตอข้าว^{๑๓}; และวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาต้องถูกเผา^{๑๔}.

๑๖ เพราะเวลาจะมาถึงในไม่ช้าเมื่อพระพิโรธ^{๑๕}สุดขีดของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะเทลงบนลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; เพราะ

๑ ง นธิบ. ๔:๓๑.
จ คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
ฉ ปฐก. ๑๒:๒-๓;
๓ นี. ๒๐:๒๗;
ฮีบร. ๒:๙-๑๑.
๑๐ ก อสย. ๕๒:๑๐.
๑๑ ก คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
๑๒ คมพ. ความมืด, ทางวิญญาณ.

ค ๒ นี. ๖:๑๐-๑๑.
ง คมพ. พระผู้ช่วยให้รอด.
จ คมพ. พระเยโฮวาห์.
๑๓ ก คมพ. มาร—ศาสนจักรของมาร.
๑๔ ค นี. ๑๔:๓, ๑๕-๑๗.
ค ๑ นี. ๒๑:๒๖.
๑๕ ก ลูกา ๒๑:๑๐.
๑๖ อสย. ๖๐:๑๒; ๑ นี. ๑๔:๓; คพ. ๑๐๙:๒๕.
ค ๒ นี. ๑๐:๑๓; ๒๗:๓.

ง อสย. ๒๕:๑๒.
๑๕ ก อสย. ๕:๒๓-๒๔;
นาฮูม ๑:๑๐; มลค. ๔:๑;
๒ นี. ๑๕:๒๔; ๒๖:๔-๖;
คพ. ๖๔:๒๓-๒๔;
๑๓๓:๖๔.
๑๖ สดด. ๒๑:๓; ๓ นี. ๒๕:๑;
คพ. ๒๙:๓. คมพ. แผ่นดินโลก—การชำระล้างแผ่นดินโลก.
๑๖ ก ๑ นี. ๑๔:๑๗.

พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชั่วร้ายทำลายคนชอบธรรม.

๑๗ ดังนั้น, พระองค์จึงทรงปกป้องรักษา^๑ คนชอบธรรมไว้ โดยเดชานุภาพของพระองค์, แม้จะเป็นไปว่าพระพิโรธสุดขีดของพระองค์ต้องมาถึง, และคนชอบธรรมจะได้รับการปกป้องรักษา, แม้จนการทำลายศัตรูของพวกเขาด้วยไฟ. ดังนั้น, คนชอบธรรมจึงไม่ต้องกลัว; เพราะศัสตราพยากรณ์กล่าวไว้ดังนั้น, พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด, แม้จะเป็นไปด้วยไฟ.

๑๘ ดูเถิด, พี่ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่พี่, ว่าสิ่งเหล่านี้ต้องมาถึงในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, แม้เลือด, และไฟ, และหมอกควันก็ต้องมาถึง; และมันจำเป็นต้องมีขึ้นบนพื้นพิภพนี้; และมาสู่มนุษย์ตามเนื้อหนังหากเป็นไปว่าพวกเขาจะทำใจของตน แข็ง กระจ่าง ต่อ พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๙ เพราะดูเถิด, คนชอบธรรมจะไม่ตาย; เพราะเวลาต้องมาถึงโดยแน่แท้เมื่อพวกเขาทั้งหมดที่ต่อสู้ไซอันจะถูกตัดขาด.

๒๐ และพระเจ้าจะทรงเตรียมทางเพื่อผู้คนของพระองค์โดยแน่แท้, เพื่อให้คำของโมเสสเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งท่านพูดไว้, มีความว่า: พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงยกศัสตราพยากรณ์^๒ ผู้หนึ่งขึ้นมาให้ท่าน, ซึ่งเหมือนข้าพเจ้า; เพื่อจะได้ยืน

จากผู้นั้นในสิ่งทั้งปวงไม่ว่าเรื่องใดก็ตามที่ผู้นั้นจะกล่าวแก่ท่าน. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดที่ไม่ฟังศัสตราพยากรณ์ผู้นั้นจะถูกตัดขาด^๓ จากบรรดาผู้คน.

๒๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โนไฟ, ประกาศต่อพี่, ว่าศัสตราพยากรณ์^๔ ที่โมเสสพูดถึงนี้คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; ดังนั้น, พระองค์จะทรงดำเนินการพิพากษา^๕ ในความชอบธรรม.

๒๒ และคนชอบธรรมไม่จำเป็นต้องกลัว, เพราะพวกเขาคือคนเหล่านั้นที่จะไม่ถูกทำให้จ่าน. แต่มันเป็นอาณาจักรของมาร, ซึ่งจะสร้างขึ้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์, ซึ่งอาณาจักรนั้นสถาปนาขึ้นในบรรดาพวกเขาซึ่งอยู่ในเนื้อหนัง—

๒๓ เพราะเวลาจะมาถึงอย่างรวดเร็วเมื่อศาสนจักร^๖ ทั้งปวงที่สร้างขึ้นเพื่อหาผลประโยชน์, และคนทั้งปวงเหล่านั้นที่สร้างขึ้นเพื่อให้มิพลงเห็นเนื้อเนื้อหนัง, และคนเหล่านั้นที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นที่นิยม^๗ ในสายตาของโลก, และคนเหล่านั้นที่แสวงหาตัดหาราคะของเนื้อหนังและสิ่งต่าง ๆ ของโลก, และทำความชั่วช้าสามัญนานปีการ; แท้จริงแล้ว, ท้ายที่สุด, คนทั้งปวงเหล่านั้นที่เป็นของอาณาจักรของมารคือพวกเขาที่จำเป็นต้องหวาดกลัว, และตัวสั้น, และครั่นคร้าม^๘; พวกเขาคือคนเหล่านั้นผู้ต้องถูกโค่นล้มลงสู่

<p>๑๗ก ๒ นี. ๓๐:๑๐; โมเสส ๒:๖๑. ข ๑ นี. ๑๗:๓๓-๔๐. ๒๐ก ยอห์น ๔:๑๙; ๗:๔๐. ข คพ. ๑๓๓:๖๓. ๒๑ก นิธิป. ๑๘:๑๕, ๑๘;</p>	<p>กิจการ ๓:๒๐-๒๓; ๑ นี. ๑๐:๔; ๓ นี. ๒๐:๒๓. ข สดต. ๙๘:๙; โมเสส ๖:๕๗. ๒๓ก ๑ นี. ๑๔:๑๐;</p>	<p>๒ นี. ๒๖:๒๐. คมพ. นีออนลีในอำนาจ บุโรหิต (การ). ข ลูกา ๖:๒๖; แอลมา ๑:๓. ค ๒ นี. ๒๘:๑๙.</p>
---	---	---

ภัสรมธุลี; พวกเขาคือคนเหล่านั้นผู้ต้อง
ถูกเผาไหม้ดังตอข้าว; และนี่เป็นไปตาม
คำของศาสดาพยากรณ์.

๒๔ และเวลามาถึงอย่างรวดเร็วมื่อ
พระเจ้าทรงนำคนชอบธรรมขึ้นไป
ดัง ลูกวัว ของ คอก, และพระผู้บริสุทธิ์
แห่ง อิสราเอล ต้อง ทรง ปกครอง ด้วย
อำนาจ การ ปกครอง, และ ฤทธานุภาพ,
และเดชานุภาพ, และ รัศมี ภาพ อัน ยิ่ง
ใหญ่.

๒๕ และพระองค์ ทรง รวม ลูก ๆ ของ
พระองค์ จาก สี่ เลี้ยว ของ แผ่น ดิน โลก;
และ พระองค์ ทรง นับ จำนวน แกะ ของ
พระองค์, และ พวกเขารู้จักพระองค์; และ
จะมี แกะ คอก เดียว และ พระเมษบาล ๑ องค์
เดียว; และพระองค์จะทรงเลี้ยงแกะของ
พระองค์, และในพระองค์พวกเขาจะพบ
ทุ่งหญ้า.

๒๖ และเนื่องจากความชอบธรรมของ
ผู้คนของพระองค์, ซาดาน^๗ไม่มีอำนาจ;
ดังนั้น, จึงปลดปล่อยเขาออกมาไม่ได้
เป็นเวลาต่อเนื่องหลายปี; เพราะเขาไม่มี
อำนาจเหนือใจผู้คน, เพราะพวกเขาดำรง

อยู่ในความชอบธรรม, และพระผู้บริสุทธิ์
แห่งอิสราเอลทรงปกครอง.

๒๗ และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ,
กล่าวแก่พี่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้ต้องเกิดขึ้น
ตามเนื้อหนึ่ง.

๒๘ แต่, ดูเถิด, ประชาชาติ, ตระกูล,
ภาษา, และคนทั้งปวงจะดำรงอยู่อย่าง
ปลอดภัยในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะกลับใจ.

๒๙ และบัดนี้ ข้าพเจ้า, นิไฟ, ขอยูติ;
เพราะข้าพเจ้ายังไม่กล้าพูดต่อไปเกี่ยวกับ
กับเรื่องเหล่านี้.

๓๐ ดังนั้น, พี่ ๆ ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยาก
ให้พี่พิจารณาว่าเรื่องซึ่งเขียนไว้บนแผ่น
จารึกทองเหลือง^๘ เป็นเรื่องจริง; และเรื่อง
เหล่านี้เป็นพยานว่ามนุษย์ต้องเชื่อ ฟัง
พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๓๑ ดังนั้น, พี่ไม่จำเป็นต้องคิดว่า
ข้าพเจ้าและบิดาข้าพเจ้าเท่านั้นที่เป็น
พยาน, และสอนมันด้วย. ดังนั้น, ถ้าพี่จะ
เชื่อฟังพระบัญญัติ, และอดทนจนกว่า
ชีวิตจะหาไม่, พี่จะได้รับการช่วยให้รอด
ในวันสุดท้าย. และจึงเป็นดังนั้น. เอเมน.

<p>๒๓ ง ๒ นี. ๒๖:๖. ๒๔ ก อาโมส ๖:๔; มลค. ๔:๒; ๓ นี. ๒๕:๒. ๒๕ ก คมพ. อิสราเอล— การรวบรวมอิสราเอล. ข คมพ. พระเมษบาลผู้ ประเสริฐ.</p>	<p>ค สดต. ๒๓. ๒๖ ก วว. ๒๐:๒; แอลมา ๔๘:๑๗; คพ. ๔๓:๓๑; ๔๕:๕๕; ๘๘:๑๑๐; ๑๐๑:๒๘. คมพ. มาร. ข เจคอบ ๕:๗๖. ค คมพ. มิลเลเนี่ยม.</p>	<p>๒๘ ก คมพ. กลับใจ (การ); ให้อภิ. ๓๐ ก ๒ นี. ๔:๒. ๓๑ ก มธ. ๑๓:๑๗. คมพ. พระบัญญัติของ พระผู้เป็นเจ้า.</p>
--	---	---

หนังสือของนีไฟฉบับที่สอง

เรื่องราวเกี่ยวกับมรณกรรมของลีไฮ. พี ๑ ของนีไฟกบฏต่อท่าน. พระเจ้าทรงเตือนนีไฟให้ออกไปในแดนทูรกันดาร์. การเดินทางของท่านในแดนทูรกันดาร์, และอื่น ๆ.

บทที่ ๑

ลีไฮพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินแห่งเสรีภาพ— พงศ์พันธุ์ของท่านจะกระจัดกระจายและถูกลบทิ้งถ้าพวกเขาปฏิบัติเสฐพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล— ท่านกระตุ้นบุตรของท่านให้สวมใส่ยุทธภัณฑ์แห่งความชอบธรรม. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อนคริสตกาล.

๖๖ ระเบิดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้า, นีไฟ, ยุติการสอนที่ ๑ ข้าพเจ้าแล้ว, ลีไฮ, บิดาเรา, พูดกับพวกเขาหลายเรื่องด้วย, และอธิบายให้พวกเขาฟัง, ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดสำหรับพวกเขาในการนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๒ และท่านพูดกับพวกเขาเกี่ยวกับการกบฏของพวกเขาเมื่ออยู่บนผืนน้ำ, และพระเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตพวกเขา, ทำให้พวกเขาไม่ถูกกลืนไปในทะเล.

๓ และท่านพูดกับพวกเขาด้วยเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งคำสัญญา, ซึ่งพวกเขาได้รับ—ว่าพระเจ้าทรงเมตตาเพียงใดที่ทรง

เตือนว่าเราควรหลบหนีออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๔ เพราะ, ดุเถิด, ท่านกล่าว, พ่อเห็นนิมิต^๑, ซึ่งพ่อรู้ว่าเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว; และถ้าเรายังคงอยู่ในเยรูซาเล็มเราก็คงจะตายด้วย.

๕ แต่, ท่านกล่าว, ทั้งที่มีความทุกข์, เรายังได้รับแผ่นดินแห่งคำสัญญา^๒, แผ่นดินซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง^๓; แผ่นดินที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงทำพันธสัญญา^๔กับพ่อว่าจะเป็แผ่นดินมรดกแห่งพงศ์พันธุ์ของพ่อ. แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงทำพันธสัญญา^๕มอบแผ่นดินนี้แก่พ่อ, และแก่ลูกหลานของพ่อตลอดกาล, และคนทั้งปวงที่พระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงนำออกจากประเทศอื่น ๆ ด้วย.

๖ ดังนั้น, พ่อ, ลีไฮ, พยากรณ์ตามการทำงานของพระวิญญูณซึ่งอยู่กับพ่อ, ว่าจะไม่มีการมีผู้ใดเข้ามาในแผ่นดินนี้ได้นอกจากพระหัตถ์ของพระเจ้าจะทรงนำมาเท่านั้น.

๗ ดังนั้น, แผ่นดินนี้จึงอุทิศไว้เพื่อคนที่พระองค์จะทรงนำมา. และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะรับใช้พระองค์ตามพระ

[๒ นีไฟ]

๑ ๑ก คมพ. ผู้ประสาทพร, ปีตุ.

๒ก ๑ นี. ๑๘:๙-๒๐.

๓ก คมพ. นิมิต.

๔ ๒ พกษ. ๒๔:๑๔-๑๕;

ยรม. ๔๔:๒;

๑ นี. ๑:๔;

ฮิล. ๘:๒๐.

ค ออลมา ๙:๒๒.

๕ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.

๖ ฮีเธอร์ ๒:๙-๑๐.

ค คมพ. พันธสัญญา.

๗ก ๒ นี. ๑๐:๒๒.

๘ก ไมไซยาห์ ๒๓:๓๒;

ออลมา ๔๖:๑๐, ๒๐.

บัญญัติที่พระองค์ประทานไว้, มันจะเป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพสำหรับพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจะไม่มีวันถูกนำลงไปเป็นเชลย; หากเป็นเช่นนั้น, ก็จะเป็นเพราะความชั่วช้าสามัญ; เพราะหากความชั่วช้าสามัญมีอยู่ทั่วไปแผ่นดินนี้จะถูกสถาปนา เพราะพวกเขา, แต่สำหรับคนชอบธรรมพระเจ้าจะสืบทอดแผ่นดินนี้ตลอดกาล.

๘ และดูเถิด, เป็นพระปรีชาญาณที่ทรงเก็บแผ่นดินนี้ไว้ไม่ให้ประชาชาติอื่นรู้ในเวลา; เพราะดูเถิด, หลายประชาชาติจะเข้ามาแผ่กระจายไปทั่วแผ่นดินนี้, จนจะไม่มีที่สำหรับเป็นมรดก.

๙ ดังนั้น, พ่อ, ลีไฮ, ได้รับสัญญา, ว่าตราบเท่าที่ "คนซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงนำออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์, พวกเขาจะรุ่งเรือง" บน ผืน แผ่น ดิน นี้; และพวกเขาจะได้รับ การ รักษา ให้ พ้น จาก ประชาชาติอื่น ๆ ทั้งปวง, เพื่อพวกเขาจะได้แผ่นดินนี้เป็นของตน. และหากเป็นไปได้ พวกเขาจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขาจะได้รับพรอยู่บนผืนแผ่นดินนี้, และจะไม่มีผู้ใดข่มเหงพวกเขา, หรือเอาแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาไป; และพวกเขาจะพำนักอยู่อย่างปลอดภัยตลอดกาล.

๑๐ แต่ดูเถิด, เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, หลังจากพวก

เขาได้รับพรอันสำคัญยิ่งจากพระหัตถ์ของพระเจ้า—โดยที่มึ่มีความรู้ถึงการสร้างแผ่นดินโลก, และมนุษย์ทั้งปวง, โดยที่รู้ถึงงานสำคัญยิ่งและนำอัครรย์ของพระเจ้านับจากการสร้างโลก; โดยพลังความสามารถซึ่งประทานมาให้พวกเขาเพื่อทำสิ่งทั้งปวงโดย ศรัทธา; โดยมีบัญญัติทั้งหมดนับจากกาลเริ่มต้น, และได้รับการนำมาโดยพระคุณความดีอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์เข้ามาสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาอันมีค่านี้—ดูเถิด, พ่อกว่า, หากวันนั้นมาถึงเมื่อพวกเขาจะปฏิเสธพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พระเมสสิยาห์^๑ องค์จริง, พระผู้ไถ่ของ พวกเขา และ พระผู้ เป็น เจ้าของ ของ พวกเขา, ดูเถิด, การ พิพากษา ของ พระองค์ ผู้ทรง เทียง ธรรม จะ อยู่ บน พวกเขา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, พระองค์จะทรงนำประชาชาติอื่น ๆ มาสู่พวกเขา, และพระองค์จะประทานพลังความสามารถแก่พวกเขา, และพระองค์จะทรงเอาผืน แผ่น ดิน ใน ความ ครอบ ครอบ ของ พวกเขา ไป ลื่น, และพระองค์จะทรงทำให้ พวกเขา กระจัดกระจาย และ ถูก ลง ทัณฑ์.

๑๒ แท้จริงแล้ว, เมื่อคนรุ่นหนึ่งผ่านไปสู่อีกคนรุ่นหนึ่งจะมีการนองเลือด^๒, และจะมีการมาเยือน ครั้ง รุนแรง ใน บรรดา พวกเขา; ดังนั้น, ลูกของพ่อ, พ่ออยาก

๗๗ ๒ นี้. ๑๐:๑๑.
 คมพ. เสรีภาพ.
 ค แอลมา ๔๕:๑๐-๑๔, ๑๖;
 มอริ. ๑:๑๗;
 อีเธอร์ ๒:๘-๑๒.

๙/๗ ๒ นี้. ๔:๔;
 แอลมา ๓:๑๓.
 ข ฉวิป. ๒๓:๙.
 ค คมพ. เชื้อฟิง (การ), เชื้อ ฟิง (คนที่).

๑๐/๗ คมพ. พระเมสสิยาห์.
 ๑๐/๗ ๑ นี้. ๑๓:๑๒-๒๐;
 มอริ. ๕:๑๙-๒๐.
 ข ๑ นี้. ๒๒:๗.
 ๑๒/๗ มอริ. ๑:๑๑-๑๓, ๔:๑๑.

ให้ลูกจำไว้; แท้จริงแล้ว, พ่ออยากให้ลูก
สดับฟังคำพ่อ.

๑๓ โอัจงตื่น; ตื่นจากการหลับสนิทเกิด,
แท้จริงแล้ว, แม้จากการหลับของนรก,^๑
และสดับทำให้หลุดจากโซ่^๒ อันน่าสะพรึง
กลัวซึ่งผูกมัดลูกอยู่, ซึ่งเป็นโซ่ที่ผูกมัด
ลูกหลานมมนุษย์, ซึ่งนำพวกเขาลงไปเป็น
เชลยที่ห้วง^๓ นีรันดร์แห่งความเศร้าหมอง
และความโศกเศร้า.

๑๔ จงตื่นเกิด! และจงลุกขึ้นจากภัส-
มธุลี, และฟังคำของพ่อ^๔ ผู้กำลังสั้นอยู่,
ซึ่งไม่ช้าลูกจะต้องเอาแขนขาของเขาไป
วางในหลุมศพ^๕ อันเย็นและเจี๊ยบ, ซึ่งจาก
ที่นั่นไม่มีผู้เดินทางคนใดกลับมาได้; และ
อีกไม่กัวันพ่อก็จะไปตามวิถีทางของมวล
แผ่นดินโลกนี้^๖.

๑๕ แต่ ดูเกิด, พระเจ้า ทรงไถ่^๗ จิต
วิญญาณของพ่อจากนรก; พ่อเห็นรัศมี
ภาพของพระองค์, และพระเจ้าทรงโอบ
พ่อไว้ในพาหุ^๘ แห่งความรักของพระองค์^๙
ชั่วนีรันดร์.

๑๖ และพ่อปรารถนาให้ลูกระลึกถึงการ
ยึดถือกฎ เกณฑ์^{๑๐} และคำ พิพากษาของ
พระเจ้า; ดูเกิด, นี่เป็นความหวังเฝ้ายของ
จิตวิญญาณพ่อมาตั้งแต่ต้น.

๑๗ ใจ พ่อ ถูก ถ่วง ลง ด้วย โทมนัส เป็น

ครั้ง คราว, เพราะ พอก ล้ว, เกลือก ความ
แข็งกระด้างของใจลูกพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของลูกจะเสด็จมาหาลูกในพระพิโรธ^{๑๑}
สุดขีดของพระองค์, จนลูกถูกตัดขาด^{๑๒}
และถูกทำลายตลอดกาล;

๑๘ หรือไม่, ก็คำสาปแช่งจะมาถึงลูก
เป็นเวลาต่อเนืองหลายรุ่น^{๑๓}; และลูกจะ
ถูกเยือนด้วยตาบ, และความอดอยาก,
และถูกเกลียดชัง, และถูกนำไปตามความ
ประสงค์และการเป็นเชลยของมาร^{๑๔}.

๑๙ ใจลูกของพ่อ, เพื่อสิ่งเหล่านี้จะได้
ไม่มาถึงลูก, แต่เพื่อลูกอาจจะเป็นผู้คน
ซึ่งได้รับเลือกสรรแล้วว่ดีที่สุดและเป็น
ที่โปรดปราน^{๑๕} ของพระเจ้า. แต่ดูเกิด, พระ
ประสงค์ของพระองค์จงสำเร็จ; เพราะวิถี
ทางของพระองค์ เป็น ความชอบธรรม^{๑๖}
ตลอดกาล.

๒๐ และพระองค์ตรัสว่า: ตราบเท่าที่^{๑๗}
พวกเจ้าจะรักษาบัญญัติ^{๑๘} ของเราพวกเจ้า
จะรุ่งเรือง^{๑๙} อยู่ในแผ่นดิน; แต่ตราบเท่าที่
พวกเจ้าจะไม่รักษาบัญญัติของเราพวกเจ้า
จะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา.

๒๑ และบัดนี้เพื่อจิตวิญญาณของพ่อ
จะมีความปลื้มปิติในลูก, และเพื่อใจพ่อ
จะจากโลกนี้ไปด้วยความยินดีเพราะลูก,
เพื่อพ่อจะไม่ถูกนำลงสู่หลุมศพด้วยความ

๑๓ก คมพ. นรก.
ข แอลมา ๑๒:๙-๑๑.
ค ๑ นี้. ๑๕:๒๘-๓๐;
ยี่ล. ๓:๒๙-๓๐.
๑๔ก คมพ. บิดามารดา.
ข คมพ. ความตาย, ทาง
ร่างกาย.
ค ยชว. ๒๓:๑๔.
๑๕ก แอลมา ๓๖:๒๘.
คมพ. ชดใช้ (การ).
ข เจคอบ ๖:๕;

แอลมา ๕:๓๓;
๓ นี้. ๙:๑๔.
ค รีม. ๘:๓๙.
คมพ. รัก (ความ).
๑๖ก ฉฐ. ๔:๕-๘;
๒ นี้. ๕:๑๐-๑๑.
๑๗ก ๒ นี้. ๕:๒๑-๒๔;
แอลมา ๓๖:๑-๑๙.
ข โมไซยาห์ ๑๒:๘.
๑๘ก ๑ นี้. ๑๒:๒๐-๒๓.
ข คมพ. มาร.

๑๙ก คมพ. เลือก (ได้รับ),
เลือกไว้ (ที่) (วิเศษณ์
หรือนาม).
ข ไฮเซยา ๑๔:๙.
๒๐ก เจอิม ๑:๙;
โมไซยาห์ ๑:๖-๗;
แอลมา ๙:๓๓-๑๔.
ข ลินต. ๒๖:๓-๑๔;
โยเอล ๒:๒๓-๒๖.
ค สดต. ๖๗:๖;
โมไซยาห์ ๒:๒๑-๒๕.

เศรั้าโศกและโทมนัส, จงลุกขึ้นจากภัส-
มธุลี, ลูกของพ่อ, และจงเป็นลูกผู้ชาย”,
และจงเด็ดเดี่ยวในความคิดเดี่ยว”และ
จิตใจเดี่ยว, สามัคคีกันในทุกสิ่ง, เพื่อลูก
จะไม่ลงไปสู่การเป็นเชลย;

๒๒ เพื่อลูกจะไม่ถูกสาปแช่งด้วยการ
สาปแช่งอันสาหัส; และ, เพื่อลูกจะไม่
ก่อความขุ่นเคืองพระทัยพระเจ้า
ผู้ทรงเที่ยงธรรม”ให้เกิดกับลูก, จงไป
สู่ความพินาศด้วย, แท้จริงแล้ว, ความ
พินาศอันเป็นนิรันดร์ของทั้งจิตวิญญาณ
และร่างกาย.

๒๓ ตื่นเถิด, ลูกพ่อ; จงสวมยุทธภัณฑ์
แห่งความชอบธรรม”. จงสะบัดให้หลุด
จากโซ่ที่ผูกมัดลูกอยู่, และออกมาจาก
ความมืดมัว, และจงลุกขึ้นจากภัสมธุลี.

๒๔ จงอย่ากบฏต่อด้านน้องชายของลูก
อีกต่อไป, ซึ่งนิมิตที่เขาเห็นนั้นประเสริฐ
นัก, และเป็นผู้รักษาพระบัญญัติมาตั้งแต่
เวลาที่เรากลับจากเยรูซาเล็ม; และผู้ซึ่ง
เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็น
เจ้า, ในการนำเราไปสู่แผ่นดินแห่งคำ
สัญญา; เพราะหากมีไซ่เพราะเขาแล้ว, เรา
ต้องตายด้วยความหิว”ในแดนทุรกันดาร;
กระนั้นก็ตาม, ลูกยังหมายมั่นจะเอาชีวิต
เขา; แท้จริงแล้ว, และเขาทนรับโทมนัส
ยิ่งเพราะลูก.

๒๕ และ พ่อ ก้าว และ ตัว สั้น อย่าง ยิง
เพราะลูก, ด้วยกลัวว่าเขาจะทนทุกข์อีก;

เพราะดูเถิด, ลูกกล่าวหาว่าเขาแสวงหา
พลังอำนาจและสิทธิอำนาจ”เหนือลูก; แต่
พ่อรู้ว่าเขาไม่ได้แสวงหาพลังอำนาจและ
สิทธิอำนาจเหนือลูกเลย, แต่เขาแสวงหา
รัศมีภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า, และความ
ผาสุกนิรันดร์ของลูกเอง.

๒๖ และลูกพร่าบ่นเพราะเขาตรงไปตรง
มากับลูก. ลูกกล่าวว่าเขาใช้ถ้อยคำรุนแรง”;
ลูกกล่าวว่าเขาโกรธลูก; แต่ดูเถิด, ถ้อยคำ
รุนแรงของเขา เป็น ถ้อยคำ รุนแรงของ
พลังแห่งพระวจนะ พระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่ง
อยู่กับเขา; และสิ่งที่ลูกเรียกว่าความโกรธ
นั่นคือความจริง, ตามที่อยู่ในพระเจ้าเป็น
เจ้า, ซึ่งเขาควบคุมไม่ได้, โดยแสดงให้
ประจักษ์อย่างอาจหาญเกี่ยวกับความชั่ว
ช้าสามานย์ของลูก.

๒๗ และจึงจำเป็นที่อำนาจของพระเจ้า
เป็นเจ้า”ต้องอยู่กับเขา, แม้กับคำสั่งของ
เขาที่ลูกจะต้องเชื่อฟัง. แต่ดูเถิด, มีไซ่
เขา, แต่เป็นพระวิญญาณ”ของพระเจ้า
ซึ่งอยู่ในเขา, ที่เปิดปาก”เขาให้เอ่ยวาจา
ซึ่งเขาปิดไว้ไม่ได้.

๒๘ และบัดนี้ลูกพ่อ, เลมัน, และเล-
มิวเอล, และแซมด้วย, และลูกพ่อผู้เป็น
บุตรของอิชมาเอลด้วย, ดูเถิด, หากลูก
จะสดับฟังเสียงของนิไฟลูกจะไม่พินาศ.
และหากลูกจะสดับฟังเขาพ่อจะให้พร”แก่
ลูก, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นพรแรกของพ่อ.

๒๙ แต่หากลูกจะไม่สดับฟังเขาพ่อจะ

๒๑ก ๑ ซมีอ. ๔:๓;
๑ พกษ. ๒:๒.
ข โยเสส ๗:๑๘.
๒๒ก คพ. ๓:๔.
๒๒ก อฟ. ๖:๑๑-๑๓.
๒๔ก ๑ นิ. ๑๖:๓๒.

๒ นิ. ๑๖:๓๗.
๒๕ก ปฐก. ๓๗:๙-๑๑.
๒๖ก สภษ. ๑๕:๑๐;
๑ นิ. ๑๖:๒;
โมโร. ๙:๔;
คพ. ๑๒๑:๔๑-๔๓.

๒๗ก ๑ นิ. ๑๗:๔๘.
ข คพ. ๑๒๑:๔๓.
ค คพ. ๓๓:๘.
๒๘ก คมพ. สิทธิบุตรหัวปี.

เอาพรแรก^๖ของพ่อไป, แท้จริงแล้ว, แม่พรของพ่อ, และมันจะอยู่กับเขา.

๓๐ และบัดนี้, โซรัม, ข้าพเจ้าพูดกับท่าน: ดูก่อน, ท่านเป็นคนใช้ของเลบัน^๗; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ยังทรงพาท่านออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเป็นเพื่อนแท้ของนีไฟ, ลูกข้าพเจ้า, ตลอดกาล.

๓๑ ด้วยเหตุนี้, เพราะท่านซื่อสัตย์พงศ์พันธุ์ของท่านจึงได้รับพรกับพงศ์พันธุ์ของเขา^๘, เพื่อพวกเขาจะพำนักอยู่ในความรุ่งเรืองยืนนานบนผืนแผ่นดินนี้; และไม่มีสิ่งใด, นอกจากจะเป็นความชั่วช้าสามานย์ในบรรดาพวกเขา, ที่จะเป็นอันตรายหรือรบกวนความรุ่งเรืองของพวกเขาบนผืนแผ่นดินนี้ตลอดกาล.

๓๒ ดังนั้น, หากท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, พระเจ้าทรงอุทิศแผ่นดินนี้ไว้เพื่อความมั่นคงของพงศ์พันธุ์ท่านกับพงศ์พันธุ์ของบุตรข้าพเจ้า.

บทที่ ๒

การไถ่จะเกิดขึ้นโดยผ่านพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์—เสรีภาพในการเลือก (สิทธิเสรี) สำคัญต่อการดำรงอยู่และความก้าวหน้า—อาดัมตกเพื่อมนุษย์จะเป็นอยู่—มนุษย์มีอิสระที่จะเลือกเสรีภาพและชีวิตนิรันดร์. ประมาณ ๕๘๘-๕๙๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เจคอบ, พ่อพูดกับลูก: ลูกเป็นลูกคนแรก^๙ของพ่อในวันเวลาแห่งความยากลำบากของพ่อในแดนทุรกันดาร. และดูก่อน, ในวัยเด็กของลูกลูกต้องรับความทุกข์และโศกเศร้า, เพราะความรุนแรงจากที่ ๆ ของลูก.

๒ กระนั้นก็ตาม, เจคอบ, ลูกคนแรกของพ่อในแดนทุรกันดาร, ลูกรู้จักความยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า; และพระองค์จะทรงอุทิศความทุกข์ของลูกให้เป็นพรของลูก.

๓ ด้วยเหตุนี้, จิตวิญญาณลูกจะได้รับพร, และลูกจะดำรงอยู่อย่างปลอดภัยกับนีไฟ, พี่ของลูก; และลูกจะใช้วันเวลาของลูกในการรับใช้พระผู้เป็นเจ้าของลูก. ดังนั้น, พ่อรู้ว่าพระองค์ทรงไถ่ลูกแล้ว, เพราะความชอบธรรมของพระผู้ไถ่ของลูก; เพราะลูกเห็นแล้วว่าในความสมบูรณ์แห่งเวลาพระองค์จะเสด็จมาเพื่อนำความรอดมาสู่มนุษย์.

๔ และลูกเห็นรัศมีภาพของพระองค์แล้วในวัยเยาว์ของลูก^{๑๐}; ดังนั้น, ลูกได้รับพรแม้ตั้งคนที่พระองค์จะทรงปฏิบัติศาสนกิจให้ในเนื้อหนัง; เพราะพระวิญญาณทรงเป็นเหมือนกัน, ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล. และพระองค์ทรงเตรียมทางไว้ตั้งแต่การตกของมนุษย์, และความรอดเป็นของได้เปล่า^{๑๑}.

๕ และมนุษย์ได้รับการสั่งสอนอย่างเพียงพอจนพวกเขา^{๑๒}รู้จักความดีจากความชั่ว^{๑๓}. และกฎประทานให้มนุษย์. และโดย

๒๓๗ อับรา. ๑:๓.
๓๐๗ ๑ นี้. ๔:๒๐, ๓๕.
๓๑๗ ๒ นี้. ๕:๖.

๒ ๑๗ ๑ นี้. ๑๘:๗.
๔๗ ๒ นี้. ๑๑:๓;
เจคอบ ๗:๕.

๗ คมพ. พระคุณ.
๕๗ โมโร. ๗:๑๖.

กฎไม่มีเนื้อหนังใดถูกต้อง^๖; หรือ, โดยกฎมนุษย์ถูกตัดขาด^๗. แท้จริงแล้ว, โดยกฎฝ่ายโลกพวกเขาถูกตัดขาด; และโดยกฎฝ่ายวิญญาณพวกเขาพินาศจากสิ่งดี, และกลับเศร้าหมองตลอดกาลด้วย.

๖ ดังนั้น, การไถ่^๖เกิดขึ้นโดยและผ่านพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์; เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระคุณและความจริง^๖.

๗ ดุเถิด, พระองค์ทรงพลีพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาทดแทนบาป^๗, เพื่อสนองตอบเจตนาธรรมณ์ของกฎ, ให้คนทั้งปวงผู้มีใจซอกซำและวิญญาณที่สำนึกผิด; และจะสนองตอบเจตนาธรรมณ์ของกฎ^๗ ให้ใครอีกไม่ได้เลย.

๘ ดังนั้น, ความสำคัญนั้นใหญ่หลวงเพียงใดที่จะทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลก, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าไม่มีเนื้อหนังใดจะสามารถพำนักอยู่ในที่ประทับของ พระผู้ เป็น เจ้า ได้, นอกจากจะเป็นโดยผ่าน^๘ ความ ดึงาม, และพระเมตตา, และพระคุณของพระเมสสิยาห์ผู้บริสุทธิ์, ผู้ทรงพลีพระชนม์ชีพของพระองค์ตามเนื้อหนัง, และทรงมีพระชนม์ชีพ อีก โดย อำนาจ ของ พระวิญญาณ, เพื่อพระองค์จะทรงทำให้เกิด

การฟื้นคืนชีพิตของ คนตาย^๘, โดยทรงเป็นคนแรกที่จะลุกขึ้นมา.

๙ ดังนั้น, พระองค์จึงเป็นผลแรกถวายแด่ พระผู้ เป็น เจ้า, ด้วยเหตุที่พระองค์จะทรงวิงวอนแทน^๙ ลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; และคนที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ การช่วย ให้รอด.

๑๐ และเพราะการวิงวอนแทนคนทั้งปวง^๙, มนุษย์ทั้งปวงมาสู่พระผู้เป็นเจ้า; ดังนั้น, พวกเขาขึ้นอยู่กับที่ประทับของพระองค์, เพื่อรับการพิพากษา^{๑๐} ของพระองค์ตามความจริงและความบริสุทธิ์^{๑๐} ที่มีอยู่ในพระองค์. ดังนั้น, เจตนาธรรมณ์ของกฎซึ่งพระผู้บริสุทธิ์ประทานให้, เพื่อทำให้เกิดการลงโทษซึ่งมาพร้อมกฎ, ซึ่งการลงโทษที่มาพร้อมกฎนั้นเป็นการตรงกันข้ามกับสิ่งที่เป็ความสุซึ่งมาพร้อมกฎ, เพื่อสนองตอบเจตนาธรรมณ์ของการชดใช้^{๑๐}—

๑๑ เพราะจำเป็นต้อง, มีการตรงกันข้าม^{๑๑} ในสิ่งทั้งปวง. หาไม่แล้ว, ลูกคนแรกของพ่อในแดนทुरुกันดาร, ความชอบธรรมไม่สามารถเกิดขึ้นได้, ไม่ทั้งความชั่วร้าย, ไม่ทั้งความบริสุทธิ์หรือความเศร้าหมอง, ไม่ทั้งดีหรือชั่ว. ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงจำเป็น

๕ข รีม. ๓:๒๐; ๒ นิ. ๒๕:๒๓; แอลมา ๔:๒๑-๒๖. คมพ. แก่ต่าง (การ), รับรอง (การ). ค ๑ นิ. ๑๐:๖; ๒ นิ. ๙:๖-๓๙; แอลมา ๑๑:๔๐-๔๕; ๑๒:๑๖, ๒๔; ๕:๒:๖-๑๑; ยีล. ๑๔:๑๕-๑๘. ๖ก ๑ นิ. ๑๐:๖; ๒ นิ. ๒๕:๒๐; แอลมา ๑๒:๒๒-๒๕. คมพ. แผนแห่งการไถ่. ๗ คมพ. พระเมสสิยาห์.

ค ยอห์น ๑:๑๔, ๑๗; โมเสส ๑:๖. ๗ก คมพ. ชดใช้ (การ). ข รีม. ๑๐:๔. ๘ก ๒ นิ. ๒๕:๒๐; ๓๑:๒๑; โมไซยาห์ ๔:๙; ๕:๙; แอลมา ๓๙:๙. ๙ ๑ ครี. ๑๕:๒๐; แอลมา ๗:๑๒; ๑๒:๒๔-๒๕; ๔:๒:๒๓. คมพ. ฟื้นคืนชีพิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).

๙ก อสย. ๕๓:๑-๑๒; ไมเซยาห์ ๑๔:๑๒; ๑๕:๙-๙. ๑๐ก คมพ. พระผู้ไถ่. ข คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย. ค คมพ. บริสุทธิ์ (ความ), ศักดิ์สิทธิ์ (ความ). ๖ ๒ นิ. ๙:๗, ๒๑-๒๒, ๒๖; แอลมา ๒๒:๑๔; ๓๓:๒๒; ๓๔:๙. ๑๑ก คพ. ๒๙:๓๙; ๑๒๒:๕-๙. คมพ. ยกลำบาก (ความ).

ต้อง เป็น สารประกอบในหนึ่งเดียว; ดังนั้น, หากมันจะเป็นร่างเดียวกันก็จำเป็น ต้อง คงอยู่เหมือนตาย, โดยไม่มีชีวิตทั้ง ไม่มีความตาย, หรือความเนาเปื่อยหรือ ความไม่เนาเปื่อย, ความสุขหรือความเศร้า หมอง, ทั้งมีความรู้สึกหรือไม่มีความรู้สึก.

๑๒ ดังนั้น, มันจำเป็นต้องสร้างขึ้นตั้ง สิ่งที่เราได้; ดังนั้นจะไม่มีจุด ประสงค์^๑ ในเจตนารมณ์ของการสร้างของมัน. ดังนั้น, สิ่งนี้จำเป็นต้องทำลายปรัชญาญาณ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ จุด ประสงค์ นิรันดร์ของพระองค์, และเดชาภาพ, และพระเมตตา, และความยุติธรรม^๒ ของ พระผู้เป็นเจ้าด้วย.

๑๓ และหากลูกจะกล่าวว่าไม่มีกฎ^๓, ลูก จะกล่าวด้วยว่าไม่มีบาป. หากลูกจะกล่าวว่าไม่มีบาป, ลูกจะกล่าวด้วยว่าไม่มี ความ ชอบธรรม. และหากไม่มี ความชอบธรรม ก็ไม่มีความสุข. และหากไม่มี ความชอบ ธรรมหรือความสุขก็ไม่มีโทษหรือความ เศร้าหมอง. และหากไม่มีสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี พระผู้เป็นเจ้า^๔. และหากไม่มีพระผู้เป็น เจ้าเราก็ได้เป็นอยู่ไม่, ทั้งแผ่นดินโลกก็ หาได้เป็นอยู่ไม่; เพราะจะมีการสร้างของ สิ่งต่าง ๆ ไม่ได้, ทั้งที่จะกระทำหรือถูก กระทำ; ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงต้องสูญสิ้นไป.

๑๔ และบัดนี้, ลูก ๆ ของพ่อ, พ่อพูด

เรื่องเหล่านี้กับลูกเพื่อประโยชน์และการ เรียนรู้ของลูก; เพราะมีพระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์ทรงสร้าง^๕ สิ่งทั้งปวง, ทั้งฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวง ที่อยู่ therein, ทั้งสิ่งที่จะกระทำและสิ่งที่จะ ถูกกระทำ^๖.

๑๕ และเพื่อนำมาซึ่งจุดประสงค์^๗ นิ- รันดร์ของพระองค์ในเจตนารมณ์ของ มนุษย์, หลังจากพระองค์ทรงสร้างบิดา มารดาแรกของเรา, และบรรดาสัตว์ใน ทุ่งและสัตว์ปีกในอากาศแล้ว, และท้าย ที่สุด, สิ่งทั้งปวงที่สร้างขึ้น, จำเป็นต้อง มีการตรงกันข้าม; แม้ผลไม้^๘ ต้องห้าม^๙ เป็นการตรงกันข้ามกับต้นไม้แห่งชีวิต^{๑๐}; อย่างหนึ่งหวานและอีกอย่างหนึ่งขม.

๑๖ ดังนั้น, พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึง ประทานแก่มนุษย์เพื่อเขาจะกระทำด้วย ตนเอง^{๑๑}. ดังนั้น, มนุษย์กระทำด้วยตนเอง ไม่ได้นอกจากจะเป็นว่าเขามีแรงจูงใจ^{๑๒} จากอย่างหนึ่งหรืออีกอย่างหนึ่ง.

๑๗ และพ่อ, ลีฮ, ตามเรื่อง^{๑๓}ที่พ่ออ่าน มาแล้ว, จำเป็นต้องคิดว่าเทพ^{๑๔}องค์หนึ่ง ของพระผู้เป็นเจ้า, ตกจากสวรรค์^{๑๕}, ตาม เรื่องที่เขียนไว้; ดังนั้น, เขากลายเป็นมาร^{๑๖}, โดยที่แสวงหา สิ่งชั่วร้าย ต่อ พระพักตร์ พระผู้เป็นเจ้า.

๑๘ และเพราะเขาได้ตกจาก สวรรค์,

๑๒ก คพ. ๘๘:๒๕-๒๖.
คพ. แผ่นดินโลก—
สร้างไว้สำหรับมนุษย์.
ข คพ. ยุติธรรม (ความ).
๑๓ก ๒ นี้. ๙:๒๕.
ข แอลมา ๔:๒:๑๓.
๑๔ก คพ. สร้าง (การ).
ข คพ. ๙๓:๓๐.
๑๕ก อสย. ๔:๕:๑๘;

แอลมา ๔:๒:๒๖;
โมเสส ๑:๓๑, ๓๙.
ข ปฐก. ๓:๖;
แอลมา ๑๒:๒๑-๒๓.
ค ปฐก. ๒:๑๖-๑๗;
โมเสส ๓:๑๗.
ง ปฐก. ๒:๙;
๑ นี้. ๑๕:๒๒, ๓๖;
แอลมา ๓๒:๔๐.

๑๖ก ๒ นี้. ๑๐:๒๓;
แอลมา ๑๒:๓๑.
คพ. สิทธิเสรี.
ข คพ. ๒๙:๓๙-๔๐.
๑๗ก คพ. มาร.
ข อสย. ๑๔:๑๒; ๒ นี้. ๙:๘;
โมเสส ๔:๓-๔;
อับรา. ๓:๒๗-๒๘.
ค คพ. มาร.

และเศร้้าหมองตลอดกาล, เขาแสวงหาความเศร้้า หมองให้มนุษย์ชาติ ทั้ง ปวงด้วย". ดังนั้น, เขากล่าวกับเอวา", แท้จริงแล้ว, แม้ภูตีกดาบรร์พ์ตัว นั้น, ผู้เป็นมาร, ผู้เป็นบิดาของความเท็จ ทั้ง ปวง, ดังนั้น เขากล่าว: จงรับ ส่วนผลไม้ ต้องห้ามเถิด, และเจ้าจะไม่ตาย, แต่เจ้าจะเป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่รู้ความดีและความชั่ว".

๑๙ และหลังจากอาดัมและเอวารับส่วน^๑ ผลไม้ต้องห้ามแล้วพวกท่านถูกขับออกจากสวนเอเดน", ให้ไปทำไร้ไร้ไร้.

๒๐ และพวกท่านให้กำเนิดลูกหลาน; แท้จริงแล้ว, แม้ครอบครัว^๒ ของแผ่นดินโลกทั้งปวง.

๒๑ และวันเวลาของลูกหลานมนุษย์^๓ ยืดออกไป, ตามพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อพวกเขาอาจกลับใจ^๔ ขณะอยู่ในเนื้อหนัง; ดังนั้น, สภาพของพวกเขากลายเป็น สภาพ ของ การ ทดลอง^๕, และ เวลาของพวกเขายืดออกไป, ตามพระบัญญัติ ซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ลูกหลาน มนุษย์. เพราะ พระองค์^๖ ประทานพระบัญญัติ ว่า มนุษย์ ทั้ง ปวง ต้อง กลับใจ; เพราะพระองค์ทรงแสดงต่อมนุษย์

ทั้งปวงว่าพวกเขาหลงไป^๗, เพราะการล่วงละเมิดของบิดามารดาพวกเขา.

๒๒ และบัดนี้, ดุเถิด, หากอาดัมไม่ล่วงละเมิดท่านจะไม่ตก, แต่ท่านจะคงอยู่ในสวนเอเดน. และสิ่งทั้งปวงที่สร้างขึ้นต้องคงอยู่ในสภาพเดิมดังที่มันเป็นอยู่หลังจากที่สร้างขึ้นแล้ว; และต้องคงอยู่ตลอดกาล, และไม่มีที่สุด.

๒๓ และพวกท่านจะไม่มีลูก^๘; ด้วยเหตุนี้พวกท่านจะคงอยู่ในสภาพของความไร้เดียงสา, ไม่มีปีติ, เพราะพวกท่านไม่รู้จักความเศร้้าหมอง; ไม่ทำความดี, เพราะพวกท่านไม่รู้จักบาป.

๒๔ แต่ดูเถิด, สิ่งทั้งปวงกระทำไปโดยปรีชาญาณของพระองค์ผู้ทรงรู้แจ้งในสรรพสิ่ง^๙.

๒๕ อาดัม^{๑๐} ตก^{๑๑} เพื่อมนุษย์จะเป็นอยู่; และมนุษย์เป็นอยู่, เพื่อพวกเขาจะมีปีติ^{๑๒}.

๒๖ และ พระ เมส สียาห์^{๑๓} เสด็จมาในความ สมบูรณ์ แห่ง เวลา, เพื่อพระองค์จะทรงไถ่^{๑๔} ลูกหลานมนุษย์จากการตก. และเพราะพระองค์ทรงไถ่พวกเขาจากการ ตก พวกเขา ย่อม เป็น อิสระ^{๑๕} ตลอดกาล, รู้จัก แยกแยะดี ชั่ว; กระทำ ด้วยตนเอง และ มิ ถูก กระทำ, นอกจาก เป็น

๑๘ก ๒ นิ. ๒:๑๙-๒๓;

๓ นิ. ๑๘:๑๘;

คพ. ๑๐:๒๒-๒๗.

ข คมพ. เอวา.

ค ๒ นิ. ๒:๘;

โมเสส ๔:๔.

ง ปฐก. ๓:๕;

แอลมา ๒๓:๕;

โมโร. ๗:๑๕-๑๙.

๑๙ก แอลมา ๑๒:๓๑.

คมพ. การตกของอาดัม

และเอวา.

ข คมพ. เอเดน.

๒๐ก คพ. ๑๓:๓๘-๓๙.

๒๑ก แอลมา ๑๒:๒๔;

โมเสส ๔:๒๓-๒๕.

ข แอลมา ๓๔:๓๒.

คมพ. กลับใจ (การ).

ค คมพ. มรรตัย (ความเป็น).

ง เจคอบ ๗:๑๒.

๒๓ก โมเสส ๕:๑๑.

๒๔ก คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ

ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.

๒๕ก คมพ. อาดัม.

ข โมเสส ๖:๔๘.

คมพ. การตกของอาดัม

และเอวา.

ค คมพ. มรรตัย (ความเป็น).

ง โมเสส ๕:๑๐.

คมพ. ปีติ; มนุษย์, มนุษย์

ทั้งหลาย.

๒๖ก คมพ. พระเมสสียาห์.

ข คมพ. แผนแห่งการไถ่.

ค แอลมา ๔:๒๗;

ยีส. ๑๔:๓๐.

ไปโดยโทษของกฎในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่ง, ตามพระบัญญัติซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าประทานไว้.

๒๗ ดังนั้น, มนุษย์เป็นอิสระตามเนื้อหนัง; และสิ่งทั้งปวงซึ่งสมควรแก่มนุษย์ประทานให้พวกเขา. และพวกเขาเป็นอิสระที่จะเลือกเสรีภาพและชีวิตนิรันดร์, โดยผ่านพระเจ้าเป็นสื่อกลางที่ยิ่งใหญ่ของมวลมนุษย์, หรือจะเลือกการเป็นเชลยและความตาย, ตามการเป็นเชลยและอำนาจของมาร; เพราะเขาแสวงหาเพื่อจะให้มนุษย์ทั้งปวงเศร้าหมองเหมือนตัวเขา.

๒๘ และบัดนี้, ลูกของพ่อ, พ่ออยากให้คุณมองหาพระเจ้าเป็นสื่อกลางที่ยิ่งใหญ่องค์นี้, และสดับฟังพระบัญญัติอันสำคัญยิ่งของพระองค์; และซื้อสัตย์ต่อพระวามณะของพระองค์, และเลือกชีวิตนิรันดร์, ตามพระประสงค์ของพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์;

๒๙ และไม่เลือกความตายนิรันดร์, ตามความประสงค์ของเนื้อหนังและความชั่วซึ่งอยู่ในนั้น, ซึ่งให้พลังความสามารถแก่วิญญาณของมารที่จะจับเป็นเชลย, นำลูกลงนรก, เพื่อเขาจะปกครองเหนือลูกในอาณาจักรของเขาเอง.

๓๐ พ่อพูดสองสามคำนี้ไว้แก่ลูกทุกคน, ลูก ๆ ของพ่อ, ในวันเวลาสุดท้ายแห่งการทดลองของพ่อ; และพ่อเลือกส่วนดี, ตามคำของศาสดาพยากรณ์. และพ่อไม่มีจุด

ประสงค์อื่นใดนอกจากจะเป็นความผาสุกอันเป็นนิจของจิตวิญญาณลูก. เอเมน.

บทที่ ๓

โยเซฟในอียิปต์เห็นชาวนี้ไฟในนิมิต— ท่านพยากรณ์เกี่ยวกับโจเซฟ สมิธ, ผู้หยั่งรู้แห่งยุคสุดท้าย; เกี่ยวกับโมเสส, ผู้จะปลดปล่อยอิสราเอล; และเกี่ยวกับการมาปรากฏของพระคัมภีร์มอรมอน. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้พ่อพูดกับลูก, โจเซฟ, ลูกคนสุดท้ายของพ่อ. ลูกกำเนิดในแดนทूरกันดารแห่งความทุกข์ของพ่อ; แท้จริงแล้ว, ในเวลาแห่งโศกอันใหญ่หลวงที่สุดของพ่อ แม่ของลูกได้ให้กำเนิดลูก.

๒ และขอพระเจ้าทรงอุทิศแผ่นดินนี้ไว้, ซึ่งเป็นแผ่นดินที่มีค่าที่สุดให้ลูกด้วย, เพื่อเป็นมรดกของลูกและมรดกของวงศ์พันธุ์ลูกกับพี่ๆ ของลูก, เพื่อความมั่นคงของลูกตลอดกาล, หากเป็นไปได้ว่าลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าบริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๓ และบัดนี้, โจเซฟ, ลูกคนสุดท้ายของพ่อ, ผู้ที่พ่อพาออกมาจากแดนทूरกันดารแห่งความทุกข์ของพ่อ, ขอพระเจ้าประทานพรให้ลูกตลอดกาล, เพื่อวงศ์พันธุ์ของลูกจะไม่ถูกทำลายสิ้น.

๔ เพราะเหตุนี้, ลูกเป็นเลือดเนื้อเชื้อไข

๒๖ ง คมพ. กฎ.
๒๗ ก กท. ๕:๑; โมเสส ๖:๕๖.
ข คมพ. สิทธิเสรี.
ค คมพ. ชีวิตนิรันดร์.

๒๘ ก คมพ. สื่อกลาง.
๒๙ ก รม. ๖:๑๖-๑๘;
แอลมา ๑๒:๑๑.
ข คมพ. นรก.

๓ ๑ ก ๑ นี. ๑๘:๗.
๒ ก ๑ นี. ๒:๒๐.
คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
๓ ก ๒ นี. ๙:๕๓.

ของพ่อ; และพ่อเป็นผู้สืบตระกูลของโยเซฟ ผู้ถูกพาไปเป็นเชลยในอียิปต์. และพันธสัญญาของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับโยเซฟสำคัญยิ่ง.

๕ ดังนั้น, โยเซฟเห็นวันเวลาของเราจริง ๆ. และท่านได้รับสัญญาจากพระเจ้า, ว่าจากเลือดเนื้อเชื้อไขของท่านพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงยกอังกูร์อันชอบธรรม^๔ เพื่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล; มิใช่พระเมสสิยาห์, แต่เป็นอังกูร์ที่จะทรงหักออก, กระนั้นก็ตาม, เพื่อจดจำไว้ในพันธสัญญาของพระเจ้าว่า พระเมสสิยาห์^๕ จะทรงแสดงให้ประจักษ์แก่พวกเขาในยุคสุดท้าย, ด้วยวิญญูณแห่งพระเดชานุภาพ, เพื่อการนำพวกเขาออกจากความมืด^๖ ไปสู่ความสว่าง—แท้จริงแล้ว, ออกจากความมืดที่ซ่อนเร้นและออกจากความเป็นเชลยไปสู่อิสราภาพ.

๖ เพราะโยเซฟเป็นพยานอย่างแท้จริง, โดยกล่าวว่า: พระเจ้าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงยกผู้หยั่งรู้^๗ ผู้หนึ่งขึ้น, ซึ่งจะเป็นผู้หยั่งรู้ที่เลิศเลอแก่เลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า.

๗ แท้จริงแล้ว, โยเซฟกล่าวอย่างแท้จริงว่า: พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้: เราจะยกผู้หยั่งรู้^๘ ที่เลิศเลอผู้หนึ่งขึ้นจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเขาจะได้

รับความนับถืออย่างสูงในบรรดาเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า. เราจะให้บัญญัติแก่เขาเพื่อเขาจะทำงานเพื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, พี่น้องของเขา, ซึ่งจะมีค้ำยั้งแก่พวกเขา, แม้ต่อการนำพวกเขาสู่ความรู้ถึงพันธสัญญาซึ่งเราทำไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า.

๘ และเราจะให้บัญญัติแก่เขาข้อหนึ่งว่าเขาจะไม่ทำงานอื่นใด^๙, นอกจากงานที่เราจะสั่งเขา. และเราจะทำให้เขายิ่งใหญ่ในสายตาของเรา; เพราะเขาจะทำงานของเรา.

๙ และเขาจะยิ่งใหญ่เหมือนโมเสส^{๑๐}, ผู้ซึ่งเรากล่าวไว้ว่าเราจะยกขึ้นให้เจ้า, เพื่อปลดปล่อยผู้คนของเรา^{๑๑}, ไข่อื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๐ และเราจะยกโมเสสขึ้น, เพื่อปลดปล่อยผู้คนของเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์.

๑๑ แต่เราจะยกผู้หยั่งรู้ผู้หนึ่งขึ้นจากเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเราจะให้พลังความสามารถ^{๑๒} แก่เขาเพื่อนำค่าของเราออกมาสู่หน่อเนื้อเชื้อไขของเจ้า—และไม่เพียงเพื่อการนำค่าของเราออกมาเท่านั้น, แต่เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเขาในค่าของเรา, ซึ่งจะออกไปในบรรดาพวกเขาแล้ว, พระเจ้าตรัส.

๔ก ปฐก. ๓๓:๑-๒; ๔๕:๔;
๔๓:๒๒-๒๖;
๑ นี. ๕:๑๔-๑๖.
ข ปฐก. ๓๗:๒๓-๓๖.
๕ก ปฐก. ๕๐:๒๔-๓๘;
๒ นี. ๔:๑-๒.
ข ปฐก. ๔๓:๒๒-๒๖;
๑ นี. ๑๕:๑๒; ๑๓:๒๔.
ค มพ. สวนองุ่นของ

พระเจ้า.
ค เจคอบ ๒:๒๕.
ง ๒ นี. ๖:๑๔;
คพ. ๓:๑๖-๒๐.
จ อสย. ๔:๒;๑๖.
๖ก ๓ นี. ๒๑:๘-๑๑;
มอริ. ๘:๑๖.
ค มพ. ผู้หยั่งรู้.
ข คพ. ๑๓๒:๓๐.

๗ก คมพ. สมิท, โจเซฟ, จูเนียร์
๘ก คพ. ๒๔:๗, ๙.
๙ก โมเสส ๑:๔๑.
ข อพย. ๓:๗-๑๐;
๑ นี. ๑๗:๒๔.
๑๐ก คพ. ๕:๓-๔.

๑๒ ดังนั้น, เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะเขียน; และเลือดเนื้อเชื้อไขของยูดาห์^๗จะเขียน; และเรื่องที่จะเขียนไว้โดยเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, และเรื่องที่จะเขียนไว้โดยเลือดเนื้อเชื้อไขของยูดาห์ด้วย, จะเข้ามารวมกัน, สู่การหักล้างหลักคำสอนที่ผิด และยุติการโต้แย้ง, และสถาปนาสันติภาพในบรรดาเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, และนำพวกเขา^๘มาสู่ความรู้เกี่ยวกับบรรพบุรุษของพวกเขา^๙ในยุคสุดท้าย, และมาสู่ความรู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของเราด้วย, พระเจ้าตรัส.

๑๓ และจากความอ่อนแอเราจะทำให้เขาเข้มแข็ง, ในวันนั้นเมื่องานของเราจะเริ่มในบรรดาผู้คนทั้งหมดของเรา, เพื่อการฟื้นฟูเจ้า, ไร่เชื้อสายแห่งอิสราเอล, พระเจ้าตรัส.

๑๔ และโยเซฟพยากรณ์, ดังนี้ว่า: ดูก่อน, พระเจ้าจะประทานพรให้ผู้หยั่งรู้ผู้นั้น; และพวกเขาที่พยายามจะทำลายท่านจะพ่ายแพ้; เพราะสัญญา^{๑๐}นี้, ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมาจากพระเจ้า, เกี่ยวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของข้าพเจ้า, จะเกิดสัมฤทธิ์ผล. ดูก่อน, ข้าพเจ้าแน่ใจในสัมฤทธิ์ผลของพระสัญญา^{๑๑}นี้;

๑๕ และชื่อท่านจะเรียกตามข้าพเจ้า^{๑๒}; และจะเป็นตามชื่อบิดาท่าน^{๑๓}. และท่านจะเป็นเหมือนข้าพเจ้า; เพราะเรื่อง, ที่พระเจ้าจะทรงนำออกมาโดยมือท่าน,

โดยเดชานุภาพของพระเจ้าจะนำผู้คนของข้าพเจ้าไปสู่ความรอด.

๑๖ แท้จริงแล้ว, โยเซฟพยากรณ์ไว้ดังนี้ว่า: ข้าพเจ้าแน่ใจในเรื่องนี้, แม่ดั่งที่ข้าพเจ้าแน่ใจในคำสัญญาของโมเสส; เพราะพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า, เราจะปกปิดรักษา^{๑๔}พงศ์พันธุ์ของเจ้าตลอดกาล.

๑๗ และพระเจ้าตรัสไว้ว่า: เราจะยกโมเสสขึ้น; และเราจะให้พลังความสามารถแก่เขาไว้ในไม้เท้า; และเราจะให้วิจรรณญาณแก่เขาในการเขียน. ทว่าเราจะไม่ปลดปล่อยลิ้นของเขา, เพื่อเขาจะพูดมาก, เพราะเราจะไม่ทำให้เขาเก่งกล้าสามารถในการพูด. แต่เราจะเขียน^{๑๕}กฎของเราให้เขา, โดยนิ้วมือของเราเอง; และเราจะหากระบอกเสียง^{๑๖}คนหนึ่งให้แก่เขา.

๑๘ และพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า: เราจะยกขึ้นไว้เพื่อเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และเราจะหากระบอกเสียงคนหนึ่งให้แก่เขา. และเรา, ดูก่อน, เราจะให้แก่เขาเพื่อเขาจะเขียนคำเขียนเกี่ยวกับเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า, ให้แก่เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า; และกระบอกเสียงแห่งเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าจะประกาศมัน.

๑๙ และคำที่เขาจะเขียนนั้นจะเป็นคำที่สมควรในปรัชญาญาณของเราที่จะออกไปสู่เลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้า^{๑๗}. และจะเป็นราวกับว่าเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าร้อง

๑๒ก คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
ข ๑ นี้. ๑๓:๒๓-๒๓.
ค คมพ. พระคัมภีร์ไบเบิล.
ง อสค. ๓๗:๑๕-๒๐;
๑ นี้. ๑๓:๓๘-๔๑;
๒ นี้. ๒๓:๘;

๓๓:๑๐-๑๑.
จ โมโร. ๑:๔.
ฉ ๑ นี้. ๑๕:๑๔;
๒ นี้. ๓๐:๕;
มอริ. ๗:๑, ๕, ๙-๑๐.
๑๕ก คพ. ๑๘:๘.

ข จส-๒ ๑:๓.
๑๖ก ปฐก. ๔๕:๑-๘.
๑๗ก ฉบิ. ๑๐:๒, ๕;
โมเสส ๒:๑.
ข อพย. ๔:๑๖.
๑๙ก คพ. ๒๘:๘.

บอกพวกเขาจากภัสมธุลี; เพราะเรารู้จัก ศรัทธาของพวกเขา.

๒๐ และพวกเขาจะร้อง' จากภัสมธุลี; แท้จริงแล้ว, แม้ให้พี่น้องของพวกเขา กลับใจ, แม้หลังจากคนหลายรุ่นผ่านพวกเขาไป. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ เสียงร้องของพวกเขาจะไปถึง, แม้ตาม ความเรียบง่ายของคำของพวกเขา.

๒๑ เนื่องจาก ศรัทธาของ พวกเขา ถ้อยคำ' ของ พวกเขา จะออกจาก ปาก เราไปสู่พี่น้องของพวกเขาผู้เป็นเลือด เนื้อ เชื้อ ไข ของ เจ้า; และ เรา จะ ทำให้ ความอ่อนแอของ ถ้อยคำ พวกเขา เข้ม แข็ง ด้วย ศรัทธาของ พวกเขา, เพื่อ การ จดจำพันธสัญญาของเราซึ่งเราทำไว้กับ บรรพบุรุษของเจ้า.

๒๒ และบัดนี้, ดุเถิด, โจเซฟ ลูก พ่อ, ในลักษณะนี้บรรพบุรุษแต่โบราณของ พ่อได้พยากรณ์'ไว้.

๒๓ ดังนั้น, เนื่องด้วยพันธสัญญานี้ลูก จึงได้รับพร; เพราะพงศ์พันธุ์ของลูกจะไม่ถูกทำลาย, ด้วยเหตุที่พวกเขาจะสดับ ฟังคำจากหนังสือนั้น.

๒๔ และจะมีผู้ทรงอำนาจคนหนึ่ง ใน บรรดาพวกเขาปรากฏขึ้น, ผู้จะทำความ ดีมาก, ทั้งด้วยคำพูดและด้วยการกระทำ, โดยที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์พระผู้เป็น เจ้า, ด้วยศรัทธายิ่งนัก, ในการทำงานอัน นำพิศวง, และทำสิ่งนั้นซึ่งยิ่งใหญ่'นักใน สายพระเนตรพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อทำให้เกิด การฟื้นฟูอย่างอเนกอนันต์แก่เชื้อ

สายแห่งอิสราเอล, และแก่พงศ์พันธุ์ พี่ น้องของลูก.

๒๕ และบัดนี้, ลูกเป็นสุขแล้ว, โจเซฟ. ดุเถิด, ลูกยังเยาว์นัก; ดังนั้นจงสดับ ฟัง คำของนิไฟ, พี่ชายของลูก, และมันจะ บังเกิดกับลูกแม้ตามคำที่พ่อพูดไว้. จง จำคำพ่อของลูกผู้กำลังจะตาย. เอเมน.

บทที่ ๔

ลีโฮให้คำแนะนำและให้พรลูกหลานของท่าน—ท่านตายและถูกฝัง—นิไฟชื่นชม ในพระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้า—นิไฟมอบความไว้วางใจของเขาในพระเจ้า ตลอดกาล. ประมาณ ๕๘๘-๕๗๐ ปีก่อน คริสตกาล.

และบัดนี้, ข้าพเจ้า, นิไฟ, พูด ถึง คำ พยากรณ์ซึ่งบิดาข้าพเจ้าพูดไว้, เกี่ยวกับ โยเซฟ', ผู้ถูกพาไปในอียิปต์.

๒ เพราะ ดุเถิด, ท่านพยากรณ์ไว้จริง ๆ เกี่ยวกับ พงศ์ พันธุ์ ทั้งหมดของ ท่าน. และมีคำพยากรณ์'อยู่ไม่มากที่ยิ่งใหญ่ กว่า, คำพยากรณ์ ที่ ท่านเขียนไว้. และ ท่านพยากรณ์เกี่ยวกับเรา, และคนรุ่นต่อ ไปของเรา; และคำพยากรณ์เหล่านี้เขียน ไว้บนแผ่นจารึกทองเหลือง.

๓ ดังนั้น, หลังจากบิดาข้าพเจ้าพูดถึงคำ พยากรณ์ของโยเซฟจบแล้ว, ท่านเรียกลูก หลานของเลมัน, บุตรของเขา, และบิดา ของเขา, และกล่าวแก่พวกเขาว่า: ดุเถิด,

๑๓๗ อธิส. ๒๓:๔; ๒ นิ. ๒๗:๑๓; ๓๓:๑๓; มอริ. ๙:๓๐;	โมโร. ๑๐:๒๗. ๒๐ ก ๒ นิ. ๒๖:๑๖; มอริ. ๘:๒๓. ๒๑ ก ๒ นิ. ๒๓:๒.	๒๒ ก ๒ นิ. ๓:๕. ๔ ๑ ก ปรูก. ๓๓:๑-๒. ๒ ก ๒ นิ. ๓:๕.
---	---	--

ลูกชายของพ่อ, และลูกหญิงของพ่อ, ผู้เป็นบุตรและธิดาของลูกคนแรก” ของพ่อ, พ่อใครจะให้พวกเจ้าเงี้ยหูฟังคำพ่อ.

๔ เพราะพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัสว่า: ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะรักษาบัญญัติของเรา พวกเจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และตราบเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษาบัญญัติของเรา พวกเจ้าจะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา.

๕ แต่ดูเถิด, ลูกชายและลูกหญิงของพ่อ, พ่อไม่สามารถลงไปสู่หลุมศพของพ่อได้ นอกจากพ่อจะให้ฟรีไว้แก่ลูก; เพราะดูเถิด, พ่อรู้ว่าหากลูกได้รับการเลี้ยงดูในวิถีทางที่ลูกควรดำเนินไป ลูกจะไม่ออกจากวิถีนั้น.

๖ ดังนั้น, หากลูกถูกสาปแช่ง, ดูเถิด, พ่อให้พรของพ่อไว้แก่ลูก, เพื่อพระองค์จะทรงนำคำสาปแช่งไปจากลูกและตอบไว้บนศีรษะของบิดามารดาของลูก”.

๗ ดังนั้น, เพราะพรของพ่อพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ลูกพินาศ; ด้วยเหตุนี้, พระองค์จะทรงเมตตา ลูก และพงศ์พันธุ์ของลูกตลอดกาล.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากบิดาข้าพเจ้าพูดกับบุตรและธิดาของเลมันจบแล้ว, ท่านให้นำบุตรและธิดาของเลมิวเอลมาต่อหน้าท่าน.

๙ และท่านพูดกับพวกเขา, มีความว่า: ดูเถิด, ลูกชายและลูกหญิงของพ่อ, ผู้เป็นบุตรและธิดาลูกคนที่สองของพ่อ; ดูเถิด พ่อให้พรแก่ลูกอันเป็นพรเดียวกับที่พ่อให้

ไว้แก่บุตรและธิดาของเลมัน; ดังนั้น, ลูกจะไม่ถูกทำลายสิ้น; แต่ในที่สุดพงศ์พันธุ์ของลูกจะได้รับพร.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อบิดาข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาจบแล้ว, ดูเถิด, ท่านพูดกับบุตรของอิชมาเอล, แท้จริงแล้ว, และแม้กับครัวเรือนของเขาทุกคน.

๑๑ และหลังจากท่านพูดกับพวกเขาจบแล้ว, ท่านพูดกับแซม, มีความว่า: ลูกและพงศ์พันธุ์ของลูก, เป็นสุขแล้ว; เพราะลูกจะรับแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเช่นเดียวกับนี้ไฟน้องชายลูก. และพงศ์พันธุ์ของลูกจะนับเข้ากับพงศ์พันธุ์ของเขา; และลูกจะเป็นแม่เหมือนน้องชายลูก, และพงศ์พันธุ์ของลูกจะเป็นเสมือนหนึ่งพงศ์พันธุ์ของเขา; และลูกจะได้รับพรตลอดวันเวลาของลูก.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากลีไฮ, บิดาข้าพเจ้า, พูดกับครัวเรือนของท่านทุกคน, ตามความรู้สึกในใจท่านและตามพระวิญญูณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในท่านแล้ว, ท่านชราลง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านตาย, และถูกฝัง.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่กี่วันหลังจาก การตายของท่าน, เลมันกับเลมิวเอลและบุตรของอิชมาเอลโกรธข้าพเจ้าเพราะการตักเตือนของพระเจ้า.

๑๔ เพราะข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ถูกบีบ คั้นให้พูดกับพวกเขา, ตามพระวาทะของ

<p>๓ก คมพ. บุตรหัวปี, พระบุตรหัวปี. ๔ก ๒ นิ. ๑:๓. ๕ก คมพ. ปีตุพร. ข สภษ. ๒๒:๖.</p>	<p>๖ก คพ. ๖๘:๒๕-๒๙. ๗ก ๒ นิ. ๓๐:๓-๖; คพ. ๓:๑๗-๑๘. ข ๑ นิ. ๑๓:๓๑; ๒ นิ. ๑๐:๑๘-๑๙;</p>	<p>เจคอบ ๓:๕-๙; ฮีล. ๑๕:๑๒-๑๓. ๑๐ก ๑ นิ. ๗:๖.</p>
---	--	---

พระองค์; เพราะข้าพเจ้าพูดหลายเรื่องกับพวกเขา, และบิดาข้าพเจ้าด้วย, ก่อนมรณกรรมของท่าน; หลายข้อของสิ่งที่กล่าวมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่ง^๗ของข้าพเจ้า; เพราะส่วนใหญ่ที่เป็นประวัติมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่งของข้าพเจ้า.

๑๕ และบนแผ่นจารึกเหล่านี้^๘ข้าพเจ้าเขียนเรื่องจิตวิญญาณข้าพเจ้า, และพระคัมภีร์หลายข้อซึ่งจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง. เพราะจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในพระคัมภีร์, และใจข้าพเจ้าไต่ตรง^๙ พระคัมภีร์, และเขียนพระคัมภีร์ไว้เพื่อการเรียนรู้^{๑๐} และประโยชน์ของลูกหลานข้าพเจ้า.

๑๖ ดุเถิด, จิตวิญญาณ^{๑๑}ข้าพเจ้าเบิกบานในเรื่องของพระเจ้า; และใจข้าพเจ้าไต่ตรงอยู่ตลอดเวลาถึงเรื่องที่ข้าพเจ้าเห็นและได้ยินมา.

๑๗ กระนั้นก็ตาม, ทั้งที่มีพระคุณความดีอันใหญ่หลวง^{๑๒}ของพระเจ้า, ในการแสดงงานสำคัญยิ่งและนำอัครรย์ของพระองค์กับข้าพเจ้า, ใจข้าพเจ้ายังร้อง: โอข้าพเจ้าช่างเป็นคนที่น่าเวทนา!^{๑๓} แท้จริงแล้ว, ใจข้าพเจ้าสลดเพราะเนื้อหนังข้าพเจ้า; จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศกเพราะความชั่วช้าสามานย์ของข้าพเจ้า.

๑๘ ข้าพเจ้าถูกห้อมล้อม, เนื่องจากการ

ล่อลวง และบาป ซึ่งได้รุกราน^{๑๔}ข้าพเจ้าโดยง่าย.

๑๙ และเมื่อข้าพเจ้าปรารถนาจะชื่นชมยินดี, ใจข้าพเจ้าครวญครางเพราะบาปของข้าพเจ้า; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าได้วางใจผู้ใด.

๒๐ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเคยเป็นผู้สนับสนุนข้าพเจ้า; พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าผ่านความทุกข์ของข้าพเจ้าในแดนทुरुกันดาร; และพระองค์ทรงปกป้องรักษาข้าพเจ้าเหนือผืนน้ำแห่งห้วงลึกอันใหญ่หลวง.

๒๑ พระองค์ทรงทำให้ข้าพเจ้าเปี่ยมไปด้วยความรัก^{๑๕}ของพระองค์, แม้จนจะเผาไหม้เนื้อหนังข้าพเจ้า.

๒๒ พระองค์ทรงทำให้ศัตรู^{๑๖}ข้าพเจ้าจ้านน, เป็นเหตุให้พวกเขาครั้นคร้ามต่อหน้าข้าพเจ้า.

๒๓ ดุเถิด, พระองค์ทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้าในเวลากลางวัน, และพระองค์ประทานความรู้ให้ข้าพเจ้าโดยนิमित^{๑๗}ในเวลากลางคืน.

๒๔ และในเวลากลางวันข้าพเจ้าทวีความแน่วแน่ในการสวดอ้อนวอน^{๑๘}อย่างกระตือรือร้น ต่อ พระพักตร์^{๑๙}พระองค์; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าส่งเสียงของข้าพเจ้าขึ้นสู่เบื้องบน; และเทพลงมาปฏิบัติต่อข้าพเจ้า.

<p>๑๔ก ๑ นี. ๑:๑๖-๑๗; ๓:๔. ๑๕ก ๑ นี. ๖:๔-๖. ข คมพ. ครุ่นคิด, ไตร่ตรอง; พระคัมภีร์. ค ๑ นี. ๑๓:๒๓. ๑๖ก คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า</p>	<p>(การ, น้อม), ความ ขอบคุณ. ข คมพ. ใจ. ๑๗ก ๒ นี. ๓:๑๐; คพ. ๘:๑๑. ข รีม. ๗:๒๔. ๑๘ก รีม. ๗:๒๑-๒๓;</p>	<p>ฮีบ. ๑๒:๑; แอลมา ๗:๑๕. ๒๑ก คมพ. รัก (ความ). ๒๒ก ๑ นี. ๑๗:๕๒. ๒๓ก คมพ. นิमित. ๒๔ก ยากอบ ๕:๑๖; ๑ นี. ๒:๑๖.</p>
--	--	---

๒๕ และด้วยปีกแห่งพระวิญญานของพระองค์ ร่างข้าพเจ้าถูกพาไป”บนภูเขาสูง ลึกลับ และดวงตาข้าพเจ้าเห็น สิ่งอัศจรรย์ยิ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้ อัศจรรย์ยิ่งเกินไปสำหรับมนุษย์; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงถูกห้ามเขียนสิ่งเหล่านี้.

๒๖ โอ้ แล้ว, หากข้าพเจ้าเห็น สิ่งที่อัศจรรย์ยิ่งเช่นนั้น, หากพระเจ้าในพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์เสด็จเยี่ยมมนุษย์ด้วยพระเมตตาอย่างสันเหลือ, โฉนใจข้าพเจ้าจะร้องไห้”และจิตวิญญานข้าพเจ้าจะรั้งรออยู่ในหุบเขาแห่งโทมนัส, และเนื้อหนังข้าพเจ้า สูญสิ้นไป, และกำลังข้าพเจ้าถดถอย, เพราะ ความทุกข์ของข้าพเจ้าเล่า?

๒๗ และโฉนข้าพเจ้าจึง ต้องพ่ายแพ้บาป”, เพราะเนื้อหนังของข้าพเจ้าเล่า? แท้จริงแล้ว, โฉนข้าพเจ้าจึงต้องเปิดทางให้แก่การล่อลวง”, เพื่อให้มารร้ายมีที่ในใจข้าพเจ้าที่จะทำลายสันติ”ของข้าพเจ้า และทำให้จิต วิญญานข้าพเจ้า ทนทุกข์เล่า? โฉนข้าพเจ้าจึงโกรธเพราะศัตรูของข้าพเจ้าเล่า?

๒๘ ตื่นเกิด, จิตวิญญานข้าพเจ้า! อย่าจมอยู่ในบาปอีกต่อไปเลย. จงชื่นชมยินดีเกิด, โอ้ใจข้าพเจ้า, และอย่าให้ที่แก่ศัตรู”ของจิตวิญญานข้าพเจ้าต่อไปเลย.

๒๙ อย่าโกรธเพราะศัตรูข้าพเจ้าอีกเลย.

อย่าทำให้กำลังข้าพเจ้าถดถอยเพราะความทุกข์ของข้าพเจ้าเลย.

๓๐ จงชื่นชมยินดีเกิด, โอ้ใจข้าพเจ้า, และจงร้องทูลพระเจ้า, และทูลว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล; แท้จริงแล้ว, จิตวิญญานของข้าพระองค์จะชื่นชมยินดีในพระองค์, พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์, และศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์”.

๓๑ ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงไถ่จิต วิญญานข้า พระองค์หรือ? พระองค์จะ ทรง ปลดปล่อยข้า พระองค์ออกจากเงื้อมมือพวกศัตรูของข้าพระองค์หรือ? พระองค์จะทรงทำให้ข้าพระองค์สิ้นต่อสิ่งที่ปรากฏเป็นบาป”หรือ?

๓๒ ขอประตุนรกจงปิดเสมอต่อหน้าข้าพระองค์, เพราะใจข้าพระองค์ชอกช้ำ”และวิญญานข้าพระองค์สำนึกผิดแล้ว! ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์อย่าทรงปิดประตูแห่งความชอบธรรมของพระองค์ต่อหน้าข้าพระองค์เลย, เพื่อข้าพระองค์จะเดิน”ในวิถีแห่งหุบเขาเบื้องล่าง, เพื่อข้าพระองค์จะเคร่งครัดอยู่ในถนนราบเรียบ!

๓๓ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงโอบข้าพระองค์ใน เสื้อคลุมแห่งความชอบธรรมของพระองค์! ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ทรงรังสรรค์หนทางเพื่อการหนีของข้าพระองค์ต่อหน้าศัตรูข้าพระองค์! ขอ พระองค์ ทรง รังสรรค์ หนทางของข้า

๒๕ก ๑ นี. ๑๑:๑;
โมเสส ๑:๑-๒.
๒๖ก สดต. ๔๓:๕.
๒๗ก รีม. ๖:๑๓.
ข คมพ. ล่อลวง (การ).
ค คมพ. สงบ (ความ),

สงบสุข (ความ), สันติ,
สันติสุข.
๒๘ก คมพ. มาร.
๓๐ก ๑ ครี. ๓:๑๑.
คมพ. ศีลา.
๓๑ก รีม. ๑๒:๓;

แอลมา ๑๓:๑๒.
๓๒ก คมพ. ใจที่ชอกช้ำ.
ข คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน
กับพระผู้เป็นเจ้า.

พระองค์ให้ตรงไปต่อหน้าข้าพระองค์!
 ขอ พระองค์อย่า ทรง วาง สิ่ง กีดขวางใน
 หนทางแห่งข้าพระองค์—แต่ขอพระองค์
 ทรงแผ้วถางหนทางแห่งข้าพระองค์เบื้อง
 หน้าข้าพระองค์, และขออย่าทรงสกัดกั้น
 หนทางแห่งข้าพระองค์, แต่ทรงสกัดกั้น
 หนทางศัตรูแห่งข้าพระองค์.

๓๔ ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์วางใจ
 ในพระองค์, และข้าพระองค์จะวางใจ^๑
 ในพระองค์ตลอดกาล. ข้าพระองค์จะไม่
 มอบ ความไว้วางใจ^๒ ของ ข้า พระองค์ ใน
 แขนแห่งเนื้อหนัง; เพราะข้าพระองค์รู้ว่า
 คนที่มอบความไว้วางใจ^๓ ของเขาในแขน
 แห่ง เนื้อหนัง ต้อง ถูก สाप แชน். แท้จริง
 แล้ว, คนที่มอบความไว้วางใจ^๔ ของเขาใน
 มนุษย์หรือ ทำเนื้อหนังให้เป็นแขนของ
 เขาย่อมถูกสาปแช่ง.

๓๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพระองค์รู้ว่าพระผู้
 เป็นเจ้าจะประทานให้ด้วยใจกรุณา^๑แก่คน
 ที่ทูลขอ. แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าของ
 ข้า พระองค์จะ ประทานให้ข้า พระองค์,
 หากข้าพระองค์ทูลขอ^๒ ไม่ผิด^๓; ฉะนั้น
 ข้าพระองค์จะเปล่งเสียงข้าพระองค์ถึง
 พระองค์; แท้จริง แล้ว, ข้า พระองค์จะ
 ร้องทูลพระองค์, พระผู้เป็นเจ้าของข้า
 พระองค์, ศิลาแห่งความชอบธรรมของ
 ข้าพระองค์. ดูเถิด, เสียงของข้าพระองค์
 จะขึ้นไปถึงพระองค์, ผู้ทรงเป็นศิลาของ
 ข้าพระองค์และพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็น
 นิजของข้าพระองค์ตลอดกาล. เอเมน.

บทที่ ๕

ชาว^๑นิไฟแยกตัวจากชาวเลมัน, รักษากฎ
 ของโมเสส, และสร้างพระวิหาร—เพราะ
 ความไม่เชื่อของพวกเขา, ชาวเลมันถูก
 ตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า, ถูก
 สाप, และกลายเป็น แส้หวดชาว^๒นิไฟ.
 ประมาณ ๕๘๘-๕๕๙ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
 ข้าพเจ้า, นิไฟ, ร้องทูลพระเจ้าพระผู้
 เป็น เจ้าของข้าพเจ้า มาก, เพราะ ความ
 โกรธ^๑ของพี่ ๆ ข้าพเจ้า.

๒ แต่ดูเถิด, โทสะของพวกเขามีต่อ
 ข้าพเจ้าเพิ่มขึ้น, ถึงขนาดที่พวกเขาหมาย
 มั่นเอาชีวิตข้าพเจ้า.

๓ แท้จริงแล้ว, พวกเขาพรับ่นต่อต้าน
 ข้าพเจ้า, โดยกล่าวว่า: น้องชายเราคิด
 จะ ปกครอง^๑เหนือเรา; และเรามี ความ
 ถ้าบากมามากเพราะเขา; ดังนั้น, บัดนี้^๒
 ให้เราสังหารเขาเสีย, เพื่อเราจะไม่ทุกข์
 อีกเพราะ คำของเขา. เพราะดูเถิด, เรา
 จะไม่ยอมให้เขาเป็นผู้ปกครองของเรา;
 เพราะมันเป็นเรื่องของเรา, ผู้เป็นที่, ที่
 จะปกครองเหนือคนพวกนี้.

๔ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่เขียนคำทั้งหมดที่
 พวกเขาพรับ่นต่อต้านข้าพเจ้าไว้บน
 แผ่นจารึกเหล่านี้. แต่ข้าพเจ้า พอใจ
 แล้วที่จะกล่าว, ว่าพวกเขาหมายมั่นเอา
 ชีวิตข้าพเจ้า.

๓๔ก คมพ. วางใจ (ความ).
 ข สดต. ๔๔:๖-๘.
 ค ยรม. ๑๗:๕;
 มอธ. ๓:๓; ๔:๘.

๓๕ก ยากอบ ๑:๕.
 ข คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
 สวดอ้อนวอน (คำ).
 ค ฮีล. ๑๐:๕.

ง นธป. ๓๒:๔.
 ๕ ก ๒ นิ. ๔:๑๓-๑๔.
 ๓ก ๑ นิ. ๑๖:๓๗-๓๘;
 โมไซยาห์ ๑๐:๑๔-๑๕.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พระเจ้าทรงเตือนข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้า, นิไฟ, ควรไปจากพวกเขาและหลบหนีไปในแดนทูร์กันดาร์, กับคนทั้งหมดที่จะไปกับข้าพเจ้า.

๖ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, พาครอบครัวข้าพเจ้าไป, และโซรัมกับครอบครัวเขาด้วย, และแซม, พี่ชายข้าพเจ้า กับ ครอบครัวเขา, และเจคอบกับโจเซฟ, น้องชายข้าพเจ้า, และพี่สาวน้องสาวข้าพเจ้าด้วย, และทุกคนที่จะไปกับข้าพเจ้า. และทุกคนที่จะไปกับข้าพเจ้าคือผู้ที่เชื่อในคำเตือน และการเปิดเผยของพระเจ้าเป็นเจ้า; ดังนั้น, พวกเขาสดับฟังคำข้าพเจ้า.

๗ และเราขนกระโຈມของเราและสิ่งของประดามีที่จะเอากับเราได้, และเดินทางไปในแดนทูร์กันดาร์ต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน. และหลังจากเราเดินทางต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวันเราจึงตั้งกระโຈມของเรา.

๘ และผู้คนของข้าพเจ้าอยากให้เราเรียกชื่อที่นั่นว่านิไฟ; ดังนั้น, เราเรียกมันว่านิไฟ.

๙ และคนทั้งหมดที่อยู่กับข้าพเจ้าตกลงใจเรียกตนเองว่าผู้คนของนิไฟ.

๑๐ และเรายึดมั่นต่อการรักษาคำพิพากษา, กฎเกณฑ์, และพระ

บัญญัติของพระเจ้าในทุกสิ่ง, ตามกฎของโมเสส.

๑๑ และพระเจ้าทรงอยู่กับเรา; และเรารุ่งเรืองอย่างยิ่ง; เพราะเราหว่านเมล็ดพืช, และเราเก็บเกี่ยวอย่างอุดมสมบูรณ์. และเราเริ่มเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่, และสัตว์ทุกชนิด.

๑๒ และข้าพเจ้า, นิไฟ, นำบันทึกที่จารึกไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองมาด้วย; และวัตถุทรงกลม, หรือเข็มทิศด้วย, ซึ่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเตรียมไว้สำหรับบิดาข้าพเจ้า, ตามที่เขียนไว้ นั่น.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มรุ่งเรืองอย่างยิ่ง, และขยายเผ่าพันธุ์ในแผ่นดิน.

๑๔ และข้าพเจ้า, นิไฟ, นำดาบของเลบันมา, และทำดาบตามแบบนั้นหลายเล่ม, เกลือกด้วยวิธีใดก็ตามผู้คนซึ่งบัดนี้เรียกว่าชาวเลมัน จะมารุกรานเราและทำลายเรา; เพราะข้าพเจ้ารู้ถึงความเกลียดชังของพวกเราที่มีต่อข้าพเจ้ากับลูกๆ ข้าพเจ้าและคนที่เรียกว่าผู้คนของข้าพเจ้า.

๑๕ และข้าพเจ้า สอน ผู้คน ของข้าพเจ้าให้สร้างอาคาร, และให้ทำงานทุกอย่างจากไม้, และจากเหล็ก, และจากทองแดง, และจากทองเหลือง, และจากเหล็กกล้า, และจากทอง, และจากเงิน,

๕ก คมพ. ดลใจ (การ), แรงบันดาลใจ.
ข โมไซยาห์ ๑๐:๑๓.
๖ก ๑ นี. ๕:๓๕; ๑๖:๗;
๒ นี. ๑:๓๐-๓๒.
ข คมพ. เตือน (การ).
๘ก ออมโน ๑:๑๒, ๒๗;
โมไซยาห์ ๓:๑-๔; ๒๘:๑.

๙ก เจคอบ ๑:๑๓-๑๔.
๑๐ก ๒ นี. ๑๑:๔.
คมพ. กฎของโมเสส.
๑๒ก โมไซยาห์ ๑:๓-๔.
คมพ. แผ่นจารึก.
ข โมไซยาห์ ๑:๑๖.
ค ๑ นี. ๑๖:๑๐, ๑๖, ๒๖;
๑๘:๑๒, ๒๑;

เอลลมา ๓๗:๓๘-๔๓;
คพ. ๑๗:๑.
๑๔ก ๑ นี. ๔:๓;
เจคอบ ๑:๑๐;
คม. ๑:๑๓.
ข คมพ. เลมัน (ชาว).
๑๕ก อีเธอร์ ๑๐:๒๓.

และจากบรรดาแร่มีค่า, ซึ่งมีอยู่มากมาย เหลือล้น.

๑๖ และข้าพเจ้า, นิไฟ, สร้างพระวิหาร^๑; และข้าพเจ้าก่อสร้างตามแบบพระวิหาร ของ ซาโลมอน^๒ เว้น แต่มีได้ สร้าง ด้วย สิ่งของมีค่า^๓ หลายอย่างเช่นนั้น; เพราะ หามันไม่ได้บนแผ่นดินนี้, ดังนั้น, จึง สร้างให้เหมือนพระวิหารของซาโลมอน ไม่ได้. แต่รูปแบบการก่อสร้างเหมือนพระ วิหารของซาโลมอน; และงานฝีมือในการ ก่อสร้างนั้นเป็นเลิศ.

๑๗ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า, นิไฟ, ทำให้ผู้คนของข้าพเจ้ามี อุตสาหะ^๔, และทำงานด้วยมือตน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก เขาอยากให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์^๕ ของพวก เขา. แต่ข้าพเจ้า, นิไฟ, ปรารถนามิให้พวก เขามีกษัตริย์; กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าทำ เพื่อพวกเขาตามที่อยู่ในความสามารถ ของข้าพเจ้า.

๑๙ และ ดูเถิด, พระวณะของ พระ เจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วต่อที่ ๆ ข้าพเจ้า, ซึ่ง พระองค์รับสั่ง เกี่ยวกับ พวก เขา, ว่า ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ปกครอง^๖ พวกเขาและผู้ สอน^๗ ของพวกเขา. ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเป็น ผู้ปกครองพวกเขาและผู้สอนของ พวก เขา, ตามพระบัญชาแห่งพระเจ้า, จนถึง เวลาที่พวกเขาหมยมน์เอาชีวิตข้าพเจ้า.

๒๐ ดังนั้น, พระวณะของ พระเจ้า

จึงเกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งพระองค์รับสั่ง แก่ ข้าพเจ้า, โดยตรัสว่า: ตราบเท่าที่พวกเขา จะไม่สดับฟังคำของเจ้า^๘ พวกเขาจะถูก ตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. และ ดูเถิด, พวกเขาถูกตัดขาด^๙ จากที่ประทับ ของพระองค์แล้ว.

๒๑ และ พระองค์ ทรงทำให้ การ สาบ แชนซ์^{๑๐} มาสู่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้การ สาบ แชนซ์อย่างสาหัส, เพราะความชั่วช้า สามานย์ของพวกเขา. เพราะดูเถิด, พวก เขาทำให้ใจตนแข็งกระด้างต่อพระองค์, จนพวกเขากลับกลายเป็นดังหินเหล็กไฟ; ดังนั้น, เนื่องจากพวกเขาขาว, และงดงาม และจำเรียดา^{๑๑} ยิ่ง, เพื่อพวกเขาจะไม่เป็น ที่ดึงดูดใจต่อผู้คนของข้าพเจ้าพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ผิวคล้ำ^{๑๒} เกิดแก่ พวกเขา.

๒๒ และ ดังนั้น พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้า ตรัส: เรา จะ ทำให้ พวก เขา เป็น ที่ น่า รังเกียจ^{๑๓} ต่อผู้คนของเจ้า, นอกจากพวก เขาจะ กลับใจจาก ความชั่วช้า สามานย์ ของตน.

๒๓ และการسابแชนซ์จะอยู่กับพงศ์พันธุ์ ของผู้ที่ร่วม^{๑๔} พงศ์พันธุ์กับพวกเขา; เพราะ พวกเขาจะถูกسابแชนซ์แม้ด้วยการساب แชนซ์อย่างเดียวกัน. และพระเจ้ารับสั่งไว้, และมันเป็นไปได้เช่นนั้น.

๒๔ และ เพราะการ สาบ แชนซ์ของ พวก เขาซึ่งอยู่บนพวกเขา พวกเขากลายเป็น

๑๖ก คมพ. พระวิหาร, พระ นิเวศน์ของพระเจ้า.
ข ๑ พกษ. ๖; ๒ พศต. ๓.
ค คพ. ๑๒๔:๒๖-๒๗.
๑๗ก ปฐก. ๓:๑๙; คพ. ๔๒:๔๒.
๑๘ก เจคอบ ๑:๙, ๑๑.

๑๙ก ๑ นี. ๒:๒๒.
ข คมพ. สอน, ผู้สอน.
๒๐ก ๒ นี. ๒:๒๑.
ข แอลมา ๙:๑๔.
๒๑ก คมพ. สาบแชนซ์ (การ).
ข ๔ นี. ๑:๑๐.

ค ๒ นี. ๒๖:๓๓;
๓ นี. ๒:๑๔-๑๖.
๒๒ก ๑ นี. ๑๒:๒๓.
๒๓ก คมพ. แต่งงาน (การ), สมรส (การ)—การ แต่งงานข้ามศาสนา.

คน เกียจคร้าน^๗, เต็มไปด้วยอุบาย และ
เล่ห์เหลี่ยม, และล่าสัตว์ที่กินเนื้อในแดน
ทुरกันดาร.

๒๕ และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสแก่
ข้าพเจ้า: พวกเขาจะเป็น แส้ หวด พงศ์
พันธุ์ ของ เจ้า, เพื่อ กระตุ้น พวกเขาให้
ระลึกถึงเรา; และตราบเท่าที่พวกเขาจะ
ไม่ระลึกถึงเรา, และไม่สดับฟังคำของเรา,
พวกเขาจะเป็น แส้ หวด พงศ์พันธุ์ ของ เจ้า
แม้จนถึงความพินาศ.

๒๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, อุทิศ^๘ ถวาย เจคอบ และ โย-
เซฟไว้, เพื่อพวกเขาจะเป็น ปุโรหิต และ
ผู้สอนเหนือแผ่นดินผู้คนของข้าพเจ้า.

๒๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ เรา
มีชีวิตอยู่ตามทางแห่งความสุข.

๒๘ และ สามสิบปีผ่านไป นับจากเวลาที่
เราออกจากเยรูซาเล็ม.

๒๙ และ ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เขียนบันทึกบน
แผ่นจารึกของข้าพเจ้า, ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำ
ไว้, เกี่ยวกับผู้คนของข้าพเจ้าจนถึงบัดนี้.

๓๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของ เจ้า ตรัส แก่ ข้าพเจ้า
ว่า: จงทำแผ่นจารึกอื่น^๙; และเจ้าจงจารึก
หลาย เรื่อง ที่ ดี ใน สายตา ของ เรา ไว้ บน
แผ่น จารึก เหล่า นี้, เพื่อ ประโยชน์ ของ
ผู้คนของเจ้า.

๓๑ ดังนั้น, เพื่อเชื่อฟังพระบัญชาของ
พระเจ้า, ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, ไปทำแผ่นจารึก
เหล่านี้^{๑๐} ซึ่งข้าพเจ้าจารึกเรื่องเหล่านี้ไว้
บนนั้น.

๓๒ และข้าพเจ้าจารึกเรื่องซึ่งเป็นที่พอ
พระทัยพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า. และหากผู้คนของ
ข้าพเจ้าพอใจเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าพวก
เขาจะพอใจการจารึกของข้าพเจ้าซึ่งอยู่
บนแผ่นจารึกเหล่านี้.

๓๓ และหากผู้คนของข้าพเจ้าปรารถนา
จะรู้ประวัติผู้คนของข้าพเจ้าโดยละเอียด
พวกเขาต้องค้นหาในแผ่นจารึกอื่นของ
ข้าพเจ้า.

๓๔ และข้าพเจ้าพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าสี่
สิบปีผ่านไป, และเรามีสงครามและความ
ขัดแย้งกับพี่น้องของเราแล้ว.

บทที่ ๖

*เจคอบเล่าประวัติชาวยิว: การเป็นเชลย
ของบาบิโลนและการกลับคืนมา; การ
ปฏิบัติศาสนกิจและการตรึงกางเขนของ
พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; การช่วยเหลือ
ที่ได้รับจากคนต่างชาติ; และการฟื้นฟูใน
ยุคสุดท้ายของชาวยิวเมื่อพวกเขาเชื่อใน
พระเมสสิยาห์. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปี
ก่อนคริสตกาล.*

คำของเจคอบ, น้องชายนี้ไฟ, ซึ่งท่านพูด
กับผู้คนของนี้ไฟ:

๒ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
ข้าพเจ้า, เจคอบ, โดยที่ ได้รับ การเรียก
จากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, และแต่งตั้งตามวิธี
แห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์,
และได้รับการอุทิศถวายไว้โดยนี้ไฟพี่ชาย

๒๔ก คมพ. เกียจคร้าน (ความ).	๒๖ก เจคอบ ๑:๑๘-๑๙; โมไซยาห์ ๒๓:๑๗.	๓๐ก ๑ นี้. ๑๙๑-๒. ๓๐ก คมพ. แผ่นจารึก.
-----------------------------	------------------------------------	---------------------------------------

ข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านนับถือเป็นกษัตริย์^๖ หรือผู้คุ้มครอง, และผู้ที่ท่านพึ่งพิงเพื่อความปลอดภัย, ดูก่อนท่านรู้ว่าข้าพเจ้าพูดกับท่านมาแล้วหลายต่อหลายเรื่อง.

๓ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าพูดกับท่านอีก; เพราะข้าพเจ้าปรารถนาเพื่อความผาสุกของจิตวิญญาณท่าน. แท้จริงแล้ว, ความหวังใจของข้าพเจ้าที่มีต่อท่านนั้นใหญ่หลวง; และตัวท่านเองรู้ว่ามันเป็นอย่างนี้ตลอดมา. เพราะข้าพเจ้าตักเตือนท่านด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; และข้าพเจ้าสอนท่านถึงคำของบิดาข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าพูดกับท่านเกี่ยวกับสิ่งทั้งปวงที่เขียนไว้, นับแต่การสร้างโลก.

๔ และบัดนี้, ดูก่อน, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นอยู่, และที่จะมาถึง; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะอ่านคำของอิสยาห์^๗ ต่อท่าน. และนี่เป็นคำที่พี่ชายข้าพเจ้าปรารถนาให้ข้าพเจ้าพูดกับท่าน. และข้าพเจ้าพูดกับท่านเพราะเห็นแก่ท่าน, เพื่อท่านจะเรียนรู้และสรรเสริญพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน.

๕ และบัดนี้, คำซึ่งข้าพเจ้าจะอ่านเป็นคำที่อิสยาห์พูดเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด; ดังนั้น, คำเหล่านี้จะเปรียบได้กับท่าน, เพราะท่านเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล. และมีหลายเรื่อง^๘ ที่อิสยาห์พูดไว้ซึ่งจะเปรียบได้

กับท่าน, เพราะท่านเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๖ และบัดนี้, นี่คือการดังก้าว: พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน^๙: ดูก่อน, เราจะยกมือของเราให้แก่คนต่างชาติ, และตั้งธงสัญญาณ^{๑๐}ของเราให้ผู้คน; และพวกเขาจะอุ้มบุตรของเจ้ามาในอ้อมแขนพวกเขา, และพวกเขาจะแบกเหล่าบิดาของเจ้ามาบนบ่าพวกเขา.

๗ และราชาจะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูเจ้า, และราชินีของพวกเขาจะเป็นมารดาผู้เลี้ยงดูเจ้า; พวกเขาจะน้อมกายลงมายังเจ้าด้วยดวงหน้าก้มสู่ดิน, และเลียธุลีบนเท้าเจ้า; และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเจ้า; เพราะเขาทั้งหลายที่รอคอยเรา^{๑๑}จะไม่อับอาย.

๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, เจคอบ, จะพูดบางสิ่งเกี่ยวกับคำเหล่านี้. เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้าว่าบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็ม^{๑๒}, ที่ซึ่งเราจากมานั้น, ถูกสังหารและถูกจับไปเป็นเชลย^{๑๓}แล้ว.

๙ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้าว่าพวกเขาจะกลับมาอีก^{๑๔}. และพระองค์ทรงแสดงต่อข้าพเจ้าด้วยว่าพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาในเนื้อหนัง; และหลังจากพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แล้วพวกเขาจะบอพระองค์และตรัส^{๑๕}พระองค์

๖ ๒ก เจคอบ ๑:๙, ๑๑.
๘ ก ๓ นี. ๒๓:๑.
๙ ๒ อสย. ๔๙:๒๒-๒๓.
๑๐ คมพ. ธงสัญญาณ.
๑๑ ก โมเสส ๑:๖; คพ. ๑๓๓:๔๕.
๑๒ ก อสย. ๒:๖; ๑ นี. ๗:๑๓;

๒ นี. ๒๕:๑๐;
ออมโม ๑:๑๕;
ยีล. ๘:๒๐-๒๑.
๑๒ ๒ พกษ. ๒๔:๑๐-๑๖;
๒๕:๑-๑๒.
คมพ. อิสราเอล—การกระ-

จัดกระจายของอิสราเอล.
๑๓ ก ๑ นี. ๑๐:๓.
๑๔ ๑ นี. ๑๙:๑๐, ๑๓;
โมไซยาห์ ๓:๙;
๑๕ ๓ นี. ๑๑:๑๔-๑๕.
คมพ. ตรึงกางเขน (การ).

ไว้ที่ทางเขน, ตามคำของเทพซึ่งพูดคำเหล่านี้ไว้แก่ข้าพเจ้า.

๑๐ และหลังจากพวกเขาทำให้ใจตนแข็งกระด้างและดื้อรั้นต่อพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลแล้ว, ตูเถิต, คำพิพากษา^๑ ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลจะเกิดกับพวกเขา. และวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาจะถูกลงทัณฑ์และรับทุกข์ทรมาน.

๑๑ ดังนั้น, หลังจากพวกเขาถูกขับไปมาหลายทิศทาง, เพราะเทพกล่าวไว้ดังนี้, คนจำนวนมากจะรับทุกข์ทรมานในเนื้อหนัง, และจะไม่ถูกปล่อยให้ตาย, เนื่องจากคำสวดอ้อนวอนของคนซื่อสัตย์; พวกเขาจะกระจัดกระจายไป, และถูกลงทัณฑ์, และถูกเกลียดชัง; กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา, เพื่อเวลาที่พวกเขาจะเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของตน^๒, พระองค์จะทรงนำพวกเขามารวม^๓ กันอีกในผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๑๒ และคนต่างชาติ^๔, พวกเขาผู้ที่ศาสดาพยากรณ์เขียนถึง, ย่อมเป็นสุข; เพราะตูเถิต, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะกลับใจและไม่ต่อสู้กับไซอัน, และไม่รวมตนกับศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชัง^๕ นั้น, พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะทรง

ทำให้พันธสัญญา^๖ ของพระองค์ที่พระองค์ทรงทำไว้กับลูกๆ ของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผล; และเพื่อการนี้ศาสดาพยากรณ์จึงเขียนเรื่องเหล่านี้ไว้.

๑๓ ดังนั้น, พวกเขาที่ต่อสู้กับไซอันและผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้าจะเลี้ยฐลีบนเท้าพวกเขา; และผู้คนของพระเจ้าจะไม่อาย^๗. เพราะผู้คนของพระเจ้าคือคนที่ร้อคอยพระองค์^๘; เพราะพวกเขายังร้อคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์.

๑๔ และ ตูเถิต, ตามคำของศาสดาพยากรณ์, พระเมสสิยาห์จะทรงเตรียมองค์อีกเป็นครั้งที่สอง^๙ เพื่อนำพวกเขากลับคืน; ดังนั้น, พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์^{๑๐} แก่พวกเขาในพระเดชานุภาพและรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่, จนถึงความพินาศ^{๑๑} ของศัตรูพวกเขา, เมื่อวันนั้นมาถึงเมื่อพวกเขาจะเชื่อในพระองค์; และพระองค์จะไม่ทรงทำลายผู้ที่เชื่อในพระองค์.

๑๕ และพวกเขาที่ไม่เชื่อในพระองค์จะถูกทำลาย^{๑๒} ทั้งโดยไฟ^{๑๓}, และโดยพายุฝนฟ้าคะนอง, และโดยแผ่นดินไหว, และโดยการนองเลือด, และโดยโรคระบาด^{๑๔}, และโดยความอดอยาก. และพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของ, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๐ ก มธ. ๒๗:๒๔-๒๕.
๑๑ ก ๑ นี. ๒๒:๑๑-๑๒;
๒ นี. ๓๒.
๒ ไฮเซยา ๓:๕.
ค คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
๑๒ ก ๑ นี. ๑๔:๑-๒;
๒ นี. ๑๐:๙-๑๐.
๒ คมพ. มาร—ศาสนจักร

ของมาร.
ค คมพ. พันธสัญญาแห่งอับ-ราฮัม.
๑๓ ก ๓ นี. ๒๒:๔.
๒ อสย. ๔๐:๓๑;
๑ นี. ๒๑:๒๓;
คพ. ๑๓๓:๔๕.
๑๔ ก อสย. ๑๑:๑๑;
๒ นี. ๒๕:๑๗; ๒๙:๑.

๒ ๒ นี. ๓:๕.
ค ๑ นี. ๒๒:๑๓-๑๔.
๑๕ ก ๒ นี. ๑๐:๑๖; ๒๘:๑๕;
๓ นี. ๑๖:๘.
คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย.
๒ เจคอบ ๖:๓.
ค คพ. ๙๗:๒๒-๒๖.

๑๖ เพราะสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดม^๖ จะถูกชิงจากผู้ทรงอำนาจ, หรือเชลยที่ถูกต้องตามกฎหมาย^๗ จะได้รับการปลดปล่อยหรือ?

๑๗ แต่พระเจ้าตรัสตั้งนี้: แม่เชลย^๖ ของผู้ทรงอำนาจก็จะทรงพาไป, และสิ่งที่ได้มาจากการปล้นสะดมซึ่งเป็นของคนที่นำเกรงขามก็จะทรงปลดปล่อย; เพราะพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฤทธานุภาพ^๘ จะทรงปลดปล่อย ผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระองค์. เพราะพระเจ้าตรัสตั้งนี้: เราจะโต้แย้งกับเขาที่โต้แย้งกับเจ้า—

๑๘ และเราจะเลี้ยงพวกเขาที่กอดขี้เจ้า, ด้วยเนื้อของพวกเขาเอง; และพวกเขาจะมีนมได้ด้วยเลือดของตนเองตั้งด้วยเหล้าองุ่นหวาน; และเนื้อหนังทั้งปวงจะรู้ว่าเราพระเจ้าคือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้ทรงฤทธานุภาพของยาโคบ.

บทที่ ๗

อิสยาห์พูด ประหนึ่ง พระเมสสิยาห์—
พระเมสสิยาห์จะตรัสด้วย ลิ้น ของผู้มี
การศึกษา— พระองค์จะ ทรง หัน พระ
ปฤษฎางค์ให้แก่มุขโอบยตี—พระองค์จะไม่
ทรงถูกลบหลู่—เปรียบเทียบกับอิสยาห์ ๕๐.
ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

แท้จริงแล้ว, เพราะพระเจ้าตรัสตั้งนี้: เรา
หย่าจากเจ้า, หรือเราปฏิเสธเจ้าตลอดกาล
หรือ? เพราะพระเจ้าตรัสตั้งนี้: หนังสือ
หย่าของแม่เจ้าอยู่ที่ไหน? เรายกเจ้าให้แก่
ใคร, หรือเราขายเจ้าให้เจ้าหน้คนใดของ
เราหรือ? แท้จริงแล้ว, เราขายเจ้าให้ผู้ใด
เล่า? ดูเถิด, เพราะความชั่วช้าสามัญ
ของเจ้า เจ้าจึงขายตนเอง^๙, และเพราะการ
ล่วงละเมิดของเจ้าจึงต้องหย่าจากแม่เจ้า.

๒ ดังนั้น, เมื่อเรามา, ไม่มีใครอยู่; เมื่อ
เราเรียก^{๑๐}, แท้จริงแล้ว, ไม่มีใครตอบ. โอ้
เชื้อสายแห่งอิสราเอล, เมื่อเราสิ้นจนไม่
สามารถไถ่ได้, หรือเราไม่มีพลัง ความ
สามารถที่จะปลดปล่อยหรือ? ดูเถิด,
โดยการติเตียนของเรา เราทำให้ทะเล^{๑๑}
แห้ง, เราทำให้แม่น้ำ^{๑๒} ทั่วหลายของพวกเขา
เป็นแดนทुरुกันดารและสัตว์น้ำ^{๑๓} ของ
พวกเขาส่งกลิ่นเพราะน้ำแห้ง, และมัน
ตายเพราะขาดน้ำ.

๓ เราห่อหุ้มฟ้าสวรรค์ด้วยความมืด^{๑๔},
และเราทำผ้ากระสอบ^{๑๕} เป็นเครื่องนุ่งห่ม
ของพวกเขา.

๔ พระเจ้าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของประทานลิ้น^{๑๖}
ของผู้มีการศึกษาให้เรา, เพื่อเราจะรู้ว่า
จะพูดคำอย่างไรในวาระที่เหมาะสมกับ
ท่าน, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล. เมื่อท่าน
เหน็ดเหนื่อยพระองค์ทรงปลุกเข้าแล้ว

๑๖ก ออสย. ๔๙:๒๔-๒๖.
ข อส. ผู้คนแห่งพันธ
สัญญาของพระเจ้า, ดัง
กล่าวไว้ในข้อ ๑๗.
๑๗ก ๑ นิ. ๒๑:๒๕.
ข คมพ. พระเยโฮวาห์.
ค ๒ พกษ. ๑๗:๓๙.
๑๘ก คมพ. พระผู้ไถ่.

ข ปลุก. ๔๙:๒๔;
ออสย. ๖๐:๑๖.
๗ ๑ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ
(การ).
๒ก สภษ. ๑:๒๔-๒๕;
ออสย. ๖๕:๑๒;
แอลมา ๕:๓๗.
ข อพย. ๑๔:๒๑;

สดด. ๑๐๖:๙;
คพ. ๑๓๓:๖๘-๖๙.
คยชว. ๓:๑๕-๑๖.
ง อพย. ๗:๒๑.
๓ก อพย. ๑๐:๒๑.
ข วว. ๖:๒๒.
๔ก ลูกา ๒:๔๖-๔๗.

เข้าแล้ว. พระองค์ทรงทำให้หูก้าพเจ้าไว เพื่อจะได้ยินอย่างผู้รู้.

๕ พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดหู^๕ ของเรา, และเราไม่ได้ขัดขืน, ทั้งไม่ได้ หันออกไป.

๖ เราหันหลังให้แก่ผู้โบายตี^๖, และหัน แก้มของเราให้คนที่ดึงเคราเราออก. เรา หาได้ซ่อนหน้าจากความอายและการถ่ม น้ำลายรดไม่.

๗ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรง ช่วยเรา, ฉะนั้นเราจะไม่ถูกลบหลู่. ฉะนั้น เราจึงดีสี่หน้าของเราอย่างหินเหล็กไฟ, และเรารู้ว่าเราจะไม่อาย.

๘ และพระเจ้าทรงอยู่ใกล้, และพระองค์ ทรงรับรองเราว่าชอบธรรม. ใครเล่าจะโต้ แย้งกับเรา? ให้เราทั้งหลายยืนด้วยกัน. ใครเล่าเป็นปฏิปักษ์ของเรา? ให้เขามา ใกล้เรา, และเราจะโบายตีเขาด้วยกำลัง แห่งปากของเรา.

๙ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรง ช่วยเรา. และพวกเขาทั้งหมดที่จะกล่าว โทษเรา^๙, ดูเถิด, พวกเขาทั้งหมดจะแก่ เฒ่า เหมือนอาภรณ์, และแมลงกิน ผ้ำ จะกินมันสิ้น.

๑๐ ใครเล่าในบรรดาพวกท่านที่เกรง กลัวพระเจ้า, ที่เชื่อฟังเสียง ผู้รับใช้ของ พระองค์, ที่เดินอยู่ในความมืดและไม่มี ความสว่าง?

๑๑ ดูเถิดเจ้าทั้งหมดที่ก่อไฟ, ที่ล้อมรอบ ตัวเจ้าด้วยประกายไฟ, ที่เดินอยู่ในความ

สว่างของไฟ^{๑๑}เจ้าและในประกายไฟซึ่งเจ้า ก่อไว้. สิ่งนี้เจ้าจะมีโดยมือเรา—เจ้าจะลง นอนด้วยโทมนัส.

บทที่ ๘

ในวัน เวลา สุดท้าย, พระเจ้า จะ ทรง ปล่อยโยนไซอันและรวรรวมอิสราเอล— ผู้ได้รับการไถ่จะมาสู่ไซอันท่ามกลาง ความปรึถียัง—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๕๑ และ ๕๒:๑-๒. ประมาณ ๕๕๕-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

จงสดับฟังเรา, เจ้าที่ดำเนินตาม ความ ชอบธรรม. จงดูศิลา^{๑๒}ซึ่งเจ้าถูกสกัดออก มา, และโพรงของหลุมซึ่งเจ้าถูกขุดขึ้นมา.

๒ จงดูอับราฮัม, บรรพบุรุษ^{๑๓}ของเจ้า, และซาราห์^{๑๔}, นางผู้ให้กำเนิดเจ้า; เพราะ เราเรียกเขาผู้เดียว, และให้พรเขา.

๓ เพราะพระเจ้าจะทรงปล่อยโยนไซอัน^{๑๕}, พระองค์จะทรงปล่อยโยนที่รกร้าง ว่างเปล่าทั้งหมดของนาง; และพระองค์ จะทรงทำให้แดนทुरกันดาร^{๑๖}ของนางตั้ง เอเดิน, และทะเลทรายของนางเหมือน อุทยานของพระเจ้า. ในที่นั้นจะพบปีติ และความยินดี, การน้อมขอบพระทัย พระเจ้าและเสียงร้องเพลง.

๔ จงสดับฟังเรา, ผู้คนของเรา; และ เจียหุฟังเรา, โอ้ประชาชาติของเรา; เพราะ กฎ^{๑๗}ข้อหนึ่งจะออกไปจากเรา, และเราจะ

<p>๕ก คพ. ๕๘:๑. ๖ก มธ. ๒๗:๒๖; ๒ นี. ๓:๕. ๙ก รีม. ๘:๓๑. ๑๐ก คพ. ๑:๓๘.</p>	<p>๑๑ก วันฉ. ๑๗:๖. ๑๒ คพ. ศีลา. ๒๓ก ปฐก. ๑๗:๑-๘; คพ. ๑๓๒:๔๓. ๒๔ก ปฐก. ๒๔:๓๖.</p>	<p>๓๑ คพ. ไซอัน. ๒ อสย. ๓๕:๑-๒, ๖-๗. ๔ก คพ. คำสอน, หลักคำสอน. อสย. ๒:๓. คพ. พระกิตติคุณ.</p>
--	--	--

ทำให้คำพิพากษาของเราเป็นความสว่าง^๗ แก่ผู้คน.

๕ ความชอบธรรมของเราอยู่ใกล้; ความรอด^๘ของเราปรากฏออกมา, และแขนของเราจะพิพากษาผู้คน. เกาะ^๙ทั้งหลายจะรอดคอยเรา, และพวกเขาจะไว้วางใจแขนของเรา.

๖ จงแหงนดูฟ้าสวรรค์, และมองไปยังแผ่นดินโลกเบื้องล่าง; เพราะฟ้าสวรรค์^{๑๐}จะหายไปเหมือนควัน, และแผ่นดินโลกจะเก่าลงเหมือนอาหาร; และพวกเขาที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตายในลักษณะเดียวกันนั้น. แต่ความรอดของเราจะยังยืนตลอดกาล, และความชอบธรรมของเราจะไม่สูญสิ้น.

๗ จงสดับฟังเรา, เจ้าผู้รู้จักความชอบธรรม, ผู้คนซึ่งเราเขียนกฎของเราไว้ในใจพวกเขา, เจ้าอย่ากลัวคำตำหนิของมนุษย์^{๑๑}, ทั้งเจ้าอย่ากลัวคำตำหนิของพวกเขา.

๘ เพราะแมลงกินผ้าจะกินพวกเขาสิ้นเหมือนอาหาร, และหนอนจะกินพวกเขาเหมือนขนแกะ. แต่ความชอบธรรมของเราจะยังยืนตลอดกาล, และความรอดของเราจากรุ่นสู่รุ่น.

๙ จงตื่นเถิด, จงตื่นเถิด! จงรวบรวมกำลัง^{๑๒}เข้า, โอ้พาหุของพระเจ้า; จงตื่นดังสมัยโบราณ. พระองค์มิใช่หรือคือผู้

ที่ทรงทำ^{๑๓}หั้นเราหับ, และทรงทำให้มังกรนั้นบาดเจ็บ?

๑๐ พระองค์มิใช่หรือคือผู้ที่ทรงทำให้ทะเล, พื้นน้ำแห่งห้วงลึกอันใหญ่หลวงแห้ง; ที่ทรงทำให้ห้วงลึกของทะเลเป็นทาง^{๑๔}ให้คนที่ทรงไถ่ผ่านไป?

๑๑ ดังนั้น, คนที่พระเจ้าทรงไถ่^{๑๕}จะกลับมา, และมาพร้อมกับการร้องเพลง^{๑๖}สู่ไซอัน; และปีติและความบริสุทธิ์อันเป็นนิจจะอยู่บนศีรษะของพวกเขา; และพวกเขาจะได้รับความยินดีและปีติ; โทมนัสและความโศกเศร้า^{๑๗}จะหลบลี้ไปสิ้น.

๑๒ เราคือเขา; แท้จริงแล้ว, เราคือเขาที่ป่ลอบโยนเจ้า^{๑๘}. ดูเถิด, เจ้าเป็นใคร, ที่เจ้าจะเกรงกลัว^{๑๙}มนุษย์, ผู้จะตาย, และกลัวบุตรของมนุษย์, ผู้จะถูกทำเหมื่อกับต้นหญ้า^{๒๐}เล่า?

๑๓ และลืมน^{๒๑}พระเจ้าพระผู้สร้างสรรค^{๒๒}ของเจ้า, ที่ทรงกางฟ้าสวรรค์, และวางรากฐานของแผ่นดินโลก, และกลัวอยู่ทุกเมื่อเชื่อดี, เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้กตัญ, ประหนึ่งว่า เขาพร้อมแล้วที่จะทำลายหรือ? และความเกรี้ยวกราดของผู้กตัญอยู่ที่ไหนเล่า?

๑๔ ผู้ถูกคุมขังไว้ต่างแดนจะเร่งรีบ, เพื่อเขาจะได้รับการปลดปล่อย, และเพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม, หรือเพื่ออาหารของเขาจะไม่ขาด.

๔ข คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.
๕ก คมพ. ความรอด.
๗ ๒ นิ. ๑๐:๒๐.
๖ก ๒ ปต. ๓:๑๐.
๗ ฮีบรู ถูกทำให้กระจัดกระจาย.

๘สดด. ๑๐๒:๒๕-๒๗.
๙ ฮีบรู เน่าเปื่อยผู้พัง.
๗ก สดด. ๕๖:๔, ๑๑;
คพ. ๑๒๒:๙.
๘ก คพ. ๑๑๓:๗-๘.
๑๐ก อสย. ๓๕:๘.
๑๑ก คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ).

๗ อสย. ๓๕:๑๐.
ค ว. ๒๑:๔.
๑๒ก คพ. ๑๓๓:๔๗;
๑๓๖:๒๒.
๗ ยรม. ๑:๘.
ค อสย. ๔๐:๖-๘;
๑ ปต. ๑:๒๔.
๑๓ก ยรม. ๒๓:๒๗.

๑๕ แต่เราคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ซึ่งคลื่น^๑ของเราคำราม; พระเจ้าจอมโยธาคือชื่อของเรา.

๑๖ และเราเอาคำของเราใส่ไว้ในปากเจ้า, และบังเจ้าไว้ในร่มเงาแห่งมือเรา, เพื่อเราจะได้ปลุกไฟ สวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก, และกล่าวแก่ไซอัน: ดูเถิด, เจ้าเป็นผู้คน^๒ของเรา.

๑๗ จงตื่นเถิด, จงตื่นเถิด, จงยืนขึ้น, โอ้เยรูซาเล็ม, ซึ่งเต็มด้วย^๓แห่งความเกรี้ยวกราด^๔ของ พระองค์ แล้วจาก พระหัตถ์ของพระเจ้า—เจ้า เต็มตะกอนที่^๕คั่นจาก^๖ด้วยแห่งความหวาดหวั่น—

๑๘ และในบรรดาบุตรทั้งหมดที่นางคลอดออกมาไม่มีใครนำนาง; ทั้งในบุตรทั้งหมดที่นางเลี้ยงมา, ก็ไม่มีใครจูงนาง.

๑๙ บุตร^๗สองคนนี้จะมาหาเจ้า, ใครเล่าจะเสียใจเพื่อเจ้า—ความอ้างว้างและความพินาศของเจ้า, และความอดอยากและดาบ—และโดยใครเล่าที่เราจะปลอบโยนเจ้า?

๒๐ พวกบุตรของเจ้า เป็น ลม ไป, นอกจากสองคนนี้; พวกเขานอนอยู่ที่หัวถนนทุกสาย; ตั้งวัวป่าที่ติดบ่วง, พวกเขาเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดของพระเจ้า, และการดูว่าของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๒๑ ฉะนั้นบัดนี้จงฟังเรื่องนี้, เจ้าซึ่งทุกข์, และเมามาย^๘, และมีไข้ด้วยเหล่าอุงุ่น:

๒๒ ดังนั้นพระเจ้าของเจ้าตรีส, พระเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงวิงวอนแก่ต่าง^๙ให้ผู้คนของพระองค์; ดูเถิด, เราเอาถ้วแห่งความหวาดหวั่น, ตะกอนในถ้วแห่งความเกรี้ยวกราดของเราออกจากมือเจ้าแล้ว; เจ้าจะไม่เต็มมันอีกต่อไป.

๒๓ แต่เราจะไม่มัน^{๑๐}ไว้ในมือของคนที่ทำให้เจ้าทุกข์; คนที่กล่าวแก่จิตวิญญาณเจ้าว่า: จงหมอบลง, เพื่อเราจะเดินข้ามไป—และเจ้าวางตัวของเจ้าตั้งพื้นดินและตั้งถนนให้พวกเขาที่ผ่านไป.

๒๔ จงตื่น^{๑๑}เถิด, จงตื่นเถิด, จงสวมกำลัง^{๑๒}ของเจ้า, โอ้ไซอัน; จงสวมอาภรณ์ที่สวยงามของเจ้า, โอ้เยรูซาเล็ม, นครศักดิ์สิทธิ์; เพราะนับแต่นี้ก็จักหาได้มีผู้ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ไม่สะอาดมาสู่เจ้าอีกต่อไปเลย.

๒๕ จงสลัดตัวเจ้าออกจากภัสมธุลี; จงลุกขึ้น^{๑๓}, จงนั่งลง, โอ้เยรูซาเล็ม; จงปลดปล่อยตนเองจากโซ่ตรวน^{๑๔}ที่คอเจ้า, โอ้ธิดาผู้เป็นเชลยแห่งไซอัน.

บทที่ ๙

พระเจ้าจะทรงรวมชาวยิวไว้ในแผ่นดินแผ่นดินแห่งคำสัญญาทั้งหมดของพวกเขา—การชดใช้^{๑๕}โทษ^{๑๖}จากการตก—ร่างกายของคนตายจะออกมาจากหลุมฝังศพ, และวิญญาณของพวกเขาจาก นริก และ

๑๕ก ๑ นี. ๔:๒.
๑๖ก ๒ นี. ๓:๓; ๒๙:๑๔.
๑๗ก อสย. ๒๙:๙;
ยรม. ๒๕:๑๕.
ข ลูกา ๒๑:๒๔.
๑๙ก ว. ๑๑:๓.

๒๑ก ๒ นี. ๒๗:๔.
๒๒ก ยรม. ๕๐:๓๔.
๒๓ก ศคย. ๑๒:๙.
๒๔ก อสย. ๕๒:๑-๒.
ข คพ. ๑๑๓:๗-๘.
ค คมพ. ไซอัน.

ง โยเอล ๓:๑๗.
๒๕ก อส. ลุกขึ้นจากภัสมธุลีและนั่งลงอย่างสง่าผ่าเผย, โดยได้รับการไถ่ในที่สุด.
ข คพ. ๑๑๓:๙-๑๐.

จากเมืองบรมสุขเกษม—พระองค์จะทรงพิพากษาพวกเขา—การชดใช้ช่วยมนุษย์ให้รอดจากความตาย, นรก, มาร, และความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่—คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระเจ้า—การลงโทษความผิดบาปถูกกำหนดไว้—พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลทรงเป็นองค์ทวารบาล. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอ่านเรื่องเหล่านี้เพื่อท่านจะรู้เกี่ยวกับพันธสัญญาของพระเจ้าที่พระองค์ทรงทำไว้กับเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งหมด—

๒ ที่พระองค์รับสั่งไว้กับชาวยิว, โดยปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, แม้นับจากกาลเริ่มต้นลงมา, จากรุ่นสู่รุ่น, จนเวลานั้นมาถึงเมื่อพระองค์จะทรงนำพวกเขากลับคืนสู่ศาสนจักร^๑ และคอกที่แท้จริงของพระผู้เป็นเจ้า; เมื่อพระองค์จะทรงรวม^๒ พวกเขากลับบ้านไปสู่ผืนแผ่นดิน^๓ แห่งมรดกของพวกเขา, และจะทรงสถาปนาขึ้นในผืนแผ่นดินแห่งคำสัญญาทั้งหมดของพวกเขา.

๓ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดเรื่องเหล่านี้กับท่านเพื่อท่าน

จะชื่นชมยินดี, และเงยหน้า^๔ของท่านตลอดกาล, เพราะพรซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะประสาทให้ลูกหลานท่าน.

๔ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า, หลายคนในพวกท่าน, ค้นหามามาก, เพื่อให้รู้เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง; ดังนั้นข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านรู้ว่าเนื้อหาของเราต้องเสื่อมสภาพและตายไป; กระนั้นก็ตาม, ในร่างกาย^๕ของเราเราจะเห็นพระผู้เป็นเจ้า.

๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านรู้ว่า พระองค์จะทรงแสดงองค์ในพระวรกายต่อคนเหล่านั้นที่เยรูซาเล็ม, ที่ซึ่งเราจากมา; เพราะสมควรที่เรื่องนี้จะนำไปในบรรดาพวกเขา; เพราะพระผู้สร้าง^๖ผู้ยิ่งใหญ่ทรงเห็นความจำเป็นที่พระองค์จะทรงยอมองค์มาขึ้นอยู่กับมนุษย์ในเนื้อหนัง, และสิ้นพระชนม์เพื่อมนุษย์ทั้งปวง^๗, เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะได้มาขึ้นอยู่กับพระองค์.

๖ เพราะเนื่องจากความตายมีแก่มนุษย์ทั้งปวง, เพื่อให้แผน^๘ซึ่งเติมไปด้วยพระเมตตาของพระผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่เกิดสัมฤทธิ์ผล, จึงจำเป็นต้องมีพลังแห่งการฟื้นคืนชีวิต^๙, และการฟื้นคืนชีวิตจำเป็นต้องมาสู่มนุษย์โดยเหตุของการตก^{๑๐}; และการตกมาโดยเหตุของการล่วงละเมิด; และเพราะมนุษย์กลายเป็นคนตกพวกเขาจึงถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๙ ๑ก คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
 ๒ก ๒ นี้. ๖:๑๑.
 คมพ. พื้นฟูพระกิตติคุณ (การ).
 ข คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
 ค ๒ นี้. ๑๐:๗-๘.

คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
 ๓ก ปจส. สดต. ๒๔:๗-๑๐.
 ๔ก โยบ ๑๙:๒๖;
 แอลมา ๑๑:๔๑-๔๕;
 ๔๒:๒๓; ยีลี. ๑๔:๑๕;
 มอริ. ๙:๑๓.
 ๕ก คมพ. สร้าง (การ).
 ข ยอห์น ๑๒:๓๒;

๒ นี้. ๒๖:๒๔;
 ๓ นี้. ๒๗:๑๔-๑๕.
 ๖ก คมพ. แผนแห่งการไถ่.
 ข คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
 ค คมพ. การตกของอาดัมและเอวา.
 ง ๒ นี้. ๒:๕.

๗ ดังนั้น, จำเป็นต้องมีการชดใช้^๗อันไม่มีขอบเขต^๘—เว้นแต่จะเป็นการชดใช้^๙อันไม่มีขอบเขตความเนาเปื่อยนี้จะสวมใส่ความไม่เนาเปื่อยไม่ได้. ด้วยเหตุนี้, การพิพากษาแรก^{๑๐}ซึ่งมาสู่มนุษย์จำเป็นต้องคงอยู่ต่อไปเป็นเวลาอันหาได้สิ้นสุดไม่^{๑๑}. และหากเป็นดังนั้น, เนื้อหนังนี้คงต้องนอนลงเพื่อเนาเปื่อยและสลายสู่แผ่นดินแม่ของมัน, เพื่อจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป.

๘ โอ้พระปรีชาญาณ^{๑๒}ของพระผู้เป็นเจ้า, พระเมตตา^{๑๓}และพระคุณ^{๑๔}ของพระองค์! เพราะเหตุเกิด, หากเนื้อหนัง^{๑๕}จะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไปวิญญาณของเราย่อมต้องมาขึ้นอยู่กับเทพผู้นั้นซึ่งตก^{๑๖}จากเบื้องหน้าที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้านิรันดร์, และกลายเป็นมาร^{๑๗}, เพื่อจะไม่ลุกขึ้นอีกต่อไป.

๙ และวิญญาณของเราต้องกลายเป็นเหมือนกับเขา, และเรากลายเป็นเหล่ามาร, เหล่าเทพ^{๑๘}ของมาร, ซึ่งจะถูกกัน^{๑๙}ไว้จากที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าของเรา, และจะคงอยู่กับบิดาแห่งความเท็จ^{๒๐}, ในความเศร้าหมอง, เหมือนกับตัวเขา; แท้จริงแล้ว, สำหรับสัปดาห์นั้นผู้หลงกลวง^{๒๑}บิดามารดาแรกของเรา, ผู้แปลงกาย^{๒๒}เกือบเหมือนเทพแห่งความสว่าง^{๒๓}, และ

ช่วย^{๒๔}ให้ลูกหลานมนุษย์ทำการมั่วสุมลับ^{๒๕}แห่งฆาตกรรมและงานลับแห่งความมืดทั้งปวง.

๑๐ โอ้พระคุณความดีของพระผู้เป็นเจ้าของเราไร้ขอบเขตเพียงใด, ผู้ทรงเตรียมทางเพื่อการหนีของเราจากเงื้อมมือของอสูรร้ายผู้นี้; แท้จริงแล้ว, อสูรนั้น, ความตาย^{๒๖}และนรก^{๒๗}, ซึ่งข้าพเจ้าเรียกว่าความตายของร่างกาย, และความตายของวิญญาณด้วย.

๑๑ และเพราะทางแห่งการปลดปล่อย^{๒๘}ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, ความตาย^{๒๙}นี้, ซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้, ซึ่งเป็นฝ่ายโลก, จะปล่อยคนตายของมันขึ้นมา; ซึ่งความตาย^{๓๐}นั้นคือหลุมศพ.

๑๒ และความตาย^{๓๑}นี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้, ซึ่งเป็นความตายทางวิญญาณ, จะปล่อยคนตายของมันขึ้นมา; ซึ่งความตายทางวิญญาณคือนรก^{๓๒}; ดังนั้น, ความตายและนรกต้องปล่อยคนตายของมันขึ้นมา, และนรกต้องปล่อยวิญญาณที่ถูกคุมขังของมันขึ้นมา, และหลุมศพต้องปล่อยร่างกายที่ถูกคุมขังของมันขึ้นมา, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำร่างกายกับวิญญาณมนุษย์^{๓๓}

๗ก คมพ. ชดใช้ (การ).
 ข แอลมา ๓๔:๑๐.
 ค โมไซยาห์ ๑๖:๔-๕;
 แอลมา ๔๒:๖, ๙, ๑๔.
 ง โมไซยาห์ ๑๕:๑๙.
 ๘ก โยบ ๑๒:๑๓;
 อีบรา. ๓:๒๑.
 คมพ. ปัญญา.
 ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).
 ค คมพ. พระคุณ.
 ง คพ. ๙๓:๓๓-๓๔.

จ อีสย. ๑๔:๑๒; ๒ นิ. ๒:
 ๑๗-๑๘; โมเสส ๔:๓-๔;
 อีบรา. ๓:๒๗-๒๘.
 ฉ คมพ. มาร.
 ๙ก เจคอบ ๓:๑๑;
 แอลมา ๕:๒๕, ๓๙.
 ข วว. ๑๒:๗-๙.
 ค คมพ. กล่าวคำเท็จ (การ).
 ง ปฐก. ๓:๑-๑๓; โมไซยาห์
 ๑๖:๓; โมเสส ๔:๕-๑๙.
 จ ๒ ครี. ๑๑:๑๔;
 แอลมา ๓๐:๕๓.

ฉ คพ. ๑๒๙:๘.
 ข คมพ. มั่วสุมลับ (การ).
 ๑๐ก โมไซยาห์ ๑๖:๗-๘;
 แอลมา ๔๒:๖-๑๕.
 ข คมพ. นรก.
 ๑๑ก คมพ. พระผู้ปลดปล่อย.
 ข คมพ. ความตาย, ทาง
 ร่างกาย.
 ๑๒ก คมพ. ความตาย, ทาง
 วิญญาณ.
 ข คพ. ๗๖:๘๑-๘๕.
 ค คมพ. วิญญาณ.

กลับคืน^{๑๒} ให้กันและกัน; และสิ่งนี้เป็นไปโดยพลังแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๓ โอ้แผน^{๑๓} ของพระผู้เป็นเจ้าของเราสำคัญยิ่งเพียงใด! เพราะอีกทางหนึ่ง, เมืองบรมสุขเกษม^{๑๔} ของพระผู้เป็นเจ้าของเราต้องปล่อยวิญญานของ คนชอบธรรมขึ้นมา, และหลุมศพปล่อยร่างกายของคนชอบธรรมขึ้นมา; และพระองค์ทรงนำวิญญานและร่างกายกลับคืน^{๑๕} ให้ตัวของมันอีก, และมนุษย์ทั้งปวงกลับไม่เน่าเปื่อย, และเป็นอมตะ, และพวกเขาเป็นจิตวิญญานที่มีชีวิต, โดยมีความรู้^{๑๖} อันสมบูรณ์^{๑๗} เหมือนกับเราในเนื้อหนัง, เว้นแต่ว่าความรู้ของเราจะสมบูรณ์.

๑๔ ดังนั้น, เราจะมีความรู้^{๑๘} อันสมบูรณ์เกี่ยวกับความผิด^{๑๙} ทั้งหมดของเรา, และความไม่สะอาดของเรา, และความเปลือยเปล่า^{๒๐} ของเรา; และคนชอบธรรมจะมีความรู้^{๒๑} อันสมบูรณ์เกี่ยวกับความเกษมศานต์ของพวกเขา, และความชอบธรรม^{๒๒} ของพวกเขา, โดยที่ห่อหุ้ม^{๒๓} ไว้ด้วยความพิศุทธิ์^{๒๔}, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยเสื้อคลุมแห่งความชอบธรรม^{๒๕}.

๑๕ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อ

คนทั้งปวงจะผ่านจากความตายครั้งแรกนี้สู่ชีวิต, ถึงขนาดที่พวกเขากลายเป็นอมตะ, พวกเขาต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา^{๒๖} ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; และแล้วการพิพากษา^{๒๗} ย่อมมาถึง, และจากนั้นพวกเขาต้องถูกพิพากษาตามการพิพากษาอันศักดิ์สิทธิ์^{๒๘} ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา.

๑๖ และโดยแน่แท้, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราได้รับสิ่งมันไว้, และมันเป็นพระวจนะ^{๒๙} นิรันดรของพระองค์, ซึ่งจะสูญสิ้น^{๓๐} ไปไม่ได้, คือพวกเขาที่ชอบธรรมจะยังชอบธรรมอยู่, และพวกเขาที่สกปรก^{๓๑} จะยังสกปรกอยู่; ดังนั้น, พวกเขาที่สกปรกคือมาร^{๓๒} และเทพของเขา; และพวกเขาจะออกไปสู่ไฟอันเป็นนิรันดร์, ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพวกเขา; และความทรमानของพวกเขาคือดังทะเลเพลิง^{๓๓} และกำมะถัน, ซึ่งเปลวเพลิงนั้นลุกโชนตลอดกาลและตลอดไปและไม่มีที่สุด.

๑๗ โอ้ความยิ่งใหญ่และความยุติธรรม^{๓๔} ของพระผู้เป็นเจ้าของเรา! เพราะพระองค์ทรงดำเนินตามพระวจนะของพระองค์ทั้งหมด, และ พระวจนะของพระองค์

๑๒ จ คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ),
ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
๑๓ ก คมพ. แผนแห่งการไถ่.
ข คพ. ๑๓๘:๑๔-๑๙.
ค คมพ. เมืองบรมสุขเกษม.
ด แอลมา ๑๑:๔๓.
ง คมพ. อมตะ (ความเป็น).
จ คพ. ๑๓๐:๑๘-๑๙.
ฉ คมพ. ดีพร้อม, บริบูรณ์,
สมบูรณ์.
๑๔ ก โมไซยาห์ ๓:๒๕;
แอลมา ๕:๑๘.

ข คมพ. ความผิด.
ค มอร. ๙:๕.
ง คมพ. ชอบธรรม (ความ).
จ สภษ. ๓๑:๒๕.
ฉ คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).
ช คพ. ๑๐๙:๗๖.
๑๕ ก คมพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
ข สดต. ๑๙:๙; ๒ นี้. ๓๐:๙.
๑๖ ก ๑ พกษ. ๘:๕๖;
คพ. ๑:๓๘; โมเสส ๑:๔.

ข คพ. ๕๖:๑๑.
ค คมพ. สกปรก (ความ).
ง ๑ นี้. ๑๕:๓๓-๓๕;
แอลมา ๗:๒๑;
มอร. ๙:๑๔;
คพ. ๘๘:๓๕.
ด คมพ. มาร.
ฉ โมไซยาห์ ๒๓:๒๘.
ช ว. ๒๑:๘;
๒ นี้. ๒๘:๒๓;
คพ. ๖๓:๑๗.
๑๗ ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).

ออกไปจากพระโอษฐ์ของพระองค์แล้ว, และพระองค์ต้องทรงปฏิบัติตามกฎของพระองค์.

๑๘ แต่, ตูเถิด, คนชอบธรรม, วิสุทธิชน^๑ ของพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาที่เชื่อแล้วในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, พวกเขาที่อดทนต่อกางเขน^๒ ทั้งหลายของโลกมาแล้ว, และเกลียดชังความน่าอับอายของมัน, พวกเขาจะสืบทอด^๓ อาณาจักร^๔ ของพระผู้เป็นเจ้าของมรดก, ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพวกเขา นับแต่การวางรากฐานของโลก^๕, และปีติของพวกเขาจะเปี่ยมอยู่ตลอดกาล^๖.

๑๙ โอ้ความไร้ขอบเขตแห่งพระเมตตาของพระผู้เป็นเจ้าของเรา, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล! เพราะพระองค์ทรงปลดปล่อย วิสุทธิชนของพระองค์จากมารอสูรร้าย^๗ ผู้^๘ นั้น, และความตาย, และนรก^๙, และทะเลเพลิงและกัมมะถันแห่งนั้น, ซึ่งเป็นความทรมาณอันหาได้สิ้นสุดไม่

๒๐ โอ้ ความบริสุทธิ์^{๑๐} ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า แห่ง เรา ไร้ขอบเขตเพียงใด! เพราะพระองค์ทรงรู้ทุกเรื่อง^{๑๑}, และหาได้มีเรื่องใดที่พระองค์มิทรงรู้.

๒๑ และพระองค์เสด็จมาในโลกเพื่อพระองค์จะ ทรง ช่วย มนุษย์ ทั้ง ปวงให้

รอด^{๑๒} หากพวกเขาจะสดับฟังสุรเสียงของพระองค์; เพราะ ตูเถิด, พระองค์ ทรง ทนรับความเจ็บปวดของมนุษย์ทั้งปวง, แท้จริงแล้ว, ความเจ็บปวด^{๑๓} ของชาวโลกที่มีชีวิตทุกคน, ทั้งชาย, หญิง, และเด็ก, ที่เป็นของครอบครัวอาดัม^{๑๔}.

๒๒ และพระองค์ทรงทนรับสิ่งนี้เพื่อการฟื้นคืนชีวิตจะมีแก่มนุษย์ทั้งปวง, เพื่อ คน ทั้ง ปวง จะ ได้ ยืน อยู่ เบื้อง พระ พักตร์^{๑๕} ของพระองค์ในวันพิพากษาและวันอันสำคัญยิ่ง.

๒๓ และพระองค์ทรงบัญชาคนทั้งปวงว่าพวกเขาต้องกลับใจ^{๑๖}, และรับ^{๑๗} บัพติศมา^{๑๘} ในพระนามของพระองค์, โดยมีศรัทธาอันสมบูรณ์^{๑๙} ในพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, มิฉะนั้นพวกเขาจะไม่สามารถรับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของ.

๒๔ และหากพวกเขาจะไม่กลับใจและเชื่อในพระนาม^{๒๐} ของ พระองค์, และ รับ บัพติศมา^{๒๑} ในพระนามของพระองค์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่^{๒๒} แล้ว, พวกเขาต้องอับมงคล^{๒๓}; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, รับสิ่งไว้.

๒๕ ดังนั้น, พระองค์ประทานกฎ^{๒๔} ให้; และที่ใดไม่มีกฎให้ไว้^{๒๕} ย่อมไม่มีโทษ; และที่ใดไม่มีโทษย่อมไม่มีกรกล่าวโทษ; และ

๑๘๗ คมพ. วิสุทธิชน.
 ข ลูกา ๑๔:๒๗.
 ค คพ. ๔๕:๕๘; ๘๔:๓๘.
 ง คมพ. สูงส่ง (ความ).
 จ แอลมา ๑๓:๓.
 ฉ คมพ. ชีวิตนี้รันดร์.
 ๑๙๗ คพ. ๑๐๘:๘.
 ข ๑ นี. ๑๕:๓๕.
 ค คมพ. นรก.
 ๒๐๗ คมพ. บริสุทธิ (ความ),

ศักดิ์สิทธิ์ (ความ).
 ข แอลมา ๒๖:๓๕;
 คพ. ๓๘:๒.
 ๒๑๗ คมพ. ความรอด.
 ข คพ. ๑๘:๑๑; ๑๙:๑๘.
 ค คมพ. อาดัม.
 ๒๓๗ คมพ. กลับใจ (การ).
 ข คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.
 ๒๔๗ คมพ. พระเยซู

คริสต์—การรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับเรา.
 ข คมพ. อดทน (ความ).
 ค คมพ. อับมงคล (ความ).
 ๒๕๗ ยากอบ ๔:๑๗. คมพ. กฎ.
 ข รีม. ๔:๑๕; ๒ นี. ๒:๑๓;
 แอลมา ๔:๒:๑๒-๑๔.
 คมพ. รับผิดชอบได้ (ที่), รู้จักผิดชอบ.

ที่ใดไม่มีการกล่าวโทษพระเมตตาของ พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลย่อมมีสิทธิ์กับ พวกเขา, เนื่องจากการชดใช้; เพราะพวกเขาได้รับการปลดปล่อยโดยเดชานุภาพ ของพระองค์.

๒๖ เพราะการชดใช้^๑สนองข้อเรียกร้อง แห่งความยุติธรรม^๒ของพระองค์ที่ทรงมี ต่อคนทั้งหลายทั้งปวงผู้ไม่มี^๓กฏให้ไว้ แก่พวกเขา, จนพวกเขาได้รับการปลด ปล่อยให้พ้นจากอสูรร้ายผู้นั้น, ความตาย และนรก, และมาร, และทะเลเพลิงและ กำมะถัน, ซึ่งเป็นความทรมาณอันหาได้ สิ้นสุดไม่; และพระเจ้าจะทรงนำพวกเขา กลับคืนมายัง พระผู้เป็นเจ้าของผู้ประทาน ลมหายใจ^๔ให้พวกเขา, ซึ่งทรงเป็นพระ ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๒๗ แต่วิบัติแก่เขาที่มีกฏ^๕ให้ไว้, แท้จริง แล้ว, ที่มี พระบัญญัติทั้งหมดของ พระ ผู้เป็นเจ้าของ, เหมือนกันกับเรา, และที่ล่วง ละเมิด พระบัญญัติเหล่านั้น, และที่ใช้ วันแห่ง การทดลอง ของเขาไปโดยสูญ เปล่า, เพราะสภาพของเขาน่าพรั่นพรึง!

๒๘ โอ้แผน^๖การอันแยบยลของมารร้าย นั้น! โอ้ความถือดี^๗, และความอ่อนแอ, และความโง่งของมนุษย์! เมื่อพวกเขาเป็น

ผู้คงแก่เรียน^๑พวกเขาคิดว่าตนฉลาด^๒, และพวกเขาไม่สดับฟังคำแนะนำ^๓ของ พระผู้ เป็นเจ้า, เพราะพวกเขาเมิน คำ แนะนำเหล่านั้น, โดยคิดว่าพวกเขา^๔รู้ด้วย ตนเอง, ดังนั้น, ปัญญาของพวกเขาคือ ความโง่งและมึนหาเป็นประโยชน์แก่พวกเขาไม่. และพวกเขาจะพินาศ.

๒๙ แต่การเป็นผู้คงแก่เรียนย่อมดีหาก พวกเขาสดับฟัง^๕คำแนะนำ^๖ของพระผู้ เป็นเจ้า.

๓๐ แต่วิบัติแก่คนร่ำรวย^๑, ซึ่งร่ำรวยด้วย สิ่งต่างๆ ของโลก. เพราะด้วยเหตุที่พวกเขา^๒ร่ำรวยพวกเขาจึงเกลียดชังคนจน^๓, และพวกเขาข่มเหงคนอ่อนโยน, และใจ พวกเขาอยู่กับทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา; ดังนั้น, ทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาจึงเป็น เทพเจ้าของพวกเขา. และดูเถิด, ทรัพย์สิน สมบัติของพวกเขาจะถูกทำลายพร้อมกับ พวกเขาด้วย.

๓๑ และวิบัติแก่คนหูหนวกที่ไม่ยอม ฟัง^๑; เพราะพวกเขาจะพินาศ.

๓๒ และวิบัติแก่คนมึนบอดที่ไม่ยอมดู; เพราะพวกเขาจะพินาศด้วย.

๓๓ วิบัติแก่คนมีใจ^๑ที่มีได้เข้าสู่หนต,

๒๖ก ๒ นี้. ๒:๑๐;
แอลมา ๓๔:๑๕-๑๖.
คมพ. ชดใช้ (การ).
ข คมพ. ยุติธรรม (ความ).
ค ไม่ไชยาห์ ๓:๑๑.
ง ไม่ไชยาห์ ๑๕:๒๔;
คพ. ๑๓๓:๗.
จ ปฐก. ๒:๗; คพ. ๙๓:๓๓;
อับรา. ๕:๗.
๒๗ก ลูกา ๑๒:๔๗-๔๘.
๒๘ก แอลมา ๒๘:๑๓.
ข คมพ. ถือดี (ความ), ถือตัว

(ความ), เปล่าประโยชน์,
อย่างไม่สมควร.
ค ลูกา ๑๖:๑๕;
๒ นี้. ๒๖:๒๐;
๒๘:๔, ๑๕.
ง สภษ. ๑๔:๖;
ยรม. ๘:๘-๙; รม. ๑:๒๒.
คมพ. จงพอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ); ปัญญา.
จ แอลมา ๓๗:๑๒.
คมพ. คำแนะนำ, คำ

ปรัชญา (นาม).
๒๓ก ๒ นี้. ๒๘:๒๖.
ข เจคอบ ๔:๑๐.
๓๐ก ลูกา ๑๒:๓๔;
๑ ทธ. ๖:๑๐; คพ. ๕๖:๑๖.
ข คมพ. คนจน, คนยากจน,
จน, ยากจน.
๓๑ก อัสติ. ๓๓:๓๐-๓๓;
มธ. ๑๐:๑๕;
โมไชยาห์ ๒๖:๒๘;
คพ. ๑:๒, ๑๑, ๑๔;
โมเสส ๖:๒๗.

เพราะความรู้เรื่องความชั่วช้าสามานย์ของ พวกเขาจะลงทัณฑ์พวกเขาในวันสุดท้าย.

๓๔ วิบัติแก่คนกล่าวคำเท็จ^๑, เพราะเขา จะถูกโยนลงนรก^๒.

๓๕ วิบัติแก่ฆาตกรซึ่งฆ่า^๓ ด้วยเจตนา, เพราะเขาจะตาย^๔.

๓๖ วิบัติแก่ คน ที่ กระทำ การ ผิด ประเวณี^๕, เพราะพวกเขาจะถูกโยนลง นรก.

๓๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนเหล่านั้น ที่นมัสการรูปเคารพ^๖, เพราะจอมมาร แห่งเหล่ามารทั้งปวงเบียดเบียนในพวกเขา.

๓๘ และ, ท้ายที่สุด, วิบัติแก่คนทั้งปวง ที่ตายในบาปของตน; เพราะพวกเขาจะ กลับไปหาพระเจ้าเป็นเจ้า^๗, และเห็นพระ พักตร์พระองค์, และคงอยู่ในบาปของตน.

๓๙ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำ ความน่าพรันพริ้งในการล่วงละเมิดต่อ พระผู้เป็นเจ้าของผู้บริสุทธิ์, และความน่า พรันพริ้งของการยอมแพ้ต่อการชักจูง ของคนเล่ห์เหลี่ยมจัด^๘ผู้นั้น. จงจำไว้ ว่า, การมีจิตฝักใฝ่ในเนื้อหนัง คือความ ตาย^๙, และการมีจิตฝักใฝ่ฝ่ายวิญญาณ คืออินรันดร์แห่งชีวิต^{๑๐}.

๔๐ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จง เจียหูฟังคำข้าพเจ้า. จงจำความยิ่งใหญ่ ของ พระผู้บริสุทธิ์^{๑๑}แห่งอิสราเอล. อย่า กล่าวว่ข้าพเจ้าพูดเรื่องยุ่งยากใส่ท่าน; เพราะหากท่านกล่าวเช่นนั้น, ท่านจะสบ ประมาทความจริง^{๑๒}; เพราะข้าพเจ้าพูดคำ ของพระผู้รังสรรค์ของท่าน. ข้าพเจ้ารู้ว่า คำแห่งความจริงเป็นเรื่องยุ่งยาก^{๑๓}สำหรับ ความไม่สะอาดทั้งปวง; แต่คนชอบธรรม หากแล้วคำแห่งความจริงไม่, เพราะพวก เขารักความจริงและไม่หวั่นไหว.

๔๑ โอ้ เมื่อ เป็น ดั่งนี้, พี่น้องที่รัก ของ ข้าพเจ้า, จงมาหาพระเจ้า^{๑๔}, พระผู้บริสุทธิ์. จงจำไว้ว่า วิถีของ พระองค์ ชอบ ธรรม. ดูเถิด, ทาง^{๑๕}สำหรับมนุษย์แคบ^{๑๖}, แต่วาง อยู่ในวิถีทางตรงต่อหน้าเขา, และองค์ ทวารบาล^{๑๗}คือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล; และพระองค์ไม่ทรงจ้างผู้รับใช้ที่^{๑๘}นั้น; และไม่มีทางอื่นใดนอกจากทาง ประตุ นั้น; เพราะพระองค์ทรงถูก หลอก ลวง ไม่ได้, เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของคือ พระนามของพระองค์.

๔๒ และผู้ใดเคาะ, ผู้นั้นพระองค์จะ ทรงเปิดให้เขา; และผู้มีปัญญา^{๑๙}, และผู้คง

๓๔ก สภษ. ๑๙:๙.
 คมพ. ข้อสัตย์ (ความ);
 กล่าวคำเท็จ (การ).
 ข คมพ. นรก.
 ๓๕ก อพย. ๒๐:๑๓;
 โมไซยาห์ ๑๓:๒๑.
 ข คมพ. โทษประหารชีวิต.
 ๓๖ก ๓ นี. ๑๒:๒๗-๒๙.
 คมพ. บริสุทธิ์ทางเพศ
 (ความ).
 ๓๗ก คมพ. นับถือรูปเคารพ
 (การ).
 ๓๘ก แอลลิมา ๔๐:๑๑, ๑๓.
 ๓๙ก ๒ นี. ๒๘:๒๐-๒๒; ๓๒:๘;

โมไซยาห์ ๒:๓๒; ๔:๑๔;
 แอลลิมา ๓๐:๕๓.
 ข รีม. ๘:๖.
 คมพ. ทางเนื้อหนัง,
 ฝักใฝ่ทางโลก.
 ค คมพ. ความตาย, ทาง
 วิญญาณ.
 ง คมพ. ชีวิตอินรันดร์.
 จ สภษ. ๑๑:๑๙.
 ๔๐ก คมพ. ความจริง.
 ข ๑ นี. ๑๖:๒;
 ๒ นี. ๒๘:๒๘; ๓๓:๕.
 ๔๑ก ๑ นี. ๖:๔;
 เจคอบ ๑:๗;

ออมไน ๑:๒๖;
 โมโร. ๑๐:๓๐-๓๒.
 ข ๒ นี. ๓๑:๑๗-๒๑;
 แอลลิมา ๓๗:๔๖;
 คพ. ๑๓๒:๒๒, ๒๕.
 ค ลูกา ๑๓:๒๔;
 ๒ นี. ๓๓:๙;
 ฮีล. ๓:๒๙-๓๐.
 ง ๒ นี. ๓๑:๙, ๑๗-๑๘;
 ๓ นี. ๑๔:๑๓-๑๔;
 คพ. ๔๓:๗; ๑๓๗:๒.
 ๔๒ก มิธ. ๑๑:๒๕.

แก่เรียน, และคนร้ายววย, ซึ่งผยอง เพราะ
 ความรู้ของตน, และปัญญาของตน, และ
 ความมั่งคั่งของตน—แท้จริงแล้ว, พวก
 เขาคือผู้ที่พระองค์ทรงเกลียดชัง; และ
 เว้นแต่พวกเขาจะทิ้งสิ่งเหล่านี้ไป, และ
 พิจารณาตน เป็น คนโง่ ต่อ พระพักตร์
 พระผู้เป็นเจ้าของเขา, และลงมาสู่ห้วงลึกแห่ง
 ความถ่อมตน, พระองค์จะไม่ทรงเปิด
 ให้พวกเขา.

๔๓ แต่เรื่องของผู้มีปัญญาและวิญญูชน
 จะถูกปิดบัง จากพวกเขา ตลอดกาล—
 แท้จริงแล้ว, ความสุข นั้น ซึ่ง เตรียมไว้
 ให้วิสุทฺธิชน.

๔๔ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำคำ
 ข้าพเจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้าถอดอาภรณ์ของ
 ข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าสะบัดมันต่อหน้า
 ท่าน; ข้าพเจ้า สวด อ้อนวอนพระผู้เป็น
 เจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้าให้พระองค์
 ทรงมองดูข้าพเจ้าด้วยพระเนตรอันถ้วน
 ถี่; ดังนั้น, ท่านจะรู้ในวันสุดท้าย, เมื่อ
 คนทั้งปวงจะถูกพิพากษาเพราะงานของ
 พวกเขา, ว่าพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอล
 ได้ ทรง ประจักษ์ว่าข้าพเจ้า สะบัดความ
 ชั่วช้าสามานย์ของท่านจากจิตวิญญาณ
 ข้าพเจ้า แล้ว, และว่าข้าพเจ้ายืนอยู่ด้วย
 ความเจิดจ้าต่อพระพักตร์พระองค์, และ
 ปราศจากโลหิตของท่าน.

๔๕ โอ้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงหัน

หลังให้บาปของท่าน; จงสะบัดไซ้^๗ของ
 เขา ที่อยากมัดท่านให้แน่น; จงมาเฝ้า
 พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเป็นศิลา^๘แห่งความ
 รอดของท่าน.

๔๖ จงเตรียมจิตวิญญาณท่านไว้สำหรับ
 วัน อันรุ่งโรจน์ นั้น เมื่อพระองค์ จะ ทรง
 มอบความยุติธรรม^๙ให้แก่คนชอบธรรม,
 แม้วันแห่งการพิพากษา^{๑๐}, เพื่อท่านจะไม่
 ระย้อด้วยความกลัวอันนำพวันพรุ่ง; เพื่อ
 ท่านจะไม่จดจำความผิด^{๑๑}อันนำพวันพรุ่ง
 ของท่านใน ความ สมบูรณ์, และถูก บีบ
 คั้นให้ร้องว่า: บริสุทธิ, การพิพากษาของ
 พระองค์บริสุทธิ, ข้าแต่พระเจ้าพระผู้เป็น
 เจ้าผู้ทรงฤทธานภาพ—แต่ข้าพระองค์
 รู้ความผิดของข้าพระองค์; ข้าพระองค์
 ล้วง ละเมิด กฎของ พระองค์, และ การ
 ล้วง ละเมิดของข้าพระองค์ เป็นของข้า
 พระองค์; และมารได้รับข้าพระองค์แล้ว,
 จนข้าพระองค์เป็นเหยื่อของความเศร้า
 หมองอันนำพวันพรุ่งของเขา.

๔๗ แต่ ดูเถิด, พี่น้องของข้าพเจ้า,
 สมควร หรือ ที่ข้าพเจ้า จะ ปลุกให้ ท่าน
 ตื่นขึ้นสู่ความเป็นจริงอันนำพวันพรุ่ง
 ของเรื่องเหล่านี้? ข้าพเจ้าจะทรมานจิต
 วิญญาณท่านหรือหากจิตใจท่านพิศุทธิ์?
 ข้าพเจ้าจะตรงไปตรงมากับท่านตามความ
 ตรงไปตรงมาของความจริงหรือหากท่าน
 พ้นจากบาปแล้ว?

๔๒ข คมพ. จองทอง (ความ),
 ถือดี (ความ), ลำพอง
 (ความ).
 ค ๑ ครี. ๓:๑๘-๒๑.
 ง คมพ. นอบน้อม (ความ),
 อ่อนน้อมถ่อมตน
 (ความ).

๔๓ก ๑ ครี. ๒:๙-๑๖.
 ๔๔ก เจคอบ ๒:๑๐.
 ข เจคอบ ๑:๑๙.
 ค เจคอบ ๒:๒;
 โมไซยาห์ ๒:๒๘.
 ๔๕ก ๒ นิ. ๒๘:๒๒;
 แอลมา ๓๖:๑๘.

ข คมพ. ศีลา.
 ๔๖ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).
 ข คมพ. พิพากษา (การ),
 สุดท้าย.
 ค โมไซยาห์ ๓:๒๕.
 ง ๑ นิ. ๑:๑๔;
 โมเสส ๒:๑.

๔๘ ดูเถิด, หากท่านบริสุทธิข้าพเจ้าจะพูดกับท่านถึงความบริสุทธิ์; แต่เนื่องจากท่านไม่บริสุทธิ์, และท่านนับถือข้าพเจ้าเป็นผู้สอน, จึงจำเป็นที่ข้าพเจ้าต้องสอนท่านเรื่องผลของบาป."

๔๙ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าซึ่งซึ่งขบ, และใจข้าพเจ้าเบิกบานในความชอบธรรม; และข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.

๕๐ มาเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ทุกคนที่กระหาย, ท่านจงมาสู่ผืนน้ำ; และเขาผู้นั้นที่ไม่มีเงินตรา, จงมาซื้อและกินเถิด; แท้จริงแล้ว, จงมาซื้อเหล้าองุ่นและนมโดยไม่เสียเงินตราและไม่คิดราคา.

๕๑ ดังนั้น, อย่าใช้เงินตราเพื่อสิ่งที่ไม่มีความหมาย, หรือใช้แรงงานของท่านเพื่อสิ่งที่ทำความพอใจให้ไม่ได้. จงสดับฟังข้าพเจ้าอย่างขยันหมั่นเพียร, และจำคำที่ข้าพเจ้าพูดไว้; และจงมาเฝ้าพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, และดื่มด่ำสิ่งที่ไม่เสื่อมถอย, ทั้งเนาเปื่อยไม่ได้, และจงให้จิตวิญญาณท่านเบิกบานในความอ้อมเอม.

๕๒ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงจำพระวณะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่าน; จงสวดอ้อนวอนพระองค์ตลอดเวลากลางวัน, และน้อมขอบพระทัยแต่พระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์เวลากลางคืน. จงให้ใจท่านเบิกบานเถิด.

๕๓ และดูเถิดพันธสัญญาของพระเจ้า

สำคัญยิ่งเพียงใด, และพระเจ้าวิวัฒอันอ่อนน้อมของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์ไร้ขอบเขตเพียงใด; และเพราะความยิ่งใหญ่ของพระองค์, และพระคุณและพระเมตตาของพระองค์, พระองค์ทรงสัญญากับเราว่าพันธสัญญาของเราจะไม่ถูกทำลายสิ้น, ตามเนื้อหนัง, แต่พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขา; และในคนรุ่นต่อ ๆ ไปด้วยพวกเขาจะกลายเป็นอังกูร์อันชอบธรรมของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๕๔ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากพูดกับท่านอีก; แต่ในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะประกาศแก่ท่านถึงถ้อยคำที่ยังเหลืออยู่ของข้าพเจ้า. เอเมน.

บทที่ ๑๐

ชาวียิวจะตั้งรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาบนทางเขน—พวกเขาจะกระจัดกระจายจนกระทั่งพวกเขาเริ่มเชื่อในพระองค์—อเมริกาจะเป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพที่ซึ่งจะไม่มีกษัตริย์ปกครอง—จงคืนดีกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและได้รับความรอดโดยผ่านพระคุณของพระองค์. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, เจคอบ, พูดกับท่านอีก, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เกี่ยวกับอังกูร์อันชอบธรรมนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดมาแล้ว.

๔๘ก แอลมา ๓๓:๓๒.

ข คมพ. บาป.

๔๙ก ๑ นี. ๑๘:๑๖.

๕๐ก คมพ. น้ำชำระชีวิต.

ข แอลมา ๔๒:๒๓.

๕๑ก อสย. ๕๕:๑-๒.

๒ นี. ๓๑:๒๐; ๓๒:๓;

๓ นี. ๑๒:๖.

๕๒ก คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความขอบคุณ.

๕๓ก คมพ. พันธสัญญา.

ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

ค คมพ. ส่วนอุ้งนของพระเจ้า.

๑๐ ๑ก ๑ นี. ๑๔:๑๒-๑๖;

๒ นี. ๓:๕;

เจคอบ ๕:๔๓-๔๕.

๒ เพราะดูเถิด, สัญญา^๑ที่เราได้รับมาเป็นสัญญาที่ทำกับเราตามเนื้อหนัง; ดังนั้น, ดังที่แสดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ลูกหลานของเราเป็นอันมากจะตายในเนื้อหนังเพราะความไม่เชื่อ, กระนั้นก็ตาม, พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงเมตตาต่อคนเป็นอันมาก; และพระองค์จะทรงนำลูกหลานของเรากลับคืนมา, เพื่อพวกเขาจะมาสู่สิ่งที่จะให้ความรู้อันแท้จริงแก่พวกเขาเกี่ยวกับพระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๓ ดังนั้น, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว, สมควรที่พระคริสต์—เพราะเมื่อคืนนี้เทพ^๒พูดกับข้าพเจ้าว่า นี่จะเป็นพระนามของพระองค์—จะเสด็จมาในบรรดาชาวยิว^๓, ในบรรดาคนที่ชั่วร้ายกว่าพวกอื่นในโลก; และพวกเขาจะตรัส^๔ พระองค์ไว้บนกางเขน—เพราะจำต้องเป็นดังนั้นกับพระผู้เป็นเจ้าของเรา, และไม่มีประชาชาติอื่นในแผ่นดินโลกจะตรัส^๕ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาไว้บนกางเขน.

๔ เพราะหาก ปาฏิหาริย์^๖ที่ นำพิศวงกระทำในบรรดาประชาชาติอื่นแล้วพวกเขาจะกลับใจ, และรู้ว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๕ แต่เนื่องจากการ น้อยลงในอำนาจปุโรหิต^๗ และความชั่วช้าสามัญ, พวก

เขาที่เยรูซาเล็มจะตั้งมั่นกับพระองค์, ให้พระองค์ถูกตรึงกางเขน.

๖ ดังนั้น, เนื่องจากความชั่วช้าสามัญของพวกเขา, ความพินาศ, ความอดอยาก, โรคระบาด, และการนองเลือดจะเกิดแก่พวกเขา; และพวกเขาที่ไม่ถูกทำลายจะกระจัดกระจาย^๘ไปในบรรดาประชาชาติทั้งปวง.

๗ แต่ดูเถิด, พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของ^๙ตรัสดังนี้: เมื่อถึงวันที่พวกเขาจะเชื่อในเรา, เราคือพระคริสต์, เมื่อนั้นเราได้ให้พันธสัญญากับบรรพบุรุษของพวกเขาว่า เราจะนำพวกเขากลับคืนมาบนแผ่นดินโลก, ในเนื้อหนัง, สู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะรวม^{๑๐}พวกเขาเข้ามาจากการกระจัดกระจายไป เป็นเวลานานของพวกเขา, จากเกาะในทะเล^{๑๑}, และจากสี่ส่วนของแผ่นดินโลก; และประชาชาติของคนต่างชาติจะเกรียงไกรในสายตาเรา, ในการนำพวกเขาไปสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของตน^{๑๒}, พระผู้เป็นเจ้าของ^{๑๓}ตรัส.

๙ แท้จริงแล้ว, กษัตริย์ของคนต่างชาติจะเป็นบิดาผู้เลี้ยงดูพวกเขา^{๑๔}, และราชินีของพวกเขาจะกลายเป็นมารดาผู้เลี้ยง

๒ก ๑ นี. ๒๒:๘;
 ๓ นี. ๕:๒๑-๒๖; ๒๑:๔-๗.
 ๓ก ๒ นี. ๒๕:๑๙;
 เจคอบ ๗:๕;
 โมโร. ๗:๒๒.
 ข คมพ. พระเยซูคริสต์—คำพยากรณ์เกี่ยวกับการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์.
 ค ๑ นี. ๑๑:๓๓;

โมไซยาห์ ๓:๙;
 คพ. ๔๕:๕๒-๕๓.
 ง ลูกา ๒๓:๒๐-๒๔.
 จ ๑ นี. ๑๙:๑๐.
 ฉก คมพ. ปาฏิหาริย์.
 ๕ก ลูกา ๒๒:๒.
 คมพ. น้อยลงในอำนาจปุโรหิต (การ).
 ๖ก ๑ นี. ๑๙:๑๓-๑๔.
 คมพ. อิสราเอล—การกระจัดกระจายของอิสราเอล.

๗ก คมพ. พระเจ้า.
 ข ๒ นี. ๒๕:๑๖-๑๗.
 ๘ก คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
 ข ๑ นี. ๒๒:๔;
 ๒ นี. ๑๐:๒๐-๒๒;
 คพ. ๑๓๓:๘.
 ค ๑ นี. ๒๒:๘.
 ๙ก อีสย. ๔๙:๒๒-๒๓.

ดู; ดังนั้น, คำสัญญา^๗ของพระเจ้าสำคัญยิ่งต่อคนต่างชาติ, เพราะพระองค์รับสั่งไว้, และใครเล่าจะโต้แย้งได้?

๑๐ แต่ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้, จะเป็น แผ่นดิน แห่งมรดกของเจ้า, และคนต่างชาติ^๘จะได้รับพรบนแผ่นดินนี้.

๑๑ และแผ่นดินนี้จะเป็แผ่นดินแห่งเสรีภาพ^๙สำหรับคนต่างชาติ, และจะไม่มีการข่มขู่^{๑๐}บนแผ่นดินนี้, ซึ่งจะถูกข่มขู่ท่ามกลางคนต่างชาติ.

๑๒ และเราจะเสริมกำลังให้แผ่นดินนี้ด้านทานประชาชาติอื่นทั้งปวง.

๑๓ และพวกเขาที่ต่อสู้กับไซอันจะตาย^{๑๑}, พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน.

๑๔ เพราะเขาที่ยกกษัตริย์ขึ้นต่อตัวเราจะตาย, เพราะเรา, พระเจ้า, กษัตริย์แห่งสวรรค์^{๑๒}, จะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา, และเราจะเป็นความสว่าง^{๑๓}ให้เขา, ผู้ที่ฟังคำของเราตลอดกาล.

๑๕ ดังนั้น, เพื่อเหตุนี้, เพื่อพันธสัญญา^{๑๔}ของเราที่เราทำไว้กับลูกหลานมนุษย์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งเราจะทำกับพวกเขาขณะที่พวกเขาอยู่ในเนื้อหนัง, เราจำเป็นต้องทำลาภงานลับ^{๑๕}แห่งความมิด^{๑๖}, และ

แห่งการฆาตกรรม, และแห่งความน่าชิงชัง.

๑๖ ดังนั้น, เขาผู้ต่อสู้กับไซอัน^{๑๗}, ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, จะตาย; เพราะพวกเขา^{๑๘}คือผู้ที่เป็นโสเภณีของทั้งแผ่นดินโลก; เพราะพวกเขา^{๑๙}ผู้ไม่เป็นฝ่ายเราย่อมต่อต้านเรา^{๒๐}, พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัส.

๑๗ เพราะเราจะทำตาม^{๒๑}สัญญาของเราซึ่งเราทำกับลูกหลานมนุษย์, ที่เราจะทำกับพวกเขาขณะที่พวกเขาอยู่ในเนื้อหนัง—

๑๘ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าของเราตรัสไว้ดังนี้: เราจะทำให้พงศ์พันธุ์เจ้าเป็นทุกข์ด้วยมือของคนต่างชาติ; กระนั้นก็ตาม, เราจะทำให้ใจของคนต่างชาติ^{๒๒}อ่อนลง, เพื่อพวกเขาจะเป็นเสมือนบิดาต่อคนเหล่านั้น; ดังนั้น, คนต่างชาติจะได้รับพร^{๒๓}และนับอยู่ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอล^{๒๔}.

๑๙ ดังนั้น, เราจะอุทิศแผ่นดินนี้^{๒๕}ไว้เพื่อพงศ์พันธุ์เจ้า, และพวกเขาผู้จะนับไว้ในบรรดาพงศ์พันธุ์เจ้า, ตลอดกาล, เพื่อให้เป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา

๑๗ ๑ นี้. ๒๒:๘-๙;
คพ. ๓:๑๙-๒๐.
๑๐ ก ๒ นี้. ๖:๑๒.
๑๑ คมพ. อิสระ, อิสราภาพ.
ข ไม่ไชยหา^๒ ๒๓:๓๑-๓๒.
๑๓ ก ๑ นี้. ๒๒:๑๔, ๑๙.
ข อสย. ๖๐:๑๒.
๑๔ ก แอลมา ๕:๕๐;
คพ. ๓๙:๒๑-๒๒;
๑๒๘:๒๒-๒๓;
โมเสส ๗:๕๓.
ข คมพ. สว่าง (ความ), แสง

สว่าง, แสงสว่างของพระคริสต.
๑๕ ก คมพ. พันธสัญญา.
ข อีล. ๓:๒๓.
คมพ. มั่วสุมลับ (การ).
ค คมพ. ความมิด, ทางวิญญาณ.
๑๖ ก คมพ. ไซอัน.
ข ๑ นี้. ๑๓:๔-๕.
ค ๑ นี้. ๑๔:๑๐.
ง ๑ นี้. ๒๒:๑๓-๒๓;
๒ นี้. ๒๘:๑๔-๓๒;

๓ นี้. ๑๖:๘-๑๕;
อีเธอร์ ๒:๙.
จ มธ. ๑๒:๓๐.
๑๗ ก คพ. ๑:๓๘.
๑๘ ก ลูกา ๑๓:๒๘-๓๐;
คพ. ๔๕:๗-๓๐.
ข อฟ. ๓:๖.
ค กฟ. ๓:๗, ๒๓;
๑ นี้. ๑๔:๑-๒; ๓ นี้. ๑๖:
๑๓; ๒๑:๖, ๒๒; ๓๐:๒;
อับริ. ๒:๙-๑๑.
๑๙ ก ๒ นี้. ๓:๒.

เขา; เพราะมัน เป็น แผ่นดิน ที่ เลิศ เลอ, กว่า ผืน แผ่นดิน อื่น ทั้ง ปวง, พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรี ส แก่ ข้า พเจ้า, ดังนั้น เรา จะ ให้ คน ทั้ง ปวง ที่ ฟ่าน ก อยู่ บน นั้น เป็น ผู้ จะ น มั ส การ เรา, พระ ผู้ เป็น เจ้า ตรี ส.

๒๐ และ บัด นี้, พี่ น้อง ที่ รัก ของ ข้า พเจ้า, โดย ที่ เห็น ว่า พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ เรา ผู้ ทรง เมต ตา ประ ทาน ความ รู้ มาก มา ย ให้ เรา เกี่ยว กับ สิ่ง เหล่า นี้, ขอ ให้ เรา จด จำ พระ องค์, และ ละ ทิ้ง บา ป ของ เรา, และ ไม่ ทำ คอ ตก, เพราะ เรา ไม่ ได้ ถู ก ขั บ ออก; กระ นั้น ก็ ตาม, เรา ยัง ถู ก ไล่ออก จาก แผ่น ดิน หนึ่ง แห่ง มรดก ของ เรา; แต่ พระ องค์ ทรง นำ เรา มา สู่ แผ่น ดิน ที่ ดี กว่า, เพราะ พระ เจ้า ทรง ทำให้ ทะ เล เป็น ทาง เติ น ของ เรา, และ เรา อยู่ บน เกาะ ของ ทะ เล.

๒๑ แต่ พระ สั ยญา ของ พระ เจ้า กับ พวก เขา ผู้ ที่ อยู่ บน หมู่ เกาะ ใน ทะ เล นั้น สำ คัญ ยิ่ง; ดังนั้น เมื่อ กล่าว ว่า หมู่ เกาะ, จึง จำ เป็น ต้อง มี มาก กว่า นี้, และ มัน เป็น ที่ อยู่ อด คัย ของ พี่ น้อง เรา ด้วย.

๒๒ เพราะ ดู เติ ด, พระ เจ้า พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง นำ ไป จาก เชื้อ สาย แห่ง อี สรา เอล เป็น ครั้ง คราว, ตาม พระ ประ สงค์ และ ความ พอ พระ ทัย ของ พระ องค์. และ บัด นี้ ดู เติ ด, พระ เจ้า ทรง จด จำ พวก เขา ทั้งหมด ที่ แด ก แยก ออก มา, ดังนั้น พระ องค์ จึง ทรง จด จำ เรา ด้วย.

๒๓ ฉะนั้น, จง ทำ ใจ ท่าน ให้ รั น เริง, และ จง จำ ไว้ ว่า ท่าน เป็น อี สระ ที่ จะ กระ ทำ ด้วย

ตนเอง” — จะ เลื ก ก็ ทาง แห่ง ความ ตาย อัน เป็น นิ จ หรือ ทาง แห่ง ชี วิ ต นิ รัน ตรี.

๒๔ ดัง นั้น, พี่ น้อง ที่ รัก ของ ข้า พเจ้า, จง คื น ดี กับ พระ ประ สงค์ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, และ มี ใจ กับ ความ ประ สงค์ ของ มาร และ เนื้อ หนัง; และ จง จำ ไว้, หลัง จาก ท่าน คื น ดี กับ พระ ผู้ เป็น เจ้า แล้ว, ว่า เป็น ไป ไท และ โดย ผ่าน พระ คุณ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า เท่า นั้น ที่ ท่าน ได้ รับ การ ช่วย ให้ รอด.

๒๕ ดัง นั้น, ขอ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทรง ยก ท่าน ขึ้น จาก ความ ตาย โดย พระ พลา นุ ภาพ แห่ง การ พื น คื น พระ ชน ม, และ จาก ความ ตาย อัน เป็น นิ จ โดย พระ พลา นุ ภาพ แห่ง การ ชด ใช้ ด้วย เติ ด, เพื่อ จะ รับ ท่าน เข้า มา ใน อาณ า จั กร นิ รัน ตรี ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, เพื่อ ท่าน จะ สรร เสริ ญ พระ องค์ โดย ผ่าน พระ คุณ แห่ง สวรรค์. เอเมน.

บทที่ ๑๑

เจ คอบ เห็น พระ ผู้ ไล่ ของ ท่าน — กฎ ของ โม เสส เป็น สั ย ลั กษณ์ ถึง พระ คริ สต์ และ พิ สู้ จ्ञ ว่า พระ องค์ จะ เสดิ จ มา. ประ มา ณ ๕๕๓-๕๕๕ ปีก่อน คริ ส ต กาล.

และ บัด นี้, เจ คอบ พู ด อี ก หลาย เรื่อง กับ ผู้ คน ของ ข้า พเจ้า ใน เวลา นั้น; กระ นั้น ก็ ตาม ข้า พเจ้า ยัง เขียน ไว้ เพียง เรื่อง เหล่า นี้, เพราะ เรื่อง ที่ ข้า พเจ้า เขียน ไว้ ข้า พเจ้า พอ ใจ แล้ว.

๒๐ ก ๑ นี้. ๒:๑-๔.
ข ๑ นี้. ๒:๒๐. คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
ค ๑ นี้. ๑๘:๕-๒๓.
ง อีสย. ๑๑:๑๐-๑๒.

๒๑ ก ๑ นี้. ๑๓:๑๕-๑๖; ๒๒:๔.
๒๒ ก ๑ นี้. ๒๒:๔.
๒๓ ก คมพ. สิทธิเสรี.
ข ๒ นี้. ๒:๑๖.
ค นิธิป. ๓๐:๑๓.

๒๔ ก คมพ. พระคุณ.
ข คมพ. ความรอด.
๒๕ ก คมพ. ชดใช้ (การ).
๑๑ ๑ ก ๒ นี้. ๖:๑-๑๐.
ข ๒ นี้. ๓๑:๑.

๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เขียน ถ้อยคำของอิสยาห์^๑อีก, เพราะจิตวิญญาณ ข้าพเจ้า เบิกบานใน ถ้อยคำของท่าน. เพราะข้าพเจ้าจะเปรียบถ้อยคำของท่าน กับ ผู้คนของ ข้าพเจ้า, และข้าพเจ้า จะส่ง ถ้อยคำ เหล่า นั้น ออกไป ถึง ลูกหลาน ข้าพเจ้าทั้งหมด, เพราะท่านเห็นพระผู้ ใถ้ ของข้าพเจ้าจริง ๆ, แม้ดังที่ข้าพเจ้า เห็นพระองค์.

๓ และน้องชายข้าพเจ้า, เจคอบ, เห็น^๒ พระองค์ดังที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ด้วย; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะส่งถ้อยคำของพวกท่าน ออกไปสู่ลูกหลานข้าพเจ้าเพื่อพิสูจน์กับ พวกเขาว่าถ้อยคำของข้าพเจ้าเป็นความจริง. ดังนั้น, โดยถ้อยคำของสามคน^๓, พระ ผู้เป็นเจ้าตรัส, เราจะสถาปนาถ้อยคำของ เรา. กระนั้นก็ตาม, พระผู้เป็นเจ้ายิ่งทรง ส่งพยานมาอีก, และพระองค์ทรงพิสูจน์ พระวามะของพระองค์ทั้งหมด.

๔ ดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานใน การพิสูจน์ ต่อผู้คนข้าพเจ้าถึงความจริงใน การเสด็จมา ของพระคริสต์; เพราะ, เพื่อ เจตนาธรรมณ์^๔นักฎของโมเสส^๕ จึงประทาน ให้ไว้; และ สิ่ง ทั้ง ปวง ที่ พระผู้ เป็น เจ้า ประทาน, ให้มนุษย์, นับจากกาลเริ่มต้น ของโลก, เป็นการ แสดง สัญลักษณ์ ถึง พระองค์.

๕ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานใน พันธสัญญา ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรง ทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา; แท้จริงแล้ว,

จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในพระคุณ ของพระองค์, และในความยุติธรรมของ พระองค์, และพระเดชานุภาพ, และพระ เมตตาในแผนอันสำคัญยิ่ง และเป็นนิ- รันตร์แห่งการปลดปล่อยจากความตาย.

๖ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานใน การพิสูจน์ ต่อผู้คนของข้าพเจ้าว่า เว้น แต่พระคริสต์จะเสด็จมามนุษย์ทั้งปวง ต้องพินาศ^๖.

๗ เพราะหากไม่มี พระ คริสต์^๗ ก็ไม่มี พระผู้เป็นเจ้า; และหากไม่มีพระผู้เป็น เจ้าเราก็ไม่เป็นอยู่, เพราะการสร้าง^๗จะมี ไม่ได้. แต่มีพระผู้เป็นเจ้า, และพระองค์ คือพระคริสต์, และพระองค์เสด็จมาใน ความสมบูรณ์แห่งเวลาของพระองค์เอง.

๘ และบัดนี้ข้าพเจ้าเขียน ถ้อยคำบาง คำของอิสยาห์ไว้, เพื่อผู้ใดในผู้คนของ ข้าพเจ้าที่เห็นคำเหล่านี้จะได้รื่นเริงใจ และชื่นชมยินดีเพื่อมนุษย์ทั้งปวง. บัดนี้ นี้คือถ้อยคำ, และท่านจะเปรียบมันกับตัว ท่านและกับมนุษย์ทั้งปวง.

บทที่ ๑๒

อิสยาห์เห็นพระวิหารยุคสุดท้าย, การรวม อิสราเอล, และการพิพากษาและสันติแห่ง มิลเลเนียม—คนจองหองและชั่วร้ายจะ ถูกทำให้ตกต่ำในการเสด็จมาครั้งที่สอง— เปรียบเทียบอิสยาห์ ๒. ประมาณ ๕๕๙- ๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

๒ก ๓ นี้. ๒๓:๑.
ข คมพ. พระผู้ใถ้.
๓ก ๒ นี้. ๒:๓; เจคอบ ๗:๕.
ข ๒ นี้. ๒๗:๑๒; อีเธอร์ ๕:๒-๔; คพ. ๕:๑๑.

๔ก ๒ นี้. ๓๑:๒.
ข เจคอบ ๔:๕; เจริม ๑:๑๑; แอลมา ๒๕:๑๕-๑๖; อีเธอร์ ๑๒:๑๙.
ค ๒ นี้. ๕:๑๐.

๕ก คมพ. พันธสัญญาแห่งอับ- ราฮัม.
๖ก ไมไซยาห์ ๓:๑๕.
๗ก ๒ นี้. ๒:๑๓.
ข คมพ. สร้าง (การ).

คำที่อิสยาห์^{๖๒}, บุตรของอามอส, เห็น^{๖๓} เกี่ยว
กับยูดาห์และเยรูซาเล็ม:

๒ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวัน
เวลาสุดท้าย, เมื่อศิขริน^{๖๔} แห่งพระนิเวศน์^{๖๕}
ของพระเจ้าจะสถาปนาขึ้นบนยอดเขา^{๖๖},
และยกให้ สูงส่งเหนือ เนิน เขา, และ
ประชาชาติทั้งปวงจะหลั่งไหลไปที่นั่น.

๓ และผู้คนจำนวนมากจะไปและกล่าว
ว่า, มาเถิดท่าน, และให้เราขึ้นไปยังศิขริน
แห่งพระเจ้า, สู่พระนิเวศน์แห่งพระผู้เป็น
เจ้าแห่งยาโคบ; และพระองค์จะทรงสอน
เราถึงทางของพระองค์, และเราจะเดินไป
ในวิถีของพระองค์^{๖๗}; เพราะกฎ^{๖๘} จะออกไป
จากไซอัน, และพระวณะของพระเจ้า
จากเยรูซาเล็ม.

๔ และพระองค์ จะ ทรง พิพากษา^{๖๙} ใน
บรรดาประชาชาติ, และจะทรง ตีเตียน
ผู้คนเป็นอันมากว่า: และพวกเขาจะตี
ดาบของตนเป็นผลไม้, และ หอกของ
พวกเขาเป็นขอลิดกิ่งไม้—ประชาชาติจะ
ไม่ยกดาบขึ้นต่อสู้ประชาชาติ, ทั้งพวกเขา
จะไม่เรียนการสงครามอีกต่อไป.

๕ โอ้ เชื้อสายแห่งยาโคบ, มาเถิดท่าน
และให้เรา เดินไปใน ความ สว่าง แห่ง
พระเจ้า; แท้จริง แล้ว, มาเถิด, เพราะ

ท่านทั้งหมดหลงทางไป^{๗๐}, ทุกคนไปตาม
ทางชั่วร้ายของตน.

๖ ฉะนั้น, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรง
ทิ้งผู้คนของพระองค์, เชื้อสายแห่งยาโคบ
เสียแล้ว, เพราะพวกเขาเพิ่มพูนให้เต็มไป
ด้วย^{๗๑} ผู้คนจากทางตะวันออก, และสดับ
ฟังหมอดูเหมือนชาวฟีลิสเตีย^{๗๒}, และพวก
เขาทำความพอใจให้ตนเองด้วยลูกหลาน
ของคนแปลกหน้า^{๗๓}.

๗ แผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วยเงิน
และทอง, ทั้งทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา
หาได้มี^{๗๔} ที่สุดไม่; แผ่นดินของ พวกเขา
เต็มไปด้วยม้า, ทั้งรถศึกของพวกเขาหา
ได้มี^{๗๕} ที่สุดไม่.

๘ อีกทั้งแผ่นดินของพวกเขาเต็มไปด้วย
รูปเคารพ^{๗๖}; พวกเขานมัสการงานจากฝีมือ
ตน, งานซึ่งนิ้วมือของพวกเขาทำขึ้นเอง.

๙ และคนต่ำช้าก้มไม่ลง^{๗๗}, และคนใหญ่
โตไม่นอนน้อมถ่อมตน, ฉะนั้น, อย่าให้
อภัยเขา.

๑๐ โอ้เจ้าคนชั่วร้าย, จงเข้าไปในศิลา,
และซ่อนตัว^{๗๘} อยู่ในภัสมธูลี, เพราะความ
เกรงกลัวพระเจ้าและรัศมีภาพแห่งพระ
บารมีของพระองค์จะลงทัณฑ์เจ้า.

๑๑ และ เหตุการณ์ จะ บังเกิดขึ้น คือ

๖๒ ๑ก นิไฟหยิบยกอิสยาห์บทที่
๒-๑๔ จากแผ่นจารึกทอง
เหลืองมากแล้วไว้ใน
๒ นิ. ๑๒-๒๔; มีการใช้คำ
แตกต่างกันบ้างซึ่งควร
เป็นข้อสังเกต.
ข ฮีบรู khazah, หมายถึง
“เห็นนิมิต.” หมายความว่า
ว่าอิสยาห์ได้รับข่าวสาร
ผ่านนิมิตจากพระเจ้า.
๒ก โยเอล ๓:๑๗.
คมพ. ไซอัน.

ข คมพ. พระวิหาร, พระ
นิเวศน์ของพระเจ้า.
ค คพ. ๔๓:๒๕.
๓ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน
กับพระผู้เป็นเจ้า.
ข ฮีบรู คำสอน, หรือหลักคำ
สอน.
คมพ. พระกิตติคุณ.
๔ก ๒ นิ. ๒๑:๒-๙.
๕ก ๒ นิ. ๒๘:๑๔;
โมไซยาห์ ๑๔:๖;
เอลลมา ๕:๓๗.

๖ก อส. เต็มไปด้วย, เสริมด้วย
คำสอน, ความเชื่อที่แตก
ต่าง. สดต. ๑๐๖:๓๕.
ข คมพ. ฟีลิสเตีย.
ค ฮีบรู ชนมือหรือตบมือกับ,
หรือทำพันธสัญญากับ.
๘ก คมพ. นับถือรูปเคารพ
(การ).
๙ก อส. ต่อพระผู้เป็นเจ้า;
เขากลักราบไหว้รูป
เคารพแทน.
๑๐ก เอลลมา ๑๒:๑๔.

ท่าทางยโสของมนุษย์จะถูกกำราบ, และความเย่อหยิ่งของมนุษย์จะถูกสยบ, และในวันนั้นพระเจ้าองค์เดียวจะสูงส่ง.

๑๒ เพราะ วันของ พระเจ้า^๑จอมโยธา จะมาบนประชาชาติ ทั้ง ปวงในไม่ช้า, แท้จริงแล้ว, บนทุกคน; แท้จริงแล้ว, บนคนจ้องหอง^๒ และยโส, และบนทุกคนที่ลำพอง, และเขาจะถูกทำให้ตกต่ำ.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และวันของพระเจ้าจะมาบนต้นสนสีดาร์ทั้งหมดของเลบานอน, เพราะมันสูงและลำพอง; และบนต้นโอ๊กทั้งหมดของบาซาน;

๑๔ และบนภูเขาสูงทั้งหมด, และบนเนินเขาทั้งหมด, และบนประชาชาติทั้งปวงที่ลำพอง, และบนผู้คนทุกคน;

๑๕ และบนหอสู่งทุกหอ, และบนกำแพงปราการทุกแห่ง;

๑๖ และบนเรือทั้งปวงแห่งทะเล^๓, และบนเรือทั้งปวงของทาร์ซิช, และบนภาพจำเริญดาทั้งปวง.

๑๗ และ ความ ยโส ของ มนุษย์ จะ ถูก สยบ, และความเย่อหยิ่งของมนุษย์จะถูกกำราบ; และในวันนั้น^๔ พระเจ้าพระองค์เดียวจะสูงส่ง.

๑๘ และ พระองค์ จะ ทรง ล้ม เลิก รูป เคารพ^๕สิ้น.

๑๙ และพวกเขาจะเข้าไปในโพรงศิลา, และในถ้ำของแผ่นดินโลก, เพราะความ

เกรงกลัวพระเจ้าจะเกิดแก่พวกเขาและรัศมีภาพแห่งพระบารมีของพระองค์จะลงทัณฑ์พวกเขา, เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเขย่าแผ่นดินโลกอย่างแรง.

๒๐ ในวันนั้นมนุษย์จะโยนรูปเคารพ^๖ของเขาที่ทำด้วยเงิน, และรูปเคารพของเขาที่ทำด้วยทอง, ซึ่งเขาทำขึ้นเพื่อตนเองจะนมัสการ, ให้แก่ตัวตนและค่างคาว;

๒๑ ไป ใน ชอก ผา, และใน ยอด ศิลา ตะปุ่มตะป่ำ, เพราะ ความ เกรง กลัว พระเจ้าจะเกิดแก่พวกเขาและพระบารมีแห่งรัศมีภาพของพระองค์จะลงทัณฑ์พวกเขา, เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นเขย่าแผ่นดินโลกอย่างแรง.

๒๒ ท่านจง เลิก ฟัง พามนุษย์^๗, ซึ่ง ลม หายใจ อยู่ใน รูจมูก ของ เขา; เพราะ ด้วย คุณค่าใดเล่าที่เขาจะได้รับพิจารณา?

บทที่ ๑๓

ยูดาห์และเยรูซาเล็มจะถูกลงโทษเพราะการไม่เชื่อฟังของพวกเขา—พระเจ้าทรงวิงวอนเพื่อผู้คนของพระองค์และทรงพิพากษาผู้คนของพระองค์—บิดาของไซอันถูกสาปแช่งและทรมาณเพราะความผิดใฝ่ทางโลกของพวกนาง—เปรียบเทียบ อีสายห์ ๓. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

๑๒ก คมพ. เสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ (การ).
ข มสค. ๔:๑;
๒ นี้. ๒๓:๑๑;
คพ. ๖๔:๒๔.
๑๒ก ฉบับภาษากรีก (Septuagint) มีวลีหนึ่ง

ที่ภาษาฮีบรูไม่มี, และภาษาฮีบรูมีวลีหนึ่งที่ภาษากรีกไม่มี; แต่ ๒ นี้. ๑๒:๑๖ มีทั้งสองวลี. สดต. ๔๘:๗; อสค. ๒๗:๒๕.
๑๒ก อส. เลิกฟังพามนุษย์มรรตัย; เขามีพลังน้อย

นักเมื่อเทียบกับพระเจ้าเป็นเจ้า.
๒๐ก ฮีบรู ทั้ง.
๒๒ก ฮีบรู ผู้ทำ (แผล); นั่นก็คือ, ข้าพเจ้าแก้ปัญหามาให้ท่านไม่ได้.
โมเสส ๑:๑๐.

เพราะดูเถิด, พระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธา, นำไปจากเยรูซาเล็ม, และจากยูดาห์, ไม้ค้ำและไม้เท้า, ไม้เท้าแห่งอาหารทั้งหมด, และไม้ค้ำแห่งน้ำทั้งหมด—

๒ ผู้ทรงพลัง, และนักรบ, ผู้พิพากษา, และศาสตาศาพยากรณ์, และวิญญาณชน, และผู้ทรงคุณวุฒิ;

๓ ผู้บังคับพลห้าสิบ, และผู้มีเกียรติ, และที่ปรึกษา, และช่างฝีมือที่มีเล่ห์เหลี่ยมพลิกแพลง, และนักพูดผู้มีวาทศิลป์.

๔ และเราจะให้เด็ก ๆ แก่พวกเขาเพื่อเป็นเจ้านายของพวกเขา, และทารกจะปกครองเหนือพวกเขา.

๕ และผู้คนจะถูกข่มเหง, ทุกคนโดยพวกกันเอง, และทุกคนโดยเพื่อนบ้านของตน; เด็กจะประหลาดติดนจองหองต่อผู้ทรงคุณวุฒิ, และคนต่ำช้าต่อคนมีเกียรติ.

๖ เมื่อชายคนหนึ่งจะย้อยุดพิชายเขาซึ่งเป็นเชื้อสายแห่งบิดาเขา, และจะกล่าวว่า: ท่านมีเสื้อผ้าแล้ว, ท่านจงเป็นผู้ปกครองของเราเถิด, และอย่าให้หายนะ นี่เกิดจากมือท่าน—

๗ ในวันนั้นเขาจะให้คำมั่น, โดยกล่าวว่า: ข้าพเจ้าจะไม่เป็นผู้รักษา; เพราะในบ้านข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารหรือเสื้อผ้า; อย่าทำให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองของผู้คนเลย.

๘ เพราะเยรูซาเล็มล่มสลายแล้ว, และยูดาห์พังทลายแล้ว, เพราะสิ้นของพวกเขาและการกระทำของพวกเขาต่อต้าน

พระเจ้า, ทำให้ขุนเคืองพระเนตรแห่งรัศมีภาพของพระองค์.

๙ การแสดงสีหน้าของพวกเขาเป็นพยานกล่าวโทษพวกเขา, และประกาศบาปของพวกเขาให้เป็นมัดตั้งโสโดม, และพวกเขาจะซ่อนมันไม่ได้. วิบัติแก่จิตวิญญาณพวกเขา, เพราะพวกเขาให้รางวัลความชั่วร้ายแก่ตนเอง!

๑๐ จงกล่าวแก่คนชอบธรรมว่ามั่นคง! แก่พวกเขา; เพราะพวกเขาจะกินผลแห่งการกระทำของตน.

๑๑ วิบัติแก่คนชั่วร้าย, เพราะพวกเขาจะพินาศ; เพราะรางวัลจากมือพวกเขาจะมาสู่พวกเขา!

๑๒ และผู้คนของเรา, เด็ก ๆ เป็นผู้ข่มเหงพวกเขา, และผู้หญิงปกครองเหนือพวกเขา. โอ้ผู้คนของเรา, พวกเขาที่น่าเจ้าเป็นเหตุให้เจ้าผิดพลาดและทำลายทางแห่งวิถีของเจ้า.

๑๓ พระเจ้าทรงยืนขึ้นเพื่อวิงวอน, และทรงกระทำในฐานะผู้พิพากษาผู้คน.

๑๔ พระเจ้าจะทรงเข้ามาในการพิพากษาพร้อมด้วยผู้ทรงคุณวุฒิแห่งผู้คนของพระองค์และเจ้าชายของคนเหล่านั้น; เพราะเจ้ากิน "สวนองุ่น" เข้าไปและของที่ปล้น จากคนจนในบ้านเจ้า.

๑๕ เจ้าหมายความว่าอะไร? เจ้าตีผู้คนของเราเป็นชั้น ๆ, และบดขยี้หน้าคนจน, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๓ ๖ก อสย. ๓:๖.
๗ก ฮีบรู ผู้ทำ (แผล); นั่นก็คือ, ข้าพเจ้าแก้ปัญหาให้ท่านไม่ได้.
๘ก ยรม. ๙:๑๑.
๗ พคค. ๑:๓.

๙ก ปรุก. ๑๙:๑, ๔-๗, ๒๔-๒๕.
คมพ. รีกร่วมเทศ.
๑๐ก นยบ. ๑๒:๒๘.
๑๒ก อสย. ๙:๑๖.
๑๓ก ฮีบรู โต้แย้งแทน.

มีคำที่ ๖:๒; คพ. ๔๕:๓-๕.
๑๔ก ฮีบรู ผู้ปกครอง, หรือผู้นำ.
๗ ฮีบรู ผลาญ, หรือเผาผลาญ.
ค อสย. ๕:๗.
๘ อส. ยกยกผลประโยชน์.
๖ ๒ นิ. ๒๘:๑๒-๑๓.

๑๖ ยิ่งกว่านั้น, พระเจ้าตรัสว่า: เพราะ
ธิดาของไซอันเยอห์ยั้ง, และเดินเช็ดหน้า
และทำต่าย้วยวน, ทำเดินกระดุกกระดิง,^๑
และขยับเท้าให้มีเสียงกริ้งกริ้ง—

๑๗ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ให้
ขวัญบนศีรษะธิดาของไซอันเป็นสะเก็ด,
และพระเจ้าจะทรงเปิดส่วนซึ่งเป็นที่ลับ
ของพวกนาง^๒.

๑๘ ในวันนั้นพระเจ้าจะทรงพรากความ
สวยงามแห่งลูกพรวนของพวกนาง, และ
ตาข่ายคลุมผม^๓, และปลิ้นธัน^๔ ฐุปัจันทร์
เสี้ยว;

๑๙ ปะวะหล่ำกำไล, และผ้าคลุมหน้า;
๒๐ หมวก, และถนิมพิมพากรณ์^๕ ประดับ
ขา, และผ้าคาดผม, และผอบเครื่องหอม,
และต่างหู;

๒๑ แหวน, และ เพชรพลอย ประดับ
นาสิก;

๒๒ พัสตราภรณ์ที่เปลี่ยนเป็นชุดนั้น
ชุดนี้^๖, และ เสื้อคลุม, และผ้าคลุมผม,
และคีมตัดผม;

๒๓ กระจก^๗ ส่อง หน้า, และ ผ้า ป่าน
เนื้อดี, และผ้าโพกศีรษะ, และผ้าคลุม
หน้า.

๒๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, แทน
กลิ่นหอมจรัญใจจะกลายเป็นกลิ่นเหม็น;
และ แทน ผ้า คาดเอว, ผ้า ขาดวิน; และ
แทน เส้นผม อันตก แต่ง ประณีต, จะมี

ศีรษะ ล้าน; และ แทน เสื้อ หูรุกร^๘, จะ
คาดผ้ากระสอบ; การเผาไหม้^๙ แทนความ
สวยงาม.

๒๕ ผู้ชายของเจ้าจะล้มตายด้วยดาบ
และผู้กล้าของเจ้าในสงคราม.

๒๖ และประตูของนางจะร่ำไห้และอาดูร;
และนางจะอ้างว้าง, และจะนั่งบนดิน.

บทที่ ๑๔

ไซอันและธิดาแห่งนางจะได้รับการไถ่และ
ทำให้สะอาดในยุคมิลเลเนียม—เปรียบ
เทียบอิสยาห์ ๔. ประมาณ ๕๕๓-๕๕๕ ปี
ก่อนคริสตกาล.

และในวันนั้น, หญิงเจ็ดคนจะยึดชายคน
เดียวไว้, โดยกล่าวว่า: เราจะกินอาหารของ
เราเอง, และสวมพัสตราภรณ์ของเราเอง;
ขอเพียงให้เรียกเราโดยนามของท่านเพื่อ
พ้นความอัยยศ^๑.

๒ ในวันนั้นอังกูร^๒ ของพระเจ้าจะงดงาม
และรุ่งเรือง; ผลของแผ่นดินโลกจะดีเลิศ
และจำเริญตาแก่พวกเขาแห่งอิสราเอลที่
หนีรอดมา.

๓ และ เหตุการณ์ จะ บัง เกิด ขึ้น,
พวกเขาที่ถูกทิ้งไว้ในไซอันและยังคงอยู่
ในเยรูซาเล็มจะเรียกว่าบริสุทธิ, ทุกคนที่
บันทึกว่ามีชีวิตอยู่ในเยรูซาเล็ม—

๑๖ก อส. เดินก้าวสั้นๆ อย่าง
รวดเร็วด้วยท่าทาง
กระบิดกระบวน.
๑๗ก ฮีบรู เปิดเมฆ; ส่วนนั้น
หมายถึง "ทำให้อับอาย".
๑๘ก เจ้าหน้าที่ไม่เห็นพ้อง
กันเสมอไปกับลักษณะ
เครื่องประดับสตรีที่เขียน

ไว้ในข้อ ๑๘-๒๓.
ข อส. เครื่องประดับรูป
จันทรเสี้ยว.
๒๒ก ฮีบรู เสื้อผ้างามเฟริศ
แพรว,
๒๓ก คบ. เสื้อผ้าโปร่งใส.
๒๔ก คบ. เสื้อคลุมยาว.
ข คบ. การตีตรา

(เครื่องหมายของการเป็น
ทาส).
๑๔ ๑ก อส. การถูกตราหน้าว่าไม่
ได้แต่งงานและไม่มีบุตร.
๒ก อสย. ๖:๒๑;
๒ นี. ๓:๕;
เจคอบ ๒:๒๕.

๔ เมื่อพระเจ้าจะทรงล้าง^๗ ความสกปรกของชีวิตาแห่งไซอันออกไป, และจะทรงชำระโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้นโดยวิญญูณแห่งการพิพากษา และโดยวิญญูณแห่งการเผาไหม้^๘.

๕ และพระเจ้าจะทรงสร้างเมฆ^๙ และควันตอนกลางวันและแสงของเปลวไฟตอนกลางคืน, เหนือที่พำนักทุกแห่งของภูเขาไซอัน, และเหนือที่ชุมนุมของมัน; เพราะเหนือรัศมีภาพทั้งมวลของไซอันจะมีการป้องกัน.

๖ และจะมีฟลัปปลาเป็นร่มบังความร้อนใน เวลา กลาง วัน, และ เป็น ที่ พัก พิง^{๑๐}, และที่กำบังจากพายุและจากฝน.

บทที่ ๑๕

สวน อยู่น ของ พระเจ้า (อิสราเอล) จะ รกร้าง, และ ผู้คน ของ พระองค์ จะ กระจัดกระจาย— วิบัติจะจุใจมพวกเขา ใน สภาวะ ของ การ ละทิ้ง ความ เชื่อ และ การกระจัดกระจายของพวกเขา—พระเจ้า จะทรงยกธงสัญญาณและรวมอิสราเอล— เปรียบเทียบอิสยาห์ ๕. ประมาณ ๕๕๓-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และเวลานั้นข้าพเจ้าจะร้องเพลง^{๑๑} เกี่ยว

กับ คนรักของข้าพเจ้าให้เป็นผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้าฟัง, เกี่ยวกับสวนอยู่นของพระองค์. ผู้เป็นที่รักยิ่งของข้าพเจ้าทรงมีสวนอยู่นอยู่บนเนินเขาที่อุดมมาก.

๒ และพระองค์ทรงล้อมรั้วให้มัน, และทรงเก็บก้อนหินในนั้นออก, และทรงปลูกไว้ด้วยเถาอยู่น^{๑๒} พันธุ์ดีที่ที่สุด, และทรงสร้างหอสองไว้กลางสวน, และทรงทำบ่ออย่างอยู่นไว้^{๑๓} ในนั้นด้วย; และพระองค์ทรงหวังว่า มันจะออกผลเป็นอยู่น, และมันออกผลเป็นอยู่นป่า.

๓ และบัดนี้, โธผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม, และคนของยูดาห์, เราจะให้เจ้า, ตัดสิน, ระหว่างเรากับสวนอยู่นของเรา.

๔ มีอะไรที่จะทำให้แก่สวนอยู่นของเราได้อีกที่เราไม่ได้ทำในนั้น? เหตุใด, เมื่อเราหวังว่ามันจะออกผลเป็นอยู่น มันออกผลเป็นอยู่นป่า.

๕ และบัดนี้ ดูเถิด; เราจะบอกเจ้าว่า เราจะทำอะไรกับสวนอยู่นของเรา— เราจะรื้อรั้วออก^{๑๔}, และมันจะถูกกินหมด; และเราจะพังกำแพงมันลง, และมันจะถูกเหยียบย่ำ;

๖ และเราจะปล่อยให้รกร้าง; จะไม่มีใครลิดกิ่งหรือพรวนดิน; แต่จะมีพงหนาม^{๑๕} และกอหนามขึ้นมา; เราจะสั่งเมฆด้วยไม่ให้โปรยปรายสายฝน^{๑๖} ลงในสวน.

๗ เพราะสวนอยู่น^{๑๗} ของพระเจ้าจอมโยธา

๔ก อส. เมื่อพระเจ้าทรงชำระล้างแผ่นดินโลก.
ข คมพ. ล้าง (การ).
ค มสค. ๓:๒-๓; ๔:๑.
๕ก อพย. ๑๓:๒๑.
๖ก อสย. ๒๕:๔;
คพ. ๑๑๕:๖.

๑๕ ๑ก อส. ศาสดาพยากรณ์แต่งเพลงหรืออุปมานิพนธ์เกี่ยวกับสวนอยู่น, โดยแสดงให้เห็นพระเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและความเพิกเฉยของอิสราเอล.

๒ก ยรม. ๒:๒๑.
๕ก สดต. ๘๐:๑๒.
๖ก อสย. ๗:๒๓; ๓๒:๑๓.
ข ยรม. ๓:๓.
๗ก คมพ. สวนอยู่นของพระเจ้า.

คือเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และคนของยูดาห์คือพรรณไม้ที่พระองค์ทรงชื่นชม; และพระองค์ทรงหวังความเที่ยงธรรม, และดูเถิด, มีการข่มเหง; ทรงหวังความชอบธรรม, แต่ดูเถิด, มีเสียงร้องไห้.

๘ วิบัติแก่พวกเขาซึ่งรวมเอาบ้าน^๗ผู้อื่นมาเป็นของตน, จนหาได้มีที่อีกไม่, เพื่อพวกเขาจะอยู่โดยลำพังท่ามกลางแผ่นดินโลก!

๙ ในหน้าพเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, ว่าเป็นความจริงที่บ้านเป็นอันมากจะร้าง, และนครใหญ่และงดงามจะปราศจากผู้อยู่อาศัย.

๑๐ แท้จริงแล้ว, สวนองุ่นสิบเอเคอร์จะให้ผลหนึ่งบัท^๘, และเมล็ดพืชหนึ่งไฮเมอร์จะให้ผลหนึ่งเอฟาห์.

๑๑ วิบัติแก่ผู้ที่ลุกขึ้นแต่เช้า, เพื่อพวกเขาจะตามหาเครื่องตี้มแรง^๙, และตี้มต่อไปจนกลางคืน, และเหล้าองุ่น^{๑๐}ทำให้พวกเขาเร้าร้อน!

๑๒ และพิณ, และซอ, กลอง, และปี่, และเหล้าองุ่นมีอยู่ในงานเลี้ยงของพวกเขา; แต่พวกเขาหาเอาใจใส่^{๑๑}งานของพระเจ้าไม่, ทั้งไม่พิจารณาการกระทำจากพระหัตถ์ของพระองค์.

๑๓ ฉะนั้น, ผู้คนของเราจึงไปสู่การเป็นเชลย, เพราะพวกเขาไม่มีความรู้^{๑๒}; และ

คนมีเกียรติของพวกเขาต้องหิวโหย, และฝูงชนของพวกเขาแห่งผากด้วยความกระหาย.

๑๔ ฉะนั้น, นรกรจึงขยายตนเอง, และอ้าปากกว้างจนไม่อาจวัดได้; และผู้สูงศักดิ์ของพวกเขา, และฝูงชนของพวกเขา, และความโอ้อ่าของพวกเขา, และผู้ที่ชื่นชมยินดี, จะลงไปสู่มัน.

๑๕ และคนต่ำช้าจะถูกนำลงไป, และผู้ทรงอำนาจจะถูกกำราบ, และดวงตาของคนโง่จะถูกกำราบ.

๑๖ แต่พระเจ้าจอมโยธาจะได้รับความสูงส่งอันเนื่องมาจากการพิพากษา^{๑๓}, และพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าผู้บริสุทธิ์ที่จะได้รับการทำให้ศักดิ์สิทธิ์ในความชอบธรรม.

๑๗ จากนั้นลูกแกะจะหากินตามประสาของพวกเขา, และที่รกร้างของพวกเขาที่อ้วนพีจะมีพวกแปลกหน้าหากิน.

๑๘ วิบัติแก่พวกเขาซึ่งตั้งความซุ่มซ่ามสามานย์ไว้ด้วยเชือกแห่งความเหลวไหล^{๑๔}, และดึงบาปไว้ประหนึ่งด้วยเชือกลากเกวียน^{๑๕};

๑๙ ที่กล่าวว่า: ขอให้พระองค์ทรงรีบ^{๑๖}, เร่งงานของพระองค์, เพื่อเราจะเห็น^{๑๗}; และขอให้คำปรึกษาของพระเจ้าบริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเข้ามาใกล้และมาถึง, เพื่อเราจะรู้.

๗ข คบ. ความยุติธรรม.
๘ก มีคาร์ท ๒:๑-๒.
ข อส. ฟานักอยู่โดดเดี่ยว.
เจ้าของที่ดินผู้มั่งคั่งเอาที่นาผืนเล็กๆของคนยากจนไป.
๑๐ก อสค. ๔๕:๑๐-๑๑.
๑๑ก สภษ. ๒๓:๓๐-๓๒.
ข คมพ. พระคำแห่งปัญญา.

๑๒ก สดต. ๒๘:๕.
๑๓ก ไฮเซยา ๔:๖.
คมพ. ความรู้.
๑๖ก คมพ. พระเยซูคริสต์—พระเจ้าผู้พิพากษา.
๑๘ก คมพ. ถือดี (ความ), ถือด้ว (ความ), เปล่าประโยชน์, อย่างไม่สมควร.
ข อส. พวกเขาผูกติดกับ

บาปเหมือนสัตว์ผูกติดกับสัมภาระ.
๑๙ก ยรม. ๑๗:๑๕.
ข อส. พวกเขาจะไม่เชื่อในพระเมสสิยาห์จนกว่าพวกเขาจะเห็นพระองค์.

๒๐ วิบัติแก่พวกเขาที่เรียกความชั่วว่าดี^๖ และความดีว่าชั่ว^๗ ที่ให้ความมืดแทนความสว่าง^๘ และความสว่างแทนความมืด^๙ ที่ให้ความขมแทนความหวาน และความหวานแทนความขม!

๒๑ วิบัติแก่ผู้มีปัญญา^{๑๐} ในสายตาตนเอง และเฉียบแหลมในสายตาตนเอง!

๒๒ วิบัติแก่ผู้ดื่มเหล้าองุ่นจัด และแก่นักผสมเครื่องดื่มแรง;

๒๓ ผู้ที่แก้ต่างให้คนชั่วร้ายเพื่อรางวัล และเอาความชอบธรรมของคนชอบธรรมไปจากเขา!

๒๔ ฉะนั้น ดึงไฟ^{๑๑} กลืนกินต่อข้าว^{๑๒} และเปลวไฟเผาไหม้เกลบ^{๑๓} รากของมันจะเน่า และดอกของมันจะกระจายตั้งผงธุลี; เพราะพวกเขาโยนกฎของพระเจ้าจอมโยธาทิ้งไป และเกลียดชังพระวจนะ^{๑๔} ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๒๕ ฉะนั้น ความกริ้ว^{๑๕} ของพระเจ้าดาลเดือดกับผู้คนของพระองค์ และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อด้านพวกเขา และลงทัณฑ์พวกเขา; และเนินเขาสิ้น สะเทือน และซากศพของพวกเขา^{๑๖} ปรากฏอยู่กลางถนน เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของพระองค์ยังไม่คลาย แต่พระหัตถ์ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๒๖ และพระองค์จะทรงยกธงสัญญาณ^{๑๗}

ให้ประชาชนชาติจากที่ไกล และจะทรงส่งเสียงเรียก^{๑๘} พวกเขาจากสุดแดนแผ่นดินโลก; และดูเถิด พวกเขาจะมา^{๑๙} ด้วยความรวดเร็วฉับไว; หาได้มีใครเหน็ดเหนื่อยหรือสะดุดเลย.

๒๗ ไม่มีใครจะกลับสนิหรือนิทรา; ทั้งผ้าคาดเอวของพวกเขาจะไม่ถอดออก หรือสายรัดรองเท้าของพวกเขาจะไม่ฉีกขาด;

๒๘ ลูกศรของพวกเขาจะแหลม และคันธนูทั้งหมดของพวกเขาจะโก่ง และกิมบ่าของพวกเขาจะเหมือนหินเหล็กไฟ และล้อรถของพวกเขาเหมือนลมหมุน และเสียงคำรามของพวกเขาเหมือนสิงห์.

๒๙ พวกเขาจะคำรามเหมือนสิงห์หนุ่ม^{๒๐}; แท้จริงแล้ว พวกเขาจะคำราม และตะครุบเหยื่อ และจะพาไปโดยปลอดภัย และไม่มีใครจะปลดปล่อย.

๓๐ และในวันนั้นพวกเขาจะคำรามใส่ผู้คนของพระเจ้าเหมือนเสียงคำรามของทะเล; และหากพวกเขามองไปที่แผ่นดิน ดูเถิด ความมืดและโหม่นน้ส และความสว่างถูกทำให้มืดมัวในฟ้าสวรรค์สว่างนั้น.

บทที่ ๑๖

อิสยาห์เห็นพระเจ้า—บาปของอิสยาห์ได้

๒๐ก โม่โร. ๗:๑๔, ๑๘;
คพ. ๖๔:๑๖; ๑๒๑:๑๖.
ข อ ยิน. ๑:๖.
๒๑ก สภษ. ๓:๕-๗;
๒ นี้. ๒๘:๑๕.
๒๓ก อส. เพิกถอนสิทธิตาม
กฎหมายของเขา.
๒๔ก อบต. ๑:๑๘; มลค. ๔:๑-๒;
๒ นี้. ๒๐:๑๗.

ข โยเอล ๒:๕;
๑ นี้. ๒๒:๑๕, ๒๓;
๒ นี้. ๒๖:๔, ๖;
คพ. ๖๔:๒๓-๒๔;
๑๓๓:๖๔.
ค ลูกา ๓:๑๗;
โมไซยาห์ ๗:๒๙-๓๑.
ง ๒ ซมอ. ๑๒:๗-๙.
๒๕ก คพ. ๖๓:๓๒;

โมเสส ๖:๒๗.
๒๖ก คพ. ธงสัญญาณ.
ข คพ. ผิวพระโขนง; นั่นก็
คือ, สัญญาณสำหรับการ
รวม. อสย. ๗:๑๘;
๒ นี้. ๒๙:๒.
ค คพ. อิสราเอล—การ
รวบรวมอิสราเอล.
๒๕ก ๓ นี้. ๒๑:๑๒-๑๓.

รับการให้อภัย—พระเจ้าทรงเรียกท่านให้
พยากรณ์— ท่านพยากรณ์เกี่ยวกับชาว
ยิว ที่ปฏิเสศคำสอนของพระคริสต์—
พวกที่เหลืออยู่จะกลับคืนมา—เปรียบ
เทียบอิสยาห์ ๖. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปี
ก่อนคริสตกาล.

ในปีที่กษัตริย์อูสซียาห์สิ้นชีวิต, ข้าพเจ้า
เห็นพระเจ้าทรงนั่งอยู่บนพระราชบัลลังก์,
อันสูงตระหง่านและสูงส่งด้วย, และชาย
ฉลองพระองค์^๑แผ่เต็มพระวิหาร.

๒ เหนือพระราชบัลลังก์ก็มีเสราฟิม^๒ยืน
อยู่; แต่ละท่านมีปีกหกปีก; ด้วยปีกสองปีก
ท่านปิดหน้า, และด้วยปีกสองปีกท่านปิด
เท้า, และด้วยปีกสองปีกท่านบิน.

๓ และต่างร้องต่อกัน, และกล่าวว่า:
บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, บริสุทธิ์, คือพระเจ้าจอม
โยธา; และทั้งแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยรัศมี
ภาพของพระองค์.

๔ และเสา^๓ประตู^๔เคลื่อนเพราะเสียง
ของท่านที่ร้อง, และพระนิเวศน์เต็มไป
ด้วยควัน.

๕ เวลานั้นข้าพเจ้ากล่าวว่า: วิบัติเกิด
แก่ข้าพเจ้า! เพราะข้าพเจ้าถูกทำลาย^๕;
เพราะข้าพเจ้า เป็น คนที่ रिम ฝีปากไม่
สะอาด; และข้าพเจ้าพำนักอยู่ท่ามกลาง
ผู้คนที่ริมฝีปากไม่สะอาด; เพราะดวงตา
ข้าพเจ้า เห็น กษัตริย์, พระเจ้า จอม
โยธาแล้ว.

๖ จากนั้นเสราฟิม ท่านหนึ่งบินมายัง
ข้าพเจ้า, มีถ่านหิน^๖ถูกแดงอยู่ในมือท่าน,
ซึ่งท่านเอามาจากแท่นบูชาด้วยคีม;

๗ และท่านวางมันบนปากข้าพเจ้า,
และกล่าวว่า: ดูสิ, สิ่งนี้สัมผัสริมฝีปาก
เจ้า; และ ความชั่วช้า^๗ของเจ้า
ถูกเอาออกไป, และบาปของเจ้าถูกชำระ
แล้ว.

๘ ข้าพเจ้าได้ยิน สุธเสียง ของพระเจ้า
ด้วย, มีความว่า: เราจะส่งใครไป, และ
ใครจะไปเพื่อเรา? เมื่อนั้นข้าพเจ้าทูลว่า:
ข้าพระองค์อยู่ที่นี้; ทรงส่งข้าพระองค์
ไปเถิด.

๙ และพระองค์ตรัส: จงไปและบอกคน
พวกนี้—พวกท่านจงฟังเถิด, แต่พวกเขา
หาเข้าใจไม่; และพวกท่านจงดูเถิด, แต่
พวกเขาหาสำเหนียกไม่.

๑๐ จงทำให้ใจคนพวกนี้ฟอง, และทำให้
หูพวกเขาหนัก, และปิดตาพวกเขาเสีย—
เกลือกพวกเขาจะเห็นด้วยดวงตาของตน,
และได้ยิน^๘ด้วยหูของตน, และเข้าใจด้วย
ใจของตน, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสและได้
รับการรักษา.

๑๑ จากนั้นข้าพเจ้าทูลว่า: พระองค์
เจ้าข้า, นานเท่าใดหรือ? และพระองค์ตรัส
ว่า: จนนครต่าง ๆ ว่างเปล่าปราศจากผู้อยู่
อาศัย, และบ้านปราศจากคน, และแผ่น
ดินรกร้างสิ้น;

๑๒ และพระเจ้าทรงย้าย^๙ผู้คนไปไกล,

๑๖ ๑ก อส. ประมาณ ๗๕๐ ปีก่อน
คริสตกาล.
ข อส. ชายเสื้อผ้า, หรือส่วน
ริมหรือปลายของเสื้อผ้า.
๒ก คมพ. เครูบ (เหล่า).
๔ก ฮีบรู ฐานรากของธรณี

ประตูสั้นสะท้อน.
๕ก ฮีบรู ถูกตัดขาด; นั่นก็คือ,
เขาท่วมทับด้วยสำนึก
ในบาปของตนและของ
ผู้คนของเขา.
๖ก อส. สัญลักษณ์ของगर

ชำระล้าง.
๗ก คมพ. ปลดบาป (การ).
๑๐ก มธ. ๑๓:๑๔-๑๕.
๑๒ก ๒ พกษ. ๑๗:๑๘, ๒๐.

เพราะจะมีการทอดทิ้งครั้งใหญ่หลวงในท่ามกลางแผ่นดิน.

๑๓ แต่ยังคงมีหนึ่งในสิบส่วน, และพวกเขาจะกลับมา, และจะถูกกิน, ดั่งต้นสน, และดั่งต้นโอ๊กซึ่งเนื้อแท้ของมันอยู่ในต้นเมื่อมันสลัดใบของมันนั้นในเด; พงศ์พันธุ์บริสุทธิ์จะเป็นเนื้อแท้ของมันนั้นนั้น.

บทที่ ๑๗

เอฟราอิม และ ซีเรีย ทำสงครามกับยูดาห์— พระคริสตจะประสูติจากหญิงพรหมจารี— เปรียบเทียบอิสยาห์ ๗. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันเวลาของอาหัสบุตรของโยธาม, ผู้เป็นบุตรของอุสซียาห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์, คือเรซัน, กษัตริย์แห่งซีเรีย, และเปคาห์บุตรของเรมาลียาห์, กษัตริย์แห่งอิสราเอล, ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อทำสงครามกับเมืองนั้น, แต่เอาชนะไม่ได้.

๒ และมีการเล่าขานในเชื้อสายแห่งดาวิด, มีความว่า: ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิม^๑. และใจท่านห้วนไหว, และใจผู้คนของท่าน, ดั่งต้นไม้ในป่าโยกด้วยลม.

๓ เมื่อนั้นพระเจ้าตรัสกับอิสยาห์: บัดนี้จงออกไปพบอาหัส, เจ้ากับเซอารยาชูป^๒

บุตรของเจ้า, ที่ปลายท่อน้ำของสระบนตรงทางหลวงของลานซักผ้า;

๔ และกล่าวกับเขาว่า: จงระวังตัว, และอยู่นิ่ง ๆ; อย่ากลัวเลย^๓, ทั้งอย่าเสียขวัญเพราะปลายคบคว้นกรุงจวนมอดทั้งสองนี้, เพราะความเกียจโภภของเรซันต่อซีเรีย, และของบุตรเรมาลียาห์.

๕ เพราะซีเรีย, เอฟราอิม, และบุตรของเรมาลียาห์, วางแผนการร้ายต่อเจ้า, โดยกล่าวว่า:

๖ ให้เราไปสู้กับยูดาห์และรั้งความมัน, และให้เราตีที่นั่นให้แตก^๔ เพื่อประโยชน์ของเรา, และตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งไว้ท่ามกลางมัน, แท้จริงแล้ว, บุตรของทาเบเอล.

๗ ดั่งนั้นพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตรัสว่า: มันจะไม่เป็นไปตามนั้น, ทั้งมันจะไม่บังเกิดขึ้น.

๘ เพราะเมืองหลวงของซีเรียคือดามัสกัส, และประมุขของดามัสกัส, เรซัน; และภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกจนร้างไร้ผู้คน.

๙ และเมืองหลวงของเอฟราอิมคือสะมาเรีย, และประมุขของสะมาเรียคือบุตรของเรมาลียาห์. หากเจ้าไม่เชื่อ^๕ก็จะสถาปนาเจ้าไม่ได้แน่นอน.

๑๐ ยิ่งกว่านั้น, พระเจ้ารับสั่งกับอาหัสอีก, มีความว่า:

๑๑ เจ้าจงขอเครื่องหมาย^๖จากพระเจ้า

๑๓ก อส. เหมือนต้นไม้, แม้ใบจะกระจัดกระจายไป, แต่ชีวิตและศกยภาพที่จะเกิดเมล็ดยังคงอยู่ในนั้น.
๑๗ ๒ก อส. เรียกชื่ออิสราเอลทาง

เหนือทั้งหมดว่าเอฟราอิม, เผ่าผู้นำทางเหนือ.
๓ก ฮีบรู พวกที่เหลื่ออยู่จะกลับมา.
๔ก อส. อย่าตกใจกลัวการ

โจมตี; กษัตริย์ทั้งสองนั้นเกือบจะหมดพลังแล้ว.
๖ก ฮีบรู แบ่งออก.
๗ก ๒ พศต. ๒๐:๒๐.
๑๑ก คมพ. เครื่องหมาย.

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเจ้า; จงขอในหวังลึก, หรือไม่ก็ในความสูงเบื้องบน.

๑๒ แต่อาหัสทุลว่า: ข้าพระองค์จะไม่ขอม, ทั้งข้าพระองค์จะไม่ทดลองพระเจ้า.

๑๓ และเขากล่าวว่า: บัดนี้ท่านจงฟัง, โอเชื้อสายแห่งดาวิด; มันเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านที่ทำให้มนุษย์อ่อนใจ, แต่ท่านจะทำให้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วยหรือ?

๑๔ ฉะนั้น, พระเจ้าเองจะประทานเครื่องหมายอย่างหนึ่งให้ท่าน— ดูเถิด, หญิงพรหมจารี^๑ หนึ่งจะมีครรภ์, และจะคลอดบุตรคนหนึ่ง, และจะเรียกนามพระองค์ว่าอิมมานูเอล^๒.

๑๕ พระองค์จะเสวยเนย และ น้ำ ผึ่ง, เพื่อพระองค์จะรู้จักปฏิบัติเสธความชั่วและเลือกความดี.

๑๖ เพราะก่อนที่พระกุมาร^๓ นั้นจะรู้จักปฏิบัติเสธความชั่วและเลือกความดี, แผ่นดินที่ท่านซึ่งซึ่งจะถูกษัตริย์ทั้งสอง^๔ ของแผ่นดินนั้นทอดทิ้ง.

๑๗ พระเจ้าจะทรงนำมาสู่ท่าน^๕, และมาสู่ผู้คนของท่าน, และมาสู่เชื้อสายบิดาท่าน, วันซึ่งไม่เคยมาถึงนับแต่วันที่เอฟราอิม^๖ ออกจากยูดาห์, คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย.

๑๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือพระเจ้าจะทรงส่งเสียงเรียก^๗ แผลง

ที่อยู่ในตอนไกลสุดของอียิปต์, และทรงเรียกผึ่งที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอัสซีเรีย.

๑๙ และพวกมันจะมา, และพวกมันทั้งหมดจะมาอยู่ในหุบเขาที่อ้างว้าง, และในโพรงศิลา, และบนกอหนามทั้งหมด, และบนพุ่มไม้ทั้งหมด.

๒๐ ในวันเดียวกันนั้นพระเจ้าจะทรงใช้มีดโกน^๘ ที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย^๙ เข้ามา, โดยใช้เขาเหล่านั้นซึ่งอยู่เลยจากแม่น้ำทางโน้น, มาโกนศิรัช, และชนที่เท่า; และจะโกนเคราออกจนเกลี้ยงด้วย.

๒๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, ชายผู้หนึ่งจะเลี้ยง^{๑๐} โคสาวตัวหนึ่งและแกะสองตัว;

๒๒ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, เพราะความบริบูรณ์ของนมที่พวกมันจะให้เขาจะไต่กินเนย; เพราะทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะกินเนยและน้ำผึ่ง.

๒๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, ทุกแห่ง, ที่มีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา ราคาหนึ่งพันเหรียญเงิน, จะมีพวงหนามและกอหนามมาแทน.

๒๔ คนจะมาที่นั่นพร้อมด้วยลูกศรและคันธนู, เพราะทั่วแผ่นดินจะกลายเป็นพวงหนามและกอหนาม.

๒๕ และเนินเขาทั้งหมดที่ขุดไว้ด้วยจอบ, ความกลัวพวงหนามและกอหนามจะไม่เกิดขึ้นที่นี่; แต่มันจะเป็นที่ปล่อย

๑๒ก อส. ทดสอบ, ทดลอง, หรือพิสูจน์.
๑๔ก คมพ. ผู้ประพฤติพรหมจรรย์, หญิงพรหมจารี.
ข อีบริ พระเจ้าเป็นเจ้าของทรงอยู่กับเรา.
คมพ. อิมมานูเอล.

๑๖ก ๒ นี้. ๑๘:๔.
ข ๒ พกษ. ๑๕:๓๐; ๑๖:๙.
๑๗ก ๒ พศต. ๒๘:๑๙-๒๑.
ข ๑ พกษ. ๑๒:๑๖-๑๙.
๑๘ก คบ. ผิวพระโอรส; นั่นก็ คือ, ส่งสัญญาณ, เรียก.
อสย. ๕:๒๖.
๒๐ก อส. แผ่นดินแทบจะร้าง

ผู้คนเพราะผู้บุกรุกชาวต่างชาติ.
ข ๒ พกษ. ๑๖:๕-๙.
๒๑ก อส. เฉพาะผู้รอดชีวิตเพียงไม่กี่คนที่เลี้ยงตัวเองได้เท่านั้นจึงจะคงอยู่.

ฝูงโคผู้ออกไป, และเป็นที่เหยียบย่ำของฝูงปศุสัตว์ที่เล็กกว่า”.

บทที่ ๑๘

พระคริสต์จะทรงเป็นดังก่อนหินที่ทำให้สะดุดล้มและศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจ—จงแสวงหาพระเจ้า, แต่มีใช้พ้อมดเสียดแหลม—จงหันไปสู่กฎและประจักษ์พยานเพื่อการนำทาง—เปรียบเทียบกับอิสยาห์ ๘. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

ยิ่งกว่านั้น, พระวจนะของพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า: เจ้าจงเอากระดาม้วนใหญ่มา, และเขียนในนั้นด้วยปากกาของมนุษย์, เกี่ยวกับมาเฮอร์ซาลาห์ซบัส”.

๒ และข้าพเจ้านำพยานที่ซื้อสัตย์มาทำบันทึกกับข้าพเจ้า, อูรีอาห์ปุโรหิต, และเศคาริยาห์บุตรของเยเบเรเคียห์.

๓ และข้าพเจ้าเข้าหาศาสตาดพยากรณ์หญิง; และนางตั้งครุฑและคลอดบุตร. จากนั้นพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า: จงเรียกชื่อเขา, มาเฮอร์ซาลาห์ซบัส.

๔ เพราะ ดูเถิด, เด็ก^๑ จะไม่สามารถเรียก^๒ คำว่า, พ่อ, กับ แม่, ก่อน สิ่งมีค่าแห่งดามัสกัสและทรัพย์ที่ปล้นมา^๓ ของสะมาเรียจะถูกนำไปต่อหน้าษัตรีแห่งอัสซีเรีย.

๕ พระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้าอีกด้วย, มีความว่า:

๖ เนื่องจาก คนพวกนี้ ไม่ยอมรับ ผืนน้ำแห่งซีโลอาห์^๑ ซึ่งไหลเอื่อย ๆ, และชื่นชมยินดีในเรเช็น^๒ และบุตรของเรมาเลียห์;

๗ ฉะนั้น, บัดนี้, ดูเถิด, พระเจ้าทรงนำน้ำจากแม่น้ำ, ซึ่งไหลเชี่ยวและหลายสาย, มาสู่พวกเขา^๓ แม้ษัตรีแห่งอัสซีเรียและเกียรติภูมิทั้งปวงของเขา; และเขาจะขึ้นมาเอ่อท่วมทั่วท้องน้ำ, และท่วมชายฝั่งทั้งสิ้นของเขา.

๘ และเขาจะผ่านตลอดยูดาห์^๑; เขาจะไหลบ่าและท่วม, เขาจะท่วมถึงแม่น้ำคอก; และปีกอันแผ่กว้างของเขาจะเติมความกว้างของแผ่นดินพระองค์, โออิมมานูเอล^๒.

๙ จงร่วมเป็นพันธมิตรกัน^๑, โอ้ ท่านผู้คน, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ; จงเงี้ยวหูฟังท่านทั้งหลายจากประเทศห่างไกล; และเตรียมตัวไว้เถิด, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ; เตรียมตัวไว้เถิด, และท่านจะถูกหักเป็นชิ้น ๆ.

๑๐ จงปรึกรู้กัน, และมันจะไร้ผล; จงพูดกันเถิด, และมันจะไม่บังเกิดขึ้น; เพราะพระเจ้าเป็นเจ้าทรงอยู่กับเรา^๑.

๑๑ เพราะพระเจ้ารับสั่งแก่ข้าพเจ้าตั้งนั้นด้วยพระหัตถ์อันแข็งแรง, และทรง

๒๕ก ฮีบรู แกะ, หรือแพะ.
๑๘ ๑ก อส. ความพิณาศจวนใกล้เข้ามาแล้ว.
๒ก คมพ. พยาน.
๓ก อส. ภรรยาของเขา.
๔ก ๒ นิ. ๑๗:๑๖.
๗ อสย. ๘:๔.

ค ๒ พกษ. ๑๕:๒๙.
๖ก ปฐก. ๔๙:๑๐;
ปจส. ปฐก. ๕๐:๒๔.
๗ อสย. ๗:๑.
๗ก อส. มาสู่อิสราเอลทางเหนือก่อน.
๘ก อส. อัสซีเรียจะเข้าไปใน-

ยูดาห์ด้วย.
๗ คมพ. อิมมานูเอล.
๙ก อส. สร้างแนวร่วม.
๑๐ก อส. พระผู้เป็นเจ้าจะทรงละเว้นยูดาห์ (แผ่นดินของอิมมานูเอล).
สดด. ๔๖:๗.

สอนข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าไม่ควรเดินในวิถีทางของคนพวกนี้, โดยตรัสว่า:

๑๒ เจ้าอย่าพูดว่า, พันธมิตร^๑, แก่คนทั้งปวงซึ่งแก่เขาผู้คนเหล่านี้จะพูดว่า, พันธมิตร; ทั้งอย่างกลัวความกลัวของพวกเขา, หรืออย่างครั่นคร้ามเลย.

๑๓ เจ้าจงทำให้องค์พระเจ้าจอมโยธาศักดิ์สิทธิ์, และให้พระองค์เป็นที่กลัวเกรง^๒ของท่าน, และให้พระองค์เป็นความหวาดหวั่นของท่าน.

๑๔ และพระองค์จะทรงเป็นสถานศักดิ์สิทธิ์^๓; แต่ทรงเป็นก้อนหินที่ทำให้สะดุดล้ม^๔, และศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจต่อเชื้อสายแห่งอิสราเอล ทั้ง สอง เผ่า, เป็นกับดักและบ่วงแร้วต่อผู้อยู่อาศัยของเยรูซาเล็ม.

๑๕ และคนเป็นอันมากในบรรดาพวกเขาจะสะดุด^๕และล้ม, และพ่ายแพ้, และติดกับ, และถูกจับไป.

๑๖ จงผูกประจักษ์พยานไว้, จงผนึกกฎ^๖ไว้ในหมู่สานุศิษย์ของเรา.

๑๗ และข้าพเจ้าจะรอคอยพระเจ้า, ซึ่งทรงซ่อนพระพักตร์^๗พระองค์จากเชื้อสายแห่งยาโคบ, และข้าพเจ้าจะมองหาพระองค์.

๑๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้าและบุตรที่พระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้า เป็นเครื่องหมาย^๘และเป็นการอันน่าพิศวงในอิสราเอลจากพระเจ้าจอมโยธา, ซึ่งประทับอยู่ในภูเขาไซอัน.

๑๙ และเมื่อพวกเขาจะกล่าวแก่ท่านว่า: จงไปปรึกษาเขาทั้งหลายที่ติดต่อวิญาณได้^๙, และพวกพ่อมด^{๑๐}เสียงแหลมและพึมพำ—สมควรมิใช่หรือที่ผู้คนจะปรึกษาพระเจ้าเป็นเจ้าของพวกเขา เพื่อคนที่มิชรีวิตจะได้ยินจากบรรดาคนตาย?

๒๐ จงแสวงหากฎและประจักษ์พยาน; และหากพวกเขาไม่พูด^{๑๑}ตามคำนี้, ก็เป็นเพราะไม่มีความสว่างในพวกเขา.

๒๑ และพวกเขาจะผ่านมันไป^{๑๒}อย่างยากเย็นยิ่งและหิวโหย; และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ เมื่อพวกเขาหิวโหย, พวกเขาจะโมโหจัด, และแข่งด่ากษัตริย์ของตนและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน, และแหงนมองเบื้องบน.

๒๒ และพวกเขาจะมองดูแผ่นดินโลกและเห็น ความยุ่งยาก, และความมืด, ความหม่นหมองอันเกิดจากความปวดร้าว, และจะถูกขับไล่ไปสู่ความมืด.

๑๒ก อส. ยูดาห์ไม่ควรพึ่งพาแผนลับกับคนอื่น ๆ เพื่อความปลอดภัยของตน.
๑๓ก อส. จงคารวะและถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
๑๔ก อสค. ๑๑:๑๘-๒๑.
ข ๑ ปต. ๒:๔-๘;
เจคอบ ๔:๑๔-๑๕.
๑๕ก มธ. ๒๑:๔๒-๔๔.
๑๖ก ฮีบรู คำสอน, หรือหลักคำ

สอน.
คมพ. พระกิตติคุณ.
๑๗ก อสย. ๕๔:๘.
๑๘ก อส. ชื่อของอิสยาห์และบุตรชายของเขา มีความหมายตามลำดับคือ "พระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอด"; "พระองค์ทรงเร่งเหยื่อ"; และ "ผู้ที่เหลืออยู่จะกลับมา."
๒ นี้. ๑๗:๓; ๑๘:๓.

๑๙ก ลนต. ๒๐:๖.
ข อส. หมอผี, หมอดู.
ค ๑ ซมอ. ๒๘:๖-๒๐.
ง คบ. ในนามของ.
๒๐ก อส. สื่อที่นับถือวิญาณ (ในข้อ ๒๑-๒๒ ด้วย).
๒๑ก อส. อิสราเอลจะถูกนำไปเป็นเชลยเพราะพวกเขาไม่ยอมสดับฟัง.

บทที่ ๑๙

อิสยาห์พูดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์—ผู้คนที่
ในความมืดจะเห็นความสว่างเจิดจ้า—
ทารกคนหนึ่งจะเกิดมาเพื่อเรา—พระองค์
จะทรง เป็น เจ้า ชาย แห่ง สันติ และ ทรง
ปกครองบนบัลลังก์ของดาวิด—เปรียบ
เทียบอิสยาห์ ๙. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปี
ก่อนคริสตกาล.

กระนั้นก็ตาม, ความหม่นหมองจะยังไม่
เท่าที่เคยเป็นมาในความระทมทุกข์ของ
แผ่นดินนั้น, เมื่อครั้งแรกกษัตริย์แห่งอัส-
ซีเรียทำให้แผ่นดินเศบูลุน^๖, และแผ่น
ดินนัฟทาลีต้องทนทุกข์พอประมาณ,
และต่อมาได้ทำให้ทนทุกข์หนักยิ่งขึ้น
โดยทางทะเลแดงเลยจรแดนในกาลิลี
แห่งประชาชาติ.

๒ ผู้คนที่เดินในความมืด^๗ เห็น ความ
สว่างเจิดจ้าแล้ว; พวกเขาที่พำนักอยู่ใน
แผ่นดินของเงามรณะ, ความสว่างย่อม
ส่องบนพวกเขา.

๓ พระองค์ทรงทำให้ประชาชาติขยาย
เผ่าพันธุ์, และทรงทำให้ปีติเพิ่มพูน^๘—
พวกเขาปีติต่อพระพักตร์พระองค์ตาม
ปีติในการเก็บเกี่ยว, และตั้งคนที่ชื่นชม
ยินดีเมื่อพวกเขาแบ่งของอันริบมา.

๔ เพราะพระองค์ทรงหักแอกแห่งการะ

ของเขา, และไม้คานบนบ่าของเขา, และ
ไม้เรียวของผู้กดขี่ข่มเหง.

๕ โดยที่การรบทุกครั้งของนักรบย่อม
มีเสียงอึกที่กึกก้องสน, และอาวุธโชนไป
ด้วยเลือด; แต่นี่จะเป็นไปด้วยการเผาไหม้
และเชื้อเพลิงใหม่ไฟ.

๖ โดยที่เด็ก^๙คนหนึ่งจะเกิดมาเพื่อเรา,
บุตรคนหนึ่งจะประทานให้เรา; และการ
ปกครอง^{๑๐}จะอยู่บนบ่าของท่าน, และจะ
เรียกนามของท่าน; มหัศจรรย์, ที่ปรึกษา,
พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงอำนาจ^{๑๑}, พระบิดา
ผู้ทรงเป็นนิजू, เจ้าชายแห่งสันติ^{๑๒}.

๗ ความจำเริญแห่งการปกครอง^{๑๓} และ
สันติภาพไม่มีที่สุด^{๑๔}, บนบัลลังก์ของ
ดาวิด, และเหนืออาณาจักรของท่าน
เพื่อวางระเบียบ, และสถาปนาขึ้นด้วย
วิจารณ์ญาณและด้วยความยุติธรรมนับ
แต่ไป, แม้จนตลอดกาล. ความมุ่งมั่น
พระทัยของพระเจ้าจอมโยธาจะทำการนี้.

๘ พระเจ้า ทรง ส่ง พระ วจนะ ของ
พระองค์ สู่ยาโคบ และ พระ วจนะ ของ
พระองค์ส่องสว่างลงบนอิสราเอล^{๑๕}.

๙ และผู้คนที่ทั้งปวงจะรู้, แม่เอฟราอิม
และผู้อยู่อาศัยของสะมาเรีย, ซึ่งกล่าว
ด้วยความจองหองและความถือดีในใจว่า:

๑๐ อิฐพังทลายลง, แต่เราจะสร้างด้วย
ศิลาสักัด; ต้นมะเดื่อถูกโค่น, แต่เราจะ
เปลี่ยนมันเป็นต้นสนสีดาร์.

๑๙ ๑ก มธ. ๔:๑๒-๑๖.
๒ก “ความหม่นหมอง” และ
“ความมืด” คือการลี้ภัย
ความเชื่อและการเป็น
เชลย; “ความสว่างเจิด
จ้า” คือพระคริสต์.
๓ก อสย. ๙:๓.

๖ก อสย. ๗:๑๔;
ลูกา ๒:๑๑.
๗ มธ. ๒๘:๑๘.
๘ ทิตัส ๒:๑๓-๑๔.
๙ แอลมา ๑๑:๓๘-๓๙, ๔๔.
๑๐ ยอห์น ๑๔:๒๗.
๑๑ คมพ. ปกครอง (การ).

๗ ดนล. ๒:๔๔.
๘ก อส. ข่าวสารอันเป็นการ
พยากรณ์ต่อจากข้อนี้
(ข้อ ๘-๒๑) เป็นการ
เตือนสืบเผ่าทางเหนือ,
ที่เรียกว่าอิสราเอล.

๑๑ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงนำปฏิปักษ์
ของเราขึ้น^๑ มาต่อสู้เขา, และให้ศัตรูของ
เขารวมกัน;

๑๒ ชาวซีเรียอยู่หน้าและชาวฟีลิสเตีย
อยู่หลัง; และพวกเขาจะกลืนกิน^๒ อิสราเอล
ด้วยปากที่อ้า. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้ว^๓
ของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์ของ
พระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๑๓ เพราะผู้คนไม่หันไปหาพระองค์^๔
ผู้ทรงลงโทษทัณฑ์พวกเขา, ทั้งพวกเขาไม่
แสวงหาพระเจ้าจอมโยธา.

๑๔ ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงตัดหัวและ
ทาง, กิ่งและปล้องออกจากอิสราเอลใน
วันเดียว.

๑๕ ผู้ทรงคุณวุฒิ, เขาเป็นหัว; และ
ศาสดาพยากรณ์^๕ ที่สอนเรื่องเท็จ, เขา
เป็นหาง.

๑๖ เพราะผู้นำของคนพวกนี้เป็นเหตุ
ให้พวกเขาผิดพลาด; และคนที่พวกเขา
นำไปย่อมถูกทำลาย.

๑๗ ฉะนั้นพระเจ้าจะไม่มีปิติในชาย
หนุ่มของพวกเขา, ทั้งจะไม่มีเมตตา^๖ ต่อ
ลูกกำพร้าและหญิงหม้ายของ พวกเขา;
เพราะทุกคนในพวกเขาเป็นคนหน้าซื่อ
ใจคดและเป็นคนทำชั่ว, และทุกปากพูด
เรื่องโง่^๗. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของ
พระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์^๘ ของ
พระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๑๘ เพราะ ความชั่วร้าย เผลอผลาญ^๙ ดัง
เพลิง; มันจะกลืนกินพงหนาม และกอ

หนาม, และจะลามไหม้พงไม้ในป่า, และ
มันจะลุกลามเหมือนการพวยพุ่งของควัน.

๑๙ โดยพระพิโรธของพระเจ้าจอมโยธา
แผ่นดินจะมีมืด, และผู้คนจะเป็นดังเชื้อ
เพลิงไหม้ไฟ; หาได้มีใครจะ ละเว้น^{๑๐} ฟ้า
นองตนไม่^{๑๑}.

๒๐ และเขาจะแย่งชิงทางมือขวาและ
หิวโหย; และเขาจะกินทางมือซ้าย^{๑๒} และ
พวกเขาจะไม่พอใจ; พวกเขาถ้วนทุกคน
จะกินเนื้อที่แขนตนเอง—

๒๑ มนัสเสห์^{๑๓}, เอฟราอิม^{๑๔}; และเอฟรา-
อิม, มนัสเสห์; พวกเขาพร้อมใจกันจะต่อ
ต้านยูดาห์^{๑๕}. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้ว
ของพระองค์ยังไม่คลาย, แต่พระหัตถ์^{๑๖}
ของพระองค์ยังคงยื่นออกมา.

บทที่ ๒๐

ความพินาศของอัสซีเรียเป็นรูปแบบหนึ่ง
ในความพินาศของคนที่ชั่วร้ายเมื่อถึงการ
เสด็จมาครั้งที่สอง—ผู้คนไม่มากนักจะ
ยังมีชีวิตอยู่หลังจากที่พระเจ้าเสด็จมา
อีก—พวกที่เหลืออยู่ของยาโคบจะกลับ
คืนมาในวันนั้น—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๑๐.
ประมาณ ๕๕๓-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกประกาศิตอัน
ไม่ชอบธรรม, และเขียนสารคดีข่มเหง
ซึ่งพวกเขากำหนดขึ้น;

๒ เพื่อขับ คนขัดสน ออกจาก ความ

๑๑ก ๒ พกษ. ๑๖:๕-๙.
๑๒ก ๒ พกษ. ๑๗:๖, ๑๘.
ข อสย. ๕:๒๕; ๑๐:๔.
๑๓ก อาโมส ๔:๖-๑๒.
๑๔ก คมพ. เมตตา

(ความ, พระ, มี).
ข ๒ นี้. ๑๗๘-๒๓.
ค เจคอบ ๕:๔๗; ๖:๔.
๑๓ก มีคำที่ ๗:๒-๖.
๒๐ก นรป. ๒๘:๕๓-๕๗.

๒๑ก คมพ. มนัสเสห์.
ข คมพ. เอฟราอิม.
ค คมพ. ยูดาห์.

ยุติธรรม, และนวยสิทธิไปจากคนจนใน
ผู้คนของเรา, เพื่อหญิงหม้าย^๑อาจตกเป็น
เหยื่อของพวกเขา, และเพื่อพวกเขาอาจ
ขโมยจากเด็กกำพร้า!

๓ และเจ้าจะทำอะไรในวันแห่งการมา
เยือน^๒, และในหายนะซึ่งจะมาจากที่ไกล?
เจ้าจะหลบหนีไปพึ่งใครเล่า? และจะทิ้ง
สมบัติของเจ้าไว้ที่ไหน?

๔ ไม่มีเราพวกเขาจะลงไปเป็นนักโทษ,
และพวกเขาจะล้มตายอยู่กับพวกที่ถูก
ประหาร. เพราะทั้งหมดนี้ความกริ้วของ
พระองค์ยังไม่ คลาย, แต่พระหัตถ์ของ
พระองค์ยังคงยื่นออกมา.

๕ โอ้ชาว อัส ซีเรีย, ไม้ เรียว แห่ง ความ
โกรธของเรา, และไม้เท้าในมือพวกเขา
คือความเคียดแค้นของพวกเขา^๓.

๖ เราจะส่งเขาไปต่อสู้กับประชาชาติที่
หน้าซื่อใจคด^๔, และเราจะส่งเขาให้ต่อสู้
กับผู้คนแห่ง ความพิโรธของเราเพื่อริบ
เอาของที่ปล้นมา, และเพื่อริบเอาเหยื่อ,
และเพื่อเหยียบย่ำพวกเขา ดุจเดียวกับ
โคลนตมบนถนน.

๗ แต่เขามีได้ตั้งใจเช่นนั้น, ทั้งใจเขาหา
คิดเช่นนั้นไม่; แต่ในใจเขาคิดจะทำลาย
และตัดขาดประชาชาติไมใช่น้อย.

๘ เพราะเขากล่าวว่า: บรรดา เจ้าชาย
ของข้าพเจ้าล้วนเป็นกษัตริย์มิใช่หรือ?

๙ คาลโนเป็นดัง คาร์เคมิชมิใช่หรือ?

ฮามัทเป็นดังอาร์ปัดมิใช่หรือ? สมะเรีย
เป็นดังตามัสกัสมิใช่หรือ?

๑๐ ดัง ที่มี^๕ ข้าพเจ้า ก่อ ตั้ง อาณาจักร
ของรูปเคารพขึ้น, และรูปแกะสลักของ
มัน เลิศกว่า รูป แกะสลักของ เยรูซาเล็ม
และของสมะเรีย;

๑๑ ข้าพเจ้า จะไม่ ทำ เช่น นั้น, กับ
เยรูซาเล็ม และกับ รูป เคารพของ นาง,
ดังที่ข้าพเจ้าทำมาแล้วกับสมะเรียและ
รูปเคารพของนางหรือ?

๑๒ ดัง นั้น เหตุการณ์ จะ บังเกิด ขึ้น
คือ เมื่อ พระเจ้าทรงทำงานทั้งหมดของ
พระองค์บนภูเขาไซอันและบนเยรูซาเล็ม
แล้ว, เราจะลงโทษผลของใจที่ถือดี^๖ของ
กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย^๗, และแหวตตายโสอัน
เนื่องจากความอหังการของเขา.

๑๓ เพราะเขา^๘ กล่าวว่า: ด้วยเรียวแรงของ
มือข้าพเจ้าและด้วยปัญญาข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ทำสิ่งเหล่านี้ขึ้น; เพราะข้าพเจ้าเนียบแหลม;
และข้าพเจ้าย้ายพรมแดนของผู้คน, และ
ปล้นทรัพย์สมบัติจากพวกเขา, และข้าพเจ้า
สยบผู้อยู่อาศัยราวกับคนกล้า;

๑๔ และเมื่อข้าพเจ้านวยทรัพย์สินมีค่า
ของผู้คนดังนวยรังนก; และดังคนรวบรวม
ไข่ที่ละไว้ ข้าพเจ้ารวมแผ่นดินโลกไว้ทั้ง
สิ้น; และไม่มีใครขยับปีก, หรืออ้าปาก,
หรือส่งเสียง.

๑๕ ขวาน^๙ จะ ฆูวดอ้างตนเหนือคนที่ใช้

๒๐ ๒ก คมพ. หญิงหม้าย.
๓ก อส. การลงโทษ.
๕ก อสย. ๑๐:๕.
๖ก อส. ต่อสู้กับอัสราเอล.
๑๐ก อส. มือของกษัตริย์แห่ง
อัสซีเรีย (ข้อ ๑๐-๑๑).
๑๒ก อส. โอ้อวด.

ข ศพย. ๒:๑๓.
๑๓ก อส. กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
(ข้อ ๑๓-๑๔).
๑๕ก อส. ศาสดาพยากรณ์,
เปรียบกษัตริย์กับเครื่อง
มือ.
ข คำเปรียบเทียบทั้งหมด

ในข้อนี้ถามคำถาม
เดียวกัน : คนต่อต้าน
พระผู้เป็นเจ้า
(อาทิ กษัตริย์อัสซีเรีย)
จะรุ่งเรืองได้หรือ ?

มันหรือ? เลื่อยจะทะนงตนเหนือคนที่ใช้มันหรือ? ราวกับว่าไม้เรียวจะแกว่งตนใส่คนที่ยกมันขึ้น, หรือไม้เท้าจะยกขึ้นได้เองราวกับไม้ไซ้ไม้!

๑๖ ฉะนั้นพระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธา, จะทรงส่งความผอมโซ, ไปในบรรดาคนอ้วนพีของกษัตริย์; และภายใต้เกียรติยศของเขา พระองค์จะทรงก่อการลุกไหม้ขึ้นเหมือนการลุกไหม้ของไฟ.

๑๗ และ ความสว่างของ อิสราเอล จะเป็นดังไฟ, และพระผู้บริสุทธิ์ของเขาตั้งเปลวไฟ, และจะลุกไหม้และจะกลืนกินกอบหนามของเขาและพวงหนามของเขาภายในวันเดียว;

๑๘ และจะกลืนกิน ความมดงามแห่งไพรพฤกษ์ของเขา, และท้องทุ่งอันอุดมของเขา, ทั้งจิต วิญญาณ และร่างกาย; และพวกเขาจะเป็นเหมือนผู้ถือธงในยามอ่อนล้า.

๑๙ และต้นไม้ที่เหลือ^๑ในป่าของเขาจะมีน้อย, จนเด็กก็นับมันได้.

๒๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น^๒, คือ ผู้ที่ยังเหลืออยู่ของอิสราเอล, และคนของเชื้อสายแห่งยาโคบ^๓ที่หนีรอด, จะไม่พึงคนที่ทำร้ายพวกเขาอีกต่อไป, แต่จะพึงพระเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล, โดยแท้.

๒๑ ผู้ที่ยังเหลืออยู่^๔จะกลับคืน, แท้จริง

แล้ว, แม้ผู้ที่ยังเหลืออยู่ของยาโคบ, ผู้พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงอำนาจ.

๒๒ เพราะแม้อิสราเอลผู้คนของท่านเป็นดังทรายแห่งทะเล, กระนั้นที่เหลืออยู่ของ พวกเขา จะกลับมา; การทำลายล้าง^๕ที่ประกาศไว้จะท่วมทับด้วยความชอบธรรม^๖.

๒๓ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาจะทรงทำลายล้าง^๗, แม้กำหนดให้มีทั่วแผ่นดิน.

๒๔ ฉะนั้น, ดังนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจอมโยธาตรัส: โอผู้คนของเราที่พำนักอยู่ในไซออน, อย่างกลัวชาวอัสซีเรีย; เขาจะโอบยตีเจ้าด้วยไม้เรียว, และจะยกไม้เท้าของเขาสู่เจ้า, ตามลักษณะเดียวกันกับในอียิปต์^๘.

๒๕ เนื่องจากอีกไม่นานนัก, และความเคียดแค้นจะหยุด, และความโกรธของเราในความพินาศของพวกเขา.

๒๖ และพระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระตุ้นให้เกิดเสี้ยวสำหรับเขาตามการเข่นฆ่าชาวมีเดียน^๙ที่ศิลาแห่งโอเรบ; และดังธรรพระกรของพระองค์ที่อยู่เหนือทะเลดังนั้น พระองค์จะทรงยกมันขึ้นตามลักษณะเดียวกันกับในอียิปต์.

๒๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือการ^{๑๐}ของเขาจะถูกนำออกไปจากบ่าเจ้า, และแอกของเขาออกจากคอเจ้า, และแอกจะถูกทำลายเพราะการเจิม^{๑๑}.

๑๖ก อส. กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ข้อ ๑๗-๑๙ ด้วย).
๑๗ก อส. อัสซีเรียจะสูญสิ้น.
๑๗ค อส. ผู้ที่เหลืออยู่ของกองทัพแห่งอัสซีเรีย.
๒๐ก อส. ยุคสุดท้าย.
ข อาโมส ๙:๘-๙.
๒๑ก อสย. ๑๑:๑๑-๑๒.

๒๒ก คพ. ๖๓:๓๔.
คพพ. โลก—การสิ้นสุดของโลก.
ข อส. แม้เมื่อการลงโทษเกิดขึ้น, ความเมตตายังมีอยู่.
๒๓ก อส. ทำให้เกิดความพินาศตามที่ประกาศไว้.

๒๔ก อส. เช่นที่ชาวอียิปต์ทำในสมัยก่อน.
อพย. ๑:๑๓-๑๔.
๒๖ก ปฐก. ๒๕:๑-๒; วนจ. ๗:๒๕.
๒๗ก อสย. ๑๔:๒๕.
ข คพพ. ผู้ได้รับการเจิม.

๒๘ เขามา^๑ถึงอัยยาท, เขาผ่านไปถึงมีโก-
รณ; ที่มีคมาซเขาสะสมสัมภาระของเขา.

๒๙ พวกเขาข้ามช่องผา; พวกเขาค้าง
แรมที่โกบา; รามาคักกลัว; กิเบอาห์ของซา-
อูลหลบหนีไป.

๓๐ จงเปล่งเสียงเถิด, โออิธิดาของกัล-
ลิม; ให้ไต่ยีนไปถึงไลซาร์, โออานาโทท
ที่น้ำสาธาร.

๓๑ มัดเมนาห์ย้ายไป; ผู้อยู่อาศัยของเก-
บิมรวมกันเพื่อหลบหนี.

๓๒ แต่เขาจะยังอยู่ที่โนบในวันนั้น; เขา
จะเง้อมือใส่ภูเขาแห่งธิดาของไซอัน, เงิน
เขาของเยรูซาเล็ม.

๓๓ ดูเถิด, พระเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาจะ
ทรงตัดก้านด้วยความสยดสยอง; และ
พวกที่ลำต้นสูง^๑จะถูกโค่น; และพวกเยอ
หยิ่งจะถูกกำราบ.

๓๔ และพระองค์จะทรงถางพรรณไม้
ในป่าด้วยเหล็ก, และเสบานอนจะล้มโดย
ผู้ทรงอำนาจองค์หนึ่ง.

บทที่ ๒๑

ลำต้นของเจสซี (พระคริสต์) จะพิพากษา
ในความชอบธรรม—ความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า
เป็นเจ้าจะครอบคลุมแผ่นดินโลกในมิลเล-
เนียม—พระเจ้า จะ ทรง ยก ชง สัญญาณ

๒๘ก อส. การกริษาทัพของชาว
อิสราเอลไปเยรูซาเล็มถูก
สะกดรอย; จากนั้น
(ข้อ ๓๓-๓๔) อธิบายซึ่ง
เปรียบเทียบถึงการกระทำ
ของพระเจ้าต่อพวกเขา.
๓๓ก ฮีล. ๔:๑๒-๑๓.
๒๑ ๑ก คพ. ๑๑๓:๓-๔.
๒ คพ. ๑๑๓:๑-๒.

ขึ้นและรวมอิสราเอล—เปรียบเทียบอิส-
ยาห์ ๑๑. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อน
คริสตกาล.

และจะมีหน่อ^๑ออกมาจากลำต้น^๒ของ
เจสซี, และกิ่งหนึ่งจะงอกออกมาจาก
รากของท่าน.

๒ และพระวิญญาณ^๑ของพระเจ้าจะอยู่
บนท่าน, วิญญาณแห่งปัญญาและความ
เข้าใจ, วิญญาณแห่งการตรึงตรอง และ
พละกำลัง, วิญญาณแห่งความรู้และความ
เกรงกลัวพระเจ้า;

๓ และจะทำให้ท่านเข้าใจด้วยไหวพริบ
อันเนื่องมาจากความเกรงกลัวพระเจ้า; และ
ท่านจะไม่พิพากษา^๑ตามสายตาของท่าน,
ทั้งจะไม่ตำหนิตามที่หูของท่านได้ยิน.

๔ แต่ด้วยความชอบธรรม^๑ท่านจะ
พิพากษาคนจน, และตำหนิตัวด้วยความ
เสมอภาคเพื่อคนอ่อนโยน^๑ของแผ่นดิน
โลก; และท่านจะตีแผ่นดินโลกด้วยไม้
แห่งปากของท่าน, และด้วยลมแห่งริม
ฝีปากของท่านท่านจะสังหารคนชั่วร้าย.

๕ และความชอบธรรมจะเป็นสายคาด
เอวท่าน, และความซื่อสัตย์เป็นสายคาด
บั้นเอว^๑ท่าน.

๖ สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะด้วย, และเสือดาว
จะนอนกับลูกแพะ, และลูกโคกับสิงห์

ค เจสซีเป็นบิดาของดาวิด;
มีการอ้างถึงเชื้อสายของ
กษัตริย์ดาวิดซึ่งพระเยซู
จะประสูติมาในเชื้อสาย
นี้. มีคำที่ ๕:๒;
ฮบ. ๗:๑๔.
คมพ. เจสซี.
๒ก อสย. ๖๑:๑-๓.
๓ก ยอห์น ๗:๒๔.

๔ก สดต. ๗๒:๒-๔;
โมไซยาห์ ๒๓:๑๒.
ข ฮีบรู ตัดสิน.
ค คมพ. อ่อนน้อม
(ความมีใจ), อ่อนน้อม
(ความสุภาพ), อ่อนโยน
(คน, ความ).
๕ก คบ. เอว.

หนุ่มและลูกสัตว์อ้วนจะอยู่ด้วยกัน; และเด็กเล็กคนหนึ่งจะนำพวกมันไป.

๗ และโคเพศเมียและหมี่จะกินด้วยกัน; ลูกของมันจะนอนด้วยกัน; และสิ่งที่จะกินฟางเหมือนโคเพศผู้.

๘ และเด็กที่ดูดนมจะเล่นบนรูงูพิษ^๗, และเด็กหย่านมจะวางมือของเขาไว้บนรังจูร้าย^๘.

๙ พวกมันจะไม่ทำร้าย^๙ หรือทำลายทั่วภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา, เพราะทั่วแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้^{๑๐} เกี่ยวกับพระเจ้า, ดั่งผืนน้ำเอ่อท่วมทะเล.

๑๐ และในวันนั้น^{๑๑} จะมีรากรากหนึ่งของเจสซี, ซึ่งจะตั้งเป็นธงสัญญาณของผู้คน; คนต่างชาติ^{๑๒} จะแสวงหามัน; และที่พักผ่อนของท่านจะสง่างาม.

๑๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือพระเจ้าจะทรงลงพระหัตถ์ของพระองค์อีกเป็นครั้งที่สอง^{๑๓} เพื่อทรงนำผู้ที่เหลืออยู่^{๑๔} ผู้คนของพระองค์ที่ยังคงอยู่, กลับมาจากอัสซีเรีย, และจากอียิปต์, และจากปัทโรส, และจากคูช, และจากเอลาม, และจากชินาร์, และจากฮามัท, และจากหมู่เกาะในทะเล.

๑๒ และพระองค์จะทรงชักธงสัญญาณ^{๑๕} เพื่อประชาชาติ, และจะทรงเรียกชุมนุมผู้ที่ถูกขับไป^{๑๖} ของอิสราเอล, และทรงรวม^{๑๗} คนของยูดาห์ที่กระจัดกระจายอยู่จากสี่มุมของแผ่นดินโลก.

๑๓ ความริษยา^{๑๘} ที่มีต่อเอฟราอิมจะหมดไปด้วย, และปฏิปักษ์ของยูดาห์จะถูกตัดขาด; เอฟราอิมจะไม่ริษยา^{๑๙} ยูดาห์^{๒๐}, และยูดาห์จะไม่รังควานเอฟราอิม.

๑๔ แต่พวกเขาจะบินลงบนบ่าของชาวฟีลิสเตีย^{๒๑} ทางตะวันตก; พวกเขาจะปล้นสะดมคนพวกนี้ทางตะวันออกพร้อมกัน; พวกเขาจะยึดเอโดมและโมอับ; และลูกหลานของอัมโมนจะเชื่อฟังพวกเขา.

๑๕ และพระเจ้าจะทรงทำลายสิ้นของทะเลอียิปต์^{๒๒} ลงสิ้น; และด้วยสายลมแรงของพระองค์พระองค์จะทรงสะบัดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือแม่น้ำ, และจะทรงลงทัณฑ์มันให้ เป็นลำธารเจ็ดสาย, และทรงทำให้คนข้ามไปได้โดยไม่เปียกเท้า.

๑๖ และจะมีทางหลวง^{๒๓}, จากอัสซีเรีย, สำหรับผู้ที่เหลืออยู่^{๒๔} ของผู้คนของพระองค์^{๒๕} ซึ่งยังคงอยู่, เหมือนดังที่เป็นมากับ

<p>๘ กูตัวเล็กมีพิษของอียิปต์. ข กูพิษอีกชนิดหนึ่ง.</p> <p>๙ ก อสย. ๒:๔. คพ. มิลเลเนียม.</p> <p>๑๐ คพ. ๑๐๑:๓๒-๓๓; ๑๓๐:๙.</p> <p>๑๑ ก อส. ยุคสุดท้าย. จส—ป ๑:๔๐.</p> <p>๑๒ ข รีม. ๑๕:๑๒; คพ. ๑๑๓:๕-๖. ค คพ. ๔๕:๙-๑๐. ง คบ. จะแสวงหาท่าน.</p> <p>๑๑ ก ๒ นี. ๖:๑๔; ๒๕:๑๓;</p>	<p>๒๑๙:๑.</p> <p>๑๒ ก คมพ. ธงสัญญาณ. ข ๓ นี. ๑๕:๑๕; ๑๖:๑-๔. ค นหม. ๑:๙; ๑ นี. ๒๒:๑๐-๑๒; คพ. ๔๕:๒๔-๒๕. คพ. อิสราเอล— การรวบรวมอิสราเอล.</p> <p>๑๓ ก ยริม. ๓:๑๘. ข เผ่าที่นำโดยยูดาห์และ เอฟราอิมเป็นปฏิปักษ์ กันมาช้านาน (หลังจาก เหตุการณ์ใน ๑ พกษ.</p>	<p>๑๒:๑๖-๒๐). ในยุค สุดท้ายความเป็นอริต่าง กล่าวจะหมดไป. อสค. ๓๓:๑๖-๒๒. คพ. ริษยา (ความ), อิจนา. ค คพ. ยูดาห์. ๑๔ ก อส. โจมตีเนินด้านตะวันตกซึ่งเป็นอาณาเขตของ ฟีลิสเตีย. ๑๕ ก ศคย. ๑๐:๑๑. ๑๖ ก อสย. ๓๕:๘; คพ. ๑๓๓:๒๓.</p>
--	---	--

อิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดิน อียิปต์.

บทที่ ๒๒

ในยุคมิลเลเนียมมนุษย์ทั้งปวงจะสรรเสริญพระเจ้า—พระองค์จะประทับอยู่ท่ามกลางพวกเขา—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๑๒. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และในวันนั้นท่านจะกล่าวว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์; แม้พระองค์กริ้วข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็คลายลงสิ้น, และพระองค์ทรงปโลบโยนข้าพระองค์.

๒ ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์; ข้าพระองค์จะวางใจ, และไม่กลัว; เพราะพระเจ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์และบทเพลงของข้าพระองค์; อีกทั้งพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพระองค์เสมอมา.

๓ ฉะนั้น, ด้วยปีติท่านจะตักน้ำจากบ่อแห่งความรอด.

๔ และในวันนั้นท่านจะกล่าว: จงสรรเสริญพระเจ้า, จงเรียกหาพระนามของพระองค์, จงประกาศการกระทำ

ของพระองค์ในบรรดาผู้คน, จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่ยกย่องเทิดทูน.

๕ จงร้องเพลงถวายพระเจ้า; เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งที่ล้ำเลิศ; สิ่งนี้เป็นที่รู้จักทั่วแผ่นดินโลก.

๖ จงโห่ร้องและไชโยเถิด, ท่านผู้อยู่อาศัยของไซอัน; เพราะศรีสง่าคือพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลในท่ามกลางท่าน.

บทที่ ๒๓

การทำลายล้างของบาบิโลนเป็นรูปแบบหนึ่งของการทำลายล้างระหว่างการเสด็จมาครั้งที่สอง—วันนั้นจะเป็นวันแห่งความพิโรธและการแก้แค้น—บาบิโลน (โลก) จะพินาศตลอดกาล—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๑๓. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

เรื่องราวอันน่าทึ่งแห่งบาบิโลน, ซึ่งอิสยาห์บุตรของอามอสเห็น.

๒ เจ้าจงยกธงขึ้นบนภูเขาสูง, จงเปล่งเสียงให้ถึงพวกเขา, จงโบกมือ, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในประตูของผู้ทรงเกียรติ.

๓ เราได้บัญชาผู้ที่รับการชำระให้บริสุทธิ์ของเราแล้ว, เราเรียกผู้มีพละกำลังของเราแล้วด้วย, เพราะความโกรธ

๒๒ ๒ก โมไซยาห์ ๔:๖; ฮีบ. ๑๒:๑. ข อพย. ๑๕:๒; สดต. ๘๗:๑๘. คมพ. พระเยโฮวาห์. ๓ก คมพ. น้ำชำระชีวิต. ๔ก คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความขอบคุณ. ๕ก คพ. ๑๓๖:๒๘.

๒๓ ๑ก อสย. ๕๔:๑; ศพย. ๓:๑๔. ๒ก อส. ข่าวสารซึ่งจะตกกรรม. ข ความพิณาศครั้งประวัติศาสตร์ของบาบิโลนที่ชั่วร้าย, พยากรณ์ไวโรน อสย. ๑๓ และ ๑๔, เป็นต้นแบบของความพิณาศในท้ายที่สุดของโลก

ชั่วร้ายทั้งหมด. คพ. ๑๓๓:๕, ๗, ๑๔. คมพ. บาเบล, บาบิโลน. ๒ก คบ. ธงสัญญาณ. คมพ. ธงสัญญาณ. ข อส. ให้สัญญาณ. ๓ก อส. วิสุทธิชน.

ของเราไม่อยู่บนพวกเขาที่ชื่นชมยินดีในความสูงส่งของเรา.

๔ เสียง อึกทึก ของ ผุ่ง ชน ใน ภูเขา ประหนึ่งของผู้คนที่เกรียงไกร, เป็นเสียง กึกก้อง ของ อาณาจักร แห่ง ประชาชาติ^๑ ที่มารวมกัน, พระเจ้าจอมโยธาทรงระดมไพร่พลแห่งการรบ.

๕ พวกเขามาจากประเทศไกลโพ้น, จาก สุดแดนฟ้าสวรรค์, แท้จริงแล้ว, พระเจ้า, และสรรพาวุธแห่งความขุ่นเคืองพระทัยของพระองค์, เพื่อทำลายทั้งแผ่นดิน.

๖ เจ้าจงคร่ำครวญเถิด, เพราะวันของพระเจ้าใกล้เข้ามาแล้ว; มันจะมาดั่งการทำลายล้างจากพระผู้ทรงฤทธานุภาพ.

๗ ฉะนั้น มือ ทุก มือ จะ อ่อน เปี้ย, ใจ มนุษย์ทุกดวงจะหลอมละลาย;

๘ และพวกเขาจะกลัว; ความเจ็บปวด และโทมนัสจะครอบงำพวกเขา; พวกเขาจะพิศวงในกันและกัน; หน้าพวกเขาจะเป็นดังเปลวเพลิง.

๙ ดูเถิด, วันของพระเจ้าจะมาถึง, โหดร้าย ทั้ง ด้วย พระพิโรธ และความกริ้วอันรุนแรง, ที่จะปล่อยให้แผ่นดินรกร้างว่างเปล่า; และพระองค์จะ ทรง ทำลาย คน บาบ^๒ ที่นั่นให้สูญสิ้นไปจากมัน.

๑๐ เพราะดาวแห่งฟ้าสวรรค์และกลุ่มดาวที่นั่นจะไม่ให้แสงแห่งตน; พระองค์จะ ทรง ทำให้ ตะวัน รุ่ง อับแสง^๓, และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง.

๑๑ และเราจะลงโทษโลก^๔ เพราะความ

ชั่ว, และคนชั่วร้ายเนื่องจากความชั่วช้า สำนวน^๕ของพวกเขา; เราจะทำให้ความโห้งของ คน จอหง^๖ สิ้น สุด, และจะหยุดความเยอหยิ่งของคนนาเกรงขาม.

๑๒ เรา จะ ทำให้ ชาย^๗ มี ค่า กว่า ทองนพคุณ; แม้เป็นชายยิ่งกว่าลี้มทองคำของโอฟีร์.

๑๓ ดังนั้น, เราจะเขย่าฟ้าสวรรค์, และแผ่นดินโลกจะเคลื่อน^๘ จากที่ของมัน, ในพระพิโรธของพระเจ้าจอมโยธา, และในวันแห่งความกริ้วอันรุนแรงของพระองค์.

๑๔ และมันจะเป็นดังละมั่งที่ถูกล่า^๙, และดังแกะที่ไม่มีใครรวมฝูง; และพวกเขาทุกคนจะหันไปหาผู้คนของเขาเอง, และทุกคนหลบหนีไปในแผ่นดินของเขาเอง.

๑๕ ทุกคนที่จอหงจะ ถูก แหว่ง ทะลุ; แท้จริงแล้ว, และทุกคนที่เข้าสมทบกับคนชั่วร้ายจะล้มตายด้วยดาบ.

๑๖ ลูก ๆ ของพวกเขาจะถูกห้าหั้นเป็นชั้น ๆ ต่อหน้าพวกเขา; บ้านพวกเขาจะถูกปล้นและภรรยาพวกเขาจะถูกข่มขืน.

๑๗ ดูเถิด, เราจะขู่ขู่ให้ชาวมีเดียต่อต้านพวกเขา, ซึ่งจะไม่เห็นแก่เงินและทอง, ทั้งพวกเขาจะไม่เบิกบานในมัน.

๑๘ คันธนูของ พวกเขาจะ ห้า หั้น คนหนุ่มเป็นชั้น ๆ ด้วย; และพวกเขาจะไม่มี ความสมเพชในผลแห่งครุฑ; ดวงตาของพวกเขาจะไม่เว้นโทษแก่เด็ก.

๑๙ และบาบิโลน, ความรู้โรจน์แห่ง

๑ ก ศคย. ๑๔:๒-๓.

๒ ศคย. ๑๒:๓.

๓ ก คมพ. แผ่นดินโลก—การชำระล้างแผ่นดินโลก.

๔ ก คมพ. โลก—การสิ้นสุด

ของโลก.

๑ ก มลค. ๔:๑.

๒ คพ. ๖๔:๒๔.

๑๒ ก อสย. ๔:๑-๔.

๑๓ ก คมพ. แผ่นดิน

โลก—สภาพสุดท้ายของแผ่นดินโลก.

๑๔ ก คพ. กวางที่ถูกล่า.

อาณาจักร, และความสวยงามอันล้ำเลิศ
ของชาวเคลเดีย, จะเป็นเหมือนเมื่อครั้ง
พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของโค่นล้มเมืองโสโดม^๑
และโกโมราห์.

๒๐ มันจะไม่เป็นที่อยู่อาศัย^๒อีกเลย,
ทั้งจะไม่เป็นที่พำนักจากรุ่นสู่รุ่น: ทั้ง
ชาวอาหรับจะไม่ตั้งกระโจมที่นั่น; ทั้ง
บรรดาเมษบาลจะไม่ล้อมคอกแกะของ
ตนที่นั่น.

๒๑ แต่สัตว์ป่า^๓ของทะเลทรายจะนอน
ที่นั่น; และบ้านของพวกเขาจะเต็มไปด้วย
ด้วยสัตว์โลกที่ส่งเสียงโหยหวน; และนก
ฮูกจะอยู่ที่นั่น, และแพะเทศผู้^๔จะโลด
เต้นอยู่ที่นั่น.

๒๒ และสัตว์ป่าแห่งเกาะจะร้องอยู่ใน
บ้าน^๕ร้างของพวกเขา, และเหล่ามังกร^๖
ในวังอันน่ารื่นรมย์ของพวกเขา; และวัน
เวลาของเมืองนั้นใกล้จะมาถึง, และเรา
จะไม่ยึดวันของนางออกไป. เพราะเรา
จะทำลายนางอย่างรวดเร็ว; แท้จริงแล้ว,
เพราะเราจะเมตตาผู้คนของเรา, แต่คน
ชั่วร้ายจะพินาศ.

บทที่ ๒๔

อิสราเอลจะรวมกันและขึ้นชมช่วงเวลา
แห่งความสงบสุขของมิลเลเนียม—
ลูซิเฟออร์ถูกขับออกจากสวรรค์เพราะการ
กบฏ—อิสราเอลจะมีชัยเหนือบาบิโลน

(โลก)—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๑๔. ประมาณ
๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

เพราะพระเจ้าจะทรงเมตตาโยาคอบ, และ
จะยังทรงเลือกอิสราเอล^๑, และให้พวก
เขาอยู่ในแผ่นดินของตนเอง; และจะ
ทรงรวมคนแปลกหน้า^๒ไว้กับพวกเขา,
และพวกเขาจะแนบสนิทกับเชื้อสาย
แห่งยาโคบ.

๒ และผู้คน^๓จะพาพวกเขาและนำพวก
เขาไปยังที่ของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, จาก
ที่ไกลถึงขนาดสุดแดนแผ่นดินโลก;
และพวกเขาจะกลับมายังผืนแผ่นดิน
แห่งคำสัญญา^๔ของตน. และเชื้อสายแห่ง
อิสราเอลจะครอบครองแผ่นดินเหล่านั้น,
และแผ่นดินของพระเจ้าจะมีคนใช้^๕และ
สาวใช้; และพวกเขาจะพาผู้ที่เคยจับพวก
เขาเป็นเชลยมาเป็นเชลย; และพวกเขา
จะปกครองเหนือผู้ที่ข่มเหงพวกเขา.

๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น
คือพระเจ้าจะทรงให้ท่านพักผ่อน^๖, จาก
โทมัสส์ของท่าน, และจากความกลัวของ
ท่าน, และจากการเป็นทาสผู้คับแค้นในที่
ซึ่งท่านถูกบังคับให้รับใช้.

๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวัน
นั้น, คือท่านจะยกภาษีนี้ไปต่ออว
กษัตริย์ของบาบิโลน^๗, และกล่าว: ผู้
ข่มเหงสูญเสียแล้วหนอ, กนกนครสูญเสีย
สิ้นแล้วหนอ!

๑๙ก อส. ความถือดี.
ข ปสภก. ๑๙:๒๔-๒๕;
นิธป. ๒๙:๒๓;
๒ นี้. ๑๓:๙.
๒๐ก ยรม. ๕๐:๓, ๓๙-๔๐.
๒๑ก อสย. ๓๔:๑๔-๑๕.

ข ฮีบรู หรือมารร้าย.
๒๒ก ฮีบรู วัง.
ข ฮีบรู (อาจจะ) หมาใน,
หรือสุนัขป่า.
๒๔ ๑ก ศคย. ๑:๑๗.
ข อสย. ๖๐:๓-๕, ๑๐.

๒ก อส. ประชาชาติอื่นๆ จะ
ช่วยอิสราเอล.
ข คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
ค อสย. ๖๐:๑๔.
๓ก ยชว. ๑:๑๓; คพ. ๙๔:๒๔.
๔ก คมพ. บาเบล, บาบิโลน.

๕ พระเจ้าทรงหักไม้เท้าของคนชั่วร้าย, คทาของผู้ปกครองแล้ว.

๖ เขาผู้ที่ทำร้ายผู้คนในโทสะโดยไม่หยุดยั้ง, เขาผู้ที่ปกครองประชาชาติในความเกรี้ยวโกรธ, จึงถูกข่มเหง, และไม่มีใครหัดทาน.

๗ ทั้งแผ่นดินโลกกำลังพักผ่อน, และสงบ; พวกเขาเปล่งเสียงร้องเพลง."

๘ แท้จริงแล้ว, ต้นสน^{๗ก}ชื่นชมยินดีเพราะท่าน, และต้นสนสีเขียวของเลบานอนด้วย, โดยกล่าวว่า: นับแต่ท่านถูกล้ม^{๗ข}แล้วไม่มีใครตัดไม้^{๗ค}ขึ้นมาโค่นเรา.

๙ นรก^{๗ค}จากเบื้องล่าง กระสับ กระส่าย เพราะท่านเพื่อพบท่านเมื่อท่านมา; มันปลุกคนตาย^{๗ค}เพื่อท่าน, แม้ผู้นำทั้งหลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก; มันยกผองราชันแห่งประชาชาติจากบัลลังก์ของพวกเขา.

๑๐ เขาทั้งหลายทั้งปวงจะพูดและกล่าวแก่ท่าน: ท่านอ่อนแอตั้งเราหรือ? ท่านเป็นเหมือนเราหรือ?

๑๑ ความโอ้อำของ^{๗ค}ท่านถูกนำลงไปยังหลุมศพ; เสียงขอของ^{๗ค}ท่านหา^{๗ค}ใครได้ยืมไม่; ตัวนอนแต่เดียวรอดอายุได้^{๗ค}ท่าน, และตัวนอนห่มร่าง^{๗ค}ท่าน.

๑๒ ท่านตกจากสวรรค์อย่างไรหรือ^{๗ค}, โอ ลูซิเฟอร์^{๗ค}, บุตรแห่งรุ่งอรุณ! ท่านถูกตัดลงสู่พื้นดิน, ผู้ที่ทำให้ประชาชาติอ่อนแอ!

๑๓ เพราะท่านกล่าวไว้ในใจท่าน: เรา จะขึ้นไปในสวรรค์^{๗ค}, เราจะเชิดชูบัลลังก์ของเราเหนือหมู่ดาวของพระเจ้าเป็นเจ้า; เราจะนั่งบนศิขรินแห่งเทพชุมนุม, ในแดนไกลของทิศเหนือ^{๗ค}ด้วย;

๑๔ เราจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ; เราจะเป็นเหมือนพระเจ้าผู้สูงสุด.

๑๕ ทว่าท่านจะถูกพาลงนรก, ไปสู่ห้วงเหวลึก^{๗ค}.

๑๖ พวกเขาที่เห็นท่านจะเขม่นมอง^{๗ค}ท่าน, และจะพิจารณา^{๗ค}ท่าน, และจะกล่าว: นี่หรือคือคนที่ทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน, คนที่เขย่าอาณาจักร?

๑๗ และทำให้^{๗ค}โลกเป็นดังแดนทิวกันดาร, และทำลายเมืองทั้งหลายที่อยู่^{๗ค}ในนั้น, และหาได้เปิดประตูเรือนจำนักโทษของเขาไม่?

๑๘ ผองราชันแห่งประชาชาติ, แท้จริงแล้ว, พวกท่าน, ล้วนนอนอยู่อย่างสมศักดิ์ศรี, ทุกท่านล้วนนอนในบ้านตน^{๗ค}.

๑๙ แต่ท่านถูกขับไล่จากหลุมศพท่านเหมือนกิ้งก่าซึ่งซัง^{๗ค}, และพวกที่เหลื่ออยู่จากผู้ที่ถูกสังหาร, ถูกแทงทะลุด้วยดาบ, ซึ่งหล่นลงไปสู่กรวดทรายในหลุม^{๗ค}; ดังซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่^{๗ค}ใต้เท้า.

๒๐ ท่านจะไม่ถูกนำมารวมกับพวกเขาในการฝัง, เพราะท่านทำลายแผ่นดิน

๗ก อสย. ๕๕:๑๒.

๗ข ฮีบรู สนิชเปรส.

๗ค อส. ในความตาย.

๗ค ฮีบรู คนตัด (ไม้) ไม่มาขาด ขวของเรา.

๗ค คมพ. นรก.

๗ค อส. วิญญาณที่สองลอย.

๗ค คพ. ๗๖:๒๖.

๗ค ฮีบรู ดาวอรุณรุ่ง, บุตรแห่ง

เวลาเช้า, ผู้ปกครองโลกที่ชั่วร้าย (บาบิโลน) ถูกพูดถึงว่าเป็นลูซิเฟอร์, ผู้ปกครองความชั่วทั้งปวง. คมพ. มาร; ลูซิเฟอร์.

๑๓ก โมเสส ๔:๑-๔.

๗ค อส. สถานที่ที่พำนักของเทพเจ้าตามความเชื่อของชาวบาบิโลน.

๗ค สดต. ๔๘:๒.

๑๕ก ๑ นี. ๑๔:๓.

๑๖ก ฮีบรู ข้าเลือกมองท่านและครุ่นคิดถึงท่าน.

๑๗ก อส. หลุมฝังศพครอบครัวยุคของเรา.

๑๙ก อส. กิ่งก้านที่ถูกปฏิเสธ, ถูกตัดทิ้ง.

๗ค อส. ล่างสุด.

ดินของท่าน และสังหารผู้คนของท่าน; พงศ์พันธุ์^๖ ของคนทำชั่ว^๗ จะไม่มีวันเป็นที่ยอมรับนับถือเลย.

๒๑ จงเตรียม การ เข่นฆ่า ลูก หลาน ของเขา เพราะความชั่วช้าสามานย์^๘ ของบรรพบุรุษ พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะไม่ได้ลุกขึ้น, หรือครอบครองแผ่นดิน, หรือทำให้พื้นผิวโลกเต็มไปด้วยคนคร.

๒๒ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะเราจะลุกขึ้นต่อสู้พวกเขา, และตัดข้อ^๙, และผู้ที่เหลืออยู่, และบุตร, และหลานชาย^{๑๐}, จากบาบิโลน, พระเจ้าตรัส.

๒๓ เราจะทำให้มันเป็นสิทธิครอบครอง^{๑๑} ของนกยาง, และหนองน้ำด้วย; และเราจะกวาดมันด้วยไม้กวาดแห่งการทำลายล้าง, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๒๔ พระเจ้าจอมโยธาทรงปฏิญาณ, โดยตรัสว่า: มันจะเกิดขึ้นดังนั้น, แน่นอนดังที่เราคิด; และจะยืนอยู่เช่นนั้น, ดังที่เราประสงค์—

๒๕ คือเราจะนำชาวอัสซีเรีย^{๑๒} มาในแผ่นดินของเรา, และจะเหยียบเขาไว้ใต้เท้าบนภูเขา^{๑๓} ของเรา; เมื่อนั้นแอก^{๑๔} ของเขาจะหลุดจากพวกเขา, และภาระของเขาจะหลุดจากบ่าพวกเขา.

๒๖ นี่คือจุดประสงค์ที่ตั้งไว้เกี่ยวกับทั้ง

แผ่นดินโลก; และนี่คือมือที่ยื่นออกไปเหนือประชาชาติทั้งปวง^{๑๕}.

๒๗ เพราะ พระเจ้า จอมโยธา ทรงประสงค์ไว้, และใครเล่าจะลบล้าง? และพระหัตถ์ของ พระองค์ ทรงยื่น ออกมา, และใครเล่าจะผลักพระหัตถ์ของพระองค์กลับไป?

๒๘ ในปี^{๑๖} ที่กษัตริย์อาหัส^{๑๗} สิ้นชีวิตเกิดเรื่องราวอันน่าหนักใจนี้.

๒๙ ชาวฟีลิสเตียทั้งปวง, จงอย่าชื่นชมยินดีเลย, เพราะไม้เรียวของเขาที่ตีเจ้าหักเสียแล้ว; เพราะจากรากของงูยักษ์^{๑๘} งูร้ายจะออกมา, และผลของมันจะเป็นงูเพลิงเห็นฟ้า.

๓๐ และลูกหัวปี^{๑๙} ของ คนจนจะมีกิน, และคนขัดสนจะนอนในความปลอดภัย; และเรา จะฆ่า ราก ของ เจ้า ด้วย ความอดอยาก, และเขาจะสังหารผู้ที่ยังเหลืออยู่ของเจ้า.

๓๑ จงคร่ำครวญเถิด, โอ้ประตู; จงร้องไห้เถิด, โอ้นคร; เจ้า, ชาวฟีลิสเตียทั้งหลาย, ล้วนละลายสิ้นแล้ว; เพราะจะมีกลุ่มควันมาจากทิศเหนือ, และจะไม่มีใครอยู่ตามลำพังในกำหนดเวลาของเขา.

๓๒ จะมีคำตอบอย่างไรจากบรรดาผู้นำสารแห่งประชาชาติทั้งหลาย? ว่าพระเจ้า

๒๐ก สดต. ๒๑:๑๐-๑๑; ๓๗:๒๘.
ข คมพ. ชั่ว, ชั่วร้าย (ความ).
๒๑ก อพย. ๒๐:๕.
๒๒ก สภษ. ๑๐:๗.
ข โยบ ๑๘:๑๙.
๒๓ก อสย. ๓๔:๑๑-๑๕.
๒๔ก เรื่องเปลี่ยนเป็นการโจมตีของอัสซีเรียและการล่มสลายในยูดาห์, ๗๑๑ ปี

ก่อนคริสตกาล (ข้อ ๒๔-๒๗).
๒ พกษ. ๑๙:๓๒-๓๗;
อสย. ๓๗:๓๓-๓๘.
ข อส. ภูเขาของยูดาห์และอิสราเอล.
ค อสย. ๑๐:๒๗.
๒๖ก อส. ในที่สุดประชาชาติทั้งสิ้นของโลกจะถูกล้มล้างดังนี้.

๒๘ก อส. ประมาณ ๗๒๐ ปี ก่อนคริสตกาล, เรื่องราวอันน่าหนักใจหรือข่าวสารซึ่งชะตากรรมได้พยากรณ์เกี่ยวกับฟีลิสเตีย, ส่วนยูดาห์จะปลอดภัย.
ข ๒ พกษ. ๑๖:๒๐.

ทรงตั้งไซอัน^๓แล้ว, และคนจน^๔ในผู้คน
ของพระองค์จะวางใจ^๕ในทีนั้น.

บทที่ ๒๕

นีไฟชื่นชมยินดีในความแจ่มชัด—คำ
พยากรณ์ของอิสยาห์จะเป็นที่เข้าใจใน
วันเวลาสุดท้าย—ชาวยิวจะกลับจากบา-
บิโลน, ตรึงพระเมสสิยาห์ไว้ที่กางเขน,
และกระจัดกระจายและถูกไถ่— พวกเขา
จะได้รับการนำกลับคืนมาเมื่อพวกเขา
เชื่อในพระเมสสิยาห์—พระองค์จะเสด็จ
มาครั้งแรกหรือยปีหลังจากลีไฮออกจาก
เยรูซาเล็ม—ชาวนีไฟรักษาภรรยาของโมเสส
และเชื่อในพระคริสต์, ซึ่งทรงเป็นพระ
ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล. ประมาณ ๕๕๙-
๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ข้าพเจ้า, นีไฟ, พูดบางสิ่งเกี่ยวกับ
ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้, ซึ่งพูดโดย
ปากของอิสยาห์. เพราะดูเถิด, อิสยาห์
พูดหลายเรื่องซึ่งยากที่ผู้คนเป็นอันมาก
ของข้าพเจ้าจะเข้าใจ; เพราะพวกเขาหา
รู้ไม่เกี่ยวกับแบบแผนของการพยากรณ์
ในหมู่ชาวยิว.

๒ เพราะข้าพเจ้า, นีไฟ, มิได้สอนพวก
เขาหลายเรื่องเกี่ยวกับแบบแผนของชาว
ยิว; เพราะงาน^๖ของพวกเขาเป็นงานแห่ง
ความมืด, และการกระทำของพวกเขา
เป็นการกระทำแห่งความน่าชิงชัง.

๓ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเขียนถึงผู้คนของ
ข้าพเจ้า, ถึงคนทั้งปวงที่ในเวลาต่อมา
จะได้รับเรื่องเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าเขียน,
เพื่อพวกเขาจะรู้จักการพิพากษาของ
พระผู้เป็นเจ้า, ว่าการพิพากษานั้นจะ
มาถึงประชาชาติทั้งปวง, ตามถ้อยคำที่
พระองค์ตรัสไว้.

๔ ดังนั้น, จงสดับฟังเถิด, โอผู้คน
ของข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่ง
อิสราเอล, และจงฟังถ้อยคำข้าพเจ้า;
เนื่องจากถ้อยคำของอิสยาห์ไม่แจ่มชัด
แก่ท่าน, กระนั้นก็ตาม มันแจ่มชัดแก่
คนทั้งปวงซึ่งเปี่ยมด้วยวิญญาณ^๗แห่งการ
พยากรณ์. แต่ข้าพเจ้าให้คำพยากรณ์แก่
ท่าน, ตามพระวิญญาณซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า;
ดังนั้นข้าพเจ้าจะพยากรณ์ตามความแจ่ม
ชัดที่อยู่กับข้าพเจ้านับจากเวลาที่ข้าพเจ้า
ออกมาจากเยรูซาเล็มกับบิดาข้าพเจ้า;
เพราะดูเถิด, จิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบาน
ในความแจ่มชัดที่มีต่อผู้คนของข้าพเจ้า,
เพื่อพวกเขาจะเรียนรู้.

๕ แท้จริงแล้ว, และจิตวิญญาณข้าพเจ้า
เบิกบานในถ้อยคำของอิสยาห์^๘, เพราะ
ข้าพเจ้าออกมาจากเยรูซาเล็ม, และ
ดวงตาข้าพเจ้าเห็นเรื่องของชาวยิว^๙, และ
ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวยิวเข้าใจเรื่องจากศาสดา
พยากรณ์, และไม่มีผู้คนอื่นใดเข้าใจเรื่อง
ที่กล่าวไว้แก่ชาวยิวได้เหมือนกับพวกเขา
เอง, นอกจากว่าพวกเขาได้รับการสอนมา
ตามแบบแผนแห่งเรื่องราวของชาวยิว.

๓๒๓ คมพ. ไซอัน.
ข ศพย. ๓:๑๒.
ค คบ. หาทที่หลบภัยในนั้น.
๒๕ ๑ก ๒ นี. ๒๕:๕-๖.
๒ก ๒ พกษ. ๑๗:๑๓-๒๐.

๔ก คมพ. พระวิญญาณ
บริสุทธิ์.
ข คมพ. คำพยากรณ์,
พยากรณ์.
ค ๒ นี. ๓๑:๓; ๓๓:๕-๖;

เจคอบ ๔:๑๓.
๕ก ๑ นี. ๑๙:๒๓;
๓ นี. ๒๓:๑.
ข คมพ. ยิว (ชาว).

๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, นิไฟ, มิได้สอน
 ลูกหลานข้าพเจ้าตามแบบแผนของชาว
 ยิว; แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้า, ด้วยตัวข้าพเจ้า
 เองนั้น, เคยพำนักอยู่ที่เยรูซาเล็ม, ดังนั้น
 ข้าพเจ้ารู้เรื่องแคว้นต่าง ๆ ในแถบนั้น;
 และข้าพเจ้ากล่าวแก่ลูกหลานข้าพเจ้า
 เกี่ยวกับการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า,
 ซึ่งเกิดขึ้นแล้วในบรรดาชาวยิว^๖, มาถึงลูก
 หลานข้าพเจ้า, ตามเรื่องทั้งหมดที่อิสยาห์
 พุดไว้, และข้าพเจ้ามิได้เขียนมัน.

๗ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าดำเนินต่อไปด้วย
 คำพยากรณ์ของข้าพเจ้าเอง, ตามความ
 แจ่มชัด^๗ ของข้าพเจ้า; ซึ่งในนั้นข้าพเจ้ารู้
 ว่าไม่มีใครผิดพลาดได้; กระนั้นก็ตาม, ใน
 วันเวลาที่คำพยากรณ์ของอิสยาห์จะเกิด
 สัมฤทธิ์ผลนั้นมนุษย์จะรู้โดยแน่แท้, ใน
 เวลาที่มันจะบังเกิดขึ้น.

๘ ดังนั้น, มันจึงมีค่า^๘ ต่อลูกหลาน
 มนุษย์, และคนที่คิดว่ามันไม่มีค่า,
 ข้าพเจ้าจะ พุด กับ พวกเขาโดยเฉพาะ,
 และจำกัดถ้อยคำถึงผู้คนของข้าพเจ้า^๙ เอง;
 เพราะข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะมีค่าใหญ่หลวงต่อ
 พวกเขาในวันเวลาสุดท้าย^{๑๐}; เพราะในวัน
 นั้นพวกเขาจะเข้าใจมัน; ดังนั้น, ข้าพเจ้า
 จึงเขียนมันไว้เพื่อความดีของพวกเขา.

๙ และตั้งคนรุ่นหนึ่งถูกทำลาย^{๑๑} แล้วใน
 บรรดาชาวยิวเพราะความชั่วช้าสามัญ
 ฉันทิด, แม้ฉันทนั้นพวกเขาจึงถูกทำลายจาก

รุ่นสู่รุ่นตามความชั่วช้าสามัญของพวกเขา;
 และไม่มีใครในพวกเขาเคยถูกทำลาย
 นอกจากมีการบอกแก่พวกเขาไว้ล่วงหน้า^{๑๒}
 โดยศาสตพยากรณ์ของพระเจ้า.

๑๐ ดังนั้น, จึงบอกพวกเขาเกี่ยวกับการ
 ทำลายล้างที่จะเกิดแก่พวกเขา, ในทันที
 หลังจากบิดาข้าพเจ้าจากเยรูซาเล็มมา;
 กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังทำให้ใจตน
 แข็งกระด้าง; และตามคำพยากรณ์ของ
 ข้าพเจ้าพวกเขาจึงถูกทำลาย^{๑๓}, นอกจาก
 พวกเขาที่ถูกพาไปเป็นเชลย^{๑๔} ในบาบิโลน.

๑๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าพุดเรื่องนี้เพราะ
 วิกฤตการณ์ซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า. และทั้งที่พวก
 เขาถูกพาออกไปแล้วพวกเขาจะกลับมา
 อีก, และครอบครองแผ่นดินเยรูซาเล็ม;
 ดังนั้น, พวกเขาจะได้รับการหวนคืน^{๑๕} สู่
 แผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขาอีก.

๑๒ แต่, ดูเถิด, พวกเขาจะมีสงคราม,
 และข่าวลือเรื่องสงคราม; และเมื่อถึงวัน
 นั้นวันที่พระองค์เดียวที่ถือกำเนิด^{๑๖} จาก
 พระบิดา, แท้จริงแล้ว, แม้พระบิดาแห่ง
 ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, จะทรงแสดง
 องค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาในเนื้อหนัง,
 ดูเถิด, พวกเขาจะปฏิเสธพระองค์, เพราะ
 ความชั่วช้าสามัญของพวกเขา, และ
 ความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และ
 ความดีร้ายของพวกเขา.

๑๓ ดูเถิด, พวกเขาจะตรึงพระองค์ไว้

<p>๖ก ๒ นี. ๖:๘; ยีล. ๘:๒๐-๒๑. ๗ก ๒ นี. ๓๒:๗; แอลมา ๑๓:๒๓. ๘ก คมพ. พระคัมภีร์— คุณค่าของพระคัมภีร์. ๙ อีนัส ๑:๑๓-๑๖; มอร. ๕:๑๒-๑๕;</p>	<p>คพ. ๓:๑๖-๒๐. ค คมพ. ยุคสุดท้าย, วัน เวลาสุดท้าย. ๙ก ยรม. ๓๙:๔-๑๐; มธ. ๒๓:๓๗-๓๘. ๑ อาโมส ๓:๗; ๑ นี. ๑:๑๓. ๑๐ก ๑ นี. ๗:๑๓; ๒ นี. ๖:๘;</p>	<p>ออมโน ๑:๑๕; ยีล. ๘:๒๐-๒๑. ๗ ๒ พกษ. ๒๔:๑๔; ยรม. ๕๒:๓-๑๖. ๑๑ก เอสรา ๑:๑-๔; ยรม. ๒๔:๕-๗. ๑๒ก คมพ. องค์เดียวที่ถือ กำเนิด.</p>
---	---	--

ที่กางเขน^๖; และหลังจากสานุศิษย์วางพระองค์ไว้ในอุโมงค์^๗ ตลอดระยะเวลาสามวัน พระองค์จะทรงลุกขึ้น จากบรรดาคนตาย, พร้อมด้วยปีกของพระองค์ที่รักษาหาย; และ คนทั้ง ปวง ที่เชื่อในพระนามของพระองค์จะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า. ดังนั้น, จิตวิญญาณข้าพเจ้าจึงเบิกบานที่จะพยากรณ์เกี่ยวกับพระองค์, เพราะข้าพเจ้าเห็น วันของพระองค์แล้ว, และใจข้าพเจ้าเทิดพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์.

๑๔ และดูเถิดเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือหลังจาก พระเมสสิยาห์^๖ ทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อผู้คนของพระองค์, ต่อคนมากเท่าที่เชื่อในพระนามของพระองค์, ดูเถิด, เยรูซาเล็มจะถูกทำลายอีก^๗; เพราะวิบัติแก่พวกเขาที่ต่อสู้กับพระผู้เป็นเจ้าและผู้คนของศาสนจักรพระองค์.

๑๕ ดังนั้น, ชาวยิว^๖ จะกระจัดกระจายไป^๗ ในบรรดาประชาชาติทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, และบาบิโลน^๖ จะถูกทำลายด้วย; ดังนั้น, ชาวยิวจะกระจัดกระจายไปโดยประชาชาติอื่น.

๑๖ และหลังจากพวกเขากระจัดกระจายไป, และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงโอบ

พวกเขาโดยประชาชาติอื่นมาตลอดหลายรุ่น, แท้จริงแล้ว, แม้ลงมาจากรุ่นสู่รุ่นจนพวกเขาจะถูกชักชวนให้เชื่อในพระคริสต์^๖, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และการชดใช้, ที่ไม่มีขอบเขตเพื่อมนุษยชาติทั้งปวง— และเมื่อวันนั้นจะมาถึงเมื่อพวกเขาเชื่อในพระคริสต์, และนมัสการพระบิดาในพระนามของพระองค์, ด้วยใจบริสุทธิ์และมือสะอาด, และไม่ตั้งตารอพระเมสสิยาห์อีกองค์หนึ่งต่อไป, เมื่อนั้น, ในเวลานั้น, วันนั้นจะมาถึงซึ่งสมควรที่พวกเขาจะต้องเชื่อสิ่งเหล่านี้.

๑๗ และพระเจ้าจะทรงลงพระหัตถ์ของพระองค์อีกเป็นครั้งที่สองเพื่อนำผู้คนของพระองค์กลับคืน^๖ จากสภาพที่หลงไปและตกของพวกเขา. ดังนั้น, พระองค์จะทรงทำงานอัศจรรย์ และการอันนำพิศวงในบรรดาลูกหลานมนุษย์ต่อไป.

๑๘ ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพระวจนะ^๖ ของพระองค์ออกมาให้พวกเขา, ซึ่งพระวจนะจะพิพากษา^๗ พวกเขาในวันสุดท้าย, เพราะจะประทานพระวจนะให้พวกเขาด้วยพระประสงค์ที่จะสร้างความเชื่อมั่น^๖ แก่พวกเขาถึงพระเมสสิยาห์องค์จริง, ซึ่งถูกพวกเขาปฏิเสธ; และเพื่อสร้างความเชื่อมั่น^๖ แก่พวกเขาว่าพวกเขาไม่ต้องตั้งตารอพระเมสสิยาห์องค์หนึ่งที่จะ

๑๓๗ ลูกา ๒๓:๓๓.

ข ยอห์น ๑๙:๔๑-๔๒;

๑ นี. ๑๙:๑๐.

ค ลูกา ๒๔:๖-๗;

โมไซยาห์ ๓:๑๐.

ง คมพ. พื้นเค้นชีวิต (การ),

พื้นเค้นพระชนม์ (การ).

จ ๑ นี. ๑๑:๑๓-๓๔.

๑๔๗ คมพ. พระเมสสิยาห์.

ข ลูกา ๒๑:๒๔;

จัส—ม ๑:๑-๑๘.

๑๕๗ คมพ. ยิว (ชาว).

ข นหม. ๑:๘-๙; ๒ นี. ๑๐:๖.

ค คมพ. บาเบล, บาบิโลน.

๑๖๗ ๒ นี. ๑๐:๖-๙;

๓๐:๗; มอร. ๕:๑๔.

๑๗๗ ๒ นี. ๒๑:๑๑-๑๒; ๒๙:๑.

คมพ. พื้นฟูพระกิตติคุณ

(การ).

ข อสย. ๒๙:๑๔;

๒ นี. ๒๗:๒๖;

๓ นี. ๒๘:๓๑-๓๓.

๑๘๗ ๒ นี. ๒๙:๑๑-๑๒;

๓๓:๑๑, ๑๔-๑๕.

ข คมพ. พิพากษา (การ),

สุดท้าย.

ค ๒ นี. ๒๖:๑๒-๑๓.

เสด็จมาอีกต่อไป, เพราะจะไม่มืองค์ใดมา, นอกจากจะเป็นพระเมสสิยาห์ปลอม ซึ่ง จะหลอกลวงผู้คน; เพราะมีพระเมสสิยาห์ แต่องค์เดียวซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดถึง, และพระเมสสิยาห์องค์นั้นคือพระองค์ ผู้จะทรงถูกชาวยิวปฏิเสธ.

๑๙ เพราะตามคำของศาสดาพยากรณ์, พระเมสสิยาห์จะเสด็จมาในหกร้อยปีนับ จากเวลาที่บิดาข้าพเจ้า จาก เยรูซาเล็ม มา; และ ตาม คำของ ศาสดาพยากรณ์, และคำของเทพ^๑ แห่งพระผู้เป็นเจ้าด้วย, พระนามของพระองค์จะเป็นพระเยซู คริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า พูดมาแล้วอย่างแจ่มชัดเพื่อท่านจะผิดพลาดไม่ได้. และดังที่พระเจ้าพระผู้เป็น เจ้าทรงพระชนม์อยู่ผู้ทรงนำอิสราเอลออก จากแผ่นดินอียิปต์^๒, และประทานพลังให้ โมเสสเพื่อเขาจะรักษา^๓ ประชาชาติภาย หลังพวกเขาถูกพญานกพิษกัด, หากพวกเขาจะมองไปที่พญานก^๔ ซึ่งท่านชูขึ้นต่อ หน้าพวกเขา, และประทานพลังให้ท่าน ด้วยเพื่อท่านจะตีคล่า^๕ และน้ำจะไหลออกมา; แท้จริงแล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ ท่าน, ว่าดังสิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องจริง, และ ดังที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์

อยู่, ไม่มีนามอื่นใดประทานมาให้ภายใต้ ฟาัสวรรค์นอกจากจะเป็นพระเยซูคริสต์ องค์นี้, องค์ที่ข้าพเจ้าพูดมาแล้ว, ซึ่งโดย พระนามนี้มนุษย์จะรับการช่วยให้รอดได้.

๒๑ ดังนั้น, เพราะเหตุนี้พระเจ้า พระ ผู้เป็นเจ้าจึงทรงสัญญากับข้าพเจ้าว่าสิ่ง เหล่านี้ที่ข้าพเจ้าเขียน^๖ จะมีผู้เก็บและปก ปักรักษาไว้, และสืบทอดให้แก่พงศ์พันธุ์ ข้าพเจ้า, จากรุ่นสู่รุ่น, เพื่อพระสัญญาจะ เกิดสัมฤทธิ์ผลแก่โยเซฟ, คือพงศ์พันธุ์ ของท่านจะไม่ตายเลย^๗ トラบเท่าที่แผ่นดิน โลกยังดำรงอยู่.

๒๒ ดังนั้น, สิ่งเหล่านี้จะเป็นไปจากรุ่น สู่รุ่นตราบเท่าที่แผ่นดินโลกจะดำรงอยู่; และสิ่งเหล่านี้จะเป็นไปตามพระประสงค์ และความพอพระทัยของพระผู้เป็นเจ้า; และประชาชาติผู้จะครอบครองสิ่งเหล่านี้ จะถูกพิพากษา^๘ ด้วยสิ่งเหล่านี้ตามถ้อยคำ ที่เขียนไว้.

๒๓ เพราะเราทำงานอย่างขยันหมั่น เพียรที่จะเขียน, เพื่อชักชวน^๙ ลูกหลาน เรา, และ พี่น้องเราด้วย, ให้เชื่อในพระ คริสต์, และให้ คั่นดี กับ พระ ผู้ เป็น เจ้า; เพราะเรารู้ว่าโดยพระคุณ^{๑๐} นั้นเองที่เรา ได้รับการช่วยให้รอด, หลังจากเราทำ^{๑๑} ทุก สิ่งจนสุดความสามารถแล้ว.

๑๘๖ คมพ. ผู้ต่อต้านพระคริสต์.
๑๘๗ คมพ. พระเยซูคริสต์— คำพยากรณ์เกี่ยวกับการ ประสูติและการ สิ้นพระชนม์ของพระเยซู คริสต์.
๗ ๑ นี. ๑๐:๔; ๓ นี. ๑:๑, ๑๓.
๘ ๒ นี. ๑๐:๓.
๒๐ ก อพย. ๓:๗-๑๐;
๑ นี. ๑๗:๒๔, ๓๑; ๑๙:๑๐.
๗ ยอห์น ๓:๑๔; ๑ นี. ๑๗:๑๑.

๘ ก กิต. ๒๑:๘-๙; แอลมา ๓๓:๑๙; ยีล. ๘:๑๔-๑๕.
๙ อพย. ๑๗:๖; กิต. ๒๐:๑๑;
๑ นี. ๑๗:๒๙; ๒๐:๒๑.
๑๐ โยเซยา ๑๓:๔; กิจการ ๔:๑๐-๑๒; โมไซยาห์ ๕:๘; โมเสส ๖:๕๒.
๑๑ คมพ. พระผู้ช่วยให้รอด.
๒๑ ก ๒ นี. ๒๗:๖-๑๔.
๑๒ อาโมส ๕:๑๕; ๒ นี. ๓:๑๖; แอลมา ๔:๖:๒๔-๒๗.

๒๒ ก ๒ นี. ๒๕:๑๑; ๓๓:๑๐-๑๕; ๓ นี. ๒๗:๒๓-๒๗.
๒๓ ก คมพ. เด็ก, ลูก.
๑๓ รีม. ๓:๒๓-๒๔;
๒ นี. ๒:๔-๑๐;
โมไซยาห์ ๑๓:๓๒;
แอลมา ๔:๒๑-๑๖;
คพ. ๑๓๘:๔.
๑๔ คมพ. พระคุณ.
๑๕ ยากอบ ๒:๑๕-๒๖.
๑๖ คมพ. งาน (ทั้งหลาย).

๒๔ และ, ทั้งที่ เรา เชื่อใน พระ คริสต์, เรา ยัง รักษา กฎ ของ โมเสส^๑, และ ตั้ง ตา รอ พระ คริสต์ ด้วย ความ แน่วแน่, จน กว่า กฎ จะ สมบูรณ์.

๒๕ เพราะ, เพื่อ เจตนา รมณ์ นี้ กฎ^๑ ประทาน มา ให้; ดังนั้น กฎ จึง ตาย สำหรับ เรา, และ เรา ถูก ทำให้ มี ชีวิต ใน พระ คริสต์ เพราะ ศรัทธา ของ เรา; แต่ เรา ก็ ยัง รักษา กฎ ไว้ เพราะ พระ บัญญัติ.

๒๖ และ เรา พูด ถึง "พระ คริสต์, เรา ชื่นชม ยินดี ใน พระ คริสต์, เรา สั่งสอน เรื่อง พระ คริสต์, เรา พยากรณ์ ถึง พระ คริสต์, และ เรา เขียน ตาม คำ พยากรณ์ ของ เรา, เพื่อ ลูก หลาน^๑ ของ เรา จะ รู้ ว่า พวกเขา จะ มอง หา แหล่ง ไต เพื่อ การ ปลดบาป ของ พวกเขา.

๒๗ ดังนั้น, เรา จึง พูด เกี่ยวกับ กฎ เพื่อ ลูก หลาน ของ เรา จะ รู้ เกี่ยวกับการ ตาย ของ กฎ; และ พวกเขา, โดย ที่ รู้ จัก การ ตาย ของ กฎ, จะ ตั้ง ตา รอ ชีวิต นั้น ซึ่ง อยู่ ใน พระ คริสต์, และ รู้ ว่า กฎ ประทาน มา ให้ เพื่อ เจตนา รมณ์ ไต. และ หลัง จาก กฎ สมบูรณ์ ใน พระ คริสต์ แล้ว, เพื่อ พวกเขา จะ ไม่ ทำ ใจ ตน แฉ่ง กระจ่าง ต่อ พระ องค์ เมื่อ พระ คริสต์ ทรง เห็น สมควร ยก เลิก กฎ.

๒๘ และ บัด นี้ ดู เกิด, ผู้ คน ของ ข้าพ เจ้า, ท่าน เป็น คน ดี รั้น^๑; ดังนั้น, ข้าพ เจ้า จึง กล่าว แก่ ท่าน อย่าง แจ่มชัด, เพื่อ ท่าน จะ เข้าใจ ผิด ไม่ได้. และ ถ้อยคำ ซึ่ง ข้าพ เจ้า พูด ไว้ จะ ยืน เป็น ประจักษ์ พยาน^๑ ต่อ ท่าน

ท่าน; เพราะ มัน เพียง พอง จะ สอน ings ที่ ถูก ต้อง ให้ ผู้ใด ก็ ได้; เพราะ ทาง ที่ ถูก ต้อง คือ เชื่อ ใน พระ คริสต์ และ หา ปฏิเสธ พระ องค์ ไม่; เพราะ โดยการ ปฏิเสธ พระ องค์ ท่าน ก็ ปฏิเสธ ศาสดา พยากรณ์ และ กฎ ด้วย.

๒๙ และ บัด นี้ ดู เกิด, ข้าพ เจ้า กล่าว แก่ ท่าน ว่า ทาง ที่ ถูก ต้อง คือ เชื่อ ใน พระ คริสต์, และ หา ปฏิเสธ พระ องค์ ไม่; และ พระ คริสต์ คือ พระ ผู้ บริสุทธิ์ แห่ง อิสราเอล; ดังนั้น ท่าน ต้อง น้อม กาย ลง ณ เบื้อง พระ พักตร์ พระ องค์, และ นมัสการ พระ องค์ ด้วย สุด พลัง^๑, ความ นึก คิด, และ พลัง กำลัง ของ ท่าน, และ ทั้ง จิต วิญญาณ ของ ท่าน; และ หาก ท่าน ทำ เช่น นี้ ท่าน จะ ไม่มี ทาง ถูก ขับ ออก ไป.

๓๐ และ, ตราบเท่า ที่ สมควร, ท่าน ต้อง รักษา วิธี ปฏิบัติ และ ศาสน พิธี^๑ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า จน กว่า กฎ ที่ ประทาน ให้ โมเสส จะ สมบูรณ์.

บทที่ ๒๖

พระ คริสต์ จะ ทรง ปฏิบัติ ต่อ ชาว นี้ ไฟ—นี้ ไฟ เห็น ล่วง หน้า ถึง การ ทำลาย ล้าง ผู้ คน ของ ท่าน—พวกเขา จะ พูด ออก มา จาก กัมม ฐ ลี—คน ต่าง ชาติ จะ สร้าง ศาสน จักร ปลอม และ การ มั่ว สุ่ม ลับ—พระเจ้า ทรง ห้าม มนุษย์ น้อย นล ใน อำนาจ บูโร หิด. ประมาณ ๕๕๓-๕๔๕ ปีก่อน คริสต์ กาล.

<p>๒๔ก เจคอบ ๔:๔-๕. ๒๕ก คมพ. กฎของโมเสส. ข รม. ๗:๔-๖. ๒๖ก เจคอบ ๑:๒๖; เจโรม ๑:๑๑;</p>	<p>โมไซยาห์ ๓:๑๓. ข ลูกา ๑๐:๒๓-๒๔. ค คมพ. เด็ก, ลูก. ง คมพ. ปลดบาป (การ). ๒๘ก โมไซยาห์ ๓:๑๔.</p>	<p>ข คมพ. ประจักษ์พยาน. ค ๒ นี้. ๓๓:๑๐. ๒๙ก นยบ. ๖:๕; มาระโก ๑๒:๒๙-๓๑. ๓๐ก คมพ. ศาสนพิธี.</p>
---	--	---

และหลังจากพระคริสต์จะทรงลุกขึ้น^๖ จากบรรดาคนตายแล้วพระองค์จะทรงแสดงองค์^๗ แก่ท่าน, ลูกหลานของข้าพเจ้า, และพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า; และพระวอนะที่พระองค์จะรับสั่งแก่ท่านจะเป็นกฎ^๘ ที่ท่านจะปฏิบัติ.

๒ เพราะเหตุเกิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าเห็นว่าคนหลายรุ่นจะล่องลับไป, และจะมีสงครามใหญ่และการขัดแย้งในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า.

๓ และหลังจากพระเมสสิยาห์จะเสด็จมาจะมีเครื่องหมาย^๙ ให้ไว้แก่ผู้คนของข้าพเจ้าเกี่ยวกับการประสูติ^{๑๐} ของพระองค์, และเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ด้วย; และวันนั้นจะยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวสำหรับคนชั่วร้าย, เพราะพวกเขาจะตาย; และพวกเขาตายเพราะพวกเขาขับไล่ศาสนาพยากรณ์, และวิสุทธิชน, และขวางก้อนหินใส่พวกเขา, และสังหารพวกเขา; ดังนั้นเสียงร้องจากโลหิตของวิสุทธิชน^{๑๑} จะขึ้นไปจากพื้นดินถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าเพื่อฟ้องพวกเขา.

๔ ดังนั้น, คนทั้งหมดที่จองหอง, และที่กระทำการชั่วร้าย, วันที่มาถึงจะเผา^{๑๒} พวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะพวกเขาจะเป็นดังตอข้าว.

๕ และพวกเขาที่ฆ่าศาสนาพยากรณ์,

และวิสุทธิชน, หัวงือกของแผ่นดินโลกจะกลืน^{๑๓} พวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส; และภูเขา^{๑๔} จะฝังพวกเขา, และลมหมุนจะหอบพวกเขาไป, และอาคารจะพังลงมาทับพวกเขาและขี้พวกเขาเป็นชั้น ๆ และบดพวกเขาเป็นผุยผง.

๖ และพวกเขาจะถูกเยียนด้วยฟ้าคำรนคำราม, และสายฟ้าฟาด, และแผ่นดินไหว, และการทำลายล้างทุกอย่าง, เพราะเพลิงแห่งความกริ้วของพระเจ้าจะดาลเดือดกับพวกเขา, และพวกเขาจะเป็นดังตอข้าว, และวันที่มาถึงจะกลืนกินพวกเขา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๗ โอ้ความเจ็บปวด, และความปวดร้าวของจิตวิญญาณข้าพเจ้าเพราะการสูญเสียผู้ซึ่งถูกสังหารซึ่งเป็นผู้คนของข้าพเจ้า! เพราะข้าพเจ้า, นิไฟ, เห็นมันแล้ว, และมันแทบจะกลืนกินข้าพเจ้า ต่อหน้าที่ประทับของพระเจ้า; แต่ข้าพเจ้าต้องร้องทูลพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า: วิถีของพระองค์เที่ยงธรรม^{๑๕}.

๘ แต่ดูเกิด, คนชอบธรรมที่สดับฟังคำของศาสนาพยากรณ์, และหาทำลายพวกเขาไม่, แต่ตั้งตารอพระคริสต์ด้วยความแน่นหนาสำหรับเครื่องหมายที่ได้รับการประทานไว้, ทั้งที่มีการข่มเหง^{๑๖} ทุกอย่าง—ดูเกิด, พวกเขาคือคนที่จะไม่ตาย^{๑๗}.

๙ แต่พระบุตรแห่งความชอบธรรมจะ

๒๖ ๑ก ๓ นี. ๑๑:๑-๑๒.
 ข ๑ นี. ๑๑:๗; ๑๒:๖.
 ค ๓ นี. ๑๕:๒-๑๐.
 ๓ก ๑ นี. ๑๒:๔-๖.
 คมพ. เครื่องหมาย.
 ข คมพ. พระเยซูคริสต์—
 คำพยากรณ์เกี่ยวกับ

การประสูติและการ
 สิ้นพระชนม์ของพระ
 เยชูคริสต์.
 ค ปฐก. ๔:๑๐;
 ๒ นี. ๒๕:๑๐;
 มอริ. ๘:๒๗.
 ๔ก ๓ นี. ๘:๑๔-๒๔; ๙:๓, ๙.

๕ก ๑ นี. ๑๙:๑๑;
 ๓ นี. ๑๐:๑๔.
 ข ๓ นี. ๘:๑๐; ๙:๕-๘.
 ๗ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).
 ๘ก คมพ. ข่มเหง (การ).
 ข ๓ นี. ๑๐:๑๒-๑๓.

ทรงปรากฏแก่พวกเขา; และพระองค์จะทรงรักษาพวกเขาให้หาย, และพวกเขาจะมีสันติกับพระองค์, จนสามารถจะล่องลับไป, และคนเป็นอันมากของรุ่นที่สี่จะผ่านไปด้วยความชอบธรรม.

๑๐ และเมื่อสิ่งเหล่านี้ผ่านไปแล้วการทำลายล้างอันรวดเร็วจะมาสู่ผู้คนของข้าพเจ้า; เพราะ, ทั้งที่จิตวิญญาณข้าพเจ้าเจ็บปวด, ข้าพเจ้ายังเห็นการทำลายล้างอันรวดเร็วนี้; ดังนั้น, ข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะบังเกิดขึ้น; และพวกเขาขายตัวเองไปเปล่า ๆ; เพราะ, เพื่อรางวัลแห่งความจงใจของ พวกเขา และความโง่ของ พวกเขา พวกเขาจะเก็บเกี่ยวความพินาศ; เพราะเนื่องจากพวกเขาขอมต่อมารและเลือกงานแห่งความมืดแทนความสว่าง, ฉะนั้นพวกเขาต้องลงไปสู่นรก.

๑๑ เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าจะไม่พากเพียรกับมนุษย์เสมอไป. และเมื่อพระวิญญาณละความเพียรกับมนุษย์การทำลายล้างอันรวดเร็วย่อมมาถึง, และนี่ทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าเศร้าโศก.

๑๒ และดังที่ข้าพเจ้าพูดแล้วเกี่ยวกับการสร้าง ความเชื่อ มั่น แก่ชาว ยิว, ว่า พระเยซู ทรง เป็น พระ คริสต์ องค์ จริง, จึงจำเป็นว่าคนต่างชาติถูกทำให้เชื่อมั่นด้วยว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์, พระผู้เป็นเจ้านิรันดร์;

๑๓ และว่าพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่คนเหล่านั้นทั้งหมดที่เชื่อในพระองค์, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; แท้จริงแล้ว, แก่ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน, โดยทรงกระทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่, เครื่องหมาย, และการอันน่าพิศวง, ในบรรดาลูกหลานมนุษย์ตามศรัทธาของพวกเขา.

๑๔ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าพยากรณ์ต่อท่านเกี่ยวกับวันเวลาสุดท้าย; เกี่ยวกับวันเวลาเมื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านนำสิ่งเหล่านี้ออกมาสู่ลูกหลานมนุษย์.

๑๕ หลังจากพงศ์พันธุ์ข้าพเจ้าและพงศ์พันธุ์ของพี่น้องข้าพเจ้าจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และจะถูกคนต่างชาติลงทัณฑ์; แท้จริงแล้ว, หลังจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านตั้งค่ายโดยรอบเพื่อต่อต้านพวกเขา, และจะทรงล้อมพวกเขาไว้ด้วยคันดิน, และทรงสร้างป้อมต่อต้านพวกเขา; และหลังจากที่พวกเขาจะถูกนำลงต่ำสู่ภัสมธุลี, แม้จนพวกเขาหาเป็นอยู่ไม่, กระนั้นคำของคนชอบธรรมจะเขียนไว้, และคำสวดอ้อนวอนของคนที่มีสัตย์จะได้ยิน, และคนทั้งหมดที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะไม่ถูกลืม.

๑๖ เพราะคนเหล่านั้นที่จะถูกทำลายจะพูดกับพวกเขาจากพื้นดิน, และคำพูดของคนเหล่านั้นจะมาจากส่วนลึกใต้

<p>๓๗๓ นี. ๑๑:๘-๑๕. ๒๓ นี. ๑๗:๗-๙. ๔๔ นี. ๑:๑-๔. ๖๑ นี. ๑๒:๑๑-๑๒; ๓๓ นี. ๒๗:๓๐-๓๒. ๖๑ แอลมา ๔๕:๑๐-๑๒; ยีล. ๑๓:๙-๑๐. ๑๐๓ แอลมา ๔๕:๙-๑๔;</p>	<p>มอริ. ๘:๑-๙. ๒๓ คมพ. นริก. ๑๑๓ อีเธอร์ ๒:๑๕. ๑๒๓ ๒ นี. ๒๕:๑๘. ๒๒ นี. ๓๐:๗; มอริ. ๕:๑๕. คมพ. ยิว (ชาว). ๓๓ มอริ. ๓:๒๑. ๑๓๓ คมพ. พระวิญญาณ</p>	<p>บริสุทธิ์. ๑๕๓ คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย. ๒๓ คมพ. พันฟูพระกิตติคุณ (การ). ๑๖๓ อสย. ๒๓:๔; โมโร. ๑๐:๒๗; โมเสส ๗:๖๒. คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.</p>
---	--	--

ภัสสมุทฺลี, และเสียงของพวกเขาจะเป็นดังเสียงคนที่ติดต่อกฎหมายได้; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะประทานพลังความสามารถให้เขา, เพื่อเขาจะกระชับเกี่ยวกับพวกเขา, แม้ประหนึ่งว่าจากพื้นดิน; และคำพูดของคนเหล่านั้นจะกระชับจากภัสสมุทฺลี.

๑๗ เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: พวกเขาจะเขียน "เรื่องที่จะเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, และเรื่องเหล่านั้นจะเขียนและผนึกไว้ในหนังสือเล่มหนึ่ง, และคนที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะไม่มีเรื่องเหล่านั้น, เพราะพวกเขาพยายามทำลายสิ่งต่าง ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๘ ด้วยเหตุนี้, ดังคนที่ถูกทำลายได้ถูกทำลายอย่างรวดเร็ว; และฝูงชนพวกที่น่อกกลัวของพวกเขาจะเป็นดังแกลบ" ที่สูญสิ้นไป—แท้จริงแล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: มันจะเป็นไปโดยฉับพลัน, ทันใด—

๑๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, คนที่เสื่อมโทรมในความไม่เชื่อจะถูกมือของคนต่างชาติลงทัณฑ์".

๒๐ และคนต่างชาติทะนงตนด้วยความถือดี^๗ ในสายตาตน, และสะดุดล้ม", เพราะความร้ายแรงของสิ่งที่คิดขวาง^๘, ซึ่งทำให้พวกเขาสร้างศาสนจักร^๙ ขึ้นมากมาย; กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังไม่นำพาต่อ

เดชานูภาพ และ ปาฏิหาริย์ของ พระผู้เป็นเจ้า, และสั่งสอนโดยยกย่องปัญญาของตนเองและความรู้^{๑๐}ของตนเอง, เพื่อพวกเขาจะได้หาผลประโยชน์และบดขยี้หน้าคนจน".

๒๑ และมีศาสนจักรมากมายที่สร้างขึ้นซึ่งก่อให้เกิดความริษยา^{๑๑}, และการวิวาท, และความอาฆาตมาดร้าย.

๒๒ และมีการมั่วสุมลับ^{๑๒} ด้วย, แม้ดังในสมัยโบราณ, ตามการมั่วสุมของมาร, เพราะเขาเป็นผู้วางรากฐานของสิ่งทั้งหมดเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, ผู้วางรากฐานของฆาตกรรม, และงานแห่งความมืด; แท้จริงแล้ว, และเขาจูงคอพวกนั้นไปด้วยใยป่าน, จนเขามัดคนพวกนั้นด้วยเชือกอันแข็งแรงของเขาไว้ตลอดกาล.

๒๓ เพราะ ดูเถิด, พี่น้อง ที่รัก ของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าหาได้ทรงทำงานในความมืดได้.

๒๔ พระองค์ย่อมไม่ทรงกระทำสิ่งใดเว้นแต่จะเป็นไปเพื่อประโยชน์ของโลก; เพราะพระองค์ทรงรักโลก^{๑๓}, จนพระองค์ทรงยอมพลีพระชนม์ชีพของพระองค์เองเพื่อจะทรงจูงใจมนุษย์ทั้งปวง^{๑๔} มาหาพระองค์. ดังนั้น, พระองค์ไม่ทรงบัญชาผู้ใดไม่ให้รับส่วนความรอดของพระองค์.

๒๕ ดูเถิด, พระองค์ทรงร้องบอกผู้ใด

๑๗ก ๒ นี้. ๒๓:๑๒.
 ข อีนีส ๑:๑๔.
 ๑๗ก มอริ. ๕:๑๖-๑๘.
 ๑๗ก ๓ นี้. ๑๖:๘-๙;
 ๒๐:๒๗-๒๘.
 ๒๐ก คมพ. จองห้อง (ความ),
 ถือดี (ความ), ล้ำพอง
 (ความ).

๗ ๑ นี้. ๑๓:๒๓, ๓๔.
 คมพ. ละทิ้งความเชื่อ
 (การ).
 ๘ อีสค. ๑๔:๔.
 ๙ ๑ นี้. ๑๔:๑๐; ๒๒:๒๓;
 มอริ. ๘:๒๘.
 ๑๐ มอริ. ๙:๗-๘;
 ๒ นี้. ๙:๒๘.

๑๑ อีสย. ๓:๑๕;
 ๒ นี้. ๑๓:๑๕.
 ๒๑ก คมพ. ริษยา (ความ),
 อิจฉา.
 ๒๒ก คมพ. มั่วสุมลับ (การ).
 ๒๔ก ยอห์น ๓:๑๖.
 ๗ ๓ นี้. ๒๗:๑๔-๑๕.

หรือ, โดยตรัสว่า: จงไปจากเรา? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่พระองค์ตรัส: จงมาหาเราเถิด^๑ เจ้าทั้งหลาย สุดแดน แผ่นดินโลก, จงซื่อ นม และน้ำผึ้ง, โดยไม่เสียเงินตรา^๒ และโดยไม่คิดราคา.

๒๖ ดูเถิด, พระองค์ ทรงบัญชาผู้ใด หรือว่าพวกเขาควรออกจากบรรดาธรรมศาลา, หรือออกจากสถานนมัสการ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย.

๒๗ พระองค์ ทรงบัญชาผู้ใด หรือว่าพวกเขาไม่ควรรับ ส่วน ความ รอด^๓ ของพระองค์? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่พระองค์ประทานความรอดนั้นให้มนุษย์ทั้งปวงเปล่า ๆ^๔; และพระองค์ทรงบัญชาผู้คนของพระองค์ว่าพวกเขาควรชักชวนมนุษย์ทั้งปวงให้กลับใจ^๕.

๒๘ ดูเถิด, พระเจ้าทรงบัญชาผู้ใดหรือว่าพวกเขาไม่ควรรับส่วนพระคุณความดีของพระองค์? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; แต่ มนุษย์ ทั้ง ปวง ได้รับ อภิสิทธิ์^๖ คนหนึ่งเหมือนกับอีกคนหนึ่ง, และไม่มีใครถูกห้าม.

๒๙ พระองค์ทรงบัญชาว่าจะไม่มีการซ่อนนลในอำนาจปุโรหิต^๗; เพราะ, ดูเถิด, การซ่อนนลในอำนาจปุโรหิต คือ การที่มนุษย์สั่งสอนและตั้งตนเป็นความสว่างแก่โลก, เพื่อพวกเขาจะหาผลประโยชน์

และการสรรเสริญของโลก^๘; แต่พวกเขาไม่ได้แสวงหาความผาสุกของไซอัน.

๓๐ ดูเถิด, พระเจ้าทรงห้ามสิ่งนี้; ดังนั้น, พระเจ้าพระเจ้าจึงประทานพระบัญญัติไว้ข้อหนึ่งว่ามนุษย์ทั้งปวงควรมีจิตกุศล^๙, ซึ่งจิตกุศลคือความรัก^{๑๐}. และหากพวกเขาไม่มีจิตกุศลพวกเขาจะไม่เป็นอะไรเลย. ดังนั้น, หากพวกเขาไม่มีจิตกุศลพวกเขาจะไม่ยอมให้คนงานในไซอันตาย.

๓๑ แต่คนงานในไซอัน^{๑๑} จะทำงานเพื่อไซอัน; เพราะหากพวกเขาทำงานเพื่อเงินตรา^{๑๒}พวกเขาจะพินาศ.

๓๒ และหนึ่ง, พระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงบัญชา^{๑๓}ไว้ว่ามนุษย์จะไม่กระทำฆาตกรรม; ว่าพวกเขาจะไม่กล่าวเท็จ; ว่าพวกเขาจะไม่ลักขโมย; ว่าพวกเขาจะไม่ออกพระนามของพระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าของพวกเขาอย่างไม่สมควร^{๑๔}; ว่าพวกเขาจะไม่ริษยา; ว่าพวกเขาจะไม่อาฆาตมาดร้าย; ว่าพวกเขาจะไม่ขัดแย้งกันและกัน; ว่าพวกเขาจะไม่กระทำการผิดประเวณี; และว่าพวกเขาจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้เลย; เพราะผู้ใดที่^{๑๕}ทำสิ่งเหล่านี้จะพินาศ.

๓๓ เพราะความชั่วช้าสามานย์เหล่านี้^{๑๖}ไม่ได้มาจากพระเจ้าเลย; เพราะพระองค์ทรงทำสิ่งที่ดีในบรรดาลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ไม่ทรงทำสิ่งใดเลยนอกจาก

๒๕ก แอลมา ๕:๓๓-๓๕;
๓ นี้. ๙:๑๓-๑๔.
ข อสย. ๕๕:๑-๒.
๒๗ก คมพ. ความรอด.
ข อฟ. ๒:๘;
๒ นี้. ๒๕:๒๓.
ค คมพ. กลับใจ (การ).

๒๘ก รีม. ๒:๑๑;
๑ นี้. ๑๗:๓๓-๓๕.
๒๙ก คมพ. นีออนลในอำนาจ
ปุโรหิต (การ).
ข คพ. ๑๒๑:๓๔-๓๗.
๓๐ก โมโร. ๗:๔๗-๔๘.
คมพ. จิตกุศล.

ข คมพ. รัก (ความ).
๓๑ก คมพ. ไซอัน.
ข เจคอบ ๒:๑๗-๑๙;
คพ. ๑๑:๗; ๓๘:๓๙.
๓๒ก คมพ. พระบัญญัติของ
พระเจ้าเป็นเจ้า.
ข คมพ. ดูแคลน (การ).

มันจะแจ้งชัดต่อลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ทรงเชื่อเชิญพวกเขาทั้งหมดให้มาหาพระองค์และรับส่วนพระคุณความดีของพระองค์; และพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธผู้ใดที่มาหาพระองค์เลย, ไม่ว่าดำและขาว, ทาสและไท, ชายและหญิง; และพระองค์ทรงคำนึงถึงคนนอกศาสนา; และทุกคนเหมือนกันหมดสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ทั้งชาวยิวและคนต่างชาติ.

บทที่ ๒๗

ความมืด และการละทิ้งความเชื่อจะครอบคลุมแผ่นดินโลกในวันเวลาสุดท้าย—พระคัมภีร์มอรมอนจะปรากฏออกมา—พยานสามคนจะเป็นพยานถึงหนังสือนี้—คนมีการศึกษาจะกล่าวว่าเขาอ่านหนังสือที่ผมนึกไว้ไม่ได้—พระเจ้าจะทรงทำงานอัศจรรย์และการอันน่าพิศวง—เปรียบเทียบอิสยาห์ ๒๙: ๑-๕ ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

แต่, ดูเถิด, ในวันเวลาสุดท้าย^๑, หรือในวันเวลาของคนต่างชาติ—แท้จริงแล้ว, ดูเถิด ประชาชาติทั้งปวงของคนต่างชาติและชาวยิวด้วย, ทั้งคนที่จะมาบนแผ่นดินนี้ และคนที่จะอยู่บนผืนแผ่นดินอื่น, แท้จริงแล้ว, แม้บนผืนแผ่นดินทั้งหมดของแผ่นดินโลก, ดูเถิด, พวกเขาจะมีเมมาด้วยความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังนานปีการ—

๒ และเมื่อวันนั้นจะมาถึงพระเจ้าจอมโยธาจะเสด็จเยือนพวกเขา, ด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว, และด้วยเสียงอึกทึก, และด้วยพายุ, และด้วยพายุฝนฟ้าคะนอง, และด้วยเปลวแห่งเพลิงที่เผาผลาญ.

๓ และประชาชาติทั้งปวงที่ต่อสู้กับไซอัน, และที่ทำให้นางเดือดร้อน, จะเป็นดังความฝันของนิมิตในเวลากลางคืน; แท้จริงแล้ว, มันจะบังเกิดแก่พวกเขา, แม้ดังเช่นคนหิวโหยที่ฝันไป, และดูเถิด เขากินแต่เขาตื่นขึ้นและจิตวิญญาณเขาว่างเปล่า; หรือเหมือนคนกระหายที่ฝันไป, และดูเถิดเขาดื่มแต่เขาตื่นขึ้นและดูเถิดเขาอ่อนแรง, และจิตวิญญาณเขามีความกระหาย; แท้จริงแล้ว, แม้ฝูงชนของประชาชาติทั้งปวงที่ต่อสู้กับภูเขาไซอันจะเป็นเช่นนั้น.

๔ เพราะดูเถิด, ท่านทั้งหลายที่ทำความชั่วช้าสามัญ, จงอยู่กับที่และประหลาดใจ, เพราะท่านจะร้องลั่น, และร้องไห้; แท้จริงแล้ว, ท่านจะมีเมมาแต่มีไช้ด้วยเหล่าอุงุ่น, ท่านจะโซเซ แต่มีไช้ด้วยเครื่องตีแข็งแรง.

๕ เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงเทวิญญาณแห่งการหลับสนิทลงมาให้ท่าน. เพราะดูเถิด, ท่านหลับตาของท่าน, และท่านปฏิเสธศาสนาพยากรณ์; และผู้ปกครองของท่าน, และผู้หยั่งรู้นั้นพระองค์ทรงปิดบังไว้เพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน.

<p>๓๓๓ กิจการ ๑๐:๙-๓๕, ๔๔-๔๕. ๗ แอลมา ๒๖:๓๗. ครม. ๒:๑๑; ๑ นิ. ๑๗:๓๕.</p>	<p>๒๗ ๑ก คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย. ๒๓ อสย. ๒๔:b; ๖๖:๑๕-๑๖;</p>	<p>เจคอบ ๖:๓; ๓ นิ. ๒๕:๑. ๓๓ อสย. ๒๙:๗-๘. ๗ ๑ นิ. ๒๒:๑๔.</p>
--	--	--

๖ และเหตุการณ์ จะ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำถ้อยคำของหนังสือ "เล่มหนึ่งออกมาสู่ท่าน", และมันจะเป็นถ้อยคำของคนทีกลับไปแล้ว.

๗ และดูเถิดหนังสือนั้นพระองค์จะทรง "ผนึก"; และในหนังสือจะมีการเปิดเผย" จากพระผู้เป็นเจ้า, นับจากกาลเริ่มต้นของโลกจนถึงการสิ้นสุดของมัน.

๘ ดังนั้น, เนื่องจากสิ่งที่ "ผนึก" ไว้, สิ่งทีผนึกไว้จะไม่มอบให้" ในวันแห่งความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของผู้คน. ดังนั้นหนังสือจะถูกกระบังไว้จากพวกเขา.

๙ แต่จะมอบ หนังสือให้ ชาย"ผู้หนึ่ง, และเขาจะมอบถ้อยคำในหนังสือ, ซึ่งเป็นถ้อยคำของคนเหล่านั้นทีกลับไปแล้วในภัสสมรฐี, และเขาจะมอบถ้อยคำเหล่านี้ให้อีกคนหนึ่ง".

๑๐ แต่ข้อความทีผนึกไว้เขาจะไม่มอบให้, ทั้งเขาจะไม่มอบหนังสือให้. เพราะหนังสือจะผนึกไว้ โดย เดชานูภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และการเปิดเผยทีผนึกไว้จะ เก็บ อยู่ในหนังสือ จนถึงเวลาอันเหมาะสมของพระเจ้า, เพื่อถ้อยคำเหล่านั้นจะออกมา; เพราะดูเถิด, ถ้อยคำเหล่านั้นเปิดเผยเรื่องทั้งหมดนับจากการวางรากฐานของโลกจนถึงการสิ้นสุดของมัน.

๑๑ และวันนั้นจะมาถึงเมื่อถ้อยคำของหนังสือ ซึ่ง ผนึกไว้ จะ อ่าน บน ดาดฟ้า

หลังคาบ้าน; และจะอ่านถ้อยคำเหล่านั้นโดยเดชานูภาพของพระคริสต์; และเรื่องทั้งหมดจะได้รับการเปิดเผย"ให้ลูกหลานมนุษย์ซึ่งเคยอยู่ในบรรดาลูกหลานมนุษย์ตลอดมา, และ ซึ่ง จะ ดำรง อยู่ แม้จนถึง บั้นปลายของแผ่นดินโลก.

๑๒ ดังนั้น, ในวันนั้นเมื่อจะมอบหนังสือให้ชายที่ข้าพเจ้าพูดถึงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงซ่อนหนังสือจากสายตาของโลก, เพื่อจะไม่มีสายตาผู้ใดเห็นหนังสือเล่มนั้นนอกจากพยาน"สามคน" จะเห็น, โดยเดชานูภาพของพระผู้เป็นเจ้า, นอกเหนือจากเขาคนที่จะได้รับมอบหนังสือ; และพวกเขาจะเป็นพยานถึงความจริงของหนังสือและสิ่งทีอยู่ในนั้น.

๑๓ และหาได้มีใครอื่นทีจะเห็นหนังสือเล่ม นั้น, นอกจากไม่ ก็ คน ตาม พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อ แสดง ประจักษ์พยานถึงพระวณะของพระองค์ต่อลูกหลานมนุษย์; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสว่าถ้อยคำของคนซื่อสัตย์จะพูดประหนึ่งว่ามันออกมาจากบรรดาคคนตาย".

๑๔ ดังนั้น, พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มนำถ้อยคำในหนังสือออกมา; และด้วยปากของ พยานหลายต่อ หลาย ปากเท่าที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีพระองค์จะทรงสถาปนาพระวณะของพระองค์ไว้;

๖ก ๒ นี้. ๒๖:๑๖-๑๗; ๒๗:๑๒.
คพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
๗ เจริม ๑:๒;
มอริ. ๕:๑๒-๑๓.
๗ก อสีย. ๒๙:๑๑-๑๒;
อีเธอร์ ๓:๒๕-๒๗;
๔:๔-๗.
๗ ไมซยาห์ ๘:๑๙.

ค อีเธอร์ ๑๓:๑-๑๒.
๘ก อีเธอร์ ๕:๑.
๗ ๓ นี้. ๒๖:๙-๑๒;
อีเธอร์ ๔:๕-๖.
๙ก คพ. ๑๗:๕-๖.
๗ จส-ป ๑:๖๔-๖๕.
๑๑ก ลูกา ๑๒:๓;
มอริ. ๕:๘;

คพ. ๑๒:๒๖-๓๑.
๑๒ก นิธิป. ๑๙:๑๕.
๗ ๒ นี้. ๑๑:๓;
อีเธอร์ ๕:๒-๔;
คพ. ๕:๑๑, ๑๔; ๑๗:๑.
๑๓ก ๒ นี้. ๓:๑๒-๑๐;
๓๓:๑๓-๑๕;
โมโร. ๑๐:๒๗.

และวิบัติจึงมีแก่คนที่ปฏิเสธ” พระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ!

๑๕ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะตรัสกับเขาผู้ที่พระองค์จะทรงมอบหนังสือให้: จงนำถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งมิได้ผินกัไว้ไปมอบให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะแสดงถ้อยคำเหล่านี้ให้คนมีการศึกษาดู, โดยกล่าวว่า: ข้าพเจ้าขอให้ท่าน, อ่าน”เรื่องนี้. และคนมีการศึกษาจะกล่าว: จงเอาหนังสือมานี้, และข้าพเจ้าจะอ่านมัน.

๑๖ และบัดนี้, เพื่อการสรรเสริญจากโลกและเพื่อหาผลประโยชน์”พวกเขาจะกล่าวเช่นนี้, และมีใช้เพื่ออรัศมีภาพแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๑๗ และชายคนนั้นจะกล่าว: ข้าพเจ้านำหนังสือมาไม่ได้, เพราะหนังสือถูกผินกัไว้.

๑๘ จาก นั้น คน มี การ ศึกษา จะ กล่าว: ข้าพเจ้าอ่านไม่ได้.

๑๙ ดังนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะทรงมอบหนังสือและถ้อยคำที่อยู่ในนั้นอีกครั้งให้คนที่ไม่มีการศึกษา; และชายคนที่ไม่มีการศึกษาจะกล่าว: ข้าพเจ้าไม่มีการศึกษา.

๒๐ จากนั้นพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะตรัสแก่เขา: คนมีการศึกษาจะไม่อ่านถ้อยคำเหล่านั้น, เพราะพวกเขาปฏิเสธมัน, และเราสามารถทำงานของเราเองได้; ดังนั้นเจ้าจงอ่านถ้อยคำที่เราจะให้แก่เจ้า.

๒๑ อย่าแต่จะต้อง”เรื่องที่ผมนี้กัไว้, เพราะเราจะนำมันออกมาในเวลาอันเหมาะสมของเราเอง; เพราะเราจะแสดงต่อลูกหลานมนุษย์ว่า เราสามารถทำงานของเราเองได้.

๒๒ ดังนั้น, เมื่อเจ้าอ่านถ้อยคำซึ่งเราส่งเจ้าไว้, และได้รับพยาน”ซึ่งเราสัญญาจะให้แก่เจ้า, เมื่อนั้นเจ้าจงผินกัหนังสือไว้อีก, และซ่อนมันไว้ให้เร, เพื่อเราจะได้ปกป้องรักษาถ้อยคำซึ่งเจ้ายังมิได้อ่าน, จนกว่าเราจะเห็นสมควรตามปัญญาของเราเองที่จะเปิดเผยทุกสิ่งแก่ลูกหลานมนุษย์.

๒๓ เพราะดูเถิด, เราคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; และเราคือพระเจ้าแห่งปาฏิหาริย์”; และเราจะแสดงแก่โลกว่าเราเป็นเหมือนกัน”ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และเราไม่ทำงานในบรรดา ลูก หลาน มนุชย์ นอกจากจะเป็นไปตามศรัทธาของพวกเขา”.

๒๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นอีกคือพระเจ้าจะตรัสแก่เขาซึ่งจะอ่านถ้อยคำที่จะมอบให้เขา:

๒๕ ตราบเท่าที่คนพวกนี้เข้ามาใกล้เรา”ด้วยปากของพวกเขา, และให้เกียรติเรา”ด้วยริมฝีปากของพวกเขา, แต่เอาใจพวกเขาออกห่างจากเรา, และความเกรงกลัวของพวกเขาที่มีต่อเราสอนโดยกฎเกณฑ์”ของมนุษย์—

๒๖ ดังนั้น, เราจะเริ่มทำงานอัศจรรย์”

๑๔ก ๒ นี้. ๒๗:๒๙-๓๐;
อีเธอร์ ๔:๘.
๑๕ก อสย. ๒๙:๑๑-๑๒;
จส—ป ๑:๖๕.
๑๖ก คมพ. นีโอนลีในอำนาจ
ปุโรหิต (การ).

๒๑ก อีเธอร์ ๕:๑.
๒๒ก คมพ. พยานถึงพระคัมภีร์
มอรมอน.
๒๓ก คมพ. ปาฏิหาริย์.
ข ฮีบ. ๑๓:๘.
ค ฮีบ. ๑๑; อีเธอร์ ๑๒:๗-๒๒.

๒๕ก อสย. ๒๙:๑๓.
ข มธ. ๑๔:๘.
ค ๒ นี้. ๒๗:๓๑.
๒๖ก ๑ นี้. ๒๒:๘; ๒ นี้.
๒๓:๑-๒. คมพ. ฟืนฟูพระ
กิตติคุณ (การ).

ในบรรดาคนพวกนี้, แท้จริงแล้ว, งาน
อัครจริย^๑ และการอันนำพิศวง, เพราะ
ปัญญาแห่งปราชญ์และคนมีการศึกษา
ของพวกเขาจะเลื่อมสลุย, และเราจะซ่อน
ความเข้าใจแห่งวิญญูชนของพวกเขา.

๒๗ และวิบัติแก่คนที่พยายามซ่อนแผน
ของพวกเขาไว้ลึกยิ่งนักจากพระเจ้า! และ
งานของพวกเขาอยู่ในความมืด; และพวก
เขากล่าว: ใครจะเห็นเรา, และใครจะรู้
เรื่องของเรา? และพวกเขาได้ด้วยว่า:
แน่นอน, การที่พระองค์ทรงทำให้สิ่งต่าง ๆ
พลิกผันจะถือว่าเป็นเพียงดินเหนียวของ
ช่างปั้นหม้อ^๒. แต่ดูเถิด, พระเจ้าจอม
โยธาตรัส, เราจะแสดงแก่พวกเขาว่าเรา
รู้งานทั้งหมดของ พวกเขา. เพราะงาน
จะบอกถึงคนที่ทำมันหรือ, ว่าท่านหาได้
ทำข้าพเจ้าขึ้นมาหรือไม่? หรือสิ่งที่สร้างขึ้น
จะกล่าวถึงคนที่สร้างมันขึ้นหรือ, ว่าเขา
ไม่มีความเข้าใจ?

๒๘ แต่ดูเถิด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส:
เราจะแสดงแก่ลูกหลานมนุษย์ว่ายังมีอีก
ไม่นานและเราจะเปลี่ยนเลบานอนเป็น
ทุ่งอันอุดม; และจะถือว่า ทุ่งอันอุดม
เป็นป่าไม้.

๒๙ และในวันนั้น^๓ คนหูหนวกจะได้ยิน
ถ้อยคำจากหนังสือ, และดวงตาของคน
มืดบอดจะมองเห็นจากความมืดมัวและ
จากความมืด.

๓๐ และคนอ่อนโยน^๔ จะมีมากขึ้นด้วย,
และปิตี^๕ ของพวกเขาในพระเจ้าจะบังเกิด,
และคนจนในบรรดามนุษย์จะขึ้นชมยินดี
ในพระเจ้าบริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๓๑ เพราะ แน่แน่นอน ตั้ง พระเจ้า ทรง
พระชนม์อยู่ ฉะนั้นใด พวก เขา จะ เห็น ว่า
พระองค์ ทรง นำ คน ที่ นำ เกรง ขาม มา สู่
ความ ไร้ ค่า^๖ ฉะนั้น, และ คน ที่ เยาะ เย้ย
จะ ถูก เผลา ผลาญ, และ คน ที่ ปวง ที่ เฝ้า
รอ ความ ชั่ว ซ้ำ สา มาน ย์ ย่อม ถูก ตัด ขาด;

๓๒ และ เขา เหล่า นั้น ที่ ทำให้ คน คน
หนึ่ง เป็น ผู้ มี ความ ผิด^๗ เพราะ คำ คำ เดียว,
และ วาง กับ ดัก ไม้ ที่ ประ ตู เพื่อ ดัก เขา ที่ พุด
ตำ หนิ, และ กำ จัด ผู้ ที่ เที่ยง ธรรม^๘ ออก ไป
ตั้ง สิ่ง ไร้ ค่า.

๓๓ ฉะนั้น, พระเจ้า, ผู้ ทรง ไล่ อับ รา ฮัม
ตรัส, เกี่ยวกับ เชื้อ สาย แห่ง ยา โค บ ดั่ง นี้:
บัดนี้ ยา โค บ จะ ไม่ ขาย หน้า, ทั้ง บัด นี้ หน้า
เขา จะ ไม่ ซีด เผลอ ดลง อีก.

๓๔ แต่เมื่อเขาเห็น^๙ ลูกหลานของเขา,
อัน เป็น งาน จาก มือ ของ เรา, ท่า ม กลาง
เขา แล้ว, พวกเขา จะ ทำให้ นาม ของ เรา
ศักดิ์ สิทธิ์, และ ทำให้ พระ ผู้ บริ สุทธิ์ แห่ง
ยา โค บ ศักดิ์ สิทธิ์, และ จะ เกรง กลัว พระ
ผู้ เป็น เจ้า แห่ง อิสราเอล.

๓๕ พวกเขา ที่ หลง ผิด^{๑๐} ทาง วิญญู ญาณ จะ
มาถึง ความ เข้าใจ ด้วย, และ พวกเขา ที่ พร่า
ปน จะ ได้ เรียน รู้^{๑๑} หลัก คำ สอน.

๒๖๗ อสย. ๒๓:๑๔;
๒ นี. ๒๕:๑๗.
๒๗๗ อสย. ๒๓:๑๕.
๗ ยรม. ๑๘:๖.
๒๓๗ อสย. ๒๓:๑๘.
๓๐๗ คมพ. อ่อนน้อม

(ความมีใจ), อ่อนน้อม
(ความสุภาพ), อ่อนโยน
(คน, ความ).
๗ คพ. ๑๐๑:๓๖.
๓๑๗ อสย. ๒๓:๒๐.
๓๒๗ ลูกา ๑๑:๕๔.

๗ อาโมส ๕:๑๐.
๒๒ นี. ๒๘:๑๖.
๓๔๗ อสย. ๒๓:๒๓-๒๔.
๓๕๗ ๒ นี. ๒๘:๑๔;
คพ. ๓๓:๔.
๗ ดนล. ๑๒:๔.

บทที่ ๒๘

ศาสนจักรปลอมหลายแห่งจะสร้างขึ้นในวันเวลาสุดท้าย—ศาสนจักรเหล่านั้นจะสอนหลักคำสอนเท็จ เหลลวไหล และโง่เขลา—การละทิ้งความเชื่อจะมีอยู่ทั่วไป เพราะผู้สอนปลอม—มารจะลुकถามในใจมนุษย์—เขาจะสอนหลักคำสอนเท็จในทุกรูปแบบ. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, ดุเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดกับท่านแล้ว, ตามที่พระวิญญาณทรงบีบคั้นข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้ต้องบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน.

๒ และเรื่องที่จะเขียนทางหนังสือ^๑จะมีคุณค่า^๒ อย่งใหญ่ หลวง ต่อ ลูก หลาน มนุษย์, และโดยเฉพาะต่อพงศ์พันธุ์ของเรา, ซึ่งเป็นพวกที่เหลื่ออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๓ เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้นคือศาสนจักร^๓ ที่สร้างขึ้น, และมีใช้เพื่อพระเจ้า, เมื่อแห่งหนึ่งจะกล่าวกับอีกแห่งหนึ่ง: ดุเถิด, ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเป็นของพระเจ้า; และแห่งอื่นจะพูด: ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเป็นของพระเจ้า; และทุกคนจะกล่าวดังนั้น พวกเขาสร้างศาสนจักรขึ้น, และมีใช้เพื่อพระเจ้า—

๔ และ พวกเขา จะ ชัด แยก กัน; และ

ปุโรหิตของพวกเขาจะขัดแย้งกัน, และพวกเขาจะสอนด้วยการเรียนรู^๔ของพวกเขา, และ ปฏิเสธ พระ วิญญาณ บริสุทธิ, ซึ่งประทานให้เอ่อยาก.

๕ และ พวกเขา ปฏิเสธ^๕ เดชานุภาพ^๖ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, พระ ผู้ บริสุทธิ แห่ง อิสราเอล; และ พวกเขา กล่าว แก่ ผู้ คน: จง สดับ ฟัง เรา, และ ท่าน จง ฟัง กฎ เกณฑ์ ของ เรา; เพราะ ดุเถิด วัน นี้ ไม่มี พระ ผู้ เป็น เจ้า^๗, เพราะ พระ เจ้า และ พระ ผู้ โถ่ ทรง งาน ของ พระ องค์ แล้ว, และ พระ องค์ ประทาน อำนาจ ของ พระ องค์ ให้ มนุษย์;

๖ ดุเถิด, ท่าน จง สดับ ฟัง กฎ เกณฑ์ ของ ข้าพเจ้า; หาก พวกเขา จะ กล่าว ว่า มี ปาฏิหาริย์^๘ กระทำ โดย พระ หัตถ์ ของ พระ เจ้า แล้ว, จง อย่า เชื่อ; เพราะ ทุก วัน นี้ พระ องค์ ให ใช้ พระ ผู้ เป็น เจ้า แห่ง ปาฏิหาริย์^๙ ไม่; พระ องค์ ทรง งาน ของ พระ องค์ แล้ว.

๗ แท้จริง แล้ว, และ จะ มี คน เป็น อัน มาก ที่ จะ กล่าว: จง กิน^{๑๐}, จง ดื่ม, และ จง รื่น เรือง เกิด, เพราะ พรุ่ง นี้ เรา ก็ ตาย; และ มัน จะ ดี กับ เรา.

๘ และ จะ มี คน เป็น อัน มาก ที่ จะ กล่าว ด้วย ว่า: จง กิน, จง ดื่ม, และ จง รื่น เรือง เกิด; กระนั้น ก็ ตาม, จง เกรง กลัว พระ ผู้ เป็น เจ้า—พระ องค์ จะ ทรง แก่ ต่าง^{๑๑} ให้ แก่ การ ทำ บาป เล็ก น้อย; แท้จริง แล้ว, จง พุด ปด^{๑๒} เล็ก น้อย, จง เอา เปรียบ ผู้ อื่น เพราะ คำ พุด

๒๘ ๒ก คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
๗ ๑ นิ. ๑๓:๓๔-๔๒; ๒๒:๙;
๓ นิ. ๒๖.
๓ก ๑ คริ. ๑:๑๐-๑๓;
๑ นิ. ๒๒:๒๓;
๔ นิ. ๑:๒๕-๒๙;

มอริ. ๘:๒๘, ๓๒-๓๘.
๔ก ๒ นิ. ๙:๒๘.
๕ก ๒ นิ. ๒๖:๒๐.
๗ ๒ ทธ. ๓:๕.
๘ แอลิมา ๓๐:๒๘.
๖ก มอริ. ๘:๒๖; ๙:๑๕-๒๖.

๗ก ๑ คริ. ๑๕:๓๒;
แอลิมา ๓๐:๑๗-๑๘.
๘ก มอริ. ๘:๓๐.
๗ คพ. ๑๐:๒๕;
โมเสส ๔:๔.
คมพ. กล่าวคำเท็จ (การ).

ของเขา, จงขุดหลุม^๙ ดักเพื่อนบ้านท่าน; ก็ไม่มีอันตรายในกรณีนี้; และจงทำสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนี้, เพราะพรุ่งนี้เราก็ตาย; และหากเป็นไปได้ว่าเราผิด, พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงตีเราสองสามที, และในที่สุดเราจะได้รับการช่วยยี่หร้อดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของ.

๙ แท้จริงแล้ว, และจะมีคนเป็นอันมากที่จะสอนตามวิธีนี้, หลักคำสอน^{๑๐} เท็จและเหลวไหลและโง่เขลา^{๑๑}, และจะลำพองอยู่ในใจพวกเขา, และจะพยายามซ่อนแผนของพวกเขาไว้ลึกยิ่งนักจากพระเจ้า; และงานของพวกเขาจะอยู่ในความมืด.

๑๐ และโลหิต^{๑๒} ของวิสุทธิชนจะร้องจากพื้นดินฟ้องพวกเขา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาทั้งหมดออกไปจากทาง^{๑๓}; พวกเขาเสื่อมโทรม^{๑๔}.

๑๒ เพราะความจองหอง^{๑๕}, และเพราะผู้สอนปลอม, และหลัก คำ สอน เท็จ, ศาสนจักรของพวกเขาเสื่อมโทรม, และศาสนจักรของพวกเขาผยอง; เพราะความจองหองพวกเขาจึงลำพอง.

๑๓ พวกเขาปล้น^{๑๖} คนจน^{๑๗} เพราะสถานศักดิ์สิทธิ์ซึ่งดงามของพวกเขา; พวกเขาปล้นคนจนเพราะเสื้อผ้าดงามของพวกเขา; และพวกเขาข่มเหงคนอ่อนโยนและคนใจนอบน้อม, เพราะในความจองหอง^{๑๘} ของพวกเขา พวกเขาลำพอง.

๑๔ พวกเขาซุกคืบ^{๑๙} และเซ็ดหน้า; แท้จริงแล้ว, และเพราะความจองหอง, และความชั่วร้าย, และความน่าชิงชัง, และการผิดประเวณี, พวกเขาจึงหลงทาง^{๒๐} ไปสิ้นเว้นแต่เพียงไม่กี่คน, ซึ่งเป็นผู้ติดตามที่ถ่อมตนของพระคริสต์; กระนั้นก็ตาม, พวกเขาจะถูกนำไป, ผลคือในหลายครั้งพวกเขาผิดพลาดเพราะกฎเกณฑ์ของมนุษย์สอนพวกเขา.

๑๕ โอ้ผู้มีปัญญา^{๒๑}, และคนมีการศึกษา, และคนร่ำรวย, ที่ลำพองในความจองหอง^{๒๒} ของใจตน, และคนทั้งหลายที่สั่งสอนหลักคำสอนเท็จ, และคนทั้งหลายที่กระทำการผิดประเวณี, และบิดเบือนทางที่ถูกต้องของพระเจ้า, วิบัติ^{๒๓}, วิบัติ, วิบัติจงมีแก่พวกเขา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฤทธานุภาพตรัส, เพราะพวกเขาจะถูกผลักลงนรก!

๑๖ วิบัติแก่พวกเขา ซึ่งผลักคนเที่ยงธรรมออกไป^{๒๔} ตั้งสิ่งไร้ค่าและสบประมาทสิ่งที่ดี, และกล่าวว่านั้นหาใช่สิ่งที่มีคุณค่าไม่! เพราะวันนั้นจะมาถึงเมื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของจะเสด็จเยือนผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกอย่างรวดเร็ว; และในวันนั้นเมื่อพวกเขาสูงกอมเต็มที่อยู่ในความชั่วช้าสามัญ^{๒๕} พวกเขาจะตาย.

๑๗ แต่ดูเถิด, หากผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินโลกจะกลับใจจากความชั่วร้าย และ

๘ ศ สภษ. ๒๖:๒๓;
๑ นิ้ว. ๑๔:๓.
๙ ก มธ. ๑๕:๙.
๑๐ อสค. ๑๓:๓; ฮีล. ๑๓:๒๙.
๑๑ ก ว. ๖:๙-๑๑; ๒ นิ้ว. ๒๖:๓;
มอริ. ๘:๒๗;
อีเธอร์ ๘:๒๒-๒๔;
คพ. ๘๗:๗.

๑๑ ก ฮีล. ๖:๓๑.
๑๒ มอริ. ๘:๒๘-๔๑;
คพ. ๓๓:๔.
๑๒ ก สภษ. ๒๘:๒๕.
๑๓ ก อสค. ๓๔:๘.
๑๔ ฮีล. ๑:๒๒.
๑๕ ค แอลมา ๕:๕๓.
๑๖ ก สภษ. ๒๑:๔.

๑๗ อสย. ๕๓:๖.
๑๘ ก สภษ. ๓:๕-๗.
๑๙ คพ. จองหอง (ความ), ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).
๒๐ ๓ นิ้ว. ๒๓:๕.
๒๑ ก อสย. ๒๓:๒๑.
๒๒ อีเธอร์ ๒:๙-๑๐.

ความน่าชิงชังของพวกเขา พวกเขาจะไม่ถูกทำลาย, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๘ แต่ดูเถิด, ศาสนจักรอันเรื่องอำนาจและน่าชิงชังนั้น, โสเภณี^๑ของทั้งแผ่นดินโลก, ต้องทลาย^๒ลงสู่แผ่นดิน, และการตกของมันต้องใหญ่หลวง.

๑๙ เพราะอาณาจักรของ มาร ต้อง สิ้นสะเทือน^๓, และคนที่^๔เป็นของมันจำเป็นต้องได้รับการปลุกเร้าให้เกิดการกลับใจ, มิฉะนั้นมาร^๕จะจับพวกเขาไว้ด้วยโซ่^๖อันเป็นนิจของเขา, และพวกเขาจะถูกปลุกปั่นให้โกรธ, และพินาศ;

๒๐ เพราะ ดูเถิด, ใน วัน นั้น เขาจะ ลุกلامي^๗ในใจลูกหลานมนุษย์, และปลุกปั่นพวกเขาให้โกรธสิ่ง^๘ที่ดี.

๒๑ และ คน อื่น นั้น เขาจะ ปลอบโยน^๙, และกล่อมพวกเขาไปในความมั่นคงทางเนื้อหนัง, จนพวกเขาจะกล่าวว่า: ทุกอย่างดีในไซอัน; แท้จริงแล้ว, ไซอันรุ่งเรือง, ทุกอย่างดี—และตั้งนี่เองมาร^{๑๐}โกงจิตวิญญาณพวกเขา, และค่อย ๆ พาพวกเขาหลงสู่^{๑๑}นรก.

๒๒ และ ดูเถิด, คน อื่น นั้น เขาหว่านล้อม, และบอกพวกเขาว่าไม่มีนรก^{๑๒}; และเขากล่าวแก่พวกนี้ว่า: ข้าพเจ้ามิใช่มาร, เพราะไม่มีมารเลย—และเขากระซิบในหูของพวกเขาเช่นนั้น, จนเขาจับพวกนี้ไว้ด้วยโซ่^{๑๓}อันนำพรีนพริงของเขา, ซึ่งจากนั้นย่อมไม่มี^{๑๔}การปลดปล่อย.

๒๓ แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกจับไว้โดย ความตาย, และ นรก; และ ความตาย, และ นรก, และ มาร, และ ทุก สิ่ง ซึ่ง ถูกยึดโดย สิ่ง เหล่านั้น ต้อง ยืน อยู่ ต่อหน้า พระราชบัลลังก์ของ พระผู้เป็นเจ้า, และรับการพิพากษา^{๑๕}ตามงานของพวกเขา, ซึ่ง จาก นั้น พวกเขา ต้อง ไป สู่ ที่ ซึ่ง เตรียมไว้ ให้ พวกเขา, แม้ ทะเล เพลิง^{๑๖}และ กำมะถัน, ซึ่ง เป็น ความ ทรมาน อันหาได้ สิ้น สุด ไม่.

๒๔ ฉะนั้น, วิบัติ จึง มี แก่ เขา ซึ่ง นิ่งนอนใจในไซอัน!

๒๕ วิบัติจึงมีแก่เขาที่^{๑๗}ร้องว่า: ทุกอย่างดี!

๒๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่เขาที่^{๑๘}สดับฟังกฎเกณฑ์ของมนุษย์^{๑๙}, และ ปฏิเสธเตชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, และของประธานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์!

๒๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่เขาที่^{๒๐}กล่าวว่า: เราได้รับแล้ว, และเราไม่ต้องการอีก^{๒๑}!

๒๘ และท้ายที่สุด, วิบัติจึงมีแก่คนทั้งปวงที่^{๒๒}ตัวสั้น, และ โกรธ^{๒๓}เพราะความจริงแห่งพระผู้เป็นเจ้า! เพราะดูเถิด, คนที่สร้างบนศิลา^{๒๔}ย่อมรับความจริงแห่งพระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดี; และคนที่สร้างบนรากฐานที่เป็นทรายย่อมตัวสั้นเกลือกเขาจะตก.

๒๙ วิบัติจึงมีแก่เขาที่^{๒๕}จะกล่าวว่า: เราได้รับพระวณะของพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, และ

๑๘ก วว. ๑๓:๒.
ข ๑ นี. ๑๔:๓, ๑๗.
๑๓ก ๑ นี. ๒๒:๒๓.
ข แอลมา ๓๔:๓๕.
ค แอลมา ๑๒:๑๑.
๒๐ก คพ. ๑๐:๒๐-๒๓.
๒๑ก มอริ. ๘:๓๑.

ข ๒ นี. ๓:๓๓.
๒๒ก คมพ. นรก.
ข แอลมา ๓๖:๑๘.
๒๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์—
พระผู้พิพากษา;
พิพากษา (การ), สุดท้าย.
ข ๒ นี. ๓:๑๖, ๑๙, ๒๖.

๒๖ก ๒ นี. ๓:๒๙.
๒๗ก แอลมา ๑๒:๑๐-๑๑.
๒๘ก ๒ นี. ๓:๔๐; ๓๓:๕.
คมพ. กบฏ (การ).
ข มธ. ๗:๒๔-๒๗.
คมพ. ศิลา.

เราไม่ต้องการ พระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้าอีก, เพราะเรามีพอแล้ว!

๓๐ เพราะเหตุเกิด, พระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าตรัสดังนี้: เราจะให้แก่ลูกหลานมนุษย์บรรทัดมาเติมบรรทัด, กฎเกณฑ์มาเติมกฎเกณฑ์, ที่นั่นดินและที่นั่นหนอย; และคนที่ฟังกฎเกณฑ์ของเรา, และเงี่ยหูฟังคำแนะนำของเราเยอ้มเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะเรียนรู้ปัญญา; เพราะแก่เขาที่รับไว้เราจะให้อีก; และจากพวกเขาที่กล่าวว่า, เรามีพอแล้ว, เราจะเอาไปจากพวกเขาแม้สิ่งที่พวกเขามี.

๓๑ คนที่มอบความไว้วางใจของเขาในมนุษย์, หรือทำเนื้อหนังให้เป็นแขนของเขา, หรือจะสดับฟังกฎเกณฑ์ของมนุษย์เยอ้มถูกสาปแช่ง, เว้นแต่กฎเกณฑ์ของพวกเขาจะประทานโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๓๒ วิบัติจึงมีแก่คนต่างชาติ, พระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าจอมโยธาตรัส! เพราะแม้ว่าเราจะยื่นแขนของเราออกไปให้พวกเขาวันแล้ววันเล่า, พวกเขาจะปฏิเสธเรา; กระนั้นก็ตาม, เราก็คงเมตตาพวกเขา, พระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าตรัส, หากพวกเขาจะกลับใจและมาหาเรา; เพราะแขนของเรายื่นออกไปตลอดทั้งวัน, พระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าจอมโยธาตรัส.

บทที่ ๒๙

คนต่างชาติมากมายจะปฏิเสธพระคัมภีร์มอ รมอน— พวกเขาจะกล่าวว่า เราไม่ต้องการคัมภีร์ไบเบิลเพิ่มอีก— พระเจ้าตรัสแก่ประชาชาติมากมาย— พระองค์จะทรงพิพากษาโลกจากหนังสือที่จะเขียนไว้. ประมาณ ๕๕๙-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

แต่เหตุเกิด, จะมีคนเป็นอันมาก— ในวันนั้นเมื่อเราจะเริ่มทำงานอัศจรรย์ในบรรดาพวกเขา, เพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งเราทำไว้กับลูกหลานมนุษย์, เพื่อเราจะลงมืออีกเป็นครั้งที่สองเพื่อนำผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลกลับคืนมา;

๒ และ, เพื่อเราจะระลึกถึงสัญญาซึ่งเราทำไว้กับเจ้าด้วย, นีไฟ, และกับพ่อเจ้าด้วย, ว่าเราจะจดจำพงศ์พันธุ์เจ้า; และว่าถ้อยคำของพงศ์พันธุ์เจ้าจะออกจากปากเราไปสู่พงศ์พันธุ์เจ้า; และถ้อยคำของเราจะส่งเสียงเรียกไปยังสุดแดนแผ่นดินโลก, เพื่อเป็นธงสัญญาณแก่ผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๓ และเพราะคำของเราจะส่งเสียงเรียกไป— คนต่างชาติเป็นอันมากจะกล่าว: พระคัมภีร์ไบเบิล! พระคัมภีร์ไบเบิล!

๒๙ก ๒ นี. ๒๗:๑๔; อีเธอร์ ๔:๘.
ข ๒ นี. ๒๘:๓-๑๐.
๓๐ก อีสย. ๒๘:๙-๑๓;
คพ. ๙๘:๑๒.
ข คมพ. ปัญญา.
ค ลูกา ๘:๘.
ง แอลลิมา ๑๒:๑๐; คพ. ๕๐:๒๔.
๓๑ก คพ. ๑:๑๓-๒๐.
๓๒ก ๑ นี. ๑๔:๖.

ข เจคอบ ๕:๔๗; ๖:๔.
๒๙ ๑ก ๒ นี. ๒๗:๒๖.
คมพ. ฟันฟูพระกิตติคุณ (การ).
ข คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
ค ๒ นี. ๖:๑๔; ๒๑:๑๑-๑๒; ๒๕:๑๗.
คมพ. อิสราเอล—การ

รวบรวมอิสราเอล.
๒ก ๒ นี. ๓:๑๘-๒๑.
ข อีสย. ๕:๒๖; ๒ นี. ๑๕:๒๖;
โมโร. ๑๐:๒๘.
ค ๑ นี. ๒๑:๒๒.
คมพ. ธงสัญญาณ.
๓ก ๑ นี. ๑๓:๒๓-๒๕.
คมพ. พระคัมภีร์ไบเบิล;
พระคัมภีร์มอรมอน.

เรามีพระคัมภีร์ไบเบิลอยู่แล้ว, และจะมีพระคัมภีร์ไบเบิลอีกเล่มไม่ได้.

๔ แต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้: โอ้คนโง่, พวกเขาจะมีคัมภีร์ไบเบิล; และมันจะออกมาจากชาวยิว^๔, ผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณของเรา. และพวกเขาขอบคุณชาวยิว^๕อย่างไรเล่าสำหรับคัมภีร์ไบเบิล^๖ ซึ่งพวกเขาได้รับจากพวกนั้น? แท้จริงแล้ว, คนต่างชาติคิดอย่างไรหรือ? พวกเขานึกถึงความตรากตรำ, และงาน, และความเจ็บปวดของชาวยิว, และความขยันหมั่นเพียรของคนเหล่านั้นที่มีต่อเรา, ในการนำความรอดออกมาสู่คนต่างชาติหรือเปล่า?

๕ โอ้พวกเจ้าคนต่างชาติ, พวกเจ้าจดจำชาวยิว, ผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณของเราหรือเปล่า? ไม่เลย; แต่เจ้าสาปแช่งพวกเขา, และเกลียดชัง^๗พวกเขา, และไม่พยายามนำพวกเขากลับคืนมา. แต่ดูเถิด, เราจะนำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดกลับมาบนศีรษะของเจ้าเอง; เพราะเราพระเจ้าไม่ลืมผู้คนของเราเลย.

๖ เจ้าคนโง่, ที่ จะ พู๊ด ว่า: พระคัมภีร์ไบเบิล^๘, เรามีพระคัมภีร์ไบเบิลอยู่แล้ว, และเราไม่ต้องการพระคัมภีร์ไบเบิลเพิ่มอีก. เจ้าจะได้รับพระคัมภีร์ไบเบิลหรือ นอกจากโดยผ่านชาวยิว?

๗ เจ้าไม่รู้หรือว่ามีประชาชาติมากกว่าหนึ่ง ประชาชาติ? เจ้าไม่รู้หรือว่าเรา, พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, สร้าง^๙

มนุษย์ทั้งปวง, และว่าเราจดจำผู้คนที่อยู่บนเกาะในทะเล^{๑๐}; และว่าเราปกครองอยู่ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน และในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง; และเรานำถ้อยคำของเราออกมาสู่ลูกหลานมนุษย์, แท้จริงแล้ว, แม้สู่ประชาชาติทั้งปวงของแผ่นดินโลก?

๘ เหตุไฉนเจ้าจึงพรับ่น, เพราะเจ้าจะได้รับถ้อยคำของเรามากขึ้นหรือ? เจ้าไม่รู้หรือว่า ประจักษ์ พยาน ของประชาชาติสองประชาชาติ^{๑๑} เป็นพยาน^{๑๒} ต่อเจ้าว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า, ว่าเราจดจำประชาชาติหนึ่งเหมือนกับอีกประชาชาติหนึ่ง? ดังนั้น, เรากล่าวถ้อยคำเดียวกันแก่ประชาชาติหนึ่งเหมือนกล่าวแก่อีกประชาชาติหนึ่ง. และเมื่อประชาชาติ^{๑๓}สองประชาชาติจะมาเกี่ยวพันกันประจักษ์พยานของประชาชาติสองประชาชาติจะเกี่ยวพันกันด้วย.

๙ และเราทำเช่นนี้เพื่อจะได้พิสูจน^{๑๔}แก่คนเป็นอันมากกว่าเราเป็นเหมือนกัน^{๑๕} ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และว่าเรากล่าวถ้อยคำของเราออกไปตามความพอใจของเราเอง. และเพราะเราได้กล่าวคำ^{๑๖}หนึ่งแล้วเจ้าไม่จำเป็นต้องคิดว่าเราพูดอีกคำหนึ่งไม่ได้; เพราะงานของเรายังไม่จบ; ทั้งมันจะยังไม่จบตราบนวาระสุดท้ายของมนุษย์, ทั้งจากเวลาดังกล่าวเป็นต้นไปและตลอดกาล.

๑๐ ดังนั้น, เพราะเจ้ามีคัมภีร์ไบเบิลแล้ว

๔ ก คพ. ๓:๑๖.
ข คมพ. ยิว (ชาว).
ค คมพ. ยูดาห์—ไม่ของยูดาห์.
๕ ก ๓ นี. ๒๙:๘.

๖ ก ๑ นี. ๑๓:๓๘.
๗ ก คมพ. สร้าง (การ).
๗ ๑ นี. ๒๒:๔.
๘ ก อสค. ๓๗:๑๕-๒๐;
๑ นี. ๑๓:๓๘-๔๑;

๒ นี. ๓:๑๒.
๗ มธ. ๑๘:๑๖. คมพ. พยาน.
ค โยเซฟยา ๑:๑๑.
๘ ก ฮีบ. ๑๓:๘.
๗ คมพ. เปิดเผย (การ).

เจ้าก็ไม่จำเป็นต้องคิดว่ามันมีถ้อยคำ^๑ ทั้งหมดของเราอยู่; ทั้งเจ้าไม่จำเป็นต้องคิดว่าเราไม่ได้ให้เขียนเพิ่มขึ้นอีก.

๑๑ เพราะเราส่งมนุษย์ทั้งปวง^๒, ทั้งในทิศตะวันออกและในทิศตะวันตก, และในทิศเหนือ, และในทิศใต้, และ ณ หมู่เกาะในทะเล, ว่าพวกเขาจะเขียน^๓ ถ้อยคำซึ่งเรากล่าวแก่พวกเขา; เพราะจากหนังสือ^๔ ซึ่งเขียนไว้^๕นั้นเราจะพิพากษา^๖ โลก, มนุษย์ทุกคนตามงานของพวกเขา, ตามเรื่อง^๗ ที่เขียนไว้.

๑๒ เพราะดูเถิด, เราจะกล่าวแก่ชาวยิว^๘ และพวกเขาจะเขียนมันไว้; และเราจะกล่าวแก่ชาวนีไฟด้วยและพวกเขาจะเขียน^๙ มันไว้; และเราจะกล่าวแก่เผ่าอื่น ๆ ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ซึ่งเราได้นำออกไป, และพวกเขาจะเขียนมันไว้; และเราจะกล่าวแก่ประชาชาติทั้งปวง^{๑๐} ของแผ่นดินโลกด้วยและพวกเขาจะเขียนมันไว้.

๑๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชาวยิว^{๑๑} จะมีถ้อยคำของชาวนีไฟ, และชาวนีไฟจะมีถ้อยคำของชาวยิว; และชาวนีไฟและชาวยิวจะมีถ้อยคำจากบรรดาเผ่าของอิสราเอลที่สูญหายไป^{๑๒}; และบรรดาเผ่าอิสราเอลที่สูญหายไปจะมีถ้อยคำของชาวนีไฟและชาวยิว.

๑๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะรวมผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล^{๑๓}, กลับบ้านสู่ผืนแผ่นดินในความครอบครองของพวกเขา; และถ้อยคำของเราจะรวมไว้เป็นหนึ่งเดียว^{๑๔} ด้วย. และเราจะแสดงแก่พวกเขาที่ต่อสู้กับถ้อยคำของเราและกับผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล^{๑๕}, ว่าเราคือพระผู้เป็นเจ้า. และว่าเราทำพันธสัญญา^{๑๖} ไว้กับอับราฮัมว่าเราจะจดจำพงศ์พันธุ์^{๑๗} ของเขาตลอดกาล^{๑๘}.

บทที่ ๓๐

คนต่างชาติที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสจะนับรวมกับผู้คนแห่งพันธสัญญา—ชาวเลมันและชาวยิวมากมายจะเชื่อพระวจนะและนำชื่นชม—พระเจ้าจะทรงนำอิสราเอลกลับคืนและคนชั่วร้ายจะถูกทำลาย. ประมาณ ๕๕๓-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน; เพราะข้าพเจ้า, นีไฟ, จะไม่ยอมให้ท่านคิดว่าท่านชอบธรรมยิ่งกว่าคนต่างชาติ. เพราะดูเถิด, เว้นแต่ท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าท่านจะพินาศเหมือนกันหมด;

๑๐ก คมพ. พระคัมภีร์—มีพยากรณ์ไว้ว่าพระคัมภีร์จะออกมา.
๑๑ก แอลมา ๒๓:๘.
ข ๒ พฐ. ๓:๑๖.
ค คมพ. หนังสือแห่งชีวิต.
ง ๒ นี้. ๒๕:๒๒;
๓๓:๑๑, ๑๔-๑๕.
คมพ. พิพากษา (การ),

สุดท้าย.
๑๒ก ๑ นี้. ๑๓:๒๓-๒๙.
ข ๑ นี้. ๑๓:๓๘-๔๒;
๒ นี้. ๒๖:๑๗.
ค ๒ นี้. ๒๖:๓๓.
๑๓ก มอธ. ๕:๑๒-๑๔.
ข คมพ. อิสราเอล—สิบเผ่าที่สูญหายไปของอิสราเอล.
๑๔ก ยรม. ๓:๑๗-๑๘.

ข อสค. ๓๗:๑๖-๑๗.
ค ๑ นี้. ๒๒:๘-๙.
ง ปฐก. ๑๒:๑-๓;
๑ นี้. ๑๗:๔๐;
๒ นี้. ๒๐:๒๗;
อับรา. ๒:๙. คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
จ คพ. ๑๓๒:๓๐.
ฉ ปฐก. ๑๗:๗.

และเนื่องจากถ้อยคำซึ่งพูดไว้ท่านก็ไม่ว่า จำต้องคิดว่าคนต่างชาติถูกทำลายสิ้น.

๒ เพราะเหตุเกิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า คนต่างชาติมากเท่าที่จะกลับใจยอมเป็นผู้คนแห่งพันธสัญญา^๑ของพระเจ้า; และชาวยิว^๒มากเท่าที่จะไม่กลับใจจะถูกขับออก; เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำพันธสัญญากับผู้ใดนอกจากกับพวกเขาที่กลับใจ^๓และเชื่อในพระบุตรของพระองค์, ผู้ทรงเป็นพระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๓ และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะพยากรณ์บางสิ่งเพิ่มเติมเกี่ยวกับชาวยิวและคนต่างชาติ. เพราะหลังจากหนังสือซึ่งข้าพเจ้าพูดถึงจะออกมา, และเขียนไว้ให้คนต่างชาติ, และผนึกไว้ให้พระเจ้าอีก, จะมีคนเป็นอันมากเชื่อ^๔ถ้อยคำซึ่งเขียนไว้; และพวกเขาจะนำ^๕มันออกไปสู่พวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์เรา.

๔ และจากนั้นพวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์เราจะรู้เกี่ยวกับเรา, ว่าเราออกมาจากเยรูซาเล็มอย่างไร, และว่าพวกเขาเป็นผู้สืบตระกูลของชาวยิว.

๕ และพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์จะประกาศในบรรดาพวกเขา; ดังนั้น, พระองค์จะทรงนำพวกเขา กลับคืน^๖สู่ความรู้^๗เกี่ยวกับบรรพบุรุษของพวกเขา, และความรู้^๘เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ด้วย, ซึ่งมีอยู่ในบรรดาบรรพบุรุษของพวกเขา.

๖ และจากนั้นพวกเขาจะชื่นชมยินดี; เพราะพวกเขาจะรู้ว่า^๙นี่เป็นพรต่อพวกเขาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นเจ้า; และสะเกิดแห่งความมีดีของพวกเขาจะเริ่มหลุดจากดวงตาของพวกเขา; และหลายรุ่นจะไม่ล่วง^{๑๐}กลับไปในบรรดาพวกเขา, นอกจากพวกเขาจะเป็นคนบริสุทธิ์และน่าชื่นชม^{๑๑}.

๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชาวยิว^{๑๒}ซึ่งกระจัดกระจายไปจะเริ่มเชื่อ^{๑๓}ในพระคริสต์ด้วย; และพวกเขาจะเริ่มรวมกันบนผืนแผ่นดิน; และมากเท่าที่จะเชื่อในพระคริสต์จะกลายเป็นผู้คนที่น่าชื่นชมด้วย.

๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเริ่มต้นงานของพระองค์ในบรรดาประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนทั้งปวง, เพื่อนำมาซึ่งการฟื้นฟูผู้คนของพระองค์บนแผ่นดินโลก.

๙ และด้วยความชอบธรรมพระเจ้า^{๑๔}พระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษา^{๑๕}คนยากจน, และทรงดำเนินด้วยความเสมอภาคเพื่อคนอ่อนโยน^{๑๖}ของแผ่นดินโลก. และพระองค์จะทรงตีแผ่นดินโลกด้วยไม้เรียวแห่งพระโอษฐ์^{๑๗}ของพระองค์; และด้วยลมปราณจากริมฝีพระโอษฐ์^{๑๘}ของพระองค์พระองค์จะทรงประหารคนชั่วร้าย.

๑๐ เพราะเวลา^{๑๙}จะมาถึงอย่างรวดเร็ว

๓๐ ๒๓ กท. ๓:๒๖-๒๙.
๗ มธ. ๘:๑๐-๑๓.
ค มพ. ยิว (ชาว).
ค คมพ. กลับใจ (การ).
๓๓ ๓ นี. ๑๖:๖-๗.
๗ ๑ นี. ๒๒:๘-๙.
๕๓ ๓ นี. ๒๑:๓-๗, ๒๔-๒๖.
๗ คพ. ๓:๒๐.

ค ๑ นี. ๑๕:๑๔;
๒ นี. ๓:๑๒;
มธ. ๗:๑, ๙-๑๐.
๖๓ คพ. ๔๙:๒๔; ๑๐๙:๖๕.
๗๓ ๒ นี. ๒๙:๑๓-๑๔.
๗ ๒ นี. ๒๕:๑๖-๑๗.
๙๓ อีสย. ๑๑:๔-๙.
๗ ๒ นี. ๙:๑๕.

ค คมพ. อ่อนน้อม (ความมีใจ), อ่อนน้อม (ความสุภาพ), อ่อนนัยน (คน, ความ).
๑๐๓ คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย.

เมื่อพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะทรงทำให้เกิดการแบ่งแยกอันใหญ่หลวงในบรรดาผู้คน, และพระองค์จะทรงทำลายคนชั่วร้าย; และพระองค์จะทรงเว้น ผู้คนของพระองค์, แท้จริงแล้ว, แม้หากจะเป็นไปว่าพระองค์ต้องทรงทำลายคนชั่วร้ายโดยไฟ.

๑๑ และ ความชอบธรรม^๑จะเป็น สายคาดพระกฤษฎีของพระองค์, และความซื่อสัตย์เป็นสายคาดบันพระกฤษฎีของพระองค์.

๑๒ และ เมื่อนั้น สุนัขป่าจะอยู่ กับ ลูกแกะ; และ เสือ ดาวจะนอน กับ ลูกแพะ, และ ลูกโค, กับ สิ่งที่หนุ่ม, และ ลูกสัตว์อ้วน, จะอยู่ด้วยกัน; และ เด็กเล็กคนหนึ่ง จะนำพวกมันไป.

๑๓ และ โคนเพศเมียและหมีจะกินด้วยกัน; ลูกของมันเป็นนอนด้วยกัน; และ สิ่งที่จะกินฟางเหมือนโคนเพศผู้.

๑๔ และ เด็กที่ดูดนมจะเล่นบนรูงูพิษ, และ เด็กหย่านมจะวางมือของเขาไว้บนรังงูร้าย.

๑๕ พวกมันจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทิวภูเขาศักดิ์สิทธิ์ของเรา; เพราะทั่วแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า ดังผืนน้ำเอ่อทันทะเล.

๑๖ ดังนั้น, เรื่องของประชาชาติทั้งปวง^๒ จะทำให้เป็นที่รู้; แท้จริงแล้ว, สิ่งทั้งปวงจะเป็นที่รู้^๓ แก่ลูกหลานมนุษย์.

๑๗ ไม่มีเรื่องใดซึ่งเป็นความลับแล้วจะ

ไม่ได้รับการเปิดเผย^๔; ไม่มีงานแห่งความมืดใดจะไม่ทำให้ประจักษ์ในความสว่าง; และไม่มีสิ่งใดที่ผืนนี้ไว้บนแผ่นดินโลกแล้วจะไม่คลายออก.

๑๘ ดังนั้น, สิ่งทั้งปวงที่ได้รับการเปิดเผย แก่ ลูกหลานมนุษย์ จะได้รับการเปิดเผยในวันนั้น; และ ซาตานจะไม่มีอำนาจเหนือใจของลูกหลานมนุษย์อีก^๕, เป็นเวลานาน. และ บัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า ต้อง ยุติ คำกล่าวของข้าพเจ้า.

บทที่ ๓๑

นิไฟเล่าว่าเหตุใดพระคริสต์ทรงรับบัพติศมา—มนุษย์ต้องตามพระคริสต์, รับบัพติศมา, รับพระวิญญานบริสุทธิ์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่เพื่อจะได้รับการช่วยให้รอด—การกลับใจและบัพติศมาเป็นประตูสู่ทางคับแคบและแคบ—ชีวิตนิรันดร์มาสู่บรรดาผู้ที่รักษาพระบัญญัติหลังจากบัพติศมา. ประมาณ ๕๕๓-๕๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, นิไฟ, ยุติการพยากรณ์^๖ของข้าพเจ้าที่ให้แก่ท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า. และข้าพเจ้าเขียนไว้ไม่ได้ นอกจากสองสามเรื่อง, ที่ข้าพเจ้ารู้ว่าต้องบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน; ทั้งข้าพเจ้าเขียน

๑๐๗ คพ. ๖๓:๕๓-๕๔.
ค โมเสส ๗:๖๑.
๑๑ นี. ๒๒:๑๕-๑๗, ๒๓.
คพ. แผ่นดินโลก—การชำระล้างแผ่นดินโลก.

๑๑๗ อีสย. ๑๑:๕-๗.
๑๒๗ อีสย. ๖๕:๒๕.
คพ. มิลเลเนียม.
๑๖๗ คพ. ๑๐๑:๓๒-๓๕;
๑๒๑:๒๗-๒๙.

๗ อีเธอร์ ๕:๖-๗.
๑๗๗ คพ. ๑:๒-๓.
๑๘๗ ว. ๒๐:๑-๓;
อีเธอร์ ๘:๒๖.
๓๑ ๑๗๒ นี. ๒๕:๑-๔.

ถ้อยคำของเจคอน้องชายข้าพเจ้าไว้ไม่ได้ นอกจากสองสามคำ.

๒ ดังนั้น, เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ข้าพเจ้าพอใจแล้ว, เว้นแต่คำพูดสองสามคำซึ่งข้าพเจ้าต้อง พูด เกี่ยวกับ หลัก คำสอน^๑ ของพระคริสต์; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านอย่างแจ่มชัด, ตามความแจ่มชัดของการพยากรณ์ของข้าพเจ้า.

๓ เพราะจิตวิญญาณข้าพเจ้าเบิกบานในความแจ่มชัด; เพราะตามวิธีนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำงานในบรรดาลูกหลานมนุษย์. เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าประทานความสว่าง^๒ ให้แก่ความเข้าใจ; เพราะพระองค์รับสั่งแก่มนุษย์ตามภาษา^๓ ของพวกเขา, สู่ความเข้าใจของพวกเขา.

๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้คุณจดจำว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้วเกี่ยวกับศาสนาพยากรณ์^๔ ผู้^๕ นั้นที่พระเจ้าทรงแสดงต่อข้าพเจ้า, ที่จะให้บัพติศมาพระเมษโปดก^๖ ของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้จะทรงเอาบาปของโลกไป.

๕ และบัดนี้, หากพระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, โดยที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์, ยังจำต้องรับบัพติศมา^๗ โดยน้ำ, เพื่อทำให้ความชอบธรรมทั้งหมดสมบูรณ์, โอแล้ว, เรา, โดยที่ไม่บริสุทธิ์, จะต้องรับบัพติศมายิ่งกว่านั้นเพียงใด, แท้จริงแล้ว, แม้โดยน้ำ!

๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะขอลาถามท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทำให้ความชอบธรรมทั้งหมดสมบูรณ์ในการรับบัพติศมาโดยน้ำอย่างไร?

๗ ท่านไม่รู้หรือว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์? แต่ทั้งที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์, พระองค์ยังทรงแสดงแก่ลูกหลานมนุษย์ว่า, ตามเนื้อหาของพระองค์ทรงมอบน้อมต่อพระองค์ต่อ พระพักตร์ พระบิดา, และทรงเป็นพยานต่อพระบิดาว่าพระองค์จะทรงเชื่อฟัง^๘ พระบิดาในการรักษาพระบัญญัติของพระองค์.

๘ ดังนั้น, หลังจากพระองค์ทรงรับบัพติศมาด้วยน้ำแล้วพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเสด็จลงมาบนพระองค์ในรูป^๙ ของนกพิราบ^{๑๐}.

๙ และอนึ่ง, การบัพติศมาของพระองค์แสดงให้ลูกหลานมนุษย์เห็น ความคับแคบของทาง, และความแคบของประตู^{๑๑}, ซึ่งโดยทางนั้นพวกเขาจะเข้าไป, โดยที่พระองค์ทรงทำตัวอย่างไว้ต่อหน้าพวกเขาแล้ว.

๑๐ และพระองค์ตรัสแก่ลูกหลานมนุษย์: เจ้าจงตาม^{๑๒} เรามา. ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เราจะตาม^{๑๓} พระเยซูได้หรือเว้นแต่เราจะเต็มใจรักษาพระบัญญัติของพระบิดา?

๒ก ๒ นี. ๑๑:๖-๗.

๓ก คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.

๔ คพ. ๑:๒๔.

๕ก ๑ นี. ๑๐:๗; ๑๑:๒๗.

๖ คมพ. ยอห์น ผู้ถวายบัพติศมา.

๗ คมพ. พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า.

๘ก มธ. ๓:๑๑-๑๗. คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.

๙ก ยอห์น ๕:๓๐.

๑๐ คมพ. เชื้อฟุ้ง (การ), เชื้อฟุ้ง (คนที่).

๑๑ก ๑ นี. ๑๑:๒๗.

๑๒ คมพ. นกพิราบ, เครื่องหมายของ.

๑๓ก ๒ นี. ๙:๔๑;

๓ นี. ๑๔:๑๓-๑๔;

คพ. ๒:๒๔.

๑๐ก มธ. ๕:๑๙; ๘:๒๒; ๙:๙.

๑๑ โมโร. ๗:๑๑; คพ. ๕:๒:๒.

๑๑ และ พระบิดาตรัส: เจ้าจงกลับใจ, เจ้าจงกลับใจ, และรับบัพติศมาในนามบุตรที่รักของเรา.

๑๒ และ, สุธเสียงของ พระบุตรมาถึงข้าพเจ้าด้วย, มีความว่า: คนที่รับบัพติศมาในนามของเรา, แก่เขาผู้นั้นพระบิดาจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้, เหมือนกับเรา; ดังนั้น, จงตามเรามา, และทำสิ่งที่เจ้าเห็นเราทำ.

๑๓ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ารู้ว่า หาก ท่านจะ ตามพระบุตร, ด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, โดยไม่ทำการหน้าซื่อใจคดและการหลอกลวงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, แต่ ด้วยเจตนาแท้จริง, โดยกลับใจจากบาปของท่าน, โดยเป็นพยานต่อพระบิดาว่าท่านเต็มใจรับพระนามของพระคริสต์, โดยบัพติศมา—แท้จริงแล้ว, โดยตามพระเจ้าของท่านและพระผู้ช่วยให้รอดของท่านลงไปในน้ำ, ตามพระวอนะของพระองค์, ดุเถิด, เมื่อนั้น, ท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์; แท้จริงแล้ว, เมื่อนั้นบัพติศมาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมาถึง; และเมื่อนั้นท่านจะพูดด้วยลิ้นของเทพ, และร้องสรรเสริญแด่พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล.

๑๔ แต่, ดุเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, สุธเสียงของพระบุตรมาถึงข้าพเจ้าดังนี้,

มีความว่า: หลังจากเจ้ากลับใจจากบาปของเจ้า, และเป็นพยานต่อพระบิดาว่าเจ้าเต็มใจรักษบาญญูติของเรา, โดยการบัพติศมาด้วยน้ำ, และรับบัพติศมาด้วยไฟ และ ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และพูดด้วยลิ้นใหม่, แท้จริงแล้ว, แม้ด้วยลิ้นของเทพ, และหลังจากนี้จะปฏิเสธเรา, มันจะเป็นการดีกว่าสำหรับเจ้าหากเจ้าไม่ได้รู้จักเรา.

๑๕ และข้าพเจ้าได้ยินสุทธเสียงจากพระบิดา, มีความว่า: แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำของผู้เป็นที่รักของเราจริงและเป็นสัจจะ. ผู้ใดที่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับรางวัลให้รอด.

๑๖ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ารู้โดยสิ่งนี้ว่านอกจากมนุษย์จะอดทน จนกว่าชีวิตจะหาไม่, ในการทำตามตัวอย่างของพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์แล้ว, เขาจะไม่สามารถรับการช่วยให้รอดได้.

๑๗ ดังนั้น, จงทำสิ่งที่ข้าพเจ้าบอกท่าน ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าของท่านและพระผู้ไถ่ของท่านทรงกระทำ; เพราะ, ด้วยเหตุนี้สิ่งเหล่านี้จึงแสดงแก่ข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะได้รู้จักประตู่ซึ่งโดยทางนั้นท่านต้องเข้าไป. เพราะประตู่ซึ่งโดยทางนั้นท่านต้องเข้าไปคือการกลับใจและบัพติศมาด้วยน้ำ; และเมื่อนั้นการปลดปล่อยของ

๑๒ก คมพ. ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์.
ข ลูกา ๙:๕๗-๖๒;
ยอห์น ๑๒:๒๖.
๑๓ก กย. ๓:๒๖-๒๗.
ข คมพ. ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์;
เพลิง, ไฟ.

ค ๒ นี้. ๓๒:๒-๓.
๑๔ก มธ. ๑๐:๓๒-๓๓;
แอลมา ๒๔:๓๐;
คพ. ๑๐๑:๑-๕.
คมพ. บาปที่อภัยมิได้.
ข ๒ ปด. ๒:๒๑.
๑๖ก แอลมา ๕:๑๓; ๓๘:๒;
คพ. ๒๐:๒๙.

ข คมพ. พระเยซูคริสต์—
แบบอย่างของพระเยซู
คริสต์.
๑๓ก ไม่ซายาห์ ๑๘:๑๐.
คมพ. บัพติศมา, ให้บัพ
ติศมา.
ข คมพ. ปลดบาป (การ).

ท่านจะมาถึงโดยไฟและโดยพระวิญญูณ
บริสุทธิ.

๑๘ และเมื่อนั้นท่านย่อมอยู่ในทาง คับ
แคบและแคบ นี้ซึ่งนำไปสู่ชีวิตนิรันดร์;
แท้จริงแล้ว, ท่านเข้าไปแล้วทาง ประตู;
ท่านทำ ตามพระบัญญัติ ของ พระบิดา
และพระบุตร; และท่านรับพระวิญญูณ
บริสุทธิ, ซึ่งเป็นพยาน ถึงพระบิดาและ
พระบุตร, เพื่อให้สัญญาซึ่งพระองค์ทรง
ทำไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล, คือหากท่านเข้าไป
โดยทางนั้นท่านจะได้รับพระวิญญูณ.

๑๙ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
หลังจากท่านเข้าไปในทางคับแคบและ
แคบนี้แล้ว, ข้าพเจ้าอยากถามว่าทำทุก
อย่างแล้วหรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่
ท่าน, ไม่เลย; เพราะท่านมาถึงตรงนี้ไม่
ได้ นอกจาก เป็นไปโดย พระวณะของ
พระ คริสต์ พร้อมด้วยศรัทธา อันไม่ สั่น
คลอนในพระองค์, โดยวางใจอย่างเต็มที่
ในคุณงามความดีของพระองค์ผู้ทรง
อาณาภาพที่จะช่วยให้รอด.

๒๐ ดังนั้น, ท่านต้องมุ่งหน้าด้วยความ
แน่วแน่ในพระคริสต์, โดยมีความเจิดจ้า
อันบริบูรณ์แห่งความหวัง, และความรัก
ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและต่อมนุษย์ทั้งปวง.
ดังนั้น, หากท่านจะมุ่งหน้า, ต็มตาพระ
วณะของพระคริสต์, และอดทน จันทกว่า

ชีวิตจะหาไม่แล้ว, ดูเถิด, พระบิดาตรัส
ดังนี้: เจ้าจะมีชีวิตนิรันดร์.

๒๑ และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องที่รักของ
ข้าพเจ้า, นี่คือนั้น, และไม่มีทางอื่น
ทั้งนามอื่นใดประทานไว้ภายใต้ฟ้าสวรรค์
ซึ่งโดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้
รอดได้ในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
และบัดนี้, ดูเถิด, นี่คือนักคำสอน ของ
พระคริสต์, และคือนักคำสอนเดี่ยวและ
แท้จริงของพระบิดา, และของพระบุตร,
และของพระวิญญูณบริสุทธิ, ซึ่งคือพระ
ผู้เป็นเจ้าเดี่ยว, ไม่มีที่สูด. เอเมน.

บทที่ ๓๒

เทพ พุดโดยอำนาจ ของ พระ วิญญูณ
บริสุทธิ—มนุษย์ต้องสวดอ้อนวอนและ
รับความรู้ด้วยตนเองจากพระวิญญูณ
บริสุทธิ. ประมาณ ๕๕๓-๕๕๕ ปีก่อน
คริสตกาล.

และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไตร่ตรองอยู่ข้างในใจ
ท่าน เกี่ยวกับ สิ่งที่ท่านควรทำ หลังจาก
ท่านเข้าไปในทางนั้นแล้ว. แต่, ดูเถิด,
เหตุใดท่านจึงไตร่ตรองเรื่องเหล่านี้ใน
ใจท่านเล่า?

๑๘ก สภษ. ๔:๑๘.
คมพ. ทาง, วิถี, วิถีทาง, วิถี.
ข ๑ นี. ๘:๒๐.
ค กิจการ ๕:๒๓-๓๒.
๑๓ก โมไซยาห์ ๔:๑๐.
ข คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
ค คพ. ๓:๒๐.
๒๐ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน
กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

ข คมพ. ความหวัง.
ค คมพ. รัก (ความ).
ง คมพ. อดทน (ความ).
๒๑ก กิจการ ๔:๑๐-๑๒;
๒ นี. ๙:๔๑;
แอลมา ๓๗:๔๖;
คพ. ๑๓๒:๒๒, ๒๕.
ข โมไซยาห์ ๓:๑๗.
ค คมพ. พระเยซูคริสต์—

การรับพระนามของพระ
เยซูคริสต์ไว้กับเรา.
ง มธ. ๗:๒๘;
ยอห์น ๗:๑๖-๑๗.
จ คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ
ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
ฉ ๓ นี. ๑๑:๒๗, ๓๕-๓๖.
คมพ. สามัคคี (ความ),
หนึ่งเดียว (ความเป็น).

๒ ท่านจำไม่ได้หรือว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหลังจากท่านได้รับ "พระวิญญูณบรสิฐฐี" แล้ว ท่านจะพูดได้ด้วยลิ้นของเทพ? และบัดนี้, ท่านจะพูดด้วยลิ้นของเทพได้อย่างไรนอกจากจะเป็นไปโดยพระวิญญูณบรสิฐฐี?

๓ เทพ "พูดโดยอำนาจของพระวิญญูณบรสิฐฐี; ดังนั้น, เทพจึงพูดพระวจนะของพระคริสต์. ดังนั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, จงดื่มด่ำ "พระวจนะของพระคริสต์; เพราะดูเถิด, พระวจนะของพระคริสต์จะบอกท่านทุกสิ่งที่ท่านควรทำ.

๔ ดังนั้น, หลังจากข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ถ้าท่านไม่เข้าใจก็เป็นเพราะท่านไม่ทูลถาม", ทั้งท่านไม่เคาะ; ดังนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงพาท่านมาสู่ความสว่าง, แต่ต้องพินาศในความมืด.

๕ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านอีกว่าหากท่านจะเข้าไปโดยทางนั้น, และรับพระวิญญูณบรสิฐฐี, พระองค์จะทรงแสดงแก่ท่านถึงสิ่งทั้งปวงที่ท่านควรทำ.

๖ ดูเถิด, นี่ คือ หลัก คำ สอน ของ พระคริสต์, และจะไม่มีหลักคำสอนประธานให้อีกจนหลังจากพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์" แก่ท่านในเนื้อหนัง. และเมื่อพระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่ท่านในเนื้อหนังแล้ว, สิ่งทีพระองค์จะตรัสแก่ท่านท่านจงถือปฏิบัติ.

๗ และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, กล่าวอีกไม่ได้; พระวิญญูณ ทรงหยุด การเอ่ยปากของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าถูกทิ้งให้โศกเศร้าเพราะความไม่เชื่อ", และความชั่วร้าย, และความเขลา, และความดีร้าย ของ มนุษย์; เพราะ พวกเขาจะไม่แสวงหาความรู้, ทั้งไม่เข้าใจความรู้อันสำคัญยิ่ง, เมื่อประทานให้พวกเขาในความแจ้งชัด", แม้แจ้งชัดเท่าที่ถ้อยคำจะแจ้งชัดได้.

๘ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าสำเหนียกว่าท่านยังไตร่ตรองอยู่ในใจท่าน; และมันทำให้ข้าพเจ้าเศร้าโศกที่ข้าพเจ้าต้องพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้. เพราะหาก ท่าน จะ ฟัง พระ วิญญูณ ซึ่ง สอน มนุษย์ให้สวดอ่อนวอน", ท่านจะรู้ว่าท่านต้องสวดอ่อนวอน; เพราะวิญญูณชั่ว" ไม่สอนมนุษย์ให้สวดอ่อนวอน, แต่สอนเขาว่าเขาต้องไม่สวดอ่อนวอน.

๙ แต่ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่าน ต้อง สวด อ่อนวอน เสมอ", และไม่ต้องถ้อย; ว่า ท่าน ต้อง ไม่ ทำ สิ่งใด ถวายพระเจ้า นอกจาก ขึ้น แรก ท่าน จะ สวดอ่อนวอนต่อพระบิดาในพระนามของพระคริสต์", เพื่อพระองค์จะ ทรง อุทิศ การกระทำของท่านเพื่อท่าน, เพื่อการกระทำของท่านจะเป็นไปเพื่อความผาสุกของจิตวิญญูณท่าน".

๓๒ ๒ก ๓ นี. ๙:๒๐.
ข ๒ นี. ๓๑:๑๓.
๓ก คมพ. พุทธสวรรค์, เทพ.
ข ยรม. ๑๕:๑๖.
๔ก คมพ. ขอ (ทูล).
๖ก ๓ นี. ๑๑:๘.

๗ก คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
ข ๒ นี. ๓๑:๒-๓;
เจคอบ ๔:๑๓.
๘ก คมพ. สวดอ่อนวอน (การ),
สวดอ่อนวอน (คำ).
ข โมไซยาห์ ๔:๑๔.

คมพ. มาร.
๓ก ๓ นี. ๒๐:๑;
คพ. ๗๕:๑๑.
ข โมเสส ๕:๘.
ค แอลมา ๓๔:๒๗.

บทที่ ๓๓

ถ้อยคำของนี้ไฟเป็นเรื่องจริง—ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นพยานถึงพระคริสต์—บรรดาผู้ที่เชื่อในพระคริสต์จะเชื่อถ้อยคำของนี้ไฟ, ซึ่ง จะปรากฏ เป็นพยาน ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษา. ประมาณ ๕๕๙-๕๕๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เขียนเรื่องทั้งหมดที่สอนไว้ในบรรดาผู้คนของข้าพเจ้าไม่ได้; ทั้งข้าพเจ้าไม่มีความสามารถในการเขียน, เหมือนในการพูด; เพราะเมื่อคนใดพูดโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ย่อมนำถ้อยคำไปสู่ใจลูกหลานมนุษย์.

๒ แต่ดูเถิด, มีคนเป็นอันมากที่ทำให้ใจตน แข็ง กระด้าง ต่อ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, จนพระองค์ไม่มีที่อยู่กับพวกเขา; ดังนั้น, พวกเขาจึงทั้งหลายสิ่งที่เขียนไว้และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ไร้ค่า.

๓ แต่ข้าพเจ้า, นี้ไฟ, เขียน เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้, และข้าพเจ้าถือว่ามันมีคุณค่า”ใหญ่หลวง, และโดยเฉพาะต่อผู้คนของข้าพเจ้า. เพราะข้าพเจ้า สวดอ้อนวอน อยู่ตลอดเวลาเพื่อพวกเขาในเวลากลางวัน, และดวงตาข้าพเจ้าทำให้หมอง ข้าพเจ้า เปียกใน เวลา กลาง ค่ำ,

เพราะพวกเขา; และข้าพเจ้าร้องหาพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วยศรัทธา, และข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์จะทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า.

๔ และข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า จะทรงอุทิศคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าไว้เพื่อประโยชน์ของผู้คนข้าพเจ้า. และถ้อยคำที่ข้าพเจ้า เขียนไว้ขณะ มีความอ่อนแอ จะมีอำนาจสำหรับ พวกเขา; เพราะ ถ้อยคำ นั้น ชักชวน ให้ พวกเขา ทำดี; มันทำให้พวกเขา รู้เรื่องบรรพบุรุษของพวกเขา; และพูดถึงพระเยซู, และชักชวน พวกเขา ให้ เชื่อ ใน พระองค์, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ซึ่ง คือนิรันดร แห่งชีวิต.

๕ และถ้อยคำ นั้นพูดรุนแรง”ติเตียนบาป, ตามความ แข็ง ชัด แห่ง ความจริง; ดังนั้น, ไม่มีผู้ใดจะโกรธถ้อยคำที่ข้าพเจ้าเขียนไว้ นอกจากเขาจะเป็นของวิญญาณแห่งมาร.

๖ ข้าพเจ้าปลาบปล้ำในความ แข็ง ชัด; ข้าพเจ้าปลาบปล้ำในความจริง; ข้าพเจ้าปลาบปล้ำในพระเยซูของข้าพเจ้า, เพราะพระองค์ทรงไถ่จิตวิญญาณข้าพเจ้าจากนรก.

๗ ข้าพเจ้ามีจิตกุศล”ต่อผู้คนของข้าพเจ้า, และศรัทธาแรงกล้าในพระคริสต์ว่าข้าพเจ้าจะพบจิตวิญญาณมากมายซึ่งไม่มีมลทินที่บัลลังก์พิพากษาของพระองค์.

๓๓ ๑ก อีเธอร์ ๑๒:๒๓-๒๔.
ข คพ. ๑๐๐:๗-๘.
๒ก ฮีล. ๖:๓๕-๓๖.
๓ก คมพ. พระคัมภีร์—
คุณค่าของพระคัมภีร์.
ข อิน์ส ๑:๙-๑๒;

คมี. ๑:๘.
๔ก อีเธอร์ ๑๒:๒๖-๒๗.
ข ไมโร. ๗:๑๓.
ค คมพ. ชีวิตนิรันดร.
๕ก ๑ นี้. ๑๖:๑-๓;
๒ นี้. ๓:๔๐.

๒ นี้. ๓๑:๓;
เจคอบ ๔:๑๓.
๖ก คมพ. ไถ่ (การ),
ไถ่ (ได้รับการ).
๗ก คมพ. จิตกุศล.

๘ ข้าพเจ้ามีจิต กุศล ต่อ ชาว ยิว^ก—
ข้าพเจ้ากล่าวว่าชาว ยิว, เพราะข้าพเจ้า
หมายถึงพวกเขาซึ่งอยู่ ณ ที่ซึ่งข้าพเจ้า
ออกมา.

๙ ข้าพเจ้ามีจิต กุศล ต่อ คน ต่างชาติ^ข
ด้วย. แต่ดูเถิด, หาได้มีใครในคนเหล่านี้
ที่ข้าพเจ้าจะหวังได้เว้นแต่พวกเขาจะ
คืนดี^ค กับ พระ คริสต์, และเข้าไปในประตู
แคบ^ง, และเดินไปในทางคับแคบ^จ ซึ่งนำไป
สู่ชีวิต, และดำเนินต่อไปในทางนั้นจนถึง
ที่สุดของวันแห่งการทดลอง.

๑๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
และชาว ยิว ด้วย, และท่านทั้งหลายที่สุด
แดนแผ่นดินโลก, จงฟังถ้อยคำเหล่านี้
และเชื่อ^ฉ ในพระ คริสต์; และหากท่านไม่
เชื่อในถ้อยคำเหล่านี้จงเชื่อในพระ คริสต์.
และหากท่านจะเชื่อพระ คริสต์ท่านจะเชื่อ
ถ้อยคำ^ช เหล่านี้, เพราะถ้อยคำเหล่านี้เป็น
พระวจนะ^ซ ของพระ คริสต์, และพระองค์
ประทานแก่ข้าพเจ้า; และสอน^ด คนทั้งปวง
ว่าพวกเขาควรทำดี.

๑๑ และหากนี้ไม่ใช่ พระวจนะ ของ
พระ คริสต์, ท่านจงตัดสิน—เพราะพระ
คริสต์จะทรง แสดง แก่ ท่าน, ด้วย พระ
เดชานุภาพ^ด และ รัศมี ภาว อัน ยิ่งใหญ่,
ในวัน สดท้าย, ว่านี่คือ พระวจนะ ของ
พระองค์; และท่านกับข้าพเจ้าจะยืนตรง
หน้า^น กัน ต่อ หน้า บัลลังก์^บ พิพากษาของ

พระองค์; และท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับ
บัญชาจากพระองค์ให้เขียนเรื่องเหล่านี้,
ทั้งที่ข้าพเจ้ามีความอ่อนแอ

๑๒ และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนพระบิดา
ในพระนามของพระ คริสต์ว่า, หากไม่ใช่
ทุกคน, หลายคนในพวกเราจะรอดได้ใน
อาณาจักร^ก ของพระองค์ในวัน สดท้ายและ
สำคัญยิ่งนั้น.

๑๓ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
คน ทั้ง ปวง ที่ เป็น ของ เชื้อ สาย แห่ง
อิสราเอล, และท่านทั้งหลายที่สุดแดน
แผ่นดินโลก, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านดัง
เสียงของคนที่ร้อง^ข จากภัสสมุขีว่า: ลาก่อน
จนกว่าวันที่สำคัญยิ่งนั้นจะมาถึง.

๑๔ และท่านที่จะไม่รับ ส่วนพระคุณ
ความ ดี ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, และไม่
นับถือถ้อยคำ^ค ของชาว ยิว, และถ้อยคำ^ง
ของข้าพเจ้าด้วย, และถ้อยคำ^จ ที่จะออก
จาก พระโอษฐ์^ฉ ของ พระ เมษโปดก ของ
พระ ผู้ เป็น เจ้า, ดูเถิด, ข้าพเจ้า กล่าว
คำ อ่ำลา อัน เป็น นิจ แก่ ท่าน, เพราะ
ถ้อยคำ เหล่า นี้ จะ กล่าว โทษ^ช ท่านใน
วัน สดท้าย.

๑๕ เพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าผนึกไว้บนแผ่น
ดินโลก, จะถูกนำมาฟ้องท่านที่บัลลังก์^ด
พิพากษา^ด; เพราะ พระเจ้า ทรงบัญชา
ข้าพเจ้าไว้ดังนั้น, และข้าพเจ้าต้องเชื่อ
ฟัง. เอเมน.

๘ก คมพ. ยิว (ชาว).
๘ข คมพ. คนต่างชาติ.
๘ค คมพ. ชดใช้ (การ).
๘ด ๒ นี้. ๙:๔๑.
๘ง คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน
กับพระผู้เป็นเจ้า.
๘จ ยีล. ๓:๒๙-๓๐;
คพ. ๑๓๒:๒๒.

๑๐ก คมพ. เชื้อ (ความ).
๑๐ข คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
๑๐ค โมโร. ๑๐:๒๗-๒๙.
๑๐ด ๒ นี้. ๒๕:๒๘.
๑๑ก อีเธอร์ ๕:๔;
โมโร. ๗:๓๕.
๑๑ข วว. ๒๐:๑๒;
โมโร. ๑๐:๓๔.

๑๒ก คมพ. รัศมีภาพซีเลสเชียล.
๑๒ข อสย. ๒๙:๔;
๒ นี้. ๒๖:๑๖.
๑๔ก คมพ. พระคัมภีร์ไบเบิล.
๑๔ข คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
๑๔ค ๒ นี้. ๒๙:๑๐;
อีเธอร์ ๔:๘-๑๐.
๑๕ก คม. ๑:๑๑.

หนังสือของเจคอบ

น้องชายของนีไฟ

ถ้อยคำอันเป็นการสั่งสอนพี่น้องของท่าน. ท่านทำให้ชายผู้หนึ่งซึ่งหมายมั่นจะล้มล้างหลักคำสอนของพระคริสต์ยอมจำนน. ถ้อยคำบางอย่างเกี่ยวกับประวัติผู้คนของนีไฟ.

บทที่ ๑

เจคอบและโจเซฟพยายามชักชวนผู้คนให้เชื่อในพระคริสต์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์—นีไฟตาย—ความชั่วร้ายแพร่ออกไปในหมู่ชาว นีไฟ. ประมาณ ๕๔๔-๕๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

๖ เพราะดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือห้าสิบห้าปีผ่านไปนับจากเวลาที่สี่โยออกจากเยรูซาเล็ม; ดังนั้น, นีไฟให้คำสั่งไว้แก่ข้าพเจ้า, เจคอบ, เกี่ยวกับแผ่นจารึกเล็ก, ซึ่งบนนั้นมีเรื่องเหล่านี้จารึกอยู่.

๒ และท่านให้คำสั่งแก่ข้าพเจ้า, เจคอบ, ว่าให้ข้าพเจ้าเขียนบนแผ่นจารึกเหล่านี้สองสามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าพิจารณาว่ามีค่าที่สุด; ว่าข้าพเจ้าไม่ควรแต่จะต้อง, นอกจากเพียงเล็กน้อย, เกี่ยวกับประวัติของคนเหล่านี้ซึ่งเรียกว่าผู้คนของนีไฟ.

๓ เพราะท่านกล่าวว่าควรจารึกประวัติผู้คนของท่านไว้บนแผ่นจารึกอีกชุดหนึ่งของท่าน, และว่าข้าพเจ้าควรปกป้องรักษาแผ่นจารึกเหล่านี้และสืบทอดแผ่นจารึกเหล่านี้ให้พงศ์พันธุ์ข้าพเจ้า, จากรุ่นสู่รุ่น.

๔ และหากจะมีการสั่งสอนอันศักดิ์สิทธิ์, หรือ การเปิดเผยที่สำคัญยิ่ง, หรือ การพยากรณ์, ข้าพเจ้าควรจารึกส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้, และเขียนเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้, เพื่อเห็นแก่พระคริสต์, และเพื่อเห็นแก่ผู้คนของเรา.

๕ เพราะด้วยเหตุจากศรัทธาและความกังวลอันใหญ่หลวง, จึงมีการแสดงให้ประจักษ์จริง ๆ แก่เราเกี่ยวกับผู้คนของเรา, ว่าสิ่งใดจะเกิดกับพวกเขา.

๖ และเราได้รับการเปิดเผยหลายอย่างด้วย, และมีวิญญานแห่งการพยากรณ์มาก; ดังนั้น, เราจึงรู้เรื่องพระคริสต์และอาณาจักรของพระองค์, ที่จะมาถึง.

๗ ดังนั้นเราจึงทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรในบรรดาผู้คนของเรา, เพื่อเราอาจจะชักชวนพวกเขาให้มาหาพระคริสต์, และรับส่วนพระคุณ ความดีของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาอาจจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระองค์, เกือบโดยวิธีหนึ่งวิธีใดพระองค์จะทรงยืนยันหนักแน่นในพระพิโรธของพระองค์ไม่ให้พวกเขาเข้าไป, ดังการก่อกวนเช่นนี้

[เจคอบ]

๑ ๑ก เจคอบ ๗:๒๓.

ข คมพ. เจคอบ, บุตรของสี่โย.

ค ๒ นี. ๕:๒๘-๓๓;

เจคอบ ๓:๑๓-๑๔.

คมพ. แผ่นจารึก.

๔ก อส. เรื่องเด่น, เรื่องสำคัญ.

๕ก ๑ นี. ๑๒.

๖ก ๑ นี. ๑๐:๔-๑๑;

๑๓:๘-๑๔.

๗ก ๒ นี. ๙:๔๑;

ออมไน ๑:๒๖;

โมโร. ๑๐:๓๒.

ข คมพ. พักผ่อน, สถานพัก
ผ่อน.

ค กิตว. ๑๔:๒๓;

ฉริบ. ๑:๓๕-๓๗;

คพ. ๘:๒๓-๒๕.

พระทัย^๙ในวันเวลาแห่งการล่อลวงขณะที่ถูกหลานอิสราเอลอยู่ในแดนทुरुกันดาร^๙.

๘ ดังนั้น, เราปรารถนาต่อพระผู้เป็นเจ้าว่าเราสามารถชักชวนคนทั้งปวงไม่ให้บงกช^๙ต่อพระผู้เป็นเจ้า, อันจะก่อกวน^๙พระองค์ให้กริ้ว, แต่เพื่อคนทั้งปวงจะเชื่อในพระคริสต์, และพิจารณาการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, และทนรับกางเขน^๙ของพระองค์และแบกความอับอายของโลก; ดังนั้น, ข้าพเจ้า, เจคอบ, จึงถือเป็นที่ข้าพเจ้าที่จะปฏิบัติตามคำสั่งของนีไฟที่ชายข้าพเจ้า.

๙ บัดนี้^๙นีไฟเริ่มชรา, และท่านเห็นว่าท่านจะต้องตาย^๙ในไม่ช้า; ดังนั้น, ท่านจึงเจิม^๙ชายผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์และผู้ปกครองเหนือผู้คนของท่านเวลานั้น, ตามการปกครองของกษัตริย์^๙.

๑๐ ผู้คนโดยที่รักนีไฟอย่างยิ่ง, โดยที่ท่านเป็นผู้ปกป้องที่แกลัวกล้าสำหรับพวกเขา, โดยที่กัวดแก้วดาบของเลบัน^๙ในการป้องกันพวกเขา, และโดยที่ทำงานตลอดวันเวลาของท่านเพื่อความผาสุกของพวกเขา—

๑๑ ดังนั้น, ผู้คนจึงปรารถนาจะจารึกชื่อท่านไว้ในความทรงจำ, และผู้ใดที่ขึ้นปกครองแทนท่านผู้คนจะเรียกท่าน, นีไฟที่สอง, นีไฟที่สาม, และต่อ ๆ ไป, ตามการปกครองของกษัตริย์; และผู้คน

เรียกพวกท่านดังนั้น, ไม่ว่าพวกท่านจะชื่ออะไรก็ตาม.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟตาย.

๑๓ บัดนี้^๙ผู้คนซึ่งไม่ใช่ชาวเลมัน^๙คือชาวนีไฟ^๙; กระนั้นก็ตาม, พวกเขามีชื่อที่ชาวนีไฟ, ชาวเจคอบ, ชาวโจเซฟ, ชาวโซรัม^๙, ชาวเลมัน, ชาวเลมิวเอล, และชาวอิชมาเอล.

๑๔ แต่ข้าพเจ้า, เจคอบ, ต่อไปนี้จะไม่แยกพวกเขาตามชื่อเหล่านี้, แต่ข้าพเจ้าจะเรียก^๙พวกเขาที่หมายมั่นทำลายผู้คนของนีไฟว่าชาวเลมัน, และคนที่เปรมิตรกับนีไฟข้าพเจ้าจะเรียกว่าชาวนีไฟ^๙, หรือผู้คนของนีไฟ^๙, ตามการปกครองของกษัตริย์.

๑๕ และบัดนี้^๙เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟ, ภายใต้การปกครองของกษัตริย์องค์ที่สอง, เริ่มมีความแข็งกระด้างในใจพวกเขา, และยอมตนทำชั่วกันบ้าง, เหมือนกับดาวิดในสมัยโบราณที่อยากมีภรรยา^๙และอนุภรรยาหลายคน, และเหมือนซาโลมอน, บุตรของเขาด้วย.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเริ่มแสวงหาทองและเงินจำนวนมากด้วย, และเริ่มหยิ่งลำพองอยู่บ้าง.

๑๗ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, เจคอบ, จึงให้ถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาตั้งที่ข้าพเจ้า

๗ ง ฮีบ. ๓:๘.
 จ กตว. ๒๖:๖๕;
 ๑ นี. ๑๗:๒๓-๓๑.
 ๘ ก คมพ. กบฏ (การ).
 ข ๑ นี. ๑๗:๓๐; แอลลิมา
 ๑๒:๓๖-๓๗; ฮีล. ๗:๑๘.
 ค ปจส. มธ. ๑๖:๒๕-๒๖;
 ลูกา ๑๔:๒๗.

๙ ก ๒ นี. ๑:๑๔.
 ข คมพ. เจิม (การ), เจิม
 (ได้รับการ).
 ค ๒ นี. ๖:๒; เจริม ๑:๗.
 ๑๐ ก ๑ นี. ๕:๓; ๒ นี. ๕:๑๔;
 คม. ๑:๑๓; โมไซยาห์ ๑:๑๖;
 คพ. ๑๗:๑.
 ๑๓ ก อีนัส ๑:๑๓; คพ. ๓:๑๘.

ข คมพ. นีไฟ (ชาว).
 ค ๑ นี. ๕:๓๕;
 ๔ นี. ๑:๓๖-๓๗.
 ๑๔ ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๒;
 แอลลิมา ๒:๑๑.
 ข ๒ นี. ๔:๑๑.
 ค ๒ นี. ๕:๓.
 ๑๕ ก คพ. ๑๑๒:๓๘-๓๙.

สอนพวกเขาในพระวิหาร^๑ , โดยที่ทำงานมอบหมาย^๒ ของข้าพเจ้าจากพระเจ้าก่อน.

๑๘ เพราะข้าพเจ้า, เจคอบ, และโจเซฟ น้องชายข้าพเจ้าได้รับการอุทิศ^๓ ถวายเป็นปุโรหิตและผู้สอนของคนพวกนี้, โดยมีของนี้ไฟ.

๑๙ และเราขยายตำแหน่ง^๔ของเราแด่พระเจ้า, โดยรับความรับผิดชอบ^๕ไว้กับเราเอง, โดยรับบาปของผู้คนไว้บนศีรษะของเราเองหากเราไม่สอนพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้พวกเขาด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; ดังนั้น, โดยทำงานด้วยกำลังของเราเลือด^๖ พวกเขาจะไม่มาเยือนอาคารของเรา, หาไม่แล้วเลือดพวกเขาจะเยือนอาคารของเรา, และจะไม่พบว่าเราปราศจากมลทินในวันสุดท้าย.

บทที่ ๒

เจคอบ/ประณามการรักความมั่งคั่ง, ความจองหอง, และความไม่บริสุทธิ์ทางเพศ—มนุษย์อย่างแสวงหาความมั่งคั่งเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ของพวกเขาได้—เจคอบกล่าวโทษการปฏิบัติที่ไม่ได้รับความเห็นชอบของการแต่งภรรยาหลายคน—พระเจ้าทรงชื่นชมในความบริสุทธิ์ทางเพศของสตรี. ประมาณ ๕๔๔-๕๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

ถ้อยคำซึ่งเจคอบ, น้องชายของนี้ไฟ, กล่าวแก่ผู้คนของนี้ไฟ, หลังจากมรณกรรมของนี้ไฟ:

๒ บัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า, เจคอบ, ตามความรับผิดชอบซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ภายใต้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ที่จะขยายงานในตำแหน่งของข้าพเจ้าด้วยความมีสติ, และเพื่อข้าพเจ้าอาจขจัดบาปของท่านออกจากอาคารนี้ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า ขึ้นมายัง พระวิหารวันนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะประกาศพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแก่ท่าน.

๓ และตัวท่านรู้ว่าจนบัดนี้ข้าพเจ้าขยันหมั่นเพียรในตำแหน่งแห่งการเรียกของข้าพเจ้า; แต่วันนี้ข้าพเจ้า ถูกถ่วงด้วยความปรารถนาและความกังวลมากเพื่อความผาสุกของจิตวิญญาณท่านยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าเคยมีมาจนบัดนี้.

๔ เพราะดูเถิด, จนถึงบัดนี้, ท่านเชื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า, ซึ่งข้าพเจ้าให้แก่ท่าน.

๕ แต่ดูเถิด, ท่านจงสดับฟังข้าพเจ้า, และจงรู้ว่าโดยความช่วยเหลือของพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกผู้ทรงเดชานุภาพทั้งหมด ข้าพเจ้าสามารถบอกท่านได้เกี่ยวกับความนึกคิด^๗ของท่าน, ว่าท่านเริ่มกระทำในบาปอย่างไร, ซึ่งบาปนั้นดูน่าชิงชังนักสำหรับข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, และน่าชิงชังต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๑๓ก ๒ นี. ๕:๑๖.
คพ. พระวิหาร, พระนิเวศน์ของพระเจ้า.
ข คพ. เรียก (การ), เรียกจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ (ได้รับ).

๑๓ก ๒ นี. ๕:๒๖.
๑๓ก คพ. ตำแหน่ง, หน้าที่, เจ้าหน้าที่.
ข คพ. ๑๐๗:๙๙-๑๐๐.
คพ. ผู้พิทักษ์, พิทักษ์ (สิ่งที่อยู่ในความ).

ค ๒ นี. ๙:๔๔.
๒ ๕ก แอลลิมา ๑๒:๓;
คพ. b:๑b.
คพ. พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสามพระองค์.

๖ แท้จริงแล้ว, มันทำให้จิต วิญญาณ ข้าพเจ้า เศร้าโศก และ ทำให้ ข้าพเจ้า เบื่อหน่าย หนัก ด้วย ความอาย ต่อ หน้า ที่ ประทับของพระผู้สร้างสรรค์ของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าต้องเป็นพยานแก่ท่านเกี่ยวกับความชั่วร้ายของใจท่าน.

๗ และมันทำให้ข้าพเจ้าเศร้าโศกด้วย ที่ ต้องใช้คำพูดอาทูลยิ่งนักเกี่ยวกับท่าน, ต่อหน้าภรรยาท่านและลูกท่าน, ซึ่งความรู้สึกของพวกเราหลายคนละเอียดอ่อน และบริสุทธิ์ทางเพศ และเปราะบางต่อ พระพิภักตร์พระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าพ้อพระทัยสำหรับพระผู้เป็นเจ้า;

๘ และข้าพเจ้าคิดว่าพวกเราขึ้นมาที่นี่เพื่อฟังพระวจนะที่น่าฟังพอใจของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, พระวจนะซึ่งรักษาจิตวิญญาณที่บาดเจ็บ.

๙ ดังนั้น, มันจึงนำทุกข์ใจต่อจิต วิญญาณ ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้า จะ ถูก บีบ คั้น, เนื่องจาก พระบัญชาอันเคร่งครัดซึ่งข้าพเจ้าได้รับมาจากพระผู้เป็นเจ้า, ให้ ตักเตือนท่านตามโทษานุโทษของท่าน, ทำให้บาดแผลของคน ที่บาดเจ็บอยู่แล้วใหญ่ขึ้น, แทนที่จะปลอบโยนและรักษาบาดแผลของพวกเขา; และคนที่ไม่ได้รับบาดเจ็บนั้น, แทนที่จะดื่มด่ำพระวจนะที่น่าฟังใจของพระผู้เป็นเจ้าก็มีกรีซมาคอยทิ่มแทงจิตวิญญาณ พวกเรา และทำให้ จิตใจอันเปราะบางของพวกเราบาดเจ็บ.

๑๐ แต่, ทั้งที่เป็นงานหนักอย่างใหญ่

หลวง, ข้าพเจ้าก็ต้องทำตามพระบัญชาอันเคร่งครัดของพระผู้เป็นเจ้า, และบอกท่านเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของท่าน, ต่อหน้าคนใจบริสุทธิ์, และคนที่ใจซอกซำ, และภายใต้การชำเลืองพระเนตรอันแหลมคมของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ.

๑๑ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงต้องบอกความจริงท่านตามความแฉ่งชัดแห่งพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า. เพราะเหตุนี้, ขณะที่ข้าพเจ้าทูลถามพระเจ้าอยู่นั้น, พระวจนะมาถึงข้าพเจ้าดังนี้, มีความว่า: เจคอบ, เจ้าจงเข้าไปในวิหารในวันพรุ่ง, และประกาศคำซึ่งเราจะให้เจ้าไปบอกคนพวกนี้.

๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, นี่คือนพระวจนะซึ่งข้าพเจ้าประกาศแก่ท่าน, คือหลายคนในพวกท่านเริ่มแสวงหาทอง, และเงิน, และแรมมีค่านานาชนิด, ซึ่งมีมากมายอย่างอุดมสมบูรณ์ที่สุด, ในแผ่นดินนี้, อันเป็นแผ่นดินแห่งคำสัญญาเพื่อท่านและพงศ์พันธุ์ของท่าน.

๑๓ และพระหัตถ์แห่งการอารักขา ทรงเยี่ยมพระสรวลมายังท่านอย่างพอพระทัยเป็นที่สุด, จนท่านได้รับความมั่งคั่งมากมาย; และเพราะบางคนในพวกท่านได้รับมากมายกว่าพี่น้องท่าน ท่านจึงทะนงตนด้วยความถือดีในใจท่าน, และชูคอและเซิดหน้าเพราะความสูงค่าราคาแพงของเสื้อผ้าอาภรณ์ท่าน, และข่มเหงพี่น้องท่านเพราะคิดว่าท่านดีกว่าพวกเขา.

<p>๗ ก คพ. ๑๒๑:๔๓. ข คมพ. คุณธรรม, พรหมจรรย์, อาณภาพ. ๘ ก แอลมา ๓๑:๕. ๑๐ ก คมพ. พระบัญญัติของ</p>	<p>พระผู้เป็นเจ้า. ๗ ๒ นี. ๓:๔๔. ๑๑ ก ๒ นี. ๒๕:๕; ๓๑:๒-๓. ๑๒ ก ๑ นี. ๑๘:๒๕;</p>	<p>อีล. ๖:๙-๑๑; อีเบียร์ ๑๐:๒๓. ๗ ๑ นี. ๒:๒๐. คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้. ๑๓ ก มอริ. ๘:๓๕-๓๙.</p>
---	---	--

๑๔ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, ท่านคิดว่าพระองค์ทรงแตกต่างให้ท่านในสิ่งนี้หรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย. แต่พระองค์ทรงกล่าวโทษท่าน, และหากท่านยังคงทำสิ่งเหล่านี้การพิพากษาของพระองค์ต้องมาสู่ท่านอย่างรวดเร็ว.

๑๕ ไอ้ขอให้พระองค์ทรงแสดงแก่ท่านว่าพระองค์ทรงทิ่มแทงท่านได้, และด้วยการฆ่าเลือดพระเนตรเพียงครั้งเดียวของพระองค์ พระองค์ทรงลงทัณฑ์ท่านให้ไปสู่ภัสสมรฐีได้!

๑๖ ไอ้ขอให้พระองค์ทรงจัดความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังนี้ไปจากท่าน. และ, ไอ้ขอให้ท่านฟังพระวจนะแห่งพระบัญญัติของพระองค์, และอย่าให้ความจองหอง^๑ของใจท่านนี้ทำลายจิตวิญญาณท่านเลย!

๑๗ จง คิด ว่า พี่น้อง ของ ท่าน เหมือนกับตัวท่าน, และจงสนิทสนมกับทุกคน และเพื่อแม่ด้วยทรัพย์สมบัติ^๒ของท่าน, เพื่อพวกเขา จะได้รั่วรอยเหมือนกับท่าน.

๑๘ แต่ ก่อน ที่ ท่าน จะ แสวงหา ความมั่งคั่ง^๓, ท่านจง แสวงหา อาณาจักร^๔ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๑๙ และหลังจากท่านได้รับความหวังในพระคริสต์แล้ว ท่านจะได้รับ ความมั่งคั่ง, หากท่านแสวงหามัน; และท่านจะแสวงหามันด้วยเจตนาที่ดี^๕—เพื่อห่อหุ้มคนเปลือยเปล่า, และเลี้ยงคนหิวโหย,

และให้อิสรแก่เชลย, และให้การบรรเทาทุกข์แก่ผู้ป่วยและคนทุกข์ยาก.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านเกี่ยวกับความจองหอง; และคนในพวกท่านที่ทำให้เพื่อนบ้านของท่านมีทุกข์, และข่มเหงเขาเพราะท่านจองหองในใจท่าน, ด้วยสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าของประทานให้ท่าน, ท่านจะว่าอย่างไรเล่าเกี่ยวกับเรื่องนี้?

๒๑ ท่านไม่คิดหรือว่าเรื่องเช่นนั้นน่าชิงชัง สำหรับ พระองค์ ผู้ทรง สร้าง เนื้อหนังทั้งปวง? และในสายพระเนตรของพระองค์สัปดาห์หนึ่งมีค่าเท่ากับอีกสัปดาห์หนึ่ง. และเนื้อหนังทั้งปวงมาจากผงธุลี; และเพื่อเจตนารมณ์เดียวกันนี้ พระองค์ทรงสร้างพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะรักษา พระบัญญัติ^๖ของพระองค์ และสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล.

๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าขอยุติการกล่าวแก่ท่านเกี่ยวกับความจองหอง. และหากไม่ใช่ เพราะข้าพเจ้า ต้อง กล่าว แก่ ท่าน เกี่ยวกับโทษานุโทษที่หยาบช้ากว่านี้, ใจข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเพราะท่าน.

๒๓ แต่พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทำให้ข้าพเจ้าทุกข์ใจเพราะโทษานุโทษที่หยาบช้ายิ่งนักของท่าน. เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้: คนเหล่านี้เริ่มพอกพูนในความชั่วช้าสามัญ; พวกเขาไม่เข้าใจพระคัมภีร์, เพราะพวกเขาพยายามหาข้อ

๑๖ก คมพ. จองหอง (ความ), ถืด (ความ), ล้าพอง (ความ).
๑๗ก คมพ. ท่าน, ทำทาน (การ); ความผาสุก.

๗ ๔ นี้. ๑:๓.
๑๘ก ๑ พกษ. ๓:๑๑-๑๓;
มาระโก ๑๐:๑๗-๒๓;
๒ นี้. ๒๖:๓๑;
คพ. ๖:๓.

คมพ. มั่งคั่ง (ความ).
๗ ลูกา ๑๒:๒๒-๓๑.
๑๙ก โมไซยาห์ ๔:๒๖.
๒๐ก คพ. ๑๑:๒๐;
อับรา. ๓:๒๕-๒๖.

แก้ตัวในเรื่อง อัน เป็นการผิด ประเวณี, เพราะเรื่องที่มีเขียนไว้เกี่ยวกับดาวิด, และ ซาโลมอนบุตรของท่าน.

๒๔ ดูเถิด, ดาวิดกับซาโลมอน มีภรรยา และอนุภรรยา มากจริง, ซึ่งสิ่งนี้ น่าชิงชัง สำหรับเรา, พระเจ้าตรัส.

๒๕ ดังนั้น, พระเจ้าตรัสดังนั้น, เรานำคน พวกนี้ออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ด้วยพลังแห่งแขนของเรา, เพื่อเราจะได้ ยกอิฐอันชอบธรรม ขึ้นจากเลือดเนื้อ เชื้อไขของโยเซฟไว้เพื่อเรา.

๒๖ ดังนั้น, เราพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะไม่ยอมให้คนพวกนี้ ทำเหมือนกับคนใน สมัยก่อน.

๒๗ ดังนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, จง ฟัง ข้าพเจ้า, และจงสดับฟังพระวจนะของ พระเจ้า : เพราะจะไม่มีชายใดในบรรดา พวกเจ้ามีภรรยาได้มากกว่าหนึ่ง คน; และ อนุภรณานั้นเล่าเขาจะไม่มีเลย;

๒๘ เพราะเรา, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า, ชื่นชมในความบริสุทธิ์ทางเพศ ของสตรี. และ การ ผิด ประเวณี เป็น สิ่ง น่า ชิงชัง สำหรับเรา; พระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนั้น.

๒๙ ดังนั้น, คนเหล่านี้จะรักษาบัญญัติ ของเรา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, มิฉะนั้น แผ่นดินจะถูกสาปแช่ง เพราะพวกเขา.

๓๐ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะหาก เราจะ, เลี้ยงพงศ์พันธุ์ ให้ทวีขึ้นเพื่อเรา,

เราจะบัญชาผู้คนของเรา; มิฉะนั้น พวก เขาจะสดับฟังเรื่องเหล่านี้.

๓๑ เพราะ ดูเถิด, เรา, พระเจ้า, เห็น โทมนัส, และได้ยิน เสียง ร่ำไห้ ของ ธิดา แห่งผู้คนของเราในแผ่นดินเยรูซาเล็ม, แท้จริงแล้ว, และในผืนแผ่นดินทั้งหมด ของผู้คนของเรา, เพราะความชั่วร้ายและ ความน่าชิงชังของสามีนาง.

๓๒ พระเจ้าจอมโยธาตรัส, และเราจะ ไม่ยอม, ให้ เสียง ร้อง ของ ธิดา ผู้ดงาม ของคนเหล่านี้, ซึ่งเรานำออกมาจากแผ่นดิน แห่งเยรูซาเล็ม, ขึ้นมาถึงเราเพื่อฟ้อง พวกผู้ชายแห่งผู้คนของเรา, พระเจ้าจอม โยธาตรัส.

๓๓ เพราะพวกเขาจะไม่นำธิดา แห่ง ผู้คนของเราไปเป็นเชลยเพราะความนุ่ม นวลของพวกนาง, มิฉะนั้นเราจะเยือน พวกเขาด้วยการสาปแช่งอันสาหัส, แม้ จนถึงความพินาศ; เพราะพวกเขาจะไม่ กระทำ การ ผิด ประเวณี, เหมือน คนใน สมัยก่อน, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๓๔ และบัดนี้ ดูเถิด, พี่น้อง ข้าพเจ้า, ท่านรู้ว่าพระบัญญัติเหล่านี้ ประทานให้ ลีไฮ, บิดาเรา; ดังนั้น, ท่านจึงรู้จัก พระ บัญญัติเหล่านี้มาก่อน; และท่านมาสู่การ กล่าวโทษรุนแรง; เพราะท่านทำสิ่งเหล่านี้มาแล้วซึ่งท่านไม่ควรทำ.

๓๕ ดูเถิด, ท่านทำความชั่วช้าสามานย์

๒๔ก ๑ พกษ. ๑๑:๑;
 นหมี. ๑๓:๒๕-๒๗.
 ข ๑ พกษ. ๑๑:๑-๓;
 เอสรา ๙:๑-๒;
 คพ. ๑๓๒:๓๘-๓๙.
 ๒๕ก ปฐก. ๔๙:๒๒-๒๖;
 อาโมส ๕:๕;

๒ นี้. ๓:๕;
 แอลมา ๒๖:๓๖.
 คมพ. ลีไฮ, บิดาของนีไฟ.
 ๒๗ก คพ. ๔๒:๒๒; ๔๙:๑๖.
 คมพ. แต่งงาน (การ),
 สมรส (การ).
 ๒๘ก คมพ. บริสุทธิ์ทางเพศ

(ความ).
 ๒๗ก อีเธอร์ ๒:๘-๑๒.
 ๓๐ก มสค. ๒:๑๕;
 คพ. ๑๓๒:๖๑-๖๖.
 ๓๓ก คมพ. ราชอาณาจักร; ผิดศีล
 ธรรมทางเพศ (การ).

ยิ่งกว่า "ชาวเลมัน, พี่น้องของเรา. ท่านทำให้ใจภรรยาผู้ละเอียดอ่อนของท่านชอกช้ำ, และสูญเสียความไว้วางใจจากลูก ๆ ของท่าน, เพราะตัวอย่างที่เลวของท่าน ต่อหน้าพวกเขา; และเสียงสะอื้นของใจพวกเขาขึ้นไปถึงพระผู้เป็นเจ้าเพื่อฟ้องท่าน. และเพราะความเคร่งครัดแห่งพระวาระของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งลงมาว่าท่าน, ใจหลายดวงจึงตาย, ด้วยถูกที่มแทงเป็นแผลลึก.

บทที่ ๓

ผู้มีใจบริสุทธิ์ได้รับพระวาระซึ่งแสดงความพอพระทัยของพระผู้เป็นเจ้า—ความชอบธรรมของชาวเลมันมีมากกว่าของชาวนีไฟ—เจคอบเตือนเกี่ยวกับการผิดประเวณี, กามตัณหา, และบาปทุกอย่าง. ประมาณ ๕๔๔-๕๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

แต่ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, เจคอบ, จะกล่าวแก่ท่านที่ใจบริสุทธิ์. จงมองพระผู้เป็นเจ้าด้วยจิตใจมั่นคง, และสวดอ้อนวอนพระองค์ ด้วยศรัทธา ยิ่ง, และพระองค์จะทรงปลอบประโลมท่านในความทุกข์ของท่าน, และพระองค์จะทรงวิงวอนแก่ต่างให้ท่าน, และทรงส่งความยุติธรรมลงมาถึงคนที่แสวงหาความพินาศให้ท่าน.

๒ โอ้ท่านทั้งปวงที่มีใจบริสุทธิ์, จงเงยหน้าขึ้นและรับพระวาระของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นที่น่าพอใจ, และจงดื่มคำความ

รักของพระองค์; เพราะท่านทำได้, ตลอดกาล, หากจิตใจท่านมั่นคง".

๓ แต่, วิบัติ, วิบัติ, แก่ท่านที่ไม่บริสุทธิ์ใจ, ที่สกปรกต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าในวันนี้; เพราะนอกจากท่านจะกลับใจแผ่นดินจะถูกสาปแช่งเพราะท่าน; และชาวเลมัน, ซึ่งไม่สกปรกเหมือนกับท่าน, กระนั้นก็ตามพวกเขาจะถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่งอันสาหัส, จะโยยท่านแม้จนถึงความพินาศ.

๔ และเวลามาถึงอย่างรวดเร็ว, ที่พวกเขาจะครอบครองแผ่นดินแห่งมรดกของท่านนอกจากท่านจะกลับใจ, และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำ "คนชอบธรรมออกจากบรรดาพวกท่าน.

๕ ดูเถิด, ชาวเลมันพี่น้องของท่าน, ผู้ที่ท่านเกลียดชังเพราะความสกปรกของพวกเขาและการสาปแช่งซึ่งมาสู่ผิวของพวกเขา, เป็นผู้ชอบธรรมยิ่งกว่าท่าน; เพราะพวกเขาไม่ลืมนิยามพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งประทานให้บรรพบุรุษของเรา—ว่าเขาเหล่านั้นจะมีภรรยาเดียว, และอนุภรรยา นั้นเล่า พวกเขาจะไม่มีเลย, และจะไม่มีการกระทำผิดประเวณีในบรรดาพวกเขา.

๖ และบัดนี้, พระบัญญัตินี้ พวกเขายึดถือที่จะรักษา; ดังนั้น, เพราะการยึดถือนี้, ในการรักษาพระบัญญัตินี้, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงไม่ทรงทำลายพวกเขา, แต่จะทรงเมตตาพวกเขา; และวันหนึ่งพวกเขาจะกลายเป็นผู้คนที่ได้รับพร.

<p>๓๕ก เจคอบ ๓:๕-๗. ๓ ๒ก แอลมา ๕๗:๒๖-๒๗. ๓ก คมพ. สกปรก (ความ).</p>	<p>๗ ๑ นี. ๑๒:๒๓. ๔ก ออมไน ๑:๕-๗, ๑๒-๑๓. ๕ก เจคอบ ๒:๓๕.</p>	<p>๖ก ๒ นี. ๔:๓, ๖-๗; อีล. ๑๕:๑๐-๑๓.</p>
--	---	--

๗ ดูเถิด, สามี่ของคนเหล่านั้นรักภรรยาของตน, และภรรยาของคนเหล่านั้นก็รักสามี่ตน; และสามี่และภรรยาของคนเหล่านั้นรักลูกของตน; และความไม่เชื่อของพวกเขาและความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อท่านจึงเป็นเพราะความชั่วช้าสามัญของบรรพบุรุษพวกเขา; ดังนั้น, ท่านดีกว่าเขาเพียงใด, ในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้สร้างผู้ยิ่งใหญ่ของท่าน?

๘ โอ้พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าเกรงว่านอกจากท่านจะกลับใจจากบาปของท่านแล้ว ผีพวกเขาจะขาวกว่าผีพวกท่าน, เมื่อท่านจะถูกนำไปอยู่ต่อหน้าพระราชบัลลังก์ของพระเจ้าเป็นเจ้าพร้อมกับพวกเขา.

๙ ดังนั้น, ข้าพเจ้าให้พระบัญญัติประการหนึ่งแก่ท่าน, ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้าคือ, ว่าท่านอย่าสยปรมาทพวกเขาอีกต่อไปเพราะความคล้ำของผีพวกเขา; ทั้งท่านอย่าสยปรมาทพวกเขาเพราะความสกปรกของพวกเขา; แต่ท่านจงระลึกถึงความสกปรกของตนเอง, และจงจำไว้ว่าความสกปรกของพวกเขาเกิดขึ้นเพราะบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๐ ดังนั้น, ท่านจงนึกถึงลูก ๆ ของท่าน, ว่าท่านทำให้ใจพวกเขาเศร้าโศกเพียงใดเพราะตัวอย่างที่ท่านทำไว้ต่อหน้าพวกเขา; และจงจำไว้, ด้วยว่า, เพราะความสกปรกของท่าน, ท่านจะนำลูก ๆ ไปสู่

ความพินาศ, และบาปของพวกเขาจะสู่มอยู่บนศิโรตม์ท่านในวันสุดท้าย.

๑๑ โอ้พี่น้องข้าพเจ้า, จง สดับ ฟัง คำข้าพเจ้า; จง ปลุกพลังของจิต วิญญาณท่าน; จง สะบัด ตัว เพื่อท่านจะได้ ตื่น" จาก การ หลับ หลอ แห่ง มรณะ; และ ปลดเปลื้อง ตนเอง จาก ความ เจ็บ ปวด แห่งนรก" เพื่อท่านจะไม่กลายเป็นเทพ" ของมาร, ที่จะถูกโยนไปในทะเลเพลิง และ กำมะถัน นั้น ซึ่ง เป็น ความ ตาย" ครั้งที่สอง.

๑๒ และบัดนี้, ข้าพเจ้า, เจคอบ, กล่าวแก่ผู้คนของนี้ไฟอีกหลายเรื่อง, โดยเตือนพวกเขาไม่ให้ผิด ประเวณี" และ กามตัณหา", และบาปทุกอย่าง, โดยบอกพวกเขาถึงผลอันน่าสะพรึงกลัวของมัน.

๑๓ และหนึ่งในร้อยการกระทำของคนเหล่านี้, ซึ่งบัดนี้เริ่มมีมาก, ไม่สามารถเขียนไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้"; แต่การกระทำหลายอย่างของพวกเขาจะเขียนไว้บนแผ่นจารึกที่ใหญ่กว่า, และการสงครามของพวกเขา, และการขัดแย้งของพวกเขา, และการปกครองของกษัตริย์แห่งพวกเขา.

๑๔ แผ่นจารึกเหล่านี้ เรียกว่า แผ่นจารึกของเจคอบ, และทำขึ้นด้วยมือของนี้ไฟ. และข้าพเจ้าขอยุติการกล่าวถ้อยเหล่านี้.

๗ก คมพ. ครอบครอง;
 ริก (ความ).
 ๑๐ก คมพ. เด็ก, ลูก.
 ๑๑ก แอสมา ๕:๖-๙.
 ข คมพ. นรก.

ค ๒ นี้. ๙:๘-๙.
 ง คมพ. ความตาย, ทาง
 วิญญาณ.
 ๑๒ก คมพ. ผิดประเวณี (การ).
 ข คมพ. ตัณหาราคะ;

ซัว, ชั่วร้าย (ความ).
 ๑๓ก ๑ นี้. ๑๙:๑-๔;
 เจคอบ ๑:๑-๔.

บทที่ ๔

ศาสตาศาพยากรณ์ทั้งปวงนมัสการพระบิดา
ในพระนามของพระคริสต์—การที่อับรา-
ฮัมถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชาเป็นไปในรูปแบบที่เหมือนกับพระเจ้าและพระ
บุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระองค์—
มนุษย์ควรคืนดีกับพระเจ้าโดยผ่าน
การชดใช้—ชาวยิวจะปฏิเสธศิลารากฐาน.
ประมาณ ๕๔๔-๔๓๑ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
ข้าพเจ้า, เจคอบ, โดยที่ให้คำแนะนำ
มากมายต่อผู้คนของข้าพเจ้าด้วยวาจา,
(และข้าพเจ้าไม่สามารถเขียน ถ้อยคำ
ของข้าพเจ้าไว้ได้นอกจากเพียงเล็กน้อย,
เพราะความลำบากในการจารึก ถ้อยคำ
ของเรานบนแผ่นจารึก) และเรารู้ว่าสิ่งที่
เราเขียนบนแผ่นจารึกต้องคงอยู่;

๒ แต่เรื่องอะไรก็ตามที่เราเขียนไว้บน
สิ่งอื่นนอกจากบนแผ่นจารึกย่อมเสื่อม
สภาพ และเลือนไป; แต่เราเขียนไว้ได้
บ้างบนแผ่นจารึก, ซึ่งจะให้ความรู้ระดับ
เล็กน้อย, แก่ลูกหลานเรา, และแก่พี่น้อง
ที่รักของเราด้วย, เกี่ยวกับเราหรือเกี่ยวกับ
บรรพบุรุษของพวกเขา—

๓ บัดนี้ในเรื่องนี้เราชื่นชมยินดี; และ
เราทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อจารึก
ถ้อยคำเหล่านี้บนแผ่นจารึก, โดยหวังว่า

พี่น้องที่รักของเราและลูกหลานเราจะรับ
ไว้ด้วยใจที่รู้คุณ, และอ่านเพื่อพวกเขาจะ
เรียนรู้ด้วยปีติและมีใช้ด้วยโทมนัส, และ
มีใช้ด้วยความดูหมิ่น, เกี่ยวกับบิดามารดา
แรกของตน.

๔ เพราะ, เพื่อเจตนาที่เราจึงเขียนเรื่อง
เหล่านี้ไว้, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าเรารู้ เรื่อง
พระคริสต์, และเรามีความหวังในรัศมี
ภาพของพระองค์หลายร้อยปีก่อนการ
เสด็จมาของพระองค์; และไม่เพียงตัว
เราที่มีความหวังในรัศมีภาพของพระองค์,
แต่ศาสตาศาพยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายที่
อยู่มาก่อนเราก็มีด้วย.

๕ ดูเถิด, พวกท่านเชื่อในพระคริสต์
และนมัสการพระบิดาในพระนามของ
พระองค์, และเรานมัสการพระบิดาใน
พระนามของพระองค์ด้วย. และด้วย
เจตนาที่เราจึงรักษา กฎของโมเสส,^๑
โดยมุ่งให้จิต วิญญาณของเราไปสู่
พระองค์; และเพื่อเหตุนี้ การรักษา กฎ
จึงทำให้ศักดิ์สิทธิ์สำหรับเราเพื่อ ความ
ชอบธรรม, แม้ดังที่เป็นมากับอับราฮัม
ในแดนทูร์กันดาร์ที่จะเชื่อฟังพระบัญชา
ของพระเจ้าในการถวายอิสอัคบุตร
ของท่าน, อันเป็นรูปแบบที่เหมือนกับ
พระเจ้าเป็นเจ้าและพระบุตรองค์เดียวที่
ถือกำเนิดจากพระองค์.

๖ ดังนั้น, เราค้นหา ศาสตาศาพยากรณ์,
และเรามีการเปิดเผยหลายเรื่อง และ

๔ ๘ก คมพ. พระเยซูคริสต์.
ข ลูกา ๒๔:๒๕-๒๗;
เจคอบ ๗:๑๑;
โมไซยาห์ ๑๓:๓๓-๓๕;
คพ. ๒๐:๒๖.
๕ก โมเสส ๕:๘.

๗ ๒ นี้. ๒๕:๒๔;
เจโรม ๑:๑๑;
โมไซยาห์ ๑๓:๒๗, ๓๐;
แอลมา ๒๕:๑๕-๑๖.
คมพ. กฎของโมเสส.
ค กพ. ๓:๒๔.

ง ปสุก. ๒๒:๑-๑๔;
ยอห์น ๓:๑๖-๑๘.
คมพ. องค์เดียวที่ถือ
กำเนิด.

วิญญาณแห่งการพยากรณ์; และโดยการมีพยาน^๖ทั้งหมดนี้เราจึงได้รับความหวัง, และศรัทธาของเราไม่สั่นคลอน, ถึงขนาดที่เราบัญญัติ^๗ได้จริงในพระนาม^๘ของพระเยซู และ ต้นไม้ พวกนี้ เชื่อ ฟัง เรา, หรือ ภูเขา, หรือคลื่นในทะเล.

๗ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของยังทรงแสดงให้เราเห็นความอ่อนแอ^๙ของเราเพื่อเราจะรู้ว่าโดยพระคุณของพระองค์, และพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมหาที่สุดมิได้ของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานมนุษย์, เราจึงมีพลังความสามารถทำสิ่งเหล่านี้.

๘ ดูเถิด, งานของพระเจ้าสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์. หัวงือกแห่งความลึกลับ^{๑๐}ของพระองค์สุดท้ายจะหยั่งถึง^{๑๑}; และเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะค้นพบทางของพระองค์ทั้งหมด. และหาได้มีใครรู้จัก^{๑๒}ทางของพระองค์ไม่นอกจากจะทรงเปิดเผยให้เขา; ดังนั้น, พี่น้องทั้งหลาย, อย่าได้ดูหมิ่นการเปิดเผยของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเลย.

๙ เพราะดูเถิด, โดยอำนาจพระวจนะ^{๑๓}ของพระองค์มนุษย์^{๑๔}จึงมาสู่พื้นพิภพ, ซึ่ง แผ่น ดิน โลก สร้างโดยอำนาจพระวจนะของพระองค์. ดังนั้น, หากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ทรงสามารถรับสั่งและโลก

เป็นขึ้นมา, และรับสั่งและมนุษย์สร้างขึ้นมา, โอแล้ว, เหตุใดจะไม่ทรงสามารถบัญชาแผ่นดินโลก^{๑๕}, หรือหัตถศิลป์จากพระหัตถ์ของพระองค์เหนือพื้นพิภพได้, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์เล่า?

๑๐ ดังนั้น, พี่น้องทั้งหลาย, จงอย่าพยายามให้คำปรึกษา^{๑๖}พระเจ้า, แต่จงรับคำปรึกษาจากพระหัตถ์ของพระองค์. เพราะดูเถิด, ตัวท่านเองรู้ว่าพระองค์ทรงให้คำปรึกษาด้วยพระปรีชาญาณ^{๑๗}, และด้วยความยุติธรรม, และด้วยพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้, เหนืองานทั้งหมดของพระองค์.

๑๑ ดังนั้น, พี่น้องที่รัก, จงคืนดีกับพระองค์ผ่านการชดใช้^{๑๘}ของพระคริสต์, พระบุตรองค์เดียว^{๑๙}ที่ถือกำเนิด^{๒๐}จากพระองค์, และท่านจะได้รับการฟื้นคืนชีวิต^{๒๑}, ตามพระพยานภาพของการฟื้นคืนชีวิตที่อยู่ในพระคริสต์, และกลายเป็นผลแรก^{๒๒}ของพระคริสต์ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, โดยมีศรัทธา, และได้รับความหวังอันบรรเจิดแห่งรัศมีภาพในพระองค์ก่อนที่พระองค์จะแสดงองค์ให้ประจักษ์^{๒๓}ในเนื้อหนัง.

๑๒ และบัดนี้, ท่านที่รัก, อย่าประหลาดใจที่ข้าพเจ้าบอกเรื่องเหล่านี้แก่ท่าน;

๖ก คมพ. คำพยากรณ์, พยากรณ์.
ข คมพ. พยาน.
ค คมพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ.
ง กิจการ ๓:๖-๑๖;
๓ นี. ๘:๑.
๗ก อีเชอร์ ๑๒:๒๗.
๘ก คพ. ๑๓:๑๐; ๗:๖:๑๑๔.
คมพ. ความลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

ข รีม. ๑๑:๓๓-๓๖.
ค ๑ ครี. ๒:๙-๑๖;
แอลมา ๒๖:๒๑-๒๒.
คมพ. ความรู้.
ง อสย. ๕๕:๘-๙.
๓ก มอริ. ๙:๑๗;
โมเสส ๑:๓๒.
ข คมพ. สร้าง (การ); มนุษย์, มนุษย์ทั้งหลาย.
ค ฮีล. ๑๒:๘-๑๗.
๑ก ๒ นี. ๙:๒๘-๒๙;

แอลมา ๓๗:๑๒, ๓๗;
คพ. ๓:๔, ๑๓.
ข คมพ. ผู้ทรงรู้แจ้ง;
ปัญญา.
๑ก คมพ. ชดใช้ (การ).
ข ฮบ. ๕:๙.
ค คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
ง โมไซยาห์ ๑๕:๒๑-๒๓;
๑๘:๙;
แอลมา ๔๐:๑๖-๒๑.

เพราะเหตุใดจึงไม่พูด^{๑๒}ถึงการชดใช้ของพระคริสต์, และเข้าถึงความรู้อันสมบูรณ์เกี่ยวกับพระองค์, และยังเข้าถึงความรู้เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตและโลกที่จะมาถึงเล่า?

๑๓ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ผู้ใดที่พยากรณ์, จงให้เขาพยากรณ์^{๑๓} เพื่อให้เกิดความเข้าใจของมนุษย์; เพราะพระวิญาณ^{๑๔} รับสั่ง ความจริง และไม่รับสั่งเท็จ. ดังนั้น, พระองค์รับสั่งถึงเรื่องดั่งที่มันเป็น^{๑๕} จริง, และถึงเรื่องดั่งที่มันจะเป็นจริง; ดังนั้น, เรื่องเหล่านี้จึงสำแดงประจักษ์แก่เราอย่างแจ่มชัด^{๑๖}, เพื่อความรอดของจิตวิญาณเรา. แต่ดูเถิด, เราไม่ได้เป็นพยานในเรื่องเหล่านี้แต่ลำพัง; เพราะพระผู้เป็นเจ้า^{๑๗} รับสั่งเรื่องเหล่านี้แก่ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณด้วย.

๑๔ แต่ดูเถิด, ขาวยิวเป็น คนดี^{๑๘} นั้น; และพวกเขาหมิ่น^{๑๙} ถ้อยคำแห่งความแจ่มชัด, และฆ่าศาสดาพยากรณ์, และแสวงหาสิ่งที่พวกเขาไม่สามารถเข้าใจได้. ดังนั้น, เพราะความมืดบอด^{๒๐} ของพวกเขา, ซึ่งความมืดบอดนั้นเกิดจากการมองข้ามเป้าหมาย, พวกเขาจึงจำเป็นต้องตก; เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงเอาความแจ่มชัดของพระองค์ไปจากพวกเขา, และทรงให้หลายสิ่งแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาไม่สามารถเข้าใจ^{๒๑} ได้, เพราะพวกเขาปรารถนาเช่นนั้น. และเพราะพวกเขาปรารถนาเช่น

นั้นพระผู้เป็นเจ้าจึงทรงทำเช่นนั้น, เพื่อพวกเขาจะสะดุดล้ม.

๑๕ และบัดนี้^{๒๒} ข้าพเจ้า, เจคอบ, พระวิญาณ ทรง นำ ข้าพเจ้า จนถึง การพยากรณ์; เพราะข้าพเจ้าสำเหนียกโดยการกระทำของพระวิญาณบริสุทธิ์ซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า, ว่าโดยการสะดุดล้ม^{๒๓} ของขาวยิวพวกเขาจะปฏิเสธ^{๒๔} ศีลา^{๒๕} ซึ่งบนนั้นพวกเขาอาจสร้างและมีรากฐานอันปลอดภัย.

๑๖ แต่ดูเถิด, ตามพระคัมภีร์, ศีลา^{๒๖} นั้นจะกลายเป็นรากฐาน^{๒๗} อันยิ่งใหญ่, และสุดท้าย, และมั่นคงเพียงรากฐานเดียว, ซึ่งบนนั้นขาวยิวจะสร้างได้.

๑๗ และบัดนี้, ท่านที่รักของข้าพเจ้า, เป็นไปได้อย่างไรที่คนเหล่านี้, หลังจากที่พวกเขาปฏิเสธรากฐานอันมั่นคงแล้ว, จะสร้าง^{๒๘} บนนั้นได้, เพื่อศิลานั้นจะเป็นศิลามุมเอกของพวกเขา?

๑๘ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะคลี่ความลับนี้^{๒๙} แก่ท่าน; หากข้าพเจ้าไม่หวั่นไหว, ด้วยวิธีใดก็ตาม, จากความมั่นคงของข้าพเจ้าในพระวิญาณ, และสะดุดล้มเพราะความกังวลที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านมากเกินไป.

บทที่ ๕

เจคอบยกนิทานสอนใจของซันส์เรื่องต้น มะกอก สวน และ มะกอก ป่า มา

๑๒ก ๒ นี. ๒๕:๒๖.
๑๓ก คมพ. พระวิญาณบริสุทธิ์; ความจริง.
ข คพ. ๙๓:๒๔.
ค แอลลิมา ๑๓:๒๓.
๑๔ก มธ. ๒๓:๓๗-๓๘;

๒ นี. ๒๕:๒.
ข ๒ ครี. ๑๑:๓; ๑ นี. ๑๙:๗;
๒ นี. ๓๓:๒.
ค อสย. ๔๔:๑๘; रि. ๑:๒๕.
ง ๒ นี. ๒๕:๑-๒.
๑๕ก อสย. ๘:๑๓-๑๕; ๑ ครี.

๑:๒๓; ๒ นี. ๑๘:๑๓-๑๕.
ข ๑ นี. ๑๐:๑๑.
ค คมพ. ศีลามุมเอก; ศีลา.
๑๖ก สดด. ๑๑๘:๒๒-๒๓.
ข อสย. ๒๘:๑๖; ยีล. ๕:๑๒.
๑๗ก มธ. ๑๙:๓๐; คพ. ๒๙:๓๐.

เล่า—มะกอก สอง อย่าง นี้ เปรียบได้กับ
อิสราเอลและคนต่างชาติ—การกระจาย
และการรวมกันของอิสราเอล
ทำนายไว้ล่วงหน้า—พาดพิงถึงชาวไนไฟ
กับชาวเลมัน และเชื้อสายทั้งหมดแห่ง
อิสราเอล—คนต่างชาติจะถูกตอ กิ่งกับ
อิสราเอล—ในที่สุดสวนองุ่นจะถูกเผา.
ประมาณ ๕๔๔-๕๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจำไม่ได้หรือว่า
เคยอ่านถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ซันส์^๑,
ซึ่งท่านกล่าวแก่เชื้อสายแห่งอิสราเอล, มี
ความว่า:

๒ จง สดับ ฟัง, โอ้ ท่าน เชื้อ สาย แห่ง
อิสราเอล, และจงฟังคำข้าพเจ้า, ศาสดา
พยากรณ์ของพระเจ้า.

๓ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้, เรา
จะเปรียบเจ้า, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล,^๒
เหมือนกับ ต้น มะกอก^๓ สวน, ซึ่ง ชาย ผู้
หนึ่งเอามาบำรุงเลี้ยงในสวนองุ่น^๔ ของ
เขา; และมันเติบโต, และแก่ลง, และ
เริ่มโทรม.

๔ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ
เจ้าของสวนองุ่นออกมา, และเขาเห็น
ว่า ต้น มะกอก ของ เขา เริ่ม โทรม; และ
เขาพูดว่า: เราจะลิดกิ่ง, และพรวนดิน
รอบโคนต้น, และบำรุงเลี้ยงมัน, เพื่อ
บางที่ มัน อาจ แตก กิ่ง อ่อน และงาม,
และไม่ตาย.

๕ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เขา

ลิดกิ่ง, และพรวนดินรอบโคนต้น, และ
บำรุงเลี้ยงมันตามถ้อยคำของเขา.

๖ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ หลัง
จาก นั้น หลาย วัน มัน เริ่ม แตก, กิ่ง อ่อน
และงามออกมาบ้าง; แต่ดูเถิด, ยอดใหญ่
ของมันเริ่มเน่า.

๗ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ
เจ้าของสวนองุ่นเห็นสิ่งนี้, และเขาพูด
กับคนใช้ของเขา: มันทำให้เราเศร้าโศกที่
เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้; ดังนั้น, จงไปหักกิ่ง
ของต้นมะกอกป่า^๕, และนำมาให้เราที่นี่;
และเราจะหักกิ่งใหญ่ ๆ เหล่านั้นซึ่งกำลัง
จะเริ่มเหี่ยว, และเราจะโยนมันเข้าไปใน
ไฟเพื่อมันจะถูกเผา.

๘ และ ดูเถิด, พระเจ้า แห่ง สวน องุ่น
ตรัส, เราเอากิ่งอ่อนและงามเหล่านี้ไป
เป็น อัน มาก, และเราจะ ตอ กิ่ง มัน เข้า
กับที่ใดก็ตามที่เราต้องการ; และมันหา
สำคัญไม่หากเป็นไปว่ารากของต้นนี้จะ
ตาย, เราจะเก็บรักษาผลของมันไว้ให้ตัว
เรา; ดังนั้น, เราจะเอากิ่งอ่อนและงาม
เหล่านี้ไป, และเราจะตอ กิ่ง มัน เข้า กับ ที่
ใดก็ตามที่เราต้องการ.

๙ เจ้าจงเอากิ่งของต้นมะกอกป่าไป,
และตอ กิ่ง, มันเข้าแทนที่^๖; และกิ่งเหล่านี้
ซึ่งเราหักออกเราจะโยนมันเข้าไปใน
ไฟและเผามัน, เพื่อมันจะไม่กิดขวางที่
ในสวนองุ่นของเรา.

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ
คนใช้ ของ พระเจ้า แห่ง สวน องุ่น ได้ ทำ

<p>๕ ๑ก คมพ. ซันส์. ๓ก อิสศ. ๓๖:๘. คมพ. อิสราเอล. ข รีม. ๑๑:๑๗-๒๔.</p>	<p>คมพ. ต้นมะกอก. ค คพ. ๑๐๑:๔๔. คมพ. สวนองุ่นของ พระเจ้า.</p>	<p>ง คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ). ๗ก รีม. ๑๑:๑๗, ๒๔. ๘ก รีม. ๑:๑๓.</p>
--	---	---

ตามพระดำรัสของพระเจ้าแห่งสวนองุ่น, และต่อกิ่งของต้นมะกอกป่า”.

๑๑ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงให้พรวนดินรอบโคนต้น, และลิดกิ่ง, และบำรุงเลี้ยง, โดยตรัสกับคนใช้ของพระองค์ว่า: มันทำให้เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้; ดังนั้น, เพื่อเราอาจจะเก็บรักษารากของมันไว้ไม่ให้ตาย, เพื่อเราจะได้เก็บรักษามันไว้ให้ตัวเรา, เราจึงทำสิ่งนี้.

๑๒ ดังนั้น, จงไปทำงานของเจ้า; จงเฝ้าดูต้นไม้, และบำรุงเลี้ยงมัน, ตามถ้อยคำของเรา.

๑๓ และเราจะนำ”กิ่งเหล่านี้”ไปไว้ท้ายสวนองุ่นของเรา, ที่ใดก็ตาม ซึ่งเราต้องการ, มันหาสำคัญแก่เจ้าไม่; และเราทำดังนี้เพื่อเราจะได้เก็บรักษากิ่งเดิมของต้นไม้ไว้ให้ตัวเรา; และ, เพื่อเราจะได้เก็บผลของมันไว้ให้ตัวเรา, เมื่อฤดูกาลหน้าด้วย; เพราะมันทำให้เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียไม้ต้นนี้และผลของมัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นเสด็จไปตามทางของพระองค์, และทรงช้อนกิ่งเดิมของต้นมะกอกสวนไว้ท้ายสวนองุ่น, บางกิ่งทรงไว้ที่หนึ่งและบางกิ่งทรงไว้ที่หนึ่ง, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเวลาผ่านไปนาน, และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์: มาเถิด, ให้เราลงไปสวนองุ่น, เพื่อเราจะทำงานกันสวนองุ่น.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น, และคนใช้ด้วย, ลงไปทำงานในสวนองุ่น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนใช้ทูลนายของเขา: ดูกิจ, ทอดพระเนตรตรงนี้; ขอพระองค์ทอดพระเนตรไม้ต้นนี้เถิด.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทอดพระเนตรและทรงเห็นต้นไม้ซึ่งมีกิ่งมะกอกป่าต่อไว้; และมันได้งอกออกมาและเริ่มออกผลแล้ว. และพระองค์ทรงเห็นว่าไม้ต้นนั้นดี; และผลของมันเหมือนกับผลของต้นเดิม.

๑๘ และพระองค์ตรัสกับคนใช้: ดูกิจ, กิ่งของต้นป่ารับเอาความชื่นจากรากของต้น, จนรากนั้นเกิดความแข็งแรงมาก; และเพราะรากของมันมีความแข็งแรงมากกิ่งป่าจึงออกเป็นผลสวน. บัดนี้, หากเราทั้งสองไม่ได้นำกิ่งเหล่านี้มาต่อเข้าไว้, ต้นของมันคงจะตาย, และบัดนี้, ดูกิจ, เราจะได้เก็บผล, ที่เกิดจากมันไว้ให้มาก; และผลของมันเราจะเก็บไว้เพื่อฤดูกาลหน้าเพื่อตัวเราเอง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้: มาเถิด, ให้เราทั้งสองไปที่ท้ายสวนองุ่น, และดูว่ากิ่งเดิมของต้นออกผลมากขึ้น เช่นกันหรือไม่, เพื่อเราจะได้เก็บผลของมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, เพื่อตัวเราเอง.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไปยังที่ซึ่งผู้เป็นนายได้ช้อนกิ่งเดิมของต้นไว้, และพระองค์ตรัสกับคนใช้: จงดูสิ่งเหล่านี้; และเขาเห็นต้น

แรก ที่ได้ออกผลมาก; และเขาเห็นด้วยว่ามันดี. และพระองค์ตรัสกับคนใช้: จงเก็บผลของมัน, และเก็บไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, เพื่อเราจะเก็บรักษาไว้ให้ตัวเราเอง; เพราะดูเถิด, พระองค์ตรัส, เราบำรุงเลี้ยงมันมาเป็นเวลานานเพียงนี้, และมันออกผลให้มาก.

๒๑ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือคนใช้ กล่าว แก่ นาย ของ เขา: เหตุใดพระองค์จึงเสด็จมาปลูกไม้ต้นนี้, หรือกิ่งนี้ของต้นไม้ที่นี้? เพราะดูเถิด, มันเป็นดินเลวที่สุดในบรรดาที่ดินทั้งหมดแห่งสวนองุ่นของพระองค์.

๒๒ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับเขา: อย่าให้คำปรึกษาแก่เรา; เรารู้ว่ามันเป็นดินเลว; ดังนั้น, เราจึงกล่าวแก่เจ้าว่า, เราบำรุงเลี้ยงมันมานานถึงเพียงนี้, และเจ้าเห็นแล้วว่ามันออกผลให้มาก.

๒๓ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นรับสั่ง กับ คนใช้ของพระองค์: ดู นี่ สิ; ดูเถิดเราปลูกอีก กิ่ง ของ ต้น ไร่ ด้วย; และ เจ้า รู้ว่าที่ ดิน ตรง นี้ เลวกว่า แห่ง แรก. แต่, จง ดู ต้น ไม้ เถิด. เราบำรุงเลี้ยง มัน มา เป็น เวลานาน เพียง นี้, และ มัน ออก ผล มาก; ฉะนั้น, จง รวบรวม ผล, และ เก็บ มัน ไว้ เพื่อ ฤดูกาล หน้า, เพื่อ เรา จะ เก็บ รักษา มัน ไว้ ให้ ตัว เรา เอง.

๒๔ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของ

พระองค์อีก: ดู นี่ สิ, และ จง ดู กิ่ง อีก กิ่ง หนึ่ง, ซึ่ง เรา ปลูก ไร่ ด้วย; จง ดู สิ ว่า เรา บำรุง เลี้ยง มัน ด้วย, และ มัน ออก ผล.

๒๕ และพระองค์ตรัสกับคนใช้: ดู นี่ สิ และ จง ดู ต้น สุด ท้าย. ดู เถิด, ต้น นี้ เรา ปลูก ไร่ ใน ตรง ดิน ดี; และ เรา บำรุง เลี้ยง มัน มา เป็น เวลานาน เพียง นี้, และ เพียง ส่วน หนึ่ง ของ ต้น ที่ ออก เป็น ผล สวน, และ ส่วน อื่น ของ ต้น ที่ ออก เป็น ผล ไร่; ดู เถิด, เรา บำรุง เลี้ยง ไม้ ต้น นี้ มา เหมือน กับ ต้น อื่น ๆ.

๒๖ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้: จง หัก กิ่ง ที่ ไม่ ออก ผล ดี, และ โยน เข้า ไป ใน ไฟ เถิด.

๒๗ แต่ดูเถิด, คนใช้ ทูล พระองค์: ขอให้ เรา ลิด กิ่ง, และ ช่วย กัน พรวน ดิน รอบ โคน ต้น, และ บำรุง เลี้ยง มัน ต่อ ไป อีก สัก หน่อย, เพื่อ มัน อาจ จะ ออก ผล ดี ให้ พระองค์, เพื่อ พระองค์ จะ ทรง เก็บ มัน ไว้ เพื่อ ฤดูกาล หน้า ได้.

๒๘ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าแห่งสวนองุ่น และ คนใช้ ของ พระเจ้า แห่ง สวน องุ่น บำรุง เลี้ยง ผล ทั้งหมด ของ สวน องุ่น แห่ง นี้.

๒๙ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือเวลาผ่านไปนาน, และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ ของพระองค์: มาเถิด, ให้เราลงไป ในสวนองุ่น, เพื่อเราจะทำงานในสวนองุ่นกันอีก. เพราะดูเถิด, เวลา ใกล้เคียงเข้ามาแล้ว, และที่สุด จะมาถึงในไม่

๒๐ ก เจกอบ ๕:๓๙.
๒๔ ก อสค. ๑๗:๒๒-๒๔;
แอลมา ๑๖:๑๗;
๓ นี. ๑๕:๒๑-๒๔.
๒๕ ก ๑ นี. ๒:๒๐.

๗ ๓ นี. ๑๐:๑๒-๑๓.
๒๖ ก มธ. ๗:๑๕-๒๐;
แอลมา ๕:๓๖;
คพ. ๙๗:๗.
๒๙ ก คพ. ๑๐๑:๕๕; ๑๐๓:๒๑.

๗ คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย.
ค ๒ นี. ๓๐:๑๐;
เจกอบ ๖:๒.

ช้า; ดังนั้น, เราต้องเก็บผลไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, ให้ตัวเราเอง.

๓๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นและคนใช้ลงไปในส่วนองุ่น; และพวกท่านมาถึงต้นที่กิ่งเดิมของมันถูกหักไป, และต่อกิ่งป่าไว้; และดูเถิดผลนาขชนิด^{๓๐ก}ย้อยระย้าอยู่ที่ต้น.

๓๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงชิมผลนั้น, ทุกชนิดตามจำนวนของมัน. และ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัส: ดูเถิด, เราทั้งสองบำรุงเลี้ยงไม้ต้นนี้มาเป็นเวลานานถึงเพียงนี้, และเราเก็บผลไว้มากเพื่อฤดูกาลหน้า.

๓๒ แต่ ดูเถิด, ครั้ง นี้ มันออกผลมาก, และไม่มี ดีเลยสักผล. และ ดูเถิด, มีผลเลวทุกชนิด; และไม้ต้นนี้หามีประโยชน์แก่เราไม่, ทั้งที่ เราลงแรงไป สิ้น; และ บัดนี้ มันทำให้เราเศร้าโศกที่จะสูญเสียไม้ต้นนี้ไป.

๓๓ และ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้: เรา ทั้ง สอง จะ ทำอะไร กับ ต้นไม้เล่า, เพื่อเราจะเก็บรักษาผลดีของมันไว้ให้ตัวเราเองอีก?

๓๔ และ คนใช้ ทูล นาย ของ เขา: ทรง ดูเถิด, เพราะ พระองค์ ทรง เอา กิ่ง ต้นมะกอกป่าต่อไว้มันจึงบำรุงเลี้ยงราก, ทำให้มันมีชีวิตรอดและมันไม่ตาย; ดังนั้นพระองค์ทรงเห็นว่ามันยังดีอยู่.

๓๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์: ไม้ต้นนี้หามีประโยชน์แก่เรา

ไม่, และรากของมันหามีประโยชน์แก่เราไม่ตราบเท่าที่มันจะออกผลชั่ว.

๓๖ กระนั้นก็ตาม, เราเรียนรู้ว่ารากนั้นดี, และเพื่อจุดประสงค์ของเราเองเราจึงเก็บรักษามันไว้; และเพราะมันแข็งแรงมากมันจึงออกผลดี, จากกิ่งป่า, มาจนบัดนี้.

๓๗ แต่ ดูเถิด, กิ่ง ป่า เต็มโต และ เบียดเบียน ราก ของ มัน; และ เพราะ กิ่ง ป่า มีพลังเหนือรากของมันมันจึงออกผลชั่วมามาก; และ เพราะ มัน ออกผล ชั่ว มาก เจ้าจึงเห็นว่ามันเริ่มเฉา; และ ใน ไม้ ชั่ว มัน จะ ไม่ ออกผล, จน มัน จะ ถูก โยน เข้า ไป ใน ไฟ, นอกจาก เรา จะ ทำ บาง สิ่ง สำหรับ มัน เพื่อปกป้องรักษามันไว้.

๓๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้ของพระองค์: ให้ เรา ลง ไป ท้าย สวน องุ่น กันเถิด, และ ดู ว่า กิ่ง เดิม ออกผล ชั่ว ด้วย หรือ ไม่.

๓๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พวกท่านลงไปที่ย้ายสวนองุ่น. และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พวกท่าน เห็น ว่า ผล ของ กิ่ง เดิม เน่า เสีย ไป ด้วย; แท้จริงแล้ว, ผล ของ กิ่ง แรก^{๓๙ก} และ กิ่ง ที่ สอง และ กิ่ง สุด ท้าย ด้วย; และ มัน เน่า เสีย ไป ทั้งหมด.

๔๐ และ ผล ป่า^{๓๙ข} ของ กิ่ง สุด ท้าย มี พลังเหนือสวนของต้นที่ออกผลดี, แม้จนกิ่งเหี่ยวเฉาและตาย.

๔๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงกันแสง, และ ตรัสกับคนใช้: เราจะทำอะไร^{๔๑ก}ให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ?

๓๐ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๓๒ก จส—ป ๑:๑๙.

๓๗ก คพ. ๔๕:๒๕-๓๐.
๓๙ก เจคอบ ๕:๒๐, ๒๓, ๒๕.
๔๐ก มธธ. ๖:๖-๑๕.

๔๑ก ๒ นี. ๒๖:๒๔.

๔๒ ดูเถิด, เรารู้ว่าผลทั้งหมดของสวนองุ่น, เน่าเสียไป, นอกจากพวกนี้. และบัดนี้พวกนี้ซึ่งครั้งหนึ่งออกผลดีก็เน่าเสียไปด้วย; และบัดนี้ไม้ทุกต้นในสวนองุ่นของเราไร้ประโยชน์เว้นแต่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ.

๔๓ และดูเถิดบรรดากิ่งสุดท้ายนี้, ซึ่งกิ่งของมันเหี่ยวเฉา, เราได้ปลูกไว้ตรงดินดี; แท้จริงแล้ว, แม้เลิศเลอสำหรับเราเหนือส่วนอื่นทั้งหมดในที่ดินอันเป็นสวนองุ่นของเรา.

๔๔ และเจ้าเห็นแล้วว่าเราโค่นต้นซึ่งกีดขวาง^๑ที่ที่ดินแห่งนี้ลงด้วย, เพื่อเราจะปลูกต้นนี้ลงแทนที่มัน.

๔๕ และเจ้าเห็นแล้วว่า ส่วนหนึ่งของมันออกผลดี, และอีกส่วนหนึ่งของมันออกผลป่า; และเพราะเราไม่ได้หักกิ่งของมันและโยนเข้าไปในไฟ, ดูเถิด, มันจึงมีพลังเหนือกิ่งดีจนมันเหี่ยวเฉา.

๔๖ และบัดนี้, ดูเถิด, ทั้งที่เราทั้งสองเอาใจใส่สวนองุ่นของเราทุกอย่าง, ต้นไม้ในสวนยังเน่าเสีย, จนไม่ออกผลดี; และเราหวังจะปกปักรักษาต้นไม้เหล่านี้ไว้, เพื่อเก็บผลของมันไว้เพื่อฤดูกาลหน้า, ให้ตัวเราเอง. แต่, ดูเถิด, มันกลับเป็นเหมือนต้นมะกอกป่า, และมันไม่มีค่าเลยนอกจากจะถูกโค่น^๒และโยนเข้าไปในไฟ; และมันทำให้เราเศร้าโศกที่สูญเสียต้นไม้เหล่านี้.

๔๗ แต่เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ? เรายังมือของ

เรา, จนไม่บำรุงเลี้ยงมันหรือ? เปล่าเลย, เราบำรุงเลี้ยงมันมา, และเราพรวนดินรอบโคนต้น, และเราลิดกิ่งมัน, และเราใส่ปุ๋ยให้มัน; และเรายื่นมือ^๓ของเราออกไปเกือบตลอดวัน, และวันเวลาสุดท้าย^๔มาใกล้แล้ว. และมันทำให้เราเศร้าโศกที่จะโค่นต้นไม้ทุกต้นในสวนองุ่นของเรา, และโยนเข้าไปในไฟเพื่อมันจะถูกเผาไหม้. ใครเล่าทำให้สวนองุ่นของเราเสียหาย?

๔๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ คนใช้ทูลนายของเขา: มิใช่ความสูงของต้นไม้ในสวนองุ่นของพระองค์หรือ—กิ่งของมันมีพลังเหนือรากดีมิใช่หรือ? และเพราะกิ่งมีพลังเหนือรากของมัน, ดูเถิดมันจึงโตเร็วเกินกำลังของราก, ตัวมันเองก็เริ่มแข็งแรง. ดูเถิด, ข้าพระองค์ทูล, ว่านี่มิใช่สาเหตุที่ต้นไม้ในสวนองุ่นของพระองค์เน่าเสียไปหรือ?

๔๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับคนใช้: ให้เราไปโค่นต้นไม้ในสวนองุ่นกันและโยนมันเข้าไปในไฟเถิด, เพื่อมันจะไม่กีดขวางที่ดินในสวนองุ่นของเรา, เพราะเราทำแล้วทุกอย่าง. เราจะทำอะไรให้สวนองุ่นของเราได้มากไปกว่านี้หรือ?

๕๐ แต่, ดูเถิด, คนใช้ทูลพระเจ้าแห่งสวนองุ่น: ขอทรงเว้นมันไว้ก็^๕สักหน่อยเถิด.

๕๑ และพระเจ้าตรัส: แท้จริงแล้ว, เราจะเว้นมันไว้ก็สักหน่อย, เพราะมันทำให้

๔๓ก ๒ นี. ๑:๕.
๔๔ก อีเธอร์ ๑๓:๒๐-๒๑.
๔๖ก ๓ นี. ๒๗:๑๑.

๔๗ก ๒ นี. ๒๘:๓๒;
เจคอบ ๖:๔.
ข คมพ. โลก—การสิ้นสุด

ของโลก.
๕๐ก เจคอบ ๕:๒๗.

เราเศร้าโศกที่เราจะสูญเสียต้นไม้ในสวน
องุ่นของเรา.

๕๒ ดังนั้น, ให้เราทั้งสองเอากิ่ง' ของไม้
เหล่านี้ซึ่งเราปลูกไว้ท้ายสวนองุ่นของเรา,
และให้เราทั้งสองต่อกิ่งมันเข้ากับต้นที่
มันเติบโตมาแต่เดิม; และให้เราทั้งสอง
หักกิ่งเหล่านี้'นออกจากต้นซึ่งผลของมัน
ขมที่สุด, และเอากิ่งเดิมของไม้มาต่อตา
แทนที่มัน.

๕๓ และเราจะทำการนี้เพื่อต้นไม้จะไม่
ตาย, เพื่อ, เราจะรักษารากของมันไว้ให้ตัว
เราเพื่อจุดประสงค์ของเราเอง.

๕๔ และ, ดูเถิด, รากของ กิ่ง เดิม ของ
ต้นไม้ ซึ่งเรา ปลูกไว้ ในที่ใด ก็ตามที่ เรา
ต้องการ ยัง เป็น อยู่; ดังนั้น, เพื่อ เรา จะ
รักษามันไว้ด้วยเพื่อจุดประสงค์ของเรา
เอง, เราจึงจะเอากิ่งไม้ต้นนี้มา, และเรา
จะต่อกิ่งมันเข้ากับกิ่งเดิม. แท้จริงแล้ว,
เราจะต่อกิ่งมันเข้ากับกิ่งต้นแม่ของมัน,
เพื่อเราจะรักษารากไว้ให้ตัวเราเองด้วย,
เพื่อว่าเมื่อมันแข็งแรงพอมันอาจจะออก
ผลดีให้เรา, และเรายังจะมีความพึงพอใจ
ผลในสวนองุ่นของเรา.

๕๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
ท่านนำกิ่งจากต้นเดิม ซึ่ง กลายเป็นต้น
ป่าไปแล้ว, และต่อกิ่งเข้ากับต้นเดิม, ซึ่ง
กลายเป็นต้นป่าไปแล้วด้วย.

๕๖ และพวกท่านนำกิ่งจากต้นเดิมซึ่ง
ได้กลายเป็นต้นป่าไปแล้ว, และต่อกิ่งเข้า
กับต้นแม่ของมันด้วย.

๕๗ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับ
คนใช้ ของ พระองค์: อย่า หัก กิ่ง ป่า ออก

จากต้นไม้เลย, นอกจากกิ่งเหล่านั้นที่ขม
ที่สุด; และเจ้าจงต่อกิ่งเข้ากับต้นไม้ที่ว่านี้
ตามที่เรากล่าว.

๕๘ และ เรา จะ บำรุง เลี้ยง ต้นไม้ ของ
สวนองุ่น กัน อีก, และเราทั้งสองจะเล็ม
กิ่งของมัน; และเราทั้งสองจะหักกิ่งที่ไม่
ออกผลเหล่านั้น, ซึ่งต้องตาย, และโยน
เข้าไปในไฟ.

๕๙ และเราทำการนี้, เพื่อรากของมัน
อาจจะ แข็ง แรง เพราะ ความ ดี ของ มัน;
และเพราะการเปลี่ยนกิ่ง, จนความดีจะ
ชนะความชั่ว,

๖๐ และเพราะว่าเรารักษากิ่งเดิมและ
รากของมันไว้, และเราเอา กิ่ง เดิม ต่อ
กิ่งเข้ากับต้นแม่ของมันอีก, และรักษา
รากของ ต้น แม่ไว้, เพื่อ, ต้นไม้ใน สวน
องุ่น ของ เรา อาจ จะ ออก ผล ดี อีก; และ
เพื่อเราอาจเกิดปีดีอีกด้วยผลจาก สวน
องุ่นของเรา, และ, เพื่อเราอาจจะชื่นชม
ยินดีอย่างยิ่งที่เรารักษา ราก และ กิ่ง และ
ผลแรกไว้—

๖๑ ดังนั้น, ไปเถิด, และเรียกพวกคนใช้"
มา, เพื่อเราทั้งหลายจะทำงาน "อย่างขยัน
หมั่นเพียรในสวนองุ่นด้วยสุดกำลังของ
เรา, เพื่อเราจะเตรียมทางกัน, เพื่อเราจะ
นำผลเดิมออกอีก, ซึ่งผลเดิมนั้นดีและมี
ค่าที่สุดเหนือผลอื่นใดทั้งสิ้น.

๖๒ ดังนั้น, ให้เราทั้งหลายไปกันเถิดและ
ทำงานของเราด้วยเรี่ยวแรงครั้งสุดท้ายนี้,
เพราะดูเถิดวันเวลาสุดท้ายมาใกล้แล้ว,
และนี่เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะลิดกิ่งสวน
องุ่นของเรา.

๖๓ จงตอกิ่ง; จงเริ่มที่กิ่งสุดท้าย^๑ เพื่อมันจะได้เป็นกิ่งแรก, และเพื่อกิ่งแรกจะเป็นกิ่งสุดท้าย, และจงพรวนดินรอบโคนต้น, ทั้งแก่และอ่อน, กิ่งแรกและกิ่งสุดท้าย, และกิ่งสุดท้ายและกิ่งแรก, เพื่อทั้งหมดจะได้รับการบำรุงเลี้ยงอีกเป็นครั้งสุดท้าย.

๖๔ ดังนั้น, จงพรวนดินรอบโคนต้น, และลิดกิ่ง, และใส่ปุ๋ยให้มันอีก, เป็นครั้งสุดท้าย, เพราะวันเวลาสุดท้ายใกล้เข้ามาแล้ว. และหากจะเป็นไปว่ากิ่งเหล่านี้ที่ต่อไว้ครั้งสุดท้ายจะเติบโต, และออกผลเดิม, จากนั้นเจ้าจงเตรียมทางไว้ให้มัน, เพื่อมันจะเติบโต.

๖๕ และขณะที่มันเริ่มเติบโตเจ้าจงตัดกิ่งที่ออกผลขม, ตามความแข็งแรงของกิ่งดีและขนาดของมัน; และเจ้าอย่าตัด กิ่งเลวของมันออกในคราวเดียวกัน, เกลือก รากของมันจะแข็งแรงเกินไปสำหรับกิ่งต่อ, และกิ่งต่อจะตาย, และเราจะสูญเสียต้นไม้อันในสวนองุ่นของเรา.

๖๖ เพราะมันทำให้เราเศร้าโศกที่จะสูญเสียต้นไม้อันในสวนองุ่นของเรา; ดังนั้นเจ้าจงตัด กิ่งเลวออกถึงขนาดที่กิ่งดีจะได้เติบโต, เพื่อ ราก และ ยอดจะได้มีกำลังเท่ากัน, จน กิ่งดีจะมีพลังเหนือกิ่งเลว, และกิ่งเลวจะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ, เพื่อมันจะไม่กีดขวางที่ดินในสวนองุ่นของเรา; และเราจะกวาดกิ่งเลวออกจากสวนองุ่นของเราดังนี้.

๖๗ และกิ่งของต้นเดิมเราจะต่อเข้ากับต้นเดิมอีก;

๖๘ และกิ่งของต้นเดิมเราจะต่อกับกิ่งเดิมของต้น; และดังนั้นเราจะเอามันมารวมกันอีก, เพื่อมันจะออกผลเดิม, และจะเป็นหนึ่งเดียวกัน.

๖๙ และกิ่งเลวจะถูกโยนทิ้ง^๒, แท้จริงแล้ว, แม้พ้นจากที่ดินทั้งหมดในสวนองุ่นของเรา; เพราะดูเถิด, เราจะลิดกิ่งสวนองุ่นของเราครั้งนี้เพียงครั้งเดียว.

๗๐ และเหตุการณ์^๓ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงส่งคนใช้^๔ ของพระองค์ไป; และคนใช้ออกไปทำดังที่พระเจ้าทรงบัญชาเขา, และพาคคนใช้คนอื่น ๆ มา; และพวกเขาไม่ก้มหน้า.

๗๑ และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นตรัสกับพวกเขา : ไปเถิด, และทำงาน^๕ ในสวนองุ่น, ด้วยสุดกำลังของเจ้า. เพราะดูเถิด, นี่เป็นครั้งสุดท้าย ที่เราจะบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเรา; เพราะวันเวลาสุดท้ายอยู่แค่เอื้อม, และฤดูกาลมาถึงอย่างรวดเร็ว; และหากเจ้าทำงานด้วยสุดกำลังของเจ้ากับเราแล้วเจ้าจะมีปีติ^๖ ในผลซึ่งเราจะเก็บไว้ให้ตัวเราเพื่อเวลาที่จะมาถึงในไม่ช้า.

๗๒ และ เหตุการณ์^๗ ได้บังเกิดขึ้น คือพวกคนใช้^๘ ไปทำงานด้วยสุดกำลังวังชาของพวกเขา; และพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทรงทำงาน กับพวกเขาด้วย; และพวกเขาเชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้าแห่งสวนองุ่นทุกสิ่ง.

๖๓ก ๑ นี. ๑๓:๔๒;
อีเธอร์ ๑๓:๑๐-๑๒.
๖๕ก คพ. ๘๖:๖-๗.
๖๗ก ๑ นี. ๒๒:๑๕-๑๗, ๒๓;

๒ นี. ๓๐:๙-๑๐.
๗๐ก คพ. ๑๐๑:๕๕; ๑๐๓:๒๑.
๗ ๑ นี. ๑๔:๑๒.
๗๑ก มธ. ๒๑:๒๘; เจคอบ

๖:๒-๓; คพ. ๓๓:๓-๔.
๗๒ข คพ. ๓๙:๑๗;
๔๓:๒๘-๓๐.
ค คพ. ๑๘:๑๐-๑๖.

๗๓ และผลเดิม เริ่มมีอยู่ในสวนองุ่น
อีก; และกิ่งเดิมเริ่มเติบโตและงอกงาม
อย่างยิ่ง; และกิ่งป่าเริ่มถูกหักออกและ
ถูกโยนทิ้ง; และคนเหล่านั้นได้รักษาราก
และยอดของมันไว้ให้เท่ากัน, ตามความ
แข็งแรงของมัน.

๗๔ และพวกเขาทำงาน, ด้วย ความ
ขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถดังนี้,
ตามพระบัญชาของพระเจ้า แห่ง สวน
องุ่น, แม้จน กิ่ง เลว ถูกโยนทิ้ง ไป นอก
สวนองุ่น, และพระเจ้าได้ทรงเก็บรักษา
ไว้ให้พระองค์เองจนต้นไม้กลายเป็นผล
เดิม อีก; และมัน กลายเป็น เหมือน ต้น
เดียวกัน^๑, และผลเท่ากัน; และพระเจ้า
แห่ง สวน องุ่น ทรง เก็บ รักษา ผล เดิม ไว้
ให้พระองค์เอง, ซึ่งผลนั้นมีค่าที่สุดต่อ
พระองค์มาตั้งแต่ต้น.

๗๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ
เมื่อพระเจ้า แห่ง สวน องุ่น ทรง เห็น ว่า
ผลของพระองค์ดี, และเห็นว่าสวนองุ่น
ของพระองค์ไม่เน่าเสียอีกต่อไป แล้ว,
พระองค์ทรงเรียกคนใช้ของพระองค์ขึ้น
มา, และกล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด, เพราะ
เราทั้งหลายบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเรา
เป็นครั้งสุดท้าย; และเจ้าเห็นแล้วว่าเรา
ทำไป ตาม ความ ประสงค์ ของ เรา; และ
เราเก็บ รักษา ผล เดิม ไว้, จน มัน ดี, แม้
เหมือน ดัง ตอน แรก. และ เจ้า เป็น สุข^๑
แล้ว; เพราะเนื่องจากเจ้าขยันหมั่นเพียร
ในการทำงานกับเราในสวนองุ่นของเรา,

และปฏิบัติตามคำบัญชาของเรา, และนำ
ผลเดิม มาให้เรามาก, จนสวนองุ่นของเรา
ไม่เน่าเสียอีกต่อไป, และกิ่งเลวถูกโยน
ทิ้ง, ดูเถิดเจ้าจะมีปรีดีกับเราเพราะผล
ของสวนองุ่นของเรา.

๗๖ เพราะดูเถิด, เราจะเก็บผลในสวน
องุ่นของเราไว้ให้ตัวเราเองเป็นเวลานาน^๑
เพื่อฤดูกาลหน้า, ซึ่งจะมาถึงอย่างรวดเร็ว;
และเราบำรุงเลี้ยงสวนองุ่นของเรา, และ
ลิดกิ่งมัน, และพรวน ดินรอบ โคน ต้น,
และใส่ปุ๋ยให้มันเป็นครั้งสุดท้าย; ดังนั้น
เราจะเก็บผลไว้ให้ตัวเราเอง, เป็นเวลา
นาน, ตามเรื่องที่เราพูดไว้.

๗๗ และเมื่อถึงเวลานั้นเมื่อผลชั่วจะ
เกิดในสวนองุ่นของเราอีก, เมื่อนั้นเราจะ
ทำให้ผลดีและผลเลวมารวมกัน; และเรา
จะเก็บรักษาผลดีไว้ให้ตัวเรา, และผลเลว
นั้นเราจะโยนทิ้งไปในที่ของมันเอง. และ
จากนั้นฤดูกาล^๑ และวันเวลาสุดท้ายย่อม
มาถึง; และเราจะทำให้สวนองุ่นของเรา
ถูกไฟเผาผลาญ^๑.

บทที่ ๖

*พระเจ้า จะ ทรง รวบรวม อิสราเอล กลับ
คืน มาในวัน เวลา สุดท้าย—โลก จะ ถูก
ไฟเผาผลาญ—มนุษย์ต้องติดตามพระ
คริสต์เพื่อหลีกเลี่ยงจากทะเลเพลิงและ
กำมะถัน. ประมาณ ๕๔๔-๕๒๑ ปีก่อน
คริสตกาล.*

<p>๗๔ ก คพ. ๓๘:๒๗. ๗๕ ก ๑ นี. ๑๓:๓๗. ข คพพ. อิสราเอล. ๗๖ ก ๑ นี. ๒๒:๒๔-๒๖.</p>	<p>คพพ. มิลเลเนี่ยม. ๗๗ ก วร. ๒๐:๒-๑๐; คพ. ๒๓:๒๒-๒๕; ๔๓:๒๙-๓๓;</p>	<p>๘๘:๑๑๐-๑๑๖. ข คพพ. โลก—การสิ้นสุด ของโลก.</p>
--	--	--

และบัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ดั่งที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าจะพยากรณ์, ดูเถิด, นี่คือคำพยากรณ์ของข้าพเจ้า—คือสิ่งที่ศาสดาพยากรณ์ซึ่งนั้น” พูดไว้, เกี่ยวกับเชือกสายแห่งอิสราเอล, ในเรื่องที่ท่านเปรียบพวกเขา กับ ต้นมะกอกสวน, จะต้องบังเกิดขึ้นแน่นอน.

๒ และวันที่พระองค์จะทรงลงพระหัตถ์ อีกเป็นครั้งที่สองเพื่อรวบรวมผู้คนของพระองค์ กลับมา, คือ วันนั้น, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นครั้งสุดท้าย, ที่ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะออกไปด้วยอำนาจของพระองค์, เพื่อบำรุงเลี้ยง และลิดกิ่งสวนองุ่นของพระองค์; และหลังจากนั้นวันเวลาสุดท้าย ย่อมมาถึงในไม่ช้า.

๓ และคนที่ทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรในสวนองุ่นของพระองค์จะเป็นสุขเพียงใด; และคนที่ถูกขับไปในที่ของตนเอง จะถูกสาปแช่งเพียงใด! และโลกจะถูกไฟเผาผลาญ”.

๔ และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงเมตตาเราเพียงใด, เพราะพระองค์ ทรง คำนึงถึง เชือกสาย แห่ง อิสราเอล”, ทั้ง ราก และ กิ่ง; และพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์” ออกไปให้พวกเขาตลอดทั้งวัน; และพวกเขาเป็นคนดีอริ้นและชอบโต้แย้ง; แต่มากเท่าที่จะไม่ทำให้พวกเขาแข็งกระด้างจะ

ได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๕ ดั่งนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าวิงวอนท่านด้วยถ้อยแห่งสติให้ท่านกลับใจ, และมาด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และแนบสนิท กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ดั่งที่พระองค์ทรงแนบสนิทกับท่าน. และขณะที่พาหุแห่งพระเมตตาเอื้อมมาหาท่านทั้งหลายในแสงแห่งทิวาวาร, ขอจงอย่าทำใจท่านแข็งกระด้างเลย.

๖ แท้จริงแล้ว, วันนี้, หากท่านจะฟังสุรเสียงของพระองค์, ก็จงอย่าทำใจแข็งกระด้างเลย; แล้วเหตุไฉนท่านจึงยอมตายเล่า?

๗ เพราะดูเถิด, หลังจากท่านได้รับการบำรุงเลี้ยงโดยพระวจนะอันประเสริฐของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตลอดทั้งวันแล้ว, ท่านยังจะออกผลชั่ว, จนท่านต้องถูกโค่น” และโยนเข้าไปในไฟหรือ?

๘ ดูเถิด, ท่านจะปฏิเสธพระวจนะเหล่านี้หรือ? ท่านจะปฏิเสธถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์หรือ; และท่านจะปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดซึ่งพูดไว้เกี่ยวกับพระคริสต์, หลังจากที่หลายท่านพูดเกี่ยวกับพระองค์; และปฏิเสธพระวจนะอันประเสริฐของพระคริสต์, และเดชะนุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และของประทานแห่งพระวิญญูณ บริสุทธี”, และ ขัดขวาง พระ

๖ ๑ก เจดอบ ๕:๑.
๒ก ๑ นี. ๒๒:๑๐-๑๒;
คพ. ๑๑๐:๑๑.
คมพ. พันฟูพระกิตติคุณ (การ).
๗ เจดอบ ๕:๖๑.
ค ๑ นี. ๑๔:๑๔.
ง เจดอบ ๕:๗๑.

จ คมพ. สวนองุ่นของพระเจ้า.
ฉ ๒ นี. ๓๐:๑๐.
๓ก ๒ นี. ๒๗:๒; เจดอบ ๕:๗๗;
๓ นี. ๒๕:๑.
๔ก ๒ ซมอ. ๗:๒๔.
๗ เจดอบ ๕:๔๗.
ค ไมไซยาห์ ๑๓:๒๙.
๕ก คมพ. สามัคคี (ความ),

หนึ่งเดียว (ความเป็น).
๗ แอลมา ๕:๓๓-๓๔;
๓ นี. ๙:๑๔.
๖ก อีสค. ๑๘:๒๑-๒๓.
๗ก แอลมา ๕:๕๑-๕๒;
๓ นี. ๒๗:๑๑-๑๒.
๘ก คมพ. ของประทานแห่งพระวิญญูณ บริสุทธี.

วิญญาณ คักดีสิทธิ์, และ ล้อเลียน แผนแห่ง การไถ่ อัน สำคัญ ยิ่ง, ซึ่ง กำหนดไว้ เพื่อท่านหรือ?

๙ ท่านไม่รู้หรือว่าหากท่านจะทำการเหล่านี้, พระพลาญาภาพแห่งการไถ่และการฟื้นคืนชีวิต, อันมีอยู่ในพระคริสต์, จะนำท่านมาขึ้นอยู่กับความอับอายและความรู้สึกผิด อย่างมหันต์ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า?

๑๐ และตามพลังแห่งความยุติธรรม, เพราะความยุติธรรมจะปฏิเสธไม่ได้, ท่านจะต้องออกไปสู่ทะเลเพลิง และกัมมะถัน, ซึ่งเปลวของมันไม่รู้ดับ, และควันของมันพุ่งขึ้นตลอดกาลและตลอดไป, ซึ่งทะเลเพลิงและกัมมะถันคือความทรمانอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๑ โอ้แล้ว, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ท่านจงกลับใจเถิด, และเข้าไปทางประตูแคบ, และดำเนินต่อไปในทางซึ่งแคบ, จนกว่าท่านจะได้ชีวิตนิรันดร์.

๑๒ โอ้จงใช้ปัญญา, ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้มากกว่านี้เล่า?

๑๓ สุดท้ายนี้, ข้าพเจ้ากล่าว คำอำลาท่าน, จนกว่าข้าพเจ้าจะพบท่านต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาอันนำพอพระทัยของพระเจ้า, ซึ่งบัลลังก์พิพากษานั้น ทิมแห่งคนชั่วร้ายด้วยความหวาดหวั่น และความพรั่นพรึงอย่างมหันต์. เอเมน.

บทที่ ๗

เซเรียม ปฏิเสธ พระคริสต์, ขัดแย้งกับเจคอบ, เรียกร้องเครื่องหมาย, และถูกลงโทษ โดยพระผู้เป็นเจ้า— ศาสดาพยากรณ์ ทั้ง ปวง พุดถึง พระคริสต์ และการชดใช้ของพระองค์—ชาวนี้ไฟดำเนินชีวิตในแต่ละวันเยี่ยงคนเรื่อร้อน, ที่เกิดมาพร้อมกับความยากลำบากและถูกชาวเลมมันเกลียดชัง. ประมาณ ๕๔๔-๔๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากไม่กี่ปีผ่านไป, มีชายผู้หนึ่ง, ชื่อเซเรียม, อยู่ในบรรดาผู้คนของนี้ไฟ.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเริ่มสั่งสอนในบรรดาผู้คน, และประกาศแก่พวกนั้นว่าจะไม่มีพระคริสต์. และเขาสั่งสอนไว้หลายเรื่องซึ่งยกยอผู้คน; และการนี้เขาทำไปเพื่อจะลบล้างหลักคำสอนของพระคริสต์.

๓ และเขาทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อเขาจะได้จูงใจผู้คนออกไป, ถึงขนาดที่เขาได้จูงใจออกไปมากมาย; และโดยที่เขาเชื่อว่าข้าพเจ้า, เจคอบ, มีศรัทธาในพระคริสต์ ผู้จะเสด็จมา, เขาจึงพยายามหาโอกาสมากเพื่อเขาจะได้มาพบข้าพเจ้า.

๔ และเขาเป็นคนที่มีการศึกษา, จนเขามีความรู้อันเป็นเลิศเกี่ยวกับภาษาของผู้คน; ดังนั้น, เขาจึงใช้การยกยอปอขึ้น

๙ก โมไซยาห์ ๑๕:๒๖.
คพ. ความผิด.
ข คพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.

๑๐ก คพ. ยุติธรรม (ความ).
ข ๒ น. ๒๘:๒๓. คพ. นรก.
ค คพ. อภิมงคล (ความ).
ง คพ. ๑๙:๑๐-๑๒.

๑๑ก ๒ น. ๙:๔๑.
๑๒ก มอริ. ๙:๒๘.
๑๓ก แอลมา ๔๐:๑๔.

ได้มากมาย, และสามารถใช้พลังแห่ง
วาทศิลป์ได้มาก, ตามอำนาจของมาร.

๕ และเขาหวังไว้ว่าจะทำให้ข้าพเจ้าหวั่น
ไหวจากศรัทธา, ทั้งที่มีการเปิดเผย^๗หลาย
ประการและเรื่องต่าง ๆ หลายเรื่องซึ่ง
ข้าพเจ้าได้เห็นมาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้;
เพราะข้าพเจ้าได้เห็นเทพมาแล้วจริง ๆ,
และ พวกท่านได้ ปฏิบัติดี แก่ข้าพเจ้า.
และ, ข้าพเจ้าได้ยินสุรเสียงของพระเจ้า
รับสั่ง แก่ข้าพเจ้าเป็นคำพูด, เป็นครั้ง
คราว, ดังนั้น, จึงหาได้ทำให้ข้าพเจ้า
หวั่นไหวไม่.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามา
หาข้าพเจ้า, และในทำนองนี้เขาพูดกับ
ข้าพเจ้า, มีความว่า: พี่เจคอบ, ข้าพเจ้าหา
โอกาสอย่างยี่งที่จะได้พูดกับท่าน; เพราะ
ข้าพเจ้าได้ยินและรู้ดีด้วยว่าท่านไปไหนต่อ
ไหนมาก, สั่งสอนเรื่องที่ท่านเรียกว่าพระ
กิตติคุณ, หรือหลักคำสอนของพระคริสต์.

๗ และท่านพาคนพวกนี้ออกไปมากจน
พวกเขาบิดเบือนทางอันถูกต้องของพระ
ผู้เป็นเจ้า, และไม่รักษา^๘กฎของโมเสสซึ่ง
เป็นทางที่ถูกต้อง; และเปลี่ยนกฎของ
โมเสสให้เป็นการนมัสการสัตว์ภาวะหนึ่ง
ซึ่งท่านกล่าวว่าจะมาในอีกหลายร้อยปี
นับจากนี้. และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า,
เซเรียม, ประกาศแก่ท่านว่านี่เป็นการลบลู่
พระเจ้า; เพราะหาได้มีใครรู้เรื่องเช่นนี้
เลย; เพราะเขาไม่สามารถบอกเล่า^๙เรื่อง

ที่ยังไม่เกิด. และด้วยลักษณะเช่นนี้
เซเรียมกล่าวโต้แย้งข้าพเจ้า.

๘ แต่ดูเถิด, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรง
เทพระวิญญาณ^{๑๐}ของพระองค์เข้ามาในจิต
วิญญาณข้าพเจ้า, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าหัก
ล้างถ้อยคำทั้งปวงของเขา.

๙ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา: ท่านปฏิเสธ
พระคริสต์ผู้จะเสด็จมาหรือ? และเขา
กล่าว: หากจะมีพระคริสต์แล้ว, ข้าพเจ้า
จะไม่ปฏิเสธพระองค์; แต่ข้าพเจ้ารู้ว่า
ไม่มีพระคริสต์, ทั้งไม่เคยมี, และจะไม่มี
ตลอดไป.

๑๐ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อ
พระคัมภีร์ใหม่? และเขากล่าวว่า, เชื่อ.

๑๑ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา: ถ้าเช่น
นั้นท่านก็ ไม่เข้าใจ พระคัมภีร์; เพราะ
พระคัมภีร์เป็นพยานจริง ๆ ถึงพระคริสต์.
ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าไม่มีศาสนา
พยากรณ์คนใดเขียนไว้, หรือพยากรณ์^{๑๑}
ไว้, นอกจากพวกท่านจะพูดไว้เกี่ยวกับ
พระคริสต์องค์นี้.

๑๒ และนี่ยังไม่หมด—สิ่งนี้ถูกทำให้
ประจักษ์ ต่อข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้า
ได้ยินและเห็นมาแล้ว; และสิ่งนี้ถูกทำให้
ประจักษ์ต่อข้าพเจ้าโดยอำนาจของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์^{๑๒}ด้วย; ดังนั้น, ข้าพเจ้า
จึงรู้ว่าหากจะไม่มีกรชดใช้เกิดขึ้นแล้ว
มนุษยชาติทั้งปวงต้องหลงไป.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขา

๗ ๕ก ๒ นี. ๑๑:๓; เจคอบ ๒:๑๑.
๗ก เจคอบ ๔:๕.
๗ แอลมา ๓๐:๑๓.
๘ก คมพ. ดลใจ (การ), แร้ง
บันดาลใจ.
๑๑ก วว. ๑๓:๑๐; ๑ นี. ๑๐:๕;

เจคอบ ๔:๕;
โมไซยาห์ ๑๓:๓๓-๓๕;
คพ. ๒๐:๒๖.
คมพ. พระเยซูคริสต์.
๑๒ก คมพ. พระผู้เป็นเจ้า,
พระผู้เป็นเจ้าสาม

พระองค์—พระผู้เป็นเจ้า
พระวิญญาณบริสุทธิ์;
พระวิญญาณบริสุทธิ์.
๗ ๒ นี. ๒:๒๑.

กล่าวแก่ข้าพเจ้า: จงแสดงเครื่องหมาย^๗ ให้ข้าพเจ้าโดยอำนาจนี้ของพระวิญญูญาณบริสุทธิ, ซึ่งในอำนาจนี้ท่านรู้มากนัก.

๑๔ และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา: ข้าพเจ้าเป็นใครเล่าที่จะทดลองพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าให้ทรงแสดงเครื่องหมายแก่ท่านในเรื่องที่ท่านรู้หรือว่าจริง? ท่านยังจะปฏิเสธ, เพราะท่านเป็นของมาร^๘. กระนั้นก็ตาม, ก็มีใช้ความประสงค์ของข้าพเจ้า; แต่หากพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงลงโทษท่าน, ก็ขอให้สิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายแก่ท่านว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพ, ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก; และ, ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาด้วย. และ, ข้าแต่พระเจ้า, ให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์, และมีใช้ของข้าพระองค์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, เจคอบ, ได้พูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, เดชานุภาพของพระเจ้ามาสู่เขา, ถึงขนาดที่เขาล้มลงกับพื้นดิน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาได้รับการบำรุงเลี้ยงต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ เขากล่าวแก่ผู้คน: จง มารวม กันในวันพรุ่ง, เพราะข้าพเจ้าจะตายแล้ว; ดังนั้น, ข้าพเจ้า ปรารถนา จะ พูด กับ ผู้คน ก่อน ข้าพเจ้าจะตาย.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งฝูงชนมารวมกัน; และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นอย่างแจ่มชัดและปฏิเสธ

เรื่องที่เขาได้สอนคนเหล่านั้นไว้, และแสดงศรัทธาต่อพระคริสต์, และอำนาจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ, และการปฏิบัติของเหล่าเทพ.

๑๘ และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นอย่างแจ่มชัด, ว่าเขาถูกหลอก^๙โดยอำนาจของมาร^{๑๐}. และเขาพูดถึงนรก, และถึงนิรันดร, และถึงโทษนิรันดร.

๑๙ และ เขากล่าว: ข้าพเจ้าเกรงว่าข้าพเจ้า ทำบาป ที่ อภัย มิได้^{๑๑} เสีย แล้ว, เพราะข้าพเจ้า กล่าวเท็จ ต่อ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าปฏิเสธ พระ คริสต์, และกล่าวว่าข้าพเจ้าเชื่อพระคัมภีร์; และพระคัมภีร์เป็นพยานจริง ๆ ถึงพระองค์. และเพราะข้าพเจ้า กล่าว เท็จ ต่อ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเกรงอย่างยิ่งว่ากรรมของข้าพเจ้าจะนำสาส์พริ่งกลัว^{๑๒}; แต่ข้าพเจ้าก็สารภาพต่อพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วเขากล่าวอะไรอีกไม่ได้, และเขาสิ้นใจ^{๑๓}.

๒๑ และเมื่อฝูงชนเห็นประจักษ์ว่าเขาพูดเรื่องเหล่านี้ขณะที่เขากำลังจะสิ้นใจ, พวกเขา ก็ แปลกใจอย่าง ยิ่ง; ถึงขนาดที่ เดชานุภาพ ของ พระผู้ เป็น เจ้า ลง มา สู่ พวกเขา, และพวกเขาหมดกำลัง^{๑๔} จึงล้มลงกับพื้นดิน.

๒๒ บัดนี้, สิ่งนี้เป็นที่พอใจแก่ข้าพเจ้า, เจคอบ, เพราะข้าพเจ้าได้ทูลขอไว้จากพระบิดาของข้าพเจ้าผู้ประทับอยู่บนสวรรค์;

๑๓ก มธ. ๑๖:๑-๔;
แอลมา ๓๐:๔๓-๖๐.
คมพ. เครื่องหมาย.
๑๔ก แอลมา ๓๐:๔๑-๔๒.
ข แอลมา ๓๐:๕๓.

๑๘ก แอลมา ๓๐:๕๓.
คมพ. หลอกหลวง (การ),
หลอกหลวง (คำ).
ข คมพ. มาร.
๑๙ก คมพ. บาปที่อภัยมิได้.

ข โมไซยาห์ ๑๕:๒๖.
๒๐ก ยรม. ๒๘:๑๕-๑๗.
๒๑ก แอลมา ๑๙:๖.

เพราะพระองค์ ทรงได้ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า และ ทรง ตอบ คำ สวด อ้อนวอนข้าพเจ้า.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสันติและความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าในบรรดาผู้คน; และพวกเขาค้นคว้าพระคัมภีร์^๑ และไม่สับสนึงคำของคนชั่วร้ายผู้หนึ่งอีกต่อไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือวิธีการหลายอย่างคิดค้นขึ้นเพื่อปฏิรูป^๒ และนำชาวเลมานให้ หวนคืนสู่ ความรู้ อัน เป็น ความจริง; แต่ทั้งหมดไร้ประโยชน์^๓, เพราะพวกเขาเบียดเบียนในการทำสงครามและการนองเลือด, และพวกเขามีความเกลียดต่อเรา, พี่น้องของพวกเขาตลอดกาล. และพวกเขาพยายามทำลายเราอย่างไม่หยุดยั้งด้วยพลังแห่งอาวุธของพวกเขา.

๒๕ ดังนั้น, ผู้คนของนีไฟได้เสริมกำลังต่อต้านพวกนั้นด้วยอาวุธของตน, และด้วยสุดความสามารถของตน, โดยวางใจในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและศิลาแห่งความรอดของตน; ดังนั้น, พวกเขาจึงเป็น, ผู้ชนะศัตรูของพวกเขาจนบัดนี้.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, เจคอบ, เริ่ม ชรา; และบันทึก

ของคนพวกนี้ด้วยเหตุที่บันทึกไว้บนแผ่นจารึกอื่น^๑ ของนีไฟ, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงจบบันทึกนี้, โดยประกาศว่าข้าพเจ้าเขียนตามความรู้ที่ดีที่สุดของข้าพเจ้า, ด้วยการกล่าวเวลาส่งไปพร้อมกับเรา, และแจกเช่นชีวิต^๒ เราที่ส่งไปจุดตั้งฝัน, เราโดยที่ เป็นคนเปล่าเปลี่ยวและเคร่งขรึม, คนระหกระเหิน, ถูกขับออกจากเยรูซาเล็ม, เกิดมาพร้อมกับความยากลำบาก, ในแดนทุรกันดาร, และถูกพี่น้องของเราเกลียดชัง, ซึ่งเป็นเหตุของสงครามและความขัดแย้ง; ดังนั้น, เราโคกเศร้าตลอดวันเวลาของเรา.

๒๗ และข้าพเจ้า, เจคอบ, เห็นว่าในไม่ช้าข้าพเจ้าจะต้องลงไปสู่หลุมศพของข้าพเจ้า; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่อินัส^๑ บุตรข้าพเจ้า: จงรับแผ่นจารึกเหล่านี้. และข้าพเจ้าบอกเขาถึงเรื่องต่าง ๆ ที่นีไฟพี่ชายข้าพเจ้าสั่งไว้, และเขาสัญญาจะเชื่อฟังคำสั่ง. และข้าพเจ้ายุติการเขียนของข้าพเจ้าบนแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งการเขียนมีอยู่เล็กน้อย; และข้าพเจ้าขอกำลังคำอ้ำลาผู้อ่าน, โดยหวังว่าพี่น้องของข้าพเจ้าเป็นอันมากจะอ่านถ้อยคำข้าพเจ้า. พี่น้องทั้งหลาย, ข้าพเจ้าขออ้ำลา.

<p>๒๓ก แอลมา ๑๗:๒. ๒๔ก อินัส ๑:๒๐. ข อินัส ๑:๑๔. ค โมไซยาห์ ๑๐:๑๑-๑๘. ง เจริม ๑๖;</p>	<p>แอลมา ๒๖:๒๓-๒๔. จ ๒ นี. ๕:๑-๓; โมไซยาห์ ๒๘:๒. ๒๕ก คมพ. ศีลา. ๒๖ก ๑ นี. ๑๓:๑-๖;</p>	<p>เจริญม ๑:๑๔-๑๕. คมพ. แผ่นจารึก. ข ยากอบ ๔:๑๔. ๒๗ก อินัส ๑:๑. ข เจคอบ ๑:๑-๔.</p>
---	---	--

หนังสือของอินัส

อินัส สวดอ้อนวอน อย่างสุดกำลัง และได้รับการปลดบาปของท่าน—สุรเสียงของพระเจ้าเข้ามาในจิตใจท่าน, โดยให้สัญญาณถึงความรอดของชาวเลมันในอนาคตกาล—ชาวนี้ไฟพยายามนำชาวเลมันกลับคืนมา—อินัสชื่นชมยินดีพระเจ้าผู้ไถ่ของท่าน. ประมาณ ๔๒๐ ปีก่อนคริสตกาล.

ดู เกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, อินัส, โดยที่รู้จักบิดาข้าพเจ้าว่าท่านเป็นคนเที่ยงธรรม—เพราะท่านสอนข้าพเจ้าเกี่ยวกับภาษาของท่าน, และตามการเลี้ยงดูและการตักเตือนของพระเจ้าด้วย—และขอพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ทรงเจริญด้วยพระสิริเพราะการนี้เกิด—
๒ และข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงการต่อสู้ซึ่งข้าพเจ้าผจญมาต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเจ้า, ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้รับการปลดบาปของข้าพเจ้า.

๓ ดูเกิด, ข้าพเจ้าไปล่าสัตว์ในป่า; และคำพูดซึ่งข้าพเจ้าได้ยินจากบิดาข้าพเจ้า บ่อย ๆ เกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์, และปีติของวิสุทธิชน, ฝังลึกอยู่ในใจข้าพเจ้า.

๔ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าหิวโหย; และ

ข้าพเจ้าคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้รังสรรค์ของข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลังและการวิงวอนเพื่อจิตวิญญาณข้าพเจ้าเอง; และตลอดทั้งวันข้าพเจ้าร้องทูลพระองค์; แท้จริงแล้ว, และเมื่อถึงเวลากลางคืนข้าพเจ้ายังได้เปล่งเสียงข้าพเจ้าขึ้นไปสูงจนถึงสวรรค์.

๕ และสุรเสียงมาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า: อินัส, บาปของเจ้าได้รับการให้อภัยแล้ว, และเจ้าจะได้รับพร.

๖ และข้าพเจ้า, อินัส, รู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าใจไม่ถึง; ดังนั้น, ความผิดของข้าพเจ้าจึงถูกลบล้างไป.

๗ และข้าพเจ้าทูล: ข้าแต่พระเจ้า, นี่เป็นไปได้อย่างไรหรือ?

๘ และพระองค์ตรัสแก่ข้าพเจ้า: เพราะศรัทธาของเจ้าในพระคริสต์, ผู้ซึ่งเจ้าไม่เคยได้ฟังหรือเห็นมาก่อน. และหลายปีจะผ่านไปก่อนที่พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง; ดังนั้น, จงไปเกิด, ศรัทธาของเจ้าทำให้เจ้าสมบูรณ์แล้ว.

๙ บัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้าได้ยินพระดำรัสนี้ข้าพเจ้าเริ่มรู้สึกปรารถนาให้ชาวนี้ไฟ, พี่น้องของข้าพเจ้ามีความผาสุก; ดังนั้น, ข้าพเจ้าพุ่มเท่ทั้ง

[อินัส]

๑ ๑ก คมพ. อินัส, บุตรของเจโคบ.
ข ๒ นี. ๒:๒-๔.
ค ๑ นี. ๑:๑-๒.
ง อฟ. ๖:๔.
๒ก ปฐก. ๓๒:๒๔-๓๒;
แอลมา ๘:๑๐.
คมพ. กลับใจ (การ).

ข คมพ. ปลดบาป (การ).
๓ก คมพ. ปีติ.
ข ๑ นี. ๑๐:๑๗-๑๘;
แอลมา ๓๖:๑๗-๒๑.
๔ก ๒ นี. ๙:๕๑; ๓ นี. ๑๒:๖.
ข คมพ. คารวะ (ความ).
ค คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).

๕ก คมพ. เบ็ดเผย (การ).
๘ก อีเธอร์ ๓:๑๒-๑๓.
คมพ. ศรัทธา, เชื้อ (ความ).
ข มธ. ๙:๒๒.
๙ก ๑ นี. ๘:๑๒;
แอลมา ๓๖:๒๔.
ข ๒ นี. ๓๓:๓; คม. ๑:๘;
แอลมา ๓๔:๒๖-๒๗.

จิต วิญญาณ ข้าพเจ้า แต่ พระ ผู้ เป็น เจ้า เพื่อพวกเขา.

๑๐ และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังกระวนกระวาย ทาง วิญญาณ อยู่ ดังนี้, ตูเถิด, สุธเสียง ของ พระเจ้าเข้ามาในจิตใจ ข้าพเจ้า อีก, มีความว่า: เราจะเยื่อนพี่น้องของเจ้าตาม ความขยันหมั่นเพียรของพวกเขาในการ รักษาบัญญัติของเรา. เราให้ แผ่นดินนี้แก่ พวกเขา, และมันเป็นแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์; และเราไม่สาปแช่ง มันนอกจากเพราะ เหตุแห่ง ความ ชั่ว ช้า สามานย์; ดังนี้, เราจะเยื่อนพี่น้องของเจ้าตามที่เรากล่าว ไว้; และเราจะลงโทษการล่วงละเมิดของ พวกเขาด้วยโทษมนัสบน ศีรษะของพวกเขาเอง.

๑๑ และหลังจากข้าพเจ้า, อินัส, ได้ยิน พระดำรัสแล้ว, ศรัทธาข้าพเจ้าเริ่มไม่ สั่น คลอนในพระเจ้า; และข้าพเจ้า สวด อ้อนวอนต่อพระองค์เพื่อชาวเลมันพี่น้อง ของข้าพเจ้าด้วยความกระวนกระวายอยู่ นานหลายครั้ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากข้าพเจ้าได้สวดอ้อนวอน และทำงาน ด้วย ความ ขยัน หมั่น เพียรจน สุด ความ สามารถ แล้ว, พระเจ้า ตรัส แก่ข้าพเจ้า: เราจะให้เจ้าตามความปรารถนา ของเจ้า, เพราะศรัทธาของเจ้า.

๑๓ และบัดนี้ตูเถิด, นี่คือการปรารถนา

ที่ข้าพเจ้าปรารถนาจากพระองค์—คือหาก เป็นไปว่า, ชาวเลไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, จะ ตกไปในการล่วงละเมิด, และถูกทำลาย” โดยวิธีใดก็ตาม, และชาวเลมันไม่ ถูก ทำลายแล้ว, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะทรง ปกป้องรักษา” บ้านที่กของชาวเลไฟ, ผู้คน ของข้าพเจ้า; แม้หากมันเป็นไปได้โดยพลัง แห่งพระพาหุอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, เพื่อจะได้นำบ้านที่ออกมา”ให้ชาวเลมัน วันใดวันหนึ่งในอนาคต, เพื่อ, อาจจะนำ พวกเขาไปสู่ความรอด” —

๑๔ เพราะปัจจุบันนี้ความกระวนกระวาย ของเราไร้ประโยชน์”ในการนำพวกเขา กลับมาสู่ศรัทธาอันแท้จริง. และพวกเขา สาบานไว้ ด้วย ความ เคียดแค้นว่า, หาก เป็นไปได้, พวกเขาจะทำลาย”เรา และ บ้านที่กของเรา, และประเพณีทั้งหมดของ บรรพบุรุษเราด้วย.

๑๕ ดังนี้, ข้าพเจ้าโดยที่รู้ว่าพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถปกป้องรักษา” บ้านที่กของเราได้, ข้าพเจ้าจึงร้องทูลต่อ พระองค์ตลอดเวลา, เพราะพระองค์ ได้ ตรัสแก่ข้าพเจ้า: สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะขอ ด้วย ศรัทธา, โดยเชื่อว่าเจ้า จะได้รับ ใน พระนามของพระคริสตแล้ว, เจ้าจะได้รับ.

๑๖ และข้าพเจ้ามีศรัทธา, และข้าพเจ้า ร้องทูลพระผู้เป็นเจ้าเพื่อพระองค์จะทรง ปกป้องรักษา”บ้านที่ก”ไว้; และพระองค์ทรง

๑๐ก คมพ. ดลใจ (การ), แร้ง บันดาลใจ; ความคิด, ความนึกคิด, จิตใจ.
ข ๑ นี้. ๒:๒๐.
ค อีเธอร์ ๒:๗-๑๒.
๑๒ก มอริ. ๕:๒๑; ๙:๓๖.
ข สดต. ๓๗:๔;
๑ นี้. ๗:๑๒; ฮีล. ๑๐:๕.

๑๓ก มอริ. ๖:๑, ๖.
ข คม. ๑:๖-๑๑;
แอลมา ๓๗:๒.
ค แอลมา ๓๗:๑๙;
อีเธอร์ ๑๒:๒๒;
คพ. ๓:๑๘.
ง แอลมา ๙:๑๗.
๑๔ก เจคอบ ๗:๒๔.

ข มอริ. ๖:๖.
๑๕ก คมพ. พระคัมภีร์—พระ คัมภีร์ที่พึงปกป้องรักษา.
๑๖ก ๓ นี้. ๕:๑๓-๑๔;
คพ. ๓:๑๙-๒๐;
๑๐:๔๖-๕๐.
ข คมพ. พระคัมภีร์มอริ-มอน.

ทำพันธสัญญากับข้าพเจ้าว่าพระองค์จะทรงนำมันออกมา^๑ให้ชาวเลมันในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์.

๑๗ และข้าพเจ้า, อินัส, รู้ว่ามันจะเป็นไปตามพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำให้; ดังนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าจึงสงบ.

๑๘ และพระเจ้า ตรัส แก่ ข้าพเจ้า: บรรพบุรุษของเจ้าขอรับรอง เรื่องนี้กับเราแล้วด้วย; และมันจะบังเกิดกับพวกเขาตามศรัทธาของพวกเขา; เพราะศรัทธาของพวกเขาเหมือนกับของเจ้า.

๑๙ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, อินัส, ออกไปทั่วในบรรดาผู้คนของนีไฟ, พยากรณ์ถึงเรื่องที่จะมาถึง, และเป็นพยานถึงเรื่อง^๒ที่ข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นมา.

๒๐ และข้าพเจ้าเป็นพยานว่าผู้คนของนีไฟได้มูมานะที่จะนำชาวเลมันกลับคืนมาสู่ศรัทธาอันแท้จริงในพระเจ้า. แต่งานของเราไร้ประโยชน์; ความเกลียดชังของพวกเขาฝังแน่น, และพวกเขาถูกนำไปโดยธรรมชาติอันชั่วร้ายของพวกเขาจนกลายเป็นคนป่าเถื่อน, และดุร้าย, และเป็นผู้คนกระหายเลือด^๓, เต็มไปด้วยการถือรูปเคารพ^๔และความสกปรก; บริโศกสัตว์กินเนื้อ; พานักอยู่ในกระโจม, และระหกระเหินไป ใน แดนทुरुกันดารพร้อมด้วยผืนหนังสั้นๆ คาคอยุ่รอบเอาพวกเขาและโกนศีรษะ; พวกเขาเชี่ยวชาญการใช้คันธนู^๕, และกระบี่, และขวาน. และพวกเขาเป็น

อันมากไม่กินอะไรนอกจากเนื้อดิบ; และพวกเขาหมยมันจะทำให้ลายเราตลอดเวลา.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟทำไร้ไถนา, และปลูก^๖ธัญพืช, และผลไม้นานาชนิด, และเลี้ยงฝูงสัตว์ใหญ่หลายฝูง, และฝูงปศุสัตว์นานาชนิดทุกอย่าง, และแพะ, และแพะป่า, และม้าเป็นอันมากด้วย.

๒๒ และมี ศาสดาพยากรณ์^๗มากมายหลายคนในบรรดาเรา. และผู้คนเป็นคนที่^๘ร้อน^๙, เข้าใจสิ่งต่าง ๆ ได้ยาก.

๒๓ และไม่มีเรื่องอื่นใดนอกจากความรุนแรง^{๑๐}ยิ่ง, การสั่งสอน^{๑๑}และการพยากรณ์ถึงสงคราม, และความขัดแย้ง, และการทำลาย, และการเตือน^{๑๒}พวกเขาตลอดเวลาถึงความตาย, และระยะเวลาของนิรันดร, และการพิพากษาและเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และเรื่องทั้งหมดนี้—โดยกระตุ้นพวกเขาตลอดเวลา^{๑๓}เพื่อให้พวกเขาอยู่ในความเกรงกลัวพระเจ้า. ข้าพเจ้ากล่าวว่าไม่มีอะไรเลย นอกจากสิ่งเหล่านี้, และความกระจำงซัดเจนของคำพูด, ที่จะป้องกันไม่ให้พวกเขาลงไปสู่ความพินาศอย่างรวดเร็ว. และตามนี้ข้าพเจ้าเขียนเกี่ยวกับพวกเขา.

๒๔ และข้าพเจ้าเห็นสงครามระหว่างชาว นีไฟ กับ ชาวเลมันในวัน เวลา ของข้าพเจ้า.

๒๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าเริ่มชรา, และเวลาหนึ่งร้อยเจ็ด

<p>๑๖ ก ๒ นี. ๒๗:๖. ๒๐ ก โมโร. ๙:๖. ข เจโรม ๑:๖. ค โมไซยาห์ ๙:๑๒. คมพ. นับถือรูปเคารพ</p>	<p>(การ). ง โมไซยาห์ ๑๐:๘. ๒๑ ก โมไซยาห์ ๙:๙. ๒๒ ก คม. ๑:๑๖-๑๘. ข เจโรม ๑:๓.</p>	<p>๒๓ ก ๑ นี. ๑๖:๒; ๒ นี. ๓๓:๕. ข คมพ. สั่งสอน. ค อีล. ๑๒:๓. ง เจโรม ๑:๑๒; เอลีมา ๓๑:๕.</p>
---	--	---

สิบเก้าปีผ่านไปตั้งแต่เวลาที่ลิโซ บิดาเรา
ออกจาก^๑เยรูซาเล็ม.

๒๖ และข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ช้าจะต้องลง
ไปสู่หลุมศพ, โดยที่เดชนาภาพของพระผู้
เป็นเจ้าของทำให้ข้าพเจ้าต้องสั่งสอนและ
พยากรณ์แก่คนพวกนี้, และประกาศพระ
วจนะตามความจริงที่มีอยู่ในพระคริสต์.
และข้าพเจ้าประกาศตลอดมาในวันเวลา
ของข้าพเจ้า, และชื่นชมยินดีสิ่งนี้เหนือ
สิ่งอันเป็นของโลก.

๒๗ และในไม่ช้าข้าพเจ้าจะไปสู่สถาน

พักผ่อน^๒ของข้าพเจ้า, ซึ่งอยู่กับพระผู้ไถ่
ของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าในพระองค์
ข้าพเจ้าจะพักผ่อนได้. และข้าพเจ้าชื่นชม
ยินดีในวันที่ความเป็นมรตัย^๓ของข้าพเจ้า
จะสวมความเป็นอมตะ^๔, และจะยืนอยู่ต่อ
พระพักตร์พระองค์; เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะ
เห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความสุขใจ,
และพระองค์จะตรัสแก่ข้าพเจ้า: จงมาหา
เราเถิด, เจ้าผู้ได้รับพร, มีที่เตรียมไว้ให้
เจ้าอยู่ในปราสาท^๕ของพระบิดาแห่งเรา.
เอเมน.

หนังสือของเจโรม

ชาวนี้ไฟรักรักษาของโมเสส, ตั้งตารอ
การเสด็จมาของพระคริสต์, และรุ่งเรือง
อยู่ในแผ่นดิน—ศาสดาพยากรณ์มากมาย
ทำงาน เพื่อ รักษา ผู้คน ไว้ ใน ทาง แห่ง
ความจริง. ประมาณ ๓๙๙-๓๖๑ ปีก่อน
คริสตกาล.

บัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, เจโรม, เขียน
ถ้อยคำไว้เล็กน้อยตาม คำสั่งของ
อินัส, บิดาข้าพเจ้า, เพื่อจะได้รักษาลำดับ
การสืบเชื้อสาย^๑ของเรา.

๒ และเนื่องจากแผ่นจารึกเหล่านี้^๒เล็ก,^๓
และเนื่องจาก สิ่งเหล่านี้^๔เขียน^๕ไว้ด้วย
เจตนาจะให้ เป็นประโยชน์ของชาวเลมัน^๖

พี่น้องของเรา, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงจำเป็นต้องเขียนไว้เล็กน้อย; แต่ข้าพเจ้าจะไม่เขียนเรื่องการพยากรณ์ของข้าพเจ้า, หรือการเปิดเผยของข้าพเจ้า. เพราะข้าพเจ้าจะเขียนอะไรได้มากกว่าที่บรรพบุรุษข้าพเจ้าเขียนไว้เล่า? เพราะพวกท่านมิได้เปิดเผยแผนแห่งความรอดไว้หรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ถูกแล้ว; และข้าพเจ้าพอใจแล้ว.

๓ ดูเถิด, มีหลายเรื่อง^๗ที่สมควรกระทำในบรรดาคนพวกนี้, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา, และอาการหูหนวกของพวกเขา, และความมืดบอดของจิตใจพวกเขา, และความดี^๘ร้อน^๙

๒๕ก ๑ นี. ๒:๒-๔.
๒๗ก คมพ. พักผ่อน, สถานพักผ่อน.
ข คมพ. มรตัย (ความเป็น).
ค คมพ. อมตะ (ความเป็น).
ง ยอห์น ๑๔:๒-๓;

อีเธอร์ ๑๒:๓๒-๓๔;
คพ. ๗:๒:๔; ๙๘:๑๘.
[เจโรม]
๑ ๑ก ๑ นี. ๓:๑๒; ๕:๑๔.
๒ก เจคอบ ๓:๑๔;
ออมเน ๑:๑.

๗ ๑ นี. ๖:๑-๖.
ค คมพ. พระคัมภีร์—คุณค่าของพระคัมภีร์.
ง ๒ นี. ๒๗:๖;
มอริ. ๕:๑๒.
๓ก อินัส ๑:๒๒-๒๓.

ของพวกเขา; กระนั้นก็ตาม, พระผู้เป็นเจ้ายังทรงเมตตาพวกเขายิ่ง, และจนถึงบัดนี้ยังไม่ทรงกวาดพวกเขาออกจากผืนแผ่นดิน.

๔ และมีคนเป็นอันมากในบรรดาเราซึ่งได้รับการเปิดเผยมาหลายครั้ง, เพราะพวกเขาไม่เป็นคนดีร้อนไปเสียหมด. และมากเท่าที่ไม่ดีร้อนและมีศรัทธา, ย่อมมีการใกล้ชิดกับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งทรงแสดงให้เห็นประจักษ์แก่ลูกหลานมนุษย์, ตามศรัทธาของพวกเขา.

๕ และบัดนี้, ดูก่อน, สองร้อยปีผ่านไป, และผู้คนของนีไฟเข้มแข็งขึ้นในแผ่นดิน. พวกเขายึดถือที่จะรักษา^ก กฎของโมเสส และวันสะบาโต ให้เป็นวันศักดิ์สิทธิ์แด่พระเจ้า. และพวกเขาหาดูแล^ข ไม่; ทั้งพวกเขาหาได้ลบหลู่พระเจ้าไม่. และกฎของแผ่นดินเข้มงวดอย่างยิ่ง.

๖ และพวกเขากระจัดกระจายในหลายพื้นที่ของผืนแผ่นดิน, และพวกเขาเลমনด้วย. และพวกเขามีจำนวนมากกว่าพวกของชาวนีไฟยิ่งนัก; และพวกเขาชอบการเข่นฆ่า^ค และตีฆ่าดสัตว์.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามารบกับ, เรา, ชาวนีไฟหลายครั้ง. แต่กษัตริย์ของเราและผู้นำของเราเป็นบุรุษผู้เข้มแข็งในความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้า; และพวกเขาสอนผู้คนเรื่องทางของพระเจ้า; ดังนั้น, เราจึงต้านทานชาวเล-

มันไว้ได้ และกวาดพวกเขาออกไปจากผืนแผ่นดินของเรา, และเริ่มเสริมกำลังป้องกันเมืองของเรา, หรือที่ใดก็ตามที่เป็นมรดกของเรา.

๘ และเราขยายเผ่าพันธุ์มากมายยิ่ง, และแผ่ออกไปบนผืนแผ่นดิน, และร่ำรวยยิ่งด้วยทอง, และด้วยเงิน, และด้วยของมีค่า, และด้วยฝีมือประณีตในงานไม้, ด้วยอาคาร, และด้วยเครื่องจักร, และด้วยเหล็ก และทองแดง, และทองเหลือง และเหล็กกล้าด้วย, ทำเครื่องมือทุกประเภทของทุกชนิดไว้ทำไร่ไถนา, และอาวุธ^ด สงคราม—แท้จริงแล้ว, ลูกธนูแหลมคม, และแล่ธนู, และลูกดอก, และแหลนหลาว, และการเตรียมพร้อมสรรพเพื่อการสู้รบ.

๙ และโดยที่เราพร้อมจะเผชิญกับชาวเลมันดังนั้น, พวกเขาจึงหาได้ต้านเราสำเร็จไม่. แต่พระวจนะของพระเจ้าพิสูจน์ว่าเป็นความจริงแล้ว, ซึ่งพระองค์รับสั่งไว้กับบรรพบุรุษของเรา, มีความว่า: ตราบเท่าที่พวกเขาจะรักษาบัญญัติของเราพวกเขาจะรุ่งเรืองในแผ่นดิน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าผู้คนของนีไฟ, ตามพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ว่าหากพวกเขาไม่รักษาพระบัญญัติ, แต่ตกอยู่ในการล่วงละเมิดแล้ว, พวกเขาจะถูกลบหายไปจากผืนแผ่นดิน.

๓ข อีเธอร์ ๒:๘-๑๐.

๔ก แอลมา ๒๖:๒๒;

ยี่ล. ๑๑:๒๓;

คพ. ๑๐๗:๑๘-๑๙.

คพ. เปิดเผย (การ).

ข คพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.

๕ก ๒ นี. ๒๕:๒๔;

แอลมา ๓๔:๑๓-๑๔.

ข อพย. ๓๕:๒.

คพ. วันสะบาโต.

ค คพ. ดูแคลน (การ).

ง คพ. ลบหลู่ (การ).

๖ก เจคอบ ๗:๒๔; อีเนส ๑:๒๐.

๗ก เจคอบ ๑:๙, ๑๑, ๑๕.

ข คม. ๑:๑๔.

๘ก โมไซยาห์ ๑๐:๘.

๑๐ก ๑ นี. ๑๒:๑๙-๒๐;

ออมไน ๑:๕.

๑๑ ดังนั้น, ศาสดาพยากรณ์, และปุโรหิต, และผู้สอน, ทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร, โดยกระตุ้นผู้คนด้วยความอดกลั้นให้ขยันหมั่นเพียร; โดยสอนกฎของโมเสส^๑, และเจตนาที่ประทานกฎหมายให้; โดยชักชวนให้พวกเขาตั้งตารอ "พระเมสสิยาห์, และเชื่อในพระองค์ที่จะเสด็จมาราวกับพระองค์เสด็จมาแล้ว"^๒. และตามวิธีนี้พวกเขาสอนคนเหล่านั้น.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโดยการกระทำดังกล่าวพวกเขาทำให้คนเหล่านั้นพ้นจากการถูกทำลาย^๓ บนผืนแผ่นดิน; เพราะพวกเขาที่มั่งใจคนเหล่านั้นด้วยพระวจนะ, กระตุ้นพวกเขาอยู่ตลอดเวลาให้มาสู่การกลับใจ.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

สองร้อยสามสิบแปดปีผ่านไป—ตามวิถีแห่งสงคราม, และการโต้แย้ง, และความแตกแยก, ต่อเนื่องเป็นส่วนมากของช่วงเวลานั้น.

๑๔ และข้าพเจ้า, เจโรม, จะไม่เขียนอีก, เพราะแผ่นจารึกนั้นเล็ก. แต่ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจะไปค้นคว้าแผ่นจารึกอื่น ๆ ของนีไฟไต่; เพราะดูเถิด, บันทึกเกี่ยวกับสงครามของเราจารึกอยู่บนนั้น, ตามการเขียนของกษัตริย์ทั้งหลาย, หรือตามที่พวกเขาเหล่านั้นให้มีเขียนไว้.

๑๕ และข้าพเจ้ามอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของออมไนบุตรข้าพเจ้า, เพื่อมันจะได้รับการบันทึกไว้ตามคำสั่ง^๔ ของบรรพบุรุษข้าพเจ้า.

หนังสือของออมไน

ออมไน, อเมรัน, เคมิช, อบินาดั้ม, และอแมลไค, รักษาบันทึกสืบต่อกันมา—โมไซยาห์พบผู้คนของเซราเอ็ลมา, ซึ่งมาจากเยรูซาเล็มในวันเวลาของเศเดคิยาห์—โมไซยาห์ได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเขา—ผู้สืบตระกูลของมิวเล็คที่เซราเอ็ลมาพบโครีแอนทะเลเมอร์, ชาวเจเร็ดคนสุดท้าย—กษัตริย์เบนจามินสืบราชสมบัติจากโมไซยาห์—มนุษย์ควรถวายจิตวิญญาณของพวกเขาเป็นเครื่องบูชาพระคริสต์. ประมาณ ๓๒๓-๑๓๐ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, ออมไน, โดยได้รับคำสั่งจากเจอร์อม, บิดาข้าพเจ้า, ให้ข้าพเจ้าเขียนบางสิ่งไว้บนแผ่นจารึกเหล่านี้, เพื่อปกป้องรักษาลำดับการสืบเชื้อสายของเรา—
๒ ดังนั้น, ในวันเวลาของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าต่อสู้ด้วยดาบมากมายเพื่อปกป้องรักษาชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, มิให้ตกอยู่ในมือของชาวเลมมัน, ศัตรูของพวกเขา. แต่ดูเถิด, ตัวข้าพเจ้าเป็นคนชั่วร้าย, และข้าพเจ้า

๑๑ก เจคอบ ๔:๕;
แอลมา ๒๕:๑๕-๑๖.
ข ๒ นี. ๑๑:๔;
อีเธอร์ ๑๒:๑๘-๑๙.

ค ๒ นี. ๒๕:๒๔-๒๗;
โมไซยาห์ ๓:๑๓; ๑๖:๖.
๑๒ก อีเธอร์ ๒:๑๐.
ข แอลมา ๓๑:๕.

๑๔ก ๑ นี. ๓:๒-๔.
๑๕ก เจคอบ ๑:๑-๔.

มิได้รักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระเจ้าดังที่ข้าพเจ้าพึงกระทำ.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยเจ็ดสิบหกปีผ่านไป, และเรามีช่วงเวลาแห่งสันติหลายครั้ง; และเรามีช่วงเวลาแห่ง สงคราม และการ นอง เลือดอย่างรุนแรงหลายครั้ง. แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, สองร้อยแปดสิบสองปีผ่านไป, และข้าพเจ้ารักษาแผ่นจารึกเหล่านี้ไว้ตามคำสั่ง' ของบรรพบุรุษข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ามอบ แผ่นจารึกเหล่านี้ให้อเมริกันบุตรข้าพเจ้า. และข้าพเจ้าขอยุติไว้เพียงเท่านี้.

๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, อเมริกัน, เขียนเรื่องใด ๆ ก็ตามที่ข้าพเจ้าจะเขียน, ซึ่งมีอยู่น้อย, ไว้ในหนังสือของบิดาข้าพเจ้า.

๕ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสามร้อยยี่สิบปีผ่านไป, และชาวนี้ไฟพวกที่ชั่วร้ายมากกว่าถูกทำลาย'.

๖ เพราะพระเจ้าจะมีทรงยอม, หลังจากพระองค์ทรง นำ พวก เขา ออกจาก แผ่นดิน แห่ง เยรูซาเล็ม และ ทรง ดูแล และ ทรง ปกป้อง รักษา พวก เขามี ให้ ตก อยู่ใน มือ ของ ศัตรู, แท้จริง แล้ว, พระองค์จะมีทรงยอมให้พระดาร์สซึ่งพระองค์ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา, ไม่ปรากฏเป็นจริง, ดังความว่า: ตรานเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษาบัญญัติของเราพวกเจ้าจะไม่รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

๗ ดังนั้น, พระเจ้าเสด็จเยือนพวกเขาด้วยการพิพากษา อันรุนแรง; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ทรงละเว้นคนชอบธรรม

เพื่อพวกเขาจะไม่เสียชีวิต, แต่ทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นเงื้อมมือศัตรู.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า มอบ แผ่น จารึก ให้ เคมิช นอง ชาย ข้าพเจ้า.

๙ บัดนี้ข้าพเจ้า, เคมิช, จะเขียนสักสองสามเรื่องที่ข้าพเจ้าจะเขียน, ในหนังสือเล่มเดียวกับพี่ชายข้าพเจ้า; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสุดท้ายที่เขาเขียนไว้, เขาเขียนด้วยมือเขาเอง; และเขาเขียนไว้ในวันที่เขามอบให้ข้าพเจ้า. และตามวิธีนี้เราจึงเขียนในบันทึก, เพราะมันเป็นไปตามคำสั่งบรรพบุรุษของเรา. และข้าพเจ้าขอยุติไว้เพียงเท่านี้.

๑๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, อบินาติม, เป็นบุตรของเคมิช. ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าเห็นสงครามและการโต้แย้งมากมายระหว่างชาวนี้ไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, กับชาวเลมัน; และด้วยดาบข้าพเจ้าเอง, ข้าพเจ้า, เอาชีวิตชาวเลมันมาเป็นจำนวนมากแล้วในการปกป้องพี่น้องข้าพเจ้า.

๑๑ และดูเถิด, บันทึกของคนพวกนี้มีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกซึ่งเป็นของกษัตริย์, ตามรุ่นต่าง ๆ; และข้าพเจ้าไม่รู้ว่ามีการเปิดเผยใดนอกจากที่มีเขียนไว้, หรือคำพยากรณ์ใด; ดังนั้น, เรื่องที่จำเป็นนั้นเขียนไว้แล้ว. และข้าพเจ้าขอยุติไว้เพียงเท่านี้.

๑๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้าคืออแมลลีโค, บุตรของอบินาติม. ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านบางสิ่งเกี่ยวกับโมไซยาห์, ผู้ได้รับแต่งตั้ง

เป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินแห่งเซราเอมลา; เพราะเหตุเกิด, โดยที่พระเจ้าทรงเตือนท่านให้หลบหนีไปจากแผ่นดินแห่งนี้ไป^๑, และมากเท่าที่จะสดับฟังสุรเสียงของพระเจ้าจะออก จากแผ่นดินพร้อมกับท่านด้วย, ไปในแดนทूरกันดาร—

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำไปดังที่พระเจ้าทรงบัญชาท่านไว้. และพวกนั้นจึงออกจากแผ่นดินไปในแดนทूरกันดาร, มากเท่าที่จะสดับฟังสุรเสียงของพระเจ้า; และการสั่งสอนและการพยากรณ์หลายประการนำพวกเขาไป. และพวกเขาได้รับคำแนะนำอยู่ตลอดเวลาโดยพระวณะของพระเจ้าเป็นเจ้า; และพลังแห่งพระพายุของพระองค์นำพวกเขาไป, ตลอดแดนทूरกันดารจนพวกเขาลงมาถึงแผ่นดินที่เรียกว่าแผ่นดินแห่งเซราเอมลา.

๑๔ และพวกเขาค้นพบคนพวกหนึ่ง, เรียกกันว่าผู้คนของเซราเอมลา^๑. บัดนี้, มีความชื่นชมยินดีเป็นล้นพ้นในบรรดาผู้คนของเซราเอมลา; และเซราเอมลาชื่นชมยินดีอย่างยิ่งด้วย, เพราะพระเจ้าได้ทรงส่งผู้คนของโมไซยาห์มาพร้อมด้วยแผ่นจารึกทองเหลือง^๑ ซึ่งมีบันทึกของชาวยิว.

๑๕ เหตุเกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ค้นพบว่าผู้คน^๑ ของเซราเอมลาออกมาจากเยรูซาเล็มในเวลาที่เคยเคีย-ยาห์^๑, กษัตริย์แห่งยูดาห์, ถูกนำไปเป็นเชลยในบาบิโลน.

๑๖ และพวกเขาเดินทางไปในแดนทूरกันดาร, และพระหัตถ์ของพระเจ้านำพวกเขาข้ามผืนน้ำกว้างใหญ่, ไปถึงแผ่นดินซึ่งโมไซยาห์ค้นพบพวกเขา; และพวกเขาได้อยู่ที่นั่นนับแต่เวลานั้นมา.

๑๗ และในเวลานั้นที่โมไซยาห์ค้นพบพวกเขา, พวกเขามีจำนวนมากยิ่ง. กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังมีสงครามหลายครั้ง และความขัดแย้งรุนแรง, และล้มตายด้วยดาบเป็นครั้งคราว; และภาษาของพวกเขาจึงแผลงไป; และพวกเขามีได้เออบันทึก^๑ มากับพวกเขา; และพวกเขาปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้สร้างของพวกเขา; และโมไซยาห์, หรือผู้คนของโมไซยาห์, จึงไม่อาจเข้าใจคนเหล่านี้.

๑๘ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์ให้คนเหล่านี้ได้รับการสอนในภาษาของท่าน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาได้รับการสอนในภาษาของโมไซยาห์, เซราเอมลาจึงให้ลำดับการสืบเชื้อสายบรรพบุรุษของเขา, ตามความทรงจำของเขา; และมันมีเขียนไว้, แต่มีใช้ในแผ่นจารึกเหล่านี้.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของเซราเอมลา, และของโมไซยาห์, ได้รวมกัน^๑; และโมไซยาห์^๑ ได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ของพวกเขา.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันเวลาของโมไซยาห์, มีผู้นำศิลาใหญ่ก้อนหนึ่ง พร้อมด้วยอักขระบนนั้น มา

๑๒ก ๒ นี. ๕:๖-๙.
ข เจคอบ ๓:๔.
๑๔ก คมพ. เซราเอมลา.
๑ นี. ๓:๓, ๑๙-๒๐;

๕:๑๐-๒๒.
๑๕ก โมไซยาห์ ๒๕:๒.
ข ยรม. ๓๙:๑-๑๐;
ฮีบ. ๘:๒๑.

๑๗ก โมไซยาห์ ๑:๒-๖.
๑๗ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๓.
ข ออมใน ๑:๑๒.

ให้ท่าน; และท่านแปล "ความหมายของ อักขระโดยของประทานและอำนาจของ พระผู้เป็นเจ้า.

๒๑ และมันเป็นเรื่องราวของคนผู้หนึ่ง ชื่อโคริแอนทะเมอร์", และผู้คนที่เขาที่ถูกสังหาร. และผู้คนที่เขาเอ็มลาตัน พบโคริแอนทะเมอร์; และเขาพำนักอยู่กับ คนเหล่านั้นต่อเนืองเป็นเวลาเก้าเดือน.

๒๒ เรื่องราวกล่าวถึงบรรพบุรุษของเขา ไว้เล็กน้อยด้วย. และบิดามารดาแรกของเขาออกมาจากหอสู่", ในเวลาที่พระเจ้า ทรงทำให้ภาษาของผู้คน สับสน"; และความรุนแรงของพระเจ้าลงมาถึงพวกเขาตาม การพิพากษาของพระองค์, ซึ่ง เกี่ยวข้อง ธรรม; และ กระตึก" ของ พวกเขา กองเกลื่อนกลาดในแผ่นดินทางเหนือ.

๒๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้า, อแมลิโค, เกิดในวันเวลาของโมไซยาห์; และข้าพเจ้ามีชีวิต อยู่จนเห็นมรณกรรมของท่าน; และเป็น จามิน", บุตรของท่าน, ปกครองแทนท่าน.

๒๔ และดูเถิด, ในวันเวลาของกษัตริย์ เป็นจามิน, ข้าพเจ้าเห็น, สงครามร้ายแรงและการนองเลือดระหว่างชาวนีไฟกับ ชาวมัน. แต่ดูเถิด, ชาวนีไฟได้เปรียบ คนเหล่านั้นมาก; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาด ที่กษัตริย์เป็นจามินไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา.

๒๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ

ข้าพเจ้าเริ่มชรา; และ, โดยที่ไม่มีพงศ์พันธุ์, และโดยรู้ว่ากษัตริย์เป็นจามิน" เป็นคนเที่ยงธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า, ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงมอบ แผ่นจารึกเหล่านี้ให้ท่าน, โดยกระตุ้นมนุษย์ทั้งปวงให้ มาหาพระผู้เป็นเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่ง อิสราเอล, และเชื่อในการพยากรณ์, และ ในการเปิดเผย, และในการปฏิบัติของ เหล่าเทพ, และในของประทานแห่งการ พุดภาษา, และในของประทานแห่งการ แปลภาษา, และในทุกสิ่งที่ดี; เพราะหา ได้มีสิ่งใดดีไม่นอกจากสิ่งนั้นจะมาจาก พระเจ้า; และสิ่งชั่วร้ายมาจากมาร.

๒๖ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้คุณมาหาพระคริสต์", ผู้ทรง เป็น พระ ผู้บริสุทธิ์ แห่ง อิสราเอล, และรับส่วนความรอดของพระองค์, และ พระพลาญาแห่งการไถ่ของพระองค์. แท้จริงแล้ว, จงมาหาพระองค์, และถวาย" ทั้งจิตวิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชา" แต่พระองค์, และอดอาหาร" และ สวด อ้อนวอนต่อไป, และอดทนจนกว่าชีวิต จะหาไม่; และพระเจ้าทรงพระชนม์ฉันใด ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดฉันนั้น.

๒๗ และบัดนี้ ข้าพเจ้า จะ พุด บาง สิ่ง เกี่ยวกับคนจำนวนหนึ่งซึ่งขึ้นไปในแดน ทูร์กันดารเพื่อกลับไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ; เพราะมีคนเป็นจำนวนมากซึ่งปรารถนา

๒๐ก โมไซยาห์ ๘:๑๓-๑๙.
คมพ. ผู้หยั่งรู้.
๒๑ก อีเธอร์ ๑๒:๑.
คมพ. โคริแอนทะเมอร์.
๒๒ก อีเธอร์ ๑:๑-๕.
ข ปฐก. ๑๑:๖-๙;
โมไซยาห์ ๒๘:๑๗;
อีเธอร์ ๑:๓๓.

ค โมไซยาห์ ๘:๘.
๒๓ก คม. ๑:๓.
๒๕ก คม. ๑:๑๗-๑๘;
โมไซยาห์ ๒๙:๑๓.
ข คม. ๑:๑๐.
ค แอลมา ๕:๑๐;
อีเธอร์ ๔:๑๒;
โมโร. ๗:๑๕-๑๗.

๒๖ก เจคอบ ๑:๗;
แอลมา ๒๙:๒;
โมโร. ๑๐:๓๒.
ข คมพ. เครื่องพลีบูชา, พลี
พระชนม์ชีพ, สละ
(ชีวิต), เสียสละ.
ค ๓ นี. ๙:๒๐.
ง คมพ. อดอาหาร (การ).

จะ ครอบ ครอบงำ แผ่น ดิน แห่ง มรดก ของ พวกเขา.

๒๘ ดังนั้น, คนเหล่านี้จึงขึ้นไปในแดน ทูร์กันดาร. และโดยที่ผู้นำของพวกเขา เป็นคนแข็งแกร่งและทรงอำนาจ, และเป็น คนดี้อัน, ดังนั้นเขาจึงทำให้เกิดความขัดแย้งในบรรดาคนเหล่านั้น; และพวกเขา ถูกสังหาร^๑สิ้น, ในแดนทูร์กันดาร, เหลือ รอดห้าสิบคน, และพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาอ็อก.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพาคนอื่น ๆ ไปด้วยเป็นจำนวนมาก, และออกเดินทางไปในแดนทูร์กันดารอีก.

๓๐ และข้าพเจ้า, อแมลิก, มีน้องชายคนหนึ่ง, ที่ไปกับคนเหล่านั้นด้วย; และนับแต่นั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าก็ไมรู้เรื่องเกี่ยวกับคนพวกนี้เลย. และข้าพเจ้ากำลังจะลงไปนอนในหลุมศพข้าพเจ้า; และแผ่นจารึกเหล่านี้^๒เต็มแล้ว. และข้าพเจ้าขอยุติการพูดของข้าพเจ้าไว้เพียงเท่านี้.

ถ้อยคำของมอรมอน

มอรมอนย่อความแผ่นจารึกแผ่นใหญ่ของนี้ไฟ—ทำนวมแผ่นจารึกเล็กไว้กับแผ่นจารึกอื่น—กษัตริย์เป็นjaminสร้างความสงบสุขในแผ่นดิน. ประมาณ ค.ศ. ๓๘๕.

๖๖ ละบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน^๓, โดยที่กำลังจะมอบบันทึกที่ข้าพเจ้าทำไว้ให้อยู่ในมือของโมโรไนบุตรข้าพเจ้า, ดุเถิดข้าพเจ้าเห็นความพินาศเกือบทั้งหมดของชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า.

๒ และเป็นเวลาหลายร้อยปี^๔ หลังจากการเสด็จมาของพระคริสต์ที่ข้าพเจ้ามอบบันทึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของบุตรข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าคิดว่าเขาจะเห็นการทำลายล้างทั้งสิ้นของผู้คนข้าพเจ้า. แต่ขอพระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดให้เขา

รอดชีวิตอยู่เถิด, เพื่อเขาจะได้เขียนบางสิ่งไว้เกี่ยวกับคนเหล่านั้น, และบางสิ่งเกี่ยวกับพระคริสต์, เพื่อวันหนึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่พวกเขา.

๓ และบัดนี้, ข้าพเจ้าพูดบางสิ่งเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้; เพราะหลังจากข้าพเจ้าได้ทำความย่อ^๕จากแผ่นจารึกของนีไฟ, ลงมาจนถึงการปกครองของกษัตริย์เป็นjaminคนนี้, ผู้ซึ่งอแมลิกพูดถึง, ข้าพเจ้าค้นตามบันทึกต่าง ๆ^๖ ซึ่งได้ส่งมอมมาไว้ในมือข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าพบแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งมีเรื่องราวสั้น ๆ ของเหล่าศาสนาดพยากรณ์, นับแต่เจคอบลงมาจนถึงการปกครองของกษัตริย์เป็นjamin^๗ผู้นี้, และมีถ้อยคำของนีไฟอยู่มากด้วย.

๔ และเรื่องที่อยู่บนแผ่นจารึกเหล่านี้

<p>๒๘ก โมไซยาห์ ๓:๑-๔. ๓๐ก ๑ นี. ๖:๑-๖. [ถ้อยคำของมอรมอน] ๑ ๑ก ๓ นี. ๕:๙-๑๒; มอริ. ๑:๑-๔; ๘:๑, ๔-๕.</p>	<p>คพ. มอรมอน, ศาสดาพยากรณ์ชาวนีไฟ. ๒ก มอริ. ๖:๕-๖. ๗ คพ. ๓:๑๖-๒๐. ๓ก คพ. ๑๐:๔๔.</p>	<p>๗ คพ. ๑๐:๓๘-๔๐. ค โมไซยาห์ ๑:๖; อีลี. ๓:๑๓-๑๕; มอริ. ๔:๒๓. ง ออมไน ๑:๒๓.</p>
---	--	---

เป็นที่พอใจข้าพเจ้า, เพราะคำพยากรณ์ถึงการเสด็จมาของพระคริสต์; และบรรพบุรุษข้าพเจ้าโดยที่รู้ว่าคำพยากรณ์หลายประการเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ดีว่าเรื่องต่างๆ มากเท่าที่พยากรณ์ไว้เกี่ยวกับเราจนถึงทุกวันนี้เกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว, และมากเท่าที่หลังจากวันนี้ไปแล้วต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน—

๕ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงเลือกสิ่งเหล่านี้, เพื่อสิ้นสุดบันทึกของข้าพเจ้าบนนั้น, ซึ่งตอนที่เหลือของบันทึกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะนำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ; และข้าพเจ้าเขียนไม่ได้แม้หนึ่งในร้อยส่วนของเรื่องราวผู้คนข้าพเจ้า.

๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะนำแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งมีคำพยากรณ์และการเปิดเผยเหล่านี้, และรวมมันไว้กับตอนที่เหลือของบันทึกข้าพเจ้า, เพราะแผ่นจารึกเหล่านี้เลิศเลอสำหรับข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะเลิศเลอสำหรับพี่น้องข้าพเจ้า.

๗ และข้าพเจ้าทำการนี้ด้วยจุดประสงค์อันชอบด้วยเหตุผล; เพราะทรงกระซิบข้าพเจ้า เช่นนั้น, อันเป็นไปตามการทำงานของพระวิญญาณของพระเจ้าซึ่งอยู่ในข้าพเจ้า. และบัดนี้, ข้าพเจ้าไม่ได้รู้ไปหมดทุกเรื่อง; แต่พระเจ้าทรงรู้ทุกเรื่องที่จะมาถึง; ดังนั้น, พระองค์ทรง

ทำงานอยู่ภายในข้าพเจ้าเพื่อให้ทำตามพระประสงค์ของพระองค์.

๘ และคำสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้าต่อพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพี่น้องข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขาจะมาถึงความรู้เรื่องพระผู้เป็นเจ้าอีกครั้งหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, เรื่องการไถ่ของพระคริสต์; เพื่อพวกเขาอาจเป็นผู้คนที่น่าชื่นชอบอีกครั้งหนึ่ง.

๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรรมอน, ทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไปให้จบ, ซึ่งข้าพเจ้านำมาจากแผ่นจารึกของนีไฟ; และข้าพเจ้าทำบันทึกตามความรู้และความเข้าใจซึ่งพระผู้เป็นเจ้าประทานให้ข้าพเจ้า.

๑๐ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอแมลิกไคได้มอบแผ่นจารึกเหล่านี้ให้อยู่ในมือของกษัตริย์เบ็นจามินแล้ว, ท่านจึงนำมันรวมไว้กับแผ่นจารึกอื่น, ซึ่งมีบันทึกที่กษัตริย์ทั้งหลายสืบทอด, จากรุ่นสู่รุ่นจนถึงวันเวลาของกษัตริย์เบ็นจามิน.

๑๑ และกษัตริย์เบ็นจามินสืบทอดบันทึกดังกล่าว, จากรุ่นสู่รุ่นจนตกอยู่ในมือข้าพเจ้า. และข้าพเจ้า, มอรรมอน, สวดอ้อนวอนพระผู้เป็นเจ้าว่าขอให้มันได้รับการปกป้องรักษานั้นแต่เวลานี้ไป. และข้าพเจ้ารู้ว่ามันจะได้รับการปกป้องรักษา; เพราะมีเรื่องสำคัญต่างๆ เขียนไว้ในแผ่นจารึกเหล่านี้, ซึ่งจากในนั้นพระเจ้า

๔ก ๑ นี. ๖:๕.
 ๕ก อส. สิ่งอันเป็นที่พอใจของท่าน, กล่าวไว้ในข้อ ๔.
 ๗ ๑ นี. ๑:๒.
 ค ๓ นี. ๕:๘-๑๑; ๒๖:๖-๑๒.
 ๗ก ๑ นี. ๑:๕; ๑๓๓;

คพ. ๓:๑๒-๒๐;
 ๑๐:๑-๑๙, ๓๐-๔๗.
 ข คมพ. ผู้ทรงรู้แจ้ง.
 ๘ก ๒ นี. ๓๓:๓-๔;
 อีไนส์ ๑:๑๑-๑๒.
 ๗ ๒ นี. ๓๐:๖.

๑๐ก ออมโม ๑:๒๕, ๓๐.
 ๗ ๑ นี. ๑:๔.
 ค เจรอม ๑:๑๔.
 ๑๐ก ๓ นี. ๕:๘-๑๒;
 มอริ. ๑:๑-๕.

จะทรงพิพากษา^{๑๒} ผู้คนของข้าพเจ้าและพี่น้องของพวกเขาในวันสุดท้ายและสำคัญยิ่งนั้น, ตามพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าของฉันซึ่งมีเขียนไว้.

๑๒ และบัดนี้, เกี่ยวกับกษัตริย์เป็นจามินผู้หนึ่ง—ท่านมีการขัดแย้งกันบ้างระหว่างผู้คนของท่านเอง.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือ กองทัพของชาวเลมมันยกลงมาจกแผ่นดินแห่งนี้ไป, เพื่อรบกับผู้คนของท่าน. แต่ ดูเถิด, กษัตริย์เป็นจามินรวบรวมกองทัพของท่าน, และท่านต้านทานพวกนั้นไว้; และท่านต่อสู้ด้วยกำลังแขนของท่านเอง, ด้วยดาบของเลมมัน.

๑๔ และ ด้วย พละกำลัง ของ พระเจ้า พวกเขาจึงต่อสู้กับศัตรู, จนสังหารชาวเลมมัน เสีย หลาย พัน คน. และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กับชาวเลมมัน จนไล่ พวก นั้น ออกจาก ผืน แผ่นดิน ทั้งหมดอันเป็นมรดกของพวกเขา.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ หลังจากมีพระคริสต์^{๑๖} ปรอลอมเกิดขึ้น, และ พวกเขาถูกปิดปาก, และถูกลงโทษตามโทษานุโทษของพวกเขาแล้ว;

๑๖ และ หลังจาก มี ศาสดา พยากรณ์ ปรอลอม, และ ผู้สั่งสอน และ ผู้สอน ปรอลอม ในบรรดาผู้คน, และ ทั้งหมดนี้ถูกลงโทษตามโทษานุโทษของพวกเขา; และ หลังจากมีการขัดแย้งมากและการแตกแยกไปเข้ากับชาวเลมมันหลายครั้งแล้ว, ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์เป็นจามิน, ด้วยความช่วยเหลือของ ศาสดา พยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ซึ่งอยู่ในบรรดาผู้คนของท่าน—

๑๗ เพราะ ดูเถิด, กษัตริย์เป็นจามินเป็น คนบริสุทธิ์, และท่านปกครองเหนือผู้คนของท่านด้วยความชอบธรรม; และมีคนบริสุทธิ์จำนวนมากในแผ่นดิน, และคนเหล่านั้นกล่าวพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าของฉันด้วยพลังอำนาจ และด้วยสิทธิอำนาจ; และ คนเหล่านี้ใช้ถ้อยคำรุนแรง มาก เพราะ ความดีอันของผู้คน—

๑๘ ดังนั้น, ด้วยความช่วยเหลือของคนเหล่านี้, กษัตริย์เป็นจามิน, โดยการทำงานด้วยสุดพลังของร่างกายท่านและความสามารถของ หัง จิต วิญญาณ ท่าน, และ ศาสดาพยากรณ์ด้วย, จึงสร้างความสงบสุขในแผ่นดินอีกครั้ง.

๑๑๗ ๒ นี. ๒๕:๑๘; ๒๙:๑๑;
๓๓:๑๑-๑๕;
๓ นี. ๒๗:๒๓-๒๗.
๑๓๓ ออมไน ๑:๑๒.
๗ ๑ นี. ๔:๙;
๒ นี. ๕:๑๔;

เจคอบ ๑:๑๐;
โมไซยาห์ ๑:๑๖;
คพ. ๑๗:๑.
๑๕๓ คมพ. ผู้ต่อต้านพระ
คริสต์.
๑๖๓ อีนัส ๑:๒๒.

๑๓๗ แอลมา ๑๓:๒๖.
๗ แอลมา ๑๗:๒-๓.
ค โมโร. ๙:๔;
คพ. ๑๒๑:๔๑-๔๓.

หนังสือของโมไซยาห์

บทที่ ๑

กษัตริย์เบ็นจามิน สอนบุตรของท่านถึงภาษาและคำพยากรณ์ของบรรพบุรุษ—ศาสนาและอารยธรรมของพวกเขาได้รับการปกป้องรักษาไว้เพราะบันทึกที่มีอยู่ในแผ่นจารึกต่าง ๆ—โมไซยาห์ได้รับเลือกเป็นกษัตริย์และได้รับมอบหมายให้เก็บรักษาบันทึกและสิ่งอื่น ๆ. ประมาณ ๑๓๐-๑๒๔ ปีก่อนคริสตกาล.

๖๖ ละบัดนี้ไม่มีการขัดแย้งอีกต่อไปทั่วทั้งแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา^๑, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เป็นของกษัตริย์เบ็นจามิน, จนกษัตริย์เบ็นจามินมีสันติติดต่อกันตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของท่าน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านมีบุตรสามคน; และท่านเรียกชื่อพวกเขาว่าโมไซยาห์, และฮีโลรัม, และฮีลามัน. และท่านให้พวกเขาได้รับการสอน^๒ ในภาษาทั้งหมดของบรรพบุรุษท่าน, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้เป็นผู้มีความเข้าใจ; และเพื่อพวกเขาจะได้รู้เกี่ยวกับคำพยากรณ์ที่พูดจากปากบรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งคนเหล่านั้นได้รับมอบมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า.

๓ และท่านสอนพวกเขาเกี่ยวกับบันทึกซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลืองด้วย, มีความว่า : ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูก

จำไว้ว่าหากไม่ใช่เพราะแผ่นจารึก^๓ เหล่านี้, ซึ่งมีบันทึกและพระบัญญัติเหล่านี้แล้ว, เราต้องรับทุกข์เวทนาอยู่ในความเขลา^๔, แม้ในเวลาปัจจุบันนี้, โดยไม่รู้ความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๔ เพราะเป็นไปไม่ได้ที่สี่โฮ, บรรพบุรุษของเรา, จะจำเรื่องเหล่านี้ได้ทั้งหมด, เพื่อสอนลูก ๆ ของท่าน, เว้นแต่จะเป็นไปโดยความช่วยเหลือจาก แผ่นจารึก เหล่านี้; เนื่องจากท่านได้รับการสอนมาในภาษาของชาวอียิปต์^๕ ฉะนั้นท่านจึงอ่านอักษรเหล่านี้ได้, และสอนให้ลูก ๆ ของท่าน, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะสอนให้ลูก ๆ ของตนได้, และดังนั้นจึงเป็นการทำให้พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าสมบูรณ์, แม้ลงมาถึงเวลาปัจจุบันนี้.

๕ พ่อกล่าวแก่เจ้า, ลูกพ่อ, หากมิใช่เพราะสิ่งเหล่านี้, ซึ่งเก็บและปกป้องรักษา^๖ ไว้โดยพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, เพื่อเราจะได้อ่าน^๗ และเข้าใจความลึกลับ^๘ ของพระองค์, และมีพระบัญญัติของพระองค์อยู่ต่อหน้าเราเสมอไป, แม้บรรพบุรุษของเราก็คงจะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และเราจะเป็นเหมือนกับชาวเลมัน, พี่น้องของเรา, ซึ่งไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้เลย, หรือแม้ไม่เชื่อเรื่องเหล่านี้เมื่อพวกเขาได้รับการสอน, เนื่องจากประเพณี^๙ บรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งไม่ถูกต้อง.

๖ โอ้ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกจำไว้ว่าคำ

<p>[โมไซยาห์]</p> <p>๑ ๑ก ออมไน ๑:๑๓.</p> <p>๒ก โมไซยาห์ ๔:๑๔-๑๕; คพ. ๖๘:๒๔, ๒๘.</p> <p>ข มอธ. ๙:๓๒.</p>	<p>๓ก คมพ. แผ่นจารึก.</p> <p>ข แอลมา ๓๗:๘-๙.</p> <p>๔ก จส—ป ๑:๖๔.</p> <p>๕ก คมพ. พระคัมภีร์—พระคัมภีร์ที่พึงปกป้องรักษา.</p>	<p>๖ คพ. ๖:๖-๘.</p> <p>๗ คมพ. ความลึกลับของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.</p> <p>๘ โมไซยาห์ ๑๐:๑๑-๑๗.</p>
--	--	---

กล่าวเหล่านี้เป็นเรื่องจริง, และว่าบันทึกเหล่านี้จริงด้วย. และดูเถิด, แผ่นจารึกของนีไฟด้วย, ซึ่งมีบันทึกและคำกล่าวของบรรพบุรุษเรานับแต่เวลาที่พวกเขาจากเยรูซาเล็มมาจนถึงบัดนี้, และเรื่องเหล่านี้จริง; และเราจะรู้ถึงความแน่แท้ของเรื่องเหล่านี้ได้เพราะเรามีอยู่ต่อหน้าต่อตาเรา.

๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้คุณคำนึงถึงการค้นหาในแผ่นจารึกเหล่านี้อย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อโดยการนั้นลูกจะได้รับประโยชน์; และพ่ออยากให้คุณรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, เพื่อลูกจะได้รู้เรื่องที่อยู่ในแผ่นดินตามพระสัญญา^{๖๗} ซึ่งพระเจ้าทรงทำให้กับบรรพบุรุษของเรา.

๘ และอีกหลายเรื่องที่คุณจะรับเป็นจามินได้สอนบรรดาบุตรของท่าน, ซึ่งไม่ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่คุณรับเป็นจามิน ยุติการสอนบุตรทั้งหลายของท่านแล้ว, ท่านซราลง, และท่านเห็นว่าไม่ช้าท่านต้องไปตามวิถีทางของมวลแผ่นดินโลกนี้; ฉะนั้น, ท่านจึงคิดว่าสมควรจะมอบอาณาจักรให้บุตรคนใดคนหนึ่งของท่าน.

๑๐ ฉะนั้น, ท่านให้นำโมไซยาห์มาต่อหน้าท่าน; และนี่คือถ้อยคำที่ท่านกล่าวแก่เขา, มีความว่า: ลูกพ่อ, พ่ออยากให้คุณออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินนี้ในบรรดาผู้คนพวกนี้ทั้งหมด, หรือผู้คนของเรา-

เอิมลา^{๖๘}, และผู้คนของโมไซยาห์ที่พำนักอยู่ในแผ่นดิน, เพื่อโดยการนี้พวกเขาจะได้มาชุมนุมกัน; เพราะในวันพรุ่งพ่อจะประกาศแก่ผู้คนของพ่อจากปากพ่อเองว่าลูกเป็นกษัตริย์^{๖๙} และผู้ปกครองดูแลผู้คนพวกนี้, ซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราประทานให้เรา.

๑๑ และยิ่งกว่านั้น, พ่อจะให้ชื่อ^{๗๐} หนึ่งแก่ผู้คนพวกนี้, เพื่อโดยการนี้พวกเขาจะได้เด่นเหนือผู้คนทั้งปวงซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงนำออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และพ่อทำการนี้เพราะพวกเขาเป็น คนขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า.

๑๒ และพ่อให้ชื่อแก่พวกเขาซึ่งจะไม่มีวันถูกลบเลย, เว้นแต่จะเป็นโดยการล่วงละเมิด^{๗๑}.

๑๓ แท้จริง แล้ว, และยิ่งกว่านั้นพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากคนพวกนี้ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานอย่างมากจะตกอยู่ในการล่วงละเมิด^{๗๒}, และกลายเป็นคนชั่วร้าย และเป็นคนล่วงประเวณีแล้ว, พระเจ้าจะทรงปล่อยพระหัตถ์จากพวกเขา, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะกลายเป็นคนอ่อนแอ^{๗๓} เหมือนกับพี่น้องพวกเขา; และพระองค์จะไม่ทรงปกป้องรักษา^{๗๔} พวกเขาโดยเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้และนำอัครราชย์ของพระองค์อีกต่อไป, ดังที่พระองค์ทรงปกป้องรักษาบรรพบุรุษของเราจนถึงบัดนี้.

๖๗ ๑ นี. ๑:๓; ๒ นี. ๓๓:๑๐-๑๑; โมโร. ๑๐:๒๓๗.
๖๘ คมพ. พระคัมภีร์.
๖๙ โมไซยาห์ ๒:๒๒;
แอลมา ๕๐:๒๐-๒๒.

๗๐ สดต. ๑๒๒:๖;
๑ นี. ๒:๒๐.
๗๑ แอลมา ๙:๑๒-๑๔.
๗๒ ออมไน ๑:๑๔.
๗๓ โมไซยาห์ ๒:๓๐.

๗๔ โมไซยาห์ ๕:๘-๑๒.
๑๒๓ คมพ. ๒๒.
๑๓๓ ฮับ. ๖:๔-๖.
๗๕ ฮีล. ๕:๑๔-๑๖.
๗๖ คพ. ๑๐๓:๘-๑๐.

๑๔ เพราะพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากพระองค์ไม่ทรงยื่นพระพาหุของพระองค์ออกมาปกป้องรักษาบรรพบุรุษของเราแล้วพวกเขาย่อมต้องตกอยู่ในเงื้อมมือของชาวเลมัน, และกลายเป็นเหยื่อความเกลียดชังของพวกนั้น.

๑๕ และเหตุการณ์นี้ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์เบนจามินกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่บุตรของท่านจบลงแล้ว, ท่านจึงมอบหมายหน้าที่อันเกี่ยวข้องกับกิจงานกิจทั้งปวงของอาณาจักรแก่เขา.

๑๖ และยิ่งกว่านั้น, ท่านยังมอบหมายหน้าที่เกี่ยวกับบันทึกซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลืองแก่เขาด้วย; และแผ่นจารึกของนีไฟด้วย; และดาบของเลบันด้วย, และวัตถุทรงกลมหรือเครื่องชี้ทาง, ซึ่งพบบรรพบุรุษของเราผ่านแดนทुरกันดารมา, ซึ่งเตรียมขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อสิ่งนี้จะพาพวกเขาไป, ทุกคนตามความใส่ใจและความขยันหมั่นเพียรที่พวกเขาถวายแด่พระองค์.

๑๗ ฉะนั้น, เมื่อพวกเขาไม่ซื่อสัตย์พวกเขาไม่ได้รู้เรื่องหรือก้าวหน้าในการเดินทาง, แต่ถูกขับไล่ให้กลับไป, และก่อความขุ่นเคืองพระทัยพระเจ้าให้เกิดกับพวกเขา; และ ฉะนั้น พวกเขาจึงถูกลงโทษด้วยความอดอยากและความทุกข์แสนสาหัส, เพื่อกระตุ้นให้พวกเขานึกถึงหน้าที่ของตน.

๑๘ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

โมไซยาห์ออกไปทำดั่งที่บิดาได้สั่งท่านไว้, และประกาศแก่ผู้คนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาเพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้มารวมกัน, เพื่อขึ้นไปยังพระวิหารเพื่อฟังถ้อยคำซึ่งบิดาท่านจะกล่าวแก่พวกเขา.

บทที่ ๒

กษัตริย์เบนจามินปราศรัยต่อผู้คนของท่าน—ท่านบรรยายถึงความเสมอภาค, ความเที่ยงธรรม, และวิญญานภาพแห่งการปกครองของท่าน—ท่านแนะนำคนเหล่านั้นให้รับใช้กษัตริย์แห่งสวรรค์ของพวกเขา—บรรดาผู้ที่ภักดีต่อพระเจ้าเป็นเจ้าต้องรับทุกข์จากความปวดร้าวดังไฟที่ไม่รู้ดับ. ประมาณ ๑๒๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากโมไซยาห์ทำไปดั่งที่บิดาได้สั่งท่าน, และออกถ้อยแถลงไปทั่วทั้งแผ่นดิน, ให้ผู้คนมารวมกันทั่วทั้งแผ่นดิน, เพื่อพวกเขาจะได้ขึ้นไปยังพระวิหารเพื่อฟังคำพูดซึ่งกษัตริย์เบนจามินจะกล่าวแก่พวกเขา.

๒ และมีคนเป็นจำนวนมาก, แม้มากจนไม่ได้นับจำนวน; เพราะพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์อย่างยิ่งและเพิ่มจำนวนขึ้นในแผ่นดิน.

๓ และพวกเขานำลูกสัตว์หัวปีของฝูง' มาด้วย, เพื่อจะถวายเครื่องพลีบูชา และเครื่องเผาบูชา ตามกฎของโมเสส;

๑๖ก โมไซยาห์ ๑:๓.
ข ๑ นี. ๔:๘-๑๓;
คม. ๑:๑๓;
คพ. ๑๗:๑.
ค ๑ นี. ๑๖:๑๐.

๑๗ก ๑ นี. ๑๘:๑๒-๑๓.
๒ ๓ก ปฐก. ๔:๔.
ข คมพ. เครื่องพลีบูชา, พลีพระชนม์ชีพ, สละ (ชีวิต), เสียสละ.

ค ๑ นี. ๕:๙.
ง ๒ นี. ๒๔:๒๔;
เอลมา ๓๐:๓;
๓๔:๑๓-๑๔.

๔ และเพื่อพวกเขาจะน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย, ผู้ทรงนำพวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และผู้ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือของศัตรูพวกเขา, และทรงแต่งตั้ง^๔คนเที่ยงธรรมให้เป็นผู้สอน^๕ของ พวกเขา, และคนเที่ยงธรรมคนหนึ่งให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาดด้วย, ซึ่งสร้างความสงบสุขขึ้นในแผ่นดินแห่งเชราเอิมลา^๖, และสอนให้พวกเขารักษาระเบียบ^๗ของพระผู้เป็นเจ้าของ, เพื่อพวกเขาจะได้ชื่นชมยินดีและเปี่ยมด้วยความรัก^๘ต่อพระผู้เป็นเจ้าของและมนุษย์ทั้งปวง.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาขึ้นมายังพระวิหารแล้ว, พวกเขาตั้งกระโจมของตนรายรอบสถานที่นั้น, ทุกคนตามครอบครัว^๙ของตน, อันมีภรรยาของเขา, และบรรดาบุตรของเขา, และบรรดาธิดาของเขา, และบรรดาบุตรของพวกเข, และบรรดาธิดาของพวกเข, นับแต่คนโตสุดจนถึงคนเล็กสุด, โดยที่แต่ละครอบครัวอยู่แยกกัน.

๖ และพวกเขาตั้งกระโจมของตนอยู่รอบพระวิหาร, โดยที่ชายทุกคนตั้งกระโจม^{๑๐}ให้ประตูหันไปยังพระวิหาร, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้อยู่ในกระโจมของตนและฟังถ้อยคำที่กษัตริย์เป็นจามินจะพูดกับพวกเขา;

๗ เนื่องจาก มหาชน มากมาย นักจน กษัตริย์เป็นจามินไม่อาจสอนพวกเขาทั้งหมดภายในกำแพงพระวิหาร, ฉะนั้นท่านจึงให้สร้างหอสูงขึ้นหอหนึ่ง, เพื่อโดยการนั้นผู้คนของท่านจะได้ยินถ้อยคำที่ท่านกล่าวแก่พวกเขา.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ท่านเริ่มพูดกับผู้คนของท่านจากหอสูง; และคนทั้งหลายไม่อาจได้ยินถ้อยคำของท่านได้^{๑๑}ทั่วถึง เพราะความล้นหลามของมหาชน; ฉะนั้นท่านจึงให้เขียนถ้อยคำตามที่ท่านพูดไว้และส่งออกไปให้คนทั้งหลายที่อยู่ไกลเกินจะได้ยินเสียงท่าน, เพื่อพวกเขาจะได้รับถ้อยคำของท่านด้วย.

๙ และนี่คือถ้อยคำที่ท่านกล่าว^{๑๒}และให้เขียนไว้, มีความว่า: พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านทั้งหลายทั้งปวงที่มาชุมนุมกัน, ท่านที่ได้ยินถ้อยคำของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่านวันนี้; เพราะข้าพเจ้าไม่ได้สั่งให้ท่านขึ้นมาที่นี่เพื่อทำเล่น ๆ^{๑๓}กับถ้อยคำที่ข้าพเจ้าจะกล่าว, แต่เพื่อท่านจะสดับฟัง^{๑๔}ข้าพเจ้า, และเปิดหูท่านเพื่อท่านจะได้ยิน, และใจท่านเพื่อท่านจะเข้าใจ, และจิต^{๑๕}ท่านเพื่อความลับ^{๑๖}ของพระผู้เป็นเจ้าของจะคลี่ออกต่อสายตาท่าน.

๑๐ ข้าพเจ้าไม่ได้สั่งให้ท่านขึ้นมาที่นี่เพื่อท่านจะเกรงกลัว^{๑๗}ข้าพเจ้า, หรือเพื่อ

๔ก คมพ. เรียก (การ), เรียกจากพระผู้เป็นเจ้าของ (ได้รับ).

ข โมไซยาห์ ๑๘:๑๘-๒๒. คมพ. สอน, ผู้สอน.

ค ออมโน ๑:๒๑-๑๕.

ง ยอห์น ๑๕:๑๐.

จ คมพ. รัก (ความ).

๕ก คมพ. ครอบครัว.

๖ก อพย. ๓๓:๘-๑๐.

๗ก โมไซยาห์ ๘:๓.

ข คพ. ๖:๑๒.

ค คมพ. สดับฟัง.

ง โมไซยาห์ ๑๒:๒๗;

๓ นี. ๑๙:๓๓.

จ คมพ. ความคิด, ความนึกคิด, จิตใจ.

ฉ คมพ. ความลับของพระผู้เป็นเจ้าของ.

๑๐ก คมพ. ความกลัว.

ท่านจะคิดว่าตัวข้าพเจ้ายิ่งใหญ่กว่ามนุษย์อันเป็นมรรตัย.

๑๑ แต่ข้าพเจ้าก็เหมือนตัวท่าน, ต้องอยู่ภายใต้ความอ่อนแอทุกอย่างทางร่างกายและจิตใจ; กระนั้น ข้าพเจ้าได้รับเลือกโดยคนพวกนี้, และได้รับการอุทิศถวายโดยบิดาข้าพเจ้า, และได้รับความยินยอมโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองและกษัตริย์เหนือคนพวกนี้; และได้รับการดูแลและการปกป้องรักษาโดยเดชานุภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, ให้รับใช้ท่านด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพลกำลังซึ่งพระเจ้าประทานให้ข้าพเจ้า.

๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าดังที่ข้าพเจ้าได้รับความยินยอมให้ใช้วันเวลาของข้าพเจ้าไปในการรับใช้ท่าน, แม้จนถึงเวลานี้, และมีได้แสวงหาทอง^๗หรือเงินหรือของมีค่าอย่างใดจากท่านเลย;

๑๓ ทั้งข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านต้องถูกคุมขังอยู่ในคุกใต้ดิน, หรือปล่อยให้ท่านเป็นทาสของกันและกัน, หรือให้ท่านกระทำฆาตกรรม, หรือปล้นสะดม, หรือลักขโมย, หรือประพฤตีสว่างประเวณี; หรือแม้ข้าพเจ้าก็ยังไม่ยอมให้ท่านกระทำการชั่วร้ายอย่างใด, และสอนท่านให้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาท่านไว้—

๑๔ และแม้ข้าพเจ้า, ตัวข้าพเจ้า, ก็ทำงาน^๘ด้วยมือข้าพเจ้าเองเพื่อจะได้รับ

ใช้ท่าน, และเพื่อท่านจะไม่ต้องแบกภาระภาษี, และเพื่อจะไม่มีสิ่งใดเกิดกับท่านซึ่งเป็นภาระโศกเศร้าที่ต้องทน—และจากเรื่องทั้งหมดที่ข้าพเจ้าพูดมานี้, ท่านตัวท่านเองเป็นพยานอยู่ในวันนี้.

๑๕ กระนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไ้อวด, ทั้งข้าพเจ้าไม่ได้บอกเรื่องเหล่านี้เพื่อโดยการนี้ข้าพเจ้าจะได้กล่าวหาท่าน; แต่ข้าพเจ้าบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้เพื่อท่านจะได้รู้ว่าข้าพเจ้าจะตอบด้วยมโนธรรมอันใสสะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าในวันนี้.

๑๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้วว่าข้าพเจ้าใช้วันเวลาของข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ท่าน, ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะไ้อวด, เพราะข้าพเจ้าอยู่ในการรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้านั่นเอง.

๑๗ และดูเถิด, ข้าพเจ้าบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้เพื่อท่านจะเรียนรู้ปัญญา^๙; เพื่อท่านจะเรียนรู้ว่าเมื่อท่านอยู่ในการรับใช้^{๑๐}เพื่อนมนุษย์ของท่าน ท่านก็อยู่ในการรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านนั่นเอง.

๑๘ ดูเถิด, ท่านเรียกข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์ของท่าน; และหากข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านเรียกเป็นกษัตริย์ของท่าน, ทำงานเพื่อรับใช้^{๑๑}ท่าน, แล้วท่านสมควรหรือที่จะทำงานเพื่อรับใช้กัน?

๑๙ และดูด้วยเถิด, หากข้าพเจ้า, ผู้ที่

๑๒ก กิจการ ๒๐:๓๓-๓๔.
๑๔ก ๑ คริ. ๙:๑๘.
๑๕ก คมพ. มโนธรรม.
๑๗ก คมพ. ปัญญา.

๗ มธ. ๒๕:๔๐;
ยากอบ ๑:๒๗;
คพ. ๔๒:๒๙-๓๑.
คมพ. รับใช้ (การ).

๘ คมพ. พี่น้อง (ทั้งหลาย),
พี่น้องชาย; พี่น้องสตรี.
๑๘ก มธ. ๒๐:๒๖-๒๗.

ท่านเรียกเป็นกษัตริย์ของท่าน, ผู้ใช้วันเวลาของเขาไปในการรับใช้ท่าน, และแม้กระนั้นอยู่ในการรับใช้พระเจ้า, สมควรจะได้รับ ความขอบคุณจากท่าน, โอ้ท่านควรขอบพระทัย กษัตริย์แห่งสวรรค์ของท่านเพียงใด!

๒๐ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, ว่าหากท่านจะน้อมขอบพระทัยและคำสรรเสริญทั้งหมดซึ่งจิตวิญญาณทั้งดวงของท่านมีพลังที่จะครอบครอง, แต่พระเจ้าเป็นผู้ทรงสร้างท่าน, และทรงดูแลและปกป้องรักษาท่านมา, และทรงทำให้ท่านชื่นชมยินดี, และทรงทำให้ท่านอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข—

๒๑ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากท่านจะรับใช้พระองค์ผู้ทรงสร้างท่านมาตั้งแต่ต้น, และทรงปกป้องรักษาท่านวันแล้ววันเล่า, โดยทรงให้ท่านยิ้มลมหายใจ, เพื่อท่านจะมีชีวิตและเคลื่อนไหวและทำตามเจตนาของท่านเอง, และแม้ทรงคำจู่ท่านครั้งแล้วครั้งเล่า—ข้าพเจ้ากล่าวว่า, หากท่านจะรับใช้พระองค์ด้วยจิตวิญญาณทั้งดวงของท่านแล้วท่านก็จะยังเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมค่า”

๒๒ และดูเถิด, ทั้งหมดที่พระองค์ทรงเรียกร้องจากท่านคือให้รักษาพระบัญญัติของพระองค์; และพระองค์ทรงสัญญาว่า หากท่านจะรักษาพระบัญญัติของ

พระองค์ท่านจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และพระองค์ไม่เคยทรงเปลี่ยนแปลง”ไปจากที่พระองค์รับสั่งเลย; ฉะนั้น, หากท่านรักษาพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ย่อมประทานพรให้ท่าน และ ทรงทำให้ท่านรุ่งเรือง.

๒๓ และบัดนี้, ประการแรก, พระองค์ทรงสร้างท่านมา, และประทานชีวิตของท่านให้ท่าน, ซึ่งโดยการนั้นท่านจึงเป็นหนี้พระองค์อยู่.

๒๔ และประการที่สอง, พระองค์ทรงเรียกร้องให้ท่านทำ ดั่งที่ พระองค์ ทรงบัญชาท่าน; เพราะโดยการนี้หากท่านทำ, พระองค์ย่อมประทานพรให้ท่าน” โดยทันที; และ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงตอบแทนท่านแล้ว. และท่านยังคงเป็นหนี้พระองค์อยู่, และ เป็น อยู่ขณะนี้, และจะเป็นอยู่, ตลอดกาลและตลอดไป; ฉะนั้น, ท่านมีสิ่งใดจะใช้อวดเล่า?

๒๕ และบัดนี้ข้าพเจ้าถาม, ท่านจะกล่าวสิ่งใดถึงตัวท่านได้เล่า? ข้าพเจ้าตอบท่าน, ไม่เลย. ท่านจะกล่าวไม่ได้ว่าตัวท่านเป็นแม่เท้าผงธุลีของแผ่นดินโลก; กระนั้นท่านยังสร้าง”ขึ้นจากผงธุลี”ของแผ่นดินโลก; แต่ดูเถิด, มัน เป็น ของ พระองค์ผู้ทรงสร้างท่าน.

๒๖ และข้าพเจ้า, แม่ข้าพเจ้า, ผู้ที่ท่านเรียกว่ากษัตริย์ของท่าน, ก็ไม่ดีไปกว่า

๑๙๗ คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความขอบคุณ.
๒๐ ก ๑ นี. ๑๘:๑๖.
ข คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.

๒๑ ก คมพ. สิทธิเสรี.
ข ลูกา ๑๗:๗-๑๐.
๒๒ ก สันต. ๒๕:๑๘-๑๙,
๒ นี. ๑:๙.
ข คมพ. พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.
ค คพ. ๓:๑-๒.

ง คพ. ๑๔:๗; ๕๘:๒-๓.
๒๔ ก คมพ. พร, เป็นสุข, ให้พร.
๒๕ ก คมพ. สร้าง (การ).
ข ปลุก. ๓:๑๙;
เจคอบ ๒:๒๑.

ตัวท่านเลย; เพราะข้าพเจ้ามาจากฝูงสัตว์ เช่นกัน. และท่านเห็นแล้วว่า ข้าพเจ้าชรา, และกำลังจะคืนร่างแห่งมรดกนี้ให้แผ่นดินแม่.

๒๗ ฉะนั้น, ดั่งที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน, โดยเดิน^๗ไปด้วยมโนธรรมอันใสสะอาดต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกันอยู่ในเวลานี้, ก็เพื่อจะได้พบว่าข้าพเจ้าไม่มีข้อตำหนิ, และเพื่อเลือด^๘ของท่านจะไม่มาอยู่ที่ข้าพเจ้า, เมื่อข้าพเจ้าจะยื่นรับการพิพากษาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในเรื่องที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้เกี่ยวกับท่าน.

๒๘ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกันเพื่อข้าพเจ้าจะได้ขจัด^๙เลือดของท่านออกจากอาภรณ์ข้าพเจ้า, ในระยะเวลา^{๑๐}เมื่อข้าพเจ้ากำลังจะลงไปสู่หลุมศพของข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ลงไปอย่างสงบสุข, และวิญญาณ^{๑๑}อัมตะของข้าพเจ้าจะสมทบกับคนะนักร้อง^{๑๒}เบื้องบนในการขับขานเพลงสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเที่ยงธรรม.

๒๙ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าให้ท่านมาชุมนุมกัน, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ประกาศแก่ท่านว่าข้าพเจ้าจะเป็นผู้สอนของท่าน, หรือภักดิ์^{๑๓}ของท่านไม่ได้อีกต่อไปแล้ว;

๓๐ เพราะแม้ในเวลานี้, ทั้งร่างของข้าพเจ้าก็สิ้นอย่างยิ่งเมื่อพยายามพูดกับท่าน; แต่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงค้ำจุน

ข้าพเจ้า, และทรงยอมให้ข้าพเจ้าพูดกับท่าน, และทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านในวันนี้, ว่าโมไซยาห์บุตรข้าพเจ้าเป็นภักดิ์^{๑๔}และผู้ปกครองดูแลท่าน.

๓๑ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทำดั่งที่ท่านทำมาแล้วจนกระทั่งบัดนี้. ท่านรักษาคำสั่งของข้าพเจ้า, และคำสั่งของบิดาข้าพเจ้าด้วย, และรุ่งเรืองมา, และได้รับการปกป้องไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรูท่านนั้นใด, แม้เช่นนั้นหากท่านรักษาคำสั่งของบุตรข้าพเจ้า, หรือพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งเขาจะมอบให้ท่าน, ท่านก็จะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดินนั้นนั้น, และศัตรูของท่านจะไม่มีพลังเหนือท่าน.

๓๒ แต่, โอ้ผู้คนของข้าพเจ้า, จงระวังเกลือกจะเกิดการขัดแย้ง^{๑๕}ขึ้นในบรรดาพวกท่าน, และท่านเลือกเชื่อฟังวิญญาณร้าย, ซึ่งโมไซยาห์บิดาข้าพเจ้าพูดถึง.

๓๓ เพราะเหตุเกิด, วิบัติอย่างหนึ่งกำหนดให้เกิดแก่คนที่เลือกเชื่อฟังวิญญาณนั้น; เพราะหากเขาเลือกเชื่อฟังมัน, และคงอยู่และตายในบาปของเขา, คนคนนั้นย่อมตีความอับมงคล^{๑๖}เข้าไปในจิตวิญญาณของเขาเอง; เพราะเขาย่อมได้รับโทษอันเป็นนิจ^{๑๗}เป็นค่าจ้างของเขา, โดยที่ล่วงละเมิดกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งขัดกับความรู้อันของเขาเอง.

๓๔ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าไม่มีใครเลยในบรรดาพวกท่าน, เว้นแต่เด็กเล็ก ๆ ของท่านที่ไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับ

๒๒๗ คมพ. เด็น, ดำเนิน, เด็น กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.
๗ เจคอบ ๑:๑๙.

๒๒๘ ก เจคอบ ๒:๒.
๘ คมพ. วิญญาณ.
๙ มอริ. ๗:๗.

๒๒๙ ก ๓. ๑๑:๒๙-๓๐.
๓๓๗ คมพ. อับมงคล (ความ).
๗ คพ. ๑๙:๖, ๑๐-๑๒.

เรื่องเหล่านี้, ที่ไม่รู้ว่าท่านเป็นหนี้รันดร์ต่อพระบิดาบนสวรรค์ของท่าน, ที่จะถวายทุกสิ่งที่ท่านมีอยู่และเป็นอยู่แต่พระองค์; และได้รับการสอนเกี่ยวกับบันทึก ซึ่งมีคำพยากรณ์ที่พูดไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, แม้เรื่องลงมาถึงเวลาสี่ไฮ, บรรพบุรุษของเรา, ออกจากเยรูซาเล็ม;

๓๕ และ, ทุกสิ่งที่บรรพบุรุษของเราพูดไว้จนถึงบัดนี้ด้วย. และดูเถิด, คนเหล่านั้นพูดถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน, ด้วย; ฉะนั้น, มันจึงเที่ยงธรรมและจริง.

๓๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, ว่าหลังจากท่านรู้และได้รับการสอนในเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว, หากท่านจะล่วงละเมิดและประพฤติดนขัดกับสิ่งที่กล่าวไว้, จนท่านถอนตัวไปจากพระวิญญาณของพระเจ้า, จนพระองค์ไม่มีที่อยู่ในท่านเพื่อทรงนำท่านไปในวิถีแห่งปัญญาเพื่อท่านจะได้รับพร, ความรุ่งเรือง, และการปกป้องรักษา—

๓๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าผู้ที่ใดที่ทำการนี้, ผู้เดียวกันนั้นย่อมออกมาภยภูต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างเปิดเผย; ฉะนั้นเขาจึงเลือกเชื่อฟังวิญญาณร้าย, และกลายเป็นศัตรูต่อความชอบธรรมทั้งหมด; ฉะนั้น, พระเจ้าจึงไม่ทรงมีที่อยู่ในเขา, เพราะพระองค์มีทรงสถิตในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์.

๓๘ ฉะนั้นหากคนนั้นหาได้กลับใจ

ไม่, และดำรงอยู่และตายโดยเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ขอเรียกร้องความยุติธรรมแห่งสวรรค์จึงปลุกจิตวิญญาณอันเป็นอมตะของเขามาสู่ความรู้สึกร้อนในความผิดของตนเอง, ซึ่งทำให้เขาระยอต่อที่ประทับของพระเจ้า, และทำให้ในอกของเขาเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด, และความเจ็บปวด, และความปวดร้าว, ซึ่งเปรียบเหมือนเพลิงที่ไม่รู้ดับ, ซึ่งเปลวเพลิงนั้นลุกโชนอยู่ตลอดเวลาและตลอดไป.

๓๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าความเมตตา ก็ไม่มีสิทธิ์เหนือผู้นั้น; ฉะนั้นชะตากรรมในวาระสุดท้ายของเขาคือการทรมานทุกขุทรมานอันไม่มีวันสิ้นสุด.

๔๐ โอ้, ท่านผู้สูงอายุทั้งหลาย, และท่านคนหนุ่มด้วย, และท่านเด็กเล็ก ๆ ผู้ที่เข้าใจถ้อยคำข้าพเจ้าได้, เพราะข้าพเจ้าพูดอย่างแจ่มชัดกับท่านเพื่อท่านจะได้เข้าใจ, ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนให้ท่านตั้งขึ้นมาสู่ความทรงจำถึงสถานการณ์อันน่าสะพรึงกลัวของคนที่ตกอยู่ในการล่วงละเมิด.

๔๑ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านพิจารณาถึงสภาพอันเป็นพรและเป็นสุขของคนที่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า. เพราะดูเถิด, พวกเขาได้รับพรในทุกสิ่ง, ทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ; และหากพวกเขาเย็นหยัดอย่างชื้อสัดยี่จนกว่าชีวิตจะหาไม่แล้วพวกเขา

<p>๓๗ก โมไซยาห์ ๓:๑๒; ฮีบ. ๘:๒๔-๒๕. คพพ. กบฏ (การ). ข แอลมา ๗:๒๑. ๓๗ค คพพ. กลับใจ (การ).</p>	<p>ข คพพ. ยุติธรรม (ความ). ค คพพ. ความผิด. ๓๙ก แอลมา ๓:๘-๙, ๑๕-๑๖. คพพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).</p>	<p>๔๐ก แอลมา ๕:๑๘. ๔๐ก ๔ นี. ๑:๑๔-๑๘. คพพ. ปิติ. ข คพพ. พร, เป็นสุข, ให้พร. ค คพพ. ๖:๑๓.</p>
--	--	--

จะได้รับเข้าสู่สวรรค์, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะพำนักอยู่กับพระเจ้าเป็นเจ้าในสภาพแห่งความสุขอันไม่รู้จบ. โอ้อัจฉา, จงจำไว้ว่าเรื่องเหล่านี้จริง; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้ารับสั่งไว้.

บทที่ ๓

กษัตริย์เป็นจามินกล่าวคำปราศรัยต่อไป—พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงปฏิบัติศาสนกิจในบรรดามนุษย์ในร่างที่ทำด้วยดินเหนียว—พระโลหิตจะหลั่งออกจากทุกชุมชนเมื่อพระองค์ทรงชดใช้เพื่อบาปของโลก—พระนามของพระองค์คือนามเดียวที่ความรอดจะเกิดขึ้นได้—มนุษย์จะละทิ้งความเป็นมนุษย์ไปและกลายเป็นวิสุทธิชนโดยผ่านการชดใช้—ความทรमानของคนชั่วร้ายจะเป็นดังทะเลเพลิงและกำมะถัน. ประมาณ ๑๒๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และข้าพเจ้าอยากให้เห็นองข้าพเจ้า, ตั้งใจฟังอีก, เพราะข้าพเจ้ายังมีบางสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านอีก; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามีเรื่องจะบอกท่านเกี่ยวกับสิ่งซึ่งจะมาถึง.

๒ และเรื่องที่ข้าพเจ้าจะบอกท่านนั้นเทพเจ้าจากพระเจ้าเป็นเจ้ามาทำให้ข้าพเจ้ารู้. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ตื่นเถิด; และข้าพเจ้าตื่น, และดูเถิดท่านยืนอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า.

๓ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ตื่นเถิด, และจงฟังคำซึ่งข้าพเจ้าจะบอกท่าน; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามาประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่งความปรีดียิ่งแก่ท่าน.

๔ เพราะพระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของท่านแล้ว, และทรงวินิจฉัยความชอบธรรมของท่าน, และทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อประกาศแก่ท่านว่าท่านจะได้ชื่นชมยินดี; และว่าท่านจะได้ประกาศแก่ผู้คนของท่าน, เพื่อพวกเขาจะเปี่ยมด้วยปรีดีเช่นกัน.

๕ เพราะดูเถิด, เวลาจะมาถึง, และอยู่ไม่ไกล, ที่ด้วยเดชานุภาพ, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผู้ทรงครอบครอง, ผู้ทรงดำรงแล้ว, และทรงดำรงอยู่จากชั่ววันรันดรถึงชั่ววันรันดร, จะเสด็จจากสวรรค์ลงมาอยู่ในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และจะทรงสถิตอยู่ในร่างที่ทำด้วยดินเหนียว, และจะเสด็จออกไปในหมู่มนุษย์, ทรงทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่, เช่นรักษาคนป่วย, ทำให้คนตายลุกขึ้น, ทำให้คนง่อยเดิน, คนตาบอดได้รับสายตาของเขา, และคนหูหนวกได้ยิน, และรักษาโรคคนานาชนิด.

๖ และพระองค์จะทรงขับเหล่ามาร, หรือวิญญาณร้ายที่สิงอยู่ในใจลูกหลานมนุษย์.

๗ และดูเถิด, พระองค์จะทนรับการล่อลวง, และความเจ็บปวดทางร่างกาย, ความหิวโหย, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อย, แม้มากกว่าที่มนุษย์จะ

<p>๔๑๖ คมพ. สวรรค์, ฟ้าสวรรค์. ๓ ๒ก คมพ. ทูตสวรรค์, เทพ. ๓ก ลูกา ๒:๑๐-๑๑. ๕ก คมพ. พระเยซูฮาวี. ข โมไซยาห์ ๗:๒๗;</p>	<p>แอลมา ๗:๙-๑๓. ค มธ. ๔:๒๓-๒๔; กิจการ ๒:๒๒; ๑ นี. ๑๑:๓๑. คมพ. ปาฏิหาริย์.</p>	<p>๖ก มาระโก ๑:๓๒-๓๔. ๗ก คมพ. ล้อลวง (การ). ข มธ. ๔:๑-๒.</p>
---	--	--

ทน^๗ได้, เว้นแต่จะถึงแก่ความตาย; เพราะ
 ดูเถิด, พระโลหิต^๗ไหลออกจากทุกมุมขน,
 ความปวดร้า^๗ของพระองค์จะใหญ่หลวง
 นักเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง
 ของผู้คนของพระองค์.

๘ และพระองค์จะทรงมีพระนามว่า
 พระเยชูคริสตี^๗, พระบุตร^๗ของพระเจ้าเป็น
 เจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน
 โลก^๗, พระผู้สร้างสรรพสิ่งนับจากกาล
 เริ่มต้น; และมารดา^๗ของพระองค์จะมี
 นามว่ามารีย์^๗.

๙ และ ดูเถิด, พระองค์จะเสด็จมา
 สู่ผู้คนของพระองค์, เพื่อ ความ รอด^๗
 จะได้มาสู่ลูกหลานมนุษย์แม้โดยทาง
 ศรีธา^๗ในพระนามของพระองค์; และ
 แม้หลังจากทั้งหมดนี้แล้ว พวกเขาก็
 จะถือว่า พระองค์ เป็น มนุษย์ คนหนึ่ง,
 และกล่าวว่าพระองค์มีผี^๗สิงอยู่, และจะ
 โบ้ย^๗พระองค์, และจะ ตรึง^๗พระองค์ไว้
 ที่กางเขน.

๑๐ และพระองค์จะทรงลุกขึ้น^๗ในวัน
 ที่สาม จากบรรดาคนตาย; และ ดูเถิด,
 พระองค์ทรงอยู่ในฐานะผู้พิพากษา^๗โลก;
 และดูเถิด, สิ่งทั้งหมดนี้จะกระทำไปเพื่อ

การพิพากษาอันชอบธรรมจะได้มาถึงลูก
 หลานมนุษย์.

๑๑ เพราะ ดูเถิด, พระโลหิต^๗ของ
 พระองค์จะชดใช้^๗บาปของคน^๗ที่ตก^๗ไป
 เพราะ การล่วงละเมิดของอาดัม^๗ด้วย, ผู้
 ที่ตายโดยไม่รู้^๗พระประสงค์ของ พระผู้
 เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกเขา, หรือผู้ที่ทำบาป
 โดยไม่รู้^๗.

๑๒ แต่วิบัติ, วิบัติแก่ผู้^๗ที่รู้ว่าตนกบฏ^๗
 ต่อ พระผู้เป็นเจ้า! เพราะ ความ รอดจะ
 ไม่มาสู่คนเช่นนั้นเลยนอกจากจะเป็น
 โดยการกลับใจ และ ศรีธา^๗ในพระเจ้า
 พระเยชูคริสตี^๗.

๑๓ และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงส่ง
 ศาสดาพยากรณ์^๗ผู้บริสุทธิ์^๗ของพระองค์
 มาในบรรดา ลูก หลาน มนุษย์^๗ทั้ง ปวง,
 เพื่อประกาศเรื่องเหล่านี้แก่ทุกตระกูล,
 ประชาชาติ, และภาษา, เพื่อโดยการนี้ผู้
 ไตก^๗ตามที่เชื่อว่าจะเชื่อว่าพระคริสต์จะเสด็จมา,
 ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการปลด^๗บาปของ
 เขา, และชื่นชมยินดีด้วยความปรดี^๗ยิ่ง,
 แม้ราวกับ^๗ว่าพระองค์เสด็จมาในบรรดา
 พวกเขาแล้ว.

๑๔ กระนั้น พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรง

๗ค คพ. ๑๓:๑๕-๑๘.

ง ลูกา ๒๒:๔๔.

จ อสย. ๕๓:๔-๕.

๘ก คพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ
 ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์—
 พระผู้เป็นเจ้าพระบุตร.

ข แอลมา ๗:๑๐.

ค ฮีล. ๑๔:๑๒;

ด ๓ นี. ๓:๑๕.

ง มธ. ๑:๑๖;

จ นี. ๑๑:๑๔-๒๑.

จ คพ. มารีย์, มารดาของ
 พระเยซู.

๗ก คพ. ความรอด.

ข คพ. ศรีธา, เชื้อ
 (ความ).

ค ยอห์น ๘:๕๘.

ง มาระโก ๑๕:๑๕.

จ ลูกา ๑๘:๓๓;

ด นี. ๑๓:๑๐;

ด นี. ๑๐:๓.

คพ. ตรึงกางเขน (การ).

๑๐ก คพ. พันคืนชีวิต (การ),
 พันคืนพระชนม์ (การ).

ข มธ. ๑๖:๒๑;

ด นี. ๒๕:๑๓;

ฮีล. ๑๔:๒๐-๒๗.

ค คพ. ตัดสิน (การ),

พิพากษา (การ).

๑๐ก คพ. เลือด, โลหิต.

ข คพ. ชดใช้ (การ).

ค คพ. การตกของอาดัม
 และเอวา.

ง ๒ นี. ๓:๒๕-๒๖.

๑๒ก โมไซยาห์ ๒:๓๖-๓๘;

ฮีล. ๘:๒๕.

คพ. กบฏ (การ).

ข คพ. พระเจ้า.

๑๓ก คพ. ปลดบาป (การ).

ข ๒ นี. ๒๕:๒๔-๒๗;

เจโรม ๑:๑๑.

เห็นว่าผู้คนของพระองค์เป็นคนดี^{๑๕}รึ้น, และพระองค์ทรงกำหนดกฎไว้ให้พวกเขา, แม้งฎของโมเสส^{๑๖}.

๑๕ และพระองค์ทรงแสดงเครื่องหมาย, และการอันนำพิศวง, และรูปแบบ^{๑๗}, และรูปลักษณะมากมายแก่พวกเขา, เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์; และศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ก็กล่าวแก่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระองค์ด้วย; และกระนั้นพวกเขายังทำใจแข็งกระด้าง, และหาเข้าใจไม่ว่ากฎของโมเสส^{๑๘}ไม่เกิดผลอันใดเลยนอกจากจะเป็นโดยการชดใช้ด้วยพระโลหิตของพระองค์.

๑๖ เพราะแม้หากเป็นไปได้ว่าเด็ก^{๑๙}เล็กๆ ทำบาปได้พวกเขาจะรับการช่วยให้รอดไม่ได้; แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพวกเขาได้รับพร^{๒๐} แล้ว; เพราะดูเถิด, ดังเช่นอาดัม, หรือโดยธรรมชาติ, พวกเขาตก, แม้เช่นนั้นพระโลหิตของพระคริสต์ชดใช้บาปของพวกเขา.

๑๗ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าจะไม่มีการอื่นใด^{๒๑}ให้ไว้หรือทางอื่นใดหรือวิธีที่โดยการนั้นความรอด^{๒๒}จะมาถึงลูกหลานมนุษย์ได้, นอกจากในและโดยผ่านพระนามของพระคริสต์^{๒๓}, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์.

๑๘ เพราะดูเถิดพระองค์ทรงพิพากษา, และการพิพากษาของพระองค์เที่ยงธรรม; และทารกที่สิ้นไปในวัยทารกหาได้พินาศไม่; แต่มนุษย์เต็มความอัปมงคลเข้าไปในจิต วิญญาณของตนเว้นแต่พวกเขาจะนอบน้อมถ่อมตนและกลายเป็นดังเด็กเล็ก ๆ, และเชื่อว่าความรอดเคยมี, และมีอยู่, และจะมี, ในและโดยผ่านพระโลหิตที่ทรงชดใช้^{๒๔}ของพระคริสต์, พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์.

๑๙ เพราะมนุษย์ปุถุชน^{๒๕}เป็นศัตรูต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และเป็นมาแล้วนับแต่การตกของอาดัม^{๒๖}, และจะเป็นไป, ตลอดกาลและตลอดไป, เว้นแต่เขาจะยอม^{๒๗}ต่อการชกจูงของพระวิญญาณ^{๒๘}ศักดิ์สิทธิ์, และทิ้งความเป็นมนุษย์ปุถุชนและกลับเป็นวิสุทธิชน^{๒๙}โดยผ่านการชดใช้ของพระคริสต์พระเจ้า, และกลายเป็นดังเด็ก^{๓๐}, ว่าง่าย, อ่อนโยน, ถ่อมตน, อดทน, เปี่ยมด้วยความรัก, เต็มใจยอมในสิ่งทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเห็นควรจะอุบัติแก่เขา, แมื่อดังเด็กยินยอมต่อบิดาตน.

๒๐ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเวลาจะมาถึงเมื่อความรู้^{๓๑}เรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะแผ่ไปทั่วทุกประชาชาติ^{๓๒}, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน.

๑๕ก คมพ. กฎของโมเสส.
๑๕ก คมพ. พระเยซูคริสต์—รูปแบบหรือสัญลักษณ์ของพระคริสต์.
ข โมไซยาห์ ๑๓:๒๗-๓๒.
๑๖ก คมพ. เด็ก, ลูก.
ข โมริ. ๘:๘-๙.
๑๗ก กิจการ ๔:๑๐-๑๒;
๒ นี. ๓๑:๒๑.
ข คมพ. ความรอด.

ค คมพ. พระเยซูคริสต์—การรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับเรา.
๑๘ก มธ. ๑๘:๓.
ข โมไซยาห์ ๔:๒;
ฮีส. ๕:๙.
๑๙ก ๑ คริ. ๒:๑๑-๑๔;
โมไซยาห์ ๑๖:๒-๓.
คมพ. มนุษย์ปุถุชน.
ข คมพ. การตกของอาดัม

และเอวา.
ค ๒ พศด. ๓๐:๘.
ง โมริ. ๑๐:๔-๕.
คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
จ คมพ. วิสุทธิชน.
ฉ ๓ นี. ๙:๒๒.
๒๐ก คพ. ๓:๑๖.
ข คมพ. งานเผยแผ่ศาสนา.

๒๑ และดูเถิด, เมื่อเวลานั้นมาถึง, จะไม่พบผู้ใดเว้นแต่เด็กเล็ก ๆ ว่า, ปราศจากข้อตำหนิ ต่อพระพักตร์พระเจ้า, นอกจากโดยการกลับใจ และศรัทธาในพระนามของพระเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น.

๒๒ และแม้ในเวลานี้, เมื่อท่านจะได้สอนผู้คนของท่านถึงสิ่งที่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน, แม้เมื่อนั้นจะพบว่าพวกเขาไม่มีข้อตำหนิอีกต่อไป ในสายพระเนตรของพระเจ้า, เว้นแต่ตามคำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดพระวจนะซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านทรงบัญชาข้าพเจ้า.

๒๔ และพระเจ้าตรัสดังนี้: ถ้อยคำนั้นจะยืนเป็นประจักษ์พยานที่เด่นชัดฟ่องคนพวกนี้, ในวันพิพากษา; ซึ่งตามนั้นพวกเขาจะถูกพิพากษา, แต่ละคนตามงานของตน, ไม่ว่ามันดี, หรือไม่ว่ามันชั่วร้าย.

๒๕ และหากมันชั่วร้ายพวกเขาก็ถูกส่งไปสู่ความคิดคำนึงอันน่าสะพรึงกลัวเกี่ยวกับความผิดและความน่าชิงชังของพวกเขา, ซึ่งทำให้พวกเขาถอยไปจากที่ประทับของพระเจ้าไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมอง และความทรมาณอันหาได้สิ้นสุดไม่, ซึ่งจากนั้นพวกเขาจะกลับมาอีกไม่ได้; ฉะนั้นพวกเขาตีความอัปมงคลเข้ามาสู่จิตวิญญาณของตนแล้ว.

๒๖ ฉะนั้น, พวกเขาจึงตีแล้วจากถ้วย

แห่งพระพิโรธของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งความยุติธรรมนั้นปฏิเสธพวกเขาไม่ได้ อย่างไรก็ตามปฏิเสธไม่ได้ว่าอาดัมจะตกเพราะการรับส่วนผลไม้ต้องห้ามนั้น; ฉะนั้น, ความเมตตา^๑ จะมีสิทธิ์เหนือพวกเขาอีกไม่ได้ตลอดกาล.

๒๗ และความทุกข์^๒ ทรมาณ^๓ ของพวกเขาเป็นเหมือนทะเลเพลิง^๔ และกำมะถัน, อันมีเปลวเพลิงไม่รู้ดับ, และควันอันพลุ่งขึ้นตลอดกาลและตลอดไป. พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าตั้งนั้น. เอเมน.

บทที่ ๔

กษัตริย์เบ็นจามินกล่าวคำปราศรัยของท่านต่อไป—ความรอดเกิดขึ้นเพราะการชดใช้—เชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเพื่อจะได้รับการช่วยให้รอด—ได้รับการปลดบาปของท่านโดยผ่านความซื่อสัตย์—ให้ทรัพย์สินของท่านแก่คนจน—ทำทุกสิ่งด้วยปัญญาและระเบียบ. ประมาณ ๑๒๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ กษัตริย์เบ็นจามินกล่าวถ้อยคำซึ่งท่านได้รับมอบจากเทพของพระเจ้าจบแล้ว, ท่านจึงกวาดสายตาไปรอบ ๆ เพื่อมองดูฝูงชน, และดูเถิดพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, เพราะพวกเขาเกิดความเกรงกลัว^๑ พระเจ้า.

๒ และพวกเขาเห็นตนเองอยู่ในสภาพ

๒๑ก คมพ. รับผิดชอบได้ (ที่),
ผู้จักผิดชอบ.
๒๕ก แอลมา ๕:๑๘;
๑๒:๑๔-๑๕.
ข มอธ. ๘:๓๘.

๒๖ก มอธ. ๙:๑๒.
ข ปฏิภ. ๓:๑-๑๒;
๒ นี้. ๒:๑๕-๑๙;
แอลมา ๑๒:๒๑-๒๓.
ค คมพ. เมตตา (ความ,

พระ, มี).
๒๗ก คมพ. ความผิด.
ข ๒ นี้. ๙:๑๖; เจคอบ ๖:๑๐;
คพ. ๗:๖:๓๖.
๔ ๑ก คมพ. ความกลัว.

ทางเนื้อหนัง" ของตน, แม้น้อยกว่าผงธุลี^๑ ของแผ่นดินโลก. และพวกเขาทั้งหมด ร้องออกมา เป็นเสียงเดียวกัน, มีความ ว่า : โอ้ทรงโปรดเมตตา, แล้วทรงโปรด ใช้ พระโลหิต ที่ ชดใช้^๒ ของ พระ คริสต์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้รับ การให้อภัย บาปของ พวก ข้า พระองค์, และใจ พวก ข้าพระองค์ จะ ถูก ทำให้ บริสุทธิ์; เพราะ พวกข้า พระองค์ เชื่อในพระเยซู คริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรงสร้าง^๓ ฟ้าสวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก, และ สิ่ง ทั้ง ปวง; ผู้จะ เสด็จ ลง มา ใน บรรดา ลูก หลานมนุษย์.

๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ หลังจาก พวกเขา พุด ถ้อยคำ นี้ แล้วพระ วิญญาณ ของ พระเจ้า เสด็จ มา บน พวก เขา, และ พวกเขา เปี่ยม ด้วยปีติ, โดยที่ ได้รับ การปลดบาป^๔ ของ พวกเขา, และ โดยที่ มีความ สงบในมโนธรรม^๕, เพราะ ศรัทธา ยิ่งที่พวกเขามีในพระเยซูคริสต์ ผู้จะ เสด็จ มา, ตาม ถ้อยคำ ซึ่ง กษัตริย์ เป็นจามินได้กล่าวแก่พวกเขา.

๔ และกษัตริย์เป็นจามินอำปากอีกและ เริ่มกล่าวแก่พวกเขา, มีความว่า: เพื่อน ข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้า, วงศาคณา ญาติของข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ ท่าน ตั้งใจ ฟัง อีก, เพื่อ

ท่านจะฟังและเข้าใจถ้อยคำที่ยังเหลืออยู่ ของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน.

๕ เพราะดูเถิด, หากความรู้ถึงพระคุณ ความดีของพระผู้เป็นเจ้า^๖ ในเวลานี้ปลุก ท่านให้ รู้สึก ถึง ความไม่ สลัก สำคัญ ของ ท่าน, และสภาพไร้ค่าและตกของท่าน—

๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านเข้า ถึงความรู้^๗ เกี่ยวกับพระคุณความดีของ พระผู้เป็นเจ้า, และพระเดชานุภาพอัน หาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, และปรีชา ญาณของพระองค์, และความอดทนของ พระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์ ที่ ทรง มี ต่อ ลูก หลาน มนุษย์; และ การ ชดใช้^๘ ด้วย, ซึ่งทรงเตรียมไว้ นับแต่การวาง รากฐาน^๙ ของโลก, เพื่อโดยการนั้นความ รอดจะมาถึงคนที่มอบความไว้วางใจ^{๑๐} ของ เขาในพระเจ้า, และขยันหมั่นเพียรใน การรักษาพระบัญญัติของพระองค์, และ ดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อแม้จนถึงที่สุด ของชีวิตเขา, ข้าพเจ้าหมายถึงชีวิตของ ร่างกายที่ตายได้—

๗ ข้าพเจ้ากล่าว, ว่า นี้ คือ คนที่ได้ รับ ความ รอด, โดยผ่าน การชดใช้^{๑๑} ซึ่ง เตรียมไว้ นับ แต่ การวาง รากฐาน ของ โลก เพื่อมนุษยชาติ ทั้ง ปวง, ซึ่ง เคย อยู่ นับ แต่ การตก^{๑๒} ของอาดัม, หรือ ที่ ดำรง อยู่, หรือ ที่ จะ ดำรง อยู่ต่อไป, แม้จนถึง ที่สุดของโลก.

๑ก คมพ. ทางเนื้อหนัง, ผักไผ่ ทางโลก.
ข ฮีบ. ๑๒:๗-๘.
ค โมไซยาห์ ๓:๑๘;
ฮีบ. ๕:๙.
ง คมพ. สร้าง (การ).
๓ก คมพ. ปลดบาป (การ).

ข คมพ. มโนธรรม.
ค คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
๕ก โมเสส ๑:๑๐.
๖ก คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
ข คมพ. ชดใช้ (การ).

ค โมไซยาห์ ๑๕:๑๙.
ง สดต. ๓๖:๗;
๒ นี. ๒๒:๒;
ฮีบ. ๑๒:๑.
คมพ. วางใจ (ความ).
๗ก คมพ. การตกของอาดัม และเอวา.

๘ และนี่คือหนทางซึ่งความรอดมาถึง. และไม่มี ความรอดอื่นใด นอกจากความรอดนี้ ซึ่งมีพุดไว้; ทั้งไม่มีเงื่อนไขใดซึ่งตามนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้ เว้นแต่เงื่อนไขซึ่งข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว.

๙ จง เชื่อในพระผู้เป็นเจ้า; จง เชื่อว่า พระองค์ ทรง ดำรง อยู่, และว่า พระองค์ ทรงสร้างสิ่งทั้งปวง, ทั้งในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลก; จง เชื่อว่าพระองค์ ทรงมีปรีชาญาณ ทั้งหมด, และเดชะนุภาพ ทั้งหมด, ทั้งในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลก; จง เชื่อว่ามนุษย์ไม่เข้าใจ ทุกสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงเข้าพระทัยได้.

๑๐ และหนึ่ง, จง เชื่อว่าท่าน ต้อง กลับใจ จากบาป ของท่าน และ ทั้ง มัน, และ นอบน้อม ถ่อมตน ต่อ พระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า; และทูลขอด้วยใจจริงให้พระองค์ ทรงอภัย ท่าน; และบัดนี้, หากท่านเชื่อ สิ่งทั้งหมดนี้จงดูว่าท่านทำ ตามนั้น.

๑๑ และหนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านดังที่ข้าพเจ้ากล่าวมาก่อนแล้วว่า, เมื่อท่าน เข้าถึงความรู้เกี่ยวกับรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า, หรือหากท่านได้รู้ถึงพระคุณ ความดีของพระองค์และลึมรส ความรักของพระองค์, และได้รับการปลดปล่อยของ ท่าน, ซึ่งทำให้เกิดความปรีดีอย่างยิ่งอย่างเหลือล้นในจิตวิญญาณท่านแล้วฉันใด, ข้าพเจ้า

อยากให้ท่านระลึก, และเก็บไว้ในความทรงจำเสมอ, ถึง ความยิ่งใหญ่ของ พระผู้เป็นเจ้า, และความไม่สลักสำคัญ ของท่านเอง, และพระคุณความดีและความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อท่าน, ชาวโลกซึ่งไม่มีค่าควร, และนอบน้อมถ่อมตนแม้ถึงห้วงลึกแห่งความถ่อมตน, โดยเรียกหาพระนามของพระเจ้าทุกวัน, และยึดมั่นในความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง, ซึ่งพุดไว้โดยปากของเทพฉันนั้น.

๑๒ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากท่านทำดังนี้ท่านก็จะชื่นชมยินดีเสมอ, และเปี่ยมด้วยความรัก ของพระผู้เป็นเจ้า, และการปลดบาปของท่านจะมีอยู่ เสมอ; และท่านจะเติบโตในความรู้อันมีรัศมีภาพของพระองค์ผู้ทรงสร้างท่าน, หรือในความรู้ของสิ่งซึ่งเที่ยงธรรมและจริง.

๑๓ และท่านจะไม่มีจิตใจมุ่งร้ายกัน, แต่จะอยู่ด้วยกันอย่างสงบสุข, และให้ทุกคน ตามที่เขาสมควรได้รับ.

๑๔ และท่านจะไม่ปล่อยยให้ลูก ๆ ของท่าน หิวโหย, หรือ เบื่อเยาะเย้ย; ทั้ง ท่านจะไม่ปล่อยยให้พวกเขาล่วงละเมิดกฎของพระผู้เป็นเจ้า, และต่อสู้ และทะเลาะกัน, และรับใช้มาร, ผู้เป็นนายแห่งบาป, หรือผู้เป็นวิญญาณร้ายซึ่งบรรพบุรุษของเรา

๘ก กิจการ ๔:๑๒;
 ๒ นี. ๓๑:๒๑;
 โมไซยาห์ ๓:๑๗.
 ๙ก รีม. ๑๑:๓๓-๓๔;
 เจคอบ ๔:๘-๑๓.
 ข อสย. ๕๕:๙.
 ๑๐ก คมพ. กลับใจ (การ).
 ข คพ. ๖๑:๒.
 ค มธ. ๗:๒๔-๒๗.

ง ๒ นี. ๓๑:๑๙-๒๑.
 ๑๑ก แอลมา ๓๖:๒๔-๒๖.
 ข คมพ. ปลดบาป (การ).
 ค โมเสส ๑:๑๐.
 ง อพย. ๓๔:๖; โมโร. ๘:๓.
 จ คมพ. นอบน้อม (ความ),
 อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).
 ฉ คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
 สวดอ้อนวอน (คำ).

๑๒ก คมพ. รัก (ความ).
 ข โมไซยาห์ ๔:๒๖;
 แอลมา ๔:๑๓-๑๔;
 ๕:๒๖-๓๕;
 คพ. ๒๐:๓๑-๓๔.
 ๑๓ก คมพ. ผู้สร้างสันติ.
 ๑๔ก ๑ ทธ. ๕:๘;
 คพ. ๘๓:๔.
 ข คมพ. ชัดแจ้ง (การ, ความ).

พูดถึง, โดยที่เขาเป็นศัตรูของความชอบธรรมทั้งปวง.

๑๕ แต่ท่านจะสอน "พวกเขาให้เดิน" ในทางแห่งความจริงและความมีสติ; ท่านจะสอนให้พวกเขารักกัน, และรับใช้กัน.

๑๖ และอีกทั้ง, ตัวท่านเองจะช่วยเหลือ "คนที่ต้องการความช่วยเหลือ; ท่านจะให้ทรัพย์สินของท่านแก่คนขัดสน; และท่านจะไม่ปล่อยให้คนขอทาน "วิ่งวอนท่านโดยเปล่าประโยชน์, และไล่เขาออกไปตาย.

๑๗ ท่านอาจจะกล่าว "ว่า: คนนี้ นำความเศร้าหมองมาให้ตนเอง; ดังนั้นข้าพเจ้าจะยังมือข้าพเจ้าไว้, และไม่ให้อาหารของข้าพเจ้าแก่เขา, หรือไม่ให้ทรัพย์สินของข้าพเจ้าแก่เขา เพื่อเขาจะไม่เป็นทุกข์, เพราะโทษของเขาเที่ยงธรรมแล้ว—

๑๘ แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, โอ้มนุษย์, ผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้ผู้เดียวกันนั้นย่อมมีเหตุอันใหญ่หลวงที่จะกลับใจ; และเว้นแต่เขาจะกลับใจจากสิ่งที่เขากระทำเขาย่อมพินาศตลอดกาล, และไม่มีส่วนในอาณาจักรของพระเจ้า.

๑๙ เพราะ ดูเถิด, เรา ทั้ง หลาย ไม่ได้เป็นขอทานหรือ? เรา ทั้ง หลาย ไม่ได้พึ่งพิงพระสัถภาวะองค์เดียวกัน, แม้พระเจ้า, เพื่อทรัพย์สินทั้งสิ้นซึ่งเรามีอยู่, เพื่อทั้งอาหารและเครื่องนุ่งห่ม, และเพื่อทอง, และเพื่อเงิน, และเพื่อของมีค่าทั้งหมดที่เรามีอยู่ทุกชนิดหรือ?

๒๐ และ ดูเถิด, แม้ในเวลานี้, ท่านกำลัง เรียกหา พระนาม ของ พระองค์, และกำลังขอการปลดบาปของท่าน. และ พระองค์ ทรง ปลอ่ยให้ ท่านขอโดยเปล่าประโยชน์ หรือ? ไม่เลย; พระองค์ ทรง เทพระ วิญญาณของพระองค์ลงมาให้ท่าน, และ ทรง ทำให้ ใจ ท่าน เปี่ยม ด้วย ปิติ, และ ทรง ยับยั้ง ปาก ของ ท่าน จน ท่าน หาคำมาเอ่ยไม่ได้, เพราะ เหลือ สิ้น นึก คือ ปิติ ของ ท่าน.

๒๑ และ บัดนี้, หาก พระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรง สร้าง ท่าน มา, ผู้ ซึ่ง ท่าน พึ่ง พิง เพื่อ ชีวิต ท่าน และ เพื่อ ทุก สิ่ง ที่ ท่าน มี อยู่ และเป็น อยู่ นี้, ประทาน ให้ แก่ ท่าน สิ่ง ใด ก็ ตาม ที่ ถูก ต้อง, ซึ่ง ท่าน ขอ ด้วย ศรัทธา, โดย เชื่อ ว่า ท่าน จะ ได้ รับ, โอ้ แล้ว, ควร ที่ ท่าน จะ ให้ ทรัพย์สิน ที่ ท่าน มี อยู่ แก่ กัน เพียง ใด.

๒๒ และ หาก ท่าน ตัด สิ้น "คน ที่ ขอ ทรัพย์สิน ท่าน เพื่อ เขา จะ ไม่ ตาย, และ กล่าว โทษ เขา แล้ว, การ กล่าว โทษ ท่าน จะ เที่ยง ธรรม ยิ่ง กว่า นั้น เพียง ใด เพราะ การ ไม่ ให้ ทรัพย์สิน ของ ท่าน, ซึ่ง หา ไซ้ ของ ท่าน ไม่ แต่ เป็น ของ พระผู้เป็นเจ้า, ผู้ ซึ่ง ชีวิต ของ ท่าน เป็น ของ พระองค์ ด้วย; และ กระนั้น ท่าน ยัง ไม่ ขอ, หรือ กลับ ใจ จาก สิ่ง ที่ ท่าน ทำ ไป.

๒๓ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, วิบัติ จง มี แก่ คน นั้น, เพราะ ทรัพย์สิน ของ เขา จะ พินาศ พร้อม กับ เขา; และ บัดนี้, ข้าพเจ้า

๑๕ก คพ. ๖๘:๒๔-๒๘;
โมเสส ๖:๕๘.
คพ. สอน, ผู้สอน.
ข คพ. เดิน, ตาเน็น, เดิน
กับพระเจ้า.
ค โมไซยาห์ ๑๘:๒๑.

๑๖ก คพพ. จิตกุศล;
รับใช้ (การ).
ข ฉฐป. ๑๕:๗-๑๑;
สภษ. ๒๑:๑๓;
อิสย. ๑๐:๑-๒.
๑๗ก สภษ. ๑๗:๕.

๒๐ก คพพ. ปิติ.
๒๑ก คพพ. รับใช้ (การ);
ความผาสุก.
๒๒ก มธ. ๗:๑-๒;
ยอห์น ๗:๒๔.
ข ฉย. ๓:๑๗.

กล่าวเรื่องเหล่านี้แก่คนร่ำรวย” เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้.

๒๔ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ากล่าวแก่คนจน, ท่านผู้ไม่มีแต่ยังมีเพียงพอ, ที่ท่านจะอยู่ได้วันต่อวัน; ข้าพเจ้า หมายถึง ท่านทั้งหลายที่ปฏิเสธขอทาน, เพราะท่านไม่มี; ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกล่าวในใจว่า: ข้าพเจ้าไม่เให้เพราะข้าพเจ้าไม่มี, แต่หากข้าพเจ้ามีข้าพเจ้าจะให้”.

๒๕ และบัดนี้, หากท่านกล่าวในใจเช่นนี้ ท่านก็อยู่โดยปราศจาก ความ ผิด, มิฉะนั้นท่านย่อมถูกกล่าวโทษ”; และการกล่าวโทษท่านนั้นเที่ยงธรรมเพราะท่านโลกสิ่งที่ไม่ได้รับ.

๒๖ และบัดนี้, เพราะเห็นแก่สิ่งเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว—นั่นคือ, เพื่อให้มีการปลดบาปของท่านไปทุกวัน, เพื่อท่านจะเดินโดยปราศจากความผิด” ต่อพระพักตร์พระเจ้า—ข้าพเจ้าอยากให้ท่าน มอบ” ทรัพย์สินของท่านแก่คนจน”, ทุกคนตาม ทรัพย์สินที่ตนมี, เป็นต้นว่าเลี้ยง อาหารคนหิวโหย, ให้เสื้อผ้า คน เปลือย เปล่า, เยี่ยม คน เจ็บป่วย และให้ความช่วยเหลือเพื่อบรรเทาทุกข์คนเหล่านั้น, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก, ตามความต้องการของพวกเขา.

๒๗ และจง ดูว่า ทำ สิ่งทั้งหมดนี้ ด้วยปัญญาและระเบียบ; เพราะไม่จำเป็นที่คนจะวิ่งไปเร็วเกินกำลัง” ของตน. และอนึ่ง,

สมควรที่เขาจะขยันหมั่นเพียร, เพื่อโดย การนั้นเขาจะชนะรางวัล; ฉะนั้น, ทุกสิ่งต้องทำไปตามระเบียบ.

๒๘ และข้าพเจ้าอยากให้ท่านจำไว้, ว่า ผู้ใดก็ตามในบรรดาพวกท่านขออภัยจากเพื่อนบ้านของเขาก็ควรคืนสิ่งที่เขาอภัย, ตามที่เขาตกลงไว้, มิฉะนั้นท่านจะกระทำบาป; และท่านอาจทำให้เพื่อนบ้านท่านกระทำบาปด้วย.

๒๙ และสุดท้ายนี้, ข้าพเจ้าบอกท่านไม่ได้ทุกเรื่องที่ท่านจะกระทำบาป; เพราะมีหนทางและวิธีต่าง ๆ, แม้มากจนข้าพเจ้านับไม่ได้.

๓๐ แต่ข้าพเจ้าบอกท่านได้เท่านี้คือ, หากท่านไม่ระวัง” ตน, และความนึกคิด” ของท่าน, และคำพูด” ของท่าน, และการกระทำของท่าน, และไม่รู้ดีถือพระบัญญัติของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, และไม่ดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อในสิ่งที่ท่านได้ยินเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเจ้าของเรา, แม้จนถึงที่สุดแห่งชีวิตของท่านแล้ว, ท่านจะต้องพินาศ. และบัดนี้, โอ้มนุษย์, จงจำไว้, และอย่าพินาศเลย.

บทที่ ๕

วิสุทธิชนกลายเป็นบุตรและศิษยาของพระ คริสต์โดยผ่านศรัทธา—จึงเรียกพวกเขา โดย พระนาม ของ พระ คริสต์— กษัตริย์

๒๓ก คพ. ๕:๖๖.

๒๔ก มาระโก ๑๒:๔๔.

๒๕ก คพ. ๕:๖๗.

๒๖ก คพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน กับพระผู้เป็นเจ้า.

ข เจคอบ ๒:๑๗-๑๙.

ค ศคย. ๗:๑๐;

แอลมา ๑:๒๗.

คพ. ทาน, ทำทาน (การ).

ง อสย. ๕๘:๑๐-๑๑;

คพ. ๑๐๔:๑๗-๑๘.

๒๗ก คพ. ๑๐:๔.

๓๐ก แอลมา ๑๒:๑๔.

คพ. เฝ้า, เฝ้าดู, เฝ้ารอ.

ข มาระโก ๗:๑๘-๒๓.

คพ. ความคิด.

ค มธ. ๑๕:๑๘-๒๐.

คพ. ดูแคลน (การ).

เป็นจามินกระตุนให้พวกเขาแนวแน และไม่วั้นไหวในงานดี. ประมาณ ๑๒๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ กษัตริย์เป็นจามินกล่าวแก่ผู้คนของท่าน ดั่งนั้นแล้ว, ท่านจึงถามไปในบรรดาพวกเขา, โดยปรารถนาจะรู้ว่าผู้คนของท่าน เชื่อคำที่ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาหรือไม่.

๒ และพวกเขาทั้งหมดร้องเป็นเสียง เดียวกัน, มีความว่า: แท้จริงแล้ว, เรา เชื่อ ถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านกล่าวแก่เรา; และ, เรา รู้ ถึง ความ แน่นนอน และ ความ จริงของมันด้วย, เพราะพระวิญญานของ พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, ซึ่งทรงกระทำ การเปลี่ยนแปลงอันลึกล้ำในเรา, หรือใน ใจเรา, จนเราไม่มีใจที่จะทำความชั่วอีก, แต่จะทำความดีโดยตลอด.

๓ และตัวเราเอง, ด้วย, โดยผ่าน พระคุณ ความ ดีอันไม่มีขอบเขตของ พระผู้เป็นเจ้า, และการแสดงให้ประจักษ์ ของ พระ วิญญาน ของ พระองค์, จึง มี ทศนะกว้างไกลเกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง; และหากว่าสมควร, เราจะพยากรณ์ถึง ทุกสิ่งได้.

๔ และมันคือศรัทธาที่เรามีอยู่แล้วใน เรื่องที่กษัตริย์ของเรากล่าวแก่เราซึ่งนำ เรามาสู่ความรู้อันสำคัญยิ่งนี้, ซึ่งโดยการ

นี้เราชื่นชมยินดีด้วยความปรารถนาอย่างเหลือ ล้นเช่นนี้.

๕ และเราเต็มใจที่จะเข้าสู่พันธสัญญา กับพระผู้เป็นเจ้าของเราเพื่อจะทำตาม พระประสงค์ของพระองค์, และเพื่อจะ เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์, ตลอด วันเวลาที่เหลืออยู่ของเราในทุกเรื่อง ซึ่ง พระองค์จะทรงบัญชาเรา, เพื่อเราจะไม่ นำความทรมานอันไม่รู้จบ มาให้ตนเอง, ดั่งที่เทพีพูดไว้, เพื่อเราจะไม่ตีมจากถ้วย แห่งพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้า.

๖ และบัดนี้, นี้ คือ ถ้อยคำ ที่ กษัตริย์ เป็นจามินปรารถนาจากคนเหล่านี้; และ ดั่งนั้นท่านจึงกล่าวแก่พวกเขา: ท่านพูด ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าปรารถนา; และพันธสัญญา ซึ่งท่านทำไว้เป็นพันธสัญญาที่ชอบธรรม.

๗ และบัดนี้, เพราะพันธสัญญาที่ท่าน ทำไว้จะเรียกท่านว่าลูก ๆ ของพระคริสต์, บุตรของพระองค์, และธิดาของพระองค์; เพราะเหตุเกิด, วันนี้พระองค์ทรงให้กำเนิด ท่านทางวิญญาน; เพราะท่านกล่าวว่าใจ ท่านเปลี่ยนแปลงแล้วโดยผ่านศรัทธาใน พระนามของพระองค์; ฉะนั้น, ท่าน จึง ถู กำเนิด จาก พระองค์ และ กลาย เป็น บุตรของพระองค์และธิดาของพระองค์.

๘ และภายใต้้นามนี้จึงทำให้ท่านเป็น อิศระ, และไม่มีนามอื่นใด ซึ่งจะทำให้ ท่านเป็นอิสระได้. ไม่มีชื่อ อื่นใดให้ไว้ซึ่ง

๕ ๒ก แอลมา ๕:๑๔.
คมพ. เกิดใหม่, เกิดจาก พระผู้เป็นเจ้า.
ข แอลมา ๑๓:๓๓.
๕ก โมไซยาห์ ๑๘:๑๐.
ข โมไซยาห์ ๓:๒๕-๒๗.
ค โมไซยาห์ ๓:๒.
๗ก โมไซยาห์ ๒๗:๒๔-๒๖;

โมเสส ๖:๖๔-๖๘.
คมพ. บุตรและธิดาของ พระผู้เป็นเจ้า.
ข คมพ. ถือกำเนิด.
ค คมพ. ใจ.
ง โมไซยาห์ ๑๕:๑๐-๑๑.
คมพ. เกิดใหม่, เกิดจาก พระผู้เป็นเจ้า.

จ คพ. ๑๑:๓๐.
ฉก รีม. ๖:๑๘;
กท. ๕:๑;
ฮีบ. ๑๔:๓๐.
ข กิจการ ๔:๑๐, ๑๒;
แอลมา ๒๑:๙.
ค โมไซยาห์ ๒๖:๑๘.

ความรอดจะมาได้; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงอยากให้คุณรับพระนามของพระคริสต์ไว้กับท่าน, ท่านทั้งหมดที่เข้ามาในพันธสัญญากับพระเจ้าว่าท่านจะเชื่อฟังไปจนถึงที่สุดแห่งชีวิตท่าน.

๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้จะพบอยู่เบื้องพระหัตถ์ขวาของพระเจ้า, เพราะเขาจะรู้จักชื่อซึ่งจะเรียกเขาโดยชื่อนั้น; เพราะจะเรียกเขาด้วยพระนามของพระคริสต์.

๑๐ และบัดนี้เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, ผู้ใดก็ตามที่จะไม่รับพระนามของพระคริสต์ไว้กับเขาต้องเรียกเขาด้วยชื่ออื่น; ฉะนั้น, เขาย่อมพบตนเองอยู่เบื้องพระหัตถ์ซ้ายของพระเจ้า.

๑๑ และข้าพเจ้าอยากให้คุณจำไว้ด้วย, ว่านี่คือชื่อที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าจะให้ท่านซึ่งจะไม่มีวันถูกลบเลย, เว้นแต่จะเป็นโดยการล่วงละเมิด; ฉะนั้น, จงระวังเพื่อท่านจะไม่ล่วงละเมิด, เพื่อชื่อนี้จะไม่ถูกลบจากใจท่าน.

๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าอยากให้คุณจดจำที่จะจารึกพระนามอยู่ในใจท่านเสมอไป, เพื่อจะไม่พบท่านอยู่เบื้องพระหัตถ์ซ้ายของพระเจ้า, แต่เพื่อท่านจะได้ยิน และรู้จัก สุธเสียง ซึ่งโดยสุทธเสียงนั้นจะเรียกท่าน, และอีกทั้ง, ชื่อซึ่งโดยชื่อนั้นจะเรียกท่าน.

๑๓ เพราะคนจะรู้จักผู้เป็นนายซึ่งเขา

ไม่เคยรับใช้, และเป็น คน แปลก หน้า สำหรับเขา, และอยู่ไกลจากความนึกคิด และเจตนาของใจเขาได้อย่างไร?

๑๔ และอนึ่ง, คนจะเอาลาซึ่งเป็นของเพื่อนบ้าน, มาเลี้ยงหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; เขาจะไม่ยอมแม้ให้มันมาหากินในฝูงของเขา, แต่จะไล่มัน, และขับมันออกไป. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าจะเป็นอย่างนั้นในบรรดาพวกท่านหากท่านไม่รู้จักชื่อซึ่งจะเรียกโดยชื่อนั้น.

๑๕ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้คุณแน่ และไม่หวั่นไหว, เต็มไปด้วยงานดีอยู่เสมอ, เพื่อพระคริสต์, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์, จะทรงพเน็จท่านไว้เป็นของพระองค์, เพื่อท่านจะได้รับการนำไปสวรรค์, เพื่อท่านจะมีความรอดอันเป็นนิรันดร์, โดยปรีชาญาณ, และเดชาานุภาพ, และความยุติธรรม, และความเมตตาของพระองค์ ผู้ทรงสร้างทุกสิ่ง, ในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก, ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเป็นเจ้าเหนือทุกสิ่ง. เอเมน.

บทที่ ๖

กษัตริย์เบ็นจามินบันทึกชื่อของผู้คนและกำหนดปุโรหิตเพื่อสอนพวกเขา—โมไซยาห์ปกครองในฐานะกษัตริย์ผู้ชอบธรรม. ประมาณ ๑๒๔-๑๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

๘ ง กิจการ ๑๑:๒๖;
แอลมา ๔๖:๑๕.
๑๐ ก แอลมา ๕:๓๘-๓๙.
ข มธ. ๒๕:๓๓.
๑๑ ก โมไซยาห์ ๑:๑๑-๑๒.
คมพ. พระเยซู

คริสต์—การรับพระนาม
ของพระเยซูคริสต์ไว้
กับเรา.
๑๒ ก คพ. ๑๘:๒๓-๒๕.
๑๓ ก โมไซยาห์ ๒๖:๒๔-๒๗.
๑๔ ก คมพ. การเรียกและการ

เลือก; ทำ (ชำระ) ให้
บริสุทธิ์ (การ).
ข คส. ๑:๑๖;
โมไซยาห์ ๔:๒;
แอลมา ๑๑:๓๙.

และบัดนี้, หลังจากพูดกับผู้คนจบแล้ว, กษัตริย์เป็นจามินคิดว่าสมควร, ที่ท่านจะจัดซื้อคนทั้งปวงที่เข้ามาสู่พันธสัญญา กับพระเจ้าเป็นเจ้าที่จะรักษาพระบัญญัติ ของพระองค์.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีสักคน, เว้นแต่เด็กเล็ก ๆ, ที่ไม่ได้เข้ามาสู่พันธสัญญาและรับเอาพระนามของพระ คริสต์ไว้กับตน.

๓ และอนึ่ง, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์เป็นจามินยุติเรื่องทั้งหมดนี้แล้ว, และอุทิศถวายโมไซยาห์บุตรของท่าน เป็น ผู้ปกครอง และ กษัตริย์เหนือ ผู้คนของท่าน, และมอบหน้าที่ทั้งหมดเกี่ยวกับ อาณาจักรให้, และกำหนด^๖ ปุโรหิตให้สอน ผู้คนด้วย, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะฟัง และรู้จักพระบัญญัติ ของพระเจ้าเป็นเจ้า, และกระตุนพวกเขาให้ระลึกถึงคำปฎิญาณ ซึ่งพวกเขาทำไว้, ท่านให้ฝูงชนแยกย้ายกันไป, และพวกเขากลับไป, ทุกคน, ตามครอบครัวของตน, สู่นบ้านของตนเอง.

๔ และโมไซยาห์^๗ เริ่ม ปกครอง แทนบิดาท่าน. และ ท่านเริ่ม ปกครอง เมื่ออายุ สามสิบปี, รวม, เป็นเวลาประมาณ สี่ร้อยเจ็ดสิบหกปีนับแต่เวลาที่ลีไฮจากเยรูซาเล็มมา.

๕ และกษัตริย์เป็นจามินมีชีวิตต่อมาอีกสามปีและท่านตาย.

๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ กษัตริย์โมไซยาห์ได้เดินตามทางของ

พระเจ้า, และยึดถือ คำพิพากษาของพระองค์ และ กฎ เกณฑ์ของพระองค์, และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ทุกเรื่องไม่ว่าอะไร ก็ตามที่พระองค์ ทรงบัญชาท่าน.

๗ และกษัตริย์โมไซยาห์ได้ให้ผู้คนของท่านทำไร่ไถนา. และท่าน, ตัวท่านเอง, ได้ทำไร่ไถนาด้วย, เพื่อโดยการนั้นท่านจะไม่กลายเป็นภาระ^๗แก่ผู้คนของท่าน, เพื่อท่านจะได้ทำตามสิ่งที่บิดาท่านได้ทำไว้ทุกอย่าง. และไม่มี การขัดแย้งในบรรดาผู้คนทั้งหมดของท่านต่อเนื่องเป็นเวลาสามปี.

บทที่ ๗

แอมันพบแผ่นดินแห่งลีไฮ-นีไฟ, ที่ซึ่ง ลิมไฮเป็นกษัตริย์—ผู้คนของลิมไฮตกเป็นทาสของชาวเลมัน—ลิมไฮเล่าถึงประวัติของพวกเขา—ศาสตพยากรณ์ (อบินาได) เป็นพยานว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและเป็นบิดาของสิ่งทั้งปวง—บรรดาผู้ที่หว่านความสกปรก จะเก็บเกี่ยวลมหมุน, และบรรดาผู้ที่มอบความไว้วางใจในพระเจ้าจะได้รับ การปลดปล่อย. ประมาณ ๑๒๑ ปีก่อน คริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์โมไซยาห์อยู่อย่างสันติติดต่อกันอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสามปี, ท่านจึง

๖ ๑๗ คพ. ๑๒๘:๘.
๓๗ โมไซยาห์ ๑:๑๐; ๒:๓๐.
๗ คพ. แต่งตั้ง (การ).

๘ แอลมา ๔:๗.
๙ โมไซยาห์ ๕:๕-๗.
๑๐ คพ. โมไซยาห์, บุตรของ

เป็นจามิน.
๗ ๑ นี. ๑:๔.
๓๗ ๒ คร. ๑๑:๙.

ปรารถนาจะรู้เกี่ยวกับผู้คนที่ขึ้นไป^๗ ฟานัก อยู่ในแผ่นดินแห่งลีไฮ-นีไฟ, หรือในเมืองแห่งลีไฮ-นีไฟ; เพราะผู้คนของท่านไม่ได้ยินข่าวจากพวกเขาเลยนับจากเวลาที่พวกเขาจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา^๗ ไป; ฉะนั้น, คนทั้งหลายจึงทำให้ท่านเหนื่อยใจ เพราะการรบเร้าของพวกเขา.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ โมไซยาห์ ให้คน แข็ง แรง ของ พวกเขา สิบหกคนขึ้นไปยังแผ่นดินแห่ง ลีไฮ-นีไฟ, เพื่อสอบถามเกี่ยวกับพี่น้อง พวกเขา.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในวันพรุ่งพวกนี้เริ่มขึ้นไป, โดยมีคนหนึ่ง ชื่อ แอมัน ไปด้วย, เขาเป็น คน แข็ง แรง และมีพลังกำลัง, และเป็นผู้สืบตระกูล ของ เซราเอิมลา; และเขาเป็นผู้นำของ คนเหล่านั้นด้วย.

๔ และบัดนี้, พวกนี้ไม่รู้ทางที่พวกเขา จะเดินทางไปในแดนทูกันดาร์เพื่อขึ้นไป ยัง แผ่น ดิน แห่ง ลีไฮ- นี ไฟ; ฉะนั้น พวกเขาจะระหกระเหินอยู่หลายวันในแดน ทูกันดาร์, แม้ถึงสี่สิบวันที่พวกเขาได้ ระหกระเหินไป.

๕ และเมื่อพวกเขาได้ระหกระเหินไป สี่สิบวันพวกเขาก็มาถึงเนินเขาสูงหนึ่ง, ซึ่งอยู่ทางเหนือของแผ่นดินแห่งไซลัม^๗, และพวกนี้ตั้งกระโจมที่นั่น.

๖ และแอมันพาพี่น้องของเขาไปสาม คน, และชื่อพวกเขาคืออแมลิโค, ฮีเลียม, และเอิม, และคนเหล่านั้นลงไปยังแผ่นดิน แห่งนีไฟ^๗.

๗ และดูเถิด, พวกเขาพบกษัตริย์ของ ผู้คนซึ่งอยู่ใน แผ่นดิน แห่ง นี ไฟ, และ ในแผ่นดินแห่งไซลัม; และพวกเขาถูก องค์กรักษ์ของกษัตริย์ล้อมไว้, และถูกจับ, และถูกมัดไว้, และถูกขังในเรือนจำ.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาอยู่ในเรือนจำสองวันก็ถูกนำไปอยู่ต่อ หน้ากษัตริย์อีก, และเครื่องพันธนาการ ของพวกเขาถูกคลายออก; และพวกเขา ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์, และได้รับอนุญาต, หรือ ที่จริง แล้ว พวกเขา ถูก สั่ง, ให้ ตอบ คำถามซึ่งกษัตริย์จะถามพวกเขา.

๙ และท่าน กล่าว แก่ พวกเขา: ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือลิมไฮ^๗, บุตรของโนอาห์, ผู้เป็น บุตรของซันนิไฟ, ผู้ซึ่งมาจากแผ่นดินแห่ง เซราเอิมลาเพื่อรับแผ่นดินนี้เป็นมรดก, ซึ่งเป็นแผ่นดินของบรรพบุรุษของพวก เขา, ผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์โดยเสียง ของผู้คน.

๑๐ และบัดนี้, ข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้เหตุ ที่ท่านบังอาจเข้ามาใกล้กำแพงเมืองเช่น นี้, เมื่อ, ตัวข้าพเจ้าเอง, อยู่กับองค์กรักษ์ ของข้าพเจ้านอกประตูเมือง?

๑๑ และบัดนี้, เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึง ยอมให้ท่านได้รับการปกป้องรักษาไว้, เพื่อ ข้าพเจ้าจะไต่สวนท่าน, หาไม่แล้วข้าพเจ้า คงให้องค์กรักษ์ของข้าพเจ้าประหารท่าน เสีย. ท่านได้รับอนุญาตให้พูด.

๑๒ และบัดนี้, เมื่อแอมันเห็นว่าเขาได้ รับอนุญาตให้พูด, เขาจึงออกไปและน้อม ภายลงต่อหน้ากษัตริย์; และเมื่อยืนขึ้นเขา กล่าวว่: ข้าแต่องค์ราชัน, ข้าพเจ้าสำนึก

๗ ๑ก ออมไน ๑:๒๗-๓๐.
ข ออมไน ๑:๑๓.

๕ก โมไซยาห์ ๗:๖, ๘, ๑๔.
๖ก ๒ นี. ๕:๘.

๗ก โมไซยาห์ ๑๑:๑.

ในพระกรุณา เป็น ล้นพ้น ต่อ เมื่อ พระ
พักตร์พระผู้เป็นเจ้าที่วันนี้ข้าพเจ้ายังมี
ชีวิตอยู่, และได้รับอนุญาตให้พูด; และ
ข้าพเจ้าจะพยายามพูดด้วยความมองอาจ;

๑๓ เพราะข้าพเจ้ามั่นใจว่าหากท่านรู้จัก
ข้าพเจ้าท่านคงไม่ปล่อยให้ข้าพเจ้าอยู่ใน
เครื่องพันธนาการนี้. เพราะข้าพเจ้าคือ
แอมัน, และเป็นผู้สืบตระกูลของเซรา-
เอ็มลา^๑, และขึ้นมาจากแผ่นดินแห่งเซ-
ราเอ็มลาเพื่อสอบถามเกี่ยวกับพี่น้องของ
เรา, ผู้ที่ซึนนิฟฟ้าขึ้นมาจากแผ่นดินนั้น.

๑๔ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
คือหลังจากลิมาโฮฟังคำพูดของ แอมัน
แล้ว, ท่านยินดียิ่ง, และกล่าวว่า: บัดนี้,
ข้าพเจ้ารู้แน่แท้ใจว่าพี่น้องข้าพเจ้าที่อยู่
ในแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลายังมีชีวิตอยู่.
และบัดนี้, ข้าพเจ้าจะชื่นชมยินดี; และ
ในวันพรุ่งนี้ข้าพเจ้าจะให้ผู้คนของข้าพเจ้า
ชื่นชมยินดีด้วย.

๑๕ เพราะดูเถิด, เราอยู่ใน ความ เป็น
ทาสของชาวเลมัน, และถูกเก็บภาษี^๒ ด้วย
อัตราภาษีที่หนักหนาเหลือจะทน. และ
บัดนี้, ดูเถิด, พี่น้องของเราจะปล่อยเรา
ให้พ้นจากความเป็นทาส, หรือพ้นจากมือ
ชาวเลมัน, และเราจะเป็นทาสของพวกเขา;
เพราะจะเป็นการดีกว่าที่เราจะเป็น
ทาสชาวนิไฟแทนที่จะส่งบรรณาการให้
กษัตริย์ของชาวเลมัน.

๑๖ และบัดนี้, กษัตริย์ลิมาโฮส่งครุฑ
ของท่านไม่ให้มัดแอมันหรือพี่น้องของ
เขาอีกต่อไป, แต่ให้พวกเขาไปที่เนิน
เขาซึ่งอยู่ทางเหนือของไซ ลัม, และนำ

พี่น้องของพวกเขาเข้ามาในเมือง, เพื่อ
โดยการนั้นพวกเขาจะได้กิน, และดื่ม,
และพักผ่อนจากความเหน็ดเหนื่อยอัน
เนื่องจากการเดินทางของพวกเขา; เพราะ
พวกเขาได้ทนทุกข์มาหลายเรื่อง; พวกเขา
ทนความหิว, ความกระหาย, และความ
เหน็ดเหนื่อย.

๑๗ และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
ในวันพรุ่งนี้กษัตริย์ลิมาโฮออกถ้อยแถลงไป
ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของท่าน, เพื่อโดย
การนั้นพวกเขาจะได้มารวมกันที่ พระ
วิหาร^๓, เพื่อจะฟังถ้อยคำซึ่งท่านจะกล่าว
แก่พวกเขา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
คนเหล่านั้นมารวมกันแล้วท่านจึงกล่าว
แก่พวกเขาท่านองนี้, มีความว่า: โอท่าน,
ผู้คนของข้าพเจ้า, จง เงย หน้า ขึ้น และ
สบายใจเถิด; เพราะดูเถิด, เวลาอยู่ใกล้
แค่เอื้อม, หรือหาได้ห่างไกลไม่, เมื่อเรา
จะไม่อยู่ภายใต้อำนาจของศัตรูเราอีกต่อไป,
แม้ว่าเราตื่นนอนมาหลายครั้ง, ซึ่งไม่
เป็นผล; กระนั้นข้าพเจ้ายังวางใจว่าจะ
ยังมีการตื่นนอนที่จะมีผลเกิดขึ้น.

๑๙ ฉะนั้น, จงเเงยหน้าขึ้น, และชื่นชม
ยินดีเถิด, และมอบความไว้วางใจของท่าน
ในพระผู้เป็นเจ้า^๔, ในพระผู้เป็นเจ้าของค
นั้นผู้ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของอับรา-
ฮัม, และอิสอัค, และยาโคบ; และ, พระ
ผู้เป็นเจ้าของค^๕นั้นด้วยผู้ทรงพา ลูกหลาน
ของอิสราเอลออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์,
และทรงทำให้พวกเขาเดินผ่านทะเลแดง
บนแผ่นดินแห่ง, และทรงเลี้ยงพวกเขา

ด้วยมานา^๑ เพื่อพวกเขาจะไม่สิ้นชีวิตอยู่ในแดนทุรกันดาร; และมีอีกหลายสิ่งที่เป็นพระองค์ทรงทำเพื่อพวกเขา.

๒๐ และอนึ่ง, พระผู้เป็นเจ้าของฉันเดียวกันนั้นทรงพาบรรพบุรุษของเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, และทรงดูแลและปกป้องรักษาผู้คนของพระองค์มาแม้จนถึงบัดนี้; และดูเถิด, เป็นเพราะความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของเราที่พระองค์ทรงนำเรามาสู่ความเป็นทาส.

๒๑ และท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้, ว่าซีนิฟฟ์, ซึ่งได้รับแต่งตั้งเป็นกษัตริย์ปกครองคนพวกนี้, โดยที่ท่านมุ่งหวังเกินไป^๒ที่จะได้รับแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของท่านมาเป็นมรดก, ฉะนั้นท่านจึงถูกลอกลงโดยอุบายและเล่ห์กลของกษัตริย์เลมัน, ซึ่งเข้ามาทำข้อตกลงกับกษัตริย์ซีนิฟฟ์, และยอมให้การครอบครองแผ่นดินส่วนหนึ่งอยู่ในมือท่าน, หรือแม้เมืองแห่งลีไฮ-นีไฟ, และเมืองแห่งไซ-ลัม; และแผ่นดินโดยรอบนั้น—

๒๒ และทั้งหมดนี้เขาทำไป, เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวคือการนำคนพวกนี้มาอยู่ใต้อำนาจหรือมาอยู่ในความเป็นทาส. และดูเถิด, ในเวลานี้เราให้บรรณาการแก่กษัตริย์ของชาวเลมัน, เป็นจำนวนครึ่งหนึ่งของข้าวโพดเรา, และข้าวบาร์เลย์ของเรา, และแม้ธัญพืชทั้งหมดของเราทุกชนิด, และครึ่งหนึ่งที่เพิ่มขึ้นของฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของเรา; และ

กษัตริย์ของชาวเลมันเรียกเอาจากเราแม้ถึงครึ่งหนึ่งของทุกสิ่งที่เรามีหรือเป็นเจ้าของ, มิฉะนั้นก็ชีวิตของเรา.

๒๓ และบัดนี้, นี่ไม่ใช่สิ่งที่เหลือจะทนหรือ? และนี่ไม่ใช่, ความทุกข์ใหญ่หลวงของเราหรือ? บัดนี้ดูเถิด, เรามีเหตุผลมากเพียงใดที่จะโศกเศร้า.

๒๔ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, มีเหตุผลอยู่มากที่เราจะโศกเศร้า; เพราะดูเถิด พี่น้องของเราถูกสังหารมา ก็คนแล้ว, และเลือดพวกเขาหลั่งไปโดยไร้ประโยชน์, และทั้งหมดนี้ก็เพราะความชั่วช้าสามัญ.

๒๕ เพราะหากคนพวกนี้ไม่ได้ตกอยู่ในการล่อลวงละเมิดแล้วพระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ความชั่วอันใหญ่หลวงนี้เกิดกับพวกเขา. แต่ดูเถิด, พวกเขาไม่ยอมสดับฟังพระวจาของพระองค์; แต่มีการขัดแย้งเกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา, แม้ถึงขนาดที่พวกเขาได้หลั่งเลือดในบรรดาพวกเขาเอง.

๒๖ และศาสดาพยากรณ์^๓ คนหนึ่งของพระเจ้าถูกพวกเขาสังหาร; แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่ได้รับเลือกจากพระผู้เป็นเจ้าของฉัน, ซึ่งบอกพวกเขาถึงความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา, และพยากรณ์หลายสิ่งที่จะมาถึง, แท้จริงแล้ว, แม้การเสด็จมาของพระคริสต์.

๒๗ และเพราะท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า พระคริสต์คือพระผู้เป็นเจ้าของฉัน, พระบิดาของสิ่งทั้งปวง, และกล่าวว่าพระองค์จะ

๑๙๗ อพย. ๑๖:๑๕, ๓๕;
กตว. ๑๑:๗-๘;
ยชว. ๕:๑๒.

๒๐ก ๑ นี. ๒:๑-๔.
๒๐ก โมไซยาห์ ๙:๑-๓.
๒๒ก โมไซยาห์ ๑๐:๑๘.

๒๖ก โมไซยาห์ ๑๗:๑๒-๒๐.
๒๗ก คมพ. พระผู้เป็นเจ้าของฉัน, พระผู้เป็นเจ้าของสามพระองค์.

ทรงรับเอารูปลักษณะของมนุษย์, และจะเป็นรูปลักษณะ ตามที่สร้างมนุษย์ขึ้นในกาลเริ่มต้น; หรืออีกนัยหนึ่ง, พระองค์กล่าวว่ามนุษย์สร้างขึ้นตามรูปลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า, และว่าพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และทรงรับเอาเนื้อหนังและโลหิต, และเสด็จออกไปตามพื้นพิภพ—

๒๘ และบัดนี้, เพราะท่านกล่าวเรื่องนี้, พวกเขาจึงได้ประหารท่าน; และพวกเขาทำอีกหลายสิ่งซึ่งนำพระพิโรธของพระผู้เป็นเจ้าลงมาสู่พวกเขา. ฉะนั้น, ใครเล่าจะพิศวงที่พวกเขาอยู่ในความเป็นทาส, และที่พวกเขาถูกลงโทษด้วยความทุกข์แสนสาหัส?

๒๙ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสไว้: เราจะไม่ช่วยเหลือผู้คนของเราในวันแห่งการล่วงละเมิดของพวกเขา; แต่เราจะสกัดกั้นหนทางเพื่อมิให้พวกเขารุ่งเรือง; และการกระทำของพวกเขาจะเป็นดังสิ่งกีดขวางอยู่หน้าตน.

๓๐ และอนึ่ง, พระองค์ตรัส: หากผู้คนของเราจะหว่านความสกปรก พวกเขาจะเก็บเกี่ยว แก่กลบนั่นในลมหมุน; และผลของมันคือยาพิษ.

๓๑ และอนึ่ง พระองค์ตรัส: หากผู้คนของเราจะหว่านความสกปรกพวกเขาจะเก็บเกี่ยวลมตะวันตก, ซึ่งนำเอาความพินาศมาทันที.

๓๒ และบัดนี้, ดูเถิด, สัญญาของพระ

เจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว, และท่านถูกลงโทษและรับทุกข์ทรมานแล้ว.

๓๓ แต่หากท่านจะหันมาสู่พระเจ้าด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และมอบความไว้วางใจในพระองค์, และรับใช้พระองค์ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถแห่งจิตใจ, หากท่านทำเช่นนั้น, พระองค์จะทรง, ปลดปล่อยท่านให้พ้นจากความเป็นทาส, ตามพระประสงค์และความพอพระทัยของพระองค์.

บทที่ ๘

แอมันสอนผู้คนของลิมไฮ—เขารู้เกี่ยวกับแผ่นจารึกยี่สิบสี่แผ่นของชาวเจเร็ด—ผู้หยั่งรู้สามารถแปลบันทึกสมัยโบราณ—ไม่มีของประทานใดยิ่งใหญ่กว่าการเป็นผู้หยั่งรู้. ประมาณ ๑๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากกษัตริย์ลิมไฮยุติ การพูด กับผู้คนของท่านแล้ว, เพราะท่านกล่าวแก่พวกเขาหลายเรื่องและจากเรื่องเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงเล็กน้อยในหนังสือนี้, ท่านบอกผู้คนของท่านทุกเรื่องเกี่ยวกับพี่น้องของพวกเขาที่อยู่บนแผ่นดินแห่งเชราเอิมลา.

๒ และท่านให้แอมันยืนขึ้นต่อหน้าฝูงชน, และเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดแก่พี่น้องของพวกเขาให้พวกเขาฟังนับแต่เวลาที่

๒๑๗ ปฐก. ๑:๒๖-๒๘;
 อีเธอร์ ๓:๑๔-๑๗;
 คพ. ๒๐:๑๗-๑๘.
 คโมไซยาห์ ๑๓:๓๓-๓๔;
 ๑๕:๑-๔.

๒๙ก ๑ ซมอ. ๑๒:๑๕;
 ๒ พศด. ๒๔:๒๐.
 ๓๐ก คมพ. สกปรก (ความ).
 ข กท. ๖:๗-๘;
 คพ. ๖:๓๓.

คมพ. ฤดูเก็บเกี่ยว.
 ๓๑ก ยรม. ๑๘:๑๗;
 โมไซยาห์ ๑๒:๖.
 ๓๓ก มอริ. ๙:๖.

ซึ่งนิฟที่ขึ้นมาจากแผ่นดินนั้นแม้จนถึงเวลาที่ตัวเองขึ้นมาจากแผ่นดินนั้น.

๓ และท่านเล่าให้คนเหล่านี้ ฟัง ถึงถ้อยคำสุดท้ายที่กษัตริย์เป็นจามินสอนผู้คน, และอธิบายถ้อยคำเหล่านั้นแก่ผู้คนของกษัตริย์ลิมไฮ, เพื่อพวกเขาจะเข้าใจถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านพูด.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านทำทั้งหมดนี้ไปแล้ว, กษัตริย์ลิมไฮให้ฝูงชนแยกย้ายกันไป, และให้คนทั้งหลายกลับไปบ้านตนเองทุกคน.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้นำแผ่นจารึกซึ่งมีบันทึก ผู้คนของท่านนับแต่เวลาที่คนเหล่านี้ออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, มาต่อหน้าแอมัน, เพื่อเขาจะได้อ่านมัน.

๖ บัดนี้, ท่านที่ที่แอมันอ่านบันทึกแล้ว, กษัตริย์ถามเขาเพื่อจะรู้ว่าเขาแปลความหมายของภาษาได้หรือไม่, และแอมันบอกท่านว่าเขาแปลไม่ได้.

๗ และกษัตริย์ก็กล่าวแก่เขาว่า : โดยที่โศกเศร้า เพราะ ความทุกข์ของผู้คนข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจึงให้คนของข้าพเจ้าสี่สิบสาม คน ออกเดินทางไปในแดนตุรกันดาร, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้พบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, เพื่อเราจะได้ร้องขอพี่น้องของเราให้ปลดปล่อยเราจากการเป็นทาส.

๘ และพวกเขาหลงอยู่ในแดนตุรกันดารต่อเนื่องเป็นเวลาหลายวัน, กระนั้นพวกเขายังขยันหมั่นเพียร, และไม่พบแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาแต่กลับมายังแผ่น

ดินนี้, โดยที่เดินทางไปในแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งมีผืนน้ำหลายแห่ง, โดยค้นพบแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเคลื่อนกล่นไปด้วยกองกระดูกคน, และกระดูกสัตว์, และเคลื่อนกล่นไปด้วยซากปรักหักพังของอาคารทุกชนิดด้วย, โดย ค้นพบ แผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเคยมีผู้คนอันมีจำนวนมากมายดั่งไพร่พลของอิสราเอลอาศัยอยู่.

๙ และเพื่อให้ประจักษ์พยานว่าเรื่องที่เราบอกเล่าเป็น เรื่องจริง พวกเขาจึงนำเอาแผ่นจารึกสี่สิบสี่ แผ่นซึ่งเต็มไปด้วยอักขระมา, และมันทำด้วยทองคำบริสุทธิ์.

๑๐ และดูเถิด, พวกเขา นำเอาเกราะอกไม้, ด้วย, ซึ่งมีขนาดใหญ่, และทำด้วย ทองเหลือง และ ทองแดง, และอยู่ในสภาพดีเยี่ยม.

๑๑ และอื่น ๆ, พวกเขา นำเอาดาบมา, ซึ่ง ด้าม ของมันไม่ เหลือ แล้ว, และตัวดาบ กร่อน ด้วย สนิม; และไม่มีใครในแผ่นดินที่สามารถแปลความหมายของภาษาหรืออักขระที่อยู่บนแผ่นจารึกได้. ฉะนั้นข้าพเจ้า จึง กล่าว แก่ ท่าน : ท่านแปลได้ไหม ?

๑๒ และข้าพเจ้าก็กล่าวแก่ท่านอีก : ท่านรู้จักใครที่แปลได้หรือไม่ ? เพราะข้าพเจ้าปรารถนา จะให้ แปล บันทึก เหล่านี้ เป็น ภาษาของเรา; เพราะ, มันอาจ, ให้ ความรู้แก่เราเกี่ยวกับพวกที่เหลืออยู่ของผู้คนซึ่งถูกทำลาย, อันเป็นที่มาของบันทึกเหล่านี้; หรือ, มันอาจ, จะให้ความรู้แก่เราเกี่ยวกับ คนพวกนี้ นี้เอง ซึ่ง ถูก ทำลาย; และ

ข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้ถึงเหตุแห่งความ
พินาศของพวกเขา.

๑๓ บัดนี้ แอมัน กล่าวแก่ท่าน : ข้าแต่
กษัตริย์, ข้าพเจ้าบอกท่านได้อย่างแน่นอน,
ถึงชายคนหนึ่ง ที่แปล บันทีกได้; เพราะ
ท่านมีสิ่งซึ่งท่านสามารถมองดูได้, และ
แปลบันทีกทั้งหมดซึ่งเป็นของสมัยโบราณ;
และเป็นของประทานจากพระผู้เป็นเจ้า.
และเรียกของเหล่านั้นว่าเครื่องแปลความ
หมาย, และไม่มีใครจะมองดูในนั้นได้เว้น
แต่เขาจะได้รับบัญชา, เกลือกเขาจะมองหา
สิ่งที่เขาไม่ควรมองและเขาจะตาย. และ
ผู้ใดก็ตามที่ได้รับบัญชาให้มองในนั้น, ก็
เรียกผู้เดียวกันนั้นว่าผู้หยั่งรู้.

๑๔ และดูเถิด, กษัตริย์ของผู้คนซึ่งอยู่
ในแผ่นดินแห่งเซราเอิมลาเป็นผู้ที่ได้รับ
บัญชาให้ทำสิ่งเหล่านี้, และเป็นผู้มีของ
ประทานอันสูงส่งนี้จากพระผู้เป็นเจ้า.

๑๕ และกษัตริย์กล่าวว่าผู้หยั่งรู้ยิ่งใหญ่มากว่า
ศาสดาพยากรณ์.

๑๖ และแอมัน กล่าวว่าผู้หยั่งรู้เป็นผู้
เปิดเผยและศาสดาพยากรณ์ด้วย; และ
ของประทานที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ไม่มีใครจะมี
ได้, เว้นแต่เขาจะมีเดซาอนุภาพของพระ
ผู้เป็นเจ้า, ซึ่งไม่มีใครจะมีได้; กระนั้น
มนุษย์ยังมีอำนาจยิ่งใหญ่ว่าพระผู้เป็น
เจ้าประทานให้เขา.

๑๗ แต่ผู้หยั่งรู้จะรู้ถึงสิ่งที่ผ่านมา, และ
ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นด้วย, และโดยเครื่อง
แปลความหมายเหล่านี้สิ่งทั้งปวงจะเปิดเผย,
หรือ, ที่จริงแล้ว, สิ่งลึกลับจะแสดง

ให้ประจักษ์, และสิ่งที่ซ่อนอยู่ก็จะมาสู่
ที่แจ้ง, และสิ่งที่ยังไม่เป็นที่รู้จักจะทำให้
เป็นที่รู้จักกันโดยเครื่องแปลความหมาย
เหล่านั้น, และเครื่องแปลความหมายเหล่านี้
จะทำให้สิ่งต่าง ๆ เป็นที่รู้จัก มิเช่นนั้น
แล้วไม่สามารถเป็นที่รู้จักได้.

๑๘ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง จัด หา วิถี ไว้
เพื่อ มนุษย์, โดย ผ่าน ศรัทธา, จะ ได้ ทำ
ปาฏิหาริย์ นำ แปลก ประหลาด; ฉะนั้น
เขา กลาย เป็น ประโยชน์ อัน ใหญ่ หลวง ต่อ
เพื่อ นมนุษย์ ของ เขา.

๑๙ และบัดนี้, เมื่อแอมันกล่าวถ้อยคำ
เหล่านี้จบ กษัตริย์ชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง,
และน้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้า, มี
ความว่า : ความลึกลับอันสำคัญยิ่ง มีอยู่ใน
แผ่นดินจารึกเหล่านี้โดยไม่ต้องสงสัย, และ
เครื่อง แปลความหมาย เหล่านี้ เติร์ยมไว้
ด้วยจุด ประสงค์ ที่จะ คลี่ ความ ลึกลับ เช่น
นี้ ทั้งหมด ให้ ลูก หลาน มนุษย์ อย่าง ไม่
ต้องสงสัย.

๒๐ ใ้องานของพระเจ้านำอัครรย์เพียง
ใด, และพระเจ้า ทรง ทน กับ ผู้คน ของ
พระองค์นานเพียงใด; แท้จริงแล้ว, ความ
เข้าใจของลูกหลานมนุษย์มีตบอดและ
ยากที่จะเข้าถึงเพียงใด; เพราะพวกเขา
จะไม่แสวงหาปัญญา, ทั้งไม่ปรารถนาให้
ปัญญาควบคุมพวกเขาเลย!

๒๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นดังฝูง
แกะป่าซึ่งหลบหนีไปจากเมฆบาล, และ
กระจัดกระจายไป, และถูกสัตว์ในป่าไล่,
และกัดกิน.

บันทึกของ ซีนีฟฟ์—เรื่องราวเกี่ยวกับผู้คนของท่าน, นับจากเวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาจนถึงเวลาที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากเงื้อมมือชาวเลมัน.

ประกอบด้วยบทที่ ๙ ถึง ๒๒

บทที่ ๙

ซีนีฟฟ์นำคนกลุ่มหนึ่งออกจากเซราเฮ็มลาเพื่อ ครอบครอง แผ่นดิน แห่ง ลีไฮ-นีไฟ—กษัตริย์ชาวเลมันยอมให้พวกเขาจับแผ่นดินนั้นเป็นมรดก—มีสงครามระหว่างชาวเลมันกับผู้คนของซีนีฟฟ์. ประมาณ ๒๐๐-๑๘๗ ปีก่อนคริสตกาล.

ข้าพเจ้า, ซีนีฟฟ์, โดยที่ได้รับการสอนในภาษาทั้งหมดของชาวนีไฟ, และมีความรู้ถึงแผ่นดินแห่งนีไฟ^๑, หรือแผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของบรรพบุรุษของเรา, และโดยที่ถูกส่งมาเป็นคนสอดแนมในบรรดาชาวเลมันเพื่อจะสืบกำลังทัพของพวกเขา, เพื่อกองทัพของเราจะมาโจมตีและทำลายพวกเขา—แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นสิ่งที่ดีในบรรดาพวกเขาแล้วข้าพเจ้าปรารถนาว่าพวกเขาไม่ควรถูกทำลาย.

๒ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงโต้แย้งกับพี่น้องข้าพเจ้าในแดนทูกันดาร์, เพราะข้าพเจ้าอยากให้ ผู้ปกครองของเรา ทำข้อตกลงกับพวกเขา; แต่โดยที่เขาเป็นคนเข้ม-

งวดและกระหายเลือดจึงสั่งให้ประหารข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้าได้รับการช่วยไว้โดยมีการนองเลือดอย่างหนัก; เพราะพื่อต่อสู้กับพ่อ, พี่น้องต่อสู้กับพี่น้อง, จนกองทัพส่วนใหญ่ของเราถูกทำลายในแดนทูกันดาร์; และเราที่ได้รับการละเว้น, ก็กลับมา, ยังแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, เพื่อเล่าเรื่องให้ภรรยาของพวกเขาและลูก ๆ ของพวกเขาฟัง.

๓ และกระนั้น, โดยที่ข้าพเจ้ามุ่งหวังเกินไปที่จะได้จับแผ่นดินของบรรพบุรุษเราเป็นมรดก, จึงรวบรวมคนมากเท่าที่ปรารถนาจะขึ้นไปครอบครองแผ่นดิน, และเริ่มการเดินทางของเราไปในแดนทูกันดาร์เพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินนั้น; แต่เราทุกข์ทรมานด้วยความอดอยากและความทุกข์แสนสาหัส; เพราะเราเชื่อใจในการระลึกถึงพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเรา.

๔ กระนั้นก็ตาม, หลังจากระหกระเหินอยู่ในแดนทูกันดาร์หลายวันเราตั้งกระโจมของเราในที่ซึ่งพี่น้องของเราถูกสังหาร, ซึ่งอยู่ใกล้กับแผ่นดินบรรพบุรุษของเรา.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพร้อมด้วยคนของข้าพเจ้าสี่คนก็ไปในเมืองอีก, เข้าไปหากษัตริย์, เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ใจของกษัตริย์, และเพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ว่าข้าพเจ้าพร้อมด้วยผู้คนของข้าพเจ้าจะเข้าไปครอบครองแผ่นดินโดยสันติได้หรือไม่.

๖ และข้าพเจ้าเข้าไปหากษัตริย์, และ

เขาทำพันธสัญญากับข้าพเจ้าว่าข้าพเจ้าจะได้ครอบครองแผ่นดินแห่งลีไฮ-นีไฟ, และแผ่นดินแห่งไซลัม.

๗ และเขาสั่งให้ผู้คนของเขาออกจากแผ่นดินด้วย, และข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้าจึงเข้าไปในแผ่นดินเพื่อเราจะครอบครองมัน.

๘ และเราเริ่มสร้างอาคาร, และซ่อมกำแพงเมือง, แท้จริงแล้ว, แม้กำแพงเมืองแห่งลีไฮ-นีไฟ, และกำแพงเมืองแห่งไซลัม.

๙ และเราเริ่มทำไร่ไถนา, แท้จริงแล้ว, แม้ปลูกด้วยเมล็ดนานาชนิด, ปลูกด้วยเมล็ดข้าวโพด, และข้าวสาลี, และข้าวบาร์เลย์, และปลูกด้วยน็เอส, และปลูกด้วยเซอัม, และปลูกด้วยเมล็ดผลไม้มีนาชนิด; และเราได้เริ่มขยายเผ่าพันธุ์และรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

๑๐ บัดนี้มันเป็นอุบายและเล่ห์กลของกษัตริย์เลมัน, ที่จะนำผู้คนของข้าพเจ้ามาสู่ความเป็นทาส, โดยเขายอมมอบแผ่นดินนี้ให้เราเพื่อเราจะครอบครองมัน.

๑๑ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, หลังจากเราได้อยู่ในแผ่นดินต่อเนื่องเป็นเวลาสิบสองปี กษัตริย์เลมันเริ่มปริวิตก, ด้วยเกรงว่าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งผู้คนของข้าพเจ้าจะแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน, และว่าพวกเขาจะชนะเราและนำเราไปสู่การเป็นทาสไม่ได้.

๑๒ บัดนี้พวกเขาเป็นคนที่เกียจคร้านและถือรูปเคารพ; ฉะนั้นพวกเขาจึงปรารถนาจะนำเราไปสู่ความเป็นทาส,

เพื่อพวกเขาจะอึดหน้าด้วยแรงงานจากมือเรา; แท้จริงแล้ว, เพื่อพวกเขาจะได้สำราญกายใจกับฝูงสัตว์ในทุ่งของเรา.

๑๓ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์เลมันเริ่มช่วยผู้คนของเขาให้ขัดแย้งกับผู้คนของข้าพเจ้า; ฉะนั้นสงครามและการขัดแย้งจึงเริ่มขึ้นในแผ่นดิน.

๑๔ เพราะ, ในปีที่สิบสามแห่งการปกครองของข้าพเจ้าในแผ่นดินแห่งนีไฟ, หางออกไปทางใต้ของแผ่นดินแห่งไซลัม, เมื่อผู้คนของข้าพเจ้ากำลังให้น้ำและเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขา, และกำลังทำไร่ไถนาของพวกเขา, ไพร่พลชาวเลมันจำนวนมากมาโจมตีพวกเขาและเริ่มสังหารพวกเขา, และเอาฝูงสัตว์ของพวกเขาไป.

๑๕ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหลบหนี, ทั้งหมดที่ถูกไล่ไม่ทัน, แม้เข้ามาในเมืองแห่งนีไฟ, และร้องขอข้าพเจ้าให้คุ้มครองพวกเขา.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้อาวุธพวกเขามีคันธนู, และมีลูกธนู, มีดาบ, และมีกระบี่, และมีกระบอง, และมีสายหวิ๋ยง, และมีอาวุธทุกชนิดที่เราประดิษฐ์ได้, และข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้าได้ออกไปรบกับชาวเลมัน.

๑๗ แท้จริงแล้ว, ด้วยกำลังจากพระเจ้าเราออกไปสู้รบกับชาวเลมัน; เพราะข้าพเจ้ากับผู้คนของข้าพเจ้าร้องขอพระเจ้าอย่างสุดกำลังให้พระองค์ทรงปลดปล่อยเราจากเงื้อมมือศัตรูของเรา,

เพราะเราตื่นขึ้นสู่ความทรงจำถึงการปลดปล่อยบรรพบุรุษของเรา.

๑๘ และพระผู้เป็นเจ้าทรงได้ยิน^๑เสียงร้องของเราและทรงตอบการสวดอ้อนวอนของเรา; และเราออกไป ด้วยพลังของพระองค์; แท้จริงแล้ว, เราได้ออกไปต่อสู้กับชาวเลมัน, และภายในวันเดียวกับหนึ่งคืนเราสังหารคนพวกนั้นสามพันกับสี่สิบสามคน; เราสังหารพวกเขาแม้จนเราขับไล่พวกเขาออกไปจากแผ่นดินของเรา.

๑๙ และข้าพเจ้า, ตัวข้าพเจ้าเอง, ด้วยมือข้าพเจ้าเอง, ช่วยฝังศพพวกเขา. และดูเถิด, เป็นโทมนัสและความทุกข์โศกอย่างใหญ่หลวงแก่เรา, ที่พี่น้องของเราสองร้อยเจ็ดสิบเก้าคนถูกสังหาร.

บทที่ ๑๐

กษัตริย์เลมันตาย—ผู้คนของเขาป่าเถื่อนและดุร้ายและเชื่อในประเพณีเท็จ—ซีนิฟีและผู้คนของท่านมีชัยเหนือพวกนั้น. ประมาณ ๑๘๗-๑๖๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเริ่มสถาปนาอาณาจักรอีกและเราเริ่มครอบครองแผ่นดินโดยสันติอีก. และข้าพเจ้าทำให้มีการสร้างอาวุธสงครามทุกชนิด, เพื่อโดยการนั้นข้าพเจ้าจะมีอาวุธให้ผู้คนของข้าพเจ้าต่อสู้ เวลาที่ชาวเลมันขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของข้าพเจ้า.

๒ และข้าพเจ้าจัดยามไว้รอบแผ่นดิน,

เพื่อชาวเลมันจะได้ไม่มาโจมตีเราโดยไม่รู้ตัวและทำลายเรา; และโดยวิธีนี้ข้าพเจ้าจึงได้ป้องกันผู้คนของข้าพเจ้าและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้า, และรักษามันไม่ให้ตกอยู่ในมือศัตรูของเรา.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้รับแผ่นดินบรรพบุรุษของเรามาเป็นมรดกหลายปี, แท้จริงแล้ว, ต่อเนื่องเป็นเวลากว่าสี่สิบสองปี.

๔ และข้าพเจ้าให้พวกผู้ชายทำไร่ไถนา, และปลูกธัญพืช^๒ทุกชนิดและผลไม้ทุกประเภทของทุกชนิด.

๕ และข้าพเจ้าให้พวกผู้หญิงปั่นฝ้าย, และทำงานหนัก, และทำงาน, และทอผ้าป่านเนื้อดีทุกชนิด, แท้จริงแล้ว, และผ้า^๓ทุกชนิด, เพื่อเราจะได้ห่อหุ้มความเปลือยเปล่าของเรา; และด้วยเหตุนี้เราจึงรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน—ดังนั้นเราจึงมีสันติในแผ่นดินติดต่อกันอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสี่สิบสองปี.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์เลมัน^๔ตาย, และบุตรของเขาเริ่มปกครองแทน. และเขาเริ่มช่วยผู้คนของเขาให้กบฏต่อผู้คนของข้าพเจ้า; ฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มเตรียมสงคราม, และขึ้นมารบกับผู้คนของข้าพเจ้า.

๗ แต่ข้าพเจ้าส่งคนสอดแนมของข้าพเจ้าออกไปรอบแผ่นดินแห่งซีมลอน^๕, เพื่อข้าพเจ้าจะรู้การเตรียมของพวกเขา, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ป้องกันอันตรายจากพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะ

๑๘ก โมไซยาห์ ๒๓:๒๐.
๑๐ ๔ก โมไซยาห์ ๑๖:๑๖.

๕ก แอลมา ๑:๒๕.
๖ก โมไซยาห์ ๑๖:๑๐-๑๑;

๒๔:๓.
๗ก โมไซยาห์ ๑๑:๑๒.

ไม่มาโจมตีผู้คนของข้าพเจ้าและทำลายพวกเขา.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกขึ้นมาทางเหนือของแผ่นดินแห่งไซลัม, พร้อมด้วยไพร่พลมากมาย, คนถือ^๗ธนู^๘, และลูกธนู, และดาบ, และกระบี่, และก้อนหิน, และสายหเวียง; และพวกเขาโกนหัวจนพวกเขาหัวโล้น; และพวกเขาคาดแผ่นหนังไว้รอบเอวตน.

๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าให้พวกผู้หญิงและลูก ๆ ของผู้คนข้าพเจ้าไปซ่อนในแดนทุรกันดาร; และข้าพเจ้าให้ชายชราทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยที่ใช้อาวุธได้, และคนหนุ่มทั้งหมดของข้าพเจ้าด้วยที่สามารถใช้อาวุธได้, ให้มารวมกันเพื่อไปรบกับชาวเลมัน; และข้าพเจ้าจัดให้พวกเขาประจำที่ของตน, แต่ละคนตามอายุของเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขึ้นไปรบกับชาวเลมัน; และข้าพเจ้า, แม่ข้าพเจ้า, มีอายุมาก, ก็ขึ้นไปรบกับชาวเลมัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราขึ้นไปรบด้วยพละกำลัง^๙ของพระเจ้า.

๑๑ บัดนี้, ชาวเลมันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า, ทั้งไม่รู้เกี่ยวกับพละกำลังของพระเจ้า, ฉะนั้นพวกเขาจึงพึ่งแรงกายของตนเอง. กระนั้นพวกเขาก็เป็นคนแข็งแรง, ตามพละกำลังของมนุษย์.

๑๒ พวกเขาเป็นคนป่าเถื่อน^๑, และดุร้าย, และ กระจาย เลือด, เชื้อใน

ประเพณี^๒บรรพบุรุษของ พวกเขา, ซึ่งเป็นดังนี้—เชื่อว่าพวกเขาถูกไล่ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็มเพราะความชั่วช้าสามัญของบรรพบุรุษ, และว่าพี่น้องของพวกเขปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างไม่เป็นธรรมในแดนทุรกันดาร, และพวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมขณะข้ามทะเลด้วย;

๑๓ และหนึ่ง, พวกเขาได้รับการปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมอีกขณะอยู่ในแผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่ม^๓ของพวกเขา, หลังจากพวกเขาข้ามทะเลแล้ว, และทั้งหมดนี้เพราะว่าน้ำไฟ^๔เชื้อสตัยมากกว่าในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า—ฉะนั้นท่านจึงเป็นที่โปรดปราน^๕ของพระเจ้า, เพราะพระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของท่านและทรงตอบคำสวดอ้อนวอนเหล่านั้น, และท่านจึงเป็นผู้นำการเดินทางของพวกเราในแดนทุรกันดาร.

๑๔ และพี่น้องท่านโกรธท่านเพราะพวกเขาไม่เข้าใจ^๖วิธีการของพระเจ้า; พวกเขาโกรธ^๗ท่านด้วยขณะที่อยู่บนผืนน้ำด้วยเพราะพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อพระเจ้า.

๑๕ และหนึ่ง, พวกเขาโกรธท่านเมื่อพวกเขามาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้, เพราะพวกเขาถือว่าท่านเอาอำนาจปกครอง^๘ผู้คนไปจากมือพวกเขา; และพวกเขาหมายมั่นจะฆ่าท่าน.

๑๖ และหนึ่ง, พวกเขาโกรธท่านเพราะ

๘ก เจริม ๑:๘.
ข แอลมา ๓:๔-๕.
๑๐ก คมพ. วาใจ (ความ).
๑๒ก แอลมา ๑๗:๑๔.

๗ ๒ นี. ๕:๑-๓.
๑๓ก ๑ นี. ๑๘:๒๓.
ข ๑ นี. ๑๗:๓๔.
๑๔ก ๑ นี. ๑๕:๗-๑๑.

๗ ๑ นี. ๑๘:๑๐-๑๑.
๑๕ก ๒ นี. ๕:๓.

ท่าน ออกไปใน แดน ทูรกันดาร ดัง ที่ พระเจ้าได้ ทรงบัญชาท่าน, และนำเอา บันทึ่ก^๑ ซึ่งมีจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทอง เหลืองไป, เนื่องจากพวกเขาถือว่าท่าน ขโมย^๒ มัน.

๑๗ และตั้งนั้นพวกเขาจึงสอนลูกหลาน ตนให้เกลียดชัง, และกระทำฆาตกรรมคน พวกนั้น, และให้ขโมยและปล้นสะดม, และทำทุกสิ่งที่จะทำได้ เพื่อทำลายคน พวกนั้น; ฉะนั้นพวกเขาจึงมีความเกลียด นิรันดร์ต่อลูกหลานของนี่ไฟ.

๑๘ เพราะเหตุนี้เองกษัตริย์เลมัน, จึง หลอกลวงข้าพเจ้า, ด้วยอุบาย, และเล่าที่ กลอันเป็นเท็จของเขา, และคำสัญญา อันไพเราะของเขา, ที่ข้าพเจ้านำผู้คน เหล่านี้ของข้าพเจ้าขึ้นมายัง แผ่นดิน นี้, เพื่อพวกเขาจะทำลายผู้คนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, และเราทนทุกข์มาหลายปี อยู่ในแผ่นดิน.

๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้า, ซีนีฟี, หลังจาก เล่าเรื่องทั้งหมดนี้ที่เกี่ยวกับชาวเลมันให้ ผู้คนของข้าพเจ้าฟังแล้ว, ข้าพเจ้าเร้าใจ ให้พวกเขาไปรบด้วยสุดกำลังของพวกเขา, โดยมอบความไว้วางใจของพวกเขา ในพระเจ้า; ฉะนั้น, เราจึงต่อสู้กับพวกเขา, แบบซึ่งหน้า.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา ขับไล่พวกเขาออกจากแผ่นดินของเราอีก; และเราสังหารพวกเขาด้วยการเข่นฆ่าไม่ เลือ่กหน้า, แม้มากจนเราไม่ได้นับจำนวน.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา กลับไปแผ่นดินของเราเองอีก, และผู้คน

ของข้าพเจ้าเริ่มเลี้ยงฝูงสัตว์ของพวกเขา, และทำไร่ไถนาของพวกเขาอีก.

๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โดยที่ชราแล้ว, จึงได้มอบอาณาจักรให้บุตรคนหนึ่งของ ข้าพเจ้า; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวอีก. และขอพระเจ้าประทานพรแก่ผู้คนของ ข้าพเจ้า. เอเมน.

บทที่ ๑๑

กษัตริย์โนอาห์ปกครองด้วยความ ชั่วร้าย—เขากระแฉะใจในการใช้ชีวิตมัวเมา กับเหล่าภรรยาและเหล่าอนุภรรยาของเขา—อบินาโดพยากรณ์ว่าผู้คนจะถูกนำไปสู่การเป็นทาส—กษัตริย์โนอาห์หมาย มั่นจะเอาชีวิตท่าน. ประมาณ ๑๖๐-๑๕๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ ซีนีฟีมอบอาณาจักรให้โนอาห์, บุตรคน หนึ่งของท่าน; ฉะนั้นโนอาห์เริ่มปกครอง แทนท่าน; และเขาไม่ได้เดินในทางของ บิดา.

๒ เพราะ ดูเถิด, เขาไม่ได้รักษา พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่เขาเดินไป ตามความปรารถนาของใจตนเอง. และ เขามี ภรรยา และ อนุภรรยา^๑ หลาย คน. และเขาได้ทำให้ ผู้คนของเขากระทำบาป, และกระทำความชั่วซึ่งชังในสายพระเนตร ของพระเจ้า. แท้จริงแล้ว, และพวกเขา กระทำการผิดประเวณี^๒ และความชั่วร้าย นานาประการ.

๑๖ ก ๒ นี. ๕:๑๒.
ข แอลมา ๒๐:๑๐, ๑๓.

๑๑ ๒ ก เจคอบ ๓:๕.
ข ๑ พกษ. ๑๔:๑๕-๑๖;

โมไซยาห์ ๒๙:๓๑.
ค ๒ นี. ๒๘:๑๕.

๓ และเขาเรียกเก็บภาษีหนึ่งในห้าของทุกสิ่งที่คนทั้งหลายครอบครอง, หนึ่งในห้าของทองพวกเขาและเงินของพวกเขา, และหนึ่งในห้าของชิฟฟ์พวกเขา, และทองแดงของพวกเขา, และทองเหลืองและเหล็กของพวกเขา; และหนึ่งในห้าของลูกสัตว์อ้วนของพวกเขา; และหนึ่งในห้าของธัญพืชทั้งหมดของพวกเขาด้วย.

๔ และทั้งหมดนี้เขาเอาไปปรนเปรอตน, และภรรยาและเหล่าอนุภรรยาของเขา; และปุโรหิตของเขาด้วย, กับภรรยาของคนพวกนี้และเหล่าอนุภรรยาของคนพวกนี้; เขาเปลี่ยนแปลงกิจจานุกิจของอาณาจักรไปตั้งนั้น.

๕ เพราะเขาถอดปุโรหิตทั้งหมดที่บิดาของเขาอุทิศถวายไว้, และอุทิศถวายคนใหม่ แทน, ซึ่ง คน เช่นนี้ ทะนง ตน ด้วยความถือดีในใจตน.

๖ แท้จริงแล้ว, และตั้งนี้คนพวกนี้ได้รับการคำจูนในความเกียจคร้านของตน, และในการนับถือรูปเคารพของตน, และในการผิดประเวณีของตน, ด้วยภาษีซึ่งกษัตริย์โนอาห์เก็บจากผู้คนของเขา; ตั้งนั้นผู้คนจึงทำงานหนักยิ่งเพื่อคำจูนความชั่วช้าสามานย์.

๗ แท้จริงแล้ว, และพวกเขากลายเป็นคนนับถือรูปเคารพด้วย, เพราะพวกเขาถูกลอกด้วยคำพูดที่ไร้ประโยชน์และคำป้อยของกษัตริย์และปุโรหิต; เพราะคนพวกนี้กล่าวคำป้อยกับผู้คน.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ กษัตริย์ โนอาห์ สร้าง อาคาร หูหรา และ

กว้าง หลาย หลัง; และเขาประดับอาคารด้วยงานไม้ที่ประณีต, และด้วยสิ่งมีค่านานัปการ, ด้วยทอง, และด้วยเงิน, และด้วยเหล็ก, และด้วยทองเหลือง, และด้วยชิฟฟ์, และด้วยทองแดง;

๙ และเขาสร้างวังโอพาร์, และบัลลังก์อยู่ตรงกลางไว้ให้ตนด้วย, ซึ่งทั้งหมดนี้ทำด้วยไม้เนื้อดีและประดับด้วยทองและเงินและด้วยของมีค่า.

๑๐ และเขาให้คนงานของเขาทำงานประณีต นานัปการ ภายใน กำแพง พระวิหาร, ด้วยไม้เนื้อดี, และด้วยทองแดง, และด้วยทองเหลือง.

๑๑ และที่ นั่ง ซึ่ง จัด ไว้ ต่าง หาก สำหรับ มหาปุโรหิต, ซึ่งอยู่เหนือที่อื่นทั้งหมดนั้น, เขาประดับไว้ด้วยทองบริสุทธิ์; และเขาให้สร้างพนักกอกไว้หน้าที่นั่ง, เพื่อพวกเขาจะได้อิงตัวและแขนของตนบนนั้น ขณะพูดคำเท็จ และไม่มีประโยชน์ กับผู้คนของเขา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสร้างหอสูง"ไกลัพระวิหาร; แท้จริงแล้ว, เป็นหอที่สูงมาก, แม้สูงจนเขายืนได้บนยอด หอนั้น และมองเห็น แผ่นดิน แห่งไชลัม, และแผ่นดินแห่งเซ็มลอนด้วย, ซึ่งชาวเลมันครอบครอง; และเขามองเห็นได้แม้ทั่วแผ่นดินโดยรอบ.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้สร้างอาคารหลายหลังในแผ่นดินแห่งไชลัม; และเขาให้สร้างหอสูงใหญ่แห่งหนึ่งไว้บนเนินเขาทางเหนือของแผ่นดินแห่งไชลัม, ซึ่งเคยเป็นที่หลบภัยสำหรับลูก

หลานของนีโอฟีในเวลาที่พักพวกเขาหลบหนีออกจากแผ่นดิน; และเขาทำไปดังนี้โดยใช้ทรัพย์สินมีค่าซึ่งได้มาจากการเก็บภาษีของผู้คนของเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามีใจฝักใฝ่อยู่กับทรัพย์สินมีค่าของตน, และเขาใช้เวลาของตนดำเนินชีวิตอย่างมัวเมาอยู่กับภรรยาของเขาและเหล่าอนุภรรยาของเขา; และปุโรหิตของเขาใช้เวลาของตนเช่นนั้นอยู่กับหญิงโสเภณีด้วย.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาปลูกสวนองุ่นทั่วทั้งแผ่นดิน; และเขาสร้างบ่ออ่างน้ำ, และทำเล้าองุ่นไว้มาก; และตั้งนั้นเขาจึงกลายเป็นนักเลงเหล้าองุ่น, และผู้คนของเขาด้วย.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ชาวเลมันเริ่มยกมาโจมตีผู้คนของเขา, โจมตีกลุ่มคนจำนวนน้อย, และสังหารคนเหล่านั้นในทุ่งของตน, และขณะที่พวกเขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของตน.

๑๗ และกษัตริย์โนอาห์ส่งยามไปยังที่ต่าง ๆ ในแผ่นดินเพื่อขับไล่พวกนั้นออกไป; แต่เขามีได้ส่งไปเป็นจำนวนเพียงพอ, และชาวเลมันยกมาโจมตีพวกเขาและฆ่าพวกเขา, และไล่ฝูงสัตว์ของพวกเขาและมากมายออกจากแผ่นดิน; ตั้งนั้นชาวเลมันจึงเริ่มทำลายพวกเขา, และแสดงความเกลียดชังต่อพวกเขา.

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ กษัตริย์โนอาห์ส่งกองทัพของเขาไปต่อผู้คนพวกนั้น, และพวกเขาถูกขับไล่กลับไป

ไป, หรือพวกเขาขับไล่คนพวกนั้นกลับไปชั่วเวลาหนึ่ง; ฉะนั้น, พวกเขาจึงกลับมาพร้อมกับชื่นชมข่าวของที่พวกเขายึดได้.

๑๙ และบัดนี้, เพราะชัยชนะครั้งใหญ่นี้ พวกเขา จึง ทะนง ตน ด้วย ความ ถือดี ในใจตน; พวกเขาอวดอ้างถึงกำลังของตนเอง, โดยกล่าวว่า พวกเขาทำสืบคนจะยืนสู้ชาวเลมันได้เป็นพัน ๆ คน; และพวกเขาโอ้อวดตั้งนั้น, และเบิกบานในเลือด, และการนองเลือดของพี่น้องพวกเขา, และการนี้เนื่องจากความชั่วร้ายของกษัตริย์และปุโรหิตของเขา.

๒๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ มีชาย คนหนึ่ง ในบรรดา พวกเขา นามว่า อิบินาได; และท่านออกไปในบรรดาพวกนี้, และเริ่มพยากรณ์, มีความว่า: ดูเถิด, พระเจ้าตรัสตั้งนี้, และพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าตั้งนี้, มีความว่า, จงออกไป, และกล่าวแก่คนพวกนี้ว่า, พระเจ้าตรัสตั้งนี้—วิบัติจงมีแก่คนพวกนี้, เพราะเราเห็นความน่าชิงชังของพวกเขา, และความชั่วร้ายของ พวกเขา, และการ ผิด ประเวณี ของ พวกเขา; และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ เรา จะไปเยือนพวกเขาในความโกรธของเรา.

๒๑ และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจและหันมาหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ดูเถิด, เราจะปล่อยพวกเขาให้อยู่ในเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาจะถูกนำไปสู่การเป็นทาส; และ พวกเขา จะ ถูก ทรมาน โดย มือ ศัตรู ของพวกเขา.

๑๕ก คมพ. พระคำแห่งปัญญา.
๑๕ก คพ. ๓:๕.
คมพ. จองทอง (ความ),

ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).
๒๐ก คมพ. อิบินาได.

๒๑ก โมไซยาห์ ๑๒:๒;
๒๐:๒๑; ๒๑:๑๓-๑๕;
๒๓:๒๑-๒๓.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากนั้นต่อเนื่องเป็นเวลาสองปีคืออบินาโดมาอยู่กับคนเหล่านี้ในลักษณะปลอมแปลงตน, จนคนทั้งหลายหารู้จักท่านไม่, และเริ่มพยากรณ์ในบรรดาพวกเขา, มีความว่า: พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้, ว่า—อบินาโด, จงไปและพยากรณ์แก่คนของเรา, เพราะพวกเขาทำใจแข็งกระด้างต่อคำของเรา; พวกเขาหากลับใจจากการกระทำชั่วของพวกเขาไม่; ฉะนั้น, เราจะมาเยือน^๑พวกเขาในความโกรธของเรา, แท้จริงแล้ว, ในความโกรธอันรุนแรงของเรา เราจะมาเยือนพวกเขาในความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๒ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่คนรุ่นนี้! และพระเจ้าตรัสแก่ข้าพเจ้า: จงยื่นมือเจ้าออกไป และพยากรณ์, โดยกล่าวว่า: พระเจ้าตรัส ดังนี้, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ, เพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา, คนรุ่นนี้จะถูกนำไปสู่ความเป็นทาส^๒, และจะถูกตบหน้า^๓; แท้จริงแล้ว, และจะถูกคนไล่ต้อน, และจะถูกสังหาร; และแรงในอากาศ, และสุนัข, แท้จริงแล้ว, และสัตว์ป่า, จะกัดกินเนื้อของพวกเขา.

๓ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือชีวิต^๔ของกษัตริย์ในอาห์จะมีค่าแม้มัตถการณ์ในเตาหลอม^๕ที่ร้อน; เพราะเขาจะรู้ว่าเขาคือพระเจ้า.

๔ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะส่งผู้คนพวกนี้ของเราด้วยความ

ทุกข์แสนสาหัส, แท้จริงแล้ว, ด้วยความอดอยากและด้วยโรครະระบาด^๖; และเราจะให้พวกเขาคร่ำครวญ^๗ตลอดทั้งวัน.

๕ แท้จริงแล้ว, และเราจะให้พวกเขา^๘มีสัมภาระหนัก^๘ติดอยู่บนหลังของพวกเขา; และพวกเขาจะถูกไล่ต้อนไปข้างหน้าเหมือนลาไป.

๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเราจะส่งลูกเห็บไปในบรรดาพวกเขา, และมันจะกระหน่ำพวกเขา; และพวกเขาจะถูกกระหน่ำจากลมตะวันออก^๙ด้วย; และแมลง^{๑๐}จะก่อความเดือดร้อนในแผ่นดินของพวกเขาด้วย, และกัดแทะ^{๑๑}พืชของพวกเขา.

๗ และพวกเขาจะถูกกระหน่ำด้วยโรครະระบาดร้ายแรง—และเราจะทำไปทั้งหมดนี้เพราะความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจเราจะทำลาย^{๑๒}พวกเขาให้สิ้นไปจากพื้นพิภพ; กระนั้นพวกเขาจะยังทั้งวันที่^{๑๓}ไว้เบื้องหลังพวกเขา, และเราจะปกปักษ์รักษามันไว้เพื่อประชาชาติอื่นที่จะครอบครองแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้การนี้เราจะทำเพื่อเราจะเปิดเผยความน่าชิงชังของคนพวกนี้แก่ประชาชาติอื่น. และอบินาโดได้พยากรณ์ว่ากล่าวคนพวกนี้หลายเรื่อง.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโกรธท่าน; และพวกเขาจับท่านและ

๑๒ ๑ก ออสย. ๖๕:๖.
 ๒ก โมไซยาห์ ๑๑:๒๑; ๒๐:๒๑;
 ๒๑:๑๓-๑๕; ๒๓:๒๑-๒๓.
 ๓ โมไซยาห์ ๒๑:๓-๔.
 ๓ก โมไซยาห์ ๑๒:๑๐.

๔ โมไซยาห์ ๑๙:๒๐.
 ๕ก คพ. ๙๗:๒๖.
 ๖ โมไซยาห์ ๒๑:๙-๑๐.
 ๕ก โมไซยาห์ ๒๑:๓.
 ๖ก ยรม. ๑๘:๑๗;

โมไซยาห์ ๗:๓๑.
 ๗ อพย. ๑๐:๑-๑๒.
 ๗ก คพ. ๓:๑๘.
 ๘ก แอลมา ๔๕:๙-๑๔.
 ๗ มอธ. ๘:๑๓-๑๖.

พาท่านไปอยู่ต่อหน้าษัตริย์, และกล่าวแก่กษัตริย์ว่า: ดูเถิด, เราพาชายคนหนึ่งมาอยู่ต่อหน้าท่าน ชายผู้นี้พยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับผู้คนของท่าน, และกล่าวว่าพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงทำลายคนพวกนั้น.

๑๐ และเขาพยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับชีวิตท่านด้วย, และกล่าวว่าชีวิตท่านจะเป็นดังอาภรณ์ในเตาหลอมแห่งเพลิง.

๑๑ และอนึ่ง, เขากล่าวว่าท่านจะเป็นดังกอพีช, แม้ดังกอพีชแห่งในท้องทุ่ง, ซึ่งถูกสัตว์รังขำและเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า.

๑๒ และอนึ่ง, เขากล่าวว่าท่านจะเป็นดังดอกริสเชิลเมื่อมันบานเต็มที่, ซึ่ง, เมื่อมันบานเต็มที่, หากลมพัด, มันจะปลิวไปทั่วผืนแผ่นดิน. และเขาเสแสร้งว่าพระเจ้ารับสั่งเรื่องนี้. และเขากล่าวว่าทั้งหมดนี้จะเกิดแก่ท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจ, และนี่เพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน.

๑๓ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, ท่านทำความชั่วใหญ่หลวงอะไรไว้, หรือผู้คนของท่านทำบาปใหญ่หลวงอะไรไว้, จนพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงกล่าวโทษเราหรือชายผู้นี้จะตัดสินเรา?

๑๔ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, ดูเถิด, เราไม่มีความผิด, และ, ข้าแต่กษัตริย์, ท่านไม่ได้ทำบาป; ฉะนั้น, ชายผู้นี้กล่าวเท็จเกี่ยวกับท่าน, และเขาพยากรณ์ไปอย่างเหลวไหล.

๑๕ และดูเถิด, เราเข้มแข็ง, เราจะไม่ไปสู่ความเป็นทาส, หรือถูกศัตรูของเรานำไป

เป็นเชลย; แท้จริงแล้ว, และท่านรุ่งเรืองมาในแผ่นดิน, และท่านจะรุ่งเรืองอีกด้วย.

๑๖ ดูเถิด, นี่คือนายผู้นั้น, เรามอบเขาให้อยู่ในมือท่าน; ท่านจงทำกับเขาดังที่ท่านเห็นสมควร.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โนอาห์จึงให้โยนอบินาโดเข้าเรือนจำ; และเขาสั่งให้พวกปุโรหิตมารวมกันเพื่อเขาจะมีการประชุมกับคนเหล่านั้นว่า จะทำอย่างไรกับท่าน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากล่าวแก่กษัตริย์: จงพาเขามาที่นี่เพื่อเราจะได้ซักถามเขา; และกษัตริย์จึงสั่งให้นำท่านมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา.

๑๙ และพวกเขาเริ่มซักถามท่าน, เพื่อทำให้ท่านกล่าววาจาหักล้างตนเอง, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้มีอะไรกล่าวหาท่าน; แต่ท่านตอบพวกเขาอย่างอาจหาญ, และแก้กระทู้ถามของพวกเขาได้ทุกข้อ, แท้จริงแล้ว, เป็นที่ฉงนของ คนพวกนี้; เพราะท่านแก้กระทู้ถามของพวกเขาทุกข้อ, และทำให้พวกเขาจำนนสิ้นในทุกถ้อยคำ.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนหนึ่งคนพวกนี้กล่าวแก่ท่านว่า: ถ้อยคำซึ่งเขียนไว้, และซึ่งบรรพบุรุษของเราสอนไว้ หมายความว่าอะไร, ดังความว่า:

๒๑ ดงงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมา; ซึ่งประกาศสันติ; ซึ่งนำข่าวประเสริฐแห่งความดีมา; ซึ่งประกาศความรอด; ซึ่งกล่าวแก่ไซ-อันว่า, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง;

๒๒ ยามของเจ้าจะเปล่งเสียง; พวกเขาจะประสานเสียงร้องเพลง; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเองเมื่อพระเจ้าจะทรงนำไซอันกลับมามีอีก;

๒๓ จงเปล่งเสียงด้วยปี่ตี; จงร้องเพลงกันเถิดเจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว;

๒๔ พระเจ้า ทรง เผย พระพาหุ^๑ อันศักดิ์สิทธิ์ ของ พระองค์ ใน สายตาของ ประชาชาติทั้งปวง, และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยยให้รอดของพระผู้เป็นเจ้าของเรา?

๒๕ และบัดนี้^๒ อิบิไนโดกล่าวแก่พวกเขา: ท่านหรือเป็นปุโรหิต^๓, และเสแสร้งสอน คนพวกนี้, และเสแสร้งเข้าใจ วิญญาณของการพยากรณ์, และกระนั้นยังปรารถนาจะรู้จากข้าพเจ้าหรือว่า สิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร?

๒๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, วิบัติจึงมีแก่ท่าน เพราะบิดเบือนทาง ของ พระเจ้า! เพราะหากท่านเข้าใจเรื่องเหล่านี้แล้วท่านไม่สอนมัน; ฉะนั้น, ท่านก็ได้บิดเบือนทางของพระเจ้า.

๒๗ ท่าน มิได้พยายามปรับใจสู่ความเข้าใจ^๔ เลย; ฉะนั้น, ท่าน จึงไม่ฉลาด. ฉะนั้น, ท่านสอนอะไรคนพวกนี้เล่า?

๒๘ และพวกเขาบอกว่า: เราสอนกฎของโมเสส.

๒๙ และท่านกล่าวแก่พวกเขาอีก: หาก

ท่าน สอนกฎ^๕ ของโมเสส โฉนท่านจึงไม่รักษากฎนี้? โฉนท่านจึงยอมให้ใจท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง? โฉนท่านจึงกระทำการผิด ประเวณี^๖ และสิ้นเปลืองกำลังท่านไปกับหญิงโสเภณี, แท้จริงแล้ว, และทำให้คนพวกนี้กระทำบาป, จนเป็นเหตุให้พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาพยากรณ์ว่ากล่าวคนพวกนี้, แท้จริงแล้ว, แม้ความชั่วร้ายอันใหญ่หลวงต่อคนพวกนี้?

๓๐ ท่านไม่รู้หรือว่าข้าพเจ้าพูดความจริง? ใช่แล้ว, ท่านรู้ว่าข้าพเจ้าพูดความจริง; และท่านควรจะตัวสั่นต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.

๓๑ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านจะถูกลงทัณฑ์เพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน, เพราะท่านกล่าวว่าท่านสอนกฎของโมเสส. และท่านรู้อะไรเล่าเกี่ยวกับกฎของโมเสส? ความรอดได้มา^๗ โดยกฎของโมเสสหรือ? ท่านจะว่าอย่างไรเล่า?

๓๒ และพวกเขาตอบและกล่าวว่าความรอดได้มาโดยกฎของโมเสส.

๓๓ แต่บัดนี้^๘ อิบิไนโดกล่าวแก่พวกเขา: ข้าพเจ้ารู้ว่า หากท่านรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าท่านจะได้รับการช่วยยให้รอด; แท้จริงแล้ว, หากท่านรักษาพระบัญญัติซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้โมเสสในกฎเขาแห่งชั้นนาย^๙, มีความว่า:

๓๔ เราคือพระเจ้า^{๑๐} พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ผู้พา^{๑๑} เจ้าออกจากแผ่นดินแห่งอียิปต์, ออกจากบ้านแห่งความเป็นทาส.

๒๔ก ๑ นี. ๒๒:๑๑.

๒๕ก โมไซยาห์ ๑๑:๕.

๒๗ก คมพ. เข้าใจ (ความ).

๒๗ก คมพ. กฎของโมเสส.

ข คมพ. ล่วงประเวณี (การ).

๓๑ก โมไซยาห์ ๓:๑๕;

๑๓:๒๗-๓๒;

แอลมา ๒๕:๑๖.

๓๓ก อพย. ๑๓:๙, ๑๖-๒๐;

โมไซยาห์ ๑๓:๕.

๓๔ก อพย. ๒๐:๒-๔.

ข อพย. ๑๒:๕๑;

๑ นี. ๑๗:๔๐;

โมไซยาห์ ๗:๑๙.

๓๕ เจ้าจะไม่มีพระผู้เป็นเจ้าอื่น^๑นอกเหนือจากเรา.

๓๖ เจ้าจะไม่ทำรูปแกะสลักใดไว้สำหรับตน, หรือรูปเหมือนใด ๆ ของสารพัดสิ่งในฟ้าสวรรค์เบื้องบน, หรือสิ่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง.

๓๗ บัดนี้อบินาไดกล่าวแก่พวกเขา, ท่านทำทั้งหมดนี้แล้วหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ท่านไม่ได้ทำ. และท่านสอน^๒คนพวกนี้หรือไม่ว่าพวกเขาควรทำสิ่งทั้งหมดนี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย, ท่านไม่ได้สอน.

บทที่ ๑๓

อบินาไดได้รับการปกป้องโดยอำนาจสวรรค์—ท่านสอนบัญญัติสิบประการ—ความรอดไม่ได้มาโดยกฎของโมเสสอย่างเดียว—พระผู้เป็นเจ้าเองจะทรงกระทำการชดใช้และไถ่ผู้คนของพระองค์. ประมาณ ๑๔๘ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, เขากล่าวแก่ปุโรหิตของเขา: เขาคนผู้นี้ไป, สังหารเสีย; เพราะเขามีประโยชน์อะไรกับเราเล่า, เพราะเขาเป็นบ้า.

๒ และคนพวกนี้ออกมาและพยายามจับท่าน; แต่ท่านขัดขึ้น, และกล่าวแก่พวกเขาว่า:

๓ อย่าแตะต้องข้าพเจ้า, เพราะพระผู้เป็นเจ้าจะทรงลงทัณฑ์ท่านหากท่านจับ

ข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้ายังมีได้แจ้งข่าวที่พระเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามาให้แจ้ง; ทั้งข้าพเจ้ายังไม่ได้บอกเรื่องซึ่งท่านขอ^๓ให้ข้าพเจ้าบอก; ฉะนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงยอมให้ข้าพเจ้าถูกทำลายในเวลานี้.

๔ แต่ข้าพเจ้าต้องทำตามพระบัญชาตั้งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้; และเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงท่าน ท่านจึงโกรธข้าพเจ้า. และอนึ่ง, เพราะข้าพเจ้ากล่าวพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า ท่านจึงตัดสินว่าข้าพเจ้าเป็นบ้า.

๕ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากอบินาไดพูดถ้อยคำเหล่านี้คือผู้คนของกษัตริย์โนอาห์ไม่กล้าจับท่าน, เพราะพระวิญญานของพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน; และหน้าของท่านส่องสว่าง^๔ด้วยความส่องไสยง, แม้ตั้งที่โมเสสเคยเป็นเยี่ยงนี้ขณะอยู่บนภูเขาแห่งซีนาย, ขณะกำลังพูดกับพระเจ้า.

๖ และท่านพูดด้วยพลังอำนาจ^๕และสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้า; และท่านพูดถ้อยคำของท่านต่อไป, มีความว่า:

๗ ท่านเห็นอยู่ว่าท่านไม่มีพลังความสามารถจะสังหารข้าพเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยุติข่าวของข้าพเจ้า. แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าสำเนียงกว่ามันบาด^๖ใจท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงท่านเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.

๘ แท้จริงแล้ว, และถ้อยคำของข้าพเจ้าทำให้ท่านอดแน่นด้วยการอันนาพิศวงและความประหลาดใจ, และด้วยความโกรธ.

๓๕ก โยเซยา ๑๓:๔. คมพ.
๓๕ข นับถ้อยรูปเคารพ (การ).
๓๗ก โมไซยาห์ ๑๓:๒๕-๒๖.

๑ก โมไซยาห์ ๑๒:๒๐-๒๔.
๕ก อพย. ๓๔:๒๙-๓๕.
๖ก คมพ. พลัง, เดชานุภาพ,

พลังอำนาจ.
๗ก ๑ นี. ๑๖:๒.

๙ แต่ข้าพเจ้ายุติข่าวสารของข้าพเจ้าแล้ว; และเมื่อนั้นไม่สำคัญเลยว่าข้าพเจ้าจะไปแห่งหนใด, ถ้าเป็นไปว่าข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยยี่ให้รอด.

๑๐ แต่ข้าพเจ้าบอกท่านไว้เท่านี้คือ, อะไรที่ท่านทำกับข้าพเจ้า, หลังจากนั้น, ย่อมเป็นรูปแบบ^๑และรูปลักษณะของสิ่งที่จะมาถึง.

๑๑ และบัดนี้ข้าพเจ้าอ่านพระบัญญัติ^๑ที่เหลื่ออยู่ของ พระผู้เป็นเจ้าแก่ท่าน, เพราะข้าพเจ้าสำเนียงกว่าไม่มีเขียนอยู่ในใจท่านเลย; ข้าพเจ้าสำเนียงกว่าท่านศึกษาและสอน ความชั่วช้าสามัญมาเกือบจะชั่วชีวิตท่าน.

๑๒ และบัดนี้, ท่านจงจำที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า: ท่านจะไม่ทำรูปแกะสลักใดไว้สำหรับตน, หรือรูปเหมือนใด ๆ ของสารพัดสิ่งในฟ้าสวรรค์เบื้องบน, หรือสิ่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินเบื้องล่าง, หรือซึ่งอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน.

๑๓ และอนึ่ง: เจ้าจะไม่น้อมกายลงให้สิ่งเหล่านั้น, หรือรับใช้สิ่งเหล่านั้น; เพราะเรา พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เป็นพระผู้เป็นเจ้าที่หวงแหวนเจ้า, เราจะเยือนลูกหลานเพราะความชั่วช้าสามัญของบรรพบุรุษ, จนถึงอนุชนรุ่นที่สามและที่สี่ของคนที่เกิดียดเรา;

๑๔ และจะแสดงความเมตตาต่อพวกเขา เป็นพัน ๆ คนที่รักเรา และรักษาบัญญัติของเรา.

๑๕ เจ้าจะไม่ออกพระนามของพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าอย่างไม่สมควร; เพราะพระเจ้าจะไม่ถือว่า คนที่ออกพระนามของพระองค์อย่างไม่สมควรนั้นหามิความผิดไม่.

๑๖ จงระลึกถึงวันสะบาโต^๑, เพื่อรักษาให้ศักดิ์สิทธิ์.

๑๗ เจ้าจะทำงานหกวัน, และทำงานทั้งหมดของเจ้า;

๑๘ แต่วันที่เจ็ด, วันสะบาโตของพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, เจ้าจะไม่ทำงานใด ๆ, ไม่ว่าเจ้า, หรือ บุตรของเจ้า, หรือ ธิดาของเจ้า, คนใช้ผู้ชายของเจ้า, หรือคนใช้ผู้หญิงของเจ้า, หรือฝูงปศุสัตว์ของเจ้า, หรือ คนแปลกหน้าของเจ้า ที่อยู่ภายในประตูของเจ้า;

๑๙ เพราะภายในหกวัน^๑พระเจ้า ทรงสร้าง ฟ้า สวรรค์ และ แผ่น ดิน โลก, และ ทะเล, และ ทุก สิ่ง ที่ อยู่ ใน นั้น; ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงอวยพรวันสะบาโต, และ ทำให้มันศักดิ์สิทธิ์.

๒๐ จงให้เกียรติ^๑บิดาของเจ้าและมารดาของเจ้า, เพื่อวันเวลาของเจ้าจะได้ยืนยาว อยู่บน แผ่น ดิน ซึ่ง พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าประทานให้เจ้า.

๒๑ เจ้าจะไม่ฆ่า^๑.

๒๒ เจ้าจะไม่ ประพฤติ ล่วง ประเวณี^๑. เจ้าจะไม่ลักขโมย^๑.

๒๓ เจ้าจะไม่เป็นพยานเท็จ^๑ใส่ความเพื่อนบ้านของเจ้า.

๑๐ก โมไซยาห์ ๑๗:๑๓-๑๕;
แอลมา ๒๕:๑๐.
๑๑ก อพย. ๒๐:๑-๑๗.
๑๖ก คมพ. วันสะบาโต.
๑๗ก ปฐก. ๑:๓๑.

๒๐ก มารโก ๗:๑๐.
๒๑ก มธ. ๕:๒๑-๒๒;
คพ. ๔:๒๑.
คมพ. ขาดกรรม.
๒๒ก คมพ. ล่วงประเวณี (การ).

ข คมพ. ขโมย (การ), ลัก,
ลักขโมย.
๒๓ก สภษ. ๒๔:๒๘.
คมพ. กล่าวคำเท็จ (การ).

๒๔ เจ้าจะไม่โลภ^๑บ้านของเพื่อนบ้านเจ้า, เจ้าจะไม่โลภภรรยาของเพื่อนบ้านเจ้า, หรือคนใช้ผู้ชายของเขา, หรือคนใช้ผู้หญิงของเขา, หรือวัวเพศผู้ของเขา, หรือลาของเขา, หรือสิ่งใดที่เป็นของเพื่อนบ้านเจ้า.

๒๕ และเหตุการณ์^๒ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอบินาโตพูดจบแล้วท่านกล่าวแก่พวกเขา: ท่านสอนคนพวกนี้ให้ฟังถือปฏิบัติตามสิ่ง^๓ทั้งหลายทั้งปวงเพื่อรักษาพระบัญญัติเหล่านี้หรือยัง?

๒๖ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; เพราะหากท่านสอนแล้ว, พระเจ้าจะไม่ทรงให้ข้าพเจ้าออกมาและพยากรณ์ความชั่วร้ายเกี่ยวกับคนพวกนี้.

๒๗ และบัดนี้ท่านพูดว่าความรอดได้มาโดยกฎของโมเสส. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าสมควรที่ท่านจะยังคงรักษากฎของโมเสส^๔; แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเวลาจะมาถึงเมื่อหาบั้งควรมิ^๕ที่จะต้องรักษากฎของโมเสสอีกต่อไป.

๒๘ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าความรอด^๖ไม่ได้มาโดยกฎอย่างเดียว^๗; และหากมิใช่เพราะการชดใช้^๘, ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าของจะทรงทำเพื่อบาปและความชั่วช้าสามัญของผู้คนของพระองค์แล้ว, พวกเขาจะต้องพินาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้, ทั้งที่มีกฎของโมเสสอยู่.

๒๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า

มันสมควรแล้วที่จะมีกฎประทานให้ลูกหลานของ อิสราเอล, แท้จริงแล้ว, แม้กฎที่เคร่งครัด^๙มาก; เพราะพวกเขาเป็นคนที่อื้อ^{๑๐}ร้อน, รวดเร็ว^{๑๑}ในการทำความชั่วช้าสามัญ, และเชื่อ^{๑๒}ซึ่งชั่วที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา;

๓๐ ฉะนั้นจึงมีกฎ^{๑๓}ประทานให้พวกเขา, แท้จริงแล้ว, กฎของวิธีปฏิบัติและของศาสนพิธี^{๑๔}, กฎซึ่งพวกเขาต้องยึดถือ^{๑๕}อย่างเคร่งครัดทุกวัน, เพื่อให้พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและหน้าที่ของพวกเขาที่มีต่อพระองค์.

๓๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าทั้งหมดนี้เป็นรูปแบบ^{๑๖}ของสิ่งที่จะมาถึง.

๓๒ และบัดนี้, พวกเขาเข้าใจกฎนั้นหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย, พวกเขาไม่ได้เข้าใจกฎทุกคน; และนี่เป็นเพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; เพราะพวกเขาไม่เข้าใจว่าไม่มีคนใดจะได้รับการช่วย^{๑๗}ให้รอดได้เว้นแต่^{๑๘}จะเป็นโดยผ่านการไถ่ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๓๓ เพราะดูเถิด, โมเสสไม่ได้พยากรณ์แก่พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์, และว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงไถ่ผู้คนของพระองค์หรือ? แท้จริงแล้ว, และแม้ศาสดาพยากรณ์ทั้งปวง^{๑๙}ที่พยากรณ์ไว้ นับแต่โลกเริ่มต้น—พวกท่านไม่พูดถึงเรื่องเหล่านี้ไว้ไม่มากก็น้อยหรือ?

๒๔ก คมพ. โลก.
๒๔ข คมพ. กฎของโมเสส.
ข ๓ นี. ๓:๑๓-๒๐;
๑๕:๔-๕.
๒๔ง กท. ๒:๑๖.
คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ); ความรอด.
ข กท. ๒:๒๑;

โมไซยาห์ ๓:๑๔-๑๕;
แอลมา ๒๕:๑๕-๑๖.
ค คมพ. ชดใช้ (การ).
๒๙ก ยชว. ๑:๗-๘.
ข แอลมา ๔๖:๘.
๓๐ก อพย. ๒๐.
ข คมพ. ศาสนพิธี.
ค เจคอบ ๔:๕.

๓๐ก โมไซยาห์ ๑๖:๑๔;
แอลมา ๒๕:๑๕.
คมพ. สัญลักษณ์ (การใช้).
๒๓ข ๒ นี. ๒๕:๒๓-๒๕.
๓๓ก ๑ นี. ๑๐:๕;
เจคอบ ๔:๔; ๗:๑๑.

๓๔ พวกท่านไม่กล่าวไว้หรือว่าพระเจ้าเป็นเจ้า^๑เองจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และทรงรับเอารูปลักษณะของมนุษย์, และเสด็จไปด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่บนพื้นพิภพ?

๓๕ แท้จริงแล้ว, พวกท่านไม่กล่าวไว้ด้วยหรือว่าพระองค์จะทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^๒ของคนตาย, และว่าพระองค์, เอง, จะถูกข่มเหงและทนทุกข์ทรมาน?

บทที่ ๑๔

อิสยาห์พูดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์—ท่านกล่าวถึงการลบหลู่และการทนทุกข์เวทนาของพระเมสสิยาห์—พระองค์ทรงทำให้จิต วิญญาณ ของ พระองค์ เป็น เครื่องพลีบูชา ทดแทนบาป และ ทรง กระทำ การ วิงวอน แทน ผู้ ล่วง ละเมิด—เปรียบเทียบกับอิสยาห์ ๕๓. ประมาณ ๑๔๘ ปีก่อนคริสตกาล.

แท้จริงแล้ว, แม้อิสยาห์ไม่ได้กล่าวหรือว่า: ใครเล่าเชื่อรายงานของเรา, และพระพาหุของพระเจ้าเปิดเผยแก่ผู้ใด?

๒ เพราะพระเมสสิยาห์จะทรงเติบโตต่อหน้าพระองค์ตั้ง พี่ช้อ่น, และตั้ง รากอกจากดินแห้ง; พระองค์ไม่ทรงมี พระ ลักษณะ อัน ต้องตา ต้องใจ หรือน่าชม; และเมื่อเราจะเห็นพระองค์ จะ

ไม่มีความงามที่จะทำให้เราปรารถนาพระองค์.

๓ พระองค์ ทรง ถูก เกลียดชัง และ ถูก ปฏิเสธจากมนุษย์; เป็นผู้มีโทมนัส, และ คำนเคยกับความโศกเศร้า; และประหนึ่งว่าเรา ชอนหน้าของเราจากพระองค์; พระองค์ ทรง ถูก เกลียดชัง, และเรา หานับถือพระองค์ไม่.

๔ พระองค์ทรงแบกรับ^๓ ความโศกเศร้า^๔ของเรา, และทรงแบกโทษมนัสของเราไว้ อย่างแน่นอน; กระนั้นเรายังถือว่าพระองค์ ทรงถูกหมิ่นตีด, และทรงถูกลงทัณฑ์จากพระเจ้า, และทรงถูกทรมาน.

๕ แต่พระองค์ทรงได้รับบาดเจ็บเพื่อการ ล่วง ละเมิด^๕ของเรา, พระองค์ ทรง ฟกซ้ำ เพื่อ ความ ชั่วช้า สามานย์ของเรา; การตีสอนเพื่อสันติของเราอยู่กับพระองค์; และด้วยวิรโรยของพระองค์ เราได้รับการรักษาให้หาย^๖.

๖ เรา ทั้ง หลาย, ล้วน หลง ทาง ไป แล้ว, ดุดังแกะ^๗; เราทุกคนหันไปตามทางของตนเอง; และพระเจ้าทรงวางความชั่วช้า สามานย์ของเราทุกคนไว้กับพระองค์.

๗ พระองค์ทรงถูกข่มเหง, และพระองค์ ทรง ทน ทุกข์, กระนั้น พระองค์ ยัง หา ปรีปากไม่^๘; พระองค์ ถูก พวก เขา พา ไป ดึง ลูก แกะ^๙ ถูก พา ไป เชือด, และ ดึง แกะ ที่ อยู่ ต่อ หน้า คน ตัด ขน ต้อง เป็น ไป ฝัน ใด พระองค์ ก็ หา ปรีปาก ไม่นั้นนั้น.

๓๔ก โมไซยาห์ ๗:๒๗;
๑๕:๑-๓.
คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
๓๕ก อสย. ๒๖:๑๓;
๒ นี. ๒:๘.

๑๔ ๔ก แอลมา ๗:๑๑-๑๒.
ข มธ. ๘:๑๗.
๕ก โมไซยาห์ ๑๕:๓;
แอลมา ๑๔:๔๐.
ข ๑ ปต. ๒:๒๔-๒๕.
๖ก มธ. ๙:๓๖;

๒ นี. ๒๘:๑๔;
แอลมา ๕:๓๗.
๗ก มารเกโก ๑๕:๓.
คมพ. พระเยซูคริสต์.
ข คมพ. พระเมฆโปดกของพระผู้เป็นเจ้า; พิธีปลาก.

๘ พระองค์ทรงถูกพาไปจากเรือนจำและจากการพิพากษา; และใครเล่าจะประกาศเกี่ยวกับลูกหลานของพระองค์? เพราะพระองค์ถูกตัดขาดจากแผ่นดินของคนเป็น; เพื่อการล่วงละเมิดของผู้คนข้าพเจ้า พระองค์ทรงถูกตี.

๙ และ พระองค์ สิ้นพระชนม์ กับ คนชั่วร้าย, และ อยู่ กับ คน ร้ายร้าย” ในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์; เพราะพระองค์ไม่ทรงทำความชั่ว uly, ทั้งไม่มีคำหลอกหลวงใด ๆ ในพระโอษฐ์ของพระองค์.

๑๐ กระนั้น พระเจ้า พอ พระทัย ให้ พระองค์ ฟกซ้ำ; พระองค์ ทรง ทำให้ พระองค์ โศกเศร้า; เมื่อ พระเจ้า จะ ทรง ทำให้จิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องพลีบูชาทดแทนบาป พระเมสสิยาห์จะ ทอดพระเนตรวงศ์พันธุ์ ของ พระองค์, พระองค์จะทรงทำให้วันเวลาของพระองค์ยาวนาน, และความพอพระทัยของพระเจ้า จะรุ่งเรืองอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์.

๑๑ พระองค์จะทอดพระเนตรความปวดยาวของจิตวิญญาณพระองค์, และจะพอพระทัย; โดยความรู้ของพระองค์ผู้รับใช้ ที่ชอบธรรมของเราจะแตกต่างกันให้คนเป็นอันมาก; เพราะพระองค์จะทรงแบกรับ” ความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา.

๑๒ ฉะนั้น เราจะ แบ่ง ส่วน หนึ่ง ให้ พระองค์จากคนที่ยิ่งใหญ่, และพระองค์

จะทรงแบ่งรางวัลกับคนที่เข้มแข็ง; เพราะพระองค์ทรงเทจิตวิญญาณของพระองค์ ออกจนถึงความตาย; และพระองค์ทรงถูกนับอยู่กับคนล่วงละเมิด; และพระองค์ทรงแบกบาปของคนเป็นอันมากไว้, และทรงวิงวอน” แทนคนที่ล่วงละเมิด.

บทที่ ๑๕

พระคริสต์ทรงเป็นทั้งพระบิดาและพระบุตรอย่างไร—พระองค์จะทรงกระทำการวิงวอนแทนและแบกรับการล่วงละเมิดของผู้คนของพระองค์—พวกเขาและศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงเป็นพงศ์พันธุ์ของพระองค์—พระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต—เด็กเล็ก ๆ มีชีวิตนิรันดร์. ประมาณ ๑๔๘ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ อภิบาลใดกล่าวแก่พวกเขา: ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจว่าพระเจ้าเป็นเจ้า” เราจะเสด็จลงมาในบรรดาลูกหลานมนุษย์, และจะไถ่” ผู้คนของพระองค์.

๒ และเพราะพระองค์ทรงสถิต” อยู่ในเนื้อหนัง จะเรียกพระองค์ว่า พระบุตรของพระเจ้า, และโดยที่ทรงยอมมอบเนื้อหนังให้เป็นที่ไปตามพระประสงค์ของพระบิดา”, พระองค์ทรงเป็นพระบิดา และพระบุตร—

๓๓ มธ. ๒๓:๕๗-๖๐;
มาระโก ๑๕:๒๓, ๔๓-๔๖.
คมพ. โยเซฟแห่งอารีมาเธีย.
ข ยอห์น ๑๓:๔.
๑๐๓ โมไซยาห์ ๑๕:๑๐-๑๓.
๑๑๓ สันต. ๑๖:๒๑-๒๒;
๑๒๒ ต.๓:๑๘;

คพ. ๑๓:๑๖-๑๙.
๑๒๓ ๒ นี. ๒:๙;
โมไซยาห์ ๑๕:๘;
โมโร. ๗:๒๗-๒๘.
๑๕ ๑๓ ๑ ทธ. ๓:๑๖;
โมไซยาห์ ๑๓:๓๓-๓๔.
คมพ. พระเยซูคริสต์.
ข คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่

(ได้รับการ).
๒๓ โมไซยาห์ ๓:๕; ๗:๒๗;
แอลมา ๗:๙-๑๓.
ข อสย. ๖๔:๘;
ยอห์น ๑๐:๓๐; ๑๕:๘-๑๐;
โมไซยาห์ ๕:๗;
แอลมา ๑๑:๓๘-๓๙;
อีเธอร์ ๓:๑๔.

๓ เป็นพระบิดา, เพราะพระองค์^ก ทรงปฏิสนธิ^ข โดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; และเป็นพระบุตร, เพราะเนื้อหนัง; ดังนั้นทรงกลายเป็นพระบิดาและพระบุตร—

๔ และทั้งสองพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเดี่ยว^ก, แท้จริงแล้ว, พระบิดา^ข นีรันดร์^ค แห่งฟ้าสวรรค์และแห่งแผ่นดินโลกองค์นี้.

๕ และดังนั้นเนื้อหนังจึงขึ้นอยู่กับพระวิญญาณ, หรือพระบุตรขึ้นอยู่กับพระบิดา, โดยทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าเดี่ยว, ทรงยอมทน^ดต่อการล่อลวง, และไม่ทรงพ่ายแพ้ต่อการล่อลวง, แต่พระองค์เองทรงยอมรับการล่อลวง, และโดย^ข, และขับออกไป, และถูกผู้คนของพระองค์ปฏิเสธ^ค.

๖ และหลังจากสิ่งทั้งหมดนี้, หลังจากทรงทำปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่หลายอย่างในบรรดา ลูก หลาน มนุษย์ แล้ว, พระองค์จะทรงถูกนำไป, แท้จริงแล้ว, แม้ดังอิสยาห์กล่าว^ก ว่า, ดังเกาะที่อยู่ต่อหน้าคนตัดขนต้องเป็นไม้ฉันทัด, พระองค์ก็^ข ไม่ทรงปริปาก^ค นั้นนั้น.

๗ แท้จริงแล้ว, แม้เช่นนั้นพระองค์จะทรงถูกพาไป, ถูกตรึงกางเขน^ก, และถูก

ประหาร, เนื้อหนังขึ้นอยู่แม้กับความตาย, พระประสงค์^ข ของพระบุตรกลับเข้าไปในพระประสงค์ของพระบิดา.

๘ และดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้สายรัด^ก แห่งความตายขาด, โดยทรงมีชัยชนะ^ข เหนือความตาย; ประทานพระพลาณภาพให้พระบุตรที่จะทรงวิงวอน^ค แทนลูกหลานมนุษย์—

๙ โดยเสด็จขึ้นสู่สวรรค์, โดยมีพระอุทรแห่งความเมตตา; เต็มไปด้วยความสงสารต่อ ลูก หลาน มนุษย์; โดยที่ทรงยืนอยู่ระหว่างพวกเขากับความยุติธรรม; ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด, ทรงรับเอาความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาและการล่วงละเมิดของพวกเขาเอาไว้กับพระองค์เอง^ก, โดยทรงไถ่พวกเขา, และทรงสนอง^ข ข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม.

๑๐ และบัดนี้ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ใครเล่าจะประกาศเกี่ยวกับลูกหลานของพระองค์? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเมื่อจิตวิญญาณของพระองค์เป็นเครื่องพลีบูชาทดแทนบาปแล้วพระองค์จะทอดพระเนตรพงศ์พันธุ์^ก ของพระองค์. และบัดนี้ท่านจะว่าอย่างไรเล่า? และใครเล่าจะเป็นพงศ์พันธุ์^ข ของพระองค์?

๓ก คอพ. ๙๓:๔.

ข ลูกา ๑:๓๑-๓๓;
โมไซยาห์ ๓:๘-๙;
แอลมา ๗:๑๐;
๓ นี. ๑:๑๔.

๔ก ฉรบ. ๖:๔;
ยอห์น ๑๗:๒๐-๒๓.
คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.

ข โมไซยาห์ ๓:๘;
ยีล. ๑๔:๑๒; ๓ นี. ๙:๑๕;
อีเออร์ ๔:๗.

ค แอลมา ๑๑:๓๙.

๕ก ลูกา ๔:๒; ฮีบ. ๔:๑๔-๑๕.
ข ยอห์น ๑๙:๑.
ค มาระโก ๘:๓๑;
ลูกา ๑๗:๒๕.
๖ก อสย. ๕๓:๗.
ข ลูกา ๒๓:๙;
ยอห์น ๑๙:๙;
โมไซยาห์ ๑๔:๗.
๗ก คมพ. ตรึงกางเขน (การ).
ข ลูกา ๒๒:๔๒;
ยอห์น ๖:๓๘;

๓ นี. ๑๑:๑๑.

๘ก โมไซยาห์ ๑๖:๗;
แอลมา ๒๒:๑๔.
ข โสเซยา ๑๓:๑๕;
๑ คร. ๑๕:๕๕-๕๗.
ค ๒ นี. ๒:๓.
๙ก อสย. ๕๓;
โมไซยาห์ ๑๔:๕-๑๒.
ข คมพ. ชดใช้ (การ).
๑๐ก อสย. ๕๓:๑๐;
โมไซยาห์ ๕:๗; ๒๗:๒๕;
โมโร. ๗:๑๙.

๑๑ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าผู้ใดก็ตามที่ได้ยินคำพูดของศาสดาพยากรณ์^๑, แท้จริงแล้ว, ศาสดาพยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง ซึ่ง พยากรณ์ เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเจ้า—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าคนทั้งปวงที่สดับฟังคำของท่านเหล่านั้น, และเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงไถ่ผู้คนของพระองค์, และตั้งตารอวันนั้นเพื่อการปลดบาปของพวกเขา, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าคนเหล่านั้นคือพงศ์พันธุ์ของพระองค์, หรือ พวกเขา คือ ทายาทแห่งอาณาจักร^๒ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๑๒ เพราะคนเหล่านี้คือคนที่พระองค์ทรงแยก^๓ บาปของพวกเขาไว้; คนเหล่านี้ คือ คนที่ พระองค์ ทรง สิ้นพระชนม์แทน, เพื่อไถ่พวกเขาจากการล่วงละเมิด. และบัดนี้, พวกเขา มี^๔ ใจพ้อง^๕ พันธุ์^๖ ของพระองค์หรือ?

๑๓ แท้จริงแล้ว, และมีใช่ ศาสดาพยากรณ์, ทุกคนที่อ้าปากพยากรณ์, ที่ไม่ตกอยู่ในการล่วงละเมิดหรือ, ข้าพเจ้าหมายถึง ศาสดาพยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงนับแต่โลกนี้เริ่มต้น? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า พวกเขา คือ พงศ์พันธุ์^๗ ของพระองค์.

๑๔ และคนเหล่านี้ คือ ผู้ประกาศ^๘ สันติ, ผู้นำข่าวประเสริฐแห่งความดีมา, ผู้ประกาศความรอด; และกล่าวแก่ไซ-อัน: พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง!

๑๕ และโอ้อวดงามเพียงใดเล่าบนภูเขา คือเท้าของพวกเขา!

๑๖ และอนึ่ง, งดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของคนเหล่านั้นที่ยังประกาศสันติ!

๑๗ และอนึ่ง, งดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้าของคนเหล่านั้นที่จะประกาศสันตินับแต่บัดนี้ไป, แท้จริงแล้ว, จากเวลานี้เป็นต้นไปและตลอดกาล!

๑๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, นี้ยังไม่หมด. เพราะโอ้อวดงามเพียงใดเล่าบนภูเขาคือเท้า^๙ ของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมา, นั่น คือ ผู้สร้าง สันติ^{๑๐}, แท้จริงแล้ว, แม้พระเจ้า, ผู้ทรงไถ่ผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, พระองค์ ผู้ประทาน ความรอดแก่ผู้คนของพระองค์;

๑๙ เพราะหาก มี^{๑๑} ไข้ เพราะการไถ่ ซึ่งพระองค์ทรงทำเพื่อผู้คนของพระองค์, ซึ่งเตรียมไว้แล้วตั้งแต่การวางรากฐาน^{๑๒} ของโลก, ข้าพเจ้า กล่าว แก่ท่าน, หาก มี^{๑๓} ไข้เพราะเรื่องนี้, มนุษยชาติทั้งปวงคงต้องพินาศ^{๑๔}.

๒๐ แต่ดูเถิด, สายรัดแห่งความตายจะขาด, และพระบุตรทรงปกครอง, และทรงมีพระพลาญภาพเหนือคนตาย; ฉะนั้น, พระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^{๑๕} ของคนตาย.

๒๑ และการฟื้นคืนชีวิตจะมาถึง, แม้เป็นการฟื้นคืนชีวิต ครั้ง แรก^{๑๖}; แท้จริง

๑๑๓ คพ. ๘๔:๓๖-๓๘.
 ข คมพ. อาณาจักรแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าหรืออาณาจักรแห่งสวรรค์; ความรอด.
 ๑๒๓ โมไซยาห์ ๑๔:๑๒; แอลลมา ๗:๑๓; ๑๑:๔๐-๔๑.

๑๔๓ อีสย. ๕๒:๗; โรม. ๑๐:๑๕;
 ๑ นี. ๑๓:๓๗; โมไซยาห์ ๑๒:๒๑-๒๔. คมพ. งานเผยแผ่ศาสนา.
 ๑๘๓ ๓ นี. ๒๐:๔๐;
 คพ. ๑๒๘:๑๓.

ข ยอห์น ๑๖:๓๓. คมพ. สงบ (ความ), สงบสุข (ความ), สันติ, สันติสุข.
 ๑๓๓ โมไซยาห์ ๔:๖.
 ข ๒ นี. ๙:๖-๑๓.
 ๒๑๓ แอลลมา ๔๐:๑๖-๒๑.

แล้ว, แม้การฟื้นคืนชีวิตของคนที่เป็นมาแล้ว, และคนที่เป็นอยู่, และที่จะเป็น, แม้จนการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์—เพราะเช่นนั้นพระองค์จะทรงได้รับเรียก.

๒๒ และบัดนี้, การฟื้นคืนชีวิตของศาสดาพยากรณ์ทั้งปวง, และคนทั้งปวงที่ได้เชื่อในคำของพวกท่าน, หรือคนทั้งหมดที่ได้รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, จะออกมาในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก; ฉะนั้น, พวกเขาคือการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก.

๒๓ พระองค์จะทรงยกพวกเขาให้พำนักอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงไถ่พวกเขา; โดยวิธีนี้พวกเขาจึงมีชีวิตนิรันดร์โดยผ่านพระคริสต์, ผู้ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาด.

๒๔ และคนเหล่านี้คือคนที่มีส่วนในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก; และคนเหล่านี้คือคนที่ตายในความไม่รู้ของพวกเขา, ก่อนพระคริสต์เสด็จมา, โดยพวกเขาไม่ได้รับประกาศเรื่องความรอด. และดังนั้นพระเจ้าทรงนำมาซึ่งการฟื้นฟูของคนเหล่านี้; และพวกเขามีส่วนอยู่ในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก, หรือมีชีวิตนิรันดร์, โดยพระเจ้าทรงไถ่.

๒๕ และเด็กเล็ก ๆ มีชีวิตนิรันดร์ด้วย.

๒๖ แต่ดูเถิด, และจงเกรงกลัว, และตัวสั้นต่อพระพักตร์พระเจ้า, เพราะท่านควรตัวสั้น; เพราะพระเจ้าไม่ทรงไถ่

ผู้ใดที่ภักดีต่อพระองค์และตายในบาปของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้คนทั้งหมดที่เสียชีวิตในบาปของตนนับแต่โลกเริ่มต้นมา, ซึ่งจงใจภักดีต่อพระเจ้า, ที่รู้จักพระบัญญัติของพระเจ้า, และไม่รักษาพระบัญญัติเหล่านั้น; คนเหล่านี้คือผู้ไม่มีส่วนในการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก.

๒๗ ฉะนั้นท่านไม่ควรตัวสั้นหรือ? เพราะความรอดไม่มาถึงคนเช่นนั้น; เพราะพระเจ้าไม่ทรงไถ่คนเช่นนั้น; แท้จริงแล้ว, ทั้งพระเจ้าทรงไถ่คนเช่นนั้นไม่ได้; เพราะพระองค์ทรงปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้; เพราะพระองค์ทรงปฏิเสธความยุติธรรมไม่ได้เมื่อมันอ้างสิทธิของมัน.

๒๘ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเวลาจะมาถึงเมื่อการช่วยไถ่รอดของพระเจ้าจะประกาศแก่ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน.

๒๙ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระเจ้า, ยามของพระองค์จะเปล่งเสียงของพวกเขา; พวกเขาจะขับขานเป็นเสียงเดียวกัน; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเอง, เมื่อพระเจ้าจะทรงนำไขอันกลับมามีอีก.

๓๐ จงเปล่งเสียงด้วยปี่, จงพร้อมใจกันร้องเพลงเถิด, เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว.

๓๑ พระเจ้าทรงเผยพระพาทูอื่น

๒๓ก สดด. ๒๔:๓-๔; ๑ นี. ๑๕: ๓๓-๓๖; คพ. ๗๖:๕๐-๗๐.
ข คมพ. ความตาย, ทางร่างกาย.
๒๔ก ๒ นี. ๑:๒๕-๒๖;
คพ. ๑๓๗:๗.
๒๕ก คพ. ๒๑:๔๖; ๑๓๗:๑๐.

คมพ. ความรอด—ความรอดของเด็ก.
๒๖ก ฉธบ. ๕:๒๑; เจคอบ ๖:๑.
ข ๑ นี. ๒:๒๑-๒๔.
ค อสค. ๑๘:๒๖;
๑ นี. ๑๕:๓๒-๓๓;

โมโร. ๑๐:๒๖.
ง แอลมา ๔๐:๑๙.
จ คพ. ๗๖:๘๑-๘๖.
๒๗ก แอลมา ๓๔:๑๕-๑๖; ๔๒:๑.
๒๘ก คมพ. งานเผยแผ่ศาสนา.
๒๙ก คมพ. เผ้า, เผ้าดู, เผ้ารอ.

ศักดิ์สิทธิ์ ของ พระองค์ ใน สายตา ประชาชาติทั้งปวง; และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระผู้เป็นเจ้าแห่งเรา.

บทที่ ๑๖

พระผู้เป็นเจ้าทรงไถ่มนุษย์จากสภาพที่หลงไปและตกของพวกเขา—ผู้หมกมุ่นในตัณหา ยัง เป็น เสมือนไม้มีการไถ่—พระคริสต์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิตเพื่อไปสู่ชีวิตอันหาได้สิ้นสุดไม่ หรือความอับมงคลอันหาได้สิ้นสุดไม่. ประมาณ ๑๔๘ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากอบินาโดพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ท่านยื่นมือออกไปและกล่าวว่า: เวลานั้นจะมาถึงเมื่อคนทั้งหลายจะเห็นความรอด” ของ พระเจ้า; เมื่อ ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คนจะเห็นด้วยตาตนเอง และจะสรรภาพ” ต่อ พระพักตร์ พระผู้เป็นเจ้า ว่าการ พิพากษา ของ พระองค์ เทียบธรรม.

๒ และเมื่อนั้นคนชั่วร้ายจะถูกขับออกไป, และพวกเขาจะมีเหตุให้คร่ำครวญ, และร่ำไห้, และร่ำพัน, และขบ เขี้ยว เคี้ยวฟัน; และนี่เพราะพวกเขาไม่สดับ

ฟังสุรเสียงของพระเจ้า; ฉะนั้นพระเจ้าหาทรงไถ่พวกเขาไม่.

๓ เพราะพวกเขาเป็นคนมีตัณหา และเป็นเหมือนมาร, และมาร มีอำนาจเหนือพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้ผู้ดีก็ดำบรรพ์ตัว นั้นที่ได้ หลอก ลวง” บิดามารดา แรกของเรา, ซึ่งเป็นสาเหตุแห่งการตกของพวกเขาน; ซึ่งเป็นสาเหตุให้มนุษย์ชาติทั้งปวงกลายเป็นคนมีตัณหา, ราคจริต, เป็นเหมือนมาร, รู้จัก” ความชั่วจากความดี, ยอมตนต่อมาร.

๔ ดังนั้นมนุษย์ชาติทั้งมวลจึงหลงไป”; และดูเถิด, พวกเขาจะหลงอยู่อย่างไม่มีที่สิ้นสุดหากมิใช่เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงไถ่ผู้คนของพระองค์จากสภาพที่หลงไปและตกของพวกเขา.

๕ แต่จำไว้ว่าคนที่ตั้งมั่นอยู่ในตัณหา” โดยสันดานตน, และดำเนินต่อไปในทางแห่งบาปและการกบฏต่อพระผู้เป็นเจ้า, ย่อมคงอยู่ในสภาพที่ตกของเขาและมารมีอำนาจทั้งปวงเหนือเขา. ฉะนั้นเขาจึงเป็นราวกับไม้มีการไถ่” เกิดขึ้น, โดยเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้า; และมารเป็นศัตรูกับพระผู้เป็นเจ้าด้วย.

๖ และบัดนี้ถ้าพระคริสต์ไม่เสด็จมาในโลก, โดยกล่าวถึงสิ่งที่จะมาเหมือนกับว่า มันมาแล้ว, การไถ่จะมีขึ้นไม่ได้.

๗ และหากพระคริสต์ไม่ทรงลุกขึ้นจาก

๑๖ ๑ก คมพ. ความรอด.
ข โมไซยาห์ ๒๗:๓๑.
๒ก คพ. ๖๓:๕๓-๕๔.
ข มธ. ๑๓:๔๑-๔๒;
ลูกา ๑๓:๒๘;
แอลมา ๔๐:๑๓.
๓ก กพ. ๕:๑๖-๒๕;
โมไซยาห์ ๓:๑๙.

คมพ. มนุษย์ผู้ชน.
ข ๒ นี. ๙:๘-๙.
คมพ. มาร.
ค ปฐก. ๓:๑-๑๓;
โมเสส ๔:๕-๑๙.
ง คมพ. การตกของอาดัม
และเอวา.
จ ๒ นี. ๒:๑๗-๑๘, ๒๒-๒๖.

๔ก แอลมา ๔๒:๖-๑๔.
๕ก แอลมา ๔๑:๑๑.
คมพ. ทางเหนือหนึ่ง,
ฝักใฝ่ทางโลก.
ข คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่
(ได้รับการ).
๖ก โมไซยาห์ ๓:๑๓.

บรรดาคนตาย, หรือไม่ทรงทำให้สายรัดแห่งความตายขาดเพื่อหลุมศพจะไม่มีชัยชนะ, และเพื่อความตายจะไม่มีชัยชนะ, การฟื้นคืนชีวิตจะไม่ได้.

๘ แต่มีการฟื้นคืนชีวิต^๗, ฉะนั้นหลุมศพจึงไม่มีชัยชนะ, และความเจ็บแปลบแห่งความตาย จึงถูกกลืนเข้าไปในพระคริสต์.

๙ พระองค์ทรงเป็นแสงสว่าง^๘ และชีวิตของโลก; แท้จริงแล้ว, แสงสว่างอันหาได้สิ้นสุดไม่, ซึ่งจะไม่มีการทำให้มืดได้เลย; แท้จริงแล้ว, และชีวิตอันหาได้สิ้นสุดไม่ด้วย, เพื่อจะมีความตายอีกไม่ได้.

๑๐ แม้ความเป็นมรตัย^๙ นี้จะสวมใส่ความเป็นอมตะ^{๑๐}, และความเนาเปื่อยนี้จะสวมใส่ความไม่เนาเปื่อย, และพระองค์จะทรงนำไปยืน อยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า, เพื่อรับการพิพากษา^{๑๑} จากพระองค์ตามงานของพวกเขาไม่ว่าดีหรือชั่ว—

๑๑ หากงานดี, ก็คือการฟื้นคืนชีวิตของชีวิต^{๑๒} และความสุขอันหาได้สิ้นสุดไม่; และหากงานชั่ว, ก็คือ การฟื้นคืนชีวิตของความอัปมงคลอันหาได้สิ้นสุดไม่^{๑๓}, โดยถูกส่งไปให้มาร, ผู้อยู่เหนือพวกเขา, ซึ่งคือความอัปมงคล—

๑๒ โดยไปตามความประสงค์อันเป็นต้นเหตุและความปรารถนาของพวกเขาเอง; โดยไม่เคยเรียกหาพระเจ้าขณะที่

พระพาทูแห่งพระเมตตา^{๑๔} ยื่นออกมายังพวกเขา; เพราะพระพาทูแห่งพระเมตตา ยื่นออกมายังพวกเขาแล้ว, และพวกเขาหารับไม่; พวกเขาถูกตักเตือนถึงความชั่วช้าสามัญของตนและพวกเขายังไม่ทั้งมัน; และพวกเขาได้รับพระบัญชาให้กลับใจและพวกเขายังไม่กลับใจ.

๑๓ และบัดนี้, สมควรแล้วมิใช่หรือที่ท่านจะตัวสั่นและกลับใจจากบาปของท่าน, และจดจำว่าในและโดยผ่านพระคริสต์เท่านั้นท่านจะได้รับ การช่วยให้รอดได้?

๑๔ ฉะนั้น, หาก ท่าน สอน กฎ ของโมเสส^{๑๕}, ก็จงสอนด้วยว่ามันเป็นรูปลักษณะของสิ่งที่จะมาถึง—

๑๕ จงสอนพวกเขาว่าการไถ่เกิดขึ้นโดยผ่านพระคริสต์พระเจ้า, ผู้ทรงเป็นพระบิดานิรันดร์^{๑๖} องค์กรนี้. เอเมน.

บทที่ ๑๗

แอลมาเชื้อและเขียนถ้อยคำของอบินาไดไว้—อบินาไดทนรับความตายด้วยไฟ—ท่านพยากรณ์ว่าโรคภัยและความตายด้วยไฟจะเกิดแก่ผู้กระทำความผิดท่าน. ประมาณ ๑๔๘ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ

๗ก โสเซยา ๑๓:๑๔;
โมไซยาห์ ๑๕:๘, ๒๐.
๘ก แอลมา ๔๒:๑๕.
คพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ),
ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
ข อสย. ๒๕:๘;
๑ คร. ๑๕:๕๔-๕๕;
มอร. ๗:๕.

๙ก คพ. ๘:๕-๑๓.
คพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.
๑๐ก แอลมา ๔๐:๒.
คพ. อมตะ (ความเป็น).
ข คพ. พิพากษา (การ), สุตท้าย.

ค แอลมา ๔๑:๓-๖.
๑๑ก คพ. ชีวิตนิรันดร์.
ข คพ. อัปมงคล (ความ).
๑๒ก คพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).
๑๓ก คพ. กฎของโมเสส.
๑๕ก โมไซยาห์ ๓:๘; ๕:๗;
อีเธอร์ ๓:๑๔.

อบินาโดกล่าวจบ, กษัตริย์ก็สั่งให้ปุโรหิต^๑ จับท่านไปและให้ฆ่าท่านเสีย.

๒ แต่มีคนหนึ่งในกลุ่มพวกเขามีชื่อว่า แอลมา^๑, ท่านเป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟด้วย. และท่านเป็นคนหนุ่ม, และท่านเชื่อ^๒ คำที่อบินาโดได้พูดไว้, เพราะท่านรู้เกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญซึ่งอบินาโดได้เป็นพยานว่ากล่าวคนเหล่านั้น; ฉะนั้นท่านเริ่มวิงวอน กษัตริย์ เพื่อ เขาจะไม่โกรธอบินาโด, แต่ปล่อยให้ท่านจากไปโดยสันติ.

๓ แต่กษัตริย์โกรธมากขึ้น, และให้จับแอลมาออกจากบรรดาพวกเขา, และส่งคนใช้ของเขาตามไปหมายสังหารท่าน.

๔ แต่ท่านหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา และซ่อนตัวอยู่จนพวกเขาหาท่านไม่พบ. และโดยที่ซ่อนอยู่หลายวันท่านได้เขียน^๓ ถ้อยคำซึ่งอบินาโดพูดไว้ทั้งหมด.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ กษัตริย์ให้ทหารยามของตนล้อมจับอบินาโด; และพวกเขามัดท่านและโยนท่านเข้าเรือนจำ.

๖ และสามวันต่อมา, โดยปรึกษากับปุโรหิตของตนแล้ว, กษัตริย์จึงให้พาท่านมาอยู่ต่อหน้าตนอีก.

๗ และกษัตริย์ก็กล่าวแก่ท่าน: อบินาโด, เราพบความผิดที่จะกล่าวหาท่านแล้ว, และท่านสมควรตาย.

๘ เพราะท่านกล่าวว่าพระเจ้าเป็นเจ้า^๔ เองจะเสด็จลงมาในบรรดา ลูกหลานมนุษย์; และบัดนี้, เพราะเหตุนี้ท่านจะต้องตายเว้นแต่จะถอนคำพูดทั้งหมด

ที่ท่านให้ร้ายเกี่ยวกับข้าพเจ้าและผู้คนของข้าพเจ้า.

๙ บัดนี้อบินาโดกล่าวแก่เขา: ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าจะไม่ถอนคำซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน เกี่ยวกับคนพวกนี้, เพราะมันจริง; และเพื่อท่านจะได้รู้ถึงความแท้จริงของมันข้าพเจ้าจึงยอมตนให้ตกอยู่ในมือท่าน.

๑๐ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าจะทนทุกข์ทรมานแม้จนถึงความตาย, และข้าพเจ้าจะไม่ถอนคำของข้าพเจ้า, และมันจะคงอยู่เป็นประจักษ์พยานกล่าวโทษท่าน. และหากท่านสังหารข้าพเจ้าท่านก็ทำให้เลือดบริสุทธิ์^๕ ต้องหลั่ง, และการนี้จะคงอยู่เป็นประจักษ์พยานกล่าวโทษท่านในวันสุดท้าย.

๑๑ และบัดนี้ กษัตริย์โนอาห์พร้อมจะปล่อยท่าน, เพราะเขากลัว ถ้อยคำของท่าน; เพราะเขากลัวว่าการพิพากษาของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเกิดแก่เขา.

๑๒ แต่ปุโรหิตเปล่งเสียงกล่าวโทษท่าน, และเริ่มกล่าวหาท่าน, มีความว่าเขาสบประมาทกษัตริย์. ฉะนั้นกษัตริย์จึงถูกยั่วยุให้เกิดโทสะต่อต้านท่าน, และกษัตริย์จึงส่งตัวท่านไปประหาร.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ พวกเขาจับท่านไปและมัดท่าน, และฟาดผิวหนังท่านด้วยมัดฟีน, แท้จริงแล้ว, หมายถึงจะให้ถึงแก่ความตาย.

๑๔ และบัดนี้เมื่อเปลวไฟเริ่มจะไหม้ท่าน, ท่านร้องบอกพวกเรามีความว่า:

๑๗ ๑ก โมไซยาห์ ๑๑:๑, ๕-๖.
๒ก โมไซยาห์ ๒๓:๖, ๙-๑๐.
คคพ. แอลมาผู้เป็นบิดา.

ข โมไซยาห์ ๒๖:๑๕.
๔ก คคพ. พระคัมภีร์.
๘ก โมไซยาห์ ๑๓:๒๕,

๓๓-๓๔.
๑๐ก แอลมา ๖:๑๓.

๑๕ ดูเถิด, แม้ดั่งที่ท่านทำกับข้าพเจ้าฉันใด, มันจะบังเกิดขึ้นฉันนั้นคือพงศ์พันธุ์ของท่านจะทำให้คนมากมายรับทุกขเวทนาดั่งที่ข้าพเจ้ารับทุกขเวทนา, แม้ด้วยความเจ็บปวดของการตายด้วยไฟ; และนี่เพราะคนเหล่านั้นเชื่อในการช่วยให้รอดของพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๑๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านจะถูกขังด้วยโรคภัยนานปีเพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่าน.

๑๗ แท้จริงแล้ว, และท่านจะถูกลงทัณฑ์รอบด้าน, และจะถูกไล่ต้อนและกระจัดกระจายไปมา, แม้ดั่งฝูงสัตว์ป่าที่ถูกสัตว์ป่าดุร้ายขบไล่.

๑๘ และในวันนั้นท่านจะถูกล่า, และท่านจะถูกจับไปโดยมือของศัตรูท่าน, และเมื่อนั้นท่านจะรับทุกขเวทนา, ด้วยความเจ็บปวดของการตายด้วยไฟ, ดั่งที่ข้าพเจ้ารับทุกขเวทนาอยู่.

๑๙ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงดำเนินการแก้แค้น คนที่ทำลายผู้คนของพระองค์. โอ้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ขอทรงรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์เถิด.

๒๐ และบัดนี้, เมื่ออับนาโดกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านล้มลง, โดยทนรับความตายด้วยไฟ; แท้จริงแล้ว, ถูกประหารเพราะท่านไม่ยอมปฏิบัติพระบัญญัติของพระเจ้า, โดยผนึกความจริงของถ้อยคำท่านด้วยความตายของท่าน.

บทที่ ๑๘

แอลมาสั่งสอนอย่างลับ ๆ—ท่านอธิบายพันธสัญญาแห่งบัพติศมา และให้บัพติศมาที่พื้นน้ำแห่งมอรมอน—ท่านจัดตั้งศาสนจักรของพระคริสต์และแต่งตั้งปุโรหิต—พวกเขาคว่ำจุนตนเองและสอนผู้คน—แอลมาและผู้คนของท่านหลบหนีภัยตรีโยโนอาห์ไปในแดนทรุกันดาร์. ประมาณ ๑๔๗-๑๔๕ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, ผู้หลบหนีจากคนในเขมือกษัตริย์โนอาห์, กลับใจจากบาปและความชั่วช้าสามานย์ของท่าน, และเที่ยวไปในบรรดาผู้คนอย่างลับ ๆ, และเริ่มสอนถ้อยคำของอับนาโด—

๒ แท้จริงแล้ว, เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง, และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตายด้วย, และการไถ่ผู้คน, ซึ่งจะทำให้บังเกิดขึ้นโดยผ่านเดชานุภาพ, และความทุกขเวทนา, และการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์, และการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์.

๓ และมากเท่าที่เยอมีฟิงคำของท่านท่านก็สอน. และท่านสอนพวกเขาอย่างลับ ๆ, เพื่อจะได้ไม่รู้ถึงกษัตริย์. และคนเป็นอันมากได้เชื่อคำของท่าน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่ได้เชื่อท่านออกไปยังสถานที่แห่ง

๑๕ก โมไซยาห์ ๑๓:๙-๑๐;
แอลมา ๒๕:๔-๑๒.
๑๗ก โมไซยาห์ ๒๑:๑-๕, ๑๓.
๑๘ก โมไซยาห์ ๑๙:๑๘-๒๐.

๑๙ก คมพ. แก้แค้น (การ).
๑๘ ๑ก โมไซยาห์ ๒๓:๙-๑๐.
๒๐ คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ).

ข คมพ. ซดชี้ (การ).
๔ก แอลมา ๕:๓.

หนึ่งซึ่งเรียกว่ามอรมอน, โดยได้รับชื่อจาก กษัตริย์, โดยที่อยู่ชายแดนของแผ่นดิน, จึงมีสัตว์ป่าอยู่มาก, บางเวลาหรือบางช่วง.

๕ บัดนี้, ที่มอรมอนมีแหล่งน้ำบริสุทธิ์ อยู่แห่งหนึ่ง, และแอลมาไปที่นั่น, ใกล้แม่น้ำ แห่งนั้นมีพุ่มไม้เล็ก ๆ ขึ้นเป็นดงทึบ, ที่ นั้นท่านได้ซ่อนตัวอยู่ในเวลากลางวันให้ พ้นจากการค้นหาของกษัตริย์.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมาก เท่าที่เชื่อท่านไปที่นั่นเพื่อฟังถ้อยคำท่าน.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจาก นั้นหลายวันมีคนจำนวนมากพอสมควร ไปรวมกัน ณ สถานที่แห่งมอรมอน, เพื่อ จะฟัง ถ้อยคำของ แอลมา. แท้จริง แล้ว, คนทั้งหมดที่เชื่อถ้อยคำท่านมารวมกัน, เพื่อจะฟังท่าน. และท่านสอน "พวกเขา, และสั่งสอนการกลับใจให้พวกเขา, และ การไถ่, และศรัทธาในพระเจ้า.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่าน กล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด, นี่คือผืนน้ำแห่ง มอรมอน (เพราะคนเรียกมันเช่นนั้น) และบัดนี้, เมื่อท่านปรารถนาจะเข้ามาสู่ คอก" ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และเรียกว่าเป็น ผู้คนของ พระองค์, และเต็มใจจะ แยก ภาระของกันและกัน", เพื่อมันจะได้เบา;

๙ แท้จริง แล้ว, และเต็มใจ ที่จะไต่อก เสร้ากับคนที่ไต่อกเส้า; แท้จริงแล้ว, และ ปล่อยให้คนที่ต้องการการปล่อยโยน, และยื่น เป็นพยาน" เกี่ยวกับ พระผู้เป็น

เจ้าทุกเวลาและในทุกสิ่ง, และในทุกแห่ง ที่ท่านอยู่, แม้จนถึงความตาย, เพื่อท่าน จะได้รับการไถ่จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และ นับอยู่กับบรรดาคนของการฟื้นคืนชีวิต ครั้งแรก", เพื่อท่านจะมีชีวิตนิรันดร์" —

๑๐ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หาก นี้เป็น ความปรารถนาของใจท่านแล้ว, ท่านมีอะไรขัดข้องเล่าที่จะรับบัพติศมา" ในพระนามของพระเจ้า, เพื่อเป็นพยาน ต่อ พระ พักตร์พระองค์ ว่า ท่าน เข้ามา ในพันธสัญญา" กับ พระองค์, ว่า ท่านจะ รับใช้ พระองค์ และ รักษา พระ บัญญัติ ของ พระองค์, เพื่อ พระองค์ จะ เทพระ วิญญาณ ของ พระองค์ ลง มาให้ ท่าน ให้ มากมายยิ่งขึ้น?

๑๑ และบัดนี้เมื่อผู้คนได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, พวกเขาปรบมือด้วยปีติ, และร้องว่า: นี่ คือความปรารถนาของใจเรา.

๑๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ แอลมาพาอีลัม, ซึ่งเป็น คนหนึ่งใน พวกแรก, และออกไปยืนในน้ำ, และร้อง, มีความว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงโปรด เทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ผู้รับ ใช้ของพระองค์, เพื่อเขาจะได้ทำงานนี้ ด้วยใจอันบริสุทธิ์.

๑๓ และเมื่อ ท่าน กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ แล้ว, พระวิญญาณ" ของพระเจ้าทรงอยู่ กับท่าน, และท่านกล่าว: อีลัม, ข้าพเจ้า ให้ บัพ ติ ศ มา" ท่าน, โดยมีอำนาจ" จาก

๗ก แอลมา ๕:๑๑-๑๓.
๘ก คพ. ๒๐:๓๗.
ข คมพ. ศาสนจักรของพระ เยซูคริสต์.
ค คมพ. สงสาร (ความ).
๓ก คมพ. งานเผยแผ่ศาสนา;

เป็นพยาน; พยาน.
ข โมไซยาห์ ๑๔:๒๑-๒๖.
ค คมพ. ชีวิตนิรันดร์.
๑๐ก ๒ นี. ๓๑:๑๗.
คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.

ข คมพ. พันธสัญญา.
๑๓ก คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
ข ๓ นี. ๑๑:๒๓-๒๖;
คพ. ๒๐:๗๒-๗๔.
ค สข. ๑:๕.
คมพ. ฐานะบุโรหิต.

พระเจ้าเป็นผู้ทรง ฤทธานุภาพ, ดั่งเป็นประจักษ์พยานว่าท่านเข้ามาในพันธสัญญาที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าท่านจะตายทางร่างกายอันเป็นมรรตัย; และขอให้พระเจ้าวิญญานของพระเจ้าเทลงมาให้ท่าน; และขอให้พระองค์ประทานชีวิตนิรันดร์ให้ท่าน, โดยผ่านการไถ่ของพระคริสต์, ผู้ที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก.

๑๔ และหลังจากแอลมาได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ทั้งแอลมาและฮีลัมก็ฝังตัวลงในน้ำ; และทั้งสองลุกขึ้นและออกมาจากน้ำพลางขึ้นชมยินดี, เปี่ยมด้วยพระวิญญาน.

๑๕ และอนึ่ง, แอลมาพาอีกคนหนึ่ง, และออกไปในน้ำอีกเป็นครั้งที่สอง, และให้บัพติศมาเขาตามอย่างคนแรก, เพียงแต่ท่านมิได้ฝังตัวท่านเองในน้ำอีก.

๑๖ และในลักษณะนี้ท่านให้บัพติศมาทุกคนที่ออกไปยังสถานที่แห่งมอรมอน; และพวกเขามีจำนวนประมาณสองร้อยสี่คน; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาได้รับบัพติศมาในผืนน้ำแห่งมอรมอน, และเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้า.

๑๗ และเรียกพวกเขาว่า ศาสนจักรของพระเจ้า, หรือศาสนจักรของพระคริสต์, ตั้งแต่นั้นมา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่รับ

บัพติศมาโดยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้าย่อมรวมเข้าในศาสนจักรของพระองค์.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยได้รับอำนาจจากพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่งตั้งปุโรหิต; แม้ปุโรหิตหนึ่งคนต่อทุกจำนวนห้าสิบคนของพวกเขา ท่านแต่งตั้งเพื่อสั่งสอนพวกเขา, และเพื่อสอนคนเหล่านั้นถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า.

๑๙ และท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรสอนอะไรเลยนอกจากสิ่งที่ท่านได้สอนไว้, และที่มีผิดจากปากของศาสนพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์.

๒๐ แท้จริงแล้ว, แม้ท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาไม่ควรสั่งสอนอะไรเลยนอกจากจะเป็นการกลับใจและศรัทธาในพระเจ้า, ที่ทรงไถ่ผู้คนของพระองค์.

๒๑ และท่านสั่งพวกเขาว่าไม่ควรมีการขัดแย้งต่อกัน, แต่ควรตั้งตารอเป็นตาเดียวกัน, โดยมีศรัทธาเดียวและบัพติศมาเดียว, โดยมีใจของพวกเขากลับกันไว้ในความเป็นหนึ่งเดียว และในความรักที่มีต่อกัน.

๒๒ และดังนั้นท่านให้พวกเขาสั่งสอน. และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นลูกของพระเจ้า.

๒๓ และท่านสั่งพวกเขาว่าพวกเขาควร

๑๓๖ คมพ. โถ่ (การ), โถ่ (ได้รับการ).

จ โมเสส ๔:๒; ๕:๙.

๑๔๓ คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—บัพติศมาโดยลงไป ในน้ำทั้งตัว.

๑๖๓ โมไซยาห์ ๒๕:๑๘.

ข คมพ. พระคุณ.

๑๗๓ ๓ นี. ๒๖:๒๑; ๒๗:๓-๘. คมพ. ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์.

๑๘๓ คมพ. ฐานะปุโรหิต.

ข คมพ. สอน, ผู้สอน.

๒๐๓ คพ. ๑๕:๖; ๑๘:๑๔-๑๖.

๒๑๓ ๓ นี. ๑๑:๒๘-๓๐.

คมพ. ขัดแย้ง (การ, ความ).

ข มธ. ๖:๒๒;

คพ. ๘๘:๖๗-๖๘.

ค คมพ. สามัคคี (ความ), หนึ่งเดียว (ความเป็น).

๒๒๓ โมไซยาห์ ๕:๕-๗;

โมเสส ๖:๖๔-๖๘.

ถือวันสะบาโต^๑, และรักษาไว้ให้บริสุทธิ์, และทุกวันพวกเขาควรน้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย.

๒๔ และท่านสั่งพวกเขาด้วยว่าปุโรหิตที่ท่านแต่งตั้งไว้ควรทำงาน^๒หาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง.

๒๕ และมีวันหนึ่งในทุกสัปดาห์ที่กำหนดไว้เพื่อพวกเขาจะมารวมกันเพื่อสอน^๓ผู้คน, และนมัสการ^๔พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และ, ให้มารวมกัน, บ่อยที่สุดเท่าที่พวกเขาจะทำได้ด้วย.

๒๖ และปุโรหิตต้องไม่พึ่งพาผู้คนเพื่อเลี้ยงตน; แต่ด้วยงานของพวกเขา พวกเขาจะได้รับพระคุณ^๕ของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, เพื่อพวกเขาจะมั่นคงขึ้นในพระวิญญาน, โดยมีความรู้^๖เกี่ยวกับพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะสอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้าของเขา.

๒๗ และอนึ่ง แอลมาสั่งว่าผู้คนของศาสนจักรควรให้ทรัพย์สินของตน, ทุกคน^๗ตามที่เขามี; หากเขามีมากเขาควรให้มาก; และสำหรับผู้ที่ มีแต่ น้อย, ก็ จะเรียก ร้องแต่ น้อย; และแก่ผู้ที่ไม่มี ก็ควรได้รับ.

๒๘ และโดยวิธี นี้ พวกเขา ควรให้ทรัพย์สินของตนด้วยความสมัครใจของตนเองและด้วยความปรารถนาดีต่อพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ, และต่อปุโรหิตเหล่านั้นซึ่งขัดสน, แท้จริงแล้ว, และต่อคนที่ขัดสน, ที่เปลือยเปล่าทุกคน.

๒๙ และสิ่งนี้ ท่าน กล่าว แก่ พวกเขา, โดยได้รับพระบัญชาจากพระผู้เป็นเจ้าของเขา; และ พวกเขา ดำเนินชีวิตอย่าง ซื่อตรง^๘ต่อพระพักตร์พระเจ้า, โดยที่ให้^๙กันและกันตามความจำเป็นของตนและตามความต้องการของตนทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ.

๓๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทั้งหมดนี้ทำไปที่มอรมอน, แท้จริงแล้ว, ข้างผืนน้ำ^{๑๐}แห่งมอรมอน, ในป่าที่อยู่ใกล้ผืนน้ำแห่งมอรมอน; แท้จริงแล้ว, สถานที่แห่ง มอรมอน, ผืนน้ำแห่ง มอรมอน, ป่าแห่งมอรมอน, มันสวยงามเพียงใดในสายตาของพวกเขาซึ่งมาสู่ความรู้ถึงพระผู้ไถ่ของตนที่นั่น; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเป็นสุข เพียงใด, เพราะพวกเขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล.

๓๑ และสิ่งเหล่านี้เป็นไปที่ชายแดน^{๑๑}ของแผ่นดิน, เพื่อกษัตริย์จะได้ไม่รู้เรื่องของพวกเขา.

๓๒ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์, โดยที่พบว่ามีการเคลื่อนไหวในบรรดาผู้คน, จึงส่งคนใช้ของเขาไปเฝ้าดูคนเหล่านั้น. ฉะนั้นในวันที่พวกเขากำลังชุมนุมกันเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้าอยู่นั้น กษัตริย์จึงรู้เรื่องพวกเขา.

๓๓ และบัดนี้ กษัตริย์กล่าวว่า แอลมา กำลังช่วยผู้คนให้ตกภูต่อเขา; ฉะนั้นเขา จึงส่งกองทัพของตนไปทำลายพวกนั้น.

๒๓ก โมไซยาห์ ๑๓:๑๖-๑๙; คพ. ๕๙:๙-๑๒.
๒๔ก กิจการ ๒๐:๓๓-๓๕; โมไซยาห์ ๒๗:๓-๕; แอลมา ๑:๒๖.

๒๕ก คมพ. นมัสการ.
๒๖ก คมพ. พระคุณ.
ข คมพ. ความรู้.
๒๗ก กิจการ ๒:๔๔-๔๕; ๔ นี้. ๑:๓.

๒๙ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดินกับพระผู้เป็นเจ้าของเขา.
ข คมพ. ความผาสุก.
๓๐ก โมไซยาห์ ๒๖:๑๕.
๓๑ก โมไซยาห์ ๑๘:๕.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอล-มา และผู้คนของพระเจ้าได้รับแจ้งถึงการมาของกองทัพกษัตริย์; ฉะนั้นพวกเขาจึงขนกระโجمและครอบครัวของตนออกไปในแดนทुरुกันดาร.

๓๕ และพวกเขาจะมีจำนวนประมาณสี่ร้อยห้าสิบคน.

บทที่ ๑๙

กิเดียนพยายามสังหารกษัตริย์โนอาห์—ชาวเลมันรุกรานแผ่นดิน—กษัตริย์โนอาห์ทนรับ ความตาย ด้วยไฟ—ลิมไฮปกครองในฐานะ เจ้า ประเทศราช. ประมาณ ๑๔๕-๑๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของกษัตริย์กลับมา, เมื่อค้นหาผู้คนของพระเจ้าไม่ได้ผล.

๒ และบัดนี้ดูเถิด, กำลังทัพของกษัตริย์มีน้อย, โดยที่ลดจำนวนลง, และเริ่มมีการแบ่งแยกในบรรดาผู้คนที่เหลืออยู่.

๓ และกลุ่มที่น้อยกว่าเริ่ม พุดจาข่มขู่กษัตริย์, และเริ่มมีการขัดแย้งมากในบรรดาพวกเขา.

๔ และบัดนี้มีชาย คนหนึ่งในบรรดาพวกเขาซึ่งมีชื่อว่ากิเดียน, และโดยที่เขาเป็นคนแข็งแรงและเป็นศัตรูกับกษัตริย์, ฉะนั้นเขาจึงซักถามของเขา, และสาบานด้วยความโกรธแค้นว่าจะสังหารกษัตริย์.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาต่อสู้กับกษัตริย์; และเมื่อกษัตริย์เห็นว่า

กิเดียนกำลังจะมีชัย, เขาจึงรีบวิ่งหนีขึ้นไปบนหอสูง^๑ซึ่งอยู่ใกล้พระวิหาร.

๖ และกิเดียนไล่ตามเขาไปและกำลังจะขึ้นไปบนหอสูงเพื่อสังหารกษัตริย์, และกษัตริย์ก็กวาดสายตาไปรอบ ๆ ทางแผ่นดิน เข็มลอน, และดูเถิด, กองทัพชาวเลมันอยู่ภายในเขตชายแดนของแผ่นดินแล้ว.

๗ และบัดนี้ กษัตริย์ ร้อง ออกมา ด้วยความปวดร้าวจิตวิญญาณ, มีความว่า : กิเดียน, จง ละเว้นข้าพเจ้าเถิด, เพราะชาวเลมันมาถึงเราแล้ว, และพวกเขาจะทำลายเรา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะทำลายผู้คนของข้าพเจ้า.

๘ และบัดนี้ กษัตริย์ ไม่หวังผู้คนของเขาตั้งที่หวังชีวิตตนเอง; ฉะนั้นก็ตาม, กิเดียนยังได้ไว้ชีวิตเขา.

๙ และกษัตริย์สั่งผู้คนว่าให้พวกเขารีบหลบหนีไปก่อนชาวเลมันจะมา, และตัวเขาได้ไปก่อนพวกนั้น, และพวกเขาหลบหนีไปในแดนทुरुกันดาร, พร้อมด้วยผู้หญิงของตนและลูก ๆ ของตน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้ บังเกิดขึ้น คือชาวเลมันไล่ตามพวกเขา, และตามไปทัน, และเริ่มสังหารพวกเขา.

๑๑ บัดนี้ เหตุการณ์ได้ บังเกิดขึ้น คือกษัตริย์สั่งพวกเขาว่าผู้ชายทั้งหมดควรทิ้งภรรยาและลูก ๆ ของตน, และหลบหนีไปซึ่งหน้าชาวเลมัน.

๑๒ บัดนี้มีหลายคนที่ไม่ยอมทิ้งคนเหล่านั้น, แต่จะขอยู่และตายกับพวกเขา. และนอกนั้นทิ้งภรรยาและลูก ๆ ของตนและหลบหนีไป.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบรรดาผู้ที่คงอยู่กับภรรยาและลูก ๆ ของตนให้ธิดาของตนออกไปวิ่งอนชาวเลมมันมิให้สังหารพวกเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมมันเกิดความสงสารคนพวกนี้, เพราะพวกเขาต้องเสียนี่ความมั่งคั่งของหญิงเหล่านั้น.

๑๕ ฉะนั้นชาวเลมมันใช้ชีวิตพวกเขา, และเอาไปเป็นเชลยและพาพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และอนุญาตให้พวกเขาครอบครองแผ่นดิน, ภายใต้เงื่อนไขว่าพวกเขาจะมอบภรรยาโนอาห์ให้อยู่ในมือของชาวเลมมัน, และมอบทรัพย์สินสมบัติของพวกเขา, แม้ครึ่งหนึ่งของทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ, ครึ่งหนึ่งของทองของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, และสิ่งมีค่าทั้งหมดของพวกเขา, และพวกเขาจะต้องให้บรรณาการเช่นนั้นแก่ภรรยาของชาวเลมมันทุกปีไป.

๑๖ และบัดนี้มีบุตรคนหนึ่งของภรรยาในบรรดาผู้ที่ถูกพาไปเป็นเชลย, ซึ่งมีชื่อว่าลิมไฮ^๑.

๑๗ และบัดนี้ลิมไฮปรารถนาจะมีให้บิดาท่านถูกทำลาย; กระนั้นก็ตาม, ลิมไฮมิใช่ไม่รู้ความชั่วช้าสามัญของบิดาท่าน, ตัวท่านเองเป็นคนเที่ยงธรรม.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิเดียนส่งคนไปในแดนทूरกันดารเป็นการลับ, เพื่อค้นหาภรรยาและคนทั้งหลายที่อยู่กับเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกนี้พบผู้คนที่ทั้งหมดในแดน

ทूरกันดาร, นอกจากภรรยาและปุโรหิตของเขา.

๑๙ บัดนี้คนเหล่านั้นได้สาบานอยู่ในใจว่าพวกเขาจะกลับไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และหากภรรยาและลูก ๆ ของตนถูกสังหาร, และบรรดาคนที่คงอยู่กับพวกเขาด้วย, ว่าพวกเขาจะพยายามแก้แค้น, และตายกับคนเหล่านั้นด้วย.

๒๐ และภรรยาซึ่งพวกเขาไม่ให้กลับ; และพวกนั้นจึงโกรธภรรยา, และทำให้เขาได้รับทุกขเวทนา, แม้จนถึงความตายด้วยไฟ^๒.

๒๑ และคนเหล่านั้นกำลังจะนำพวกปุโรหิตไปประหารด้วย, และพวกเขาหลบหนีไปก่อน.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา กำลังจะกลับไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และพวกเขาพบคนของกิเดียน. และคนของกิเดียนบอกพวกเขาถึงเรื่องทั้งหมดที่เกิดกับภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขา; และว่าชาวเลมมันอนุญาตให้พวกเขาครอบครองแผ่นดินโดยให้บรรณาการชาวเลมมันครึ่งหนึ่งจากทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ.

๒๓ และผู้คนบอกคนของกิเดียนว่าพวกเขาสังหารภรรยาแล้ว, และปุโรหิตของเขาหลบหนีไปไกลจากพวกเขาเข้าไปในแดนทूरกันดาร.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากพวกเขาเสร็จพิธีแล้ว, คือพวกเขากลับไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, อย่างชื่นชมยินดี, เพราะภรรยาพวกเขาและลูก ๆ พวกเขา

ไม่ได้ถูกสังหาร; และพวกเขาบอกก็เดียนว่าพวกเขาได้ทำสิ่งใดกับกษัตริย์.

๒๕ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ กษัตริย์ของชาวเลมันปฏิบัติญาณแก่พวกเขา, ว่าผู้คนของตนจะไม่สังหารพวกเขา.

๒๖ และลิมไฮด้วย, โดยที่เป็นบุตรของ กษัตริย์, โดยผู้คนมอบอาณาจักรให้แก่เขา, ลิมไฮปฏิบัติญาณต่อกษัตริย์ของชาวเลมันด้วยว่าผู้คนของเขาจะให้บรรณาการแก่กษัตริย์, แม้ครั้งหนึ่งของทั้งหมดที่พวกเขาเป็นเจ้าของ.

๒๗ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ลิมไฮเริ่มสถาปนาอาณาจักรและสถาปนาสันติภาพในบรรดาผู้คนของท่าน.

๒๘ และกษัตริย์ของชาวเลมันจัดยามไว้รอบแผ่นดิน, เพื่อจะได้กั้นผู้คนของลิมไฮไว้ในแผ่นดิน, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่ออกไปในแดนทूरกันดาร; และเขาเลี้ยงดูยามของเขาจากบรรณาการซึ่งเขาได้รับจากชาวนีไฟ.

๒๙ และบัดนี้กษัตริย์ลิมไฮมีความสงบสุขอยู่ในอาณาจักรของท่านสืบเนื่องมาเป็นเวลาสองปี, คือชาวเลมันไม่ได้ข่มเหงพวกนี้หรือพยายามทำลายพวกเขา.

บทที่ ๒๐

ธิดาของชาวเลมันบางคนถูกปุโรหิตของโนอาห์ลักพาตัว—ชาวเลมันทำสงครามกับ ลิมไฮ และ ผู้คน ของ ท่าน—ไพร่พลชาวเลมัน ถูก ตี ตัด และ เลิก โกรธ แค้น. ประมาณ ๑๔๕-๑๒๓ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้มีที่แห่งหนึ่งในเซ็มลอนซึ่งธิดาของชาวเลมันไปชุมนุมกันร้องเพลง, และเต้นรำ, หาความสุขสำราญให้ตน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีวันหนึ่ง พวกนางไม่กี่คนมาชุมนุมกันร้องเพลงและเต้นรำ.

๓ และบัดนี้ปุโรหิตของกษัตริย์โนอาห์, โดยอับอายที่จะกลับไปเมืองแห่งนี้ไฟ, แท้จริงแล้ว, และโดยกลัวว่าผู้คนจะสังหารพวกเขา, ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่กลับไปหาภรรยาและลูก ๆ.

๔ และเมื่อยังคงอยู่ในแดนทूरกันดาร, และพบธิดาของชาวเลมัน, พวกเขาจึงซ่อนตัวและเฝ้ามองพวกนางอยู่;

๕ และเมื่อมีพวกนางเพียงไม่กี่คนมาชุมนุมกันเต้นรำ, พวกเขาจึงออกมาจากที่ซ่อนและจับพวกนางและพาไปในแดนทूरกันดาร; แท้จริงแล้ว, พวกเขาพบธิดาของชาวเลมันยี่สิบสี่คนไปในแดนทूरกันดาร.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันพบว่าธิดาของพวกเขาหายไป, ก็โกรธ ผู้คนของ ลิมไฮ, เพราะพวกเขาคิดว่าเป็นผู้คนของลิมไฮ.

๗ ฉะนั้นพวกเขาจึงส่งกองทัพออกมา; แท้จริงแล้ว, แม้ตัว กษัตริย์ ก็ ออก หน้า ผู้คนของเขา; และพวกเขาขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟเพื่อทำลายผู้คนของลิมไฮ.

๘ และบัดนี้ลิมไฮเห็นพวกเขาจากหอสู่, ท่านได้เห็นแม้การเตรียมสงครามทั้งหมดของพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงรวบรวมผู้คนของท่าน, และซ่อนตัวรอทำคนเหล่านั้นอยู่ในทุ่งและในป่า.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันมาถึง, ผู้คนของลิมไฮก็เริ่มโจมตีชาวเลมันจากที่ซ่อนของพวกเขา, และเริ่มสังหารพวกเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการรบเป็นไปอย่างดุเดือดยิ่ง, เพราะพวกเขาต่อสู้ราวกับสิงโตไล่ล่าเหยื่อของมัน.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของลิมไฮเริ่มขับไล่ชาวเลมันไปต่อหน้าต่อตา; แม้พวกเขาไม่จำนวนไม่ถึงครึ่งของชาวเลมัน. แต่พวกเขาต่อสู้เพื่อชีวิตตน, และเพื่อภรรยาตน, และเพื่อลูก ๆ ของตน; ดังนั้นพวกเขาจึงสู้สุดฤทธิ์และสู้ราวกับฝูงมังกร.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกษัตริย์ของชาวเลมันอยู่ในหมู่คนตาย; แต่เขายังไม่ตาย, เพียงบาดเจ็บและถูกทิ้งไว้บนพื้นดิน, ส่วนผู้คนของเขาได้รับหนีไปอย่างรวดเร็ว.

๑๓ และคนเหล่านี้นำเขามาพันแผลให้, และนำไปอยู่ต่อหน้าลิมไฮ, และกล่าวว่า: ดูเถิด, นี่คือกษัตริย์ของชาวเลมัน; โดยที่ ได้รับบาดเจ็บเขาจึงล้มลงในหมู่คนตาย, และพวกนั้นทิ้งเขาไว้; และดูเถิด, เรานำเขามาอยู่ต่อหน้าท่าน; และบัดนี้ขอให้เราสังหารเขาเสีย.

๑๔ แต่ลิมไฮกล่าวแก่พวกเขาว่า: ท่านอย่าสังหารเขาเลย, แต่จงนำเขามาที่นี่เพื่อข้าพเจ้าจะเห็นเขา. และพวกเขาจึงนำตัวมา. และลิมไฮกล่าวแก่เขาว่า: เหตุใดท่านจึงขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของข้าพเจ้า? ดูเถิด, ผู้คนของข้าพเจ้าไม่

ได้ทำผิดคำปฏิญาณ^๖ที่ข้าพเจ้าทำไว้กับผู้คนของท่าน; ฉะนั้น, เหตุใดท่านจึงทำผิดคำปฏิญาณซึ่งท่านทำไว้กับผู้คนของข้าพเจ้า?

๑๕ และบัดนี้ กษัตริย์กล่าว: ข้าพเจ้าผิดคำปฏิญาณ เพราะผู้คนของท่านได้ลักพาธิดาของผู้คนข้าพเจ้าไป; ฉะนั้น, ด้วยความโกรธแค้นข้าพเจ้าจึงให้ผู้คนของข้าพเจ้าขึ้นมาทำสงครามกับผู้คนของท่าน.

๑๖ และบัดนี้ลิมไฮไม่ได้ยินสิ่งใดเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย; ฉะนั้นท่านจึงกล่าวว่า: ข้าพเจ้าจะลองไต่สวนบรรดาผู้คนของข้าพเจ้า และผู้ใดก็ตามที่ทำเรื่องนี้จะต้องตาย. ฉะนั้นท่านจึงให้มีการไต่สวนในบรรดาผู้คนของท่าน.

๑๗ บัดนี้เมื่อก็ได้ยิน^๗ได้ยินเรื่องเหล่านี้, โดยที่เขาเป็นนายทัพของกษัตริย์, เขาจึงออกมาและกล่าวแก่กษัตริย์: ข้าพเจ้าขอให้ท่านรั้งรอก่อน, และอย่าไต่สวนคนพวกนี้, และอย่าถือว่าเรื่องนี้เป็นความผิดของพวกเขา.

๑๘ เพราะท่านจำบุโรหิตของบิดาท่าน, ผู้ที่คนพวกนี้หมายมั่นจะทำลายมิได้หรือ? และพวกเขาอยู่ในแดนทรูกันดารมิใช่หรือ? และพวกเขาเป็นคนที่ขโมยธิดาของชาวเลมันไปมิใช่หรือ?

๑๙ และบัดนี้, ดูเถิด, และขอจงเล่าเรื่องเหล่านี้แก่กษัตริย์, เพื่อเขาจะบอกผู้คนของเขาให้เลิกโกรธแค้นเรา; เพราะดูเถิดพวกเขากำลังเตรียมการมารบกับเราอยู่; และดูเถิดเราก็มีกันอยู่น้อยด้วย.

๒๐ และดูเถิด, พวกเขามาพร้อมด้วยไฟร์พลมากมายของพวกเขา; และเว้นแต่กษัตริย์ทำให้พวกเขาเลิกโกรธแค้นเรา เราก็ต้องตาย.

๒๑ เพราะ คำของออบินาได, ซึ่งท่านพยากรณ์ไว้แก่เราเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วมิใช่หรือ—และทั้งหมดนี้ก็เพราะเราไม่ยอมสดับฟังพระวาทะของพระเจ้า, และหันหลังให้ความชั่วช้าสามานย์ของเรา?

๒๒ และบัดนี้จึงทำให้กษัตริย์เลิกโกรธแค้นเราเถิด, และเราจะทำตามคำปฏิญาณที่เราทำไว้กับเขา; เพราะที่เราจะอยู่ในความเป็นทาสยอมเป็นการดีกว่าที่เราจะตาย; ฉะนั้น, ขอให้เรายุติการนองเลือดอย่างมากมานี้เสีย.

๒๓ และบัดนี้ลิมไฮบอกกษัตริย์ถึงเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับบิดาท่าน, และปุโรหิตที่หลบหนีไปในแดนตุรกันดาร์, และลงความเห็นว่าคุณเขา ลักพาธิดาของพวกนี้ไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์เลิกโกรธแค้นผู้คนของท่าน; และเขากล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: ให้เราออกไปพบผู้คนของข้าพเจ้า, โดยไม่มีอาวุธ; และข้าพเจ้าให้คำมั่นกับท่านด้วยคำปฏิญาณว่า ผู้คนของข้าพเจ้าจะไม่สังหารผู้คนของท่าน.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาตามกษัตริย์ไป, และออกไปพบชาวเลมันโดยไม่มีอาวุธ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกับชาวเล-

มัน; และกษัตริย์ของชาวเลมันคุกเข่าลงต่อหน้าพวกเขา, และวิงวอนแทนผู้คนของลิมไฮ.

๒๖ และเมื่อชาวเลมันเห็นว่าผู้คนของลิมไฮ, ไม่มีอาวุธ, จึงมีความสงสารพวกเขาและเลิกโกรธแค้นพวกเขา, และกลับไปแผ่นดินของตนพร้อมด้วยกษัตริย์ของตนโดยสันติ.

บทที่ ๒๑

ผู้คนของลิมไฮถูกลงโทษและพ่ายแพ้ต่อชาวเลมัน—ผู้คนของลิมไฮพบแอมันและเปลี่ยนใจเลื่อมใส—พวกเขาเล่าเกี่ยวกับแผ่นดินจาริกยี่สิบสี่แผ่นดินของชาวเจเรียดให้แอมันฟัง. ประมาณ ๑๒๒-๑๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิมไฮและผู้คนของท่านกลับสู่เมืองแห่งนี้ไฟ, และเริ่มพำนักอยู่ในแผ่นดินด้วยสันติอีก.

๒ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลายวันต่อมาชาวเลมันเริ่มถูกรบกวนให้เกิดโทสะต่อต้านชาวนี้ไฟอีก, และพวกเขาเริ่มรุกร้าเข้ามาในแผ่นดินบริเวณเขตชายแดน.

๓ บัดนี้พวกนั้นไม่กล้าสังหารคนเหล่านั้น, เพราะคำปฏิญาณซึ่งกษัตริย์ของตนทำไว้กับลิมไฮ; แต่จะตบหน้าพวกเขา, และใช้อำนาจกับพวกเขา; และเริ่มบรรทุกของหนักบนหลังของพวกเขา, และไล่ต้อนพวกเขาเหมือนไล่ต้อนลาไป—

๒๑ก โมไซยาห์ ๑๒:๑-๘.

๒๓ก โมไซยาห์ ๑๙:๒๑, ๒๓.

๒๖ก คมพ. สงสาร (ความ).

๒๑ ๓ก โมไซยาห์ ๑๒:๒.

ข โมไซยาห์ ๑๒:๕.

๔ แท้จริงแล้ว, ทั้งหมดนี้ขึ้นไปเพื่อพระ
วณะของพระเจ้าจะได้เกิดสัมฤทธิ์ผล.

๕ และบัดนี้ ความทุกข์ ของ ชาว นี้ไฟ
ใหญ่หลวง, และไม่มีทางใดที่พวกเขาจะ
ปลดปล่อยตนเองออกจากเงื้อมมือของ
พวกนั้น, เพราะชาวเลมันล้อมพวกเขา
ไว้ทุกด้าน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คน
เริ่มพรั่นบกษัตริย์เพราะความทุกข์ของ
พวกเขา; และพวกเขาเริ่มปรารถนาจะไป
สู้รบกับ พวกนั้น. และพวกเขาได้ ทำให้
กษัตริย์ เป็นทุกข์อย่าง มาก ด้วยการ บ่น
ว่าของพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงอนุญาตให้
พวกเขาทำตามความปรารถนาของตน.

๗ และพวกเขามารวมกันอีก, และสวม
ใส่เกราะของตน, และออกไปยังชาวเลมัน
เพื่อขับไล่พวกนั้นออกไปจากแผ่นดิน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเล-
มันชนะพวกเขา, และขับไล่พวกเขากลับ
มา, และสังหารพวกเขาจำนวนมาก.

๙ และบัดนี้มีความโศกเศร้า และการ
พิลาปราพันอย่างใหญ่หลวงในบรรดาผู้คน
ของลิไฮ, หญิงหม้ายโศกเศร้าเพราะสามี
ของนาง, บุตรและธิดาโศกเศร้า เพราะ
บิดาของ พวกเขา, และพี่น้อง เพราะ พี่
น้องของพวกเขา.

๑๐ บัดนี้ มี หญิง หม้าย เป็น อัน มากใน
แผ่นดิน, และพวกนางต่างร้องไห้ไม่เว้น
วัน, เพราะความหวาดกลัวชาวเลมันอย่าง
ใหญ่หลวงเกิดแก่พวกนาง.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียง

ร้องไห้ไม่หยุดหย่อนของพวกนางได้ยู่
ผู้คนของลิไฮที่เหลืออยู่ให้เกิดโศกสะต่อ
ด้านชาวเลมัน; และพวกเขาจึงออกไปสู้
รบอีก, และพวกเขาถูกขับไล่กลับมาอีก,
โดยได้รับความเสียหายมาก.

๑๒ แท้จริงแล้ว, พวกเขาไปอีกแม้เป็น
ครั้งที่สาม, และได้รับความเสียหายแบบ
เดียวกัน; และคนที่ไม่ถูกสังหารก็กลับมา
เมืองแห่งนี้ไปอีก.

๑๓ และพวกเขานอบน้อมถ่อมตนแม้
ถึงภัสสมรฐ์, ให้ตนขึ้นอยู่กับแอกแห่งความ
เป็นทาส, ยอมตนให้ถูกทุบตี, ถูกไล่ต้อน
ไปมา, และบรรทุกของหนัก, ตามความ
ปรารถนาของศัตรูพวกเขา.

๑๔ และพวกเขานอบน้อม ถ่อมตนลง
แม้ถึงห้วงลึกแห่งความถ่อม; และพวก
เขาร้องอย่างสุดกำลังต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
แท้จริงแล้ว, พวกเขาร้องหาพระเจ้าผู้เป็น
เจ้าของ ตน ตลอดทั้ง วันขอให้ พระองค์
ทรง ปลด ปล่อย พวกเขา ออกจาก ความ
ทุกข์ของตน

๑๕ และบัดนี้พระเจ้าทรงเซื่องช้าที่จะ
ฟัง เสียงร้องของพวกเขາเพราะความชั่ว
ช้าสามัญของพวกเขา; กระนั้นก็ตาม
พระเจ้า ทรง ฟัง เสียง ร้อง ของ พวกเขา,
และทรง เริ่ม ทำให้ ใจชาวเลมัน อ่อน ลง
จนพวกเขา เริ่ม ผ่อน ปรน สัมภาระ ของ
คนเหล่านั้น; แต่พระเจ้ายังไม่ทรงเห็น
สมควรที่จะปลดปล่อยพวกเขาออกจาก
ความเป็นทาส.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก

๓๗ โมไซยาห์ ๑๒:๔.

๑๔๗ โมไซยาห์ ๒๓:๒๐.

คพ. นอบน้อม (ความ),

อ่อนน้อมถ่อมตน
(ความ).

๑๕๗ สภษ. ๑๕:๒๓;

โมไซยาห์ ๑๑:๒๓-๒๕;

คพ. ๑๐๑:๗-๙.

เขาเริ่มรุ่งเรืองขึ้นเป็นลำดับในแผ่นดิน, และเริ่มปลูกธัญพืชมากขึ้น, และเลี้ยงฝูงสัตว์ เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่, เพื่อพวกเขาจะไม่รับทุกข์เวทนาจากความหิวโหยอีกต่อไป.

๑๗ บัดนี้ผู้หญิง, มีจำนวนมากกว่าผู้ชาย; ฉะนั้นกษัตริย์ลิมาโฮจึงสั่งให้ผู้ชายทุกคนแบ่งปันอาหารเพื่อช่วยเหลือหญิงหม้าย และลูก ๆ ของพวกนาง, เพื่อพวกเขาจะไม่ได้ไม่เสียชีวิตด้วยความหิวโหย; และการนี้พวกเขาทำไป เพราะจำนวนคนที่ถูกสังหารนั้นมากมายนัก.

๑๘ บัดนี้ผู้คนของลิมาโฮมารวมกันเป็นกลุ่มเท่าที่จะทำได้, และคุ้มครองธัญพืชของพวกเขาและฝูงสัตว์ของพวกเขา;

๑๙ และ กษัตริย์เองไม่ไว้ใจในความปลอดภัยของท่าน เมื่ออยู่นอกกำแพงเมือง, เว้นแต่จะนางองค์แรกของท่านไปด้วย, โดยที่กลัวว่าในทางใดทางหนึ่งท่านอาจตกไปอยู่ในเงื้อมมือของชาวเลมัน.

๒๐ และท่านให้ผู้คนของท่านเฝ้าไว้ทั่วแผ่นดิน, เพื่อโดยทางใดทางหนึ่งพวกเขาจะจับปุโรหิตเหล่านั้นที่หลบหนีเข้าไปในแดนทูร์กันดาร, ซึ่งเป็นผู้สักพาทิดาของชาวเลมันไป, และที่ทำให้ ความพิณาศิใหญ่ หลวง เช่นนั้นเกิดแก่พวกเขา.

๒๑ เพราะพวกเขาปรารถนาจะจับพวกนั้นมาลงโทษ; เพราะพวกนั้นเข้ามาในแผ่นดินแห่งนี้ไฟตอนกลางคืน, และเอาธัญพืชของพวกเขาและของมีค่าหลาย

อย่างของพวกเขาไป; ฉะนั้นพวกเขาจึงซ่อนตัวรอทำพวกนั้นอยู่.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มี การก่อกวนระหว่างชาวเลมันกับผู้คนของลิมาโฮอีกต่อไป, แม้อันถึงเวลาที่แอมัน และพี่น้องของเขาเข้ามาในแผ่นดินนั้น.

๒๓ และเมื่อกษัตริย์ออกไปนอกประตูเมืองกับ องค์รักษ์ของท่าน, พบ แอมัน และพี่น้องของเขา; และโดยคิดว่าพวกนี้เป็นปุโรหิตของโนอาห์ ฉะนั้นท่านจึงให้จับพวกเขา, มัดไว้, และโยนเข้าเรือนจำ. และหากพวกเขาเป็นปุโรหิตของโนอาห์แล้วท่านจะให้ประหารเสีย.

๒๔ แต่เมื่อท่านพบว่าพวกเขาไม่ใช่, แต่พวกเขาเป็นพี่น้องของท่าน, และมาจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, ท่านจึงเปี่ยมด้วยความปรารถดียิ่งนัก.

๒๕ บัดนี้ ก่อน การ มา ของ แอมัน นั้น, กษัตริย์ลิมาโฮได้ส่ง, คนจำนวนหนึ่งไปค้นหาแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา; แต่พวกเขาหาไม่พบ, และพวกเขาหลงอยู่ในแดนทูร์กันดาร.

๒๖ กระนั้นก็ตาม, พวกเขายังได้พบแผ่นดินแห่งหนึ่งซึ่งเคยมีคนอาศัยอยู่; แท้จริงแล้ว, เป็นแผ่นดินที่เคลื่อนกล่นไปด้วยกองกระดูกแห่ง; แท้จริงแล้ว, เป็นแผ่นดินซึ่งเคยมีคนอาศัยอยู่และซึ่งถูกทำลายแล้ว; และ, โดยที่คิดว่าเป็นแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, พวกเขาจึงกลับมาแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, มาถึงชายแดนของแผ่นดินไม่กี่วันก่อนการมาของแอมัน.

๑๗ก โมไซยาห์ ๔:๑๖, ๒๖.

ข คมพ. หญิงหม้าย.

๒๐ก โมไซยาห์ ๒๐:๕.

๒๒ก โมไซยาห์ ๗:๖-๑๓.

๒๓ก ฮีล. ๕:๒๑.

๒๕ก โมไซยาห์ ๘:๗.

ข โมไซยาห์ ๗:๑๔.

๒๖ก โมไซยาห์ ๘:๘.

๒๗ และพวกเขาไม่นำบันทึกร่วมกับพวกเขา, แม้เป็นบันทึกของผู้คนซึ่งเป็นกองกระดูกที่พวกเขาพบ; และมันจารึกอยู่บนแผ่นจารึกที่ทำด้วยแร่โลหะ.

๒๘ และบัดนี้ลิมไฮเปี่ยมไปด้วยปีติอีกเมื่อรู้จากปากของแอมันว่ากษัตริย์โมไซยาห์มีของประทาน^๑จากพระเจ้า, ซึ่งโดยการนั้นท่านแปลความหมายอักษรเช่นนั้นได้; แท้จริงแล้ว, และแอมันชื่นชมยินดีด้วย.

๒๙ กระนั้นแอมันและพี่น้องของเขายังเปี่ยมด้วยโทมนัสเพราะพี่น้องของพวกเขาเป็นอันมากถูกสังหาร;

๓๐ และว่า กษัตริย์ โนอาห์ และ พวกปุโรหิตของเขา ทำให้ผู้คน กระทำบาปและความชั่วช้าสามานย์มากมายต่อพระเจ้าด้วย; และพวกเขาโศกเศร้าเพราะความตาย^๒ของอบินาโดด้วย; และเพราะด้วยการจากไป^๓ของ แอลมา และผู้คนที่ไปกับท่าน, ผู้ซึ่งตั้งศาสนจักรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าโดยกำลังและเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และศรัทธาในคำที่อบินาโดพูดไว้.

๓๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาโศกเศร้าเพราะการจากไปของคนที่เหล่านั้น, เพราะไม่รู้ว่าเป็นคนเหล่านั้นหลบหนีไปที่ใด. บัดนี้พวกเขาจะไปพร้อมกับคนเหล่านั้นอย่างยินดี, เพราะพวกเขาเองเข้ามาอยู่ในพันธสัญญา^๔กับพระเจ้าแล้วเพื่อรับใช้พระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์.

๓๒ และบัดนี้นับแต่การมาของแอมัน, กษัตริย์ลิมไฮเข้ามาในพันธสัญญากับพระเจ้า

ผู้เป็นเจ้าของด้วย, และผู้คนที่ท่านเป็นอันมากด้วย, เพื่อรับใช้พระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ลิมไฮและผู้คนที่ท่านเป็นอันมากปรารถนาจะรับบัพติศมา; แต่ไม่มีใครในแผ่นดินที่มีสิทธิอำนาจ^๕จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ. และแอมันปฏิเสธที่จะทำการนี้, โดยถือว่าตนเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีค่าควร.

๓๔ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ได้จัดตั้งตนเป็นศาสนจักรในเวลานั้น, โดยคอยพระวิญญูณของพระเจ้าอยู่. บัดนี้พวกเขาปรารถนาจะกลายเป็นเหมือนแม่แอลมาและพี่น้องของท่าน, ซึ่งได้หลบหนีไปในแดนทูลกันดาร.

๓๕ และพวกเขาปรารถนาจะรับบัพติศมาเพื่อเป็นพยานและประจักษ์พยานว่าพวกเขาเต็มใจรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสุดใจของตน; กระนั้นก็ตาม พวกเขารอเวลา; และจะให้^๖เรื่องราวเกี่ยวกับการบัพติศมาของพวกเขาไว้ต่อจากนี้ไป.

๓๖ และบัดนี้ความพยายามทั้งหมดของแอมันกับผู้คนที่ของเขา, และกษัตริย์ลิมไฮกับผู้คนที่ท่าน, คือเพื่อปลดปล่อยตนออกจากเงื้อมมือของชาวเลมันและจากความเปิ่นทาส.

บทที่ ๒๒

มีการวางแผนให้ผู้คนที่หลบหนีจากการเป็นทาสของชาวเลมัน—ชาวเลมันถูกมอมเหล้า—ผู้คนที่หนี, กลับเซราเฮมลา, และ

๒๘ก ออมไน ๑:๒๐-๒๒; โมไซยาห์ ๒๘:๑๑-๑๖. ๓๐ก โมไซยาห์ ๑๗:๑๒-๒๐. ข โมไซยาห์ ๑๘:๓๔-๓๕. ๓๓ก คมพ. สิทธิอำนาจ. ๓๕ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๗-๑๘.

กลายเป็นพลเมืองของกษัตริย์โมไซยาห์.
ประมาณ ๑๒๑-๑๒๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันและกษัตริย์ลิมาโฮเริ่มปรึกษากับผู้คนว่าจะปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสได้อย่างไร; และแม้คนทั้งสองให้ผู้คนทั้งหมดมารวมกัน; และการนี้พวกเขาทำไปเพื่อจะฟังเสียงของผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหาทางปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสไม่ได้, เว้นแต่จะพาพวกผู้หญิงและลูก ๆ ของตน, และฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ของตน, และกระโจมที่พักของตน, และออกไปในแดนทूरกันดาร; เพราะชาวเลมันมีจำนวนมาก, จึงเป็นไปได้ที่ผู้คนของลิมาโฮจะต่อสู้พวกเขา, โดยคิดจะปลดปล่อยตนออกจากความเป็นทาสด้วยดาบ.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิเดียนออกไปยืนต่อหน้ากษัตริย์, และกล่าวแก่ท่าน : บัดนี้ข้าแต่กษัตริย์, ท่านสดับฟังถ้อยคำข้าพเจ้ามาจนบัดนี้ก็หลายครั้งแล้วเมื่อเราต่อสู้กับชาวเลมัน, พี่น้องของเรา.

๔ และบัดนี้ข้าแต่กษัตริย์, หากท่านไม่พบว่าข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ไม่สมค่าแล้ว, หรือจนบัดนี้หากท่านฟังถ้อยคำข้าพเจ้ามาไม่มากก็น้อย, และมันเป็นประโยชน์แก่ท่าน, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านฟังถ้อยคำข้าพเจ้าในครั้งนี้, และข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของท่านและปลดปล่อยคนพวกนี้ออกจากความเป็นทาส.

๕ และกษัตริย์อนุญาตให้เขาพูด. และกิเดียนกล่าวแก่ท่าน:

๖ จงดูเส้นทางด้านหลังเกิด, ผ่านกำแพงด้านหลัง, ทางด้านหลังของเมือง. ชาวเลมัน, หรือยามของชาวเลมัน, เมมาเหล่าตอนกลางคืน; ฉะนั้นนี้ให้เราออกถ้อยแถลงไปในบรรดาผู้คนพวกนี้ทั้งหมดให้พวกเขาพร้อมฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาไว้, เพื่อจะคอยต้อนมันเข้าไปในแดนทूरกันดารตอนกลางคืน.

๗ และข้าพเจ้าจะไปตามคำสั่งของท่านและให้เหล่าอู่นชาวเลมันเพื่อเป็นบรรณาการครั้งสุดท้าย, และพวกนั้นจะเมมา; และเราจะผ่านไปตามเส้นทางลับด้านซ้ายของค่ายพวกเขาเมื่อพวกนั้นเมมาและหลับ.

๘ ดังนั้นเราจะออกไปในแดนทूरกันดารพร้อมด้วยผู้หญิงของเราและลูก ๆ ของเรา, ฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ของเรา; และเราจะเดินทางลัดเลาะไปตามแผ่นดินแห่งไซลัม.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์สดับฟังคำของกิเดียน.

๑๐ และกษัตริย์ลิมาโฮให้ผู้คนของท่านรวมฝูงสัตว์ของพวกเขาไว้; และท่านส่งเหล่าอู่นไปเป็นบรรณาการให้ชาวเลมัน; และท่านส่งเหล่าอู่นเพิ่มไป, เป็นของกำนัลแก่พวกนั้นด้วย; และพวกนั้นดื่มเหล้าอู่นที่กษัตริย์ลิมาโฮส่งไปให้อย่างไม่ยั้ง.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของกษัตริย์ลิมาโฮออกไปในแดนทूरกันดารตอนกลางคืนพร้อมด้วยฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขา, และพวกเขาลัดเลาะไปตามแผ่นดินไซลัมในแดนทूरกันดาร, และเปลี่นเส้นทางของพวกเขามุ่งไปสู่แผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, โดยแอมันและพี่น้องของเขานำไป.

๑๒ และพวกเขาขานทอง, และเงินของ พวกเขาทั้งหมด, และของมีค่าของพวกเขา, เท่าที่พวกเขาจะขนไปได้, และขน สัมภาระของพวกเขา, ออกไปใน แดน ทูรกันดาร; และพวกเขาเดินทางต่อไป.

๑๓ และหลังจากอยู่ในแดนทูรกันดาร หลายวันพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งเซ- ราเอมลา, และมารวมกับผู้คนของโมไซ ยาห์, และกลายเป็นพลเมืองของท่าน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซ- ยาห์ต้อนรับพวกเขาด้วยปัสติ; และท่านรับ บันทึก^๑ของพวกเขาไว้ด้วย, และบันทึก^๒ ซึ่งผู้คนของลิมาโฮพบด้วย.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อ ชาวเลมันรู้ว่าผู้คนของลิมาโฮออกไปจากแผ่นดิน ในเวลากลางคืน, พวกเขาจึงส่งกองทัพ ไปในแดนทูรกันดารเพื่อติดตามพวกนั้น;

๑๖ และหลังจากพวกเขาติดตามอยู่สองวัน, ก็ตามรอยคนเหล่านั้นไม่ได้อีกต่อไป; ฉะนั้น พวกเขาจึงหลงทางอยู่ในแดนทูรกันดาร.

เรื่องราวของแอลมาและผู้คนของพระเจ้า, ซึ่งถูกผู้คนของกษัตริย์โนอาห์จับไปใน แดนทูรกันดาร.

ประกอบด้วยบทที่ ๒๓ และ ๒๔.

บทที่ ๒๓

แอลมาปฏิเสศที่จะเป็นกษัตริย์— ท่าน รับใช้มหาปุโรหิต— พระเจ้าทรงตี สอนผู้คนของพระองค์, และชาวเลมัน

ยึดครองแผ่นดินแห่งฮีลัม— อมิลอน, ผู้นำของปุโรหิตที่ชั่วร้ายของกษัตริย์โน อาห์, ปกครองโดยอยู่ใต้อำนาจของเจ้าผู้ ครองชาวเลมัน. ประมาณ ๑๔๕-๑๒๑ ปี ก่อนคริสตกาล.

บัดนี้แอลมา, โดยที่พระเจ้าทรงเตือนว่า กองทัพของกษัตริย์โนอาห์จะยกมาโจมตี พวกเขา, และแล้วเมื่อเป็นที่รู้แก่ผู้คน ของท่าน, พวกเขาจึงรวบรวมฝูงสัตว์ของ ตน, และขนธัญพืชของตน, และออกไป ในแดนทูรกันดารก่อนหน้ากองทัพของ กษัตริย์โนอาห์.

๒ และพระเจ้าทรงเพิ่มพลังให้ พวกเขา, เพื่อมิให้ผู้คนของกษัตริย์โน อาห์ตามมาทำลายพวกเขาได้ทัน.

๓ และพวกเขาเดินทางหลบหนีไปใน แดนทูรกันดารอยู่แปดวัน.

๔ และพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, เป็นแผ่นดินที่แสนงามและ น่ายุ, เป็นแผ่นดินแห่งน้ำบริสุทธิ์.

๕ และพวกเขาตั้งกระโจมที่พักของ ตน, และเริ่มทำไร่ไถนา, และเริ่มสร้าง อาคาร; แท้จริงแล้ว, พวกเขาอุตสาหกรรม, และทำงานหนักอย่างยิ่ง.

๖ และผู้คนปรารถนาจะให้แอลมาเป็น กษัตริย์แห่งตน, เพราะท่านเป็นที่รักของ ผู้คนของท่าน.

๗ แต่ท่านกล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด, หา บังคับไม่ได้ที่เราจะมีกษัตริย์; เพราะพระเจ้า ตรัสไว้ดังนี้: เจ้าจะไม่มันับถือ^๑เนื้อหนังหนึ่ง สูงกว่าอีกเนื้อหนังหนึ่ง, หรือคนหนึ่งจะ

ไม่คิดว่าตน สูงกว่าอีกคนหนึ่ง; ฉะนั้น ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหาบังควรไม่ที่ท่านจะมีกษัตริย์.

๘ กระนั้นก็ตาม, หากเป็นไปได้ว่าท่านจะมีคนเที่ยงธรรมเสมอไปที่จะเป็นกษัตริย์ของท่านแล้ว ก็จะเป็นการดีสำหรับท่านที่จะมีกษัตริย์.

๙ แต่จงนึกถึง ความชั่วช้าสามัญ" ของกษัตริย์โนอาห์และบุโรहितของเขา; และตัวข้าพเจ้าก็ติด กับ ดัก มา แล้ว, และทำหลายสิ่ง ซึ่งเป็นที่น่าชิงชังในสายพระเนตรของพระเจ้า, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ากลับใจอย่างชอกช้ำ;

๑๐ กระนั้นก็ตาม, หลังจากมีความยากลำบาก"มามาก, พระเจ้าทรงไต่ยินเสียงร้องของข้าพเจ้า, และทรงตอบการสวดอ้อนวอนของข้าพเจ้า, และทรงทำให้ข้าพเจ้าเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์ในการนำพวกท่านมากมาย" มาสู่ความรู้ถึงความจริงของพระองค์.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, ในการนี้ข้าพเจ้าไม่โอ้อวด, เพราะข้าพเจ้าไม่มีค่าควรที่จะโอ้อวดตน.

๑๒ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, ท่านถูกกษัตริย์โนอาห์กดขี่, และอยู่ในความเป็นทาสของเขาและบุโรहितของเขา, และถูกพวกนี้"นำไปในความชั่วช้าสามัญ; ฉะนั้นท่านจึงถูกมัดไว้ด้วยสายรัด"แห่งความชั่วช้าสามัญ.

๑๓ และบัดนี้ เมื่อท่านได้รับการ

ปลดปล่อยจากพันธนาการเหล่านี้โดยเดชานุภาพแห่งพระเจ้าเป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้ออกจากเงื้อมมือของกษัตริย์โนอาห์และผู้คนของเขา, และจากพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญด้วย, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านยืนหยัด"อยู่ในเสรีภาพ"นี้ซึ่งโดยการนี้พระองค์ทรงทำให้ท่านเป็นอิสระ, และไม่ให้ท่านไว้ใจคนใด เป็นกษัตริย์ปกครองท่าน.

๑๔ และไม่ให้ไว้ใจคนใดเป็นผู้สอน"ของท่านหรือเป็นผู้ปฏิบัติศาสนกิจของท่านด้วย, เว้นแต่เขาจะเป็นคนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เดินในทางของพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์.

๑๕ ดังนั้นแอลมาได้สอนผู้คนของท่าน, ว่ามนุษย์ทุกคนควรรัก"เพื่อนบ้านของตนเหมือนตนเอง, ไม่ควรมีการขัดแย้ง"ในบรรดาพวกเขา.

๑๖ และบัดนี้, แอลมาเป็นมหาบุโรहित"ของ พวกเขา, โดยที่ ท่าน เป็นผู้ก่อตั้งศาสนจักรของพวกเขา.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีผู้ใดได้รับอำนาจ"ให้สั่งสอนหรือให้สอน เว้นแต่จะเป็นโดยท่านจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. ฉะนั้นท่านจึงอุทิศถวายบุโรहितทั้งหมดของพวกเขาและผู้สอนทั้งหมดของพวกเขา; และไม่มีผู้ใดได้รับการอุทิศถวายเว้นแต่พวกเขาเป็นคนที่เที่ยงธรรม.

๑๘ ฉะนั้นพวกเขาดูเป็นผู้คนของตน,

๘ก สภษ. ๑๖:๑๒;
โมไซยาห์ ๑๑:๑-๑๕.
ข โมไซยาห์ ๑๗:๑-๔.
๑๐ก คพ. ๕๘:๔.
ข โมไซยาห์ ๑๘:๓๕.

๑๒ก ๒ นี. ๒๘:๑๓-๒๒.
๑๓ก กพ. ๕:๑.
ข คมพ. เสรีภาพ.
ค โมไซยาห์ ๒๓:๑๓.
๑๔ก โมไซยาห์ ๑๘:๑๘-๒๒.

๑๕ก คมพ. รัก (ความ).
ข ๓ นี. ๑๑:๒๘-๒๙.
๑๖ก โมไซยาห์ ๒๖:๗.
๑๗ก คมพ. สิทธิอำนาจ;
ฐานบุโรहित.

และบำรุงเลี้ยง "คนเหล่านั้นด้วยสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสุขชอบธรรม.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองอย่างยิ่งในแผ่นดิน; และพวกเขาเรียกแผ่นดินนั้นว่าฮีลัม.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาได้ขยายเผ่าพันธุ์และรุ่งเรืองอย่างยิ่งในแผ่นดินแห่งฮีลัม; และพวกเขาสร้างเมือง, ซึ่งพวกเขาเรียกว่าเมืองแห่งฮีลัม.

๒๑ กระนั้น ก็ตาม พระเจ้า ทรงเห็นสมควรที่จะ ตีสอน "ผู้คนของ พระองค์; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงทดลองความอดทน ของพวกเขาและศรัทธาของพวกเขา.

๒๒ กระนั้นก็ตาม—ผู้ใดก็ตามที่มอบความไว้วางใจ ในพระองค์ผู้เดียวกันนั้น พระองค์จะ ทรง ยก ขึ้น "ในวัน สุดท้าย. แท้จริง แล้ว, และเป็นไป ดัง นั้น กับ คน พวกนี้.

๒๓ เพราะ ดูเถิด, ข้าพเจ้า จะ แสดง ต่อท่านว่าพวกเขาถูกนำไปสู่ความเป็นทาส, และไม่มีผู้ใดปลดปล่อยพวกเขาได้ นอกจากพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัมและอิสอัคและของยาโคบ.

๒๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ พระองค์ ทรง ปลด ปล่อย พวกเขา, และ พระองค์ ทรง แสดง เดชานุภาพ อัน ยิ่งใหญ่ของพระองค์ต่อพวกเขา, และความชื่นชมยินดีของพวกเขาใหญ่หลวง.

๒๕ เพราะดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิด

ขึ้นคือขณะที่พวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งฮีลัม, แท้จริงแล้ว, ในเมืองแห่งฮีลัม, ขณะที่กำลังทำอะไรไลนาอยู่รอบ ๆ บริเวณนั้น, ดูเถิด กองทัพ ชาวเลมัน อยู่ภายในเขตชายแดนของแผ่นดินแล้ว.

๒๖ บัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่น้องของแอลมาหลบหนีไปจากทุ่งของตน, และรวมกัน อยู่ใน เมือง แห่ง ฮีลัม; และพวกเขาตกใจกลัวมากเพราะการปรากฏตัวของชาวเลมัน.

๒๗ แต่แอลมาออกไปยื่นรวมกลุ่มกับพวกเขา, และเตือนสติมิให้พวกเขาตกใจกลัว, แต่ให้ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและพระองค์จะทรงปลดปล่อยพวกเขา.

๒๘ ฉะนั้น พวกเขา จึง ช่ม ความ กลัว, และเริ่มร้องทูลพระเจ้าให้พระองค์ทรงทำให้ใจของชาวเลมันอ่อนลง, เพื่อพวกนั้นจะละเว้นพวกเขา, และภรรยา, และลูก ๆ พวกเขา.

๒๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ พระเจ้าทรงทำให้ใจของชาวเลมันอ่อนลง. และแอลมากับพี่น้องของท่านออกไปมอบตัวให้อยู่ในเงื้อมมือของพวกนั้น; และชาวเลมันเข้าครอบครองแผ่นดินแห่งฮีลัม.

๓๐ บัดนี้กองทัพของชาวเลมัน, ซึ่งไล่ติดตามผู้คนของกษัตริย์ลิโมไซ, หลงอยู่ในแดนทुरुกันดารหลายวัน.

๓๑ และดูเถิด, พวกเขาพบปุโรหิตเหล่านั้นของกษัตริย์โนอาห์, ในที่แห่งหนึ่งซึ่ง

ปุโรหิตเหล่านั้นเรียกว่าอมีลอน; และพวกนั้นเริ่มครอบครองแผ่นดินแห่งอมีลอนและเริ่มทำไร่ไถนา.

๓๒ บัดนี้ชื่อของผู้นำปุโรหิตเหล่านั้นคืออมีลอน.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออมีลอนวิงวอนชาวเลมัน; และเขาส่งภรรยาของพวกเขา, ผู้เป็นธิดา^๑ของชาวเลมัน, ออกไปวิงวอนพี่น้องของตนด้วย, เพื่อคนเหล่านั้นจะไม่ทำลายสามีมะของพวกนาง.

๓๔ และชาวเลมันเกิดความสงสาร^๑อมีลอนกับพี่น้องของเขา, และไม่ได้ทำลายพวกเขา, เพราะภรรยาของพวกเขา.

๓๕ และอมีลอนกับพี่น้องของเขาเข้าสมทบกับชาวเลมัน, และคนเหล่านั้นกำลังเดินทางอยู่ในแดนทุรกันดารเพื่อค้นหาแผ่นดินแห่งนีไฟเมื่อพวกเขาพบแผ่นดินแห่งฮีลัม, ซึ่งแอลมากับพี่น้องของท่านครอบครองอยู่.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันสัญญา กับ แอลมา และพี่น้องของท่าน, ว่าหากพวกท่านชี้ทางซึ่งนำไปสู่แผ่นดินแห่งนีไฟให้พวกเขาแล้ว พวกเขาจะไว้ชีวิตพวกท่านและให้เสรีภาพพวกท่าน.

๓๗ แต่หลังจากแอลมาได้ชี้ทางซึ่งนำไปสู่แผ่นดินแห่งนีไฟแก่พวกเขาแล้ว ชาวเลมันไม่ยอมรับกษัตริย์ของตน; แต่พวกเขาจัดยาม^๓ไว้ทั่วแผ่นดินแห่งฮีลัม, เพื่อเฝ้าแอลมากับพี่น้องของท่าน.

๓๘ และพวกเขาที่เหลืออยู่ไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ; และพวกเขาส่วนหนึ่งกลับ

มาแผ่นดินแห่งฮีลัม, และนำภรรยาและลูก ๆ ของยามซึ่งถูกทิ้งอยู่ในแผ่นดินนั้นมากับตนด้วย.

๓๙ และกษัตริย์ของชาวเลมันอนุญาตให้อมีลอนเป็นกษัตริย์และปกครองดูแลผู้คนของเขา, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งฮีลัม; กระนั้นก็ตามเขายังไม่มีอำนาจที่จะกระทำการใดที่ขัดกับเจตนารมณ์ของกษัตริย์แห่งชาวเลมัน.

บทที่ ๒๔

อมีลอน ช่มเหง แอลมา และผู้คนของท่าน— พวกเขาจะถูกประหารถ้าพวกเขาสวด อ้อนวอน— พระเจ้าทรงทำให้ภาระของพวกเขาดูประหนึ่งว่าเบาลง— พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากความเป็นทาส, และพวกเขากลับสู่เซราเอ็มลา. ประมาณ ๑๔๕-๑๒๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออมีลอนจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตาของกษัตริย์ชาวเลมัน; ฉะนั้น, กษัตริย์ชาวเลมันจึงอนุญาตให้กำหนด เขา และ พี่น้อง ของ เขา เป็นผู้สอนดูแลผู้คนของเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ดูแลผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งฮีลอน, และในแผ่นดินแห่งไซลัม, และในแผ่นดินแห่งอมีลอน.

๒ เพราะชาวเลมันเข้าครอบครองผืนแผ่นดินทั้งหมดนี้; ฉะนั้น, กษัตริย์ของชาวเลมันจึงกำหนดกษัตริย์ไว้ปกครองผืนแผ่นดินทั้งหมดนี้.

๓ และบัดนี้ชื่อกษัตริย์ของชาวเลมมันคือ เลมมัน, โดยเรียกตามชื่อบิดาของเขา; และ ฉะนั้นจึงเรียกเขาว่ากษัตริย์เลมมัน. และ เขาเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คนมากมาย.

๔ และเขากำหนดผู้สอนขึ้นจากบรรดา พี่น้องของอิมวอลอนในทุแผ่นดินที่ผู้คน ของเขาครอบครอง; และตั้งนั้นจึงเริ่มมี การสอนภาษาของนีไฟในบรรดาผู้คน ทั้งหมดของชาวเลมมัน.

๕ และพวกเขาเป็นผู้คนที่มิได้ตรึงจิตต่อกัน; กระนั้นก็ตามพวกเขาหารู้จักพระเจ้าผู้ เป็นเจ้าไม่; ทั้งพี่น้องของอิมวอลอนก็มิได้ สอนพวกเขาแต่อย่างใดเกี่ยวกับพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของตน, มิได้สอนทั้งกฎ ของโมเสส; หรือมิได้สอนคำของออบินา- ไดแก่พวกเขา;

๖ แต่พวกเขาสอนคนเหล่านั้นว่าพวกเขาควรรักษาบ้านที่กของตน, และว่าพวกเขาจะได้เขียนถึงกันและกัน.

๗ และตั้งนั้นชาวเลมมันเริ่มมีความมั่งคั่งมากขึ้น, และเริ่มค้าขายกันและรุ่งเรืองยิ่งขึ้น, และเริ่มเป็นคนเจ้าเล่ห์และฉลาด, ตาม ปัญญาของโลก, แท้จริงแล้ว, เป็น ผู้คนที่เจ้าเล่ห์มาก, เบิกบานในความชั่วร้าย และการปล้นสะดมนานปีการ, เว้น แต่ไม่ทำในบรรดาพี่น้องของพวกเขา.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ อิมวอลอนเริ่มใช้อำนาจ กับแอลมาและพี่น้องของท่าน, และเริ่มข่มเหงท่าน, และให้ลูก ๆ ของตนข่มเหงลูก ๆ ของพวกเขา.

๙ เพราะอิมวอลอนรู้จักแอลมา, ว่าท่าน

เคยเป็นคนหนึ่ง" อยู่ในพวกปุโรหิตของ กษัตริย์, และ ท่านนั่นเองที่เชื่อ คำของ ออบินาไดและถูกไล่ไปซึ่งหน้ากษัตริย์, และ ฉะนั้นเขาจึงโมโหท่าน; เพราะเขาขึ้นกับ กษัตริย์เลมมัน, กระนั้นเขายังใช้อำนาจกับ คนเหล่านั้น, และให้งานหนัก แก่พวกเขา, และวางนายงานคุมพวกเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความทุกข์ของพวกนี้ใหญ่หลวงนักจนพวกเขา เริ่มร้องทูลพระเจ้าผู้เป็นเจ้าย่างสุดกำลัง.

๑๑ และอิมวอลอนสั่งให้พวกนี้หยุดการ ร้องทูล; และเขาวางยามไว้คอยเฝ้าดูพวกนี้, หากพบว่าผู้ใดก็ตามเรียกหาพระเจ้าผู้เป็น เจ้าจะต้องถูกประหาร.

๑๒ และแอลมากับผู้คนของท่านมิได้ เปล่งเสียงของตนถึงพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็น เจ้าของตน, แต่ทุมเท"ใจของตน แต่ พระองค์; และพระองค์ทรงรู้ความนึกคิด ในใจพวกเขา.

๑๓ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงคนเหล่านั้นในความทุกข์ของพวกเขา, มีความว่า: จงเงย หน้าและจงสบายใจเถิด, เพราะเรารู้ถึง พันธสัญญาที่เจ้าทำไว้กับเรา; และเราจะ ให้พันธสัญญาแก่ผู้คนของเราและปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส.

๑๔ และเราจะให้สัมภาระซึ่งวางอยู่บน บ่าเจ้าเบาลงด้วย, แม้จนเจ้าหารู้สึกไม่ ว่ามันอยู่บนหลังเจ้า, แม้ขณะที่เจ้าอยู่ใน ความเป็นทาส; และการนี้เราจะทำเพื่อเจ้า จะยืนเป็นพยาน"ให้เราต่อจากนี้ไป, เพื่อ

๒๔ ๘ก คพ. ๑๒๑:๓๙.
๙ก โมไซยาห์ ๑๗:๑-๔;
๒๓:๙.

ข โมไซยาห์ ๒๑:๓-๖.
๑๒ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).

๑๔ก คมพ. พยาน.

เจ้าจะรู้อย่างแน่นอนว่าเรา, พระเจ้าพระเจ้า ผู้เป็นเจ้า, มาเยือนผู้คนของเราในความทุกข์ของพวกเขา.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงทำให้สัมภาระซึ่งวางอยู่บนแอลมาและพี่น้องของท่านเขาลง; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงเพิ่มพลังกำลัง^๑ให้พวกเขาเพื่อพวกเขาจะทนแบกสัมภาระ^๒ได้โดยง่าย, และพวกเขายอมรับอย่างชื่นบาน และด้วยความอดทน^๓ต่อพระประสงค์ทั้งหมดของพระเจ้า.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ศรัทธาของ พวกเขา และความอดทนของพวกเขามั่นคงยิ่งนักจนสูญเสียของพระเจ้ามาถึงพวกเขาอีก, มีความว่า: จงสบายใจเถิด, เพราะในวันพรุ่งเราจะปลดปล่อยเจ้าออกจากความเป็นทาส.

๑๗ และพระองค์ตรัสกับแอลมา: เจ้าจงนำหน้าคนพวกนี้, และเราจะไปกับเจ้า และปลดปล่อย คนพวก นี้ ออกจากความเป็นทาส^๔.

๑๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนกลางคืนแอลมาและผู้คนของท่านตื่นนอน ฟุ้งสัวตัวของพวกเขามารวมกัน, และขวัญพิชของ พวกเขา ด้วย; แท้จริงแล้ว, แม้ตลอดเวลากลางคืนพวกเขารวมฟุ้งสัวตัวของตนไว้.

๑๙ และในตอนเช้าพระเจ้าทรงทำให้ชาวเลมันหลับสนิท^๕, แท้จริงแล้ว, และนางงานของ พวกเขา ทั้งหมดอยู่ในการหลับใหล.

๒๐ และแอลมากับผู้คนของท่านออกไปในแดนทุรกันดาร; และเมื่อเดินทางไประยะหนึ่งแล้วพวกเขาจึงตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งหนึ่ง, และเรียกหุบเขานั้นว่าแอลมา, เพราะท่านนำทางพวกเขาไปในแดนทุรกันดาร.

๒๑ แท้จริงแล้ว, และในหุบเขาแอลมานั้น พวกเขา ทุ่มเทใจสำนึก^๖ในพระมหากษัตริย์คุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ทรงเมตตาพวกเขา, และทรงทำให้สัมภาระของพวกเขาลง, และทรงปลดปล่อย พวกเขา ออกจาก ความเป็นทาส; เพราะพวกเขาอยู่ในความเป็นทาสมา, และไม่มีใครปลดปล่อยพวกเขาได้ นอกจากพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๒ และพวกเขาโน้มขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, ผู้ชายทั้งหมดของ พวกเขา และหญิงทั้งหมดของ พวกเขา และลูก ๆ ที่เกิดได้ทั้งหมดของพวกเขา เปล่งเสียงสรรเสริญ พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๓ และบัดนี้พระเจ้าตรัสกับแอลมา: เจ้าจงรีบพาตัวเจ้า และคนพวกนี้ ออกจากแผ่นดินนี้, เพราะชาวเลมันตื่นแล้ว และติดตามเจ้าอยู่; ฉะนั้น เจ้า จง ออก จากแผ่นดินนี้, และเราจะยังชาวเลมันไว้ในหุบเขานี้เพื่อพวกเขาจะไม่ตามคนพวกนี้อีกต่อไป.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา

๑๔ข คมพ. ยากลำบาก (ความ).
๑๕ก มธ. ๑๑:๒๘-๓๐.
ข แอลมา ๓๑:๓๘; ๓๓:๒๓.
ค คพ. ๕๔:๑๐.

คมพ. อดทน (ความ).
๑๗ก คมพ. เชลย (การเป็น).
๑๙ก ๑ ซมอ. ๒๖:๑๒.
๒๑ก คมพ. ขอบพระทัย,

ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความ ขอบคุณ.

เขาออกไปจากหุบเขา, และออกเดินทาง
ไปในแดนทुरกันดาร.

๒๕ และหลังจากพวกเขาได้อยู่ในแดน
ทुरกันดารสิบสองวันพวกเขามาถึงแผ่นดิน
แห่งเซราเอิมลา; และกษัตริย์โมไซ-
ยาห์ยังได้ต้อนรับพวกเขาด้วยปีติ.

บทที่ ๒๕

ผู้สืบตระกูลของมิวเล็คที่เซราเอิมลา
กลายเป็นชาวนีไฟ—พวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับ
ผู้คนของแอลมาและชินีฟฟ์—แอลมา
ให้บทพิศมิลิไฮและผู้คนทั้งหมดของ
ท่าน—โมไซยาห์ให้อ่านจกแอลมาจัดตั้ง
ศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. ประมาณ
๑๒๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้กษัตริย์โมไซยาห์ให้คนทั้งหมด
มารวมกัน.

๒ บัดนี้ลูกหลานของนีไฟ, หรือผู้สืบ
ตระกูลของนีไฟ, มีไม่มากเท่ากับผู้คน
ของเซราเอิมลา, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของ
มิวเล็ค, และพวกที่มาในแดนทुरกันดาร
กับเขา.

๓ และผู้คนของนีไฟกับผู้คนของเซรา-
เอิมลามีไม่มากเท่ากับชาวเลมัน; แท้จริง
แล้ว, พวกเขามีจำนวนไม่ถึงครึ่ง.

๔ และบัดนี้ ผู้คนทั้งหมดของ นีไฟ
มา ชุมนุม กัน, และ ผู้คน ทั้งหมด ของ
เซราเอิมลาด้วย, และพวกเขามารวมกัน
เป็นสองกลุ่ม.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโม-

ไซยาห์อ่าน, และให้อ่าน, บันทึกของชื-
นิฟฟ์ให้ผู้คนของท่านฟัง; แท้จริงแล้ว,
ท่านอ่านบันทึกผู้คนของชินีฟฟ์, นับแต่
เวลาที่พวกเขาออกจากแผ่นดินแห่งเซรา-
เอิมลาไปจนกลับมาอีก.

๖ และท่านอ่าน เรื่องราวของ แอลมา
และพี่น้องของท่านด้วย, และความทุกข์
ทั้งหมดของพวกเขา, นับจากเวลาที่พวก
เขาออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลาไป
จนถึงเวลาที่กลับมาอีก.

๗ และบัดนี้, เมื่อโมไซยาห์อ่านบันทึก
จบแล้ว, ผู้คนของท่านซึ่งคงอยู่ในแผ่น
ดินถูกจู่โจมด้วยความพิศวง และความ
ประหลาดใจ.

๘ เพราะพวกเขาหาว่าไม่ควรรคิด
อย่างไร; เพราะเมื่อพวกเขาเห็นคนที่ได้
รับการปลดปล่อยออกจากความเป็นทาส
พวกเขาก็เปี่ยมด้วยความปรารถนียง.

๙ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงพี่น้อง
ของตนซึ่งถูกชาวเลมันสังหารพวกเขาก็
เต็มตื่นด้วยโศกเศร้า, และแม้หลังน้ำตา
แห่งโศกเศร้ามากมาย.

๑๐ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงพระคุณ
ความดีที่พวกเขาได้รับโดยตรงจากพระเจ้า
ผู้เป็นเจ้า, และเดชานุภาพของ พระองค์
ในการปลดปล่อยแอลมาและพี่น้องของ
ท่านออกจากเงื้อมมือของชาวเลมันและ
จากความเป็นทาสแล้ว, พวกเขาก็แช่-
ช้องสรรเสริญและน้อมขอบพระทัยพระเจ้า
ผู้เป็นเจ้า.

๑๑ และอนึ่ง, เมื่อพวกเขาคิดถึงชาวเล-
มัน, ซึ่งเป็นพี่น้องของตน, คิดถึงสภาพ

อันเต็มไปด้วยบาปและความเสื่อมโทรมของคนที่เหล่านี้, พวกเขา ก็เต็มตื่นด้วยความเจ็บปวด” รวดเร็วด้วยนี่ถึงความสำเร็จทางจิตวิญญาณ” ของพวกเขา.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ บรรดา ผู้ที่ เป็น ลูก หลาน ของ อมิว ลอน และ พี่ น้อง ของ เขา, ซึ่ง ได้นำ วิชา ของ ชาว เลมัน มา เป็น ภาระ, ไม่ พื่อใจ ใน ความ ประพฤติ ของ เหล่า บิดา ตน, และ พวกเขา จะ ไม่ ยอม ให้ เรียก ตาม ชื่อ บิดา อีก ต่อ ไป, ฉะนั้น พวกเขา จึง รับ เอา ชื่อ ของ นีไฟ มา ไว้ แก่ ตน, เพื่อ จะ ได้ เรียก พวกเขา ว่า เป็น ลูก หลาน ของ นีไฟ และ นับ อยู่ ใน บรรดา คน ที่ เรียก ว่า ชาว นีไฟ.

๑๓ และ บัดนี้ ผู้คน ทั้งหมด ของ เซราเอิม-ลานับ อยู่ กับ ชาว นีไฟ, และ นี้ เป็น เพราะ มิ ได้ มอบ อาณาจักร แก่ ผู้ ไต นอก จาก คน ที่ สืบ ตระกูล ของ นีไฟ.

๑๔ และ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ เมื่อ โมไซยาห์ พุด และ อ่าน ให้ คน ทั้ง หลาย ฟัง จบ แล้ว, ท่าน ปรรณนา จะ ให้ แอลมา พุด กับ ผู้คน ด้วย.

๑๕ และ แอลมา พุด กับ พวกเขา, เมื่อ พวกเขา มา ชุม นุ่ม กัน เป็น กลุ่ม ใหญ่, และ ท่าน ไป จาก กลุ่ม หนึ่ง ถึง อีก กลุ่ม หนึ่ง, โดย สั่ง สอน ผู้คน ถึง การ กลับใจ และ ศรัทธา ใน พระเจ้า.

๑๖ และ ท่าน เตือน ผู้คน ของ ลิมไฮ และ พี่น้อง ของ ท่าน, คน ทั้งหมด ที่ ได้รับการ ปลด ปลอ ย จาก ความเป็น ทาส, ให้ พวกเขา จด จำ ว่า พระเจ้า นั้น เอง ที่ ทรง ปลด ปลอ ย พวกเขา.

๑๗ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ หลั ง จาก ที่ แอลมา สอน ผู้คน แล้ว หลาย เรื่อง, และ พุด กับ พวกเขา จบ แล้ว, คือ กษัตริย์ ลิมไฮ ปรรณนา จะ ได้ รับ บัพติศมา; และ ผู้คน ทั้งหมด ของ ท่าน ก็ ปรรณนา จะ ได้ รับ บัพติศมา ด้วย.

๑๘ ฉะนั้น, แอลมา จึง ลง ไป ใน น้ำ และ ให้ บัพติศมา” พวกเขา; แท้จริง แล้ว, ท่าน ให้ บัพติศมา พวกเขา ตาม แบบ แผน ที่ ท่าน ทำ ให้ พี่น้อง ของ ท่าน ใน ผืน น้ำ แห่ง มอ-มอน”; แท้จริง แล้ว, และ มาก เท่า ที่ ท่าน ให้ บัพติศมา ได้ เป็น สมาชิก ศาสนจักร ของ พระผู้เป็น เจ้า; และ นี้ เพราะ ความ เชื่อ ของ พวกเขา ที่มี ต่อ ถ้อยคำ ของ แอลมา.

๑๙ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ กษัตริย์ โมไซยาห์ อนุญาต ให้ แอลมา ก่อ ตั้ง ศาสนจักร ทั้ง ทั้ง ผืน ดิน แห่ง เซราเอิม-ลา; และ ให้ อำนาจ” ท่าน ใน การ แต่ง ตั้ง ปุโรหิต และ ผู้สอน ดูแล ศาสนจักร ทุก แห่ง.

๒๐ บัดนี้ การ นี้ ทำ ไป เพราะ มี คน มาก ภาย จน ผู้สอน คน เดียว ปกครอง พวกเขา ทั้งหมด ไม่ ได้; เขา ทั้ง หลาย ทั้ง ปวง จะ ฟัง พระวจนะ ของ พระผู้เป็น เจ้า ใน ที่ ชุม นุ่ม แห่ง เดียว ก็ ไม่ ได้ เช่น กัน;

๒๑ ฉะนั้น พวกเขา จึง มา ชุม นุ่ม กัน เป็น กลุ่ม ๆ, เรียก ว่า ศาสนจักร; ศาสนจักร ทุก แห่ง มี ปุโรหิต ของ ตน และ ผู้สอน ของ ตน, และ ปุโรหิต ทุก คน สั่ง สอน พระวจนะ ตาม ที่ ได้ รับ มอบ ให้ เขา จาก ปาก ของ แอลมา.

๒๒ และ ดัง นั้น, ทั้ง ที่มี ศาสนจักร หลาย แห่ง ทุก แห่ง ก็ คือ ศาสนจักร” เดียว กัน,

๑๑ก โมไซยาห์ ๒๕:๓-๔;
แอลมา ๑๓:๒๓.
ข คมพ. จิตวิญญาณ—

คำของจิตวิญญาณ.
๑๓ก ออมใน ๑:๑๙.
๑๘ก โมไซยาห์ ๒๑:๓๕.

ข โมไซยาห์ ๑๕:๘-๑๗.
๑๓ก คมพ. ฐานะปุโรหิต.
๒๒ก โมไซยาห์ ๑๕:๑๗.

แท้จริงแล้ว, แม้ศาสนจักรของ พระผู้เป็นเจ้า; เพราะไม่มีการสั่งสอนเรื่องใดในศาสนจักรทั้งหมดนั้นนอกจากการกลับใจและศรัทธาในพระผู้เป็นเจ้า.

๒๓ และบัดนี้มีศาสนจักรอยู่เจ็ดแห่งในแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะนมัสรับพระนาม^๑ของพระคริสต์, หรือพระผู้เป็นเจ้าแล้ว, คนเหล่านั้นได้เข้าร่วมกับศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า;

๒๔ และจึงเรียกคนเหล่านั้นว่าผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า^๒. และพระเจ้าทรงเทพระวิญญานของพระองค์ลงมาให้พวกเขา, และพวกเขาได้รับพร, และรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

บทที่ ๒๖

ผู้ไม่เชื่อ ชักนำ สมาชิกจำนวนมากของศาสนจักรไปสู่บาป—แอลมาได้รับสัญญาชีวิตนิรันดร์—ผู้ที่กลับใจและรับบัพติศมาได้รับการให้อภัย—สมาชิกของศาสนจักรที่ผิดบาปซึ่งกลับใจและสารภาพกับแอลมาและกับพระเจ้า จะได้รับการให้อภัย; มิฉะนั้น, จะไม่นับพวกเขาในบรรดาผู้คนของศาสนจักร. ประมาณ ๑๒๐-๑๐๐ ปี ก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอนุชนรุ่นหลังมากมายที่ได้เข้าใจคำของกษัตริย์

เป็นjaminไม่, โดยที่เป็นเด็กเล็ก ๆ ในเวลาที่ท่านพูดกับผู้คนของท่าน; และพวกเขาไม่เชื่อประเพณีบรรพบุรุษของตน.

๒ พวกเขาไม่เชื่อเรื่องที่มีกล่าวไว้เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ทั้งพวกเขาไม่เชื่อเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์.

๓ และบัดนี้เพราะพวกเขาไม่เชื่อ พวกเขาจึงเข้าใจ^๓พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้; และใจพวกเขาแข็งกระด้าง.

๔ และพวกเขาไม่ยอมรับบัพติศมา; ทั้งพวกเขาไม่ยอมเข้าร่วมกับศาสนจักร. และพวกเขาเป็นคนที่แยกตัวออกตามศรัทธาของพวกเขา, และคงเป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไป, แม้ในสภาพตื้นหา^๔และเต็มไปด้วยบาปของพวกเขา; เพราะพวกเขาไม่ยอมเรียกหาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๕ และบัดนี้ในสมัยการปกครองของโมไซยาห์พวกนี้มีไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า; แต่เพราะการแตกแยก^๕ในบรรดาพี่น้อง พวกนี้จึงมีจำนวนมากขึ้น.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหลอกลวงคนที่อยู่ในศาสนจักรเป็นอันมาก, ด้วยถ้อยคำป้อยของพวกเขา, และได้ทำให้คนเหล่านั้น กระทำบาปหลายอย่าง; ฉะนั้นจึงสมควรที่คนซึ่งอยู่ในศาสนจักร ซึ่ง กระทำบาป, จะถูกศาสนจักรตักเตือน^๖.

๒๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์— การรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับเรา.
๒๔ก คมพ. พันธสัญญา.

๒๖ ๓ก คมพ. เข้าใจ (ความ).
๔ก คมพ. มนุษย์ป้อยชน.
๕ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ); ขัดแย้ง

(การ, ความ).
๖ก แอลมา ๕:๔๗-๔๘; ๖:๓. คมพ. เตือน (การ).

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกนำมาอยู่ต่อหน้าปุโรหิต, และผู้สอนมอบพวกเขาให้แก่ปุโรหิต; และปุโรหิตนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้าแอลมา, ผู้เป็นมหาปุโรหิต^๗.

๘ บัดนี้ กษัตริย์ โมไซยาห์ มอบ สิทธิอำนาจดูแลศาสนจักรแก่แอลมา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับพวกเขาเลย; แต่มีพยานหลายคนกล่าวหาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ผู้คนยื่นเป็นพยานถึงความชั่วช้าสามารถอย่างมหันต์ของพวกเขา.

๑๐ บัดนี้ไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลยในศาสนจักร; ฉะนั้นแอลมาจึงเป็นทุกข์ในจิตใจท่าน, และท่านให้พาคคนเหล่านั้นมาอยู่ต่อหน้ากษัตริย์.

๑๑ และท่านกล่าวแก่กษัตริย์: ดูเถิด, หลายคนที่พักข้าพเจ้านำมาอยู่ต่อหน้าท่านนี้, ถูกพี่น้องของพวกเขากล่าวหา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาถูกจับได้ขณะที่กระทำความชั่วช้าสามารถต่าง ๆ นานา. และพวกเขาไม่กลับใจจาก ความชั่วช้าสามารถของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงนำพวกเขามาอยู่ต่อหน้าท่าน, เพื่อท่านจะได้พิพากษาตามโทษานุโทษของพวกเขา.

๑๒ แต่กษัตริย์โมไซยาห์ก็กล่าวแก่แอลมา: ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไม่พิพากษาพวกเขา; ฉะนั้นข้าพเจ้ามอบ^๗พวกเขาให้อยู่ในมือท่านเพื่อรับการพิพากษา.

๑๓ และบัดนี้จิตใจของแอลมาเป็นทุกข์

อีก; และท่านไปทูลถามพระเจ้าว่าท่านควรทำอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้, เพราะท่านกลัวว่าท่านจะทำผิดในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านได้ทูลเมตทั้งจิตวิญญาณของท่านแด่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแล้ว, สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, มีความว่า:

๑๕ เจ้าเป็นสุขแล้ว, แอลมา, และผู้ที่ได้รับบัพติศมาในผืนน้ำแห่งมอรมอน^๗ ก็เป็นสุข. เจ้าเป็นสุขเพราะศรัทธา^๗ ยิ่งของเจ้าที่มีในถ้อยคำแต่อย่างเดียวของอภินาได^๗ผู้รับใช้ของเรา.

๑๖ และคนเหล่านั้นเป็นสุขเพราะศรัทธา^๗ยิ่งของพวกเขาที่มีในถ้อยคำของเจ้าแต่อย่างเดียวซึ่งเจ้าพูดกับพวกเขา.

๑๗ และเจ้าเป็นสุขเพราะเจ้าสถาปนาศาสนจักร^๗ ขึ้นในบรรดาคนพวกนี้; และพวกเขาจะได้รับสถาปนา, และพวกเขาจะเป็นผู้คนของเรา.

๑๘ แท้จริงแล้ว, คนพวกนี้ที่เต็มใจรับนาม^๗ของเราย่อมเป็นสุข; เพราะพวกเขาจะได้รับเรียกโดยนามของเรา; และพวกเขาจะเป็นของเรา.

๑๙ และเพราะเจ้าถามเราเกี่ยวกับผู้ล่วงละเมิด, เจ้าจึงเป็นสุข.

๒๐ เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา; และเราทำพันธสัญญา กับ เจ้า ว่า เจ้า จะมีชีวิตนิรันดร์^๗; และเจ้าจะรับใช้เราและออกไปในนามของเรา, และจะรวมแกะของเราไว้.

๗ก โมไซยาห์ ๒๓:๔๒.
๑๒ก คพ. ๔๒:๗๘-๘๓.
๑๕ก โมไซยาห์ ๑๘:๓๐.
ข โมไซยาห์ ๑๗:๒;
คพ. ศรัทธา, ชื่อ

(ความ).
๑๗ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๙-๒๔.
๑๘ก โมไซยาห์ ๑:๑๑; ๕:๘.
คพ. พระเยซูคริสต์—
การรับพระนามของพระ

เยซูคริสต์ไว้กับเรา.
๒๐ก คพ. ผู้ที่ทรงเลือกไว้;
เลือก (การ), เลือก
(ได้รับ), เลือกไว้ (กริยา);
ชีวิตนิรันดร์.

๒๑ และคนที่จะฟังเสียงของเราจะเป็นแกะ^๑ของเรา; และคนคนนั้นเจ้าจะรับเข้ามาในศาสนจักร, และคนคนนั้นเราจะรับด้วย.

๒๒ เพราะดูเถิด, นี่^๑คือศาสนจักรของเรา; ผู้ใดก็ตามที่รับบัพติศมา^๑จะรับบัพติศมาสู่การกลับใจ. และผู้ใดก็ตามที่เจ้ารับจะเชื่อในนามของเรา; และผู้นั้นเราจะเต็มใจให้อภัย^๑.

๒๓ เพราะคือเราที่รับเอา^๑บาปของโลกไว้; เพราะคือเราที่สร้าง^๑พวกเขา; และคือเราที่ให้ที่อยู่แห่งหนึ่งทางมือขวาของเราแก่ผู้ที่เชื่อจนกว่าชีวิตจะหาไม่.

๒๔ เพราะดูเถิด, จะเรียกพวกเขาโดยนามของเรา; และหากพวกเขา^๑รู้จัก^๑เราพวกเขาจะออกมา, และจะมีที่อยู่อันเป็นที่นิรันดร์แห่งหนึ่งทางมือขวาของเรา.

๒๕ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเมื่อเสียงแตรตัวที่สอง^๑จะดังขึ้น เมื่อนั้นคนที่ไม่เคยรู้จัก^๑เราจะออกมา และจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา.

๒๖ และเมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราคือพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, ว่าเราคือพระเจ้าผู้ไถ่ของพวกเขา; แต่พวกเขาไม่ยอมรับการไถ่.

๒๗ และเมื่อนั้นเราจะบอกพวกเขา

ว่าเราไม่เคยรู้จัก^๑พวกเขา; และพวกเขาจะออกไป^๑สู่ไฟอันเป็นนิรันดร์^๑ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารและเหล่าเทพของเขา.

๒๘ ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าคนที่จะไม่ยอมฟัง^๑เสียงของเรา, คนคนนั้นเจ้าจะไม่รับเข้ามาในศาสนจักรของเรา, เพราะเราจะไม่รับเขาในวันสุดท้าย.

๒๙ ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า, ไปเถิด; และผู้ใดก็ตามที่ล่วงละเมิดต่อเรา, เจ้าจงตัดสิน^๑เขาตามแต่บาป^๑ที่เขากระทำ; และหากเขาสารภาพ^๑บาปของเขาต่อหน้าเจ้าและเรา, และกลับใจ^๑ด้วยน้ำใสใจจริงแห่งใจเขาแล้ว, เจ้าจงให้อภัย^๑เขา, และเราจะให้อภัยเขาด้วย.

๓๐ แท้จริงแล้ว, และจะ^๑ก็ครั้ง^๑ก็ตามที่ผู้คนของเรา^๑กลับใจ^๑เราจะให้อภัยพวกเขาสำหรับการล่วงละเมิดของพวกเขาที่มีต่อเรา.

๓๑ และเจ้าจงให้อภัย^๑การล่วงละเมิดของเจ้าให้กัน; เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, คนที่ไม่ให้อภัยการล่วงละเมิดของเพื่อนบ้าน^๑เมื่อคนนั้นกล่าวว่าเขากลับใจ, คนคนนั้นย่อมนำตัวมาภายใต้การกล่าวโทษแล้ว.

๓๒ บัดนี้เรากล่าวแก่เจ้า, ไปเถิด; และผู้ใดก็ตามที่จะไม่กลับใจจากบาปของ

๒๑ก คมพ. พระเมษบาลผู้ประเสริฐ.
๒๒ก ๒ นี. ๙:๒๓.
คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.
ข คมพ. ให้อภัย; ปลดบาป (การ).
๒๓ก คมพ. พระผู้ไถ่.
ข คมพ. สร้าง (การ).
๒๔ก ยอห์น ๑๗:๓.
๒๕ก คพ. ๘๘:๙๙, ๑๐๙.

ข คพ. ๗๖:๘๑-๘๖.
๒๗ก มธ. ๗:๒๑-๒๓.
ข ลูกา ๑๓:๒๗.
ค คพ. ๗๖:๔๓-๔๔.
๒๘ก ๒ นี. ๙:๓๑;
คพ. ๑:๑๔.
๒๙ก คมพ. ตัดสิน (การ), พิพากษา (การ).
ข คมพ. รับผิดชอบได้ (ที่), รู้จักผิดชอบ.
ค ๓ นี. ๑:๒๕.

คมพ. สารภาพ (การ).
ง คมพ. กลับใจ (การ).
จ คมพ. ให้อภัย.
๓๐ก โมริ. ๖:๘.
ข อสค. ๓๓:๑๑, ๑๕-๑๖;
กิจการ ๓:๑๙-๒๐;
โมไซยาห์ ๒๙:๑๙-๒๐.
๓๑ก ๓ นี. ๑๓:๑๔-๑๕;
คพ. ๖๔:๙-๑๐.

เขาผู้เดียวกันนั้นจะไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา; และการนี้จะต้องยึดถือนับแต่เวลานี้ไป.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อแอลมาได้ยื่นพระวจานะเหล่านี้ ท่านจึงเขียนพระวจานะเหล่านี้ เพื่อ ท่านจะได้มีไว้, และเพื่อท่านจะได้พิพากษาผู้คนของศาสนจักรตามพระบัญญัติของผู้เป็นเจ้าของ.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาออกไปพิพากษาคนที่ถูกจับได้ขณะกระทำ ความชั่วช้า สำนานย์, ตามพระวจานะของผู้เป็นเจ้าของ.

๓๕ และผู้ใดก็ตามที่กลับใจจากบาปของตนและได้สารภาพ' มั่น, ท่านได้นับพวกเขาไว้ในบรรดาผู้คนของศาสนจักร;

๓๖ และคนที่ไม่ยอมสารภาพบาปของตนและไม่กลับใจจากความชั่วช้า สำนานย์ ของตน, คนเหล่านั้นไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนของศาสนจักร, และชื่อของพวกเขาถูกลบออก'.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาดูแลกิจงานุกิจทั้งหมดของศาสนจักร; และพวกเขาเริ่มมี สันติอีก และรุ่งเรืองอย่างยิ่งในกิจงานุกิจของศาสนจักร, โดยดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบต่อพระพักตร์พระเจ้า, โดยได้รับ คนไว้จำนวนมาก, และให้บัพติศมาคนจำนวนมาก.

๓๘ และบัดนี้แอลมาก็กับผู้ร่วมงานของท่านซึ่งดูแลศาสนจักรได้ทำสิ่งทั้งหมดนี้,

โดยดำเนินชีวิตด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ, สอนพระวจานะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในทุกอย่าง, ทนรับความทุกข์ นานัปการ, โดยถูกข่มเหงจากคนทั้งปวงที่มีได้เป็นของศาสนจักรของพระเจ้า.

๓๙ และพวกเขา ตกเดือนที่ นื่องของตน; และพวกเขาได้รับการ ตกเดือน' ด้วย, ทุกคนโดยพระวจานะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ตามแต่บาปของเขา, หรือบาปที่เขากระทำไป, โดยรับบัญชาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของให้สวดอ้อนวอน' โดยไม่หยุดหย่อน, และน้อมขอบพระทัย' พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในทุกอย่าง.

บทที่ ๒๗

โมไซยาห์ ห้าม การ ข่มเหง และให้ผู้คนเสมอภาคกัน— แอลมา ผู้บุตร และ บุตร ทั้ง สี่ ของ โมไซยาห์ หมายถึง จะ ทำลาย ศาสนจักร— เทพมา ปรากฏ และ สั่ง พวกเขา ให้ หยุด การ กระ ทำ ชั่ว— แอลมา ถูก ทำให้ เป็น ไบ้— มนุษยชาติ ทั้ง ปวง ต้อง เกิด ใหม่ เพื่อ จะ ได้รับความ รอด— แอลมา และ พวก บุตร ของ โมไซยาห์ ประกาศ ว่า อันท้าย นิดี. ประมาณ ๑๐๐-๑๒ ปีก่อน คริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ การข่มเหงโดยบรรดาผู้ไม่เชื่อที่กระทำต่อศาสนจักรนั้นเพิ่มขึ้น มากมายจนศาสนจักรเริ่มพำปอน, และร้องเรียนผู้นำ

<p>๓๕ก คมพ. สารภาพ (การ). ๓๖ก อพย. ๓๒:๓๓; แอลมา ๑:๒๔. คมพ. หนังสือแห่งชีวิต;</p>	<p>ปีพพานียกรรม. ๓๗ก คมพ. เดือน (การ). ข ๒ นี้. ๓๒:๘-๙. ค คมพ. ขอบพระทัย,</p>	<p>ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความ ขอบคุณ.</p>
---	--	---

ของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้; และพวกเขาร้องเรียนแอลมา. และแอลมาบอกเรื่องนี้แก่กษัตริย์, โมไซยาห์ของพวกเขา. และโมไซยาห์ปรึกษากับปุโรหิตของท่าน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ โมไซยาห์ส่ง ถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดินโดยรอบ เพื่อ คนที่ไม่เชื่อจะไม่ข่มเหง^๑สมาชิก ศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๓ และมีคำสั่งเข้มงวดไปทั่วศาสนจักรทุกแห่งว่าจะไม่มีการข่มเหงกันในบรรดาพวกเขา, ว่าจะมี "ความเสมอภาค"^๒ในบรรดาคนทั้งปวง;

๔ ว่าพวกเขาจะไม่ทำให้ความจงหองหรือความเยอหยิ่งรบกวนความสงบสุข^๓ของพวกเขา; ว่าทุกคนจะนับถือ^๔เพื่อนบ้านเหมือนนับถือตนเอง, ทำงานหาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง.

๕ แท้จริงแล้ว, และปุโรหิตและผู้สอนของพวกเขาทุกคนจะทำงาน^๕หาเลี้ยงชีพด้วยมือตนเอง, ในทุกกรณีนอกจากในยามเจ็บป่วย, หรืออืดคัดขัดสน; และโดยการทำให้เหล่านี้, พระคุณ^๖อันท่วมทับแห่งพระเจ้าสถิตอยู่กับผู้คน.

๖ และเริ่มมีความสงบสุขอย่างมากในแผ่นดินอีก; และผู้คนเริ่มมีจำนวนมากยิ่ง, และเริ่มกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ, แท้จริง แล้ว, ทางเหนือ และทางใต้, ทางตะวันออกและทางตะวันตก,

โดยสร้างเมืองใหญ่ ๆ และหมู่บ้านขึ้นทั่วทุกเสี้ยวของแผ่นดิน.

๗ และพระเจ้าเสด็จเยือนพวกเขาและทรงทำให้พวกเขารุ่งเรือง, และพวกเขากลายเป็นผู้คนจำนวนมากและร่ำรวย.

๘ บัดนี้พวกบุตรของโมไซยาห์นับอยู่ในบรรดาผู้ไม่เชื่อ; และบุตร^๗คนหนึ่งชื่อของแอลมาก็^๘นับอยู่ในบรรดาพวกนั้นด้วย, ท่านมีชื่อว่า แอลมา, ตามบิดาท่าน; กระนั้นก็ตาม, ท่านยังกลายเป็นคนซุ่มมากและนับถือรูปเคารพ^๙. และท่านเป็นคนพูดเก่ง, และได้พูดบ้อยยอผู้คนมาก; ฉะนั้นท่านจึงนำผู้คนไปเป็นอันมากให้ทำตามวิธีการชั่วช้าสามานย์ของท่าน.

๙ และท่านกลายเป็นอุปสรรคใหญ่หลวงต่อความรุ่งเรืองของศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; โดยลัก^{๑๐}เอาใจของผู้คนไป; ทำให้เกิดการแตกแยกมากในบรรดาผู้คน; ให้โอกาสแก่ศัตรูของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่จะใช้อำนาจเหนือพวกเขา.

๑๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านกำลังเที่ยวไปทำลายศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, เพราะท่านเที่ยวไปกับบุตรของโมไซยาห์อย่างลับ ๆ เพื่อหาทางทำลายศาสนจักร, และเพื่อนำผู้คนของพระเจ้าให้หลงผิด, ทำตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, หรือแม้ของกษัตริย์—

๑๑ และตั้งที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว,

๒๗ ๒ก คมพ. ข่มเหง (การ).
๓ก โมไซยาห์ ๒๓:๗;
๒๙:๓๒.
๔ก คมพ. สงบ (ความ),
สงบสุข (ความ), สันติ,

สันติสุข.
ข คมพ. ถือ, นับถือ.
๕ก โมไซยาห์ ๑๘:๒๔, ๒๖.
ข คมพ. พระคุณ.
๘ก คมพ. แอลมา, บุตรของ

แอลมา.
ข คมพ. นับถือรูปเคารพ (การ).
๙ก ๒ ซมอ. ๑๕:๑-๖.

ขณะที่พวกเขากำลังเที่ยวไป กบฏ^๑ ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ดุเถิด, เทพ^๒ ของพระเจ้า มาปรากฏ^๓ แก่พวกเขา; และท่านลงมาประหนึ่งอยู่ในเมฆ; และท่านพูดประหนึ่งด้วยเสียงของฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกที่พวกเขาขึ้นอยู่สั่นสะเทือน;

๑๒ และ ความฉงนของ พวกเขาใหญ่หลวงนัก, จนพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, และหาเข้าใจถ้อยคำซึ่งท่านพูดกับพวกเขาไม่.

๑๓ กระนั้น ก็ตาม ท่าน ยัง ร้อง บอกอีก, มีความว่า: แอลมา, จงลุกขึ้นและออกมายืน, เพราะเหตุใดเจ้าจึงข่มเหงศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า? เพราะพระเจ้าตรัส: นี่ คือ ศาสนจักรของเรา, และเราจะสถาปนาไว้; และจะไม่มีสิ่งใดล้มมันได้, นอกจากการล่วงละเมิดของผู้คนของเรา.

๑๔ และอนึ่ง, เทพ กล่าว ว่า: ดุเถิด, พระเจ้าทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอน^๔ จากผู้คนของพระองค์, และคำสวดอ้อนวอนจากแอลมา, ผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย, ผู้เป็นบิดาเจ้า; เพราะท่าน สวด อ้อนวอนด้วยศรัทธามากเกี่ยวกับเจ้าเพื่อพระองค์ จะทรงนำเจ้ามาสู่ความรู้เรื่องความจริง; ฉะนั้น, เพื่อจุดประสงค์นี้ข้าพเจ้าจึงมาทำให้เจ้าเชื่อมั่นถึงเดชานุภาพและอำนาจของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เพื่อคำสวดอ้อนวอน^๕ จากผู้รับใช้ของพระองค์จะได้รับตอบตามศรัทธาของพวกเขา.

๑๕ และบัดนี้ ดุเถิด, เจ้า จะ สงสัย เดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าได้หรือ? เพราะดุเถิด, เสียงข้าพเจ้าไม่เขย่าแผ่นดินโลกหรือ? และเจ้าไม่เห็นข้าพเจ้าอยู่ต่อหน้าเจ้าได้ด้วยหรือ? และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามา.

๑๖ บัดนี้ ข้าพเจ้า กล่าว แก่เจ้า: จงไปเถิด, และจงระลึกถึงการเป็นเชลยของบรรพบุรุษเจ้าในแผ่นดินแห่งอีลัม, และในแผ่นดินแห่งนีไฟ; และนี่ก็ถึงสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อคนเหล่านั้น; เพราะพวกเขาอยู่ในความเบียดเบียน, และพระองค์ทรงปลดปล่อย^๖ พวกเขา. และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่เจ้า, แอลมา, จงไปตามทางของเจ้าเถิด, และอย่าพยายามทำลายศาสนจักรอีกต่อไป, เพื่อคำสวดอ้อนวอนของคนเหล่านั้นจะได้รับตอบ, และจงทำเช่นนี้แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกตัดออกก็ตาม.

๑๗ และบัดนี้ เหตุการณ์^๗ ได้บังเกิดขึ้น คือนี้เป็นถ้อยคำสุดท้ายที่เทพพูดกับแอลมา, และท่านก็จากไป.

๑๘ และบัดนี้ แอลมา และ คนที่อยู่กับท่านล้มลงกับพื้นดิน, เพราะความฉงนของ พวกเขาใหญ่หลวง; เพราะด้วยดวงตาของตนเองพวกเขาได้เห็นเทพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; และเสียงของท่านเหมือนดังฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน; และพวกเขา^๘ รู้ว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

๑๑ก คมพ. กบฏ (การ).
ข คมพ. ทูตสวรรค์, เทพ.
ค กิจการ ๓:๑-๓;
แอลมา ๘:๑๕.

๑๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์—
พระประมุขของ
ศาสนจักร.
๑๔ก แอลมา ๑๐:๒๒.

ข มอริ. ๓:๓๖-๓๗.
๑๖ก โมไซยาห์ ๒๓:๑-๔.

ที่ทำให้แผ่นดินโลกสั้น สะเทือนได้ และทำให้มัน สั่น ไหว ราวกับ ว่า จะ แยก ออก จากกัน.

๑๙ และบัดนี้ความจนของแอลมานั้นใหญ่หลวงนักจนท่านกลายเป็นใบ้, จนท่านอัปปากไม่ได้; แท้จริงแล้ว, และท่านอ่อนเพลีย, แม้จนขยับมือของท่านไม่ได้; ฉะนั้นคนที่อยู่กับท่านจึงพาท่านไป, และห้ามไปอย่างช่วยตนเองไม่ได้, แม้จนวางท่านลงต่อหน้าบิดาท่าน.

๒๐ และคนเหล่านั้นเล่าเรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับตนให้บิดาท่านฟัง; และบิดาท่านชื่นชมยินดี, เพราะท่านรู้ว่า นั่นคือเดชานูภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๑ และท่านให้ฝูงชนมารวมกันเพื่อจะเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำกับบุตรท่าน, และกับคนที่อยู่กับท่านด้วย.

๒๒ และท่านให้ปุโรหิตมาชุมนุมกัน; และคนเหล่านี้เริ่มอดอาหาร, และสวดอ้อนวอนขอพระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้าของ พวกเขาเพื่อพระองค์จะทรงเปิดปากของแอลมา, เพื่อท่านจะได้พูด, และแขนขาของท่านจะได้รับการกำลังของมันด้วย—เพื่อดวงตาของผู้คนจะได้เปิดเพื่อมองเห็น และรู้ถึง พระคุณ ความดี และรัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น หลังจาก พวกเขาได้อดอาหาร และสวดอ้อนวอนอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาสองวันกับสองคืน, แขนขาของแอลมาจึงมีเรียวแรง,

และท่านยืนขึ้นและเริ่มพูดกับคนเหล่านั้น, โดยขอให้พวกเขาสบายใจ:

๒๔ เพราะ, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้ากลับใจจากบาปของข้าพเจ้า, และได้รับการไถ่แล้วจากพระเจ้า; ดูเถิดข้าพเจ้าเกิดจากพระวิญญาน.

๒๕ และพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า: อย่าประหลาดใจเลยที่มนุษย์ทั้งปวง, แท้จริงแล้ว, ชายและหญิง, ประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา และผู้คนทั้ง ปวง, ต้องเกิดใหม่; แท้จริง แล้ว, เกิดจาก พระ ผู้ เป็น เจ้า, เปลี่ยน จาก สภาพ ทาง เนื้อ หนัง และสภาพที่ตอกของพวกเขา, มาสู่สภาพแห่งความชอบธรรม, โดยได้รับการไถ่จากพระผู้เป็นเจ้า, กลายเป็นบุตรและธิดาของพระองค์;

๒๖ และดังนั้นพวกเขาจึงกลายเป็นคนใหม่; และหากพวกเขาไม่ทำดังนี้, พวกเขาก็ไม่มีทางสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าเป็นมรดก.

๒๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากไม่เป็นเช่นนั้นแล้ว, พวกเขาจะต้องถูกขับออก; และเรื่องนี้ข้าพเจ้ารู้, เพราะข้าพเจ้าเกือบถูกขับออก.

๒๘ กระนั้นก็ตาม, หลังจากฟันฝ่าความยากลำบากมากมาย, โดยกลับใจจนแทบถึงแก่ความตาย, ในพระเมตตาพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะตั้งข้าพเจ้าออกจากการเผาไหม้อันเป็นนิรันดร์, และข้าพเจ้าจึงเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า.

๒๔ก ๒ นี. ๒:๖-๗.
คพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ).
๒๕ก รม. ๖:๓-๑๑;
โมไซยาห์ ๕:๗;

แอลมา ๕:๑๔;
โมเสส ๖:๕๙.
คพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระผู้เป็นเจ้า.
ข โมไซยาห์ ๓:๑๙ ๑๖:๓.

ค คพ. ทางเนื้อหนัง, ผักไฟทางโลก.
๒๖ก ยอห์น ๓:๕.
๒๘ก ๒ นี. ๙:๑๖.

๒๙ จิต วิญญาณ ข้าพเจ้าได้รับ การไถ่ จากดีแห่งความขมขื่นและพันธนาการ แห่งความชั่วช้าสาบานย์. ข้าพเจ้าอยู่ใน เหวลึกอันมืดที่สุด; แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็น ความสว่าง อัจฉริยะ ของ พระผู้เป็นเจ้า. จิต วิญญาณ ข้าพเจ้า ถูก ทรมาณ อยู่ ด้วย ความ ทรมาณ นีรันดร์; แต่ พระเจ้า ทรง ดึงข้าพเจ้ามา, และจิตวิญญาณข้าพเจ้า ไม่เจ็บปวดอีกต่อไป.

๓๐ ข้าพเจ้า ปฏิเสธ พระผู้ไถ่ของ ข้าพเจ้า, และปฏิเสธ สิ่งที่ บรรพบุรุษ เราพูดไว้; แต่บัดนี้เพื่อพวกเขาจะเห็น ล่วงหน้าว่าพระองค์จะเสด็จมา, และว่า พระองค์ทรงจำสรรพสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ ทรงสร้าง, พระองค์จะทรงแสดงองค์ให้ ประจักษ์แก่คนทั้งปวง.

๓๑ แท้จริงแล้ว, ทุกเขา^๑ จะย่อลง, และ ทุกล้นจะสارภาพต่อพระพักตร์พระองค์. แท้จริงแล้ว, แม้ในวันสุดท้าย, เมื่อคนทั้ง ปวงจะยื่นรับการพิพากษา^๒ จากพระองค์, เมื่อนั้นพวกเขาจะสارภาพว่าพระองค์ ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า; เมื่อนั้นพวกเขา ซึ่งอยู่ในโลกโดยปราศจาก^๓ พระผู้เป็น เจ้า, จะสาร์ภาพ, ว่าการพิพากษาโทษอัน เป็นนิจเที่ยงธรรมสำหรับพวกเขา; และ พวกเขาจะครั่นคร้าม, และตัวสั่น, และ ระย้อต่อพระเนตรอันพิณิจพิจารณา^๔ ของ พระองค์ที่ทรงชำเลื่องมอ.

๓๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือจากเวลานี้ไปแอลมาเริ่มสอนผู้คน,

และคนที่อยู่กับแอลมาในเวลา^๕ที่เทพมา ปราบกฏต่อพวกเขา, เดินทางไปตลอดทั่ว แผ่นดิน, โดยประกาศแก่คนทั้งปวงถึง สิ่งที่พวกเขาฟังและเห็นมา, และสั่งสอน พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าในความยาก ลำบากเหลือแสน, ถูกข่มเหงอย่างหนัก จากผู้ที่ไม่เชื่อ, ถูกคนเป็นอันมากใน พวกนั้นทุบตี.

๓๓ แต่แม้ทั้งหมดนี้, พวกเขาได้สร้าง ขวัญกำลังใจแก่ศาสนจักรมาก, โดยการ ยืนยันศรัทธาของพวกเขາ, และกระตุ้น คนทั้งหลายด้วยความอดกลั้นและความ เหนื่อยยากยิ่งนักให้รักษาพระบัญญัติของ พระผู้เป็นเจ้า.

๓๔ และสี่คนในพวกท่าน เป็นบุตร^๖ ของโมไซยาห์; และชื่อของพวกท่านคือ แอมัน, และแอรัน, และออมเนออร์, และ อิมโน; เหล่านี้เป็นชื่อของบุตรโมไซยาห์.

๓๕ และพวกท่านเดินทางไปตลอดแผ่น ดินแห่งเซราเฮิมลา, และในบรรดาผู้คน ทั้งปวงซึ่งอยู่ใต้ปกครองของกษัตริย์โม-ไซยาห์, ขวนขวายอย่างจริงจังที่จะแก้ ความเสียหายทั้งหมดที่พวกท่านได้ทำไว้ กับศาสนจักร, สาร์ภาพบาปทั้งหมดของ ท่าน, และประกาศเรื่องทั้งหมดที่ท่าน เห็นมา, และอธิบายคำพยากรณ์และพระ คัมภีร์แก่คนทั้งหลายที่ปรารถนาจะฟัง.

๓๖ และโดยวิธีนี้พวกท่านจึงเป็นเครื่อง มีือใน พระหัตถ์ ของ พระผู้เป็นเจ้าใน การนำหลายคนมาสู่ ความรู้ เรื่อง ความ

๒๗ก โมไซยาห์ ๒:๓๘.
๓๑ก ฟป. ๒:๙-๑๑;
โมไซยาห์ ๑๖:๑-๒;
คพ. ๘:๑๐๔.

ข คมพ. พระเยซูคริสต์—
พระผู้พิพากษา.
ค แอลมา ๔:๑๑๑.
ง คมพ. พระผู้เป็นเจ้า,

พระผู้เป็นเจ้าสาม
พระองค์.
๓๔ก คมพ. แอมัน, บุตรของ
โมไซยาห์.

จริง, แท้จริงแล้ว, มาสู่ความรู้เรื่องพระผู้
ไถ่ของพวกเขา.

๓๗ และพวกท่าน เป็นสุข เพียงใด!
เพราะพวกท่านประกาศ^๑ความสงบ สุข;
พวกท่าน ประกาศข่าว ประเสริฐ^๒แห่ง
ความดี; และพวกท่านประกาศต่อผู้คน
ว่าพระเจ้าทรงปกครองอยู่.

บทที่ ๒๘

พวกบุตรของโมไซยาห์^๑ไปสั่งสอนชาวเล-
มัน—โมไซยาห์แปลแผ่นจารึกของชาว
เจเร็ด, โดยใช้ศิลาสองก้อนของผู้หยั่งรู้.
ประมาณ ๑๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจาก
พวกบุตร^๒ของโมไซยาห์ทำสิ่งทั้งหมดนี้
แล้ว, พวกท่านนำคนไปจำนวนหนึ่งและ
กลับไปหากษัตริย์, บิดาพวกท่าน, และ
ปรารณาจากท่านที่จะอนุญาตพวกท่าน,
พร้อมด้วยคนเหล่านั้น ซึ่งพวกท่านเลือก
ไว้, ให้ขึ้นไปยัง แผ่นดิน แห่งนี้^๓ไฟ^๔ เพื่อ
จะสั่งสอนเรื่องที่พวกท่านได้ยินมา, และ
เพื่อจะถ่ายทอดพระวจนะของพระผู้เป็น
เจ้าแก่ชาวเลมัน, พี่น้องของพวกท่าน—

๒ เพื่อพวกท่านอาจจะนำคนเหล่านั้น
มาสู่ความรู้เรื่องพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขา, และทำให้คนเหล่านั้นตระหนัก
ถึงความ ชั่วช้า สามานย์ ของ บรรพบุรุษ

พวกเขา; และเพื่อพวกเขาอาจทำให้ความ
เกลียดชัง^๕ของคนเหล่านั้นที่มีต่อชาวนี
ไฟหายไป, เพื่อจะพาคนเหล่านั้นมาให้
ชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขาด้วย, เพื่อพวกเขาจะเป็นมิตรต่อ
กัน, และเพื่อจะไม่มี การขัดแย้งอีก ต่อ
ไปในทั่วแผ่นดินซึ่งพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของพวกเขaprทานให้.

๓ บัดนี้พวกท่านปรารณาจะให้ประกาศ
ความรอดแก่ชาวโลกทั้งปวง, เพราะพวก
ท่านทน^๖ไม่ได้ที่จิตวิญญาณ^๗มนุษย์คน
ใดจะต้องพินาศ; แท้จริงแล้ว, แม้เพียง
ความคิดว่าจิต วิญญาณใด จะ ต้อง ทน
ความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่^๘ก็ทำให้
พวกท่านครั้นคร้ามและตัวสั่น.

๔ และดังนั้นพระเจ้าวิญญาณของพระเจ้า
ทรงทำงาน กับ พวกท่าน, เพราะ พวก
ท่าน เป็น คนบาป ที่ ชั่วช้า ที่สุด^๙จริง ๆ.
และพระเจ้า ทรง เห็น เหมาะสม ใน พระ
เมตตา^{๑๐}อันไม่มีขอบเขตของพระองค์ที่
จะละเว้นพวกท่าน; กระนั้นก็ตาม พวก
ท่านยังต้องทนความปวดร้าวมากในจิต
วิญญาณเพราะความชั่วช้าสามานย์ของ
พวกท่าน, ต้องทนทุกข์มากและกลัวว่า
พวกท่านจะถูกขับออกตลอดกาล.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
ท่านวิงวอนบิดาพวกท่านหลายวันเพื่อจะ
ขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟ.

๖ และ กษัตริย์ โมไซยาห์ ไป ทูล ถาม

๓๗ก ออสย. ๕:๒:๗;
โมไซยาห์ ๑๕:๑๔-๑๗.
คมพ. สั่งสอน.
ข คมพ. พระกิตติคุณ.
๒๘ ๑ก โมไซยาห์ ๒๗:๓๔.
ข ออมไน ๑:๑๒-๑๓;

โมไซยาห์ ๑๓.๑.
๒ก เจคอบ ๗:๒๔.
๓ก และลมา ๑๓:๒๗;
๓ นี. ๑๗:๑๔;
โมเสส ๗:๔๑.
ข คมพ. จิตวิญญาณ—

คำขวจิตวิญญาณ.
ค เจคอบ ๖:๑๐;
คพ. ๑๓:๑๐-๑๒.
๔ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๐.
ข คมพ. เมตตา
(ความ, พระ, มิ).

พระเจ้าว่าท่านจะให้บุตรท่านขึ้นไปในบรรดาชาวเลมันเพื่อสั่งสอนพระวจนะหรือไม่.

๗ และพระเจ้าตรัสกับโมไซยาห์: จงให้พวกเขาขึ้นไปเถิด, เพราะหลายคนจะเชื่อในคำของพวกเขา, และพวกนั้นจะมีชีวิตนิรันดร์; และเราจะปลดปล่อยบุตรเจ้าออกจากเงื้อมมือชาวเลมัน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์อนุญาตเพื่อพวกเขาจะได้ไปทำตามคำขอของพวกเขา.

๙ และพวกเขาออกเดินทางไปในแดนทุรกันดารเพื่อขึ้นไปสั่งสอนพระวจนะในบรรดาชาวเลมัน; และข้าพเจ้าจะให้เรื่องราวถึงการปฏิบัติงานของพวกเขาต่อจากนี้ไป.

๑๐ บัดนี้กษัตริย์โมไซยาห์ไม่มีผู้ใดที่จะมอบอาณาจักรให้, เพราะไม่มีบุตรคนใดของท่านยอมรับอาณาจักร.

๑๑ ฉะนั้นท่านจึงเอาบันทึกลงซึ่งจารึกอยู่บนแผ่นจารึกทองเหลือง, และแผ่นจารึกของนีไฟด้วย, และของทั้งหมดที่ท่านเก็บและปกป้องรักษาไว้ตามพระบัญชาของพระเจ้าเป็นเจ้า, หลังจากแปลและให้มีการเขียนบันทึกลงซึ่งอยู่บนแผ่นจารึกทองคำ^๗ ซึ่งผู้คนของลิมไฮพบ, ซึ่งท่านได้รับมอบจากมือของลิมไฮแล้ว;

๑๒ และ การนี้ท่านทำไปเพราะความกังวลใหญ่หลวงของผู้คนท่าน; เพราะพวกเขามีความปรารถนาสุดจะประมาณ

เพื่อจะรู้เรื่องราวเกี่ยวกับคนพวกนั้นที่ถูกทำลายไปแล้ว.

๑๓ และบัดนี้ท่านแปลแผ่นจารึกเหล่านี้โดยอาศัยศิลา^๘ สองก้อนนั้นซึ่งผูกติดไว้กับขอบคันโค้งสองด้าน.

๑๔ บัดนี้ของเหล่านี้เตรียมไว้แล้วนับจากกาลเริ่มต้น, และสืบทอดกันมาจากรุ่นสู่รุ่น, เพื่อจุดประสงค์ในการแปลภาษา;

๑๕ และของเหล่านี้เก็บไว้และปกป้องรักษาไว้โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, เพื่อพระองค์จะทรงเปิดเผยให้ชาวโลกทั้งปวงซึ่งครอบครองแผ่นดินรู้ถึงความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของผู้คนของพระองค์;

๑๖ และเรียกผู้ใดก็ตามที่มีของเหล่านี้ว่าผู้หยั่งรู้^๙, ตามวิธีของสมัยโบราณ.

๑๗ บัดนี้หลังจากโมไซยาห์แปลบันทึกลงเหล่านี้เสร็จแล้ว, ดูเถิด, มันให้เรื่องราวของผู้คนที่ถูกทำลาย, จากเวลาที่พวกเขาถูกทำลาย ย้อนไปถึงการสร้างหอสูงใหญ่^{๑๐}, อันเป็นเวลาพระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน^{๑๑} และพวกเขาจึงกระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นพิภพ, แท้จริงแล้ว, และแม้จากเวลานั้นย้อนไปถึงการสร้างอาดัม.

๑๘ บัดนี้เรื่องราวนี้ได้เป็นเหตุให้ผู้คนของโมไซยาห์โศกเศร้ายิ่ง, แท้จริงแล้ว, พวกเขาเต็มไปด้วยโทมนัส; กระนั้นก็ตามมันยังให้ความรู้พวกเขามาก, ซึ่งในสิ่งนี้พวกเขาชื่นชมยินดี.

๗ก แอลมา ๑๓:๒๒-๒๓.
๗ก แอลมา ๑๗:๖-๙.
๗ แอลมา ๑๗-๒๖.
๑๑ก คมพ. แผ่นจารึกทอง

เหลือง.
๗ คมพ. แผ่นจารึกทองคำ.
๑๓ก คมพ. อูริมและทูมมิม.
๑๖ก โมไซยาห์ ๘:๑๓-๑๘.

คมพ. ผู้หยั่งรู้.
๑๗ก โมไซยาห์ ๘:๗-๑๒.
๗ อีเธอร์ ๑:๑-๕.
ค ปฏิก. ๑๑:๖-๙.

๑๙ และเรื่องราวนี้จะมีเขียนต่อจากนี้ไป; เพราะดูเถิด, สมควรแล้วที่ผู้คนที่ทั้งหมดควรรู้จักสิ่งที่มีเขียนไว้ในเรื่องราวนี้.

๒๐ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านแล้ว, คือหลังจากกษัตริย์โมไซยาห์ทำสิ่งเหล่านี้แล้ว, ท่านก็นำแผ่นจารึกทองเหลือง, และของทั้งหมดซึ่งท่านเก็บไว้, และมอบให้แอลมา, ผู้เป็นบุตรของแอลมา; แท้จริงแล้ว, บันทึกทั้งหมด, และเครื่องแปลความหมายด้วย, และมอบให้ท่าน, และสั่งท่านว่าท่านควรเก็บและปกปักษ์รักษาไว้, และทำบันทึกของผู้คนไว้ด้วย, โดยสืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, แม้ดังที่ได้รับการสืบทอดมาแล้วนับแต่เวลาที่ลิโฮออกจากเยรูซาเล็ม.

บทที่ ๒๙

โมไซยาห์เสนอให้มีการเลือกเหล่าผู้พิพากษาแทนกษัตริย์—กษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรม นำผู้คนของตนไปสู่บาป—แอลมาผู้บุตรได้รับเลือกเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาโดยเสียงของผู้คน—ท่านเป็นมหาปุโรหิต ปกครองศาสนจักรด้วย—แอลมาผู้เป็นบิดาและโมไซยาห์สิ้นชีวิต. ประมาณ ๙๒-๙๑ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ เมื่อโมไซยาห์ทำการนี้แล้ว ท่านสอบถามไปทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนที่ทั้ง ปวง, โดยปรารถนาจะรู้เจตนาของพวกเขาว่าผู้ใดควรเป็นกษัตริย์ของตน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงของผู้คน, กล่าวว่: เราปรารถนาให้แอรรันบุตรของท่านเป็นกษัตริย์ของเราและผู้ปกครองของเรา.

๓ บัดนี้ แอรรันได้ขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟแล้ว, ฉะนั้นกษัตริย์จึงมอบอาณาจักรให้ท่านไม่ได้; ทั้ง แอรรันก็ไม่ยอมรับอาณาจักร; ทั้งไม่มีบุตรคนใดของโมไซยาห์ยอมรับอาณาจักรเลย.

๔ ฉะนั้นกษัตริย์โมไซยาห์จึงสอบถามไปในบรรดาผู้คนอีก; แท้จริงแล้ว, แม้ส่งถ้อยคำที่เขียนไว้ไปถึงบรรดาผู้คน. และนี่คือถ้อยคำที่เขียนไว้, มีความว่า:

๕ ดูเถิด, โอ้ท่านผู้คนของข้าพเจ้า, หรือพี่น้องข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าถือว่าท่านเป็นเช่นนั้น, ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านพิจารณา เรื่องที่ขอให้ท่านพิจารณา—เพราะท่านปรารถนาจะมีกษัตริย์”.

๖ บัดนี้ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านว่าเขาผู้ซึ่งเป็นเจ้าของอาณาจักรนี้โดยสิทธิ์ได้ปฏิเสธ, และจะไม่ยอมรับอาณาจักร.

๗ และบัดนี้หากจะกำหนดผู้อื่นแทน, ดูเถิดข้าพเจ้า เกรงจะเกิดการขัดแย้งกันในบรรดาพวกท่าน. และใครจะรู้ว่าบุตรข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นเจ้าของอาณาจักร, จะเกิดความขุ่นเคืองและชก้างจนพวกนี้ส่วนหนึ่งตามเขาไป, ซึ่งจะทำให้เกิดสงครามและความขัดแย้งในบรรดาพวกท่าน, ซึ่งจะเป็นเหตุแห่งการนองเลือดมากและบิดเบือนทางของพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, และทำลายจิตวิญญาณผู้คนเป็นอันมาก.

๒๐ก แอลมา ๓๗:๓-๑๐.
ข คมพ. อูริมและทุมมิม.

ค คมพ. พระคัมภีร์—พระคัมภีร์ที่พึงปกปักษ์รักษา.

๒๙ ๓ก โมไซยาห์ ๒๗:๓๔.
๕ก ๑ มธอ. ๘: ๙-๑๙.

๘ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านให้เรานลาด และพิจารณาเรื่องเหล่านี้, เพราะเราไม่มีสิทธิ์จะทำลายบุตรข้าพเจ้า, ทั้งเราไม่ควร มีสิทธิ์ใด ๆ ที่จะทำลายคนอื่นหากจะ กำหนดผู้นั้นให้แก่เขา.

๙ และหากบุตรข้าพเจ้าจะหันกลับไปสู่ ความจองหองและเรื่องไร้ประโยชน์ของ เขาอีก เขาก็จะกลับคำซึ่งเขาพูดไว้, และ เรียกร้องเอาสิทธิ์ของเขาในอาณาจักรนี้, ซึ่งจะเป็นเหตุให้เขาและคนเหล่านี้ด้วย ให้กระทำบาปมาก.

๑๐ และบัดนี้ให้เราใช้ปัญญาและคาต การณ์ถึงสิ่งเหล่านี้, และทำสิ่งซึ่งจะทำให้ เกิดความสงบสุขแก่คนพวกนี้.

๑๑ ฉะนั้นข้าพเจ้าจะเป็นกษัตริย์ของ ท่านในวันเวลาที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า; กระนั้นก็ตาม, ให้เรากำหนด^๑เหล่าผู้ พิพากษา^๒, เพื่อพิพากษาคนพวกนี้ตาม กฎของเรา; และเราจะจัดกิจจานุกิจของ คนพวกนี้ใหม่, เพราะเราจะกำหนดคนที่ มีปัญญาเป็นผู้พิพากษา, ซึ่งจะพิพากษา คนพวกนี้ตามพระบัญญัติของพระผู้ เป็นเจ้า.

๑๒ บัดนี้หากมนุษย์ถูกพระผู้เป็นเจ้า พิพากษาย่อมดีกว่าถูกมนุษย์พิพากษา, เพราะการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า เที่ยงธรรมเสมอไป, แต่การพิพากษาของ มนุษย์ไม่เที่ยงธรรมเสมอไป.

๑๓ ฉะนั้น, หากเป็นไปได้ว่าท่านจะมี คนเที่ยงธรรม^๓เป็นกษัตริย์ของท่าน, ซึ่ง จะสถาปนากฎของพระผู้เป็นเจ้า, และ

พิพากษาคนพวกนี้ตามพระบัญญัติของ พระองค์, แท้จริงแล้ว, หากท่านจะมีคน เป็นกษัตริย์ของท่านซึ่งจะทำเพื่อคน พวกนี้แม้ดั่งที่เป็นจามิน^๔บิดาข้าพเจ้าทำ มา—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า, หากเรื่องจะ เป็นได้เช่นนี้เสมอไปแล้ว ก็สมควรที่จะมี กษัตริย์ปกครองท่านอยู่เสมอไป.

๑๔ และแม้ตัวข้าพเจ้าเองก็ทำงานด้วย สดพลังและความสามารถซึ่งข้าพเจ้ามี อยู่, เพื่อสอนพระบัญญัติของพระผู้เป็น เจ้าแก่ท่าน, และเพื่อสถาปนาสันติทั่ว แผ่นดิน, เพื่อจะไม่มีสงครามหรือการขัด แย้ง, ไม่มีการขโมย, หรือการปล้นสะดม, หรือการกระทำฆาตกรรม, หรือความชั่ว ซ้ำสาบานย์ประการใด;

๑๕ และผู้ใดก็ตามที่กระทำ ความชั่ว ซ้ำสาบานย์, ข้าพเจ้าก็ลงโทษ^๕เขาตาม โทษานุโทษที่เขาทำ, ตามกฎที่บรรพบุรุษ ของเราให้เราไว้.

๑๖ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเพราะ มนุษย์ทั้งปวงไม่เที่ยงธรรมจึงไม่สมควร ที่ท่านจะมีกษัตริย์คนหนึ่งหรือหลายคน ปกครองท่าน.

๑๗ เพราะเหตุเกิด, กษัตริย์ชั่ว^๖คนหนึ่ง ทำให้ ความชั่วซ้ำสาบานย์^๗เกิดได้มาก เพียงใด, แท้จริงแล้ว, จะเป็นความพินาศ ไใหญ่หลวงเพียงใด!

๑๘ แท้จริงแล้ว, จงนึกถึงกษัตริย์โน- อาร์, ความชั่วร้าย^๘ของเขาและความ น่าชิงชังของเขา, และความชั่วร้ายและ ความน่าชิงชังของผู้คนของเขาด้วย.

๑๑ก โมไซยาห์ ๒๙:๒๕-๒๗.

ข อพย. ๑๘:๑๓-๒๔.

๑๑ก โมไซยาห์ ๒๓:๘, ๑๓-๑๔.

ข คม. ๑:๑๗-๑๘.

๑๔ก ออลมา ๑:๓๒-๓๓.

๑๗ก โมไซยาห์ ๒๓:๗-๙.

ข ออลมา ๔:๙-๑๐.

๑๘ก โมไซยาห์ ๑๑:๑-๑๔.

ดูเกิดความพินาศใหญ่หลวงเพียงใดได้
เกิดแก่พวกเขา; และเพราะความชั่วช้า
สามานย์ของพวกเขาด้วยจึงถูกพาไปสู่
ความเป็นทาส^๑.

๑๙ และหากมิใช่เพราะการแทรกแซง
ของพระเจ้าผู้สร้างผู้ทรงภูมิปัญญารอบด้าน
ของพวกเขาแล้ว, และนี่เพราะการกลับ
ใจอย่างจริงใจของพวกเขา, พวกเขาจะ
ต้องคงอยู่กับความเป็นทาสจนถึงบัดนี้
อย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยง.

๒๐ แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงปลดปล่อย
พวกเขา เพราะ พวกเขา นอบน้อม ถ่อม
ตน^๒ต่อพระพักตร์พระองค์; และเพราะ
พวกเขาร้องทูลอย่างสุดกำลัง^๓ต่อพระองค์
พระองค์จึงทรงปลดปล่อยพวกเขาออก
จากความเป็นทาส; และดังนั้นพระเจ้าจึง
ทรงทำงานด้วยเดชานุภาพของพระองค์
ในทุกเรื่องในบรรดาลูกหลานมนุษย์, โดย
ทรงยื่นพระพาหุแห่งความเมตตา^๔มาให้
คนที่หมอบความไว้วางใจ^๕ของพวกเขาใน
พระองค์.

๒๑ และดูเถิด, บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่
ท่าน, ท่านจะ ถอดถอน กษัตริย์ ชั่วช้า
สามานย์คนหนึ่งออกจากบัลลังก์^๖ไม่ได้
นอกจาก จะเป็นโดย การขัด แแย้ง อย่าง
รุนแรง, และนองเลือดอย่างมาก.

๒๒ เพราะดูเถิด, ในความชั่วช้าสามานย์
กษัตริย์ย่อม มีมิตรสหาย^๗, และเขาจัด
องครักษ์ของเขาไว้รอบตัวเขา; และเขา
ทำลายกฎของ คนเหล่านั้น^๘ผู้ที่ปกครอง

มาด้วยความชอบธรรมก่อนหน้าเขา; และ
เขาเหยียบย่ำพระบัญญัติของพระเจ้าเป็น
เจ้าไว้ได้เท่าตน;

๒๓ และเขาออก กฎ, และส่งมันออก
ไปในบรรดาผู้คนของเขา, แท้จริงแล้ว,
กฎตามแบบแผนแห่ง ความชั่ว^๙ของเขา
เอง; และผู้ใดก็ตามที่ไม่ทำตามกฎของ
เขา เขาก็ให้ทำลายเสีย; และผู้ใดก็ตาม
ที่กบฏต่อเขา เขาจะส่งกองทัพไปรบกับ
คนเหล่านั้น, และหากเขาทำได้เขาจะ
ทำลายคนเหล่านั้น; และดังนั้นกษัตริย์
ที่ไม่ชอบธรรมจึงบิดเบือนทางแห่งความ
ชอบธรรมทั้งสิ้น.

๒๔ และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้า กล่าว แก่
ท่าน, ไม่สมควรที่ความ น่าชิงชังเช่นนี้
จะเกิดแก่พวกท่าน.

๒๕ ฉะนั้น, ท่าน จง เลือ ก เหล่า ผู้
พิพากษา, โดยเสียงของคนเหล่านี้, เพื่อ
ท่าน จะได้รับ การพิพากษา ตามกฎ ซึ่ง
บรรพบุรุษของเราได้ให้ไว้แก่ท่าน, ซึ่งถูก
ต้อง, และซึ่งให้ไว้แก่ท่านโดยพระหัตถ์
ของพระเจ้า.

๒๖ บัดนี้ไม่ใช่เรื่องธรรมดาที่เสียงของ
ผู้คนปรารณาสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่
ถูกต้อง; แต่เป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคน
ส่วนน้อยที่จะปรารณาสิ่งที่ไม่ถูกต้อง;
ฉะนั้นเรื่องนี้ท่านจงยึดถือและทำให้เป็น
กฎของท่าน—ที่จะทำกิจวัตรของท่านโดย
เสียงของผู้คน.

๒๗ และหากถึงเวลา^{๑๐}ที่เสียงของผู้คน

๑๘๗๑ ชมอ. ๘:๑๐-๑๘;
โมไซยาห์ ๑๒:๑-๘;
อีเธอร์ ๖:๒๒-๒๓.
๒๐ก โมไซยาห์ ๒๑:๑๓-๑๕.

๗ อพย. ๒:๒๓-๒๕;
เอลลมา ๔๓:๔๙-๕๐.
ค อีสค. ๓๓:๑๑, ๑๕-๑๖;
โมไซยาห์ ๒๖:๓๐.

ง คมพ. วางใจ (ความ).
๒๒ก ๑ พกษ. ๑๒:๘-๑๔.
๒๓ก คมพ. ชั่ว, ชั่วร้าย (ความ).
๒๗ก เอลลมา ๑๐:๑๙.

จะเลือกความชั่วช้าสามัญ, ก็ถึงเวลาที่การพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะเกิดแก่ท่าน; แต่จริงแล้ว, เวลานั้นเป็นเวลา^๑ที่พระองค์จะเสด็จเยือนท่านด้วยความพินาศอย่างใหญ่หลวง แม้ตั้งที่พระองค์เสด็จเยือนแผ่นดินนี้มาแล้ว.

๒๘ และบัดนี้ หากท่านมีผู้พิพากษา, และพวกเขาไม่พิพากษาทามกฎที่มีให้ไว้, ท่านก็ให้พวกเขาได้รับการพิพากษาจากผู้พิพากษาที่สูงกว่าได้.

๒๙ หากผู้พิพากษาของท่านที่สูงกว่าไม่ให้การพิพากษาอันชอบธรรมแล้ว, ท่านย่อมจะให้ผู้พิพากษาชั้นต้นของท่านจำนวนไม่มากนักมารวมกัน, และคนเหล่านั้นจะพิพากษาผู้พิพากษาที่สูงกว่าของท่าน, ตามเสียงของผู้คน.

๓๐ และข้าพเจ้าสั่งท่านให้ทำสิ่งเหล่านี้ด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า; และข้าพเจ้าสั่งท่านให้ทำสิ่งเหล่านี้, และไม่ให้ท่านมีกษัตริย์; คือหากคนพวกนี้กระทำบาปและความชั่วช้าสามัญ พวกเขาจะได้รับการตอบบนศีรษะของตนเอง.

๓๑ เพราะเหตุเกิดข้าพเจ้ากลัวแก่ท่าน, บาปของคนเป็นอันมากเกิดเพราะความชั่วช้าสามัญของกษัตริย์ของพวกเขา; ฉะนั้นความชั่วช้าสามัญของคนเหล่านั้นย่อมได้รับการบนศีรษะของกษัตริย์ของพวกเขา.

๓๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าปรารถนาว่าความไม่เสมอภาค^๒นี้จะไม่มีอีกต่อไปในแผ่นดินนี้, โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรดาคนพวกนี้ของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้แผ่นดิน

ดินนี้เป็นแผ่นดินแห่งเสรีภาพ^๓, และทุกคน^๔จะยินดีในสิทธิและอภิสิทธิ์ของเขาเท่าเทียมกัน, トラบเท่าที่พระเจ้าทรงเห็นสมควรที่เราจะมีชีวิตอยู่และรับแผ่นดินมรดก, แต่จริงแล้ว, แม้ตราบเท่าที่ผู้ใดที่เป็นอนุชนของเราอยู่บนผืนแผ่นดินนี้.

๓๓ และกษัตริย์โมไซยาห์ได้เขียนอีกหลายเรื่องถึงพวกเขา, โดยเผยให้พวกเขา^๕รู้ถึงความเดือดร้อนและความยุ่งยากของกษัตริย์ที่ชอบธรรม, แต่จริงแล้ว, ความปวดร้าวทั้งสี่ของจิตวิญญาณเพื่อผู้คนของเขาเหล่านั้น, และการพร่าบ่นทั้งปวงของผู้คนที่^๖มีต่อกษัตริย์ของพวกเขาด้วย; และท่านอธิบายเรื่องทั้งหมดแก่พวกเขา.

๓๔ และท่านบอกพวกเขาว่าเรื่องเหล่านี้ไม่ควรเป็นไป; ทว่าภาวะควรจะเกิดกับผู้คนทั้งปวง, เพื่อทุกคนจะได้แบกส่วนของตน.

๓๕ และท่านเผยให้พวกเขา^๗รู้ถึงการเสียเปรียบ ทั้งหลายทั้งปวงที่พวกเขาทนรับ, โดยการมีกษัตริย์ที่ไม่ชอบธรรมปกครองพวกเขา;

๓๖ แต่จริงแล้ว, ความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังทั้งปวงของเขา, และสงคราม, และการขัดแย้ง, และการนองเลือด, และการลักขโมย, และการปล้นสะดม, และการผิดประเวณีทั้งหลายทั้งปวง, และความชั่วช้าสามัญนานปีการซึ่งไม่อาจยกมากล่าวได้ทั้งหมด—โดยบอกพวกเขาว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ควรเป็นไป, ว่ามันขัดกันอย่างเห็นได้ชัดกับพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๓๒ก ออลมา ๓๐:๑๑.

๗ ๒ นี. ๑:๗; ๑๐:๑๑.

ค มพ. เสรีภาพ.

ค ออลมา ๒๗:๙.

๓๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, หลังจากกษัตริย์โมไซยาห์ส่งเรื่องเหล่านี้ ออกไปในบรรดาผู้คนแล้วคนทั้งหลายจึง ตระหนักถึงความจริงของถ้อยคำท่าน.

๓๘ ฉะนั้น พวก เขา จึง เลิก ล้ม ความ ปรารถนา ของ ตน ที่ จะ มี กษัตริย์, และ กลับกระตือรือร้นอย่างยิ่งที่จะให้ทุกคน มีโอกาสเท่าเทียมกันตลอดทั่วแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, และทุกคนแสดงความเต็มใจ ที่จะรับผิดชอบต่อบาปของตน.

๓๙ ฉะนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ คนเหล่านั้น มาชุมนุมกันเป็นหมู่เหล่า ทั่วแผ่นดิน, เพื่อออกเสียงของตนว่าใคร จะเป็นผู้พิพากษาของพวกเขา, เพื่อจะ พิพากษาตามกฎหมาย^๑ ซึ่งมีให้ไว้แก่พวกเขา; และ เขา ชื่นชม ยินดี อย่าง ยิ่ง เนื่อง ด้วย เสรีภาพ ซึ่งได้รับมา.

๔๐ และ พวกเขา ได้ มั่นคง ขึ้น ใน ความ รัก ที่มี ต่อ โมไซยาห์; แท้จริง แล้ว, พวกเขา นับถือ ท่าน มากกว่า คนอื่นใด; เพราะ พวกเขา มิ ได้ เห็นว่า ท่าน เป็น ผู้ กดขี่ ซึ่ง แสวงหาผลประโยชน์, แท้จริงแล้ว, แสวงหา ทรัพย์ซึ่งบั่นทอนจิตวิญญาณ; เพราะท่าน มิได้เรียกเอาของมีค่าจากพวกเขา, ทั้งมิได้ เบิกบานในการนองเลือด; แต่ท่านสถาปนา ความสงบสุข^๒ ในแผ่นดิน, และท่านให้ผู้คน ของท่านได้รับการปลดปล่อยจากความเป็น ทาสทุกอย่าง; ฉะนั้นพวกเขา นับถือท่าน อย่างยิ่ง, แท้จริงแล้ว, สุดที่จะประมาณได้.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา กำหนดเหล่าผู้พิพากษา^๓ เพื่อปกครอง

พวกเขา, หรือเพื่อพิพากษาพวกเขาตามกฎหมาย; และการนี้พวกเขาทำไปตลอดทั่วแผ่นดิน.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอล มาได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา คนแรก, โดยที่ท่านเป็นมหาบุโรหิตด้วย, บิดาท่านจึงมอบตำแหน่งให้ท่าน, และ มอบ ความ รับผิดชอบ แก่ท่าน เกี่ยวกับ กิจงานทุกทั้งหมดยกของศาสนจักร.

๔๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ แอลมาเดิน^๔ ในทางของพระเจ้า, และท่าน รักษาพระบัญญัติของพระองค์, และท่าน พิพากษาด้วยการพิพากษาอันชอบธรรม; และมีความสงบสุขยืนนานทั่วแผ่นดิน.

๔๔ และ ตั้ง นั้น การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษาตลอดทั่วแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา จึงเริ่มขึ้น, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เรียกว่าชาวนีไฟ; และแอลมาเป็นผู้พิพากษา คนแรกและหัวหน้าผู้พิพากษา.

๔๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือบิดาท่านสิ้นชีวิต, เมื่อมีอายุแปดสิบ สองปี, ดำเนินชีวิตตลอดมา เพื่อให้ พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าสมบูรณ์.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมไซยาห์สิ้นชีวิตเช่นกัน, ในปีที่สามสิบสาม แห่งการปกครองของท่าน, มีอายุหกสิบ สามปี; รวมทั้งสิ้น, ห้าร้อยเก้าปีนับแต่ เวลาที่ไล้ออกจากเยรูซาเล็มมา.

๔๗ และตั้งนั้นการปกครองของกษัตริย์ ดูแลผู้คนของนีไฟจึงสิ้นสุด; และตั้งนั้น วันเวลาของแอลมา, ผู้ก่อตั้งศาสนจักรของ พวกเขาจึงสิ้นสุด.

๓๓ก แอลมา ๑:๑๔. ข คมพ. เสรีภาพ. ๔๐ก คมพ. ผู้สร้างสันติ.	๔๑ก โมไซยาห์ ๒๙:๑๑. ๔๓ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน กับพระผู้เป็นเจ้า.	๔๖ก โมไซยาห์ ๖:๔.
---	---	-------------------

หนังสือของแอลมา

บุตรของแอลมา

เรื่องราวของแอลมา, ซึ่งเป็นบุตรของแอลมา, หัวหน้าผู้พิพากษาคนแรกเหนือผู้คนของนีไฟ, และมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรด้วย. เรื่องราวเกี่ยวกับการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา, และสงครามและการขัดแย้งในบรรดาผู้คน. และเรื่องราวของการสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมันด้วย, ตามบันทึกของแอลมา, หัวหน้าผู้พิพากษาคนแรก.

บทที่ ๑

นี่ฮอร์สอนหลักคำสอนเท็จ, สถาปนาศาสนจักรแห่งหนึ่ง, แนะนำการนอกลนในอำนาจปุโรหิต, และสังหารกียีน—นี่ฮอร์ถูกประหารเพราะความผิดของตน—การนอกลนในอำนาจปุโรหิตและการข่มเหงแพร่ไปในบรรดาผู้คน—ปุโรหิตค้ำจุนตนเอง, ผู้คนใส่ใจคนจน, และศาสนจักรรุ่งเรือง. ประมาณ ๓๑-๘๘ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, นับจากเวลานี้ไป, กษัตริย์โมไซยาห์จากไป แล้วตามวิถีแห่งมวลแผ่นดินโลก, ด้วยเคयरบพุ่งโนมหาสงคราม, ดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, โดยหาได้มอบหมายผู้ใดให้ปกครองแทนท่านไม่; กระนั้นก็ตามท่านยังสถาปนากฎไว้, และคนทั้งหลายยอมรับกฎเหล่านั้น; ฉะนั้นพวกเขาจึงต้องปฏิบัติตามกฎซึ่งท่านตั้งไว้.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกแห่งการปกครองของแอลมาใน

บัลลังก์พิพากษานั้น, มีชายผู้หนึ่งถูกนำมาอยู่ต่อหน้าท่านเพื่อรับการพิพากษา, เขาเป็นชายร่างใหญ่, และเป็นທີ່เลื่องลือเพราะพลังกำลังอันมากของเขา.

๓ และเขาเที่ยวไปในบรรดาผู้คน, สั่งสอนคนทั้งหลายถึงเรื่องที่เขาเรียกว่าเป็นพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ต่อต้านศาสนจักร; ประกาศกับผู้คนว่าปุโรหิตและผู้สอนทุกคนควรเป็นที่นับหน้าถือตา; และคนเหล่านี้ไม่ควรต้องทำงานด้วยมือตน, ทว่าพวกเขาควรได้รับการค้ำจุนจากผู้คน.

๔ และเขาเป็นพยานต่อผู้คนด้วยว่ามนุษยชาติทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้รอดในวันสุดท้าย, และว่าคนทั้งหลายไม่ต้องเกรงกลัวหรือตัวสั้น, แต่ทว่าพวกเขาเงยหน้าและชื่นชมยินดีได้; เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ทั้งปวง, และทรงไถ่คนทั้งปวงด้วย; และในที่สุดมนุษย์ทั้งปวงจะมีชีวิตนิรันดร์.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาพำสอนเรื่องเหล่านี้จนหลายคนเชื่อใน

[แอลมา]

๑ โมไซยาห์ ๒๓:๔๖.

๒ เกรกอรี ๑:๕;

แอลมา ๔:๑๖;

อิส. ๔:๒๒.

๒๓ แอลมา ๑:๑๔.

๓๑ อสค. ๑๓:๓.

๗ คมพ. ผู้ต่อต้านพระคริสต์.

ค ลูคา ๖:๒๖;

๑ นี. ๒๒:๒๓.

ง โมไซยาห์ ๑๘:๒๔, ๒๖;

๒๗:๕.

ถ้อยคำของเขา, กระทั่งคนเป็นอันมาก
เริ่มค้าจุนและให้เงินตราเขา.

๖ และเขาเริ่มทะนงตนด้วยความถือดีใน
ใจตน, และสวมเสื้อผ้าราคาแพง, แท้จริง
แล้ว, และแม้เริ่มสถาปนาศาสนจักร^๑ แห่ง
หนึ่งขึ้นตามวิธีการสั่งสอนของเขา.

๗ และเหตุการณ์^๑ ได้บังเกิดขึ้น ขณะที่
ที่เขากำลังจะไป, สั่งสอนคนเหล่านั้นที่
เชื่อในถ้อยคำของเขา, เขาพบชายผู้หนึ่ง
ซึ่งเป็นของศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า,
แท้จริงแล้ว, แม้เป็นคนหนึ่งในพวกผู้
สอนของคนเหล่านั้น; และเขาเริ่มโต้
แย้งอย่างรุนแรงกับคนผู้นั้น, เพื่อเขาจะ
ได้ชักนำผู้คนของศาสนจักรไป; แต่ชาย
ผู้นั้นทัดทานเขา, โดยตักเตือนเขาด้วย
พระวจนะ^๒ ของพระผู้เป็นเจ้า.

๘ บัดนี้ชื่อของชายผู้นั้นคือกิเดียน^๓;
และเขานั้นเองที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์
ของพระผู้เป็นเจ้าในการปลดปล่อยผู้คน
ของลิมไฮจากความเปิ่นทาส.

๙ บัดนี้, เพราะกิเดียนทัดทานเขาไว้ด้วย
พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าเขาจึงโมโห
กิเดียน, และชักดาบของเขาและเริ่มฟัน
เขา. บัดนี้กิเดียนโดยที่มีอายุมาก, ฉะนั้น
จึงไม่สามารถต้านทานแรงฟันของเขาได้,
ฉะนั้นเขาจึงถูกสังหาร^๔ ด้วยดาบ.

๑๐ และคนที่สังหารเขาถูกผู้คนของ
ศาสนจักรจับไป, และนำมาอยู่ต่อหน้า
แอลมา, เพื่อรับการพิพากษา^๕ ตาม
โทษานุโทษที่เขากระทำลงไป.

๑๑ และเหตุการณ์^๑ ได้บังเกิดขึ้น คือ
เขายืนอยู่ต่อหน้าแอลมาและแก้ต่างให้
ตนเองอย่างองอาจกล้าหาญ.

๑๒ แต่แอลมากล่าวแก่เขา: ดูเถิด, นี่
เป็นครั้งแรกที่การนอกลนในอำนาจปุโรหิต^๑
ถูกเสนอแนะในบรรดาคนเหล่านี้. และ
ดูเถิด, ท่านไม่เพียงแต่ผิดเพราะนอกลน
ในอำนาจปุโรหิต, แต่ยังพยายามจะบังคับ
ใช้มันด้วยดาบ; และหากบีบบังคับให้ม
ีการนอกลนในอำนาจปุโรหิตในบรรดาคน
พวกนี้แล้วก็จะหมายถึงความพินาศสิ้น
ของพวกเขา.

๑๓ และท่านทำให้คนชอบธรรมคน
หนึ่งต้องหลังเลือด, แท้จริงแล้ว, เป็น
คนที่ทำความดีไว้มากในบรรดาคนเหล่านี
้; และหากเราละเว้นท่านเลือดของเขา
ก็จะมาฟ้องเราเพื่อการแก้แค้น^๒.

๑๔ ฉะนั้นท่านจึงต้องรับโทษประหาร,
ตามกฎหมายโมไซยาห์, กษัตริย์คนสุดท้าย
ของเราให้ไว้; และเป็นที่ยอมรับโดยคนเหล่านี
้; ฉะนั้นคนเหล่านี้ต้องปฏิบัติ^๓ ตามกฎ.

๑๕ และเหตุการณ์^๑ ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
เขาพาชายผู้นั้นไป; และชื่อของเขาคือ
นีฮอรั^๔; และพวกเขาพาชายผู้นั้นขึ้นไปบน
ยอดเขาแมนไท, และที่นั่นเขาถูกทำให้
ยอมรับ, หรือที่จริงเขาได้ยอมรับเอง,
ระหว่างฟ้าสวรรค์กับแผ่นดินโลก, ว่าสิ่ง
ที่เขาได้สอนผู้คนไปนั้นตรงกันข้ามกับ
พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า; และที่นั่น
เขาต้องรับความตาย^๕ อันน่าอับอาย.

๖ก ๑ นี. ๑๔:๑๐.
๗ก คมพ. พระคำของพระผู้
เป็นเจ้า.
๘ก โมไซยาห์ ๒๐:๑๗; ๒๒:๓.
๙ก แอลมา ๖:๗.

๑๐ก โมไซยาห์ ๒๙:๔๒.
๑๒ก ๒ นี. ๒๖:๒๙.
คมพ. นอกลนในอำนาจ
ปุโรหิต (การ).
๑๓ก คมพ. แก้แค้น (การ).

๑๔ก คมพ. โทษประหารชีวิต.
๑๕ก แอลมา ๑:๒.
ข นิธป. ๑๓:๑-๙.

๑๖ กระนั้นก็ตาม, เรื่องนี้ก็ยังไม่ทำให้ การน้อฉลในอำนาจปุโรหิตหยุดแผ่ขยาย ไปทั่วแผ่นดิน; เพราะมีคนเป็นอันมาก ที่รักในสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, และพวกเขาออกไปสั่งสอนหลักคำสอนเท็จ; และการนี้ พวกเขาทำไป เพื่อเห็นแก่ความ มั่งคั่ง^๑ และเกียรติยศ.

๑๗ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาไม่กล้ากล่าว เท็จ^๒, ให้เป็นที่รู้, เนื่องจากเกรงกลัวกฎ, เพราะ คน กล่าว เท็จ ถูก ลงโทษ; ฉะนั้น พวกเขา จึง แสร้ง สั่ง สอน ตาม ความ เชื่อ ของตน; และบัดนี้กฎไม่มีอำนาจเหนือ มนุษย์คนใดเกี่ยวกับความเชื่อของเขา^๓.

๑๘ และ พวกเขา ไม่ กล้า ลักขโมย^๔, เนื่องจาก เกรง กลัว กฎ, เพราะ การ ทำ เช่นนั้น ย่อม ถูก ลงโทษ; ทั้ง พวกเขา ไม่ ปล้นจี้, หรือ กระทำ ฆาตกรรม, เพราะ ผู้ กระทำ ฆาตกรรม ย่อม ถูก ลงโทษ ถึง ตาย^๕.

๑๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใด ก็ตามที่ไม่เป็นของศาสนจักรของพระผู้ เป็นเจ้าเริ่มข่มเหงคนที่เป็นของศาสนจักร ของพระผู้เป็นเจ้า, และได้รับพระนาม ของพระคริสต์ไว้กับตน.

๒๐ แท้จริงแล้ว, พวกเขาข่มเหง คน เหล่านั้น, และทำให้คนเหล่านั้นเป็นทุกข์ ด้วยคำพูดนานปีการ, และนี่เพราะความ นอบน้อมของคนเหล่านั้น; เพราะพวกเขา ไม่จงใจในสายตาตนเอง, และเพราะ

พวกเขาให้พระวจนะของพระผู้เป็นเจ้า, แก่กัน, โดยไม่คิดเงิน^๖และไม่คิดราคา.

๒๑ บัดนี้มีกฎเคร่งครัดข้อหนึ่งในบรรดา ผู้คนของศาสนจักร, คือจะไม่มีคนใด, ที่ เป็นของศาสนจักร, ออกไปข่มเหง^๗ คนที่ ไม่ได้เป็นของศาสนจักร, และจะไม่มี การ ข่มเหงกัน**ในบรรดาพวกเขาเอง.**

๒๒ กระนั้นก็ตาม, ยังมีคนเป็นอันมาก ในบรรดาพวกเขาที่เริ่มจงใจ, และเริ่ม ขัดแย้งอย่างรุนแรงกับปฏิบัติ^๘ของตน, แม้ถึงกับทุบตีกัน; แท้จริงแล้ว, พวกเขา ชกต่อยกันด้วยกำปั้น.

๒๓ บัดนี้การนี้เป็นไปในปีที่สองแห่ง การปกครองของแอลมา, และเป็นเหตุ ให้ศาสนจักรเป็นทุกข์มาก; แท้จริงแล้ว, เป็นเหตุให้ศาสนจักรลำบากมาก.

๒๔ เพราะใจคนเป็นอันมากแข็งกระด้าง, และจึงลบ^๙ชื่อของพวกเขา, เพื่อพวกเขา จะไม่เป็นที่จดจำต่อไปในบรรดาผู้คน ของพระผู้เป็นเจ้า. และคนเป็นอันมาก ถอนตัว^{๑๐}ไปจากบรรดาผู้คนเหล่านั้นด้วย.

๒๕ บัดนี้การนี้เป็นเรื่องลำบากใหญ่ หลวงกับคนเหล่านั้นที่ได้ตั้งมั่นอยู่ใน ความเชื่อ; กระนั้นก็ตาม, พวกเขา ยัง แน่วแน่และไม่หวั่นไหวในการรักษาพระ บัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, และพวกเขา รับการข่มเหงซึ่งประดังลงบนพวกเขา ด้วยความอดทน^{๑๑}.

๑๖ก คมพ. มั่งคั่ง (ความ); ถือดี (ความ), ถือตัว (ความ), เปล่าประโยชน์, อย่างไม่สมควร.
๑๗ก คมพ. ชื่อสัตย์ (ความ); กล่าวคำเท็จ (การ).
ข แอลมา ๓๐:๗-๑๒; ลข. ๑:๑๑.

๑๘ก คมพ. ขโมย (การ), ลัก, ลักขโมย.
ข คมพ. ฆาตกรรม.
ค คมพ. โทษประหารชีวิต.
๒๐ก อสย. ๕๕:๑-๒.
๒๑ก คมพ. ข่มเหง (การ).
๒๔ก อพย. ๓๒:๓๓; โมไซยาห์ ๒๖:๓๖;

แอลมา ๖:๓.
คมพ. ปิพพาชนียกรรม.
ข แอลมา ๔๖:๗.
คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๒๕ก คมพ. อดทน (ความ).

๒๖ และเมื่อปุโรหิตละจากงาน^๑ของคุณ เพื่อถ่ายทอดพระวาระของพระเจ้าเป็นเจ้าให้แก่ผู้คน, ผู้คนก็ละจากงานของคุณเพื่อฟังพระวาระของพระเจ้าเป็นเจ้าด้วย. และเมื่อปุโรหิตถ่ายทอดพระวาระของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่คนเหล่านั้นแล้วพวกเขาทั้งหมดก็กลับไปทำงานอย่างขยันหมั่นเพียรอีก; และปุโรหิต, ไม่ได้ถือว่าตนสูงกว่าผู้ฟังของเขา, เพราะผู้สั่งสอนไม่ดีไปกว่าผู้ฟัง, ทั้งผู้สอนก็ไม่ดีไปกว่าผู้เรียนแต่อย่างใด; และดังนั้นพวกเขาจึงเท่าเทียมกัน, และพวกเขาทุกคนทำงาน, ทุกคนทำงานตามกำลังของตน^๒.

๒๗ และพวกเขาให้^๓ทรัพย์สินของตน, ทุกคนตามที่เขามี, แก่คนจน^๔, และคนขัดสน, และคนเจ็บป่วย, และคนทุกข์ยาก; และพวกเขาไม่สวม เสื้อผ้า ราคาแพง, แต่พวกเขายังเรียบง่ายและน่าชม.

๒๘ และดังนั้นพวกเขาสถาปนากิจจานุกิจของศาสนจักร; และดังนั้นพวกเขาเริ่มมีสันติติดต่อกันอีก, ทั้งที่มีการข่มเหงทุกอย่างต่อพวกเขา.

๒๙ และบัดนี้, เพราะความมั่นคงของศาสนจักรพวกเขาเริ่มร่ำรวย^๕ ยิ่ง, มีทุกสิ่งมากมายไม่ว่าอะไรก็ตามที่จำเป็นสำหรับพวกเขา—ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่มากมาย, และลูกสัตว์อ้วนทุกชนิด, และธัญพืช, และทอง, และเงิน, และของมีค่า

มากมายด้วย, และแพะใหม่^๖ และผ้าปานเนื้อดีมากมาย, และผ้าเรียบง่ายทนทานทุกชนิด.

๓๐ และดังนั้น, ในสภาพอันรุ่งเรือง^๗ของพวกเขา, พวกเขาไม่ได้ไล่ผู้ใดที่เปลือยเปล่า^๘, หรือที่หิวโหย, หรือที่กระหาย, หรือที่เจ็บป่วย, หรือที่ไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยง; และพวกเขาไม่ได้ให้ใจตนหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงโอบอ้อมอารีคนทั้งปวง, ทั้งชราและหนุ่ม, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, ไม่ว่านอกศาสนจักรหรือในศาสนจักร, โดยที่ไม่ลำเอียง^๙ ต่อบุคคลใดในบรรดาคนเหล่านั้นซึ่งขัดสน.

๓๑ และดังนั้นพวกเขารุ่งเรืองและกลับมั่งคั่งยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักรของพวกเขา.

๓๒ เพราะคนที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักรของ พวกเขา ปล่อย ตน ฝักใฝ่ อยู่ กับ เวทมนตร์, และในการนับถือรูปเคารพ^{๑๐} หรือความเกียจคร้าน^{๑๑}, และในการพูดไม่เป็นสาระ^{๑๒}, และในการริษยาและการวิวาทกัน; สวมเสื้อผ้าราคาแพง; ทะนงตน ด้วยความถือดีในสายตาตนเอง; ข่มเหง, พูดเท็จ, ขโมย, กระทำโจรกรรม, กระทำการผิดประเวณี, และกระทำฆาตกรรม, และความชั่วร้าย นานัปการ; กระนั้น ก็ตาม, มีการบังคับใช้กฎ, อย่างมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้, แก่คนทั้งปวงที่ได้ล่วงละเมิดมัน.

๒๖ก โมไซยาห์ ๑๘:๒๔, ๒๖;

๒๗:๓-๕.

ข โมไซยาห์ ๕:๒๗;

คพ. ๑๐:๔.

๒๗ก คมพ. ทาน, ทำทาน (การ).

ข ลูกา ๑๘:๒๒;

โมไซยาห์ ๕:๒๖;

คพ. ๔:๒๙-๓๑.

๒๓ก คมพ. มั่งคั่ง (ความ).

ข แอลมา ๔:๖.

๓๐ก เจคอบ ๒:๑๗-๑๙.

ข คมพ. คนจน, คนยากจน,

จน, ยากจน.

ค แอลมา ๑๖:๑๔;

คพ. ๑:๓๕.

๓๒ก คมพ. นับถือรูปเคารพ (การ).

ข คมพ. เกียจคร้าน (ความ).

ค คมพ. พูดให้ร้าย.

ง คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา.

จ เจคอบ ๒:๑๓;

แอลมา ๓๑:๒๕;

มอริ. ๘:๒๘.

คมพ. จอกรทอง (ความ), ถือดี

(ความ), ลำพอง (ความ).

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โดยการชักจูงกับพวกเขาตั้งนั้น, ทุกคนได้รับโทษตามที่พวกเขาทำ, พวกเขาจึงสงบนิ่งมากขึ้น, และไม่กล้าทำความชั่วร้ายใด ๆ ให้เป็นที่รู้; ฉะนั้น, จึงมีสันติมากในบรรดาผู้คนของนีโอฟจนถึงปีที่ห้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา.

บทที่ ๒

แอลมิไซหมายมั่นจะเป็นกษัตริย์และถูกปฏิเสธโดยเสียงของประชาชน—พวกผู้ติดตามยกเขาเป็นกษัตริย์—ชาวแอลมิไซทำสงครามกับชาวนีโอฟและฟ่ายแพ้ว—ชาวเลมันและชาวแอลมิไซรวมกำลังกันและฟ่ายแพ้ว—แอลมาสังหารแอลมิไซประมาณ ๘๗ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในการเริ่มต้นปีที่ห้าแห่งการปกครองของพวกเขาเริ่มมีการขัดแย้งในบรรดาผู้คน; เพราะมีชายผู้หนึ่ง, ชื่อว่าแอลมิไซ, เขาเป็นคนเจ้าเล่ห์มาก, แท้จริงแล้ว, เป็นคนเหลี่ยมจัดตามเล่ห์กลของโลก, โดยที่เขาเป็นคนในระเบียบเดียวกับผู้ที่มักได้ยินด้วยดาบ, ซึ่งถูกประหารชีวิตแล้วตามกฎ—

๒ บัดนี้แอลมิไซผู้นี้, ชักจูงผู้คนเป็นอันมากให้ตามเขาไป, ด้วยอุบายของเขา; แม้มากจนพวกเขาเริ่มมีพลังมาก; และพวกเขาเริ่มพยายามสถาปนาแอลมิไซเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.

๓ บัดนี้การนี้ทำให้ผู้คนของศาสนจักร

ตื่นตกใจ, รวมถึงคนทั้งหมดที่ไม่ได้ถูกชักจูงไป ตามการชักชวนของแอลมิไซด้วย; เพราะพวกเขาเห็นว่าตามกฎของตนเรื่องเช่นนี้ต้องได้รับสถาปนาโดยเสียง”ของผู้คน.

๔ ฉะนั้น, หากเป็นไปได้ที่แอลมิไซได้เสียงของผู้คนแล้ว, เขา, โดยที่เป็นคนชั่วร้าย, จะทำให้คนทั้งหลายหมด”สิทธิ์และอภิสิทธิ์ในศาสนจักร; เพราะเป็นเจตนาของเขาที่จะทำลายศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนมาชุมนุมกันตลอดทั่วแผ่นดิน, ทุกคนตามแต่จิตใจของตน, แล้วแต่จะเป็นไปเพื่อแอลมิไซหรือต่อต้านแอลมิไซ, แยกกันเป็นกลุ่ม, โดยมีการ์โต้เถียงและขัดแย้ง”กันอย่างน่าพิศวง.

๖ และดังนั้นพวกเขามาชุมนุมกันเพื่อออกเสียงของตนเกี่ยวกับเรื่องนี้; และเสนอเสียงเหล่านั้นต่อเหล่าผู้พิพากษา.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงของผู้คนต่อต้านแอลมิไซ, จนเขาไม่ได้เป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.

๘ บัดนี้การนี้ได้ทำให้ใจของคนต่อต้านเขาเกิดปีติยินดี; แต่แอลมิไซปลุกปั่นคนที่เห็นด้วยกับเขาให้เกิดโทสะต่อต้านคนที่ไม่เห็นด้วยกับเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขามารวมกัน, และอุทิศถวายแอลมิไซเป็นกษัตริย์ของตน.

๑๐ บัดนี้เมื่อแอลมิไซได้เป็นกษัตริย์ปกครองแล้วก็สั่งพวกเขาให้จับอาวุธต่อ

๒ ๑ก แอลมา ๑:๘.
๓ก โมไซยาห์ ๒๙:๒๕-๒๗; ๔ก แอลมา ๔:๑๖.
๕ก ๓ นี. ๑๑:๒๙.
๔ก แอลมา ๑๐:๑๓; ยีล. ๕:๒.

ด้านพี่น้องของตน; และการนี้เขาทำไป เพื่อจะให้คนพวกนี้อยู่ภายใต้อำนาจเขา.

๑๑ บัดนี้ผู้คนของแอมลีไซแตกต่างออกไปโดยชื่อของแอมลีไซ, โดยเรียกว่าชาวแอมลีไซ; และพวกที่เหลือเรียกว่าชาวนีไฟ, หรือผู้คนของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๑๒ ฉะนั้นผู้คนของชาวนีไฟรู้ถึงเจตนาของชาวแอมลีไซ, และฉะนั้นพวกเขาจึงเตรียมรบกับพวกนั้น; แท้จริงแล้ว, พวกเขาติดอาวุธตนด้วยดาบ, และด้วยกระบี่, และด้วยคันธนู, และด้วยลูกธนู, และด้วยก้อนหิน, และด้วยสายหเวีียง, และด้วยอาวุธ^๑สงครามทุกประเภท, ของทุกชนิด.

๑๓ และดังนั้นพวกเขาจึงพร้อมรบกับชาวแอมลีไซในเวลา^๒ที่พวกนั้นมาถึง. และมีการกำหนดนายทัพ, และนายทัพชั้นสูง, และแม่ทัพนายกอง, ตามจำนวนผู้คนของตน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมลีไซติดอาวุธผู้คนของเขาด้วยอาวุธสงครามทุกประเภทของทุกชนิด; และเขาแต่งตั้งผู้ปกครองและผู้นำเหนือผู้คนของเขาด้วย, เพื่อนำคนเหล่านั้นไปทำสงครามต่อต้านพี่น้องของตน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวแอมลีไซขึ้นมาถึงเนินเขาแอมโนฮู, ซึ่งอยู่ทางตะวันออกของแม่น้ำไซดอน^๓, ที่ไหลเลียบแผ่นดิน^๔แห่งเซราเอิมลา, และที่นั่นพวกเขาเริ่มทำสงครามกับชาวนีไฟ.

๑๖ บัดนี้แอลมา, โดยที่เป็นหัวหน้าผู้

พิพากษา^๕และผู้ปกครองผู้คนของนีไฟ, ฉะนั้นท่านจึงขึ้นไปพร้อมกับผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, พร้อมกับนายทัพของท่าน, และแม่ทัพนายกองของท่าน, แท้จริงแล้ว, นำหน้ากองทัพของท่าน, ไปสู้รบกับชาวแอมลีไซ.

๑๗ และพวกเขาเริ่มสังหารชาวแอมลีไซบนเนินเขาทางตะวันออกของไซดอน. และชาวแอมลีไซได้ต่อสู้ชาวนีไฟด้วยกำลังมาก, ถึงขนาดที่ชาวนีไฟเป็นอันมากล้มตายต่อหน้าชาวแอมลีไซ.

๑๘ กระนั้นก็ตามพระเจ้ายังประทานพลังกำลังแก่มือชาวนีไฟ, พวกเขาจึงสังหารชาวแอมลีไซด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า, จนพวกนั้นเริ่มหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนีไฟติดตามชาวแอมลีไซไปตลอดวันนั้น, และสังหารพวกนั้นด้วยการเข่นฆ่าอย่างหนัก, ถึงขนาดที่มีชาวแอมลีไซถูกสังหาร^๖หนึ่งหมื่นสองพันห้าร้อยสามสิบสองคน; และมีชาวนีไฟถูกสังหารหกพันห้าร้อยหกสิบสองคน.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอลมาติดตามชาวแอมลีไซต่อไปไม่ได้แล้ว ท่านจึงให้ผู้คนของท่านตั้งกระโจมของตนในหุบเขา^๗แห่งกิเดียน, โดยที่เรียกหุบเขานี้ตามกิเดียนผู้นั้นซึ่งถูกมือของนียอร์^๘สังหารด้วยดาบ; และชาวนีไฟตั้งกระโจมของตนที่หุบเขานี้ในคืนนั้น.

๑๑ก แอลมา ๓:๔.
ข เจคอบ ๑:๑๓-๑๔;
โมไซยาห์ ๒๕:๑๒;
แอลมา ๓:๑๑.

๑๒ก โมไซยาห์ ๑๐:๘;
ฮิล. ๑:๑๔.
๑๕ก แอลมา ๓:๓.
ข ออมโน ๑:๑๓-๑๕.

๑๖ก โมไซยาห์ ๒๓:๔๒.
๑๓ก แอลมา ๓:๑-๒, ๒๖; ๔:๒.
๒๐ก แอลมา ๖:๗.
ข แอลมา ๑:๗-๑๕; ๑๔:๑๖.

๒๑ และแอลมาส่งคนสอดแนมออกตามชาวแอมลีไซที่เหลือ, เพื่อท่านจะได้รู้ถึงแผนการของพวกเขาและอุบายของพวกเขา, ซึ่งโดยการนี้ท่านจะได้ป้องกันตนให้พ้นจากพวกนั้น, เพื่อท่านจะปกป้องรักษาผู้คนของท่านมิให้ถูกทำลาย.

๒๒ บัดนี้คนที่ท่านส่งไปเฝ้าดูค่ายของชาวแอมลีไซชื่อซัรรัม, และแอมเนอร์, และแมนเท, และลิมเฮอร์; และคนเหล่านี้คือผู้ที่ออกไปพร้อมด้วยคนของตนเพื่อเฝ้าดูค่ายของชาวแอมลีไซ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งพวกเขารีบรุดกลับมายังค่ายของชาวนีไฟ, ด้วยความแปลกใจเป็นที่ยิ่ง, และรู้สึกหวาดหวั่นพรึ่นพริ้ง, จึงกล่าวดังนี้:

๒๔ ดูเถิด, เราตามค่ายของชาวแอมลีไซ^๑ไป, และยังความแปลกใจเป็นที่ยิ่งแก่เรา, ในแผ่นดินแห่งไมนอน, เหนือแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, ไปทางแผ่นดินแห่งนีไฟ^๒, เราเห็นไพร่พลชาวเลมันจำนวนมาก; และดูเถิด, ชาวแอมลีไซเข้าสมทบกับพวกนั้นแล้ว;

๒๕ และพวกเขากรีธาทัพมาถึงพี่น้องของเราในแผ่นดินนั้น; และคนเหล่านั้นกำลังหลบหนีพวกเขาพร้อมด้วยฝูงสัตว์ของตน, และภรรยา, และลูก ๆ ของตน, มุ่งไปเมืองของเรา; และหากเราไม่เร่งรีบแล้วพวกเขาจะได้ครอบครองเมืองของเรา, และบิดาเรา, และภรรยาเรา, และลูก ๆ ของเราจะถูกสังหาร.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟเก็บกระโຈມของตน, และออกจากหุบเขาแห่งกิเดีย มุ่งไปเมืองของตน, ซึ่งคือเมืองแห่งเซราเอิมลา^๓.

๒๗ และดูเถิด, ขณะที่พวกเขากำลังข้ามแม่น้ำไซดอน, ชาวเลมันและชาวแอมลีไซ, ซึ่งมีจำนวนมาก^๔, ประหนึ่งว่า, เกือบเท่าเม็ดทรายในทะเล, ก็เข้าโจมตีเพื่อทำลายพวกเขา.

๒๘ กระนั้นก็ตาม, ชาวนีไฟโดยที่ใต้รับกำลัง^๕จากพระหัตถ์ของพระเจ้า, โดยสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลังเพื่อพระองค์ จะทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือศัตรู, ฉะนั้นพระเจ้าทรงได้ยินเสียงร้องของพวกเขา, และประทานกำลังให้พวกเขา, และชาวเลมันกับชาวแอมลีไซล้มตายต่อหน้าพวกเขา.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาต่อสู้กับแอมลีไซด้วยดาบ, ซึ่งหนักัน; และคนทั้งสองต่อสู้กัน, สุดกำลัง.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยที่เป็นคนของพระเจ้าเป็นเจ้า, จึงมีศรัทธา^๖แก่กล้ายิ่ง, ได้ร้องขึ้น, มีความว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงเมตตาและไว้ชีวิตข้าพระองค์เถิด, เพื่อข้าพระองค์จะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระองค์ในการช่วยและปกป้องรักษาคนพวกนี้.

๓๑ บัดนี้เมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วก็ต่อสู้กับแอมลีไซอีก; และท่านได้รับ พละ กำลัง, มากจนท่านสังหารแอมลีไซด้วยดาบ.

๒๔ก แอลมา ๓:๔, ๑๓-๑๘.
ข ๒ นี. ๕:๘.
๒๖ก ออมไน ๑:๑๔, ๑๘.

๒๗ก เจริม ๑:๖.
๒๘ก นิธิบ. ๓๑:๖.

๓๐ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).

๓๒ และท่านต่อสู้กับภริยาของชาวเล-
มันด้วย; แต่ภริยาของชาวเลมันหลบ
หนีกลับไปซึ่งหน้าแอลมาและสองครักซ์
ของเขามาต่อสู้กับแอลมา.

๓๓ แต่แอลมา, กับองครักษ์ของท่าน,
ต่อสู้กับองครักษ์ของภริยาชาวเลมันจน
ท่านสังหารและจับไล่พวกนั้นลอยกลับไป.

๓๔ และท่านจึงเปิดพื้นที่บนแผ่นดิน,
หรือที่จริงแล้วฝั่งแม่น้ำ, ซึ่งอยู่ทางตะวัน
ตกของแม่น้ำไซดอน, โยนร่างชาวเลมัน
ที่ถูกสังหารลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, เพื่อ
โดยการนี้ผู้คนของท่านจะมีที่ว่างให้ข้าม
ไปต่อสู้กับชาวเลมันและชาวแอมลีไซทาง
ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำไซดอนได้.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พวกเขาข้ามแม่น้ำไซดอนไปได้ทั้งหมด
แล้วคือชาวเลมันและชาวแอมลีไซเริ่ม
หลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา, ทั้งที่พวกนั้น
มีจำนวนมากจนพวกเขาไม่สามารถนับได้.

๓๖ และพวกนั้นหลบหนีไปซึ่งหน้าชาว
นีไฟโดยมุ่งไปแดนทुरกันดารซึ่งอยู่ทาง
ตะวันตก และทางเหนือ, เลยชายแดน
ของแผ่นดินไป; และชาวนีไฟติดตาม
พวกเขาไปด้วยสุดกำลังของตน, และ
สังหารพวกเขา.

๓๗ แท้จริงแล้ว, พวกนั้นถูกล้อมไว้
ทุกด้าน, และถูกสังหารและไล่ต้อน, จน
กระจัดกระจายไปทางตะวันตก, และทาง
เหนือ, จนถึงแดนทुरกันดาร, ซึ่งเรียกว่า
เฮอร์แมนัส; และบริเวณนั้นของแดน
ทुरกันดารนั่นเองที่ชุกชุมด้วยสัตว์ป่า
ดุร้ายและหิวโหย.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
หลาย คนตายในแดนทुरกันดารด้วย
บาดแผลตน, และถูกบรรดาสัตว์ป่า
เหล่านั้นอีกทั้งแรงในอากาศขม้เหม็น;
และกระดูกของพวกเขาถูกพบ, กองอยู่
บนพื้นดิน.

บทที่ ๓

*ชาวแอมลีไซทำเครื่องหมายให้ตนเอง
ตามคำพยากรณ์—ชาวเลมันถูกสาปแช่ง
เพราะการเป็นกบฏของพวกเขา—มนุษย์
นำคำสาปแช่งของตนเองมาสู่ตนเอง—
ชาวนีไฟทำให้กองทัพชาวเลมันอีกกอง
หนึ่งพ่ายแพ้. ประมาณ ๘๗-๘๖ ปีก่อน
คริสตกาล.*

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนีไฟ
ที่มีได้ถูกสังหารด้วยอาวุธสงครามนั้น,
หลังจาก ฝั่ง ศพ คน ที่ ถูก สังหาร แล้ว—
บัดนี้หาได้นับจำนวนคนที่ถูกสังหารไม่,
เพราะความมากมายสุดคนนับ—หลัง
จากพวกเขาฝั่งศพผู้ตายของตนเสร็จ
แล้วทุกคนก็กลับคืนผืนแผ่นดินตน,
และกลับไปสู่บ้านตน, และภรรยา, และ
ลูก ๆ ของตนด้วย.

๒ บัดนี้ผู้หญิงและเด็กเป็นอันมากถูก
สังหารด้วยดาบ, และฝูงสัตว์เลี้ยง และ
ฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาเป็นอันมากด้วย;
และไร่นา ธัญพืชของ พวกเขา มากมาย
ถูกทำลายด้วย, เพราะถูกบรรดาไฟรพล
เหยียบย่ำ.

๓ และบัดนี้ชาวเลมันและชาวแอมลีไซ
มากเท่าที่ถูกสังหารบนฝั่งแม่น้ำไซดอน
ถูกโยนลงในผืนน้ำ^๓แห่งไซดอน; และ
ดูเถิดกระดุกของพวกเขาอยู่ในห้วงลึก
ของทะเล^๔, และมากมายนัก.

๔ และชาวแอมลีไซ^๕แตกต่างจากชาว
นีไฟ, เพราะพวกเขาทำเครื่องหมาย^๖ให้
ตนเองด้วยสีแดงไว้ที่หน้าผากตามแบบ
ชาวเลมัน; กระนั้นก็ตามพวกเขาไม่ได้
โกนศีรษะเหมือนกับชาวเลมัน.

๕ บัดนี้ศีรษะชาวเลมันโล้น; และพวก
เขาเปลือยเปล่า^๗, นอกจากแผ่นหนังซึ่ง
คาดไว้รอบเอว, และยุทธภัณฑ์ของพวกเขา,
ซึ่งคาดไว้รอบตัวด้วย, และคันธนู
ของพวกเขา, และลูกธนูของพวกเขา,
และก้อนหินของพวกเขา, และสายเหยี่ยว
ของพวกเขา, และอื่น ๆ.

๖ และผิวของชาวเลมันคล้ำ, ตาม
เครื่องหมายซึ่งบรรพบุรุษพวกเขาได้
รับมา, ซึ่งเป็นการสาปแช่ง^๘พวกเขาเพราะ
การล่วงละเมิดและการกบฏที่พวกเขา
มีต่อพี่น้อง, อันมีนีไฟ, เจคอบ, และโจ
เซฟ, และแซม, ซึ่งเป็นคนเที่ยงธรรม
และบริสุทธิ์.

๗ และพี่น้องพวกเขาหมยมันจะ
ทำลายพวกเขา, ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงถูก
สาปแช่ง; และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรง
ตราเครื่องหมาย^๙ไว้บนพวกเขา, แท้จริง

แล้ว, บนเลมันและเลมิเอล, และบุตรของ
อิซมาเอล, และหญิงชาวอิซมาเอลด้วย.

๘ และการนี้เป็นไปเพื่อพงศ์พันธุ์พวก
เขาจะได้แตกต่างจากพงศ์พันธุ์ของพี่
น้อง, เพื่อด้วยการนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้า
จะได้ทรงปกป้องรักษาผู้คนของพระองค์,
เพื่อพวกเขาจะไม่ปะปน^{๑๐}และเชื่อใน
ประเพณีอันไม่ถูกต้องซึ่งจะก่อให้เกิด
ความพินาศของพวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้
ใดก็ตามที่ได้ผสมพงศ์พันธุ์ของเขากับ
ชาวเลมันได้นำเอาการสาปแช่งอย่าง
เดียวกันมาบนพงศ์พันธุ์ของเขา.

๑๐ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่ยอมตนให้
ชาวเลมันชักนำไปย่อมเรียกเขาตามคน
พวกนั้น, และมีเครื่องหมายตราไว้บน
ผู้นั้น.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใด
ก็ตามที่ไม่เชื่อในประเพณีชาวเลมัน, แต่
เชื่อมั่นที่ก่เหล่านั้นซึ่งนำออกมาจากแผ่น
ดินแห่งเยรูซาเล็ม, และเชื่อประเพณี
บรรพบุรุษของพวกเขาด้วย, ซึ่งถูกต้อง,
ผู้ซึ่งเชื่อในพระบัญญัติของพระผู้เป็น
เจ้าและรักษาพระบัญญัติ, เรียกว่าชาวนี-
ไฟ, หรือผู้คนของนีไฟนับจากเวลานั้น—

๑๒ และพวกเขานั้นเองผู้เขียนบันทึก
ซึ่งเป็นจริง^{๑๑}เกี่ยวกับผู้คนของพวกเขา,
และเกี่ยวกับผู้คนของชาวเลมันด้วย.

๑๓ บัดนี้เราจะกลับมากล่าวถึงชาวแอม-

๓ก เอลลมา ๒:๑๕.
ข เอลลมา ๔:๔:๒๒.
๔ก เอลลมา ๒:๑๑.
ข เอลลมา ๓:๑๓-๑๙.
๕ก อีนัส ๑:๒๐;
โมไซยาห์ ๑๐:๘;

เอลลมา ๔:๒:๑๘-๒๑.
๖ก ๒ นี. ๕:๒๑; ๒๖:๓๓.
คมพ. สาปแช่ง (การ).
๗ก ๑ นี. ๑๒:๒๓.
๘ก คมพ. แต่งงาน (การ),
สมรส (การ)—

การแต่งงานข้ามศาสนา.
ข โมไซยาห์ ๑๐:๑๑-๑๘;
เอลลมา ๙:๑๖.
๑๑ก เอลลมา ๑๗:๙-๑๑.
๑๒ก โมไซยาห์ ๑:๖;
อีเธอร์ ๔:๖-๑๑.

ลิไซ อีกร, เพราะพวกนี้ มีเครื่องหมาย^๗ トラไว้บนพวกเขาด้วย; แท้จริงแล้ว, พวกเขาทำเครื่องหมายให้ตนเอง, แท้จริงแล้ว, เครื่องหมายสี แดง บน หน้าผาก ของพวกเขา.

๑๔ ดังนั้น พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าจึงเกิดสัมฤทธิ์ผล, เพราะนี่คือพระดำรัส ซึ่ง พระองค์ ตรัส กับ นีไฟ: ดูเถิด, เราสาปแช่งชาวเลมันไว้, และเราจะทำเครื่องหมายไว้บนพวกเขาเพื่อพวกเขา และพงศ์พันธุ์พวกเขาจะถูกแยกจากเจ้า และพงศ์พันธุ์เจ้า, นับจากเวลานี้ไปและตลอดกาล, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วร้ายของตนและหัน มาหาเราเพื่อเราจะมีเมตตาต่อพวกเขา.

๑๕ และอนึ่ง: เราจะทำเครื่องหมายไว้บนผู้ที่ผสมพงศ์พันธุ์เขากับพี่น้องเจ้า, เพื่อพวกเขาจะถูกสาปแช่งด้วย.

๑๖ และอนึ่ง: เราจะทำเครื่องหมายบนผู้ที่ต่อสู้กับเจ้าและพงศ์พันธุ์เจ้า.

๑๗ และอนึ่ง, เรากล่าวว่าจะไม่เรียกผู้ที่ไปจากเจ้าว่าเป็นพงศ์พันธุ์เจ้าอีกต่อไป; และเราจะให้พรเจ้า, และผู้ใดก็ตามที่เรียกว่า เป็นพงศ์พันธุ์เจ้า, นับแต่นี้ไปและตลอดกาล; และนี่คือสัญญาของพระเจ้าต่อนีไฟและพงศ์พันธุ์ของท่าน.

๑๘ บัดนี้ชาวแอมลีไซหาว่าพวกเขา กำลังทำให้พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลเมื่อพวกเขาเริ่มทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากตน; กระนั้นก็ตามพวกเขา ยังออกมากบฏ^๗ ต่อพระผู้

เป็นเจ้าอย่างเปิดเผย; ฉะนั้นจึงสมควร ที่การสาปแช่งจะตกอยู่บนพวกเขา.

๑๙ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็นว่า พวกเขา นำเอาการสาปแช่ง^๗ มาไว้กับตนเอง; และแม้ตั้ง นั้น กับทุกคนที่ถูกสาปแช่งก็นำเอาการกล่าวโทษของตน มาไว้กับตัวเขาเอง.

๒๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือต่อมาอีกไม่กี่วันหลังจากการสู้รบซึ่งเกิดขึ้นในแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา, โดยชาวเลมัน และชาวแอมลีไซ, คือมีกองทัพอีก กองหนึ่งของชาวเลมันยกมาโจมตีผู้คนของนีไฟ, ณ สถานที่เดียวกับที่กองทัพ กองแรกพบกับชาวแอมลีไซ.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีกองทัพกองหนึ่งถูกส่งไปขับไล่พวกนั้น ออกจากแผ่นดินของพวกเขา.

๒๒ บัดนี้ตัว แอลมา เองโดยที่ได้ รับบาดเจ็บ^๗ จึงไม่ได้ออกไปสู้รบกับชาวเลมันในครั้งนี้;

๒๓ แต่ท่านส่งกองทัพใหญ่ไปต่อสู้กับคนเหล่านั้น; และพวกเขาขึ้นไปสังหารชาวเลมันเป็นอันมาก, และขับไล่พวกที่เหลือออกไปนอกเขตแดน แผ่นดิน พวกเขา.

๒๔ และแล้วพวกเขากลับมาอีกและเริ่มสถาปนาสันติในแผ่นดิน, โดยไม่ถูกศัตรูของพวกเขาครอบงำต่อไปอีกชั่วเวลาหนึ่ง.

๒๕ บัดนี้สิ่งทั้งหมดนี้เป็นไป, แท้จริงแล้ว, สงคราม และการขัดแย้งทั้งหมด

๑๓ก แอลมา ๓:๔.

๑๔ก ๒ นี. ๓๐:๔-๖.

๑๘ก ๔ นี. ๑:๓๘.

คมพ. กบฏ (การ).

๑๙ก ๒ นี. ๕:๒๑-๒๕;

แอลมา ๑๗:๑๕.

๒๐ก แอลมา ๒:๒๔.

๒๒ก แอลมา ๒:๒๙-๓๓.

นี้เริ่มต้นขึ้นและจบลงในปีที่ห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๒๖ และภายในหนึ่งปีคนหลายพันหลายหมื่นคนถูกส่งไปสู่โลกนิรันดร์, เพื่อพวกเขาจะได้เก็บเกี่ยวรางวัลของตนตามงานของตน, ไม่ว่าจะงานนั้นจะดีหรือชั่ว, เพื่อเก็บเกี่ยวความสุขนิรันดร์หรือความเศร้าหมองนิรันดร์, ตามวิญญานซึ่งพวกเขาเลือกเชื่อฟัง, แล้วแต่จะเป็นวิญญานดีหรือวิญญานชั่ว.

๒๗ เพราะทุก คน ย่อม ได้รับ คำตอบแทน จาก คนที่ ตน เลือก เชื่อ ฟัง, และนี่ เป็นไป ตาม ถ้อยคำ ของ วิญญาน แห่ง การ พยากรณ์; ฉะนั้นขอให้ เป็นไป ตาม ความจริง. และสิ้นสุดปีที่ห้าแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาดังนี้.

บทที่ ๔

แอลมาให้บังพัตติมาผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสหลายพันคน—ความซื่อสัตย์เข้ามาสู่ศาสนจักร, และความก้าวหน้าของศาสนจักรหยุดชะงัก—นีไฟฮาห์ได้รับแต่งตั้งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา—แอลมา, ในฐานะมหาปุโรหิต, อุทิศตนให้ทำงานปฏิบัติศาสนกิจ. ประมาณ ๘๖-๘๓ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือ

ผู้คนของนีไฟ, ไม่มี การขัดแย้ง หรือสงครามในแผ่นดิน^๖แห่งเซราเอ็มมา;

๒ แต่ผู้คนได้รับความทุกข์, แท้จริงแล้ว, ความทุกข์อย่างใหญ่หลวงเพราะการสูญเสีย^๗พี่น้องของตน, เพราะการสูญเสียฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของตนด้วย, และเพราะการสูญเสียรั้วพืชรุ่นของตนด้วย, ซึ่งถูกชาวเลมมันเหยียบย่ำไว้ได้เท่าและทำลาย.

๓ และความทุกข์ของพวกเขาใหญ่หลวงนักจนทุกคนมีเหตุให้โศกเศร้า; และพวกเขาเชื่อว่าเป็นการพิพากษาของพระเจ้าที่ส่งมาบนพวกเขาเพราะความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา; ฉะนั้นจึงปลุกพวกเขาให้นึกถึงหน้าที่ตน.

๔ และพวกเขาเริ่มสถาปนาศาสนจักรให้เต็มที่ยิ่งขึ้น; แท้จริงแล้ว, และมากมายได้รับบังพัตติมา^๘ในผืนน้ำแห่งไซดอนและเข้าร่วมกับศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้รับบังพัตติมาโดยมือของแอลมา, ผู้ได้รับการอุทิศถวายเป็นมหาปุโรหิต^๙เหนือผู้คนในศาสนจักร, โดยมือของแอลมาบิดาท่าน.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่เจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษามีคนประมาณสามพันห้าร้อยคนที่รวมตัวกับศาสนจักร^{๑๐}ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและได้รับบังพัตติมา. และดังนั้นสิ้นสุดปีที่เจ็ดแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือ

๒๖ก คมพ. งาน (ทั้งหลาย).
๒๗ก โมไซยาห์ ๒:๓๑-๓๓;
แอลมา ๕:๔๑-๔๒.
ข รม. ๖:๑๖;
ยี่ล. ๑๔:๒๙-๓๑.

๔ คมพ. เชื่อฟัง (การ),
เชื่อฟัง (คนที).
๑ ก ออมไน ๑:๑๒-๑๙.
๒ ก แอลมา ๒:๑๓;
๓:๑-๒, ๒๖.

๘ ก โมไซยาห์ ๑๘:๑๐-๑๗.
ข โมไซยาห์ ๒๙:๔๒.
๕ ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๘-๒๓;
๓ นี. ๒๖:๒๑.

ผู้คนของนีไฟ; และมีความสงบสุขต่อ
เนื่องมาตลอดเวลานั้น.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปี
ที่แปดแห่ง การปกครองของเหล่าผู้
พิพากษา, คือ ผู้คนของ ศาสนจักร เริ่ม
จองหองขึ้น, เพราะความมั่งคั่ง^๖ยิ่งของ
พวกเขา, และแพรไพเราะ^๗เนื้อดีของพวกเขา,
และผ้าปานเนื้อดีของพวกเขา,
และเพราะฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่
มากมายของพวกเขา, และทองของพวกเขา
และเงินของพวกเขา, และของมีค่า
ทุกชนิดของพวกเขา, ซึ่งพวกเขาได้มา
โดยความอดุสหาหะ; และด้วยสิ่งทั้งหมด
นี้พวกเขาจึงทะนงตนด้วยความถือดีใน
สายตาตน, เพราะพวกเขาเริ่มสวมเสื้อผ้า
ราคาแพงมาก.

๗ บัดนี้เป็นเหตุของความทุกข์มาก
ต่อ แอลมา, แท้จริงแล้ว, และต่อ คน
เป็นอันมากที่แอลมาอุทิศ^๘ถวายให้เป็น
ผู้สอน, และปุโรหิต, และเอ็ลเดอร์ผู้ดูแล
ศาสนจักร; แท้จริงแล้ว, คนเป็นอันมาก
ในพวกเขาเศร้าโศกนักเพราะความชั่วร้าย
ซึ่งพวกเขาเห็นว่าเริ่มมีขึ้นแล้วในบรรดา
ผู้คนของตน.

๘ เพราะพวกเขาเห็นและมองดูด้วย
โทมนัสอย่างใหญ่ หลวงว่า ผู้คน ของ
ศาสนจักรเริ่ม ทะนงตนด้วยความถือดี^๙
ในสายตาตน, และหัวใจพวกเขาหมกมุ่น
กับความมั่งคั่งและกับสิ่งไร้ประโยชน์ของ

โลก, จนพวกเขาเริ่มดูหมิ่น, กันและกัน,
และพวกเขาเริ่มข่มเหงคนที่ไม่เชื่อ^{๑๐} ตาม
เจตนาและความพอใจของตน.

๙ และด้วยเหตุนี้, ในปีที่แปดแห่งการ
ปกครองของเหล่าผู้พิพากษา, เริ่มมีการ
ขัดแย้ง^{๑๑}อย่างใหญ่หลวงในบรรดาผู้คน
ของศาสนจักร; แท้จริงแล้ว, มีการริษยา^{๑๒},
และการวิวาท, และเจตนาร้าย, และการ
ข่มเหง, และ ความจองหอง, แม้ยิ่งกว่า
ความจองหองใน คนที่ไม่ได้ เป็นของ
ศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๐ และดังนี้ สิ้นสุดปีที่แปดแห่งการ
ปกครองของเหล่าผู้พิพากษา; และความ
ชั่วร้าย ของ ศาสนจักร เป็น สิ่ง กิดขวาง
อันใหญ่ หลวง แก่ คนที่ไม่ได้ เป็นของ
ศาสนจักร; และดังนั้นศาสนจักรเริ่มเสื่อม
ในความก้าวหน้า.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในการ
เริ่มต้นปีที่เก้า, แอลมาเห็นความชั่วร้ายของ
ศาสนจักร, และท่านเห็นด้วยว่าตัวอย่าง^{๑๓}
ของศาสนจักรเริ่มนำคนที่ไม่เชื่อจากความ
ชั่วช้าสามานย์อย่างหนึ่งไปสู่อีกอย่างหนึ่ง,
ดังนั้นเป็นการนำความพินาศมาสู่ผู้คน.

๑๒ แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นความไม่เสมอ
ภาค อย่าง มากในบรรดา ผู้คน, บาง คน
ทะนงตนด้วยความถือดีของตน, เหยียด
หยามคนอื่น, หันหลังให้คนที่ขัดสน^{๑๔} และ
คนเปลือยเปล่าและคนที่หิวโหย^{๑๕}, และคน
ที่กระหาย, และคนที่เจ็บป่วยและมีทุกข์.

๖ก คมพ. มั่งคั่ง (ความ).
ข แอลมา ๑:๒๙.
๗ก คมพ. สิทธิอำนาจ.
๘ก คมพ. จองหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ); ถือดี (ความ),

ถือดี (ความ),
เปล่าประโยชน์,
อย่างไม่สมควร.
ข แอลมา ๑:๒๑.
๙ก คมพ. ขัดแย้ง (การ, ความ).
ข คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา.

๑๑ก ๒ ชมอ. ๑๒:๑๔;
แอลมา ๓๙:๑๑.
๑๒ก อสย. ๓:๑๔;
เจคอบ ๒:๑๗.
ข โมไซยาห์ ๔:๒๖.

๑๓ บัดนี้เป็นเหตุใหญ่ที่ทำให้เกิดการคร่ำครวญในบรรดาผู้คน, ขณะที่คนอื่นกำลังถ่อมตน, ช่วยผู้ที่อยู่ในความต้องการความช่วยเหลือของ พวกเขา, เช่นให้”ทรัพย์สินของพวกเขากแก่คนจนและคนขัดสน, ให้อาหารคนที่หิวโหย, และทนความทุกข์ทรมาน”นานปีการ, เพื่อเห็น”แก่พระคริสต์, ผู้จะเสด็จมาตามวิญญานแห่งการพยากรณ์;

๑๔ โดยตั้งตารอวันนั้น, ดังนั้นการปลดบาปของพวกเขายังคงมีอยู่; โดยเปี่ยมด้วยความปรีดี”ยิ่ง เพราะการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย, ตามพระประสงค์และเดชะนุภาพและการปลดปล่อยของพระเยซูคริสต์จากสายรัดแห่งความตาย.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา, โดยที่เห็นความทุกข์ของผู้ติดตามซึ่งถ่อมตนของพระเจ้า, และการข่มเหงซึ่งทับถมมาบนคนเหล่านี้โดยส่วนที่เหลืออยู่ของผู้คนของท่าน, และเห็นความไม่เสมอภาค”ทุกอย่างของพวกเรา, เริ่มสลัดใจมาก; กระนั้นก็ตามพระวิญญานของพระเจ้าไม่ได้ทรงทำให้ท่านผิดหวัง.

๑๖ และท่านเลือกคนมีปัญญาคนหนึ่งซึ่งอยู่ในบรรดาเอลเดอร์ของศาสนจักร, และให้อ่านาจเขาตามเสียง”ของผู้คน, เพื่อเขาจะมีอำนาจออกกฎ”ตามกฎที่มี

ให้ไว้, และใช้บังคับตามความชั่วร้ายและโทษานุโทษของผู้คน.

๑๗ บัดนี้ชื่อของชายผู้นี้คือนีไฟฮาร์, และแอลมากำหนดให้เขาเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา; และเขานั่งบัลลังก์พิพากษาเพื่อพิพากษาและปกครองผู้คน.

๑๘ บัดนี้แอลมาไม่ได้ให้ตำแหน่งของการเป็นมหาปุโรหิตดูแลศาสนจักรแก่เขา, แต่ท่านคงรักษาตำแหน่งมหาปุโรหิตไว้ให้ตน; แต่ท่านมอบบัลลังก์พิพากษาให้นีไฟฮาร์.

๑๙ และการนี้ท่านทำไปเพื่อตัวท่าน”จะได้ออกไปในบรรดาผู้คนของท่าน, หรือในบรรดาผู้คนของนีไฟ, เพื่อท่านจะได้สั่งสอนพระวจนะ”ของพระเจ้าแก่พวกเขา, เพื่อปลุกเร้า”พวกเขาให้นึกถึงหน้าที่ตน, และเพื่อโดยพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า, ท่านจะได้ดึงเอาความจงหองและเล่ห์เหลี่ยมทั้งหมดและการขัดแย้งทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คนของท่านลงมา, โดยไม่เห็นทางใดแล้วที่ท่านจะได้ช่วยพวกเขาให้กลับคืนมาจากกอดตันด้วยประจักษ์พยาน”อันบริสุทธิ์เพื่อปรามพวกเขา.

๒๐ และดังนั้นในการเริ่มต้นปีที่เก่าแก่การปกครองของเหล่าผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, แอลมาจึงมอบบัลลังก์พิพากษาให้นีไฟฮาร์”, และมุ่งปฏิบัติตนเฉพาะฐานะปุโรหิตระดับสูง”แห่ง

๑๓ก คมพ. ทาน, ทำทาน (การ).
 ข คมพ. ยกลำบาก (ความ).
 ค ๒ คร. ๑๒:๑๐.
 ๑๔ก โมไซยาห์ ๔:๑๒;
 แอลมา ๕:๒๖-๓๕.
 คมพ. แก่ต่าง (การ),
 รับรอง (การ).

ข คมพ. ปีตี.
 ๑๕ก คพ. ๓๘:๒๗; ๔๙:๒๐.
 ๑๖ก แอลมา ๒:๓-๗.
 ข แอลมา ๑:๑, ๑๔, ๑๘.
 ๑๗ก แอลมา ๕:๑๗.
 ๑๘ก แอลมา ๗:๑.
 ข แอลมา ๓๑:๕;
 คพ. ๑๑:๒๑-๒๒.

ค อีโนส ๑:๒๓.
 ง โมไซยาห์ ๑:๑๗;
 ฮีล. ๑๒:๓.
 จ คมพ. ประจักษ์พยาน.
 ๒๐ก แอลมา ๘:๑๒.
 ข โมไซยาห์ ๒๓:๔๒;
 แอลมา ๕:๓, ๔๔, ๔๙.

ระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเป็นประจักษ์พยานของพระวจนะ, อันเป็นไปตามวิญญานแห่งการเปิดเผย และการพยากรณ์.

ถ้อยคำที่แอลมา, มหาปุโรหิตตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ประกาศแก่ผู้คนในเมืองและหมู่บ้านของพวกเขาตลอดทั่วแผ่นดิน.

ประกอบด้วยบทที่ ๕.

บทที่ ๕

เพื่อได้ความรอด, มนุษย์ต้องกลับใจและรักษาพระบัญญัติ, เกิดใหม่อีก, ชำระอารมณ์ของพวกเขาด้วยพระโลหิตของพระคริสต์, ถ่อมตน และเปลื้องความหยิ่งจองหอง และความริษยาออกจากตน, และทำงานแห่งความชอบธรรม—พระเมษบาลผู้ประเสริฐทรงเรียกผู้คนของพระองค์—ผู้ที่ทำงานชั่วร้ายเป็นลูก ๆ ของมาร—แอลมาเป็นพยานเกี่ยวกับความจริงแห่งหลักคำสอนของท่าน และสั่งมนุษย์ให้กลับใจ—ชื่อของคนชอบธรรมจะเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต. ประมาณ ๘๓ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาเริ่มประกาศพระวจนะของพระผู้เป็น

เจ้า แก่ผู้คน, ที่แรกในแผ่นดินแห่งเซราเอมิลลา, และจากนั้นไปตลอดทั่วแผ่นดิน.

๒ และนี่คือถ้อยคำซึ่งท่านพูดกับผู้คนในศาสนจักรซึ่งได้รับการสถาปนาขึ้นในเมืองแห่งเซราเอมิลลา, ตามบันทึกของท่านเอง, มีความว่า :

๓ ข้าพเจ้า, แอลมา, ได้รับความอุทิศถวายโดยแอลมา, บิดาข้าพเจ้า, ให้เป็นมหาปุโรหิต ดูแลศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้า, ท่านโดยที่มีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจากพระผู้เป็นเจ้าให้ทำสิ่งเหล่านี้, ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านเริ่มสถาปนาศาสนจักรในแผ่นดิน ซึ่งอยู่ในเขตชายแดนนี้ไฟ; แท้จริงแล้ว, แผ่นดินซึ่งเรียกว่าแผ่นดินแห่งมอรมอน; แท้จริงแล้ว, ท่านให้บังเกิดขึ้นมาพี่น้องของท่านในผืนน้ำแห่งมอรมอน.

๔ และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาได้รับการปลดปล่อยออกจากเงื้อมมือผู้คนของกษัตริย์โนอาห์, โดยพระเมตตาและเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า.

๕ และดูเถิด, หลังจากนั้น, พวกเขาถูกนำไปสู่ความเป็นทาสในแดนทूरกันดารโดยเงื้อมมือของชาวเลมัน; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาอยู่ในการเป็นเชลย, และอีกครั้งหนึ่งพระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาสโดยเดชานุภาพแห่งพระวจนะของพระองค์; และทรงนำเราเข้ามาในแผ่นดินนี้, และที่นี่เราเริ่มสถาปนา

๕ ๑ก แอลมา ๔:๑๓.
ข แอลมา ๕:๖๑.
๓ก คมพ. แต่งตั้ง (การ).
ข แอลมา ๔:๔, ๑๘, ๒๐.

ค โมไซยาห์ ๑๘:๑๓;
๓ นี. ๑๑:๒๔.
ง โมไซยาห์ ๑๘:๔;
๓ นี. ๕:๑๒.

๔ก โมไซยาห์ ๒๓:๑-๓.
๕ก โมไซยาห์ ๒๓:๓๗-๓๙;
๒๔:๘-๑๕.
ข โมไซยาห์ ๒๔:๑๗.

ศาสนจักรของ พระผู้ เป็น เจ้า ตลอดทั่ว แผ่นดินนี้ด้วย.

๖ และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, พี่น้อง ข้าพเจ้า, ท่าน ที่ เป็น ของ ศาสนจักรนี้ว่า, ท่าน ให้ ความเป็น เซลย ของ บรรพบุรุษ ท่าน อยู่ใน ความ ทรง จำ เพียง พอ แล้ว หรือ? แท้จริง แล้ว, และ ท่าน ให้ พระเมตตา และความอดกลั้นของ พระองค์ ที่มี ต่อ พวก เขา อยู่ใน ความ ทรง จำ เพียง พอ แล้ว หรือ? และ ยิ่ง กว่า นั้น, ท่าน เก็บ ไว้ ใน ความ ทรง จำ เพียง พอ แล้ว หรือว่า พระองค์ ทรง ปลดปล่อย จิตวิญญาณ ของ พวก เขา ให้ พ้น จาก นรก มา แล้ว?

๗ ดูเถิด, พระองค์ ทรง เปลี่ยนใจ พวก เขา; แท้จริง แล้ว, พระองค์ จะ ทรง ปลุก พวก เขา ตื่น จาก การ หลับ สนิท, และ พวก เขา ตื่น ขึ้น มา หา พระผู้ เป็น เจ้า. ดูเถิด, พวก เขา อยู่ ท่ามกลาง ความมืด; กระนั้น ก็ ตาม, จิต วิญญาณ พวก เขา ได้รับความสว่าง โดย แสง สว่าง ของ พระวจนะ อัน เป็น นิज; แท้จริง แล้ว, พวก เขา ถูก มัด ไว้ โดย สายรัด แห่ง ความตาย, และ โซ่ แห่ง นรก, และ ความ พิษ อัน เป็น นิจ ได้ คอย พก เขา อยู่.

๘ และบัดนี้ ข้าพเจ้า ถาม ท่าน, พี่น้อง ข้าพเจ้า, คน เหล่า นั้น ถูก ทำลาย หรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, ไม่ เลย, พวก เขา ไม่ได้ ถูก ทำลาย.

๙ และข้าพเจ้า ถาม อีก, สายรัด แห่ง ความตาย ขาด หรือ, และ โซ่ แห่ง นรก ซึ่ง มัด พวก เขา ไว้ นั้น, ทรง ปลด ออก แล้ว หรือ?

ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, ถูก แล้ว, ทรง ปลด ออก แล้ว, และ จิต วิญญาณ พวก เขา ขยาย แล้ว, และ พวก เขา ร้อง สดุดี ความรัก ที่ ใฝ่. และ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน ว่า พวก เขา ได้รับ การ ช่วย ให้ รอด.

๑๐ และบัดนี้ ข้าพเจ้า ถาม ท่าน ว่า พวก เขา ได้รับการ ช่วย ให้ รอด ด้วย เงื่อนไข อะไร หรือ? แท้จริง แล้ว, พวก เขา มี เหตุผล อะไร ที่ จะ หวัง ความรอด? อะไร เล่า เป็น เหตุ ให้ พวก เขา ได้รับ การ ปลดปล่อย จาก สายรัด แห่ง ความตาย, แท้จริง แล้ว, และ โซ่ แห่ง นรก ด้วย?

๑๑ ดูเถิด, ข้าพเจ้า บอก ท่าน ได้— แอลมา บิดา ข้าพเจ้า ไม่ได้ เชื่อ ใน ถ้อยคำ ซึ่ง ประกาศ ด้วย ปาก ของ อบินาได^๑ หรือ? และ ท่าน ไม่ ใช้ ศาสดา พยากรณ์ ผู้ บริสุทธิ์ หรือ? ท่าน ไม่ได้ พูดยุทธศาสตร์ ของ พระผู้ เป็น เจ้า หรือ, และ แอลมา บิดา ข้าพเจ้า เชื่อ พระวจนะ นั้น?

๑๒ และ ตาม ศรัทธา ของ ท่าน มี การ เปลี่ยนแปลง^๒ อัน ลึก ซึ่ง เกิด ขึ้น ใน ใจ ท่าน. ดูเถิด ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน ว่า ทั้งหมด นี้ จริง.

๑๓ และ ดูเถิด, ท่าน สั่งสอน^๓ พระวจนะ แก่ บรรพบุรุษ ท่าน, และ การ เปลี่ยนแปลง อัน ลึก ซึ่ง เกิด ขึ้น ใน ใจ คน เหล่า นั้น ด้วย, และ พวก เขา จึง นอบ น้อม ถ่อม ตน และ มอบ ความ ไว้วางใจ^๔ ใน พระผู้ เป็น เจ้า องค์ จริง และ ทรง พระชนม์ อยู่^๕. และ ดูเถิด, พวก เขา ชื่อ สัตย์ จน กว่า ชีวิต จะ หา ไม่; ฉะนั้น พวก เขา จึง ได้รับการ ช่วย ให้ รอด.

<p>๑ก โมไซยาห์ ๑๕:๘. ข แอลมา ๑๒:๑๑; คพ. ๑๓๘:๒๓. ๑๐ก คมพ. ความรอด; แผนแห่งการไถ่.</p>	<p>๑๑ก โมไซยาห์ ๑๗:๑-๔. ๑๒ก คมพ. เปลี่ยนใจ เลื่อมใส (การ). ๑๓ก โมไซยาห์ ๑๘:๗. ข คมพ. วางใจ (ความ).</p>	<p>ค มอธ. ๓:๒๘; คพ. ๒๐:๑๓. ง คมพ. อดทน (ความ).</p>
--	--	--

๑๔ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้าถามท่าน, พี่น้องข้าพเจ้าในศาสนจักร, ท่านเกิด^๑ ทางวิญญาณจากพระผู้เป็นเจ้าของแล้วหรือ? ท่านได้รับรูปลักษณะของพระองค์ไว้ในสีหน้าท่าน แล้วหรือ? ท่านประสบกับการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งในใจท่านแล้วหรือ?

๑๕ ท่านแสดงศรัทธาในการไถ่ของพระองค์ผู้ทรงสร้าง^๒ ท่านหรือไม่? ท่านตั้งตารอด้วยดวงตาแห่งศรัทธา, และมองดูร่างกายแห่งมรรตัยนี้ทรงยกขึ้นไปสู่ความเป็นอมตะ, และความเนาเปื่อยนี้ทรงยกขึ้น^๓ ไปสู่ความไม่เนาเปื่อย, เพื่อยืนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเพื่อรับการพิพากษา^๔ ตามการกระทำซึ่งทำไว้เมื่ออยู่ในร่างกายแห่งมรรตัยหรือไม่?

๑๖ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, ท่านจินตนาการได้ไหมว่าท่านได้ยินสุรเสียงของพระเจ้า, ตรัสกับท่าน, ในวันนั้นว่า: จงมาหาเราเถิดเจ้าผู้ได้รับพร^๕, เพราะดูเถิด, งานของเจ้าเป็นงานแห่งความชอบธรรมบนพื้นพิภพ?

๑๗ หรือท่านจินตนาการเองว่าท่านจะกล่าวเท็จต่อพระเจ้าได้ในวันนั้น, และกล่าว^๖ ว่า—พระเจ้า, งานของพวกข้าพระองค์เป็นงานที่ชอบธรรมบนพื้นพิภพ— และว่าพระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดหรือ?

๑๘ หรืออีกนัยหนึ่ง, ท่านวามโนภาพตนเองได้ไหมว่าถูกนำมาอยู่ต่อหน้าศาลของพระผู้เป็นเจ้าของด้วยจิตวิญญาณท่านเต็มไปด้วยความผิดและด้วยสำนึกผิด, โดยมีความทรงจำถึงความผิดทั้งหมดของท่าน, แท้จริงแล้ว, ความทรงจำอันสมบูรณ์ถึงความชั่วร้ายทั้งหมดของท่าน, แท้จริงแล้ว, ความทรงจำที่ท่านต่อต้านพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของ?

๑๙ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, ท่านจะเงยหน้าดูพระผู้เป็นเจ้าของในวันนั้นด้วยใจบริสุทธิ์ และด้วยมือสะอาดได้หรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะเงยหน้าดู, โดยมีรูปลักษณะ^๗ ของพระผู้เป็นเจ้าของจารึกอยู่บนสีหน้าของท่านได้หรือ?

๒๐ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านคิดถึงการได้รับการช่วยให้รอดได้หรือเมื่อท่านยอมตน^๘ มาขึ้นอยู่กับมาร?

๒๑ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะรู้ในวันนั้นว่าท่านรับการช่วยให้รอด^๙ ไม่ได้; เพราะไม่มีมนุษย์คนใดได้รับการช่วยให้รอดได้เลยเว้นแต่จะซังก่ออาภรณ์^{๑๐} ของเขาให้ขาว; แท้จริงแล้ว, ต้องทำให้อาภรณ์ของเขาวงบริสุทธิ์^{๑๑} จนมันสะอาดจากรอยเปื้อนทั้งหมด, โดยทางพระโลหิตของพระองค์ ผู้ที่บรรพบุรุษเราพูดถึง, ผู้จะมาไถ่ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา.

๑๔ก โมไซยาห์ ๒๗:๒๔-๒๗;
แอลมา ๒๒:๑๕.
คมพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าของ.
ข รีม. ๘:๑๑-๑๗; โมไซยาห์ ๕:๒; โมเสส ๖:๖๕.
คมพ. เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ).
๑๕ก คมพ. สร้าง (การ).

ข คมพ. พื้นคืนชีวิต (การ),
พื้นคืนพระชนม์ (การ).
ค คมพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
๑๖ก มธ. ๒๕:๓๑-๔๖.
๑๗ก ๓ นี. ๑๔:๒๑-๒๓.
๑๘ก อสค. ๒๐:๔๓;
๒ นี. ๙:๑๔;
โมไซยาห์ ๓:๒๕;

แอลมา ๑๑:๔๓.
๑๙ก ๑ ยน. ๓:๑-๓.
๒๐ก โมไซยาห์ ๒:๓๒.
๒๑ก คมพ. ความรอด.
ข ๑ นี. ๑๒:๑๐;
แอลมา ๑๓:๑๑-๑๓;
๓ นี. ๒๗:๑๙-๒๐.
ค คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).

๒๒ และบัดนี้ข้าพเจ้าถามท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, คนใดในพวกท่านจะรู้สึกอย่างไรเล่า, หากท่านจะยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้า, โดยมีอาภรณ์ท่านเหมือนโลหิต^๑และความสกปรก^๒ทุกชนิด? ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะเป็นพยานฟ้องอะไรท่านเล่า?

๒๓ ดูเถิดมันจะไม่เป็นพยาน^๓ว่าท่านเป็นฆาตกรหรือ, แท้จริงแล้ว, และว่าท่านมีความผิดเกี่ยวกับความชั่วร้ายทุกชนิดด้วยหรือ?

๒๔ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านคิดหรือว่าคนเช่นนั้นจะมีที่นั่งอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า, กับอับราฮัม^๔, กับอิสอัค, และกับยาโคบ, และกับศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย, ซึ่งอาภรณ์ของคนเหล่านั้นสะอาดและไม่มีมลทิน, บริสุทธิ์และขาวแล้ว?

๒๕ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เว้นแต่ท่านจะทำให้พระเจ้าผู้สร้างของเราเป็นผู้กล่าวเท็จนับจากกาลเริ่มต้น, หรือคิดว่าพระองค์เป็นผู้กล่าวเท็จนับจากกาลเริ่มต้น, ท่านไม่ต้องคิดว่าคนเช่นนั้นจะมีที่นั่งในอาณาจักรแห่งสวรรค์; แต่พวกเขาจะถูกขับออกไปเพราะพวกเขาเป็นลูกหลาน^๕อาณาจักรของมาร.

๒๖ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, หากท่านประสบ

กับการเปลี่ยนแปลง^๖ในใจแล้ว, และหากท่านรู้สึกอยากร้องเพลง^๗สุดใจความรักที่ไถ่, ข้าพเจ้าจะถาม, ท่านรู้สึก^๘เช่นนั้นขณะนี้ได้หรือไม่?

๒๗ ท่านดำเนินไป, โดยรักษาตนให้ปราศจากข้อตำหนิ^๙ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแล้วหรือ? หากเรียกท่านให้ตายในเวลา^{๑๐}, ท่านจะกล่าว, กับตัวท่านเองได้ไหม, ว่าท่านถ่อมตน^{๑๑}เพียงพอแล้ว? ว่าอาภรณ์ของท่านสะอาดและขาวแล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์, ผู้จะเสด็จมาไถ่^{๑๒}ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา?

๒๘ ดูเถิด, ท่านถอดความจงหอง^{๑๓}ออกแล้วหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านยัง ท่านก็ไม่พร้อมที่จะพบพระเจ้า. ดูเถิดท่านต้องเตรียมโดยเร็ว; เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์จะมาถึงในไม่ช้า, และคนเช่นนั้นไม่มีชีวิตนิรันดร์.

๒๙ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าว, ในบรรดาพวกท่านมีใครบ้างไหมที่ไม่ถอดความริษยา^{๑๔}ออก? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าคนเช่นนั้นยังไม่พร้อม; และข้าพเจ้าอยากให้เราเตรียมตัวโดยเร็ว, เพราะโมงนั้นใกล้จะมาถึงแล้ว, และเขาไม่รู้ว่าเมื่อไรเวลานั้นจะมาถึง; เพราะจะไม่พบว่าคนเช่นนั้นปราศจากความผิด.

๓๐ และอนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน,

๒๒ก อสย. ๕๓:๓.
ข คมพ. สกปรก (ความ).
๒๓ก อสย. ๕๓:๑๒.
๒๔ก ลูกา ๑๓:๒๘.
๒๕ก ๒ โน. ๑:๙.
๒๖ก คมพ. เปลี่ยนใจเสื่อมใส (การ).

ข แอลมา ๒๖:๑๓.
ค โมไซยาห์ ๔:๑๒;
คพ. ๒๐:๓๑-๓๔.
๒๗ก คมพ. แก่ต่าง (การ),
รับรอง (การ).
ข คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน

(ความ).
ค คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ).
๒๘ก คมพ. จงหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).
๒๙ก คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา.

มีใครในบรรดาพวกท่านที่ล้อเลียน^๗พี่น้องของเขา, หรือที่ถ่มทับ การข่มเหงลงบนเขา?

๓๑ วิบัติแก่คนเช่นนั้น, เพราะเขาไม่พร้อม, และใกล้จะถึงเวลาแล้วที่เขาต้องกลับใจ หรือ เขา จะ รับ การ ช่วย ให้ รอดไม่ได้!

๓๒ แท้จริงแล้ว, แม้วิบัติแก่ท่านทั้งหลายผู้ทำงาน^๗แห่งความชั่วช้าสามัญ; จงกลับใจ, จงกลับใจเถิด, เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของรับสั่งเรื่องนี้!

๓๓ ดูเถิด, พระองค์ทรงส่งคำเชิญมาถึงมนุษย์ทั้งปวง^๗, เพราะพระพหู^๗แห่งพระเมตตาขึ้นมาให้พวกเขา, และพระองค์ตรัส: จงกลับใจ, และเราจะรับเจ้าไว้.

๓๔ แท้จริงแล้ว, พระองค์ตรัส: จงมา^๗หาเราเถิด และ เจ้า จะ รับ ส่วน ผล^๗ของต้นไม้แห่งชีวิต; แท้จริงแล้ว, เจ้าจะกินและดื่มอาหาร^๗และน้ำแห่งชีวิตโดยเสรี;

๓๕ แท้จริงแล้ว, จงมาหาเราและจงนำเอางานแห่งความชอบธรรมออกมา, และเจ้าจะไม่ถูกไค่นและโยนเข้าไปในไฟ—

๓๖ เพราะดูเถิด, ใกล้จะถึงเวลาแล้วที่ผู้ใดก็ตามหากไม่นำเอาผลดีออกมา^๗, หรือผู้ใดก็ตามที่ไม่ทำงานแห่งความชอบ

ธรรม, ผู้นั้นย่อมมีเหตุที่จะพิลาปรำพันและโศกเศร้า.

๓๗ โอ้อ ท่านผู้ทำงานแห่งความชั่วช้าสามัญ; ท่านผู้ล้าพองในสิ่งไร้ประโยชน์^๗ของโลก, ท่านผู้อ้างว่ารู้ทางแห่งความชอบธรรม กระนั้นก็ตามยังหลงไป^๗, ดังแกะ^๗ที่ไม่มีเมฆบาล, ทั้งที่พระเมฆบาลองค์หนึ่งทรงตามเรียก^๗หาท่านและยังคงตามเรียกหาท่าน, แต่ท่านไม่ยอมสดับฟัง^๗เสียงของพระองค์!

๓๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพระเมฆบาล^๗ผู้ประเสริฐ ทรงเรียกท่าน; แท้จริงแล้ว, และในพระนามของพระองค์เองพระองค์ทรงเรียกท่าน, ซึ่งคือพระนามของพระคริสต์; และหากท่านจะไม่สดับฟัง^๗เสียงของพระเมฆบาลผู้ประเสริฐ^๗องค์นั้น, ตามพระนามที่ใช้เรียกท่านอยู่, ดูเถิด, ท่านก็ไม่ใช่แกะของพระเมฆบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น.

๓๙ และบัดนี้หากท่านไม่ใช่แกะของพระเมฆบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น, ท่านเป็นของคอก^๗ใดเล่า? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่ามาร^๗คือเมฆบาลของท่าน, และท่านเป็นของคอกเขา; และบัดนี้, ใครเล่าจะปฏิเสธเรื่องนี้ได้? ดูเถิด,

๓๐ก คมพ. พูดีให้ร้าย.
 ๓๒ก สดต. ๕:๕.
 ๓๓ก แอลมา ๑๓:๓๖;
 ๓ นี. ๑๘:๒๕.
 ข เจคอบ ๖:๕;
 ๓ นี. ๓:๑๔.
 ๓๔ก ๒ นี. ๒๖:๒๔-๒๘;
 ๓ นี. ๓:๑๓-๑๔.
 ข ๑ นี. ๘:๑๑; ๑๕:๓๖.
 ค คมพ. อาหารแห่งชีวิต.
 ง ๒ นี. ๓:๕๐-๕๑;
 แอลมา ๔:๒:๒๓.

๓๖ก มธ. ๓:๑๐; ๗:๑๕-๒๐;
 ๓ นี. ๑๔:๑๓;
 คพ. ๙๗:๗.
 ๓๗ก คมพ. ถือดี (ความ), ถือตัว (ความ), เปล่าประโยชน์, อย่างไม่สมควร.
 ข ๒ นี. ๑๒:๕; ๒๘:๑๔;
 โมไซยาห์ ๑๔:๖.
 ค มธ. ๓:๓๖.
 ง สภษ. ๑:๒๔-๒๗;
 อสย. ๖๕:๑๒.
 จ ยรม. ๒๖:๔-๕;

แอลมา ๑๐:๖.
 ๓๘ก คมพ. พระเมฆบาลผู้ประเสริฐ.
 ข สดต. ๒๖:๑๔-๒๐;
 คพ. ๑๐๑:๗.
 ค ๓ นี. ๑๕:๒๔; ๑๘:๓๑.
 ง โมไซยาห์ ๕:๘;
 แอลมา ๓๔:๓๘.
 ๓๙ก มธ. ๖:๒๔;
 ลูกา ๑๖:๑๓.
 ข โมไซยาห์ ๕:๑๐.
 คมพ. มาร.

ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเรื่องนี้ย่อมเป็นเหมือนคนกล่าวเท็จ และเป็นลูกของมาร.

๔๐ เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าอะไรก็ตามที่ดีมาจากพระเจ้าเป็นเจ้า, และอะไรก็ตามที่ชั่วมาจากมาร.

๔๑ ฉะนั้น, หากคนผู้หนึ่งนำเอางานดีออกมาเขาย่อมสดับฟังเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐองค์นั้น, และเขาย่อมติดตามพระองค์; แต่ผู้ใดก็ตามที่นำงานชั่วออกมา, ผู้นั้นก็เป็นลูกของมาร, เพราะสดับฟังเสียงเขา, และติดตามเขา.

๔๒ และผู้ใดก็ตามที่ทำเช่นนี้ต้องได้รับคำตอบแทนของตนจากเขา; ฉะนั้น, เพื่อคำตอบแทนของเขา, เขาจึงได้รับความตาย, ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรม, โดยตายแล้วจากงานดีทั้งหมด.

๔๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านฟังข้าพเจ้า, เพราะข้าพเจ้าพูดด้วยพลังของจิตวิญญาณข้าพเจ้า; เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างซัดแล้งเพื่อท่านจะไม่ผิดพลาด, หรือข้าพเจ้าพูดตามพระบัญชาของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๔๔ เพราะข้าพเจ้าได้รับเรียกให้มาพูดตามนี้, ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งอยู่ในพระคริสต์พระเยซู; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าได้รับบัญชาให้มายืนเป็นพยานแก่คนพวกนี้ถึงเรื่องที่บรรพบุรุษเราพูดไว้เกี่ยวกับเรื่องที่จะมาถึง.

๔๕ และนี่ยังไม่หมด. ท่านไม่คิดหรือว่าข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองถึงเรื่องเหล่านี้? ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นพยานแก่ท่านว่าข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าพูดมาแล้ว เป็นเรื่องจริง. และท่านคิดว่าข้าพเจ้ารู้ถึงความแน่นอนของเรื่องเหล่านี้ด้วยวิธีใด?

๔๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า. ดูเถิด, ข้าพเจ้าอดอาหารและสวดอ้อนวอนมาหลายวันเพื่อข้าพเจ้าจะรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง. และบัดนี้ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าเรื่องเหล่านี้จริง; เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงแสดงเรื่องเหล่านี้ให้ประจักษ์แก่ข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์; และนี่คือวิญญาณแห่งการเปิดเผยซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า.

๔๗ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าข้าพเจ้าได้รับการเปิดเผยแก่ข้าพเจ้าตั้งนี้, ว่าคำที่บรรพบุรุษเราพูดไว้จริงแท้เช่นนั้น, และเป็นตั้งนั้นตามวิญญาณแห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, ซึ่งเป็นโดยการแสดงให้เห็นประจักษ์ของพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นเจ้าด้วย.

๔๘ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่าอะไรก็ตามที่ข้าพเจ้าจะกล่าวแก่ท่าน, เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึงนั้น, จริง; และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่า

<p>๓๙ ศค ๑ ยน. ๒:๒๒. ง ๒ นี. ๙:๙. ๔๐ ก ออมโน ๑:๒๕; อีเชอร์ ๔:๑๒; โม่ไร. ๗:๑๒, ๑๕-๑๗. ๔๑ ก ๓ นี. ๑๕:๑๖-๒๐. คมพ. งาน (ทั้งหลาย).</p>	<p>ข โมไซยาห์ ๑๖:๓-๕; แอลมา ๑๑:๒๓. ๔๒ ก แอลมา ๓:๒๖-๒๗; คพ. ๒๓:๔๕. ข รีม. ๖:๒๓. ศ อีลี. ๑๔:๑๖-๑๘. คมพ.</p>	<p>ความตาย, ทางวิญญาณ. ๔๔ ก แอลมา ๑๓:๖. ๔๕ ก คมพ. ประจักษ์พยาน. ๔๖ ก ๑ ครี. ๒:๙-๑๖. ข คมพ. อดอาหาร (การ). ศ คมพ. เปิดเผย (การ).</p>
---	--	--

ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเยซูคริสต์จะเสด็จมา, แท้จริงแล้ว, พระบุตร, องค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระบิดา, ทรงเปี่ยมไปด้วยพระคุณ, และพระเมตตา, และความจริง. และดูเถิด, พระองค์นั่นเองที่จะเสด็จมาและเอาบาปของโลกไป, แท้จริงแล้ว, บาปของทุกคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์อย่างแน่วแน่.

๔๙ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่านี่คือระเบียบซึ่งตามนี้ข้าพเจ้าได้รับเรียกมา, แท้จริงแล้ว, เพื่อสั่งสอนพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, และทุกคนที่พำนักอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, เพื่อสั่งสอนคนทั้งปวง, ทั้งสูงวัยและอ่อนวัย, ทั้งทาสและไท; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านผู้สูงวัย, และวัยกลางคนด้วย, และอนุชนรุ่นหลัง; แท้จริงแล้ว, เพื่อร้องขอต่อพวกเขาว่าพวกเขาต้องกลับใจและเกิดใหม่.

๕๐ แท้จริงแล้ว, ดังนั้นพระวิญญาณตรัส: จงกลับใจ, เจ้าทั้งหลายที่สุดแดนแผ่นดินโลก, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์ใกล้จะมาถึงในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, พระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้าจะเสด็จมาด้วยรัศมีภาพของพระองค์, ด้วยฤทธานุภาพ, พระบารมี, เดชานุภาพ, และอำนาจการปกครองของพระองค์. แท้จริงแล้ว, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน,

ว่าพระวิญญาณตรัส: จงดูรัศมีภาพแห่งกษัตริย์ของทั้งแผ่นดินโลก; และในเร็ว ๆ นี้ กษัตริย์แห่งสวรรค์จะทรงส่องความสว่างออกมาในบรรดา ลูกหลานมนุษย์ทั้งปวงด้วย.

๕๑ และพระวิญญาณตรัสกับข้าพเจ้าด้วย, แท้จริงแล้ว, ทรงร้องต่อข้าพเจ้าด้วยสุรเสียงอันทรงไว้ด้วยอานุภาพ, มีความว่า: จงออกไปและกล่าวแก่คนเหล่านี้—จงกลับใจ, เพราะเว้นแต่เจ้าจะกลับใจหาไม่แล้วเจ้าก็ไม่มีทางจะสืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์ เป็นมรดกได้.

๕๒ และอนึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พระวิญญาณตรัส: ดูเถิด, พระองค์ทรงวางขวานไว้ที่รากของต้นไม้; ฉะนั้นทุกต้นที่ไม่ออกผลดีจะถูกโค่น และโยนเข้าไปในไฟ, แท้จริงแล้ว, ไฟที่จะมอดไม่ได้, แม้เป็นไฟที่ไม่รู้ดับ. ดูเถิด, และจำไว้ว่า, พระผู้บริสุทธิ์รับสั่งเรื่องนี้.

๕๓ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านจะต่อต้านคำพูดนี้ได้หรือ; แท้จริงแล้ว, ท่านจะละทิ้งเรื่องเหล่านี้ได้หรือ, และเหยียบย่ำพระผู้บริสุทธิ์ไว้ได้เท่าท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านจะล้าพองในความจองหองของใจท่านได้หรือ; แท้จริงแล้ว, ท่านจะยังขึ้นสวมเสื้อผ้าราคาแพง และให้ใจท่านหมกมุ่น

๔๙ก คมพ. เรียก (การ), เรียกจากพระผู้เป็นเจ้า (ได้รับ); ฐานะบุรีไรหิด.
ข คมพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระผู้เป็นเจ้า.
๕๐ก คมพ. รัศมีภาพ; เสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ (การ).
ข สดต. ๒๔; มธ. ๒:๒;

ลูกา ๒๓:๒; ๒ นี. ๑๐:๑๔; คพ. ๓๙:๒๑-๒๒; ๑๒๙:๒๒-๒๓; โมเสส ๗:๕๓.
คมพ. พระเยซูคริสต์; อาณาจักรแห่งพระผู้เป็นเจ้าหรืออาณาจักรแห่งสวรรค์.
๕๑ก คมพ. สวรรค์, ฟ้าสวรรค์.

๕๒ก ลูกา ๓:๙; คพ. ๙๗:๗.
ข เจคอบ ๕:๔๖; ๖:๗; ๓ นี. ๒๗:๑๑-๑๒.
๕๓ก ๑ นี. ๑๙:๗.
ข คมพ. จองหอง (ความ), ถือดี (ความ), ล้าพอง (ความ).
ค ๒ นี. ๒๙:๑๑-๑๔; มอริ. ๙:๓๖-๓๙.

ในสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, ในทรัพย์สินมีค่าของท่านหรือ?

๕๔ แท้จริงแล้ว, ท่านจะขึ้นคิดอยู่หรือว่าท่านเป็นคนดีกว่าคนอื่น; แท้จริงแล้ว, ท่านจะขึ้นข่มเหงพี่น้องของท่าน, ผู้นอบน้อมถ่อมตนและเดินตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าหรือ, ซึ่งโดยระเบียบนี้พวกเขาได้รับการนำเข้ามาในศาสนจักรนี้, ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระวิญญูณ ศักดิ์สิทธิ์, และพวกเขาจึงนำเอางานซึ่งคู่ควรกับการกลับใจออกมา—

๕๕ แท้จริงแล้ว, ท่านจะขึ้นหันหลังให้คนจน, และคนขัดสน, และกีดกันทรัพย์สินของท่านจากพวกเขาอีกหรือ?

๕๖ และในที่สุด, ท่านหึ่งปรวงท์จะขึ้นอยู่ในความชั่วร้ายของท่าน, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าคนเหล่านี้คือคนที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจโดยเร็ว.

๕๗ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ทุกคนที่ปรารถนาจะติดตามเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐ, ท่านจงออกมาจากคนชั่วร้าย, และท่านจงแยกออกมา, และจงอย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาดของพวกเขา; และดูเถิด, ชื่อพวกเขาจะถูกลบ, เพื่อชื่อคนชั่วร้ายจะไม่บันทึกในบรรดาชื่อคนชอบธรรม, เพื่อพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ดัง

ได้ตรัสไว้: ชื่อคนชั่วร้ายจะไม่ปนอยู่กับชื่อผู้คนของเรา;

๕๘ เพราะชื่อคนชอบธรรมจะเขียนไว้ในหนังสือแห่งชีวิต, และแก่พวกเขาเราจะให้มรดกทางมือขวาเรา. และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านมีอะไรจะกล่าวคัดค้านเรื่องนี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านพูดคัดค้าน, ก็ไม่เป็นไร, เพราะพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๕๙ เพราะในบรรดาพวกท่านมีเมษบาลคนใดเล่าที่มีแกะหลายตัวแล้วไม่คอยเฝ้ามัน, เพื่อที่สุนัขป่าจะไม่เข้ามาขย้ำฝูงแกะของเขา? และดูเถิด, หากสุนัขป่าเข้ามาในฝูงของเขา เขาจะไม่ไล่มันออกไปหรือ? แท้จริงแล้ว, และในที่สุด, หากทำได้, เขาจะทำลายมัน.

๖๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเมษบาลผู้ประเสริฐทรงเรียกหาท่านอยู่; และหากท่านจะสดับฟังเสียงของพระองค์ พระองค์จะนำท่านเข้าคอกของพระองค์, และท่านเป็นแกะของพระองค์; และพระองค์ทรงสั่งท่านว่าอย่าปล่อยให้สุนัขป่าหิวโหยเข้ามาในบรรดาพวกท่าน, เพื่อท่านจะไม่ถูกทำลาย.

๖๑ และบัดนี้ข้าพเจ้า, แอลมา, สั่งท่านด้วยพระดำรัสของพระองค์ ผู้ทรงบัญชาข้าพเจ้า, ให้ท่านถือปฏิบัติตามถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดกับท่าน.

๖๒ ข้าพเจ้าพูดโดยรูปแบบของคำบัญชา

๕๓ ง สดต. ๖๒:๑๐;
คพ. ๕๖:๑๖-๑๘.
๕๔ ก คมพ. ทำ (ชำระ) ให้บริสุทธิ์ (การ).
๕๕ ก สดต. ๑๐๓:๑๕-๑๖;
เจคอบ ๒:๑๗;

ฮีบ. ๖:๓๓-๔๐.
๕๗ ก คมพ. พระเมษบาลผู้ประเสริฐ.
ข เอสรา ๖:๒๑; ๙:๑;
นทม. ๓:๒;
๒ ทิส. ๓:๖;

คพ. ๑๓๓:๕, ๑๔.
ค นิธิป. ๒๓:๒๐;
โมโร. ๖:๗;
คพ. ๒๐:๘.
๕๘ ก คมพ. หนังสือแห่งชีวิต.
๖๑ ก แอลมา ๕:๔๔.

กับท่านผู้เป็นของศาสนจักร; และกับผู้ที่
ไม่เป็นของศาสนจักรข้าพเจ้าพูดโดยรูป
แบบของการเชื่อเชียว, มีความว่า: จงมา
และรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะ
เป็นผู้รับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิตด้วย.

บทที่ ๖

ศาสนจักรในเซราเฮ็มลาได้รับการชำระ
และวางระเบียบ—แอลมาไปยังกิเดียน
เพื่อ สั่ง สอน. ประมาณ ๘๓ ปีก่อน
คริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
หลังจากแอลมายุติการพูดกับผู้คนของ
ศาสนจักร, ซึ่งก่อตั้งขึ้นในเมืองแห่งเซ-
ราเฮ็มลาแล้ว, ท่านแต่งตั้ง ปูโรหิตและ
เอ็ลเดอร์, โดยการวางมือของท่านตาม
ระเบียบของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อควบคุม
และดูแลศาสนจักร.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ผู้ใด
ก็ตามที่ไม่เป็นของศาสนจักรที่กลับใจจาก
บาปของตนก็รับบัพติศมา^๑สู่การกลับใจ,
และรับเข้าในศาสนจักร.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือผู้
ใดก็ตามที่เป็นของศาสนจักรที่ไม่กลับใจ^๒
จากความชั่วร้ายของตนและไม่มอบนม
ถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า—
ข้าพเจ้าหมายถึงคนเหล่านั้นที่ทะเลาะถน

ด้วยความถือดี^๓ในใจตน—พวกเดียวกัน
นี้ย่อมถูกปฏิเสธ, และชื่อพวกเขาถูกลบ^๔,
เพื่อจะไม่นับชื่อพวกเขาอยู่ในบรรดาคน
ชอบธรรม.

๔ และดังนั้นพวกเขาเริ่มก่อตั้งระเบียบ
ของศาสนจักรในเมืองแห่งเซราเฮ็มลา.

๕ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเข้าใจว่า
พระวณะของพระผู้เป็นเจ้าโอบอ้อมอารี
คนทั้งปวง, เพื่อจะไม่มีคนใดถูกตัดสิทธิ์
ที่จะมาชุมนุมกันเพื่อฟังพระวณะของ
พระผู้เป็นเจ้า.

๖ กระนั้นก็ตามลูก ๆ ของพระผู้เป็น
เจ้าได้รับบัญชาว่าพวกเขาควรมารวมกัน
บ่อย ครั้ง, และร่วมอดอาหาร^๕และสวด
อ้อนวอนอย่างสุดกำลังเพื่อ ความ ผาสุก
ในจิต วิญญาณ ของ คนที่หา รู้จัก พระผู้
เป็นเจ้าไม่.

๗ และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น
คือ เมื่อ แอลมาได้ วางข้อ บังคับ เหล่านี้
แล้วท่านก็จากพวกเขาไป, แท้จริงแล้ว,
จากศาสนจักรซึ่งอยู่ในเมืองแห่งเซรา-
เฮ็มลา, และข้ามไปทางตะวันออกของ
แม่น้ำไซดอน, ในหุบเขา^๖แห่งกิเดียน,
ที่มีเมืองสร้างไว้, ซึ่งเรียกว่าเมืองแห่งกิ-
เดียน, ซึ่งอยู่ในหุบเขาซึ่งเรียกว่ากิเดียน,
โดยเรียกตามชายคนที่ถูกมือของนี-
ฮอร์สังหาร^๗ด้วยดาบ.

๘ และแอลมาไปและเริ่มประกาศพระ
วณะ ของ พระผู้ เป็น เจ้า ให้ ศาสนจักร

<p>๑๒๖ ก นี. ๘:๑๐; ๑๑:๒๑-๒๓. ๑ คมพ. แต่งตั้ง (การ). ข คมพ. เอ็ลเดอร์. ค คมพ. มือ, การวาง. ง คพ. ๕๒:๓๙. ๒๖ คมพ. บัพติศมา,</p>	<p>ให้บัพติศมา. ๓๖ โมไซยาห์ ๒๖:๖. ข คมพ. จงทรง (ความ), ถือดี (ความ), สำพอง (ความ). ค อพย. ๓๒:๓๓;</p>	<p>โมไซยาห์ ๒๖:๓๖; แอลมา ๑:๒๔; ๕:๕๗-๕๘. คมพ. ปี่พาทย์นักรรรม. ๖๖ คมพ. อดอาหาร (การ). ๗๖ แอลมา ๒:๒๐. ข แอลมา ๑:๘.</p>
---	---	---

ซึ่งสถาปนาขึ้นในหุบเขาแห่งกิเดียน, ตามการเปิดเผยความจริงของถ้อยคำที่บรรพบุรุษท่านพูดไว้, และตามวิญญานแห่งการพยากรณ์ซึ่งมีอยู่ในท่าน, ตามประจักษ์พยาน^๑ของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, ผู้จะเสด็จมาไถ่ผู้คนของพระองค์จากบาปของพวกเขา, และตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งโดยระเบียบนี้ท่านได้รับการเรียก. และมีเขียนไว้ดังนี้. เอเมน.

ถ้อยคำของแอลมาซึ่งท่านมอบให้ผู้คนในกิเดียน, ตามบันทึกของท่าน.

ประกอบด้วยบทที่ ๗.

บทที่ ๗

พระคริสต์จะประสูติจากมารีย์—พระองค์จะทรงคลายสายรัดแห่งความตายและแบกรับบาปของผู้คนของพระองค์—บรรดาผู้ที่กลับใจ, รับบัพติศมา, และรักษาพระบัญญัติ จะมีชีวิตนิรันดร—ความสกลปรกีสบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นมรดกไม่ได้—ความถ่อมตน, ศรัทธา, ความหวัง, และจิตกุศลเป็นสิ่งจำเป็น. ประมาณ ๘๓ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิดพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เมื่อเห็นว่าข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้มายังท่าน, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามพูดกับท่านด้วยคำพูดของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, โดยปาก

ข้าพเจ้าเอง, เมื่อเห็นว่าเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าพูดกับท่านโดยถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าโดยที่ถูกกักไว้เต็มที่กับบัลลังก์พิพากษา^๒, โดยที่มีกิจธุระมากจนมาหาท่านไม่ได้.

๒ และแม้ข้าพเจ้าจะมาบัดนี้ในตอนนั้นก็ไม่ได้ หากมิใช่เพราะมอบ^๑บัลลังก์พิพากษาไว้กับคนอื่น, เพื่อปกครองแทนข้าพเจ้า; และพระเจ้าในพระเมตตาที่ยิ่งทรงอนุญาตให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน.

๓ และดูเถิด, ข้าพเจ้ามาโดยมีความหวังสูง และปรารถนามากว่าข้าพเจ้าจะพบท่านนอนน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และว่าท่านทูลอ้อนวอนขอพระคุณของพระองค์อยู่ตลอดเวลา, ว่าข้าพเจ้าจะพบท่านไม่มีข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์, ว่าข้าพเจ้าจะพบว่าท่านไม่ได้อยู่ในสภาพอันน่าพรันพรึงอย่างที่พี่น้องของเราในเซราเอ็มลาเผชิญมา.

๔ ขอพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงพระสิริโรจนาเถิด, ที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้ารู้, แท้จริงแล้ว, ประทานความปรีดีอย่างเหลือล้นให้แก่ข้าพเจ้าที่รู้ว่าพวกเขาตั้งอยู่ในทางแห่งความชอบธรรมของพระองค์อีก.

๕ และข้าพเจ้าวางใจ, ตามพระวิญญานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าจะมีปิติเพราะท่านด้วย; กระนั้นก็ตามข้าพเจ้ายังไม่ปรารถนาว่าปิติของข้าพเจ้า เพราะท่านจะเกิดโดยสาเหตุจากความทุกข์ และจากโทมนัสยิ่งซึ่งข้าพเจ้าเคยมีแทนพี่น้องที่เซราเอ็มลา,

๑ ก ว. ๑๓:๑๐.
๓ ๑ ก แอลมา ๔:๑๐.

ข โมไซยาห์ ๒๓:๔๒.
๒ ก แอลมา ๔:๑๖-๑๘.

เพราะดูเถิด, ปีติของข้าพเจ้าเกิดเพราะพวกเขาหลังจากที่ฟื้นฟูความทุกข์และโทมัสสมามากแล้ว.

๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่อยู่ในสภาพของ ความไม่เชื่อ มากมายดังพี่น้องของท่านเป็นมาแล้ว; ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่ทะนงตนด้วยความถือดีในใจท่าน; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่ได้ให้ใจท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าวางใจว่าท่านไม่นมัสการรูปเคารพ^๑, แต่ที่ท่านนมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าองค์จริง และทรงพระชนม์อยู่^๒, และว่าท่านตั้งตารอการปลดบาปของท่าน, ซึ่งจะมาถึง, ด้วยศรัทธาอันเป็นนิจ.

๗ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน มีหลายสิ่งที่จะมา; และดูเถิด, มีสิ่งหนึ่งซึ่งสำคัญกว่าสิ่งทั้งปวง—เพราะดูเถิด, เวลา^๓ อยู่ไม่ไกลที่พระเจ้าจะทรงมีพระชนม์ชีพ และจะเสด็จมาในบรรดาผู้คนของพระองค์.

๘ ดูเถิด, ข้าพเจ้าไม่กล่าวว่าพระองค์จะเสด็จมาในบรรดาเราในเวลา^๔ ที่พระองค์ทรงดำรงอยู่ในพระวรกายอันเป็นมรรตัยแห่งพระองค์; เพราะดูเถิด, พระวิญญาณไม่ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า เรื่องจะเป็นไปดังนี้. บัดนี้สำหรับเรื่องนี้ข้าพเจ้าไม่รู้; แต่เท่าที่ข้าพเจ้ารู้, คือพระเจ้าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงมีเดชานุภาพที่จะทำทุกสิ่งให้เป็นไปตามพระวามณะของพระองค์.

๙ แต่ ดูเถิด, พระวิญญาณ ตรัส กับข้าพเจ้าเท่านี้, มีความว่า: จงร้องบอกคนพวกนี้, ว่า—ท่านจงกลับใจ^๕, และเตรียมทางของพระเจ้า, และเดินในทางของพระองค์, ซึ่งตรง; เพราะดูเถิด, อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ใกล้มาถึงแล้ว, และพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้าจะเสด็จมา^๖ บนพื้นพิภพ.

๑๐ และดูเถิด, พระองค์จะประสูติ^๗ จากมารีย์^๘, ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งเป็นแผ่นดิน^๙ ของบรรพบุรุษเรา, โดยที่นางเป็นหญิงพรหมจารี^{๑๐}, เป็นภานนะอันมีค่าและเลือกสรรแล้ว, ผู้ที่อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จะบังนางไว้และทำให้นาง ตั้ง ครรภ์^{๑๑}, และให้กำเนิดบุตรคนหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้พระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๑๑ และพระองค์จะเสด็จออกไป, ทรงทนความเจ็บปวดและความทุกข์^{๑๒} และการล่อลวงทุกอย่าง; และนี่ก็เพื่อคำซึ่งกล่าวว่าพระองค์จะทรงรับความเจ็บปวดและความป่วยไข้ของผู้คนของพระองค์ จะได้เกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๒ และพระองค์จะทรงรับเอาความตาย^{๑๓}, เพื่อพระองค์จะทรงทำให้สายรัดแห่งความตายที่ผูกมัดผู้คนของพระองค์หลุดออก; และพระองค์จะทรงรับเอาความทุกข์พลภาพของพวกเขา, เพื่ออุทรของพระองค์จะเปี่ยมไปด้วยพระเมตตา,

๖ก ๒ นี. ๙:๓๗; ฮีล. ๖:๓๑.
ข ดนล. ๖:๒๖.
๗ก แอลมา ๙:๒๖.
๘ก มธ. ๒:๒-๔; แอลมา ๙:๒๕.
ข โมไซยาห์ ๓:๕; ๗:๒๗;
๑๕:๑-๒.
๑๐ก อสย. ๗:๑๔; ลูกา ๑:๒๗.

ข โมไซยาห์ ๓:๘.
คมพ. มารีย์, มารดาของ
พระเยซู.
ค ๑ พศต. ๙:๓;
๒ พศต. ๑๕:๙;
๑ นี. ๑:๔;
๓ นี. ๒๐:๒๙.

ง ๑ นี. ๑๑:๑๓-๑๒.
จ มธ. ๑:๒๐; โมไซยาห์ ๑๕:๓.
๑๑ก อสย. ๕:๓; ๓-๕;
โมไซยาห์ ๑๔:๓-๕.
๑๒ก ๒ นี. ๒:๘;
แอลมา ๑๒:๒๔-๒๕.
คมพ. ตรึงกางเขน (การ).

ตามเนื้อหนัง, เพื่อพระองค์จะทรงรู้ตามเนื้อหนังว่าจะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ตาม ความ ทุพพลภาพของ พวกเขาได้อย่างไร.

๑๓ บัดนี้ พระ วิญญาณ ทรง รู้ ทุก สิ่ง; กระนั้น ก็ตาม พระ บุตรของ พระ ผู้ เป็น เจ้ายัง ทรง รับ ทุกๆ เวทนา ตาม เนื้อ หนัง เพื่อพระองค์จะทรงรับ เาบาปของผู้คนของพระองค์, เพื่อพระองค์จะทรงลบการ ล่วงละเมิดของพวกเขามาตามพระพลา นาภ แห่ง การ ปลดปล่อยของ พระองค์; และบัดนี้ดูเถิด, นี่คื้่อประจักษ์พยานซึ่ง อยู่ในข้าพเจ้า.

๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่าน ต้องกลับใจ, และเกิดใหม่; เพราะพระ วิญญาณตรัสว่าหากท่านไม่เกิดใหม่ท่าน จะ สืบ ทอด อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เป็น มรดกไม่ได้; ฉะนั้นจงมาเกิดและรับบัพ ติตมาสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะรับการล้าง จากบาปของท่าน, เพื่อท่านจะมีศรัทธาใน พระเมษโปดกของพระผู้เป็นเจ้า, ผู้ทรง เาบาปของโลกไป, ผู้ทรงอนุภาพจะช่วย ให้รอดได้และจะชำระจากความไม่ชอบ ธรรมทั้งมวล.

๑๕ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน จงมาเกิดและอย่ากลัวเลย, และจงละทิ้ง บาปทุกอย่าง, ซึ่งรุกราน ท่านโดยง่าย, ซึ่ง ผูกมัดท่านลงไปสู่ความพินาศ, แท้จริง แล้ว, จงมาเกิดและออกไป, และแสดง ต่อพระผู้เป็นเจ้าของท่านว่าท่านเต็มใจ จะกลับใจจากบาปของท่านและเข้ามา

ในพันธสัญญากับพระองค์ที่จะรักษาพระ บัญญัติของพระองค์, และเป็นพยานถึง สิ่งนั้นต่อพระองค์ในวันนี้โดยลงไปสู่ น้ำ แห่งบัพติศมา.

๑๖ และ ผู้ใด ก็ตาม ที่ทำการนี้, และ รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้านับ แต่ นั้นไป, ผู้เดียวกันนั้นจะจดจำสิ่งที่ ข้าพเจ้ากล่าวแก่เขา, แท้จริงแล้ว, เขา จะจดจำว่าข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า, เขา จะมีชีวิตนิรันดร์, ตามประจักษ์พยาน ของ พระ วิญญาณ ศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งเป็น พยานในข้าพเจ้า.

๑๗ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ท่านเชื่อเรื่องเหล่านี้ไหม? ดูเถิด, ข้าพเจ้า กล่าวแก่ท่าน, ใช่แล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่าน เชื่อ; และ ทาง ที่ ข้าพเจ้า รู้ ว่า ท่าน เชื่อ คือ โดยการ แสดง ให้ประจักษ์ ของ พระ วิญญาณ ซึ่ง อยู่ กับ ข้าพเจ้า. และบัดนี้ เพราะศรัทธาของท่านมันคงเกี่ยวกับเรื่อง นั้น, แท้จริงแล้ว, เกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้า พุดไว้, ปีติของข้าพเจ้าจึงมากยิ่งขึ้น.

๑๘ เพราะดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ ท่าน แล้วนับจากเริ่มต้น, ว่าข้าพเจ้าปรารถนา อย่างมากที่จะไม่ให้ท่านอยู่ในสภาพอันน่า พรั่นพรึงเหมือนพี่น้องท่าน, แม้กระนั้น ข้าพเจ้า พบ ว่า สม ความ ปรารถนา ของ ข้าพเจ้าแล้ว.

๑๙ เพราะข้าพเจ้า สำเนียง ว่า ท่าน อยู่ในทางแห่งความชอบธรรม; ข้าพเจ้า สำเนียงว่าท่านอยู่ในทางซึ่งจะนำไปสู่ อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว,

๑๒ ข ฮับ. ๒:๑๘; ๔:๑๕;
คพ. ๒:๑.
๑๓ คพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ

ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
ข โมไซยาห์ ๑๕:๑๒.
คพ. ซดใช้ (การ).

๑๔ คพ. เกิดใหม่, เกิดจาก
พระผู้เป็นเจ้า.
๑๕ ก ๒ นี. ๔:๑๘.

ข้าพเจ้าสำเนียงกว่าท่านกำลังทำให้ทาง^๗ของพระองค์ตรง.

๒๐ ข้าพเจ้า สำเนียงกว่า มัน เป็นที่รู้แก่ท่าน แล้ว, โดย ประจักษ์ พยาน แห่ง พระวณะของพระองค์, ว่าพระองค์ไม่สามารถดำเนิน^๘ไปในทางคด; ทั้งพระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงจากที่พระองค์ตรัสไว้; ทั้งพระองค์ไม่ทรงมีแม่แต่เงาของการหันจากขวาไปซ้าย, หรือจากสิ่งถูกไปหาสิ่งผิด; ฉะนั้น, วิถีของพระองค์จึงเป็นหนึ่งรอบนิรันดร์.

๒๑ และพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์^๙; ทั้งจะไม่รับ ความสกปรกหรือสิ่งใดที่ไม่สะอาดเข้าในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเวลาจะมาถึง, แท้จริงแล้ว, และจะเป็นในวันสุดท้าย, ที่ผู้สกปรก จะคงอยู่ในความสกปรกของเขา.

๒๒ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า กล่าว เรื่อง เหล่านี้ แก่ท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะปลุกท่านให้รู้สึกถึงหน้าที่ของท่านต่อพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อท่านจะเดินโดยไม่มีข้อตาดหนีต่อพระพักตร์พระองค์, เพื่อท่านจะเดินตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, ตามที่รับท่านไว้.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณถ่อมตน^{๑๐}, และวางง่ายและอ่อนโยน; รับฟังคำวิงวอนจากผู้อื่น; เปี่ยมด้วยความอดทนและความอดกลั้น; รู้จักยับยั้งตนในทุกสิ่ง;

ขยันหมั่นเพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา; ขอบในสิ่งใดก็ตามที่ท่านขัดสน, ทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายโลก; น้อมขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าเสมอในสิ่งใดก็ตามที่ท่านได้รับ.

๒๔ และจงดูว่า ท่านมีศรัทธา^{๑๑}, ความหวัง, และจิตกุศล, และเมื่อนั้นท่านจะมีงานดีอย่างมากมายเสมอไป.

๒๕ และขอ พระเจ้าโปรดประทานพรท่าน, และรักษาอาการของท่านให้ปราศจากมลทิน, เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงพาท่านไปนั่งลงกับอับราฮัม, อิสอัค, และยาโคบ, และศาสตาดพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ผู้เคยดำรงอยู่นับแต่โลกเริ่มต้น, โดยที่อาการของท่านปราศจากมลทิน ดังอาการของพวกเขาเหล่านั้นปราศจากมลทิน, ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ที่จะไม่จากไปอีก.

๒๖ และบัดนี้พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าพูดถ้อยคำเหล่านี้กับท่านตามพระวิญญาณ ซึ่งเป็นพยานในข้าพเจ้า; และจิตวิญญาณข้าพเจ้าชื่นชมยินดีอย่างยิ่ง, เพราะ ความ ขยัน หมั่น เพียร และ ความ ใส่ใจยิ่งซึ่งท่านให้ต่อถ้อยคำของข้าพเจ้า.

๒๗ และบัดนี้, ขอ ความ สงบ สุข^{๑๒}ของพระผู้เป็นเจ้าจงพำนักอยู่กับท่าน, และในบ้าน และผืนแผ่นดินของท่าน, และบนฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของท่าน, และสิ่งทั้งปวงที่ท่านเป็นเจ้าของ, ผู้หญิง

๑๙/๗ มธ. ๓:๓.
๒๐/๗ ๑ นี. ๑๐:๑๓;
แอลมา ๓๗:๑๒;
คพ. ๓:๒.
๒๑/๗ ๑ ครี. ๓:๑๖-๑๗; ๖:๑๓;
โมไซยาห์ ๒:๓๗;

แอลมา ๓๔:๓๖.
๗ ๑ นี. ๑๕:๓๓-๓๕;
๒ นี. ๙:๑๖; มธ. ๙:๑๔;
คพ. ๘๘:๓๕.
๒๓/๗ คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).

๒๔/๗ ๑ ครี. ๑๓:๑-๑๓;
อีเธอร์ ๑๒:๓๐-๓๕;
โมโร. ๗:๓๓-๔๘.
๒๕/๗ ๒ ปด. ๓:๑๔.
๒๗/๗ คมพ. สงบ (ความ), สงบสุข
(ความ), สันติ, สันติสุข.

ของท่านและลูก ๆ ของท่าน, ตามศรัทธา และงานดีของท่าน, นับจากเวลานี้ไปและตลอดกาล. และข้าพเจ้าพูดดังนี้. เอเมน.

บทที่ ๘

แอลมา สั่ง สอน และให้ บัพติศมา ใน มี เล็ค—ท่านถูกปฏิบัติในแอมันไนฮาร์และจากไป—เทพบัญชาให้ท่านกลับไปป่าว ร้องการกลับใจต่อผู้คน—อมิวเล็คยอมรับ ท่าน, และท่านทั้งสองสั่งสอนในแอมัน ไนฮาร์. ประมาณ ๘๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอล- มากกลับจากแผ่นดิน^๑ แห่งกิเดียน, หลัง จากสอนผู้คนของกิเดียนหลายเรื่องซึ่ง เขียนไว้ไม่ได้, ท่าน ก่อ ตั้ง ระเบียบของ ศาสนจักร, ดังที่ท่านได้ทำมาก่อนในแผ่นดิน แห่งเซราเอิมลา, แท้จริงแล้ว, ท่าน กลับมาบ้านท่านเองที่เซราเอิมลาเพื่อ พักผ่อนจากงานที่ท่านทำไป.

๒ และ ดังนี้ ที่ แก่ แห่ง การ ปกครอง ของ เหล่า ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้คน ของ นี้- ไฟ สิ้น สุด ลง.

๓ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น ใน การ เริ่ม ต้น ปี ที่ สิบ แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้คน ของ นี้ ไฟ, คือ แอลมา ออกจาก ที่ นั้น และ เดินทาง ข้าม ไป แผ่น ดิน แห่ง มี เล็ค, ทาง ตะวัน ตก ของ แม่น้ำ ไชตอน^๒, ทาง ตะวัน ตก ใกล้ เขต ชายแดน ทูร์กันดาร์.

๔ และ ท่าน เริ่ม สอน ผู้คน ใน แผ่น ดิน แห่ง มี เล็ค ตาม ระเบียบ อัน คัด ดี สิทธิ์^๓ ของ พระผู้ เป็น เจ้า, ซึ่ง โดย ระเบียบ นั้น ท่าน ได้ รับ เรียก; และ ท่าน เริ่ม สอน ผู้คน ทั่ว แผ่น ดิน แห่ง มี เล็ค.

๕ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ผู้คน มาหา ท่าน จาก ทั่ว บริเวณ ชายแดน แผ่น ดิน ซึ่ง อยู่ ใกล้ แดน ทูร์กันดาร์. และ พวก เขา รับ บัพติศมา กัน ทั่ว ทั้ง แผ่น ดิน;

๖ เพื่อ ว่า เมื่อ ท่าน เสร็จ งาน ของ ท่าน ที่มี เล็ค แล้ว ท่าน ก็ ออกจาก ที่ นั้น, และ เดินทาง สาม วัน ทาง เหนือ แผ่น ดิน แห่ง มี เล็ค; และ ท่าน มา ถึง เมือง ที่ เรียก ว่า แอมันไนฮาร์.

๗ บัดนี้ เป็น ธรรมเนียม ผู้คน ของ นี้ ไฟ ที่ จะ เรียก ผืน แผ่น ดิน ของ ตน, และ เมือง ของ ตน, และ หมู่ บ้าน ของ ตน, แท้จริง แล้ว, แม้ หมู่ บ้าน เล็ก ๆ ทั้งหมด ของ ตน, ตาม ชื่อ ผู้ ที่ ครอบ ครอง คน แรก; และ จึง เป็น เช่น นั้น กับ แผ่น ดิน แห่ง แอมันไนฮาร์.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ แอลมา มา ถึง เมือง แห่ง แอมันไนฮาร์ ท่าน เริ่ม สั่ง สอน พระวจนะ ของ พระผู้ เป็น เจ้า แก่ คน เหล่า นั้น.

๙ บัดนี้ ชาตาน มี อำนาจ^๔ ใหญ่ หลวง เหนือ ใจ ผู้คน ของ เมือง แห่ง แอมันไนฮาร์; ฉะนั้น พวกเขา จึง ไม่ ยอม สดับ ฟัง ถ้อย คำ ของ แอลมา.

๑๐ กระนั้น ก็ ตาม แอลมา ยัง ทำ งาน^๕ หนัก ทาง วิญญาณ, โดย บำเพ็ญ เพียร^๖ กับ

๘ ๑ก แอลมา ๒:๒๐; ๖:๓.
๓ก แอลมา ๑๖:๖-๗.
๔ก คพ. ๑๐๗:๒-๔.

คพ. เมลคีเซเดค, ฐานะ ปุโรหิต แห่ง.
๕ก ๒ นี. ๒๘:๑๙-๒๒;

คพ. ๑๐:๒๐.
๑๐ก แอลมา ๑๗:๕.
๗ อีนัส ๑:๑-๑๒.

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสวรรค์อ่อนนวยอย่างสุดกำลัง^๑ เพื่อพระองค์จะทรงเทพระวิญญานของพระองค์มาให้ผู้คนที่อยู่ในเมือง; เพื่อพระองค์จะทรงอนุญาตท่านให้บำบัดศมาพวกเขาสู่การกลับใจด้วย.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาตั้งใจแข็งกระด้าง, โดยกล่าวแก่ท่านว่า: ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านคือแอลมา; และเรารู้ว่าท่านเป็นมหาบุโรหิตดูแลศาสนจักรซึ่งท่านสถาปนาขึ้นในหลายส่วนของแผ่นดิน, ตามประเพณีของท่าน; และเราไม่ได้อยู่ในศาสนจักรของท่าน, และเราไม่เชื่อประเพณีเหลวไหลเช่นนั้น.

๑๒ และบัดนี้เรารู้ว่าเพราะเราไม่ได้อยู่ในศาสนจักรของท่าน เรารู้ว่าท่านไม่มีอำนาจเหนือเรา; และท่านมอบบัลลังก์พิพากษาให้หนีไฟฮา^๒แล้ว; ฉะนั้นท่านไม่ได้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาเหนือเรา.

๑๓ บัดนี้เมื่อผู้คนกล่าวดังนี้แล้ว, และต่อต้านคำพูดทั้งหมดของท่าน, และสบประมาทท่าน, และถ่มน้ำลายใส่ท่าน, และทำให้ท่านถูกขับออกจากเมืองของพวกเขา, ท่านจึงไปจากที่นั่นและออกเดินทางไปยังเมืองที่เรียกว่าแอรัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ท่านกำลังเดินทางไปที่นั่น, โดยหนักอึ้งด้วยโทษ, ฟืนฝาคความยากลำบาก^๓และความปวดร้าวอย่างมากของจิตวิญญาน, เพราะความชั่วร้ายของผู้คนที่อยู่ในเมืองแห่งแอมันไนฮาร์, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่แอลมาหนักอึ้งอยู่ด้วย

โทษหนักดังนี้, ดูเถิดเทพ^๔ของพระเจ้ามาปรากฏต่อท่าน, โดยกล่าวว่า:

๑๕ เจ้าเป็นสุขแล้ว, แอลมา; ฉะนั้น, จงเงยหน้าขึ้นและชื่นชมยินดีเถิด, เพราะเจ้ามีเหตุสมควรยิ่งที่จะชื่นชมยินดี; เพราะเจ้าซื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้านับจากเวลาที่เจ้าได้รับข่าวสารแรกของเจ้าจากพระองค์. ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือผู้ที่นำ^๕มันมาให้เจ้า.

๑๖ และดูเถิด, พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อสั่งให้เจ้ากลับไปเมืองแห่งแอมันไนฮาร์, และสั่งสอนผู้คนที่เมืองอีก; แท้จริงแล้ว, จงสั่งสอนพวกเขา. แท้จริงแล้ว, จงกล่าวแก่พวกเขา, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงทำลาย^๖พวกเขา.

๑๗ เพราะดูเถิด, ในขณะที่พวกเขาได้พยายามหาวิธีที่จะทำลายเสรีภาพของผู้คนของเจ้า, (เพราะพระเจ้าตรัสดังนั้น) ซึ่งตรงกันข้ามกับกฎเกณฑ์, และคำพิพากษา, และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ประทานแก่ผู้คนของพระองค์.

๑๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากแอลมาได้รับข่าวสารของท่านจากเทพของพระเจ้าแล้ว ท่านจึงกลับไปแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาร์โดยเร็ว. และท่านเข้าเมืองอีกทางหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, โดยทางซึ่งอยู่ทางใต้ของเมืองแห่งแอมันไนฮาร์.

๑๙ และขณะที่ท่านเข้าไปในเมืองท่านหิวโหย, และท่านกล่าวแก่ชายผู้หนึ่ง :

๑๐ค ๓ นี. ๒๗:๑.
คพ. สวดอ่อนนวย (การ), สวดอ่อนนวย (คำ).

๑๒ก แอลมา ๔:๒๐.
๑๔ก คพ. ยากลำบาก (ความ).
ข แอลมา ๑๐:๗-๑๐, ๒๐.

คพ. ทูตสวรรค์, เทพ.
๑๕ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๑-๑๖.
๑๖ก แอลมา ๙:๑๒, ๑๘, ๒๔.

ท่านจะให้อาหารแก่ผู้รับใช้ที่ล่อมตนของ
พระเจ้าเป็นเจ้ากินบ้างได้ไหม?

๒๐ และชาย คน นั้น กล่าว แก่ ท่าน:
ข้าพเจ้าเป็นชาวนีไฟ, และข้าพเจ้ารู้ว่า
ท่านเป็นศาสตพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้า เป็น เจ้า, เพราะท่าน คือ ชาย คน
ที่เทพ^๑กล่าวในนิมิตที่มาให้เห็น: เจ้าจง
ต้อนรับ. ฉะนั้น, ไป กับ ข้าพเจ้า ใน บ้าน
ข้าพเจ้าเถิดและข้าพเจ้าจะให้อาหารของ
ข้าพเจ้า แก่ ท่าน; และข้าพเจ้ารู้ว่าท่าน
จะเป็นพรแก่ข้าพเจ้าและบ้านข้าพเจ้า.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาย
ผู้นั้นต้อนรับท่านเข้าบ้าน; และชายผู้นั้น
ชื่ออิมิเล็ก; และท่านนำขนมปังและเนื้อ
ออกมาวางตรงหน้าแอลมา.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอล
มา กินอาหาร และ อิมิ; และท่านให้พร^๒
อิมิเล็ก และบ้านท่าน, และท่านน้อม
ขอบพระทัยพระเจ้า.

๒๓ และหลังจากท่านกินอิมิแล้วท่าน
กล่าวแก่อิมิเล็กว่า: ข้าพเจ้าคือแอลมา,
และเป็น มหาบุโรहित^๓ ผู้ดูแลศาสนจักร
ของพระเจ้าเป็นเจ้าทั่วแผ่นดิน.

๒๔ และดูเถิด, ข้าพเจ้าได้รับเรียกมา
สั่งสอนพระวณะของพระเจ้าเป็นเจ้าใน
บรรดาคนพวกนี้ทั้งหมด, ตามวิญญาน
แห่งการเปิดเผยและการพยากรณ์; และ
ข้าพเจ้าอยู่ในแผ่นดินนี้แล้วและพวกเขา
ไม่ต้อนรับข้าพเจ้า, แต่พวกเขาขับไล่^๔
ข้าพเจ้าและข้าพเจ้าเกือบจะหันหลังให้
แผ่นดินนี้ตลอดกาลแล้ว.

๒๕ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าได้รับบัญชาว่า
ข้าพเจ้าจะหัน มา อีก และพยากรณ์ แก่
คนพวกนี้, แท้จริงแล้ว, และเป็นพยาน
ฟ้องพวกเขาเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญ
ของพวกเขา.

๒๖ และบัดนี้, อิมิเล็ก, เพราะท่านเลี้ยง
ดูข้าพเจ้าและรับข้าพเจ้าเข้ามา, ท่านจึง
ได้รับพร; เพราะข้าพเจ้าหิวโหย, เนื่องจาก
ข้าพเจ้าอดอาหารมาหลายวัน.

๒๗ และแอลมาคงอยู่กับอิมิเล็กหลาย
วันก่อนท่านจะเริ่มสั่งสอนผู้คน.

๒๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
ผู้คน ยิ่ง ทวี ความ รุนแรง ใน ความ ชั่ว ช้า
สามัญของตน.

๒๙ และพระวณะจะมาถึงแอลมา, มีความ
ว่า: จงไปเถิด; และกล่าวแก่อิมิเล็กผู้รับ
ใช้ของเราด้วย, จงออกไปและพยากรณ์
แก่คนพวกนี้, โดยกล่าวว่า—ท่านจงกลับ
ใจ, เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้, หากเจ้าไม่
กลับใจเราจะมาเยือนคนพวกนี้ในความ
โกรธของเรา; แท้จริงแล้ว, และเราจะไม่
หันความเกรี้ยวโกรธของเราไป.

๓๐ และแอลมาออกไป, และอิมิเล็ก
ด้วย, ในบรรดาผู้คน, เพื่อประกาศพระ
วณะ ของ พระเจ้า เป็น เจ้า แก่ พวกเขา;
และพวกท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาน
บริสุทธิ์.

๓๑ และ พวก ท่าน ได้ รับ พลัง ความ
สามารถ, ถึงขนาดที่จะกักขังพวกท่านไว้
ในคุกได้ดินไม้ได้; ทั้งไม่มีผู้ใดจะสังหาร
พวกท่านได้; กระนั้นก็ตาม พวกท่านไม่

๒๐ก แอลมา ๑๐:๗-๙.	๒๓ก แอลมา ๕:๓, ๔๔, ๔๕;	๒๙ก แอลมา ๙:๑๒, ๑๕.
๒๑ก คมพ. อิมิเล็ก.	๑๓:๑-๒๐.	คมพ. กลับใจ (การ).
๒๒ก แอลมา ๑๐:๑๑.	๒๔ก แอลมา ๘:๑๓.	๓๑ก ๑ นี. ๑:๒๐.

ได้ใช้พลังความสามารถ^๑ของพวกท่าน จนกระทั่งพวกท่านถูกมัดไว้ด้วยสายรัด และถูกพาเข้าเรือนจำ. บัดนี้, นี่เป็นไปเพื่อพระเจ้าจะทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ออกมาในพวกท่าน.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านออกไปและเริ่มสั่งสอนและพยากรณ์แก่ผู้คน, ตาม วิญญาณ และอำนาจ ซึ่งพระเจ้าประทานให้พวกท่าน.

ถ้อยคำของ แอลมา, และ ถ้อยคำของอามิเล็กัดด้วย, ซึ่งประกาศไว้แก่ผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาร์. และพวกท่านถูกจับเข้าเรือนจำด้วย, และได้รับการปลดปล่อยโดยพระพลานุภาพอันเป็นปาฏิหาริย์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในพวกท่าน, ตามบันทึกของแอลมา.

ประกอบด้วยบทที่ ๙ ถึง ๑๔.

บทที่ ๙

แอลมาสั่งผู้คนในแอมันไนฮาร์ให้กลับใจ—พระเจ้าจะทรงเมตตาต่อชาวเลมันในวันเวลาสุดท้าย—หากชาวนีไฟละจากความสว่าง, พวกเขาจะถูกชาวเลมันทำลาย—พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมาในไม่ช้า—พระองค์จะทรงไถ่บรรดาผู้ที่กลับใจ, รับบัพติศมา, และมีศรัทธาในพระนามของพระองค์. ประมาณ ๘๒ ปีก่อนคริสตกาล.

๓๑ข แอลมา ๑๔:๑๗-๒๙.
๙ ๒ก นธบ. ๑๗:๖.
๔ก แอลมา ๑๖:๙-๑๐.

และอนึ่ง, ข้าพเจ้า, แอลมา, โดยที่ได้รับบัญชาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่าข้าพเจ้าควรพาอามิเล็กออกไปและสั่งสอนคนพวกนี้^๑อีก, หรือผู้คนที่อยู่ในเมืองแห่งแอมันไนฮาร์, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ข้าพเจ้าเริ่มสั่งสอนพวกเขา, พวกเขาเริ่มโต้แย้งกับข้าพเจ้า, โดยกล่าวว่า:

๒ ท่านเป็นใคร? ท่านคิดหรือว่าเราจะเชื่อประจักษ์พยานของคนผู้เดียว^๑, แม้เขาจะสั่งสอนเราว่าแผ่นดินโลกจะสูญสิ้น?

๓ บัดนี้คนเหล่านั้นหาเข้าใจถ้อยคำที่ตนพูดไม่; เพราะพวกเขาหา^๑รู้ว่าแผ่นดินโลกจะสูญสิ้น.

๔ และพวกเขากล่าวด้วยว่า: เราจะไม่เชื่อถ้อยคำของท่านหากท่านจะพยากรณ์ว่าเมืองอันยิ่งใหญ่จะถูกทำลายในวันเดียว^๑.

๕ บัดนี้พวกเขาหา^๑รู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงทำงานอัศจรรย์เช่นนั้นได้, เพราะพวกเขาเป็นผู้คนที่ใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น.

๖ และพวกเขา^๑กล่าวว่า: พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ใดเล่า^๑, จึงส่งคนคนเดียวที่มีอำนาจ^๑ของพระองค์มายังบรรดาคนพวกนี้, เพื่อประกาศความจริงของสิ่งสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เช่นนั้นแก่พวกเขา?

๗ และพวกเขา^๑ก้าวออกมาเพื่อจับข้าพเจ้า; แต่ดูเถิด, พวกเขาหาได้จับไม่. และข้าพเจ้ายืนอยู่อย่างอาจหาญเพื่อประกาศแก่พวกเขา, แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าเป็นพยานอย่างอาจหาญแก่พวกเขา, มีความว่า:

๖ก อพย. ๕:๒;
โมไซยาห์ ๑๑:๒๗;
โมเสส ๕:๑๖.

ข แอลมา ๑๐:๑๒.

๘ ดูเถิด, โอ้ท่านอนุชนผู้ชั่วร้ายและมึนงงมึนงง, ท่านลืมนะพระเพณีสรรพบุรุษของท่านได้อย่างไร; แท้จริงแล้ว, ท่านลืมนะพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้รวดเร็วอะไรเช่นนั้น.

๙ ท่านจำไม่ได้หรือว่าลีไฮ, บรรพบุรุษเรา, ถูกนำออกจากเยรูซาเล็มโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ? ท่านจำไม่ได้หรือว่าพระองค์ทรงนำพวกท่านทุกคนผ่านแดนทรุกันดารมา?

๑๐ และท่านลืมนะการรวดเร็วได้อย่างไรว่านี่คือครั้งที่พระองค์ทรงปลดปล่อยบรรพบุรุษของเราออกจากเงื้อมมือศัตรูของพวกท่าน, และทรงปกป้องรักษาพวกท่านจากการถูกทำลาย, แม้ด้วยมือพี่น้องของพวกท่านเอง?

๑๑ แท้จริงแล้ว, และหากไม่เป็นเพราะเดซาอูนาภาพอันหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, และพระเมตตาของพระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อเราแล้ว, เราจะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก่อนช่วงเวลานี้ไปนานแล้ว, และอาจถูกส่งไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมองและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่”.

๑๒ ดูเถิด, บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า พระองค์ทรงบัญชาท่านให้กลับใจ; และหากท่านไม่กลับใจ, ท่านก็ไม่มีทางใดที่จะสืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเป็นมรดกเลย. แต่ดูเถิด, นี่ยังไม่หมด—พระองค์ทรงบัญชาท่านให้กลับใจ, มิ-

ฉะนั้นพระองค์จะทรงทำลายท่านให้หมดสิ้นไปจากพื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, พระองค์จะเสด็จมาเยือนท่านในพระพิโรธของพระองค์, และในพระพิโรธอันรุนแรง” นั้นพระองค์จะไม่ทรงหยุดยั้ง.

๑๓ ดูเถิด, ท่านจำพระดำรัสที่พระองค์รับสั่งกับลีไฮไม่ได้หรือ, ที่ตรัสว่า: ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะรักษาบัญญัติของเรา, พวกเจ้าจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน? และมีกล่าวอีกว่า: ตราบเท่าที่พวกเจ้าจะไม่รักษาบัญญัติของเราพวกเจ้าจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณจำไว้, ว่าตราบเท่าที่ชาวเลมันไม่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พวกเขาก็ถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. บัดนี้เราจึงเห็นว่าพระวจนะของพระเจ้าเป็นจริงแล้วในเรื่องนี้, และชาวเลมันถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์, นับจากที่เริ่มการล่วงละเมิดของพวกเขานในแผ่นดิน.

๑๕ กระนั้นก็ตามข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าในวันแห่งการพิพากษาพวกเขาจะมีสภาพที่ทนได้ยิ่งกว่าพวกท่าน, หากท่านยังอยู่ในบาปของท่าน, แท้จริงแล้ว, และแม้ในชีวิตนี้สภาพของพวกเขาก็จะร้ายแรงน้อยกว่าของพวกท่าน, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๑๖ เพราะมีสัญญาอยู่หลายข้อซึ่งยื่นให้แก่ชาวเลมัน; ด้วยเป็นเพราะพระเพณีสรรพบุรุษของพวกเราที่ทำให้พวกเขายัง

๘ก แอลมา ๑๐:๑๗-๒๕.
๘ข ๑ นี. ๒:๑-๗.
๑๑ก โมไซยาห์ ๑๖:๑๑.
๑๒ก แอลมา ๘:๑๖;
๑๐:๑๙, ๒๓, ๒๗.

๗ แอลมา ๘:๒๙.
๑๓ก ๒ นี. ๑:๒๐;
โมไซยาห์ ๑๗;
แอลมา ๓๗:๑๓.
๑๔ก ๒ นี. ๕:๒๐-๒๕;

แอลมา ๓:๑.
๑๕ก มธ. ๑๑:๒๒, ๒๔.
๑๖ก แอลมา ๑๗:๑๕.
๗ โมไซยาห์ ๑๙:๑๑-๑๗.

อยู่ในสภาพของความไม่รู้^{๑๖}; ฉะนั้นพระเจ้า จะทรงเมตตาพวกเขาและทรงยึดชีวิต ของพวกเขาให้นานขึ้นในแผ่นดิน.

๑๗ และในช่วงเวลาหนึ่งพวกเขาจะถูก นำ^{๑๗}มาให้เชื่อในพระวจนะของพระองค์, และให้รู้ถึงความไม่ถูกต้องของประเพณี บรรพบุรุษของพวกเขา; และคนเป็นอัน มากในพวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอด, เพราะพระเจ้าจะทรงเมตตาทุกคนที่เรียก หา^{๑๘}พระนามของพระองค์.

๑๘ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน ว่าหากท่านขึ้นอยู่ในความเลวร้ายของ ท่าน ว่าวันเวลาของท่านจะไม่ยืนนาน ในแผ่นดิน, เพราะพระองค์จะทรงส่ง ชาวเลมมัน^{๑๙}มายังท่าน; และหากท่านไม่ กลับใจพวกเขาจะมาในเวลาที่ท่านหา^{๒๐} ไร, และจะเยื่อนท่านด้วยความพินาศ ลิ่น^{๒๑}; และจะเป็นไปตามพระพิโรธอัน รุนแรงของพระเจ้า.

๑๙ เพราะพระองค์จะไม่ทรงยอมให้ท่าน มีชีวิตอยู่ในความชั่วช้าสามัญของท่าน, เพื่อทำลายผู้คนของพระองค์. ข้าพเจ้า กล่าวแก่ท่านว่า, ไม่เลย; พระองค์จะทรง ยอมให้ชาวเลมมันทำลาย^{๒๒}ผู้คนทั้งหมดของ พระองค์ที่มีชื่อว่าผู้คนของนีไฟเสียดีกว่า, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาจะตก^{๒๓}อยู่ในบาป และการล่วงละเมิด, หลังจากที่พวกเขาได้ รับความสว่างมากถึงเพียงนั้นและความ รู้มากถึงเพียงนั้นจากพระเจ้าพระผู้เป็น เจ้าของพวกเขา;

๒๐ แท้จริงแล้ว, หลังจากเป็นผู้ที่ ไปรดปรานอย่างมากเช่นนั้นของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, หลังจากเป็นที่ไปรดปรานยิ่ง กว่าทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, หรือ ผู้คนอื่นใด; หลังจาก^{๒๑}ที่ทุกสิ่งเป็นที่รู้^{๒๒}แก่ พวกเขา, ตามความปรารถนาของพวกเขา, และศรัทธาของพวกเขา, และการ สวด อ้อนวอน, เกี่ยวกับเรื่องที่เป็นมา, และที่เป็นอยู่, และที่จะมาถึง;

๒๑ โดยที่^{๒๓}ได้รับการมาเยื่อนโดย พระ วิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า; โดยที่ได้ สันทนา^{๒๔}กับเทพ, และโดยสุรเสียงของ พระเจ้ารับสั่ง^{๒๕}ด้วย; และโดยมีวิญญาณ แห่งการพยากรณ์, และวิญญาณแห่งการ เป็ดเผย, และของประทานหลายอย่าง ด้วย, ของประทานแห่งการพูดภาษา, และของประทานแห่งการสั่งสอน, และ ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์, และของประทานแห่งการแปล^{๒๖};

๒๒ แท้จริงแล้ว, และหลังจากได้ รับ การปลดปล่อย^{๒๗}โดยพระผู้เป็นเจ้าให้ ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, โดย พระหัตถ์^{๒๘}ของพระเจ้า; และโดยได้ รับการช่วยให้รอดจากความอดอยาก, และจากความเจ็บป่วย, และโรคภัยทุก ประเภทของทุกชนิด; และพวกเขาเข้ม แข็งขึ้นในการรบ, เพื่อพวกเขาจะไม่ถูก ทำลาย; โดยที่ทรงนำออกจากการเป็น ทาส^{๒๙}ครั้งแล้วครั้งเล่า, และโดยได้รับการ ดูแลและปกป้องรักษามาจนกระทั่งเดี๋ยว

๑๖ค โมไซยาห์ ๓:๑๑.
ง ยีล. ๑๕:๑๐-๑๒.
๑๗ก อีนัส ๑:๑๓.
ข แอลมา ๓:๘; คพ. ๓:๘.
๑๘ก แอลมา ๑๖:๒-๓.

ข แอลมา ๑๖:๙.
ค แอลมา ๘:๒๙.
๑๙ก ๑ นี. ๑๒:๑๕, ๑๙-๒๐;
แอลมา ๔๕:๑๐-๑๔.
ข แอลมา ๒๔:๓๐.

๒๐ก คมพ. เป็ดเผย (การ).
๒๑ก ออโมไน ๑:๒๐; โมไซยาห์ ๘:๑๓-๑๙; ๒๕:๑๑-๑๓.
๒๒ก ๒ นี. ๑:๔.
ข โมไซยาห์ ๒๗:๑๖.

นี้; และทำให้พวกเขาเร่งเรื่องจนพวกเขา
ร่ำรวยในทุกสิ่ง—

๒๓ และบัดนี้ ดูเถิด ข้าพเจ้ากล่าวแก่
ท่าน, ว่าหาก คนพวกนี้, ซึ่งได้รับพร
มากมายเช่นนี้จากพระหัตถ์ของพระเจ้า,
จะล่วงละเมิดอย่างตรงกันข้ามกับความ
สว่างและความรู้ที่พวกเขา มีอยู่, ข้าพเจ้า
กล่าวแก่ท่านว่าหากเป็นเช่นนั้น, หากพวก
เขาจะตกอยู่ในการล่วงละเมิดแล้ว, ชาวเล-
มันก็จะจะมีสภาพที่ทนได้ ยิ่งกว่าพวกเขา.

๒๔ เพราะ ดูเถิด, พระเจ้า ทรง ยื่น
สัญญาให้ชาวเลมัน, แต่ไม่ได้ให้ท่าน
หากท่านล่วงละเมิด; เพราะพระเจ้าไม่
ได้ทรงสัญญาไว้ชัดแจ้งและทรงกำหนด
ไว้แน่นอนหรือ, ว่าหากท่านจะกบฏต่อ
ด้านพระองค์ท่านจะถูกทำลายสิ้นไปจาก
พื้นพิภพ?

๒๕ และบัดนี้ เพราะเหตุนี้, เพื่อท่าน
จะไม่ถูกทำลาย, พระเจ้า ทรง ส่ง เทพ
ของพระองค์มาเยือนผู้คนของพระองค์
หลายคน, โดยประกาศแก่คนเหล่านั้น
ว่าพวกเขาต้องออกไปป่าวร้องอย่างสุด
กำลัง ต่อ คนพวกนี้, มีความว่า: เจ้าจง
กลับใจ, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่
ใกล้แค่เอื้อม;

๒๖ และไม่กี่วัน นับจากนี้ไปพระบุตร
ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า จะเสด็จ มาใน รัศมี
ภาพของ พระองค์; และ รัศมี ภาพ ของ
พระองค์ จะ เป็น รัศมี ภาพ ของ พระองค์

เดียว ที่ เกิด กำเนิด จาก พระ บิดา, เปี่ยม
ไปด้วยพระคุณ, ความเสมอภาค, และ
ความจริง, เปี่ยมไปด้วยความอดทน, พระ
เมตตา, และความอดกลั้น, ทรงรวดเร็วที่
จะได้ยิน เสียงร้องของผู้คนของพระองค์
และตอบคำสวดอ้อนวอนของพวกเขา.

๒๗ และดูเถิด, พระองค์เสด็จมาเพื่อ
ทรงไถ่ คนที่จะรับบัพติศมา ผู้สวกรกลับใจ,
โดยทางศรัทธาในพระนามของพระองค์.

๒๘ ฉะนั้น, เจ้าจง เตรียม มรรคาของ
พระเจ้า, เพราะใกล้ ถึง เวลา แล้ว ที่ คน
ทั้งปวงจะเกิดเกี่ยวรางวัลของงาน อด
ทน, ตามงานของ พวกเขา ที่ เป็น มา— หาก
งานของพวกเขาชอบธรรมพวกเขาก็จะ
เกิดเกี่ยว ความรอดของจิตวิญญาณตน,
ตามเดชะนาภาพและการปลดปล่อยของ
พระเยซูคริสต์; และหากงานของพวกเขา
ชั่วพวกเขาก็จะเกิดเกี่ยวความอัปมงคล
ของจิตวิญญาณตน, ตามอำนาจและการ
เกาะกุมของมาร.

๒๙ บัดนี้ ดูเถิด, นี่คือการเสี่ยงของเทพ, ที่
ป่าวร้องแก่ผู้คน.

๓๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รัก ของข้าพเจ้า,
เพราะท่านเป็นพี่น้องของข้าพเจ้า, และ
ท่านควรเป็นที่รัก, และท่านควรทำงาน
ที่เหมาะสมเพื่อการกลับใจออกมา, โดย
เห็นว่าใจท่านถูกทำให้แข็งกระด้างอย่าง
มากต่อพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, และ
โดยเห็นว่าท่านเป็นคนหลงไป และตก.

๒๓ก มธ. ๑๑:๒๒-๒๔.
๒๔ก ๒ นี. ๓๐:๔-๖; คพ. ๓:๒๐.
๒๕ก แอลมา ๗:๙; ฮีล. ๕:๓๒.
๒๖ก แอลมา ๗:๗.
ข คมพ. องค์เดียวที่ถือกำเนิด.
ค คมพ. พระคุณ.

ง คมพ. เมตตา (ความ,
พระ, มี).
จ นธบ. ๒๖:๗.
๒๗ก คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่
(ได้รับการ).
ข คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศ-

มา.
๒๘ก คพ. ๑:๑๐; ๖:๓๓.
ข สดต. ๗:๑๖.
ค คมพ. อัปมงคล (ความ).
๓๐ก ๑ ยน. ๔:๑๑.
ข แอลมา ๑๒:๒๒.

๓๑ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, แอลมา, พุดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดุเถิด, ผู้คนโมโหข้าพเจ้าเพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาว่าพวกเขาเป็นคนใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น”.

๓๒ และเพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกเขาด้วยว่าพวกเขาเป็นคนหลงไปและตก พวกเขาจึงโกรธข้าพเจ้า, และหมายมั่นจะจับข้าพเจ้า, เพื่อพวกเขาจะโยนข้าพเจ้าเข้าเรือนจำ.

๓๓ แต่ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าไม่ทรงยอมให้พวกเขาจับข้าพเจ้าได้ในเวลานั้นและโยนข้าพเจ้าเข้าเรือนจำ.

๓๔ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คืออมิวเล็คออกไปยืน, และเริ่มสั่งสอนพวกเขาด้วย. และบัดนี้ถ้อยคำ^๑ของอมิวเล็คไม่ได้เขียนไว้ทั้งหมด, กระนั้นก็ตามส่วนหนึ่งของถ้อยคำท่านเขียนอยู่ในหนังสือนี้.

บทที่ ๑๐

ลีไฮส์สืบตระกูลมาจากมนัสเสห์—อมิวเล็คเล่าถึงคำสั่งของเทพที่ให้ท่านดูแลแอลมา—คำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรมเป็นเหตุให้ผู้คนได้รับการละเว้น—ทนายและผู้พิพากษาที่ไม่ชอบธรรมวางรากฐานแห่งความพินาศของผู้คน. ประมาณ ๘๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้^๑นี้คือ ถ้อยคำ^๑ซึ่งอมิวเล็ค^๑สั่งสอน

ผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งแอมมันในฮาร์, มีความว่า:

๒ ข้าพเจ้า คือ อมิวเล็ค; ข้าพเจ้าเป็นบุตรของกิดโดนาห์, ผู้เป็นบุตรของอิชมาเอล, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของอมีนาไต; และเป็นอมีนาไตคนเดียวกับคนที่แปลความหมายของอักขระที่อยู่บนกำแพงพระวิหาร, ซึ่งเขียนไว้ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ.

๓ และอมีนาไตเป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ, ผู้เป็นบุตรของลีไฮ, ผู้ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของมนัสเสห์^๑, ผู้เป็นบุตรของโยเซฟ^๑ผู้ถูกขาย^๑ไปในอียิปต์ด้วยมือ^๑ๆของท่าน.

๔ และดุเถิด, ข้าพเจ้าเป็นที่นับถือไม่น้อยเช่นกันในบรรดาคนทั้งหลายที่รู้จักข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และดุเถิด, ข้าพเจ้ามีญาติพี่น้องและเพื่อน^๑อยู่ มาก, และข้าพเจ้าได้ความมั่งคั่งไว้มาก ด้วยมือที่อุตสาหะของข้าพเจ้า.

๕ กระนั้นก็ตาม, หลังจากทั้งหมดนี้, ข้าพเจ้าไม่เคยรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับทางของพระเจ้า, และความลึกลับ^๑และเดชานุภาพอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์. ข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าไม่เคยรู้อะไรมากนักเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; แต่ดุเถิด, ข้าพเจ้าผิด, เพราะข้าพเจ้าเห็น ความลึกลับของพระองค์และเดชานุภาพอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์มากมาย; แท้จริงแล้ว, แม้ในการปกป้องรักษาชีวิตของคนเหล่านี้.

<p>๓๑ก ๒ นี. ๒๕:๒๘; โมไซยาห์ ๓:๑๔. ๓๔ก แอลมา ๑๐. ๑๐ ๑ก แอลมา ๙:๓๔. ข แอลมา ๘:๒๑-๒๙.</p>	<p>๓ก ปรุกก. ๔๑:๕๑; ๑ พศต. ๙:๓. ข คมพ. โยเซฟ, บุตรของยาโคบ. ค ปรุกก. ๓๗:๒๙-๓๖.</p>	<p>๔ก แอลมา ๑๕:๑๖. ๕ก คมพ. ความลึกลับของพระเจ้าเป็นเจ้า.</p>
---	--	--

๖ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าทำใจตนแข็งกระด้าง, เพราะข้าพเจ้าได้รับเรียก^กหลายครั้งแล้วและข้าพเจ้าไม่ยอมฟัง^ข; ดังนั้นข้าพเจ้ารู้เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้, แต่ข้าพเจ้ายังไม่ยอมรู้; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทบทวนต่อท่านพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าต่อไป, ในความชั่วร้ายของใจตน, แม้จนถึงวันที่สี่ของเดือนที่เจ็ดนี้, ซึ่งอยู่ในปีที่สิบแห่งการปกครองของเหล่าผู้พิพากษา.

๗ ขณะที่ข้าพเจ้า กำลัง เดินทาง ไปเยี่ยมญาติที่ใกล้ชิดมากคนหนึ่ง, ดุเถิดเทพ^กของพระเจ้ามาปรากฏต่อข้าพเจ้า และกล่าวว่า: อมวิเล็ค, จงกลับไปบ้านของเจ้าเถิด, เพราะเจ้าจะได้เสียดูศาสนาพยากรณ์^ข ผู้หนึ่ง ของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ชายผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง, ซึ่งเป็นชายผู้ได้รับเลือกจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า; เพราะท่านได้อุดอาหาร^คหลายวันเนื่องจากบาป^ดของผู้คนพวกนี้, และท่านหิวโหย, และเจ้าจงรับ^ขท่านเข้าบ้านเจ้า และเสียดอาหาร^คท่าน, และท่านจะอวยพรเจ้าและบ้านเจ้า; และพรของพระเจ้าจะพำนักอยู่กับเจ้าและบ้านเจ้า.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าทำตามเสียงของเทพ, และกลับไปบ้านข้าพเจ้า. และขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเดินทางไป ที่นั่นข้าพเจ้าพบชาย^กคนหนึ่งที่เทพกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า: เจ้าจงรับเข้าบ้านเจ้า—และดุเถิดเป็นชายคน

เดียวกันนี้ที่พูดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๙ และเทพกล่าวแก่ข้าพเจ้า ท่านเป็นคนบริสุทธิ์^ก; ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรู้ว่าท่านเป็นคนบริสุทธิ์เพราะเทพของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้ากล่าวไว้.

๑๐ และอนึ่ง, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องที่ท่านเป็นพยานไว้เป็นเรื่องจริง; เพราะดุเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, แม้ฉันนั้นพระองค์จึงทรงส่งเทพ^กของพระองค์มาทำให้สิ่งเหล่านี้ประจักษ์ต่อข้าพเจ้า; และการนี้พระองค์ทรงกระทำขณะที่แอลมาผู้นี้พำนัก^ขอยู่ที่บ้านข้าพเจ้า.

๑๑ เพราะดุเถิด, ท่านให้พร^กบ้านข้าพเจ้า, ท่านให้พรข้าพเจ้า, และบรรดาผู้หญิงของข้าพเจ้า, และลูก ๆ ของข้าพเจ้า, และบิดาข้าพเจ้าและญาติพี่น้องข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้ญาติพี่น้องข้าพเจ้าทั้งหมดท่านก็ให้พร, และพรของพระเจ้าพำนักอยู่กับเราตามถ้อยคำซึ่งท่านพูด.

๑๒ และบัดนี้, เมื่ออมวิเล็คพูดถ้อยคำนี้แล้วผู้คนเริ่มแปลกใจ, โดยที่เห็นว่ามีพยานมากกว่า^กหนึ่งคนเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องที่พวกท่านถูกกล่าวหา, และเกี่ยวกับเรื่องที่จะมาถึงด้วย, อันเป็นไปตามวิญญานแห่งการพยากรณ์ซึ่งมีอยู่กับพวกท่าน.

๑๓ กระนั้นก็ตาม, ยังมีบางคนในบรรดาพวกนั้นที่คิดจะถามพวกท่าน, คือโดย

๖ก แอลมา ๕:๓๗.
ข คพ. ๓๙:๙.
๗ก แอลมา ๘:๒๐.
ข แอลมา ๕:๔๖; ๖:๖.

คมพ. อดอาหาร (การ).
ค กิจการ ๑๐:๓๐-๓๕.
๘ก แอลมา ๘:๑๙-๒๑.
๙ก คมพ. บริสุทธิ์, ศักดิ์สิทธิ์.

๑๐ก แอลมา ๑๑:๓๐-๓๑.
ข แอลมา ๘:๒๗.
๑๑ก แอลมา ๘:๒๒.
๑๒ก แอลมา ๙:๖.

แผนอันเป็น^๖ใส่ที่เหลื่อมของ พวกเขา พวกเขาจะได้จับผิดในคำของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะได้มีพยานปรักปรำพวกเขา, เพื่อจะส่งพวกเขาไปให้ผู้พิพากษาของพวกเขาเพื่อพวกเขาจะถูกพิพากษาตามกฎหมาย, และเพื่อพวกเขาจะถูกสังหารหรือถูกโยนเข้าเรือจมน้ำ, ตามโทษานุโทษซึ่งพวกนั้นสามารถทำให้เห็นหรือเป็นพยานปรักปรำพวกเขาได้.

๑๔ บัดนี้คนเหล่านั้นที่หมายมั่นจะทำลายพวกเขา, เป็นพวกทนาย^๗, ที่ถูกจ้างหรือกำหนดโดยผู้คนที่บังคับใช้กฎในเวลาที่เราได้มีการพิจารณาคดี, หรือในการพิจารณาความผิดของผู้คนต่อหน้าผู้พิพากษา.

๑๕ บัดนี้ทนายเหล่านี้เป็นผู้รู้วิธีและอุบาย ทั้ง หลาย ทั้ง ปวง ของ ผู้คน; และนี่ก็เพื่อทำให้พวกเขาชำนาญในอาชีพของตนได้.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มถามอมวิเลิศ, เพื่อโดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจะทำให้ท่านค้านถ้อยคำของท่าน, หรือขัดแย้งกับถ้อยคำที่ท่านจะพูด.

๑๗ บัดนี้พวกเขาหา^๘รู้ไม่ว่าอมวิเลิศสามารถรู้ถึงแผนการของพวกเขา. แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาเริ่มถามท่าน, ท่านสำเหนียก^๙ในความนึกคิดของพวกเขา, และท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า: โอ้ท่านอนุชน^{๑๐}ผู้ชั่วร้ายและมีมิจฉาจิต, ท่านทนายและคนหน้าซื่อใจคด, เพราะ

ท่านกำลังวางรากฐานของมาร; เพราะท่านกำลังวางกับดัก^{๑๑}และบ่วงแร้วเพื่อจับคนบริสุทธิของพระเจ้า.

๑๘ ท่านกำลังวางแผนเพื่อบิดเบือน^{๑๒}ทางของคนชอบธรรม, และเพื่อนำพระพิโรธของพระเจ้าเป็นเจ้าลงมาบนศิรัษะท่าน, แม้จนถึงความพินาศสิ้นของคนพวกนี้.

๑๙ แท้จริงแล้ว, โมไซยาห์, ผู้เป็นกษัตริย์คนสุดท้ายของเราได้กล่าวไว้ดีแล้ว, เมื่อท่านกำลังจะมอบอาณาจักร, โดยที่ไม่มีผู้ใดจะรับมอบ, อันเป็นเหตุให้คนพวกนี้ได้รับการปกครองโดยเสียงของตนเอง—แท้จริงแล้ว, ท่านกล่าวไว้ดีแล้วว่าหากเวลาจะมาถึงเมื่อเสียงของคนเหล่านี้จะเลือก^{๑๓}ความชั่วช้าสามัญ, นั่นคือ, หากเวลาจะมาถึงเมื่อคนพวกนี้จะตกไปในการล่องละเมิดแล้ว, พวกเขาจะสูกงอมสำหรับความพินาศ.

๒๐ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระเจ้าทรงพิพากษาเรื่องความชั่วช้าสามัญของพวกเขาดีแล้ว; พระองค์ทรงป่าวร้องกับคนพวกนี้ดีแล้ว, โดยเสียงแห่งเทพ^{๑๔}ของพระองค์ว่า: เจ้าจงกลับใจ, จงกลับใจเถิด, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่แค่เอื้อม.

๒๑ แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงป่าวร้องดีแล้ว, โดยเสียงแห่งเทพของพระองค์ว่า: เราจะลงมา^{๑๕}ในบรรดาผู้คนของเรา, พร้อมกับความเสมอภาคและความยุติธรรมในมือเรา.

๑๓ก แอลมา ๑๑:๒๑.	คพ. ๖:๑๖.	๑๓ก โมไซยาห์ ๒๓:๒๗;
๑๔ก แอลมา ๑๐:๒๔;	๗ มธ. ๓:๗;	แอลมา ๒:๓-๗; ยีล. ๕:๒.
๑๑:๒๐-๒๑; ๑๔:๑๘.	แอลมา ๙:๘.	๒๐ก แอลมา ๘:๑๔-๑๖;
๑๗ก แอลมา ๑๒:๓;	ค คพ. ๑๐:๒๑-๒๗.	๑๓:๒๒.
๑๘:๒๐, ๓๒;	๑๘ก กิจการ ๑๓:๑๐.	๒๑ก โมไซยาห์ ๑๓:๓๔.

๒๒ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากมิใช่เพราะคำสวดอ้อนวอน^๑ ของคนชอบธรรม, ซึ่งขณะนี้อยู่ในแผ่นดินนี้แล้ว, แม้ขณะนี้ท่านก็จะถูกเยือนด้วยความพินาศสิ้น; แต่ไม่ได้เป็นด้วยน้ำท่วม^๒, ดังที่เป็นมาแล้วกับผู้คนในวันเวลาของโนอาห์, แต่จะเป็นโดยความอดอยาก, และโดยโรคระบาด, และดาบ.

๒๓ แต่เป็นด้วยคำสวดอ้อนวอน^๓ ของคนชอบธรรมที่ท่านได้รับการละเว้น; บัดนี้, ฉะนั้น, หากท่านจะขับคนชอบธรรมออกจากบรรดาพวกท่านแล้วเมื่อนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงยังพระหัตถ์ของพระองค์; แต่ในความกริ้วอันร้ายแรงของพระองค์ พระองค์จะเสด็จออกมาลงโทษท่าน; เมื่อนั้นท่านจะถูกลงทัณฑ์โดยความอดอยาก, และโดยโรคระบาด, และโดยดาบ; และเวลานั้นจะมาถึงในไม่ช้าเว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนยิ่งโกรธอหิวเล็ค, และพวกเขาร้องออกมา, มีความว่า : ชายคนนั้นสบประมาทกฎซึ่งเที่ยงธรรมของเรา, และทนายผู้ฉลาดของเราซึ่งเราเลือกไว้.

๒๕ แต่อหิวเล็คยื่นมือท่านออกไป, และเปล่งเสียงก้องกังวานไปยังคนเหล่านั้น, มีความว่า: โอ้ท่านอนุชนผู้ชั่วร้ายและมีมิจนาคีล, เหตุใดเขาตานจึงมีอำนาจเหนือใจท่านมากมายเช่นนี้? เหตุใดท่านจึงยอมตนให้เขาจนเขามีอำนาจเหนือท่าน, ทำให้

ท่านมีตบอด^๔, จนท่านจะไม่เข้าใจถ้อยคำซึ่งได้พูดไปแล้ว, ตามความจริง?

๒๖ เพราะเหตุเกิด, ข้าพเจ้าเป็นพยานขัดกับกฎของท่านหรือ? ท่านไม่เข้าใจ; ท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าพูดขัดกับกฎของท่าน; แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ทำ, แต่ข้าพเจ้าพูดสนับสนุนกฎของท่าน, เพื่อให้เกิดการกล่าวโทษแก่ท่าน.

๒๗ และบัดนี้เหตุเกิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่ารากฐานแห่งความพินาศของคนเหล่านี้กำลังเริ่มถูกจัดวางโดยความไม่ชอบธรรมของทนาย^๕ และผู้พิพากษาของท่าน.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออหิวเล็คพูดคำเหล่านี้ผู้คนร้องขึ้นต่อท่าน, มีความว่า: บัดนี้เรารู้ว่าชายผู้นี้เป็นลูกของมาร, เพราะเขาพูดเท็จกับเรา; เพราะเขาพูดขัดกับกฎของเรา. และบัดนี้เขากล่าวว่าเขาไม่ได้พูดขัดกับกฎ.

๒๙ และอนึ่ง, เขาสบประมาททนายของเรา, และผู้พิพากษาของเรา.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทนายได้เก็บเอาความนั้นไว้ในใจเพื่อพวกเขาจะจดจำสิ่งเหล่านี้ไว้ฟ้องร้องท่าน.

๓๑ และมีคนหนึ่งเ็นบรรดาคนเหล่านี้ผู้มีชื่อว่าซีเอสโรม. บัดนี้เขาเป็นคนที่กล่าวโทษ^๖ อหิวเล็คกับแอลมายิ่งกว่าคนอื่น, เขาเป็นผู้ชานาญที่สุด คนหนึ่งในบรรดาคนเหล่านี้, โดยที่มีธุรกิจมากในบรรดาผู้คน.

๒๒ก ยากอบ ๕:๑๖;
โมไซยาห์ ๒๗:๑๔-๑๖.
ข ปฐก. ๘:๒๑;
๓ นี. ๒๒:๘-๑๐. คมพ. น้ำ

ท่วมในสมัยโนอาห์.
๒๓ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).
ข แอลมา ๓๔:๓๒-๓๕.

๒๕ก ๒ คร. ๔:๔; แอลมา ๑๔:๖.
๒๗ก ลูกา ๑๑:๔๕-๔๒.
๒๘ก แอลมา ๑๔:๒.
๓๑ก แอลมา ๑๑:๒๐-๓๖.

๓๒ บัดนี้จุดประสงค์ของทนายเหล่านี้คือเพื่อหาผลประโยชน์; และพวกเขาได้ผลประโยชน์ตามงานของตน.

บทที่ ๑๑

มีการอธิบายถึงระบบเงินตราของชาวนีไฟ—อมีวเล็คโต้แย้งกับซีเอสธอม—พระคริสต์จะไม่ทรงช่วยผู้คนที่อยู่ในบาปของตนให้รอด—คนเหล่านั้นผู้ที่สืบทอดอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นมรดกเท่านั้น จะได้รับการช่วยให้รอด—มนุษย์ทั้งปวงจะลุกขึ้นสู่ความเป็นอมตะ—ไม่มีความตายภายหลังการฟื้นคืนชีวิต. ประมาณ ๘๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้มีอยู่ในกฎของโมไซยาห์ว่าชายทุกคนที่เป็นผู้พิพากษา, หรือผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้พิพากษา, จะได้รับคำตอบแทน ตาม เวลา ที่ พวกเขา ทำงาน พิจารณาคนที่ถูกนำมาอยู่ต่อหน้าพวกเขาเพื่อรับการพิจารณา.

๒ บัดนี้หากผู้ใดเป็นหนึ่งคนอื่น, และเขาไม่ยอมจ่ายเงินที่เป็นหนี้, เขาจะถูกฟ้องเรียนต่อผู้พิพากษา; และผู้พิพากษาย่อมดำเนินการตามอำนาจ, และส่งเจ้าหน้าที่ออกไปนำตัวคนผู้นั้นมาอยู่ต่อหน้าเขา; และเขาพิจารณาคนผู้นั้นตามกฎหมายและหลักฐานที่นำมาฟ้อง, และดังนั้นคนผู้นั้นย่อมถูกบังคับให้จ่ายสิ่งที่เขาเป็นหนี้ตามนั้น, หรือถูกริบ, หรือถูกขับออกจากบรรดาผู้คนในฐานะขโมยหรือโจร.

๓ และผู้พิพากษาได้รับคำตอบแทนของเขาตามเวลาของเขา—เป็นทองหนึ่งซีไนน์สำหรับหนึ่งวัน, หรือเงินหนึ่งซีไนน์, ซึ่งเท่ากับทองหนึ่งซีไนน์; และนี่เป็นไปตามกฎที่ให้ไว้.

๔ บัดนี้นี่เป็นชื่อทองชิ้นต่าง ๆ ของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, ตามค่าของมัน. และชื่อเหล่านี้ให้ไว้โดยชาวนีไฟ, เพราะพวกเขาไม่ได้คิดค่าตามวิธีของชาวยิวซึ่งอยู่ที่เยรูซาเล็ม; ทั้งพวกเขาไม่ได้วัดตามวิธีของชาวยิว; แต่พวกเขาเปลี่ยนวิธีคิดค่าของพวกเขาและมาตรวัดของพวกเขา, ตามความคิดและสภาพการณ์ของผู้คน, ในทุกรุ่น, จนถึงการปกครองของผู้พิพากษา, สิ่งเหล่านี้สถาปนา"โดยกษัตริย์โมไซยาห์.

๕ บัดนี้วิธีคิดค่าเป็นดังนั้น—ทองหนึ่งซีไนน์, ทองหนึ่งซีอัน, ทองหนึ่งซั่ม, และทองหนึ่งลิมนาห์.

๖ เงินหนึ่งซีไนน์, เงินหนึ่งแอมเนอร์, เงินหนึ่งเอซธอม, และเงินหนึ่งออนไท.

๗ เงินหนึ่งซีไนน์ เท่ากับ ทอง หนึ่งซีไนน์, และอย่างใดอย่างหนึ่งมีค่าเท่ากับข้าวบาร์เลย์หนึ่ง มาตรดวง, และมีค่าเท่ากับเมล็ดธัญพืชทุกชนิดหนึ่งมาตรดวงด้วย.

๘ บัดนี้จำนวนทองหนึ่งซีอันเป็นสองเท่าค่าของหนึ่งซีไนน์.

๙ และทองหนึ่งซั่มเป็นสองเท่าค่าของหนึ่งซีอัน.

๑๐ และทองหนึ่งลิมนาห์เป็นค่าของทั้งหมด.

๑๑ และเงินหนึ่งแอมเนอร์เท่ากับสองซีนัม.

๑๒ และเงินหนึ่งเอซรอมเท่ากับสี่ซีนัม.

๑๓ และหนึ่งออนโทเท่ากับทั้งหมด.

๑๔ บัดนี้^๑นี้คือค่าจำนวนน้อยของวิธีการคิดของพวกเขา—

๑๕ หนึ่งซิปสันเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งซีนัม; ฉะนั้น, หนึ่งซิปสันมีค่าเท่ากับข้าบบาร์เลย์ครึ่งมาตรงดวง.

๑๖ และหนึ่งซิปลุมเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งซิปสัน.

๑๗ และหนึ่งลีเยเป็นครึ่งหนึ่งของหนึ่งซิปลุม.

๑๘ บัดนี้^๒นี้คือจำนวนของพวกเขา, ตามวิธีคิดของพวกเขา.

๑๙ บัดนี้^๓ ทอง หนึ่ง แอนเทียนเท่ากับสามซิปสัน.

๒๐ บัดนี้^๔, มันเป็นไปได้เพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวก่อนที่จะหาผลประโยชน์, เพราะพวกเขาได้รับคำตอบแทนของตนตามงานของตน, ฉะนั้น, พวกเขาปลุกปั่นผู้คนให้ก่อความวุ่นวาย, และความยุ่งยากและความชั่วร้ายนานปีการ, เพื่อพวกเขาจะมีงานมากขึ้น, เพื่อพวกเขาจะได้เงินตราตามคติที่นำมาต่อหน้าพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาปลุกปั่นผู้คนให้ต่อต้านแอลมาและอมิวเล็ค.

๒๑ และซีเอสรอมผู้^๕นี้ตั้งต้นซักถามอมิวเล็ค, มีความว่า: ท่านจะตอบข้อซักถามข้าพเจ้าสักสองสามข้อที่ข้าพเจ้าจะถามท่านไหม? บัดนี้^๖ซีเอสรอมเป็นชาย

ที่ชำนาญในเลข^๗ของมาร, เพื่อเขาจะได้ทำลายสิ่งที่ดี; ฉะนั้น, เขาจึงกล่าวแก่อมิวเล็ค: ท่านจะตอบข้อซักถามที่ข้าพเจ้าจะถามท่านไหม?

๒๒ และอมิวเล็คกล่าวแก่เขา: ข้าพเจ้าจะตอบ, หากมันเป็นไปตามพระวิญญาน^๘ของพระเจ้า, ซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าจะไม่พูดอะไรที่ตรงกันข้ามกับพระวิญญานของพระเจ้า. และซีเอสรอมกล่าวแก่ท่าน: ดูเถิด, นี่คือเงินหกออนโท, และทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าจะให้ท่านหากท่านจะปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้าทรงเป็นเหนือทุกสิ่ง.

๒๓ บัดนี้^๙ อมิวเล็คกล่าว: โอ้ ท่านผู้เป็นลูก^{๑๐}ของนรก, เหตุใดท่านจึงล่อใจข้าพเจ้า? ท่านรู้ไหมว่าคนชอบธรรมไม่พ่ายแพ้ต่อการล่อลวงเช่นนั้น?

๒๔ ท่านเชื่อไหมว่าไม่มีพระเจ้าเป็นเจ้า? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ท่านรู้ว่า มีพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่ท่านรักทรัพย์^{๑๑}นั้นมากกว่าพระองค์.

๒๕ และบัดนี้^{๑๒}ท่านกล่าวคำเท็จแก่ข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเจ้า. ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้า—ดูเถิดหกออนโทนี้, ซึ่งมีค่ามาก, ข้าพเจ้าจะให้ท่าน—แม้ว่าท่านมีความตั้งใจที่จะสงวนมันไว้จากข้าพเจ้า; และความปรารถนาของท่านคือเพียงให้ข้าพเจ้าปฏิเสธ พระเจ้าเป็นเจ้า องค์จริง และทรงพระชนม์อยู่, เพื่อท่านจะมีเหตุที่จะทำลายข้าพเจ้า. และบัดนี้^{๑๓}ดูเถิด, เพราะความชั่วใหญ่หลวงนี้^{๑๔} ท่านจะได้รับผลตอบแทน.

๒๐ก แอลมา ๑๐:๓๒.
๒๑ก แอลมา ๑๐:๑๓.
๒๒ก คมพ. พระวิญญาน

บริสุทฺธิ.
๒๓ก แอลมา ๕:๔๑.
ข คมพ. ล่อลวง (การ).

๒๔ก ๑ ทธ. b:๑๐;
ทิตัส ๑:๑๑.

๒๖ และซีเอสรอมกล่าวแก่ท่าน: ท่านกล่าวว่ามีพระผู้เป็นเจ้าของคัจฉิงและทรงพระชนม์อยู่หรือ?

๒๗ และอมิวเล็คกล่าว: ใช่, มีพระผู้เป็นเจ้าของคัจฉิงและทรงพระชนม์อยู่.

๒๘ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าว: มีพระผู้เป็นเจ้าของมากกว่าองค์หนึ่งหรือ?

๒๙ และท่านตอบ, ไม่ใช่.

๓๐ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ท่านอีก: ท่านรู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร?

๓๑ และท่านกล่าว: เทพ^๑องค์หนึ่งทำให้เรื่องนี้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้า.

๓๒ และซีเอสรอมกล่าวอีก: ผู้ที่จะมาคือใคร? คือพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของหรือ?

๓๓ และท่านกล่าวแก่เขา, ถูกแล้ว.

๓๔ และซีเอสรอมกล่าวอีก: พระองค์จะทรงช่วยผู้คนของพระองค์ในบาป^๒ให้รอดหรือ? และอมิวเล็คตอบและกล่าวแก่เขา: ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าพระองค์จะไม่ทรงทำเช่นนั้น, เพราะเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะทรงปฏิเสฐพระวณะของพระองค์.

๓๕ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ผู้คน: จงดูว่าท่านจดจำเรื่องเหล่านี้; เพราะเขาพูดว่ามีพระผู้เป็นเจ้าขององค์เดียว; ทว่าเขายังกล่าวว่าการบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของจะเสด็จมา, แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยผู้คนของพระองค์ให้รอด—ราวกับว่าเขาไม่มีอำนาจสั่งพระผู้เป็นเจ้าของ.

๓๖ บัดนี้อมิวเล็คกล่าวแก่เขาอีก: ดูเถิดท่านพูดเท็จ, เพราะท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าพูดราวกับว่าข้าพเจ้ามีอำนาจสั่งพระผู้เป็นเจ้าของเพราะข้าพเจ้ากล่าวว่าพระองค์จะไม่ทรงช่วยผู้คนของพระองค์ที่อยู่ในบาปของตนให้รอด.

๓๗ และข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านอีกว่า พระองค์ทรงช่วยพวกเขาที่อยู่ในบาป^๓ของตนให้รอดไม่ได้; เพราะข้าพเจ้าปฏิเสธพระวณะของพระองค์^๔ไม่ได้, และพระองค์ตรัสไว้ว่าไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาด^๕จะสืบทอดอาณาจกร^๖แห่งสวรรค์เป็นมรดกเลย; ฉะนั้น, ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดได้อย่างไร, เว้นแต่ท่านจะสืบทอดอาณาจกรแห่งสวรรค์เป็นมรดก? ฉะนั้น, ท่านจะได้รับการช่วยให้รอดไม่ได้ในบาปของท่าน.

๓๘ บัดนี้ซีเอสรอมกล่าวแก่ท่านอีก: พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของคือพระบิดานิรันดร์นั้นเองหรือ?

๓๙ และอมิวเล็คกล่าวแก่เขา: ใช่แล้ว, พระองค์คือพระบิดานิรันดร์^๗ของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวง^๘ที่อยู่ในนั้นนั้นเอง; พระองค์ทรงเป็นปฐมและอวสาน, ต้นและปลาย;

๔๐ และพระองค์จะเสด็จมาในโลก^๙เพื่อไถ่ผู้คนของพระองค์; และพระองค์จะทรงรับ^{๑๐}เอากาลล่วงละเมิดของคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระนามของพระองค์ไว้กับพระองค์;

๓๑ก แอลมา ๑๐:๗-๑๐.
๓๔ก ฮีล. ๕:๑๐-๑๑.
๓๗ก ๑ คริ. ๖:๙-๑๐.
๗ ๑ นี. ๑๕:๓๓;
แอลมา ๔๐:๒๖;
๓ นี. ๒๗:๑๙.

คมพ. อารรมย์ (คน).
ค คมพ. อาณาจกรแห่งพระผู้
เป็นเจ้าหรืออาณาจกร
แห่งสวรรค์.
๓๙ก อสย. ๙:๖.
๗ คส. ๑:๑๖; โมไซยาห์ ๔:๒.

๔๐ก คมพ. โลก.
๗ รม. ๑๑:๒๖-๒๗.
ค อพย. ๓๔:๖-๗;
อสย. ๕๓:๕; ๑ ยน. ๒:๒;
โมไซยาห์ ๑๔:๕; ๑๕:๑๒;
คพ. ๑๙:๑๖-๑๙.

และคนเหล่านี้คือคนที่จะมีชีวิตนิรันดร์, และไม่มีใครอื่นจะได้รับความรอด.

๔๑ ฉะนั้นคนชั่วร้าย คงอยู่เหมือนกับว่าไม่มี การไถ่กระทำขึ้นเลย, เว้นแต่จะเป็นการ แก่สายรัด แห่ง ความ ตาย ออก; เพราะ ดูเถิด, วันนั้น จะ มา ถึงที่ คน ทั้ง ปวง จะ ลุก ขึ้น จาก บรรดา คน ตาย และ ยืน อยู่ ต่อ พระ พักตร์ พระ ผู้ เป็น เจ้า, และ ถูก พิพากษา ตาม งาน ของ พวกเขา.

๔๒ บัดนี้, มีความตายอย่างหนึ่งซึ่งเรียกว่า ความตายทางโลก; และความตายของ พระ คริสต์ จะ แก่ สาย รัด แห่ง ความ ตาย ทาง โลก นี้, เพื่อ จะ ยก คน ทั้ง ปวง ขึ้น จาก ความ ตาย ทาง โลก นี้.

๔๓ วิญญาณและร่างกายจะรวมกันอีก ในรูปแบบอันสมบูรณ์; ทั้งแขนขาและข้อต่อจะกลับคืนสู่โครงร่างอันถูกต้อง, แม้ตั้งเราเป็นอยู่ขณะนั้นในเวลานี้; และพระองค์จะทรงนำเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, โดยรู้แม้ตั้งที่เราอยู่เดี๋ยวนี้, และมีความจำ ถึงความผิด ทั้งหมดของเรอย่างชัดเจน.

๔๔ บัดนี้, การนำกลับคืนนี้จะเกิดแก่คนทั้งปวง, ทั้งซราและหนุ่ม, ทั้งทาสและไท, ทั้งชายและหญิง, ทั้งคนชั่วร้ายและคนชอบธรรม; และแม้ผมบนศีรษะของพวกเขาสักเส้นเดียวก็จะไม่หายไป; แต่

พระองค์จะทรงนำทุกสิ่งกลับคืน สู่ โครงร่างอันสมบูรณ์, ดังที่เป็นอยู่เดี๋ยวนี้, หรือในร่างกาย, และจะทรงนำมาพิจารณาต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ พระบุตร, และพระผู้เป็นเจ้าพระบิดา, และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์, ซึ่งเป็นพระผู้เป็นเจ้าเดี๋ยวนี้, เพื่อได้รับการพิพากษาตามงานของพวกเขา, ไม่ว่าดีหรือไม่ว่าชั่ว.

๔๕ บัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านแล้วเกี่ยวกับความตายของร่างกายอันเป็นมรรตัย, และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของร่างกายอันเป็นมรรตัยด้วย. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าร่างกายอันเป็นมรรตัยนี้จะทรงยกขึ้น เป็นร่างกายที่เป็นอมตะ, คือจากความตาย, แม้จากความตายครั้งแรกมาสู่ชีวิต, เพื่อพวกเขาจะไม่ตายอีกต่อไป; วิญญาณพวกเขารวมอยู่กับร่างกายพวกเขา, จะไม่แยกออกจากกันเลย; ดังนั้นทั้งหมดกลับกลายเป็นฝ่ายวิญญาณ และเป็นอมตะ, เพื่อพวกเขาจะเห็นความน่าเบื่อไม่ได้อีกต่อไป.

๔๖ บัดนี้, เมื่อมิวเล็คได้ยุติการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วผู้คนเริ่มแปลกใจอีก, และซีเอสธอมเริ่มตัวสั่นด้วย. และดังนี้ถ้อยคำของมิวเล็คจบลง, หรือ นี้ คือทั้งหมดที่ข้าพเจ้าเขียนไว้.

<p>๔๑ก แอลมา ๑๒:๑๘; คพ. ๘๘:๓๓. ข วว. ๒๐:๑๒-๑๓; แอลมา ๔:๒๑-๒๓. ค คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย. ๔๒ก แอลมา ๑๒:๑๖. ๔๓ก ๒ นี. ๙:๑๓; แอลมา ๔๐:๒๓. ข ๒ นี. ๙:๑๔;</p>	<p>โมไซยาห์ ๓:๒๕; แอลมา ๕:๑๘. ค คมพ. ความผิด. ๔๔ก แอลมา ๔๑:๑๒-๑๕. ข คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์—พระผู้เป็นเจ้าพระบิดา. ค ๓ นี. ๑๑:๒๗, ๓๖. คพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.</p>	<p>ง วว. ๒๐:๑๒-๑๓. ๔๕ก แอลมา ๔๐:๒๓; คพ. ๘๘:๑๖. ข คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ). ค คมพ. อมตะ (ความเป็น). ง วว. ๒๐:๕; คพ. ๖๓:๔๙; ๘๘:๑๑๖. จ ๑ คร. ๑๕:๔๔.</p>
--	---	---

บทที่ ๑๒

แอลมาได้แย้งกับซีเอสรอม—ผู้ซื้อสัตย์
 เท่านั้นที่รู้ความลับของพระเจ้า
 ได้—พระองค์ทรงพิพากษามนุษย์จาก
 ความคิด, ความเชื่อ, คำพูด, และงานของ
 พวกเขา—คนชั่วร้ายจะรับทุกข์ทรมาน
 จากความตายทางวิญญาณ—ชีวิตแห่ง
 มรรตัยนี้คือสภาพของการทดลอง—
 แผนแห่งการไถ่ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต
 และ, การปลดบาป, โดยผ่านศรัทธา—ผู้
 กลับใจมีสิทธิ์ในพระเมตตาโดยผ่านพระ
 บุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิด. ประมาณ ๘๒
 ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ แอลมา, โดยที่เห็นว่า ถ้อยคำของ
 อมิลีคทำให้ซีเอสรอมเงยบง, เพราะ
 เขาเห็นว่าอมิลีคจับได้ถึงการพูดเท็จ”
 และ การหลอกลวงของ ตน เพื่อ ทำลาย
 ท่าน, และโดยที่เห็นว่าเขาเริ่มตัวสั่นจาก
 การสำนึก^๑ในความผิดของตน, เขาจึงเริ่ม
 เอย์ปากพูด, และทำให้ถ้อยคำของอมิลีค
 มีหลักฐาน, และอธิบาย สิ่งต่าง ๆ นอก
 เหนือไปจากนั้น, หรือคลี่พระคัมภีร์ออก
 นอกเหนือจากที่อมิลีคทำไปแล้ว.

๒ บัดนี้ถ้อยคำที่แอลมาพูดกับซีเอส-
 รอมนั้นผู้คนรายรอบได้ยิน; เพราะฝูงชน
 มีมาก, และท่านพูดทำนองนี้:

๓ บัดนี้ซีเอสรอม, โดยที่เห็นว่าท่านถูก
 จับได้ถึงการพูดเท็จและเล่ห์กลของท่าน,
 เพราะ ท่านไม่ เพียง พูด เท็จ กับ มนุษย์
 เท่านั้นแต่ท่านยังพูดเท็จกับพระเจ้าเป็น

เจ้า; เพราะ ดูเถิด, พระองค์ ทรงรู้ ความ
 คิด” ทั้งหมดของท่าน, และท่านเห็นแล้ว
 ว่าความคิดของท่านเป็นที่รู้แก่เราโดยพระ
 วิญญาณของพระองค์;

๔ และท่านเห็นแล้วว่าเรารู้ว่าแผนของ
 ท่าน เป็น แผน ซึ่ง แยกขยล มาก, เหมือน
 ความแยกขยลของมาร, เพื่อพูดเท็จและ
 หลอกลวง คนพวกนี้ เพื่อ ท่าน จะ ทำให้
 พวกเขาต่อต้านเรา, สบประมาทเราและ
 ขับไล่เรา—

๕ บัดนี้ นี่ เป็น แผนของปฏิปักษ์”ของ
 ท่าน, และเขาใช้อำนาจของเขากับท่าน
 แล้ว. บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณ จดจำ
 ว่าอะไรที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน ข้าพเจ้า
 กล่าวแก่ทุกคน.

๖ และดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านทุกคน
 ว่านี่เป็นบ่วงแร้วของปฏิปักษ์, ซึ่งเขาวาง
 ไว้เพื่อจับคนพวกนี้, เพื่อเขาจะนำท่านมา
 ขึ้นอยู่กับเขา, เพื่อเขาจะมัดท่านไว้ด้วย
 โซ่”ของเขา, เพื่อเขาจะล่ามท่านลงไปสู่
 ความพินาศอันเป็นนิรันดร์, ตามอำนาจแห่ง
 การเป็นเชลยของเขา.

๗ บัดนี้เมื่อแอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้
 แล้ว, ซีเอสรอมเริ่มตัวสั่นยิ่งขึ้น, เพราะ
 เขาเชื่อมั่นในเดชานุภาพของพระเจ้าเป็น
 เจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ; และเขาเชื่อมั่นด้วย
 ว่าแอลมาและอมิลีคมีความรู้เกี่ยวกับ
 เขา, เพราะเขาเชื่อมั่นว่าพวกท่านรู้ความ
 นี้กคิดและเจตนาของใจเขา; เพราะพวก
 ท่านได้รับพลังความสามารถมาเพื่อจะ
 ได้รู้เรื่องเหล่านี้ตามวิญญาณแห่งการ
 พยากรณ์.

๑๒ ๑ก แอลมา ๑๑:๒๐-๓๘.
 ข คมพ. มโนธรรม.

๓ก เจคอบ ๒:๕;
 แอลมา ๑๐:๑๗; คพ. ๖:๑๖.

๕ก คมพ. มาร.
 ๖ก แอลมา ๕:๗-๑๐.

๘ และซีเอสรอมเริ่มสอบถามพวกท่านอย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อเขาจะรู้เกี่ยวกับอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดิน. และเขากล่าวแก่แอลมา: ที่อมิวเล็คพูดเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตายหมายความว่าอย่างไร, ที่ว่าคนทั้งปวงจะถูกขืนจากบรรดาคนตาย, ทั้งคนเที่ยงธรรมและคนไม่เที่ยงธรรม, และพระองค์จะทรงนำมาขึ้นอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดินเพื่อรับการพิพากษาตามงานของพวกเขา?

๙ และบัดนี้ แอลมา เริ่ม อรรถาธิบายเรื่องเหล่านี้แก่เขา, มีความว่า: ความรู้ในความลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดินไว้ให้หลายคน; กระนั้นก็ตามพวกเขาได้รับพระบัญญัติอย่างเคร่งครัดว่าพวกเขาจะไม่ถ่ายทอดออกไปนอกจากตามพระวจนะส่วนที่พระองค์ประทานแก่ลูกหลานมนุษย์, ตามความใส่ใจและความขยันหมั่นเพียรที่พวกเขาถวายแด่พระองค์.

๑๐ และฉะนั้น, เขาที่เข้าใจตนแข็งกระด้าง, ผู้เดียวกันนั้นย่อมได้รับพระวจนะน้อยลง; และแก่คนที่ไม่เข้าใจตนแข็งกระด้าง, ก็จะมีพระวจนะมากขึ้นเรื่อย ๆ, จนกว่าจะประทานให้เขาด้วยความลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดินจนเหลืออันในความปลอดภัย.

๑๑ และแก่พวกเขาที่เข้าใจตนแข็งกระด้าง, ก็จะมีพระวจนะน้อยลงให้พวกเขา; และเมื่อที่นั้นพวกเขาย่อมถูกมารพาไปเป็นเชลย, และถูกนำลงไปสู่ความพินาศโดยความประสงค์ของเขา. บัดนี้นี่คือความหมายของซีเอแห่งนรก.

๑๒ และอมิวเล็คพูดไว้อย่างแจ่มชัดเกี่ยวกับความตาย, และการถูกยกขึ้นจากความเป็นมรตัยนี้ไปสู่สภาพความเป็นอมตะ, และโดยที่ถูกลำนำไปอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดินเพื่อรับการพิพากษาตามงานของเรา.

๑๓ เมื่อที่นั้นหากใจเราแข็งกระด้าง, แท้จริงแล้ว, หากเราเข้าใจเราแข็งกระด้างต่อพระวจนะ, ถึงขนาดที่หาพระวจนะไม่พบในตัวเรา, เมื่อที่นั้นสภาพของเราจะนำพรันฝรั่ง, เพราะเมื่อที่นั้นเราจะถูกกล่าวโทษ.

๑๔ เพราะถ้อยคำของเราจะกล่าวโทษเรา, แท้จริงแล้ว, งานทั้งหมดของเราจะกล่าวโทษเรา; จะไม่พบว่าเราปราศจากมลทิน; และความนึกคิดของเราจะกล่าวโทษเราด้วย; และในสภาพอันนำพรันฝรั่งนี้เราจะไม่กล้าเงยหน้าดูพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดิน; และเราจะค่อนข้างยินดี

๘ก แอลมา ๒๖:๒๒.
 คมพ. ความลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของฟ้าดิน.
 ข ยอห์น ๑๖:๑๒;
 แอลมา ๒๓:๘;
 ๓ นี. ๒๖:๘-๑๑;
 อีเธอร์ ๔:๗.
 ๑๐ก ๒ นี. ๒๘:๒๗; อีเธอร์ ๔:๘.
 ข คพ. ๙๓:๓๙.

ค คมพ. นอบน้อม (ความ),
 อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).
 ง ๒ นี. ๒๘:๓๐;
 คพ. ๕๐:๒๔.
 ๑๐ก มธ. ๒๕:๒๙.
 ข คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
 ค ยอห์น ๘:๓๔;
 ๒ นี. ๒๘:๑๙.

ง สภษ. ๙:๑๘;
 ๒ นี. ๒๒:๑๙.
 คมพ. นรก.
 ๑๒ก แอลมา ๑๑:๔๑-๔๕.
 ข คมพ. พิพากษา (การ),
 สุดท้าย.
 ๑๔ก มธ. ๑๒:๓๖;
 ยากอบ ๓:๖;
 โมไซยาห์ ๔:๒๙-๓๐.

หากเราสั่ง ก้อนหิน และ ภูเขา^{๑๔} ให้ตกลง มาทับเราได้เพื่อปิดบัง^{๑๕} เราจากที่ประทับ ของพระองค์.

๑๕ แต่นั่นเป็นไปไม่ได้; เราต้องออกมา ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ในรัศมีภาพ ของพระองค์, และในเดชนาภาพของ พระองค์, และในอานูภาพ, พระบารมี, และอำนาจ การปกครองของพระองค์, และยอมรับด้วยความอับอาย^{๑๖} อันเป็นนิจ ว่าการพิพากษา^{๑๗} ทั้งหมดของพระองค์เที่ยง ธรรม; ว่าพระองค์ทรงเที่ยง ธรรมในงาน ทั้งหมดของพระองค์, และว่าพระองค์ทรง เมตตาลูกหลานมนุษย์, และว่าพระองค์ ทรงมีเดชนาภาพทั้งปวงที่จะช่วยทุกคน ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ให้รอดและ นำผลที่คู่ควรแก่การกลับใจออกมา.

๑๖ และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่าน เมื่อนั้น ความตายย่อมมาถึง, แม้ ความตาย^{๑๘} ครั้งที่สอง, ซึ่งเป็นความตาย ทางวิญญาณ; เมื่อนั้นย่อมเป็นเวลา^{๑๙} ที่ผู้ ไດกัตาม^{๒๐} ที่ตายในบาปของเขา, อันเกี่ยวกับ ความตาย^{๒๑} ทางโลก, จะตาย^{๒๒} ทางวิญญาณ ด้วย; แท้จริงแล้ว, เขาจะตายใน เรื่องที่ เกี่ยวกับความชอบธรรม.

๑๗ เมื่อนั้น คือ เวลา ที่ ความ ทรमान ของพวกเขาจะเป็นดังทะเลเพลิง^{๒๓} และ กำมะถัน, ซึ่งเปลวเพลิง นั้นจะ ลุกโชน ตลอดกาลและตลอดไป; และเมื่อนั้นคือ

เวลาที่พวกเขาถูกล่ามด้วยโซ่ลงไปสู่ความ พิษาคอันเป็นนิจ, ตามอำนาจและการเป็น เชลยของชาตาน, โดยที่เขาทำให้คนพวก นี้^{๒๔} ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของเขา.

๑๘ เมื่อนั้น, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, พวกเขาจะเป็นราวกับว่าไม่มี^{๒๕} การไถ่กระทำ ขึ้นเลย; เพราะพวกเขาจะรับการไถ่ไม่ ได้ตามความยุติธรรมของพระเจ้าเป็นเจ้า; และพวกเขาจะตาย^{๒๖} ไม่ได้, โดยที่การเนา เปื่อยไม่มีอีกต่อไปแล้ว.

๑๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ แอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว, ผู้คน เริ่มแปลกใจยิ่งขึ้น;

๒๐ แต่มีคนหนึ่งชื่อแอนโทโอนาร์, ซึ่ง เป็นหัวหน้าผู้ปกครองคนหนึ่งในบรรดา พวกเขา, ออกมากล่าวแก่ท่านว่า: ที่ท่าน กล่าวมานี้คืออะไร, ที่ว่ามนุษย์จะลุกขึ้น จากบรรดา คนตาย และ จะ ถูก เปลี่ยน จากสภาพที่เป็นมรตัยไปสู่สภาพที่เป็น อมตะ^{๒๗}, เพื่อจิตวิญญาณจะตายไม่ได้เลย?

๒๑ ข้อความในพระคัมภีร์หมายความว่า อะไร, ที่กล่าวว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงให้เหล่า เศรฐ^{๒๘} และดาบเพลิงอยู่ทางตะวันออกของ ส่วนแห่งเอเดน^{๒๙}, เกลือกบิตามารดาแรก ของเราจะเข้าไปและรับส่วนผลของต้นไม้ แห่งชีวิต, และมีชีวิตอยู่ตลอดกาล? และ ดังนั้นเราจึงเห็นว่าไม่มีโอกาสจะเป็นไป ได้เลยที่พวกท่านจะมีชีวิตอยู่ตลอดกาล.

๑๔ ข โสเซยา ๑๐:๘;
๒ นี. ๒๖:๕.
ค โยบ ๓๔:๒๒;
๒ นี. ๑๒:๑๐.
๑๕ ก โมไซยาห์ ๓:๒๕.
ข ๒ ปต. ๒:๙.
ค มพ. ยุติธรรม (ความ).
๑๖ ก คมพ. ความตาย, ทาง

วิญญาณ.
ข แอลมา ๑๑:๔๐-๔๕.
ค ๑ นี. ๑๕:๓๓;
แอลมา ๔๐:๒๖.
๑๗ ก วว. ๑๙:๒๐; ๒๑:๘;
โมไซยาห์ ๓:๒๗.
๑๘ ก แอลมา ๑๑:๔๑.
ข วว. ๒๑:๔;

แอลมา ๑๑:๔๕;
คพ. ๖๓:๔๙.
๒๐ ก คมพ. อมตะ (ความเป็น).
๒๑ ก ปฐก. ๓:๒๔;
แอลมา ๔:๒๒;
โมเสส ๔:๓๑.
คพ. เศรฐ (เหล่า).
ข คมพ. เอเดน.

๒๒ บัดนี้แอลมากล่าวแก่เขา: นี่คือการที่ข้าพเจ้ากำลังจะอธิบายนะ บัดนี้เราเห็นว่าคุณจะอดัมตก" โดยการรับส่วนผลไม้" ต้องห้าม, ตามพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; และดังนั้นเราจึงเห็น, ว่าโดยการตกของท่าน, มนุษยชาติทั้งปวงจึงกลับกลายเป็นผู้คนที่หลงไป" และตก.

๒๓ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าหากเป็นไปได้ที่อาดัมจะรับส่วน" ผลของต้นไม้แห่งชีวิตในเวลานั้น, ก็จะไม่มีความตาย, และพระวาทะจะไม่มี ความหมาย, ทำให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้กล่าวเท็จ, เพราะพระองค์ตรัสไว้ว่า: หากเจ้ากิน" เจ้าจะตายอย่างแน่นอน.

๒๔ และเราเห็นว่า ความตาย" มาสู่มนุษยชาติ, แท้จริงแล้ว, ความตายที่อมิวัลเกิดคุณพุดถึง, ซึ่งก็คือความตายทางโลก; กระนั้นก็ตามยังมีช่วงเวลาที่เหมาะสมให้มนุษย์" ซึ่งในช่วงเวลานั้นเขาอาจจะกลับใจ; ฉะนั้นชีวิตนี้จึงมาเป็นสภาพแห่งการทดลอง; เป็นเวลาที่เตรียม" พบพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; เป็นเวลาที่เตรียมรับสภาพอันหาได้สิ้นสุดไม่ซึ่งเราพุดมาแล้ว, ซึ่งอยู่ภายหลังการฟื้นคืนชีพของคนที่ตาย.

๒๕ บัดนี้, หากไม่เป็นเพราะแผนแห่งการไถ่", ซึ่งวางไว้ นับจากการวางรากฐานของโลก, จะมีการฟื้นคืนชีพ" ของคน

ตายไม่ได้; แต่มีแผนแห่งการไถ่วางไว้, ซึ่งจะทำให้เกิดการฟื้นคืนชีพของคนที่ตาย, ซึ่งพุดมาแล้ว.

๒๖ และบัดนี้ดูเถิด, หากเป็นไปได้ว่าบิดามารดาแรกของเราออกไปรับ ส่วนจากต้นไม้แห่งชีวิต" แล้ว พวกท่านก็จะเศร้าหมอง ตลอดกาล, โดยไม่มีสภาพ การเตรียม; และดังนั้นแผนแห่งการไถ่" จะล้มเหลวไป, และพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะไม่มี ความหมาย, โดยที่ไม่เกิดผล.

๒๗ แต่ดูเถิด, มันไม่ได้เป็นเช่นนั้น; แต่พระองค์ทรง กำหนด" ให้มนุษย์ว่าพวกเขาต้องตาย; และหลังจาก ความตาย, พวกเขาต้องมาสู่ การพิพากษา", แม้เป็นการพิพากษาเดียวกับที่เราพุดมา, ซึ่งเป็นที่สุด.

๒๘ และหลังจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรง กำหนดว่า เรื่องเหล่านี้จะมาถึงมนุษย์, ดูเถิด, พระองค์จึงทรงเห็นว่าสมควรที่มนุษย์จะรู้เกี่ยวกับ เรื่องที่พระองค์ได้ทรงกำหนดไว้ให้พวกเขา;

๒๙ ฉะนั้นพระองค์จึงทรงส่งเทพ" มาสนทนากับพวกเขา, ซึ่งเทพเหล่านั้นทำให้มนุษย์เห็นถึงรัศมีภาพของพระองค์.

๓๐ และจากเวลานั้นมาพวกเขาเริ่มเรียกหาพระนามของพระองค์; ฉะนั้นพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงสนทนา" กับมนุษย์, และทรง

<p>๒๒ก คมพ. การตกของอาดัม และเอวา. ข ปฐก. ๓:๖; ๒ นี. ๒:๑๕-๑๙; โมไซยาห์ ๓:๒๖. ค โมไซยาห์ ๑๖:๔-๕. ๒๓ก แอลมา ๔:๒๒-๒๓. ข ปฐก. ๒:๑๗. ๒๔ก คมพ. ความตาย, ทางร่างกาย.</p>	<p>๒ นี. ๒:๒๑; โมเสส ๕:๘-๑๒. ค แอลมา ๓๔:๓๒-๓๕. ๒๕ก คมพ. แผนแห่งการไถ่. ๒ นี. ๒:๘; แอลมา ๗:๑๒; ๔:๒๒. ๒๖ก ปฐก. ๒:๙; ๑ นี. ๑๕:๓๖; แอลมา ๓๒:๔๐. ข แอลมา ๓๔:๘-๑๖;</p>	<p>๔:๒๖-๒๘; โมเสส ๖:๕๙-๖๒. ๒๗ก โยบ ๗:๑; ฮีบ. ๑:๒๗; คพ. ๔:๒:๔๘. ข คมพ. พิพากษา (การ), สู้ตาย. ๒๗ก โมโร. ๗:๒๕, ๓๑; คพ. ๒๙:๑๒. ๓๐ก โมเสส ๕:๔-๕; ๖:๕๑.</p>
---	--	--

ทำให้พวกเขา รู้ถึงแผนแห่งการไถ่^{๓๑} ซึ่งเตรียมไว้แล้วนับจากการวางรากฐาน^{๓๑} ของโลก; และการนี้พระองค์ทรงทำให้พวกเขา รู้ตามศรัทธาและการกลับใจของพวกเขา และงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา.

๓๑ ดังนั้น, พระองค์จึงประทานบัญญัติ^{๓๑} ให้มนุษย์, โดยที่ในขั้นต้นพวกเขา ล่วงละเมิดพระบัญญัติแรก^{๓๑} อันเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นฝ่ายโลก, และมาเป็นเหมือนบรรดาผู้เป็นเจ้าของ, รู้จัก^{๓๑} ความดีจากความชั่ว, วางตนอยู่ในสภาพที่จะกระทำ, หรือ ทรงทำให้อยู่ในสภาพที่จะกระทำตามความประสงค์และความพอใจของตน, ไม่ว่าจะทำความชั่วหรือจะทำความดี—

๓๒ ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจึงประทานบัญญัติให้พวกเขา, หลังจากที่ทรงทำให้พวกเขา รู้^{๓๒} ถึงแผนแห่งการไถ่, ว่าพวกเขาไม่ควรทำความชั่ว, ซึ่งโทษของการนี้คือความตาย^{๓๒} ครั้งที่สอง, ซึ่งเป็นความตายอันเป็นนิรันดร์อันเกี่ยวกับความชอบธรรม; เพราะแผนแห่งการไถ่จะมีผลกับคนเช่นนั้นไม่ได้, เพราะตามพระคุณความดีอันล้ำเลิศของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, งานแห่งความยุติธรรม^{๓๒} จะถูกทำลายไม่ได้.

๓๓ แต่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเรียกมนุษย์, ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, (นี่เป็นแผนแห่งการไถ่ซึ่งกำหนดไว้) โดยตรัสว่า: หากเจ้าจะกลับใจและไม่

ทำใจของเจ้าแข็งกระด้าง, เมื่อนั้นเราจะเมตตาเจ้า, โดยทางพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของเรา;

๓๔ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่กลับใจ, และไม่ทำให้ใจตนแข็งกระด้าง, เขาก็จะมีสิทธิ์ในความเมตตา^{๓๔} โดยทางพระบุตรองค์เดียวที่ถือกำเนิดของเรา, ไปสู่การปลดบาป^{๓๔} ของเขา; และคนเหล่านี้จะเข้ามาในสถานพักผ่อน^{๓๔} ของเรา.

๓๕ และผู้ใดก็ตามที่จะทำให้ใจตนแข็งกระด้างและจะทำความชั่วซ้ำสามานย์, ตูเถิด, เรายืนยันหนักแน่นในความโกรธของเราว่าเขาจะไม่เข้ามาในสถานพักผ่อน^{๓๕} ของเรา.

๓๖ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ตูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าหากท่านทำให้ใจท่านแข็งกระด้างท่านจะไม่เข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้า; ฉะนั้นความชั่วซ้ำสามานย์ของท่านจึงทำให้พระองค์ทรงขุ่นเคืองจนพระองค์ส่งพระพิโรธของพระองค์ลงมายังท่านตั้งในการขุ่นเคืองครั้งแรก^{๓๖}, แท้จริงแล้ว, ตามพระวาระของพระองค์ในการขุ่นเคืองครั้งสุดท้ายเช่นเดียวกับครั้งแรก, ถึงความพิณาศ^{๓๖} อันเป็นนิรันดร์ของจิตวิญญาณ^{๓๖} ท่าน; ฉะนั้น, ตามพระวาระของพระองค์, ถึงความตายหนสุดท้าย, เช่นเดียวกับความตายครั้งแรก.

๓๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, โดยที่

<p>๓๐ข คมพ. แผนแห่งการไถ่. ค โมไซยาห์ ๑๘:๑๓; แอลมา ๑๓:๓, ๕, ๗-๘. ๓๑ก คมพ. พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า. ข ปฐก. ๒:๑๖-๑๗; ๒ นี. ๒:๑๘-๑๙. ค ปฐก. ๓:๒๒-๒๓;</p>	<p>โมเสส ๔:๑๑. ง ๒ นี. ๒:๑๖. คมพ. สิทธิเสรี. ๓๒ก โมเสส ๕:๔-๙. ข คมพ. ความตาย, ทางวิญญาณ. ค โมไซยาห์ ๑๕:๒๗; แอลมา ๓๔:๑๕-๑๖; ๔๒:๑๕.</p>	<p>๓๔ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี). ข คมพ. ปลดบาป (การ). ค คมพ. พักผ่อน, สถานพักผ่อน. ๓๖ก เจคอบ ๑:๗-๘; แอลมา ๔:๒๖, ๙, ๑๔. ข คมพ. อับมงคล (ความ).</p>
--	---	---

เห็นว่าเรารู้เรื่องเหล่านี้, และมันเป็นเรื่องจริง, ขอให้เรากลับใจ, และไม่ทำให้ใจเราแข็งกระด้าง, เพื่อในพระบัญญัติที่สองของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานให้เรา เราจะไม่ทำให้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเราทรงขุนเคือง จนถึงเอาพระพิโรธของพระองค์ลงมายังเรา; แต่ขอให้เราเข้าไปในสถานพักผ่อน^๑ของพระผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งเตรียมไว้ตามพระวอนของพระองค์.

บทที่ ๑๓

มนุษย์ได้รับเรียกเป็นมหาปุโรหิตเพราะศรัทธาสูงยิ่ง และงานดีของพวกเขา—พวกเขาต้องสอนพระบัญญัติ—โดยผ่านความชอบธรรมพระองค์ทรงทำให้พวกเขา ศักดิ์สิทธิ์ และเข้าสู่สถานพักผ่อนของพระเจ้า—เมลคีเซเดคเป็นหนึ่งในคนเหล่านี้—เทพกำลังประกาศข่าวอันนำยินดีทั่วแผ่นดิน—พวกเขาจะเผยถึงการเสด็จมาจริงของพระคริสต์. ประมาณ ๘๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และอนึ่ง, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้เห็นถึงเวลาที่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของประทานบัญญัติเหล่านี้แก่ลูก ๆ ของพระองค์; และข้าพเจ้าอยากให้เห็นว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของทรงแต่งตั้ง ปุโรหิต,

ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, ซึ่งเป็นไปตามระเบียบของพระบุตรของพระองค์, เพื่อสอนสิ่งเหล่านี้แก่ผู้คน.

๒ และปุโรหิตเหล่านั้นได้รับแต่งตั้งตามระเบียบ^๑ของพระบุตรของพระองค์, ตามวิธี^๒ซึ่งโดยทางนั้นผู้คนจะรู้ว่าโดยวิธีใดที่จะตั้งตารอพระบุตรของพระองค์เพื่อการไถ่.

๓ และนี่คือวิธีตามที่พวกเขาได้รับแต่งตั้ง—โดยได้รับเรียก^๓และเตรียม^๔ไว้ นับจากการวางรากฐาน^๕ของโลกตามความรู้ล่วงหน้า^๖ของพระผู้เป็นเจ้าของ, อันเนื่องมาจากศรัทธายิ่งและงานดีของพวกเขา; โดยที่ในตอนแรกพระองค์ทรงปล่อยให้เลือก^๗ความดีหรือความชั่ว; ฉะนั้นโดยที่พวกเขาเลือกความดี, และใช้ศรัทธา^๘อันใหญ่หลวงยิ่ง, จึงได้รับเรียก^๙ด้วยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์, แท้จริงแล้ว, ด้วยการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นั้นซึ่งเตรียมไว้พร้อมกัน, และตาม, การไถ่ขึ้นเตรียมสำหรับคนเช่นนั้น.

๔ และตั้งนั้นพวกเขาได้รับเรียก^๑มาสู่การเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้เนื่องจากศรัทธาของพวกเขา, ขณะที่คนอื่น ๆ ปฏิเสธพระวิญญานของพระผู้เป็นเจ้าของเนื่องจากความแข็งกระด้างของใจตนและความมืดบอดของจิตใจตน, ขณะที่, หากไม่เป็นอย่างนี้ เพราะการนี้พวกเขาอาจจะมื่อสิทธิ์^๒มาก เช่นเดียวกับพี่น้องของตน.

๓๗๑ ๑ นี. ๑๗:๓๐;
เจคอบ ๑:๘;
ฮีบ. ๗:๑๘.
ข แอลมา ๑๓:๖-๙.
๑๓ ๑๑ อับรา. ๒:๙, ๑๑.
๒๑ คพ. ๑๐๗:๒-๔.
ข แอลมา ๑๓:๑๖.
๓๑ คพ. ๑๒๗:๒.

คพพ. เลือก (การ), เลือก (ได้รับ), เลือกไว้ (กริยา); แต่งตั้งล่วงหน้า (การ).
ข คพ. ๑๓๘:๕๕-๕๖.
ค แอลมา ๑๒:๒๕, ๓๐.
คพพ. ชีวิตก่อนเกิด.
ง คพ. ๓๘:๒.
จ คพพ. สิทธิเสรี.

น คพพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
ข คพพ. เรียก (การ), เรียกจากพระผู้เป็นเจ้าของ (ได้รับ); ฐานปุโรหิต.
๔๑ อีเธอร์ ๑๒:๑๐.
ข ๑ นี. ๑๗:๓๒-๓๕.

๕ หรือท้ายที่สุด,ในตอนแรกพวกเขาอยู่
 ในฐานะเดียวกับพี่น้องของตน; ดังนั้น
 การเรียกอันศักดิ์สิทธิ์นั้นจึงเตรียมไว้ นับจาก
 การวางรากฐานของโลกสำหรับคนเช่นนั้น
 ที่ไม่ทำให้เจตนาแข็งกระด้าง, ดำรงอยู่ใน
 และโดยการชดใช้ของพระบุตรองค์เดียว
 ที่ถือกำเนิด, ผู้ที่ทรงเตรียมไว้—

๖ และดังนั้นโดยที่ ได้รับ เรียกโดยการ
 เรียกอันศักดิ์สิทธิ์นี้, และได้รับ แต่งตั้ง
 มาสู่ฐานะปุโรหิตระดับสูงแห่งระเบียบ
 อันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อสอน
 พระบัญญัติของพระองค์ให้ ลูก หลาน
 มนุษย์, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในสถาน
 พักผ่อน ของพระองค์ด้วย—

๗ ฐานะปุโรหิตระดับสูงนี้เป็นไปตาม
 ระเบียบของพระบุตรของพระองค์, ซึ่ง
 ระเบียบนี้เป็นมานับจากการวางรากฐาน
 ของโลก; หรืออีกนัยหนึ่ง, ไม่มีการเริ่มต้น
 ของวัน หรือการสิ้นสุดของปี, โดยเตรียม
 ไว้จากนิรันดรจนตลอดนิรันดร, ตามความ
 รู้ล่วงหน้า ในสิ่งทั้งปวงของพระองค์—

๘ บัดนี้ พวกเขาได้รับ แต่งตั้ง ตาม
 วิธีนี้—โดยได้รับ เรียกด้วยการเรียกอัน
 ศักดิ์สิทธิ์, และได้รับ แต่งตั้งด้วยศาสน-
 พิธีอันศักดิ์สิทธิ์, และรับเอาฐานะปุโรหิต
 ระดับสูงแห่งระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์ไว้กับ
 พวกเขา, ซึ่ง การเรียก, และ ศาสนพิธี,

และฐานะปุโรหิตระดับสูง, ไม่มีการเริ่ม
 ต้นหรือสิ้นสุด—

๙ ฉะนั้นคนเหล่านั้นจึงกลายเป็นมหา
 ปุโรหิต ตลอดกาล, ตามระเบียบของพระ
 บุตร, พระองค์เดียวที่ถือกำเนิดจากพระ
 บิดา, ผู้ไม่ทรงมีการเริ่มต้นของวันหรือ
 การสิ้นสุดของปี, ผู้ทรงเปี่ยมไปด้วย
 พระคุณ, ความเสมอภาค, และ ความ
 จริง. และเป็นดังนั้น. เอเมน.

๑๐ บัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วเกี่ยวกับ
 ระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์, หรือฐานะปุโรหิต
 ระดับสูงนี้, มีคนเป็นอันมากที่ได้รับ แต่ง
 ตั้งและกลายเป็นมหาปุโรหิตของพระผู้
 เป็นเจ้า; และสืบเนื่องมาจากศรัทธายิ่ง
 และการกลับใจ ของพวกเขา, และความ
 ชอบธรรมของ พวกเขา ต่อ พระพักตร์
 พระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาเลือกกลับใจและ
 ทำงานชอบธรรมมากกว่าจะเลือกพินาศ;

๑๑ ฉะนั้นพวกเขาจึงได้รับ เรียกตาม
 ระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์นี้, และได้รับ การ
 ชำระให้บริสุทธิ์, และอาภรณ์ ของพวกเขา
 ได้รับการชำระล้างให้ขาวแล้วโดยพระ
 โโลหิตของพระเมษโปดก.

๑๒ บัดนี้พวกเขา, หลังจากพระวิญญูณ
 บริสุทธิ์ ทรงชำระให้บริสุทธิ์, โดยชำระ
 ล้างอาภรณ์ให้ขาว, บริสุทธิ์ และปราศจาก
 มลทินต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, พวกเขา

๕ก ๒ นี. ๒๖:๒๘.
 ๖ก แอลมา ๑๒:๓๓; ๑๖:๑๗.
 คมพ. พักผ่อน, สถาน
 พักผ่อน.
 ๗ก ฮับ. ๗:๓.
 ข คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ
 ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
 ๘ก คพ. ๘๔:๓๓-๔๒.
 คมพ. เมลคีเซเดค, ฐานะ

ปุโรหิตแห่ง.
 ๙ก คมพ. มหาปุโรหิต.
 ข ๒ นี. ๒:๖.
 คมพ. พระคุณ.
 ๑๐ก คพ. ๘๔:๑๘-๒๒.
 ข คมพ. กลับใจ (การ).
 ๑๑ก โมเสส ๖:๕๙-๖๐.
 ข ๑ นี. ๑๒:๑๐;
 แอลมา ๕:๒๑-๒๓;

๓ นี. ๒๗:๑๙-๒๐.
 ๑๒ก คมพ. พระวิญญูณ
 บริสุทธิ์.
 ข รม. ๘:๑-๙.
 คมพ. ทำ (ชำระ) ให้
 บริสุทธิ์ (การ).
 ค คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
 พิสุทธิ์ (ความ).

เขาจึงไม่อาจมองดูบาป^๑ได้เว้นแต่ด้วยความชิงชัง^๒; และมีคนมาก, มากมายอย่างยิ่ง, ที่รับการชำระล้างให้บริสุทธิ์และเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๑๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, และนำผล^๓ซึ่งคู่ควรแก่การกลับใจออกมา, เพื่อท่านจะเข้าไปในสถานพักผ่อนนั้นด้วย.

๑๔ แท้จริงแล้ว, จงนอบน้อมถ่อมตนแม้ดังผู้คนในวันเวลาของเมลคีเซเดค^๔, ผู้เป็นมหาปุโรหิตผู้หนึ่งตามระเบียบเดียวกันนี้ด้วยซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง, ผู้ซึ่งรับฐานะปุโรหิตระดับสูงไว้กับท่านตลอดกาลด้วย.

๑๕ และเป็นเมลคีเซเดคผู้เดียวกันนี้ที่อับราฮัม^๕จ่ายส่วนสิบ^๖ให้; แท้จริงแล้ว, แม้อับราฮัมบรรพบุรุษของเราจ่ายส่วนสิบอันเป็นหนึ่งในสิบส่วนของทุกสิ่งที่ท่านเป็นเจ้าของ.

๑๖ บัดนี้ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงกำหนดศาสนพิธี^๗เหล่านี้ไว้ตามลักษณะนี้, เพื่อโดยวิธีนี้ผู้คนจะตั้งตารอพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ลักษณะดังกล่าวเป็นรูปแบบ^๘หนึ่งในระเบียบของพระองค์, หรือเป็นระเบียบของพระองค์, และนี่ก็เพื่อพวกเขาจะตั้งตารอพระองค์เพื่อการปลด

บาปของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะเข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้า.

๑๗ บัดนี้เมลคีเซเดคผู้นั้นเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินซาเลม; และผู้คนของท่านแก่กล้าขึ้นในความซื่อสัตย์และความน่าชิงชัง; แท้จริงแล้ว, พวกเขาหลงทางไปทั้งหมด; พวกเขาเต็มไปด้วยความชั่วร้ายนานัปการ;

๑๘ แต่เมลคีเซเดคโดยที่ใช้ศรัทธาอันแรงกล้า, และได้รับตำแหน่งของฐานะปุโรหิตระดับสูงตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์^๙ของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ได้สั่งสอนการกลับใจให้ผู้คนของท่าน. และดูเถิด, พวกเขากลับใจ; และเมลคีเซเดคสถาปนาสันติขึ้นในแผ่นดินในวันเวลาของท่าน; ฉะนั้นท่านจึงมีชื่อว่าประมุขแห่งสันติ, เพราะท่านเป็นกษัตริย์ของซาเลม; และท่านปกครองภายใต้บิดาของท่าน.

๑๙ บัดนี้, มีหลายคนก่อนท่าน, และมีหลายคนหลังท่านด้วย, แต่ไม่มีผู้ใดใหญ่ยิ่งไปกว่า; ฉะนั้น, พวกเขาจึงกล่าวถึงท่านมากโดยเฉพาะ.

๒๐ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่จำต้องสาธยายเรื่องนี้; สิ่งที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ย่อมเพียงพอ. ดูเถิด, พระคัมภีร์^{๑๐}อยู่ต่อหน้าท่าน; หากท่านจะบิดเบือน^{๑๑}สิ่งเหล่านี้ มันจะไปเพื่อความพินาศของท่านเอง.

๒๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

<p>๑๒ ง โมไซยาห์ ๕:๒; แอลมา ๑๓:๓๓. จ สภษ. ๘:๑๓; แอลมา ๓๗:๒๓. ๑๓ ก ลูกา ๓:๘. ๑๔ ก คพ. ๘:๑๔. ปจส. ปฐก. ๑๔:๒๕-๔๐. คพ. เมลคีเซเดค.</p>	<p>๑๕ ก คมพ. อับราฮัม. ข ปฐก. ๑๔:๑๘-๒๐; มลค. ๓:๘-๑๐. คมพ. ส่วนสิบ (การจ่าย). ๑๖ ก คมพ. ศาสนพิธี. ข คมพ. สัญลักษณ์ (การใช้). ๑๗ ก คมพ. เมลคีเซเดค,</p>	<p>ฐานะปุโรหิตแห่ง. ๑๓ ก ยีล. ๘:๑๘; คพ. ๘:๖-๑๖; ๑๐๗:๔๐-๕๕. ข คพ. ๑๐๗:๑-๔. ๒๐ ก คมพ. พระคัมภีร์. ข ๒ ปด. ๓:๑๖; แอลมา ๔:๑.</p>
--	---	--

เมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่พวกเขาแล้ว, ท่านยื่นมือออกมาทางพวกเขาและร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า: บัดนี้ถึงเวลาที่กลับใจ, เพราะวันแห่งความรอดใกล้เข้ามาแล้ว;

๒๒ แท้จริงแล้ว, และสุรเสียงของพระเจ้า, โดยปาก^กของเทพ, ประกาศเรื่องนี้แก่ประชาชาติทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, โดยประกาศเรื่องนี้, เพื่อพวกเขาจะมีข่าวอันนำยินดีแห่งความปรีดียิ่งขึ้น; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงแพร่ข่าวอันนำยินดีเหล่านี้ไปในบรรดาผู้คนทั้งปวงของพระองค์, แท้จริงแล้ว, แม้ไปถึงพวกเขาที่กระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ; ดังนั้นมันมาถึงเราแล้ว.

๒๓ และเรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่เราด้วยถ้อยคำแจ่มชัด^ค, เพื่อเราจะเข้าใจ, เพื่อเราจะไม่ผิดพลาด; และนี่ก็เพราะการเป็นคนระหกระเหิน^ดของเราไปในแผ่นดินแปลก; ฉะนั้น, เราจึงเป็นที่โปรดปรานยิ่งด้วยเหตุนี้, เพราะเรามีข่าวอันนำยินดีเหล่านี้ประกาศแก่เราทั่วทุกแห่งในสวนองุ่นของเรา.

๒๔ เพราะเหตุนี้, เทพ^กกำลังประกาศเรื่องนี้แก่คนเป็นอันมากในแผ่นดินของเราขณะนี้; และนี่ก็เพื่อจุดประสงค์ในการเตรียมใจลูกหลานมนุษย์ให้รับพระวจนะของพระองค์ในเวลา^ขที่พระองค์เสด็จมาในรัศมีภาพของพระองค์.

๒๕ และบัดนี้เราเพียงแต่คอยฟังข่าวอันนำปรีดียินดีเรื่องการเสด็จมาของพระองค์, ที่ประกาศแก่เราโดยปากของเทพ; เพราะเวลาขอมมาถึง, เราหา^ขรู้ไม่^ขว่าจะเร็วเพียงใด. ขอพระเจ้าเป็นเจ้าทรงให้เรื่องนี้เป็นไปในวันเวลาของข้าพเจ้า; แต่จะเร็วหรือช้าเพียงใด, ข้าพเจ้าก็จะชื่นชมยินดีในเรื่องนี้.

๒๖ และจะเป็นที่รู้แก่คนเที่ยงธรรมและบริสุทธิ์^ค, โดยปากของเทพ, ในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์, เพื่อคำของบรรพบุรุษเราจะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ตามเรื่อง^คที่พวกท่านพูดไว้เกี่ยวกับพระองค์, ซึ่งเป็นไปตามวิญญานแห่งการพยากรณ์ซึ่งอยู่ในพวกท่าน.

๒๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าปรารถนา^คจากในส่วนลึกที่สุดของใจข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, ด้วยความหวังใหญ่หลวงแม้ถึงความเจ็บปวด, ให้ท่านสดับฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า, และทิ้งบาปของท่าน, และไม่ผิดวันแห่งการกลับใจของท่าน;

๒๘ แต่ให้ท่านมอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และเรียกหาพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, และเฝ้าดู^คและสวดอ้อนวอนเสมอ, เพื่อท่านจะไม่ถูกปล่อย^คจนเกินขนาดที่ท่านจะทนได้, และดังนั้นพระเจ้าวิญญานศักดิ์สิทธิ์จึงนำท่าน,

๒๑ก คมพ. กลับใจ (การ).
๒๒ก แอลมา ๑๐:๒๐.
๒๓ก ๒ นี. ๒๕:๗-๘;
๓๑:๓; ๓๒:๗;
เจคอบ ๔:๑๓;
อีเธอร์ ๑๒:๓๓.
ข เจคอบ ๗:๒๖.
๒๔ก แอลมา ๑๐:๑๐; ๓๓:๑๓.

๒๕ก ๑ นี. ๑๐:๔; ๓ นี. ๑:๑๓.
๒๖ก อาโมส ๓:๗;
สุภา ๒:๘-๑๑.
๒๗ก ไมไซยาห์ ๒๘:๓.
๒๘ก คมพ. สวดอ้อนวอน
(การ), สวดอ้อนวอน (คำ);
เฝ้า, เฝ้าดู, เฝ้ารอ.
ข ๑ ครี. ๑๐:๑๓.

ค คมพ. อ่อนน้อม (ความ
มีใจ), อ่อนน้อม (ความ
สุภาพ), อ่อนโยน (คน,
ความ); อดทน (ความ).
๒๓ก แอลมา ๗:๒๔.
ข คพ. ๒๐:๓๑; ๗๖:๑๑๖.
คมพ. จิตกุศล.
ค คพ. ๘๔:๒๔.

ให้เป็นคนถ่อมตน, อ่อนโยน^๖, ว่าง่าย, ออดทน, เยี่ยมด้วยความรักและความอดกลั้นทุกอย่าง;

๒๙ โดยมีศรัทธา^๗ในพระเจ้า; มีความหวังว่าท่านจะได้รับชีวิตนิรันดร์; มีความรัก^๘ของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่ในใจท่านเสมอ, เพื่อพระองค์จะทรงยกท่านขึ้นในวันสุดท้าย และเข้าไปในสถานพักผ่อน^๙ของพระองค์.

๓๐ และขอพระเจ้าประทานการกลับใจแก่ท่าน, เพื่อท่านจะไม่นำพระพิโรธของพระองค์ลงมาบนท่าน, เพื่อท่านจะไม่ถูกผูกลงมาด้วยโซ่แห่งนรก^{๑๐}, เพื่อท่านจะไม่ต้องทนรับความตาย^{๑๑}ครั้งที่สอง.

๓๑ และแอลมาพูดถ้อยคำอื่น ๆ อีกมากกับผู้คน, ซึ่งมีได้เขียนไว้ในหนังสือนี้.

บทที่ ๑๔

แอลมากับอิมวเล็คถูกคุมขังและถูกตี—ผู้ที่เชื่อและพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขาถูกเผาด้วยไฟ—พระเจ้าทรงรับผู้เป็นมรณสักขีเหล่านี้สู่รัศมีภาพ—กำแพงเรือนจำถูกทำลายและทรุดลง—แอลมากับอิมวเล็คได้รับการปลดปล่อย, และผู้ที่ข่มเหงพวกท่านถูกสังหาร. ประมาณ ๘๒-๘๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากท่านพูดกับผู้คนจบลงแล้ว หลายคนในพวกนี้เชื่อถ้อยคำของท่าน, และเริ่มกลับใจ, และค้นคว้าพระคัมภีร์^๑.

๒ แต่คนส่วนมากในพวกนี้ปรารถนาจะทำลาย แอลมา และอิมวเล็ค; เพราะพวกเขาโกรธแอลมา, เนื่องจากความตรงไปตรงมา^๒ของคำพูดที่ท่านให้แก่ซีเอส-รอม; และพวกเขากล่าวด้วยว่าอิมวเล็คพูดเท็จ^๓กับพวกเขา, และสบประมาทกฎของพวกเขาและทนายกับผู้พิพากษาของพวกเขาด้วย.

๓ และพวกเขาโกรธแอลมากับอิมวเล็คด้วย; และเพราะพวกท่านเป็นพยานอย่างเปิดเผย^๔ป้องกันความชั่วร้ายของเขาเหล่านั้น, พวกเขาจึงหมายมั่นจะกำจัดพวกท่านอย่างลับ ๆ.

๔ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ คนเหล่านั้นไม่ได้ทำ; แต่กลับพาพวกท่านไปมัดไว้ด้วยเชือกเหนียว, และพาพวกท่านไปอยู่ต่อหน้าหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.

๕ และผู้คนออกไปเป็นพยานฟ้องร้องพวกท่าน—โดยเป็นพยานว่าพวกท่านสบประมาทกฎ, และทนายกับผู้พิพากษาของแผ่นดินพวกเขา, และของผู้คนทั้งหมดที่อยู่ในแผ่นดินด้วย; และยังเป็นพยานด้วยว่ามีพระเจ้าเป็นเจ้าแต่องค์เดียว, และว่าพระองค์จะทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในบรรดาผู้คน, แต่พระองค์จะไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอด; และผู้คนได้เป็นพยานกล่าวโทษแอลมากับอิมวเล็คเช่นนั้นหลายเรื่อง. บัดนี้เรื่องนี้เป็นไปต่อหน้าหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซีเอส-

๓๐ก คมพ. อับมงคล (ความ); นรก.
ข คมพ. ความตาย,

ทางวิญญาณ.
๑๔ ๑ก ๒ พกษ. ๒๒:๘-๑๓.
คมพ. พระคัมภีร์.

๒ก แอลมา ๑๒:๓-๗.
ข แอลมา ๑๐:๒๗.

รวม แปลกใจใน ถ้อยคำ ที่พูด กัน; และ เขา รู้ เกี่ยว กับ ความ มีด บอด ของ จิตใจ ด้วย, ซึ่ง คำเท็จ ของ เขา ก่อ ให้ เกิด ขึ้น ใน บรรดา ผู้คน; และ จิต วิญญาณ เขา เริ่ม ถูก ทรมาน ภาย ใต้ ความ สำนึก ผิด ของ ตัว เขาเอง; แต่ จจริง แล้ว, เขา เริ่ม ถูก ทราย ล้อม ไว้ ด้วย ความ เจ็บ ปวด แห่ง นรก.

๗ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เขา เริ่ม ร้อง กับ ผู้คน, มี ความ ว่า: "ดู เกิด, ข้าพเจ้า ผิด", และ คน ทั้ง สอง นี้ ไม่มี มลทิน ต่อ พระ พักตร์ พระ ผู้ เป็น เจ้า. และ เขา เริ่ม แก่ ต่าง แทน พวก ท่าน นับ จาก เวลานั้น ไป; แต่ คน ทั้ง หลาย สบ ประมาท เขา, โดย กล่าว ว่า: "ท่าน ถูก มาร เข้า สิ่ง ด้วย หรือ? และ พวก นั้น ถ่ม น้ำ ลาย ใส่ เขา, และ ขับ เขา ออก ไป" จาก หมู่ ดน, และ คน ทั้ง หมด ที่ เชื่อ ถ้อย คำ ซึ่ง แอล มา กั บอ มิ ว เลิศ พุด ด้วย; และ พวก เขา ขับ ไล่ คน เหล่า นั้น, และ ส่ง คน ไป ข้าง ป่า พวก เขา ด้วย ก้อน หิน.

๘ และ พวก เขา นำ ภรรยา และ ลูก ๆ ของ คน เหล่า นั้น มารวม กัน, และ ผู้ใด ก็ ตาม ที่ เชื่อ หรือ ด้ รับ การ สอน ให้ เชื่อ ใน พระ วาจา ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า พวก เขา ก็ โยน คน เหล่า นั้น เข้า ไป ใน ไฟ; และ พวก เขา ยัง ได้ นำ บ้าน ทึก ของ คน เหล่า นั้น มา ด้วย ซึ่ง มี พระ คัมภีร์ ศักดิ์ สิทธิ์, และ โยน เข้า ไป ใน ไฟ ด้วย, เพื่อ จะ ให้ หมอด ใหม่ และ ถูก ทำ ลาย ด้วย ไฟ.

๙ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวก เขา พา แอล มา และ อมิ ว เลิศ มา, และ นำ พวก ท่าน ออก ไป ยัง สถาน มรณ สัก ขี, เพื่อ

พวก ท่าน จะ เห็น ความ พิ นาศ ของ คน เหล่า นั้น ซึ่ง ถูก เฆมา ผลาญ ด้วย ไฟ.

๑๐ และ เมื่อ อมิ ว เลิศ เห็น ความ เจ็บ ปวด ของ พวก ผู้ หญิง และ เด็ก ที่ กำลัง ถูก เฆมา ผลาญ อยู่ ใน ไฟ, ท่าน ก็ เจ็บ ปวด ด้วย; และ ท่าน กล่าว แก่ แอล มา ว่า: "เรา จะ ดู ภา พ้น นำ พรัน พรัน นี้ ได้ อย่าง ไหว? ฉะนั้น ให้ เรา ยื่น มือ เรา ออก ไป, และ ใช้ อำนาจ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า ซึ่ง อยู่ ใน เรา, และ ช่วย พวก เขา ให้ รอด จาก เปลว ไฟ เกิด.

๑๑ แต่ แอล มา กล่าว แก่ ท่าน ว่า: "พระ วิญญาณ ทรง บีบ คั้น ข้าพเจ้า ว่า ข้าพเจ้า ต้อง ไม่ ยื่น มือ ออก ไป; เพราะ ดู เกิด พระ เจ้า ทรง รับ คน เหล่า นั้น ขึ้น ไป สู่ พระ องค์ แล้ว, ใน รัศมี ภา พ", และ พระ องค์ ทรง ยอม ให้ พวก เขา ทำ สิ่ง นี้, หรือ ให้ ผู้ คน ทำ สิ่ง นี้ แก่ คน เหล่า นั้น, ตาม ความ แข็ง กระ ต้าง ของ ใจ พวก เขา, เพื่อ การ พิ พากษา ซึ่ง พระ องค์ จะ ทรง ให้ เกิด กับ พวก เขา ใน พระ พิ โธธ ของ พระ องค์ จะ เกี่ยว ธรรม; และ โลหิต ของ ผู้ บริ สุทธิ์ จะ เป็น พยาน พ้อง พวก เขา, แต่ จจริง แล้ว, และ จะ ร้อง อย่าง สุด กำลัง พ้อง พวก เขา ใน วัน สุด ท้าย.

๑๒ บัด นี้ อมิ ว เลิศ กล่าว แก่ แอล มา: "ดู เกิด, บาง ที่ พวก เขา จะ เฆมา เรา ด้วย.

๑๓ และ แอล มา กล่าว ว่า: "ขอ ให้ เป็น ตาม พระ ประสงค์ ของ พระ เจ้า. แต่, ดู เกิด, งาน ของ เรา ยัง ไม่ เสร็จ; ดั่ง นั้น พวก เขา จะ ไม่ เฆมา เรา.

๑๔ บัด นี้ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ

๖ก แอลมา ๑๔:๕.
ข คมพ. มโนธรรม.
๗ก แอลมา ๑๑:๒๑-๓๗.
ข แอลมา ๑๔:๑.

๑๐ก แอลมา ๘:๓๐-๓๑.
๑๑ก คมพ. รัศมีภาพ.
ข สดต. ๓๗:๘-๑๓;
แอลมา ๖๐:๑๓;

คพ. ๑๐๓:๓.
คมพ. ยุติธรรม (ความ).
ค คมพ. มรณสักขี (ผู้เป็น).
ง โมไซยาห์ ๑๗:๑๐.

ร่างของคนที่ถูกโยนเข้าไปในไฟถูกเผาผลาญหมด, และบันทึกลงซึ่งถูกโยนเข้าไปพร้อมกับพวกเขาด้วย, หัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดินมายืนอยู่ต่อหน้าแอลมากับอมีวเล็ค, ขณะที่พวกเขาถูกมัดอยู่; และเขาตบหน้าท่านทั้งสองด้วยมือของเขา, และกล่าวแก่พวกท่านว่า: หลังจากสิ่งที่ท่านเห็นแล้ว, ท่านจะสั่งสอนคนพวกนี้อีกหรือ, ว่าพวกเขาจะถูกโยนเข้าไปในทะเลเพลิง^๑ และกำมะถัน?

๑๕ ดูเถิด, ท่านเห็นแล้วว่า ท่านไม่มีพลังความสามารถที่จะช่วยคนที่ถูกโยนเข้าไปในไฟให้รอด; ทั้งพระเจ้าเป็นเจ้าก็ไม่ทรงช่วยพวกเขาให้รอดเพราะพวกเขามีความเชื่อเดียวกับท่าน. และผู้พิพากษาดบหน้าพวกท่านอีก, และถามว่า: ท่านจะกล่าวอะไรเพื่อตนเองเล่า?

๑๖ บัดนี้ผู้พิพากษาคณนีอยู่ในระเบียบและความเชื่อของ นี ฮอร์^๒, ผู้สังหารกียูเดียน.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือแอลมากับอมีวเล็คมิได้ตอบเขาแต่อย่างใด; และเขาจึงตบพวกท่านอีก, และมอบพวกท่านให้เจ้าหน้าที่เพื่อโยนเข้าเรือนจำ.

๑๘ และเมื่อโยนพวกท่านเข้าเรือนจำได้สามวัน, ทนาย^๓, และผู้พิพากษา, และปุโรหิต, และผู้สอนหลายคน ซึ่งอยู่ในความเชื่อเดียวกับนีฮอร์, พากันมา; และพวกเขาเข้าไปในเรือนจำเพื่อดูพวกท่าน, และพวกเขาถามพวกท่านหลายเรื่อง; แต่พวกท่านมิได้ตอบพวกเขาแต่อย่างใด.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือผู้

พิพากษายืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน, และกล่าวว่า: เหตุใดท่านจึงไม่ตอบคำถามของคนพวกนี้? ท่านไม่รู้หรือว่า ข้าพเจ้ามีอำนาจส่งท่านเข้าไปในเปลวไฟได้? และเขาสั่งให้พวกท่านพูด; แต่พวกท่านมิได้ตอบแต่อย่างใด.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือพวกนั้นออกไปและไปตามทางของตน, แต่กลับมาอีกในวันพรุ่ง; และผู้พิพากษาดบหน้าพวกท่านอีกด้วย. และหลายคนก็ออกมาด้วย, และตบพวกท่าน, พลางกล่าวว่า: ท่านจะยืนและตัดสินคนพวกนี้, และกล่าวโทษกฏของเราอีกหรือไม่? หากท่านมีพลังความสามารถมหาศาลเช่นนั้น เหตุใดท่านจึงไม่ปลดปล่อย^๔ ตนเองเล่า?

๒๑ และพวกเขากล่าวแก่พวกท่านหลายเรื่องทำนองนี้, โดยขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่พวกท่าน, และถ่มน้ำลายใส่พวกท่าน, และกล่าวว่า: เราจะดูเป็นเช่นใดเล่าเมื่อเราต้องอับมงคล?

๒๒ และหลายเรื่องทำนองนี้, แท้จริงแล้ว, พวกเขากล่าวแก่พวกท่านด้วยเรื่องทำนองนี้ต่าง ๆ นานา; และพวกเขาได้ล้อเลียนพวกท่านอยู่ตั้งนั้นหลายวัน. และพวกเขาได้ตั้งให้อาหารพวกท่านเพื่อพวกท่านจะหิว, และน้ำเพื่อพวกท่านจะกระหาย; และเอาเสื้อผ้าไปจากพวกท่านด้วยเพื่อพวกท่านทั้งสองจะเปลือยเปล่า; และตั้งนี้ท่านทั้งสองถูกมัดไว้ด้วยเชือกเหนียว, และถูกจองจำอยู่ในเรือนจำ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากที่พวกท่านได้รับทุกข์ทรมานอยู่ตั้ง

๑๔ก แอลมา ๑๒:๑๗.

๑๖ก แอลมา ๑:๗-๑๕.

๑๘ก แอลมา ๑๐:๑๔; ๑๑:๒๐.

๒๐ก มธ. ๒๗:๓๙-๔๓.

นั้นหลายวัน, (และคือในวันที่สิบสอง, ในเดือนที่สิบ, ในปีที่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ) คือหัวหน้าผู้พิพากษาเหนือแผ่นดินแห่งเอมมันไนฮาห์และผู้สอนกับทนายของพวกเขาหลายคนเข้าไปในเรือนจำที่ซึ่งแอลมากับอิมิวเล็คถูกมัดไว้ด้วยเชือก.

๒๔ และหัวหน้าผู้พิพากษายืนอยู่ต่อหน้าพวกท่าน, และตบพวกท่านอีก, และกล่าวแก่พวกท่าน: หากท่านมีอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้า จงปลดปล่อยตนเองจากเครื่องพันธนาการเหล่านี้, และแล้วเราจึงจะเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงทำลายคนพวกนี้ตามถ้อยคำของท่าน.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดเข้าไปตบพวกท่าน, พลางกล่าวถ้อยอย่างเดียวกัน, แม้จนคนสุดท้าย; และเมื่อคนสุดท้ายพูดกับพวกท่านแล้วอำนาจ^๑ของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่กับแอลมาและอิมิวเล็ค, และพวกท่านผุดลุกขึ้นยืน.

๒๖ และแอลมาร้องขึ้น, มีความว่า: โอ้พระเจ้า, พวกข้าพระองค์จะทนทุกข์^๒อย่างไรใหญ่หลวงนี้อีกนานเท่าใด? โอ้พระเจ้า, ทรงโปรดประทานผละกำลังให้พวกข้าพระองค์ตามศรัทธาที่พวกข้าพระองค์มีอยู่ในพระคริสต์, แม้จนถึงการปลดปล่อย. และพวกท่านทำให้เชือกที่มัดร่างพวกท่านอยู่ขาด; และเมื่อผู้คนเห็นเช่นนั้น, พวกเขาภิเริ่มหลบหนี, เพราะความกลัวในความพิณาศเกิดขึ้นกับพวกเขาแล้ว.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความกลัวของพวกเขาใหญ่หลวงนักจนพวกเขาล้มลงกับพื้นดิน, และออกไปไม่ถึงประตูด้านนอกของเรือนจำ; และแผ่นดินไหวอย่างหนัก, และกำแพงเรือนจำแยกออกเป็นสองเสี่ยง, จนหลายลงสู่พื้นดิน; และหัวหน้าผู้พิพากษา, และทนาย, และปุโรหิต, และผู้สอน, ที่ตีแอลมากับอิมิวเล็ค, เสียชีวิตเพราะการพังทลายนั้น.

๒๘ และแอลมากับอิมิวเล็คออกมาจากเรือนจำ, และพวกท่านหาได้รับบาดเจ็บไม่; เพราะพระเจ้าได้ประทานพลังความสามารถให้พวกท่าน, ตามศรัทธาที่พวกท่านมีอยู่ในพระคริสต์. และพวกท่านออกไปจากเรือนจำทันที; และพระเจ้าทรงปลด^๓เครื่องพันธนาการจากพวกท่าน; และเรือนจำพังทลายลงสู่พื้นดิน, และทุกคนภายในกำแพงเรือนจำ, เว้นแต่แอลมากับอิมิวเล็ค, เสียชีวิตหมด; และพวกท่านตรงเข้าไปในเมือง.

๒๙ บัดนี้ผู้คนโดยที่ได้ยินเสียงอีกทีก็กึกก้องจึงวิ่งมารวมกันเป็นกลุ่มใหญ่เพื่อทราบต้นสายปลายเหตุ; และเมื่อพวกเขาเห็นแอลมากับอิมิวเล็คออกมาจากเรือนจำ, และกำแพงเรือนจำทลายลงสู่พื้นดิน, พวกเขาเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงยิ่งนัก, และหลบหนีไปจากแอลมากับอิมิวเล็คแม้ตั้งแม่แพะกับลูกอ่อนหลบหนีราชสีห์สองตัว; และดังนั้นพวกเขาได้หลบหนีไปให้พ้นแอลมากับอิมิวเล็ค.

๒๕ก แอลมา ๘:๓๑.
 ๒๖ก ยากอบ ๕:๑๐-๑๑;
 โมไซยาห์ ๑๗:๑๐-๒๐;

คพ. ๑๒๑:๗-๘.
 ๒๗ก กิจการ ๑๖:๒๖;
 อีเธอร์ ๑๒:๑๓.

๒๘ก เจคอบ ๔:๖;
 ๓ นี. ๒๘:๑๙-๒๒.

บทที่ ๑๕

แอลมากับอิมิวเล็คไปไซดมและสถาปนา
ศาสนจักร—แอลมารักษาฮีเอสรอม, ซึ่ง
เข้าร่วมกับศาสนจักร—หลายคนรับบัพ
ติศมา, และศาสนจักรรุ่งเรือง—แอลมา
กับอิมิวเล็คไปเซราเอ็มลา. ประมาณ ๘๑
ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากับ
อิมิวเล็คได้รับบัญชาให้ออกไปจากเมือง
นั้น; และพวกท่านจากไป, และออกมา
แม้ในแผ่นดินแห่งไซดม; และดูเถิด, ที่
นั้นพวกท่านพบผู้คนที่ทั้งหมดที่ได้ออกมา
จากแผ่นดินแห่งแอมันไนฮาหี^๑, ผู้ซึ่งถูก
ขับไล่อัน และถูกขวางปาด้วยก้อนหิน, เพราะ
พวกเขาเชื่อถ้อยคำของแอลมา.

๒ และพวกท่านเล่าให้พวกเขาฟังถึง
เรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับภรรยา^๒ และลูก ๆ
ของพวกเขา, และที่เกี่ยวกับตัวพวกท่าน,
และเกี่ยวกับอำนาจ^๓ แห่งการปลดปล่อย
ของพวกท่าน.

๓ และฮีเอสรอมนอนป่วยอยู่ที่ไซดม,
เพราะไข้ตัวร้อนดังไฟด้วย, ซึ่งเกิดขึ้น
เพราะความยากลำบากใหญ่หลวงในจิตใจ
เขาอันเนื่องมาจากความชั่วร้าย^๔ ของเขา,
เพราะเขาคิดว่าแอลมากับอิมิวเล็คมิได้อยู่
แล้ว; และเขาคิดว่าพวกท่านถูกสังหาร
เพราะความชั่วช้าสามัญของตน. และ
บาปมหันต์นี้, และบาปอื่น ๆ หลายอย่าง
ของเขา, ทรมานจิตใจเขาจนกลายเป็น

ความเจ็บปวดยิ่ง, โดยที่ไม่มีมีการปลด
ปล่อย; ฉะนั้นเขาจึงเริ่มร้อนด้วยความ
ร้อนที่จะลุกเป็นไฟ.

๔ บัดนี้, เมื่อเขาได้ยินว่าแอลมา กับ
อิมิวเล็คอยู่ในแผ่นดินแห่งไซดม, ใจ
เขาเริ่มกระตือรือร้น; และเขาส่งข่าวไป
ยังพวกท่านทันที, โดยปรารถนาให้พวก
ท่านมาหาเขา.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
ท่านรีบไปทันที, โดยทำตามข่าวซึ่งเขา
ส่งไปถึงพวกท่าน; และพวกท่านเข้าไป
ถึงในบ้านไปหาฮีเอสรอม; และพวก
ท่านพบเขาอยู่บนเตียง, ป่วย, มีอาการ
อ่อนแรงด้วยไข้ตัวร้อนดังไฟ; และจิตใจ
เขาเจ็บปวดยิ่งด้วยเพราะความชั่วช้า
สามัญของตน; และเมื่อเห็นพวก
ท่านเขายืนมีมือออกมา, และวิงวอนให้
พวกท่านรักษาเขา.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
แอลมากล่าวแก่เขา, พลงจับมือเขาไว้: ท่าน
เชื่อ^๕ ในเดชานูภาพของพระคริสต์ที่ส่ง
ผลสู่ความรอดใหม่?

๗ และเขาตอบ และกล่าวว่า: เชื่อ,
ข้าพเจ้าเชื่อถ้อยคำทั้งหมดที่ท่านสอนไว้.

๘ และแอลมากล่าวว่า: หากท่านเชื่อ
ในการไถ่ของพระคริสต์ท่านก็หาย^๖ ได้.

๙ และเขากล่าวว่า: เชื่อ, ข้าพเจ้าเชื่อ
ตามถ้อยคำของท่าน.

๑๐ และแล้วแอลมาจึงร้องทูลพระเจ้า,
มีความว่า: โอ้พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
พวกข้าพระองค์, ขอทรงโปรดเมตตาชาย

๑๕ ๑๗ แอลมา ๑๖:๒-๓, ๙, ๑๑.
๗ แอลมา ๑๔:๗.
๒๗ แอลมา ๑๔:๘-๑๔.

๗ แอลมา ๑๔:๒๕.
๓๗ แอลมา ๑๔:๖-๗.
๖๗ มาร์เชโก ๙:๒๓.

๘ คมพ. รักษา, รักษาให้หาย
(การ).

ผู้^๑นี้เกิด, และทรงรักษา^๒เขาตามศรัทธา
ของเขาที่มีอยู่ในพระคริสต์.

๑๑ และเมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้
นี้แล้ว, ซีเอสรอมผู้ตลกขื่นขื่น^๓, และ
เริ่มเดิน; และเรื่อง^๔นี้ยังความประหลาด
ใจยิ่งแก่ผู้คนที่ฟัง; และความรู้เกี่ยวกับ
เรื่องนี้แพร่สะพัดไปทั่วทั้งแผ่นดิน
แห่งไซดม.

๑๒ และแอลมาให้บัพติศมาซีเอสรอม
ไว้กับพระเจ้า; และนับจากเวลานั้นไปเขา
เริ่มสั่งสอนผู้คน.

๑๓ และแอลมาสถาปนาศาสนจักรใน
แผ่นดินแห่งไซดม, และอุทิศถวายปุโรหิต
และผู้สอนไว้ในแผ่นดิน, เพื่อให้บัพติศ
มาแก่ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะรับบัพติศ
มาสู่พระเจ้า.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
เขามืออยู่เป็นอันมาก; เพราะพวกเขาพา
กันเข้ามาจากทุกแคว้นทั่วไซดม, และ
รับบัพติศมา.

๑๕ แต่สำหรับ ผู้คนที่อยู่ใน แผ่น ดิน
แห่งอามันไนฮาร์, พวกเขายังเป็นผู้คนที่
ใจแข็งกระด้างและดื้อรั้น; และหากกลับ
ใจจากบาปของตนไม่, อ้างว่าพลังความ
สามารถทั้งหมดของแอลมากับอิมวเล็ค
มาจากมาร; เพราะพวกเขามีความเชื่อ
เดียวกับนัฮอร์^๕, และไม่เชื่อในการกลับ
ใจจากบาปของตน.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ

แอลมากับอิมวเล็คนั้น, โดยที่อิมวเล็คทั้ง^๖
ทอง, และเงินทั้งหมดของท่าน, และของ
มีค่าของท่าน, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งแอม
มันไนฮาร์, เพื่อพระวจนะของพระผู้เป็น
เจ้า, โดยที่ท่านถูกปลิวเสว^๗ จากผู้คนที่ครั้ง
หนึ่งเคยเป็นเพื่อนท่านและจากบิดาท่าน
และวงศาคณาญาติของท่านด้วย;

๑๗ ฉะนั้น, หลังจาก แอลมาโดยที่
สถาปนาศาสนจักรที่ไซดมแล้ว, โดยที่
เห็น การ หัก ห้ามใจ^๘ อย่างไม่ใหญ่ หลวง,
แท้จริง แล้ว, เห็นว่า ผู้คน ยับยั้ง ความ
จงหองของใจตน, และเริ่ม นอบน้อม
ถ่อมตน^๙ ต่อ พระ พักตร์ พระ ผู้ เป็น เจ้า,
และเริ่มมาประชุมกันที่สถานศักดิ์สิทธิ์
ของพวกเขาเพื่อนมัสการ^{๑๐} พระผู้เป็นเจ้า
หน้าแท่นบูชา, เผ่าดู^{๑๑} และสวดอ้อนวอน
สม่ำเสมอ, เพื่อพวกเขาจะหลุดพ้นจาก
ซาตาน, และจาก ความ ตาย^{๑๒}, และจาก
ความพินาศ—

๑๘ บัดนี้ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้, โดยที่
แอลมาเห็น สิ่ง เหล่านี้ ทั้งหมด, ฉะนั้น
ท่านจึงพาอิมวเล็คเดินทางมาถึงแผ่นดิน
แห่งเซราเฮ็มลา, และพาไปยังบ้านท่าน
เอง, และได้ปฏิบัติต่อท่านในความยาก
ลำบากของท่าน, และทำให้ท่านมั่นคง
ขึ้นในพระเจ้า.

๑๙ และปีที่สิบแห่ง การ ปกครอง ของ
ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้คน ของ นี้ ไฟ สิ้น สุด
ลงดังนี้.

๑๐ก มาระโก ๒:๑-๑๒.

๑๑ก กิจการ ๓:๑-๑๑.

๑๕ก แอลมา ๑:๒-๑๕.

๑๖ก ลูกา ๑๔:๓๓;

แอลมา ๑๐:๔.

ข คมพ. ข่มเหง (การ).

๑๗ก แอลมา ๑๖:๒๑.

ข คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน
(ความ).

ค คมพ. นมัสการ.

ง คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),

สวดอ้อนวอน (คำ);
เผ่า, เผ่าดู, เผ่ารอ.
จ คมพ. ความตาย, ทาง
วิญญาน.

บทที่ ๑๖

ชาวเลมมันทำลายผู้คนของแอมมันในฮาห์—
 โชรัมนำชาวนีไฟม์ช่วยเหนือชาวเลมมัน—
 แอลมากับอมิวเล็คและคนอื่นๆ มากมาย
 สั่งสอนพระวจนะ—พวกเขาสอนว่าพระ
 คริสต์จะทรงปรากฏองค์ต่อชาวนีไฟภาย
 หลังการฟื้นฟูคนพระชนม์ของพระองค์.
 ประมาณ ๘๑-๘๗ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบเอ็ด
 แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือ
 ผู้คนของนีไฟ, ในวันที่ห้าของเดือนที่สอง,
 มีความสงบสุขมากในแผ่นดินแห่งเซราฮีม-
 ลา, ไม่มีสงครามหรือการขัดแย้งเป็นปี ๆ,
 แม้จนถึงวันที่ห้าของเดือนที่สองในปีที่สิบ
 เอ็ด, จึงมีเสียงเล่าลือเรื่องสงครามได้ยิน
 ไปทั่วแผ่นดิน.

๒ เพราะดูเถิด, กองทัพชาวเลมมันยกเข้า
 มาประชิดแดนทुरกันดาร, ในชายแดน
 ของแผ่นดิน, แม้ถึงในเมืองแห่งแอมมัน
 ในฮาห์, และเริ่มสังหารผู้คนและทำลาย
 เมือง.

๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น,
 ก่อนชาวนีไฟจะรวมกำลังทัพได้เพียง
 พอที่จะขับไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดิน
 ได้, คนเหล่านั้นก็ทำลายผู้คนที่อยู่
 ในเมืองแห่งแอมมันในฮาห์เสียแล้ว, และ
 บางคนที่อยู่บริเวณชายแดนโนอาห์ด้วย,
 และจับคนอื่นๆ ไปเป็นเชลยในแดน
 ทुरกันดาร.

๔ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาว

นีไฟปรารถนาจะได้คนเหล่านั้นซึ่งถูกพา
 ไปเป็นเชลยในแดนทुरกันดารกลับคืนมา.

๕ ฉะนั้น, คนที่ได้รับการกำหนดให้เป็น
 แม่ทัพเหนือกองทัพของชาวนีไฟ, (และ
 ชื่อของเขาคือโชรัม, และเขามีบุตรสอง
 คน, ลีไฮและเฮฮา)—บัดนี้โชรัมและบุตร
 ทั้งสองของเขา, โดยที่รู้ว่าแอลมาเป็นมหา
 บุโรหิตดูแลศาสนจักร, และโดยที่ได้ยินว่า
 ท่านมีวิญญาณแห่งการพยากรณ์, ฉะนั้น
 พวกเขาจึงไปหาท่านและปรารถนาจะรู้
 จากท่านว่าพระเจ้าจะทรงให้พวกเขาไปที่
 ไตในแดนทुरกันดารเพื่อค้นหาพี่น้องของ
 พวกเขา, ที่ถูกชาวเลมมันจับไปเป็นเชลย.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมา
 ทูลถาม "พระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้. และ
 แอลมากลับมาและกล่าวแก่พวกเขาว่า:
 ดูเถิด, ชาวเลมมันจะข้ามแม่น้ำไซดอน
 ทางแดนทुरกันดารตอนใต้, เหนือขึ้นไป
 เลยชายแดนของแผ่นดินแห่งแมนไท.
 และดูเถิดที่นั่นท่านจะพบพวกเขา, ทาง
 ตะวันออกของแม่น้ำไซดอน, และที่นั่น
 พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพี่น้องของท่าน
 ซึ่งถูกชาวเลมมันจับไปเป็นเชลย.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโชรัม
 กับบุตรของเขาข้ามแม่น้ำไซดอน, พร้อม
 กับกองทัพของพวกเขา, และเดินทัพเลย
 ชายแดนแมนไทเข้าไปในแดนทुरกันดาร
 ตอนใต้, ซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของ
 แม่น้ำไซดอน.

๘ และพวกเขาเข้าโจมตีกองทัพของ
 ชาวเลมมัน, และชาวเลมมันกระจัดกระจาย
 และถูกขับไล่ไปในแดนทुरกันดาร; และ

พวกเขาจึงพาพี่น้องของตนที่ชาวเลมันจับไปเป็นเชลยกลับคืนมา, และไม่มีแม้จิตวิญญาณเดียวในพวกเขาที่สูญหายในพวกเขาที่ถูกจับไปเป็นเชลย. และพี่น้องของพวกเขาพาพวกเขาไปครอบครองผืนแผ่นดินของตนเอง.

๙ และปีที่สิบเอ็ดของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้, ชาวเลมันโดยที่ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน, และผู้คนของแอมันโนฮาห์ถูกทำลาย^๙; แท้จริงแล้ว, ทุกคนที่มีชีวิตของชาวแอมันโนฮาห์ถูกทำลาย^{๑๐}, และเมืองใหญ่ของพวกเขาด้วย, ซึ่งพวกเขาถือว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงทำลายไม่ได้, เพราะความยิ่งใหญ่ของมัน.

๑๐ แต่ดูเถิด, ในวันเดียวกันบริเวณนั้นก็เหลือแต่ความรกร้างว่างเปล่า; และซากศพ ถูก สุนัข และ สัตว์ป่าในแดนทुरกันดารฉีกกิน.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, ต่อมาหลายวันศพพวกเขายังกองถมทับอยู่บนพื้นดิน, และมีการเกลี่ยดินกลบไว้ลวก ๆ. และบัดนี้กลิ่นของมันรุนแรงนักจนผู้คนไม่เข้าไปครอบครองแผ่นดินแห่งแอมันโนฮาห์อยู่หลายปี. และเรียกมันว่าที่รกร้างของชาวนีฮอร์; เพราะพวกเขามีความเชื่อเดียวกับนีฮอร์^{๑๑}, เขาทั้งหลายที่ถูกสังหาร; และผืนแผ่นดินของพวกเขาครกร้างว่างเปล่าอยู่.

๑๒ และชาวเลมันไม่ได้มาทำสงครามกับชาวนีไฟ่อีกจนกระทั่งปีที่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คน

ของนีไฟ. และตั้งนั้นผู้คนของนีไฟจึงมีสันติติดต่อกันทั่วแผ่นดินสามปี.

๑๓ และแอลมากับอมิวเล็คออกไปสั่งสอนเรื่องการกลับใจแก่ผู้คนในวิหาร^{๑๒}ของพวกเขา, และในสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา, และในธรรมศาลา^{๑๓}ทั้งหลายของพวกเขาด้วย, ซึ่งสร้างไว้ตามแบบของชาวยิว.

๑๔ และมากเท่าที่ขอมพึงถ้อยคำของพวกเขาทำน, พวกเขา ก็ได้ถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่พวกเขา, อย่างต่อเนื่อง, โดยไม่ล่าเอียง^{๑๔}.

๑๕ และดังนี้ แอลมากับอมิวเล็คออกไป, และคนเป็นอันมากที่ได้รับเลือกเพื่องานนี้ด้วย, เพื่อสั่งสอนพระวจนะทั่วทั้งแผ่นดิน. และการสถาปนาศาสนจักรจึง กลับ กว้าง ขวาง ทั่ว แผ่นดิน, ในทุกแคว้นโดยรอบ, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวนีไฟ.

๑๖ และหาได้มีความไม่เสมอภาค^{๑๕}ในบรรดาพวกเขาไม่; พระเจ้าทรงเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาทั่วผืนแผ่นดินเพื่อเตรียมจิตใจ^{๑๖} ลูกหลานมนุษย์, หรือเพื่อเตรียมใจพวกเขาไว้รับพระวจนะซึ่งจะมีสอนในบรรดาพวกเขาในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์—

๑๗ เพื่อ พวกเขาจะไม่ทำให้ใจแข็งกระด้างต่อพระวจนะ, เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่หาเชื่อไม่, และไปสู่ความพินาศ, แต่เพื่อพวกเขาจะรับพระวจนะไว้ด้วยความปรีดี, และตั้งกึ่ง^{๑๗}ที่ต่อกึ่งเข้า

๙ก แอลมา ๘:๑๖;
๙:๑๘-๒๔;
มอริ. ๖:๑๕-๒๒.
๑ ข แอลมา ๒๕:๑-๒.
๑๐ก แอลมา ๙:๔.

๑๑ก แอลมา ๑:๑๕;
๒๔:๒๘-๓๐.
๑๓ก ๒ นี. ๕:๑๖.
๑ ข แอลมา ๒๑:๔-๖, ๒๐.
๑๔ก แอลมา ๑:๓๐.

๑๖ก โมไซยาห์ ๑๘:๑๓-๒๓;
๔ นี. ๑:๓,
๑ ข คมพ. ใจที่ซอกซ้า.
๑๗ก เจคอบ ๕:๒๔.

กับเถาองุ่น^๗ แท้, เพื่อพวกเขาจะเข้าไป
ในสถานพักผ่อน^๘ ของพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของพวกเขา.

๑๘ บัดนี้^๙ ปุโรหิต^{๑๐} เหล่า^{๑๑} นั้น ซึ่งได้ออก
ไป ในบรรดาผู้คน^{๑๒} สั่งสอนโทษ^{๑๓} ทั้งหลาย
ทั้งปวงของการพูดเท็จ, และการหลอก
ลวง^{๑๔}, และ ความริษยา^{๑๕}, และการวิวาท,
และ เจตนาร้าย, และการ สบ ประมาท,
และการ โขมย, การโจรกรรม, การปล้น
สะดม, การฆาตกรรม, การประพடுத்தล่วง
ประเวณี, และ ตัณหาราคะ^{๑๖} ทุกอย่าง, โดย
ป่าวร้องว่า^{๑๗} สิ่งเหล่านี้ไม่^{๑๘} มี—

๑๙ โดยประกาศถึง^{๑๙} สิ่งที่ต้องเกิดขึ้นใน
ไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, โดยประกาศถึงการ
เสด็จมา^{๒๐} ของพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า,
การรับ^{๒๑} ทุกขเวทนาและการสิ้นพระชนม์^{๒๒}
ของพระองค์, และการฟื้นคืนชีพ^{๒๓} วิตของ
คนตายด้วย.

๒๐ และผู้คนเป็นอันมาก^{๒๔} สอบถามเกี่ยวกับ
สถาน^{๒๕} ที่ซึ่งพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า
จะเสด็จมา; และพวกเขาได้รับคำสอนว่า
พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ^{๒๖} แก่พวกเขา
หลังการฟื้นคืนชีพ^{๒๗} ของพระองค์;
และ การ^{๒๘} นี้ ผู้คนได้ยินด้วยความ^{๒๙} ประีดา
และยินดียิ่ง.

๒๑ และ บัดนี้^{๓๐} หลัง จาก สถาปนา
ศาสนจักรขึ้นทั่วทั้งแผ่นดินแล้ว—โดย
มี^{๓๑} ชัยชนะ^{๓๒} เหนือมาร, และ พระวจนะ
ของพระผู้เป็นเจ้าโดยที่^{๓๓} สั่งสอนในความ

พิศุทธิ์^{๓๔} ทั่วแผ่นดิน, และพระเจ้าทรงเท
พระของพระองค์ลงมาบน^{๓๕} ผู้คน—ปีที่สิบ
สี่แห่งการปกครอง^{๓๖} ของผู้พิพากษาเหนือ
ผู้คนของ^{๓๗} นี้^{๓๘} ไฟจึง^{๓๙} สิ้นสุดลง^{๔๐} ดังนี้.

เรื่องราวของบุตรโมไซยาห์, ซึ่งปฏิเสศ
สิทธิ์^{๔๑} ที่พวกท่านจะครองอาณาจักรเพื่อ
พระวจนะ^{๔๒} ของพระผู้เป็นเจ้า, และขึ้น
ไปแผ่นดินแห่งนี้^{๔๓} ไฟเพื่อสั่งสอนชาวเล-
มัน; การรับ^{๔๔} ทุกขเวทนาและการปลด
ปล่อย^{๔๕} ของพวกท่าน—ตามบันทึกของ
แอลมา.

ประกอบด้วยบทที่ ๑๗ ถึง ๒๗.

บทที่ ๑๗

บุตรของโมไซยาห์มี^๑ วิทยุญาณ^๒ แห่งการ
พยากรณ์^๓ และการเปิดเผย—พวกท่าน
เดินทางไปหลายเส้นทาง^๔ เพื่อประกาศพระ
วจนะ^๕ แก่ชาวเลมัน—แอมัน^๖ ไปยังแผ่นดิน
แห่งอิซมาเอลและกลายเป็นผู้รับใช้ของ
กษัตริย์ลาโมไน—แอมัน^๗ รักษาฝูงสัตว์
เลี้ยงของ^๘ กษัตริย์ไว้ได้และสังหารศัตรู
ของเขาที่^๙ น้ำแห่งซีบัส. ข้อ ๑-๓, ประมาณ
๗๗ ปีก่อนคริสตกาล; ข้อ ๔, ประมาณ
๓๑-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล; และข้อ ๕-๓๓,
ประมาณ ๓๑ ปีก่อนคริสตกาล.

<p>๑๗ข คมพ. ส่วนองุ่นของ พระเจ้า. ค แอลมา ๑๒:๓๓; ๑๓:๑๐-๑๓. ๑๗ก แอลมา ๑๕:๑๓. ข คมพ. หลอกลวง (การ),</p>	<p>หลอกลวง (คำ). ค คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา. ๑๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์— คำพยากรณ์เกี่ยวกับ การประสูติและการ</p>	<p>สิ้นพระชนม์ของพระเยซู คริสต์. ๒๐ก ๒ นี. ๒๖:๓; ๓ นี. ๑๑:๗-๑๔. ข ๑ นี. ๑๒:๔-๖. ๒๑ก แอลมา ๑๕:๑๗.</p>
---	--	--

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่แอลมากำลังเดินทางจากแผ่นดินกิเดียนไปทางใต้, ไปยังแผ่นดินแห่งแมนไท, ดุเลิด, ยังความฉงนแก่ท่าน, ท่านพบบุตรของโมไซยาห์กำลังเดินทางมุ่งไปแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา.

๒ บัดนี้พวกบุตรของโมไซยาห์นี้อยู่กับแอลมาในเวลาที่เขาพบปรากฏแก่ท่านครั้งแรก; ฉะนั้นแอลมาชื่นชมอย่างยิ่งที่เห็นพี่น้องของท่าน; และสิ่งที่ยังความปรีดีให้ท่านมากขึ้นคือ, พวกท่านยังเป็นพี่น้องของท่านในพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, และพวกท่านมั่นคงขึ้นในความรู้เรื่องความจริง; และพวกท่านเป็นคนมีพื้นฐานความเข้าใจที่ถูกต้องและพวกท่านค้นคว้าพระคัมภีร์อย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อพวกท่านจะรู้พระวาระของพระเจ้า.

๓ แต่ยังไม่หมด; พวกท่านยอมตนในการสวดอ้อนวอน, และการอดอาหารอย่างมาก; ฉะนั้นพวกท่านจึงมีวิญญาณแห่งการพยากรณ์, และวิญญาณแห่งการเปิดเผย, และเมื่อพวกท่านสอน, พวกท่านก็สอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของพระเจ้า.

๔ และพวกท่านสอนพระวาระของพระเจ้าตลอดเวลาสิบสี่ปีในบรรดาชาวเลมัน, โดยที่มีความสำเร็จยิ่งในการนำคนเป็นอันมากออกไปสู่ความรู้เรื่องความจริง; แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งถ้อยคำของพวกท่าน คนเป็นอันมากมา

อยู่ต่อหน้าแท่นบูชาของพระเจ้าเป็นเจ้า, เพื่อเรียกหาพระนามของพระองค์และสารภาพบาปของพวกเขาต่อพระพักตร์พระองค์.

๕ บัดนี้ก็คือสภาพซึ่งอยู่กับพวกท่านในการเดินทางของพวกท่าน, เพราะพวกท่านมีความทุกข์หลายอย่าง; พวกท่านรับทุกข์เวทนามาก, ทั้งในร่างกายและจิตใจ, เป็นต้นว่า ความหิวโหย, ความกระหายและความเหน็ดเหนื่อย, และทำงานฝ่ายวิญญาณมากด้วย.

๖ บัดนี้คือการเดินทางของพวกท่าน: โดยที่ลาจากโมไซยาห์, บิดาพวกท่าน, ในปีแรกของผู้พิพากษา; โดยไม่ยอมรับอาณาจักรซึ่งบิดาพวกท่านปรารถนาจะมอบให้, และการนี้เป็นเจตนาของผู้คนด้วย;

๗ กระนั้นก็ตามพวกท่านยังออกจากแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และนำดาบของพวกท่าน, และหอกของพวกท่าน, และคันธนูของพวกท่าน, และลูกธนูของพวกท่าน, และสายเหวี่ยงของพวกท่านไป; และการนี้พวกท่านทำไปเพื่อจะหาอาหารมาเลี้ยงตนเองระหว่างอยู่ในแดนทูร์กันดาร.

๘ และพวกท่านออกไปในแดนทูร์กันดารพร้อมด้วยคนของพวกท่านซึ่งพวกท่านเลือกไว้, เพื่อขึ้นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อสั่งสอนพระวาระของพระเจ้าให้ชาวเลมัน.

๑๗ ๑ก แอลมา ๒๗:๑๖.
ข โมไซยาห์ ๒๗:๓๔.
๒ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๑-๑๗.
ข คมพ. พระคัมภีร์.
๓ก คมพ. อดอาหาร (การ);

สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
ข คมพ. สอน, ผู้สอน—การสอนด้วยพระวิญญาณ.
๔ก แอลมา ๒๙:๑๔.

ข คมพ. งานเผยแผ่ศาสนา.
ค คมพ. สารภาพ (การ).
๕ก แอลมา ๘:๑๐.
๖ก โมไซยาห์ ๒๘:๑, ๕-๙.
ข โมไซยาห์ ๒๙:๓.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านเดินทางหลายวันในแดนทุรกันดาร, และ พวกท่าน อุดอาหารมาก และ สวดอ่อนวอน^๙ มาก เพื่อพระเจ้าจะประทานส่วนหนึ่งของพระวิญญานของพระองค์ให้ไป กับ พวก ท่าน, และ อยู่กับ พวก ท่าน, เพื่อ พวก ท่าน จะ เป็น เครื่องมือ^{๑๐} ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, หากเป็นไปได้, เพื่อนำชาวเลมัน, พี่น้องของพวกท่าน, มาสู่ความรู้เรื่องความจริง, สู่ความรู้เรื่องความต่ำช้าของประเพณี^{๑๑} บรรพบุรุษของพวกเขา, ซึ่งไม่ถูกต้อง.

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือพระเจ้าเสด็จมาเยือน^{๑๒} พวกท่านด้วยพระวิญญาน^{๑๓} ของพระองค์, และ ตรัสกับพวกท่าน: จงสบายใจ^{๑๔}เถิด. และพวกท่านก็สบายใจ.

๑๑ และพระเจ้าตรัสกับพวกท่านด้วย: จงออกไปในบรรดาชาวเลมัน, พี่น้องของพวกเจ้า, และสถาปนาถ้อยคำของเรา; กระนั้นพวกเจ้าจงอดทน^{๑๕}ในความอดกลั้นและความทุกข์, เพื่อพวกเจ้าจะแสดงแบบอย่างอันดีในเราให้พวกเขาได้ประจักษ์, และเราจะทำให้พวกเจ้าเป็นเครื่องมือในมือเราเพื่อความรอดของจิตวิญญานเป็นอันมาก.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือใจของบุตรโมไซยาห์, และคนที่อยู่กับพวกท่านด้วย, เกิดความกล้าที่จะออกไปยัง

ชาวเลมันเพื่อประกาศพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น เมื่อพวกท่านไป ถึง ชายแดนของ แผ่นดินชาวเลมัน, คือพวกท่านแยก^{๑๖}กันและไปจากกัน, โดยวางใจในพระเจ้าว่าพวกท่านจะพบกันอีกเมื่อสิ้นสุดงานเก็บเกี่ยว^{๑๗}ของพวกท่าน; เพราะพวกท่านคิดว่างานที่พวกท่านรับทำเป็นงานที่ยากลำบาก.

๑๔ และ มัน ยาก ลำบาก โดย แน่แท้, เพราะพวกท่านรับงานที่จะสั่งสอนพระวาทะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าให้คนป่าเถื่อน^{๑๘} และแข็งกระด้างและดุร้าย; ผู้คนที่เบื่อกับงานในการกระทำฆาตกรรมชาวนี้ไฟ, และโจรกรรมและปล้นพวกเขา; และใจพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่ง, หรืออยู่กับ ทอง และ เงิน, และ อัญมณี มีค่า; กระนั้นพวกเขายังหมายมั่นจะให้ ได้ สิ่งเหล่านี้มาด้วยการฆาตกรรมและการปล้น, เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องทำงานเพื่อสิ่งเหล่านี้ด้วยมือตนเอง.

๑๕ ดังนั้นพวกเขาจึงเป็นคนเกียจคร้านมาก, คนพวกนี้เป็นอันมากนมัสการรูปเคารพ, และการสาบแช่ง^{๑๙}ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจึงตกอยู่กับพวกเขาเพราะประเพณี^{๒๐}บรรพบุรุษของ พวกเขา; กระนั้นพระสัญญาของพระเจ้ามียื่นให้พวกเขาแล้วในเงื่อนไขของการกลับใจ.

๑๖ ฉะนั้น, นี่เป็นเหตุ^{๒๑}ให้พวกบุตรของ

๙ก แอลมา ๒๕:๑๗.
 คมพ. สวดอ่อนวอน (การ), สวดอ่อนวอน (คำ).
 ข โมไซยาห์ ๒๓:๑๐;
 แอลมา ๒๖:๓.
 ค แอลมา ๓:๑๐-๑๒.

๑๐ก คพ. ๕:๑๖.
 ข คมพ. พระวิญญานบริสุทธิ์.
 ค แอลมา ๒๖:๒๗.
 ๑๑ก แอลมา ๒๐:๒๙.
 คมพ. อดทน (ความ).
 ๑๓ก แอลมา ๒๑:๑.

๑๗ มธ. ๙:๓๗.
 ๑๔ก โมไซยาห์ ๑๐:๑๒.
 ๑๕ก แอลมา ๓:๖-๑๙;
 ๓ นี. ๒:๑๕-๑๖.
 ข แอลมา ๙:๑๖-๒๔; ๑๘:๕.
 ๑๖ก โมไซยาห์ ๒๘:๑-๓.

โมไซยาห์รับทำงานนี้, เพื่อพวกท่านอาจนำพวกเขามาสู่การกลับใจได้; เพื่อพวกท่าน อาจ นำ พวก เขามา รู้ ถึง แผน แห่ง การไถ่.

๑๗ ฉะนั้นพวกท่านจึงแยกจากกัน, และออกไปในบรรดาคนเหล่านี้, โดยลำพัง, ตามพระวจนะและอำนาจของพระเจ้าเป็นเจ้าซึ่งท่านได้รับมา.

๑๘ บัดนี้ แอมันโดยที่ เป็นหัวหน้าในบรรดาพวกท่าน, หรือที่จริงท่านได้ปฏิบัติแก่พวกท่าน, และท่านไปจากพวกท่าน, หลังจากให้พร^๑ตามหน้าที่ต่าง ๆ กันของพวกท่าน, โดยถ่ายทอดพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้าแก่พวกท่าน, หรือปฏิบัติแก่พวกท่าน ก่อนท่านจากไป; และ ดังนั้นพวกท่านจึงออกเดินทางไปสู่ที่ต่าง ๆ ทั่วแผ่นดิน.

๑๙ และแอมันไปยังแผ่นดินแห่งอิซมาเอล^๒, แผ่นดิน มีชื่อ ตามพวกบุตรของอิซมาเอล, ซึ่งกลายเป็นชาวเลมมันด้วย.

๒๐ ขณะที่แอมันเข้าไปในแผ่นดินแห่งอิซมาเอล, ชาวเลมมันจับท่านและมัดท่าน, ด้วยเป็นธรรมเนียมของพวกเขาที่จะมัดชาวนี้ไฟทุกคนที่ตกอยู่ในเงื้อมมือพวกเขา, และพาคนเหล่านั้นไปอยู่ต่อหน้า กษัตริย์; และ ดังนั้นจึงเป็นไปตามความพอใจของกษัตริย์ที่จะสังหารคนเหล่านั้น, หรือเอาไว้เป็นเชลย, หรือโยนพวกเขาเข้าเรือฉาง, หรือขับออกนอกแผ่นดินของเขา, ตามความประสงค์และความพอใจของเขา.

๒๑ และดังนั้นแอมันถูกนำไปอยู่ต่อหน้า

กษัตริย์ผู้ปกครองแผ่นดินแห่งอิซมาเอล; และชื่อของเขาคือลาโมโน; และเขาเป็นผู้สืบตระกูลของอิซมาเอล.

๒๒ และ กษัตริย์ สอบถาม แอมัน ว่า ท่านปรารถนาจะพำนักอยู่ในแผ่นดินในบรรดาชาวเลมมัน, หรือในบรรดาผู้คนของเขา.

๒๓ และแอมันกล่าวแก่เขา: ใช่แล้ว, ข้าพเจ้าปรารถนาจะพำนักอยู่ในบรรดาคนพวกนี้ชั่วเวลาหนึ่ง; แต่จริงแล้ว, และอาจจนถึงวันที่ข้าพเจ้าตาย.

๒๔ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ลาโมโนพอใจแอมันมาก, และให้แก้พันธนาการของท่าน; และเขาอยากให้ออมันรับบิดาคนหนึ่งของเขาเป็นภรรยา.

๒๕ แต่แอมันกล่าวแก่เขาว่า: ไม่, แต่ข้าพเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ท่าน. ฉะนั้นแอมันจึงกลายเป็นผู้รับใช้ของกษัตริย์ลาโมโน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านได้รับมอบหมายในบรรดาผู้รับใช้คนอื่น ๆ ใฝ่ฝุ้งสัตว์ของลาโมโน, ตามธรรมเนียมของชาวเลมมัน.

๒๖ และหลังจากท่านรับใช้กษัตริย์ได้สามวัน, ขณะที่ท่านอยู่กับผู้รับใช้ชาวเลมมันออกไปกับฝูงสัตว์ของตนยังแหล่งน้ำ, ซึ่งเรียกว่าน้ำแห่งซีบัส, และชาวเลมมันทั้งหมดตอนฝูงสัตว์ของตนไปที่นั่น, เพื่อมันจะได้กินน้ำ—

๒๗ ฉะนั้น, ขณะ แอมัน กับ ผู้รับใช้ของกษัตริย์กำลังตอนฝูงสัตว์ของตนไปยังแหล่งน้ำนี้, ดูเถิด, ชาวเลมมันจำนวนหนึ่ง, ซึ่งมาอยู่ที่น้ำแล้วกับฝูงสัตว์ของ

๑๘ก คมพ. พร, เป็นสุข, ให้พร.

๑๙ก ๑ นี้. ๗:๔-b.

ตน, ยืนขึ้นและทำให้ฝูงสัตว์ของแอมัน และผู้รับใช้ของกษัตริย์กระจัดกระจายไป, และพวกเขาทำให้มันกระจัดกระจาย เติลิดหนีไปหลายทิศทาง.

๒๘ บัดนี้ พวกผู้รับใช้ของกษัตริย์เริ่มพร่ำบ่น, โดยกล่าวว่า: บัดนี้ กษัตริย์จะสังหารเรา, ดังที่เท่ากับพี่น้องของเราเพราะฝูงสัตว์ของพวกเขากระจัดกระจายไปด้วยความชั่วร้ายของคนเหล่านี้. และพวกเขาเริ่มรำไ้, พลาบกล่าวว่า: ตูเกิด, ฝูงสัตว์เลี้ยงของเรากระจัดกระจายไปหมดแล้ว.

๒๙ บัดนี้ พวกเขา ร้องไห้ เพราะความกลัวจะถูกล่าสังหาร. บัดนี้ เมื่อแอมันเห็นดังนี้ใจท่านอึมเอบด้วยปีติ; เพราะ, ท่านกล่าว, ข้าพเจ้าจะแสดงพลังความสามารถของข้าพเจ้าแก่เพื่อนผู้รับใช้เหล่านี้ของข้าพเจ้า, หรือ พลัง ความสามารถ ที่อยู่ในข้าพเจ้า, ใน การนำ ฝูง สัตว์ เหล่านี้ กลับ คืน มา ให้ กษัตริย์, เพื่อ ข้าพเจ้า จะชนะใจเพื่อนผู้รับใช้เหล่านี้ของข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะนำพวกเขาไปให้เชื่อคำข้าพเจ้า.

๓๐ และบัดนี้, นี่คือการคิดของแอมัน, เมื่อท่านเห็นความทุกข์ของคนเหล่านั้น ผู้ที่ท่านถือว่าเป็นพี่น้องท่าน.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านหว่านล้อมพวกเขาด้วยคำของท่าน, โดยกล่าวว่า: พี่น้องข้าพเจ้า, จงเย็นใจเกิด และให้เราไป ค้นหาฝูงสัตว์, และเราจะรวบรวมมันและนำมามันกลับมายังแหล่งน้ำ; และด้วยวิธีนี้เราจะได้ปกป้องรักษาฝูงสัตว์ไว้ให้กษัตริย์และท่านก็จะไม่สังหารเรา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไป ค้นหาฝูงสัตว์, และพวกเขาตามแอมันไป, และพวกเขารีบเร่งออกไปต้อนฝูงสัตว์ของกษัตริย์, และต้อนมารวมเป็นฝูงอีกยังแหล่งน้ำ.

๓๓ และคนเหล่านั้นยืนขวางอยู่เพื่อทำให้ฝูงสัตว์ของพวกเขากระจัดกระจายไปอีก; แต่แอมันกล่าวแก่พี่น้องท่าน: จงล้อม ฝูง สัตว์ ไว้ โดยรอบ เพื่อมันจะไม่ หลบ หนี; และข้าพเจ้า จะไป ต่อกู้กับ คน เหล่า นี้ ผู้ ทำให้ ฝูง สัตว์ ของ เรา กระจัดกระจายไป.

๓๔ ฉะนั้น, พวกเขาทำตามที่แอมันสั่ง, และท่านออกไปยืนต่อสู้กับคนเหล่านั้นซึ่งยืนขวางอยู่ใกล้ผืนน้ำแห่งซีบัส; และพวกเขามีจำนวนไม่น้อย.

๓๕ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่กลัว แอมัน, เพราะพวกเขาคิดว่าคนเดียวในพวกเขาก็สังหารท่านได้ตามความพอใจของพวกเขา, เพราะ พวกเขา ทราู้ไม่ ว่า พระเจ้า ทรง สัญญา กับ โมไซยาห์ ไว้ ว่า พระองค์ จะทรงปลดปล่อย พวกบุตรของท่านให้พ้นจากเงื้อมมือของพวกเขา; ทั้ง พวกเขาไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า; ฉะนั้น พวกเขาจึงเบิกบานในความพินาศของพี่น้องตน; และเพราะเหตุนี้พวกเขาจึงยืนขวางอยู่เพื่อทำให้ฝูงสัตว์ของกษัตริย์กระจัดกระจายไป.

๓๖ แต่แอมัน ก้าวออกมาและเริ่มขว้างก้อนหินใส่พวกเขาด้วยสายเหวี่ยงของท่าน; แท้จริงแล้ว, ด้วยพลังอันยิ่งใหญ่ ท่านเหวี่ยง ก้อน หิน ท่ามกลาง พวกเขา;

และท่านสั่งหารพวกเขาลงจำนวนหนึ่ง^๗ โดยวิธีนี้ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มฉงนในพลังของท่าน; กระนั้นก็ตามพวกเขาโกรธแค้นเพราะคนตายเป็นพี่น้องของตน, และพวกเขาหมายใจให้ท่านล้ม; ฉะนั้น, เมื่อเห็นว่าจะขวางท่านด้วยก้อนหินของตนไม่ได้^๘ แล้ว, พวกเขาจึงออกมาพร้อมด้วยกระบองเพื่อสั่งหารท่าน.

๓๗ แต่ดูเถิด, ทุกคนที่ยกกระบองของตนเพื่อจะตีแอมันนั้น, ท่านบั่นแขนของพวกเขาด้วยดาบของท่าน; เพราะท่านต้านทานแรงตีของพวกเขาโดยบั่นแขนของพวกเขาด้วยคมดาบของท่าน, ถึงขนาดที่พวกนั้น เริ่ม ฉงน, และเริ่มหลบหนีไป ซึ่งหน้าท่าน; แท้จริงแล้ว, และพวกเขามีจำนวนไม่น้อย; และท่านทำให้พวกเขาหลบหนีไปด้วยกำลังแขนของท่าน.

๓๘ บัดนี้คนพวกนั้นหกคนล้มลงด้วยสายเหวี่ยง, แต่ท่านไม่สั่งหารผู้ใดด้วยดาบของท่านนอกจากหัวหน้าของพวกเขา; และท่านบั่นแขนทุกคนที่ยกขึ้นเพื่อจะทำร้ายท่าน, และมันมีใช้น้อย.

๓๙ และเมื่อท่านขับไล่คนพวกนั้นออกไปไกลแล้ว, ท่านจึงกลับมาและพวกเขาให้น้ำฝูงสัตว์ของ ตน และพามัน กลับไปทุ่งหญ้าของกษัตริย์, และแล้วเข้าไปหากษัตริย์, โดย นำ เอา แขนของ คนที่พยายามจะสั่งหารท่าน, และถูกบั่นด้วยดาบของแอมันมาด้วย; และนำมันไปให้กษัตริย์เพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงสิ่งที่พวกเขาทำ.

บทที่ ๑๘

กษัตริย์ลาโมในนึกว่า แอมัน คือ พระวิญญาน ยิ่งใหญ่—แอมัน สอน กษัตริย์เกี่ยวกับการสร้าง, เกี่ยวกับการปฏิบัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของต่อมนุษย์, และเกี่ยวกับการไถ่ซึ่งจะเกิดขึ้นโดยผ่านพระคริสต์—ลาโมในเชื่อและล้มลงสู่พื้นดินเหมือนดั่งสิ้นชีวิต. ประมาณ ๓๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลาโมในให้ผู้รับใช้ของเขาออกไปเป็นพยานถึงเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาได้เห็นมาเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๒ และเมื่อพวกเขาทุกคนเป็นพยานถึงเรื่องที่เห็นมาแล้ว, และเขารู้ถึงความซื่อสัตย์ของ แอมัน ในการ ปก ปัก รักษา ฝูงสัตว์ของเขา, และถึงพลังอันยิ่งใหญ่ของท่านในการต่อสู้กับคนเหล่านั้นซึ่งพยายามจะ สั่งหาร ท่าน ด้วย, เขา ฉงน อย่างยิ่ง, และกล่าว: แน่นอนว่า, นี่ยิ่งใหญ่กว่ามนุษย์. ดูเถิด, นี่มิใช่ พระวิญญาน ยิ่งใหญ่ผู้ส่งโทษรุนแรงเช่นนั้นมาสู่คนเหล่านี้, เพราะ การ ฆาตกรรม ของ พวก เขา ดอกหรือ?

๓ และพวกเขาตอบกษัตริย์, และกล่าว: เรา รู้ ไม่ ว่า เขา เป็น พระ วิญญาน ยิ่งใหญ่ หรือ มนุษย์, แต่เรารู้อยู่เพียงเท่านี้คือ, ศัตรูของ กษัตริย์ สั่งหาร เขา ไม่ได้; ทั้ง พวก เขา ทำให้ ฝูง สัตว์ ของ กษัตริย์ กระจัดกระจายไปก็ไม่ได้เมื่อเขาอยู่กับเรา, เพราะ ความ ชำนาญ และ พละ กำลัง

อันมากยิ่งของเขา; ฉะนั้น, เราจึงรู้ว่าเขาเป็นมิตรกับกษัตริย์. และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, เราไม่เชื่อว่ามนุษย์มีพลังความสามารถใหญ่หลวงเช่นนี้, เพราะเรารู้ว่าเขาถูกสังหารไม่ได้.

๔ และบัดนี้, เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, จึงกล่าวแก่พวกเขาว่า: บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือพระวิญญูณยิ่งใหญ่; และพระองค์เสด็จลงมาในเวลานี้เพื่อปกป้องรักษาชีวิตพวกท่าน, เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่สังหารท่านดังที่ข้าพเจ้าทำไปแล้วกับพี่น้องท่าน. บัดนี้คือพระวิญญูณยิ่งใหญ่ซึ่งบรรพบุรุษของเราพูดไว้.

๕ บัดนี้คือประเพณีของลาโมไน, ซึ่งเขาได้รับมาจากบิดาของเขา, คือมีพระวิญญูณยิ่งใหญ่. ทั้งที่พวกเขาเชื่อในพระวิญญูณยิ่งใหญ่, พวกเขาคิดว่าอะไรก็ตามที่พวกเขาทำไปนั้นถูกต้อง; กระนั้นก็ตาม, ลาโมไนเริ่มกลัวอย่างยิ่ง, ด้วยความกลัวเกลือกเขาทำผิดไปแล้วที่สังหารผู้รับใช้ของเขา;

๖ เพราะเขาสังหารคนเหล่านี้มาแล้วหลายคน เพราะพี่น้องของคนเหล่านี้ทำให้ฝูงสัตว์ของตน กระจัดกระจายไปจากแหล่งน้ำ; และด้วยเหตุนี้, เพราะพวกเขาทำให้ฝูงสัตว์กระจัดกระจายไปพวกเขาจึงถูกสังหาร.

๗ บัดนี้เป็นปฏิบัติของชาวเลมันที่จะไปยืนอยู่ใกล้ผืนน้ำแห่งซีบัสเพื่อทำให้ฝูงสัตว์ของผู้คน กระจัดกระจายไป, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะได้ต้อนสัตว์ที่กระจัดกระจายไปยังที่ดินของ

ตนเอง, มัน เป็นวิธีปล้นอย่างหนึ่งในบรรดาคนพวกนี้.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ลาโมไนสอบถามผู้รับใช้ของเขา, มีความว่า: ชายผู้นี้ที่มีพลังยิ่งใหญ่เช่นนี้อยู่ที่ไหน?

๙ และพวกเขากล่าวแก่เขาว่า: ดูเถิด, เขากำลังให้อาหารม้าของท่านอยู่. บัดนี้กษัตริย์สั่งผู้รับใช้ของตน, ก่อนเวลาที่จะเอาฝูงสัตว์ของตนไปให้น้ำ, ว่าพวกเขาควรเตรียมม้าและรถศึกของตน, และนำตนไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟ; เพราะมีงานฉลองใหญ่กำหนดไว้ที่แผ่นดินแห่งนี้ไฟ, โดยบิดาของลาโมไน, ซึ่งเป็นกษัตริย์ปกครองทั่วทั้งแผ่นดิน.

๑๐ บัดนี้เมื่อกษัตริย์ลาโมไนได้ยินว่าแอมันกำลังเตรียมม้าและรถศึกของเขา เขากิ่งงน, เพราะความซื่อสัตย์ของแอมัน, จึงกล่าวว่า: แน่นอนว่าไม่เคยมีผู้รับใช้คนใดในบรรดาผู้รับใช้ทั้งหมดของข้าพเจ้าซื่อสัตย์เท่าชายผู้นี้; เพราะเขาจดจำแม้คำสั่งทั้งหมดของข้าพเจ้าเพื่อดำเนินการ.

๑๑ บัดนี้ข้าพเจ้ารู้แน่อนว่านี่คือพระวิญญูณยิ่งใหญ่, และข้าพเจ้าปรารถนาให้เขามาหาข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่กล้า.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันเตรียมม้าและรถศึกไว้ให้กษัตริย์และผู้รับใช้ของเขาพร้อมแล้ว, ท่านก็เข้าไปหากษัตริย์, และท่านเห็นสีหน้าของกษัตริย์เปลี่ยนไป; ฉะนั้นเขาเกือบจะกลับออกไปจากที่อยู่ของกษัตริย์.

๑๓ และผู้รับใช้คนหนึ่งของกษัตริย์กล่าว

๔ก แอลมา ๑๗:๒๘-๓๑.

๕ก แอลมา ๑๗:๒๕-๒๗.

คมพ. พระผู้เป็นเจ้าของ,

พระผู้เป็นเจ้าของ

พระองค์.

แก่ท่านว่า, แรบบานาห์, ซึ่งเมื่อแปลความหมายคือ, กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจหรือยิ่งใหญ่, โดยถือว่ากษัตริย์ของพวกเขาทรงอำนาจ; และดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่ท่านว่า: แรบบานาห์, กษัตริย์ปรารถนาให้ท่านอยู่ก่อน.

๑๔ ฉะนั้น แอมัน จึง หัน กลับ มาหา กษัตริย์, และ กล่าว แก่ เขา ว่า: ท่าน ประสงค์ จะ ให้ ข้าพเจ้า ทำ สิ่งใด ให้ ท่าน หรือ, ข้าแต่กษัตริย์? และกษัตริย์หาตอบท่านไม่เป็นเวลาถึงหนึ่งชั่วโมง, ตามเวลาของพวกเขา, เพราะเขาหวั่นใจว่าควรพูดอะไรกับท่าน.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ แอมันกล่าวแก่เขาก่อน: ท่านปรารถนาสิ่งใดจากข้าพเจ้า หรือ? แต่กษัตริย์หาตอบเขาไม่.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ แอมัน, โดยที่เปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า, ฉะนั้นท่านจึงสำนึกถึงความคิดของกษัตริย์. และท่านกล่าวแก่เขา: นี่เป็นเพราะท่านได้ยินมาใช้ใหม่ว่าข้าพเจ้าปกป้องผู้รับใช้ของท่าน และฝูงสัตว์ของท่าน, และสังหารพี่น้องของพวกเขาเจ็ดคนด้วยสายหวิ้งและด้วยดาบ, และ บั่น แขน คนอื่น ๆ, เพื่อปกป้องฝูงสัตว์ของท่านและผู้รับใช้ของท่าน; ดูเถิด, นี่หรือที่ยังความประหลาดใจแก่ท่าน?

๑๗ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อะไรเล่าที่ทำให้ ความประหลาดใจของ ท่านใหญ่หลวงเช่นนั้น? ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์, และเป็นผู้รับใช้ของท่าน; ฉะนั้น, หาก

ท่านปรารถนาสิ่งใดก็ทำตามซึ่งถูกต้อง, สิ่งนั้นข้าพเจ้าจะทำ.

๑๘ บัดนี้เมื่อกษัตริย์ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, เขาก็ประหลาดใจยิ่ง, เพราะเขาเห็นว่าแอมันสามารถมองเห็น 'ความนึกคิด' ของเขาได้; แต่ทั้งที่เป็นดังนี้, กษัตริย์ล้าโมไนยังได้เอ่ยปาก, กล่าวแก่ท่านว่า: พระองค์คือใคร? พระองค์คือพระวิญญาณยิ่งใหญ่, ผู้รู้ทุกสิ่งหรือ?

๑๙ แอมัน กล่าว ตอบ เขา ว่า: ข้าพเจ้าหาเป็นไม่.

๒๐ และกษัตริย์กล่าวว่า: ท่านรู้ความนึกคิดในใจข้าพเจ้าได้อย่างไร? ท่านจงพูดอย่างอาจหาญเถิด, และบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้; และบอกข้าพเจ้าด้วยว่าโดยพลังความสามารถอะไรที่ท่านสังหารและบั่นแขนพวกพี่น้องข้าพเจ้าผู้ทำให้ฝูงสัตว์ของข้าพเจ้ากระจัดกระจายไป—

๒๑ และบัดนี้, หากท่านจะบอกข้าพเจ้าเกี่ยวกับ สิ่งเหล่านี้, อะไรก็ตามที่ท่านปรารถนาข้าพเจ้าจะให้ท่าน; และหากจำเป็นแล้ว, ข้าพเจ้าจะคุ้มครองท่านด้วยกองทัพของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านทรงพลังยิ่งกว่ากองทัพทั้งหมดนั้น; กระนั้นก็ตาม, อะไรก็ตามที่ท่านปรารถนาจากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะให้ท่าน.

๒๒ บัดนี้ แอมันโดยที่มีปัญญา, ทว่าไร้พินัย, จึงกล่าวแก่ล้าโมไน: ท่านจะสดับฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าหรือไม่, หากข้าพเจ้าบอกท่านว่าโดยพลังความสามารถใดที่ข้าพเจ้าทำสิ่งเหล่านี้? และนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาจากท่าน.

๒๓ และ กษัตริย์กล่าวตอบท่าน, ว่า: แน่แน่นอน, ข้าพเจ้าจะเชื่อคำของท่านทุกอย่าง. และเขาจึงเสียที่ด้วยอุบายดังนี้.

๒๔ และแอมันเริ่มพูดกับเขาด้วยความองอาจ, และกล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อไหมว่ามีพระเจ้าเป็นเจ้า?

๒๕ และเขากล่าวตอบท่าน, ว่า: ข้าพเจ้าไม่รู้ว่านั่นหมายถึงอะไร.

๒๖ และแล้วแอมันกล่าวว่า: ท่านเชื่อไหมว่ามีพระวิญญาณยิ่งใหญ่?

๒๗ และเขากล่าวว่า, เชื่อ.

๒๘ และแอมันกล่าวว่า: นี่คือนะพระเจ้า. และแอมันกล่าวแก่เขาอีก: ท่านเชื่อไหมว่าพระวิญญาณยิ่งใหญ่, คือองค์พระเจ้า, ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก?

๒๙ และเขากล่าวว่า: เชื่อ, ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระองค์ทรงสร้างสรรพสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลก; แต่ข้าพเจ้าไม่รู้จักสวรรค์.

๓๐ และแอมันกล่าวแก่เขาว่า: สวรรค์คือที่ซึ่งพระเจ้าประทับอยู่และเทพผู้บริสุทธ์ทั้งหมดของพระองค์.

๓๑ และกษัตริย์ลาโมไนกล่าว: อยู่เหนือแผ่นดินโลกหรือ?

๓๒ และ แอมัน กล่าว: ถูกแล้ว, และพระองค์ ทอด พระเนตร ลง มา เห็น ลูกหลานมนุษย์ทั้งปวง; และพระองค์ทรงรู้ความนึกคิด และเจตนาทั้งหมดของใจ; เพราะ พระหัตถ์ ของ พระองค์ ทรงสร้างพวกเขาทุกคนนับจากกาลเริ่มต้น.

๓๓ และกษัตริย์ลาโมไนกล่าว: ข้าพเจ้าเชื่อเรื่องทั้งหมดนี้ที่ท่านพูด, พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งท่านมาหรือ?

๓๔ แอมันกล่าวแก่เขาว่า: ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์; และใน กาล เริ่ม ต้น นั้น มนุษย์” สร้างขึ้นตามรูปลักษณะของพระผู้เป็นเจ้า, และพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ทรงเรียกข้าพเจ้าให้สอน สิ่งเหล่านี้แก่คนพวกนี้, เพื่อจะนำพวกเขาไปสู่ความรู้ถึงสิ่งที่ยั่งยืนและจริง;

๓๕ และ ส่วนหนึ่ง ของ พระวิญญาณ” นั้น สถิต อยู่ กับ ข้าพเจ้า, ซึ่งให้ ความรู้” ข้าพเจ้า, และ อำนาจ ด้วย ตาม ศรัทธา และความปรารถนาของข้าพเจ้าซึ่งมีอยู่ในพระผู้เป็นเจ้า.

๓๖ บัดนี้เมื่อแอมันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านก็เริ่มที่การสร้างโลก, และการสร้างอาดัมด้วย, และบอกเขาทุกสิ่งเกี่ยวกับการตกของมนุษย์, และเล่า” ให้ฟังและวางไว้ต่อหน้าเขา ทั้งบันทึกและพระคัมภีร์” อันศักดิ์สิทธิ์ของผู้คน, ซึ่งศาสดาพยากรณ์” พูดไว้, แม้เรื่องลงมาถึงเวลาที่สี่, บรรพบุรุษของพวกเขา, ออกจากเยรูซาเล็ม.

๓๗ และท่านเล่าให้พวกเขาฟัง (เพราะท่านเล่าให้กษัตริย์และผู้รับใช้ของเขาฟัง) ถึง การเดินทางทั้งหมดของบรรพบุรุษพวกเขาในแดนทูร์กันดาร, และ ความทุกข์เวทนาทั้งปวงของพวกเขาอันเกิดจากความหิวโหยและความกระหาย, และ

๒๔ก แอลมา ๓๘:๑๒.
๓๒ก อาโมส ๔:๑๓;
๓ นี. ๒๘:๖;
คพ. ๖:๑๖.
๓๔ก โมไซยาห์ ๗:๒๗;

อีเธอร์ ๓:๑๓-๑๖.
ข คมพ. สอน, ผู้สอน—การ
สอนด้วยพระวิญญาณ.
๓๕ก คมพ. ดลใจ (การ), แรง
บันดาลใจ.

ข คมพ. ความรู้.
๓๖ก โมไซยาห์ ๑:๔;
แอลมา ๒๒:๑๒; ๓๗:๙.
ข คมพ. พระคัมภีร์.
ค กิจการ ๓:๑๘-๒๑.

ความเห็น้อยยากของพวกเขา, และเรื่องอื่น ๆ อีก.

๓๘ และท่านเล่าให้พวกเขาฟังเกี่ยวกับการกบฏของเลมันและเลมิวเอล, และบุตรของอิชมาเอลด้วย, แท้จริงแล้ว, ท่านเล่าแก่พวกเขาถึงการกบฏทั้งหมดของพวกนั้น; และท่านอธิบายแก่พวกเขาเรื่องบันทีก และ พระ คัมภีร์ ทั้งหมด นับจากเวลาที่ลือออกจากเยรูซาเล็มมาจนถึงเวลาปัจจุบัน.

๓๙ แต่ นี้ ยัง ไม่ หมด; เพราะ ท่าน อธิบายแก่พวกเขาเรื่องแผนแห่งการ "ไถ่", ซึ่งเตรียมไว้ นับจากการวางรากฐานของโลก; และ ท่าน ให้ พวกเขา รู้ ถึง การเสด็จมาของ พระ คริสต์ ด้วย, และงานทั้งหมดของพระเจ้าท่านก็ทำให้พวกเขาู้.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากท่านได้กล่าวเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, และ อธิบายแก่ กษัตริย์, คือ กษัตริย์ เชื้อ ถ้อยคำของท่านทั้งหมด.

๔๑ และเขาเริ่มร้องทูลพระเจ้า, มีความ ว่า : ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงโปรดมีเมตตา; ตามพระเมตตา อื่นสิ้นพันของพระองค์ ซึ่งทรงมีแก่ ผู้คนของ นี้ โฟมา แล้ว, ขอทรงมีแก่ ข้าพระองค์, และ ผู้คนของ ข้าพระองค์.

๔๒ และบัดนี้, เมื่อเขากล่าวดังนี้แล้ว, เขาล้มลงสู่พื้นดิน, รวากับตาย.

๔๓ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ บรรดา ผู้รับ ใช้ หาม เขา ไป หา ภรรยา ของ เขา, และวางเขาบนเตียง; และเขานอน รวากับตายตลอดเวลาสองวันกับสองคืน;

และ ภรรยา ของ เขา, และ บุตร ของ เขา, และ ฑิตา ของ เขา โศก เศร้า เพราะ เขา, ตาม แบบ ของ ชาว เลมัน, เป็นการ ร่ำ ให้ อาดูร ใน การ สูญ เสีย เขา.

บทที่ ๑๙

ลาโมไนได้รับแสงสว่างแห่งชีวิตอันเป็นนิมิต และ เห็น พระ ผู้ ไถ่— คราว เรือน ของ เขา ตก อยู่ ใน กวังค์, และ หลาย คน เห็น เทพ— แอมัน ได้รับการ ปก ปก ภัย อย่าง ปาฏิหาริย์— ท่าน ให้ บัพ ติสมา หลาย คน และ สถาปนา ศาสนา จักร ใน บรรดา คน เหล่า นั้น. ประมาณ ๙๐ ปี ก่อน คริสตกาล.

และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ หลัง จาก นั้น สอง วัน กับ สอง คืน คน ทั้ง หลาย เกือบ จะ นำ ร่าง ของ เขา ไป วาง ใน อุโมงค์, ซึ่ง พวกเขา ทำ ไว้ เพื่อ จุด มุ่งหมาย ในการ ฝัง คน ตาย.

๒ บัดนี้ ราชนี โดย ที่ ได้ ยิน ชื่อ เสียง ของ แอมัน, ฉะนั้น นาง จึง ส่ง คน ไป และ ปรารถนา ให้ ท่าน มา หานาง.

๓ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ แอมัน รับ คำ บัญชา, และ เข้า ไป พบ ราชนี, และ ปรารถนา จะ รู้ ว่า นาง ประสงค์ ให้ ท่าน ทำ สิ่งใด.

๔ และ นาง กล่าว แก่ ท่าน: ผู้รับ ใช้ ของ สามี ข้าพเจ้า ทำให้ เป็น ที่ รู้ แก่ ข้าพเจ้า ว่า ท่าน เป็น ศาสดา พยากรณ์ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า ผู้ บริสุทธิ์ หนึ่ง, และ ว่า ท่าน มี พลัง ความ สามารถ ที่ จะ ทำ งาน ยิ่ง ใหญ่ หลาย อย่าง ใน พระนาม ของ พระ องค์;

๓๙ ก คมพ. แผนแห่งการไถ่.
๔๑ ก คมพ. เมตตา (ความ,

พระ, มี).
๑๙ ๔ ก คมพ. ศาสดาพยากรณ์.

๕ ฉะนั้น, หากเป็นเช่นนั้น, ข้าพเจ้าประสงค์ให้ท่านเข้าไปดูสามี่ข้าพเจ้า, เพราะเขานอนอยู่บนเตียงของเขาตลอดเวลาสองวันกับสองคืนแล้ว; และบางคนว่าเขายังไม่ตาย, แต่คนอื่น ๆ ว่าเขาตายแล้วและเขามีกลิ่นเหม็น, และควรจะนำไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพ; แต่สำหรับตัวข้าพเจ้า, กับข้าพเจ้าเขาไม่มีกลิ่น.

๖ บัดนี้, นี่เป็นสิ่งที่แอมันปรารถนา, เพราะท่านรู้ว่ากษัตริย์ลาโมโนอยู่ภายใต้เดซานุภาพของพระเจ้า; ท่านรู้ว่าม่านอันมืดมนแห่งความไม่เชื่อ กำลังถูกโยนทิ้งไปจากจิตใจเขาแล้ว, และแสงสว่างที่ทำให้จิตใจเขาสว่าง, ซึ่งเป็นแสงสว่างแห่งรัศมีภาพของพระเจ้า, ซึ่งเป็นความสว่างอันนำอัครจรรยแห่งพระคุณ ความดีของพระองค์—แท้จริงแล้ว, แสงสว่างนี้ สาดส่องปีติมากมายอะไรเช่นนั้นเข้าไปในจิตวิญญาณของเขา, โดยที่เมฆแห่งความมืดมนถูกขับออกไป, และว่าแสงสว่างของชีวิตอันเป็นนิจจุดขึ้นในจิตวิญญาณเขา, แท้จริงแล้ว, ท่านรู้ว่าสิ่งนี้ทำให้ร่างธรรมชาติของเขาหมดกำลัง, และอำนาจของพระเจ้าจึงพาเขาไป—

๗ ฉะนั้น, สิ่งที่ว่าชนี่ปรารถนาจากท่านก็คือความปรารถนาเพียงอย่างเดียวของท่าน. ฉะนั้น, ท่านจึงเข้าไปดูกษัตริย์ตามที่ราชินีปรารถนาจากท่าน; และท่านเห็นกษัตริย์, และท่านรู้ว่ากษัตริย์ยังไม่ตาย.

๘ และท่านกล่าวแก่ราชินีว่า: เขายังไม่

ตาย, แต่เขาหลับอยู่กับพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, และในวันพรุ่งเขาจะลุกขึ้นอีก; ฉะนั้นจงอย่าฝั่งเขา.

๙ และแอมัน กล่าว แก่ นาง: ท่านเชื่อเรื่องนี้ไหม? และ นาง กล่าว แก่ ท่าน: ข้าพเจ้าไม่มีพยานนอกจากถ้อยคำของท่าน, และถ้อยคำของผู้รับใช้ของเรา; กระนั้นก็ตามข้าพเจ้าเชื่อว่ามันจะเป็นตามที่ท่านกล่าว.

๑๐ และแอมันกล่าวแก่ นาง: ท่านเป็นสุขแล้วเพราะศรัทธาของนาง; ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หญิงเอ๋ย, ไม่เคยมีศรัทธา^{๖ก} แน่วแน่เช่นนั้นมาก่อนเลยในบรรดาผู้คนชาวนี้ไฟทั้งหมด.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางเฝ้าอยู่ที่เตียงสามี่ของนาง, นับจากเวลานั้นแม้จนถึงเวลานั้นในวันพรุ่งที่แอมันกำหนดว่าเขาจะลุกขึ้น.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาลุกขึ้น, ตามถ้อยคำของแอมัน; และเมื่อเขาลุกขึ้น, เขายื่นมือไปที่หญิงนั้น, และกล่าวว่า: ขอพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด, และท่านเป็นสุขแล้ว.

๑๓ เพราะแน่นอนดังที่ท่านมีชีวิตอยู่นั้นใด, ดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นพระเจ้าไถ่ของข้าพเจ้าแล้วนั้นนั้น; และพระองค์จะเสด็จออกมา, และทรงถือกำเนิดจากหญิง^๗ หนึ่ง, และพระองค์จะทรงไถ่มนุษยชาติทั้งปวงที่เชื่อในพระนามของพระองค์. บัดนี้, เมื่อเขากล่าวถ้อยคำเหล่านี้

๖ก ๒ คร. ๔:๓-๔. คมพ. ม่าน.
ข คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.

๑๐ก ลูกา ๗:๙. คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
๑๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์—คำพยากรณ์เกี่ยวกับ

การประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์.
๗ ๑ นี. ๑๑:๑๓-๑๖.

นี้, ใจเขาก็พองอยู่ภายใน, และเขาฟูบลง อีกด้วยปีติ; และราชินีก็ฟูบลง, ด้วยหมด กำลังโดยพระวิญญูณ.

๑๔ บัดนี้แอมันโดยที่เห็นพระวิญญูณ ของพระเจ้าเทลมมาให้ชาวเลมันตามคำ สวดอ้อนวอน^๑ของท่าน, พี่น้องท่าน, ผู้ เป็นเหตุแห่งความโศกเศร้าอย่างมากมาย ในบรรดาชาวนี้ไฟ, หรือในบรรดาผู้คน ทั้งหมดของพระผู้เป็นเจ้า เพราะความ ชั่วช้าสามัญของพวกเขาและประเพณี^๒ ของพวกเขา, ท่านจึงคุกเข่าลง, และเริ่ม ทุ่มเทจิตวิญญูณท่านในการสวดอ้อนวอน และ น้อม ขอบพระทัย พระ ผู้ เป็น เจ้า สำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อพี่น้อง ท่าน; และท่านหมดกำลังใจด้วยปีติ^๓; และ ด้วยเหตุนี้คนทั้งสามจึงฟูบ อยู่กับพื้น.

๑๕ บัดนี้, เมื่อผู้รับใช้ของกษัตริย์เห็น ว่าคนทั้งสามล้มอยู่, พวกเขาจึงเริ่มร้อง ทูลพระผู้เป็นเจ้าด้วย, เพราะความเกรง กลัวพระเจ้าเกิดแก่พวกเขาด้วย, เพราะ พวกเขา^๔นั้นเองที่ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ และเป็นพยานแก่เขาเกี่ยวกับพลังความ สามารถอันยิ่งใหญ่ของแอมัน.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเรียกหาพระนามของพระเจ้า, ด้วยสุด กำลังของตน, แม้จนพวกเขาทั้งหมดล้ม อยู่กับ พื้น ดิน, นอกจาก หญิงชาวเลมัน ผู้เดียว, ชื่อของนางคือเอบิซ, โดยที่นาง เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้าหลายปีแล้ว, เนื่องมาจากนิมิตอันน่าทึ่งของบิดานาง—

๑๗ ดังนั้น, โดยเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่

พระเจ้า, และไม่เคยทำให้เป็นที่รู้, ฉะนั้น, เมื่อนางเห็นว่าผู้รับใช้ของลาโมในทุก คนล้มอยู่กับพื้นดิน, และราชินี, นายผู้ หญิงของนางด้วย, และกษัตริย์, และแอมันนอนราบอยู่บนพื้นดิน, นางรู้ว่าเป็น เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; และโดย คิดว่าโอกาสนี้, จะทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คนที่ ได้เกิดอะไรขึ้นในบรรดาพวกเขา, เพื่อ โดยการเห็นภาพนี้ย่อมจะทำให้^๕ผู้คนที่เชื่อ ในเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า, ฉะนั้น นางจึงออกวิ่งจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง, ทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คนที่.

๑๘ และคนทั้งหลายเริ่มมาชุมนุมกัน ที่บ้านของกษัตริย์. และฝูงชนมากมาย, และยิ่ง ความ ฉงนแก่พวกเขา พวกเขา เห็นกษัตริย์, และราชินี, และผู้รับใช้ของ พวกเขาอนราบอยู่บนพื้นดิน, และพวกเขาอนอยู่ที่นั่นทั้งหมดราวกับตายแล้ว; และพวกเขาเห็นแอมันด้วย, และดูเถิด, ท่านเป็นชาวนี้ไฟ.

๑๙ และบัดนี้ผู้คนที่เริ่มรำบ่นในบรรดา พวกเขาเอง; บ้างกล่าวว่า^๖เป็นความชั่วร้าย แรงที่เกิดกับพวกเขา, หรือกับกษัตริย์และ ครัวเรือนของเขา, เพราะเขาได้ยอมให้ชาว นี้ไฟอยู่^๗ในแผ่นดิน.

๒๐ แต่ คน อื่น ๆ ตี เตียน พวกเขา, โดยกล่าวว่า: กษัตริย์ นำ ความ ชั่ว นี้ มา สู่ ครัว เรือน ของ เขา, เพราะ เขา สั่ง หาร ผู้รับใช้ของเขาผู้ที่ทำให้ฝูงสัตว์ของตน กระจัดกระจายที่ผืนน้ำแห่งซีบัส^๘.

๒๑ และคนเหล่านั้นซึ่งยืนอยู่ที่ผืนน้ำ

๑๔ก คพ. ๔๒:๑๔.
ข โมไซยาห์ ๑:๕.
ค คมพ. ปีติ.

ง แอลมา ๒๗:๑๗.
๑๕ก แอลมา ๑๘:๑-๒.
๑๗ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๕.

๑๗ก แอลมา ๑๗:๒๒-๒๓.

แห่งซีบัส และทำให้ฝูงสัตว์ซึ่งเป็นของ กษัตริย์ กระจัดกระจาย^๑ไป ติเตียนคน เหล่านี้ด้วย, เพราะพวกเขาโกรธแอมัน โดยเหตุจากจำนวนพี่น้องของตนซึ่งท่าน สंहારที่ผืนน้ำแห่งซีบัส, ขณะปกป้องฝูง สัตว์ของกษัตริย์.

๒๒ บัดนี้, คนหนึ่งในพวกนั้นซึ่งพี่ชาย ของเขาถูกสังหาร^๑ด้วยดาบของแอมัน, โดยที่โกรธแอมันยิ่ง, จึงชักดาบและออกไป หมายถึงจะเข้า ฟัน แอมัน, เพื่อสังหาร ท่าน; และเมื่อเขายกดาบจะฟันท่านนั้น, ดูเถิด, เขาล้มลงตาย.

๒๓ บัดนี้เราจึงเห็นว่าแอมันถูกสังหาร ไม่ได้, เพราะพระเจ้า^๑ตรัสกับโมไซยาห์, บิดาท่านว่า: เราจะละเว้นเขา, และมัน จะบังเกิดกับเขาตาม ศรัทธาของเจ้า— ฉะนั้น, โมไซยาห์จึงมอบท่านไว้ในความ ดูแล^๑ของพระเจ้า.

๒๔ และเหตุการณ์^๑ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ ฝูงชนเห็นว่าชายที่ล้มลงตายนั้น, คือผู้ที่ เจือดาบจะสังหารแอมัน, ความกลัวก็เกิด แก่พวกเขาทุกคน, และพวกเขาไม่กล้า เอื้อมือไปแตะต้องท่านหรือใครก็ตาม ที่ล้มอยู่นั้น; และพวกเขาเริ่มประหลาด ใจอีกในบรรดาพวกเขาเองว่าจะอะไรจะเป็น เหตุของพลังความสามารถอันยิ่งใหญ่^๑, หรือเรื่องทั้งหมดนี้หมายความว่าอย่างไร.

๒๕ และเหตุการณ์^๑ได้บังเกิดขึ้นคือมี หลายคนในบรรดาพวกเขาที่กล่าวว่าแอมันคือพระวิญญูณยิ่งใหญ่^๑, และคนอื่น ๆ กล่าวว่าพระวิญญูณยิ่งใหญ่ส่งท่านมา;

๒๖ แต่ คนอื่น ๆ ติเตียนพวกเขา ทั้งหมด, โดยกล่าวว่าท่านเป็น อสูร, ที่ ชาวไนไฟส่งมาทรมานพวกเขา.

๒๗ และมีบางคนกล่าวว่าพระวิญญูณ ยิ่งใหญ่ทรงส่งแอมันมาเพื่อให้พวกเขา รับทุกข์ เพราะความ ซ้ำซ้ำ สามานย์ของ ตน, และว่าพระวิญญูณยิ่งใหญ่^๑เองที่ ดูแลชาวไนไฟเสมอมา, ที่ปล่อยคนเหล่านี้ออกจาก เงื้อมมือ ของ พวกเขา ตลอด มา; และพวกเขาถือว่าพระวิญญูณยิ่งใหญ่^๑เองที่ทำให้สายชาวเลมัน, พี่น้องของ ตนเสียมากมาย.

๒๘ และด้วยเหตุนี้การโต้แย้งเริ่มเข้มข้นยิ่งขึ้นในบรรดาพวกเขา. และขณะที่พวกเขาโต้แย้งกันอยู่ดั่งนั้น, ผู้รับใช้หญิง^๑ซึ่งเป็นเหตุให้ฝูงชนมาชุมนุมกัน ก็มาถึง, และเมื่อนางเห็นการโต้แย้งซึ่ง มีอยู่ในบรรดาฝูงชนนางโทมนัสยิ่ง, แม้ถึงกับน้ำตาไหล.

๒๙ และ เหตุการณ์^๑ได้บังเกิดขึ้น คือ นางไปจับมือของราชินี, เพื่อว่าบางทีนาง อาจยกเธอขึ้นจากพื้นได้; และทันทีที่นางแตะต้องมือของเธอ เธอก็สะดุ้งขึ้นยืน, และร้องด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า: โอ้ พระเยซู ผู้ทรงบุญญาธิการ, ผู้ทรงช่วย ข้าพระองค์ให้รอดจากนรกอันน่าสะพรึงกลัว^๑! โอ้พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ผู้ทรงบุญญาธิการ, ทรงโปรดเมตตา^๑คนพวกนี้เถิด!

๓๐ และเมื่อ นางกล่าวดั่งนี้แล้ว, นาง ประสานมือของตน, เปี่ยมด้วยปีติ, กล่าว ถ้อยหลายประการซึ่งไม่อาจเข้าใจได้; และ

๒๐ก แอลมา ๑๙:๒๖; ๑๘:๗.
 ๒๑ก แอลมา ๑๙:๒๗; ๑๘:๓.
 ๒๒ก แอลมา ๑๙:๓๘.
 ๒๓ก โมไซยาห์ ๒๘:๗;

แอลมา ๑๙:๓๕.
 ข คมพ. วางใจ (ความ).
 ๒๔ก แอลมา ๑๘:๒-๕.
 ๒๘ก แอลมา ๑๙:๑๖.

๒๘ก ๑ นี. ๑๔:๓.
 ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

เมื่อนางทำดังนี้แล้ว, นางจึงจับมือกษัตริย์, ลาโมไน, และดูเถิดท่านผุดลุกขึ้นยืน.

๓๑ และเมื่อเขา, เห็น การโต้แย้งในบรรดาผู้คนของเขา, เขาออกไปโดยทันที, และเริ่มตีเตี๋ยนคนพวกนี้, และสอนพวกเขาถึงถ้อยคำที่เขาได้ยินจากปากของแอมัน; และมากเท่าที่ฟังคำของเขาก็เชื่อ, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า.

๓๒ แต่มีอยู่หลายคนในบรรดาคนเหล่านี้ที่ไม่ยอมฟังคำของเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไปตามทางของตน.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันลุกขึ้นเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านี้ด้วย, และผู้รับใช้ทุกคนของลาโมไนก็ปฏิบัติด้วย; และคนทั้งหมดนั้นประกาศเรื่องเดียวกันแก่ผู้คน—ว่าใจพวกเขาเปลี่ยนแปลงแล้ว; ว่าพวกเขาไม่มีความปรารถนาจะทำความชั่วอีกต่อไป.

๓๔ และดูเถิด, หลายคนได้ประกาศแก่ผู้คนว่าพวกเขาเห็นเทพ และพูดกับพวกเขา; และดังนั้นพวกเขาบอกคนเหล่านั้นถึงเรื่องของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และเรื่องความชอบธรรมของพระองค์.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีหลายคนที่ยึดถือในถ้อยคำของพวกเขา; และมากเท่าที่เชื่อก็รับบัพติศมา; และพวกเขาจึงกลับกลายเป็นผู้คนที่ชอบธรรม, และพวกเขาสถาปนาศาสนจักรขึ้นในบรรดาพวกเขา.

๓๖ และดังนั้นงานของพระเจ้าจึงเริ่มขึ้นในบรรดาชาวเลมัน; พระเจ้าทรงเริ่ม

เทพระวิญญูณของพระองค์ลงมาให้พวกเขา; และเราจึงเห็นว่าพระพาหุของพระองค์เอื้อมออกไปสู่ผู้คนที่ทั้งปวงผู้จะกลับใจและเชื่อในพระนามของพระองค์.

บทที่ ๒๐

พระเจ้าทรงส่งแอมันไปมิดโดโนเพื่อปลดปล่อยพี่น้องที่ถูกคุมขัง—แอมันกับลาโมไนพบบิดาของลาโมไน, ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองทั้งแผ่นดิน—แอมันบีบบัณฑิตให้กษัตริย์ผู้ชราอนุญาตการปลดปล่อยพี่น้องท่าน. ประมาณ ๙๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาสถาปนาศาสนจักรขึ้นในแผ่นดินนั้นแล้ว, คือกษัตริย์ลาโมไนปรารถนาให้แอมันไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟกับเขา, เพื่อจะได้แนะนำท่านให้แก่บิดาตน.

๒ และสุรเสียงของพระเจ้ามาถึงแอมัน, โดยตรัสว่า: เจ้าจะไม่ขึ้นไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, เพราะดูเถิด, กษัตริย์จะหมายมั่นเอาชีวิตเจ้า; แต่เจ้าจงไปแผ่นดินแห่งมิดโดโน; เพราะดูเถิด, แอรันพี่ชายของเจ้า, และมิวโลเคกับแอมมาห์ด้วยอยู่ในเรือนจำ.

๓ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันได้ยินเรื่องนี้, ท่านกล่าวแก่ลาโมไน: ดูเถิด, พี่ชายข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้าอยู่ในเรือนจำที่มิดโดโน, และข้าพเจ้าจะไปปลดปล่อยพวกเขา.

๔ บัดนี้ลาโมไนกล่าวแก่แอมัน: ข้าพเจ้า

๓๑ก แอลมา ๑๔:๓๖-๓๗.
๓๓ก คมพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.
ข โมไซยาห์ ๕:๒;

แอลมา ๑๓:๑๒.
๓๔ก คมพ. บุตรสวรรค์, เทพ.
๓๕ก คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.

๓๖ก ๒ นี. ๒๖:๓๓;
แอลมา ๕:๓๓.

รู้, ในกำลัง^๖ของพระเจ้าท่านทำทุกสิ่งได้. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไปกับท่านยังแผ่นดินแห่งมิตโดไน; เพราะกษัตริย์ของแผ่นดินแห่งมิตโดไน, ที่ชื่อ แอนทืออมโน, เป็นเพื่อนกับข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าไปแผ่นดินแห่งมิตโดไน, เพื่อจะหว่านล้อมกษัตริย์ของแผ่นดิน, และเขาจะปล่อยพี่น้องท่านออกจากเรือนจำ^๗. บัดนี้ลาโมไนก่กล่าวแก่ท่าน: ใครบอกท่านแล้วว่าพี่น้องท่านอยู่ในเรือนจำ?

๕ และแอมันกล่าวแก่เขา: ไม่มีใครบอกข้าพเจ้า, นอกจาก พระผู้เป็นเจ้า; และพระองค์ ตรัส กับข้าพเจ้า— จงไปปลดปล่อยพี่น้องเจ้า, เพราะพวกเขาถูกจองจำอยู่ในแผ่นดินแห่งมิตโดไน.

๖ บัดนี้เมื่อลาโมไนได้ยินเรื่องนี้เขาจึงให้ผู้รับใช้ของเขาเตรียมม้า^๘ และรถศึกของเขาพร้อมไว้.

๗ และเขากล่าว แก่ แอมัน: มาเถิด, ข้าพเจ้าจะไปกับท่านลงไปยังแผ่นดินแห่งมิตโดไน, และที่นั่นข้าพเจ้าจะวิงวอนกับกษัตริย์เพื่อเขาจะปล่อยพี่น้องท่านออกจากเรือนจำ.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่แอมันกับลาโมไนกำลังเดินทางไปที่นั่น, พวกเขาพบ บิดาของ ลาโมไน, ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองทั่วแผ่นดิน^๙.

๙ และดูเถิด, บิดาของลาโมไนกล่าวแก่เขา: เหตุใดลูกจึงไม่มางานฉลอง^{๑๐}ในวันสำคัญนั้นเมื่อพ่อจัดงานฉลองให้บรรดาลูกของพ่อ, และให้ผู้คนของพ่อ?

๑๐ และเขากล่าวด้วยว่า: ลูกกำลังจะไปไหนกับชาวนีไฟผู้นี้, ซึ่งเป็นลูกหลานคนหนึ่งของคนพูดเท็จ?

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลาโมไนเล่าให้บิดาฟังว่าเขาจะไปไหน, เพราะเขาเกรงว่าจะทำให้บิดาขุ่นเคือง.

๑๒ และเขา บอก บิดา ด้วย ถึง สาเหตุทั้งหมด ของ การ ที่ เขา ต้อง คง อยู่ ใน อาณาจักรของตนเอง, ที่เขาไม่ได้ไปหาบิดาที่งานฉลองซึ่งบิดาเตรียมไว้.

๑๓ และบัดนี้ เมื่อ ลาโมไน เล่า เรื่องทั้งหมดนี้ แก่ บิดา แล้ว, ดูเถิด, ยัง ความฉงนแก่เขา, บิดาโกรธเขา, และกล่าวว่า: ลาโมไน, ลูกกำลังจะไปปลดปล่อยชาวนีไฟเหล่านี้, ซึ่งเป็นบุตรของ คนพูดเท็จ. ดูเถิด, เขาปล้นบรรพบุรุษเรา; และบัดนี้ลูกหลานของเขาอยู่ในบรรดาเราด้วย, เพื่อด้วยอุบายของพวกเขาและการพูดเท็จของพวกเขา, พวกเขาจะได้หลอกลวงเรา, เพื่อพวกเขาจะขโมยทรัพย์สมบัติของเราอีก.

๑๔ บัดนี้บิดาของ ลาโมไน สั่งให้เขาสังหารแอมันด้วยดาบ. และสั่งห้ามเขาไปแผ่นดินแห่งมิตโดไนด้วย, แต่ให้กลับไปแผ่นดินอิซมาเอล^{๑๑}กับตน.

๑๕ แต่ลาโมไนกล่าวแก่เขาว่า: ลูกจะไม่สังหารแอมัน, ทั้งจะไม่กลับไปแผ่นดินแห่งอิซมาเอล, แต่ลูกจะไปแผ่นดินแห่งมิตโดไนเพื่อจะได้ปล่อยพี่น้องของแอมัน, เพราะลูกรู้ว่าพวกเขาเป็นคนเที่ยงธรรม และเป็น ศาสดาพยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ของ พระผู้เป็นเจ้าองค์จริง.

๒๐ ๔ก แอลมา ๒๖:๑๒.
ข แอลมา ๒๐:๒๘-๓๐.
๖ก แอลมา ๑๘:๙-๑๐.

๘ก แอลมา ๒๒:๑.
๙ก แอลมา ๑๘:๙.
๑๐ก โมไซยาห์ ๑๐:๑๒-๑๗.

๑๔ก แอลมา ๑๗:๑๙.

๑๖ บัดนี้เมื่อบิดาของเขาได้ยื่นถ้อยคำเหล่านี้, ก็โกรธเขา, และเขาชักดาบของตนหมายจะฟันลูกลงกับพื้นดิน.

๑๗ แต่แอมันก้าวออกไปและกล่าวแก่เขาว่า: ดูเถิด, ท่านจะไม่สังหารบุตรของท่าน; กระนั้นก็ตาม, เป็นการดีกว่าที่ เขาจะล้มตายแทนที่จะเป็นท่าน, เพราะดูเถิด, เขากลับใจ จากบาปของเขาแล้ว; แต่หากท่านจะล้มตายในเวลานี้, ในความโกรธของท่าน, จิตวิญญาณของท่านไม่อาจรับการช่วยยให้รอดได้.

๑๘ และอหนึ่ง, สมควรที่ท่านจะยังใจไว้ก่อน; เพราะหากท่านสังหารบุตรของท่าน, โดยที่เขาเป็น คน บริสุทธิ์, เลือดของเขาจะ ร้อง จาก พื้น ดิน ทูล พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเขา, เพื่อการแก้แค้น จะมาถึงท่าน; และท่านอาจจะสูญเสีย จิตวิญญาณ.

๑๙ บัดนี้เมื่อแอมันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่เขาแล้ว, เขาตอบท่าน, มีความว่า: ข้าพเจ้ารู้ว่า หากข้าพเจ้า จะสังหารลูกข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า ก็ทำให้ เลือด บริสุทธิ์ ต้องหลั่ง; เพราะท่านนั่นเองที่หมายมั่น จะทำลายเขา.

๒๐ และเขาเงื้อมือหมายสังหารแอมัน. แต่แอมันต้านแรงดาบของเขาไว้, และฟาดแขนของเขาด้วยเพื่อเขาจะใช้มันไม่ได้.

๒๑ บัดนี้เมื่อกษัตริย์เห็นว่าแอมันจะสังหารเขาได้, เขาเริ่มวิงวอนแอมันให้ไว้ชีวิตตน.

๒๒ แต่แอมันเงื้อดาบของท่านขึ้น,

พลางกล่าวแก่เขาว่า: ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะฟันท่านเสียเว้นแต่ท่านจะยอมให้พี่น้องข้าพเจ้าได้รับ การ ปลดปล่อย ออก จากเรือนจำ.

๒๓ บัดนี้กษัตริย์, โดยที่กลัวจะสูญเสียชีวิตตน, จึงกล่าวว่า: หากท่านจะละเว้นข้าพเจ้า ข้าพเจ้า จะให้ท่านไม่ว่าสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะขอ, แม้ถึงครึ่งหนึ่งของอาณาจักร.

๒๔ บัดนี้เมื่อแอมันเห็นว่าสิ่งที่ท่านกระทำกับกษัตริย์ผู้ชราได้บังเกิดผลตามความปรารถนาของท่านแล้ว, จึงกล่าวแก่เขาว่า: หากท่านจะยอมให้พี่น้องข้าพเจ้าได้รับ การ ปลดปล่อย ออก จาก เรือนจำ, และให้ลาโมไนยังคงปกครองอาณาจักรของเขาด้วย, และว่าท่านจะไม่โกรธเขา, แต่ยอมให้เขาทำตามความปรารถนาของเขาเองในเรื่องใดก็ตาม ที่เขาคิด, เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะละเว้นท่าน; หากไม่แล้วข้าพเจ้าจะฟันท่านลงสู่พื้นดิน.

๒๕ บัดนี้เมื่อแอมันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้, กษัตริย์เริ่มชื่นชมยินดีเพราะชีวิตของตน.

๒๖ และเมื่อเห็นว่าแอมันไม่มีความปรารถนาจะทำลายเขา, และเมื่อเห็นความรักอันบริสุทธิ์ใจที่ท่านมีต่อลาโมไนบุตรของเขาด้วย, เขาจงนยิ่ง, และกล่าวว่า: ด้วยเหตุที่ท่านปรารถนาเพียงเท่านั้น, คือให้ข้าพเจ้าปล่อยพี่น้องท่าน, และยอมให้ลาโมไนบุตรข้าพเจ้ายังคงปกครองอาณาจักรของเขา, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะอนุญาตท่านว่าให้บุตรข้าพเจ้ายังคงปกครองอาณาจักรของเขานับจากเวลา

นี้ไปและตลอดกาล; และข้าพเจ้าจะไม่ปกครองเขาอีกต่อไป—

๒๗ และข้าพเจ้าจะอนุญาตด้วยว่าให้พี่น้องท่านได้รับการปลดปล่อยออกจากเรือนจำ, และให้ท่านกับพี่น้องท่านมาหาข้าพเจ้า, ในอาณาจักรของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นท่าน. เพราะกษัตริย์สนทนากับนักในถ้อยคำที่ท่านพูด, และถ้อยคำที่พูดโดยลาโมในบุตรของเขาดูด้วย, ฉะนั้นเขาปรารถนาที่จะเรียนรู้สิ่งนี้.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันและลาโมในเดินทางต่อไปยังแผ่นดินแห่งมิดโดไน. และลาโมในจึงเป็นที่โปรดปรานในสายตากรษัตริย์ของแผ่นดิน; ฉะนั้นจึงนำพี่น้องของแอมันออกจากเรือนจำ.

๒๙ และเมื่อแอมันได้พบคนเหล่านั้นท่านโทมนัสยิ่ง, เพราะดูเถิด พวกท่านเปลือยเปล่า, และผิวกายของพวกท่านล้วนเต็มไปด้วยริ้วรอยเพราะถูกมัดด้วยเชือกแน่นหนา. และพวกท่านต้องทนความหิวโหย, ความกระหาย, และความทุกข์นานัปการด้วย; กระนั้นก็ตามพวกท่านยังอดทนความทุกข์เวทนาทั้งหลายทั้งปวงของพวกท่าน.

๓๐ และ, ตามที่มันเกิดขึ้น, มันเป็นคราวเคราะห์ของพวกท่านที่มาตกอยู่ในเงื้อมมือผู้คนที่มิใช่ใจแข็งกระด้างยิ่งและดื้อรั้นยิ่ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำของพวกท่าน, และพวกเขาขับไล่พวกท่านไป, และโบยตีพวกท่าน,

และต้อนพวกท่านจากบ้านหนึ่งไปอีกบ้านหนึ่ง, และจากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง, แม้จนพวกท่านมาถึงแผ่นดินแห่งมิดโดไน; และที่นั่นพวกท่านถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, และถูกมัดด้วยเชือกแน่นหนา, และถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำหลายวัน, และได้รับการปลดปล่อยโดยลาโมในและแอมัน.

เรื่องราวการสั่งสอนของแอร์ัน, และมิวโลโค, และพี่น้องพวกท่าน, แก่ชาวเลมัน.

ประกอบด้วยบทที่ ๒๑ ถึง ๒๖.

บทที่ ๒๑

แอร์ัน สอน ชาวอแมลิก เกี่ยวกับ พระคริสต์และการชดใช้ของพระองค์—แอร์ัน และพี่น้องท่านถูกคุมขังในมิดโดไน—หลังการปลดปล่อย พวกท่านสอนในบรรดาธรรมศาลาทั้งหลายและทำให้มีผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสมากมาย—ลาโมในอนุญาตให้มีเสรีภาพทางศาสนาสำหรับผู้คนในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล. ประมาณ ๓๐-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เมื่อแอมันและพี่น้องท่านแยกกันที่ชายแดนของแผ่นดินชาวเลมัน, ดูเถิดแอร์ันออกเดินทางไปยังแผ่นดินซึ่งชาวเลมันเรียกว่า, เยรูซาเล็ม, โดยเรียกตามแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอนของบรรพบุรุษพวกเขา; และมันอยู่ห่างออกไปติดชายแดนมอรรมอน.

๒๓๗ คมพ. นอบน้อม (ความ), อ่อนน้อมถ่อมตน	(ความ). ๒๓๗ แอลมา ๑๗:๑๑.	๓๐๗ แอลมา ๒๖:๒๙. ๒๑ ๑๗ แอลมา ๑๗:๑๓, ๑๗.
--	-----------------------------	--

๒ บัดนี้ชาวเลมันและชาวอแมลิโคและผู้คนของอมีวลอน^๑ สร้างเมืองยิ่งใหญ่เมืองหนึ่ง, ซึ่งเรียกว่าเยรูซาเล็ม.

๓ บัดนี้ชาวเลมันเองก็แข็งกระด้างเพียงพอแล้ว, แต่ชาวอแมลิโคและชาวอมีวลอนยังแข็งกระด้างยิ่งกว่า; ฉะนั้นพวกเขาให้ชาวเลมันทำใจของตนแข็งกระด้าง, เพื่อพวกเขาจะแข็งขันในความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของตน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอรันมาถึงเมืองแห่งเยรูซาเล็ม, และที่แรกเริ่มสั่งสอนชาวอแมลิโค. และท่านเริ่มสั่งสอนพวกเขาในบรรดาธรรมศาลาทั้งหลาย, เพราะพวกเขาสร้างธรรมศาลาขึ้นตามระเบียบ^๒ ของพวกนี้ฮอว์; เพราะชาวอแมลิโคและชาวอมีวลอนเป็นอันมากถือระเบียบของพวกนี้ฮอว์.

๕ ฉะนั้น, เมื่อแอรันเข้าไปในธรรมศาลาแห่งหนึ่งของพวกนั้นเพื่อสั่งสอนผู้คน, และขณะที่ท่านกำลังพูดกับพวกเขาอยู่, ดูเถิด, ชาวอแมลิโคคนหนึ่งลุกขึ้นและเริ่มโต้แย้งท่าน, มีความว่า: อะไรหรือที่ท่านเป็นพยานถึง? ท่านเคยเห็นเทพ^๓ หรือ? เหตุใดเทพจึงไม่ปรากฏต่อเรา? ดูเถิดคนเหล่านี้ไม่ดีเท่าผู้คนของท่านหรือ?

๖ ท่านกล่าวด้วยว่า, เว้นแต่เราจะกลับใจเราจะพินาศ. ท่านรู้ความคิดและเจตนาของใจเราได้อย่างไร? ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเรามีเหตุที่ต้องกลับใจ? ท่านรู้ได้อย่างไรว่าเราไม่ใช่ผู้คนที่ชอบธรรม? ดูเถิด, เรา

สร้างสถานศักดิ์สิทธิ์, และเรามาชุมนุมกันเพื่อนมัสการพระเจ้า. เราเชื่อว่าพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงช่วยมนุษย์ทั้งปวงให้รอด.

๗ บัดนี้แอรันกล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อไหมว่าพระบุตรของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะเสด็จมาไถ่มนุษยชาติจากบาปของพวกเขา?

๘ และชายผู้นั้นกล่าวแก่ท่าน: เราไม่เชื่อว่าท่านรู้เรื่อง เช่นนี้. เราไม่เชื่อในประเพณี โง่เขลาเหล่านี้. เราไม่เชื่อว่าท่านรู้ถึงสิ่ง^๔ ที่จะมาถึง, ทั้งเราไม่เชื่อว่าบรรพบุรุษของท่านและบรรพบุรุษของเราด้วยรู้เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาพูด, เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง.

๙ บัดนี้ แอรัน เริ่ม เปิด พระ คัมภีร์^๕ ให้พวกเขาเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์, และเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตของคนตายด้วย, และว่าการไถ่จะมีเพื่อมนุษยชาติหาได้ไม่^๖ นอกจากโดยผ่านการสิ้นพระชนม์และการทนทุกขเวทนาของพระคริสต์, และการชดใช้^๗ ด้วยพระโลหิตของพระองค์.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น เมื่อท่านเริ่มอธิบายเรื่องเหล่านี้แก่พวกเขา พวกเขาโกรธท่าน, และเริ่มล้อเลียนท่าน; และพวกเขาไม่ยอมฟังถ้อยคำที่ท่านพูด.

๑๑ ฉะนั้น, เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่ยอมฟังถ้อยคำของท่าน, ท่านจึงออกไปจากธรรมศาลาของพวกเขา, และข้ามไปหมู่บ้านแห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่าแอนิ-แอนไท,

๒ก โมไซยาห์ ๒๔:๑;
แอลมา ๒๕:๔-๗.
๔ก แอลมา ๑:๒-๑๕.

๕ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๑-๑๕.
๖ก เจคอบ ๗:๑-๘.
๗ก โมไซยาห์ ๕:๘;

แอลมา ๓๘:๙.
ข คมพ. ซดไซ (การ).

และที่นั่นท่านพบมิวโลโค สั้ง สอนพระวจนะแก่ผู้คน; และแอมาร์กับพี่น้องของท่านด้วย. และพวกท่านโต้แย้งกับผู้คนเป็นอันมากเกี่ยวกับพระวจนะ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านเห็นว่าผู้คนทำใจแข็งกระด้าง, ฉะนั้นพวกท่านจึงออกมาและข้ามไปยังแผ่นดินแห่งมิดโตไน. และพวกท่านได้สั่งสอนพระวจนะให้แก่ผู้คนเป็นอันมาก, และน้อยคนเชื่อในถ้อยคำที่พวกท่านสอน.

๑๓ กระนั้นก็ตาม, แอรันและพี่น้องจำนวนหนึ่งของท่านถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, และพวกท่านที่เหลือหลบหนีออกจากแผ่นดินแห่งมิดโตไนไปสู่แคว้นต่าง ๆ โดยรอบ.

๑๔ และคนเหล่านั้นที่ถูกโยนเข้าเรือนจำต้องรับทุกข์ทรมานหลายอย่าง, และพวกท่านได้รับการปลดปล่อยด้วยมือของลาโมไนกับแอมัน, และได้อาหารและเสื้อผ้า.

๑๕ และพวกท่านออกไปประกาศพระวจนะอีก, และตั้งนี้พวกท่านได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำเป็นครั้งแรก; และตั้งนี้พวกท่านต้องรับทุกข์ทรมาน.

๑๖ และพวกท่านออกไปที่ใดก็ตามที่พระวิญญาณ^๗ ของพระเจ้าทรงนำไป, สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในธรรมศาลาทุกแห่งของชาวแมลโลโค, หรือในที่ชุมนุมทุกแห่งของชาวเลมันที่พวกท่านเข้าไปได้.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าเริ่มประทอนพรพวกท่าน, ถึง

ขนาดที่พวกท่านนำคนเป็นอันมากมาสู่ความรู้เรื่องความจริง; แท้จริงแล้ว, พวกท่านได้ทำให้คนเป็นอันมากตระหนัก^๘ เรื่องบาปของตน, และเรื่องประเพณีบรรพบุรุษของตน, ซึ่งไม่ถูกต้อง.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันและลาโมไนกลับจากแผ่นดินแห่งมิดโตไนไปยังแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, ซึ่งเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกท่าน.

๑๙ และกษัตริย์ลาโมไนไม่ยอมให้แอมันรับใช้, หรือเป็นผู้รับใช้ของเขา.

๒๐ แต่เขาให้สร้างธรรมศาลาหลายแห่งในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล; และเขาให้ผู้คนของเขา, หรือผู้คนที่อยู่ภายใต้การปกครองของเขา, มาชุมนุมกัน.

๒๑ และเขาขึ้นชมยินดีในคนเหล่านั้น, และเขาสอนคนเหล่านั้นหลายเรื่อง. และเขาประกาศแก่คนเหล่านั้นด้วยว่าพวกเขาเป็นผู้คนซึ่งอยู่ภายใต้เขา, และว่าพวกเขาเป็นอิสราชน, และว่าพวกเขามีอิสระจากการกดขี่ของกษัตริย์, บิดาของเขา; เพราะว่าบิดาของเขาอนุญาตให้เขาปกครองเหนือผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอิชมาเอล, และในแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ.

๒๒ และเขาประกาศแก่ผู้คนด้วยว่าพวกเขาจะมีเสรีภาพ^๙ ในการนมัสการพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตนตามความปรารถนาของตน, ในสถานที่ใดก็ตามที่พวกเขาอยู่, หากมันอยู่ในแผ่นดินซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของกษัตริย์ลาโมไน.

๒๓ และแอมันสั่งสอนผู้คนของกษัตริย์ลาโมไน; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

๑๔ก แอลมา ๒๐:๒๓.

๑๖ก แอลมา ๒๒:๑.

๑๗ก คพ. ๑๘:๔๔.

๒๒ก คพ. ๑๓๔:๑-๔;

ลข. ๑:๑๑.

คมพ. เสรีภาพ.

ท่านสอนพวกเขาทุกเรื่องถึงสิ่งที่เกี่ยวกับ ความชอบธรรม. และท่านกระตุ้นพวกเขาทุกวัน, ด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; และพวกเขาเอาใจใส่ถ้อยคำของท่าน, และพวกเขากระตือรือร้นในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า.

บทที่ ๒๒

แอรันสอนบิดาของลาโมโนเกี่ยวกับการสร้าง, การตกของอาดัม, และแผนแห่งการไถ่โดยผ่านพระคริสต์—กษัตริย์และผู้คนในครัวเรือนทั้งหมดของท่านเปลี่ยนใจเลื่อมใส—มีคำอธิบายถึงการแบ่งแยกดินแดนระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมมัน. ประมาณ ๓๐-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้, ขณะที่แอมันกำลังสอนผู้คนของลาโมโนอยู่เป็นประจำดังนี้, เราจะกลับไปสู่เรื่องราวของแอรันและพี่น้องท่าน; เพราะหลังจากท่านออกจากแผ่นดินแห่งมิดโดไนแล้วพระวิญญาณทรงนำท่านไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, แม้จนถึงบ้านของกษัตริย์ซึ่งปกครองทั่วแผ่นดินเว้นแต่แผ่นดินแห่งอิซมาเอล; และเขาคือบิดาของลาโมโน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเข้าไปหาเขาในวังของกษัตริย์, พร้อมด้วยพี่น้องท่าน, และน้อมคำนับกษัตริย์, และกล่าวแก่เขาว่า: ดูเถิด, ข้าแต่กษัตริย์, เราเป็นพี่น้องของแอมัน, ผู้ที่ท่านปลดปล่อย^๑ ออกจากเรือนจำ.

๓ และบัดนี้, ข้าแต่กษัตริย์, หากท่านจะไว้ชีวิตเรา, เราจะเป็นผู้รับใช้ของท่าน. และกษัตริย์ก็กล่าวแก่พวกท่าน: จงลุกขึ้นเถิด, เพราะข้าพเจ้าจะไว้ชีวิตพวกท่าน, และข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้ท่านเป็นผู้รับใช้ของข้าพเจ้า; แต่ข้าพเจ้าจะยินยอมให้ท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า; เนื่องจากข้าพเจ้ากังวลใจอยู่บ้างเพราะความโอบอ้อมอารีและความสำคัญยิ่งแห่งถ้อยคำของแอมันน้องชายท่าน; และข้าพเจ้าปรารถนาจะรู้สาเหตุที่เขาไม่ขึ้นมาจากมิดโดไนพร้อมกับท่าน.

๔ และแอรันกล่าวแก่กษัตริย์: ดูเถิด, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเรียกให้เขาไปทางอื่น; เขาไปแผ่นดินแห่งอิซมาเอล, เพื่อสอนผู้คนของลาโมโน.

๕ บัดนี้กษัตริย์ก็กล่าวแก่พวกท่าน: สิ่งที่ท่านกล่าวเกี่ยวกับ พระวิญญาณของพระเจ้า^๑นี้คืออะไร? ดูเถิด, นี่คือเรื่องที่ทำให้ข้าพเจ้ากังวลใจ.

๖ และอีกทั้ง, อะไรเล่าที่แอมันกล่าวว่า—หากท่านจะกลับใจ^๑ท่านจะได้รับการช่วยให้รอด, และหากท่านจะไม่กลับใจ, ท่านจะถูกขับออกในวันสุดท้าย?

๗ และแอรันตอบเขาและกล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อหรือไม่ว่ามีพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า? และกษัตริย์ก็กล่าว: ข้าพเจ้ารู้ว่าชาวอเมลีโคกล่าวว่า มีพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, และข้าพเจ้าอนุญาตให้พวกเขาสร้างสถานศักดิ์สิทธิ์, เพื่อพวกเขาจะได้มาชุมนุมกันนมัสการพระองค์. และบัดนี้ หากท่านกล่าวว่า มีพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าแล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้าจะเชื่อ^๑.

๒๒ ๑ก แอลมา ๒๑:๑๖-๑๗.
ข แอลมา ๒๑:๒๑-๒๒.

๒ก แอลมา ๒๑:๒๖.
๖ก แอลมา ๒๐:๑๗-๑๘.

๗ก คพ. ๔๖:๑๓-๑๔.

๘ และบัดนี้เมื่อแอรรันไดยินเรื่องนี้, โจ
ท่านก็เริ่มชื่นชมยินดี, และท่านกล่าว:
ดูเถิด, โดยแน่แท้ดังท่านมีชีวิตอยู่ฉันใด,
ข้าแต่กษัตริย์, มีพระเจ้าเป็นเจ้านั้นนั้น.

๙ และกษัตริย์กล่าวว่า: พระผู้เป็นเจ้า
คือพระวิญญูณยิ่งใหญ่องค์นั้นที่ทรง
นำบรรพบุรุษเราออกจากแผ่นดินแห่ง
เยรูซาเล็มหรือ?

๑๐ และแอรรันกล่าวแก่เขา: ใช่, พระองค์
คือพระวิญญูณยิ่งใหญ่องค์นั้น, และ
พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงทั้งในสวรรค์
และในแผ่นดินโลก. ท่านเชื่อเรื่องนี้ไหม?

๑๑ และเขากล่าว: ใช่, ข้าพเจ้าเชื่อว่า
พระวิญญูณยิ่งใหญ่องค์นั้นทรงสร้างสิ่ง
ทั้งปวง, และข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านบอก
ข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด, และ
ข้าพเจ้าจะเชื่อ ถ้อยคำของท่าน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
แอรรันเห็นว่ากษัตริย์จะเชื่อถ้อยคำของ
ท่าน, ท่านจึงเริ่มตั้งแต่การสร้างอาดัม,
โดยอ่านพระคัมภีร์ให้กษัตริย์ฟัง—ว่า
พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามรูป
ลักษณะของพระองค์เองอย่างไร, และ
ว่าพระผู้เป็นเจ้าประทานบัญญัติของ
พระองค์ให้เขา, และว่าเพราะการล่วง
ละเมิด, มนุษย์จึงตก.

๑๓ และแอรรันอธิบายพระคัมภีร์แก่
เขาตั้งแต่การสร้างอาดัม, เล่าการตกของ
มนุษย์ให้เขาฟัง, และสภาพทางเนื้อหนัง

ของพวกเขาและแผนแห่งการไถ่ด้วย, ซึ่ง
เตรียมไว้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก,
โดยผ่านพระคริสต์, สำหรับผู้ใดก็ตามที่
เชื่อในพระนามของพระองค์ทุกคน.

๑๔ และเนื่องจากมนุษย์ตกเขา จึง
ไม่มีค่าควรได้สิ่งใดมาด้วยตนเอง; แต่
ความทุกข์เวทนาและความตายของพระ
คริสต์ชดใช้บาปของพวกเขา, ผ่านทาง
ศรัทธาและการกลับใจ, และอื่น ๆ; และ
ว่าพระองค์ทรงทำให้สายรัดแห่งความ
ตายขาด, เพื่อหลุมศพจะไม่มีชัยชนะ,
และเพื่อความเจ็บแปลบแห่งความตาย
จะถูกกลืนเข้าไปในความหวังแห่งรัศมี
ภาพ; และแอรรันอธิบายเรื่องทั้งหมด
นี้ต่อกษัตริย์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
หลังจากแอรรันได้อธิบายเรื่องเหล่านี้
ต่อเขา, กษัตริย์กล่าวว่า: ข้าพเจ้าจะทำ
อย่างไรจึงจะมีชีวิตนิรันดร์ซึ่งท่านพูด
ถึงนี้? แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะได้อย่างไร
เพื่อจะเกิดจากพระผู้เป็นเจ้า, โดยขุด
เอารากของวิญญูณชั่วร้ายนี้ออกจาก
อกข้าพเจ้า, และได้รับพระวิญญูณของ
พระองค์, เพื่อข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยปิติ,
เพื่อจะไม่ถูกขยับออกในวันสุดท้าย? ดูเถิด,
ท่านกล่าว, ข้าพเจ้าจะสละสิ่งทั้งปวงที่
ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของ, แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้า
จะละทิ้งอาณาจักรของข้าพเจ้า, เพื่อจะ
รับความปรีดียิ่งขึ้น.

๘๗ แอลมา ๑๘:๑๘-๒๘.
๑๐๓ คมพ. สร้าง (การ).
๑๑๓ คมพ. เชื่อ (ความ).
๑๒๓ ๑ นี. ๕:๑๐-๑๘;
แอลมา ๓๓:๙.
๑๓๓ ปฐก. ๑:๒๖-๒๘.
๗ คมพ. แผนแห่งการไถ่.

๑๒ นี. ๓:๑๘.
๑๔๓ คมพ. การตกของอาดัม
และเอวา.
๗ ๒ นี. ๒๕:๒๓;
แอลมา ๔:๒๑-๒๕.
๑ แอลมา ๓๔:๘-๑๖.
คมพ. ชดใช้ (การ).

๙ อสย. ๒๕:๘;
๑ ครี. ๑๕:๕๕.
๑๕๓ กิจการ ๒:๓๓.
๗ แอลมา ๕:๑๔, ๔๙.
๑ มธ. ๑๓:๔๔-๔๖;
๑๙:๑๖-๒๒.

๑๖ แต่ แอรัน กล่าว แก่เขา: หากท่าน
 ปรารถนา^๑สิ่งนี้, หากท่านจะน้อมกายลง
 ณ เบื้องพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, แท้จริง
 แล้ว, หากท่านจะกลับใจจากบาปทั้งหมด
 ของท่าน, และจะ น้อมกายลง ณ เบื้อง
 พระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และเรียกหา
 พระนามของพระองค์ด้วยศรัทธา, และ
 เชื่อว่าท่านจะได้รับ, เมื่อนั้นท่านจะได้
 รับความหวัง ซึ่งท่านปรารถนา.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
 แอรันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, กษัตริย์
 น้อมกายลง^๒ ณ เบื้องพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า,
 โดยคุกเข่าลง; แท้จริงแล้ว, แม้เขาทอดตัว
 ลงพุบกับพื้นดิน, และร้อง ด้วยสุดกำลัง,
 มีความว่า:

๑๘ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, แอรันบอกข้า
 พระองค์ว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; และหากมี
 พระผู้เป็นเจ้า, และหากพระองค์ทรงเป็น
 พระผู้เป็นเจ้าแล้ว, ขอได้โปรดแสดงองค์
 ให้ข้าพระองค์รู้จัก, และข้าพระองค์จะ
 ทั้งบาปทั้งหมดของข้าพระองค์เพื่อรู้จัก
 พระองค์, และเพื่อ พระองค์จะ ทรงยก
 ข้าพระองค์ขึ้นจากบรรดาคนตาย, และ
 ได้รับการช่วยให้รอดในวันสุดท้าย. และ
 บัดนี้เมื่อกษัตริย์กล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว,
 เขาก็แน่นิ่งประหนึ่งว่าตาย.

๑๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
 ผู้รับใช้ของเขาวิ่งไป บอกราชินี ถึง เรื่อง
 ทั้งหมดที่เกิดแก่กษัตริย์. และนางเข้ามา
 หากษัตริย์; และเมื่อนางเห็นเขาอนอนอยู่
 ประหนึ่งว่าตาย, และแอรันกับพี่น้องท่าน

ยืนอยู่ด้วยราวกับว่าพวกท่านเป็นสาเหตุ
 แห่งการล้มลงของเขา, นางจึงโกรธพวก
 เขา, และสั่งผู้รับใช้ของนาง, หรือผู้รับใช้
 ของกษัตริย์, ให้พาพวกท่านไปสังหารเสีย.

๒๐ บัดนี้บรรดาผู้รับใช้ได้เห็นสาเหตุ
 ของการล้มลงของกษัตริย์, ฉะนั้นพวก
 เขาจึงไม่กล้าจับ แอรัน กับ พี่น้องท่าน;
 และพวกเขาจึงวอนราชินีโดยกล่าวว่า:
 เหตุใดท่านจึงสั่งให้เราทั้งหลายสังหาร
 คนเหล่านี้, ในเมื่อเหตุเกิดคนหนึ่งในพวก
 นี้แข็งแรง^๓กว่าเราทั้งหมด? ฉะนั้นเราก็
 จะล้มอยู่ต่อหน้าคนเหล่านี้.

๒๑ บัดนี้เมื่อราชินีเห็นความกลัวของ
 บรรดาผู้รับใช้ นางเริ่มกลัวอย่างยิ่งด้วย,
 เกลือกจะมีความชั่วบางอย่างมาถึงนาง.
 และนาง สั่ง ผู้รับ ใช้ ของ นาง ให้ไป เรียก
 ผู้คนมา, เพื่อพวกเขาจะได้สังหารแอรัน
 กับพี่น้องท่าน.

๒๒ บัดนี้ เมื่อ แอรัน เห็น เจตนา ของ
 ราชินี, โดยรู้ ความ แข็ง กระด้าง ของ ใจ
 ผู้คนด้วย, ท่าน, จึงเกรงว่าฝูงชนจะมา
 ชุมนุมกัน, และจะมีการ์โต้แย้งและความ
 โกลาหลอย่างใหญ่หลวงในบรรดาพวกเขา;
 ฉะนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปพุงกษัตริย์
 ขึ้นจากพื้นดิน, และกล่าวแก่เขาว่า: จง
 ยืนขึ้นเถิด. และเขาก็ลุกขึ้นยืน, โดยได้
 รับเรี่ยวแรงของเขาคืนมา.

๒๓ บัดนี้การนี้เป็นไปเบื้องหน้าราชินี
 และผู้รับใช้หลายคน. และเมื่อพวกเขา
 เห็นการนี้พวกเขาประหลาดใจมาก, และ
 เริ่มหวาดกลัว. และกษัตริย์ก้าวออกมา,

๑๖ก คมพ. เปลี่ยนใจเล็กน้อย
 (การ).
 ข อีเธอร์ ๑๒:๔.

๑๗ก คพ. ๕:๒๔.
 ข คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
 สวดอ้อนวอน (คำ).

๒๐ก แอลมา ๑๘:๑-๓.

และเริ่มปฏิบัติ^๑ต่อคนเหล่านั้น. และเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น, ถึงขนาดที่ผู้คนในครัวเรือนของเขาทั้งหมด เปลี่ยนใจเลื่อมใส^๒มาหาพระเจ้า.

๒๔ บัดนี้มีฝูงชนมารวมกันเพราะคำสั่งของราชินี, และเริ่มมีการรำบ่นกันมากในบรรดาพวกเขาเพราะแอร์นและพี่น้องท่าน.

๒๕ แต่กษัตริย์ก็ก้าวออกไปท่ามกลางพวกเขาและปฏิบัติต่อพวกเขา. และพวกเขาจึงสงบงาที่ต่อแอร์นและผู้ที่อยู่กับท่าน.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ กษัตริย์เห็นว่าผู้คนสงบลงแล้ว, เขาจึงให้แอร์นและพี่น้องท่านก้าวออกไปท่ามกลางฝูงชน, และให้ท่านสั่งสอนพระวจนะแก่คนเหล่านั้น.

๒๗ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ออก ถ้อยแถลง^๓ไปทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของเขาซึ่งอยู่ทั่วแผ่นดินของเขา, ที่อยู่ในแคว้นต่าง ๆ โดยรอบ, ซึ่งอยู่ชายแดนแม้จนถึงทะเล, ทางตะวันออกและทางตะวันตก, และซึ่งถูกแบ่งแยกออกจากแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา^๔ ด้วยแดนทुरुกันดารเป็นแนวแคบ ๆ, ซึ่ง ทอด จาก ทะเล ทาง ตะวัน ออก แม้จนถึงทะเลทางตะวันตก, และโดยรอบเขตแดนของชายฝั่งทะเล, และชายแดนทुरुกันดารซึ่งอยู่ทางเหนือใกล้แผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา, ผ่านชายแดนแห่งแมนไท, ใกล้ต้นแม่น้ำไซดอน, ทอดจากตะวัน

ออกไปตะวันตก—และชาวเลมันกับชาวนีไฟจึงถูกแบ่งแยกดังนี้.

๒๘ บัดนี้, ชาวเลมันส่วนที่เกียจคร้าน^๕มากกว่าอาศัยอยู่ในแดนทुरुกันดาร, และพำนักอยู่ในกระโจม; และกระเจายอยู่ทั่วแดนทुरुกันดารทางตะวันตก, ในแผ่นดินแห่งนีไฟ; แท้จริงแล้ว, และทางตะวันตกของ แผ่นดิน แห่ง เซราเอ็มลาด้วย, ในชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, และทางตะวันตกในแผ่นดินแห่งนีไฟ, ในสถานที่อันเป็นมรดกแรกของบรรพบุรุษพวกเขา, และตั้งนั้นจึงประกอบเป็นชายแดนใกล้แนวฝั่งทะเล.

๒๙ และมีชาวเลมันเป็นอันมากอยู่ทางตะวันออกไปใกล้ ฝั่ง ทะเล ด้วย, ซึ่งชาวนีไฟจับไล่พวกเขาให้ไปอยู่ที่นั่น. และตั้งนั้นชาวนีไฟเกือบถูกชาวเลมันล้อมไว้; กระนั้นก็ตามชาวนีไฟยังเข้าครอบครองแผ่นดินตอนเหนือทั้งหมดที่อยู่ชายแดนทुरुกันดาร, ที่ต้นแม่น้ำไซดอน, จากตะวันออกไปตะวันตก, โดยรอบทางด้านแดนทुरुกันดาร; ในทางเหนือ, แม้จนพวกเขามาถึงแผ่นดินซึ่งเรียกว่าอูดมมั่งคั่ง^๖.

๓๐ และมันอยู่ชายแดนบนแผ่นดินซึ่งพวกเขาเรียกว่ารกร้าง^๗, โดยที่มันอยู่ไกลไปทางเหนือมากจนมาถึงแผ่นดินซึ่งเคยมีคนอยู่และถูกทำลายแล้ว, ซึ่งกระดูก^๘ของคนเหล่านั้นเราเคยพูดถึงแล้ว, ซึ่งผู้คนของเซราเอ็มลาค้นพบ, โดยเป็นที่แห่งแรกที่พวกเขาไปถึง.

<p>๒๓ก คมพ. ปฏิบัติ, ปฏิบัติศาสนกิจ, ผู้ปฏิบัติศาสนกิจ; สั่งสอน; สอน, ผู้สอน. ข คมพ. เปลี่ยนใจเลื่อมใส</p>	<p>(การ). ๒๗ก แอลมา ๒๓:๑-๔. ข ออมโน ๑:๑๓-๑๗. ๒๘ก ๒ นี. ๕:๒๒-๒๕. ๒๙ก แอลมา ๕:๒๙; ๖:๓:๕.</p>	<p>๓๐ก แอลมา ๕:๑๔; มอริ. ๔:๑-๓. ข โมไซยาห์ ๘:๗-๑๒; ๒๘:๑๑-๑๙. ค อีลี. ๖:๑๐.</p>
--	--	--

๓๑ และพวกเขามาจากที่นั่นขึ้นไปในแดนทุรกันดารตอนใต้. ด้วยเหตุนี้แผ่นดินด้านเหนือจึงเรียกว่ากว้าง, และแผ่นดินด้านใต้เรียกว่าอุดมมั่งคั่ง, โดยที่เป็นแดนทุรกันดารซึ่งเต็มไปด้วยสัตว์ป่าทุกประเภทของทุกชนิด, ซึ่งส่วนหนึ่งมาจากแผ่นดินทางเหนือเพื่อหาอาหาร.

๓๒ และบัดนี้, เป็นระยะ การเดินทางวันครึ่งเท่านั้นสำหรับชาวไนไฟ, บนเส้นทางที่แบ่ง แยก อุดมมั่งคั่งจากแผ่นดินรกร้าง, จากทะเลตะวันออกถึงตะวันตก; และแผ่นดินแห่งนี้ไฟกับแผ่นดินแห่งเซราฮีมาลาเกือบถูกล้อมรอบไว้ด้วยน้ำดังนี้, โดยมีคอคอด เล็กอยู่ระหว่างแผ่นดินทางเหนือกับแผ่นดินทางใต้.

๓๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือชาวไนไฟอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, แม้จาก ทะเล ตะวัน ออก ถึง ตะวัน ตก, และดังนั้นชาวไนไฟด้วยปัญญาของตน, พร้อมด้วยยามของตนและกองทัพของตน, จึงล้อมชาวเลมันไว้ทางใต้, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะไม่มาครอบครองแผ่นดินทางเหนืออีก, เพื่อพวกนี้จะไม่มาย้ายแผ่นดินทางเหนือ.

๓๔ ฉะนั้นชาวเลมันไม่สามารถครอบครองเพิ่มขึ้นอีกวันแต่ในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และแดนทุรกันดารโดยรอบ. บัดนี้นี้เป็นปัญญาของชาวไนไฟ—เมื่อชาวเลมันเป็นศัตรูกับพวกเขา, พวกเขาจึงไม่ยอมทนทุกข์ในทุกทาง, และเพื่อพวกเขาจะมีแผ่นดินที่พวกเขาจะหลบหนีไปอยู่, ตามความปรารถนาของตน.

๓๕ และบัดนี้ข้าพเจ้า, หลังจากกล่าวเรื่องนี้แล้ว, ก็กลับไปสู่เรื่องราวของเอมมันกับแอร์น, ออมเนอร์กับฮิมโน, และพี่น้องพวกท่านอีก.

บทที่ ๒๓

มีการประกาศอิสรภาพทางศาสนา—ชาวเลมันในดินแดนและเมืองเจ็ดแห่งเปลี่ยนใจเลื่อมใส—พวกเขาเรียกตนเองว่าแอนไท-ไนไฟ-ลีไฮและเป็นอิสระจากคำสาปแช่ง—ชาวอแมลีไคและชาวอมีวอลอนปฏิเสธความจริง. ประมาณ ๙๐-๗๖ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ของชาวเลมันออกถ้อยแถลง^๗ไปในบรรดาผู้คนทั้งหมดของเขา, ว่าพวกเขาจะไม่จับเอมมัน, หรือแอร์น, หรืออมเนอร์, หรือฮิมโน, หรือพี่น้องของพวกท่านซึ่งจะออกไปสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า, ไม่ว่าในที่ใดก็ตามที่พวกท่านจะไป, ในแผ่นดินส่วนใดของพวกเรา.

๒ แท้จริงแล้ว, เขาออก คำ สั่ง ไป ในบรรดาพวกเขา, ว่าพวกเขาจะไม่จับพวกท่านมัด, หรือโยนพวกท่านเข้าเรือนจำ; ทั้งไม่ถ่มน้ำลายใส่พวกท่าน, หรือโอบตีพวกท่าน, หรือขับไล่พวกท่านออกจากธรรม ศาลา ทั้ง หลาย ของ พวก เขา, หรือโอบย; ทั้งจะไม่ขว้างปาพวกท่านด้วยก้อนหิน, แต่พวกท่านจะมีอิสระในการเข้าบ้านของพวกเรา, และในวิหารของพวกเรา, และสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเราด้วย.

๓๑ ก ยีล. ๓:๕-๖.
๓๒ ก ยีล. ๔:๗.

๗ แอลมา ๕๐:๓๔.
๒๓ ๑ ก แอลมา ๒๒:๒๗.

๓ ก แอลมา ๒๖:๒๔.

๓ และดังนั้นพวกท่านจะได้ออกไปสั่งสอน พระวจนะตามความปรารถนาของพวกท่าน, เพราะกษัตริย์ได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าแล้ว, และทุกคนในครัวเรือนของเขา; ฉะนั้นเขาจึงออกถ้อยแถลงของเขาไปทั่วแผ่นดินถึงผู้คนของเขา, เพื่อพระวจนะของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะได้ไม่มีเครื่องกีดขวาง, แต่จะออกไปตลอดทั่วแผ่นดิน, เพื่อผู้คนของเขาจะได้ตระหนักเกี่ยวกับพระเพณี” อันชั่วร้ายของบรรพบุรุษ พวกเขา, และเพื่อพวกเขาจะได้ตระหนักว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันทั้งหมด, และว่าพวกเขาไม่ควรกระทำฆาตกรรม, หรือ ปล้น สะดม, หรือ ลักขโมย, หรือประทุษร้ายล่วงประเวณี, หรือกระทำความชั่วร้ายใด ๆ.

๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์ได้ส่งถ้อยแถลงนี้ออกไป, แอรันและพี่น้องท่านออกเดินทางจากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง, และจากสถานที่นมัสการแห่งหนึ่งไปอีกแห่งหนึ่ง, โดยสถาปนาศาสนจักร, และอุทิศถวายบุโรหิตและผู้สอนทั่วแผ่นดินในบรรดาชาวเลมมัน, เพื่อสั่งสอนและสอนพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขา; และด้วยเหตุนี้พวกท่านเริ่มมีความสำเร็จใหญ่หลวง.

๕ และพวกท่านนำคนหลายพันคนมาเข้าถึงความรู้เรื่องพระเจ้า, แท้จริงแล้ว, พวกท่านนำคนหลายพันคนมาให้เชื่อพระเพณี” ของชาวนีไฟ; และพวกเขาได้รับการสอนถึงบันทึก” และคำพยากรณ์ซึ่งสืบทอดกันมาแม้จนถึงปัจจุบันนี้.

๖ และแน่นอนดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, มากเท่าที่เชื่อ, หรือมากเท่าที่พวกท่านนำมาเข้าถึงความรู้เรื่องความจริง, โดยผ่านการสั่งสอนของแอมันกับพี่น้องท่าน, ตามวิญญานแห่งการเปิดเผยและการพยากรณ์, และเดชานุภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าที่ทำปาฏิหาริย์ในคนเหล่านั้น— แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, ชาวเลมมันมากเท่าที่เชื่อในคำสั่งสอนของพวกท่าน, และเปลี่ยนใจเลื่อมใส” มาหาพระเจ้า, จะไม่เคยตก” เลยนั้นนั้น.

๗ เพราะพวกเขา กลับกลายเป็นคนชอบธรรม; พวกเขาว่างอาวูธแห่งการกบฏของตนแล้ว, คือพวกเขาไม่ต่อสู้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป, ทั้งไม่ต่อสู้พี่น้องคนใดของพวกเขา.

๘ บัดนี้, คนเหล่านี้คือคนที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้า:

๙ ผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งอิซมาเอล;

๑๐ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งมิดโคไนด้วย;

๑๑ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในเมืองแห่งนีไฟด้วย;

๑๒ และผู้คนของชาวเลมมันที่อยู่ในแผ่นดินแห่งไซลัม”, และที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเซ็มลอน, และในเมืองแห่งเลมวเอล, และในเมืองแห่งซิมโนลอม.

๑๓ และนี่คือชื่อเมืองของชาวเลมมันซึ่งเปลี่ยนใจเลื่อมใส” มาหาพระเจ้า; และคน

๕ก แอลมา ๓๓:๑๓.
ข แอลมา ๒๓:๑๒.
คคพ. พระคัมภีร์.

๖ก คคพ. เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ).
ข แอลมา ๒๓:๒๗.

๘ก แอลมา ๒๖:๓, ๓๑.
๑๒ก โมไซยาห์ ๒๒:๘, ๑๑.
๑๓ก แอลมา ๕:๓๐.

เหล่านี้คือผู้ที่วางอาวุธแห่งการกบฏของตน, แท้จริงแล้ว, อาวุธสงครามทั้งหมดของพวกเขา; และพวกเขาทั้งหมดเป็นชาวเลมัน.

๑๔ และชาวอแมลีไคไม่เปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใส^๑, นอกจากคนคนเดียว; ทั้งไม่มีชาวอมีลอน^๒ คนใดเปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใสเลย; แต่พวกเขาทำใจของตนแข็งกระด้าง, และใจของชาวเลมันในเขตนั้นของแผ่นดินด้วยไม่ว่าพวกเขาจะพำนักอยู่ที่ใด, แท้จริงแล้ว, และหมู่บ้านทั้งหมดของพวกเขาและเมืองทั้งหมดของพวกเขา.

๑๕ ฉะนั้น, เราได้กล่าวถึงเมืองทั้งหมดของชาวเลมันซึ่งพวกเขากลับใจและเข้าถึงความรู้เรื่องความจริง, และได้รับการเปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใส.

๑๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์และบรรดาผู้ที่เปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใสปรารถนาจะมีชื่อเรียก, เพื่อโดยการทำพวกเขาจะได้แตกต่างจากพี่น้องของตน; ฉะนั้นกษัตริย์จึงปรึกษากับแอรันและปุโรหิตหลายคนของพวกเขา, เกี่ยวกับชื่อที่พวกเขาควรจะได้รับไว้กับตน, เพื่อพวกเขาจะได้แตกต่างออกไป.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเรียกชื่อตนว่าชาวแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ^๓; และเรียกพวกเขาโดยชื่อนี้และไม่เรียกว่าชาวเลมันอีกต่อไป.

๑๘ และพวกเขาเริ่มเป็นคนมีวิริยะอุตสาหะ; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเป็นมิตรกับชาวนีไฟ; ฉะนั้น, พวกเขาเปิด

การติดต่อกับคนเหล่านั้น, และการสาปแช่ง^๔ของพระเจ้าจึงไม่ดำรงอยู่กับพวกเขาอีกต่อไป.

บทที่ ๒๔

ชาวเลมันมาต่อสู้กับผู้คนของพระเจ้าเป็นเจ้า—ชาวแอนไท-นีไฟ-ลีไฮซึ่งชมยินดีในพระคริสต์และเทพมาเยือนพวกเขา—พวกเขาทนรับความตายมากกว่าจะป้องกันตนเอง—ชาวเลมันเปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใสมากขึ้น. ประมาณ ๓๐-๓๗ ปี ก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวอแมลีไคและชาวอมีลอนและชาวเลมันที่อยู่ใ้ในแผ่นดินแห่งอมีลอน, และในแผ่นดินแห่งฮีลัมด้วย, และผู้ที่อยู่ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม^๕, และท้ายที่สุด, ในแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ, ผู้ที่ยังไม่ได้เปลี่ยนแปลงใจเลื่อมใสและไม่รับชื่อแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ^๖, ถูกชาวอแมลีไคและชาวอมีลอนปลุกปั่นให้เกิดโทสะต่อต้านพี่น้องของตน.

๒ และความเกลียดชังที่พวกเขามีต่อคนเหล่านั้นกลับรุนแรงยิ่ง, แม้ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มกบฏต่อกษัตริย์ของตน, ถึงขนาดที่พวกเขาไม่ยอมให้เขาเป็นกษัตริย์ของตน; ฉะนั้น, พวกเขาจึงจับอาวุธขึ้นต่อสู้ผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.

๓ บัดนี้กษัตริย์มอบอาณาจักรให้บุตรของตน, และเรียกชื่อเขาว่าแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ.

๑๔ก แอลมา ๒๔:๒๓.

ข โมไซยาห์ ๒๓:๓๑-๓๓.

๑๗ก คมพ. แอนไท-นีไฟ-ลีไฮ

(ชาว).

๑๘ก ๑ นี. ๒:๒๓;

๒ นี. ๓๐:๕-๖;

๓ นี. ๒:๑๔-๑๖.

๒๔ ๑ก แอลมา ๒๑:๑.

ข แอลมา ๒๕:๑, ๑๓.

๔ และกษัตริย์สิ้นชีวิตในปีเดียวกันกับที่ชาวเลมันเริ่มเตรียมการเพื่อทำสงครามกับผู้คนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๕ บัดนี้เมื่อ آمنกับพี่น้องท่านและคนทั้งหมดที่ขึ้นมากับท่านเห็นชาวเลมันเตรียมการเพื่อทำลายพี่น้องพวกเขา, พวกเขาจึงออกมายังแผ่นดินแห่งมิดิเยน, และที่นั่น آمنพบพี่น้องทั้งหมดของท่าน; และจากที่นั่นพวกเขาไปยังแผ่นดินแห่งอิซมาเอลเพื่อจะได้หารือกับลาโมโน และกับแอนโท-นีไฟ-ลีไซที่ชายท่านด้วย, ว่าพวกเขาควรทำประการใดเพื่อป้องกันตนจากชาวเลมัน.

๖ บัดนี้ไม่มีแม่แต่คนเดียวในบรรดาผู้คนทั้งหมดที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าที่จะจับอาวุธต่อสู้พี่น้องตน; ไม่เลย, พวกเขาไม่ยอมแม่แต่จะเตรียมการสู้รบ; แท้จริงแล้ว, และกษัตริย์ของพวกเขาสั่งพวกเขาไม่ให้ทำด้วย.

๗ บัดนี้, นี่คือถ้อยคำที่เขากล่าวแก่ผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้: ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, ผู้คนที่รักของข้าพเจ้า, ที่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเราในพระคุณความดีทรงส่งพี่น้อง, ชาวนีไฟเหล่านี้ของเรา, มาหาเราเพื่อสั่งสอนเรา, และเพื่อทำให้เราตระหนักถึงประเพณีบรรพบุรุษผู้ชั่วร้ายของเรา.

๘ และดูเถิด, ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้าที่พระองค์ประทานส่วนหนึ่งของพระวิญญานแห่งพระองค์แก่เราเพื่อทำให้ใจเราอ่อนลง,

จนเราเปิดการติดต่อกับพี่น้อง, ชาวนีไฟเหล่านี้ของเรา.

๙ และดูเถิด, ข้าพเจ้าขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วย, ที่โดยเปิดการติดต่อนี้ทำให้เราตระหนักถึงบาปของเรา, และถึงการกระทำฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไป.

๑๐ และข้าพเจ้าขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าด้วย, แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของข้าพเจ้า, ที่พระองค์ประทานโอกาสแก่เราเพื่อเราอาจกลับใจจากสิ่งเหล่านี้, และที่พระองค์ทรงอภัยให้เราในบาปและการกระทำฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไปแล้วด้วย, และทรงเอาความผิดไปจากใจเรา, โดยทางคุณงามความดีในพระบุตรของพระองค์.

๑๑ และบัดนี้ ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, เนื่องจากเราทำได้เพียงทั้งหมดนี้ (เพราะเราเป็นพวกที่หลงทางที่สุดในบรรดามนุษยชาติ ทั้ง ปวง) ที่จะกลับใจจากบาปทั้งหมดของเรา และการฆาตกรรมมากมายซึ่งเรากระทำไป, และที่ให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงนำมันไปจากใจเรา, เพราะนั่นคือทั้งหมดที่เราทำได้เพื่อกลับใจอย่างเพียงพอต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าเพื่อพระองค์จะทรงขจัดรอยเปื้อนของเราไป—

๑๒ บัดนี้, พี่น้องที่รักยิ่งของข้าพเจ้า, เนื่องจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงขจัดรอยเปื้อนของเราไป, และดาบของเรากลับสุกใส, ดังนั้นขอเราอย่าทำให้ดาบของเราเปื้อนไปอีกด้วยเลือดของพี่น้องเรา.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อย่า

เลย, ขอให้เราเก็บ ดาบของเราไว้เพื่อมันจะไม่เปื้อนด้วยเลือดของพี่น้องเรา; เพราะบางที, หากเราทำให้ดาบเราเปื้อนอีก ก็จะทำให้ "ให้" สุกใสอีกไม่ได้โดยทางพระโลหิตของพระบุตรพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ของเรา, ซึ่งจะทรงหลังเพื่อการชดใช้บาปของเรา.

๑๔ และพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทรงมีพระเมตตาต่อเรา, และทรงทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่เราเพื่อเราจะไม่พินาศ; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงทำให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่รู้แก่เรามาแล้วล่วงหน้า, เพราะพระองค์ทรงรักจิตวิญญาณ^๑ เรา เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรักลูกหลานเรา; ฉะนั้น, ในพระเมตตาของพระองค์ พระองค์เสด็จมาเยือนเราโดยเทพของพระองค์, เพื่อจะทำให้แผนแห่งความรอด^๒ เป็นที่รู้แก่เรา เช่นเดียวกันกับคนรุ่นต่อ ๆ ไป.

๑๕ โอ้, พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงเมตตาเพียงไร! และบัดนี้ ดูเถิด, เนื่องจากเราทำได้เพียงเท่านี้ที่จะเอารอยเปื้อนของเราไปจากเรา, และทำให้ดาบของเราสุกใส, ขอให้เราซ่อนมันเพื่อจะรักษามันไว้ให้สุกใส, เป็นประจักษ์พยานต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราในวันสุดท้าย, หรือในวันที่เราจะถูกนำมาขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อรับการพิพากษา, ว่าเราไม่ได้ทำให้ดาบของเราเปื้อนด้วยเลือดพี่น้องของเรา นับแต่พระองค์ทรงเผยพระวจนะของพระองค์แก่เราและทรงทำให้เราสะอาดโดยการนี้.

๑๖ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, หากพี่น้องเรา หมายถึงมัน จะทำลายเรา, ดูเถิด, เราจะซ่อนดาบของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้เราจะฝังมันให้ลึกในดิน, เพื่อจะรักษามันไว้ให้สุกใส, เป็นประจักษ์พยานในวันสุดท้าย, ว่าเราไม่เคยใช้มัน; และหากพี่น้องของเราทำลายเรา, ดูเถิด, เราจะไป^๓ ใฝ่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราและจะได้รับการช่วยยี่ให้รอด.

๑๗ และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกษัตริย์ยุติการกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, และผู้คนทั้งหมดมาชุมนุมกันแล้ว, พวกเขาหนีดาบ, และอาวุธทั้งหมดของตนที่ใช้ในการหลั่งเลือดมนุษย์มา, และพวกเขาฝัง^๔ มันไว้ลึกในดิน.

๑๘ และพวกเขาทำการนี้, ตามความคิดเห็นของพวกเขามันคือประจักษ์พยานต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และต่อมนุษย์ด้วย, ว่าพวกเขาจะไม่ใช้^๕ อาวุธเพื่อการหลั่งเลือดของมนุษย์อีกเลย; และพวกเขาทำการนี้, โดยยืนยันและทำพันธสัญญา^๖ ไว้กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ว่าแทนที่จะหลั่งเลือดพี่น้องของตน พวกเขาจะยอมสละ^๗ ชีวิตตนเอง; และแทนที่จะเอาจากพี่น้องพวกเขาจะให้แก่ผู้อื่น; และแทนที่จะใช้วันเวลาของตนไปในความเกียจคร้าน พวกเขาจะทำงานให้มากด้วยมือตน.

๑๙ และเราจึงเห็นดังนั้น, เมื่อนำชาวเลมันเหล่านี้มาให้เชื่อและรู้ความจริง, พวกเขา^๘ มั่นคง, และจะยอมแม้จนถึงความ

๑๓๓ กว. ๑:๕.
 ๑๔๓ คมพ. จิตวิญญาณ—
 คำของจิตวิญญาณ.
 ข คมพ. แผนแห่งการไถ่.
 ๑๖๓ แอลมา ๔๐:๑๑-๑๕.

๑๗๓ ยีล. ๑๕:๙.
 ๑๘๓ แอลมา ๕๓:๑๑.
 ข คมพ. พันธสัญญา.
 ค คมพ. เครื่องพลีบูชา,
 พลีพระชนม์ชีพ, สละ

(ชีวิต), เสียสละ.
 ๑๙๓ คมพ. ศรีทธา, เชื่อ
 (ความ).

ตายแทนที่จะกระทำบาป; และเราจึงเห็น
 ดังนี้ว่า พวกเขาฝัง อาวุธ แห่ง สันติภาพ
 ของตน, หรือพวกเขาฝัง อาวุธ สงคราม,
 เพื่อสันติภาพ.

๒๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
 ชาวเลมมัน, พี่น้องของ พวกเขา, เตรียม
 ทำ สงคราม, และยก ขึ้นมา ถึง แผ่น ดิน
 แห่ง นี้ ไฟ ด้วย จุด ประสงค์ ที่ จะ ทำลาย
 กษัตริย์, และตั้งคนอื่นขึ้นแทนเขา, และ
 เพื่อทำลายผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮให้
 หมดจากแผ่นดินด้วย.

๒๑ บัดนี้เมื่อผู้คนเห็นว่าพวกนั้นกำลัง
 มาโจมตีตน พวกเขาจึงออกไปพบ, และ
 ทอดตัวลง กับพื้นดินต่อหน้าพวกเขา,
 และ เริ่ม เรียก หา พระนาม ของ พระเจ้า;
 และตั้งนั้นพวกเขาจึงอยู่ในลักษณะนี้
 เมื่อชาวเลมมันเริ่มลงมือโจมตี, และเริ่ม
 สังหารพวกเขาด้วยดาบ.

๒๒ และด้วยเหตุที่ไม่มี การต่อต้านแต่
 อย่างใด, คนพวกนั้นสังหารพวกเขาหนึ่ง
 พันกับห้าคน; และเรารู้ว่าพวกเขาได้รับ
 พรแล้ว, เพราะพวกเขาไปพำนักอยู่กับ
 พระผู้เป็นเจ้าของตน.

๒๓ บัดนี้เมื่อชาวเลมมันเห็นว่าพี่น้องตน
 ไม่ยอมหนีคมดาบ, ทั้งไม่ยอมหลบไปทาง
 ขวาหรือทางซ้าย, แต่ว่าจะทอดตัวลงและ
 สิ้นชีวิต, และสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าแม้
 ขณะด้าวเดินสิ้นใจอยู่ที่ใต้คมดาบ—

๒๔ บัดนี้เมื่อชาวเลมมันเห็นเช่นนั้นจึง
 หยุด การสังหารพวกเขา; และมีอยู่เป็น
 อันมากที่ใจพวกเขาพองโต เพราะพี่น้อง

ซึ่งล้มตายอยู่ที่ใต้คมดาบ, เพราะพวกเขา
 กลับใจจากสิ่งที่พวกเขาทำลงไป.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
 เขาโยนอาวุธสงครามของตนทิ้ง, และพวก
 เขาไม่จับมันอีก, เพราะพวกเขาเจ็บแปลบ
 เนื่องจากการฆาตกรรมที่พวกเขากระทำ
 ลงไป; และพวกเขาจึงทอดตัวลงมาแม้มอง
 พี่น้องของตน, โดยหวังในความเมตตา
 ของคนเหล่านั้นซึ่งแขนของเขายกขึ้น
 หมายถึงสังหาร.

๒๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือมี
 ผู้เข้ามาสมทบกับผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า
 ในวัน นั้น มากกว่า จำนวน ของ ผู้ ที่ ถูก
 สังหาร; และพวกที่ถูกสังหารคือคนชอบ-
 ธรรม, ฉะนั้นเราจึงไม่มีเหตุผลที่จะสงสัย
 ว่าพวกเขาได้รับการช่วยให้รอด.

๒๗ และไม่มี คนชั่วร้าย ถูก สังหาร สัก
 คนในบรรดาคนเหล่านั้น; แต่มีมากกว่า
 หนึ่งพันคนที่ถูกนำมาสู่ความรู้เรื่องความ
 จริง; ตั้ง นั้น เรา จึง เห็น ว่า พระเจ้า ทรง
 ทำงานในหลายทาง เพื่อ ความ รอดของ
 ผู้คนของพระองค์.

๒๘ บัดนี้จำนวนมากที่สุดของชาวเลมมัน
 ที่ประหัตประหารพี่น้องของตนมากมาย
 เช่นนั้นคือชาวอแมลีโคและชาวอมีวลอน,
 ซึ่งจำนวนมากที่สุดคือผู้ที่ทำตามระเบียบ
 ของนีฮอร์.

๒๙ บัดนี้, ในบรรดา พวก ที่ มา สมทบ
 กับผู้คนของพระเจ้านั้น, ไม่มี สักคน ที่
 เป็นชาวอแมลีโคหรือชาวอมีวลอน, หรือ
 ผู้ที่เป็นของระเบียบของนีฮอร์, แต่พวก

๒๑ก แอลมา ๒๗:๓.

๒๓ก แอลมา ๒๖:๓๒.

๒๔ก แอลมา ๒๕:๑.

ข คมพ. สงสาร (ความ).

๒๖ก วว. ๑๔:๑๓.

๒๗ก อธิษ. ๕๕:๘-๙;

แอลมา ๓๗:๖-๗.

๒๘ก แอลมา ๒๑:๔.

ข แอลมา ๑:๑๔; ๒:๑, ๒๐.

๒๙ก แอลมา ๒๓:๑๔.

เขาเป็นผู้สืบตระกูลแท้ ๆ ของเลมันกับ เลมีวเอล.

๓๐ และตั้งนั้นเราจึงมองเห็นได้ชัด, ว่าหลังจากพวกไวดพวกหนึ่งได้รับความสว่าง”โดยพระวิญญานของพระผู้เป็นเจ้าของแล้วครั้งหนึ่ง, และมีความรู้”กว้างขวางถึงสิ่งที่เกี่ยวกับความชอบธรรม, และแล้วตก”ไปสู่บาปและการล่วงละเมิด, พวกเขาจะกลับแข็งกระด้างยิ่งขึ้น, และตั้งนั้นสภาพพวกเขาจึงกลับเลวร้าย”ไปกว่าครั้งที่พวกเขาไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้มาเลย.

บทที่ ๒๕

การรุกรานของชาวเลมันแผ่กว้าง— พงศ์พันธุ์ปุโรหิตของโนอาห์พินาศตั้งที่ อบินาไดพยากรณ์ไว้—ชาวเลมันมากมาย เปลี่ยนใจเลื่อมใสและเข้ามารวมกับผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ— พวกเขาเชื่อในพระคริสต์และรักษากฎของโมเสส. ประมาณ ๙๐-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล.

และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเหล่านั้นโกรธมากขึ้น เพราะพวกเขาสังหารพี่น้องของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงสาบานจะแก้แค้นชาว นีไฟ; และพวกเขาไม่พยายามสังหารผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ”ต่อไปอีกในเวลานั้น.

๒ แต่พวกเขายกกองทัพของตนข้าม

ไปในชายแดนของแผ่นดินแห่งเซรา- เอ็มลา, และเข้าโจมตีผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งแอมันโนฮาห์และทำลาย”คนเหล่านั้น.

๓ และหลังจากนั้น, พวกเขามีการสู้รบกับชาวนีไฟหลายครั้ง, ซึ่งในการนั้นพวกเขาถูกขับไล่และสังหาร.

๔ และในบรรดาชาวเลมันที่ถูกสังหารเกือบทั้งหมดเป็นพงศ์พันธุ์”ของอมี- ลอนกับพี่น้องท่าน, ซึ่งเป็นพวกปุโรหิตของโนอาห์, และพวกเขาถูกสังหารด้วยน้ำมือของชาวนีไฟ;

๕ และคนที่เหลืออยู่นั้น, โดยที่หลบหนีเข้าไปในแดนทูกันดาร์ตะวันออก, และโดยแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือชาวเลมัน, จึงให้ชาวเลมันมากมายสิ้นชีวิต”ด้วยไฟเพราะความเชื่อของพวกเขา—

๖ เพราะหลายคนในพวกเขา”, หลังจากทนรับการสูญเสียอย่างหนักและความทุกข์นานปีการ, เริ่มได้รับแรงกระตุ้นให้นึกถึงคำ”ที่แอรันและพี่น้องท่านเคยสั่งสอนไว้ในแผ่นดินตน; ฉะนั้นพวกเขาเริ่มไม่เชื่อประเพณี”บรรพบุรุษ, และเชื่อในพระเจ้า, และว่าพระองค์ประทานพลังความสามารถอันยิ่งใหญ่ให้ชาวนีไฟ; และด้วยเหตุนี้มีหลายคนในพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใสในแดนทูกันดาร์.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ปกครองเหล่านั้นซึ่งเป็นพวกที่เหลืออยู่

๓๐ก มธ. ๑๒:๔๕.
ข ฮบ. ๑๐:๒๖;
แอลมา ๔๗:๓๖.
ค ๒ นี. ๓๑:๑๔;
แอลมา ๙:๑๙ คมพ.

ละทิ้งความเชื่อ (การ).
ง ๒ ปต. ๒:๒๐-๒๑.
๒๕ ๑ก คมพ. แอนไท-นีไฟ-ลีไฮ (ชาว).
๒ก แอลมา ๘:๑๖; ๑๖:๙.

๔ก โมไซยาห์ ๒๓:๓๕.
๕ก โมไซยาห์ ๑๗:๑๕.
๖ก อส. ชาวเลมัน.
ข แอลมา ๒๑:๙.
ค แอลมา ๒๖:๒๔.

ของลูกหลานอมีวลอน^๗ทำให้คนเหล่านั้นต้องถูกประหาร^๘, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้.

๘ บัดนี้มรณสักขีครั้งนี้เป็นเหตุให้พี่น้องพวกเขาหลายคนถูกปลุกปั่นให้โกรธ; และเริ่มมีการโต้แย้งในแดนทुरुกันดาร; และชาวเลมันเริ่มล่า^๙พงศ์พันธุ์ของอมีวลอน กับ พี่น้องของเขา และเริ่มสังหารคนพวกนี้; และพวกเขาหลบหนีเข้าไปในแดนทुरुกันดารตะวันออก.

๙ และดูเถิดพวกเขาถูกชาวเลมันตามล่าจนถึงวันนี้. ดังนั้นถ้อยคำของอบินาไดจึงเป็นจริง, ซึ่งท่านกล่าวไว้เกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของพวกปุโรหิตผู้ที่ทำให้ท่านต้องทนรับความตายด้วยไฟ.

๑๐ เพราะท่านกล่าวแก่พวกเขา: อะไรที่ท่านจะทำ^{๑๐} แก่ข้าพเจ้าย่อมจะเป็นรูปแบบของสิ่งที่จะมาถึง.

๑๑ และบัดนี้อบินาไดเป็นคนแรกที่ต้องทนรับความตาย^{๑๑} ด้วยไฟเพราะความเชื่อของท่านในพระผู้เป็นเจ้า; บัดนี้นี่คือสิ่งที่ท่านหมายถึง, คือหลายคนจะต้องทนรับความตายด้วยไฟ, ดังที่ท่านได้ทนรับมาแล้ว.

๑๒ และท่านกล่าวแก่บรรดาปุโรหิตของโนอาห์ว่าพงศ์พันธุ์ของพวกเขาจะทำให้คนเป็นอันมากต้องถูกประหาร, ในวิธีเดียวกันกับที่ท่านถูกประหาร, และว่าพวกเขาจะกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปและถูกสังหาร, แม้ดังแกะที่ไม่มีเมฆบาลลูกไล่

ด้อนและถูกสัตว์ป่าฆ่า; และบัดนี้ดูเถิด, ถ้อยคำเหล่านี้ปรากฏเป็นความจริงแล้ว, เพราะพวกเขาถูกชาวเลมันไล่ด้อน, และพวกเขาถูกล่า, และพวกเขาถูกโบยตี.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าพวกเขาเอาชนะชาวนี้ไฟไม่ได้พวกเขาจึงกลับไปแผ่นดินของตนอีก; และหลายคนในพวกเขาเข้ามาอยู่ในแผ่นดินแห่งอิชมาเอลและแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, และเข้ามารวมกับผู้คนของพระผู้เป็นเจ้า, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนโท-นีไฟ-ลีโฮ^{๑๓}.

๑๔ และพวกเขาฟัง^{๑๔} อารูซสงครามของตนด้วย, ดังที่พี่น้องของตนทำไป, และพวกเขาเริ่มเป็นคนชอบธรรม; และพวกเขาเดินในทางของพระเจ้า, และยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์.

๑๕ แท้จริงแล้ว, และพวกเขารักษากฎของโมเสส; เพราะสมควรที่พวกเขาจะยังคงรักษากฎของโมเสส, เพราะยังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด. แต่ทั้งที่มีกฎของโมเสส^{๑๕}, พวกเขายังได้ตั้งดาวเรืองเสด็จมาของ พระคริสต, โดยถือว่า กฎของโมเสสเป็นรูปแบบ^{๑๕} หนึ่งของการเสด็จมาของพระองค์, และโดยเชื่อว่าพวกเขาต้องรักษาวิธีปฏิบัติอันเป็นรูปลักษณ์ภายนอก^{๑๕} เหล่านี้ไว้จนถึงเวลาที่พระองค์จะเป็นที่เปิดเผยแก่พวกเขา.

๑๖ บัดนี้พวกเขาไม่คิดว่าความรอด^{๑๖}

๗ก แอลมา ๒๑:๓;
๒๔:๑, ๒๘-๓๐.
ข คมพ. มรณสักขี (ผู้เป็น).
๘ก โมไซยาห์ ๑๗:๑๘.
๑๐ก โมไซยาห์ ๑๓:๑๐.
๑๑ก โมไซยาห์ ๑๗:๒๓.

๑๓ก แอลมา ๒๓:๑๖-๑๗.
๑๔ก แอลมา ๒๔:๑๕; ๒๖:๓๒.
๑๕ก เจคอบ ๔:๕;
เจโรม ๑:๑๑.
คมพ. กฎของโมเสส.
ข โมไซยาห์ ๓:๑๔-๑๕;

๑๖:๑๔.
ค โมไซยาห์ ๑๓:๒๙-๓๒.
๑๖ก โมไซยาห์ ๑๒:๓๑-๓๗;
๑๓:๒๗-๓๓.

จะมาถึงโดยกฎของโมเสส^๑; แต่กฎของ
 โมเสสทำหน้าที่เสริมศรัทธาพวกเขาให้
 มั่นคงในพระคริสต์; และดังนั้นพวกเขา
 คง ความหวัง^๒ อยู่กับ ความรอดนิรันดร์,
 โดยศรัทธา, โดยพึ่งพาวิญญูณแห่งการ
 พยากรณ์, ซึ่งพูดถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น.

๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, แอมัน, และแอ-
 รัน, และออมเนอร์, และฮิมโน, และพี
 น้อง ท่าน ชื่นชมยินดียิ่ง, เพราะ ความ
 สำเร็จที่พวกท่านมีในบรรดาชาวเลมัน,
 โดยเห็นว่าพระเจ้าประทานให้พวกท่าน
 ตามคำสวดอ้อนวอน^๓ ของพวกท่าน, และ
 ว่า พระองค์ ทรง พิสูจน์^๔ พระวณะของ
 พระองค์แก่พวกท่านในทุกสิ่งแล้วด้วย.

บทที่ ๒๖

*แอมันปลาบปล้ำในพระเจ้า—ผู้ซื่อสัตย์
 ได้รับ พละกำลัง จาก พระเจ้า และได้รับ
 ความรู้—โดย ศรัทธา มนุษย์อาจ นำ จิต
 วิญญูณหลายพันดวงมาสู่การกลับใจ—
 พระผู้เป็นเจ้าทรงมีเดชานุภาพทั้งปวง
 และทรงเข้าใจสรรพสิ่งทั้งปวง. ประมาณ
 ๓๐-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล.*

และบัดนี้, นี่คือถ้อยคำของแอมันที่กล่าว
 แก่พี่น้องท่าน, ซึ่งมีความดังนี้: พี่น้อง
 และผองเพื่อนของข้าพเจ้า, ดูเถิดข้าพเจ้า
 กล่าวแก่ท่าน, เรามีเหตุผลใหญ่หลวงเพียง
 ใดที่จะชื่นชมยินดี; เพราะเราคิดหรือว่า

เมื่อเราก้อ^๕ จากแผ่นดินแห่งเซราเฮิมลา
 พระผู้เป็นเจ้าของเราจะประทานพรอันสำคัญยิ่ง
 เช่นนี้แก่เรา?

๒ และบัดนี้, ข้าพเจ้าถาม, พรอันสำคัญ
 ยิ่งอะไรบ้าง ที่พระองค์^๖ ประสาทแก่เรา?
 ท่านบอกได้ไหม?

๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าตอบแทนท่าน; เพราะ
 ชาวเลมัน, พี่น้องเรา, อยู่ใน ความมืด,
 แท้จริงแล้ว, แม้ในเหวที่มีมืดที่สุด, แต่
 ดูเถิด, มี^๗ คน^๘ ในพวกเขาที่เรานำมาให้
 เห็น ความสว่างอัศจรรย์ของพระผู้เป็น
 เจ้า! และนี่ คือ พร ซึ่ง ประสาท^๙ บนเรา,
 คือทำให้เราเป็นเครื่องมือ^{๑๐} ในพระหัตถ์
 ของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อนำมาซึ่งงานอัน
 สำคัญยิ่งนี้.

๔ ดูเถิด, พวกเขาหลายพัน^{๑๑} คนชื่นชม
 ยินดี, และเรานำมาในคอกของพระผู้-
 เป็นเจ้า.

๕ ดูเถิด, ทุ่ง^{๑๒} ปร๋อ^{๑๓} จะเก็บเกี่ยวแล้ว,
 และท่าน เป็นสุข แล้ว, เพราะ ท่าน ยืน
 เคียว^{๑๔} เข้าไป, และเก็บเกี่ยวด้วยพละกำลัง
 ของท่าน, แท้จริงแล้ว, ตลอดทั้งวันท่าน
 ทำงาน; และจงดูจำนวนฟ่อนข้าว^{๑๕} ของ
 ท่าน! และพระเจ้าจะทรงรวมมันไว้ ใน
 ยุ้ง, เพื่อมันจะไม่สูญเปล่า.

๖ แท้จริงแล้ว, มันจะไม่ถูกพายุพัดราบ
 ในวันสุดท้าย; แท้จริงแล้ว, ทั้งมันจะไม่
 ถูกลมหมุนพัดหอบไป; แต่เมื่อพายุ^{๑๖} มา
 มันจะรวมอยู่ด้วยกันในที่ของมัน, เพื่อ
 พายุจะเข้าไปถึงมันไม่ได้; แท้จริงแล้ว,

๑๖๗ ๒ นี. ๑๑:๔.
 ค ๑ วิส. ๕:๗-๙.
 ๑๗ก แอลมา ๑๗:๙.
 ๒๖ ๑ก โมไซยาห์ ๒๗:๙;
 แอลมา ๑๗:๖-๑๑.

๓ก แอลมา ๒๓:๗-๑๓.
 ข ๒ คร. ๔:๕;
 โมไซยาห์ ๒๓:๑๐.
 ๔ก แอลมา ๒๓:๕.
 ๕ก ยอห์น ๔:๓๕-๓๗;

คพ. ๔:๔.
 ข โยเอล ๓:๑๓.
 ค คพ. ๓๓:๗-๑๑; ๗๕:๒, ๕.
 ๖ก ฮีล. ๕:๑๒;
 ๓ นี. ๑๔:๒๔-๒๗.

ทั้งมันจะไม่ถูกพายุร้ายพัดไปที่แห่งใด ก็ตามที่ศัตรูเลือกที่จะพามันไป.

๗ แต่ ดูเถิด, มัน อยู่ในพระหัตถ์ของ พระเจ้าแห่งฤดูเก็บเกี่ยว, และมันเป็น ของพระองค์; และพระองค์จะทรงยก มันขึ้นในวันสุดท้าย.

๘ ขอพระนามพระผู้เป็นเจ้าของเราทรง เจริญด้วยพระสิริเถิด; ขอให้เราร้องเพลง สรรเสริญพระองค์, แท้จริงแล้ว, ขอให้เราน้อมขอบพระทัย แต่พระนามอันบริสุทธิ์ ของพระองค์, เพราะพระองค์ทรงทำงาน ชอบธรรมตลอดกาล.

๙ เพราะหากเราไม่ได้ขึ้นมาจากแผ่นดิน แห่งเซราเอิมลา, พี่น้องที่รักยิ่งเหล่านี้ของเรา, ผู้ซึ่งรักเราอย่างยิ่ง, จะยังคง ทรمانอยู่กับความเกลียดชังเรา, แท้จริงแล้ว, และพวกเขาจะเป็นคนแปลกหน้า กับพระผู้เป็นเจ้าของด้วย.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ แอมันกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, แอรันพี่ชายท่านดีเตียนท่าน, โดยกล่าวว่า: แอมัน, พี่เกรงว่าปี่ตีของน้องได้พาน้องไปถึงการอวดอ้างเสียแล้ว.

๑๑ แต่แอมัน กล่าวแก่ท่าน: ข้าพเจ้า ไม่ได้อวดอ้างในกำลังของข้าพเจ้าเอง, หรือในปัญญาของข้าพเจ้าเอง; แต่ดูเถิด, ปี่ตีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม, แท้จริงแล้ว, ใจข้าพเจ้าปริ่มด้วยปี่ตี, และข้าพเจ้าจะ ชื่นชมยินดีในพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า.

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้เป็นอะไรเลย; ตามกำลังของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าอ่อนแอ; ฉะนั้นข้าพเจ้าจะไม่ โอ้อวดตน, แต่ข้าพเจ้าจะอวดอ้างพระ ผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, เพราะในพลัง กำลังของพระองค์ข้าพเจ้าทำได้ทุกสิ่ง; แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, เรากระทำปาฏิหาริย์ อันยิ่งใหญ่หลายอย่างมาในแผ่นดินนี้, ซึ่งเพื่อสิ่งนี้เราจะสรรเสริญพระนามของ พระองค์ตลอดกาล.

๑๓ ดูเถิด, พี่น้องเราก็อันคนแล้วที่ พระองค์ ทรง ปลดปล่อย จาก ความเจ็บปวดแห่งนรก; และนำพวกเขามาร้อง สดุดีความรักที่ไถ่, และนี่เพราะพลัง แห่งพระวจนะของพระองค์ซึ่งอยู่ในเรา, ฉะนั้นเราไม่มีเหตุผลอันหนักแน่นที่จะ ชื่นชมยินดีหรือ?

๑๔ แท้จริง แล้ว, เรามี เหตุผล ที่จะ สรรเสริญ พระองค์ ตลอด กาล, เพราะ พระองค์ ทรง เป็นพระผู้ เป็น เจ้า สูงสุด, และ ทรง ปลดปล่อย พี่น้อง เรา จาก โศก แห่งนรก.

๑๕ แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกล้อมรอบ ด้วยความมืดและความพินาศอันเป็นนิจ; แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงนำพวกเขาเข้ามา ในความสว่าง อันเป็นนิจของพระองค์, แท้จริงแล้ว, เข้ามาในความรอดอันเป็น นิจ; และความอุดมสมบูรณ์อันหาที่เปรียบมิได้แห่งความรักของพระองค์ล้อมรอบ

๗ก คมพ. ฤดูเก็บเกี่ยว.
ข โมไซยาห์ ๒๓:๒๒;
แอลมา ๓๖:๒๘.
๘ก คพ. ๒๕:๑๒.
ข คมพ. ขอบพระทัย,
ขอบพระทัยพระเจ้า (การ,
น้อม), ความขอบคุณ.

๙ก โมไซยาห์ ๒๘:๑-๒.
๑๑ก ๒ คริ. ๗:๑๔.
ข คพ. ๑๘:๑๔-๑๖.
คมพ. ปี่ตี.
๑๒ก ยรม. ๓:๒๔; แอลมา ๒๓:๙.
ข สดต. ๑๘:๓๒-๔๐;
ฟป. ๔:๑๓; ๑ นี. ๑๗:๓.

๑๓ก คมพ. นรก.
ข แอลมา ๕:๒๖.
๑๔ก แอลมา ๑๒:๑๐.
๑๕ก คมพ. สว่าง (ความ), แสง
สว่าง, แสงสว่างของพระ
คริสต์.

พวกเขา; แท้จริงแล้ว, และเราเป็นเครื่องมือนพระหัตถ์ของพระองค์ในการทำงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์นี้.

๑๖ ฉะนั้น, ขอให้เราปลาบปล้ำ^๗ เกิด, แท้จริงแล้ว, เราจะปลาบปล้ำ^๗ ในพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, เราจะชื่นชมยินดี, เพราะปีติของเราเต็มเปี่ยม; แท้จริงแล้ว, เราจะสรรเสริญพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราตลอดกาล. ดูเถิด, ใครเล่าจะปลาบปล้ำ^๗ ในพระเจ้าได้มากเกินไ้? แท้จริงแล้ว, ใครเล่าจะพูดได้มากเกินไ้ ถึงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์, และถึงพระเมตตา^๘ ของพระองค์, และถึงความอดกลั้นของพระองค์ที่มีต่อลูกหลานมนุษย์? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้าไม่สามารถกล่าวแม้ส่วนน้อยที่สุดซึ่งข้าพเจ้ารู้สึก.

๑๗ ใครเล่าจะคิดได้ว่า พระผู้เป็นเจ้าของเราจะทรงเมตตาตามกเช่นนั้นถึงกับทรงฉุดเราจากสภาพอันน่าพรั่นพรึง, เป็นบาป, และแปดเปื้อน?

๑๘ ดูเถิด, เรากลับใจ^๙ ในโทสะ, พร้อมกับขู่เชิญคุกคามจะทำลาย^{๑๐} ศาสนจักรของพระองค์.

๑๙ โอเวลานั้น, เหตุใดพระองค์ไม่ทรงส่งเราไป^{๑๑} สู่อหุพิณาศอันน่าพรั่นพรึง, แท้จริงแล้ว, เหตุใดพระองค์ไม่ทรงปล่อยดาบแห่งความยุติธรรมของพระองค์ให้ตกลงมาบนเรา, และกำหนดให้เราไป^{๑๒} สู่อหุพิณาศอันน่าพรั่นพรึง?

๒๐ โอ, จิตวิญญาณข้าพเจ้า, ประหนึ่งว่าเกือบจะหลบหนีไป, เมื่อคิดเช่นนั้น. ดูเถิด, พระองค์ไม่ทรงใช้ความยุติธรรมของพระองค์กับเรา, แต่ในพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ทรงนำเราข้าม^{๑๓} ห้วงอันเป็นนิจแห่งความตายและความเศร้าหมอง, แม้มาสู่ความรอดแห่งจิตวิญญาณเรา.

๒๑ และบัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, มีมนุษย์ปฤชชน^{๑๔} ี่อะไรเล่าที่รู้เรื่องเหล่านี้? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่มีใครเลยที่รู้^{๑๕} เรื่องเหล่านี้, นอกจากคนที่สำนึกผิด.

๒๒ แท้จริงแล้ว, ผู้ที่กลับใจ^{๑๖} และใช้ศรัทธา^{๑๗}, และนางานดีออกมา, และสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอโดยไม่หยุด—จะประทานให้แก่คนเช่นนั้นเพื่อรู้ความลับ^{๑๘} ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; แท้จริงแล้ว, จะประทานให้คนเช่นนั้นเพื่อเปิดเผยเรื่องที่ไม่เคยเปิดเผยมาก่อน; แท้จริงแล้ว, และจะประทานให้แก่คนเช่นนั้นที่จะนำจิตวิญญาณหลายพันดวงมาสู่การกลับใจ, แม้ดังที่เคยประทานให้แก่เรามาแล้วที่จะนำพี่น้องเหล่านี้ของเรามาสู่การกลับใจ.

๒๓ บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจำได้ไหม, ว่าเรากล่าวแก่พี่น้องเราในแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, ว่าเราจะขึ้นไปแผ่นดินแห่งนีไฟ, เพื่อสั่งสอนชาวเลมมัน, พี่น้องเรา, และพวกเขาหัวเราะเยาะเรา?

๒๔ เพราะพวกเขา กล่าวแก่เรา: ท่าน

๑๖ ก รม. ๑๕:๑๗;
๑ คร. ๑:๓๑.
๗ ๒ คร. ๑๐:๑๕-๑๘;
คพ. ๗๖:๖๑.
ค สดต. ๓๖:๕-๖.
๑๘ ก โมไซยาห์ ๒๗:๘-๑๐.

๒๐ ก ๒ นี. ๑:๑๓;
ฮีล. ๓:๒๙-๓๐.
๒๑ ก คมพ. มนุษย์ปฤชชน.
๗ ๑ คร. ๒:๙-๑๖;
เจคอบ ๔:๘.
๒๒ ก แอลมา ๓๖:๔-๕.

คมพ. กลับใจ (การ).
ข คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
ค คมพ. ความลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

คิดหรือว่าท่านจะนำชาวเลมมันมาสู่ความรู้เรื่องความจริงได้? ท่านคิดหรือว่าท่านจะทำให้ชาวเลมมันตระหนักถึงความไม่ถูกต้องของประเพณี”บรรพบุรุษของพวกเราได้, เมื่อพวกเขาเป็นพวกดีอีรัน”อย่างที่เป็นอยู่; ซึ่งใจพวกเขาเบิกบานในการนองเลือด; ซึ่งวันเวลาเข้าไปในความชั่วช้าสามานย์อย่างที่สุด; ซึ่งทางของพวกเขาเป็นทางของคนล่องละเมิดมาตั้งแต่ต้น? บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจงจำว่านี่คือคำพูดของพวกเขา.

๒๕ และยิ่งกว่านั้นพวกเขากล่าว: ให้เราจับอาวุธขึ้นต่อสู้พวกเขา, เพื่อเราจะทำลายพวกเขาและความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาออกจากแผ่นดิน, เพื่อว่าพวกเขาจะได้ไม่ย่ำยีเราและทำลายเรา.

๒๖ แต่ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เรามาในแดนทุรกันดารไม่ใช่ด้วยเจตนาจะทำลายพี่น้องของเรา, แต่ด้วยเจตนาว่าบางทีเราอาจจะช่วยจิตวิญญาณของพวกเขาบางจิตวิญญาณให้รอด.

๒๗ บัดนี้เมื่อใจเราหดหู่, และเราเกือบจะกลับ อยู่ แล้ว, ดูเถิด, พระเจ้า ทรงปลอบโยน^๑เรา, และตรัส: จงไปในบรรดาชาวเลมมัน, พี่น้องของเจ้า, และจงรับความทุกข์^๒ของเจ้าด้วยความอดทน^๓, และเราจะให้ความสำเร็จแก่เจ้า.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, เรามา, และออกไปในบรรดาพวกเขา; และเราอดทนในความ

ทุกข์เวทนาของเรา, และเราต้องทนความขาดแคลนทุกอย่าง; แท้จริงแล้ว, เราเดินทางจากบ้านหนึ่งไปบ้านหนึ่ง, โดยพึ่งพาความเมตตาของโลก—ให้ใช้ความเมตตาของโลกเท่านั้นไม่แต่ในพระเมตตาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วย.

๒๙ และเราเข้าไปในบ้านพวกเขาและสอนพวกเขา, และเราสอนพวกเขาตามถนนของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และเราสอนพวกเขา บน เนิน เขาของ พวกเขา; และเราเข้าไปในวิหารของพวกเขาและธรรมศาลาทั้งหลายของพวกเขาและสอนพวกเขา; และเราถูกล้อออกมา, และถูกล้อเลียน, และถูกถ่มน้ำลายใส่, และถูกตบ หน้า; และเรา ถูก ขว้าง ปา ด้วย ก้อน หิน, และถูกจับและมัดด้วยเชือกที่แข็งแรง, และโยนเข้าเรือนจำ; และโดยผ่านเดชานูภาพและปรีชาญาณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราได้รับการปลดปล่อยอีก.

๓๐ และเรา ต้อง ทน ความ ทุกข์ ต่าง ๆ นานา, และทั้งหมดนี้, เพื่อบางทีเราอาจจะเป็นทางแห่งการช่วยจิตวิญญาณบางดวงให้รอด; และเราคิดว่าปรีดี^๔ของเราจะเต็มเปี่ยมหากบางทีเราอาจจะเป็นทางแห่งการช่วยบางคนให้รอดได้.

๓๑ บัดนี้ดูเถิด, เราจะมองไปและเห็นผลการทำงานของเราได้; และมันน้อยหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, มันมาก^๕; แท้จริง แล้ว, และเรา เป็น พยาน

๒๔ก โมไซยาห์ ๑๐:๑๑-๑๓.
ข โมไซยาห์ ๑๓:๒๙.
๒๗ก แอลมา ๑๗:๙-๑๑.
ข แอลมา ๒๐:๒๙-๓๐.
ค มพ. ยากลำบาก (ความ).

ค คมพ. อดทน (ความ).
๓๐ก คพ. ๑๘:๑๕-๑๖.
๓๑ก แอลมา ๒๓:๘-๑๓.
๓๒ก แอลมา ๒๕:๒๐-๒๔.
ข แอลมา ๒๕:๑๕.

๓๕ก คมพ. พลัง, เดชานูภาพ, พลังอำนาจ.
ข คพ. ๘๘:๔๑.
ค คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

ถึงความจริงใจของคนเหล่านั้น, เพราะความรักของพวกเขาที่มีต่อพี่น้องพวกเขาและต่อเราด้วย.

๓๒ เพราะดูเถิด, พวกเขายอมสละ^๗ชีวิตของพวกเขาแม้แทนที่จะเอาชีวิตของศัตรูพวกเขา; และพวกเขาฝังอาวุธสงครามไว้ลึกในพื้นดิน, เพราะความรักที่มีต่อพี่น้องพวกเขา.

๓๓ และบัดนี้ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, เคยมีความรักยิ่งใหญ่เช่นนั้นในทั้งแผ่นดินไหม? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย, ไม่เคยมี, แม้ในบรรดาชาวนีไฟ.

๓๔ เพราะดูเถิด, พวกเขาจะจับอาวุธขึ้นต่อสู้พี่น้องของเขา; พวกเขาจะไม่ยอมให้ตนถูกสังหาร. แต่ดูเถิดมีมากเพียงใดในพวกนี้ที่ยอมเสียชีวิตของตน; และเรารู้ว่าเขากลับไปสู่พระเจ้าเป็นเจ้าของตนแล้ว, เพราะความรักของพวกเขาและความเกลียดชังของพวกเขาที่จะทำบาป.

๓๕ บัดนี้เราไม่มีเหตุผลที่จะชื่นชมยินดีหรือ? เรามี, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, นับแต่โลกนี้เริ่มต้น, ไม่เคยมีใครมีเหตุผลใหญ่หลวงเช่นนี้ที่จะชื่นชมยินดีดังเรา; แท้จริงแล้ว, และนำไปดีของข้าพเจ้าไป, แม้ถึงการไถ่บาปในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; เพราะพระองค์ทรงมีเดชานุภาพ^๘ทั้งปวง, ปรีชาญาณทั้งปวง, และความเข้าใจทั้งปวง; พระองค์ทรงเข้าพระทัย^๙เรื่องทั้งปวง, และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงมีเมตตา^{๑๐}, แม้จนถึงความรอด, แก่คนที่จะกลับใจและเชื่อในพระนามของพระองค์.

๓๖ บัดนี้หากนี่เป็นการไถ่บาปแล้ว, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าจะไถ่บาป; เพราะนี่คือชีวิตของข้าพเจ้าและแสงสว่างของข้าพเจ้า, ปีดของข้าพเจ้าและความรอดของข้าพเจ้า, และการไถ่ของข้าพเจ้าจากวิบัติอันเป็นนิรันดร์. แท้จริงแล้ว, ขอพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเกิด, พระผู้ทรงหวังใยคนเหล่านี้, ซึ่งเป็นกึ่ง^{๑๑}ของต้นไม้แห่งอิสราเอล, และสูญหายไปจากลำต้นของมันในแผ่นดินแปลก; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าว, ขอพระนามพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงเจริญด้วยพระสิริเกิด, พระผู้ทรงหวังใยเรา, ผู้คนที่ระหกระเหิน^{๑๒}ไปในแผ่นดินแปลก.

๓๗ บัดนี้พี่น้องข้าพเจ้า, เราเห็นว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงเป็นห่วงคน^{๑๓}ทุกหมู่เหล่า, ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในแผ่นดินไหน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงนับผู้คนของพระองค์, และอุทรแห่งพระเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งปวง. บัดนี้นี่คือปีดของข้าพเจ้า, และการน้อมขอบพระทัยเป็นสันพื้นของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าจะน้อมขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าตลอดกาล. เอเมน.

บทที่ ๒๗

พระเจ้าทรงบัญชาเอมมานให้นำผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮไปสู่ความปลอดภัย—เมื่อพบแอลมา, ปีดของเอมมานทำให้ท่าน

๓๖ก ปฐก. ๔๓:๒๒-๒๖; เจคอบ ๒:๒๕; ๕:๒๕.

ข เจคอบ ๗:๒๖. ๓๗ก กิจการ ๑๐:๓๔-๓๕;

๒ นี. ๒๖:๓๓.

หมดกำลัง—ชาวนี้ไฟมอบแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนให้พวกแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ—เรียกพวกเขาว่าผู้คนของแอมัน. ประมาณ ๓๐-๗๗ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ เมื่อชาวเลมันเหล่านั้นไปทำสงครามกับชาวนี้ไฟแล้ว, หลังจากการต่อสู้หลายครั้งเพื่อทำลายพวกเขา, จึงพบว่าเรามีประโยชน์ไม่ที่จะหมายมั่นทำลายคนพวกนี้, พวกเขาจึงกลับไปแผ่นดินแห่งนีไฟอีก.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ ชาวอแมลลีค, โกรธอย่างยิ่ง, เพราะการสูญเสียของตน. และเมื่อพวกเขาเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถแก้แค้นชาวนี้ไฟ, พวกเขาจึงเริ่มปลุกปั่นผู้คนให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ, พี่น้อง^๗ ของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มทำลายคนเหล่านั้นอีก.

๓ บัดนี้คนพวกนี้ไม่ยอมจับอาวุธของตนอีก^๘, และพวกเขายอมให้ตนถูกสังหารตามความปรารถนาของศัตรู.

๔ บัดนี้เมื่อแอมันและพี่น้องท่านเห็นงานแห่งการทำลายนี้ในบรรดาผู้ที่พวกท่านรักมากเหลือเกิน, และในบรรดาผู้ที่รักพวกท่านมากเหลือเกิน—เพราะพวกท่านได้รับการปฏิบัติราวกับเป็นเทพซึ่งส่งมาจากพระเจ้าเพื่อช่วยพวกเขาให้รอดจากความพินาศอันเป็นนิจ—ฉะนั้น, เมื่อแอมันกับพี่น้องท่านเห็นงานแห่งการทำลายอันใหญ่หลวงนี้,

พวกท่านจึงเกิดสงสาร, และพวกท่านกล่าว^๙ แก่กษัตริย์ว่า:

๕ ขอให้เรารวบรวมคนเหล่านี้ของพระเจ้า, และให้เราลงไปยังแผ่นดินแห่งเซราเอิมลาไปหาชาวนี้ไฟพี่น้องเรา, และหลบหนีจากเงื้อมมือศัตรูของเรา, เพื่อเราจะไม่ถูกทำลาย.

๖ แต่กษัตริย์กล่าวแก่พวกท่านว่า: ดูเถิด, ชาวนี้ไฟจะทำลายเรา, เพราะฆาตกรรมและบาปมากมายที่เรากระทำกับพวกเขา.

๗ และแอมันกล่าวดังนี้: ข้าพเจ้าจะไปทูลถามพระเจ้า, และหากพระองค์ตรัสกับเรา, ให้ลงไปหาพี่น้องเรา, ท่านจะไปไหม?

๘ และกษัตริย์กล่าวแก่ท่านว่า: เราจะไป, หากพระเจ้าตรัสให้เราไป, เราจะลงไปหาพี่น้องของเรา, และเราจะเป็นทาสพวกเขาไป จนกว่าเราจะชดใช้ให้พวกเขาในฆาตกรรมและบาปมากมายซึ่งเรากระทำไว้กับพวกเขา.

๙ แต่แอมันกล่าวแก่เขาว่า: มันขัดกับกฎของพี่น้องเรา, ซึ่งสถาปนาไว้โดยบิดาข้าพเจ้า, ว่าจะไม่มีทาส^{๑๐} ในบรรดาพวกเขา; ฉะนั้นให้เราลงไปและวางใจในความเมตตาของพี่น้องเราเถิด.

๑๐ แต่กษัตริย์กล่าวแก่ท่านว่า: จงทูลถามพระเจ้าเถิด, และหากพระองค์ตรัสให้เราไป, เราก็ตไป; มิฉะนั้นเราจะสิ้นชีวิตอยู่ในแผ่นดินนี้.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมันไปทูลถามพระเจ้า, และพระเจ้าตรัสกับท่าน :

๒๗ ๒ก แอลมา ๒๕:๑.
คพ. แอนไท-นีไฟ-ลีไฮ
(ชาว).

๗ แอลมา ๔:๑๑.
๓ก แอลมา ๒๔:๒๑-๒๖.
๔ก แอลมา ๒๔:๕.

๙ก โมไซยาห์ ๒:๑๓;
๒๑:๓๒, ๓๘, ๔๐.

๑๒ จงพาคนเหล่านี้ไปจากแผ่นดินนี้, เพื่อพวกเขาจะไม่สิ้นชีวิต; เพราะชาตานมีอำนาจใหญ่หลวงเหนือใจชาวอแมลัค, ผู้ปลุกปั่นชาวเลมันให้เกิดโทสะต่อต้านพี่น้องของตนให้สังหารพวกเขา; ฉะนั้นเจ้าจงออกจากแผ่นดินนี้; และคนเหล่านี้ในรุ่นนี้จะเป็นสุข, เพราะเราจะปกป้องรักษาพวกเขา.

๑๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ แอมันไปบอก กษัตริย์ ทุก ถ้อยคำที่พระเจ้าตรัสกับท่าน.

๑๔ และพวกท่านรวบรวมผู้คนทั้งหมดของตน, แท้จริงแล้ว, ผู้คนทั้งหมดของพระเจ้า, และรวบรวมฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ทั้งหมดของตน, และออกไปจากแผ่นดิน, และมาในแดนทรุกันดาร์ซึ่งแยกแผ่นดินแห่งนี้ไฟจากแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และข้ามมาใกล้ชายแดนของแผ่นดิน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอมัน กล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด, ข้าพเจ้าและพี่น้องข้าพเจ้าจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และท่านจะคงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะกลับมา; และเราจะลงใจพี่น้องเรา, ว่าพวกเขาจะ让您เข้าไปในแผ่นดินพวกเขาหรือไม่.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันกำลังจะเข้าไปในแผ่นดิน, คือท่านและพี่น้องท่านพบแอลมา, ในที่ ซึ่งกล่าวถึงมาแล้ว; และดูเถิด, นี่คือการพบอันน่าปิติยินดี.

๑๗ บัดนี้ปีติ ของแอมันใหญ่หลวงนัก

ถึงกับว่าท่านอิมเอบ; แท้จริงแล้ว, ท่านถูกกลืนเข้าไปในปีติของพระผู้เป็นเจ้าของท่าน, แม้งานทำให้ท่านสิ้นเรี่ยวแรง; และท่านล้มลงสู่พื้นดินอีก.

๑๘ บัดนี้ไม่ใช่ปีติยิ่งหรือ? ดูเถิด, นี่เป็นปีติซึ่งไม่มีผู้ใดได้รับนอกจากผู้สำนึกผิดอย่างแท้จริงและผู้แสวงหาความสุขด้วยความอ่อนน้อม.

๑๙ บัดนี้ปีติของแอลมาในการพบพี่น้องของท่านใหญ่หลวงจริง ๆ, และปีติของเออร์ัน, ของออมเนอร์, และฮิมไนด้วย; แต่ดูเถิดปีติของคนเหล่านั้นไม่ได้เกินกำลังพวกท่าน.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ แอลมาพาพี่น้องท่าน กลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา; แม้ไปบ้านท่านเอง. และพวกท่านไปบอกหัวหน้าผู้พิพากษา ถึงเรื่องทั้งหมดที่ได้เกิดกับพวกท่านในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, ในบรรดาชาวเลมัน, พี่น้องพวกท่าน.

๒๑ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ หัวหน้าผู้พิพากษาออกถ้อยแถลงไปทั่วแผ่นดิน, โดยปรารถนาเสียงของผู้คนเกี่ยวกับการยอมรับพี่น้องของพวกเขา, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนโท-นีไฟ-ลีไฮ.

๒๒ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เสียงของผู้คนมีมา, กล่าวว่า: ดูเถิด, เราจะยกแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนให้, ซึ่งอยู่ทางตะวันออกใกล้ทะเล, ซึ่งติดกับแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ที่อยู่ทางใต้ของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และแผ่นดินเจอร์ซอนนี้เป็นแผ่นดินที่เราจะให้แก่พี่น้องเราเป็นมรดก.

๑๖ก แอลมา ๑๗:๑-๔.
๑๗ก คมพ. ปีติ.

ข ๑ นี. ๑:๗.
ค แอลมา ๑๓:๑๔.

๒๐ก แอลมา ๔:๑๖-๑๘.

๒๓ และดูเถิด, เราจะตั้งกองทัพของเราไว้ระหว่างแผ่นดินเจอร์ซอนและแผ่นดินนีไฟ, เพื่อเราจะป้องกันพี่น้องเราในแผ่นดินเจอร์ซอน; และสิ่งนี้เราทำเพื่อพี่น้องเรา, เนื่องจากความกลัวของพวกเขาที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้พี่น้องของตนโดยเกรงว่าพวกเขาจะทำบาป; และความกลัวอันใหญ่หลวงของพวกเขาที่เกิดขึ้นเพราะการกลับใจที่ปวดร้าวของพวกเขาซึ่งพวกเขามีอยู่, เนื่องจากการกระทำฆาตกรรมอย่างมากและความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงของตน.

๒๔ และบัดนี้ดูเถิด, การนี้เราจะทำแก่พี่น้องเรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับแผ่นดินเจอร์ซอนเป็นมรดก; และเราจะคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากศัตรูด้วยกองทัพของเรา, โดยมีเงื่อนไขว่าพวกเขาจะให้ข้าวของส่วนหนึ่งของพวกเขาแก่เราเพื่อเราจะชำระกองทัพของเราไว้.

๒๕ บัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อแอมันไดยินเรื่องนี้, ท่านกลับไปหาผู้คนของแอนไท-นีไฟ-ลีไฮ, และแอลมาไปกับท่านด้วย, ในแดนทุรกันดาร, ที่ซึ่งคนเหล่านั้นตั้งกระโจมของตน, และแจ้งเรื่องทั้งหมดนี้แก่พวกเขา. และแอลมาเล่าถึงการเปลี่ยนใจเลื่อมใส^๑ของท่านให้พวกเขาฟัง, พร้อมกับแอมันและเออร์ัน, และพี่น้องท่าน.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรื่องนี้ก่อให้เกิดความปรียิ่งในบรรดาคนเหล่านั้น. และพวกเขาลงไปในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, และเข้าครอบครอง

แผ่นดินแห่งเจอร์ซอน; และชาวนีไฟเรียกพวกเขาว่าผู้คนของแอมัน; ฉะนั้นพวกเขาจึงแตกต่างออกไปโดยชื่อนั้นนับแต่นั้นมา.

๒๗ และพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของนีไฟ, และนับอยู่ในบรรดาผู้คนซึ่งเป็นของ ศาสนจักรของ พระผู้เป็นเจ้าด้วย. และพวกเขาดีเด่นเพราะความกระตือรือร้นของตนที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า, และต่อมนุษย์ด้วย; เพราะพวกเขาเชื่อสัตย์^๒และเที่ยงตรงอย่างสมบูรณ์ในทุกสิ่ง; และพวกเขามั่นคง^๓ใน ศรัทธาแห่งพระคริสต์, แม้จนกว่าชีวิตจะหาไม่.

๒๘ และพวกเขามองการนองเลือดในหมู่พี่น้องตนด้วยความน่าชิงชังที่สุด; และจะไม่มีใครทำให้พวกเขายอมจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับพี่น้องของตนได้เลย; และพวกเขาไม่เคยมองความตายด้วยความหวาดหวั่นไม่ว่าจะมากน้อยเพียงใด, เพราะความหวังและทัศนคติที่พวกเขามีต่อพระคริสต์และการฟื้นคืนชีวิต; ฉะนั้น, ความตายจึงถูกกลืนไปจากพวกเขาโดยชัยชนะของพระคริสต์เหนือมัน.

๒๙ ฉะนั้น, พวกเขาจึงทนรับความตาย^๔ในวิธีที่ทรมาณและปวดร้าวเป็นที่สุดเท่าที่พี่น้องพวกเขาจะทำให้เกิดแก่พวกเขาได้, ก่อนที่พวกเขาจะจับดาบหรือกระบี่ขึ้นทำร้ายคนพวกนั้น.

๓๐ และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นผู้คนที่กระตือรือร้น และเป็นที่รัก, และเป็นที่ยอมรับปรานียิ่งของพระเจ้า.

๒๕ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๐-๒๔.

๒๗ก คมพ. เชื่อสัตย์ (ความ).

๗ แอลมา ๒๓:๖.

๒๙ก แอลมา ๒๔:๒๐-๒๓.

บทที่ ๒๘

ชาวเลมมันพ่ายแพ้ในการสู้รบครั้งใหญ่—
ผู้คนถูกสังหารหลายหมื่นคน—คนชั่วร้าย
ถูกกำหนดให้อยู่ในสภาพแห่งวิบัติอันหาได้
สิ้นสุดไม่; ผู้ชอบธรรมได้รับความสุขอันไม่รู้
จบ. ประมาณ ๗๗-๗๖ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
หลังจากที่ผู้คนของแอมมันตั้งรกรากอยู่
ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน^๖, และสถาปนา
ศาสนจักรขึ้นด้วยในแผ่นดินแห่งเจอร์-
ซอน, และกองทัพชาวนีไฟมาตั้งอยู่โดย
รอบแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, แท้จริงแล้ว,
ในชายแดนโดยรอบแผ่นดินแห่งเซรา-
เอมมา; ดูเกิดกองทัพชาวมันติดตามพื
นองของตนไปในแดนทूरกันดาร.

๒ และ ดั่ง นั้น จึง มี การ รบ ครั่ง ใหญ่;
แท้จริง แล้ว, แม้ เป็นการ รบ อย่าง ที่ ไม่
เคยพบเห็นในบรรดาผู้คนทั้งหมดในแผ่น
ดินนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม;
แท้จริงแล้ว, และชาวเลมมันหลายหมื่นคน
ถูกสังหารและกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป.

๓ แท้จริง แล้ว, และ มี การ เชน ฆา ไม่
เลือกหน้าในบรรดาผู้คนของนีไฟด้วย;
กระนั้นก็ตาม, ชาวเลมมันถูกขับไล่^๗และ
กระจัดกระจายไป, และผู้คนของ นีไฟ
กลับมาแผ่นดินของตนอีก.

๔ และบัดนี้ นี้เป็นเวลา ที่มี ความ โศก
เศร้าและคร่ำครวญครั้งใหญ่หลวงได้ยिन
ไปทั่ว แผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมด
ของนีไฟ—

๕ แท้จริงแล้ว, เสียงร่ำไห้ของหญิงหม้าย
ที่โศกเศร้าเพราะสามีของพวกนาง, และ
บิดาที่โศกเศร้าเพราะบุตรของตนด้วย,
และธิดาเพราะพี่น้องชาย, แท้จริงแล้ว, พี่
น้องชายเพราะบิดา; และดั่งนี้เสียงร่ำไห้
แห่งความโศกเศร้าได้ยินไปในบรรดาพวก
เขาทั้งปวง, โศกเศร้าเพราะวงศ์วานว่าน
เครือตอนที่ถูกสังหาร.

๖ และบัดนี้แน่นอนว่าเป็นวันอันเปี่ยม
ด้วยโทมนัส; แท้จริงแล้ว, เป็นเวลาแห่ง
ความหม่นหมอง, และเวลาแห่งการอด
อาหาร^๘ และสวดอ้อนวอนอย่างหนัก.

๗ และปีที่สิบห้าแห่งการปกครองของ
ผู้พิพากษาเหนือผู้คนของ นีไฟ สิ้น สุด
ลงดั่งนี้;

๘ และนี่คือเรื่องราวของแอมมันและพื
นองท่าน, ในการเดินทางของพวกท่าน
ในแผ่นดินแห่งนีไฟ, ความทุกข์เขเวทนา
ของพวกท่านในแผ่นดิน, โทมนัสของ
พวกท่าน, และความทุกข์ของพวกท่าน,
และปีติของพวกท่านที่เกินกว่าจะเข้าใจ
ได้^๙, และการต้อนรับและความปลอดภัย
ของพวกพี่น้องในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.
และบัดนี้ขอพระเจ้า, พระผู้ไถ่ของคนทั้ง
ปวง, โปรดประทานพรให้จิตวิญญาณพวก
เขาตลอดกาล.

๙ และนี่คือเรื่องราวของสงครามและ
ความขัดแย้งในบรรดาชาวนีไฟ, และ
สงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมมัน
ด้วย; และปีที่สิบห้าแห่งการปกครองของ
ผู้พิพากษาสิ้นสุดลง.

๑๐ และจากปีแรกถึงปีที่สิบห้าเกิดการ

๒๘ ๑ก แอลมา ๒๗:๒๒;
๓๐:๑, ๑๙.

๓ก แอลมา ๓๐:๑.
๖ก แอลมา ๓๐:๒.

๘ก แอลมา ๒๗:๑๖-๑๙.

ทำลายชีวิตหลายพันชีวิต; แท้จริงแล้ว, เกิดภาพอันน่าพิงฝันของการนองเลือด.

๑๑ และร่างของหลายพันคนถูกฝังดิน, ขณะที่ร่างของหลายพันคนเฝ้าเปื่อย^๑ กองเกลื่อนอยู่บนพื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, หลายพันคนโศกเศร้า^๒ เพราะการสูญเสียวงศ์วานวานเครือตั้น, เพราะพวกเขาไม่เหตุผลที่จะกลัว, ตามสัญญาของพระเจ้า, ว่าพวกเขาถูกกำหนดให้อยู่ในสภาพแห่งชีวิตอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๒ ขณะที่คนอื่น ๆ หลายพันคนโศกเศร้าอย่างแท้จริงเพราะการสูญเสียวงศ์วานวานเครือตั้น, ทว่าพวกเขายังชื่นชมยินดีและปรีดาในความหวัง, และแม้รู้, ตามสัญญา^๓ ของพระเจ้า, ว่าพระองค์จะทรงยกพวกเขาให้พำนักอยู่ทางพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าเป็นเจ้า, ในสภาพแห่งความสุขอันไม่รู้จบ.

๑๓ และตั้งนั้น เราจึงเห็นว่าความไม่เสมอภาค^๔ ของมนุษย์นั้น มากเพียงใด เพราะบาป และการล่วงละเมิด, และอำนาจของมาร, ซึ่งได้มาด้วยแผนการ^๕ อันแยบยลที่เขาคิดค้นขึ้นเพื่อวางกับดักใจมนุษย์.

๑๔ และด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นการเรียกอย่างร้อนรนให้มนุษย์ขยันหมั่นเพียรเพื่อทำงานในสวนองุ่น^๖ ของพระเจ้า; และตั้งนั้น เราจึงเห็นเหตุอันใหญ่หลวงของโทมนัส, และของการชื่นชมยินดีด้วย—โทมนัสเพราะความตายและความพินาศ

ในบรรดามนุษย์, และปีติเพราะแสงสว่าง^๗ ของพระคริสต์^๘ ที่มีต่อชีวิต.

บทที่ ๒๙

แอลมาปรารถนาจะป่าวร้องการกลับใจด้วยความกระตือรือร้นอย่างเทพ—พระเจ้าประทานผู้สอนสำหรับประชาชาติทั้งปวง—แอลมาปลานปล้ำในงานของพระเจ้าและในความสำเร็จของแอมันกับพี่น้องท่าน. ประมาณ ๗๖ ปีก่อนคริสตกาล.

โอ้หากข้าพเจ้าเป็นเทพ, และมีความปรารถนาได้ตามใจข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะออกไปและพูดด้วยตรรกะของพระเจ้าเป็นเจ้า, ด้วยเสียงที่จะเขย่าแผ่นดินโลก, และป่าวร้องการกลับใจแก่ทุกคน!

๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะประกาศแก่ทุกจิตวิญญาณ, ด้วยเสียงฟ้าร้อง, เรื่องการกลับใจและแผนแห่งการไถ่, ว่าพวกเขาควรกลับใจและมา^๑หาพระเจ้าเป็นเจ้าของเรา, เพื่อจะไม่มีโทมนัสบนทั่วพื้นพิภพอีกต่อไป.

๓ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นมนุษย์, และทำบาปเมื่อข้าพเจ้ามีความปรารถนานี้; เพราะข้าพเจ้าควรพอใจกับสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงมอบให้ข้าพเจ้า.

๔ ข้าพเจ้าไม่ควรตั้งความปรารถนาจะแปรเปลี่ยนประกาศิตอันมั่นคงของพระ

๑๑ก แอลมา ๑๖:๑๑.
ข แอลมา ๔๘:๒๓;
คพ. ๔๒:๔๕-๔๖.
๑๒ก แอลมา ๑๑:๔๑.
๑๓ก ๑ นี. ๑๗:๓๕.

ข ๒ นี. ๙:๒๘.
๑๔ก คมพ. ส่วนองุ่นของพระเจ้า.
ข คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของ

พระคริสต์.
๒๙ ๒ก ออมัน ๑:๒๖;
๓ นี. ๒๑:๒๐.

ผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเที่ยงธรรม, เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ประทานให้มนุษย์ตามความปรารถนา^๑ของพวกเขา, ไม่ว่าจะนำไปเพื่อความตายหรือเพื่อชีวิต; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าพระองค์ทรงมอบให้มนุษย์, แท้จริงแล้ว, ทรงประกาศิตแก่พวกเขาในคำประกาศิตที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้, ตามความประสงค์^๒ของพวกเขา, ไม่ว่าจะนำไปเพื่อความรอดหรือเพื่อความพินาศ.

๕ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้ว่าความดีและความชั่วมาอยู่ต่อหน้ามนุษย์ทั้งปวง; ผู้ที่ไม่รู้ความดีจากความชั่วย่อมปราศจากข้อตำหนิ; แต่ผู้ที่มี^๓ความดีและความชั่ว, แก่ผู้นั้นจะให้ตามความปรารถนาของเขา, ไม่ว่าเขาจะปรารถนาความดีหรือความชั่ว, ชีวิตหรือความตาย, ปิติหรือสำนึกผิดจากมโนธรรม^๔.

๖ บัดนี้, โดยที่เห็นว่า ข้าพเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้, เหตุใดข้าพเจ้าจึงจะปรารถนา ยิ่งไปกว่าการทำงานที่พระองค์ทรงเรียกข้าพเจ้ามาเล่า?

๗ เหตุใดข้าพเจ้าจะปรารถนาให้ตนเป็นเทพ, ให้ข้าพเจ้าพูดไปได้ทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก?

๘ เพราะดูเถิด, พระเจ้าประทานให้ประชาชาติทั้งปวง^๕, ด้วยชาติและภาษา^๖ของตนเอง, ที่จะสอนพระวจนะของพระองค์, แท้จริงแล้ว, ด้วยปัญญา, ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นเหมาะสม^๗ที่พวกเขาควรมี; ฉะนั้นเราจึงเห็นว่า พระเจ้า

ประทานคำปรึกษาด้วยพระปรีชาญาณ, ตามสิ่งที่เที่ยงธรรมและจริง.

๙ ข้าพเจ้ารู้ถึง เรื่อง ที่พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าโอ้อวดสิ่งนี้. ข้าพเจ้าไม่โอ้อวด^๘ตัวข้าพเจ้า, แต่ข้าพเจ้าปลอบปล้ำในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, และนี่คือความปลอบปล้ำของข้าพเจ้า, ว่าข้าพเจ้าอาจจะเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่จะนำจิตวิญญาณศักดิ์ดวงมาสู่การกลับใจ; และนี่คือปิติของข้าพเจ้า.

๑๐ และดูเถิด, เมื่อข้าพเจ้าเห็นพี่น้องข้าพเจ้าเป็นอันมากสำนึกผิดโดยแท้จริง, และมาหาพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, เมื่อนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยปิติ; เมื่อนั้นข้าพเจ้าจดจำได้ว่าพระเจ้าทรงทำสิ่งใดบ้าง^๙เพื่อข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้ที่พระองค์ทรงได้ยินคำสวด อ้อนวอนของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, เวลานั้นข้าพเจ้าจดจำถึงพระพาหุอันเมตตาของพระองค์ซึ่งทรงยื่นมาให้ข้าพเจ้า.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าระลึกถึงความ เป็น เซลยของบรรพบุรุษข้าพเจ้าด้วย; เพราะข้าพเจ้ารู้แน่ว่าพระเจ้า^{๑๐}ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส, และโดยการนี้ทรงสถาปนาศาสนจักรของพระองค์ขึ้น; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, พระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระเจ้าผู้เป็น

๔ก สดต. ๓๗:๔.
ข คมพ. ลีทรีเสรี.
๕ก ๒ นั. ๒:๑๘, ๒๒;
โมโร. ๗:๑๕-๑๙.
คมพ. เล็งเห็น (การ), ของ

ประทานแห่ง.
ข คมพ. มโนธรรม.
๘ก ๒ นั. ๒๙:๑๒.
ข คพ. ๙๐:๑๑.
ค แอลมา ๑๒:๙-๑๑.

๙ก แอลมา ๒๖:๑๒.
๑๐ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๑-๓๑.
๑๑ก โมไซยาห์ ๒๕:๑๖-๒๑;
แอลมา ๕:๓-๕.

เจ้าของยาโคบ, ทรงปลดปล่อยพวกเขา
ออกจากความเป็นทาส.

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอ
ถึงความเป็นเชลยของบรรพบุรุษข้าพเจ้า;
และพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันนั้นผู้ทรง
ปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือชาว
อียิปต์ ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจาก
ความเป็นทาส.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และพระผู้เป็นเจ้าองค์
เดียวกันนั้นทรงสถาปนาศาสนจักรของ
พระองค์ขึ้นในบรรดาพวกเขา; แท้จริง
แล้ว, และพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน
นั้นทรงเรียกข้าพเจ้า โดยการเรียกอัน
ศักดิ์สิทธิ์, เพื่อสั่งสอนพระวจนะให้คน
เหล่านี้, และประทานความสำเร็จมากมาย
ให้ข้าพเจ้า, ซึ่งในการนี้ปิตีของข้าพเจ้า
จึงเต็มเปี่ยม.

๑๔ แต่ข้าพเจ้าไม่ยินดีในความสำเร็จ
ของข้าพเจ้าเอง แต่อย่างเดียว, แต่ปิตี
ของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมยิ่งขึ้นเพราะความ
สำเร็จของพี่น้องข้าพเจ้า, ผู้ขึ้นไปยังแผ่นดิน
แห่งนีไฟ.

๑๕ ดูเถิด, พวกท่านทำงานหนักอย่าง
ยิ่ง, และนำผลเป็นอันมากออกมา; และ
รางวัลของพวกท่านจะยิ่งใหญ่สักเพียงใด!

๑๖ บัดนี้, เมื่อข้าพเจ้านึกถึงความสำเร็จ
ของพี่น้องเหล่านี้ของข้าพเจ้า, ประหนึ่ง
ว่าจิตวิญญาณข้าพเจ้าถูกนำไป, แม้ถึง
การแยกจากร่างกาย, ปิตีของข้าพเจ้า
ใหญ่หลวงยิ่งนัก.

๑๗ และบัดนี้ขอพระผู้เป็นเจ้าโปรด

ประทานแก่คนเหล่านี้, พี่น้องข้าพเจ้า,
เพื่อพวกท่านจะได้นั่งลงในอาณาจักร
ของพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, และคน
ทั้งหมดผู้เป็นผลจากการทำงานของพวก
ท่านด้วยเพื่อพวกท่านจะไม่ออกไปอีก, แต่
เพื่อพวกท่านจะสรรเสริญพระองค์ตลอด
กาล. และขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทาน
ให้เป็นไปตามถ้อยคำของข้าพเจ้า, แม่ดั่ง
ที่ข้าพเจ้าพูดไว้. เอเมน.

บทที่ ๓๐

คอรินธ์, ผู้ต่อต้านพระคริสต์, เยาะเย้ย
พระคริสต์, การชดใช้, และวิญญาณแห่ง
การพยากรณ์—เขาสอนว่าไม่มีพระผู้เป็น
เจ้า, ไม่มีการตกของมนุษย์, ไม่มีการลงโทษ
บาป, และไม่มีพระคริสต์—แอลมาเป็น
พยานว่าพระคริสต์จะเสด็จมาและสรรพ
สิ่งทั้งปวงซึ่งว่ามีพระผู้เป็นเจ้า—คอรินธ์
เรียก ร้อง เครื่องหมาย และถูกทำให้เป็น
ใบ้—มารมาปรากฏต่อคอรินธ์ในลักษณะ
ของเทพและสอนสิ่งที่เขาจะกล่าว—คอ-
ริธ์อยู่ถูกเหยียบจนแหลกเหลวและตาย.
ประมาณ ๗๖-๗๘ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
หลังจากที่ผู้คนของแอมันตั้งรกรากอยู่
ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, แท้จริงแล้ว,
และหลังจากที่ชาวเลมันถูกขับไล่^๑ออก
จากแผ่นดินแล้วด้วย, และคนตายของ
พวกเขาถูกผู้คนของแผ่นดินฝังไว้—

๑๒ก อพย. ๑๔:๓๐-๓๑.
๑๓ก คพ. ๑๘:๑๔-๑๖.
๑๔ก แอลมา ๑๗:๑-๔.

๓๐ ๑ก แอลมา ๒๗:๒๕-๒๖.
คมพ. แอนโท-นีไฟ-ลีโย
(ชาว).

๗ แอลมา ๒๘:๑-๓.

๒ บัดนี้ไม่ได้นับจำนวนคนตายของพวกเขา เพราะความมากมายในจำนวนของมัน; ทั้งไม่ได้นับจำนวนคนตายของชาวนีไฟ— แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากที่พวกเขาได้ฝังคนตายของตน, และหลังจากวันแห่งการอดอาหาร, และความโศกเศร้า, และการสวดอ้อนวอนด้วยแล้ว, (และมันเป็นไปในปีที่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ) จึงเริ่มมีสันติติดต่อกันทั่วแผ่นดิน.

๓ แท้จริงแล้ว, และผู้คนยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า; และพวกเขาเคร่งครัดในการยึดถือศาสนพิธี^{๓ก} ของพระเจ้าเป็นเจ้า, ตามกฎของโมเสส; เพราะพวกเขาได้รับการสอนให้รักษา^{๓ข} กฎของโมเสสไปจนกว่ามันจะสมบูรณ์.

๔ และด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงไม่มีความวุ่นวายตลอดปีที่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในการเริ่มต้นของปีที่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีสันติติดต่อกัน.

๖ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนปลายปีที่สิบเจ็ด, ชายผู้หนึ่งเข้ามาในแผ่นดินแห่งเชราเฮ็มลา, และเขาเป็นผู้ต่อต้านพระคริสต์^{๓ค}, เพราะเขาเริ่มสั่งสอนผู้คนในทางตรงกันข้ามกับคำพยากรณ์ซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดไว้, เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์.

๗ บัดนี้ไม่มีกฎที่ขัดขวางความเชื่อ^{๓ด} ของมนุษย์; เพราะเป็น สิ่ง ตรงกันข้าม

กับพระบัญชาของพระเจ้าเป็นอย่างยิ่ง ที่ว่าจะมีกฎซึ่งจะนำมนุษย์ไปสู่ฐานะที่ไม่เสมอภาค.

๘ เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้ดังนี้: ท่านทั้งหลายจงเลือก^๓ เสียวันนี้, ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด.

๙ บัดนี้ หากมนุษย์ปรารถนาจะรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้า, ก็เป็นสิทธิ์ของเขา; หรือที่จริงแล้ว, หากเขาเชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้า ก็เป็นสิทธิ์ของเขาที่จะรับใช้พระองค์; แต่หากเขาไม่เชื่อในพระองค์ก็ไม่มีกฎที่จะลงโทษเขา.

๑๐ แต่หากเขากระทำฆาตกรรมเขาก็ถูกลงโทษถึงตาย^๓; และหากเขาโจรกรรมเขาก็ถูกลงโทษด้วย; และหากเขาขโมยเขาก็ถูกลงโทษด้วย; และหากเขาประพฤติล่วงประเวณีเขาก็ถูกลงโทษด้วย; แท้จริงแล้ว, เพื่อความชั่วร้ายทั้งหมดนี้พวกเขาจึงถูกลงโทษ.

๑๑ เพราะมีกฎอยู่ว่า มนุษย์จะถูกพิพากษา ตามโทษานุโทษ ของเขา. กระนั้นก็ตาม, ไม่มีกฎห้ามความเชื่อของมนุษย์; ฉะนั้น, มนุษย์ถูกลงโทษเพราะโทษานุโทษซึ่งเขากระทำเท่านั้น; ฉะนั้นคนทั้งปวงอยู่ในฐานะที่เสมอภาค^๓.

๑๒ และผู้ต่อต้านพระคริสต์^{๓ค} ผู้นี้, ชื่อของเขาคือคอรียอร์, (และกฎไม่มีอำนาจกับเขาได้) เริ่มสั่งสอนผู้คนว่าจะไม่มีพระคริสต์. และเขาสั่งสอนตามวิธีนี้, โดยกล่าวว่า:

๑๓ โอ้ท่านที่ถูกมัดลงไปอยู่ใต้ความ

๓ก คมพ. กฎของโมเสส.
ข ๒ นี. ๒๕:๒๔-๒๗;
แอลมา ๒๕:๑๕.

๓ข คมพ. ผู้ต่อต้านพระคริสต์.
๓ค แอลมา ๑:๑๗.
๓ด ยชว. ๒๔:๑๕.

๓ คมพ. สิทธิเสรี.
๑๐ก คมพ. โทษประหารชีวิต.
๑๑ก โมไซยาห์ ๒๓:๓๒.

ห้วงอันโง่เขลาและเปล่าประโยชน์, ทำไมท่านจึงนำเรื่องโง่เขลาเช่นนั้นมาเทียบแอกไว้กับตัว? ทำไมท่านจึงตั้งตารอพระคริสต์? เพราะไม่มีมนุษย์คนใดรู้ได้ถึงสิ่งที่จะมาถึง.

๑๔ ดูเถิด, เรื่องเหล่านี้ซึ่งท่านเรียกว่าคำพยากรณ์, ซึ่งท่านกล่าวว่าสืบทอดกันมาโดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้เป็นประเพณีอันโง่เขลาของบรรพบุรุษท่าน.

๑๕ ท่านรู้ถึงความแน่นอนของสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร? ดูเถิด, ท่านไม่อาจรู้ได้ถึงสิ่งที่ท่านไม่เห็น; ฉะนั้นท่านจึงไม่อาจรู้ได้ว่าจะมีพระคริสต์.

๑๖ ท่านมองไปยังหน้าและกล่าวว่าท่านเห็น การปลดบาปของท่าน. แต่ ดูเถิด, มันเป็นผลของจิตใจที่ไร้สติ; และความพินเพื่อนนี้ของจิตใจท่านเกิดขึ้นเพราะประเพณีบรรพบุรุษของท่าน, ซึ่งนำท่านไปสู่ความเชื่อในสิ่งที่ไม่เป็นเช่นนั้น.

๑๗ และเรื่องเช่นนั้นอีกหลายเรื่องที่เขากล่าวแก่คนทั้งหลาย, โดยบอกคนเหล่านั้นว่าจะมีการชดใช้เพื่อบาปของมนุษย์เกิดขึ้นไม่ได้, แต่มนุษย์ทุกคนรับประสบการณ์ในชีวิตนี้ตามการดำเนินชีวิตของตน; ฉะนั้นมนุษย์ทุกคนรุ่งเรืองตามอัจฉริยภาพของตน, และว่ามนุษย์ทุกคนมีชัยชนะตามกำลังของตน; และอะไรก็ตามที่มนุษย์ทำไปย่อมไม่เป็นความผิด.

๑๘ และดังนั้นเขา สั่งสอนคนทั้งหลาย, ชักนำใจคนไปเป็นอันมาก, เป็นเหตุให้คนเหล่านั้นเชิดหน้าในความชั่วร้ายของตน, แท้จริงแล้ว, ชักนำผู้หญิงไปเป็นอัน

มาก, และผู้ชายด้วย, ให้กระทำการผิดประเวณี—โดยบอกพวกเขาว่าเมื่อมนุษย์ตาย, นั่นคือที่สุดของมัน.

๑๙ บัดนี้ชายผู้นี้ข้ามไปแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนด้วย, เพื่อสั่งสอนเรื่องเหล่านี้ในบรรดาผู้คนของแอมัน, ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นผู้คนของชาวเลมัน.

๒๐ แต่ดูเถิดคนเหล่านี้ฉลาดกว่าชาวนีไฟหลาย ๆ คน; เพราะคนเหล่านี้จับเขา, และมัดเขา, และพาเขาไปอยู่ต่อหน้าแอมัน, ผู้เป็นมหาปุโรหิตปกครองคนเหล่านั้น.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้พาเขาออกไปจากแผ่นดิน. และเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งกิเดียน, และเริ่มสั่งสอนคนเหล่านั้นด้วย; และที่นั่นเขาไม่ได้รับความสำเร็จมากนัก, เพราะเขาถูกจับมัดไว้และถูกพาไปอยู่ต่อหน้ามหาปุโรหิต, และหัวหน้าผู้พิพากษาปกครองแผ่นดินด้วย.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมหาปุโรหิตกล่าวแก่เขาว่า: ทำไมท่านจึงเที่ยวไปปิดเบือนทางของพระเจ้า? ทำไมท่านจึงสอนคนเหล่านี้ว่าจะไม่มีพระคริสต์, เพื่อขัดขวาง การชื่นชมยินดีของพวกเขา? ทำไมท่านจึงพูดขัดกับคำพยากรณ์ทั้งหมดของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์?

๒๓ บัดนี้ชื่อของมหาปุโรหิตคือกิดโดนาห์. และคอรียอร์ก็กล่าวแก่ท่าน: เพราะข้าพเจ้าไม่สอนประเพณีโง่เขลาของบรรพบุรุษท่าน, และเพราะข้าพเจ้าไม่สอนคนเหล่านี้ให้ผูกมัดตนลงไปใต้ศาสนพิธีและการปฏิบัติอันโง่เขลาซึ่ง

ปุโรหิตในสมัยโบราณกำหนดไว้, เพื่อแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือพวกเขา, เพื่อให้พวกเขาอยู่ในความเขลา, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เงยหน้า, แต่ถูกกดหัวไว้ตามคำของท่าน.

๒๔ ท่านกล่าวว่าคนเหล่านี้เป็นอิสราชน. ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่า พวกเขา อยู่ในความเป็นทาส. ท่านกล่าวว่าคำพยากรณ์สมัยโบราณเหล่านั้นจริง. ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านไม่รู้ว่ามีจริง.

๒๕ ท่านกล่าวว่าคนเหล่านี้เป็นคนที่มีความผิดและตก, เพราะการล่วงละเมิดของบรรพชน. ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าเด็ก มิได้ มีความ ผิด อันเนื่องมาจากบิดามารดาของตน.

๒๖ และท่านกล่าวด้วยว่าพระคริสต์จะเสด็จมา. แต่ดุเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าท่านหาได้รู้ไม่ว่าจะมีพระคริสต์. และท่านกล่าวด้วยว่าพระองค์จะทรงถูกประหารเพื่อบาปของโลก—

๒๗ และดังนั้นท่านชักนำคนพวกนี้ไปตาม ประเพณี โง่เขลา ของ บรรพบุรุษท่าน, และตามความปรารถนาของท่านเอง; และท่านกดขี่พวกเขาไว้, แม้ตั้งอยู่ในความเป็นทาส, เพื่อท่านจะได้อืมนำสำราญด้วยแรงงานจากมือของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะไม่กล้าเงยหน้าด้วยความองอาจ, และเพื่อพวกเขาจะไม่กล้ายินดีในสิทธิ์และอภิสิทธิ์ของตน.

๒๘ แท้จริงแล้ว, พวกเขาไม่กล้าใช้สิ่งซึ่งเป็นของตนเองโดยเกรงว่าจะทำให้ปุโรหิตของตนขุนเคือง, ผู้ซึ่งใส่แอกให้พวกเขาตามความปรารถนาของตน, และ

นำพวกเขาให้เชื่อ, โดยประเพณีของตนและความ ผันของ ตน และอารมณ์ของตนและนิมิตของตนและความลึกลับอันเสแสร้งของตน, เพื่อที่ว่า, หากพวกเขาไม่ทำตามคำของตน, พวกเขาจะทำให้ใครสักคนซึ่งไม่เป็นที่รู้จักขุนเคือง, ผู้ซึ่งพวกเขาถือว่าเป็นพระผู้เป็นเจ้า—บุคคลซึ่งไม่มีใครเคยเห็นหรือรู้จัก, ผู้ซึ่งไม่เคยดำรงอยู่เลย, ทั้งจะไม่มีวันดำรงอยู่.

๒๙ บัดนี้เมื่อมาปุโรหิตและหัวหน้าผู้พิพากษาเห็นความแข็งกระด้างของใจเขา, แท้จริงแล้ว, เมื่อเห็นว่าเขาจ้วงจายแม้กับพระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาจึงไม่ยอมตอบถ้อยคำของเขา; แต่ให้มัดเขา; และพวกเขาส่งเขาให้อยู่ในการควบคุมของเจ้าหน้าที่; และส่งเขาไปแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, เพื่อจะได้้นำเขาไปอยู่ต่อหน้าแอลมา, และหัวหน้าผู้พิพากษาซึ่งเป็นผู้ปกครองเหนือแผ่นดินทั้งหมด.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาถูกนำมาอยู่ต่อหน้าแอลมาและหัวหน้าผู้พิพากษา, เขาทำแบบเดียวกันกับที่เขาทำในแผ่นดินแห่งกิเดียน; แท้จริงแล้ว, เขายังคงลบหลู่พระเจ้าต่อไป.

๓๑ และเขายังทวีความรุนแรง^๑ในคำพูดต่อหน้าแอลมา, และจ้วงจายต่อปุโรหิตและผู้สอน, โดยกล่าวหาว่าคนเหล่านั้นชักนำผู้คนให้ทำตามประเพณีเหลวไหลของบรรพบุรุษตน, เพื่อเห็นแก่ความอืมนำสำราญบนน้ำพักน้ำแรงของผู้คน.

๓๒ บัดนี้ แอลมา กล่าว แก่ เขา: ท่านรู้ว่าเราไม่ได้ อืมนำ สำราญ อยู่บนน้ำพักน้ำแรงของคนเหล่านี้; เพราะดุเถิด

ข้าพเจ้าทำงานแม้ตั้งแต่แรกเริ่มแห่งการปกครองของผู้พิพากษามาจนบัดนี้, ด้วยมือข้าพเจ้าเองเพื่อเลี้ยงตน, ทั้งที่หลายครั้งข้าพเจ้าเดินทางไปทั่วแผ่นดินเพื่อประกาศพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าแก่ผู้คนของข้าพเจ้า.

๓๓ และทั้งที่เป็นงานมากมายซึ่งข้าพเจ้าทำไปในศาสนจักร, ข้าพเจ้าก็ไม่เคยได้รับเลยแม้แต่ซีโนนี^๑เดียวสำหรับแรงงานของข้าพเจ้า; ทั้งพี่น้องข้าพเจ้าก็ไม่ได้รับ, นอกจากเมื่ออยู่ในบัลลังก์พิพากษา; และเมื่อนั้นเราก็ได้รับแต่เพียงตามกฎสำหรับเวลาของเรา

๓๔ และบัดนี้, หากเราไม่ได้รับสิ่งตอบแทนแรงงานของเราในศาสนจักร, จะเป็นประโยชน์อันใดกับเราเล่าที่จะทำงานในศาสนจักรหากไม่ใช่เพื่อประกาศความจริง, เพื่อเราจะมีกรซึ่งนชมยินดีในปีติ^๒ของพี่น้องเรา?

๓๕ แล้วเหตุใดท่านจึงกล่าวว่าเราสั่งสอนคนเหล่านั้นเพื่อหาผลประโยชน์, ในเมื่อท่าน, ด้วยตัวของท่าน, รู้อยู่ว่าเราไม่ได้รับผลประโยชน์เลย? และบัดนี้, ท่านเชื่อหรือว่าเราหลอกลวงคนเหล่านั้น, ซึ่งทำให้เกิดปีติเช่นนั้นในใจพวกเขา?

๓๖ และคอรียอร์ตอบท่าน, ถูกแล้ว.

๓๗ และแล้วแอลมากล่าวแก่เขา: ท่านเชื่อไหมว่ามีพระผู้เป็นเจ้า?

๓๘ และเขาตอบ, ไม่เชื่อ.

๓๙ บัดนี้ แอลมากล่าวแก่เขา: ท่านจะปฏิเสธอีกหรือว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า,

และปฏิเสธพระคริสต์ด้วย? เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้ารู้ว่า^๓มีพระผู้เป็นเจ้า, และรู้ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาด้วย.

๔๐ และบัดนี้ท่านมีหลักฐานอะไรที่ว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า^๔, หรือว่าพระคริสต์หาเสด็จมาไม่? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านไม่มีเลย, นอกจากเพียงถ้อยคำของท่านเท่านั้น.

๔๑ แต่, ดูเถิด, ข้าพเจ้ามีทุกสิ่งที่เป็นประจักษ์พยาน^๕ว่าสิ่งเหล่านี้จริง; และท่านก็มีทุกสิ่งเป็นประจักษ์พยานแก่ท่านว่าสิ่งเหล่านี้จริง; และท่านจะปฏิเสธหรือ? ท่านเชื่อไหมว่าสิ่งเหล่านี้จริง?

๔๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเชื่อ, แต่ท่านถูกรอบงำด้วยวิญญาณที่พุดเท็จ, และท่านไม่เอาใจใส่พระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าจนพระองค์ไม่มีที่อยู่ในท่าน; แต่มารมีอำนาจเหนือท่าน, และเขาพาท่านไปทั่ว, ออกกลอุบายต่าง ๆ เพื่อเขาจะทำลายลูก ๆ ของพระผู้เป็นเจ้า.

๔๓ และบัดนี้คอรียอร์ก็กล่าวแก่แอลมา: หากท่านจะแสดงเครื่องหมาย^๖แก่ข้าพเจ้า, เพื่อข้าพเจ้าจะเชื่อมั่นว่ามีพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, จงแสดงแก่ข้าพเจ้าว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพ, และเมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเชื่อมั่นในความจริงแห่งถ้อยคำของท่าน.

๔๔ แต่แอลมากล่าวแก่เขา: ท่านมีเครื่องหมายเพียงพอแล้ว; ท่านจะทดลองพระผู้เป็นเจ้าของท่านหรือ? ท่านจะกล่าว

<p>๓๓ก แอลมา ๑๑:๓. ๓๔ก คมพ. ปีติ. ๔๐ก สดต. ๑๔:๑.</p>	<p>๔๑ก คมพ. พยาน. ๔๓ก เจคอบ ๗:๑๓-๒๐; คพ. ๔๖:๘-๙.</p>	<p>คมพ. เครื่องหมาย.</p>
--	--	--------------------------

หรือว่า, จงแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า, ในเมื่อท่านมีประจักษ์พยานของพี่น้องทั้งหมดเหล่านี้” ของท่าน, และศาสดาพยากรณ์ ผู้บริสุทธิ์ ทั้งหมด ด้วย? พระคัมภีร์วางอยู่ต่อหน้าท่าน, แท้จริงแล้ว, และทุกสิ่ง” ซึ่งให้เห็นว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, แม้แผ่นดินโลก”, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนพื้นผิวของมัน, แท้จริงแล้ว, และการเคลื่อนไหวของมัน, แท้จริงแล้ว, และดาวพระเคราะห์ ทั้งหมดด้วย ซึ่งเคลื่อนไปตามปรกติวิสัยเป็นพยานว่ามีพระผู้สร้างสูงสุด.

๔๕ และท่านยังเที่ยวตระเวนไปอีกหรือ, ชักนำใจคนพวกนี้ไป, โดยเป็นพยานแก่พวกเขาว่าไม่มีพระผู้เป็นเจ้า? และท่านยังจะปฏิเสธพยานเหล่านี้ทั้งหมดหรือ? และเขากล่าวว่า: ถูกแล้ว, ข้าพเจ้าจะปฏิเสธ, เว้นแต่ท่านจะแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า.

๔๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมากล่าวแก่เขา : ดูเถิด, ข้าพเจ้าโศกเศร้าเพราะความแข็งกระด้างของใจท่าน, แท้จริงแล้ว, คือท่านจะยังต่อต้านวิญญาณแห่งความจริง, จนจิตวิญญาณท่านจะถูกทำลาย.

๔๗ แต่ดูเถิด, เป็นการดีกว่า” ที่จะสูญเสียจิตวิญญาณของท่านไปแทนที่ท่านจะเป็นหนทางนำจิตวิญญาณเป็นอันมากลงไปสู่ความพินาศ, โดยการพูดเท็จของ ท่านและโดยคำป้อยของ ท่าน; ฉะนั้นหากท่านจะปฏิเสธอีก, ดูเถิดพระผู้เป็น

เจ้าจะทรงลงทัณฑ์ท่าน, เพื่อท่านจะกลายเป็นใบ้, เพื่อท่านจะไม่มีวันอัปากของท่านอีกเลย, เพื่อท่านจะไม่หลอกลวงคนเหล่านี้ไปอีกต่อไป.

๔๘ บัดนี้ คอริฮอร์กล่าวแก่ท่านว่า: ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า, แต่ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่ามีพระผู้เป็นเจ้า; และข้าพเจ้ากล่าวด้วย, ว่าท่านไม่รู้ว่ามิมีพระผู้เป็นเจ้า; และเว้นเสียแต่ท่านจะแสดงเครื่องหมายแก่ข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อ.

๔๙ บัดนี้ แอลมากล่าวแก่เขา: สิ่งนี้ข้าพเจ้าจะให้แก่ท่านเพื่อเป็นเครื่องหมาย, คือ ท่านจะเป็นใบ้”, ตามถ้อยคำของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้ากล่าว, ว่าในพระนามของพระผู้เป็นเจ้า, ท่านจะเป็นใบ้, เพื่อท่านจะพูดไม่ได้ไปอีกต่อไป.

๕๐ บัดนี้ เมื่อแอลมากล่าวถ้อยเหล่านี้แล้ว, คอริฮอร์ก็เป็นใบ้, จนเขาเปล่งเสียงไม่ได้, ตามถ้อยคำของแอลมา.

๕๑ และบัดนี้ เมื่อหัวหน้าผู้พิพากษาเห็นการนี้, เขาจึงยื่นมือออกไปและเขียนถึงคอริฮอร์, มีความว่า: ท่านตระหนักถึงเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าไหม? ในผู้ใดเล่า ที่ท่านปรารถนาจะให้ แอลมาแสดงเครื่องหมายของเขาออกมา? อยากให้เขาทำให้คนอื่นได้รับทุกข์, เพื่อแสดงเครื่องหมายต่อ ท่านหรือ? ดูเถิด, เขาแสดงเครื่องหมายแก่ท่านแล้ว; และบัดนี้ท่านจะโต้เถียงต่อไปอีกหรือ?

๕๒ และคอริฮอร์ยื่นมือของเขาออกมา

<p>๔๔ก โมไซยาห์ ๑๓:๓๓-๓๔. ข สดต. ๑๓:๑; คพ. ๘๘:๔๗.</p>	<p>ค โยบ ๑๒:๗-๑๐. ง ยีล. ๑๒:๑๑-๑๕. จ โมเสส b:b๓.</p>	<p>๔๗ก ๑ นี. ๔:๑๓. ๔๗ก ๒ พศต. ๑๓:๒๐.</p>
---	--	--

เจียน, มีความว่า: ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าเป็นใบ้, เพราะข้าพเจ้าพูดไม่ได้; และข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งใดนอกจากเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าที่นำสิ่งนี้มาสู่ข้าพเจ้าได้; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้ารู้^{๕๓} เสมอว่ามีพระผู้เป็นเจ้า.

๕๓ แต่ดูเถิด, มารหลอกลวง^{๕๓}ข้าพเจ้า; เพราะเขาปรากฏ^{๕๓}แก่ข้าพเจ้าในรูปของเทพ, และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า: จงไปเรียกคนเหล่านี้^{๕๓} คินมา, เพราะพวกเขาหลงตามพระผู้เป็นเจ้าซึ่งไม่เป็นที่รู้จัก. และเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า: ไม่มี^{๕๓}พระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, และเขาสอนข้าพเจ้าถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าจะกล่าว. และข้าพเจ้าสอนถ้อยคำของเขา; และข้าพเจ้าสอนเรื่องเหล่านี้^{๕๓} เพราะเป็นที่พอใจของจิตที่ฝึกใฝ่ทางโลก; และข้าพเจ้าสอนเรื่องเหล่านี้, แม้จนได้รับความสำเร็จอย่างมาก, ถึงขนาดที่ข้าพเจ้าเชื่อจริงจังกว่เรื่องเหล่านี้^{๕๓} จริง; และเพราะเหตุนี้^{๕๓}ข้าพเจ้าจึงคัดค้านความจริง, แม้จนข้าพเจ้านำเอาการสาปแช่งอันใหญ่หลวงนี้มาสู่ข้าพเจ้า.

๕๔ บัดนี้เมื่อเขากล่าวถ้อยนี้แล้ว, เขาวิงวอน แอลมาให้สวด อ้อนวอน ถึง พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเอาการสาปแช่งออกไปจากเขา.

๕๕ แต่แอลมากล่าวแก่เขา: หากเอาการสาปแช่งนี้ออกไปจากท่าน ท่านก็จะชักนำใจคนพวกนี้ไปอีก; ฉะนั้น, มันจะบังเกิดกับท่านแม้ตั้งที่พระเจ้าทรงประสงค์.

๕๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการ

สาปแช่งไม่ได้พ้นไปจากคอริซอร์; แต่เขาถูกขับออกไป, และตระเวนไปจากบ้านหนึ่งถึงบ้านหนึ่งเพื่อขออาหาร.

๕๗ บัดนี้ความรู้ถึงสิ่งที่เกิดกับคอริซอร์^{๕๗}ประกาศไปทั่วแผ่นดินโดยทันที; แท้จริงแล้ว, หัวหน้าผู้พิพากษาส่งถ้อยแถลงออกไปยังผู้คนที่หมดดีในแผ่นดิน, ประกาศแก่คนที่เชื่อในถ้อยคำของคอริซอร์ว่าพวกเขาต้องกลับใจโดยเร็ว, มิฉะนั้นการพิพากษาอย่างเดียวกันจะมาสู่พวกเขา.

๕๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทุกคนตระหนักแล้วถึงความชั่วร้ายของคอริซอร์; ฉะนั้นพวกเขาจึงเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาหาพระเจ้าอีกทุกคน; และการนี้จึงยุติความชั่วช้าสามานย์ตามแบบอย่างคอริซอร์. และคอริซอร์ตระเวนไปจากบ้านหนึ่งถึงบ้านหนึ่ง, เพื่อขออาหารเลี้ยงตน.

๕๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่เขาออกไปในบรรดาผู้คน, แท้จริงแล้ว, ในบรรดาคนพวกหนึ่งที่ได้แยกตนจากชาวนีไฟและเรียกตนเองว่าชาวโซรัม, โดยมีชายผู้หนึ่งชื่อโซรัมน์นำ—และขณะที่เขาออกไปในบรรดาคนเหล่านั้น, ดูเถิด, เขาถูกชนและถูกเหยียบ, แม้จนเขาตาย.

๖๐ และตั้งนั้นเราจึงเห็นจุดจบของเขาผู้ซึ่งได้บิดเบือนทางของพระเจ้า; และตั้งนั้นเราจึงเห็นว่ามาร^{๖๐}จะไม่ค้าจุน^{๖๐}ลูก ๆ ของเขาในวันสุดท้าย, แต่จะลากคนเหล่านี้ลงสู่นรก^{๖๐}อย่างรวดเร็ว.

<p>๕๒ก แอลมา ๓๐:๔๒. ๕๓ก เจคอบ ๗:๑๔. ข ๒ คร. ๑๑:๑๔; ๒ นี. ๓:๓.</p>	<p>ค สดด. ๑๐:๔, ง คมพ. ทางเหนือหนึ่ง, ฝักใฝ่ทางโลก. ๖๐ก คมพ. มาร.</p>	<p>ข แอลมา ๓:๒๖-๒๗; ๕:๔๑-๔๒; คพ. ๒๓:๔๕. ค คมพ. นรก.</p>
--	--	--

บทที่ ๓๑

แอลมาเป็นผู้นำของพันธกิจแห่งการช่วย
กู้ชาวโซรัมที่ละทิ้งความเชื่อ—ชาวโซรัม
ปฏิเสธพระคริสต์, เชื่อในหลักการเท็จ
ของการเลือกตั้ง, และนมัสการด้วยคำสวด
อ่อนน้อมที่กำหนดไว้—ผู้สอนศาสนาเปี่ยม
ด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์—ความทุกข์
ของพวกเขาถูกกลืนไปในปีติแห่งพระ
คริสต์. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจาก
จุดจบของคอรียอร์, แอลมาโดยที่รับข่าวว่า
ชาวโซรัมกำลังบิดเบือนทางของพระเจ้า,
และว่าโซรัม, ซึ่งเป็นผู้นำของพวกเขา,
กำลังชักนำใจผู้คนให้กราบไหว้รูปเคารพ
ที่พูดไม่ได้, ใจท่านเริ่มเจ็บปวดอีกเพราะ
ความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน.

๒ เพราะนี่คือเหตุแห่งโทมนัส^๑อย่าง
ใหญ่หลวงแก่แอลมาที่รู้ถึง ความชั่วช้า
สามานย์ในบรรดาผู้คนของท่าน; ฉะนั้น
ใจท่านจึงโทมนัสยิ่งเพราะการที่ชาวโซรัม
แยกจากชาวนีไฟ.

๓ บัดนี้ชาวโซรัมมารวมกันอยู่ในแผ่นดิน
ดินซึ่งพวกเขาเรียกว่าแอนโทโอนัม, ซึ่ง
อยู่ทางตะวันออกของแผ่นดินแห่งเซรา-
เอ็มลา, ซึ่งอยู่ชายแดนเกือบติดฝั่งทะเล,
ซึ่งอยู่ทางใต้ของแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน,
ซึ่งชายแดนอยู่ติดกับแดนทूरกันดารทาง

ใต้ด้วย, ซึ่งเป็นแดนทूरกันดารที่เต็มไปด้วย
ด้วยชาวเลมมัน.

๔ บัดนี้ชาวนีไฟกลัวอย่างยิ่งว่าชาวโซรัม
จะเปิดการติดต่อกับชาวเลมมัน, และว่าจะ
เป็นหนทางแห่งการสูญเสียอันใหญ่หลวง
แก่ฝ่ายชาวนีไฟ.

๕ และบัดนี้, เนื่องจากการสั่งสอน^๒พระ
วจนะ^๓ มีแนวโน้มอย่างยิ่งที่จะนำ^๔ผู้คน
ให้ทำสิ่งซึ่งเที่ยงธรรม—แท้จริงแล้ว,
บังเกิดผลอันมีพลังแก่จิตใจผู้คนยิ่งกว่า
ดาบ, หรือสิ่งใด, ที่ได้เกิดกับพวกเขา—
ฉะนั้นแอลมาจึงคิดว่าสมควรที่พวกเขา
จะลองอานาภาพแห่งพระวจนะของพระ
ผู้เป็นเจ้าของ.

๖ ฉะนั้นท่านจึงพาแอมัน, และแอร์ัน,
และออมเนอร์ไป; และได้ทิ้งฮิมไนไว้กับ
ศาสนจักรในเซราเอ็มลา; แต่ท่านพาสาม
คนแรกไปกับท่าน, และอมิวเล็คกับซีเอส-
รอมด้วย, ผู้ซึ่งอยู่ที่มีเล็ค; และท่านพา
บุตรของท่านไปด้วยสองคน.

๗ บัดนี้ท่านไม่ได้พานุตรคนโตของท่าน
ไปด้วย, และชื่อของท่านคือฮีลามัน^๕; แต่
ชื่อคนที่ท่านพาไปด้วยคือซิบสันและไคร-
แอนทอน; และนี่คือชื่อคนที่ไปในบรรดา
ชาวโซรัม^๖ กับท่าน, เพื่อสั่งสอนพระวจนะ
แก่คนเหล่านี้.

๘ บัดนี้ชาวโซรัมเป็นพวกที่แยก^๗ไปจาก
ชาวนีไฟ; ฉะนั้นพวกเขาจึงมีพระวจนะของ
พระผู้เป็นเจ้าของสั่งสอนแก่พวกเขามาแล้ว.

๓๑ ๑ก อพย. ๒๐:๕;
โมไซยาห์ ๑๓:๑๓.
๒ ๒ นี. ๙:๓๓.
คมพ. นบถึรูปเคารพ
(การ).
ค แอลมา ๓๕:๑๕.
๒ก โมไซยาห์ ๒๘:๓;

๓ นี. ๑๓:๑๔;
โมเสส ๗:๔๑.
๔ก ฮินส์ ๑:๒๓;
แอลมา ๔:๑๙.
คมพ. สั่งสอน.
๕ ฮีบ. ๔:๑๒;
เจคอบ ๒:๘;

แอลมา ๓๖:๒๖.
ค เจโรม ๑:๑๑-๑๒;
คพ. ๑๑:๒.
๗ก คมพ. ฮีลามัน,
บุตรของแอลมา.
๘ แอลมา ๓๐:๕๙.
๘ก แอลมา ๒๕:๓๐.

๙ แต่พวกเขาได้ตก^{๙๗}ไปสู่ความผิดมหันต์, เพราะพวกเขาไม่ยึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า, และกฎเกณฑ์ของพระองค์, ตามกฎของโมเสส.

๑๐ ทั้งพวกเขาไม่ยอมยึดถือการปฏิบัติของศาสนจักร, ในการสวดอ้อนวอนและวิงวอนพระเจ้าต่อไปทุกวัน, เพื่อพวกเขาจะได้ไม่เข้าไปสู่การล่อลวง.

๑๑ แท้จริงแล้ว, ท้ายที่สุด, พวกเขาบิดเบือนทางของพระเจ้าในหลายต่อหลายครั้ง; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้, แอลมากับพี่น้องท่านจึงเข้าไปในแผ่นดินเพื่อสั่งสอนพระวจนะแก่พวกเขา.

๑๒ บัดนี้, เมื่อพวกท่านมาในแผ่นดินแล้ว, ดุเถิด, ยังความฉงนแก่พวกท่านที่พวกท่านพบว่าชาวไซรัมได้สร้างบรรดาธรรมศาลาไว้, และว่าคนเหล่านั้นมารวมกันในวันหนึ่งของสัปดาห์, ซึ่งเป็นวันที่พวกเขาเรียกว่าวันของพระเจ้า; และพวกเขาแนบสการตามแบบอย่างซึ่งแอลมากับพี่น้องท่านไม่เคยเห็น;

๑๓ เพราะคนเหล่านั้นมีสถานที่หนึ่งซึ่งสร้างขึ้น กลาง ธรรมศาลา ของพวกเขา, เป็นที่สำหรับ ยีน, ซึ่ง สูง เหนือ ศีรษะ; และด้านบนของที่นั้นคนเข้าไปได้เพียงคนเดียว.

๑๔ ฉะนั้น, ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะนมัสการ ก็ต้องออกไปยืนอยู่บนนั้น, และยืนเมื่อเขาออกไปทางฟ้าสวรรค์, และร้องด้วยเสียงอันดัง, ว่า:

๑๕ บริสุทธี, พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้บริสุทธี; พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และพวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงบริสุทธี, และว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญูณมาแล้ว, และว่าพระองค์ทรงเป็นวิญญูณ, และว่าพระองค์จะทรงเป็นวิญญูณตลอดกาล.

๑๖ พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้บริสุทธี, พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงแยกพวกข้าพระองค์ออกจากพี่น้องพวกข้าพระองค์; และพวกข้าพระองค์ไม่เชื่อในประเพณีของพี่น้องพวกข้าพระองค์, ซึ่งสืบทอดกันมาถึงพวกเขาด้วยความอ่อนต่อโลกของบรรพบุรุษพวกเขา; แต่พวกข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงเลือก^{๑๖๖}พวกข้าพระองค์ไว้เป็นลูกที่บริสุทธี^{๑๖๗}ของพระองค์; และพระองค์ทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกข้าพระองค์ด้วยว่าจะไม่มีพระคริสต์.

๑๗ แต่พระองค์ ทรง เป็น เหมือน กัน ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล; และพระองค์ทรงเลือก^{๑๖๘}พวกข้าพระองค์เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้รอด, ขณะทุกคนรอบ ๆ พวกข้าพระองค์ถูกเลือกเพื่อโยนลงนรกโดยพระพิโรธของพระองค์; เพราะความบริสุทธีนี้, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์; และพวกข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์ด้วยที่ทรงเลือกพวกข้าพระองค์, เพื่อพวกข้าพระองค์จะไม่ถูกชักนำไปตามประเพณีอันโง่เขลาของพี่น้องพวกข้าพระองค์,

๙๗ คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๑๔ก มธ. ๖:๑-๗.

๑๖๖ แอลมา ๓๘:๑๓-๑๔.
๗ อสย. ๖๕:๓, ๕.
๑๖๗ คมพ. ถ้อยดี (ความ),

ถ้อยดี (ความ), เปล่า ประโยชน์, อย่างไม่มี สัมควร.

ซึ่งมัดพวกเขาลงไปสู่ความเชื่อเกี่ยวกับพระคริสต์, ซึ่งชักนำใจพวกเขาให้ระหกระเหินห่างไปจากพระองค์, พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาพระองค์.

๑๘ และพวกเขาเข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์อีก, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, ที่พวกเขาเข้าพระองค์เป็นผู้ที่ได้รับเลือกและบริสุทธิ์. เอเมน.

๑๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่แอลมากับพี่น้องและบุตรของท่านได้ยินคำสวดอ้อนวอนเหล่านี้, ก็จงนจนสุดประมาณ.

๒๐ เพราะดูเถิด, ทุกคนออกไปและกระทำการสวดอ้อนวอนอย่างเดียวกัน.

๒๑ บัดนี้พวกเขาเรียกที่นั่นว่ามีอัม-ทัม, ซึ่ง, เมื่อแปลความหมาย, คือแทนศักดิ์สิทธิ์.

๒๒ บัดนี้, จากแทนนี้พวกเขา, ทุกคน, กระทำการสวดอ้อนวอนอย่างเดียวกันต่อพระผู้เป็นเจ้า, ขอบพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของตนที่พวกเขาได้รับเลือกจากพระองค์, และที่พระองค์มิได้ทรงชักนำพวกเขาไปตามประเพณีพี่น้องของตน, และที่ใจพวกเขาไม่ได้ถูกลักพาไปให้เชื่อในสิ่งที่จะมาถึง, ซึ่งพวกเขาไม่รู้เรื่องเลย.

๒๓ บัดนี้, หลังจาก ที่ ผู้คน น้อมขอบพระทัยตามวิธีนี้แล้วทุกคน, พวกเขา ก็กลับกลับบ้าน, ไม่เคยพูด ถึงพระผู้เป็นเจ้าของตนอีกเลยจนกว่าจะมาชุมนุมกันอีกที่แทนศักดิ์สิทธิ์, เพื่อน้อมขอบพระทัยตามวิธีของตน.

๒๔ บัดนี้เมื่อแอลมาเห็นสิ่งนี้ใจท่านก็โศกเศร้า; เพราะท่านเห็นแล้วว่าพวกเขาเป็นคนที่ชั่วร้ายและมีมิจฉาจิต; แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นว่าใจพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับทอง, และกับเงิน, และกับสิ่งสวยงามนานาชนิด.

๒๕ แท้จริงแล้ว, และท่านเห็นด้วยว่าใจพวกเขาทะนง^๑จนถึงการโอ้อวดอย่างใหญ่หลวง, ด้วยความถือดี.

๒๖ และท่านเปล่งเสียงท่านสู่สวรรค์, และร้องทูล^๒, มีความว่า: โอ้, อีกนานเท่าไรเล่า, ข้าแต่พระเจ้า, ที่พระองค์จะทรงยอมให้ผู้รับใช้ของพระองค์จะพำนักอยู่ที่นั่นเบื้องล่างในเนื้อหนัง, ให้เห็นความชั่วร้ายรุนแรงเช่นนั้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์?

๒๗ ดูเถิด, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาเรียกร้องทูล^๓พระองค์, และกระนั้นใจพวกเขาก็ยังถูกกลืนเข้าไปในความถือดีของตน. ดูเถิด, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า, พวกเขาเรียกร้องทูลพระองค์ด้วยปากของตน, ขณะที่พวกเขาผยอง^๔, กับสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก, แม้ถึงความใหญ่หลวง.

๒๘ ดูเถิด, ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์, เสื้อผ้าราคาแพงของพวกเขา, และแหวนวงน้อย, และสร้อยข้อมือ^๕ของพวกเขา, และเครื่องทองของพวกเขา, และของมีค่าทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขาซึ่งพวกเขาใช้ประดับ; และดูเถิด, ใจพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับมัน, ทว่าพวกเขายังเรียกร้องทูลพระองค์และกล่าวว่า—พวกเขาเข้าพระองค์ขอบพระทัยพระองค์, ข้าแต่พระ

๒๓ก ยากอบ ๑:๒๑-๒๔.
๒๔ก ปฐก. ๖:๕-๖.
๒๕ก เจคอบ ๒:๑๓;
แอลมา ๑:๓๒.

๒๖ก โมเสส ๗:๔๑-๔๘.
๒๗ก อสย. ๒๙:๑๓.
ข คมพ. จงทอง (ความ),
ถือดี (ความ), สำพอง

(ความ).
๒๘ก อสย. ๓:๑๖-๒๔.

ผู้เป็นเจ้าของ, เพราะสำหรับพระองค์พวกเขา พระองค์เป็นผู้ที่ทรงเลือกไว้, ขณะที่คนอื่น ๆ จะพินาศ.

๒๙ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาบอกว่า พระองค์ทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขาว่า จะไม่มีพระคริสต์.

๓๐ ข้าแต่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, อีกนานเท่าใดเล่าที่พระองค์จะทรงยอมให้ ความชั่วร้าย และความไม่รักดี เช่นนั้น อยู่ในบรรดาคนพวกนี้? ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์โปรดประทาน กำลังให้ข้าพระองค์, เพื่อข้าพระองค์จะทนกับความทุพพลภาพของข้าพระองค์. เพราะข้าพระองค์ทุพพลภาพ, และความชั่วร้าย เช่นนั้นในบรรดาคนเหล่านี้ ทำให้จิตวิญญาณข้าพระองค์เจ็บปวด.

๓๑ ข้าแต่พระเจ้า, ใจข้าพระองค์ โทมัสสิ้นยั้ง; ขอพระองค์ทรงปลอบโยน จิตวิญญาณข้าพระองค์ด้วยพระคริสต์". ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะมี พละกำลัง, เพื่อข้าพระองค์จะรับความทุกข์ เหล่านี้ด้วยความอดทนซึ่งจะเกิดกับข้าพระองค์, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของ คนเหล่านี้.

๓๒ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ ทรง ปลอบโยนจิตวิญญาณข้าพระองค์, และ ประทานความสำเร็จให้ข้าพระองค์, และ เพื่อนผู้ร่วมงานของข้าพระองค์ซึ่งอยู่กับ ข้าพระองค์ ด้วย— แท้จริงแล้ว, แอมัน, และแฮร์ริส, และออมเนอริ, และอมิวเล็ค

กับ ซี เอส รอม ด้วย, และบุตรสอง^๑ คน ของข้าพระองค์ด้วย— แท้จริงแล้ว, ขอ พระองค์ทรงปลอบโยนแม่คนทั้งหมดนี้ ด้วยเถิด, ข้าแต่พระเจ้า. แท้จริงแล้ว, ขอ พระองค์ทรงปลอบโยนจิตวิญญาณพวก เขาโดยพระคริสต์.

๓๓ ขอพระองค์ประทานให้พวกเขาเพื่อ พวกเขาจะมีพละกำลัง, เพื่อพวกเขาจะ ทนความทุกข์ของตนซึ่งเกิดกับพวกเขา เพราะความชั่วช้าสามานย์ของคนเหล่านี้.

๓๔ ข้าแต่พระเจ้า, ขอพระองค์ประทาน ให้ข้าพระองค์เพื่อพวกเขาจะมีความสำเร็จในการนำพวกเขามาหา พระองค์ในพระคริสต์อีก.

๓๕ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, จิตวิญญาณ^๑ พวกเขามีค่า, และพวกเขาหลายคนเป็น พี่น้องของพวกข้าพระองค์; ฉะนั้น, โปรด ประทานพลังความสามารถและปัญญา, ให้พวกข้าพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, เพื่อ พวกข้าพระองค์จะนำคนเหล่านี้, พี่น้อง ของพวกข้าพระองค์, มาหาพระองค์อีก.

๓๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ แอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คือท่าน เอามือ^๑ ของท่านตบ^๑ ลงบนคนทั้งหมดที่อยู่ กับท่าน. และดูเถิด, เมื่อท่านเอามือของ ท่านตบลงบนพวกท่าน, พวกท่านเปี่ยม ไปด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์.

๓๗ และหลังจากนั้นพวกท่านแยกย้าย กันไป, โดยไม่ได้คำนึงถึง^๑ ตนเองว่าจะกิน อะไร, หรือจะดื่มอะไร, หรือจะสวมใส่อะไร.

๓๘ และพระเจ้าทรงจัดหาไว้ให้ พวก

๓๑ก ยอห์น ๑๖:๓๓.
๓๒ก แอลมา ๓๑:๗.
๓๔ก ๒ นี. ๒๖:๓๓.

๓๕ก คมพ. จิตวิญญาณ—
ค่าของจิตวิญญาณ.
๓๖ก คมพ. มือ, การวาง.

๑ ๓ นี. ๑๘:๓๖-๓๗.
๓๗ก มธ. ๖:๒๕-๓๔;
๓ นี. ๑๓:๒๕-๓๔.

ท่านเพื่อพวกท่านจะไม่หิวโหย, ทั้งจะไม่กระหาย; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ประทานกำลังให้พวกท่านด้วย, เพื่อพวกท่านจะไม่ต้องรับความทุกข์^๑ใด ๆ เลย, นอกจาก การถูก กลืน เข้าไป ใน ปีติ ของ พระ คริสต์. บัดนี้^๒ เป็น ไป ตาม คำ สวด อ้อนวอน ของ แอลมา; และนี่ เพราะ ท่าน สวด อ้อนวอน ด้วย ศรัทธา^๓.

บทที่ ๓๒

แอลมา สอน คน ยากจน ซึ่ง ถ่อม ตน เนื่องจาก ความทุกข์—ศรัทธาคือความหวัง ในสิ่งซึ่งมองไม่เห็นแต่จริง—แอลมาเป็น พยานว่าเหล่าเทพปฏิบัติต่อชาย, หญิง, และเด็ก—แอลมาเปรียบเทียบกับเมสสิตพีซ—มันจำต้องได้รับการปลุก และบำรุงเลี้ยง—ครั้นแล้วมันจะเติบโต เป็นต้นไม้ซึ่งจะเก็บผลแห่งชีวิตนิรันดร์ได้. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นออกไป, และตั้งต้นสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าแก่ผู้คน, โดยเข้าไปในบรรดาธรรมศาลาของพวกเขา, และในบ้านของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกท่านสั่งสอนพระวจนะแม้ในถนนของพวกเขา.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากทำงานไปมากในบรรดาคนเหล่านั้น, พวกท่านเริ่มมีความสำเร็จในบรรดาคน

ชั้นยากจน^๔; เพราะดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลาทั้งหลายเพราะเสื้อผ้าเนื้อหยาบของตน—

๓ ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในธรรมศาลาทั้งหลายของคนเหล่านั้นเพื่อนมัสการพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, โดยถือว่าเป็นความสกปรก; ฉะนั้นพวกเขาอยากจน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกพี่น้องของตนถือว่าเป็นกาก; ฉะนั้นพวกเขาอยากจน^๕เกี่ยวกับสิ่งของทางโลก; และพวกเขาอยากจนในใจด้วย.

๔ บัดนี้, ขณะที่แอลมากำลังสอนและพูดกับผู้คนอยู่บนเนินเขาไอนิดาห์, มีฝูงชนจำนวนมากมาหาท่าน, ซึ่งเป็นคนที่เรากำลังพูดถึง, ผู้ซึ่งอยากจน^๖ในใจ, เพราะความอยากจนของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งของทางโลก.

๕ และพวกเขามาหาแอลมา; และคนหนึ่งซึ่งสำคัญที่สุดในบรรดาพวกเขา กล่าวแก่ท่าน: ดูเถิด, พี่น้องพวกนี้ของข้าพเจ้าจะทำอย่างไร, เพราะคนทั้งปวงดูถูกพวกเขาเพราะความอยากจนของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และโดยเฉพาะยิ่งไปกว่านั้นโดยบุโรหิตของเรา; เพราะพวกเขาขับไล่เราออกจากธรรมศาลาทั้งหลายของเราซึ่งเราลงแรงไว้อย่างมากมายเพื่อสร้างด้วยมือเราเอง; และพวกเขาขับไล่เราเพราะความอยากจนยิ่งของเรา; และเราไม่มีสถานที่นมัสการพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเรา; และดูเถิด, เราจะทำอย่างไรดี?

๓๘๙ มธ. ๕:๑๐-๑๒;
 โยไซยาห์ ๒๕:๑๓-๑๕;
 แอลมา ๓๓:๒๓,
 ข คมพ. ศรัทธา, เชื้อ
 (ความ).

๓๒ ๒๓ คมพ. คนยากจน,
 จน, ยากจน.
 ๓๓ แอลมา ๓๔:๔๐.
 ๔ คมพ. คนจน, คนยากจน,
 จน, ยากจน—ยากจนทาง

วิญญาณ.
 ๕ ก สภษ. ๑๘:๒๓.
 ๖ แอลมา ๓๓:๑๐.
 ค กิจการ ๒:๓๗-๓๘.

๖ และบัดนี้ เมื่อ แอลมาได้ยินเรื่องนี้, ท่านจึงหันมา, หันหน้าตรงมาทางเขา, และท่านมองด้วยความปรี่ดียิ่ง; เพราะท่านเห็นว่าความทุกข์^๖ของพวกเขาทำให้พวกเขาถ่อม^๗ ตันลงโดยแท้, และว่าพวกเขาอยู่ในการเตรียมพร้อม^๘ที่จะฟังพระวจนะ.

๗ ฉะนั้นท่านจึงไม่ได้กล่าวอะไรอีกกับฝูงชนอื่น; แต่ท่านยื่นมือออกไป, และร้องต่อคนที่ท่านเห็น, ซึ่งเป็นผู้สำนึกผิดแล้วโดยแท้, และกล่าวแก่พวกเขา:

๘ ข้าพเจ้าเห็นว่าใจท่านนอบน้อม^๙; และหากเป็นดังนั้น, ท่านย่อมเป็นสุข.

๙ ดูเถิด พี่ชาย ท่าน กล่าว ว่า, เราจะทำอย่างไรดี?—เพราะเราถูกขับไล่ออกจากธรรมศาลา^{๑๐}ทั้งหลายของเรา, จนเรานมัสการพระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้.

๑๐ ดูเถิด ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ท่านคิดหรือว่า ท่านจะ นมัสการ^{๑๑}พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ได้ นอกจากในบรรดา ธรรมศาลาของท่านเท่านั้น?

๑๑ และยิ่งกว่านั้น, ข้าพเจ้าจะถาม, ท่านคิดหรือว่าท่านไม่ต้องนมัสการพระผู้เป็นเจ้าของนอกจากสัปดาห์ละครั้ง?

๑๒ ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, เป็นการดีที่ท่านถูกขับไล่ออกจากบรรดาธรรมศาลาของท่าน, เพื่อท่านจะถ่อมตน, และเพื่อท่านจะเรียนรู้ปัญญา^{๑๒}; เพราะจำเป็นที่ท่านจะเรียนรู้ปัญญา; เพราะเหตุว่าท่านถูกขับไล่, พี่น้องของท่าน ดูหมิ่นท่าน

เพราะความยากจน^{๑๓}ยิ่งของท่าน, จึงนำท่านมาสู่ความนอบน้อมแห่งใจ; เพราะจำต้องนำท่านมาให้ถ่อมตน.

๑๓ และบัดนี้, เพราะท่านถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนท่านจึงเป็นสุข; เพราะมนุษย์บางครั้ง, หากถูกบีบบังคับให้ถ่อมตน, จะแสวงหาการกลับใจ; และบัดนี้โดยแท้, ผู้ใดก็ตามที่กลับใจย่อมพบความเมตตา; และคนที่พบความเมตตาและอดทน^{๑๔} จึงกว่าชีวิตจะหาไม่ผู้นั้นจะได้รับการช่วยให้รอด.

๑๔ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้า กล่าว แก่ท่าน, ว่าเพราะท่านถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนท่านจึงได้รับพร, ท่านคิดหรือไม่ว่าคนที่นอบน้อมถ่อมตนโดยแท้เพราะพระวจนะจะได้รับพรมากกว่า?

๑๕ แท้จริงแล้ว, เขานอบน้อมถ่อมตนโดยแท้, และกลับใจจากบาปของเขา, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้นั้นจะได้รับพร—แท้จริงแล้ว, จะได้รับพรมากยิ่งขึ้นกว่าคนที่ถูกบีบบังคับให้ถ่อมตนเพราะความยากจนยิ่งของตน.

๑๖ ฉะนั้น, ความสุขเกิดแก่พวกเขาผู้ซึ่งนอบน้อมถ่อมตน^{๑๕}โดยปราศจากการถูกบีบบังคับให้ถ่อมตน; หรือที่จริง, อีกนัยหนึ่ง, ความสุขเกิดแก่เขาซึ่งเชื่อในพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, และรับบัพติศมาโดยปราศจากความดีอึดิ่งแห่งใจ, แท้จริงแล้ว, โดยไม่ได้ทรงนำมาให้รู้จักพระวจนะ, หรือแม้ถูกบีบบังคับให้รู้จัก, ก่อนพวกเขาจะเชื่อ.

๖ก คมพ. ยากลำบาก (ความ).
ข คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน
(ความ).
ค แอลมา ๑๖:๑๖-๑๗;

คพ. ๑๐๑:๘.
๘ก มธ. ๕:๓-๕.
๑๐ก คมพ. นมัสการ.
๑๒ก ปญจ. ๕:๑๓.
ข สภษ. ๑๖:๘.

๑๓ก แอลมา ๓๘:๒.
๑๖ก คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน
(ความ).

๑๗ แท้จริงแล้ว, มีหลายคนทีกล่าวว่า: หากท่านจะแสดงเครื่องหมาย^๑จากสวรรค์แก่เรา, เมื่อนั้นเราจะรู้ถึงความแน่นอน; เมื่อนั้นเราจะเชื่อ.

๑๘ บัดนี้ ข้าพเจ้าถาม, นี่ คือ ศรัทธาหรือ? ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เพราะหากมนุษย์^๒รู้จะ^๓ใช้อย่างหนึ่ง เขาก็ไม่มีเหตุที่จะต้องเชื่อ^๔, เพราะเขารู้มันแล้ว.

๑๙ และบัดนี้, คนที่^๕รู้^๖พระประสงค์ของพระเจ้าเป็นเจ้าและหาทำไม่ยอมถูกล่ามโซ่แข่งมากสักเพียงใด, กว่าคนที่เพียงแต่เชื่อ, หรือเพียงมีเหตุสมควรเชื่อ, และตกอยู่ในการลวงละเมิด?

๒๐ บัดนี้ท่านต้องตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องนี้. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าทางหนึ่งชัดเจนเช่นเดียวกับอีกทางหนึ่ง; และมันจะเป็นกับทุกคนตามงานของเขา.

๒๑ และบัดนี้ ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแล้วเกี่ยวกับ ศรัทธา— ศรัทธา^๗ไม่ใช่การมีความรู้อันสมบูรณ์ของสิ่งต่าง ๆ; ฉะนั้นหากท่านมีศรัทธาท่านยอมหวัง^๘ในสิ่งที่ไม่เห็น^๙, ซึ่งจริง.

๒๒ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, และอยากให้ท่านจำไว้, ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของพระเมตตาคนทั้งปวงที่เชื่อในพระนามของพระองค์; ฉะนั้นพระองค์จึงทรงปรารถนา, ในประการแรก, ให้ท่านเชื่อ, แท้จริงแล้ว, แม้ในพระวาทะของพระองค์.

๒๓ และบัดนี้, พระองค์ทรงให้พระวาทะของพระองค์แก่มนุษย์โดยเทพ, แท้จริงแล้ว, ไม่แต่ผู้ชายเท่านั้น^{๑๐}แต่ผู้หญิงด้วย. บัดนี้ยังไม่หมด; เด็ก^{๑๑}เล็ก ๆ ก็ได้พระวาทะมาสู่พวกเขาหลายครั้ง, ซึ่งทำให้ผู้มีปัญญาและคนมีการศึกษาจำนน.

๒๔ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เนื่องจากท่านปรารถนาจะรู้จากข้าพเจ้าว่าท่านจะอย่างไร เพราะท่านมีทุกซ์และถูกขับไล่—บัดนี้ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านคิดว่าข้าพเจ้าตั้งใจตัดสินท่านนอกจากตามสิ่งที่จริง—

๒๕ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าพวกท่านทั้งหมด ถูกบีบบังคับให้นอบน้อม ถ่อมตน; เพราะข้าพเจ้าเชื่อจริง ๆ ว่ามีบางคนในบรรดาพวกท่านผู้ซึ่งจะนอบน้อมถ่อมตน, ไม่ว่าจะให้พวกเขาอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตาม.

๒๖ บัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้เกี่ยวกับ ศรัทธา—ว่าสิ่งนี้หาใช่ความรู้อันสมบูรณ์ไม่—แม้เป็นดั่งนั้นกับถ้อยคำของข้าพเจ้า. ท่านไม่สามารถรู้ถึงความแน่นอนของมันแต่ที่แรก, จนถึงความสมบูรณ์, หรือรู้มากไปกว่าศรัทธาคือความรู้อันสมบูรณ์.

๒๗ แต่ดูเถิด, หากท่านจะตื่นและปลุกพลังของท่าน, แม้มาสู่การทดลองคำพูดข้าพเจ้า, และใช้อุภาคหนึ่งของศรัทธา, แท้จริงแล้ว, แม้หากท่านทำไม่ได้มากไปกว่าปรารถนา^{๑๒}ที่จะเชื่อ, ก็ขอให้ความ

๑๗ก คมพ. เครื่องหมาย.
๑๘ก อีเธอร์ ๑๒:๑๒, ๑๘.
๑๙ก ยอห์น ๑๕:๒๒-๒๔.
๒๑ก ยอห์น ๒๐:๒๙; ฮีบ. ๑๑.

ข คมพ. ความหวัง.
ค อีเธอร์ ๑๒:๖.
๒๓ก โยเอล ๒:๒๘-๒๙.
ข มธ. ๑๑:๒๕;

ลูกา ๑๐:๒๑;
๓ นี. ๒๖:๑๔-๑๖;
คพ. ๑๒๘:๑๘.
๒๗ก มาระโก ๑๑:๒๔.

ปรารถนา^{๓๒}นี้เกิดผลในท่าน, แม้จนท่านเชื่อในลักษณะจะให้ที่สำหรับส่วนหนึ่งของถ้อยคำข้าพเจ้า.

๒๘ บัดนี้, เราจะเปรียบเทียบพระวจนะกับเมล็ดพืช^{๓๓}. บัดนี้, หากท่านให้ที่, เพื่อจะปลูกเมล็ดพืช^{๓๔}ในใจ^{๓๕}ท่าน, ดูเถิด, หากเป็น เมล็ดจริง, หรือ เมล็ดดี, หากท่านไม่โยนมันทิ้งโดยความไม่เชื่อ^{๓๖}ของท่าน, ทำให้ท่านจะต่อต้านพระวิญญานของพระเจ้า, ดูเถิด, มันจะเริ่มพองอยู่ในอกท่าน; และเมื่อท่านรู้สึกถึงการพองนี้, ท่านจะกล่าวในใจว่า—มันจำเป็นต้องเป็นว่านี่คือเมล็ดดี, หรือว่าพระวจนะดี, เพราะมันเริ่มทำให้จิตวิญญานข้าพเจ้าขยาย; แท้จริงแล้ว, มันเริ่มให้ความสว่างแก่ความเข้าใจ^{๓๗}ของข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, มันเริ่มมีรสเลิศสำหรับข้าพเจ้า.

๒๙ บัดนี้ดูเถิด, การนี้จะไม่เพิ่มศรัทธาของท่านหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว; กระนั้นก็ตามมันยังไม่เติบโตขึ้นเป็นความรู้^{๓๘}อันสมบูรณ์.

๓๐ แต่ดูเถิด, เมื่อเมล็ดพอง, และงอก, และเริ่มเติบโต, เมื่อนั้นท่านจำต้องกล่าวว่าเมล็ดดี; เพราะดูเถิดมันพอง, และงอก, และเริ่มเติบโต. และบัดนี้, ดูเถิด, สิ่งนี้จะไม่เพิ่มกำลังศรัทธาของท่านหรือ? ถูกแล้ว, มันจะเพิ่มกำลังศรัทธาของท่าน: เพราะท่านจะกล่าวว่าข้าพเจ้ารู้ว่านี่คือเมล็ดดี; เพราะดูเถิดมันงอกและเริ่มเติบโต.

๓๑ และบัดนี้, ดูเถิด, ท่านแน่ใจหรือ

ว่านี่คือเมล็ดดี? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว; เพราะทุกเมล็ดออกผลตามลักษณะ^{๓๙}ของมัน.

๓๒ ฉะนั้น, หากเมล็ดเติบโตมันย่อมดี, แต่หากมันไม่เติบโต, ดูเถิดมันย่อมไม่ดี, ฉะนั้นมันจึงถูกโยนทิ้ง.

๓๓ และบัดนี้, ดูเถิด, เพราะท่านได้พยายามทดลอง, และเพาะเมล็ด, และมันพองและงอก, และเริ่มเติบโต, ท่านก็จำต้องรู้ว่าเมล็ดดี.

๓๔ และบัดนี้, ดูเถิด, ความรู้^{๔๐}ของท่านสมบูรณ์หรือ? ถูกแล้ว, ความรู้ของท่านสมบูรณ์ในเรื่องนั้น, และศรัทธา^{๔๑}ของท่านแน่นิ่ง; และนี่เพราะท่านรู้, เพราะท่านรู้ว่าพระวจนะทำให้จิตวิญญานท่านพอง, และท่านรู้ด้วยว่ามันงอก, ว่าความเข้าใจ^{๔๒}ของท่านเริ่มสว่าง, และความนึกคิด^{๔๓}ท่านเริ่มขยาย.

๓๕ โอ้ ดังนั้น แล้ว, นี่ไม่จริงหรือ? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ถูกแล้ว, เพราะมันคือ ความสว่าง^{๔๔}; และอะไรก็ตามที่เป็นความสว่าง, ย่อมดี, เพราะเล็งเห็นได้ชัดเจน, ฉะนั้นท่านต้องรู้ว่ามันดี; และบัดนี้ดูเถิด, หลังจากท่านลิ้มรสความสว่างนี้ความรู้ของท่านสมบูรณ์หรือ?

๓๖ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; ทั้งท่านต้องไม่ละทิ้งศรัทธาของท่าน, เพราะท่านเพียงแต่ใช้ศรัทธาของท่านเพื่อเพาะเมล็ดเพื่อท่านจะทดลองให้รู้ว่าเมล็ดดีหรือไม่.

๒๘ก แอลมา ๓๓:๑.
ข ลูกา ๘:๑๑.
ค คมพ. ใจ.
ง มธ. ๑๓:๒๐.
จ คมพ. เข้าใจ (ความ).

๓๑ก ปลูก. ๑:๑๑-๑๒.
๓๔ก คมพ. ความรู้.
ข อีไซอ์ ๓:๑๙.
ค คมพ. ความคิด, ความนึกคิด, จิตใจ.

๓๕ก ยอห์น ๓:๑๘-๒๑.
คมพ. สว่าง (ความ),
แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.

๓๗ และดูเถิด, เมื่อต้นไม้เริ่มเติบโต, ท่านจะกล่าว: ให้เราบำรุงเลี้ยงมันด้วยความใส่ใจอย่างยิ่ง, เพื่อมันจะแตกราก, เพื่อมันจะเติบโตขึ้น, และออกผลให้เรา. และบัดนี้ดูเถิด, หากท่านบำรุงเลี้ยงมันด้วยความเอาใจใส่ให้มากมันจะแตกราก, และเติบโตขึ้น, และออกผล.

๓๘ แต่หากท่าน ละเลย^๑ ต้นไม้, และไม่คิดถึงการบำรุงเลี้ยงมัน, ดูเถิดมันจะไม่แตกราก; และเมื่อความร้อนของดวงอาทิตย์มาถึงและแผดเผามัน, เนื่องจากมันไม่มีรากมันย่อมเหี่ยวแห้งไป, และท่านก็ถอนมันขึ้นและโยนมันทิ้ง.

๓๙ บัดนี้, นี่ไม่ใช่ เพราะเมล็ดไม่ดี, ทั้งไม่ใช่ เพราะผลของมันไม่เป็นที่พึงปรารถนา; แต่ เป็น เพราะดิน^๒ ของท่านแห้งแล้ง, และท่านไม่ยอมบำรุงเลี้ยงต้นไม้, ฉะนั้นท่านจะรับผลจากมันไม่ได้.

๔๐ และด้วยเหตุนี้, หากท่านไม่ยอมบำรุงเลี้ยงพระวจนะ, โดยตั้งตารอผลของต้นไม้ด้วยดวงตาแห่งศรัทธาแล้ว, ท่านจะไม่มีวันเก็บผลจากต้นไม้แห่งชีวิต^๓ ได้เลย.

๔๑ แต่หากท่านจะบำรุงเลี้ยงพระวจนะ, แท้จริง แล้ว, บำรุงเลี้ยง ต้นไม้ เมื่อเริ่มเติบโต, โดย ศรัทธา ของ ท่าน ด้วย ความ ขยันหมั่นเพียรยิ่ง, และด้วยความอดทน^๔, โดยตั้งตารอผลจากต้นไม้, มันจะแตกราก; และดูเถิดมันจะเป็นต้นไม้ที่ออกงาม^๕ ไปสู่ชีวิตอันเป็นนิจ.

๔๒ และ เพราะ ความ ขยันหมั่นเพียร^๖

ของท่านและศรัทธาของท่านและความอดทนของท่านต่อพระวจนะขณะบำรุงเลี้ยงมัน, เพื่อ มัน จะ แตก ราก ใน ท่าน, ดูเถิด, ในไม่ช้าท่านจะเก็บผล^๗ จากมันได้, ซึ่งมีค่าที่สุด, ซึ่งหวานเหนือทุกสิ่งที่ยหวาน, และขาวเหนือทุกสิ่งที่ยขาว, แท้จริงแล้ว, และพิศุทธิ์เหนือทุกสิ่งที่ยพิศุทธิ์; และท่านจะเต็มต้ำผลนี้แม้จนอิ่ม, เพื่อท่านจะไม่หิว, ท่านจะไม่กระหาย.

๔๓ จาก นั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านจะเก็บเกี่ยวรางวัลแห่งศรัทธาของท่าน, และความขยันหมั่นเพียรของท่าน, และความอดทน, และความอดกลั้น, ขณะรอคอยให้ต้นไม้ออกผลให้ท่าน.

บทที่ ๓๓

ซึ่งนี้ สสอน ว่า มนุษย์ ควร สวด อ้อนวอน และนมัสการในทุกที่และว่าพระองค์จะทรงเพิกถอน การพิพากษา เพราะ พระบุตร—ซึ่งนี้ สสอน ว่า ความเมตตาประสาทมาเนื่องจากพระบุตร—โมเสสยกรูปแบบแห่งพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าขึ้นในแดนทุรกันดาร. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้หลังจากที่แอลมาพูดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คนทั้งหลายส่งคำถามมาถึงท่านโดยปรารถนาจะรู้ว่าพวกเขาควรเชื่อในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของชีวิตหรือไม่, เพื่อพวกเขาจะได้

๓๘ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
 ๓๙ก มธ. ๑๓:๕.
 ๔๐ก ปฐก. ๒:๙;
 ๑ นี. ๑๕:๓๖.

๔๑ก คมพ. อดทน (ความ).
 ข แอลมา ๓๓:๒๓;
 คพ. ๖๓:๒๓.
 ๔๒ก คมพ. ขยันหมั่นเพียร (ความ).

ข ๑ นี. ๘:๑๐-๑๒.
 ๓๓ ๑ก ๒ นี. ๓๑:๒๑;
 โมไซยาห์ ๑๕:๒-๔.

รับผลนี้จากสิ่งที่ท่านพูดถึง, หรือพวกเขาจะเพาะเมล็ด"อย่างไร, หรือพระวจนะที่ท่านพูดถึง, ซึ่งท่านกล่าวว่าจะต้องเพาะไว้ในใจพวกเขา; หรือด้วยวิธีใดที่พวกเขาจะเริ่มใช้ศรัทธาของตน.

๒ และแอลมากล่าวแก่พวกเขา: ดูเถิด, ท่านกล่าวว่า ท่านนมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าของท่านไม่ได้" เพราะท่านถูกขับออกจากบรรดาธรรมศาลาของท่าน. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านคิดว่าท่านนมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าของไม่ได้, ท่านก็ผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง, และท่านควรค้นคว้าพระคัมภีร์"; หากท่านคิดว่าพระคัมภีร์สอนท่านเรื่องนี้, ท่านก็ไม่เข้าใจพระคัมภีร์.

๓ ท่านจำได้หรือไม่ที่ได้อ่านเรื่องซึ่งขึ้นสืบ, ศาสดาพยากรณ์ในสมัยโบราณ, กล่าวไว้เกี่ยวกับการสวดอ้อนวอนหรือการนมัสการ?

๔ เพราะท่านกล่าวว่า: พระองค์ทรงเมตตา, ข้าแต่พระเจ้า, เพราะพระองค์ทรงได้ยินคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์, แม้เมื่อข้าพระองค์อยู่ในแดนทुरुกันดาร; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเมตตาเมื่อข้าพระองค์สวดอ้อนวอนเกี่ยวกับคนเหล่านั้นผู้ที่เป็นศัตรูของข้าพระองค์, และพระองค์ได้ทรงเปลี่ยนใจพวกเขาให้ดีต่อข้าพระองค์.

๕ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระเจ้า, และพระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ในทุกๆ ของข้า

พระองค์; เมื่อข้าพระองค์เรียกหาพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์, และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์.

๖ และอนึ่ง, ข้าแต่พระเจ้า, เมื่อข้าพระองค์กลับไปบ้านข้าพระองค์ พระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์ในคำสวดอ้อนวอนของข้าพระองค์.

๗ และเมื่อข้าพระองค์เข้าไปในห้อง" ข้าพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, และสวดอ้อนวอนพระองค์, พระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์.

๘ แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเมตตา ลูก ๆ ของพระองค์เมื่อพวกเขาเรียกหาพระองค์, เพื่อให้พระองค์และไม่ใช่ให้มนุษย์ได้ยิน, และพระองค์จะทรงฟังพวกเขา.

๙ แท้จริงแล้ว, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์, และทรงได้ยินเสียงเรียกหาของข้าพระองค์ท่ามกลางที่ชุมนุมทั้งหลายของพระองค์.

๑๐ แท้จริงแล้ว, และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์ด้วย เมื่อข้าพระองค์ถูกขับออกไป" และถูกศัตรูของข้าพระองค์ดูหมิ่น; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงได้ยินเสียงเรียกหาของข้าพระองค์, และกิริวศัตรูของข้าพระองค์, และพระองค์ทรงเยือนพวกเขาในความกริ้วของพระองค์ด้วยความพินาศฉับพลัน.

๑๑ และพระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์ เพราะความทุกข์ของข้าพระองค์และความจริงใจของข้าพระองค์; และเป็น

<p>๑๗ แอลมา ๓๒:๒๘-๔๓. ๒๗ แอลมา ๓๒:๕. ๗ แอลมา ๓๓:๓-๑๐. ๓๗ คมพ. พระคัมภีร์—พระ</p>	<p>คัมภีร์ที่สูญหาย; ขึ้นสืบ. ๗ คมพ. นมัสการ. ๔๗ มธ. ๕:๔๔. ๕๗ แอลมา ๓๔:๒๐-๒๕.</p>	<p>๓๗ มธ. ๖:๕-๖; แอลมา ๓๔:๒๖. ๑๐๗ แอลมา ๓๒:๕.</p>
--	---	---

เพราะพระบุตรของพระองค์ที่พระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์มาดังนี้, ฉะนั้นข้าพระองค์จะเรียกหาพระองค์ในความทุกข์ทั้งปวงของข้าพระองค์, เพราะปิติของข้าพระองค์เกิดจากพระองค์; เพราะพระองค์ทรงเพิกถอนการพิพากษาของพระองค์ไปจากข้าพระองค์, เพราะพระบุตรของพระองค์.

๑๒ และบัดนี้แอลมากล่าวแก่พวกเขา: ท่านเชื่อพระคัมภีร์ เหล่านั้นซึ่งคนสมัยโบราณเขียนไว้ไหม?

๑๓ ดูเถิด, หากท่านเชื่อ, ท่านย่อมต้องเชื่อเรื่องที่ซันส์กล่าวไว้; เพราะ, ดูเถิด ท่านกล่าว: พระองค์ ทรงเพิกถอน การพิพากษาของพระองค์ เพราะพระบุตรของพระองค์.

๑๔ บัดนี้ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าขอลถามว่าท่านอ่านพระคัมภีร์หรือเปล่า? หากท่านอ่าน, ท่านจะไม่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าได้อย่างไร?

๑๕ เพราะไม่ได้มีเขียนไว้ว่าซันส์ผู้เดียวพูดถึงเรื่องเหล่านี้, แต่ซันส์ผู้เดียวพูดถึงเรื่องเหล่านี้ด้วย—

๑๖ เพราะดูเถิด, ท่านกล่าว: ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ก็รักผู้คนเหล่านี้, เพราะพวกเขาไม่ยอมเข้าใจพระเมตตาของพระองค์ซึ่งพระองค์ประสาทให้พวกเขา เพราะพระบุตรของพระองค์.

๑๗ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านเห็นแล้วว่าศาสนาดพยากรณ์อีกคนหนึ่ง

โบราณเป็นพยานถึงพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า, และเพราะผู้คนไม่ยอมเข้าใจถ้อยคำของท่านพวกเขาจึงขว้างปาท่านด้วยก้อนหินจนถึงตาย.

๑๘ แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ท่านเหล่านี้ไม่ได้เป็นพวกเดียวกับท่านที่พูดเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า.

๑๙ ดูเถิด, โมเสสผู้พูดถึงพระองค์; แท้จริงแล้ว, และดูเถิดรูปแบบอย่างหนึ่งโมเสสยกขึ้นในแดนทูรกันดาร์, เพื่อผู้ใดก็ตามที่มองดูสิ่งนี้จะมิมีชีวิต. และหลายคนมองดูและมีชีวิต.

๒๐ แต่น้อยคนเข้าใจความหมายของสิ่งเหล่านั้น, และนี่ก็เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา. แต่มีหลายคนที่ใจแข็งกระด้างมากจนไม่ยอมมองดู, ฉะนั้นพวกเขาจึงตาย. บัดนี้เหตุผลที่พวกเขาไม่ยอมมองดูคือพวกเขาไม่เชื่อว่าสิ่งนี้จะบำบัตรักษาพวกเขา.

๒๑ โอพี่น้องข้าพเจ้า, หากท่านได้รับการบำบัตรักษาโดยเพียงแต่กวาดสายตาเพื่อดูเพื่อท่านจะได้รับการบำบัตรักษา, ท่านจะไม่มองดูโดยเร็วหรือ, หรือท่านอยากจะทำใจท่านแข็งกระด้างอยู่ในความไม่เชื่อมากกว่า, และเกียจคร้าน, จนไม่ยอมกวาดสายตาท่านดู, จนท่านตายหรือ?

๒๒ หากเป็นดังนั้น, วิบัติจะมาถึงท่าน; แต่หากไม่เป็นดังนั้น, ก็จงกวาดสายตาท่านดูและเริ่มเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า, ว่าพระองค์จะเสด็จมาสู่ผู้คน

๑๒ก คมพ. พระคัมภีร์.
๑๓ก แอลมา ๓๔:๗.
๑๕ก เจคอบ ๔:๔.
ข ๑ นี้. ๑๓:๑๐;
แอลมา ๓๔:๗.

๑๗ก คมพ. มรณเสกข์ (ผู้เป็น).
๑๙ก นิธิป. ๑๘:๑๕, ๑๘;
แอลมา ๓๔:๗.
ข กิตว. ๒๑:๓;
๒ นี้. ๒๕:๒๐;

โมไซยาห์ ๓:๑๕.
ค ยอห์น ๓:๑๔;
ฮีล. ๘:๑๔-๑๕.
๒๐ก ๑ นี้. ๑๗:๔๐-๔๑.
๒๒ก แอลมา ๓๒:๒๗-๒๘.

ของพระองค์, และว่าพระองค์จะทรงรับ
ทุกขเวทนาและสิ้นพระชนม์เพื่อชดใช้^๑
บาปของพวกเขา; และว่าพระองค์จะทรง
ลุกขึ้น^๒ จากบรรดาคนตายอีก, ซึ่งจะทำให้
เกิดการฟื้นคืนชีวิต, เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะ
ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์, เพื่อรับการ
พิพากษาในวันสุดท้ายและวันพิพากษา,
ตามแต่งงาน ของพวกเขา.

๒๓ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า
ปรารถนาว่า ท่านจะ เพาะ^๓ พระวจนะ นี้
ไว้ในใจท่าน, และเมื่อมันเริ่มพองก็เช่น
เดียวกันจงบำรุงเลี้ยงมันโดยศรัทธาของ
ท่าน. และตุงเกิด, มันจะกลายเป็นต้นไม้,
งอกงาม อยู่ในท่านจนถึงชีวิตอันเป็นนิจ.
และแล้วขอพระผู้เป็นเจ้าโปรดประทาน
ให้ภาระ^๔ ของท่านเบาลง, ผ่านทางปีติของ
พระบุตรของพระองค์. และแม้สิ่งทั้งหมด
นี้ท่านย่อมทำได้ถ้าตั้งใจทำ. เอเมน.

บทที่ ๓๔

อมิวเล็ค เป็นพยานว่า พระวจนะ อยู่ใน
พระคริสต์ส่งผลสู่ความรอด—นอกจาก
จะมีการชดใช้, มนุษยชาติทั้งปวง ต้อง
พินาศ—กฎ ทั้งหมด ของโมเสส ชี้ ไปสู่
การพลีพระชนม์ชีพของ พระบุตรของ
พระผู้เป็นเจ้า—แผน นิรันดร์แห่ง การ
ไถ่มีรากฐานบนศรัทธาและการกลับใจ—
จงสวดอ้อนวอนเพื่อพรฝ่ายโลกและฝ่าย
วิญญาณ—ชีวิตนี้คือเวลาสำหรับมนุษย์

ที่จะเตรียมพบพระผู้เป็นเจ้า—จงทำให้
ความรอดของท่านบรรลุผลสำเร็จโดยมี
ความเกรงกลัวต่อพระพักตร์พระผู้เป็น
เจ้า. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
หลังจาก แอลมา พุด ถ้อยคำ เหล่า นี้ กับ
พวกเขา แล้ว ท่าน ก็ นั่ง ลง กับ พี่น ดิน,
และอมิวเล็ค^๕ ลุกขึ้น และเริ่ม สอน พวก
เขา, มีความว่า:

๒ พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นไป
ไม่ได้ที่ท่านจะไม่รู้ในสิ่งซึ่งมีพุดไว้เกี่ยว
กับการเสด็จมาของพระคริสต์, ผู้ซึ่งเรา
สอนว่าทรงเป็นพระบุตรของพระผู้เป็น
เจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ารู้ว่าท่านได้รับ
การสอนเรื่องเหล่านี้^๖ อย่างกว้างขวางก่อน
ท่านแยกตัวไปจากเรา.

๓ และโดยที่ท่านปรารถนาจากพี่ชาย
ที่รักของข้าพเจ้าให้เขาทำให้เป็นที่รู้แก่
ท่านว่า ท่าน ควรทำ สิ่งใด, เพราะ ความ
ทุกข์ของ ท่าน; และเขาพุดกับท่านบ้าง
เพื่อ เตรียม จิตใจ ท่านไว้; แท้จริง แล้ว,
และเขากระตุ้นท่านให้ไปถึงศรัทธาและ
ความอดทน—

๔ แท้จริงแล้ว, แม้ให้ท่านมีศรัทธามาก
แม้ถึงกับจะเพาะ^๗ พระวจนะไว้ในใจท่าน,
เพื่อท่านจะทดสอบการทดลองเกี่ยวกับ
ความดีของสิ่งนี้.

๕ และเรามองเห็นว่าคำถามอันยิ่งใหญ่
ที่อยู่ในจิตใจท่านก็คือพระวจนะดำรงอยู่

๒๒๗ แอลมา ๒๒:๑๔; ๓๔:๗-๙. ค คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ). ง แอลมา ๑๑:๔๔.	จ คมพ. งาน (ทั้งหลาย). ๒๓๓ แอลมา ๓๓:๑; ๓๔:๔. ข แอลมา ๓๒:๔๑; คพ. ๖๓:๒๓. ด แอลมา ๓๑:๓๘.	๓๔ ๑๓ แอลมา ๘:๒๑. ๒๓ แอลมา ๑๖:๑๓-๒๑. ๔๓ แอลมา ๓๓:๒๓.
--	---	--

หรือไม่ในพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, หรือจะไม่มีพระคริสต์หรือเปล่า.

๖ และท่านมองเห็นด้วยว่าพี่ชายข้าพเจ้า พิสุจน์ ต่อหน้า ท่าน, ในหลาย ตัวอย่าง, ว่า พระวจนะ^๖ อยู่ใน พระ คริสต์ ส่ง ผล สู่ ความรอด.

๗ พี่ชายข้าพเจ้าพูดถึงถ้อยคำของซันส, ว่าการไล่เกิดขึ้นโดยผ่านพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และถึงถ้อยคำของซันค ด้วย; และท่านอ้างถึงโมเสส ด้วย, เพื่อ พิสุจน์ว่าสิ่งเหล่านี้จริง.

๘ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะเป็น พยาน^๗ แก่ท่าน ด้วยตนเองว่า สิ่ง เหล่า นี้จริง. ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่าน, ว่า ข้าพเจ้า รู้ว่า พระ คริสต์ จะ เสด็จ มา ในบรรดา ลูกหลานมนุษย์, เพื่อ ทรงรับ เอาการล่องละเมิดของผู้คนของพระองค์ ไว้กับพระองค์, และว่าพระองค์จะทรง ชดใช้^๘ บาปของโลก; เพราะพระเจ้าพระเจ้า ผู้เป็นเจ้ารับสั่งไว้.

๙ เพราะสมควรที่จะมีการชดใช้^๙; เพราะ ตามแผน^{๑๐} อันยิ่งใหญ่ของพระผู้เป็นเจ้า นิรันดร์จะต้องมีการชดใช้, มิฉะนั้น มนุษยชาติทั้งปวงต้องพินาศอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้; แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงแข็ง กระด้าง; แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงตก^{๑๑} และ หลงไป; และต้องพินาศเว้นแต่จะเป็นโดย ผ่านการชดใช้ซึ่งสมควรมี.

๑๐ เพราะ สมควรมี การ พลิ บูชา^{๑๐} ครั้ง สุดท้ายและสำคัญยิ่ง; แท้จริงแล้ว, ไม่ใช่ การพลิ บูชามนุษย์, หรือสัตว์, หรือสัตว์มี ปีกชนิดใด ๆ; เพราะจะไม่ใช่การพลิ บูชา มนุษย์; แต่ต้องเป็นการพลิ บูชา^{๑๑} อันไม่มี ขอบเขต^{๑๒} และเป็นนิรันดร์.

๑๑ บัดนี้ไม่มีผู้ใดเลยที่จะพลิ บูชาเลือด ตนเอง ซึ่ง จะชดใช้^{๑๓} บาปของ คนอื่นได้. บัดนี้, หาก มนุษย์ กระทำ ฆาตกรรม, ดุเถิดกฎของเรา, ซึ่งเที่ยงธรรม^{๑๔}, จะเอา ชีวิต^{๑๕} นื่องของเขาหรือ? ข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่าน, ไม่เลย.

๑๒ แต่กฎต้องการชีวิตของเขาผู้กระทำ ฆาตกรรม^{๑๖}; ฉะนั้นไม่มีสิ่งใดซึ่งน้อยกว่า การชดใช้^{๑๗} อันไม่มีขอบเขตซึ่งจะเพียงพอ สำหรับบาปของโลก.

๑๓ ฉะนั้น, จึงสมควรมีการพลิ บูชาครั้ง สุดท้ายและสำคัญยิ่ง, และจากนั้นจะมี, หรือสมควรมี, การหยุด^{๑๘} หลัง เลือด; กฎ ของโมเสส^{๑๙} จึงจะสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, จะสมบูรณ์ทั้งหมด, ทุกจุดและอนุภาค, และจะไม่มียุทธหรืออนุภาคใดสูญหายไป.

๑๔ และดูเถิด, นี่คือความหมาย^{๒๐} ทั้งหมด ของกฎ^{๒๑}, ถ้วนทุกตอน^{๒๒} ถึงการพลิ บูชา ครั้ง สุดท้าย และ สำคัญยิ่ง; และการพลิ บูชา^{๒๓} ครั้งสุดท้ายและสำคัญยิ่งจะเป็นพระ บุตรของพระผู้เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, ไม่มี ขอบเขตและเป็นนิรันดร์.

๖ก ยอห์น ๑:๑, ๑๔.
๘ก คมพ. เป็นพยาน.
ข คมพ. ชดใช้ (การ).
๘ก แอลมา ๓๓:๒๒.
ข แอลมา ๑๒:๒๒-๓๓;
โมเสส ๖:๖๒.
ค คมพ. การตกของอาดัม และเอวา.

๑๐ก โมเสส ๕:๖-๗.
ข คมพ. เครื่องพลิ บูชา, พลี พระชนม์ชีพ, สลละ (ชีวิต), เสียสละ.
ค ๒ นี. ๙:๗.
๑๑ก นิธิป. ๒๔:๑๖;
โมไซยาห์ ๒๓:๒๕.
๑๒ก คมพ. โทษประหารชีวิต;

ฆาตกรรม.
๑๓ก ๓ นี. ๙:๑๗, ๑๙-๒๐.
ข ๓ นี. ๑๕:๕.
๑๔ก แอลมา ๓๐:๓.
ข คมพ. กฎของโมเสส.
ค คพ. ๑๓๘:๓๕.

๑๕ และดังนั้นพระองค์จะทรงนำความรอด^๑ มาสู่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระนามของพระองค์; นี่ คือ เจตนาของการพลีบูชาครั้งสุดท้ายนี้, เพื่อจะนำมาซึ่งอุทรแห่งความเมตตา, ซึ่งมีพลังเหนือความยุติธรรม, และนำมาซึ่งหนทางให้มนุษย์เพื่อพวกเขาจะมีศรัทธาสู่การกลับใจ.

๑๖ และดังนั้นความเมตตา^๑ จะสนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม^๑ ได้, และล้อมพวกเขาไว้ในพระพาหุแห่งความปลอบโยน, ขณะที่ผู้ไม่ใช่ศรัทธาสู่การกลับใจจะเปิดโอกาสให้กฎทั้งหมดของข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรม^๑; ฉะนั้นแก่คนที่มิศรัทธาสู่การกลับใจเท่านั้นจึงจะนำมาซึ่งแผนแห่งการไถ่ อันยิ่งใหญ่และเป็นนิรันดร์.

๑๗ ฉะนั้นขอพระเจ้าเป็นเจ้าประทานให้ท่านเกิด, พี่น้องข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะเริ่มใช้ศรัทธา^๑ ของท่านสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะเริ่มเรียกหา^๑ พระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์, เพื่อ พระองค์ จะ ทรง มี เมตตา ต่อท่าน;

๑๘ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหาพระองค์เพื่อพระเมตตา; เพราะพระองค์ทรงอาณูภาพที่จะช่วยไ้ให้รอด.

๑๙ แท้จริงแล้ว, จงนอบน้อมถ่อมตน, และสวดอ้อนวอนถึงพระองค์ต่อไป.

๒๐ จงเรียกหาพระองค์เมื่อท่านอยู่ในทุ่งของท่าน, แท้จริงแล้ว, เพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของท่าน.

๒๑ จงเรียกหา^๑ พระองค์ในบ้านท่าน, แท้จริงแล้ว, เพื่อทั้งครัวเรือนของท่าน, ทั้งเช้า, กลางวัน, และเย็น.

๒๒ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหาพระองค์เพื่อต่อต้านอำนาจศัตรูของท่าน.

๒๓ แท้จริงแล้ว, จงเรียกหา^๑ พระองค์เพื่อต่อต้านมาร^๑, ซึ่งเป็นศัตรูต่อความชอบธรรม^๑ ทั้งหมด.

๒๔ จงเรียกหาพระองค์เพื่อพิชิตผลินทุ่งของท่าน, เพื่อท่านจะรุ่งเรืองในสิ่งเหล่านี้.

๒๕ จงเรียกหาเพื่อฝูงสัตว์เลี้ยงในทุ่งของท่าน, เพื่อมันจะเพิ่มขึ้น.

๒๖ แต่นี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ท่านต้องทุ่มเทจิตวิญญาณท่านในห้อง^๑ ท่าน, และในที่เร้นลับของท่าน, และในแดนทิวกันดารของท่าน.

๒๗ แท้จริงแล้ว, และเมื่อท่านไม่เรียกหาพระเจ้า, ขอให้^๑ ใจ^๑ ท่านจง อึม เอิบ^๑, และมุ่งไปที่การสวดอ้อนวอนถึงพระองค์ตลอดเวลาเพื่อความผาสุกของท่าน, และเพื่อความผาสุกของบรรดาคนที่อยู่รอบ ๆ ท่านด้วย.

๒๘ และบัดนี้ ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, อย่าคิดว่านี่คือทั้งหมดแล้ว; เพราะหลังจากท่านทำทั้งหมดนี้แล้ว, หากท่านปฏิเสธคนขัดสน^๑, และ คน เปลือยเปล่า, และไม่เยี่ยมเยียนคนเจ็บและคนมีทุกข์, และให้^๑ ทรัพย์สินของท่าน, หากท่านมี, แก่

๑๕ก คมพ. ความรอด.
๑๖ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).
ข คมพ. ยุติธรรม (ความ).
ค แอลมา ๑๒:๓๒.
ง คมพ. แผนแห่งการไถ่.
๑๗ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ

(ความ).
ข คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
๒๑ก สดด. ๕:๑-๓;
๓ นี้. ๑๘:๒๑.
๒๓ก ๓ นี้. ๑๘:๑๕, ๑๘.
ข คมพ. มาร.

ค คมพ. ชอบธรรม (ความ).
๒๖ก มธ. ๖:๕-๖.
๒๗ก คมพ. ใจ.
ข คมพ. ครุ่นคิด, ไตร่ตรอง.
๒๘ก คมพ. คนจน, คนยากจน, จน, ยากจน.
ข คมพ. ทาน, ทำทาน (การ).

ผู้ที่ขัดสน—ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากท่านไม่ทำแม้สิ่งเดียวจากบรรดาสิ่งเหล่านี้, ดุเถิด, การสวด อ้อนวอน^๙ ของท่านเปล่าประโยชน์, และไม่ช่วยอะไรท่านเลย, และท่านเป็นดังคนหน้าซื่อใจคด ผู้ปฏิเสธความเชื่อ.

๒๙ ฉะนั้น, หากท่านไม่นึกถึงความเป็นผู้ที่มิมีจิตกุศล^๙, ท่านก็เป็นดังกาก, ที่ช่างโยนทิ้ง (มันไม่มีค่า) และถูกเหยียบไว้ใต้เท้ามนุษย์.

๓๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, หลังจากที่ท่านได้รับพยานมากมายเช่นนี้แล้ว, โดยที่เห็นว่าพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้, ข้าพเจ้าอยากให้เห็น, ท่านออกมาและนำผล^๙สู่การกลับใจ.

๓๑ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าอยากให้เห็นท่านออกมาและไม่ทำใจท่านแข็งกระด้างอีกต่อไป; เพราะดุเถิด, บัดนี้คือเวลาและวัน^๙แห่งความรอดของท่าน; และฉะนั้น, หากท่านจะกลับใจและไม่ทำใจท่านแข็งกระด้าง, พระองค์จะทรงนำแผนอันสำคัญยิ่งแห่งการไถ่มาสู่ท่านโดยทันที.

๓๒ เพราะดุเถิด, ชีวิตนี้เป็นเวลาสำหรับมนุษย์ที่จะเตรียม^๙พบพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ดุเถิดวันแห่งชีวิตนี้เป็นวันสำหรับมนุษย์ที่จะทำงานของพวกเขา.

๓๓ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านไว้ก่อนแล้ว, ดังที่ท่านมีพยานมากมาย, ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงวอนท่านว่า

ท่านอย่าผัดวัน^๙แห่งการกลับใจ^๙ของท่านไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่; เพราะหลังจากวันนี้ของชีวิต, ซึ่งเราได้รับมาเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับนิรันดร, ดุเถิด, หากเราไม่ปรับปรุงเวลาของเราขณะที่อยู่ในชีวิตนี้, เมื่อนั้นคืน^๙แห่งความมืดย่อมมาถึงซึ่งในเวลานั้นจะประกอบกรงานหาได้ไม่.

๓๔ ท่านจะพูดไม่ได้, เมื่อท่านถูกนำไปสู่วิกฤติ^๙อันน่าพรันพรั้งนั้น, ว่าข้าพเจ้าจะกลับใจ, ว่าข้าพเจ้าจะกลับมาหาพระเจ้าเป็นเจ้าของข้าพเจ้า. ไม่เลย, ท่านจะพูดเช่นนี้ไม่ได้; เพราะวิญญาณเดียวกันนั้นซึ่งครอบครองร่างกายของท่านในเวลาที่ท่านออกไปจากชีวิตนี้, วิญญาณเดียวกันนั้นจะมีพลังครอบครองร่างของท่านในโลกนิรันดรนั้น.

๓๕ เพราะดุเถิด, หากท่านผัดวันแห่งการกลับใจของท่านแม้จนถึงความตาย, ดุเถิด, ท่านกลับขึ้นอยู่กับ^๙วิญญาณของมาร, และเขาฉนึ้^๙ท่านไว้เป็นของเขา; ฉะนั้น, พระวิญญาณของพระเจ้าทรงถอนไปจากท่าน, และไม่ทรงมีที่อยู่ในท่าน, และมารมีอำนาจทั้งหมดเหนือท่าน; และนี่คือสถานะสุดท้ายของคนชั่วร้าย.

๓๖ และนี่ข้าพเจ้ารู้, เพราะพระเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ประทับในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์^๙, แต่ประทับอยู่ในใจคนชอบธรรม^๙; แท้จริงแล้ว, และพระองค์ตรัสด้วยว่าคนชอบธรรมจะนั่งลงในอาณาจักร

๒๘ค มธ. ๑๕:๗-๘.
 ง โมโร. ๗:๖-๘.
 ๒๘ก คมพ. จิตกุศล.
 ๓๐ก มธ. ๓:๘; แอลมา ๑๓:๑๓.
 ๓๑ก รีม. ๑๓:๑๑-๑๒.
 ๓๒ก ๒ นี. ๒:๒๑;
 แอลมา ๑๒:๒๔; ๔๒:๔-๖.

๓๓ก ฮีล. ๑๓:๓๘;
 คพ. ๔๕:๒.
 ข คมพ. กลับใจ (การ).
 ค ยอห์น ๙:๔; คพ. ๔๕:๑๗.
 ง คมพ. ความมืด,
 ทางวิญญาณ; ความตาย,
 ทางวิญญาณ.

๓๔ก แอลมา ๔๐:๑๓-๑๔.
 ๓๕ก ๒ นี. ๒๘:๑๙-๒๓.
 ข ๒ นี. ๙:๙.
 ๓๖ก โม่ไซยาห์ ๒:๓๗;
 แอลมา ๗:๒๑; ฮีล. ๔:๒๔.
 ข คมพ. ชอบธรรม (ความ).

ของพระองค์, เพื่อจะไม่ออกไปอีก; แต่
อาการของพวกเขาจะถูกทำให้ขาวโดย
ผ่านโลหิตของพระเมษโปดก.

๓๗ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,
ข้าพเจ้าปรารถนาว่า ท่าน จะจดจำ เรื่อง
เหล่านี้, และว่าท่านจะทำให้ความรอด
ของท่านบรรลุผลสำเร็จ”ต่อ พระพักตร์
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความเกรงกลัว, และ
ว่าท่านจะไม่ปฏิเสธการเสด็จมาของพระ
คริสต์อีกต่อไป;

๓๘ ว่าท่านจะไม่ต่อต้าน”พระวิญญาณ
บริสุทธิ์อีกต่อไป, แต่ว่าท่านจะรับพระ
วิญญาณ, และรับพระนาม”ของพระคริสต์
ไว้กับท่าน; ว่าท่านจะนอบน้อมถ่อมตน
แม้ถึงภัสรมฤตี, และนมัสการ”พระเจ้าผู้เป็น
เจ้า, ไม่ว่าในที่ใดที่ท่านอยู่, ด้วยวิญญาณ
และด้วยความจริง; และว่าท่านจะมีชีวิต
อยู่ ด้วยการ น้อมขอบพระทัย”ทุก วัน,
สำหรับพระเมตตาและพรหลายประการ
ซึ่งพระองค์ประสาทให้ท่าน.

๓๙ แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าขอกระ
ตุ้นท่าน, พี่น้องข้าพเจ้าด้วย, ว่าท่านจง
เอาใจใส่”การ สวด อ้อนวอน ตลอด เวลา,
เพื่อท่านจะไม่ถูกชักนำไปโดยการล่อลวง”
ของมาร, เพื่อเขาจะไม่มีพลังเหนือท่าน,
เพื่อท่านจะไม่ขึ้นอยู่กับเขาในวันสุดท้าย;
เพราะดูเถิด, เขาไม่ให้สิ่งดี”เป็นรางวัล
ท่านเลย.

๔๐ และบัดนี้ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า,

ข้าพเจ้าขอกระตุ้นให้ท่านมีความอดทน”
และให้ ท่าน ทน ต่อ ความ ทุกข์ นานา
ประการ; ว่าท่านจะไม่จ้องจับ”คนที่ขับ
ไล่ท่านออกไปเพราะความยากจนยิ่งของ
ท่าน, มิฉะนั้นท่านจะกลายเป็นคนบาป
เหมือนกับพวกเขา;

๔๑ แต่ขอให้ท่านมีความอดทน, และ
ทน ต่อ ความ ทุกข์ เหล่า นั้น, ด้วย ความ
หวังอันมั่นคงว่าวันหนึ่งท่านจะพักผ่อน
จากความทุกข์ทั้งหมดของท่าน.

บทที่ ๓๕

*การสั่งสอนพระวจนะทำลายการน้อฉล
ในอำนาจของชาวโซรัม—พวกเขาขับไล่
ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใส ซึ่งต่อมาเข้าสมทบ
กับผู้คนของแอมันในเจอร์ซอน—แอล-
มาโทมนัสเพราะความชั่วร้ายของผู้คน.
ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.*

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจาก
อมิวเล็คกล่าวถ้อยคำเหล่านี้จบแล้ว, พวก
ท่านก็ออกไปจากฝูงชนและข้ามมาแผ่นดิน
แห่งเจอร์ซอน.

๒ แท้จริงแล้ว, และพวกพี่น้องที่เหลือ
อยู่ นั้น, หลังจาก พวก ท่าน สั่ง สอนพระ
วจนะแก่ชาวโซรัม, ก็ข้ามมายังแผ่นดิน
แห่งเจอร์ซอนด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลัง

<p>๓๗ก ฟป. ๒:๑๒. ๓๗ค คมพ. ขัดแย้ง (การ, ความ). ข โมไซยาห์ ๕:๘; แอลมา ๕:๓๘. ค คมพ. นมัสการ.</p>	<p>ง สดต. ๖๙:๓๐; คพ. ๕๙:๗. คมพ. ขอบพระทัย, ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความ ขอบคุณ.</p>	<p>๓๙ก คมพ. เฝ้า, เฝ้าดู, เฝ้าอ. ข คมพ. ล้อลวง (การ). ค แอลมา ๓๐:๖๐. ๔๐ก คมพ. อดทน (ความ). ข คพ. ๓๐:๙.</p>
--	---	--

จากชาวโซรัม ส่วนที่ ได้รับ ความ นิยมมากกว่าปรึษากันเกี่ยวกับถ้อยคำซึ่งพวกเขาได้รับการสั่งสอนมา, พวกเขาโกรธเพราะพระวจนะ, เนื่องจากสิ่งนี้ทำลายการนอกลนในอำนาจของพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำ.

๔ และพวกเขาส่งคนไปรวบรวมผู้คนทั้งหมดตลอดทั่วแผ่นดิน, และปรึษากับคนเหล่านั้นเกี่ยวกับถ้อยคำซึ่งพูดไว้.

๕ บัดนี้ ผู้ปกครองของพวกเขาและผู้สอนของพวกเขาไม่ปล่อยให้ผู้คนรู้เกี่ยวกับความปรารถนาของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงรู้ความคิดของผู้คนทั้งหมดอย่างลับ ๆ.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่พวกเขา รู้ความคิดของผู้คนทั้งปวง, คนที่เห็นชอบด้วยกับถ้อยคำซึ่งแอลมาและพี่น้องท่านพูดก็ถูกขับออกไปจากแผ่นดิน; และคนเหล่านั้นมีอยู่มาก; และพวกเขาข้ามมายังแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนด้วย.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแอลมาและพี่น้องท่านได้ปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น.

๘ บัดนี้ผู้คนที่เป็นชาวโซรัมโกรธผู้คนของแอมันซึ่งอยู่ในเจอร์ซอน, และผู้ปกครองที่เป็นหัวหน้าของชาวโซรัม, โดยที่เป็นคนชั่วร้ายมาก, ส่งความไปยังผู้คนของแอมันแจ้งความปรารถนาว่าให้คนเหล่านั้นขับคนทั้งหมดซึ่งข้ามไปจากพวกเขาข้ามมายังแผ่นดินของตนให้ออกไปจากแผ่นดินของตน.

๙ และเขาพูดข่มขู่คนเหล่านั้นมาก. และบัดนี้ผู้คนของแอมันไม่กลัวถ้อยคำของพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ขับไล่คนเหล่านั้นไป, แต่พวกเขาต้อนรับชาวโซรัมที่อยากจนทุกคนที่ข้ามมาหาตน; และพวกเขาบำรุงเลี้ยงคนเหล่านั้น, และห่อหุ้มกายคนเหล่านั้น, และให้ที่ดินคนเหล่านั้นเป็นมรดก; และพวกเขาปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นตามความต้องการของพวกเขา.

๑๐ บัดนี้การนี้ได้ช่วยชาวโซรัมให้เกิดโทษต่อต้านผู้คนของแอมัน, และพวกเขาเริ่มไปรวมกับชาวเลมันและปลุกปั่นคนเหล่านั้นให้เกิดโทษด้วย.

๑๑ และดังนั้นชาวโซรัมและชาวเลมันเริ่มเตรียมทำสงครามกับผู้คนของแอมัน, และกับชาวนีไฟด้วย.

๑๒ และดังนั้นปีที่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลง.

๑๓ และผู้คนของแอมันออกจากแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, และข้ามมายังแผ่นดินแห่งมีเล็ค, และให้ที่ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอนสำหรับกองทัพชาวนีไฟ, เพื่อพวกเขาจะได้ต่อสู้กับกองทัพชาวเลมัน และกองทัพชาวโซรัม; และดังนั้นสงครามระหว่างชาวเลมันกับชาวนีไฟก็เริ่มขึ้น, ในปีที่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา; และต่อไปนี้จะให้เรื่องราวเกี่ยวกับสงครามของพวกเขา.

๑๔ และแอลมา, และแอมัน, และพี่น้องพวกเขา, และบุตรสองคนของแอลมาด้วยกลับไปยังแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา,

หลังจากที่เป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้าของในการพาชาวโซรัมมากมายให้กลับใจ; และมากเท่าที่นำมาให้กลับใจก็ถูกขับออกจากแผ่นดินตน; แต่พวกเขาอยู่ที่ดินมรดกของพวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, และพวกเขาจับอาวุธป้องกันตนเอง, และภรรยา, และลูก ๆ, และผืนแผ่นดินของตน.

๑๕ บัดนี้ แอลมา, โดยที่ โศก เศร้า เพราะ ความ ชั่วช้า สามานย์ ของ ผู้คน ของท่าน, แท้จริงแล้วเพราะสงคราม, และการนองเลือด, และความขัดแย้ง ที่มีอยู่ในบรรดาพวกเขา; และโดยที่ได้ออกไป ประกาศ พระวจนะ, หรือ พระองค์ทรงส่งไปประกาศพระวจนะ, ในบรรดาผู้คนทั้งปวงในทุกเมือง; และโดยเห็นว่าใจผู้คนเริ่มแข็งกระด้างขึ้น, และว่า พวกเขา เริ่ม ขุ่น เคือง เพราะ ความเคร่งครัดแห่งพระวจนะ, ใจท่าน ก็ โทม่นสยี่ง.

๑๖ ฉะนั้น, ท่านจึงให้บุตรของท่านมารวมกัน, เพื่อท่านจะมอบหน้าที่ของท่านให้พวกเขาทุกคน, โดยแยกกันแต่ละคน, ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความชอบธรรม. และเรามีเรื่องราวเกี่ยวกับ คำสั่ง ของท่าน, ซึ่งท่านให้แก่พวกเขาตามบันทึกของท่านเอง.

คำสั่งของแอลมาต่อฮีลามันบุตรของท่าน.

ประกอบด้วยบทที่ ๓๖ และ ๓๗.

บทที่ ๓๖

แอลมาเป็นพยานแก่ฮีลามันเกี่ยวกับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของท่านหลังจากเห็นเทพ—ท่านรับทุกข์จากความเจ็บปวดของจิตวิญญาณที่อัปมงคล; ท่านเรียกหาพระนามของพระเยซู, และจากนั้นได้รับการเกิดใหม่จากพระผู้เป็นเจ้าของ—ปีติอันหวานชื่นเปี่ยมจิตวิญญาณท่าน—ท่านเห็นเหล่าเทพกำลังสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าของ—ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเป็นอันมาก ล้มรสและเห็นดังที่ท่านล้มรสและเห็น. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

ลูกพี่ พ่อ, จง ฟัง ถ้อยคำของ พ่อ; เพราะ พ่อให้คำมั่นกับลูก, ว่าตราบเท่าที่ลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของลูก จะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

๒ พ่ออยากให้ลูก ทำ ดัง ที่ พ่อ ทำ มา แล้ว, ในการจดจำถึงการเป็นเซสของบรรพบุรุษเรา; เพราะพวกท่านอยู่ในความเป็นทาส, และไม่มีใครจะปลดปล่อยพวกท่านได้เว้นแต่เป็นพระผู้เป็นเจ้าของ ของอับราฮัม, และพระผู้เป็นเจ้าของอิสอัค, และพระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ; และพระองค์ทรงปลดปล่อยพวกท่านใน ความทุกข์ของพวกท่านโดยแน่แท้.

๓ และบัดนี้, โอฮีลามันลูกพี่ พ่อ, ดูเถิด, ลูกยังอยู่ในวัยเยาว์, และ ฉะนั้น, พ่อจึงวิงวอนลูกให้ฟังถ้อยคำของพ่อและเรียนรู้จากพ่อ; เพราะพ่อรู้ว่าผู้ใดก็ตามที่มอบ

๑๔ก แอลมา ๓๕:๖.
๑๕ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).

๑๖ก คมพ. ผู้พิทักษ์, พิทักษ์ (สิ่งที่อยู่ในความ).
๓๖ ๑ก ฮีล. ๕:๙-๑๔.

๒ก โมไซยาห์ ๒๓:๒๓;
๒๔:๑๗-๒๑.
ข อพย. ๓๖:๖; แอลมา ๒๙:๑๑.

ความไว้วางใจของพวกเขาในพระเจ้าเป็นเจ้าจะได้รับการคำนึงในความเดือดร้อน”^๓ ของพวกเขา, และความยุ่งยากของพวกเขา, และความทุกข์ของพวกเขา, และพระองค์จะทรงยกขึ้น^๔ ในวันสุดท้าย.

๔ และพ่อไม่อยากให้ลูกคิดว่าพ่อรู้^๕ ด้วยตนเอง—ไม่ใช่โดยทางโลกแต่โดยทางวิญญาณ, ไม่ใช่จากความคิดฝ่ายเนื้อหนัง^๖ แต่จากพระเจ้าเป็นเจ้า.

๕ บัดนี้, ดูก่อน, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหากพ่อไม่ได้เกิดจากพระเจ้าแล้วพ่อจะไม่รู้^๗ เรื่องเหล่านี้; แต่โดยปากของเทพผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, พระเจ้าเป็นเจ้า, ทรงทำให้เรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่พ่อ, ไม่ใช่จากการมีค่าควร^๘ ใด ๆ ของพ่อเอง;

๖ เพราะพ่อเดินทางไปกับบุตรของโมไซยาห์, หมายถึงจะทำลายศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า; แต่ดูก่อน, พระเจ้าเป็นเจ้าทรงส่งเทพผู้บริสุทธิ์ของพระองค์มายังยังเราไว้ระหว่างทาง.

๗ และดูก่อน, ท่านพูดกับเรา, ประหนึ่งเสียงฟ้าร้อง, และทั้งแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน^๙ ภายใต้เท้าเรา; และเราล้มลงสู่พื้นดินทุกคน, เพราะความเกรงกลัว^{๑๐} พระเจ้าเกิดกับเรา.

๘ แต่ดูก่อน, เสียงนั้นกล่าวแก่พ่อ: ลูกขึ้น. และพ่อลุกขึ้นยืน, และเห็นเทพ.

๙ และท่านกล่าวแก่พ่อ: แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกทำลายก็ตาม, จง

อย่าพยายามทำลายศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าอีกต่อไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่อล้มลงสู่พื้นดิน; และเป็นเวลาสามวัน^{๑๑} กับสามคืนที่พ่ออ้าปากไม่ได้, ทั้งพ่อใช้แขนขาของพ่อไม่ได้.

๑๑ และเทพพูดกับพ่ออีกหลายเรื่อง, ซึ่งพี่น้องของพ่อได้ยิน, แต่พ่อก็ไม่ได้ยิน; เพราะเมื่อพ่อดูได้ยิน คำว่า—แม้ว่าเจ้าต้องการให้ตนเองถูกทำลายก็ตาม, จงอย่าพยายามทำลายศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าอีกต่อไป—พ่อก็เกิดความกลัวและพิศวงอย่างใหญ่หลวงเกลือกพ่อกจะถูกทำลาย, จนพ่อล้มลงสู่พื้นดินและพ่อก็ไม่ได้ยินอะไรอีก.

๑๒ แต่พ่อกถูกทรมานด้วยความทรมานนิรันดร์^{๑๒}, เพราะจิตวิญญาณพ่อปวดร้าวจนสุดขีดและถูกทรมานด้วยบาปทั้งหมดของพ่อ.

๑๓ แท้จริงแล้ว, พ่อจำบาปและความชั่วช้าสามานย์ทั้งหมดของพ่อได้, ซึ่งทรมาน^{๑๓} พ่อด้วยความเจ็บปวดแห่งนรก; แท้จริงแล้ว, พ่อรู้ว่าพ่อกบฏต่อพระเจ้าเป็นเจ้าของพ่อ, และว่าพ่อก็ไม่ได้รักษาพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์.

๑๔ แท้จริงแล้ว, และพ่อกกระทำผิดกรรมทุก ๆ ของพระองค์มาแล้วเป็นอันมาก, หรือที่จริงแล้วชักนำพวกเขาไปสู่ความพินาศ; แท้จริงแล้ว, และ

๓ก รีม. ๘:๒๘.
ข โมไซยาห์ ๒๓:๒๑-๒๒.
๔ก ๑ คริ. ๒:๑๑;
แอลมา ๕:๔๕-๔๖.
ค มพ. ความรู้.
ข คมพ. ทางเนื้อหนัง,
ฝ่ามือฝ่าเท้า.

๕ก คมพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระเจ้าเป็นเจ้า.
ข แอลมา ๒๖:๒๑-๒๒.
ค คมพ. ค่าควร (ความมี), ค่าควร (มี), คู่ควร.
๖ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๐.
๗ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๘.

๗ คมพ. ความกลัว—ความยำเกรงพระเจ้าเป็นเจ้า.
๑๐ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๙-๒๓.
๑๒ก คพ. ๑๙:๑๑-๑๕.
๑๓ก คมพ. ความผิด.

ท้ายที่สุดความชั่วช้าสามานย์ของพ่อใหญ่ หลวงนัก, จนแม้เพียงความคิดที่จะเข้าไป ในที่ประทับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพ่อก็ ทรمانจิตวิญญาณพ่อด้วยความสะพรึง กลัวอันเกินกว่าจะพรรณนาได้.

๑๕ โอ้, พ่อคิด, ว่าพ่ออยากถูกเนรเทศ^๑ และสาบสูญไปทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย, เพื่อพ่อจะไม่ถูกนำไปยืนอยู่ในที่ประทับ ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพ่อ, เพื่อรับการ พิพากษาการกระทำ^๒ ของพ่อ.

๑๖ และบัดนี้, พ่อต้องทรمانอยู่สามวัน กับสามคืน, แม้ด้วยความเจ็บปวดของจิต วิญญาณที่อ้อมงคล^๓.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ พ่อต้องทรمانด้วยความทรمانอยู่ดัง นั้น, ขณะที่พ่อปวดร้าว^๔อยู่ด้วยความทรง จำถึงบาปอันมากมายของพ่อ, ดุเถิด, พ่อ จำได้ว่าได้ยินบิดาของพ่อพยากรณ์ แก่ผู้คนที่เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระ เยชู คริสต์องค์หนึ่ง, พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เพื่อทรงชดใช้บาปของโลก.

๑๘ บัดนี้, เมื่อจิตของพ่อนึกได้ถึงความคิดนี้, พ่อร้องอยู่ภายในใจพ่อ: ข้าแต่พระ เยชู, พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ขอ พระองค์ทรงเมตตาข้าพระองค์, ผู้อยู่ใน ดิแห่งความขมขื่น^๕, และถูกล้อมรอบด้วย โศ^๖อันเป็นนิจแห่งความตาย.

๑๙ และบัดนี้, ดุเถิด, เมื่อพ่อคิดดังนี้, พ่อจำ ความ เจ็บ ปวด ของ พ่อไม่ ได้ อีก;

แท้จริง แล้ว, พ่อไม่ปวดร้าว^๗ ด้วย ความ ทรงจำถึงบาปของพ่ออีก.

๒๐ และโอ้, พ่อได้เห็นปีติ^๘, และความ สว่างอัศจรรย์อะไรเช่นนั้น; แท้จริงแล้ว, จิตวิญญาณ พ่อ เปี่ยม ด้วย ปีติ ยิ่ง เท่ากับ ความเจ็บปวดของพ่อ!

๒๑ แท้จริง แล้ว, พ่อ กล่าว แก่ เจ้า, ลูก พ่อ, ว่าไม่มีอะไรจะเป็นที่สุดและขมขื่น ได้เท่ากับ ความเจ็บปวดของพ่อ. แท้จริง แล้ว, และพ่อกล่าวแก่เจ้าอีก, ลูกพ่อ, ว่า อีกทางหนึ่งนั้น, ไม่มีอะไรเลยจะเป็นที่สุด และหอมหวานได้เท่าปีติของพ่อ.

๒๒ แท้จริงแล้ว, พ่อคิดว่าพ่อเห็น, แม้ ดั่งลีไฮ^๙บรรพบุรุษเราเห็น, พระผู้เป็น เจ้าทรง นั่ง อยู่บน พระราชบัลลังก์ของ พระองค์, ห้อมล้อม ด้วย หมู่ เทพ เหลือ คณานับ, อยู่ในลักษณะกำลังร้องเพลง และสรรเสริญ พระผู้เป็น เจ้าของพวก ท่าน; แท้จริงแล้ว, และจิตวิญญาณพ่อ ใฝ่ฝันที่จะอยู่ที่นั่น.

๒๓ แต่ดูเถิด, แขนงขาของพ่อรับกำลัง^{๑๐} ของมันอีก, และพ่อลุกขึ้นยืน, และแสดง ให้ประจักษ์แก่ผู้คนว่าพ่อเกิด^{๑๑}แล้วจาก พระผู้เป็นเจ้า.

๒๔ แท้จริงแล้ว, และนับแต่เวลานั้น มาแม้จนถึงบัดนี้, พ่อทำงานโดยไม่หยุด, เพื่อพ่อจะได้นำจิตวิญญาณมาสู่การกลับ ใจ; เพื่อพ่อจะนำพวกเขาเข้าสู่ปีติ ยิ่งซึ่งพ่อลิ้มรสแล้ว; เพื่อพวกเขาจะได้

๑๕ก วว. ๖:๑๕-๑๗;
แอลมา ๑๒:๑๔.
ข แอลมา ๔:๑๓;
คพ. ๑:๙-๑๐.
๑๖ก คมพ. อ้อมงคล (ความ).
๑๗ก ๒ คร. ๗:๑๐.
๑๘ก อส. ด้วยความสำนึกผิด

เติมที่.
๗ ๒ นี. ๙:๔๕; ๒๘:๒๒;
แอลมา ๑๒:๑๑;
โมเสส ๗:๒๖.
๑๙ก คมพ. ความผิด.
๒๐ก คมพ. ปีติ.
๒๒ก ๑ นี. ๑:๘.

๒๓ก โมเสส ๑:๑๐.
ข แอลมา ๕:๑๔.
คมพ. เกิดใหม่, เกิดจาก พระผู้เป็นเจ้า.
๒๔ก ๑ นี. ๘:๑๒;
โมไซยาห์ ๔:๑๑.

เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าด้วย, และเปี่ยม^๗ ไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๒๕ แท้จริงแล้ว, และบัดนี้^๘ ดูก่อน, โอ้อูกลูก พ่อ, พระเจ้าได้ประทานปีติอย่างเหลือล้น ให้พ่อในผลแห่งการทำงานของพ่อ;

๒๖ เพราะด้วยพระวจนะ^๙ ซึ่งพระองค์ ทรงให้แก่พ่อ, ดูก่อน, คนเป็นอันมากจึง เกิดจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, และล้มรสตั้งที่ พ่อล้มรส, และเห็นด้วยตาตนเองดังที่ พ่อเห็น; ฉะนั้นพวกเขาจึงรู้ถึงเรื่องเหล่านี้ซึ่งพ่อพูดไว้, ดังที่พ่อรู้; และความรู้ที่ พ่อมีมาจากพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๒๗ และ พ่อ ได้ รับ การ คำจุน ภายใต้อ ความเดือดร้อนและความยุ่งยากทุกอย่าง, แท้จริงแล้ว, และในความทุกข์ทุกอย่าง; แท้จริงแล้ว, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปลดปล่อย พ่อจากเรือนจำ, และจากพันธนาการ, และ จากความตาย; แท้จริงแล้ว, และพ่อมอบ ความไว้วางใจในพระองค์, และพระองค์ จะยังทรงปลดปล่อย^{๑๐} พ่อ.

๒๘ และ พ่อ รู้ ว่า พระองค์ จะ ทรง ยก พ่อ ขึ้น^{๑๑} ในวัน สุดท้าย, เพื่อ ฟานัก อยู่ กับ พระองค์ ในรัศมีภาพ^{๑๒}; แท้จริงแล้ว, และพ่อจะสรรเสริญพระองค์ตลอดกาล, เพราะพระองค์ทรงพา^{๑๓} บรรพบุรุษเราออกจาก อียิปต์, และ พระองค์ ทรง กลืน ชาว อียิปต์^{๑๔} ในทะเลแดง; และพระองค์ ทรง นำพวกเขาโดยเดชานุภาพของพระองค์ มาสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้; แท้จริงแล้ว, และ พระองค์ทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจาก

ความเป็นทาสและความเป็นเชลยเป็น ครั้งคราว.

๒๙ แท้จริง แล้ว, และพระองค์ ทรง พาบรรพบุรุษเราออกจากแผ่นดินแห่ง เยรูซาเล็ม; และโดยเดชานุภาพอันเป็น นิज ของ พระองค์, พระองค์, ทรง ปลด ปล่อยพวกเขาออกจากความเป็นทาส^{๑๕} และ ความเป็นเชลย, เป็นครั้งคราวด้วยแม้มอง มาถึงปัจจุบันนี้; และพ่อเก็บเรื่องความ เป็นเชลยของพวกเขาไว้ในความทรงจำ เสมอ; แท้จริงแล้ว, และลูกควรเก็บเรื่อง ความเป็นเชลยของพวกเขา, ไว้ในความ ทรงจำด้วย, ดังที่พ่อทำมา.

๓๐ แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, นี้ไม่ใช่ทั้งหมด; เพราะลูกควรรู้ตั้งที่พ่อรู้, ว่าตราบเท่าที่^{๑๖} ลูกจะรักษา พระบัญญัติของพระผู้เป็น เจ้าลูกจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และลูก ควรรู้ด้วย, ว่าตราบเท่าที่ลูกจะไม่รักษา พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าลูกจะถูก ตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์. บัดนี้ นี้เป็นไปตามพระวจนะของพระองค์.

บทที่ ๓๗

แผ่นดินจารึก ทอง เหลือง และ พระ คัมภีร์ อื่น ๆ ได้รับการปกปักรักษาไว้เพื่อ นำจิตวิญญาณมาสู่ความรอด—ชาวเจเรียด ถูกทำลายเพราะ ความ ชั่วร้าย ของ พวกเขา—คำปฏิญาณลับและพันธสัญญาของ พวกเขาต้องไม่ให้ผู้คนล่วงรู้—จงปรึษา

๒๔ข ๒ นี. ๓๒:๕; ๓ นี. ๓:๒๐.
คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
๒๖ก แอลมา ๓๑:๕.

๒๗ก สดต. ๓๔:๑๗.
๒๗ก ๓ นี. ๑๕:๑.
ข คมพ. รัศมีภาพ.
ค อพย. ๑๒:๕๑.
ง อพย. ๑๔:๒๖-๒๗.

๒๙ก โมไซยาห์ ๒๔:๑๗; ๒๗:๑๖; แอลมา ๕:๕-๖.
๓๐ก ๒ นี. ๑:๙-๑๑; แอลมา ๕๐:๑๙-๒๒.

พระเจ้าในการกระทำทุกอย่างของท่าน—
ดังที่เสียบไฮน่านำชานี้ไฟ, พระวจนะ
ของพระคริสต์นำมนุษย์สู่ชีวิตนิรันดร์.
ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, ฮีลามันลูกพ่อ, พ่อส่งลูกว่าลูก
จงรับบันทึกนี้ซึ่งพ่อได้รับมอบหมายไว้;

๒ และพ่อส่งลูกด้วยว่าให้ลูกจดบันทึก
ของคนพวกนี้, ไร่บนแผ่นดินจาริกของนี-
ไฟ, ดังที่พ่อทำมา, และรักษาสิ่งเหล่านี้
ทั้งหมดที่พ่อรักษามาให้ศักดิ์สิทธิ์, แม้
ดังที่พ่อรักษาไว้; เพราะการนี้เป็นไปเพื่อ
จุดประสงค์อันชาญฉลาดที่รักษามันไว้.

๓ และแผ่นดินจาริกทองเหลืองเหล่านี้,
ซึ่งมีอักษรเหล่านี้อยู่, ซึ่งมีบันทึกของ
คัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์อยู่, ซึ่งมีลำดับการสืบ
เชื้อสายบรรพบุรุษของเรา, แม้นับจาก
กาลเริ่มต้น—

๔ ดูเถิด, บรรพบุรุษเราพยากรณ์ไว้, ว่า
มันจะได้รับการรักษาไว้และสืบทอดจาก
รุ่นสู่รุ่น, และพระหัตถ์ของพระเจ้าจะ
เก็บและปกปักรักษาไว้จนกว่าจะออกไปสู่
ทุกประชาชาติ, ตระกูล, ภาษา, และผู้คน,
ว่าพวกเขาจะรู้ถึงความลึกลับที่อยู่ในนั้น.

๕ และบัดนี้ดูเถิด, หากรักษาไว้ย่อมต้อง
คงความเจิดจ้าของมัน; แท้จริงแล้ว, และ
จะคงความเจิดจ้าของมัน; แท้จริงแล้ว,
และแผ่นดินจาริกทั้งหมด ซึ่งมีอักษรอัน
ศักดิ์สิทธิ์จะคงความเจิดจ้าด้วย.

๖ บัดนี้ลูกจะคิดว่านี่เป็นความโง่เขลา
ของพ่อ; แต่ดูเถิดพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าโดย
เรื่องเล็ก และเรียบง่ายสิ่งสำคัญจะเกิด
ขึ้น; และวิธีเล็กน้อยในหลายครั้งทำให้ผู้
มีปัญญาจำนง.

๗ และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านทรงทำงาน
โดยวิธีต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งพระประสงค์
อันนิรันดร์และสำคัญยิ่งของพระองค์;
และโดยวิธีเล็ก ๆ น้อย ๆ พระเจ้าทรง
ทำให้ผู้มีปัญญาจำนงและทรงทำให้ความ
รอดเกิดแก่จิตวิญญาณเป็นอันมาก.

๘ และบัดนี้, จนถึงทุกวันนี้เป็นปรีชา
ญาณในพระผู้เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านี้ควรได้
รับการปกปักรักษาไว้; เพราะดูเถิด, มัน
ขยายความทรงจำของคนเหล่านี้, แท้จริง
แล้ว, และทำให้หลายคนตระหนักถึงความ
ผิดของวิถีแห่งตน, และนำพวกเขาเข้าสู่
ความรู้ถึงพระผู้เป็นเจ้าของตนอันไปสู่
ความรอดของจิตวิญญาณ.

๙ แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าหาก
ไม่ใช่เพราะสิ่งเหล่านี้ที่มีอยู่ในบันทึก
เหล่านี้, ซึ่งอยู่บนแผ่นดินจาริกเหล่านี้, แอ-
มัน และพี่น้องท่านจะทำให้ชาวเลมัน
หลายพันคนตระหนักไม่ได้ในประเพณี
อันไม่ถูกต้องของบรรพบุรุษพวกเขา;
แท้จริงแล้ว, บันทึกเหล่านี้และถ้อยคำ
ของพวกเขาท่านนำพวกเขาไปสู่การกลับใจ;
นั่นคือ, สิ่งเหล่านี้นำพวกเขาสู่ความ
รู้ถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และ

๓๗ ๑ก แอลมา ๔๕:๒-๘.
ข โมไซยาห์ ๒๘:๒๐.
๒ก อีนัส ๑:๑๓-๑๘;
คม. ๑:๖-๑๑;
แอลมา ๓๗:๙-๑๒.
๓ก ๑ นี. ๕:๑๐-๑๙.
คพ. แผ่นจาริกทอง

เหลือง.
๔ก คพ. ความลึกลับของพระ
ผู้เป็นเจ้าของ.
๖ก ๑ ครี. ๒:๑๔.
ข ๑ นี. ๑๖:๒๘-๒๙;
คพ. ๖๔:๓๓;
๑๒๓:๑๕-๑๗.

๗ก อสย. ๕๕:๘-๙.
ข ๒ พกษ. ๕:๑-๑๔.
๘ก ๒ ทธ. ๓:๑๕-๑๗;
โมไซยาห์ ๑:๓-๕.
๙ก โมไซยาห์ ๑:๕.
ข แอลมา ๑๘:๓๖; ๒๒:๑๒.
ค คพ. พระกิตติคุณ.

เพื่อชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์พระผู้
ไถ่ของตน.

๑๐ และใครเล่าจะรู้ว่าบางที่บันทึกเหล่านี้
นี่จะเป็นวิธีนำพวกเขาหลายพันคนมา,
แท้จริงแล้ว, และชาวนี้ไฟ, ที่น้องเรา
หลายพันคนที่ต้องรับด้วย, ผู้ซึ่งบัดนี้กำลัง
ทำใจตนแข็งกระด้างอยู่ในบาปและความ
ชั่วช้าสามัญ, มาสู่ความรู้เรื่องพระผู้ไถ่
ของตนด้วย ?

๑๑ บัดนี้ความลึกลับเหล่านี้ยังไม่เผยให้
เป็นที่รู้โดยสมบูรณ์แก่พ่อ; ฉะนั้นพ่อ
จะหยุดก่อน.

๑๒ และอาจเพียงพอหากพ่อเพียงแต่
กล่าวว่า บันทึกเหล่านี้ได้รับการปกปักรักษาไว้
เพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาด, ซึ่งจุดประสงค์นี้เป็นที่รู้แก่พระผู้เป็นเจ้า;
เพราะพระองค์ประทานคำปรึกษาด้วย
ปรีชาญาณในงานทั้งหมดของพระองค์,
และทางของพระองค์ตรง, และวิถีของ
พระองค์เป็นหนึ่งในรอบนิรันดร์.

๑๓ โอัจจงจำไว้, จงจำไว้, ฮีลามันลูกพ่อ, ว่า
พระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าครั้งครัด
เพียงใด. และพระองค์ตรัส: หากเจ้าจะ
รักษา บัญญัติของเรา เจ้าจะรุ่งเรือง อยู่ใน
แผ่นดิน—แต่หากลูกไม่รักษาบัญญัติของ
พระองค์ลูกจะถูกตัดขาดจากที่ประทับ
ของพระองค์.

๑๔ และบัดนี้จงจำไว้, ลูกพ่อ, ว่าพระผู้
เป็นเจ้าทรงมอบหมายสิ่งเหล่านี้แก่ลูก,
ซึ่ง ศักดิ์สิทธิ์, ซึ่ง พระองค์ ทรง รักษาไว้

ให้ศักดิ์สิทธิ์, และซึ่งพระองค์จะทรงเก็บ
และปกปักรักษาไว้เพื่อจุดประสงค์อันชาญ
ฉลาด ของพระองค์ด้วย, เพื่อพระองค์จะ
ทรง แสดง เดชานุภาพของ พระองค์ ให้
ปรากฏแก่นุชนรุ่นต่อ ๆ ไป.

๑๕ และบัดนี้ ดูเถิด, พ่อบอก ลูกโดย
วิญญาน แห่ง การ พยากรณ์, ว่า หาก ลูก
ล่วงละเมิดพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า,
ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้ซึ่งศักดิ์สิทธิ์จะถูกลำไ้ไป
จากลูกโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า,
และลูกจะถูกมอบให้ซาตาน, เพื่อเขาจะ
ผิดลูกดังกลับต้องลม.

๑๖ แต่ หาก ลูก รักษา พระ บัญญัติ ของ
พระผู้เป็นเจ้า, และปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้
ซึ่งศักดิ์สิทธิ์ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาลูก,
(เพราะลูกต้องวิงวอนพระเจ้าสำหรับทุก
สิ่งไม่ว่าอะไรก็ตามที่ลูกจะต้องทำกับสิ่ง
เหล่านี้) ดูเถิด, ไม่มีอำนาจของแผ่นดิน
โลกหรือนรกจะนำ สิ่งเหล่านี้ไปจากลูกได้,
เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงเดชานุภาพที่จะ
ทำให้พระวจนะของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์
ผลทั้งหมด.

๑๗ เพราะ พระองค์ จะ ทรง ทำ ตาม
สัญญาของพระองค์ทั้งหมดซึ่งพระองค์
จะทรงทำกับลูก, เพราะพระองค์ทรงทำ
ตาม สัญญาของ พระองค์ ซึ่ง ทรง ทำ กับ
บรรพบุรุษเรามาแล้ว.

๑๘ เพราะพระองค์ทรงสัญญากับพวก
เขาว่า พระองค์จะ ทรง ปก ปัก รักษา สิ่ง
เหล่านี้ไว้เพื่อจุดประสงค์อันชาญฉลาด

๑๒ก ๒ นี. ๙:๒๘;
เจคอบ ๔:๑๐.
ข ๑ นี. ๑๐:๑๓;
แอลมา ๗:๒๐.
๑๓ก ๒ นี. ๙:๔๑.

ข แอลมา ๙:๑๓;
๓ นี. ๕:๒๒.
ค โมไซยาห์ ๑:๗;
แอลมา ๕:๒๐.
๑๔ก คพ. ๓:๕.

ข คมพ. บริสุทธี, ศักดิ์สิทธิ์.
ค ๑ นี. ๙:๓-๖.
๑๖ก จส—ป ๑:๕๙.
๑๘ก คพ. ๕:๙.

ของพระองค์, เพื่อพระองค์จะทรงแสดง
เดชานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏ แก่
อนุชนรุ่นต่อ ๆ ไป.

๑๙ และบัดนี้ดูเถิด, พระองค์ทรงทำให้
จุดประสงค์อย่างหนึ่งของพระองค์เกิด
สัมฤทธิ์ผล, แม้ทำให้ชาวเลมมันหลาย
พัน^๑คนกลับคืนมาสู่ความรู้เรื่องความ
จริง; และพระองค์ทรงแสดงเดชานุภาพ
ของพระองค์ออกมาในสิ่งเหล่านี้, และ
พระองค์จะยังทรงแสดงเดชานุภาพของ
พระองค์ออกมาในสิ่งเหล่านี้ให้แก่อนุชน
ในรุ่นต่อ ๆ ไป^๒; ฉะนั้นสิ่งเหล่านี้จะได้รับการ
ปกป้องรักษาไว้.

๒๐ ฉะนั้นพ่อสั่งลูก, ฮีลามันลูกพ่อ, ให้
ลูกขยันหมั่นเพียรในการทำตามถ้อยคำ
ของพ่อ ทั้งหมด, และให้ลูกขยันหมั่น
เพียรในการรักษาพระบัญญัติของพระผู้
เป็นเจ้าของที่เขียนไว้.

๒๑ และบัดนี้, พ่อจะพูดกับลูก เกี่ยว
กับแผ่นจารึกยีสึบ^๓แผ่น, ให้ลูกรักษามัน
ไว้, เพื่อความลับและงานแห่งความ
มืด, และงานลับ^๔ของพวกเขา, หรืองาน
ลับของผู้คนเหล่านั้นผู้ถูกทำลายไปแล้ว,
จะเป็นที่ประจักษ์แก่คนเหล่านี้; แท้จริง
แล้ว, การฆาตกรรม, และการโจรกรรม,
และการปล้นสะดมทั้งหลายทั้งปวงของ
พวกเขา, และความชั่วร้ายและความน่า
ชิงชังทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขา, จะ
เป็นที่ประจักษ์แก่คนพวกนี้; แท้จริงแล้ว,
และให้ลูกปกป้องรักษาเครื่องแปลความ
หมาย^๕เหล่านี้ไว้.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงเห็นว่า
ผู้คนของพระองค์ เริ่มทำงานในความ
มืด, แท้จริงแล้ว, ทำงานฆาตกรรมและ
สิ่งน่าชิงชังเป็นการลับ; ฉะนั้นพระเจ้า
ตรัส, หากพวกเขาไม่กลับใจพวกเขาจะ
ถูกทำลายออกจากพื้นพิภพ.

๒๓ และพระเจ้าตรัส: เราจะเตรียมศิลา^๖
ก้อนหนึ่ง, ไว้ให้เกเซเล็มผู้รับใช้ของเรา,
ซึ่งจะนายส่องในความมืดออกมาสู่ความ
สว่าง, เพื่อเราจะเปิดเผยต่อผู้คนของเรา
ที่รับใช้เรา, เพื่อเราจะเปิดเผยงานของพื
่นองพวกเขาต่อพวกเขา, แท้จริงแล้ว, งาน
ลับของพวกเขา, งานแห่งความมืดของ
พวกเขา, และความชั่วร้ายและความน่า
ชิงชังของพวกเขา.

๒๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, เครื่องแปลความ
หมายเหล่านี้เตรียมไว้เพื่อพระวาระของ
พระผู้เป็นเจ้าของ จะเกิด สัมฤทธิ์ผล, ซึ่ง
พระองค์รับสั่งไว้, มีความว่า:

๒๕ เราจะนำ^๗งานลับของพวกเขาและ
ความน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขามาออก
จากความมืดมาสู่ความสว่าง; และเว้นแต่
พวกเขากลับใจเราจะทำลาย^๘พวกเขาออก
จากพื้นพิภพ; และเราจะนำความลับและ
ความน่าชิงชังทั้งหมดของพวกเขามาสู่
ความสว่าง, ให้แก่ทุกประชาชาติที่ต่อจาก
นี้ไปจะครอบครองแผ่นดิน.

๒๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, เราเห็นว่าพวกเขา
ไม่กลับใจ; ฉะนั้นพวกเขาจึงถูกทำลาย,
และจนถึงบัดนี้พระวาระของพระผู้เป็น
เจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผล; แท้จริงแล้ว, ความน่า

๑๓๗ แอลมา ๒๓:๕.
๒ อีนัส ๑:๑๓;
มอริ. ๗:๘-๑๐.

๒๑๗ เอ็ฮอร์ ๑:๑-๕.
๓ คมพ. มั่วสุ่มลับ (การ).
๔ คมพ. อูริมและทุมิม.

๒๓๗ โมไซยาห์ ๘:๑๓.
๒๕๗ คพ. ๘:๑๐๘-๑๑๐.
๖ โมไซยาห์ ๒๑:๒๖.

ซึ่งซึ้งอย่างลับ ๆ ของพวกเขาถูกนำออกมาจากความมืดและทำให้เป็นที่รู้จักแก่เรา.

๒๗ และบัดนี้, ลูก พ่อ, พ่อ ส่ง ลูก ให้เก็บ คำปฏิญาณ ทั้งหมด ของ พวกเขา, และ พันธสัญญา ของ พวกเขา, และ ข้อตกลง ใน ความ น่าซึ้งซึ้งอย่างลับ ๆ ของ พวกเขาไว้; แท้จริงแล้ว, และ ลูก จะ เก็บ เครื่องหมาย ของ พวกเขา และการ นำพิศวง ของ พวกเขา ทั้งหมด ให้พ้นจาก คน เหล่า นี้, เพื่อ พวกเขา จะ ไม่ รู้จัก มัน, มิฉะนั้น พวกเขา อาจ จะ ตก ไป ใน ความ มืด ด้วย และ ถูก ทำลาย.

๒๘ เพราะ ดูเถิด, มี การ สืบ แข่ง 'อยู่ บน ทั่ว แผ่นดิน นี้, ว่า ความ พิษ ชาติ จะ มา สู่ ผู้ทำงาน แห่ง ความ มืด ทั้งหมด เหล่า นั้น, ตาม เดชานุภาพ ของ พระผู้ เป็น เจ้า, เมื่อ พวกเขา สูง ออม เต็ม ที่ แล้ว; ฉะนั้น พ่อ ประารถนา ว่า คน เหล่า นี้ จะ ไม่ ถูก ทำลาย.

๒๙ ฉะนั้น ลูก จง เก็บ แผน การ ลับ เหล่า นี้ แห่ง คำปฏิญาณ ของ พวกเขา และ พันธสัญญา ของ พวกเขา ให้ พ้น จาก คน เหล่า นี้, และ ลูก จง ให้ เป็น ที่ รู้ แก่ คน เหล่า นี้ แต่ เพียง ความ ซ้ำร้าย ของ พวกเขา และ การ ฆาตกรรม ของ พวกเขา และ ความ น่าซึ้งซึ้ง ของ พวกเขา; และ ลูก จง สอน พวกเขา ให้ เกลียด ความ ซ้ำร้าย และ ความ น่าซึ้งซึ้ง และ การ ฆาตกรรม เช่น นั้น; และ ลูก จง สอน พวกเขา ด้วย ว่า คน เหล่า นี้ ถูก ทำลาย ไป แล้ว เนื่องจาก ความ ซ้ำร้าย และ ความ น่าซึ้งซึ้ง ของ พวกเขา และ การ ฆาตกรรม ของ พวกเขา.

๓๐ เพราะ ดูเถิด, พวกเขา กระทำ ฆาตกรรม ศาสดา พยากรณ์ ทั้งหมด ของ พระเจ้า ผู้มา ใน บรรดา พวกเขา เพื่อ ประกาศ แก่ พวกเขา เกี่ยวกับ ความ ซ้ำ ซ้ำ สำนวน ของ พวกเขา; และ เลือด ของ ท่าน เหล่า นั้น ที่ พวกเขา กระทำ ฆาตกรรม ได้ ร้อง ทูล พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้า ของ พวกเขา เพื่อ การ แก่ แค้น ผู้ ที่ เป็น ฆาตกร; และ ดังนั้น การ พิพากษา ของ พระผู้ เป็น เจ้า ได้ เกิด กับ ผู้ทำงาน แห่ง ความ มืด และ การ มั่ว สุ่ม ลับ.

๓๑ แท้จริงแล้ว, และ แผ่นดิน ถูก สืบ แข่ง ตลอด กาล และ ตลอด ไป สำหรับ ผู้ทำงาน แห่ง ความ มืด และ การ มั่ว สุ่ม ลับ เหล่า นั้น, แม้ จน ถึง ความ พิษ ชาติ, เว้น แต่ พวกเขา จะ กลับ ใจ ก่อน ที่ พวกเขา จะ สูง ออม เต็ม ที่.

๓๒ และ บัดนี้, ลูก พ่อ, จง จำ ถ้อยคำ ที่ พ่อ พูด กับ ลูก; อย่า มอบ แผน การ ลับ เหล่า นี้ ให้ คน พวก นี้, แต่ จง สอน ความ เกลียด ซึ้ง 'อัน เป็น นิ จ ต่อ บาป และ ความ ซ้ำ ซ้ำ สำนวน แก่ พวกเขา.

๓๓ จง สั่ง สอน 'พวกเขา ถึง การ กลับ ใจ, และ ศรัทธา ใน พระเจ้า พระ เยชู คริสต์; จง สอน พวกเขา ให้ นอบ น้อม ถ่อม ตน และ อ่อน โย น และมี ใจ นอบ น้อม; จง สอน พวกเขา ให้ ด้าน ทาน การ ล่อ ลวง 'ทุก อย่าง ของ มาร, ด้วย ศรัทธา ของ พวกเขา ใน พระเจ้า พระ เยชู คริสต์.

๓๔ จง สอน พวกเขา ไม่ ให้ เบื่อ หน่าย ใน การ งาน ดี, แต่ ให้ อ่อน โย น และมี ใจ

๒๗ก ฮีล. ๖:๒๒.
๒๗ก แอลมา ๔๕:๑๖;
อีเธอร์ ๒:๗-๑๒.
๒๗ค ฮีล. ๖:๒๕.

ข แอลมา ๓๓:๑๒.
๓๒ก ๒ นี. ๔:๓๑.
๓๓ก คมพ. สั่งสอน.
ข คมพ. อ่อนน้อม (ความมีใจ),

อ่อนน้อม (ความสุภาพ),
อ่อนโยน (คน, ความ).
ค คมพ. ล่อลวง (การ).

นอนน้อม; เพราะคนเช่นนั้นจะพบการ
พักผ่อน^๑ สำหรับจิตวิญญาณของตน.

๓๕ โอ้, จงจำไว้, ลูกพ่อ, และจงเรียนรู้อัน
ปัญญา^๒ ในวัยเยาว์ของลูก; แท้จริงแล้ว,
จงเรียนรู้อันปัญญา^๓ ของลูกที่จะรักษาพระ
บัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๓๖ แท้จริงแล้ว, และจงเรียกหา^๔ พระ
ผู้เป็นเจ้าเพื่อการดำรงชีวิตทุกอย่างของ
ลูก; แท้จริงแล้ว, ขอให้การกระทำทั้งหมด
ของลูกเป็นไปเพื่อพระเจ้า, และไม่ว่าลูก
จะไป^๕ ที่ใดก็ขอให้การนั้นอยู่กับพระเจ้า;
แท้จริงแล้ว, ขอให้ความคิดของลูกมุ่ง
อยู่กับพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ขอให้ความ
รักของใจลูกมอบไว้แต่พระเจ้าตลอดกาล.

๓๗ จงปรึกษา^๖ พระเจ้าในการกระทำ
ทั้งหมดของลูก, และพระองค์จะทรงชี้
ทางให้ลูกเพื่อความดี; แท้จริงแล้ว, เมื่อ
ลูกลงนอนตอนกลางคืนจงลงนอนอยู่
กับพระเจ้า, เพื่อพระองค์จะทรงดูแล
ลูกในการหลับของลูก; และเมื่อลูกลุก
ขึ้นตอนเช้าขอให้ใจลูกเต็มไปด้วยความ
ขอบพระทัย^๗ พระผู้เป็นเจ้า; และหากลูก
ทำสิ่งเหล่านี้, พระองค์จะทรงยกลูกขึ้น
ในวันสุดท้าย.

๓๘ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งจะ
กล่าวเกี่ยวกับสิ่งที่บรรพบุรุษเราเรียกว่า
วัตถุทรงกลม, หรือเครื่องชี้ทาง—หรือที่
บรรพบุรุษเราเรียกว่าเสี้ยวไฮนา^๘, ซึ่ง, เมื่อ
แปลความหมาย, คือเข็มทิศ; และพระเจ้า
ทรงเตรียมมัน.

๓๙ และดูเถิด, ไม่มีมนุษย์คนใดที่

จะทำงานแบบนี้ได้ด้วยงานฝีมือวิจิตร
พิสดารเช่นนั้น. และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้
ได้รับการเตรียมไว้ให้บรรพบุรุษเราเพื่อ
แสดงวิถีซึ่งเขาควรไปในแดนทूरกันดาร.

๔๐ และมันทำงานให้พวกเขาตาม
ศรัทธา^๑ ที่พวกเขามีต่อพระเจ้าเป็นเจ้า;
ฉะนั้น, หากพวกเขามีศรัทธาที่จะเชื่อ
ว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงทำให้แกนเหล่านั้น
ชี้ทางที่พวกเขาควรไป, ดูเถิด, มันก็เป็น
ไป; ฉะนั้นพวกเขาจึงมีปาฏิหาริย์นี้, และ
ปาฏิหาริย์อื่น ๆ อีกมากมายด้วยซึ่งเกิด
โดยเดชานุภาพของพระเจ้าเป็นเจ้า, วัน
แล้ววันเล่า.

๔๑ กระนั้นก็ตาม, เพราะปาฏิหาริย์เหล่านี้อย่างไรก็ตามโดยวิธีเล็ก ๆ น้อย ๆ^๒ เครื่องชี้ทาง
นี้แสดงงานน่าอัศจรรย์แก่พวกเขา. พวกเขา
จึงเกียจคร้าน, และลืมิใช้ศรัทธาและ
ความขยันหมั่นเพียรของตนและแล้วงาน
อัศจรรย์เหล่านั้นก็หยุด, และพวกเขาจึง
ไม่ก้าวหน้าในการเดินทางของตน;

๔๒ ฉะนั้น, พวกเขาจึงคงอยู่ในแดน
ทूरกันดาร, หรือไม่ได้เดินทางไปตามวิถีตรง,
และต้องทนทุกข์ด้วยความหิวโหยและความ
กระหาย, เพราะการล่องละเมียดของตน.

๔๓ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูก
เข้าใจว่า สิ่งเหล่านี้หาใช่ปราศจากรูป
ลักษณะ^๑ ไม่; เพราะเมื่อบรรพบุรุษเรา
เกียจคร้านที่จะเอาใจใส่เข็มทิศนี้ (บัดนี้
สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องฝ่ายโลก) พวกเขาได้
รุ่งเรือง; และเป็นเช่นนั้นกับสิ่งที่เป็ฝ่าย
วิญญาณ.

<p>๓๔ก สดต. ๓๗:๔-๗; มธ. ๑๑:๒๘-๓๐. ๓๕ก คมพ. ปัญญา. ๓๖ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),</p>	<p>สวดอ้อนวอน (คำ). ๓๗ก เจคอบ ๔:๑๐; คพ. ๓:๔. ข คพ. ๔:๖:๓๒.</p>	<p>๓๘ก ๑ นี. ๑๖:๑๐; ๑๘:๑๒; คพ. ๑๗:๑. ๔๐ก ๑ นี. ๑๖:๒๘. ๔๑ก แอลมา ๓๗:๖-๗.</p>
--	--	---

๔๔ เพราะดูเถิด, มันง่ายที่จะเอาใจใส่ต่อพระวจนะ^๑ของพระคริสต์, ซึ่งจะชีวิตจริงให้ลูกไปสู่ความบรมสุขนิรันดร์, ดังที่เป็นมากับบรรพบุรุษเราที่จะเอาใจใส่เข้มงวดนี้, ซึ่งจะชีวิตจริงไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้ให้แก่พวกเขา

๔๕ และบัดนี้พ่อกว่า, ไม่มีรูปแบบในสิ่งนี้หรือ? เพราะเหมือนกับที่เครื่องชี้ทางนั้นนำบรรพบุรุษเรา, โดยการตามวิถีของมัน, มาสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้โดยแน่แท้ฉันใด, พระวจนะแห่งพระคริสต์นั้น, หากเราติดตามวิถีแห่งพระวจนะ, ย่อมพาเราพ้นหุบเขาแห่งโศกเศร้าไปสู่แผ่นดินแห่งคำสัญญาซึ่งดีกว่ามากฉันนั้น.

๔๖ โอลูกพ่อ, ขอเธออย่าได้เกียจคร้าน^๒ เพราะความง่ายของทาง^๓; เพราะเป็นมาแล้วเช่นนั้นกับบรรพบุรุษเรา; เพราะสิ่งนี้ได้รับการเตรียมไว้ตั้งนั้นสำหรับพวกเขา, ว่าหากพวกเขาจะมองดูพวกเขาจะมีชีวิต^๔; มันก็เป็นเช่นนั้นกับเรา. ทางเตรียมไว้แล้ว, และหากเราจะมองดูเราจะมีชีวิตตลอดกาล.

๔๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงดูว่าลูกรักษาสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้, แท้จริงแล้ว, จงดูว่าลูกฟังพาพระผู้เป็นเจ้าและมีชีวิต. จงไปสู่คนเหล่านี้และประกาศพระวจนะ, และจงเป็นผู้มีสติ. ลูกพ่อ, ลาก่อน.

คำสั่งของแอลมาต่อชิบลันบุตรของท่าน.

ประกอบด้วยบทที่ ๓๘.

บทที่ ๓๘

ชิบลันถูกข่มเหงเพราะความชอบธรรม—ความรอดอยู่ในพระคริสต์, ซึ่งทรงเป็นชีวิตและแสงสว่างของโลก—จงหักห้ามการลุ่มหลงทั้งหมดของท่าน. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

ลูกพ่อ, จงฟังถ้อยคำของพ่อ, เพราะพ่อกล่าวแก่ลูก, ดังที่พ่อกว่าแก่ฮีลามัน, ว่าตราบเท่าที่ลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และตราบเท่าที่ลูกจะไม่รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าลูกจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์.

๒ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อวางใจว่าพ่อจะมีความปรารถนาในตัวลูก, เพราะความแน่วแน่ของลูกและความซื่อสัตย์ของลูกที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้า; เพราะเมื่อในวัยเยาว์ของลูก ลูกเริ่มฟังพาพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของลูก, เช่นเดียวกันพ่อหวังว่าลูกจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ต่อไป^๑; เพราะคนที่อดทน^๒จนกว่าชีวิตจะหาไม่นั้นเป็นสุข.

๓ พ่อกว่าแก่ลูก, ลูกพ่อ, ว่าพ่อมีความปรารถนาในตัวลูกอยู่แล้ว, เพราะความซื่อสัตย์และความขยันหมั่นเพียรของลูก, และความอดทนและความอดกลั้นของลูกท่ามกลางผู้คนของชาวโซรัม^๓.

๔ เพราะพ่อรู้ว่าลูกอยู่ในพันธนาการ; แท้จริงแล้ว, และพ่อรู้ด้วยว่าลูกถูกขังปา

๔๔ก สดต. ๑๑๓:๑๐๕; ๑ นี. ๑๑:๒๕; อีล. ๓:๒๙-๓๐.

๔๖ก ๑ นี. ๑๓:๔๐-๔๑.

ข ยอห์น ๑๔:๕-๖;

๒ นี. ๙:๔๑; ๓๑:๑๗-๒๑;

คพ. ๑๓๒:๒๒, ๒๕.

ค ยอห์น ๑๑:๒๕; อีล. ๘:๑๕;

๓ นี. ๑๕:๙.

๓๘ ๒ก แอลมา ๖๓:๑-๒.

ข ๒ นี. ๓๑:๑๕-๒๐; ๓ นี.

๑๕:๙; ๒๗:๖, ๑๖-๑๗.

๓ก แอลมา ๓๑:๗.

ด้วยก้อนหินเพื่อพระวจนะ; และลูกได้ทนต่อสิ่งเหล่านี้มาทั้งหมดด้วยความอดทน” เพราะพระเจ้าทรงอยู่กับลูก; และบัดนี้ลูกรู้ว่าพระเจ้าได้ทรงปลดปล่อยลูกแล้ว.

๕ และบัดนี้ซิบสัน, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้คุณจำไว้, ว่าลูกจะมอบความไว้วางใจ”ในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของมากนั้นใดแม้นั้นนั้นลูกจะได้รับการปลดปล่อย” จากความเดือดร้อนของลูก, และความยุ่งยาก”ของลูก, และความทุกข์ของลูก, และพระองค์จะทรงยกลูกขึ้นในวันสุดท้าย.

๖ บัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อไม่ให้คุณคิดว่าพ่อรู้เรื่องเหล่านี้ด้วยตนเอง, แต่เป็นพระวิญญานของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของซึ่งทรงอยู่ในพ่อซึ่งทำให้เรื่องเหล่านี้เป็นที่รู้แก่พ่อ; เพราะหากพ่อไม่ได้เกิด”จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพ่อจะไม่รู้เรื่องเหล่านี้.

๗ แต่ดูเถิด, ในพระเมตตาอันหาที่สุดมิได้ของพระองค์ พระเจ้าทรงส่งเทพ”ของพระองค์ มาประกาศ แก่พ่อว่า พ่อต้องหยุดงานแห่งการทำลาย”ในบรรดาผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, และพ่อเคยเห็นเทพอยู่ตรงหน้า, และท่านพูดกับพ่อ, และเสียงท่านเหมือนดังฟ้าร้อง, และทำให้ทั้งแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพ่ออยู่ในความเจ็บปวดและรวดราวอย่างขมขื่นที่สุดของจิตวิญญาณสามวันกับสามคืน; และพ่อไม่เคย, ได้รับการปลด”บาปของ

พ่อ, จนกระทั่งพ่อร้องทูลขอความเมตตาต่อพระเจ้าพระเยซูคริสต์. แต่ดูเถิด, พ่อร้องทูลพระองค์และพ่อพบสันติในจิตวิญญาณพ่อ.

๙ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อเล่าเรื่องนี้แก่ลูกเพื่อลูกจะเรียนรู้ปัญญา, เพื่อลูกจะเรียนรู้จากพ่อว่าไม่มีทาง”หรือวิธีอื่นใดซึ่งโดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้, เว้นแต่ในและโดยผ่านพระคริสต์. ดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นชีวิตและแสงสว่าง”ของโลก. ดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นพระวาทะแห่งความจริงและความชอบธรรม.

๑๐ และบัดนี้, เมื่อลูกเริ่มสอนพระวจนะเช่นเดียวกันนั้นพ่อก็อยากให้คุณสอนต่อไป; และพ่ออยากให้คุณขยันหมั่นเพียรและรู้จักขยันตั้งใจในทุกสิ่ง.

๑๑ จงแน่ใจว่าลูกจะไม่ทะนงตนจนถือดี; แท้จริงแล้ว, จงแน่ใจว่าลูกจะไม่”โอ้อวด”ปัญญาตนเอง, หรือ พละกำลังมากของลูก.

๑๒ จงใช้ความองอาจ, แต่ไม่ใช่วางเชิง; และจงแน่ใจด้วยว่าลูกหักห้ามความลุ่มหลงทั้งปวงของลูก, เพื่อลูกจะเต็มไปด้วยความรัก; จงแน่ใจว่าลูกละเว้นจากความเกียจคร้าน.

๑๓ อย่าสวดอ้อนวอนดังชาวโซรัมทำ, เพราะลูกเห็นแล้วว่าพวกเขาสวดอ้อนวอนเพื่อให้ คนไต้ยิน, และได้รับ สรรเสริญ เพราะปัญญาของตน.

๔ก คมพ. อดทน (ความ).
ข รีม. ๘:๓๕-๓๙.
๕ก แอลมา ๓๖:๒๗.
คมพ. วางใจ (ความ).
ข มธ. ๑๑:๒๘-๓๐.
ค คพ. ๓:๘; ๑๒๑:๗-๘.
๖ก แอลมา ๓๖:๒๖;

คพ. ๕:๑๖.
คมพ. เกิดใหม่, เกิดจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.
๗ก โมไซยาห์ ๒๗:๑๑-๑๗.
ข แอลมา ๒๖:๑๗-๑๘;
๓๖:๖-๑๑.
๘ก คมพ. ปลดบาป (การ).

๙ก ฮีล. ๕:๙.
ข โมไซยาห์ ๑๖:๙.
๑๐ก คมพ. จงหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).

๑๔ อย่างกล่าวว่า: ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ข้าพระองค์ขอบพระทัย พระองค์ที่เราดีกว่าพี่น้องเรา; แต่ควรจะกล่าวว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงอภัยความต่ำต้อยต่อข้าพระองค์ด้วยเถิด, และขอทรงจดจำพี่น้องข้าพระองค์ด้วยพระเมตตาเถิด—แท้จริงแล้ว, จงยอมรับความต่ำต้อยต่อข้าพระองค์ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา.

๑๕ และขอพระเจ้าทรงอวยพรจิตวิญญาณของลูก, และทรงรับลูกขึ้นไปในอาณาจักรของพระองค์ในวันสุดท้าย, เพื่อจะนั่งลงในความสงบสุข. บัดนี้จงไปเถิด, ลูกพ่อ, และจงสอนพระวจนะแก่คนเหล่านี้. จงเป็นผู้มีสติเถิด. ลูกพ่อ, ลาก่อน.

คำสั่งของแอลมาต่อโคริแอนทอนบุตรของท่าน.

ประกอบด้วยบทที่ ๓๙ ถึง ๔๒.

บทที่ ๓๙

บาปทางเพศเป็นสิ่งที่น่าชิงชัง—บาปของโคริแอนทอนก็ตกกันชาวโซรัมจากการได้รับพระวจนะ—การไถ่ของพระคริสต์มีผลย้อนหลังในการช่วยผู้ซื่อสัตย์ซึ่งมีชีวิตอยู่ก่อนหน้านั้นให้รอด. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งที่จะกล่าว

แก่ลูกมากกว่าที่พ่อกล่าวไปแล้วกับพี่ชายของลูก; เพราะดูเถิด, ลูกไม่สังเกตความแน่วแน่มั่นของพี่ชายของลูกหรือ, ความซื่อสัตย์ของเขา, และความขยันหมั่นเพียรของเขาในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า? ดูเถิด, เขาไม่ได้เป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับลูกหรือ?

๒ เพราะลูกไม่ได้ให้ความเอาใจใส่ถ้อยคำของพ่อมากดังที่พี่ชายของลูกให้, ในบรรดาผู้คนชาวโซรัม. บัดนี้นี่คือเรื่องที่ว่าพ่อไม่พอใจลูก; ลูกยังคงโอ้อวดต่อไปในกำลังของลูกและปัญญาของลูก.

๓ และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด, ลูกพ่อ, ลูกได้ทำสิ่งซึ่งเป็นที่เศร้าโศกแก่พ่อ; เพราะลูกทั้งการปฏิบัติศาสนกิจ, และข้ามไปแผ่นดินแห่งไซรอนซึ่งอยู่ในเขตแดนของชาวเลมมัน, เพื่อติดตามอัสเซเบิลหญิงโสเภณี.

๔ แท้จริงแล้ว, นางลักใจคนไปเป็นอันมาก; แต่ไม่ใช่ข้อแก้ตัวสำหรับลูก, ลูกพ่อ. ลูกควรเอาใจใส่ต่อการปฏิบัติศาสนกิจซึ่งเป็นสิ่งที่ลูกได้รับมอบหมาย.

๕ ลูกไม่รู้หรือ, ลูกพ่อ, ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นความน่าชิงชังในสายพระเนตรของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, น่าชิงชังที่สุดเหนือบาปทั้งปวงนอกจากการทำให้เลือดบริสุทธิ์ ต้องหลัง หรือ การปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์?

๖ เพราะดูเถิด, หากลูกปฏิเสธพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งครั้งหนึ่งทรงสถิตในลูก, และลูกรู้ว่าลูกปฏิเสธพระองค์, ดูเถิด, นี่เป็นบาปที่ยกให้ไม่ได้; แท้จริง

๑๔ก แอลมา ๓๑:๑๖.
ข ลูกา ๑๘:๑๐-๑๔.
๓๙ ๒ก แอลมา ๓๘:๓.
๓ก คมพ. ราคจรีต.

๔ก สภษ. ๗:๖-๒๗.
๕ก คมพ. ผิดศีลธรรมทางเพศ (การ).
๖ก คพ. ๗๖:๓๕-๓๖.

ข คมพ. บาปที่อภัยมิได้.
ค คพ. ๖๔:๑๐.
คมพ. ให้อภัย.

แล้ว, และผู้ใดก็ตามที่กระทำมาตกรรม
อันขัดต่อความสว่างและความรู้เรื่องพระ
ผู้เป็นเจ้าของ, มันไม่่ง่ายสำหรับเขาที่จะได้รับ
การให้อภัย; แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก,
ลูกพ่อ, ว่ามันไม่่ง่ายสำหรับเขาที่จะได้รับ
การให้อภัย.

๗ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาต่อ
พระผู้เป็นเจ้าของว่าลูกไม่มีความผิดเพราะ
ความผิดร้ายแรง เช่นนั้น. พ่อไม่อยากจะ
พูดถึงความผิดของลูกอีกต่อไป, อันจะ
ทรมาณจิตวิญญาณลูก, หากไม่ใช่เพื่อ
ความดีของลูก.

๘ แต่ดูเถิด, ลูกซ่อนความผิดของลูก
ให้พ้นพระผู้เป็นเจ้าของไม่ได้; และเว้นแต่
ลูกกลับใจมันจะอยู่เป็นประจักษ์พยาน
กล่าวโทษลูกในวันสุดท้าย.

๙ บัดนี้ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกกลับใจ
และละทิ้งบาปของลูก, และไม่หลงอยู่กับ
ต้นหนาคะ"ในสิ่งที่เห็นอีกต่อไป, แต่
จงห้าม"ตนเองจากสิ่งทั้งหมดนี้; เพราะ
เว้นแต่ลูกทำดังนี้ลูกก็ไม่มีทางสืบทอด
อาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเป็นมรดก
ได้เลย. โอ้, จงจำไว้, และถือเรื่องนี้เป็น
หน้าที่, และห้ามตนจากสิ่งเหล่านี้.

๑๐ และ พ่อ ส่ง ลูก ให้ ถือ เป็น หน้าที่ ที่
จะปรึกษา กับ พี่ ๆ ในการกระทำของลูก;
เพราะดูเถิด, ลูกอยู่ในวัยเยาว์, และลูกยัง
ต้องการให้พี่ ๆ ของลูกบารุงเลี้ยง. และจง
เอาใจใส่ต่อคำปรึกษาของพวกเขา.

๑๑ อย่ายอมให้ตนเองถูกชักนำไปโดยสิ่ง

ไว้ประโยชน์หรือโง่เขลาใด ๆ; อย่ายอมให้
มารชักนำใจของลูกให้ตามหญิงโสเภณีชั่ว
ร้ายเหล่านั้นอีก. ดูเถิด, โอ้ลูกพ่อ, ลูกนำ
เอาความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงเพียง
ใดมาสู่ชาวโซรัม; เพราะเมื่อพวกเขาเห็น
ความประพฤติ ของลูกพวกเขาก็ไม่ยอม
เชื่อถือยาค่าของพ่อ.

๑๒ และบัดนี้พระวิญญาณของพระเจ้า
ตรัสกับพ่อ: จงส่ง"ลูก ๆ ของเจ้าให้ทำความ
ดี, เกลือกพวกเขาจะชักนำใจผู้คนเป็น
อันมากไปสู่ความพินาศ; ฉะนั้นพ่อส่ง
เจ้า, ลูกพ่อ, ด้วยความเกรงกลัวพระผู้
เป็นเจ้าของ, ให้ลูก ละเว้นจาก ความ ชั่ว ช้า
สามานย์ของลูก;

๑๓ ให้ลูกหันไปหาพระเจ้าด้วยสุดความ
นึกคิด, พลัง, และพลังกำลังทั้งหมดของ
ลูก; มิให้ลูกชักนำใจผู้ใดให้ประพฤติชั่ว
ร้าย; แต่ตรงกันข้ามจงกลับไปหาพวก
เขา, และยอมรับ"ความผิดพลาดของลูก
และความผิดนั้นที่ลูกทำไป.

๑๔ อย่าแสวงหา"ความมั่งคั่งหรือสิ่งที่ไว้
ประโยชน์ของโลกนี้; เพราะดูเถิด, ลูกจะ
พาส่งเหล่านั้นไปกับลูกไม่ได้.

๑๕ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่ออยากกล่าว
บางสิ่งแก่ลูกเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระ
คริสต์. ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าพระองค์
นั้นเองที่จะเสด็จมาโดยแน่แท้เพื่อทรงรับ
เอาบาปของโลกไป; แท้จริงแล้ว, พระองค์
เสด็จมาเพื่อประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่ง
ความรอดให้ผู้คนของพระองค์.

<p>๗ก คมพ. ความผิด. ๘ก คมพ. ทางเบื้องหนึ่ง, ฝ่าไฟทาล็อก. ๗ ถ นี. ๑๒:๓๐. ๑๑ก แอลมา ๓๕:๒-๑๔.</p>	<p>๗ รีม. ๒:๒๑-๒๓; ๑๔:๑๓; แอลมา ๔:๑๑. ๑๒ก คมพ. พระบัญญัติของ พระผู้เป็นเจ้าของ; สอน, ผู้สอน.</p>	<p>๑๓ก โมไซยาห์ ๒๗:๓๔-๓๕. ๑๔ก มธ. ๖:๒๕-๓๔; เจคอบ ๒:๑๘-๑๙; คพ. ๖:๖-๗; ๖๘:๓๑-๓๒.</p>
--	--	--

๑๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, นี่คือการปฏิบัติ ศาสนกิจซึ่งลูกได้รับเรียกมา, เพื่อประกาศข่าวอันน่ายินดีแก่คนเหล่านี้, เพื่อเตรียมจิตใจพวกเขา; หรือที่จริงแล้วเพื่อความรอดนั้นจะมาสู่พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะเตรียมจิตใจลูก ๆ ของตนให้ฟังพระวจนะในเวลาแห่งการเสด็จมาของพระองค์.

๑๗ และบัดนี้ พ่อ จะ ทำให้ จิตใจ ลูก สบายขึ้นบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้. ดูเถิด, ลูก ประหลาดใจอยู่ว่า เหตุใด สิ่ง เหล่า นี้ จึง ต้อง เป็น ที่ รู้ มาก ก่อน เป็น เวลานาน ถึง เพียง นี้. ดูเถิด, พ่อ กล่าว แก่ ลูก, ว่า จิต วิญญาณ ใน เวลา นี้ มี ค่า ต่อ พระ ผู้ เป็น เจ้า ดัง จิต วิญญาณ ใน เวลา แห่ง การ เสด็จ มา ของ พระ องค์ มิใช่ หรือ?

๑๘ จำ เป็น มิใช่ หรือ ที่ แผน แห่ง การ ใฝ่ ครอบ เป็น ที่ รู้ แก่ คน เหล่า นี้ เช่น เดียว กับ เป็น ที่ รู้ แก่ ลูก หลาน ของ พวกเขา?

๑๙ มัน ง่าย มิใช่ หรือ ที่ พระ เจ้า จะ ทรง ส่ง เทพ ของ พระ องค์ มา ประกาศ ข่าว อัน น่า ยิน ดี เหล่า นี้ แก่ เรา ใน เวลา นี้ ดัง เช่น ลูก หลาน ของ เรา, หรือ ดัง เช่น ภาย หลัง เวลา แห่ง การ เสด็จ มา ของ พระ องค์?

บทที่ ๔๐

พระคริสต์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต แก่มนุษย์ทั้งปวง—คนตายที่ชอบธรรมไปสู่มะเมืองบรมสุขเกษมและคนชั่วร้ายไปสู่ความมืดภายนอกเพื่อรอคอยวันแห่งการ

ฟื้นคืนชีวิตของพวกเขา—สิ่งทั้งปวงจะได้รับการนำกลับคืนสู่ร่างอันถูกต้องและบริบูรณ์ในการฟื้นคืนชีวิต. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้ลูกพ่อ, นี่คือเรื่องที่จะกล่าวแก่ลูกเพิ่มเติมอีก; เพราะพ่อสำเนียงกว่าจิตใจลูกกังวลเรื่องการฟื้นคืนชีวิตของคนตาย.

๒ ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าไม่มีการฟื้นคืนชีวิต—หรือ, พ่อจะกล่าว, อีกนัยหนึ่ง, ว่าความเป็นมรตัยนี้ไม่สวมความเป็นอมตะ^๑, ความน่าเบื่อนี้ไม่สวม^๒ความไม่น่าเบื่อ—จนภายหลัง การเสด็จมาของพระคริสต์.

๓ ดูเถิด, พระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^๓ของคนตาย. แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, ยังไม่เกิดการฟื้นคืนชีวิต. บัดนี้, พ่อคลิกความลึกลับอย่างหนึ่งให้ลูก; กระนั้นก็ตาม, ยังมีความลึกลับ^๔หลายเรื่องซึ่งเก็บไว้, ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักนอกจากพระผู้เป็นเจ้าของ. แต่พ่อจะบอกลูกเรื่องหนึ่งซึ่งพ่อทูลถามพระผู้เป็นเจ้าของอย่างขยันหมั่นเพียรเพื่อพ่อจะได้รู้—ซึ่งเกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิต.

๔ ดูเถิด, มีเวลากำหนดไว้ที่ทุกคนจะออกมาจากบรรดาคนตาย. บัดนี้เมื่อใดเวลานี้มาถึงไม่มีผู้ใดรู้; แต่พระผู้เป็นเจ้าของทรงรู้เวลาที่กำหนดไว้.

๕ บัดนี้, ไม่ว่าจะมิดังเดียว, หรือครั้งที่สอง^๕, หรือครั้งที่สาม, ที่มนุษย์จะออกมาจากบรรดาคนตายนั้น, ไม่สำคัญ; เพราะ

๑๖ก คมพ. ครอบครัว—ความรับผิดชอบของบิดามารดา.
๔๐ ๒ก โมไซยาห์ ๑๖:๑๐-๑๓.
คมพ. อมตะ (ความเป็น).

ข ๑ คริ. ๑๕:๕๓-๕๔.
ค ๑ คริ. ๑๕:๒๐.
๓ก คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
ข คมพ. ความลึกลับของพระ

ผู้เป็นเจ้าของ.
ค คพ. ๒๕:๔; ๑๒๔:๔๑.
๔ก ยอห์น ๕:๒๘-๒๙.
๕ก โมไซยาห์ ๒๖:๒๔-๒๕;
คพ. ๔๓:๑๘; ๗๖:๘๕.

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงรู้ เรื่องทั้งหมดนี้; และ พ่อพอใจแล้วที่รู้ว่ามันเป็นอย่างนี้—คือ มีเวลากำหนดไว้ที่ทุกคนจะลุกขึ้นจาก บรรดาคนตาย.

๖ บัดนี้จำเป็นต้องมีช่วงระหว่างเวลา ของการตายกับเวลาของการฟื้นคืนชีวิต.

๗ และบัดนี้พ่อถามว่าเกิดอะไรกับจิต วิญญาณ^๖ มนุษย์ ตั้งแต่เวลา นี้ของ การ ตายจนถึงเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการ ฟื้นคืนชีวิต?

๘ บัดนี้จะมีมากกว่าหนึ่งหนที่กำหนด ไว้ให้มนุษย์ลุกขึ้นนั้นหรือเปล่าไม่สำคัญ; เพราะทุกคนไม่ได้ตายพร้อมกัน, และ นี้ไม่สำคัญ; ทั้งหมดนี้เป็นเสมือนหนึ่ง วันสำหรับพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, และวัดเวลาไว้ สำหรับมนุษย์เท่านั้น.

๙ ฉะนั้น, จึงมีเวลากำหนดให้มนุษย์ที่ จะลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย; และมีช่วง ระหว่างเวลาของการตายกับการฟื้นคืน ชีวิต. และบัดนี้, เกี่ยวกับช่วงของเวลานี้, เกิดอะไรขึ้นกับจิตวิญญาณมนุษย์เป็น เรื่องที่พ่อทูลถามอย่างขยันทันทีเพียรจาก พระเจ้าเพื่อจะรู้; และนี่คือเรื่องที่พ่อรู้.

๑๐ และเมื่อถึงเวลาที่ทุกคนจะลุกขึ้น, เมื่อนั้นพวกเขาจะรู้ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงรู้ เวลา^๗ ทั้งหมดที่กำหนดไว้ให้มนุษย์.

๑๑ บัดนี้, เกี่ยวกับสภาพของจิตวิญญาณ ระหว่างการตาย กับ การ ฟื้น คืนชีวิต— ดูเถิด, เทพทำให้เป็นที่รู้ แก่พ่อ, ว่า

วิญญาณมนุษย์ทุกคนนั้น, ทันทีที่ออก จากร่างอันเป็นมรรตัยนี้, แท้จริงแล้ว, วิญญาณมนุษย์ทุกคน, ไม่ว่าพวกเขาดี หรือชั่ว, พระองค์ย่อมทรงนำกลับบ้าน^๘ ไปสู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์นั้นผู้ประทานชีวิต ให้พวกเขา.

๑๒ และเมื่อ นั้น เหตุการณ์ จะบังเกิด ขึ้นคือ, พระองค์ทรงรับวิญญาณคนชอบ ธรรมเข้าในสภาพแห่งความสุข^๙, ซึ่งเรียกว่าเมืองบรมสุขเกษม^{๑๐}, สภาพของการพัก ผ่อน^{๑๑}, สภาพของความสงบสุข^{๑๒}, ซึ่งที่นั่น พวกเขาจะพักผ่อนจากความยุ่งยากทั้ง หลายทั้งปวงของพวกเขาและจากความ กังวลทั้งปวง, และโทมนัส.

๑๓ และเมื่อ นั้น เหตุการณ์ จะบังเกิด ขึ้นคือ, วิญญาณคนชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, คนที่ชั่ว—เพราะดูเถิด, พวกเขาไม่มีส่วน หรือเสี้ยวของพระวิญญาณของพระเจ้า; เพราะดูเถิด, พวกเขาเลือกงานชั่วแทน งานดี; ฉะนั้นวิญญาณ ของ มาร สิง อยู่ ในพวกเขา, และ เข้า ครอบ ครอบ บ้าน เรือนของ พวกเขา— และ วิญญาณ คน ชั่วร้ายเหล่านี้จะถูกขับออกไปในความ มีดี^{๑๓} ภายนอก; จะมีการร้องไห้^{๑๔}, พิลาป รำพัน, และการขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน, และ นี้เพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขาเอง, โดยที่ถูกลำไปเป็นเชลยโดยความ ประสงค์ของมาร.

๑๔ บัดนี้คือสภาพของจิตวิญญาณคน

๕ข คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
๗ก แอลมา ๔๐:๒๑; คพ. ๑๓๘.
คมพ. จิตวิญญาณ.
๑๐ก กิจการ ๑๗:๒๖.
๑๑ก ลูกา ๑๖:๒๒-๒๖;
๑๒ป ต.๑๘-๑๙ ๔:๖;

คพ. ๗๖:๗๑-๗๔; ๑๓๘.
ข ปญจ. ๑๒:๗;
๒ นี. ๙:๓๘.
๑๒ก คมพ. ปีด.
ข คมพ. เมืองบรมสุขเกษม.
ค คมพ. พักผ่อน, สถานพัก ผ่อน.

ง คพ. ๔๕:๔๖.
คมพ. สงบ (ความ), สงบสุข (ความ), สันติ, สันติสุข.
๑๓ก คมพ. นริก.
ข มธ. ๘:๑๒;
โมไซยาห์ ๑๖:๒.

ชั่วร้าย” แต่จริงแล้ว, ในความมืด, และสภาพอันน่าพรึ่นพริ้ง, แห่งการเฝ้าคอยอย่างหวาดหวั่น ต่อความเคืองแค้นดังเพลิงแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา; ดังนั้นพวกเขาคงอยู่ในสภาพนี้, เช่นเดียวกับคนชอบธรรมอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม, จนถึงเวลาแห่งการฟื้นคืนชีวิตของพวกเขา.

๑๕ บัดนี้, มีบางคนเข้าใจว่าสภาพแห่งความสุขนี้และสภาพแห่งความเศร้าหมองนี้ของจิตวิญญาณ, ก่อนการฟื้นคืนชีวิต, เป็นการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก. แต่จริงแล้ว, พ่อยอมรับว่าจะเรียกมันว่าเป็นการฟื้นคืนชีวิต, การยกวิญญาณหรือจิตวิญญาณขึ้น และการส่งพวกเขาไปสู่ความสุขหรือความเศร้าหมอง, ตามถ้อยคำที่พูดไว้.

๑๖ และดูเถิด, มีพูดไว้อีก, ว่ามีการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรก, การฟื้นคืนชีวิตของทุกคนที่เป็นมาแล้ว, หรือคนที่เป็นอย่าง, หรือที่จะเป็น, ลงมาถึงการฟื้นคืนพระชนม์จากบรรดาคนตายของพระคริสต์.

๑๗ บัดนี้, เราไม่คิดว่าการฟื้นคืนชีวิตครั้งแรกนี้, ซึ่งพูดถึงตามที่ว่ามานี้, จะเป็นการฟื้นคืนชีวิตของจิตวิญญาณและการส่งพวกเขาไปสู่ความสุขหรือความเศร้าหมองได้. ลูกจะคิดว่ามันหมายความว่าอย่างนี้ไม่ได้.

๑๘ ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ไม่เลย; แต่มันหมายถึงการกลับมารวมกันของจิต

วิญญาณกับร่างกาย, ของคน นับแต่วันเวลาของอาดัมลงมาถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์.

๑๙ บัดนี้, พ่อจะไม่กล่าว, ว่าจิตวิญญาณและร่างกายของผู้ที่พูดถึงเหล่านี้จะกลับมารวมกันทั้งหมดในเวลาเดียวกันหรือเปล่า, ทั้งคนชั่วร้ายและคนชอบธรรม; ขอให้เพียงพ่อที่พ่อกล่าว, ว่าพวกเขาออกมาทุกคน; หรืออีกนัยหนึ่ง, การฟื้นคืนชีวิตของพวกเขาเกิดขึ้นก่อนการฟื้นคืนชีวิตของคนที่ยากายหลังการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์.

๒๐ บัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อไม่กล่าวว่าการฟื้นคืนชีวิตของพวกเขาเกิดขึ้นพร้อมกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์; แต่ดูเถิด, พ่อให้เป็นความเห็นของพ่อ, ว่าจิตวิญญาณและร่างกายของคนที่ชอบธรรม, จะได้รับการรวมกัน, ในเวลาเดียวกันกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์, และการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระองค์.

๒๑ แต่ไม่ว่าจะเป็นไปในเวลาเดียวกันกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์หรือภายหลัง, พ่อไม่บอกกล่าว; แต่บอกกล่าวเพียงเท่านี้, ว่ามีช่วงเวลาระหว่างการตายกับการฟื้นคืนชีวิตของร่างกาย, และมีสภาพของจิตวิญญาณในความสุขหรือในความเศร้าหมองจนถึงเวลาที่พระเจ้าเป็นเจ้าของทรงกำหนดว่าคนตายจะออกมา,

๑๔ก คพ. ๑๓๘:๒๐.
ข เจคอบ ๖:๑๓;
โมเสส ๗:๑.
ค แอลมา ๓๔:๓๔.
๑๖ก คพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ),
ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).

ข เจคอบ ๔:๑๑;
โมไซยาห์ ๑๕:๒๑-๒๓.
๑๗ก คพ. ๗๖:๑๗, ๓๒,
๕๐-๕๑.
๑๘ก มธ. ๒๗:๕๒-๕๓.
๑๙ก โมไซยาห์ ๑๕:๒๖.

๒๐ก คพ. เสด็จขึ้น (การ).
๒๑ก ลูกา ๒๓:๓๓-๔๓.
ข คพ. เมืองบรมสุข
เกษม.
ค คพ. นรก.

และได้รับการรวมกัน, ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย, และทรงนำมายืนต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเขา, และทรงพิพากษาตามงานของพวกเขา.

๒๒ แท้จริงแล้ว, นี่นำมาซึ่งการกลับคืนของสิ่งเหล่านั้นซึ่งพูดไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์.

๒๓ จิตวิญญาณ^๑จะทรงนำกลับ^๒มาสู่ร่างกาย^๓, และร่างกายมาสู่จิตวิญญาณ; แท้จริงแล้ว, และทุกแขนงและข้อต่อจะทรงนำกลับคืนสู่ร่างกายของมัน; แท้จริงแล้ว, แม้ผมเส้นหนึ่งบนศีรษะก็จะไม่หายไป; แต่สิ่งทั้งปวงจะทรงนำกลับคืนสู่ร่างอันถูกต้องและบริบูรณ์.

๒๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, นี่คือการนำกลับคืนซึ่งพูดไว้โดยปากของศาสดาพยากรณ์—

๒๕ และจากนั้นคนชอบธรรมจะส่องสว่างในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขา.

๒๖ แต่ดูเถิด, ความตาย^๑อันนำพรมันมาสู่คนชั่วร้าย; เพราะพวกเขาตายในเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องของความชอบธรรม; เพราะพวกเขาไม่สะอาด, และไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาด^๒จะสืบทอดอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเขาเป็นมรดกได้; แต่พวกเขาจะถูกขับไล่ออกไป, และถูกส่งไปรับส่วนผลจากแรงงานของพวกเขาหรืองานของพวกเขา, ซึ่งชั่ว; และพวกเขาตีมีดตะกอนจากถ้วยที่ขม.

บทที่ ๔๑

ในการฟื้นคืนชีพ^๑วิดมมนุษย์ออกมาสู่สภาพของความสุกอันหาได้สิ้นสุดไม่หรือความเศร้าหมองอันหาได้สิ้นสุดไม่—ความชั่วร้ายไม่เคยเป็นความสุข—ผู้คนที่มิดันหาไม่มีพระผู้เป็นเจ้าของเขาในโลกนี้—ทุกคนจะได้รับการนำกลับคืนของบุคคลลักษณะและคุณลักษณะต่างๆ ที่ได้รับมาในความเป็นมรตย์. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อมีบางสิ่งที่จะกล่าวเกี่ยวกับการนำกลับคืนมาของสิ่งซึ่งพูดถึง; เพราะดูเถิด, บางคนได้บิดเบือน^๑ข้อความในพระคัมภีร์, และหลง^๒ไปไกลเพราะสิ่งนี้. และพ่อเห็นว่าจิตใจลูกกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย. แต่ดูเถิด, พ่อจะอธิบายแก่ลูก.

๒ พ่อกล่าวแก่เจ้า, ลูกพ่อ, ว่าแผนแห่งการนำกลับคืนมา^๑จำเป็นตามความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของเขา; เพราะจำเป็นที่จะนำสิ่งทั้งปวงกลับคืนสู่ระเบียบอันถูกต้องของมัน. ดูเถิด, จำเป็นและเที่ยงธรรม, ตามเดชานูภาพและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์, ที่จะนำจิตวิญญาณมนุษย์กลับคืนสู่ร่างกายของมัน, และจะนำทุกส่วน^๒ของร่างกายกลับคืนสู่ร่างของมัน.

๓ และจำเป็นตามความยุติธรรม^๑ของ

๒๑ จ อลมา ๔๒:๒๓.
๒๓ ก อส. วิญญาณ.
คพ. ๘๘:๑๕-๑๗.
คพ. จิตวิญญาณ.
ข ๒ นี้. ๓:๑๒-๑๓;
แอลมา ๑๑:๔๐-๔๕.

ค คพพ. ร่างกาย.
๒๔ ก อสย. ๒๖:๑๓.
๒๖ ก ๑ นี้. ๑๕:๓๓;
แอลมา ๑๒:๑๖.
ข อลมา ๑๑:๓๗.
๔๑ ๑ ก ๒ ปีติ. ๑:๒๐; ๓:๑๖;

แอลมา ๑๓:๒๐.
ข คพพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๒๗ อลมา ๔๐:๒๓.
๓๗ คพพ. ยุติธรรม (ความ).

พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของมนุษย์จะถูกพิพากษา^{๓๗} ตามงาน^{๓๘} ของพวกเขา; และหากงานของพวกเขา^{๓๙} ในชีวิตนี้, และความปรารถนาของใจพวกเขาดี, ว่าในวันสุดท้าย, พวกเขาจะได้รับการนำกลับคืน^{๔๐} สิ่งที่ดีด้วย.

๔ และหากงานของพวกเขา^{๔๑} ชั่ว พวกเขาจะได้รับกลับคืน^{๔๒} มาสู่ตน คือ ความชั่ว. ฉะนั้น, จะนำสิ่งทั้งปวงกลับคืนสู่ระเบียบอันถูกต้องของพวกเขา^{๔๓} มัน, ทุกสิ่งจะมาสู่โครงสร้างโดยธรรมชาติของมัน—ความเป็นมรรตัย^{๔๔} ยกขึ้นสู่ความเป็นอมตะ, ความน่าเบื่อ^{๔๕} สู่ความไม่น่าเบื่อ—ยกขึ้นสู่ความสุขอันหาได้สิ้นสุด^{๔๖} ไม่เพื่อสืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นมรดก, หรือสู่ความเศร้าหมองอันหาได้สิ้นสุด^{๔๗} ไม่เพื่อสืบทอดอาณาจักรของมารเป็นมรดก, พวกหนึ่งอยู่ทางหนึ่ง, อีกพวกหนึ่งอยู่อีกทางหนึ่ง—

๕ พระเจ้าทรงยกคนหนึ่งขึ้นสู่ความสุขตามความปรารถนาเพื่อความสุขของตน, หรือความดีตามความปรารถนาเพื่อความดีของตน; และอีกคนหนึ่งสู่ความชั่วตามความปรารถนาเพื่อความสุขชั่วของตน; เพราะเมื่อเขาปรารถนาจะทำความชั่วตลอดทั้งวัน เช่นเดียวกันนั้น เขาจะได้รางวัลแห่งความสุขของเขาเมื่อกลางคืนมาถึง.

๖ และเป็นดังนั้นในอีกทางหนึ่ง. หาก

เขากลับใจจากบาปของตน, และปรารถนาความชอบธรรมจนถึงที่สุดของวันเวลาของเขา, เช่นเดียวกันนั้นเขาจะได้รางวัลอันไปสู่ความชอบธรรม.

๗ คนเหล่านี้คือคนที่พระเจ้าทรงไถ่; แท้จริงแล้ว, คนเหล่านี้คือคนที่ทรงนำออกมา, และทรงปลดปล่อยจากคืนแห่งความมืดอันหาได้สิ้นสุดไม่นั้น; และพวกเขาจึงยืนอยู่หรือตกไป; เพราะดูเถิด, พวกเขาเป็นผู้พิพากษาของตนเอง^{๔๘}, ไม่ว่าจะทำดีหรือทำชั่ว.

๘ บัดนี้, ประกาศิตของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไม่ได้^{๔๙}; ฉะนั้น, จึงมีทางเตรียมไว้^{๕๐} เพื่อผู้ใดก็ตามที่มีเจตนาจะเดินในทางนั้นและได้รับการช่วยให้รอด.

๙ และบัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, อย่าเสี่ยงทำผิดแม้สักครั้งเดียว^{๕๑} ต่อพระเจ้าเป็นเจ้าของลูกในประเด็นของหลักคำสอนเหล่านั้น, ซึ่งลูกได้เสี่ยงทำบาปมาจนถึงบัดนี้.

๑๐ อย่าคิดเอา, เพราะมีการพูดเกี่ยวกับการณ์กลับคืน, ว่าลูกจะได้รับการนำกลับคืนจากบาปไปสู่ความสุข. ดูเถิด, พ่อกล่าวแก่ลูก, ความชั่วร้าย^{๕๒} ไม่เคยเป็นความสุขเลย.

๑๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, มนุษย์ทั้งปวงที่อยู่^{๕๓} ในสภาพแห่งธรรมชาติ^{๕๔}, หรือพ่ออยากกล่าว, ในสภาพทางเนื้อหนัง^{๕๕}, อยู่ในดีแห่ง

๓๗ คมพ. รับผิดชอบได้ (ที่), รู้จักผิดชอบ; ตัดสิน (การ), พิพากษา (การ).
 ๓๘ คมพ. งาน (ทั้งหลาย).
 ๓๙ ยีล. ๑๔:๓๑.
 ๔๐ แอลมา ๔๒:๒๘.
 ๔๑ ๒ นี. ๙:๑๒-๑๓; คพ. ๑๓๘:๑๗.

คมพ. พื้นคืนชีวิต (การ), พื้นคืนพระชนม์ (การ).
 ๔๑ ๑ คริ. ๑๕:๕๑-๕๕.
 ๔๒ คมพ. ชีวิตนี้เริ่มต้น.
 ๔๓ ๗ คพ. ๗๖:๕๐-๗๐.
 ๔๔ ๒ นี. ๒:๒๖; แอลมา ๔:๒๗; ยีล. ๑๔:๓๐. คมพ. สิทธิเสรี.

๔๘ คพ. ๑:๓๘.
 ๔๙ คพ. ๔๒:๒๓-๒๘.
 ๕๐ ก สดต. ๓๒:๑๐; อสย. ๕๗:๒๐-๒๑; ยีล. ๑๓:๓๘.
 ๕๑ ๑ โคร. ๑๓:๑๓.
 ๕๒ คมพ. มนุษย์ปู้ชุน.
 ๕๓ คมพ. ทางเนื้อหนัง, ฝ่าเท้าทางโลก.

ความขมขื่นและพันธนาการแห่งความชั่ว
ซ้ำสามานย์; พวกเขาอยู่ในโลกโดยไม่มี^๑
พระผู้เป็นเจ้า, และพวกเขาไปในทางตรง
กันข้ามกับธรรมชาติของพระผู้เป็นเจ้า;
ฉะนั้น, พวกเขาจึงอยู่ในสภาพตรงกัน
ข้ามกับธรรมชาติของความสุข.

๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, ความหมายของคำ
ว่าการนำกลับคืนคือการนำเอาสิ่งที่อยู่ใน
สภาพธรรมชาติมาวางไว้ในสภาพที่ไม่
เป็นธรรมชาติ, หรือวางไว้ในสภาพตรง
กันข้ามกับธรรมชาติของมันหรือ?

๑๓ โอ้, ลูกพ่อ, นี่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น,
แต่ความหมายของคำว่า การนำกลับคืน
คือการนำเอาความชั่วกลับเข้าสู่ความชั่ว
อีก, หรือทางเนื้อหนังสู่ทางเนื้อหนัง,
หรือความต่ำช้าสู่ความต่ำช้า—ความดีสู่
สิ่งที่ดี; ความชอบธรรมสู่สิ่งที่ชอบธรรม;
ความเที่ยงธรรมสู่สิ่งที่เที่ยงธรรม; ความ
มีเมตตาสู่สิ่งที่มีเมตตา.

๑๔ ฉะนั้น, ลูกพ่อ, จงดูว่าลูกมีเมตตา
ต่อพี่น้องของลูก; ปฏิบัติโดยเที่ยงธรรม,^๒
ตัดสิน^๓โดยชอบธรรม, และทำความดี
ตลอดเวลา^๔; และหากลูกทำสิ่งทั้งหมด
นี้เมื่อนั้นลูกจะได้รางวัลของลูก; แท้จริง
แล้ว, ลูกจะมีความเมตตา กลับคืนเข้าสู่
ลูกอีก; ลูกจะมีความยุติธรรมกลับคืนมา
สู่ลูกอีก; ลูกจะมีการตัดสินอันชอบธรรม
กลับคืนเข้าสู่ลูกอีก; และลูกจะมีความดี
เป็นรางวัลแก่ลูกอีก.

๑๕ เพราะสิ่งซึ่งลูกได้ส่งออกไปจะกลับ

มาสู่ลูกอีก, และจะถูกนำกลับคืนมา;
ฉะนั้น, คำว่าการนำกลับคืนจึงกล่าวโทษ
ผู้กระทำบาปอย่างเต็มที่ยิ่งขึ้น, และไม่ได้
แก้ต่างให้คนผู้นั้นเลย.

บทที่ ๔๒

*ความเป็นมรรตัยคือเวลาแห่งการทดลอง
ที่ทำให้มนุษย์สามารถกลับใจและรับใช้
พระผู้เป็นเจ้า—การตกนำความตายทาง
โลกและทางวิญญาณเข้าสู่มนุษยชาติทั้ง
ปวง— การไถ่เกิดขึ้นโดยผ่านการกลับ
ใจ—พระผู้เป็นเจ้าทรงชดใช้บาปของโลก
เอง—ความเมตตาไว้สำหรับบรรดาผู้
กลับใจ—คนอื่น ๆ ทั้งหมดอยู่ภายใต้ความ
ยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า—ความเมตตา
เกิดขึ้นเนื่องจากการชดใช้—ผู้สำนึกผิด
อย่างแท้จริงเท่านั้นจะได้รับการช่วยให้
รอด. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.*

และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อสาเหินยากว่ายังมีบาง
สิ่งอยู่อีกที่ทำให้จิตใจลูกกังวล, ซึ่งลูกไม่
อาจเข้าใจได้—ซึ่งเกี่ยวกับความยุติธรรม^๑
ของพระผู้เป็นเจ้าในการลงโทษผู้ทำบาป;
เพราะลูกคิดว่าเป็นการยุติธรรมที่จะส่ง
ผู้ทำบาปไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมอง.

๒ บัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อจะอธิบายเรื่อง
นี้แก่ลูก. เพราะดูเถิด, หลังจากพระเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าทรงส่ง^๒ บิธามารดาแรกของ
เราออกจากสวนแห่งเอเดน^๓, เพื่อทำไว้

๑๑ค อฟ. ๒:๑๒.
๑๔ก คมพ. ซ็อสตีธัย (ความ).
ข ยอห์น ๗:๒๔;
คพ. ๑๑:๑๒.
ค คพ. ๖:๑๓;

๕๘:๒๗-๒๘.
ง คมพ. เมตตา (ความ,
พระ, มี).
๔๒ ๑ก ๒ นี. ๒๖:๗;
โมไซยาห์ ๑๕:๒๖-๒๗.

คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๒ก ปฐก. ๓:๒๓-๒๔;
โมเสส ๔:๒๘-๓๑.
ข คมพ. เอเดน.

ไถนา, ซึ่งจากดินนั้นพระองค์ทรงนำพวกท่านออกมา—แต่จริงแล้ว พระองค์ทรงนำชายนั้นออกมา, และทรงวางเหล่าเศรฐ์ไว้ที่ท้ายสวนแห่งเอเดนด้านตะวันออก, พร้อมกับดาบเพลิงซึ่งหันไปได้ทุกทาง, เพื่อรักษาต้นไม้แห่งชีวิต—

๓ บัดนี้, เราเห็นว่าชายนั้นกลับกลายเป็นดังพระผู้เป็นเจ้า, รู้ความดีและความชั่ว; และเกลือกชายนั้นจะยื่นมือของเขาออกมา, และรับเอาผลจากต้นไม้แห่งชีวิตด้วย, และกิน และมีชีวิตอยู่ตลอดกาล, พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงวางเหล่าเศรฐ์และดาบเพลิงไว้, เพื่อเขาจะไม่รับส่วนผลนั้น—

๔ และดังนั้น เราจึงเห็น, ว่ามีเวลาที่ประทานให้มนุษย์เพื่อกลับใจ, แต่จริงแล้ว, เวลาแห่งการทดลอง, เวลาที่จะกลับใจและรับใช้พระผู้เป็นเจ้า.

๕ เพราะดูเถิด, หากอาดัมยื่นมือของเขาออกมาทันที, และรับส่วนจากต้นไม้แห่งชีวิต, เขาจะมีชีวิตตลอดกาล, ตามพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้า, ไม่มีช่วงเวลาเพื่อการกลับใจ; แต่จริงแล้ว, และพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าจะไม่มี ความหมายด้วย, และแผนแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่จะถูกทำให้ล้มเหลว.

๖ แต่ดูเถิด, พระองค์ทรงกำหนดให้มนุษย์ตาย—ฉะนั้น, ดังที่พวกเขาถูกตัดขาดจากต้นไม้แห่งชีวิตแล้วพวกเขา

จะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพ—และมนุษย์จะสูญสิ้นตลอดกาล, แต่จริงแล้ว, พวกเขา กลับกลายเป็นคนตก.

๗ และบัดนี้, ลูกเห็นจากเรื่องนี้ว่าบิดามารดา แรก ของ เรา ถูกตัดขาด จากที่ประทับของพระเจ้าทั้งฝ่ายโลกและฝ่ายวิญญาณ; และดังนั้น เราจึงเห็นว่าพวกเขา กลับกลายเป็นผู้ที่ขึ้นอยู่กับ การทำตามความประสงค์ ของตนเอง.

๘ บัดนี้ ดูเถิด, ไม่เหมาะสมที่จะเรียกมนุษย์คืนจากความตายทางโลกนี้, เพราะนั้นจะทำลายแผนอันสำคัญยิ่งแห่งความสุภ.

๙ ฉะนั้น, เมื่อจิตวิญญาณตายไม่ได้เลย, และการตก นำ ความตาย ทางวิญญาณและทางโลกมาสู่มนุษยชาติทั้งปวง, ซึ่งคือ, พวกเขาถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า, จึงสมควรที่จะช่วยมนุษยชาติกลับคืนมาจากความตายทางวิญญาณนี้.

๑๐ ฉะนั้น, เมื่อพวกเขากลายเป็นคนมีตัวตน, ราคจริต, และเป็นเหมือนมาร, โดยธรรมชาติ, สภากแห่งการทดลองนี้ จึงกลายเป็นสภาพให้พวกเขาเตรียมตัว; มันกลายเป็นสภาพแห่งการเตรียมตัว.

๑๑ และบัดนี้จงจำไว้, ลูกพ่อ, หากไม่ใช่เพราะแผนแห่งการไถ่ (คือถ้าไม่มี) ในทันทีที่พวกเขาตายจิตวิญญาณพวกเขา ย่อมเศร้าหมอง, โดยที่ถูกลูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

<p>๒๓ คมพ. เศรฐ์ (เหล่า). ง ปฐก. ๒:๙. ๔ก แอลมา ๓๔:๓๒-๓๓. ๖ก คมพ. ความตาย, ทางร่างกาย. ข โมไซยาห์ ๑๖:๓-๕. คมพ. การตกของอาดัม</p>	<p>และเอวา. ๗ก ๒ นี. ๒:๕; ๙:๖; ฮีล. ๑๔:๑๖. คมพ. ความตาย, ทางวิญญาณ. ข คมพ. สิทธิเสรี. ๘ก แอลมา ๓๔:๙. โมเสส ๖:๖๒.</p>	<p>๙ก คมพ. การตกของอาดัมและเอวา. ๑๐ก คมพ. ทางเหนือหนึ่ง, ผักไผ่ทางโลก. ข คมพ. มนุษย์ปุถุชน. ค คมพ. มรรตัย (ความเป็น). ๑๑ก ๒ นี. ๙:๗-๙.</p>
---	--	--

๑๒ และบัดนี้, ไม่มีวิธีช่วยมนุษยชาติกลับคืนมาจากสภาพที่ตกนี้, ซึ่งมนุษย์นำมาสู่ตนเองเพราะความไม่เชื่อฟังของตนเอง;

๑๓ ฉะนั้น, ตามความยุติธรรม, แผนแห่งการไถ่จะเกิดขึ้นไม่ได้, เว้นแต่โดยเงื่อนไขการกลับใจ^๑ของมนุษย์ในสภาพแห่งการทดลองนี้, แท้จริงแล้ว, สภาพแห่งการเตรียมนี้; เพราะนอกจากจะเป็นไปตามเงื่อนไขเหล่านี้, ความเมตตาจะเกิดผลไม่ได้เว้นแต่จะทำลายงานแห่งความยุติธรรมเสีย. บัดนี้งานแห่งความยุติธรรมจะถูกทำลายไม่ได้; หากเป็นเช่นนั้น, พระผู้เป็นเจ้าของจะทรงยุติ การเป็นพระผู้เป็นเจ้าของ.

๑๔ และดังนั้นเราจึงเห็นว่ามนุษยชาติทั้งปวงตก^๒แล้ว, และพวกเขาอยู่ในเงื้อมมือของความยุติธรรม^๓; แท้จริงแล้ว, ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งส่งให้พวกเขาถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระองค์ตลอดกาล.

๑๕ และบัดนี้, แผนแห่งความเมตตาจะเกิดขึ้นไม่ได้ เว้นแต่จะมีการชดใช้เกิดขึ้น; ฉะนั้นพระผู้เป็นเจ้าของพระองค์เองจึงทรงชดใช้^๔บาปของโลก, เพื่อนำมาซึ่งแผนแห่งความเมตตา^๕, เพื่อให้อภัยแก่ข้อเรียกร้องของความยุติธรรม^๖, เพื่อพระผู้เป็นเจ้าของจะทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของที่ดีพร้อม^๗, เที่ยงธรรม, และพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าที่ทรงเมตตาด้วย.

๑๖ บัดนี้, การกลับใจมาสู่มนุษย์ไม่ได้เว้นแต่จะมีการลงโทษ, ซึ่งเป็นนิรันดร์^๘ ด้วยดังชีวิตของจิตวิญาณจะเป็น, โดยตั้งไว้ให้ตรงกันข้ามกับแผนแห่งความสุข, ซึ่งเป็นนิรันดร์เช่นเดียวกับชีวิตของจิตวิญาณ.

๑๗ บัดนี้, มนุษย์จะกลับใจได้อย่างไร เว้นแต่เขาจะทำบาป^๙? เขาจะทำบาปได้อย่างไรหากไม่มีกฏ^{๑๐}? กฏจะมีได้อย่างไรหากไม่มีการลงโทษ?

๑๘ บัดนี้, มีการลงโทษตั้งไว้, และให้กฏที่เที่ยงธรรมไว้, ซึ่งนำความสำนึกผิดจากมนุธรรม^{๑๑}มาสู่มนุษย์.

๑๙ บัดนี้, หากไม่มีกฏให้ไว้—หากมนุษย์กระทำ ฆาตกรรม^{๑๒} เขาก็ควรตาย—เขาจะกลัวไหมว่าเขาจะตายหากเขากระทำ ฆาตกรรม?

๒๐ และอนึ่ง, หากไม่มีกฏให้ไว้เพื่อห้ามทำบาปมนุษย์ก็ไม่กลัวที่จะทำบาป.

๒๑ และหากไม่มีกฏให้ไว้, หากมนุษย์ทำบาปความยุติธรรมจะทำอะไรได้, ทั้งความเมตตาด้วย, เพราะทั้งสองอย่างนี้ไซ้จะมีการอ้างสิทธิ์เหนือมนุษย์?

๒๒ แต่มีกฏให้ไว้, และมีการลงโทษตั้งไว้พร้อมกฏ, และให้มีการกลับใจ^{๑๓}; ซึ่งการกลับใจนี้, ความเมตตามีการอ้างสิทธิ์; มิฉะนั้น, ความยุติธรรมจะอ้างสิทธิ์ในมนุษย์และบังคับใช้กฏ, และกฏทำให้มีการลงโทษ; หากไม่เช่นนั้น, งานแห่ง

๑๓ก คมพ. แผนแห่งการไถ่.
ข คมพ. กลับใจ (การ).
ค ๒ นี. ๒:๑๓-๑๔.
๑๔ก แอลมา ๒:๒:๑๓-๑๔.
ข ๒ นี. ๒:๕.
๑๕ก ๒ นี. ๓:๗-๑๐;
โมไซยาห์ ๑๖:๗-๘.

คมพ. ชดใช้ (การ).
ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).
ค คมพ. ยุติธรรม (ความ).
ง ๓ นี. ๑๒:๔๘.
๑๖ก คพ. ๑๓:๑๐-๑๒.
๑๗ก คมพ. บาป.

ข รม. ๔:๑๕.
๑๘ก คมพ. มโนธรรม.
๑๙ก คมพ. ฆาตกรรม.
๒๑ก ๒ นี. ๓:๒๕-๒๖;
โมไซยาห์ ๓:๑๐.
๒๒ก คมพ. กลับใจ (การ).

ความยุติธรรมจะถูกทำลาย, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า.

๒๓ แต่พระผู้เป็นเจ้ามีทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า, และความเมตตา^๑อ้างสิทธิ์ในผู้สำนึกผิด, และความเมตตาเกิดเพราะการชดใช้^๒; และการชดใช้ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^๓ของคนตาย; และการฟื้นคืนชีวิตของคนตายนำมามนุษย์กลับมายังที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้า; และดังนั้นคนทั้งหลายได้รับการนำกลับคืนมายังที่ประทับของพระองค์, เพื่อรับการพิพากษา^๔ตามงานของพวกเขา, อันเป็นไปตามกฎและความยุติธรรม.

๒๔ เพราะเหตุนี้, ความยุติธรรมปฏิบัติข้อเรียกร้องทั้งหมดของมัน, และความเมตตาอ้างสิทธิ์ในทุกสิ่งที่เป็นของมันเองด้วย; และด้วยเหตุนี้, จึงไม่มีผู้ใดได้รับการช่วยเหลือหรือذنอกจากคนที่สำนึกผิดอย่างแท้จริง.

๒๕ อะไรเล่า, ลูกคิดว่าความเมตตาขโมยจากความยุติธรรม^๕ได้หรือ? พอกกล่าวแก่ลูก, ไม่เลย; ไม่มีเลยแม้แต่น้อย, หากเป็นเช่นนั้น, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และด้วยเหตุนี้พระผู้เป็นเจ้าทรงนำมาซึ่งพระประสงค์อันสำคัญยิ่งและเป็นนิรันดร์ของพระองค์, ซึ่งทรงเตรียมไว้นับแต่การวางรากฐานของโลก^๖. และด้วยเหตุนี้จึงเกิด ความรอดและการไถ่

ของมนุษย์, และความพินาศและความเศร้าหมองของพวกเขาด้วย.

๒๗ ฉะนั้น, โอ้ ลูก พ่อ, ผู้ใดก็ตาม^๗ที่ประสงค์จะมายอมมาได้และรับส่วนแบ่งในสายน้ำแห่งชีวิตได้โดยเสรี; และผู้ใดก็ตามที่ไม่ประสงค์จะมาผู้เดียวกันนั้นจะไม่ถูกบีบบังคับให้มา; แต่ในวันสุดท้ายจะนำกลับคืน^๘มาให้เขาตามการกระทำ^๙ของเขา.

๒๘ หากเขาปรารถนาจะทำความชั่ว^{๑๐}, และไม่กลับใจในวันเวลาของเขา, ดุเถิด, ความชั่วจะเกิดกับเขา, ตามการนำกลับคืนมาของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๙ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาว่าลูกจะไม่ให้สิ่งเหล่านี้เป็นที่ลำบากใจลูกอีกต่อไป, และขอให้บาปของลูกเท่านั้นเป็นเรื่องลำบากใจลูก, ด้วยความลำบากใจนั้นซึ่งจะนำลูกลงมาสู่การกลับใจ.

๓๐ โอ้ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาว่าลูกจะไม่ปฏิเสธความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป. จงอย่าพยายามแก้ตัวแม้แต่น้อยเพราะบาปของลูก, โดยปฏิเสธความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า; แต่ลูกจงยอมให้ความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้า, และพระเมตตาของพระองค์, และความอดกลั้นของพระองค์มีอิทธิพลเต็มที่อยู่ในใจลูก; และขอให้มันนำลูกลงมาถึงภัสสุลีในความถ่อมตน^{๑๑}.

๓๑ และบัดนี้, ลูกพ่อ, ลูกได้รับการเรียก

<p>๒๓ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).</p> <p>ข คมพ. ชดใช้ (การ).</p> <p>ค ๒ นี. ๒:๗; ๙:๔;</p> <p>แอลมา ๗:๑๒; ๑๑:๔๑-๔๔;</p> <p>๑๒:๒๔-๒๕; ฮีล. ๑๔:๑๕-๑๗; มอริ. ๙:๑๓.</p>	<p>ง แอลมา ๔:๒๑-๒๔.</p> <p>จ คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย.</p> <p>๒๔ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).</p> <p>๒๖ก ๒ นี. ๒:๑๔-๓๐;</p> <p>โมเสส ๑:๓๙.</p> <p>๗ แอลมา ๑๓:๓; ๓ นี. ๑:๑๔.</p>	<p>๒๗ก แอลมา ๕:๓๔; ฮีล. ๑๔:๓๐. คมพ. สิทธิเสรี.</p> <p>ข แอลมา ๔:๑๕.</p> <p>ค อสย. ๕:๙; ๗:๒. ๒๐:๑๒.</p> <p>๒๘ก แอลมา ๔:๒-๕.</p> <p>๓๐ก คมพ. นอบน้อม (ความ), อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).</p>
---	--	---

จาก พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าให้สั่งสอนพระวจนะแก่คนเหล่านี้. และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงไปตามทางของลูก, ประกาศพระวจนะด้วยความจริงและด้วยความมีสติ, เพื่อลูกจะนำจิตวิญญาณทั้งหลายมาสู่การกลับใจ, เพื่อแผนอันสำคัญยิ่งแห่งความเมตตาจะอ้างสิทธิ์เหนือพวกเขา. และขอพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าประทานให้ลูกแม่ตามถ้อยคำของพ่อ. เอเมน.

บทที่ ๔๓

แอลมา และ บุตรของท่าน สั่งสอนพระวจนะ—ชาวโซรัม และ ผู้แตกแยกจากชาวนีไฟอื่น ๆ กลับกลายเป็นชาวเลมมัน—ชาวเลมมันมาทำสงครามกับชาวนีไฟ—โมโรในจัดหายุทธภัณฑ์ป้องกันให้ชาวนีไฟ—พระเจ้าทรงเปิดเผยยุทธวิธีของชาวเลมมันต่อแอลมา—ชาวนีไฟปกป้องบ้าน, เสรีภาพ, ครอบครัว, และศาสนาของพวกเขา—กองทัพของโมโรในและสืบล้อมชาวเลมมัน. ประมาณ ๗๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ บุตรของแอลมาออกไปในบรรดาผู้คน, เพื่อประกาศพระวจนะแก่พวกเขา. และ แอลมา, เอง, ก็ไม่อาจพักผ่อนได้ด้วย, และ ท่านออกไปด้วย.

๒ บัดนี้ เราจะไม่กล่าวถึงคำสั่งสอนของพวกท่านอีกต่อไป, นอกจากว่าพวกท่านสั่งสอนพระวจนะ, และความจริง, ตาม

วิญญานแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผย; และพวกท่านสั่งสอนตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์^๑ของพระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าซึ่งพวกท่านได้รับเรียกมา.

๓ และ บัดนี้ ข้าพเจ้า กลับ มา พูด เรื่องราวของการสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมมัน, ในปี^๒ที่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๔ เพราะ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือชาวโซรัม^๓ กลับ กลายเป็นชาวเลมมัน; ฉะนั้น, ในตอนต้นของปีที่สิบแปด ผู้คนของนีไฟเห็นว่าชาวเลมมันกำลังจะมาโจมตีพวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงเตรียมทำสงคราม; แต่จริงแล้ว, พวกเขารวบรวมกองทัพในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.

๕ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมมันมาพร้อมกับคนหลายพันของพวกเขา; และพวกเขาเข้ามาในแผ่นดินแห่งแอนทีโอนัม, ซึ่งเป็นแผ่นดินของชาวโซรัม; และชายผู้หนึ่งชื่อเซราเอ็มนานท์เป็นผู้นำของคนเหล่านั้น.

๖ และบัดนี้, โดยที่ชาวอแมลิโคเป็นพวกที่มีนิสัยชั่วร้ายและกระทำฆาตกรรม, ในพวกเขาเองยิ่งกว่าชาวเลมมัน, ดังนั้น, เซราเอ็มนานท์จึงกำหนดแม่ทัพนายกองเหนือชาวเลมมัน, และพวกเขาเป็นชาวอแมลิโคและชาวโซรัมทั้งสิ้น.

๗ บัดนี้เขาทำการนี้เพื่อเขาจะได้รับความเกลียดชังของพวกเขาที่มีต่อชาวนีไฟไว้, เพื่อเขาจะได้นำคนเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้ผลสำเร็จในแผนของเขา.

๘ เพราะเหตุเกิด, แผนของเขาคือการยั-

๔๓ ๒ก คมพ. เมลคีเซเดค,
 ฐานะปุโรหิตแห่ง.

๔ก แอลมา ๓๕:๒-๑๔;
 ๕๒:๓๓.

อยู่ให้ชาวเลมันเกิดโทสะต่อต้านชาวนีไฟ; เขาทำการนี้เพื่อเขาจะได้แย่งชิงอำนาจใหญ่หลวงเหนือคนเหล่านั้น, และเพื่อเขาจะได้มีอำนาจเหนือชาวนีไฟโดยพาคนเหล่านั้นมาสู่ความเป็นทาสด้วย.

๙ และบัดนี้แผนของชาวนีไฟคือรักษาผืนแผ่นดินของพวกเขา, และบ้านของพวกเขา, และภรรยา^๗, และลูก ๆ ของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะได้ปกป้องรักษาสิ่งเหล่านี้ให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรู; และเพื่อพวกเขาจะปกป้องรักษาสิทธิ์และอภิสิทธิ์ของพวกเขาไว้ด้วย, แท้จริงแล้ว, เพื่อเสรีภาพ^๘ ของพวกเขาด้วย, เพื่อจะได้นมัสการพระเจ้าเป็นเจ้าตามความปรารถนาของพวกเขา.

๑๐ เพราะพวกเขารู้ว่าหากพวกเขาตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมันแล้ว, ผู้ใดก็ตามที่นมัสการ^๙ พระผู้เป็นเจ้าด้วยวิญญาณ^{๑๐} และด้วยความจริง, พระผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์อยู่, ชาวเลมันจะทำลายผู้นั้น.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาารู้ด้วยถึงความเกลียดชังที่สุดของชาวเลมันที่มีต่อพี่น้อง^{๑๑} พวกเขา, ซึ่งเป็นผู้คนของแอนโทนีไฟ-ลีโซ, ซึ่งเรียกว่าผู้คนของแอมัน—และพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธ, แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้เข้ามาในพันธสัญญาและพวกเขาจะไม่ยอมละเมิดมัน—ฉะนั้น, หากพวกเขาจะตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมันพวกเขาจะยอมถูกทำลาย.

๑๒ และชาวนีไฟจะไม่ยอมให้พวกเขา

ถูกทำลาย; ฉะนั้นจึงให้ผืนแผ่นดินเป็นมรดกแก่พวกเขา.

๑๓ และผู้คนของแอมันได้ให้ทรัพย์สินของตนเป็นอันมากแก่ชาวนีไฟเพื่อค้ำจุนกองทัพของพวกเขา; และด้วยเหตุนี้ชาวนีไฟจึงถูกบีบบังคับ, ให้ด้านทานชาวเลมัน, โดยลำพัง, ซึ่งเป็นการรวมกันของเลมันกับเลมิวเอล, และพวกบุตรของอิซมาเอล, และคนทั้งหมดที่แตกแยกไปจากชาวนีไฟ, ซึ่งคือชาวอแมลีไคและชาวโซรัม, และพวกผู้สืบตระกูล^{๑๒} ของปุโรหิตของโนอาห์.

๑๔ บัดนี้ผู้สืบตระกูลเหล่านั้นมีจำนวนมากมาย, เกือบ, เท่าชาวนีไฟ; และดังนั้นชาวนีไฟจึงจำเป็นต้องต่อสู้กับพี่น้องของตน, แม้จนถึงการนองเลือด.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่กองทัพของชาวเลมันมารวมกันในแผ่นดินแห่งแอนโทนีไฟ, ดุเล็ด, กองทัพของชาวนีไฟเตรียมพร้อมที่จะพบกับพวกนั้นในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน.

๑๖ บัดนี้, ผู้นำของชาวนีไฟ, หรือคนที่กำหนดให้เป็นแม่ทัพแห่งชาวนีไฟ—บัดนี้แม่ทัพผู้นี้เข้าบัญชาการกองทัพของชาวนีไฟทั้งหมด—และชื่อของท่านคือโมโรไน;

๑๗ และโมโรไนรับหน้าที่บังคับบัญชาทั้งหมด, และควบคุมเกี่ยวกับการสงครามของพวกเขา. และท่านมีอายุเพียงยี่สิบห้าปีเมื่อกำหนดให้ท่านเป็นแม่ทัพเหนือกองทัพของชาวนีไฟ.

๓๗ แอลมา ๔๔:๕; ๔๖:๑๒. ๗ คมพ. เสรีภาพ. ๑๐ ก คมพ. นมัสการ.	๗ ยอห์น ๔:๒๓-๒๔. ๑๑ ก แอลมา ๒๔:๑-๓, ๕, ๒๐; ๒๕:๑, ๑๓;	๒๗:๒, ๒๑-๒๖. ๑๓ ก แอลมา ๒๕:๔.
--	--	----------------------------------

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ท่านพบกับชาวเลมันที่ชายแดนเจอร์ซอน, และผู้คนของท่าน ถือ ดาบ, และ กระบี่ เป็นอาวุธ, และมีอาวุธสงครามนานาชนิด.

๑๙ และเมื่อกองทัพของชาวเลมันเห็นว่าผู้คนของนีไฟ, หรือว่าโมโรไน, เตรียมผู้คนของท่านพร้อมด้วยเกราะอกและพร้อมด้วยโล่แขน, แท้จริงแล้ว, และโล่เพื่อป้องกันศีรษะของพวกเขาด้วย, และอีกทั้งพวกเขาพุ่งห่มด้วยเสื้อผ้าหนา—

๒๐ บัดนี้กองทัพของเซราเอ็มนหาที่ไม่ได้มีการเตรียมตัวด้วยสิ่งเช่นนั้นเลย; พวกเขา มีก็แต่เพียงดาบและกระบี่ของพวกเขา, และคันทันกับลูกธนูของพวกเขา, และก้อนหินกับสายหวิ้งของพวกเขา; และพวกเขาเปลือยเปล่า^๑, นอกจากแผ่นดินหนังซึ่งคาดไว้รอบเอว; แท้จริงแล้ว, พวกเขาทุกคนตัวเปลือยเปล่า, เว้นแต่ชาวไซรัมและชาวอแมลโลค;

๒๑ แต่พวกเขาไม่มีเกราะอก, หรือโล่—ฉะนั้น, พวกเขาจึงกลัวกองทัพของชาวนีไฟอย่างยิ่งเพราะยุทธภัณฑ์ของคนเหล่านั้น, ทั้ง ๆ ที่จำนวนของพวกเขามากกว่าชาวนีไฟเป็นอันมาก.

๒๒ ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่กล้ามาต่อสู้กับชาวนีไฟที่ชายแดนเจอร์ซอน; ฉะนั้นพวกเขาจึงออกจากแผ่นดินแห่งแอนโทโนมเข้าในแดนทอร์กันดาร์, และเดินทางอ้อมไปในแดนทอร์กันดาร์, ออกไปใกล้ต้นแม่น้ำไซดอน, เพื่อพวกเขาจะได้เข้ามาในแผ่นดินแห่งแมนไทและเข้าครอบครองแผ่นดิน; เพราะพวกเขาไม่คิดว่ากองทัพของโมโรไนจะรู้ว่าพวกเขาไปถึงที่ใด.

๒๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, ที่ที่พวกเขาออกไปในแดนทอร์กันดาร์โมโรไนส่งคนสอดแนมออกไปในแดนทอร์กันดาร์เพื่อเฝ้าดูค่ายพักของคนเหล่านั้น; และโมโรไน, โดยที่รู้เรื่อง คำพยากรณ์ของแอลมา, จึงส่งคนบางคนไปหาท่าน, ด้วย, โดยปรารถนาจะให้ท่านทูลถามพระเจ้าว่ากองทัพของชาวนีไฟควรไปที่ใด^๒ เพื่อต่อสู้ป้องกันตนเองจากชาวเลมัน

๒๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ พระวจนะของพระเจ้ามาถึงแอลมา, และแอลมาแจ้งแก่บรรดาผู้ส่งสารของโมโรไน, ว่ากองทัพของชาวเลมันกำลังเดินทัพอ้อมอยู่ในแดนทอร์กันดาร์, เพื่อจะได้ข้ามมาแผ่นดินแห่งแมนไท, เพื่อจะได้เริ่มโจมตีผู้คนที่อ่อนแอกว่า. และผู้ส่งสารเหล่านั้นจึงนำข่าวไปแจ้งโมโรไน.

๒๕ บัดนี้โมโรไน, โดยที่กองทัพส่วนหนึ่งของท่านไว้ในแผ่นดินแห่งเจอร์ซอน, เกลือกว่าชาวเลมันส่วนหนึ่งโดยทางใดก็ตาม จะ เข้า มา ใน แผ่น ดิน นั้น และเข้าครองเมือง, ท่านยกกองทัพส่วนที่เหลือของท่านและเดินทัพข้ามไปแผ่นดินแห่งแมนไท.

๒๖ และท่านให้ผู้คนทั้งหมดในแผ่นดินเสี่ยวนั้นมารวมกันเพื่อสู้รบกับชาวเลมัน, เพื่อปกป้อง^๓ผืนแผ่นดินของพวกเขาและประเทศของพวกเขา, สิทธิของพวกเขา และเสรีภาพ ของ พวกเขา; ฉะนั้นพวกเขาจึงเตรียมพร้อมรับเวลาแห่งการบุกของชาวเลมัน.

๒๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ โมโรไนให้กองทัพของท่านไปช้อนอยู่ใน

๒๐ก อีนัส ๑:๒๐.

๒๓ก แอลมา ๔๘:๑๖.

๒๖ก คพ. ๑๓๔:๑๑.

หุบเขา ซึ่งอยู่ใกล้ฝั่งแม่น้ำไซดอน, ซึ่งอยู่ทาง ตะวัน ตกของ แม่น้ำไซดอนในแดนทูลกันดาร.

๒๘ และโมโรไนวางคนสอดแนมไว้โดยรอบ, เพื่อท่านจะได้รู้ว่าค่ายของชาวเลมันจะมาตั้งเมื่อใด.

๒๙ และบัดนี้, โดยที่โมโรไนรู้เจตนาของชาวเลมัน, ว่าเป็นเจตนาพวกเขาที่จะทำลาย พี่น้องของ ตน, หรือที่จะเอาคนเหล่านั้นมาขึ้นอยู่กับตนและพาคนเหล่านั้นมาสู่ความเป็นทาสเพื่อพวกเขาจะได้สถาปนาอาณาจักรให้ตนเองเหนือทั้งแผ่นดิน;

๓๐ และโดยที่ท่านรู้ด้วยว่าเป็นความปรารถนาแต่ประการเดียวของชาวนีไฟที่จะปกป้องรักษาผืนแผ่นดินของพวกเขา, และเสรีภาพ^๑ของพวกเขา, และศาสนจักรของพวกเขา, ฉะนั้นท่านจึงคิดว่าไม่เป็นบาปที่ท่านจะปกป้องพวกเขาโดยกลยุทธ์; ฉะนั้น, ท่านจึงรู้โดยคน สอดแนมของท่านว่าชาวเลมันจะไปทางไหน.

๓๑ ฉะนั้น, ท่านจึงแบ่งกองทัพของท่านและนำส่วนหนึ่งไปในหุบเขา, และซ่อนกองทัพ นั้นทาง ตะวัน ออก, และทางใต้ของเนินเขาริพลาห์;

๓๒ และที่เหลือนั้นท่านซ่อนในหุบเขาทางตะวันตก, ทางตะวันตกของแม่น้ำไซดอน, และตลอดลงไป ในชายแดนของแผ่นดินแมนไท.

๓๓ และเมื่อวางทัพของท่านไว้ดังนั้นตามความปรารถนาของท่านแล้ว, ท่านก็พร้อมที่จะพบกับพวกนั้น.

๓๔ และเหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือชาวเลมันขึ้น มาทางเหนือของเนินเขา, ซึ่งกองทัพส่วนหนึ่งของโมโรไนซ่อนอยู่.

๓๕ และ เมื่อ ชาวเลมัน ผ่าน เนินเขาริพลาห์, และเข้ามาในหุบเขา, และเริ่มจะข้ามแม่น้ำไซดอน, กองทัพซึ่งซ่อนอยู่ทางใต้ของเนินเขา, ซึ่งนำโดยชายผู้หนึ่งชื่อ ลีไฮ^๑, และเขานำกองทัพของเขาออกมาและล้อมชาวเลมันไว้ทางตะวันออกด้านหลังของพวกเขา.

๓๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ, เมื่อเห็นชาวนีไฟกำลัง เข้ามา ทาง ด้านหลังของพวกเขา, ชาวเลมันจึงหันกลับและเริ่มต่อสู้กับกองทัพของลีไฮ.

๓๗ และงานแห่งความตายเริ่มขึ้นกับทั้งสองฝ่าย, แต่มันน่าสยดสยองมากกว่าในส่วนของชาวเลมัน, เพราะความเปลือยเปล่า^๑ของพวกเขาเปิดรับการฟันอย่างหนักของชาวนีไฟด้วยดาบของพวกเขาและกระบี่ของพวกเขา, ซึ่งนำความตายมาให้เกือบทุกครั้ง^๑ที่ฟันลงไป.

๓๘ ขณะเดียวกันอีกฝ่ายหนึ่ง, มีคนล้มตายลงประปรายในบรรดาชาวนีไฟ, ด้วยดาบของพวกเขาและการเสียเลือด, โดยที่พวกนี้มีโล่ป้องกันส่วนสำคัญของร่างกาย, หรือ ส่วนที่สำคัญกว่าของร่างกายมีโล่ป้องกันให้พ้นจากการฟันของชาวเลมัน, โดยเกราะอก^๑ของพวกเขา, และโล่แขนของพวกเขา, และหมวกเกราะของพวกเขา; และด้วยเหตุนี้ชาวนีไฟทำงานแห่งความตายต่อไปอีกในบรรดาชาวเลมัน.

๓๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ

๓๐ก) แอลมา ๔๖:๑๒, ๓๕.
๓๕ก) แอลมา ๔๙:๑๖.

๓๗ก) แอลมา ๓:๕.
๓๘ก) แอลมา ๔๔:๘-๙.

ชาวเลมันเกิด ตกใจกลัว, เพราะ ความพินาคีใหญ่หลวงในบรรดาพวกเขา, แม้จนพวกเขาเริ่มหลบหนีไปทางแม่น้ำไซดอน.

๔๐ และพวกเขาถูกลีไฮกับคนของเขาไล่ตามไป; และพวกเขาถูกลีไฮต้อนลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, และพวกเขาข้ามผืนน้ำแห่งไซดอนไป. และลีไฮให้กองทัพของเขาคงอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำไซดอนเพื่อพวกเขาจะไม่เข้ามา.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนและกองทัพของท่านเผชิญหน้ากับชาวเลมันในหุบเขา, บนอีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำไซดอน, และเริ่มโจมตีพวกนั้นและสังหารพวกเขา.

๔๒ และชาวเลมันได้หลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขาอีก, ไปทางแผ่นดินแห่งแมนไท; และพวกนั้นเผชิญหน้ากับกองทัพของโมโรไนอีก.

๔๓ เมื่อเป็นดังนี้ชาวเลมันได้ต่อสู้อย่างหนักยิ่ง; แท้จริงแล้ว, ไม่เคยเป็นที่รู้มาก่อนว่าชาวเลมันเคยต่อสู้ด้วยพลกำลังและความกล้าหาญ ยิ่ง ถึง เพียง นั้น, ไม่เลย, ไม่เคยแม้ตั้งแต่แรกเริ่ม.

๔๔ และพวกเขาได้รับแรงบันดาลใจจากชาวโซรัมและชาวอแมลิโค, ซึ่งเป็นแม่ทัพ นายกอง และผู้นำ ของ พวกเขา, และจาก เซรา เอ็มนาห์, ผู้ เป็น แม่ทัพ ของ พวกเขา, หรือ หัวหน้าผู้นำ และ ผู้บัญชาการของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาต่อสู้เหมือนมังกร, และชาวนี้ไฟหลายคนถูกสังหารโดยมือของพวกเขา, แท้จริง

แล้ว, พวกเขาฟันหมวกเกราะจำนวนมากของชาวนี้ไฟ แยก เป็น สอง เสียง, และพวกเขาแทงทะลุเกราะอกของคนเหล่านั้นเป็นอันมาก, และพวกเขาฟันแขนของพวกนั้นขาดเป็นอันมาก; และชาวเลมันฟาดฟันด้วยความเกรี้ยวโกรธของตนดังนี้.

๔๕ กระนั้นก็ตาม, ชาวนี้ไฟได้รับแรงบันดาลใจจากอุดมการณ์ที่ดีกว่า, เพราะพวกเขาไม่ได้กำลังต่อสู้เพื่อระบอบราชาธิปไตย หรืออำนาจ แต่พวกเขากำลังต่อสู้เพื่อบ้านของตนและเสรีภาพของตน, ภรรยาและลูก ๆ ของตน, และทุกสิ่งของตน, แท้จริงแล้ว, เพื่อ พิธีกรรมแห่งการนมัสการของตนและศาสนจักรของตน.

๔๖ และพวกเขากำลังทำสิ่งซึ่งพวกเขา รู้สึกว่าเป็นหน้าที่ ซึ่งพวกเขาเป็นหนี้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน; เพราะ พระเจ้า ตรัส กับพวกเขา, และกับบรรพบุรุษพวกเขาด้วย, ว่า: "ตราบเท่าที่ 'เจ้าไม่มี ความผิดฐานรุกรานก่อนในครั้งแรก', หรือครั้งที่สอง, เจ้าจะไม่ยอมตนให้ถูกสังหารด้วยมือศัตรูของเจ้า."

๔๗ และอนึ่ง, พระเจ้า ตรัส ว่า: "เจ้าจงปกป้อง'ครอบครัวเจ้าแม้จนถึงการนองเลือด. ฉะนั้นเพราะอุดมการณ์นี้ชาวนี้ไฟจึงต่อสู้กับชาวเลมัน, เพื่อปกป้องตนเอง, และครอบครัวของตน, และผืนแผ่นดินของตน, ประเทศของตน, และสิทธิของตน, และศาสนาของตน."

๔๔ก แอลมา ๔๓:๖.
๔๕ก แอลมา ๔๔:๕.
ข คมพ. เสรีภาพ.

๔๖ก คมพ. หน้า ๓.
ข แอลมา ๔๘:๑๔;
คพ. ๙๘:๓๓-๓๖.

ค ๓ นี. ๓:๒๐;
คพ. ๙๘:๒๓-๒๔.
๔๗ก คพ. ๑๓๕:๑๐.

๔๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เมื่อคนของโมโรไนเห็นความดูร้ายและความโกรธของชาวเลมัน, พวกเขาเกือบจะถอยร่นและหลบหนีไปจากพวกนั้น. และโมโรไน, โดยที่มองเห็นเจตนาของพวกเขา, จึง ออก คำ สั่ง และให้ กำลังใจพวกเขาด้วยข้อคิดเหล่านี้—แท้จริงแล้ว, ความคิดคำนึงถึงผืนแผ่นดินของพวกเขา, เสรีภาพของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, อิสราภาพจากการเป็นทาสของพวกเขา.

๔๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาหันกลับมาสู่ชาวเลมัน, และพวกเขา ร้อง^๑ เป็น เสียง เดียวกันทูล พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของตน, เพื่อเสรีภาพของตนและอิสราภาพจากการเป็นทาสของตน.

๕๐ และพวกเขาเริ่มยื่นหัตถ์ต่อสู่ชาวเลมันด้วยพลัง; และในชั่วโมมเดียวกันกับที่พวกเขา ร้องทูลพระเจ้าเพื่ออิสราภาพของตน, ชาวเลมันเริ่มหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา; และพวกนั้นหลบหนีไปแม้จนถึงผืนน้ำแห่งไซดอน.

๕๑ บัดนี้, ชาวเลมันมีจำนวนมากกว่า, แท้จริงแล้ว, มากกว่าสองเท่าของจำนวนชาวนีไฟ; กระนั้นก็ตาม, พวกเขา ยัง ถูก ขับไล่ถึงขนาดที่ต้องไปรวมอยู่เป็นกลุ่มเดียวในหุบเขา, บนฝั่งใกล้แม่น้ำไซดอน.

๕๒ ฉะนั้นกองทัพของโมโรไนจึงล้อมพวกเขาไว้, แท้จริงแล้ว, แม้ทั้งสองฝั่งแม่น้ำ, เพราะดูเถิด, ทางตะวันออกคือคนของลีไฮ.

๕๓ ฉะนั้นเมื่อเซราเฮโมนาห์เห็นคนของลีไฮทางตะวันออกของแม่น้ำไซดอน, และกองทัพของโมโรไนทางตะวันตกของ

แม่น้ำไซดอน, พวกเขาถูกชาวนีไฟล้อมไว้, ก็เกิดความประหวั่นพรั่นพรึง.

๕๔ บัดนี้โมโรไน, เมื่อท่านเห็นความประหวั่นพรั่นพรึงของพวกนั้น, จึงส่งคนของท่านให้ยุติการหลังเลียดของพวกเขา.

บทที่ ๔๔

โมโรไน สั่ง ชาวเลมันให้ ทำ พันธ สัตถ์ญา สันติภาพมิฉะนั้นจะถูกทำลาย—เซราเฮโมนาห์ปฏิเสธข้อเสนอนี้, และการรบเกิดขึ้นอีก—กองทัพของโมโรไนทำให้ชาวเลมันพ่ายแพ้. ประมาณ ๗๔-๗๓ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นหยุดและถอยจากพวกเขาเล็กน้อย. และโมโรไนกล่าวแก่เซราเฮโมนาห์: ดูเถิด, เซราเฮโมนาห์, ว่าเราไม่ปรารถนา^๑ จะเป็นคนกระหายเลือด. ท่านรู้ว่าท่านอยู่ในมือเราแล้ว, แต่เราก็ไม่ปรารถนาจะสังหารท่าน.

๒ ดูเถิด, เราไม่ได้ออกมารบกับท่านเพื่อจะทำให้ท่านหลังเลียดโดยหวังอำนาจ; ทั้งเราไม่ปรารถนาจะนำใครมาสู่แยกของความเป็นทาส. แต่นี่คือสาเหตุอันแท้จริงที่ท่านมาสู้รบกับเรา; แท้จริงแล้ว, และท่านโกรธเราเพราะศาสนาของเรา.

๓ แต่บัดนี้, ท่านก็เห็นว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา; และท่านก็เห็นว่าพระองค์ทรงส่งท่านมาอยู่ในเงื้อมมือเรา. และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณเข้าใจว่าเรื่องนี้เป็นไปกับเราเพราะศาสนาของเราและศรัทธาของ

๔๓ก อพย. ๒:๒๓-๒๕;

โมไซยาห์ ๒๓:๒๐.

๔๔ ๑ก แอลมา ๔๓:๔๕.

เราในพระคริสต์. และบัดนี้ท่านก็เห็นว่าท่านทำลายศรัทธาของเราไม่ได้.

๔ บัดนี้ท่านก็เห็นว่านี่คือศรัทธาแท้จริงต่อพระผู้เป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, ท่านก็เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงคำจูน, และทรงพิทักษ์, และปกป้องรักษาเรา, ตรวจจับที่เราเชื่อสัตย์ต่อพระองค์, และต่อศรัทธาของเรา, และศาสนาของเรา; และพระเจ้าจะไม่เคยทรงยอมให้เราถูกทำลายเลย เว้นแต่เราจะตกไปสู่การล่วงละเมิดและปฏิสรรค์ศรัทธาของเรา

๕ และบัดนี้, เซราเฮิมนาห์, ข้าพเจ้าสั่งท่าน, ในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงเดชานุภาพทั้งมวลพระองค์นั้น, ผู้ทรงให้กำลังแก่แขนเราจนเรามีอำนาจเหนือท่าน, ด้วยศรัทธาของเรา, ด้วยศาสนาของเรา, และด้วยพิธีกรรมแห่งการนมัสการของเรา, และด้วยศาสนจักรของเรา, และด้วยความช่วยเหลือศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเราเป็นหนี้ภรรยาและลูก ๆ ของเรา, ด้วยเสรีภาพ^{๕ก} นั้นซึ่งผูกมัดเราไว้กับผืนแผ่นดินของเรา และประเทศของเรา; แท้จริงแล้ว, และด้วยการชำระรักษาพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ของพระผู้เป็นเจ้าของด้วย, ซึ่งเราเป็นหนี้สำหรับความสุขทั้งหมดของเรา; และด้วยทุกสิ่งอันเป็นที่รักที่สุดของเรา—

๖ แท้จริงแล้ว, และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด; ข้าพเจ้าสั่งท่านด้วยความปรารถนาทั้งหมดซึ่งท่านมีเพื่อชีวิต, ให้ท่านมอบอาวุธสงครามของท่านแก่เรา, และเราจะไม่แสวงหาเลือดของท่าน, แต่เราจะไว้ชีวิตท่าน, หากท่านจะไปตาม

ทางของท่านและไม่กลับมาทำสงครามกับเราอีก.

๗ และบัดนี้, หากท่านไม่ทำดังนี้, ดูเถิด, ท่านอยู่ในเงื้อมมือเรา, และข้าพเจ้าจะส่งคนของข้าพเจ้าให้เข้าโจมตีท่าน, และทำให้ร่างกายพวกท่านบาดเจ็บสาหัส, เพื่อท่านจะสูญสิ้นไป; และเมื่อนั้นเราจะเห็นว่าใครจะมีอำนาจเหนือคนพวกนี้; แท้จริงแล้ว, เราก็จะเห็นว่าใครจะถูกนำไปสู่ความเป็นทาส.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเซราเฮิมนาห์ได้ยื่นถ้อยคำเหล่านี้เขาจึงออกมาและมอบดาบของเขาและกระบี่ของเขา, และคันธนูของเขาใส่มือโมโรไน, และกล่าวแก่ท่าน: ดูเถิด, นี่คืออาวุธสงครามของเรา; เราจะมอบมันให้ท่าน, แต่เราจะไม่ยอมตนทำสัตย์ปฎิญาณ^{๖ก} กับท่าน, ซึ่งเรารู้ว่าเราจะละเมิด, และลูก ๆ ของเราด้วย; แต่จงรับอาวุธสงครามของเราไว้, และปล่อยให้เราออกไปในแดนทุรกันดาร; มิฉะนั้นเราจะเก็บดาบของเราไว้, และเราจะตายหรือไม่ก็ชนะ.

๙ ดูเถิด, เราไม่อยู่ในศรัทธาเดียวกับท่าน; เราไม่เชื่อว่าพระผู้เป็นเจ้าของเราให้มาอยู่ในเงื้อมมือท่าน; แต่เราเชื่อว่าเป็นอุบายของท่านที่ปกป้องรักษาท่านให้พ้นจากคมดาบของเรา. ดูเถิด, เกราะอก^{๗ก} ของท่าน และโล่ของท่านที่ปกป้องรักษาท่านไว้.

๑๐ และบัดนี้เมื่อเซราเฮิมนาห์ยุติการกล่าวคำเหล่านี้, โมโรไนคืนดาบและอาวุธสงคราม, ที่ท่านได้รับไว้, ให้

๕ก คมพ. ศาสนพิธี.
ข คมพ. เสรีภาพ.

๖ก คมพ. คำปฏิญาณ.
๗ก แอลมา ๔๓:๓๘.

เซราเอิมานาห์, พลางกล่าวว่า: ดูเถิด, เรา จะยุติความขัดแย้งนี้.

๑๑ บัดนี้ข้าพเจ้าจะคืนค่าที่ข้าพเจ้า พุดไป แล้วไม่ได้, ฉะนั้นพระเจ้า ทรง พระชนม์อยู่นั้นไฉน, ท่านจะออกไปไม่ได้ ฉะนั้นนั้นเว้นแต่ท่านจะออกไปพร้อมกับคำ ปฏิญาณว่าท่านจะไม่กลับมาทำสงคราม กับเราอีก. บัดนี้เนื่องจากท่านอยู่ในเงื้อม มือเรา เราจะทำให้เลือดของท่านตกต่อง พื้นดิน, มิฉะนั้นท่านจงยอมรับเงื่อนไข ซึ่งข้าพเจ้าเสนอ.

๑๒ และบัดนี้เมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำ เหล่านี้แล้ว, เซราเอิมานาห์ก็ถือดาบของ เขาไว้, และเขาโกรธโมโรไน, และเขาพุ่ง ออกไปเพื่อจะสังหารโมโรไน; แต่เมื่อเงื้อม ดาบของเขาขึ้น, ดูเถิด, ทหารคนหนึ่ง ของโมโรไนฟันมันแม้จนหล่นลงสู่พื้น ดิน, และมันหักตรงด้าม; และเขาฟันเซ- ราเอิมานาห์ด้วยคือเขาตัดหนังศีรษะของ เขาออกและมันร่วงลงสู่พื้นดิน. และเซ- ราเอิมานาห์จึงถอยไปซึ่งหน้าพวกเขาไปอยู่ ท่ามกลางทหารของเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทหาร คนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ, ผู้ตัดหนังศีรษะของเซ- ราเอิมานาห์, หยิบหนังศีรษะขึ้นจากพื้นดิน โดยจับเส้นผม, และเสียบไว้ที่ปลายดาบ ของเขา, และยื่นออกไปให้คนเหล่านั้น, พลางกล่าวแก่พวกเขาด้วยเสียงอันดังว่า:

๑๔ แม้ดังที่หนังศีรษะนี้ซึ่งเป็นหนังศีรษะ ของหัวหน้าพวกท่าน, ร่วงลงสู่พื้นดินแล้ว ฉะนั้น, ท่านจะล้มลงสู่พื้นดินนั้นนั้นเว้นแต่ ท่านจะมอบอาวุธสงครามของท่านและออกไป พร้อมด้วยพันธสัญญาสันติภาพ.

๑๕ บัดนี้เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้และ เห็นหนังศีรษะที่อยู่บนปลายดาบ, มีหลาย คน, รู้สึกครื้นคร้าม; และหลายคนออกมา โยนอาวุธสงครามของตนไว้ที่เท้าโมโรไน, และเข้ามาในพันธสัญญาสันติภาพ. และ มากเท่าที่เข้ามาในพันธสัญญา พวกเขาก็ ปล่อยให้ออกไปในแดนทुरुกันดาร.

๑๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซรา- เอิมานาห์โมโหอย่างยิ่ง, และเขายั่วยุทธหา รของเขาคือเหลืออยู่ให้โกรธ, เพื่อจะต่อสู้ กับชาวนีไฟอย่างรุนแรงยิ่งขึ้น.

๑๗ และบัดนี้โมโรไนโกรธ, เพราะความ ตือตึงของชาวเลมัน; ฉะนั้นท่านจึง สั่ง ผู้คนของท่านให้เข้าโจมตีและสังหารคน เหล่านั้น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาเริ่มสังหารคนเหล่านั้น; แท้จริง แล้ว, และชาวเลมันต่อสู้ด้วยดาบของตน และด้วยศูตกำลังของตน.

๑๘ แต่ ดูเถิด, ความ เปลือยเปล่า ของ พวกเขา และ ศีรษะอันไร้เครื่อง ป้องกัน ของพวกเขาเปิดช่องให้ดาบคมของชาว นี้ไฟ; แท้จริงแล้ว, ดูเถิดพวกเขาถูกแทง และถูกฟัน, แท้จริงแล้ว, และล้มตายโดย นับพันนับเบื้องหน้าคมดาบของชาวนีไฟ; และ พวกเขา เริ่ม ถูก กวาด ลง, แม้ ดัง ที่ ทหารของโมโรไนพยากรณ์ไว้.

๑๙ บัดนี้เซราเอิมานาห์, เมื่อเห็นว่าพวกเขาเกือบจะถูกทำลายหมด, จึงร้องด้วย ศูตกำลังต่อโมโรไน, โดยสัญญาว่าเขาจะ ทำพันธสัญญาและผู้คนของเขาด้วยกับ พวกเขา, หากพวกเขาจะไว้ชีวิตคนที่ ยังเหลืออยู่, ว่าพวกตนจะไม่กลับมาทำ สงครามกับพวกเขาอีกเลย.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โมโรโรในหิ้งงานแห่งความตายยุติลงอีกครั้งในบรรดาผู้คน. และท่านรับอาวุธสงครามจากชาวเลมัน; และหลังจากที่คนเหล่านั้นเข้ามาในพันธสัญญา^๑ สันติภาพกับท่านแล้วจึงยินยอมให้พวกเขาออกไปในแดนทุรกันดาร.

๒๑ บัดนี้ไม่ได้นับจำนวนคนตายของพวกเขาเพราะความมากมายของจำนวน; แท้จริงแล้ว, จำนวนคนตายของพวกเขามากมายยิ่งนัก, ทั้งฝ่ายชาวนีไฟและชาวเลมัน.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาโยนคนตายลงในผืนน้ำแห่งไซดอน, และศพลอยไปและถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของทะเล.

๒๓ และกองทัพของชาวนีไฟ, หรือของโมโรโร, กลับคืนมาสู่บ้านตนและผืนแผ่นดินตน.

๒๔ และตั้งนั้นปีที่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลง. และบันทึกของแอลมา, ซึ่งมีเขียนไว้บนแผ่นจารึกของนีไฟจบลงดังนี้.

เรื่องราวของผู้คนของนีไฟ, และสงครามและความแตกแยกของพวกเขา, ในวันเวลาของฮีลามัน, ตามบันทึกของฮีลามัน, ซึ่งท่านเขียนไว้ในวันเวลาของท่าน.

ประกอบด้วยบทที่ ๔๔ ถึง ๖๒.

บทที่ ๔๕

ฮีลามัน เชื่อ คำ ของ แอลมา— แอลมา

พยากรณ์ถึงความพินาศของชาวนีไฟ— ท่านให้พร และ สาป แห้ง แผ่นดิน— พระวิญญานอาจรับแอลมาขึ้นไป, แม่ดังโมเสส— ความแตกแยกทวีขึ้นในศาสนจักร. ประมาณ ๗๓ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของนีไฟชื่นชมยินดียิ่ง, เพราะพระเจ้าทรงปลดปล่อยพวกเขาออกจากเงื้อมมือศัตรูอีกครั้ง; ฉะนั้นพวกเขาจึงน้อมขอบพระทัยพระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้าของ ตน; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาอดอาหารมากและสวดอ้อนวอนมาก^๑, และพวกเขานมัสการพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วยความปรดีอย่างยิ่งนัก.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือแอลมาได้มาหาฮีลามันบุตรของท่านและกล่าวแก่ท่านว่า: ลูกเชื่อถ้อยคำ ซึ่ง พ่อ พุด กับ ลูก เกี่ยวกับ บันทึก^๑ เหล่านั้น ซึ่ง เขียนไว้หรือเปล่า?

๓ และฮีลามันกล่าวแก่ท่าน: ใช่แล้ว, ลูกเชื่อ.

๔ และแอลมากล่าวอีกว่า: ลูกเชื่อในพระเยซูคริสต์, ผู้จะเสด็จมาหรือเปล่า?

๕ และท่านกล่าว: ใช่แล้ว, ลูกเชื่อถ้อยคำทั้งหมดซึ่งพ่อพุดไว้.

๖ และแอลมากล่าวแก่ท่านอีกว่า: ลูกจะยึดถือคำสั่งของพ่อหรือเปล่า?

๗ และท่านกล่าว: ใช่แล้ว, ลูกจะยึดถือคำสั่งของพ่อด้วยสุดใจของลูก.

๘ จากนั้นแอลมาจึงกล่าวแก่ท่าน: ลูก

๒๐ก แอลมา ๖๒:๑๖-๑๗.
๔๕ ๑ก คมพ. อดอาหาร (การ).

๒ก แอลมา ๓๗:๑-๕; ๕๐:๓๘.
๖ก คมพ. พระบัญญัติของ

พระผู้เป็นเจ้า; เชื่อฟัง (การ), เชื่อฟัง (คนที่).

เป็นสุขแล้ว; และพระเจ้าจะทรงทำให้ ลูกรุ่งเรือง” อยู่ในแผ่นดินนี้.

๙ แต่ดูเถิด, พ่อมีอะไรบางอย่างที่จะ พยากรณ์ไว้แก่ลูก; แต่เรื่อง ที่ พ่อ จะ พยากรณ์ไว้แก่ลูก ลูกต้องไม่ให้เป็นที่รู้ ทัวไป; แท้จริงแล้ว, เรื่องที่พ่อจะพยากรณ์ ไว้แก่ลูกจะต้องไม่เป็นที่รู้ทัวไป, แม้จน คำพยากรณ์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล; ฉะนั้น จงเขียนถ้อยคำที่พ่อจะพูดไว้.

๑๐ และนี่คือถ้อยคำเหล่านั้น: ดูเถิด, พ่อ สำเนียงว่าผู้คนพวกนี้เอง, ชาวนี้ไฟ, ตาม วิญญาณแห่งการเปิดเผยอันมีอยู่ในพ่อ, ในสี่ร้อยปี นับจากเวลาที่พระเยซูคริสต์จะ ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขา, จะ เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และเวลานั้นพวกเขาจะ เห็นสงครามและโรคระบาด, แท้จริงแล้ว, ความอดอยากและการนองเลือด, แม้จน กระทั่งผู้คนของนี้ไฟจะกลับสูญสิ้น” —

๑๒ แท้จริงแล้ว, และนี่เพราะพวกเขา จะเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อและตกไปสู่ งานแห่งความมืด, และความลามาก”, และ ความชั่วช้าสามานย์นานปีการ; แท้จริง แล้ว, พ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าเพราะพวกเขา จะทำบาปขัดต่อความสว่างและความรู้ อันอุดมเช่นนั้น, แท้จริงแล้ว, พ่อกล่าว แก่ลูก, ว่านับแต่วันนั้นไป, แม้อุชุนรูน ที่สี่จะยังไม่ล่วงลับไปทั้งหมดก่อนที่ความ ชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงนี้จะมาถึง.

๑๓ และเมื่อวันสำคัญนั้นมาถึง, ดูเถิด, เวลามาถึงรวดเร็วมากที่คนเหล่านั้นผู้ซึ่ง บัดนี้, หรือพงศ์พันธุ์ของคนเหล่านั้นผู้ซึ่ง บัดนี้นับอยู่ในบรรดาผู้คนของนี้ไฟ, จะไม่ นับ” อยู่ในบรรดาผู้คนของนี้ไฟอีกต่อไป.

๑๔ แต่ผู้ใดก็ตามที่เหลื่ออยู่, และไม่ถูก ทำลายในวันอันนำพรอันประจักษ์และสำคัญ ยิ่งนั้น, จะนับ” อยู่ในบรรดาชาวเลมัน, และจะ กลาย เป็น เหมือนพวกเขา, ทุก คน, นอกจากไม่กี่คนผู้จะได้รับเรียกว่า สาธุศิษย์ของพระเจ้า; และชาวเลมันจะ ไหล่ตามพวกเขาจนกระทั่งพวกเขาสูญสิ้น”. และบัดนี้, เพราะความชั่วช้าสามานย์, คำ พยากรณ์นี้จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ หลังจากแอลมากล่าวเรื่องเหล่านี้แก่ฮีลามัน แล้ว, ท่านจึงให้พรฮีลามัน, และบุตรคน อื่น ๆ ของท่านด้วย; และท่านให้พรแผ่นดิน โลกนี้ด้วยเพื่อเห็นแก่ความชอบธรรม”.

๑๖ และท่านกล่าว: พระเจ้าพระผู้เป็น เจ้าตรัสดังนี้—แผ่นดินจะถูกสาปแช่ง”, ให้ไปสู่อุบัติความพิบัติ, แท้จริงแล้ว, แผ่น ดินนี้, แก่ทุกประชาชาติ, ดรรชนี, ภาษา, และผู้คน, ซึ่งทำชั่ว, เมื่อพวกเขาสูงองม เต็มที่; และจะเป็นไปดังที่เรากล่าวไว้; เพราะนี่คือการสาปแช่งและพร”ของพระ ผู้เป็นเจ้าของแผ่นดิน, เพราะพระเจ้าจะ ไม่อาจมองดูบาปด้วยระดับความยินยอม แม่เล็กน้อยที่สุด”.

๘๗ ๑ นี. ๔:๑๔;
แอลมา ๔๕:๑๕-๑๖, ๒๔.
๘๗ คมพ. คำพยากรณ์,
พยากรณ์.
๑๐๗ ๑ นี. ๑๒:๑๐-๑๕;
ยีส. ๑๓:๙;
มอริ. ๘:๖-๗.

๗ คมพ. ละทิ้งความเชื่อ
(การ); ไม่เชื่อ (ความ).
๑๑๗ เจริญ ๑:๑๐;
มอริ. ๘:๒๓, ๖-๗.
๑๒๗ คมพ. ตัดอาหารคະ.
๑๓๗ ยีส. ๓:๑๖.
๑๔๗ โมโร. ๙:๒๔.

๗ โมโร. ๑:๑-๓.
๑๕๗ แอลมา ๔๖:๑๐; ๖๒:๔๐.
๑๖๗ ๒ นี. ๑:๗;
แอลมา ๓๗:๓๑;
อีเธอร์ ๒:๘-๑๒.
๗ คพ. ๑:๓๐:๒๑.
ค คพ. ๑:๓๑.

๑๗ และบัดนี้, เมื่อแอลมากล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้วท่านให้พรศาสนจักร, แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงผู้จะยึดมั่นอยู่ในความเชื่อนับแต่เวลานั้นเป็นต้นมา.

๑๘ และเมื่อแอลมาทำเช่นนั้นแล้วท่านก็ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, ราวกับว่าจะไปแผ่นดินแห่งมีเล็ค. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีผู้ใดเคยได้ยินเกี่ยวกับท่านอีกเลย; เราหาไม่รู้เกี่ยวกับมรณกรรมหรือการฝังศพท่าน.

๑๙ ดูเถิด, ที่เรารู้, คือท่านเป็นคนชอบธรรม; และมีคำกล่าวแพร่ไปทั่วศาสนจักรว่าพระวิญญูญาณรับท่านขึ้นไป, หรือถูกฝัง^๑ โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, แม้ดังโมเสส. แต่ดูเถิด, พระคัมภีร์กล่าวว่าพระเจ้าทรงพาโมเสสไปไว้กับพระองค์; และเราคิดว่าพระองค์ทรงรับแอลมาไปในวิญญูณ, กับพระองค์ด้วย; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้เราจึงไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับมรณกรรมและการฝังศพท่าน.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่มต้นของปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คืออีลามันออกไปในบรรดาผู้คนเพื่อประกาศพระวจนะแก่พวกเขา.

๒๑ เพราะดูเถิด, เพราะการทำสงครามของพวกเขากับชาวเลมันและการแตกแยกและเรื่องยุ่งยากเล็ก ๆ น้อย ๆ หลายครั้งซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คน, จึงสมควรที่จะประกาศพระวจนะ^๒ ของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และว่าควรตั้งข้อบังคับขึ้นทั่วศาสนจักร.

๒๒ ฉะนั้น, อีลามันและพี่น้องท่านจึงออกไป สถาปนา ศาสนจักร ทั่ว แผ่นดิน อีกร, แท้จริง แล้ว, ในทุก เมือง ตลอด ทั่ว แผ่นดิน ซึ่ง ผู้คน ของ นีไฟ ครอบ ครอบง. และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวกเขา กำหนด บุโรหิต และ ผู้สอน ตลอด ทั่ว แผ่นดิน, เพื่อ ดูแล ศาสนจักร ทุก แห่ง.

๒๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่อีลามันและพี่น้องท่านกำหนดบุโรหิตและผู้สอนดูแลศาสนจักรคือเกิดความแตกแยก^๓ในบรรดาพวกเขา, และพวกเขาไม่ยอมเอาใจใส่คำของอีลามันและพี่น้องท่าน;

๒๔ แต่พวกเขากลับจองหอง, ลำพองในใจตน, เพราะของมีค่ามากมายยิ่งของตน; ฉะนั้นพวกเขาจึงรำรวยในสายตาตนเอง, และไม่ยอมใส่ใจถ้อยคำของพวกท่าน, ที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า.

บทที่ ๔๖

อแมลไคยาห์ออกอุบายเพื่อเป็นกษัตริย์—
โมโรไนยกธงแห่งเสรีภาพ—ท่านรณรงค์
ให้ผู้คนปกป้องศาสนาของตน—ผู้ที่เชื่อ
โดยแท้จริงเรียกว่าชาวคริสต์—พวกที่เหลือ
อยู่ของโยเซฟจะได้รับการปกป้องรักษาไว้—
อแมลไคยาห์และพวกผู้แตกแยกหลบหนีไป
แผ่นดินแห่งนีไฟ—บรรดาผู้ที่ไม่สนับสนุน
อุดมการณ์ แห่ง อิสราภาพ ถูก ประหาร.
ประมาณ ๗๓-๗๒ ปีก่อนคริสตกาล.

๑๗ก คมพ. ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์.
๑๗ก คมพ. สัตถภาวะที่แปรสภาพ.

๒๑ก แอลมา ๓๑:๕.
๒๓ก ๓ น. ๑๑:๒๘-๒๙.
๒๔ก คมพ. มั่งคั่ง (ความ).
ข คมพ. จองหอง (ความ),

ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ).

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่า
ที่ไม่สดับฟังถ้อยคำของฮีลามันและพี่น้อง
ทำงานมารวมกันต่อต้านพี่น้องของตน.

๒ และบัดนี้ดูเถิด, พวกเขาเคื่องแค้น
อย่าง ยิ่ง, ถึงขนาดที่พวกเขาตั้งใจจะ
สังหารคนเหล่านั้น.

๓ บัดนี้หัวหน้าของพวกที่เคื่องแค้น
พี่น้องของตนเป็นชายร่างใหญ่และแข็งแรง;
และชื่อของเขาคืออแมลิไคยาห์.

๔ และอแมลิไคยาห์ปรารถนาจะเป็น
กษัตริย์; และบรรดาผู้คนที่เคื่องแค้น
อยู่ก็ปรารถนาจะให้เขาเป็นกษัตริย์ของ
ตน; และพวกเขาส่วนมากเป็นผู้พิพากษา
ชั้นต้น ของแผ่นดิน, และพวกเขากำลัง
แสวงหาอำนาจ.

๕ และ พวกเขา ถูก ชักนำไป ด้วย คำ
ป้อยของอแมลิไคยาห์, ว่าหากพวกเขา
สนับสนุนและสถาปนาเขาเป็นกษัตริย์
แล้วเขาจะทำให้พวกเขาเป็นผู้ปกครอง
เหนือผู้คน.

๖ ดังนั้นพวกเขาจึงถูกอแมลิไคยาห์
ชักนำไปสู่การแตกแยก, แม้กระนั้นทั้ง
ที่มีคำสั่งสอนของฮีลามันและพี่น้องท่าน
อยู่, แท้จริงแล้ว, ทั้งที่คนเหล่านั้นเอาใจ
ใส่ดูแลศาสนจักรอย่างมากยิ่งนัก, เพราะ
พวกเขาเป็นมหาบุโรหิตดูแลศาสนจักร.

๗ และมีหลายคนในศาสนจักรที่เชื่อคำ
ป้อยของอแมลิไคยาห์, ฉะนั้นพวกเขา
จึง แตกแยกไป แม้จาก ศาสนจักร; และ
ดังนั้น กิจจานุกิจของ ผู้คนของ นีไฟจึง
ล่อแหลม และเป็นอันตรายอย่างยิ่ง, ทั้ง

ที่มีชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาซึ่งได้
รับเหนือชาวเลมัน, และความชื่นชมยินดี
อันใหญ่หลวงของพวกเขาซึ่งได้รับเพราะ
การปลดปล่อยโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า.

๘ ดังนั้นเราจึงเห็นว่าลูกหลานมนุษย์
ลิม พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้าของ ตน ได้
รวดเร็วเพียงใด, แท้จริงแล้ว, ทำความ
ชั่วช้าสามานย์, และถูกมารร้ายชักจูงไป
ได้รวดเร็วเพียงใด.

๙ แท้จริงแล้ว, และเราเห็นด้วยว่าคน
ชั่วร้ายมากคนหนึ่งสามารถทำความชั่ว
ร้ายใหญ่หลวงให้เกิดขึ้นได้ในบรรดา
ลูกหลานมนุษย์.

๑๐ แท้จริงแล้ว, เราเห็นว่าอแมลิไคยาห์,
เพราะเขาเป็นคนมีอุบายเล่ห์กลและเป็น
คนถนัดใช้คำป้อย, เพื่อเขาจะชักนำไป
ผู้คนมากมายให้ทำชั่ว; แท้จริงแล้ว, และ
เพื่อหมยมันจะทำให้ลายศาสนจักรของพระ
ผู้เป็นเจ้า, และเพื่อทำลายรากฐานแห่ง
เสรีภาพ ซึ่งพระผู้เป็นเจ้าทรงมอบให้พวก
เขา, หรือพรที่พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งมาบน
ผืนแผ่นดินเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรม.

๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
คือเมื่อโมโรไน, ผู้เป็นหัวหน้าบัญชาการ
กองทัพของชาว นีไฟ, ได้ยิน ถึง ความ
แตกแยกเหล่านี้, ท่านโกรธอแมลิไคยาห์.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่าน
นึกเสียดุลมของท่าน; และนำชั้นหนึ่ง
ที่นึกออกมา, และเขียนบนนั้นว่า—เพื่อเป็น
ที่ระลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าของเรา, ศาสนา
ของเรา, และอิสราภาพ, และสันติภาพของ

<p>๔๖ ๔ก โมไซยาห์ ๒๓:๑๑, ๒๘-๒๙. ๗ก แอลมา ๔:๑๙-๒๐. ๘ก ฮีล. ๑๒:๒, ๔-๕.</p>	<p>๙ก โมไซยาห์ ๒๓:๑๗-๑๘. ๑๐ก ๒ นี. ๑:๗; โมไซยาห์ ๒๓:๓๒. ๗ ๒ นี. ๑:๗.</p>	<p>๑๑ก แอลมา ๔:๓:๑๖-๑๗. ๑๒ก นหม. ๔:๑๔; แอลมา ๔:๔:๕.</p>
--	--	---

เรา, ภรรยา, และลูก ๆ ของเรา—และท่าน ผูกไว้บนปลายไม้ยาวอันหนึ่ง.

๑๓ และท่านสวมหมวกเกราะของท่าน, และสวมเกราะอกของท่าน, และโล่ของท่าน, และคาดยุทธภัณฑ์ของท่านไว้รอบเอว; และท่านหยิบไม้ยาว, ซึ่งตรงปลายติดเสื่อคลุมของท่านที่ฉีกไว้, (และท่านเรียกมันว่าธงแห่งเสรีภาพ) และท่านโน้มกายลงสู่พื้นดิน, และท่านสวดอ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านอย่างสุดกำลังขอพรแห่งเสรีภาพสถิตอยู่กับพี่น้องท่าน, トラบเท่าที่มีกลุ่มชาวคริสต์เหลืออยู่เพื่อครอบครองแผ่นดิน—

๑๔ เพราะโดยนามนี้ผู้เชื่อในพระคริสต์อย่างแท้จริงทุกคน, ซึ่งเป็นของศาสนจักรของพระเจ้า, เป็นที่เรียกขานโดยผู้ที่ไม่ได้เป็นของศาสนจักร.

๑๕ และบรรดาคนที่ เป็นของศาสนจักร ชื่อสัตย์; แท้จริงแล้ว, คนทั้งปวงที่เป็นผู้เชื่อในพระคริสต์โดยแท้จริง ยอมรับ, พระนาม^๑ ของพระคริสต์, ด้วยความยินดี, หรือชาวคริสต์^๒ ดังที่เรียกพวกเขา, เพราะความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์ผู้จะเสด็จมา.

๑๖ และขณะนั้น, ในเวลานั้น, โมโรไนสวดอ้อนวอนเพื่ออุดมการณ์ของชาวคริสต์, และอิสรภาพของแผ่นดินจะได้เป็นที่โปรดปราน.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อท่านท่อมเทจิตวิญญาณท่านแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแล้ว, ท่านจึงตั้งชื่อแผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางใต้ของแผ่นดินรกร้าง^๓, แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, แผ่นดินทั้งหมด,

ทั้งทางเหนือ และทางใต้ว่า—แผ่นดินที่เลือกสรร, และแผ่นดินแห่งเสรีภาพ.

๑๘ และท่านกล่าว: พระผู้เป็นเจ้าของฉันจะไม่ทรงยอมอย่างแน่นอนที่จะให้เรา, ซึ่งถูกดูหมิ่นเพราะเรายอมรับพระนามของพระคริสต์, ถูกเหยียบย่ำและทำลาย, จนกว่าเราจะนำมันมาสู่ต้นโดยการล่องละเมิดของเราเอง.

๑๙ และเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ท่านออกไปในบรรดาผู้คน, โบกขึ้นผ้าที่ฉีกจากเสื้อ^๔ ท่านในอากาศ, เพื่อทุกคนจะได้เห็นอักขระที่ท่านเขียนไว้บนผ้าที่ฉีกออกนั้น, และร้องด้วยเสียงอันดัง, มีความว่า:

๒๐ ดูเถิด, ผู้ใดก็ตามที่จะชำระรักษาขันธ์บนแผ่นดิน, ขอให้พวกเขาออกมาด้วยพลังกำลังของพระเจ้า, และเข้ามาในพันธสัญญาเพื่อจะชำระรักษาสิทธิของตน, และศาสนาของตน, เพื่อพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะประทานพรให้พวกเขา.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนประกาศถ้อยคำเหล่านี้, ดูเถิด, ผู้คนพากันวิ่งมาพร้อมด้วยยุทธภัณฑ์คาดไว้รอบเอวของตน, โดยฉีกอาภรณ์ของพวกเขาออกเป็นหมายสำคัญ, หรือเป็นพันธสัญญา, ว่าพวกเขาจะไม่ทิ้งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน; หรืออีกนัยหนึ่ง, หากพวกเขาล่องละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, หรือตกไปสู่การล่องละเมิด, และละลาย^๕ ที่จะยอมรับพระนามของพระคริสต์แล้ว, พระเจ้าจะทรงฉีกพวกเขาแม้มันตั้งที่พวกเขาฉีกอาภรณ์ของตน.

๑๕ก โมไซยาห์ ๕:๗-๙.
ข กิจการ ๑๑:๒๖; ๑ ปต. ๔:๑๖.

๑๗ก แอลมา ๒๒:๓๐-๓๑.
๑๗ข คมพ. ๖:๓๖.

๒๑ก ๑ นี. ๘:๒๕-๒๘;
มอธ. ๘:๓๘.

๒๒ บัดนี้นี่คือพันธสัญญาที่พวกเขาทำไว้ และพวกเขาโยนอาภรณ์ไว้แทบเท้าของโมโรไน, โดยกล่าวว่า: เราทำพันธสัญญากับพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเรา, ว่าเราจะถูกทำลาย, แม้ตั้งพี่น้องเราในแผ่นดินทางเหนือ, หากเราจะตกไปสู่การล่องละเมิด; แต่จริงแล้ว, พระองค์จะทรงโยนเราไปแทบเท้าศัตรูของเราก็ได้, แม้ตั้งที่เราโยนอาภรณ์ของเราไว้แทบเท้าท่านเพื่อให้เหยียบไว้ได้เท้า, หากเราจะตกไปสู่การล่องละเมิด.

๒๓ โมโรไนกล่าวแก่พวกเขา: ดูก่อน, เราทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ยาโคบ; แต่จริงแล้ว, เราเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์"โยเซฟ", ผู้ซึ่งเหลือคลุม"ของเขากลุ่ม ๆ ของเขาฉีกเป็นชิ้น ๆ; แต่จริงแล้ว, และบัดนี้ดูเถิด, ขอให้เราจดจำที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ, มิฉะนั้นอาภรณ์ของเราจะถูกพี่น้องเราฉีก, และเราจะถูกโยนเข้าในเรือนจำ, หรือถูกขาย, หรือถูกสังหาร.

๒๔ แต่จริงแล้ว, ขอให้เราปกป้องรักษาเสรีภาพของเราตั้งเป็นส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของโยเซฟ; แต่จริงแล้ว, ให้เราจดจำถ้อยคำของยาโคบ, ก่อนมรณกรรมของท่าน, เพราะดูเถิด, ท่านเห็นว่าส่วนหนึ่งของเสื้อคลุมที่เหลืออยู่ของโยเซฟได้รับการเก็บรักษาไว้และไม่ได้เนาเปื่อย. และท่านกล่าวว่า—แม้ตั้งส่วนที่เหลืออยู่นั้นของอาภรณ์ของบุตรข้าพเจ้าได้รับการเก็บรักษาไว้ฉันใด, ส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของบุตรข้าพเจ้าจะได้รับการ

ปกป้องรักษาไว้โดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของนั้น, และจะพาไปสู่พระองค์, ในขณะที่พงศ์พันธุ์โยเซฟที่เหลืออยู่จะสูญสลาย, ดังส่วนที่เหลือของอาภรณ์ท่าน.

๒๕ บัดนี้ดูเถิด, เรื่องนี้ทำให้จิตวิญญาณข้าพเจ้าโทมนัส; กระนั้นก็ตาม, จิตวิญญาณข้าพเจ้ายังมีปิติในบุตรข้าพเจ้า, เพราะส่วนนั้นของพงศ์พันธุ์ของเขาซึ่งจะได้รับการพาไปสู่พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ.

๒๖ บัดนี้ดูเถิด, นี่คือคำพูดของยาโคบ.

๒๗ และบัดนี้ใครจะรู้บางทีผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ, ซึ่งจะสูญสลายตั้งอาภรณ์ท่าน, คือคนที่แตกแยกไปจากเรา? แต่จริงแล้ว, แม้จะเป็นตัวเราหากเราไม่ตั้งมั่นอยู่ในศรัทธาแห่งพระคริสต์.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ท่านก็ออกไป, และส่งไปถึงทุกภาคในแผ่นดินที่มี การแตกแยกด้วย, และรวบรวมผู้คนทั้งหมด ที่ปรารถนาจะชำระรักษาเสรีภาพของตน, ให้ยื่นหยัดต่อสู้อแมลลีไคยาห์และคนที่แตกแยกออกไป, ซึ่งเรียกว่าชาวอแมลลีไคยาห์.

๒๙ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออแมลลีไคยาห์เห็นว่าผู้คนของโมโรไนมีจำนวนมากมายิ่งกว่าชาวอแมลลีไคยาห์—และเขาเห็นด้วยว่าผู้คนของเขาสงสัยอยู่เกี่ยวกับความยุติธรรมของอุดมการณ์ซึ่งพวกเขาไว้—ฉะนั้น, โดยกลัวว่าเขาจะเอาชนะไม่ได้, เขาจึงพาผู้คนของเขาที่ยอมและออกไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไป.

<p>๒๓ ก. ปฐก. ๔๓:๒๒-๒๖; ๑ น. ๕:๑๔-๑๕. ข คมพ. โยเซฟ,</p>	<p>บุตรของยาโคบ. ค ปฐก. ๓๗:๓, ๓๑-๓๖. ๒๔ ก อาโมส ๕:๑๕;</p>	<p>๓ น. ๕:๒๑-๒๔; ๑๐:๑๗. ข ๒ น. ๓:๕-๒๔; อีเธอร์ ๑๓:๖-๗.</p>
---	---	--

๓๐ บัดนี้โมโรไนคิดว่าไม่เป็นการดีที่ชาวเลม่อนจะมีกำลังเพิ่มอีก; ฉะนั้นท่านจึงคิดจะสกัดกันผู้คนของอแมลิโคยาห์ออกไป, หรือจับคนเหล่านั้นและนำพวกเขากลับมา, และประหารอแมลิโคยาห์เสีย; แต่จริงๆ แล้ว, เพราะท่านรู้ว่าเขาจะช่วยชาวเลม่อนให้เกิดโทษต่อท่านพวกเขา, และทำให้คนเหล่านั้นมารบกับพวกเขา; และการนี้ท่านรู้ว่าอแมลิโคยาห์จะทำเพื่อเขาจะบรรลุจุดประสงค์ของตน.

๓๑ ฉะนั้นโมโรไนคิดว่า เป็นการดีที่ท่านจะนำกองทัพของท่าน, ซึ่งรวมกันอยู่แล้ว, และมีอาวุธพร้อม, และเข้ามาในพันธสัญญา เพื่อ รักษา สันติภาพ—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ท่านนำกองทัพของท่านและออกเดินทางไปในแดนทूरกันดารพร้อมด้วยกระโຈມ, เพื่อสกัดกันเส้นทางของอแมลิโคยาห์ในแดนทूरกันดาร.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำไปตามความปรารถนาของท่าน, และเดินทางออกไปในแดนทूरกันดาร, และสกัดกองทัพของอแมลิโคยาห์ไว้.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิโคยาห์หลบหนีไปพร้อมกับผู้คนจำนวนน้อยของเขาจำนวนหนึ่ง, และคนที่เหลืออยู่ถูกส่งไปอยู่ในเงื้อมมือของโมโรไนและพากลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮิมลา.

๓๔ บัดนี้, โมโรไนโดยที่ เป็นผู้ ได้รับการ กำหนด โดยหัวหน้าผู้พิพากษาและเสียงของผู้คน, ฉะนั้นท่านจึงมีพลังอำนาจตามความประสงค์ของท่าน กับกองทัพของ

ชาวนีไฟ, ที่จะจัดตั้งและใช้สิทธิอำนาจปกครองพวกเขา.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามในชาวอแมลิโคยาห์ที่ไม่ยอมเข้ามาในพันธสัญญาที่จะสนับสนุนอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ, เพื่อจะชำระรักษาการปกครองอันเป็นอิสระไว้, ท่านก็ให้ประหารเสีย; และมีอยู่เพียงไม่กี่คนที่ปฏิเสธพันธสัญญาแห่งอิสรภาพ.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือ, ท่านให้นำธงแห่งเสรีภาพชักขึ้นไว้บนหอสู่สูงทุกแห่งซึ่งมีอยู่ทั่วแผ่นดิน, ซึ่งชาวนีไฟครอบครอง; และโมโรไนตั้งผืนธงแห่งเสรีภาพไว้ในบรรดาชาวนีไฟดังนี้.

๓๗ และพวกเขาเริ่มมีสันติในแผ่นดินอีก; และตั้งนั้นพวกเขาชำระรักษาสันติในแผ่นดินไว้จนเกือบถึงปลายปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๓๘ และฮีลามันและพวกมหาปุโรหิต^๑ ได้ชำระรักษาระเบียบในศาสนจักรไว้ด้วย; แต่จริงๆ แล้ว, แม้ตลอดเวลาสี่ปีที่พวกเขา มีสันติและความชื่นชมยินดีเป็นอันมากในศาสนจักร.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีคนเป็นอันมากตาย, โดยที่ชื่อ^๒ อย่างมั่นคงว่าจิตวิญญาณพวกเขาจะได้รับการไถ่โดยพระเจ้าพระเยซูคริสต์; ตั้งนั้นพวกเขาจึงจากโลกนี้ไปด้วยความชื่นชมยินดี.

๔๐ และมีบางคน^๓ ที่ตายด้วยการป่วยไข้, ซึ่งในบางฤดูกาลของปีเกิดขึ้นบ่อย ๆ ในแผ่นดิน—แต่ไม่ตายมากนักด้วยการป่วยไข้, เพราะคุณภาพอันดีเยี่ยมของพืช^๔

๓๔ก แอลมา ๔๓:๑๖.

๓๔ข แอลมา ๔๖:๖.

๓๕ก โมโรไน ๗:๓, ๔๑.

๔๐ก คพ. ๘๙:๑๐.

๔๑ก ว. ๑๔:๑๓.

และรากไม้หลายชนิดซึ่งพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเตรียมไว้ให้เพื่อขจัดสาเหตุของโลก, ซึ่งโรคเหล่านั้นมนุษย์ต้องเป็นเนื่องจากธรรมชาติของดินฟ้าอากาศ—

๔๑ แต่มีคนที่อันมากตายด้วยความซรา; และบรรดาผู้ที่ตายในศรัทธาแห่งพระคริสต์มีความสุขอยู่กับพระองค์, ดังที่เราจำต้องคิด.

บทที่ ๔๗

อแมลิโคยาห์ใช้การทรยศ, ฆาตกรรม, และอุบายเพื่อเป็น กษัตริย์ของชาวเลมมัน—ผู้แตกแยกจากชาวนีไฟชั่วร้ายและดุร้ายมากกว่าชาวเลมมัน. ประมาณ ๗๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เราจะกลับมาพูดในบันทึกของเราถึงอแมลิโคยาห์และคนที่หลบหนี”ไปในแดนทุรกันดารกับเขา; เพราะ, ตูเถิด, เขาพาคนที่ไปกับเขา, และขึ้นไปยังแผ่นดิน”แห่งนีไฟไปในบรรดาชาวเลมมัน, และช่วยชาวเลมมันให้เกิดโทษต่อต้านผู้คนของนีไฟ, ถึงขนาดที่กษัตริย์ของชาวเลมมันออก ถ้อยแถลงไปทั่ว แผ่นดินของตน, ในบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดของตน, ให้พวกเขาารวมกันอีกเพื่อไปสู้รบกับชาวนีไฟ.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถ้อยแถลงออกไปในบรรดาคนทั้งหลายพวกเขา ครั้นคร้าม ยิ่งนัก; แท้จริงแล้ว, พวกเขากลัวที่จะทำให้กษัตริย์ไม่พอใจ, และพวกเขากลัวที่จะไปสู้รบกับชาวนีไฟ

ด้วยเกลือกพวกเขาจะต้องเสียชีวิต. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาไม่ยอม, หรือพวกเขาเป็นส่วนมากไม่ยอม, ทำตามคำสั่งของกษัตริย์.

๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์โกรธเพราะความไม่เชื่อฟังของพวกเขา; ฉะนั้น เขามอบอำนาจบัญชาการกองทัพของเขาส่วนนั้นที่เชื่อฟังคำสั่งของเขาแก่อแมลิโคยาห์, และสั่งเขาว่า เขาจะออกไปบีบบังคับคนเหล่านี้ให้จับอาวุธ.

๔ บัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นความปรารถนาของอแมลิโคยาห์; เพราะโดยที่เขาเป็นคนมีเล่ห์เหลี่ยมมากที่จะทำความชั่ว ฉะนั้นเขาจึง คิดวางแผนกำจัดกษัตริย์ของชาวเลมมันให้พ้นจากบัลลังก์.

๕ และบัดนี้เขามีอำนาจบัญชาการชาวเลมมันพวกที่นิยมกษัตริย์; และเขาพยายามให้ได้รับความนิยมนจากคนที่ไม่เชื่อฟัง; ฉะนั้นเขาจึงออกไปยังที่ซึ่งมีชื่อว่าโอไนด์”, เพราะชาวเลมมันทั้งหมดหลบหนีไปอยู่ที่นั่น; เนื่องจากพวกเขา รู้ว่ากองทัพกำลังยกมา, และ, โดยคิดว่ากองทัพยกมาเพื่อทำลายพวกตน, ฉะนั้นพวกเขาจึงหลบหนีไป โอไนด์, ไปยังสถานที่แห่งกำลังพล.

๖ และพวกเขา กำหนดชายผู้หนึ่งขึ้นเป็น กษัตริย์ และ ผู้นำให้ปกครอง พวกตน, โดยกำหนดในใจของตนด้วยความตั้งใจมั่นคงว่าพวกเขาจะไม่ยอมให้ตนถูกบังคับให้ไปสู้กับชาวนีไฟ.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก

๔๗ ๑ก แอลมา ๔๖:๓๓.
ข ๒ นี้. ๕:๕-๘;

ออมไน ๑:๑๒-๑๓.
๕ก แอลมา ๓๒:๔.

เขามาชุมนุมกันอยู่บนยอดเขาซึ่งเรียกว่า แอนทิพัส, เพื่อเตรียมสู้รบ.

๘ บัดนี้ไม่ใช่เจตนาของอแมลีไคยาห์ที่จะสู้รบกับคนพวกนี้ตามคำสั่งของกษัตริย์; แต่ดูเถิด, มันเป็นเจตนาของเขาที่จะให้ตนเป็นที่นิยมของกองทัพชาวเลมัน, เพื่อเขาจะได้นำตัวเองขึ้นเป็นหัวหน้าและกำจัดกษัตริย์ออกจากบัลลังก์และเข้าครอบครองอาณาจักร.

๙ และดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กองทัพของตนตั้งกระโจมอยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้ภูเขาแอนทิพัส.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลากลางคืนเขาส่งทูตกลับไปในภูเขาแอนทิพัส, โดยปรารถนาให้หัวหน้าของพวกที่อยู่บนภูเขา, ซึ่งมีชื่อว่าลีซอนไท, ให้ลงมายังเชิงเขา, เพราะตนปรารถนาจะพูดกับเขา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อลีซอนไทได้รับข่าวเขาไม่กล้าลงไปยังเชิงเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลีไคยาห์ส่งคนไปอีกเป็นครั้งที่สอง, โดยปรารถนาให้เขาลงมา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีซอนไทไม่ยอมลงมา; และเขาส่งคนขึ้นไปอีกเป็นครั้งที่สาม.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่ออแมลีไคยาห์เห็นว่าเขาทำให้ลีซอนไทลงมาจากภูเขาไม่ได้, เขาจึงขึ้นไปบนภูเขา, จนใกล้ค่ายของลีซอนไท; และเขาส่งข่าวไปให้ลีซอนไทอีกเป็นครั้งที่สี่, โดยปรารถนาให้เขาลงมา, และให้พวงศักริชของเขามาด้วย.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ

ลีซอนไทลงมาหาอแมลีไคยาห์พร้อมด้วยองครักษ์ของเขา, อแมลีไคยาห์ปรารถนาให้เขาลงมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาในเวลากลางคืน, และล้อมคนที่อยู่ในค่ายของพวกตนซึ่งกษัตริย์ได้มอบอำนาจให้เขาบังคับบัญชา, และว่าตนจะมอบคนเหล่านั้นให้อยู่ในมือของลีซอนไท, หากเขาจะทำให้ตน (อแมลีไคยาห์) เป็นผู้นำคนที่สองปกครองทั้งกองทัพ.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลีซอนไทลงมาพร้อมด้วยคนของเขาและล้อมคนของอแมลีไคยาห์ไว้, เพื่อก่อนที่พวกเขาจะตั้งขึ้นตอรุงอรุณของวันพวกเขาจะถูกกองทัพของลีซอนไทล้อมไว้แล้ว.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเห็นว่าตนถูกล้อม, จึงวิงวอนอแมลีไคยาห์ให้เขายอมให้พวกตนเข้าร่วมกับพี่น้องของตน, เพื่อจะได้ไม่ถูกทำลาย. บัดนี้คือสิ่งที่อแมลีไคยาห์ปรารถนา.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามอบคนของเขาไป, ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสั่งของกษัตริย์. บัดนี้คือสิ่งที่อแมลีไคยาห์ปรารถนา, เพื่อแผนของตนในการกำจัดกษัตริย์จากบัลลังก์จะสำเร็จ.

๑๗ บัดนี้คือธรรมเนียมในบรรดาชาวเลมัน, ว่าหากหัวหน้าผู้นำของตนถูกฆ่าตาย, ก็จะกำหนดผู้นำคนที่สองให้ขึ้นมาเป็นหัวหน้าผู้นำของตน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลีไคยาห์ให้ผู้รับใช้คนหนึ่งของเขาวางยาพิษลีซอนไทที่ละน้อย, จนตาย.

๑๙ บัดนี้, เมื่อลีซอนไทตายแล้ว, ชาว

เล่มันจึงกำหนดอแมลีไคยาห์เป็นผู้นำของตนและเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการของตน.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลีไคยาห์ออกเดินทางพร้อมด้วยกองทัพของเขา (เพราะเขาได้ตามความปรารถนาของเขาแล้ว) ไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, ยังเมืองแห่งนี้ไฟ, ซึ่งเป็นเมืองหลวง.

๒๑ และกษัตริย์ออกมาพบเขาพร้อมด้วยองครักษ์, เพราะเขาคิดว่าอแมลีไคยาห์ปฏิบัติตามคำสั่งของตนแล้ว, และว่าอแมลีไคยาห์รวบรวมกองทัพใหญ่เช่นนั้นเพื่อไปสู้กับชาวนี้ไฟในการรบ.

๒๒ แต่ดูเถิด, เมื่อกษัตริย์ออกมาพบเขาอแมลีไคยาห์ให้ผู้รับใช้ของตนออกไปพบกษัตริย์. และคนเหล่านั้นออกมาและน้อมกายต่อหน้ากษัตริย์, เสมือนหนึ่งแสดงความเคารพเพราะความยิ่งใหญ่ของเขา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ยืนมี้อออกไปพยุงพวกเขาขึ้น, ตั้งที่เป็นธรรมเนียมของชาวเล่มัน, อันเป็นหมายสำคัญแห่งสันติ, ซึ่งธรรมเนียมนี้พวกเขาเอามาจากชาวนี้ไฟ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเขาพยุงคนแรกลุกจากพื้น, ดูเถิดเขาก็แทงกษัตริย์ทะลุหัวใจ; และเขาล้มลงสู่พื้นดิน.

๒๕ บัดนี้ผู้รับใช้ของกษัตริย์หลบหนีไป; และผู้รับใช้ของอแมลีไคยาห์ส่งเสียงร้องขึ้น, มีความว่า:

๒๖ ดูเถิด, ผู้รับใช้ของกษัตริย์แทงเขาทะลุหัวใจ, และเขาล้มลงและพวกนั้นหลบหนีไปแล้ว; ดูเถิด, มาดู.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลีไคยาห์สั่งให้ยกกองทัพของเขาเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้นกับกษัตริย์; และเมื่อพวกเขามาถึงที่เกิดเหตุ, และพบกษัตริย์นอนจมกองเลือด, อแมลีไคยาห์แสวงทำเป็นโกรธ, และกล่าวว่า: ผู้ใดก็ตามที่รักกษัตริย์, ขอให้ออกมา, และไล่ตามผู้รับใช้ของเขาไปเพื่อจะได้สังหารพวกเขาเสีย.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดที่รักกษัตริย์, เมื่อได้ยินถ้อยคำนี้, ก็ออกมาและไล่ตามผู้รับใช้ของกษัตริย์ไป.

๒๙ บัดนี้เมื่อผู้รับใช้ของกษัตริย์เห็นกองทัพไล่ตามมา, พวกเขาก็หวาดกลัวอีก, และหลบหนีเข้าไปในแดนทุรกันดาร, และข้ามไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาและเข้าสมทบกับผู้คน^๑ของแอมัน.

๓๐ และกองทัพซึ่งไล่ตามพวกนั้นมาจึงกลับไป, โดยที่ได้ติดตามอย่างไร้ผล; และตั้งนั้นอแมลีไคยาห์, โดยกลโกงของเขา, จึงชนะใจผู้คน.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันพรุ่งเขาเข้าเมืองนี้ไฟพร้อมด้วยกองทัพของเขา, และเข้าครอบครองเมือง.

๓๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือราชินี, เมื่อนางได้ยินว่ากษัตริย์ถูกสังหาร—เพราะอแมลีไคยาห์ได้ส่งทูตไปหาราชินีโดยแจ้งต่อนางว่ากษัตริย์ถูกผู้รับใช้ของเขาสังหาร, ว่าเขาไล่ตามพวกนั้นไปพร้อมด้วยกองทัพของเขา, แต่ไม่เป็นผล, และพวกนั้นหนีไปได้—

๓๓ ฉะนั้น, เมื่อราชินีได้รับข่าวนี้นางจึงส่งคนไปหาอแมลีไคยาห์, ปรารถนาให้เขา

ละเว้นผู้คนในเมือง; และนางปรารถนาให้เขามาหานางด้วย; และนางปรารถนาให้เขานำพยานมากับเขาด้วยเพื่อจะเป็นพยานเกี่ยวกับการตายของกษัตริย์.

๓๔ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ อम्मลิโคยาห์พาผู้รับใช้ คนเดียวกันกับที่สังหารกษัตริย์, และคนทั้งหมดที่อยู่กับเขามา, และเข้าไปหาราชินี, ในที่ที่นางนั่งอยู่; และพวกเขาทุกคนเป็นพยานแก่นางว่ากษัตริย์ถูกผู้รับใช้ของเขาเองสังหาร; และพวกเขากล่าวอีกด้วยว่า: พวกนั้นหลบหนีไป; สิ่งนี้ไม่เป็นพยานกล่าวโทษพวกนั้นหรือ? และดังนั้นพวกเขาทำให้ราชินีพอใจเกี่ยวกับการตายของกษัตริย์.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออम्मลิโคยาห์พยายามทำตนให้เป็นที่พอใจของราชินี, และรับนางเป็นภรรยา; และด้วยกลโกงของเขา, และด้วยความช่วยเหลือของผู้รับใช้ที่เจ้าเล่ห์ของเขา, เขาจึงได้อาณาจักร; แท้จริงแล้ว, เป็นที่ยอมรับว่าเขาเป็นกษัตริย์ตลอดทั่วแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวเลมมัน, ซึ่งประกอบ ด้วยชาวเลมมันกับชาวเลมิวเอล และชาวอิซมาเอล, และผู้แตกแยกจากชาวนีไฟทั้งหมด, นับแต่การปกครองของนีไฟมาจนถึงปัจจุบันนี้.

๓๖ บัดนี้พวกที่แตกแยก เหล่านี้, โดยที่มีคำสอนมาอย่างเดียวกันและข้อมูลอย่างเดียวกันกับชาวนีไฟ, แท้จริงแล้ว, โดยได้รับคำสอนมาในความรู้ อย่างเดียวกันเกี่ยวกับพระเจ้า, กระนั้นก็ตาม, ยังเป็นเรื่องแปลกที่จะเล่าว่า, หลังจากการแตกแยก

ของพวกเขาไม่มานพวกเขากลายเป็นคนแข็งกระด้างยิ่งขึ้นและไม่สำนึกผิด, และป่าเถื่อน, ชั่วร้ายและดुरร้ายยิ่งไปกว่าชาวเลมมัน—กลุ่มหลงอยู่กับประเพณีชาวเลมมัน; ปล่อยตนให้ความเกียจคร้าน, และความลามกน่านปکار; แท้จริงแล้ว, ลืมพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของตนอย่างหมดสิ้น.

บทที่ ๔๘

อम्मลิโคยาห์ยุยงชาวเลมมันให้เกลียดชังชาวนีไฟ—โมโรในเตรียมผู้คนของท่านให้ปกป้องอุดมการณ์ของชาวคริสต์—ท่านชื่นชมในเสรีภาพและอิสรภาพและเป็นบารุชผู้ทรงอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า. ประมาณ ๗๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ, ท่านที่ ออम्मลิโคยาห์ ได้ อาณาจักร เขา เริ่มจูงใจชาวเลมมันให้เกลียดชังผู้คนของนีไฟ; แท้จริงแล้ว, เขากำหนดคนให้พูดกับชาวเลมมันจากหอสูงของตน, ต่อต้านชาวนีไฟ.

๒ และดังนั้นเขาจูงใจพวกนั้นให้เกลียดชังชาวนีไฟ, ถึงกับว่าในตอนปลายปีที่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, โดยที่เขาทำสำเร็จเช่นนั้นตามแผนของตนจนถึงบัดนี้, แท้จริงแล้ว, โดยได้รับการตั้งเป็นกษัตริย์เหนือชาวเลมมัน, เขาหมายมั่น จะ ปกครองเหนือ ทั้ง แผ่น ดิน ด้วย, แท้จริงแล้ว, และผู้คนทั้งปวงซึ่งอยู่ในแผ่นดิน, ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมมันด้วย.

๓ ฉะนั้นเขาจึงทำสำเร็จแล้วตามแผนของตน, เพราะเขาได้ทำให้ใจชาวเลมันแข็งกระด้างและทำให้จิตใจคนพวกนั้นมีตบอด, และช่วยผู้ให้โกรธ, ถึงขนาดที่เขารวบรวมไพร่พลได้มากมายเพื่อไปสู้รบกับชาวนีไฟ.

๔ ด้วยเขาตั้งใจแล้ว, เพราะจำนวนมากมายของผู้คนของตน, ที่จะเอาชนะชาวนีไฟและพาคนพวกนั้นมาสู่ความเป็นทาส.

๕ และดังนั้นเขาตั้งแม่ทัพนายกอง^๑ จากบรรดาชาวโซรัม, โดยที่พวกนี้รู้ดีที่สุดเกี่ยวกับกองกำลังของชาวนีไฟ, และที่ซ่อนของพวกเขา, และส่วนที่อ่อนแอที่สุดของเมืองพวกเขา; ฉะนั้นเขาจึงกำหนดพวกนี้ให้เป็นแม่ทัพนายกองบังคับบัญชากองทัพอ.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนี้นำค่ายพักของตนไป, และเคลื่อนไปยังแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาในแดนทุรกันดาร.

๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่อแมลิโคยาห์ได้อำนาจมาด้วยกลโกงและการหลอกลวงดังนี้, อีกด้านหนึ่ง, โมโรโน, กำลังเตรียม^๒จิตใจผู้คนให้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๘ แท้จริงแล้ว, ท่านได้ส่งเสริมกองทัพอชาวนีไฟให้เข้มแข็ง, และตั้งป้อมเล็ก ๆ, หรือที่ซ่อน; โดยกองมูลดินไว้โดยรอบเพื่อกั้นล้อมกองทัพของเขา, และสร้างกำแพงศิลาขึ้นล้อมรอบพวกเขา, รอบเมืองพวกเขาและชายแดนของผืนแผ่นดินพวกเขา; แท้จริงแล้ว, โดยรอบทั่วแผ่นดิน.

๙ และในแนวปราการที่อ่อนแอที่สุดของพวกเขาทำนางคนไว้มากที่สุด; และดังนั้นท่านสร้างแนวปราการและทำให้แผ่นดินที่ชาวนีไฟครอบครองแข็งแรงยิ่งขึ้น.

๑๐ และดังนั้นท่านกำลังเตรียมพร้อมเพื่อสนับสนุน^๓เสรีภาพของพวกเขา, ผืนแผ่นดินของพวกเขา, ภรรยา, และลูก ๆ ของพวกเขา, และสันติภาพของพวกเขา, และเพื่อพวกเขาจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และเพื่อพวกเขาจะได้ธำรงรักษาสิ่งที่ศัตรูเรียกว่าอุดมการณ์ของชาวคริสต์.

๑๑ และโมโรโนเป็นบุรุษที่แข็งแกร่งและทรงพลัง; ท่านเป็นคนมีความเข้าใจอันสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่ไม่ขึ้นชมการนองเลือด; เป็นคนที่มีจิตวิญญาณปิตีในเสรีภาพและอิสรภาพแห่งประเทศของท่าน, และพี่น้องท่านในการพ้นจากพันธนาการและการเป็นทาส;

๑๒ แท้จริงแล้ว, เป็นคนที่มีใจซื่อซื่อซื่อ ด้วยการ น้อม ขอบพระทัย พระผู้เป็นเจ้าของท่าน, สำหรับ อภิสัทย์ และพรต่าง ๆ ที่พระองค์ประทานแก่ผู้คนของท่าน; เป็นคนที่ได้ทำงานหนักอย่างยิ่งเพื่อความผาสุก^๔และความปลอดภัยของผู้คนของท่าน.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และท่านเป็นคนที่มั่นคงด้วยศรัทธาแห่งพระคริสต์, และท่านได้กล่าวคำปฏิญาณ^๕ที่จะปกป้องผู้คนของท่าน, สิทธิของท่าน, และประเทศของท่าน, และศาสนาของท่าน, แม้จนถึงการสูญเสียเลือดของท่าน.

๔๘ ๕ก แอลมา ๔๓:๖.
๗ก แอลมา ๔๘:๘.

๑๐ก แอลมา ๔๖:๑๒-๑๓.
๑๑ก คมพ. เข้าใจ (ความ).

๑๒ก คมพ. ความผาสุก.
๑๓ก แอลมา ๔๖:๒๐-๒๒.

๑๔ บัดนี้ ชาว นีไฟ ได้รับ การสอนให้ ป้องกันตัวจากศัตรูของตน, แม้จนถึงการ หลั่งเลือดหากจำเป็น; แท้จริงแล้ว, และ พวกเขาได้รับการสอนไม่ให้รุกราน^๑เลย ด้วย, แท้จริงแล้ว, ไม่ให้ยกดาบเลยเว้น แต่จะเป็นไป เพื่อ ต่อสู้ ศัตรู, เว้นแต่จะ เป็นไปเพื่อปกป้องรักษาชีวิตตน.

๑๕ และนี่คือความเชื่อของพวกเขา, คือ โดยการปฏิบัติดังนี้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ทรง ทำให้พวกเขารุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน, หรือ อีกนัยหนึ่ง, หากพวกเขาซื่อสัตย์ในการ รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ คือ พระองค์จะทรงทำให้พวกเขารุ่งเรืองอยู่ ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, จะทรงเตือน พวกเขาให้ หลบหนี, หรือให้เตรียมรับ สงคราม, ตามแต่อันตรายของพวกเขา;

๑๖ และ, คือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงทำให้ เป็นที่รู้แก่พวกเขาด้วยว่าจะไปทางใดเพื่อ ป้องกันตนให้พ้นจากศัตรู, และโดยการ ทำดังนั้น, พระเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขา; และนี่คือความเชื่อของโมโรไน, และ ใจท่านปลาบปลื้มในสิ่งนั้น; ไม่ใช่ในการ หลั่งเลือด^๒ แต่ในการทำ ความดี, ในการ ปกป้องรักษาผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, ในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, แท้จริงแล้ว, และใน การ ดำเนินงาน ความซื่อซื่อสามานย์.

๑๗ แท้จริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, ตามจริง แล้วข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, หากคนทั้งปวง ได้เป็นแล้ว, และได้เป็น, และจะเป็นอยู่ ตลอดไป, เหมือนกับโมโรไน, ดูเถิด, พลัง

นั้นของ นรกจะ สิ้น สะเทือน ตลอดกาล; แท้จริงแล้ว, มาร^๓จะไม่มีวันมีอำนาจเหนือ ใจลูกหลานมนุษย์.

๑๘ ดูเถิด, ท่าน เป็น คน เหมือน กับ แอมัน, ผู้เป็นบุตรของโมไซยาห์, แท้จริง แล้ว, และแม้บุตรคนอื่น ๆ ของโมไซยาห์, แท้จริงแล้ว, และแอลมากับบุตรท่านด้วย, เพราะคนเหล่านั้นล้วนเป็นคนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๑๙ บัดนี้ ดูเถิด, ฮีลามัน และ พี่น้อง ท่านหาได้รับใช้ผู้คนน้อยไปกว่าโมโรไน ไม่; เพราะพวกเขาสั่งสอนพระวจนะของ พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และพวกเขาให้บังเกิดมาสู่ การกลับใจแก่คนทั้งปวงผู้ใดก็ตามที่ยอม สดับฟังถ้อยคำพวกท่าน.

๒๐ และดังนั้นพวกท่านจึงออกไป, และ ผู้คน นอบน้อม ถ่อมตน^๔ เพราะ ถ้อยคำ พวกท่าน, ถึงขนาดที่ พวกท่านเป็นที่ โป้รดปราน^๕ของพระเจ้าอย่างยิ่ง, และดังนั้นพวกเขาจึงเป็นอิสระจากสงครามและความขัดแย้งระหว่างพวกเขาเอง, แท้จริงแล้ว, แม้เป็นเวลาถึงสี่ปี.

๒๑ แต่, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้, ในตอน ปลายปีที่สิบเก้า, แท้จริงแล้ว, ทั้งที่มี สันติภาพระหว่างพวกเขาเอง, พวกเขา ยังถูกบีบบังคับอย่างไม่เต็มใจให้ต่อสู้กับ ชาวเลมัน, พี่น้องของตน.

๒๒ แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, สงคราม ของพวกเขาที่ทำกับชาวเลมันไม่เคยได้ หยุดเลยเป็นเวลาหลายปี, ทั้งที่พวกเขา ไม่เต็มใจอย่างมาก.

๑๔ก แอลมา ๔๓:๔๖-๔๗;
๓ นี. ๓:๒๐-๒๑;
มอริ. ๓:๑๐-๑๑;

คพ. ๙๘:๑๖.
๑๖ก แอลมา ๕๕:๑๙.
๑๗ก ๑ นี. ๒๒:๒๖; ๓ นี. ๖:๑๕.

๒๐ก คพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).
ข ๑ นี. ๑๗:๓๕.

๒๓ บัดนี้, พวกเขาเสียใจ^๖ที่จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับชาวเลมัน, เพราะพวกเขาไม่ได้เบิกบานในการหลังเลือด; แท้จริงแล้ว, และนี่ยังไม่หมด—พวกเขาเสียใจที่จะเป็นหนทางในการส่งพี่น้องของตนเป็นอันมากออกจากโลกนี้ไปสู่โลกนรีนตรี, โดยไม่ได้เตรียมพร้อม เพื่อ พบพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๒๔ กระนั้นก็ตาม, พวกเขายอมไม่ได้ที่จะสละชีวิตของตน, เพื่อให้ภรรยา^๖และลูก ๆ ต้องถูกสังหารหมู่ด้วยความโหดร้ายป่าเถื่อนจากคนซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นพี่น้องของตน, แท้จริงแล้ว, และแตกแยก^๖ไปจากศาสนจักรของตน, และได้ทิ้งพวกเขาและจากไปเพื่อทำลายพวกเขาโดยสมทบกับชาวเลมัน.

๒๕ แท้จริงแล้ว, พวกเขาทนไม่ได้ที่พี่น้องของตนจะชื่นชมยินดีในเลือดของชาวนีไฟ, トラบเท่าที่ยังมีใครสักคนที่รักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ, เพราะพระสัญญาของพระเจ้ามีอยู่ว่า, หากพวกเขาจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์ พวกเขาจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

บทที่ ๔๙

ชาวเลมันที่มารุกรานไม่สามารถยึดเมืองต่าง ๆ ที่มีแนวป้องกันแห่งแอมันในฮาห์และโนอาห์—อแมลโคยาห์สาปแช่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและสาบานจะตีเมล็ดของโมโรไน—ฮีลามันและพี่น้องท่านสร้างความ

เข้มแข็งให้ศาสนจักรต่อไป. ประมาณ ๗๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในเดือนที่สิบเอ็ดของปีที่สิบเก้า, ในวันที่สิบของเดือน, มีผู้เห็นกองทัพชาวเลมันกำลังยกมายังแผ่นดินแห่งแอมันในฮาห์.

๒ และดูเอ็ด, เมือง ถูก สร้าง ขึ้นใหม่, และโมโรไนตั้งกองทัพกองหนึ่งอยู่ใกล้ชายแดนของเมือง, และพวกเขาพุนดินขึ้นโดยรอบเพื่อป้องกันตนจากลูกธนูและก้อนหินของชาวเลมัน; เพราะดูเอ็ด, พวกนั้นต่อสู้ด้วยก้อนหินและลูกธนู.

๓ ดูเอ็ด, ข้าพเจ้ากล่าวว่าเมืองแห่งแอมันในฮาห์^๖ได้สร้างขึ้นใหม่. ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, สร้างขึ้นใหม่บางส่วน; และเพราะชาวเลมันได้ทำลายมาแล้วครั้งหนึ่งเพราะความชั่วช้าสามานย์ของผู้คน, พวกเขาจึงคิดว่ามันจะกลับกลายเป็นเหยื่อง่าย ๆ สำหรับพวกเขาอีก.

๔ แต่ดูเอ็ด, ความผิดหวังของพวกเขาใหญ่หลวงเพียงใด; เพราะดูเอ็ด, ชาวนีไฟขุดคูทำคั่นดินไว้โดยรอบ, ซึ่งสูงมากจนชาวเลมันขว้างก้อนหินและยิงธนูไปยังคนเหล่านี้ให้เกิดผลไม่ได้, ทั้งจะเข้าโจมตีก็ไม่ได้นอกจากตรงทางเข้าของคนเหล่านี้.

๕ บัดนี้ในเวลานี้แม่ทัพของชาวเลมันฉงนอย่างยิ่ง, เพราะปัญญาของชาวนีไฟในการเตรียมสถานที่ปลอดภัยของตน.

๖ บัดนี้พวกผู้นำของชาวเลมันคิดว่า, เพราะจำนวนอันมากมายของผู้คนของตน, แท้จริงแล้ว, พวกเขาคิดว่าพวกเขา

๒๓ก คพ. ๔๒:๔๕.
๒๔ก แอลมา ๔๖:๑๒.

ข คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).

๔๙ ๓ก แอลมา ๑๖:๒-๓, ๙, ๑๑.
๘ก แอลมา ๔๘:๗-๑๐.

คงมีช่องทางพิเศษเข้าโจมตีคนเหล่านั้น
ดังที่เคยทำมาแล้ว; แต่จริงแล้ว, และพวก
เขาเตรียมตัวพร้อมด้วยโล่, และกระบอก
ด้วย; และพวกเขาเตรียมตัวพร้อมด้วย
เครื่องนุ่งห่มที่ทำจากหนัง, แต่จริงแล้ว,
เครื่องนุ่งห่มที่หนามากเพื่อปกป้องความ
เปลือยเปล่าของตน.

๗ และโดยที่เตรียมแล้วดังนี้พวกเขา
จึงคิดว่าจะเอาชนะและนำพี่น้องของตน
มาสู่แอกแห่งความเป็นทาสโดยง่าย, หรือ
สังหารและประหารเสียทั้งหมดตามความ
พอใจของตน.

๘ แต่ดูเถิด, ยังความฉงนที่สุดให้แก่
พวกเขา, คนเหล่านั้นพร้อม^๖ จะสู้พวกเขา,
ในวิธีที่ไม่เคยรู้เห็นกันมาในบรรดาลูก
หลานของลีไฮ. บัดนี้ คนเหล่านี้ พร้อม
จะสู้ชาวเลมัน, ที่จะสู้รบตามแบบแผน
อันเป็นคำแนะนำของโมโรไน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาว
เลมัน, หรือชาวอแมลีโคยาร์, ฉงนอย่างยิ่ง
ด้วยวิธีการเตรียมสงครามของคนเหล่านั้น.

๑๐ บัดนี้, หากกษัตริย์อแมลีโคยาร์ลง
มาจากแผ่นดิน^๗ แห่งนี้ไฟ, โดยที่เป็นผู้นำ
กองทัพของเขา, บางที่เขาอาจให้ชาวเล-
มันโจมตีชาวนีไฟที่เมืองแห่งแอมันไน-
ฮาร์; เพราะดูเถิด, เขาไม่ได้นึกถึงเลือด
ของผู้คนของเขาเลย.

๑๑ แต่ดูเถิด, อแมลีโคยาร์ไม่ได้ลงมา
สู้รบด้วยตนเอง. และดูเถิด, แม่ทัพของ
เขาไม่กล้าโจมตีชาวนีไฟที่เมืองแห่งแอม-
มันไนฮาร์, เพราะโมโรไนเปลี่ยนวิธีดำเนิน
กิจงานูกิจในบรรดาชาวนีไฟ, ถึงขนาดที่

ชาวเลมันต้องผิดหวังกับแนวป้องกันของ
พวกเขาและพวกเขาจึงเข้าโจมตีไม่ได้.

๑๒ ฉะนั้นพวกเขาจึงถอยไปในแดน
ทुरกันดาร, และถอนค่ายของตนและเดิน
ทัพไปทางแผ่นดินแห่งโนอาห์, โดยคิดว่า
นั่นจะเป็นทำเลที่ดีที่สุดรองลงมาสำหรับให้
พวกเขาต่อสู้กับชาวนีไฟ.

๑๓ เพราะพวกเขาหา^๘ไม่ว่าโมโรไน
ได้ทำแนวป้องกันไว้, หรือได้สร้างป้อม^๙
คุ้มภัยไว้, ให้ทุกเมืองในทั่วแผ่นดินโดย
รอบ; ฉะนั้น, พวกเขาจึงเดินทัพไปสู่แผ่น
ดินแห่งโนอาห์ด้วยความตั้งใจแน่วแน่;
แต่จริงแล้ว, แม่ทัพของพวกเขาออกมา
ให้คำปฏิญาณว่าพวกเขาจะทำลายผู้คน
ของเมืองนั้น.

๑๔ แต่ดูเถิด, ยังความฉงนให้พวกเขา,
เมืองแห่งโนอาห์, ซึ่งเมื่อก่อนนี้เป็นสถาน
ที่อ่อนแอ, บัดนี้, โดยวิธีของโมโรไน, กลายเป็น
สถานที่แข็งแกร่ง, แต่จริงแล้ว, แม่ยิ่งกว่า
ความแข็งแรงของเมืองแห่งแอมันไนฮาร์.

๑๕ และบัดนี้, จงดูเถิด, นี่คือปัญญาของ
โมโรไน; เพราะท่านคิดว่าเมืองแอมันไน
ฮาร์ทำให้พวกเขาหวาดกลัว; และโดยที่
ก่อนหน้านั้นเมืองแห่งโนอาห์เป็นส่วนที่
อ่อนแอที่สุดของแผ่นดิน, ฉะนั้นพวก
เขาจะเดินทัพไปสู้รบที่นั่น; และมันเป็น
ไปตามความปรารถนาของท่านดังนั้น.

๑๖ และดูเถิด, โมโรไนกำหนดลีไฮ
เป็นแม่ทัพบังคับบัญชาคนในเมืองนั้น;
และคือลีไฮผู้เดียวกัน^{๑๐} นั้นเองที่ต่อสู้กับ
ชาวเลมันในหุบเขาทางตะวันออกของ
แม่น้ำไซดอน.

๑๐ ก ๒ นี. ๕:๘;
ออมไน ๑:๑๒;

แอลมา ๔๓:๑.
๑๓ ก แอลมา ๔๘:๘.

๑๖ ก แอลมา ๔๓:๓๕.

๑๗ และบัดนี้ดูเถิดเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, เมื่อชาวเลมมันพบว่าลีไฮบัญญัติราชการอยู่ที่เมืองพวกเขา ก็ผิดหวังอีก, เพราะพวกเขากลัวลีไฮอย่างยิ่ง; กระนั้นก็ตามแม่ทัพของ พวกเขา ได้ สาบาน ด้วย คำปฏิญาณไว้แล้วว่า จะโจมตีเมือง; ฉะนั้น, พวกเขาจึงยกกองทัพของตนมา.

๑๘ บัดนี้ดูเถิด, ชาวเลมมันเข้าไปในป้อมคุ้มภัยของคนเหล่านั้นโดยทางอื่นไม่ได้ นอกจากตรงทางเข้า, เพราะความสูงของคันดินซึ่งพูนขึ้นไว้, และความลึกของคุณซึ่งขุดไว้โดยรอบ, นอกจากตรงทางเข้า.

๑๙ และชาวนี้ไฟจึงพร้อมแล้ว ดังนั้นที่จะทำลายทุกคนที่พยายามปีนขึ้นมาเพื่อเข้าป้อมทางอื่น, โดยเหวี่ยงก้อนหินและยิงธนูเข้าไปใส่พวกเขา.

๒๐ ดังนั้น พวกเขา จึง พร้อม, แท้จริงแล้ว, คนที่แข็งแรงที่สุดของพวกเขาคนหนึ่ง, พร้อมด้วยดาบและสายเหวี่ยง, ที่จะฟาดฟันทุกคนที่พยายามเข้ามาในสถานที่คุ้มภัยของตนตรงทางเข้า; และพวกเขาพร้อมจะป้องกันตนให้พ้นจากชาวเลมมันดังนี้.

๒๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ บรรดานายทัพของชาวเลมมันยกกองทัพมาอยู่หน้าทางเข้า, และเริ่มต่อสู้กับชาวนี้ไฟ, เพื่อเข้าไปในสถานที่ปลอดภัยของคนเหล่านั้น; แต่ดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่ออกไปเป็นครั้งคราว, ถึงขนาดที่ถูกสังหารด้วยการผลาญชีวิตจนสุดคณานับ.

๒๒ บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นว่าไม่อาจพิชิตชาวนี้ไฟตรงทางเข้า, พวกเขาจึงเริ่มขุดคันดินของ พวก นั้น ลง เพื่อ จะ ได้ เปิดทางให้กองทัพของตน, เพื่อจะมีโอกาส

ตัดเทียมกันที่จะต่อสู้; แต่ดูเถิด, ในความพยายามเหล่านี้พวกเขาจึงถูกกวาดล้างด้วยก้อนหินและลูกธนูซึ่งระดมเข้าไปใส่พวกเขา; และแทนที่จะถล่มคนเหล่านั้นโดยพังมูลดินลงมา, มันกลับตื้นขึ้นมาส่วหนึ่งด้วยร่างที่ตายและบาดเจ็บของพวกเขา.

๒๓ ดังนั้นชาวนี้ไฟจึงมีอำนาจทั้งสิ้นเหนือศัตรูของตน; และดังนั้นชาวเลมมันพยายาม จะ ทำลาย ชาว นี้ ไฟ จน แม่ทัพนายกองของตนถูกสังหารหมด; แท้จริงแล้ว, และชาวเลมมันมากกว่าหนึ่งพันคนถูกสังหาร; ขณะที่, อีกฝ่ายหนึ่ง, ไม่มีชาวนี้ไฟแม้แต่คนเดียวที่ถูกสังหาร.

๒๔ มีอยู่ประมาณห้าสิบคนที่บาดเจ็บ, ผู้ซึ่งต้องเปิดรับลูกธนูของชาวเลมมันอยู่ตรงทางเข้า, แต่พวกเขาปกป้องไว้ด้วยโล่ของตน, และเกราะอกของตน, และหมวกเกราะของตน, ถึงขนาดที่ว่าพวกเขาได้รับบาดเจ็บแผลที่ขา, ซึ่งหลายแห่งสาหัสมาก.

๒๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ, เมื่อชาวเลมมันเห็นว่าแม่ทัพนายกองของตนถูกสังหารหมดพวกเขาจึงหลบหนีเข้าแดนทรูกันดาร. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขากลับไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, เพื่อแจ้งข่าวการสูญเสียอันใหญ่หลวงของพวกเขา, ต่ออแมลิโคยาห์, กษัตริย์ของตน, ซึ่งเป็นชาวนี้ไฟโดยกำเนิด.

๒๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ เขา โกรธผู้คนของเขาอย่างยิ่ง, เพราะเขาไม่บรรลุตามความปรารถนาของเขาที่มีต่อชาวนี้ไฟ; เขาไม่ได้ทำให้คนเหล่านั้นมาสู่แอกแห่งความเป็นทาส.

๒๗ แท้จริงแล้ว, เขา เคือง แค้น อย่าง

ยิ่ง, และเขาสาปแช่ง "พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า, และ
โมโรไนด้วย, โดยกล่าวคำสาบานด้วยคำ
ปฏิญาณ" ว่า เขาจะ ต้ม เลือด ท่าน; และ
การนี้เป็นเพราะโมโรไนรักษาพระบัญญัติ
ของพระเจ้าในการจัดเตรียมความ
ปลอดภัยให้ผู้คนของท่าน.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, คือ
อีก ด้านหนึ่ง, ผู้คนของ นีไฟ ได้น้อม
ขอบพระทัย "พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ
พวกเขา, เพราะเดชาานุภาพอันหาที่เปรียบ
มิได้ของพระองค์ในการปลดปล่อยพวก
เขาจากเงื้อมมือศัตรู.

๒๙ และปีที่สิบเก้าแห่งการปกครอง
ของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุด
ลงดังนี้.

๓๐ แท้จริงแล้ว, และมีสันติต่อเนื่อง
กันในบรรดาพวกเขา, และมีความรุ่งเรือง
อย่างมากยิ่งในศาสนจักรเพราะความเอาใจ
ใส่และความขยันหมั่นเพียรซึ่งมีต่อพระ
วจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งฮีลามัน, และ
ชิปลัน, และโคริแอนทอน, และแอมันและ
พี่น้องท่านได้ประกาศแก่พวกเขา, แท้จริง
แล้ว, และโดยคนทั้งหมดนั้นที่ได้รับแต่งตั้ง
โดยระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์" ของพระเจ้าเป็น
เจ้า, โดยได้รับบัญญัติสมาสู่การกลับใจ, และ
ส่งพวกเขาออกไปสั่งสอนในบรรดาผู้คน.

บทที่ ๕๐

โมโรไนสร้างแนวป้องกันผืนแผ่นดินของ
ชาวนีไฟ—พวกเขาสร้างเมืองใหม่หลาย

เมือง—สงครามและความพินาศเกิดกับ
ชาวนีไฟในวันเวลาแห่งความชั่วร้ายและ
ความน่าชิงชังของพวกเขา—โมริแอน-
ทอนและพวกที่แตกแยกไปพ่ายแพ้ต่อที-
แอนคัม—นีไฟหายตาย, และเพโฮรันบุตร
ของท่านนั่งบัลลังก์พิพากษา. ประมาณ
๗๒-๖๗ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
โมโรไนไม่ได้หยุดการเตรียมสงคราม, หรือ
เพื่อปกป้องผู้คนของท่านให้พ้นจากชาวเล-
มัน; เพราะท่านให้กองทัพของท่านเริ่ม
งานในต้นปีที่ยี่สิบแห่งการปกครองของ
ผู้พิพากษา, คือพวกเขาจะเริ่มขุดดินขึ้น
กองไว้โดยรอบทั่วทุกเมือง, ตลอดทั่วผืน
ดินซึ่งชาวนีไฟครอบครอง.

๒ และเหนือคันดินเหล่านี้ท่านให้มีท่อน
ซุง, แท้จริงแล้ว, สร้างโครงไม้ให้สูงเท่า
คน, ใส่ไว้รอบเมือง.

๓ และท่านให้มีขอบติดไม้แหลมเรียง
รายไว้บนท่อนซุงจนทั่ว; และมัน แข็ง
แรงและสูง.

๔ และท่านให้สร้างหอสูงตั้งตระหง่าน
เหนือไม้ แหลม เหล่า นั้น, และ ท่าน ให้
สร้าง สถานที่คุ้มภัยบนหอสูง เหล่า นั้น,
เพื่อก่อนหินและลูกธนูของชาวเลมันจะ
ทำอันตรายพวกเขาไม่ได้.

๕ และพวกเขาพร้อมจะเหวี่ยงก้อนหิน
จากยอดหอเหล่านั้น, ตามใจชอบและตาม
กำลังตน, และสังหารผู้ที่พยายามเข้ามา
ใกล้กำแพงเมือง.

๒๗ก คมพ. ลบหลู่ (การ). ข กิจการ ๒๓:๑๒. ๒๘ก คมพ. ขอบพระทัย,	ขอบพระทัยพระเจ้า (การ, น้อม), ความ ขอบคุณ.	๓๐ก แอลมา ๔๓:๒.
--	--	-----------------

๖ โมโรไนเตรียมที่มั่นไว้รอบเมืองทั่วทั้งแผ่นดิน ดังนี้, เพื่อต้านทานการบุกรุกของศัตรู.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โมโรไนให้กองทัพของท่านออกไปในแดนทुरกันดารตะวันออก; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาออกไปและขับไล่ชาวเลมมันทั้งหมดซึ่งอยู่ในแดนทुरกันดารตะวันออกให้กลับไปผืนแผ่นดินของพวกเขาเอง, ซึ่งอยู่ทางใต้ของแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา.

๘ และแผ่นดินแห่งนี้ไฟทอดเป็นทางตรงไปจากทะเลตะวันออกถึงทะเลตะวันตก.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนได้ขับชาวเลมมันทั้งหมดออกจากแดนทुरกันดารตะวันออก, ซึ่งอยู่ทางเหนือของผืนแผ่นดินต่าง ๆ อันเป็นของพวกเขาเองแล้ว, ท่านให้ผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาและในแผ่นดินโดยรอบออกไปสู่แดนทुरกันดารตะวันออก, แม้จนถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, และครอบครองแผ่นดิน.

๑๐ และท่านวางกองทัพไว้ทางใต้, ที่ชายแดนอันเป็นของพวกเขาด้วย, และให้พวกเขาสร้างแนวป้องกันขึ้นเพื่อจะปกป้องกองทัพของตนและผู้คนของตนให้ปลอดภัยจากเงื้อมมือศัตรู

๑๑ และดังนั้นท่านตัดที่มั่นทั้งหมดของชาวเลมมันในแดนทुरกันดารตะวันออก, แท้จริงแล้ว, และทางตะวันตกด้วย, โดยสร้างแนวป้องกันขึ้นตรงเส้นเขตแดนระหว่างชาวนี้ไฟกับชาวเลมมัน,

ระหว่างแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลากับแผ่นดินแห่งนี้ไฟ, จากทะเลตะวันตก, ทอดไปตามต้นแม่น้ำไซดอน—ชาวนี้ไฟโดยที่ครอบครองแผ่นดินทั้งหมดทางเหนือ, แท้จริงแล้ว, แม้แผ่นดินทั้งหมดที่อยู่ทางเหนือของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ตามความพอใจของตน.

๑๒ ดังนั้นโมโรไน, พร้อมด้วยกองทัพของท่าน, ซึ่งเพิ่มขึ้นทุกวันเพราะความมั่นใจในการคุ้มกันซึ่งผลงานของท่านได้นำออกมาให้พวกเขา, พยายามที่จะตัดกำลังและอำนาจของชาวเลมมันออกไปจากผืนแผ่นดินที่พวกตนครอบครอง, เพื่อพวกนั้นจะไม่มีอำนาจเหนือผืนแผ่นดินที่พวกตนครอบครอง.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนี้ไฟเริ่มวางรากฐานเมืองเมืองหนึ่ง, และพวกเขาเรียกชื่อเมืองว่าโมโรไน; และเมืองนี้อยู่ใกล้ทะเลตะวันออก; และอยู่ทางใต้ใกล้กับแนวเขตครอบครองของชาวเลมมัน.

๑๔ และพวกเขาเริ่มวางรากฐานให้เมืองเมืองหนึ่งระหว่างเมืองแห่งโมโรไนกับเมืองแห่งแอรันด้วย, โดยเชื่อมชายแดนของแอรันกับโมโรไน; และพวกเขาเรียกชื่อเมือง, หรือแผ่นดิน, ว่านี้ไฟฮาห์.

๑๕ และในปีเดียวกันนั้นพวกเขาเริ่มสร้างเมืองขึ้นหลายเมืองทางเหนือด้วย, เมืองหนึ่งด้วยวิธีพิเศษซึ่งพวกเขาเรียกว่าลีไฮ, ซึ่งอยู่ทางเหนือใกล้กับชายฝั่งทะเล.

๑๖ และปีที่ที่ยี่สิบสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๗ และผู้คนของนี้ไฟอยู่ในสภาพอันรุ่งเรืองในต้นปีที่ที่ยี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนี้ไฟ.

๑๘ และพวกเขารุ่งเรืองอย่างยิ่ง, และพวกเขากลับร่ำรวยอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์และแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน.

๑๙ และดังนั้นเราจึงเห็นว่าการกระทำทั้งหมดของพระเจ้าทรงไว้ซึ่งความเมตตาและความยุติธรรมเพียงใด, เพื่อให้พระวจนะทั้งหมดของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผลแก่ลูกหลานมนุษย์; แท้จริงแล้ว, เราเห็นได้ว่าพระวจนะของพระองค์ปรากฏเป็นจริง, แม้ในเวลานี้, ซึ่งพระองค์ตรัสกับลีไฮ, มีความว่า:

๒๐ เจ้าและลูกหลานเจ้าเป็นสุขแล้ว; และพวกเขาจะได้รับพร, トラบเท่าที่พวกเขาจะรักษาบัญญัติของเราพวกเขาจะรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน. แต่จงจำไว้, トラบเท่าที่พวกเขาจะไม่รักษากฎบัญญัติของเราพวกเขาจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๒๑ และเราจึงเห็นว่าสัญญาเหล่านี้ปรากฏเป็นจริงกับผู้คนของนีไฟ; เพราะเนื่องจากการทะเลาะเบาะแว้งของพวกเขาและความขัดแย้งของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, การกระทำฆาตกรรมของพวกเขา, และการปล้นสะดมของพวกเขา, การนับถือรูปเคารพของพวกเขา, การผิดประเวณีของพวกเขา, และความน่าชิงชังของพวกเขา, ซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกเขา, ซึ่งนำสงครามและความพินาศมาสู่พวกเขาเอง.

๒๒ และคนที่เชื่อสัตย์ในการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าได้รับการปลดปล่อยทุกครั้ง, ขณะที่พี่น้องที่ชั่วร้ายของพวกเขา

เขาหลายพันคนถูกส่งไปสู่ความเป็นทาส, หรือตายด้วยคมดาบ, หรือเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, และอยู่รวมกันกับชาวเลมัน.

๒๓ แต่ดูเถิดนับแต่วันเวลาของนีไฟแล้ว, ไม่เคยมีเวลาใดเลยในบรรดาผู้คนของนีไฟที่เป็นสุข, ยิ่งไปกว่าในวันเวลาของโมโรไน, แท้จริงแล้ว, แม้เวลานี้, ในปีที่ยี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่ยี่สิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษาลิ้นสุดลงในความสงบสุขด้วย; แท้จริงแล้ว, และปีที่ยี่สิบสามด้วย.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในต้นปีที่ยี่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษา, น่าจะได้มีความสงบสุขในบรรดาผู้คนของนีไฟด้วยหากไม่ใช่เพราะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในบรรดาพวกเขาเกี่ยวกับแผ่นดินแห่งลีไฮ, และแผ่นดินแห่งโมริแอนทอน, ซึ่งอยู่ติดชายแดนลีไฮ; ซึ่งแผ่นดินทั้งสองนี้มีชายแดนติดฝั่งทะเล.

๒๖ เพราะดูเถิด, ผู้คนที่ครอบครองแผ่นดินแห่งโมริแอนทอนเรียกร้องสิทธิส่วนหนึ่งของแผ่นดินแห่งลีไฮ; ฉะนั้นจึงเริ่มมีความขัดแย้งอย่างเผ็ดร้อนกันบ้างในระหว่างพวกเขา, ถึงขนาดที่ผู้คนของโมริแอนทอนจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับพี่น้องของตน, และตั้งใจจะสังหารคนพวกนั้นด้วยดาบ.

๒๗ แต่ดูเถิด, ผู้คนที่ครอบครองแผ่นดินแห่งลีไฮหลบหนีไปค่ายของโมโรไน,

๒๐ก คพ. ๑:๑๔.

๒๓ก โมไซยาห์ ๒:๔๑.

๒๕ก คพ. ขัดแย้ง (การ, ความ).

และวิงวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน; เพราะดูเถิดพวกเขาไม่ได้เป็นฝ่ายผิด.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อผู้คนของโมริแอนทอน, ซึ่งมีผู้นำชื่อโมริแอนทอน, เห็นว่าผู้คนของลีไฮหลบหนีไปค่ายของโมโรไน, พวกเขา ก็กลัวอย่างยิ่งเกลือกกองทัพโมโรไนจะมาโจมตีและทำลายพวกเขา.

๒๙ ฉะนั้น, โมริแอนทอน จึงให้คนเหล่านั้นจำใส่ใจว่าพวกเขาควรหลบหนีไปแผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ, ซึ่งมีน้ำน้ำใหญ่ปกคลุมอยู่, และเข้าครอบครองแผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ.

๓๐ และดูเถิด, พวกเขาจะทำให้แผนนี้เป็นผลได้, (ซึ่งจะเป็นเหตุให้คร่ำครวญกัน) แต่ดูเถิด, โมริแอนทอนนั้นโดยที่เป็นคนอารมณ์รุนแรงมาก, ฉะนั้นเขาจึงโกรธหญิงรับใช้คนหนึ่งของเขา, และเขาได้ทำร้ายและทุบตีนางอย่างมาก.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางหลบหนีและข้ามไปยังค่ายของโมโรไน, และบอกโมโรไนทั้งหมดเกี่ยวกับเรื่องนี้, และเกี่ยวกับเจตนาของคนที่หลบหนีไปแผ่นดินทางเหนือด้วย.

๓๒ บัดนี้ดูเถิด, ผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, หรือที่จริงแล้วโมโรไน, กล่าวว่าคนเหล่านั้นจะสดับฟังถ้อยคำของโมริแอนทอนและเข้ามารวมกับผู้คนของเขา, และดังนั้นเขาจะได้ครอบครองแผ่นดินส่วนต่าง ๆ เหล่านั้น, ซึ่งจะเป็นรากฐานให้เกิดผลร้ายในบรรดาผู้คนของนีไฟ, แท้จริงแล้ว, ซึ่งผลเหล่านั้นจะนำไปสู่การล้มล้างเสรีภาพของพวกเขา.

๓๓ ฉะนั้นโมโรไนจึงส่งกองทัพ, พร้อมด้วยค่ายของพวกเขา, ไปสกัดผู้คนของโมริแอนทอน, เพื่อหยุดการหนีไปแผ่นดินทางเหนือของคนเหล่านั้น.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้สกัดคนเหล่านั้นจนกระทั่งคนเหล่านั้นมาถึงชายแดนของแผ่นดินรกร้าง; และที่นั่นพวกเขาสกัดคนเหล่านั้น, โกล้ทางแคบซึ่งทอดยาวเลียบฝั่งทะเลไปสู่อุทยานทางเหนือ, แท้จริงแล้ว, โกล้ทะเล, ทางตะวันตกและทางตะวันออก.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพซึ่งโมโรไนส่งไป, มีชายผู้หนึ่งเป็นผู้นำซึ่งมีชื่อว่าทีแอนคัม, ได้พบกับผู้คนของโมริแอนทอน; และผู้คนของโมริแอนทอนคือดิงนัค, (โดยที่ถูกรังเกียจด้วยความชั่วร้ายและคำป้อยของเขา) จนการสู้รบเริ่มขึ้นระหว่างคนเหล่านั้น, ซึ่งในการนั้นทีแอนคัมสังหารโมริแอนทอนและทำให้กองทัพของเขาพ่ายแพ้, และจับคนเหล่านั้นเป็นเชลย, และกลับไปค่ายของโมโรไน. และปีที่สี่สิบสี่แห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๖ และผู้คนของโมริแอนทอนถูกนำกลับไปดังนี้. และเมื่อพวกเขาให้พันธสัญญาว่าจะรักษาสันติภาพโมโรไนจึงนำพวกเขากลับคืนสู่แผ่นดินแห่งโมริแอนทอน, และการรวมกันเกิดขึ้นระหว่างคนพวกนั้นกับผู้คนของลีไฮ; และโมโรไนนำพวกเขากลับไปสู่ผืนแผ่นดินของตนด้วย.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น

คือในปีเดียวกัน กับ ที่ผู้คนของนีไฟมี
สันติภาพกลับคืนมาสู่พวกเขา, คือนีไฟ
ฮาห์, หัวหน้าผู้พิพากษาที่สอง, ตาย, โดย
ทำหน้าที่บนบัลลังก์พิพากษาด้วยความ
เที่ยงธรรมอย่างสมบูรณ์ต่อพระผู้เป็นเจ้า.

๓๘ กระนั้นก็ตาม, ท่านยังปฏิเสธแอล-
มาที่จะครอบครองบัลลังก์เหล่านั้นและ
สิ่งเหล่านั้นซึ่งแอลมาและบรรพบุรุษท่าน
ถือว่า ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด; ฉะนั้น แอลมาจึง
มอบสิ่งเหล่านั้นให้ฮีลามัน, บุตรของท่าน.

๓๙ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
คือผู้คนกำหนดให้บุตรของนีไฟฮาห์รับ
หน้าที่บนบัลลังก์พิพากษา, แทนบิดา
ท่าน; แท้จริงแล้ว, กำหนดให้ท่านเป็น
หัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือ
ผู้คน, ด้วยคำปฏิญาณและศาสนพิธีอัน
ศักดิ์สิทธิ์ที่จะพิพากษาโดยชอบธรรม,
และรักษาสันติภาพและอิสรภาพของ
ผู้คน, และอนุญาตให้พวกเขาเมื่ออิสรภาพ
อันศักดิ์สิทธิ์ในการนมัสการพระเจ้า
พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, แท้จริง
แล้ว, ในการสนับสนุนและธำรงรักษา
อุดมการณ์ของพระผู้เป็นเจ้าตลอด
วันเวลาของท่าน, และในการนำคนชั่ว
ร้ายมาสู่ความยุติธรรมตามโทษานุโทษ
ของพวกเขา.

๔๐ บัดนี้ดูเถิด, ชื่อของท่านคือเพโฮรัน.
และเพโฮรันรับตำแหน่งของบิดาท่าน,
และเริ่มการปกครองของท่านในปลายปี
ที่ยี่สิบสี่, เหนือผู้คนของนีไฟ.

บทที่ ๕๐

เปลี่ยนแปลงกฎและสถาปนากษัตริย์—
เพโฮรันและอิสรชนได้รับเสียงสนับสนุน
จากผู้คน—โมโรไนบีบบังคับให้ผู้ที่ชอบ
ราชาธิปไตยปกป้องประเทศของพวกเขา
มิฉะนั้นจะถูกประหาร—อแมลิโคยาห์
และชาวเลมันยึดเมืองที่มีแนวป้องกัน
หลายแห่ง—ที่แอนคัมขับไล่การรุกราน
ของชาวเลมันและสังหารอแมลิโคยาห์
ในกระโจมของเขา. ประมาณ ๖๗-๖๖ ปี
ก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอน
เริ่มปีที่ยี่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้
พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, โดยที่พวก
เขาสถาปนาสันติภาพขึ้นระหว่างผู้คน
ของลีไฮกับผู้คนของโมริแอนทอนเกี่ยว
กับผืนแผ่นดินของพวกเขา, และเริ่มปี
ที่ยี่สิบห้าด้วยสันติ;

๒ กระนั้นก็ตาม, พวกเขาธำรงรักษา
สันติภาพอันสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้
นาน, เพราะเริ่มมีความขัดแย้งในบรรดา
ผู้คนเกี่ยวกับเพโฮรันหัวหน้าผู้พิพากษา;
เพราะดูเถิด, มีคนส่วนหนึ่งซึ่งปรารถนา
จะเปลี่ยนแปลงประเด็นเฉพาะสองสาม
ข้อในกฎ.

๓ แต่ดูเถิด, เพโฮรันจะไม่เปลี่ยน
หรือไม่ยอมให้ใครมาเปลี่ยนแปลงกฎ;
ฉะนั้น, ท่านจึงไม่สดับฟังคนที่ออกเสียง
พร้อมด้วยคำร้องของตนเกี่ยวกับการ
เปลี่ยนแปลงกฎ.

๔ ฉะนั้น, คนที่ปรารถนาจะให้
เปลี่ยนแปลงกฎจึงโกรธท่าน, และ
ปรารถนาจะไม่ให้ท่านเป็นหัวหน้าผู้
พิพากษาปกครองแผ่นดินอีกต่อไป;

ผู้ ชื่น ชอบ รา ชาธิปไตย พยายาม

ฉะนั้นจึงเกิดการโต้เถียงอย่างเผ็ดร้อนกันบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้, แต่ไม่ถึงกับนองเลือด.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือคนที่ปรารภนาจะให้เพโฮรันออกจากบัลลังก์พิพากษาเรียกว่าผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตย, เพราะพวกเขาปรารภนาจะให้เปลี่ยนแปลง กฎใน ลักษณะ ที่ สัม ล้าง การปกครองแบบอิสระและเพื่อสถาปนา กษัตริย์ขึ้นเหนือแผ่นดิน.

๖ และคนที่ปรารภนาจะให้เพโฮรันยังคงเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาเหนือแผ่นดินก็รับเอานามอิสระชน; และด้วยเหตุนี้คือการแบ่งแยกในบรรดาพวกเขา, เพราะอิสระชนให้ คำมั่น หรือให้ พันธ สัญญา ว่า จะ ชำรงไว้ซึ่งสิทธิของพวกเขาและอภิสิทธิ์เกี่ยวกับศาสนาของพวกเขาโดยการปกครองแบบอิสระ.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือเรื่องที่เขาขัดแย้งกันนี้ตกลงกันได้โดยเสียงของผู้คน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ เสียงของผู้คนสนับสนุนอิสระชน, และเพโฮรันคงอยู่ในบัลลังก์พิพากษา, ซึ่ง ทำให้ เป็นที่ ชื่นชม ยินดี กันมากในบรรดาพี่น้องของเพโฮรันและคนเป็นอันมากของผู้คนแห่งเสรีภาพด้วย, ซึ่ง ทำให้ ผู้ขึ้น ชอบ ราชาธิปไตย เจียงลงด้วย, จนพวกเขาไม่กล้าคัดค้านนอกจากจำต้องชำระรักษาอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ.

๘ บัดนี้ผู้ขึ้นชอบราชาธิปไตยเป็นพวกที่อยู่ในตระกูลสูง, และพวกเขาหมายมั่น

จะเป็นกษัตริย์; และพวกเขาได้รับการสนับสนุนโดยคนที่แสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผู้คน.

๙ แต่ดูเถิด, นี่เป็นเวลาอันวิฤติที่จะมีความขัดแย้งเช่นนั้นในบรรดาผู้คนของนีไฟ; เพราะดูเถิด, อแมลิโคยาห์ช่วยผู้คนของชาวเลมันให้ต่อต้านผู้คนชาวนีไฟอีก, และเขากำลักรวบรวมทหารมาจากทุกส่วนของแผ่นดินของเขา, และให้อาวุธพวกเขา, และเตรียมทำสงครามด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ; เพราะเขาได้สาบานไว้ว่าจะดื่มเลือดของโมโรไน.

๑๐ แต่ดูเถิด, เราจะเห็นว่าสัญญาที่เขาทำไว้ นั้น เป็นเพราะความหุนหัน; กระนั้นก็ตาม, เขายังเตรียมตัวและกองทัพของเขาเพื่อมาสู้รบกับชาวนีไฟ.

๑๑ บัดนี้กองทัพของเขาไม่มีกำลังมากดังที่เคยมีมาก่อน, เพราะคนหลายพันคนที่ถูกสังหารด้วยน้ำมือชาวนีไฟ; แต่ทั้งที่การสูญเสียของเขาใหญ่หลวง, อแมลิโคยาห์ยังรวบรวมกองทัพใหญ่ได้อย่างน่าประหลาด, ถึงขนาดที่เขาไม่กลัวที่จะลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา.

๑๒ แท้จริงแล้ว, แม้ตัวอแมลิโคยาห์ก็ลงมา, นำหน้าชาวเลมัน. และนี่คือปีที่ยี่สิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา; และเป็นเวลาเดียวกันกับที่พวกเขาเริ่มตกลงกันได้ ในกิจงานุกิจเกี่ยวกับความขัดแย้งของพวกเขาเกี่ยวกับเพโฮรัน, หัวหน้าผู้พิพากษา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ

๕๑ ๘ก คมพ. จองทอง (ความ), ถือดี (ความ), ลำพอง

(ความ). ๙ก แอลมา ๔๙:๒๖-๒๗.

บรรดาผู้ที่ได้ชื่อว่าผู้ชื่นชอบราชาธิปไตย ได้ยินว่าชาวเลมันกำลังยกลงมาสู้รบกับพวกเขา, พวกเขาที่ยืนดีอยู่ในใจ; และพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธ, เพราะโกรธหัวหน้าผู้พิพากษามาก, และผู้คน^๑แห่งเสรีภาพด้วย, จนพวกเขาไม่ยอมจับอาวุธเพื่อปกป้องประเทศของตน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนเห็นดังนั้น, และเห็นด้วยว่าชาวเลมันกำลังมาถึงชายแดนของแผ่นดิน, ท่านเคื่องแค้นยิ่งนักเพราะความต้อตึงของคนเหล่านั้นผู้ซึ่งท่านทำงานมาด้วยความขยันหมั่นเพียรเป็นล้านพันในการปกปักษ์รักษา; แท้จริงแล้ว, ท่านโมโรไอยัง; จิตวิญญาน ท่าน เต็มไป ด้วยความโกรธพวกเขา.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านส่งคำร้อง, พร้อมด้วยเสียงของผู้คน, ไปยังผู้ปกครองแผ่นดิน, โดยปรารภนาจะให้ท่านอ่านมัน, และให้อำนาจแก่ท่าน (โมโรไน) บีบบังคับผู้ที่แตกแยกเหล่านั้นให้ปกป้องประเทศของพวกเขาหาไม่แล้วก็จะประหารเสีย.

๑๖ เพราะเป็นการเอาใจใส่อันดับแรกของท่านที่จะยุติความขัดแย้งและการแตกแยกในบรรดาผู้คน; เพราะดูเถิด, ก่อนหน้านั้นนี่คือเหตุของความพินาศทั้งหลายทั้งปวงของพวกเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิ่งนี้ได้รับอนุญาตตามเสียงของผู้คน.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนสั่งให้กองทัพของท่านยกไปต่อสู้กับบรรดาผู้ชื่นชอบราชาธิปไตย, เพื่อ

ดึงเอาความจงหองและความสูงศักดิ์ของพวกเขาให้ลงมาอยู่ระดับเดียวกับโลก, มิฉะนั้นก็ให้พวกเขาจับอาวุธและสนับสนุนอุดมการณ์แห่งเสรีภาพ.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพได้ยกออกไปต่อสู้กับคนเหล่านั้น; และดึงเอาความจงหองและความสูงศักดิ์ของพวกเขาลงมา, ถึงขนาดที่เมื่อพวกนั้นยกอาวุธสงครามขึ้นต่อสู้กับคนของโมโรไนพวกเขาถูกโค่นให้อยู่ระดับเดียวกับแผ่นดินโลก.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีผู้ที่แตกแยก^๒ไปสี่พันคนถูกโค่นด้วยดาบ; และพวกผู้นำของพวกเขาที่ไม่ถูกสังหารในการสู้รบถูกจับโยนเข้าเรือนจำ, เพราะไม่มีเวลาพิจารณาโทษพวกเขาในยามนี้.

๒๐ และคนที่เหลืออยู่ของพวกที่แตกแยก, แทนที่จะถูกฟันลงกับพื้นดินด้วยดาบ, ได้ยอมแพ้ต่อผืนธงแห่งเสรีภาพ, และถูกบังคับให้ยกธง^๓แห่งเสรีภาพไว้บนหอสสูงของตน, และในเมืองของตน, และให้จับอาวุธปกป้องประเทศของตน.

๒๑ และดังนั้นโมโรไนทำให้บรรดาผู้ชื่นชอบราชาธิปไตยสิ้นสุดลง, จนไม่มีผู้ใดเป็นที่รู้จักกันอีกเลยในชื่อว่าผู้ชื่นชอบราชาธิปไตย; และท่านทำให้ความต้อตึงและความจงหองของคนเหล่านั้นซึ่งอ้างว่ามีสายเลือดอันสูงศักดิ์สิ้นสุดลงดังนั้น; แต่พวกเขาถูกพาลงมาให้หอบน้อมถ่อมตนเหมือนกับพี่น้องของตน, และให้ต่อสู้อย่างองอาจเพื่ออิสรภาพจากความเป็นทาสของตน.

๒๒ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ขณะที่โมโรไนกำลังทำให้สงครามและความขัดแย้งในบรรดาผู้คนของท่านเองสิ้นสุดลงดังนี้, และทำให้พวกเขาได้อยู่ภายใต้สันติภาพและอารยธรรม, และตั้งข้อบังคับเพื่อเตรียมสงครามต่อสู้กับชาวเลมัน, ดูเถิด, ชาวเลมันเข้ามาในแผ่นดินแห่งโมโรไน, ซึ่งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่งทะเล.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ชาวนี้ไฟไม่มีกำลังเข้มแข็งพอในเมืองแห่งโมโรไน; ฉะนั้นอแมลิไคยาห์รู้สึกโล่งอกเขา, สंहारเสียเป็นอันมาก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์เข้าครองเมือง, แท้จริงแล้ว, ครอบครองป้อมปราการทั้งหมดของพวกเขา.

๒๔ และบรรดาคนที่หลบหนีออกจากเมืองโมโรไนมาถึงเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์; และผู้คนของเมืองแห่งลีไฮมารวมตัวกันด้วย, และจัดการตระเตรียมและพร้อมรับมือชาวเลมันในการสู้รบ.

๒๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออแมลิไคยาห์ไม่ยอมให้ชาวเลมันยกไปสู้รบกับเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์, แต่ให้ตั้งมั่นอยู่ใกล้ฝั่งทะเล, โดยทิ้งคนไว้ในทุกเมืองเพื่อรักษาและป้องกัน.

๒๖ และดังนั้นเขาเดินทางต่อไป, โดยเข้าครองเมืองหลายเมือง, เมืองแห่งนี้ไฟฮาห์, และเมืองแห่งลีไฮ, และเมืองแห่งโมริแอนทอน, และเมืองแห่งออมเนอร์, และเมืองแห่งกิด, และเมืองมิวเล็ค, ซึ่งทั้งหมดนี้อยู่ชายแดนตะวันออกใกล้ฝั่งทะเล.

๒๗ และชาวเลมันจึงได้, เมืองไว้หลายเมืองดังนี้, ด้วยอุบายของอแมลิไคยาห์, ด้วยกำลังไพร่พลอันนับไม่ถ้วนของเขา, ซึ่งทั้งหมดนั้นได้รับการเสริมแนวป้องกัน" อย่างแข็งแรงตามวิธีทำแนวป้องกันของโมโรไน; ซึ่งทั้งหมดนั้นทำให้ชาวเลมันมีที่มั่น.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเดินทางไปยังชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, โดยรุกไล่ชาวนี้ไฟและสังหารเสียมากมาย.

๒๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบกับที่แอนคัม, ผู้ซึ่งได้สังหารโมริแอนทอนและสกัดผู้คนของเขาเมื่อครั้งที่เขาหนีไป.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสกัดอแมลิไคยาห์ด้วย, ขณะที่เดินทางมาพร้อมด้วยกำลังทหารมากมายของเขา เพื่อจะเข้าครอบครองแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และแผ่นดินทางเหนือด้วย.

๓๑ แต่ดูเถิดเขาพบกับความผิดหวัง โดยถูกที่แอนคัมและคนของเขาตีโต้, เพราะคนเหล่านั้นเป็นนักรบผู้เกรียงไกร; เพราะคนของที่แอนคัมทุกคนเข้มแข็งกว่าชาวเลมันในด้านพลังและความชำนาญศึกของพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้เปรียบเหนือชาวเลมัน.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนเหล่านั้นรังควานพวกเขา, ถึงขนาดที่สังหารพวกเขาแม้จนกระทั่งมีด. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือที่แอนคัมและคนของเขาตั้งกระโจมที่ชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และอแมลิไค-

ยาร์ ตั้ง กระจอม ของ เขา ที่ ชายแดน บน
หาดทรายริมทะเล, และใน ลักษณะ
นี้ พวกเขาถูกรุกไล่.

๓๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
ครั้น เวลา กลาง ค่ำ, ที่ แอนคัม กับ ผู้รับใช้
ของเขา แอบ ออก ไป ข้าง นอก ใน เวลา กลาง
ค่ำ, และ เข้า ไป ใน ค่าย ของ อแมลิโคยาห์;
และ ดู เกิด, พวก นั้น หลับ อยู่ เพราะ ความ
เหนื่อย ล้า ยิ่ง, ซึ่ง เกิด เพราะ งานหนัก และ
ความร้อน ใน เวลา กลาง วัน.

๓๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ที่-
แอนคัม แอบ เข้า ไป ใน กระจอม ของ กษัตริย์
อย่าง ลับ ๆ, และ แทะ หลาว ไป ที่ หัวใจ ของ
เขา; และ เขา ทำให้ กษัตริย์ ตาย ทัน ที่ โดย
ไม่ ทำให้ บรรดา ผู้รับใช้ ของ เขา ตื่น เลย.

๓๕ และ เขา กลับ มา ยัง ค่าย ของ เขา เอง
อย่าง ลับ ๆ อีก, และ ดู เกิด, ผู้ คน ของ เขา
หลับ อยู่, และ เขา ปลุก คน เหล่า นั้น และ เล่า
ให้ พวกเขา รู้ เรื่อง ทั้งหมด ที่ เขา ได้ ทำ ไป.

๓๖ และ เขา ให้ กองทัพ ของ เขา เตรียม
พร้อม ไว้, เกลือก ชาว เลมัน จะ ตื่น และ
ยก มา โจม ตี.

๓๗ และ ปี ที่ ยี่สิบ ห้า แห่ง การ ปกครอง
ของ ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้ คน ของ นีไฟ สิ้น
สุด ลง ดัง นี้; และ วัน เวลา ของ อแมลิโคยาห์
สิ้น สุด ลง ดัง นี้.

บทที่ ๕๒

แอมโรน สืบ แทน อแมลิโคยาห์ ใน
ฐานะ กษัตริย์ ของ ชาว เลมัน—โมโรไน,
ที่ แอนคัม, และ ลิโฮ นำ ชาว นีไฟ ไป สู่
สงคราม ที่มี ชัย เหนือ ชาว เลมัน—เมือง
แห่ง มิวเล็ค ถูก ยึด กลับ คืน, และ เจคอบ

ชาว โชรัม ถูก สังหาร. ประมาณ ๖๖-๖๘ ปี
ก่อน คริสต์กาล.

และ บัด นี้, เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น ใน ปี ที่
ยี่สิบ หก แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษา
เหนือ ผู้ คน ของ นีไฟ, ดู เกิด, เมื่อ ชาว เล-
มัน ตื่น ขึ้น ใน ตอน เช้า วัน แรก ของ เดือน
แรก, ดู เกิด, พวกเขา พบ อแมลิโคยาห์
ตาย อยู่ใน กระจอม ของ เขา เอง; และ พวกเขา
มอง เห็น ด้วย ว่า ที่ แอนคัม พร้อม จะ สู้
รบ กับ พวกเขา ใน วัน นั้น.

๒ และ บัด นี้, เมื่อ ชาว เลมัน เห็น ดัง นี้
ก็ ตกใจ กลัว; และ พวกเขา เลิก แผน การ
ที่จะ เดินทัพ ไป แผ่น ดิน ทาง เหนือ,
และ ถอยทัพ ทั้งหมด เข้า ไป ใน เมือง แห่ง
มิวเล็ค, และ พยายาม หา ที่ คุ่ม กั้น ใน แนว
ป้องกัน ของ ตน.

๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ น้อง
ชาย ของ อแมลิโคยาห์ ถูก กำหนด ให้ เป็น
กษัตริย์ เหนือ ผู้ คน; และ ชื่อ ของ เขา คือ
แอมโรน; ดัง นั้น กษัตริย์ แอมโรน,
น้องชาย ของ กษัตริย์ อแมลิโคยาห์, จึง ถูก
กำหนด ให้ ปกครอง แทน เขา.

๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ เขา
สั่ง ให้ ผู้ คน ของ เขา รักรักษา เมือง เหล่า
นั้น, ซึ่ง พวกเขา ได้ มา โดยการ หลั่ง เลือด;
เพราะ พวกเขา ไม่ได้ เมือง ไตมา โดย ไม่มี
การนอง เลือด.

๕ และ บัด นี้, ที่ แอนคัม เห็น ว่า ชาว เล-
มัน ตั้งใจ จะ รักรักษา เมือง เหล่า นั้น ซึ่ง
พวกเขา ได้ มา, และ ส่วน ต่าง ๆ ของ แผ่น
ดิน ซึ่ง พวกเขา ได้ ครอบครอง; และ โดย ที่
เห็น ความ มากมาย ของ จำนวน ผู้ คน ของ
พวกเขา ด้วย, ที่ แอนคัม จึง คิด ว่า ยัง ไม่

เหมาะที่เขาจะพยายามเข้าโจมตีพวกที่อยู่ในปีอม.

๖ แต่เขาวางกำลังคนของเขาไว้โดยรอบ, ราวกับว่า กำลังเตรียม สงคราม; แท้จริงแล้ว, และที่จริงเขากำลังเตรียมป้องกันตัวจากพวกนั้น, โดยทำ กำแพงขึ้นโดยรอบและเตรียมที่ซ่อนไว้.

๗ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเขาเตรียมพร้อมรับศึกอยู่ต่อไปดังนั้นจนกระทั่งโมโรไนส่งคนจำนวนมากมาเสริมกำลังกองทัพของเขา.

๘ และโมโรไนส่งคำสั่งมาให้เขาด้วยว่าเขาควรคุมพวกเชลยทั้งหมดที่ตกอยู่ในเงื้อมมือเขาไว้; เพราะเนื่องจากชาวเลมันพาเชลยไปเป็นอันมาก, คือเขาควรคุมเชลยชาวเลมันทั้งหมดไว้เพื่อเป็นค่าไถ่สำหรับคนที่ชาวเลมันพาไป.

๙ และท่านมีคำสั่งมายังเขาด้วยว่าเขาควรสร้างแนวป้องกันแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และคุ้มกันทางแคบ ซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางเหนือให้มัน, มิฉะนั้นชาวเลมันจะเข้ายึดจุดนั้นและจะมีพลังกำลังรักษาพวกเขาทุกด้าน.

๑๐ และโมโรไนสั่งมายังเขาด้วย, โดยปรารถนาจะให้เขา ชื่อสัตย์ ในการธำรงรักษาแผ่นดินเสี้ยว นั้น, และให้เขาหาโอกาสทุกทางที่จะโยยชาวเลมันในแผ่นดินเสี้ยว นั้น, ให้มากที่สุดเท่าที่เขาจะมีกำลังทำได้, เพื่อโดยกลยุทธ์หรือโดยวิธีอื่นใดเขาอาจได้เมืองเหล่านั้นซึ่งถูกยึดเอาไปจากมือพวกเขากลับคืนมา; และให้เขาสร้าง แนวป้องกันและเสริมกำลัง

เมืองต่าง ๆ โดยรอบ, ซึ่งไม่ได้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมันด้วย.

๑๑ และท่านกล่าวแก่เขาด้วย, ข้าพเจ้าใคร่จะมาหาท่าน, แต่ดูเถิด, ชาวเลมันโจมตีเราอยู่ทาง ชายแดนของ แผ่นดินใกล้ทะเลตะวันตก; และดูเถิด, ข้าพเจ้าไปต่อสู้พวกเขา, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาหาท่านไม่ได้.

๑๒ บัดนี้, กษัตริย์ (แอโมรอน) ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และทำให้เป็นที่รู้แก่ราชินีเกี่ยวกับการตายของพี่ชายตน, และรวบรวมคนได้จำนวนมาก, และเดินทัพออกไปสู้รบกับชาวนีไฟที่ชายแดนใกล้ทะเลตะวันตก.

๑๓ และเขาพยายามรั้งความชาวนีไฟอยู่ดังนี้, และเพื่อตั้งส่วนหนึ่งของกองกำลังพวกเขาไปสู่แผ่นดินส่วนนั้น, ในขณะที่เขาส่งคนที่เขาทิ้งไว้ดูแลเมืองซึ่งได้มา, ให้คนเหล่านั้นรั้งความชาวนีไฟตามชายแดนใกล้ทะเลตะวันออกด้วย, และเข้าครอบครองผืนแผ่นดินของคนเหล่านี้ให้มากที่สุดเท่าที่มันจะอยู่ในพลังความสามารถของตน, ตามกำลังกองทัพของตน.

๑๔ และดังนั้นชาวนีไฟจึงอยู่ในสภากาการณ์ ที่มีอันตรายในปลายปีที่ ยี่สิบหก แห่ง การปกครองของ ผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๑๕ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปี ที่ยี่สิบเจ็ด แห่ง การปกครองของ ผู้พิพากษา, คือที่แอนคัม, โดยคำสั่งของโมโรไน—ผู้จัดตั้งกองทัพขึ้นเพื่อป้องกันชายแดนทางใต้ และทาง ตะวัน ตกของ

แผ่นดิน, และเริ่มเดินทัพของท่านไปยังแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, เพื่อท่านจะได้ช่วยที่แอนคัมกับคนของเขาในการตีเมืองต่าง ๆ ที่เสียไปกลับคืน—

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือที่แอนคัมได้รับคำสั่งให้เข้าโจมตีเมืองแห่งมิวเล็ค, และให้ยึดคืนกลับมาหากเป็นไปได้.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือที่แอนคัมเตรียมจะเข้าโจมตีเมืองแห่งมิวเล็ค, และออกเดินทางพร้อมด้วยกองทัพของเขาไปรบกับชาวเลมัน; แต่เขาเห็นว่าเป็นการเหลือวิสัยที่เขาจะมีชัยต่อคนพวกนั้นในขณะที่คนพวกนั้นอยู่ในแนวป้องกันของตน; ฉะนั้นเขาจึงล้มเลิกแผนของเขาและกลับไปเมืองอุดมมั่งคั่งอีกครั้ง, เพื่อคอยการมาของโมโรไน, เพื่อเขาจะได้รับกำลังมาเสริมให้กองทัพของตน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนมาถึงแผ่นดินอุดมมั่งคั่งพร้อมด้วยกองทัพของท่าน, ในตอนปลายปีที่สี่สิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๑๙ และในตอนต้นปีที่สี่สิบแปด, โมโรไนกับที่แอนคัมและบรรดาแม่ทัพนายกองเป็นอันมากจัดประชุมสภาสงคราม—ว่าพวกเขาควรทำอะไรเพื่อให้ชาวเลมันออกมาสู้รบกับพวกเขา; หรือว่าโดยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใดพวกเขาจะหลอกล่อให้พวกนั้นออกมาจากที่มั่น, เพื่อพวกตนจะได้เปรียบและเอาเมืองแห่งมิวเล็คกลับคืนมาอีก.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

พวกเขาส่งคณะทูตไปยังกองทัพของชาวเลมัน, ซึ่งป้องกันเมืองแห่งมิวเล็คอยู่, ไปยังผู้นำของพวกเขา, ผู้มีชื่อว่าเจคอบ, โดยปรารถนาให้เขาออกมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาเพื่อพบกับพวกตนบนที่ราบ ระหว่างเมืองสองเมืองนั้น. แต่ดูเถิด, เจคอบ, ซึ่งเป็นชาวโซรัม, ไม่ยอมออกมาพร้อมด้วยกองทัพของเขาเพื่อพบกับคนเหล่านั้นบนที่ราบ.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน, โดยที่ไม่มีหวังจะพบกับคนเหล่านั้นในทีซึ่งไม่เสียเปรียบแก่กัน, ฉะนั้น, ท่านจึงตกลงใจทำตามแผนที่ท่านจะลวงชาวเลมันให้ออกมาจากที่มั่นของพวกเขา.

๒๒ ฉะนั้นท่านจึงให้ที่แอนคัมนำคนจำนวนเล็กน้อยยกลงไปใกล้ฝั่งทะเล; และในตอนกลางคืน, โมโรไนกับกองทัพของท่าน, ยกไปในแดนทुरुกันดาร, ทางตะวันตกของเมืองแห่งมิวเล็ค; และด้วยเหตุนี้, ในวันพรุ่ง, เมื่อพวกเขาชมชาวเลมันเห็นที่แอนคัม, จึงวิ่งไปบอกเจคอบ, ผู้นำของพวกเขา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพของชาวเลมันยกออกมาต่อสู้กับที่แอนคัม, โดยคิดว่าด้วยจำนวนคนของพวกเขาจะเอาชนะที่แอนคัมได้เพราะจำนวนคนของเขาน้อย. และเมื่อที่แอนคัมเห็นกองทัพชาวเลมันยกมาต่อสู้กับเขา เขาก็เริ่มถอยไปใกล้ฝั่งทะเล, ทางตอนเหนือ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าเขาเริ่มหลบหนี, พวกเขาก็ฮึกเหิมและไล่ตามไปอย่างแข็งขัน. และในขณะที่ที่แอนคัมกำลังล่อชาวเลมันซึ่งกำลังไล่ตามพวกเขาโดยไร้ประโยชน์

อยู่ดังนั้น, ดูเถิด, โมโรไนสั่งให้ส่วนหนึ่งของกองทัพซึ่งอยู่กับท่านยกเข้าเมือง, และเข้ายึดเมือง.

๒๕ และพวกเขาทำไปดังนั้น, และสังหารคนทั้งหมดที่ถูกทิ้งไว้ป้องกันเมือง, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่ไม่ยอมมาวางอาวุธสงครามของตน.

๒๖ และดังนั้นโมโรไนได้เมืองแห่งมิวเล็คมาด้วยส่วนหนึ่งของกองทัพท่าน, ในขณะที่ท่านเดินทัพไปกับกองทัพที่เหลือเพื่อเผชิญกับชาวเลมันเมื่อพวกนั้นกลับมาจากการไล่ตามที่แอนคัม.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันไล่ตามที่แอนคัมจนมาใกล้เมืองอุดมมั่งคั่ง, และแล้วพวกเขาก็พบกับลีไฮและกองทัพเล็ก ๆ, ซึ่งถูกทิ้งให้อยู่ป้องกันเมืองอุดมมั่งคั่ง.

๒๘ และบัดนี้ดูเถิด, เมื่อบรรดาแม่ทัพนายกองของชาวเลมันเห็นลีไฮพร้อมด้วยกองทัพของเขาจะมาต่อสู้กับพวกตน, พวกเขาทั้งหมดก็กลัว, โดยเกรงว่าพวกเขาจะไปไม่ถึงเมืองมิวเล็คก่อนที่ลีไฮจะตามมาทัน; เนื่องจากพวกเขาเหนื่อยล้าเพราะการเดินทางทัพ, และคนของลีไฮยังสดชื่นอยู่.

๒๙ บัดนี้ชาวเลมันไม่รู้ว่ามีโมโรไนตามหลังพวกเขาพร้อมด้วยกองทัพของท่าน; และคนเหล่านั้นกลัวอยู่แต่ลีไฮและกองทัพของเขาเท่านั้น.

๓๐ บัดนี้ลีไฮไม่ปรารถนาจะตามไปให้ทันพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะเผชิญหน้ากับโมโรไนและกองทัพของท่าน.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

ก่อนที่ชาวเลมันจะถอยไปได้ไกลก็ถูกชาวนี้ไฟล้อมไว้, โดยคนของโมโรไนทางด้านหนึ่ง, และคนของลีไฮอีกด้านหนึ่ง, ซึ่งคนทั้งหมดนี้สดชื่นและมีกำลังเต็มที่; แต่ชาวเลมันเหนื่อยล้าเพราะการเดินทางทัพมาไกล.

๓๒ และโมโรไนสั่งคนของท่านให้โจมตีคนเหล่านั้นจนกว่าพวกเขาจะยอมวางอาวุธสงครามของตน.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจคอบ, โดยที่เป็นผู้นำของพวกนั้น, โดยที่เป็นชาวโซรัมด้วย, และโดยที่มีวิญญาณไม่ยอมแพ้, เขาจึงนำชาวเลมันออกมาสู้กับโมโรไนด้วยความเดือดดาลยิ่ง.

๓๔ โดยที่โมโรไนอยู่ในเส้นทางเดินทัพของคนเหล่านั้น, ฉะนั้นเจคอบจึงตั้งใจจะสังหารพวกเขาและตีฝ่าออกไปยังเมืองแห่งมิวเล็ค. แต่ดูเถิด, โมโรไนและคนของท่านมีกำลังมากกว่า; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ให้ทางแก่ชาวเลมัน.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาต่อสู้กันด้วยความเดือดดาลยิ่งทั้งสองฝ่าย; และทั้งสองฝ่ายต่างก็ถูกสังหารเป็นจำนวนมาก; แท้จริงแล้ว, และโมโรไนได้รับบาดเจ็บและเจคอบถูกฆ่า.

๓๖ และลีไฮให้ผู้คนที่ย้ำแข็งของเขาถอดรองเท้าของพวกตนด้วยความเดือดดาล, ถึงขนาดที่ทำให้ชาวเลมันในกองหลังยอมมอบอาวุธสงครามของตน; และพวกเขาที่เหลืออยู่, สับสนมาก, จนไม่รู้ว่าจะไปหรือจะสู้ที่ใดดี.

๓๗ บัดนี้โมโรไนโดยที่เห็นความอลหม่านของคนเหล่านั้น, ท่านจึงกล่าว

แก่พวกเขาว่า: หากท่านจะนำอาวุธสงคราม ออกมา มอบ แล้ว, ดุเถิด เราจะเลิกหลังเลื้อดท่าน.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันได้ยิน ถ้อยคำเหล่านี้, แม่ทัพนายกองของพวกเขา, ทั้งหมดซึ่งยังไม่ถูกสังหาร, จึงออกมาและโยนอาวุธสงครามไว้ที่เท้าของโมโรไน, และส่งคนของพวกตนให้ทำเช่นเดียวกันด้วย.

๓๙ แต่ ดุเถิด, มีหลายคนที่ไม่ยอม; และบรรดาคนที่ไม่ยอมมอบดาบของตน จึงถูกจับและมัดไว้, และอาวุธสงครามของพวกเขา จึงถูกยึดไปจากพวกเขา, และพวกเขาถูกบีบบังคับให้ออกเดินทางไปด้วยพร้อมกันที่หนองของตนไปยังแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง.

๔๐ และบัดนี้ จำนวนเชลยที่จับได้มีมากกว่าจำนวนที่ถูกสังหาร, แท้จริงแล้ว, มากกว่าคนทั้งสองฝ่ายที่ถูกสังหาร.

บทที่ ๕๓

เชลยชาวเลมันถูกใช้ให้สร้างแนวป้องกันเมืองอุดมมั่งคั่ง—การแตกแยกในบรรดาชาว นีไฟ เปิด ช่องให้ชาวเลมัน มี ทรัพย์—ฮีลามันเข้าบัญชาการชายหนุ่ม สอง พัน คน ซึ่ง เป็น บุตร แห่ง ผู้คน ของ แอ มัน. ประมาณ ๖๔-๖๓ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขาวางยามไว้เฝ้าเชลยชาวเลมัน, และบีบบังคับ คนเหล่านั้นให้ออกไป ฝั่ง ศพ คนของ ตน, แท้จริงแล้ว, และศพของชาว

นีไฟที่ถูกสังหารด้วย; และโมโรไนจัดคนไว้เฝ้าขณะที่คนเหล่านี้ทำงานของตน.

๒ และโมโรไนไปเมืองแห่งมิวเล็คกับลีไฮ, และเข้าปกครอง เมือง และมอบเมืองนี้ให้แก่ลีไฮ. บัดนี้ดุเถิด, ลีไฮผู้นี้คือบุรุษผู้อยู่กับโมโรไนเป็นส่วนใหญ่ในการสู้รบทั้งหมดของท่าน; และเขาเป็นคนที่คล้ายคลึง กับโมโรไน, และคนทั้งสอง ขึ้นชมยินดี ใน ความปลอดภัยของกันและกัน; แท้จริงแล้ว, คนทั้งสองรักกันมาก, และเป็นที่รักของบรรดาผู้คนชาวนีไฟทั้งปวงด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่ชาวเลมันฝั่งศพคนของตนและศพของชาวนีไฟเสร็จแล้ว, ชาวนีไฟให้พวกเขาเดินแถวกลับไปแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และโดย คำสั่ง ของโมโรไน, ที่แอนคัม, ให้พวกเขาเริ่มทำงานขุดคูรอบแผ่นดิน, หรือรอบเมือง, อุดมมั่งคั่ง.

๔ และเขาให้พวกเขาสร้างที่กำบัง ทำด้วยท่อนซุงไว้บนฝั่งด้านในของคู; และพวกเขาขุดดินขึ้นจากคูใส่ไว้ในที่กำบังที่ทำด้วยท่อนซุงเหล่านั้น; และดังนั้นพวกเขาให้ชาวเลมันทำงานไปจนกว่าพวกเขาจะล้อมเมืองอุดมมั่งคั่งไว้โดยรอบจนสูงมาก, ด้วยกำแพงอันแข็งแรงทำด้วยท่อนซุงและมูลดิน.

๕ และเมืองนี้จึงกลายเป็นที่มั่นอันแข็งแรงนับแต่นั้นมา; และพวกเขาควบคุมเชลยชาวเลมันไว้ในเมืองนี้; แท้จริงแล้ว, แม้ภายในกำแพงที่พวกเขาให้คนเหล่านั้นสร้างขึ้นด้วยมือของพวกเขาเอง. บัดนี้โมโรไนจำต้องให้ชาวเลมันทำงาน, เพราะ

เป็นการง่ายที่จะเฝ้า คน เหล่านั้น ขณะ
พวกเขาทำงาน; และท่านปรารถนาจะให้
กำลังทัพทั้งหมดของท่านพร้อมเมื่อท่าน
จะเข้าโจมตีชาวเลมมัน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน
ได้ช่วยชนะเหนือ กองทัพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
กองหนึ่ง ของชาวเลมมันดั่งนั้น, และเข้า
ยึดเมืองแห่งมิวเล็ค, ซึ่งเป็นที่มั่นอันแข็ง
แรงที่สุดแห่งหนึ่งของชาวเลมมันในแผ่นดิน
แห่งนี้ไฟ; และท่านสร้างที่มั่นขึ้นแห่ง
หนึ่งด้วยเพื่อกักขังเชลยของท่านดั่งนั้น.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่าน
ไม่พยายามสู้รบกับชาวเลมมันต่อไปอีกในปี
นั้น, แต่ท่านให้คนของท่านใช้เวลาไปใน
การเตรียมสงคราม, แท้จริงแล้ว, และใน
การสร้าง แนว ป้องกัน เพื่อ สกัด กัน ชาว
เลมมัน, แท้จริงแล้ว, และช่วยให้พวกผู้หญิง
และเด็กของ ตน พ้นจาก ความอดอยาก
และความทุกข์ด้วย, และจัดหาอาหารให้
กองทัพของตน.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
ทางทะเลตะวันตก, ตอนใต้, ขณะที่โมโรไน
ไม่อยู่เนื่องด้วยมีการคบคิดการบางอย่าง
ในบรรดา ชาว นีไฟ, ซึ่ง ทำให้เกิด การ
แตกแยกในบรรดาพวกเขา, กองทัพของ
ชาวเลมมัน, ได้ เปรียบ ชาว นีไฟ ขึ้นบ้าง,
แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่เข้า ครอบ ครอบ
เมือง ของ พวกเขา หลาย เมือง ใน แผ่น
ดินส่วนนั้น.

๙ และดั่งนั้นเพราะความชั่วช้าสามานย์
ในบรรดาพวกเขาเอง, แท้จริงแล้ว, เพราะ
การแตกแยกและการคบคิดในบรรดาพวก

เขาเอง พวกเขาจึงตกอยู่ในสถานการณ์
ที่อันตรายที่สุด.

๑๐ และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า มีบาง สิ่ง
ที่จะกล่าวเกี่ยวกับผู้คน^๖ ของแอมมัน, ซึ่ง,
ในตอนแรก, เป็นชาวเลมมัน; แต่โดยแอมมัน
และ พี่ น้อง ท่าน, หรือ ที่จริง แล้วโดย
เดชาภาพและพระวาทะของพระผู้เป็น
เจ้า, ทำให้พวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใส^๗ มาสู่
พระเจ้า; และพาพวกเขาลงมายังแผ่นดิน
แห่งเซราฮีมลา, และได้รับการคุ้มครอง
จากชาวนีไฟนับแต่บัดนั้นมา.

๑๑ และเนื่องจากคำปฏิญาณของพวกเขา
เขา พวกเขาจึงเว้นจากการจับอาวุธต่อสู้
กับพี่น้องของตน; เพราะพวกเขาให้คำ
ปฏิญาณไว้ว่าจะไม่ให้มีการนองเลือด^๘
อีกเลย; และ ตาม คำปฏิญาณ ของ พวกเขา
พวกเขายอมตาย; แท้จริงแล้ว, พวกเขา
จะยอมให้ตนตกอยู่ในเงื้อมมือพี่น้อง
ของตน, หากไม่ใช่เพราะความสงสารและ
ความรักอย่างยิ่งซึ่งแอมมันและพี่น้องท่าน
มีต่อพวกเขา.

๑๒ และ เพราะเหตุนี้ แอมมัน และ พี่
น้องท่านจึงพาพวกเขาลงมายังแผ่นดิน
แห่งเซราฮีมลา; และพวกเขาได้รับการ
คุ้มครอง^๙ จากชาวนีไฟตลอดมา.

๑๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พวกเขา มอง เห็น อันตราย, และ ความ
ทุกข์และความยากลำบากต่าง ๆ ซึ่งชาว
นีไฟต้องรับแทนพวกเขา, พวกเขาก็เกิด
ความสงสารและปรารถนา^{๑๐} จะจับอาวุธเพื่อ
ปกป้องประเทศของตน.

๑๔ แต่ดูเถิด, ขณะที่พวกเขา กำลังจะ

๑๐ก แอลมา ๒๓:๒๔-๒๖.

ข แอลมา ๒๓:๘-๑๓.

๑๑ก แอลมา ๒๔:๑๗-๑๙.

๑๒ก แอลมา ๒๗:๒๓.

๑๓ก แอลมา ๕๖:๗.

จับอาวุธ สงคราม ของ ตน, พวก เขา ยอม แพ้ ต่อ คำ ชัก จูง ของ ฮี ลามัน และ พี่ น้อง ท่าน, เพราะ พวก เขา กำลัง จะ ละ เม็ด คำ ปฏิญาณ ที่ เคย ทำ ไว้.

๑๕ และ ฮี ลามัน ก็ ล้ม เกลือก โดยการ ทำ เช่น นั้น พวก เขา จะ สูญ เสียด วิญญาณ ของ ตน; ฉะนั้น บรรดา คน ทั้งหมด ที่ เข้า มา ใน พันธ สัญญา นี้ จึง ถูก บีบ บังคับ ให้ ทรน ดู พี่ น้อง ของ ตน พี่ ฝา ความ ทุกข์ ของ พวก เขา, ใน สถาน การณ์ ที่ เป็น อัน ตราย อยู่ ใน ขณะ นี้.

๑๖ แต่ ดู เกิด, เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น พวก เขา มี บุตร มาก มาย, ซึ่ง ไม่ ได้ เข้า มา ใน พันธ สัญญา ว่า จะ ไม่ ยอม จับ อาวุธ สงคราม ของ ตน เพื่อ ป้อง กัน ตน ให้ พ้น จาก ศัตรู; ฉะนั้น พวก เขา มา ชุมนุม กัน ใน เวลา นี้, มาก เท่า ที่ สามารถ จับ อาวุธ ได้, และ พวก เขา เรียก ตน เอง ว่า ชาว นี้ ไฟ.

๑๗ และ คน เหล่า นี้ เข้า มา ใน พันธ สัญญา ที่ จะ ต่อสู้ เพื่อ เสรี ภาพ ของ ชาว นี้ ไฟ, แท้จริง แล้ว, เพื่อ ปกป้อง แผ่น ดิน จน ถึง การ สละ ชีวิต ตน; แท้จริง แล้ว, แม้ ทำ พันธ สัญญา ว่า พวก เขา จะ ไม่ ยอม สูญ เสียด เสรี ภาพ ของ ตน เลย, แต่ จะ ต่อสู้ ทุก สถาน การณ์ เพื่อ ปกป้อง ชาว นี้ ไฟ และ ตน เอง ให้ พ้น จาก ความเป็น ทาส.

๑๘ บัด นี้ ดู เกิด, มี คน หนุ่ม เหล่า นั้น สอง พัน คน, ซึ่ง เข้า มา ใน พันธ สัญญา นี้ และ จับ อาวุธ สงคราม เพื่อ ปกป้อง ประเทศ ของ ตน.

๑๙ และ บัด นี้ ดู เกิด, โดย ที่ พวก เขา ไม่ เคย เป็น ภาระ แก่ ชาว นี้ ไฟ มา ก่อน หน้า

นั้น เลย, พวก เขา ใน ระยะเวลา นี้ ก็ กลับ เกื้อ หนุน ได้ อย่าง มาก อีก ด้วย; เพราะ พวก เขา จับ อาวุธ สงคราม, และ พวก เขา อยาก ให้ ฮี ลามัน เป็น ผู้นำ ของ ตน.

๒๐ และ พวก เขา ทั้งหมด เป็น คน หนุ่ม, และ พวก เขา อาจ ยิ่ง ใน ด้าน ความ กล้า หาญ, และ ด้าน พล ละ กำลัง และ ความ กระตือรือร้น ด้วย; แต่ ดู เกิด, นี้ ไม่ใช่ ทั้งหมด—พวก เขา เป็น คน ซื่อสัตย์ สุจริต ตลอด เวลา ใน เรื่อง ใด ๆ ก็ ตาม ที่ พวก เขา ได้ รับ มอบหมาย.

๒๑ แท้จริง แล้ว, พวก เขา เป็น บุรุษ แห่ง สัจจะ และ ความ มี สติ, เพราะ พวก เขา ได้ รับ การ สอน ให้ รักษา พระ บัญญัติ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า และ ดำเนิน ชีวิต อย่าง ซื่อตรง ต่อ พระ พักตร์ พระ องค์.

๒๒ และ บัด นี้ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ฮี ลามัน เดิน ท้า เป็น ผู้นำ ทหาร หนุ่ม สอง พัน คน ของ ท่าน, เพื่อ ไป ช่วย ผู้ คน ที่ ชายแดน ของ แผ่น ดิน ทาง ใต้ ใกล้ ทะเล ตะวัน ตก.

๒๓ และ ปี ที่ ยี่สิบแปด แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้ คน ของ นี้ ไฟ สิ้น สุด ลง ดั่ง นี้.

บทที่ ๕๔

โอ โมรอน และ โมโรไน เจรจา เพื่อ แลก เปลี่ยน เซลย—โมโรไน เรียก ร้อง ให้ ชาว เลมัน ถอย ไป และ หยุด การ โจมตี แบบ ฆาตกรรม ของ พวก เขา—โอ โมรอน เรียก

๑๔ก กตว. ๓๐:๒.
ข คมพ. คำปฏิญาณ.
๑๗ก แอลมา ๕๖:๔๗.
คมพ. เสรีภาพ.
๒๐ก คมพ. กล้าหาญ (ความ).
ข คมพ. สุจริต (ความ).
๒๑ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน กับพระผู้เป็นเจ้า.
๒๒ก แอลมา ๕๖:๓-๕.

ร้องให้ชาวนีไฟวางอาวุธของพวกเขาและยอมอยู่ใต้ชาวเลมัน. ประมาณ ๖๓ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่ยี่สิบเก้าของผู้พิพากษา, คือ แอโมรอน^๑ส่งข่าวสารไปยังโมโรไนว่าปรารณาจะแลกเปลี่ยนเชลย.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนรู้สึกชื่นชมยินดีอย่างยิ่งในคำขอนี้, เพราะท่านปรารณาจะให้เสบียงที่ไปเลี้ยงดูเชลยชาวเลมันจะได้มาเลี้ยงดูผู้คนของท่านเอง; และท่านปรารณาจะได้ผู้คนของท่านเองมาเสริมกำลังกองทัพของท่านด้วย.

๓ บัดนี้ชาวเลมันได้จับผู้หญิงและเด็กไปเป็นอันมาก, และในบรรดาเชลยทั้งหมดของโมโรไน, หรือในบรรดาเชลยที่โมโรไนได้มาไม่มีผู้หญิงหรือเด็กสักคน; ฉะนั้นโมโรไนจึงตกลงใจใช้กลยุทธ์เพื่อให้ได้เชลยชาวนีไฟจากชาวเลมันให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้.

๔ ฉะนั้นท่านจึงเขียนสาส์นฉบับหนึ่ง, และส่งไปกับผู้รับใช้ของแอโมรอน, คนเดียวกับที่นำสาส์นมาให้โมโรไน. และนี่คือถ้อยคำซึ่งท่านเขียนถึงแอโมรอน, มีความว่า :

๕ ดูเถิด, แอโมรอน, ข้าพเจ้าเขียนบางสิ่งเกี่ยวกับสงครามนี้ถึงท่านซึ่งท่านทำแก่ผู้คนของข้าพเจ้า, หรือที่จริงแล้วซึ่งพี่ชาย^๒ท่านทำแก่พวกเขา, และซึ่งท่านยังตั้งใจที่จะทำต่อไปหลังจากเขาตายแล้ว.

๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะบอกท่านบางสิ่งเกี่ยวกับความยุติธรรม^๓ของพระเจ้า, และดาบแห่งพระพิโรธอันทรงฤทธิ์านุภาพของพระองค์, ซึ่งเจือเจืออยู่เหนือท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจและถอยทัพของท่านกลับไปผืนแผ่นดินของท่านเอง, หรือแผ่นดินที่ท่านครอบครองอยู่, ซึ่งเป็นแผ่นดินแห่งนี้ไฟ.

๗ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงเรื่องเหล่านี้หากท่านจะสามารถรับฟังมัน; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะบอกท่านเกี่ยวกับนรก^๔อันนำพรันพรซึ่งที่คอยรับฆาตกร^๕เช่นที่ท่านและพี่ชายของท่านเป็นอยู่, เว้นแต่ท่านจะกลับใจและเลิกล้มจุดประสงค์อันเป็นฆาตกรรมของท่าน, และกลับไปพร้อมด้วยกองทัพของท่านไปสู่ผืนแผ่นดินของท่านเอง.

๘ แต่เพราะท่านปฏิเสธสิ่งเหล่านี้แล้วครั้งหนึ่ง, และต่อสู้กับผู้คนของพระเจ้า, แม้เช่นนั้นข้าพเจ้าก็คิดว่าท่านจะทำมันอีก.

๙ และบัดนี้ ดูเถิด, เราเตรียมพร้อมที่จะรับมือท่าน; แท้จริงแล้ว, และเว้นแต่ท่านจะเลิกล้มจุดประสงค์ของท่าน, ดูเถิด, ท่านจะดึงเอาพระพิโรธของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของคัมภีร์ซึ่งท่านไม่ยอมรับลงมาสู่ท่าน, แม้จนไปสู่ความพิณาศของท่านโดยสิ้นเชิง.

๑๐ แต่, พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, กองทัพของเราจะยกมาตีท่านนั้นนั้นเว้นแต่ท่านจะถอยกลับไป, และไม่ช้าความตายจะมาเยือนท่าน, เพราะเราจะรักษา

๕๔ ๑ก แอลมา ๕๒:๓.
๕ค แอลมา ๔๘:๑.

๖ก คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๗ก คมพ. นรก.

๗ แอลมา ๔๗:๑๘, ๒๒-๒๔.
คมพ. ฆาตกรรม.

เมืองของเราและผืนแผ่นดินของเราให้คงไว้; แท้จริงแล้ว, และเราจะขำรังรักษาศาสนาของเราและอุดมการณ์ของพระเจ้าเป็นเจ้าของเรา.

๑๑ แต่ ดูเถิด, ข้าพเจ้า คิดว่า ข้าพเจ้า พุดกับท่านเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้โดยเปล่าประโยชน์; หรือข้าพเจ้าคิดว่าท่านคงเป็นลูก^๑ แห่งนรก; ฉะนั้นข้าพเจ้าจะยุติสาส์นของข้าพเจ้าโดยบอกท่านว่าข้าพเจ้าจะไม่ แลกเปลี่ยนเซลย, นอกจากโดยมีเงื่อนไขว่าท่านจะส่งมอบชายหนึ่งคนกับภรรยา และ ลูกของ เขา, มา แลก กับ เซลย หนึ่ง คน; หากเป็นว่าท่านจะทำดังนี้, ข้าพเจ้า ก็จะแลกเปลี่ยน.

๑๒ และ ดูเถิด, หาก ท่านไม่ ทำ ดังนี้, ข้าพเจ้า จะ มารบ กับ ท่าน พร้อม ด้วย กองทัพ ของ ข้าพเจ้า; แท้จริง แล้ว, แม้ ข้าพเจ้า จะ ให้ อาวุธ แก่ พวก ผู้ หลิง ของ ข้าพเจ้า และ เด็ก ของ ข้าพเจ้า, และ ข้าพเจ้า จะ มารบ กับ ท่าน, และ ข้าพเจ้า จะ ตาม ท่าน แม้ เข้า ไป ใน แผ่น ดิน ของ ท่านเอง, ซึ่ง คือ แผ่น ดิน แห่ง มรดก แต่ แรกเริ่มของเรา^๒; แท้จริงแล้ว, และมันจะเป็นเลือดต่อเลือด, แท้จริงแล้ว, ชีวิตต่อชีวิต; และข้าพเจ้าจะสู้รบกับท่านแม้จนกระทั่งท่านถูกทำลายสิ้นไปจากพื้นพิภพ.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้า กำลัง โกรธ, และ ผู้คนของข้าพเจ้าก็เช่นกัน; ท่านหมายมั่นจะกระทำฆาตกรรมเรา, และเราเพียงแต่พยายามป้องกันตัวเท่านั้น. แต่ดูเถิด, หากท่านหมายมั่นจะทำลายเราต่อไปเราก็จะหมายมั่นทำลายท่าน; แท้จริงแล้ว,

และเราจะพยายามยึดแผ่นดินของเรา, แผ่นดินแห่งมรดกแต่แรกเริ่มของเรา.

๑๔ บัดนี้ข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าคือโมโรไน; ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของผู้คนชาวนีไฟ.

๑๕ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ แอโมรอน, เมื่อได้รับสาส์นฉบับนี้, ก็โกรธ; และเขียนสาส์นอีกฉบับหนึ่งถึงโมโรไน, และนี่คือถ้อยคำที่เขาเขียน, มีความว่า:

๑๖ ข้าพเจ้าคือแอโมรอน, กษัตริย์ของชาวเลมัน; ข้าพเจ้า เป็นน้องชาย ของ อแมลีโคยาห์ผู้ที่ท่านลอบสังหาร^๓. ดูเถิด, ข้าพเจ้า จะ แกะ แค้น ท่าน เพื่อ เลือด ของ เขา, แท้จริง แล้ว, และข้าพเจ้า จะ ยกมา โจมตีท่านพร้อมด้วยกองทัพของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าหากกลัวคำขู่ของท่านไม่.

๑๗ เพราะดูเถิด, บรรพบุรุษของท่านทำผิดต่อพี่น้องของพวกเรา, ถึงขนาดที่ได้ ขโมยเอาสีทิ^๔ ในการปกครองของพวกเรา ไปในเมื่อมันเป็นของพวกเราโดยถูกต้อง.

๑๘ และบัดนี้ ดูเถิด, หาก ท่าน จะ วาง อาวุธ ของ ท่าน, และ ยอม ให้ คน ที่ เป็น เจ้าของสีทิปกครองโดยถูกต้องปกครอง ท่าน, เมื่อ นั้น ข้าพเจ้า จะ ให้ ผู้คน ของ ข้าพเจ้าวาง อาวุธ และ จะ ไม่ ทำ สงคราม อีกต่อไป.

๑๙ ดูเถิด, ท่านกล่าวคำขู่ต่อข้าพเจ้า และ ผู้คนของข้าพเจ้าไว้มากมาย; แต่ ดูเถิด, เราหากกลัวคำขู่ของท่านไม่.

๒๐ กระนั้นก็ตาม, ข้าพเจ้าจะอนุญาตให้ แลกเปลี่ยนเซลยตามคำขอของท่าน, ด้วย ความยินดี, เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บอาหาร

๑๑ก ยอห์น ๘:๒-๔๔.
๑๒ก ๒ นี. ๕:๕-๘.

๑๖ก แอลมา ๕๑:๓๕.
๑๗ก ๒ นี. ๕:๑-๔;

โมไซยาห์ ๑๐:๑๒-๑๗.

ของข้าพเจ้าไว้สำหรับพลรบของข้าพเจ้า; และเราจะได้ทำสงครามกันซึ่งจะเป็นนิรันดร์, เพื่อเอาชาวนี้ไฟมาอยู่ใต้อำนาจของเรา หรือเพื่อการสูญเสียนิรันดร์ของพวกเขา.

๒๑ และเกี่ยวกับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของคัมภีร์ผู้ซึ่งท่านกล่าวว่าเราปฏิเสธ, ดูกิจ, เราหา รู้จักผู้หนึ่งไม่; ทั้งท่านก็ไม่รู้จัก; แต่หากจะเป็นไปว่าจะมีผู้หนึ่ง, เราทราบดีว่าไม่นอกจากว่าพระองค์ทรงสร้างเรามาเหมือนกับที่สร้างท่าน.

๒๒ และหากจะเป็นไปว่ามีมารและนรก, ดูกิจพระองค์จะไม่ส่งท่านไปที่นั่นหรือ เพื่อพำนักอยู่กับพี่ชายของข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านลอบสังหาร, ผู้ซึ่งท่านพูดเป็นนัยว่า เขาไปสู่ที่เช่นนั้น? แต่ดูเถิดเรื่องเหล่านี้หาสำคัญไม่.

๒๓ ข้าพเจ้าคือแอโมรอน, และเป็นผู้สืบตระกูลของโซรัม, ผู้ซึ่งบรรพบุรุษของท่านบีบบังคับและพาออกจากเยรูซาเล็ม.

๒๔ และดูเถิดบัดนี้, ข้าพเจ้าเป็นชาวเลมมันผู้อาจหาญ; ดูกิจ, สงครามนี้เกิดขึ้นก็เพื่อแก้แค้นแก่ความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับคนเหล่านั้น, และเพื่อธำรงรักษาและได้สิทธิของพวกเขาที่จะปกครอง; และข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้าถึงโมโรไน.

บทที่ ๕๕

โมโรไนปฏิเสธที่จะแลกเปลี่ยนเชลย—พวกยามชาวเลมมัน ถูก ลวง ให้ มา สุรา, และเชลยชาวนี้ไฟได้รับอิสรภาพ—เมืองแห่งกิด ถูก ยึด โดยไม่มี การ นอง เลือด. ประมาณ ๖๓-๖๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนได้รับสาส์นฉบับนี้ท่านโกรธยิ่งขึ้น, เพราะท่านรู้ว่าแอโมรอนมีความรู้โดยสมบูรณ์ถึงกลอง^๖ของตน; แท้จริงแล้ว, ท่านรู้ว่าแอโมรอนรู้ว่าไม่ได้เป็นเหตุอันเที่ยงธรรมที่ทำให้เขาทำสงครามกับผู้คนของนี้ไฟ.

๒ และท่านกล่าว: ดูกิจ, ข้าพเจ้าจะไม่แลกเปลี่ยนเชลยกับแอโมรอนนอกจากเขาจะล้มเลิกจุดประสงค์ของเขา, ดังที่ข้าพเจ้ากล่าวไว้ในสาส์นของข้าพเจ้า; เพราะข้าพเจ้าจะไม่ยอมให้เขามีอำนาจยิ่งไปกว่าที่มีอยู่แล้ว.

๓ ดูกิจ, ข้าพเจ้ารู้จักสถานที่ที่ชาวเลมมัน กักตัวผู้คนของข้าพเจ้า ซึ่ง พวกเขา จับไปเป็นเชลย; และโดยที่แอโมรอนไม่ยินยอมตามสาส์นของข้าพเจ้า, ดูกิจ, ข้าพเจ้าจะให้แก่เขาตาม ถ้อยคำของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าจะหมายมั่นให้เกิดความตายขึ้นในบรรดาพวกเขาจนกว่าพวกเขาจะร้องขอสันติภาพ.

๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโมโรไนกล่าวถ้อยคำเหล่านั้นแล้ว, ท่านให้มีการตรวจค้นในบรรดาคนของท่าน, เพื่อท่านอาจจะพบใครสักคนซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของเลมมันในบรรดาพวกเขา.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาพบคนหนึ่ง, ชื่อเลมมัน; และเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง^๗ของกษัตริย์ซึ่งถูกอแมลิโคยาห์ลอบสังหาร.

๖ บัดนี้โมโรไนให้เลมมันและคนของเขาจำนวนไม่มากนักออกไปที่ทหารยามซึ่งเฝ้าชาวนี้ไฟอยู่.

๗ บัดนี้ชาวนีไฟถูกกักอยู่ในเมืองแห่งกิด; ฉะนั้นโมโรไนจึงกำหนดเลมันและให้คนจำนวนไม่มากนักไปกับเขา.

๘ และเมื่อค่ำลง เลมันไปหาพวกทหารยามที่เฝ้าชาวนีไฟ, และดูเถิด, พวกนั้นเห็นเขามาและพวกนั้นร้องเรียก; แต่เขาพูดกับพวกนั้นว่า: อย่ากลัวเลย; ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นชาวเลมัน. ดูเถิด, เราหนีมาจากชาวนีไฟ, และพวกเขาหลับอยู่; และดูเถิดเราได้เหล่าอองุ่นของพวกเราและเราเอามาด้วย.

๙ บัดนี้เมื่อชาวเลมันได้อินถ้อยคำเหล่านี้ก็ต้อนรับเขาด้วยปีติ; และพวกนั้นพูดกับเขาว่า: ให้เหล่าอองุ่นของท่านแก่เราเถิด, เพื่อเราจะได้ดื่ม; เราดีใจที่ท่านได้เหล่าอองุ่นมากกับท่านเพราะเราอ่อนเพลียอยู่.

๑๐ แต่เลมันกล่าวแก่พวกเขา: ให้เราเก็บเหล่าอองุ่นของเราไว้จนกว่าเราจะไปสู้รบกับชาวนีไฟ. แต่คำพูดนี้ยิ่งทำให้คนเหล่านั้นปรารถนาจะดื่มเหล่าอองุ่นมากขึ้น;

๑๑ เพราะ, คนเหล่านั้นกล่าวว่า: เราอ่อนเพลียอยู่, ฉะนั้นขอให้เราดื่มเหล่าอองุ่นกันเถิด, และอีกไม่นานเราก็จะได้รับปันส่วนเหล่าอองุ่นของเรา, ซึ่งจะทำให้เรามีพลังกำลังไปต่อสู้กับชาวนีไฟ.

๑๒ และเลมันกล่าวแก่พวกเขา: ท่านจงทำตามความปรารถนาของท่านเถิด.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาดื่มเหล่าอองุ่นกันอย่างมากมาย; และพวกเขาพอใจในรสของมัน, ฉะนั้นพวกเขาจึงดื่มต่อไปมากยิ่งขึ้น; และมันแรง, โดยที่เตรียมไว้ให้แรงเช่นนั้น.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นพวกเขาดื่มและสุขสำราญกัน, และไม่นานก็เมามายกันถ้วนหน้า.

๑๕ และบัดนี้เมื่อเลมันและคนของเขาเห็นว่าพวกนั้นเมามายกันถ้วนหน้า, และหลับสนิทแล้ว, พวกเขาจึงกลับไปหาโมโรไนและเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ท่าน.

๑๖ และบัดนี้เป็นไปตามแผนของโมโรไน. และโมโรไนได้เตรียมคนของท่านไว้พร้อมด้วยอาวุธสงคราม; และท่านไปยังเมืองแห่งกิด, ขณะที่ชาวเลมันหลับสนิทและเมามายอยู่, และส่งอาวุธสงครามให้พวกเขลย, ถึงขนาดที่พวกเขามีอาวุธครบทุกคน;

๑๗ แท้จริงแล้ว, เมื่อโมโรไนให้อาวุธเขลยเหล่านั้นทุกคน, แม้แต่ผู้หญิง, และลูก ๆ ของพวกเขา, มากที่สุดเท่าที่สามารถใช้อาวุธสงครามได้; และทั้งหมดนี้กระทำกันในความเงียบสงัด.

๑๘ แต่หากพวกเขาทำให้ชาวเลมันตื่น, ดูเถิด พวกนั้นเมามายอยู่และชาวนีไฟสามารถสังหารพวกเขาได้.

๑๙ แต่ดูเถิด, นี่ไม่ใช่ความปรารถนาของโมโรไน; ท่านไม่ได้เบิกบานในการกระทำฆาตกรรมหรือการนองเลือด, แต่ท่านเบิกบานในการช่วยผู้คนของท่านให้พ้นจากความพินาศ; และเพราะเหตุนี้ท่านจะได้ไม่นำความอยู่ดีธรรมมาสู่ตนเอง, ท่านไม่ยอมโจมตีชาวเลมันและทำลายพวกเขาขณะที่พวกเขาเมามายอยู่.

๒๐ แต่ท่านได้สมตามความปรารถนาของท่านแล้ว; เพราะท่านให้อาวุธเขลยชาว นีไฟ เหล่า นั้น ซึ่ง อยู่ ภายใน กำแพง

เมือง, และให้พลังความสามารถแก่คนเหล่านั้นที่จะได้ครอบครองพื้นที่ต่าง ๆ เหล่านี้ที่อยู่ภายในกำแพง.

๒๑ และแล้วท่านให้คนที่อยู่กับท่านลาถอยจากคนเหล่านั้น, และล้อมกองทัพของชาวเลมันไว้.

๒๒ บัดนี้ดูเถิดงานนี้กระทำกันในเวลากลางคืน, เพื่อว่าเมื่อชาวเลมันตื่นขึ้นตอนเช้าพวกเขาจะเห็นว่าถูกชาวนี้ไฟล้อมไว้ภายนอก, และว่าเชลยของตนมีอาวุธอยู่ภายใน.

๒๓ และตั้งนั้นพวกเขาจึงเห็นว่าชาวนี้ไฟมีกำลังเหนือพวกเขา; และในสภาพการณ์นี้พวกเขาเห็นว่าไม่สมควรที่พวกเขาจะต่อสู้กับชาวนี้ไฟ; ฉะนั้นแม่ทัพนายกองของพวกเขาจึงเรียกหาอาวุธสงครามของพวกเขา, และนำมันออกมาโยนไว้ที่เท้าของชาวนี้ไฟ, วิงวอนขอความเมตตา.

๒๔ บัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นความปรารถนาของโมโรไน. ท่านจับคนพวกนั้นไว้เป็นเชลยสงคราม, และเข้าครอบครองเมือง, และให้ปล่อยเชลยทั้งหมด, ที่เป็นชาวนี้ไฟ; และพวกเขาเข้าสมทบกับกองทัพของโมโรไน, และเป็นกำลังสำคัญให้กองทัพของท่าน.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านให้ชาวเลมัน, ซึ่งท่านจับไว้เป็นเชลย, เริ่มงานในการเสริมความเข้มแข็งให้แนวป้องกันรอบเมืองกิด.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อท่านสร้างแนวป้องกันเมืองกิด, ตามความปรารถนาของท่านแล้ว, ท่านให้นำเชลยของท่านไปเมืองอูดมมั่งคั่ง; และ

ท่านคุ้มกันเมืองนั้นด้วยกองกำลังที่แข็งแกร่งยิ่งด้วย.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, ทั้งที่มีการคบคิดต่าง ๆ อยู่ในบรรดาชาวเลมัน, พวกเขายังดูแลและป้องกันเชลยทั้งหมดที่พวกเขาได้มา, และรักษาแผ่นดินและพื้นที่ยุทธศาสตร์สำคัญทุกแห่งซึ่งพวกเขาได้คืนมาด้วย.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวนี้ไฟเริ่มมีชัยชนะอีก, และได้สิทธิ์ของพวกเขา และอภิสิทธิ์ของพวกเขา กลับคืนมา.

๒๙ ชาวเลมันพยายามหลายครั้งที่จะเข้าล้อมพวกเขาตอนกลางคืน, แต่ในความพยายามเหล่านี้พวกเขาสูญเสียเชลยไปหลายคน.

๓๐ และพวกเขาพยายามหลายครั้งที่จะมอมเหล้าอู่นชาวนี้ไฟ, เพื่อจะทำลายคนเหล่านั้นด้วยยาพิษหรือด้วยความมึนเมา.

๓๑ แต่ดูเถิด, ชาวนี้ไฟไม่เชื่องช้าที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาในเวลาแห่งความทุกข์ของตนครั้งนี้. พวกเขาจึงถูกล่อให้ติดบ่วงของคนเหล่านั้นไม่ได้; แท้จริงแล้ว, พวกเขาไม่ยอมดื่มเหล้าอู่นของคนเหล่านั้น, เว้นแต่จะให้เชลยชาวเลมันบางคนดื่มเสียก่อน.

๓๒ และพวกเขาจึงระมัดระวังอยู่ตั้งนั้นไม่ให้มีการวางยาพิษในบรรดาพวกเขา; เพราะหากเหล้าอู่นของพวกเขาเป็นยาพิษแก่ชาวเลมันก็จะเป็นพิษแก่ชาวนี้ไฟด้วย; และพวกเขาทดสอบเหล่าทั้งหมดของตนตั้งนี้.

๓๓ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น

คือ เป็นการสมควรที่โมโรไนจะเตรียมการเข้าโจมตีเมืองโมริแอนทอน; เพราะดูเถิด, ด้วยการทำงานของชาวเลมัน, พวกเขาได้สร้างแนวป้องกันเมืองโมริแอนทอนจนกลายเป็นที่มั่นแข็งแรงยิ่ง.

๓๔ และพวกเขานำกำลังใหม่ ๆ เข้าเมืองตลอดเวลา, และเสบียงก็ยิ่งใหม่ ๆ ด้วย.

๓๕ และปีที่สี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

บทที่ ๕๖

อีลามัน ส่ง สาส์นไปยังโมโรไน, เล่าถึงสภาวะการสงครามกับชาวเลมัน—แอนทิตุสและอีลามันได้ชัยชนะครั้งยิ่งใหญ่เหนือชาวเลมัน—ชายหนุ่มสองพันคนผู้เป็นบุตรของอีลามันต่อสู้ด้วยพลังอำนาจพิหารีย์, และไม่มีคนใดในพวกเขาถูกสังหาร. ข้อ ๑, ประมาณ ๖๒ ปีก่อนคริสตกาล; ข้อ ๒-๑๓, ประมาณ ๖๖ ปีก่อนคริสตกาล; และข้อ ๒๐-๕๗, ประมาณ ๖๕-๖๔ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ในวันที่สองของเดือนแรก, โมโรไนได้รับสาส์นจากอีลามัน, แจ้งถึงกิจจานุกิจของผู้คนในแผ่นดินเล็ยวนั้น.

๒ และนี่คือถ้อยคำที่ท่านเขียน, มีความว่า : โมโรไน, พี่ที่รักยิ่งของข้าพเจ้า, ทั้งในพระเจ้าและในความยากลำบากจาก

การสงครามของเรา; ดูเถิด, พี่ที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า มีบางสิ่งจะบอกท่านเกี่ยวกับการสงครามของเราในแผ่นดินส่วนนี้.

๓ ดูเถิด, บุตรสองพัน^๑คนของคนเหล่านี้ซึ่งแอมันพาลงมาจากแผ่นดินแห่งนี้—ไฟ—บัดนี้ท่านรู้อยู่แล้วว่าคนเหล่านี้เป็นผู้สืบตระกูลของเลมัน, ผู้เป็นบุตรคนโตของลีไฮบรรพบุรุษของเรา;

๔ บัดนี้ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องทบทวนแก่ท่านเกี่ยวกับประเพณีของพวกเขาหรือความไม่เชื่อของพวกเขา, เพราะท่านรู้อยู่แล้วเกี่ยวกับเรื่องทั้งหมดนี้—

๕ ฉะนั้นข้าพเจ้าพอใจจะบอกท่านว่าคนหนุ่มสองพันคน^๒นี้จับอาวุธสงครามของพวกเขา, และอยากให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำของพวกเขา; และเราออกมาป้องกันประเทศเรา.

๖ และบัดนี้ท่านรู้อยู่ด้วยเกี่ยวกับพันธสัญญา^๓ซึ่งบรรพบุรุษพวกเขาทำไว้, ว่าพวกเขาจะไม่จับอาวุธสงครามของตนต่อสู้กับพี่น้องของตนจนถึงการหลังเลือด.

๗ แต่ในปีที่สี่สิบหก, เมื่อพวกเขาเห็นความทุกข์ของเราและความยากลำบากของเราเพื่อพวกเขา, พวกเขาเกือบจะละเมิด^๔พันธสัญญาที่พวกเขาได้ทำไว้และจับอาวุธสงครามของตนในการป้องกันเรา.

๘ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกเขาละเมิดพันธสัญญานี้ซึ่งพวกเขาได้ทำไว้, โดยคิดว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงเพิ่มพลจะกำลังให้เรา, ถึงขนาดที่เราจะไม่ต้องทนทุกข์ยิ่งขึ้นเพราะการทำให้เป็นไปตามคำปฏิญาณที่พวกเขาได้ทำไว้.

๙ แต่ดูเถิด, นี่เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งเราจะได้รับความปรียิ่ง. เพราะดูเถิด, ในปีที่ยี่สิบหก, ข้าพเจ้า, ฮีลามัน, เดินทัพนำหน้าคนหนุ่มสองพันคนนี้ไปยังเมืองแห่งจูเดีย, เพื่อช่วยแอนทิพูส, ซึ่งท่านกำหนดให้เป็นผู้นำเหนือผู้คนในแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๐ และข้าพเจ้านำบุตรสองพันคนของข้าพเจ้า, (เพราะพวกเขามีคุณค่าควรได้รับการเรียกว่าบุตร) ไปสมทบกับกองทัพของแอนทิพูส, ซึ่งด้วยกำลังนี้แอนทิพูสชื่นชมยินดียิ่ง; เพราะดูเถิด, ชาวเลมันบั่นทอนกำลังกองทัพของเขาลงเพราะกำลังคนของคนเหล่านั้นสังหารคนของเราเสียจำนวนมากมาย, เพราะเหตุนี้เราจึงโศกเศร้า.

๑๑ กระนั้นก็ตาม, เรายังปลอบโยนตัวเราเองในเรื่องนี้, ว่าพวกเขาตายไปเพื่ออุดมการณ์ของประเทศชาติตนและพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน, แท้จริงแล้ว, และพวกเขามีความสุข^๑.

๑๒ และชาวเลมันได้เชลยไว้หลายคนด้วย, ทั้งหมดล้วนเป็นทหารชั้นหัวหน้า, เพราะไม่มีผู้อื่นใดเลยที่พวกเขาละเว้น. และเราคิดว่าขณะนี้พวกเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งนี้ไฟ; มันเป็นเช่นนั้นถ้าพวกเขายังไม่ถูกสังหาร.

๑๓ และบัดนี้ เมือง เหล่านี้ คือ เมืองที่ชาวเลมันยึดได้โดยหลังเล็ดวีรชนของเราเป็นอันมาก :

๑๔ แผ่นดินแห่งแมนไท, หรือเมืองแห่งแมนไท, และเมืองแห่งซีเอสโรม, และเมืองแห่งคูมีโน, และเมืองแห่งแอนทิพาราห์.

๑๕ และนี่ เป็นเมืองที่พวกเขาครอบครองเมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองแห่งจูเดีย; และข้าพเจ้า พบ แอนทิพูสกับคนของเขา กำลังทำงานหนักด้วยสุด พละกำลังของพวกเขาเพื่อสร้างแนวป้องกันเมือง.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาหุดูทั้งทางร่างกาย และ วิญญาณ, เพราะพวกเขาต่อสู้มาแล้วอย่างองอาจในตอนกลางวันและทำงานหนักในตอนกลางคืนเพื่อรักษาเมืองของตน; และดังนั้นพวกเขาจึงต้องทนทุกข์อย่างใหญ่หลวงทุกอย่าง.

๑๗ และบัดนี้พวกเขาตั้งใจจะเอาชนะชนะในที่แห่งนี้หรือมิฉะนั้นก็ตาย; ฉะนั้นท่านย่อมจะเข้าใจดีว่ากำลังคนกลุ่มน้อยนี้ที่ข้าพเจ้านำมาพร้อมกับข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, บุตรเหล่านั้นของข้าพเจ้า, ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่และปีติอย่างมากแก่พวกเขา.

๑๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าแอนทิพูสได้รับกำลังมาให้กองทัพของเขามากขึ้น, พวกเขาถูกบีบบังคับโดยคำสั่งของเอโมรอนไม่ให้โจมตีเมืองแห่งจูเดีย, หรือยกทัพมายังเราเพื่อสู้รบ.

๑๙ และเราจึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าดังนั้น; เพราะหากพวกเขายกโจมตีเราในขณะที่เรามีความอ่อนแอนี้พวกเขาอาจทำลายกองทัพเล็ก ๆ ของเราได้; แต่เราได้รับการปกป้องรักษาไว้ดังนั้น.

๒๐ เอโมรอนสั่งพวกเขาให้รักษาเมืองเหล่านั้นซึ่งพวกเขายึดได้. และปีที่ยี่สิบหกสิ้นสุดลงดังนี้. และในตอนต้นของปีที่ยี่สิบเจ็ดเราเตรียมเมืองของเราและตัวเราไว้เพื่อพร้อมสำหรับการป้องกัน.

๒๑ บัดนี้เราปรารถนาให้ชาวเลมันมา
โจมตีเรา; เพราะเราไม่ปรารถนาจะยกไป
โจมตีถึงที่มั่นของพวกเขา.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
เราวางคนสอดแนมไว้ทั่ว, เพื่อเฝ้าดูการ
เคลื่อนไหวของชาวเลมัน, ว่าพวกเขาจะ
ไม่ยกทัพผ่านเราในเวลากลางคืนหรือใน
เวลากลางวันเพื่อไปโจมตีเมืองอื่น ๆ ของ
เราซึ่งอยู่ทางเหนือ.

๒๓ เพราะเรารู้ว่าในเมืองเหล่านั้นผู้คน
ไม่มีกำลังพอที่จะเผชิญกับพวกเขา;
ฉะนั้นเราจึงปรารถนา, จะเข้าโจมตีด้าน
หลังของพวกเขา, หากพวกเขาจะยกทัพ
ผ่านเรา, และโดยวิธีนี้ก็จะสู้รบกับเขา
ทางด้านหลังขณะเดียวกันกับที่พวกเขา
ถูกขวางไว้ทางด้านหน้า. เราคิดว่าเราจะ
เอาชนะพวกเขาได้; แต่ดูเถิด, เราต้อง
ผิดหวังในความปรารถนาครั้งนั้นของเรา.

๒๔ พวกเขาไม่กล้ายกทั้งกองทัพของ
พวกเขาผ่านเรา, ทั้งพวกเขาไม่กล้าผ่าน
โดยส่วนหนึ่ง, ด้วยเกรงว่าพวกเขาจะ
ไม่มีกำลังพอและพวกเขาจะเพลียพลัง.

๒๕ ทั้งพวกเขาไม่กล้าเดินทัพไปที่เมือง
แห่งเซราฮีมา; ทั้งไม่กล้าข้ามต้นน้ำไซ-
ดอน, ไปเมืองแห่งนีโฟซาห์.

๒๖ และดังนั้น, ด้วยกำลังทัพของพวกเขา,
พวกเขาตั้งใจจะรักษาเมืองเหล่านั้น
ซึ่งพวกเขายึดได้.

๒๗ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น
ในเดือนที่สองของปีนี้, เราได้รับสัมภาระ
หลายอย่างจากพวกบิดาของบุตรสองพัน
คนของข้าพเจ้า.

๒๘ และส่งคนสองพันคนมาให้เราจาก
แผ่นดินแห่งเซราฮีมา. และดังนั้น

เราจึงมีคนพร้อมอยู่หนึ่งหมื่นคน, และ
สัมภาระสำหรับคนเหล่านั้น, และสำหรับ
ภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขาด้วย.

๒๙ และชาวเลมันนั้น, โดยที่เห็นว่า
กำลังทัพของเราเพิ่มขึ้นทุกวันดังนั้น,
และสัมภาระก็ส่งมาเพื่อเลี้ยงดูเรา, พวก
เขาจึงเริ่มหวาดกลัว, และเริ่มออกมาโจมตี
ทันที, หากเป็นไปได้เพื่อยับยั้งไม่ให้เรา
ได้รับสัมภาระและกำลังพล.

๓๐ บัดนี้เมื่อเราเห็นว่าชาวเลมันเริ่ม
กระวนกระวายใจเช่นนี้, เราจึงปรารถนา
จะใช้กลยุทธ์กับพวกเขา; ฉะนั้นแอนทิ-
พูสจึงสั่งให้ข้าพเจ้าเดินทัพพร้อม
กับบรรดาบุตรน้อยของข้าพเจ้าไปยังเมือง
ใกล้เคียง, ราวกับว่าเรากำลังขนสัมภาระ
ไปเมืองใกล้เคียง.

๓๑ และเราจะเดินทัพไปใกล้เมืองแห่ง
แอนทิพาราห์, ราวกับว่าเรากำลังไปเมือง
ที่อยู่เลยไป, ที่ชายแดนใกล้ฝั่งทะเล.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา
เดินทัพ, ไปยังเมืองนั้น, ราวกับว่าไปพร้อม
ด้วยสัมภาระของเรา.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
แอนทิพูสเดินทัพไปพร้อมด้วยกองทัพ
ของเขาส่วนหนึ่ง, โดยที่ส่วนที่เหลือไว้
รักษาเมือง. แต่เขาไม่ได้ยกทัพไปจนกว่า
ข้าพเจ้าจะยกไปแล้วพร้อมด้วยกองทัพ
เล็ก ๆ ของข้าพเจ้า, และมาใกล้เมืองแอน-
ทิพาราห์.

๓๔ และบัดนี้, ในเมืองแอนทิพาราห์
มีกองทัพที่แข็งแกร่งที่สุดของชาวเลมัน
ตั้งอยู่; แท้จริงแล้ว, มีกำลังพลมากที่สุด.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
คนเหล่านั้นได้รับแจ้งจากกองสอดแนม

ของ ตน, พวกเขา ก็ ยก มา พร้อม ด้วย กองทัพของ ตน และ เข้า โจมตี เรา.

๓๖ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เรา หลบหนี ไป ซึ่ง หน้า พวกเขา, สู่ ทาง เหนือ. และ เรา ชัก นำ กองทัพ ที่มี พล ings มาก ที่ สุด ของ ชาว เลมมัน ออก ไป ดัง นั้น;

๓๗ แท้จริง แล้ว, และ เป็น ระยะ ห่าง ไม่น้อย, ถึง ขนาด ที่ ว่า เมื่อ พวกเขา เห็น กองทัพ ของ แอนทิพุส ติดตาม พวกเขา มา, ด้วย สุด กำลัง, พวกเขา ไม่ได้ หัน ไป ทาง ขวา หรือ ทาง ซ้าย, แต่ ยกทัพ ติดตาม เรา ไป ใน เส้นทาง ตรง; และ, ดัง ที่ เรา คิด ไว้, มัน เป็น เจตนา ของ พวกเขา ที่ จะ สังหาร เรา ก่อน ที่ แอนทิพุส จะ ยก มา หัน, และ นี้ ก็ เพื่อ พวกเขา จะ ไม่ ถูก ผู้ คน ของ เรา ล้อม ไว้.

๓๘ และ บัด นี้ แอนทิพุส, โดย ที่ เห็น เรา ตก อยู่ใน อันตราย, จึง เร่ง ฝีเท้า กองทหาร ของ เขา. แต่ ดูเถิด, มัน เป็น ตอน กลาง ค่ำ; ฉะนั้น พวกเขา นั้น จึง ตาม เรา ไม่ หัน, ทั้ง แอนทิพุส ก็ ตาม พวก นั้น ไม่ หัน; ฉะนั้น เรา จึง ตั้ง ค่าย พัก ค่ำ นั้น นั้น.

๓๙ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ก่อน จะ รุ่งอรุณ ของ เช้า นั้น, ดูเถิด, ชาว เลมมัน ก็ ไล่ ตาม เรา มา แล้ว. บัด นี้ เรา ไม่มี กำลัง เพียงพอ จะ ต่อสู้ กับ พวกเขา; แท้จริง แล้ว, ข้าพเจ้า ไม่ ยอม ทน ให้ บุตร น้อย ๆ ของ ข้าพเจ้า ต้อง ตก อยู่ใน เงื้อมมือ คน เหล่า นั้น; ฉะนั้น เรา เดินทัพ ต่อ ไป, และ เรา เดินทัพ เข้า แดน ทูร์กันดาร์.

๔๐ บัด นี้ คน เหล่า นั้น ไม่ กลับ หัน ไป ทาง ขวา หรือ ทาง ซ้าย โดย เกรง ว่า พวกเขา จะ ถูก ล้อม; ทั้ง ข้าพเจ้า ก็ ไม่ หัน ไป ทาง ขวา หรือ ทาง ซ้าย โดย เกรง ว่า พวก นั้น จะ ตาม

ข้าพเจ้า หัน, และ เรา จะ ต้านทาน พวกเขา ไม่ได้, แต่ จะ ถูก สังหาร, และ พวกเขา จะ หนี ไป ได้; และ เรา หลบหนี ไป ดัง นี้ ตลอด ทั้ง วัน ไป ใน แดน ทูร์กันดาร์, แม้ จน กระทั่ง มี ด.

๔๑ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ อีก ครั้ง, เมื่อ แสงสว่าง ใน เวลา เช้า ส่อง มา เรา ก็ เห็น ชาว เลมมัน ตาม มา หัน, และ เรา หลบหนี ไป ซึ่ง หน้า พวกเขา.

๔๒ แต่ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวกเขา ไล่ ตาม เรา มา ไม่ ไกล นก ก่อน ที่ พวกเขา จะ หยุด พัก; และ มัน เป็น ใน ตอน เช้า ของ วันที่ สาม ของ เดือน ที่ เจ็ด.

๔๓ และ บัด นี้, เรา หารู้ ไม่ ว่า แอนทิพุส ตาม พวก นั้น หัน หรือ ไม่, แต่ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ คน ของ ข้าพเจ้า: ดูเถิด, เรา คิด ว่า เป็น ไป ได้ ที่ คน พวก นั้น หยุด โดย มีความประสงค์ จะ ให้ เรา เข้า โจมตี, เพื่อ พวกเขา จะ ล่อ ให้ เรา ติด บ่วง ของ พวกเขา;

๔๔ ฉะนั้น พวกเขา จะ ว่า อย่างไร, ลูกพ่อ, ลูก จะ ออกสู้รบ กับ พวกเขา ไหม?

๔๕ และ บัด นี้ ข้าพเจ้า กล่าว แก่ ท่าน, โมโรไนห์ ที่ ริก ของ ข้าพเจ้า, ว่า ข้าพเจ้า ไม่ เคย เห็น ความกล้าหาญ ี่ มากมาย เช่น นั้น มาก่อน เลย, ไม่ เลย, ไม่ เคย มี ใน บรรดา ชาว นี้ ไฟ ทั้งหมด.

๔๖ เพราะ ดัง ที่ ข้าพเจ้า เรียก พวกเขา ตลอด มา ว่า บุตร ของ ข้าพเจ้า (เพราะ พวกเขา ทุกคน ยัง หนุ่ม มาก) แม้ เช่น นั้น พวก เขาก็ กล่าว แก่ ข้าพเจ้า ว่า: บิดา เจ้า ข้า, ดูเถิด พระผู้ เป็น เจ้า ของ เรา ทรง อยู่ กับ เรา, และ พระองค์ จะ ไม่ ทรง ยอม ให้ เรา พ่ายแพ้; ดัง นั้น ขอให้ เรา ออก ไป กัน เถิด; เรา

จะไม่สังหารพี่น้องของเราหากพวกเขาจะปล่อยเราไว้ตามคำฟัง; ฉะนั้นขอให้เราไปกันเถิด, เกือบกว่าพวกเขาจะมีชัยเหนือกองทัพของแอนทิพูส.

๔๗ บัดนี้พวกเขายังไม่เคยต่อสู้มาก่อน, ทว่าพวกเขาไม่กลัวความตาย; และพวกเขา นี่ก็ถึง เสรีภาพ^๗ ของ บรรพบุรุษ ตนมากกว่าที่พวกเขา^๗นี้ถึงชีวิตตน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้รับการสอนจากมารดา^๗, ว่าหากพวกเขาไม่สงสัย, พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทรงปลดปล่อยพวกเขา.

๔๘ และ พวกเขา ทบทวน ถ้อยคำของมารดากับข้าพเจ้า, มีความว่า: เราไม่สงสัยเลยว่ามารดาของเรา^๗เรื่องนี้.

๔๙ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้า หันกลับ พร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้า มาต่อสู้กับชาวเลมันเหล่านี้ซึ่งไล่ตามเรามา. และบัดนี้ดูเถิด, กองทัพของแอนทิพูสยกมาทัน, และการประจัญบานก็เริ่มขึ้น.

๕๐ กองทัพของแอนทิพูสโดยที่เหนื่อยล้า, เพราะการเดินทางมาไกลภายในระยะเวลาอันสั้นเช่นนั้น, เกือบตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมัน; และหากข้าพเจ้าไม่หันกลับมาพร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้าแล้วคนเหล่านั้นก็จะได้ตามจุดประสงค์ของพวกเขา.

๕๑ เพราะแอนทิพูสสิ้นชีพด้วยคมดาบ, และผู้นำของเขาหลายคน, เพราะความเหนื่อยล้าของพวกเขา, ซึ่งเกิดจากการกรีธาทัพอย่างเร่งรีบ— ฉะนั้นคนของแอนทิพูส, โดยที่ระส่ำระสาย เนื่องจาก

การตายของพวกเขาผู้นำ, ก็เริ่มถอยหนีไปเบื้องหน้าชาวเลมัน.

๕๒ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ชาวเลมันเกิดฮึกเหิม, และเริ่มไล่ตามพวกเขา; และชาวเลมันกำลังไล่ตามพวกเขาโดยแข็งขันยิ่งดังนี้เมื่อฮีลามันเข้าตีทางด้านหลังคนเหล่านั้นพร้อมด้วยคนสองพันคนของเขา, และเริ่มสังหารพวกเขา ลง มากมาย, ถึงขนาดที่ ทั้ง กองทัพของชาวเลมันต้องหยุดชะงักและหันมาสู้กับฮีลามัน.

๕๓ บัดนี้เมื่อผู้คนของแอนทิพูสเห็นว่าชาวเลมันหันกลับไป, พวกเขาจึงรวบรวมคนของตนเข้ามาตีขนาบ กองหลังของชาวเลมันอีก.

๕๔ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา, ผู้คนของนีไฟ, ผู้คนของแอนทิพูส, และข้าพเจ้าพร้อมด้วยคนสองพันคนของข้าพเจ้า, ล้อมชาวเลมันไว้, และสังหารพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขาถูกบีบบังคับให้มอบอาวุธสงครามและมอบตนเองด้วยเพื่อเป็นเชลยสงคราม.

๕๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขายอมมอบตัวกับเราแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้านับจำนวนคนหนุ่มเหล่านั้นซึ่งต่อสู้ร่วมกับข้าพเจ้า, ด้วยเกรงว่าจะมีหลายคนถูกสังหาร.

๕๖ แต่ ดูเถิด, ยัง ความ ปรดี ยิ่ง แก่ข้าพเจ้า, ไม่มีพวกเขาสักคนเดียว ที่ร่วงหล่นสู่พื้นพิภพ; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาได้ต่อสู้ราวกับด้วยพลังของพระผู้เป็นเจ้าของเขา; แท้จริงแล้ว, ไม่เคยพบเห็น

๔๗ก แอลมา ๕๓:๑๖-๑๘.

ข แอลมา ๕๗:๒๑.

คมพ. มารดา.

๔๖ก แอลมา ๕๗:๒๕; ๕๘:๓๙.

ชายหนุ่มต่อสู้ด้วยพลกำลังอันปาฏิหาริย์ เช่นนี้มาก่อนเลย; และด้วยพลังมหาศาสตร์ เช่นนั้นพวกเขาได้โจมตีชาวเลมมัน, จนทำให้พวกนั้นตกใจกลัว; และเพราะเหตุนี้ชาวเลมมันจึงได้ยอมมอบตัวเป็นเชลยสงคราม.

๕๗ และเนื่องจากเราไม่มีสถานที่สำหรับเชลยของเรา, เพื่อเราจะกักพวกเขาไว้ให้พ้นจากกองทัพของชาวเลมมัน, ฉะนั้นเราจึงส่งพวกเขาไปแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และส่วนหนึ่งของคนของแอนทิพูสที่ไม่ได้ถูกสังหาร, ไปกับพวกเขา; ส่วนที่เหลือข้าพเจ้าพาไปรวมกับชาวแอมมัน หนึ่งหมื่นของข้าพเจ้า, และเดินทัพกลับเมืองแห่งจูเดีย.

บทที่ ๕๗

อีลามันเล่าถึงการยึดแอนทิพาราห์และการยอมสละและต่อมารักษาป้องกันเมืองคูมีไน—เหล่าเด็กหนุ่มชาวแอมมันของเขาต่อสู้อย่างองอาจ; ทุกคนได้รับบาดเจ็บ, แต่ไม่มีผู้ใดถูกสังหาร—กิตติกรรม การสังหาร และการหลบหนีของเชลยชาวเลมมัน. ประมาณ ๖๓ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าได้รับสาส์นจากษัตริย์, แอโมรอน, มีความว่าหากข้าพเจ้าจะส่งมอบเชลยสงครามเหล่านั้นที่เราจับไปเขาจะมอบเมืองแอนทิพาราห์ให้เรา.

๒ แต่ข้าพเจ้าส่งสาส์นไปถึงกษัตริย์, ว่าเราแน่ใจว่ากำลังคนของเรามีเพียงพอที่จะยึดเมืองแอนทิพาราห์ได้ด้วยกำลังของ

เรา; และโดยส่งมอบเชลยแลกเปลี่ยนกับเมืองนั้นเราคิดว่าตัวเราเองจะไม่ฉลาดเลย, และว่าเราจะส่งมอบเชลยของเราเป็นการแลกเปลี่ยนกับเชลยเท่านั้น.

๓ และ แอโมรอน ปฏิเสธ สาส์นของข้าพเจ้า, เพราะเขาไม่ยอมแลกเปลี่ยนเชลย; ฉะนั้นเราจึงเริ่มเตรียมพร้อมเพื่อไปตีเมืองแอนทิพาราห์.

๔ แต่ผู้คนของแอนทิพาราห์ทั้งเมือง, และหลบหนีไปเมืองอื่น ๆ, ซึ่งพวกเขาครอบครองอยู่, เพื่อสร้างแนวป้องกันเมืองเหล่านั้น; และเมืองแอนทิพาราห์จึงตกอยู่ในเงื้อมมือเราตั้งนั้น.

๕ และปีที่ยี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

๖ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ในตอนต้นของปีที่ยี่สิบเก้า, เราได้รับสัมภาระครั้งหนึ่ง, และกำลังพลเพิ่มให้กองทัพของเราด้วย, จากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และจากแผ่นดินโดยรอบ, ถึงจำนวนหกพันคน, ไม่นับบุตรหกลีบคนของชาวแอมมันที่มาสวมทับกับพี่น้องของพวกเขา, กองทหารเล็ก ๆ สองพันคนของข้าพเจ้า. และบัดนี้ดูเถิด, เราเข้มแข็ง, แท้จริงแล้ว, และเรามีเสบียงที่นำมาให้เราอีกด้วย.

๗ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ เป็นความปรารถนาของเราที่จะสู้รบกับกองทัพซึ่งวางไว้ป้องกันเมืองคูมีไน.

๘ และ บัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าในไม่ช้า เราสำเร็จตามความปรารถนาของเรา; แท้จริงแล้ว, ด้วยกำลังอันเข้มแข็งของเรา, หรือด้วยส่วนหนึ่งของ

กำลังอันเข้มแข็งของเรา, เราล้อม, เมืองคูมิไนไว้, ในตอนกลางคืน, ก่อนเวลาที่พวกนั้นจะได้รับสัมภาระครั้งแรกเล็กน้อย.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราตั้งค่ายอยู่รอบเมืองนั้นหลายคืน; แต่เรานอนทับดาบของเรา, และวางยามไว้, เพื่อชาวเลมันจะมาโจมตีเราในเวลากลางคืน และสังหารเราไม่ได้, ซึ่งพวกเขาพยายามแล้ว หลาย ครั้ง; แต่ ทุก ครั้ง ที่ พวกเขา พยายาม เช่น นั้น พวกเขา ก็ ต้อง อาบ เลือด.

๑๐ ในที่สุดเสบียงสัมภาระของพวกเขามาถึง, และพวกเขากำลังจะเข้าเมืองในตอนกลางคืน. และเรา, แทนที่จะเป็นชาวเลมัน, กลับเป็นชาวนิไฟ; ฉะนั้น, เราจึงจับพวกเขาและยึดสัมภาระของพวกเขาไว้.

๑๑ และ ทั้ง ที่ ชาวเลมัน ถูก ตัดขาด จากเสบียงอาหารของพวกเขาตามวิธีนี้, พวกเขา ยัง ตั้งใจ ที่จะ รักษา เมือง ไว้; ฉะนั้น เรา จึง สมควร ต้อง ยึด สัมภาระ เหล่า นั้น และ ส่ง มัน ไป อยู่ ญาติ, และ ส่ง เชลย ของ เรา ไป ยัง แผ่นดิน แห่ง เซราเอิมลา.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เวลา ผ่าน ไป ไม่ กี่ วัน ก่อน ที่ ชาวเลมัน จะ เริ่ม สิ้น ความหวัง ทั้งหมด ที่ จะ ได้รับ ความช่วยเหลือ; ฉะนั้น พวกเขา จึง ยอม มอบ เมือง ให้ อยู่ ใน มือ เรา; และ ตั้ง นั้น แผน ของ เรา ในการ ใต้ เมือง คูมิไน จึง สำเร็จ.

๑๓ แต่ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เชลย ของ เรา มี จำนวน มาก มาย, แม้ ด้วย จำนวน มาก มาย ของ ผู้ คน ของ เรา, เรา จำ ต้อง ใช้ กำลัง ทั้งหมด ของ เรา เพื่อ ระวัง พวกเขา, มิฉะนั้น ก็ ขำ พวกเขา เสีย.

๑๔ เพราะ ดูเถิด, พวกเขา จะ หนี ไป เป็น จำนวน มาก, และ จะ ต่อสู้ ด้วย ก้อนหิน,

และ ด้วย ไม้พลอง, หรือ อะไร ก็ ตาม ที่ พวกเขา จะ หยิบ ฉวย ได้, ถึง ขนาด ที่ ว่า เรา สังหาร พวกเขา ถึง สอง พัน คน หลัง จาก ที่ พวกเขา ยอม มอบ ตัว เป็น เชลย สงคราม แล้ว.

๑๕ ฉะนั้น จึง สมควร สำหรับ เรา, ที่ จะ ปลิด ชีวิต พวกเขา, หรือ มิฉะนั้น ก็ คุม พวกเขา, ไป ยัง แผ่นดิน แห่ง เซราเอิมลา, พร้อมด้วย ดาบ ใน มือ; และ เสรบียง ของ เรา มิ ไม่ พอ เว้น แต่ สำหรับ คน ของ เรา เอง, แม้ เรา จะ ยึด มา ได้ จาก ชาวเลมัน.

๑๖ และ บัดนี้, ใน สถานการณ์ อัน นิกฤติ เหล่า นั้น, จึง เป็น เรื่อง หนัก มาก ที่ จะ ตัด สิ้น ใจ เกี่ยวกับ เชลย สงคราม เหล่า นั้น; กระนั้น ก็ ตาม, เรา ได้ ตกลง ใจ ส่ง พวกเขา ไป แผ่นดิน แห่ง เซราเอิมลา; ฉะนั้น เรา จึง เลือ ก คน ของ เรา ส่วน หนึ่ง, และ มอบ หน้า ที่ การ คุม เชลย ของ เรา ให้ พวกเขา เพื่อ พาลง ไป แผ่นดิน แห่ง เซราเอิมลา.

๑๗ แต่ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ในวัน พรุ่ง พวกเขา กลับ มา. และ บัดนี้ ดูเถิด, เรา ไม่ได้ ถาม พวกเขา เกี่ยวกับ เชลย; เพราะ ดูเถิด, ชาวเลมัน โจมตี เรา อยู่, และ พวกเขา กลับ มา ทัน เวลา เพื่อ ช่วย เรา ให้ พ้น จากการ ตก ไป อยู่ ใน เงื้อม มือ คน เหล่า นั้น. เพราะ ดูเถิด, แอโมรอน ส่ง เสรบียง กรัง ชูต ใหม่ มา หนุน พวกเขา และ ส่ง กำลัง คน มา เป็น จำนวน มาก ด้วย.

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ คน เหล่า นั้น ซึ่ง เรา ส่ง ไป กับ เชลย มา ถึง ทัน เวลา เพื่อ ยับ ยั้ง คน เหล่า นั้น, ขณะที่ พวกเขา กำลัง จะ ชนะ เรา.

๑๙ แต่ ดูเถิด, กองทหาร เล็ก ๆ จำนวน สอง พัน กับ หก สิบ คน ของ ข้าพเจ้า ต่อสู้ อย่าง ไม่ คิด ชีวิต; แท้จริง แล้ว, พวกเขา

ยื่นหยัดอยู่เบื้องหน้าชาวเลมัน, และนำความตายมาให้ทุกคนที่ขัดขวางพวกเขา.

๒๐ และเมื่อกำลังทัพที่เหลืออยู่ของเรา กำลังจะพ่ายแพ้แก่ชาวเลมัน, ดุเถิด, คนสองพันและหกสิบคนนั้นยื่นหยัดและไม่หวาดหวั่น.

๒๑ แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเชื่อฟังและ ถือ ปฏิบัติ ตาม คำ สั่ง ทุก คำ อย่างเคร่งครัด; แท้จริงแล้ว, และแม้มันเป็นไปกับพวกเขาตามศรัทธาของพวกเขา; และข้าพเจ้าจดจำถ้อยคำที่พวกเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าซึ่งมีราคา^๑ของพวกเขาได้สอนพวกเขาไว้.

๒๒ และบัดนี้ ดุเถิด, เป็นบุตรเหล่านั้นของข้าพเจ้า, และบรรดาคนที่ได้รับเลือกให้พาเซलयไปนั่นเอง, ที่เราเป็นหนี้สำหรับชัยชนะครั้งใหญ่นี้; เพราะคนเหล่านี้เองที่ตีชาวเลมันแตกพ่าย; ฉะนั้นพวกเขาจึงถูกขับไล่กลับไปเมืองแห่งแมนไท.

๒๓ และเรารักษาเมืองคูมีในของเราไว้ได้, และไม่ได้ถูกทำลายเสียทั้งหมดด้วยดาบ; กระนั้นก็ตาม, เราก็ได้รับความเสียหายมาก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากชาวเลมันหลบหนีไปแล้ว, ข้าพเจ้าออกคำสั่งทันทีให้นำคนของข้าพเจ้าที่ได้รับบาดเจ็บออกจากบรรดาพวกที่ตาย, และสั่งให้แต่งบาดแผลของพวกเขา.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอยู่สองร้อยคน, ในคนสองพันหกสิบคนของข้าพเจ้า, ที่หมดสติเพราะเสียเลือด; กระนั้นก็ตาม, ด้วยพระกรุณาธิคุณของ

พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และยังความประหลาดใจอย่างใหญ่หลวงแก่เรา, และเป็นທີ່ปิติทั่วทั้งกองทัพของเราด้วย, ที่ไม่มีสักคน^๒ในพวกนี้เสียชีวิต; แท้จริงแล้ว, และไม่มีสักคนในบรรดาพวกเขาที่ไม่ได้รับบาดเจ็บหลายแห่ง.

๒๖ และบัดนี้, การปกป้องรักษาที่พวกเขาได้รับเป็นที่จงนแก่ทั้งกองทัพของเรา, แท้จริงแล้ว, คือคนเหล่านี้ได้รับการละเว้นขณะที่พี่น้องเราหนึ่งพันคนถูกสังหาร. และเราถืออย่างถูกต้องว่าเป็นเดชานูภาพอันปาฏิหาริย์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เพราะศรัทธา^๓ยิ่งของพวกเขาในสิ่งที่พวกเขาได้รับการสอนให้เชื่อ—ว่ามีพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้เที่ยงธรรม, และผู้ใดก็ตามที่ไม่สงสัย, ผู้นั้นจะได้รับการปกป้องรักษาโดยเดชานูภาพอันอัศจรรย์ของพระองค์.

๒๗ บัดนี้^๔คือศรัทธาของคนเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดถึง; พวกเขาเป็นหนุ่ม, และจิตใจพวกเขาเด็ดเดี่ยว, และพวกเขามอบความไว้วางใจของตนในพระเจ้าผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา.

๒๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่เราจัดการไปดั่งนั้นกับคนของเราที่ได้รับบาดเจ็บ, และฝังคนตายของเราและคนตายของชาวเลมันด้วย, ซึ่งมีมาก, ดุเถิด, เราถามกิดเกี่ยวกับเซलयซึ่งพวกเขาได้ เริ่ม พาไป แผ่น ดิน แห่งเชราเอิมลา.

๒๙ บัดนี้^๕กิด คือ แม่ทัพ บังคับ บัญชา กองทหารผู้ถูกกำหนดให้คุมพวกนี้ลงไปแผ่นดินนั้น.

๒๑ก แอลมา ๕๖:๔๗-๔๘.
๒๕ก แอลมา ๕๖:๕๖.

๒๖ก คมพ. พลัง, เดชานูภาพ,
พลังอำนาจ.

ข คมพ. ศรัทธา, เชื่อ
(ความ).

๓๐ และบัดนี้, นี่คือถ้อยคำซึ่งกิดกล่าวแก่ข้าพเจ้า: ดูเถิด, เราเริ่มลงไปแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาพร้อมด้วยเชลยของเรา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราพบบรรดาคนสอดแนมของกองทัพเรา, ซึ่งส่งไปเฝ้าดูค่ายชาวเลมัน.

๓๑ และพวกเขาร้องบอกเรา, มีความว่า— ดูเถิด, กองทัพชาวเลมัน กำลังยกไปทางเมืองแห่งคูมีไน; และดูเถิด, พวกเขาจะเข้าโจมตีคนเหล่านั้น, แท้จริงแล้ว, และจะทำลายผู้คนของเรา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเชลยของเราได้ยินเสียงร้องบอกของพวกเขา, ซึ่งทำให้พวกเขาฮึกเหิม; และพวกเขาลุกขึ้นกบฏต่อเรา.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเพราะการกบฏของพวกเขา เราทำให้ดาบของเราต้องฟาดฟันพวกเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาวิ่งเข้ามาหาคมดาบของเราเป็นหมู่ ๆ, ซึ่งในการนั้น, พวกเขาส่วนมากจึงถูกสังหาร; และพวกที่เหลือก็ออกไปและหลบหนีไปจากเรา.

๓๔ และดูเถิด, เมื่อพวกเขาหลบหนีไปแล้วและเราไล่ตามพวกเขาไม่ทัน, เราจึงเดินทัพอย่างรีบเร่งมุ่งไปเมืองคูมีไน; และดูเถิด, เราไปถึงเมืองทันเวลาที่จะได้ช่วยพี่น้องของเราในการปกป้องรักษาเมือง.

๓๕ และดูเถิด, เราได้รับการปลดปล่อยจากเงื้อมมือศัตรูของเราอีก. และขอพระนามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด; เพราะดูเถิด, พระองค์นั้นเองที่ทรงปลดปล่อยเรา; แท้จริงแล้ว, ที่ทรงกระทำการอันสำคัญยิ่งนี้เพื่อเรา.

๓๖ บัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, ฮีลามัน, ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้จากกิด, ข้าพเจ้าเต็มใจด้วยความปรีดียิ่งเพราะพระกรุณาธิคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่ทรงปกป้องรักษาเรา, เพื่อเราจะได้ไม่ตายสิ้น; แท้จริงแล้ว, และข้าพเจ้าวางใจว่าจิตวิญญาณของคนที่ถูกสังหารเข้าไป^๑ ในสถานพักผ่อนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว.

บทที่ ๕๘

ฮีลามัน, กิด, และที่ออมเนอรียัดเมืองแห่งแมนไทโดยกฤษฎ์—ชาวเลมันล่าถอย—บุตรของผู้คนแห่งออมันได้รับการปกป้องรักษาเมื่อพวกเขายืนหยัดป้องกันเสรีภาพและความเชื่อของพวกเขา. ประมาณ ๖๓-๖๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และดูเถิด, บัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือจุดมุ่งหมายต่อไปของเราคือการได้ครอบครองเมืองแห่งแมนไท; แต่ดูเถิด, ไม่มีทางที่เราจะทำให้พวกเขาออกจากเมืองได้ด้วยกองทัพเล็ก ๆ ของเรา. เพราะดูเถิด, พวกเขาจดจำสิ่งที่เราได้ทำไว้ก่อนหน้านี้; ฉะนั้นเราจะลวง^๒ พวกเขาให้ออกมาจากที่มั่นของพวกเขาไม่ได้.

๒ และพวกเขามีจำนวนมากมายเกินกว่ากองทัพของเราจนเราไม่กล้าออกไปโจมตีพวกเขาในที่มั่นของพวกเขา.

๓ แท้จริงแล้ว, และสมควรที่เราจะให้คนของเรารักษาแผ่นดินส่วนต่าง ๆ ซึ่งเราได้กลับมาครอบครองอีก; ฉะนั้นจึง

สมควรที่เราจะคอย, เพื่อเราจะได้รับกำลังเพิ่มเติมจากแผ่นดินแห่งเซราเอมีลาและเสปียงกรังชูดีใหม่ด้วย.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าจึงส่งทูตไปหาผู้ปกครองแผ่นดินของเรา, เพื่อให้เขาารู้เกี่ยวกับกิจจานุกิจต่าง ๆ ของผู้คนของเรา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราคอยอยู่เพื่อรับเสปียงและกำลังจากแผ่นดินแห่งเซราเอมีลา.

๕ แต่ดูเถิด, การนี้เป็นประโยชน์แก่เราเพียงเล็กน้อย; เพราะนับวันชาวเลมมันก็ได้รับกำลังเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน, และเสปียงกรังเป็นอันมากด้วย; และนั่นคือสถานการณ์ของเราในระยะเวลาหนึ่ง.

๖ และชาวเลมมันออกมาจู่โจมเราเป็นครั้งคราว, โดยตั้งใจจะทำลายเราด้วยกลยุทธ์; กระนั้นก็ตามเรามาสู้รบกับพวกเขาไม่ได้, เพราะที่ซ่อนของพวกเขาและที่มั่นของพวกเขา.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราคอยอยู่ในสถานการณ์อันลำบากนี้เป็นเวลาต่อเนื่องหลายเดือน, แม้จนเรากำลังจะอดตาย.

๘ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้รับอาหาร, ซึ่งกองทัพสองพันคนจะมาช่วยเหลือเรา; และนี่คือความช่วยเหลือทั้งหมดที่เราได้รับ, เพื่อป้องกันตนเองและประเทศของเราไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู, แท้จริงแล้ว, เพื่อต่อสู้กับศัตรูซึ่งมีจำนวนนับไม่ถ้วน.

๙ และบัดนี้เราหาได้รู้เหตุของความเดือดร้อนของเราไม่, หรือว่าเหตุใดพวกเขาจึงไม่ส่งกำลังเพิ่มมาให้เรา; ฉะนั้น

เราจึงโศก เศร้า และเต็มใจด้วยความหวาดกลัว, เกือบโดยทางหนึ่งทางใด การพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินของเรา, จนถึงการล้มล้างและความพินาศสิ้นของเรา.

๑๐ ฉะนั้นเราท่อมเหจิตวิญญานเราในการสวด อ้อนวอนพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระองค์จะทรงทำให้เราเข้มแข็งขึ้นและทรงปลดปล่อยเราออกจากเงื้อมมือศัตรู, แท้จริงแล้ว, และทรงให้กำลังเราด้วยเพื่อเราจะได้รับการเมืองของเรา, และผืนแผ่นดินของเรา, และทรัพย์สินของเราไว้, เพื่อการค่าจุนผู้คนของเรา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมาเยือนเราพร้อมด้วยการรับรองว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พระองค์รับสั่งให้บังเกิดความสงบแก่จิตวิญญานเรา, และประทานศรัทธาอันแน่วแน่ให้เรา, และทรงให้เรามีความหวังว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา.

๑๒ และเรามีกำลังใจด้วย กองกำลังเล็ก ๆ ของเราซึ่งเราได้รับ, และแน่วแน่อยู่ด้วยความตั้งใจที่จะเอาชนะศัตรูของเรา, และธำรงรักษาผืนแผ่นดินของเรา, และทรัพย์สินของเรา, และภรรยา, และลูก ๆ ของเรา, และอุดมการณ์แห่งเสรีภาพของเรา.

๑๓ และดังนั้นเรายกออกไปด้วยสุดกำลังของเราเพื่อต่อสู้กับชาวเลมมัน, ซึ่งอยู่ในเมืองแห่งแมนไท; และเราตั้งกระโจมของเราริมชายแดนทुरกันดาร, ซึ่งอยู่ใกล้เมือง.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, คือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าเราอยู่ที่พรหมแดนริมชายแดนทूरกันดารซึ่งอยู่ใกล้เมือง, คือพวกเขาส่งคนสอดแนมของตนมาอยู่รอบ ๆ เราเพื่อพวกเขาจะได้รู้จำนวนและกำลังกองทัพของเรา.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเห็นว่าเราไม่มีกำลัง, โดยดูจากจำนวนของเรา, และโดยกลัวว่าเราจะทำให้พวกเขาขาดจากความช่วยเหลือของพวกเขาเว้นแต่พวกเขาจะยกมาสู้รบกับเราและฆ่าเราเสีย, และโดยคิดด้วยว่าพวกเขาจะทำลายเราได้โดยง่ายด้วยกำลังไพร่พลอันมากมายของตน, ฉะนั้นพวกเขาเริ่มเตรียมออกมาสู้รบกับเรา.

๑๖ และ เมื่อ เรา เห็น ว่า พวกเขา กำลังเตรียมออกมาสู้รบกับเรา, ดุเถิด, ข้าพเจ้าให้กิด, พร้อมด้วยคนจำนวนไม่มากนัก, ไปซ่อนตัวอยู่ในแดนทूरกันดาร, และที่-ออมเนอรักับ คนจำนวนน้อยไปซ่อนตัวอยู่ในแดนทूरกันดารเช่นกัน.

๑๗ บัดนี้กิดกับคนของเขาอยู่ทางขวาและคนอื่น ๆ อยู่ทางซ้าย; และเมื่อพวกเขาซ่อนตัวอยู่ตั้งนั้นแล้ว, ดุเถิด, ข้าพเจ้า, พร้อมด้วยกองทัพที่เหลือของข้าพเจ้า, คงอยู่ในที่เดิมซึ่งเราตั้งกระโจมไว้ที่แรกเตรียมพร้อมสำหรับเวลาที่ชาวเลมันจะยกออกมาสู้รบ.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันออกมาต่อสู้กับเรา ด้วย กำลัง ท้าพ อันมากมายของ พวกเขา. และเมื่อพวกเขายกมาและกำลังจะเข้าโจมตีเราด้วยดาบ, ข้าพเจ้าก็ให้คนของข้าพเจ้า, บรรดาผู้ที่อยู่กับข้าพเจ้า, ถอยเข้าไปในแดนทूरกันดาร.

๑๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ชาวเลมันติดตามเรามาด้วยความรวดเร็วมาก, เพราะพวกเขาปรารถนาอย่างยิ่งที่จะตามให้ทันเพื่อจะสังหารเรา; ฉะนั้นพวกเขาตามเราเข้าไปในแดนทूरกันดาร; และเราผ่านไประหว่างกิดกับที่ออมเนอรั, ถึงขนาดที่ชาวเลมันไม่เห็นคนเหล่านี้.

๒๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ เมื่อชาวเลมันผ่านไป, หรือกองทัพผ่านไป แล้ว, กิดและที่ออมเนอรัยกออกจากที่ซ่อนของพวกเขา, และสกัดคนสอดแนมของชาวเลมันไว้เพื่อไม่ให้กลับเข้าเมืองได้.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาสกัดพวกนั้นแล้ว, พวกเขาจึงรีบวิ่งไปยังเมืองและเข้าโจมตีพวกยามที่ทิ้งไว้เฝ้าเมือง, ถึงขนาดที่พวกเขาทำลายคนเหล่านั้นและยึดเมืองไว้.

๒๒ บัดนี้เป็นไปเพราะชาวเลมันยอมให้ทั้งกองทัพของพวกเขา, ถูกพาเข้าไปในแดนทूरกันดาร, ยกเว้นยามเพียงไม่กี่คน.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโดยวิธีนี้กิดและที่ออมเนอรัจึงยึดที่มั่นของคนเหล่านั้นได้. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเดินทางไปมากแล้วในแดนทूरกันดาร, เราก็มุ่งไปตามเส้นทางของเราไปยังแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา.

๒๔ และเมื่อชาวเลมันเห็นว่าคนเหล่านี้กำลังเดินทัพมุ่งไปแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, พวกเขา ก็ กลัวอย่าง ยิ่ง, เกลือกจะมีแผนวางไว้เพื่อพาพวกเขาไปสู่ความพินาศ; ฉะนั้นพวกเขาเริ่มถอยเข้าแดนทूरกันดารอีก, แท้จริงแล้ว, แม้ กลับ ไปตามทางเดิมที่พวกเขายกมา.

๒๕ และดูเถิด, มันเป็นเวลากลางคืน และพวกเขาตั้งกระโจมของตน, เพราะแม่ทัพนายกองของชาวเลมันคิดว่าชาวนี้ไฟเหน้อยอ่อนเพราะการเดินทางของพวกเขา; และโดยที่คิดว่าพวกเขาได้จับไล่ ทั้ง กองทัพ ของ คน เหล่า นั้นไป แล้ว ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่ใส่ใจเกี่ยวกับเมืองแห่งแมนไท.

๒๖ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อถึงเวลากลางคืน, ข้าพเจ้าไม่ไห้คนของข้าพเจ้าหลับ, แต่ให้เดินทัพต่อไปโดยเส้นทางอื่นมุ่งไปแผ่นดินแห่งแมนไท.

๒๗ และเพราะการเดินทางทัพของเราในตอนกลางคืนนี้, ดูเถิด, ในวันพรุ่งเราก็เลยชาวเลมันมาแล้ว, ถึงขนาดที่เรามาถึงเมืองแห่งแมนไทก่อนหน้าพวกเขา.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นดังนั้น, คือด้วยกลยุทธ์นี้เรายึดเมืองแห่งแมนไทโดยปราศจากการนองเลือด.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อกองทัพของชาวเลมันมาใกล้เมือง, และเห็นว่าเราเตรียมจะสู้รบกับพวกเขา, พวกเขาถึงงนยั้งและเกิดความกลัวอย่างใหญ่หลวง, ถึงขนาดที่พวกเขาหลบหนีเข้าแดนทुरกันดารไป.

๓๐ แท้จริงแล้ว, และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ กองทัพของชาวเลมันได้หลบหนีออกจากแผ่นดินเสี้ยวนี้ทั้งหมด. แต่ดูเถิด, พวกเขาพาผู้หญิงและเด็กเป็นอันมากออกจากแผ่นดินไปกับพวกเขา.

๓๑ และเมืองเหล่านั้น "ซึ่งชาวเลมันยึดได้, ในระยะเวลาที่ทุกเมืองอยู่ในการครอบครองของเรา; และบรรดาบิดาของเราและ

พวกผู้หญิงของเราและลูก ๆ ของเรากำลังกลับสู่บ้านของเขาทุกคน, นอกจากคนที่ถูกจับเป็นเชลยและถูกชาวเลมันพาไป.

๓๒ แต่ดูเถิด, กองทัพของเรามากำลังน้อยที่จะรักษาเมืองหลายเมืองเช่นนั้น และทรัพย์สินมากมายเช่นนั้นได้.

๓๓ แต่ดูเถิด, เราวางใจ พระผู้ เป็นเจ้าของเราผู้ประทานชัยชนะเหนือผืนแผ่นดินเหล่านั้นให้เรา, ถึงขนาดที่เราได้เมืองและผืนแผ่นดินเหล่านั้น, ซึ่งเป็นของเราเอง.

๓๔ บัดนี้เราไม่รู้เหตุที่ฝ่ายปกครองไม่ได้ให้กำลังคนเราเพิ่ม; ทั้งคนที่มาหาเราก็ไม่รู้ว่าเหตุใดเราจึงไม่ได้รับกำลังเพิ่ม.

๓๕ ดูเถิด, เราคิดว่าเป็นไปได้ว่าท่านไม่ได้รับความสำเร็จ, และท่านถอนกำลังไปสู่แผ่นดินเสี้ยวนี้; หากเป็นเช่นนั้น, เราก็ไม่ปรารถนาจะพำนักเลย.

๓๖ และหากไม่ได้เป็นเช่นนั้น, ดูเถิด, เรากลัวว่าจะมีการแตกแยกในฝ่ายปกครอง, ที่พวกเขาไม่ได้ส่งคนมามากขึ้นเพื่อช่วยเหลือเรา; เพราะเรารู้ว่าพวกเขามีคนอยู่มากกว่าที่ส่งมา.

๓๗ แต่, ดูเถิด, มันไม่สำคัญ—เราวางใจว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดปล่อยเรา, ทั้งที่กองทัพของเราอ่อนแอ, แท้จริงแล้ว, และทรงปลดปล่อยเราจากเงื้อมมือศัตรู.

๓๘ ดูเถิด, นี่คือนาทีที่ยึดแก้ว, ในตอนปลายปี, และเราครอบครองผืนแผ่นดินของเรา; และชาวเลมันหลบหนีไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟแล้ว.

๓๙ และบุตรเหล่านั้นของผู้คนของเอมมัน, ผู้ซึ่งข้าพเจ้ายกย่องไว้ เช่นนั้น, ก็

อยู่กับข้าพเจ้าในเมืองแห่งแมนไท; และพระเจ้าทรงค้ำจุนพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และทรงคุ้มครองพวกเขาให้พ้นจากการล้มตายด้วยดาบ, ถึงขนาดที่แม่สักคนหนึ่งก็ไม่ถูกสังหาร.

๔๐ แต่ดูเถิด, พวกเขาได้รับบาดเจ็บมาก; กระนั้นก็ตามพวกเขายืนหยัดในเสรีภาพนั้นซึ่งด้วยสิ่งนั้นพระเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสระ; และนับวันพวกเขาเคร่งครัดในการระลึกถึงพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขายึดมั่นต่อการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์, และคำพิพากษาของพระองค์, และพระบัญญัติของพระองค์ตลอดเวลา; และศรัทธาของพวกเขาเข้มแข็งในคำพยากรณ์เกี่ยวกับทุกสิ่งที่จะมาถึง.

๔๑ และบัดนี้, โมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า, ขอพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเรา, ผู้ทรงไถ่เราและทำให้เราเป็นอิสระ, ทรงโปรด คุ้มครอง ท่านไว้ในที่ประทับของพระองค์ตลอดเวลาเถิด; แท้จริงแล้ว, และขอพระองค์ทรงโปรดปรานคนเหล่านี้, แม้เพื่อท่านจะได้รับความสำเร็จในการได้ครอบครองทุกสิ่งที่ชาวเลมมันยึดไปจากเรา, ซึ่งเป็นสิ่งสำหรับค้ำจุนเรา. และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้ายูติสาสน์ของข้าพเจ้า. ข้าพเจ้าคืออีลามัน, บุตรของแอลมา.

บทที่ ๕๙

โมโรไนขอให้เพโฮรันเสริมกำลังทัพของ

อีลามัน—ชาวเลมมันยึดเมืองแห่งนีไฟฮาห์—โมโรไนโกรธฝ่ายปกครอง. ประมาณ ๖๒ ปีก่อนคริสตกาล.

บัดนี้เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, หลังจากโมโรไนได้รับและอ่านสาสน์^๑ของอีลามัน, ท่านชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเพราะความผาสุก, แท้จริงแล้ว, ความสำเร็จอันใหญ่หลวงซึ่งอีลามันได้รับ, ในการไถ่ผืนแผ่นดินเหล่านั้นซึ่งเสียไปแล้วกลับคืนมา.

๒ แท้จริงแล้ว, และท่านทำให้เป็นที่รู้แก่ผู้คนทั้งหมดของท่าน, ในทั่วแผ่นดินโดยรอบในส่วนที่ท่านอยู่, เพื่อคนทั้งหลายจะได้ชื่นชมยินดีด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านส่งสาสน์^๒ไปยังเพโฮรัน โดยทันที, โดยปรารถนาจะให้ท่านพาคคนมารวมกันเพื่อเสริมกำลังอีลามัน, หรือกองทัพของอีลามัน, ถึงขนาดที่ท่านจะได้รักษาแผ่นดินส่วนนั้นไว้ได้โดยง่ายซึ่งท่านได้ประสบความสำเร็จอย่างปาฏิหาริย์ยิ่งในการเอากลับคืนมาได้.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อโมโรไนส่งสาสน์^๓นี้ไปยังแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, ท่านเริ่มวางแผนอีกเพื่อท่านจะได้แผ่นดินและเมืองเหล่านั้นที่เหลืออยู่ซึ่งชาวเลมมันได้ยึดไปจากพวกเขา.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่โมโรไนกำลังเตรียมจะไปสู่รบกับชาวเลมมันอยู่ดังนี้, ดูเถิด, ผู้คนของนีไฟฮาห์,

๓๙ก แอลมา ๕๖:๕๖.
๔๐ก คมพ. เสรีภาพ.

๔๙ กก แอลมา ๕๖:๑.
๓ก แอลมา ๖๐:๑-๓.

ข แอลมา ๕๐:๔๐.

ซึ่งรวมกันจากเมืองแห่งโมโรไนและเมืองแห่งลีไฮและเมืองแห่งโมริแอนทอน, ถูกชาวเลมมันโจมตี.

๖ แท้จริงแล้ว, แม่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับให้หลบหนีจากแผ่นดินแห่งแมนไท, และจากแผ่นดินโดยรอบ, ได้เข้ามาสมทบกับชาวเลมมันในแผ่นดินส่วนนี้.

๗ และโดยที่มีคนมากมายยิ่งดังนั้น, แท้จริงแล้ว, และโดยที่นับวันได้รับกำลังเพิ่มขึ้น, โดยคำสั่งของแอมโรนอนพวกเขาจะมาต่อสู้กับผู้คนของนีไฟฮาร์, และพวกเขาเริ่มสังหารคนเหล่านั้นด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า.

๘ และกองทัพของพวกเขาที่กำลังพลมากมายยิ่งจนผู้คนของนีไฟฮาร์ที่เหลืออยู่จำต้องหลบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา; และคนเหล่านั้นมาแม้จนเข้าสมทบกับกองทัพของโมโรไน.

๙ และบัดนี้โดยที่โมโรไนคิดว่าควรส่งคนไปเมืองแห่งนีไฟฮาร์, เพื่อช่วยผู้คนให้รักษาเมืองนั้น, และโดยที่รู้ว่าการจะรักษาเมืองไม่ให้ตกอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมมันง่ายกว่าการยึดคืนจากคนเหล่านั้น, ท่านคิดว่าพวกเขาจะรักษาเมืองนั้นไว้ได้โดยง่าย.

๑๐ ฉะนั้นท่านจึงให้กำลังพลทั้งหมดของท่านอยู่รักษาสถานที่ต่าง ๆ ซึ่งท่านยึดคืนมาได้.

๑๑ และบัดนี้, เมื่อโมโรไนเห็นว่าเสียเมืองแห่งนีไฟฮาร์ไปท่านก็โทมนัสยิ่ง, และเริ่มสงสัย, เพราะความชั่วร้ายของผู้คน, ว่าพวกเขาจะไม่ตกไปอยู่ในเงื้อมมือพี่น้องของตนหรือ.

๑๒ บัดนี้นี้เป็นเรื่องที่เกิดกับแม่ทัพนายกองของท่านทั้งหมด. พวกนี้สงสัยและประหลาดใจ เช่น กัน เพราะความสำเร็จของผู้คน, และการนี้เพราะความสำเร็จของชาวเลมมันเหนือพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนโกรธฝ่ายปกครอง, เพราะความเฉยเมยของพวกเขาเกี่ยวกับอิสรภาพของประเทศตน.

บทที่ ๖๐

โมโรไนบ่นกับเพโฮรันถึงการละเลยของฝ่ายปกครองในเรื่องกองทัพ—พระเจ้าทรงยอมให้คนชอบธรรมถูกสังหาร—ชาวนีไฟต้องใช้พลังความสามารถและวิธีการทั้งหมดของพวกเขาเพื่อปลดปล่อยตนเองจากศัตรู—โมโรไนจะต่อสู้กับฝ่ายปกครองเว้นแต่ว่าจะส่งความช่วยเหลือมายังกองทัพของท่าน. ประมาณ ๖๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเขียนไปถึงผู้ปกครองแผ่นดินอีก, ซึ่งคือเพโฮรัน, และนี่คือถ้อยคำที่ท่านเขียน, มีความว่า: ดูเถิด, ข้าพเจ้าส่งสาส์นของข้าพเจ้ามาถึงเพโฮรัน, ผู้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษา” และผู้ปกครองเหนือแผ่นดิน, ในเมืองแห่งเซราเฮ็มลา, และถึงทุกคนที่ได้รับเลือกโดยคนเหล่านั้นเพื่อปกครองและดำเนินกิจการเกี่ยวกับสงครามครั้งนี้.

๒ เพราะดูเถิด, ข้าพเจ้ามีบางสิ่งจะกล่าวแก่คนเหล่านั้นทางการกล่าวโทษ;

เพราะดูเถิด, ตัวท่านรู้ว่าท่านได้รับแต่งตั้งมาเพื่อรวบรวมคน, และจัดหาดาบ, และ กระบี่, และ อาวุธ สงคราม ทุก ชนิด ทุกประเภทให้พวกเขา, และส่งออกมาสู้รบกับชาวเลมมัน, ไม่ว่าในส่วนใดก็ตามที่พวกนั้นจะเข้ามาในแผ่นดินของเรา.

๓ และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้า กล่าว แก่ท่านว่าตัวข้าพเจ้า, และคนของข้าพเจ้าด้วย, และ ฮีลามัน กับ คนของเขา ด้วย, ต้องทนความทุกข์เวทนาอย่างใหญ่หลวงยิ่ง; แท้จริงแล้ว, แม้ความหิวโหย, ความกระหาย, และความเหน็ดเหนื่อย, และความทุกข์ทุกอย่างทุกประเภท.

๔ แต่ดูเถิด, หากเรา ต้องทนทุกข์กับ แต่เพียงทั้งหมดนี้เราก็จะไม่พรั่นหรือต่อว่าเลย.

๕ แต่ดูเถิด, การเบ่นฆ่าที่เกิดขึ้นในบรรดาผู้คนของเราใหญ่หลวงนัก; แท้จริงแล้ว, คนหลายพันคนล้มตายด้วยดาบ, ในขณะที่มันอาจไม่เป็นเช่นนั้นหากท่านส่ง กำลัง และความช่วยเหลือให้กองทัพเราเพียงพอ. แท้จริงแล้ว, การละลายของท่านที่มีต่อเราใหญ่หลวงนัก.

๖ และบัดนี้ดูเถิด, เราปรารถนาจะรู้เหตุของการละลายอันใหญ่หลวงยิ่งนี้; แท้จริงแล้ว, เราปรารถนาจะรู้เหตุของสภาวะอันไร้ความคิดของท่าน.

๗ ท่านคิดหรือว่าจะนั่งอยู่ใต้บนบัลลังก์ของท่านในสภาวะแห่งความไม่รู้สี่กรูสมอันไร้ความคิด, ขณะที่ศัตรูของท่านกำลังขยายงาน แห่ง ความ ตาย รอบ ตัว ท่าน? แท้จริงแล้ว, ขณะที่พวกเขากำลังกระทำมาตรการพ้องของท่านหลายพันคน—

๘ แท้จริงแล้ว, แม้พวกเขาที่พึ่งพาการคุ้มครองจากท่าน, แท้จริงแล้ว, ตั้งท่านไว้ในฐานะที่ท่านจะช่วยเหลือพวกเขาได้, แท้จริงแล้ว, ท่านจะได้ส่งกองทัพไปให้พวกเขา, เพื่อให้พวกเขามีกำลังเพิ่มขึ้น, และช่วยพวกเขาหลายพันคนให้รอดพ้นจากการล้มตายด้วยคมดาบ.

๙ แต่ดูเถิด, นี้ไม่ใช่ทั้งหมด— ท่านหวังเหนียวเสียบึงกรังของท่านไม่ส่งให้พวกเขา, ถึงขนาดที่คนจำนวนมากต่อสู้ และ ต้อง สิ้นชีพ เพราะ ความ ปรารถนาอันแรงกล้าของ พวกเขา ซึ่ง พวกเขา มี เพื่อความผาสุกของผู้คนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, และการนี้พวกเขาทำไปเมื่อพวกเขา กำลังจะตาย ด้วยความหิวโหย, เนื่องจากการละลายอันใหญ่หลวงยิ่งของท่านต่อพวกเขา.

๑๐ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า— เพราะท่านควรจะเป็นที่รัก; แท้จริงแล้ว, และท่านควรจะ กระตุ้น ตัวท่านให้ขยันหมั่น เพียร ยิ่ง ขึ้น เพื่อ ความ ผาสุก และ อิศรภาพของผู้คนเหล่านี้; แต่ดูเถิด, ท่านละลายพวกเขาถึงขนาดที่เลือดของคนหลายพันคนจะลงมาบนศิรัษะท่านเพื่อการแก้แค้น; แท้จริงแล้ว, เพราะเสียร่ำไรของพวกเขา, และความทุกข์เวทนาทั้งหมดของพวกเขาถึงพระผู้เป็นเจ้าแล้ว—

๑๑ ดูเถิด, ท่านคิดหรือว่าท่านจะนั่งอยู่ใต้บนบัลลังก์ของท่าน, และเพราะพระมหากษัตริย์คุณของพระผู้เป็นเจ้าท่านจะไม่ต้องทำอะไรเลยและพระองค์จะทรงปลดปล่อยท่าน? ดูเถิด, หากท่านคิดเช่นนั้นท่านก็คิดโดยเปล่าประโยชน์.

๑๒ ท่านคิด^๑หรือว่า, เพราะพี่น้องเป็นอันมากของท่านถูกฆ่าก็เพราะความชั่วร้ายของพวกเขา? ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าหากท่านคิดเช่นนี้ท่านก็คิดโดยเปล่าประโยชน์; เพราะข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, มีคนมากมายที่ล้มตายด้วยคมดาบ; และดูเถิดมันเป็นการกล่าวโทษท่าน;

๑๓ เพราะพระเจ้าทรงยอมให้คนชอบธรรม^๒ ถูกสังหารเพื่อความยุติธรรมและการพิพากษาของพระองค์จะมาถึงคนชั่วร้าย; ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องคิดว่าคนชอบธรรมสูญเสียชีวิตไปแล้วเพราะพวกเขาถูกสังหาร; แต่ดูเถิด, พวกเขาได้เข้าไปในสถานพักผ่อนของพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาแล้ว.

๑๔ และบัดนี้^๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ข้าพเจ้ากล่าวอย่างยิ่งว่าการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะมาถึงคนเหล่านี้, เพราะความเนือยชาวยิ่งของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้ความเนือยชาของฝ่ายปกครองของเรา, และการละเลยอันใหญ่หลวงยิ่งของพวกเขาต่อพี่น้องของตน, แท้จริงแล้ว, ที่มีต่อคนเหล่านั้นที่ถูกสังหาร.

๑๕ เพราะหากไม่เป็นเพราะความชั่วร้าย^๔ ซึ่งเริ่มต้นที่หัวหน้าของเราก่อนแล้ว, เราจะต้านทานศัตรูของเราได้เพื่อพวกนั้น จะไม่สามารถได้อำนาจเหนือเรา.

๑๖ แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะสงคราม^๕ ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเราเอง; แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะพวกขึ้นชอกราชาธิปไตย^๖ เหล่านี้, ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการ

นองเลือดมากมายเช่นนี้ในหมู่เราเอง; แท้จริงแล้ว, ในเวลาที่เรากำลังขัดแย้งกัน^๗ ในหมู่, หากเราได้รวมกำลังของเราตั้งที่เราเคยทำมาแต่ก่อน; แท้จริงแล้ว, หากไม่ใช่เพราะความปรารถนาในพลังอำนาจและสิทธิอำนาจซึ่งพวกขึ้นชอกราชาธิปไตยเหล่านี้ต้องการมีเหนือเรา; หากพวกเขา^๘ ชื่อสัตย์ต่ออุดมการณ์แห่งอิสรภาพของเรา, และเข้ามาสามัคคีกับเรา, และออกไปสู้รบกับศัตรูของเรา, แทนที่จะจับดาบขึ้นสู้รบกับเรา, อันเป็นเหตุที่เกิดการนองเลือดมากมายในหมู่เรา; แท้จริงแล้ว, หากเราออกไปสู้รบกับพวกเขาด้วยกำลังของพระเจ้า, เราจะทำให้ศัตรูของเรากระจัดกระจายไป, เพราะมันจะเป็นดังนั้น, เป็นไปตามพระวาทะของพระองค์.

๑๗ แต่ดูเถิด, บัดนี้ชาวเลมมังกำลังมาโจมตีเรา, ยึดครองผืนแผ่นดินของเรา, และพวกเขากระทำฆาตกรรมผู้คนของเราด้วยดาบ, แท้จริงแล้ว, ผู้หญิงและลูก ๆ ของเรา, และพวกคนเหล่านี้ไปเป็นเชลยด้วย, ทำให้พวกเขาต้องรับความทุกข์นานปีการ, และนี่เพราะความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงของบรรดาผู้ที่แสวงหาพลังอำนาจและสิทธิอำนาจ, แท้จริงแล้ว, แม้พวกขึ้นชอกราชาธิปไตย.

๑๘ แต่เหตุใดข้าพเจ้าจะกล่าวมากเกี่ยวกับเรื่องนี้เล่า? เพราะเราหา^๙รู้ไม่แต่เป็นไปได้ว่าแม้แต่ตัวท่านก็แสวงหาอำนาจอยู่. เราหา^{๑๐}รู้ไม่แต่เป็นไปได้ว่าแม้แต่ท่านก็เป็นผู้ทรยศต่อประเทศของท่านด้วย.

๑๙ หรือเป็นไปว่าท่านละเลยเราเพราะ

๑๒ก ลูกา ๑๓:๑-๕.	คพ. ๔๒:๔๖-๔๗.	๑๖ก แอลมา ๕๐:๑๖-๑๙.
๑๓ก แอลมา ๑๔:๑๐-๑๑;	๑๕ก แอลมา ๕๑:๙, ๑๓.	ข แอลมา ๕๑:๕, ๘.

ท่านอยู่ในใจกลางประเทศของเราและท่านถูกห้อมล้อมอยู่ด้วยความปลอดภัย, ท่านจึงไม่จัดส่งอาหารไปให้เรา, และผู้คนที่อยู่รอบๆ เพื่อเสริมกำลังกองทัพของเรา?

๒๐ ท่านลืมนพระบัญญัติของพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านแล้วหรือ? แท้จริงแล้ว, ท่านลืมนการเป็นเชลยของบรรพบุรุษเราแล้วหรือ? ท่านลืมนเสียแล้วหรือว่าเราได้รับการปลดปล่อยจากเงื้อมมือศัตรูมาหลายครั้งแล้ว?

๒๑ หรือท่านคิดว่าพระเจ้าจะทรงปลดปล่อยเราต่อไป, ขณะที่เรานั่งอยู่บนบัลลังก์ของเราและไม่ใช้ประโยชน์จากสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดหาไว้ให้เรา?

๒๒ แท้จริงแล้ว, ท่านจะนั่งอยู่ในความเกียจคร้านหรือในขณะที่ท่านถูกห้อมล้อมด้วยคนหลายพันคน, แท้จริงแล้ว, คนหลายหมื่นคน, ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในความเกียจคร้านด้วย, ในขณะที่มีคนอื่นหลายพันคนรอบชายแดนของแผ่นดินกำลังล้มตายด้วยคมดาบ, แท้จริงแล้ว, ได้รับความเจ็บแสบและหลังเลือด?

๒๓ ท่านคิดหรือว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านถือว่าท่านไม่มีความผิดขณะที่ท่านนั่งเฉยและมองดูสิ่งเหล่านี้? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย. บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณจำไว้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านจะต้องทำภาษาชะงัดใน^๑ให้สะอาดเสียก่อน, และแล้วจึงจะทำความสะอาดภาษาชะงัดนอกด้วย.

๒๔ และบัดนี้, เว้นแต่ท่านกลับใจจากสิ่งที่ท่านทำไปแล้ว, และเริ่มตั้งทำงาน, และส่งอาหารและคนมาให้เรา, และให้

อีลามันด้วย, เพื่อเขาจะได้ค่าจุน ส่วนต่าง ๆ ของประเทศของเราซึ่งเขายึดคืนมาได้, และเพื่อเราจะได้แผ่นดินในครอบครองของเราที่ยังเหลืออยู่ในส่วนเหล่านี้คืนมาด้วย, ดูเถิดจะเป็นการสมควรที่เราจะไม่รบกับชาวเลมันต่อไปอีกจนกว่าเราจะทำให้ภาษาชะงัดในสะอาดเสียก่อน, แท้จริงแล้ว, แม้หัวหน้าใหญ่ของฝ่ายปกครองของเรา.

๒๕ และเว้นแต่ท่านยอมตามคำสั่งของข้าพเจ้า, และออกมาแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นวิญญูณ^๒อันแท้จริงของอิสราภาพ, และพยายามเพิ่มกำลังและสร้างแนวป้องกันกองทัพของเรา, และส่งอาหารไปเลี้ยงดูพวกเขา, ดูเถิดข้าพเจ้าจะให้อิสราภาพของข้าพเจ้าส่วนหนึ่งอยู่รักษาแผ่นดินส่วนนี้ของเรา, และข้าพเจ้าจะให้กำลังและพรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไว้กับพวกเขา, เพื่อจะไม่มีพลังอื่นใดมากระทำต่อพวกเขาได้—

๒๖ และนี่เพราะศรัทธาของพวกเขานะ, และความอดทนที่พวกเขามีต่อความยากลำบากของตน—

๒๗ และข้าพเจ้าจะมหาทาน, และหากจะมีผู้ใดในบรรดาพวกท่านที่ปรารถนาอิสราภาพ, แท้จริงแล้ว, หากจะมีแม้ประกายแห่งอิสราภาพเหลืออยู่, ดูเถิดข้าพเจ้าจะปลุกเร้าให้เกิดการกบฏขึ้นในบรรดาพวกท่าน, แม้จนกระทั่งพวกคนที่ปรารถนาจะแย่งชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจจะกลับสูญสิ้น.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้าไม่กลัวพลังอำนาจของท่านหรือสิทธิอำนาจของท่าน, แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

นั่นเองที่ข้าพเจ้าเกรงกลัว; และเป็นไปตามพระบัญญัติของพระองค์ที่ข้าพเจ้าจับดาบเพื่อป้องกันอุดมการณ์ของประเทศข้าพเจ้า, และเป็นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของท่านที่เราต้องทนรับความเสียหายมากมายเช่นนี้.

๒๙ ดูเถิดถึงเวลาแล้ว, แท้จริงแล้ว, บัดนี้ถึงเวลาแล้ว, คือเว้นแต่ท่านจะตื่นตัวในการป้องกันประเทศของท่านและเด็กเล็ก ๆ ของท่าน, ดาบแห่งความยุติธรรมจะเงียดเงืออยู่เหนือท่าน; แท้จริงแล้ว, และมันจะฟันลงบนท่านและมาเยือนท่านแม้ถึงความพิณาศสิ้นของท่าน.

๓๐ ดูเถิด, ข้าพเจ้าคอยความช่วยเหลือจากท่าน; และ, เว้นแต่ท่านจะดำเนินการเพื่อบรรเทาทุกข์ของเรา, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะมาหาท่าน, แม้ถึงแผ่นดินแห่งเซราเอ็ม-ลา, และฟันท่านด้วยดาบ, จนท่านไม่มีอำนาจที่จะขัดขวางความก้าวหน้าของคนเหล่านี้ในอุดมการณ์แห่งอิสรภาพของเราอีกต่อไป.

๓๑ เพราะดูเถิด, พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้ท่านมีชีวิตและแข็งกล้าขึ้นในความชั่วช้าสามานย์ของท่านเพื่อทำลายผู้คนที่ชอบธรรมของพระองค์.

๓๒ ดูเถิด, ท่านคิดหรือว่าพระเจ้าจะทรงละเว้นท่านและเสด็จออกมาลงโทษชาวเลมันในการพิพากษา, เมื่อเป็นประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขาซึ่งเป็นที่เหตุของความเกลียดชังของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และมันเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณโดยพวกคนที่แตกแยกไปจากเรา, ในขณะที่ความชั่วช้าสามานย์ของท่านเป็นเหตุ

ของความรักที่ท่านมีต่อการสรรเสริญและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก?

๓๓ ท่านรู้ว่าท่านล่วงละเมิดกฎของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และท่านรู้ว่าท่านเหยียบย่ำกฎเหล่านั้นไว้ใต้เท้าของท่าน. ดูเถิด, พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้า: หากคนที่เจ้ากำหนดให้เป็นผู้ปกครองของเจ้าไม่กลับใจจากบาปและความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา, เจ้าจะขึ้นไปสู้รบกับพวกเขา.

๓๔ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, โมโรไน, ถูกบีบคั้น, ตามพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าทำไว้เพื่อรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากให้คุณยืนมั่นในพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และส่งเสบียงกรังพร้อมกับการกำลังคนของท่านมาให้ข้าพเจ้า, และฮิลลามันโดยเร็วด้วย.

๓๕ และดูเถิด, หากท่านไม่ทำดังนี้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านโดยเร็ว; เพราะดูเถิด, พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะไม่ทรงยอมให้เราตายเพราะความหิวโหย; ฉะนั้นพระองค์จะประทานอาหารของท่านแก่เรา, แม้จะต้องเป็นไปด้วยคมดาบ. บัดนี้ดูว่าท่านทำให้พระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเกิดสัมฤทธิ์ผลเถิด.

๓๖ ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือโมโรไน, แม่ทัพของท่าน. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาอำนาจ, แต่จะตั้งมันลงมา. ข้าพเจ้าไม่ได้แสวงหาเกียรติยศของโลก, แต่เพื่อรัศมีภาพของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, และอิสรภาพและความผาสุกของประเทศข้าพเจ้า. และข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้าดังนี้.

บทที่ ๒๑

เพโฮรันบอกโมโรไนถึงการกบฏและการ
จลาจลต่อฝ่ายปกครอง— พวกขึ้นชอ
ราชาธิปไตยยึดเซราฮีมา และเป็น
พันธมิตรกับชาวเลมัน—เพโฮรันขอความ
ช่วยเหลือทางทหารเพื่อต่อสู้พวกกบฏ.
ประมาณ ๖๒ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่
นานหลังจากที่โมโรไนส่งสาส์นของท่านไป
ยังหัวหน้าฝ่ายปกครอง, ท่านได้รับสาส์น
จากเพโฮรัน^๑, หัวหน้าฝ่ายปกครอง. และ
นี่คือถ้อยคำที่ท่านได้รับ:

๒ ข้าพเจ้า, เพโฮรัน, ผู้เป็นหัวหน้าฝ่าย
ปกครองของแผ่นดินนี้, ส่งถ้อยคำนี้มายัง
โมโรไน, แม่ทัพบังคับบัญชากองทัพ.

ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, โมโรไน, ว่า
ข้าพเจ้าไม่ได้ยินดีในความทุกข์อันใหญ่
หลวงของท่านเลย, แท้จริงแล้ว, มันทำให้
จิตวิญญาณข้าพเจ้าโศกเศร้า.

๓ แต่ดูเถิด, มีคนที่ยินดีในความทุกข์
ของท่าน, แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขา
ลุกขึ้นเป็นกบฏต่อข้าพเจ้า, และต่อผู้คน
ของข้าพเจ้าซึ่งเป็นอิสราชน^๒ ด้วย, แท้จริง
แล้ว, และคนที่ลุกขึ้นกบฏมากมายยิ่งนัก.

๔ และบรรดาผู้ที่หมายมั่นเอาบัลลังก์
พิพากษาไป จาก ข้าพเจ้า นั่นเอง ที่เป็น
เหตุของความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวง
นี้; เพราะพวกเขาใช้คำป้อยอมากมาย,
และพวกเขาชักนำใจผู้คนไปเป็นอันมาก,
ซึ่งจะเป็นเหตุแห่งความทุกข์แสนสาหัส

ในบรรดาพวกเรา; พวกเขาก็เสบียงกรัง
ของเราไว้, และปฏิเสธชนของเราเพื่อพวก
เขาจะไม่มาหาท่าน.

๕ และดูเถิด, พวกเขาขับข้าพเจ้าออกไป
ซึ่งหน้าพวกเขา, และข้าพเจ้าหลบหนีไป
แผ่นดินแห่งกิเดียน, พร้อมด้วยคนเท่า
ที่ข้าพเจ้าจะหาได้.

๖ และ ดูเถิด, ข้าพเจ้าออก ถ้อยแถลง
ไปทั่วแผ่นดินส่วนนี้; และดูเถิด, คนทั้ง
หลายกำลังพากันมาหาเราทุกวัน, เพื่อจับ
อาวุธ, เพื่อป้องกันประเทศของพวกเขา
และอิสรภาพ^๓ ของพวกเขา, และเพื่อแก้
แค้นสำหรับความอยุติธรรมที่เราได้รับ.

๗ และพวกเขาพากันมาหาเรา, ถึงขนาด
ที่บรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกบฏต่อเราถูกต่อต้าน,
แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขากลัวเรา
และไม่กล้าออกมาสู้รบกับเรา.

๘ พวกเขาเข้าครอบครองแผ่นดิน, หรือ
เมือง, แห่งเซราฮีมา; กำหนดกษัตริย์
ปกครอง ตน, และ เขา เขียน สาส์น ถึง
กษัตริย์ของชาวเลมัน, ซึ่งในนั้นเขาเข้า
ร่วมเป็นพันธมิตรกับเขา; ซึ่งในพันธมิตร
นั้นเขาตกลงจะรักษาเมืองแห่งเซราฮีมา
ไว้, ซึ่ง การรักษานี้เขาคิดว่าจะทำให้
ชาวเลมันสามารถเอาชนะชนแผ่นดินที่
เหลือได้, และเขาจะได้รับการตำแหน่งเป็น
กษัตริย์ดูแลคนเหล่านี้เมื่อพวกเขาตก
อยู่ภายใต้ชาวเลมัน.

๙ และบัดนี้, ใน สาส์น ของ ท่าน ท่าน
ตำหนิข้าพเจ้า, แต่ไม่เป็นไร; ข้าพเจ้าไม่
โกรธ, แต่ชื่นชมยินดีในความประเสริฐ
ของใจ ท่าน. ข้าพเจ้า, เพโฮรัน, ไม่ได้

๑๑ ๑ก แอลมา ๕๐:๓๓-๔๐.
๒ก แอลมา ๖๐:๓-๙.

๓ก แอลมา ๕๑:๖-๗.
๖ก คมพ. อิสระ, อิสรภาพ;

เสรีภาพ.

แสวงหาอำนาจ, นอกจากเพื่อให้บัลลังก์
พิพากษาของข้าพเจ้าคงอยู่เท่านั้นเพื่อ
ข้าพเจ้าจะปกป้องรักษาสิทธิและเสรีภาพ
ของ ผู้คน ของ ข้าพเจ้า. จิต วิญญาณ
ข้าพเจ้ายึดมั่นอยู่ในเสรีภาพนั้นซึ่งในสิ่ง
นั้นพระเจ้าเป็นเจ้าทรงทำให้เราเป็นอิสระ”.

๑๐ และบัดนี้, ดุเถิด, เรา จะ ต่อ ต้าน
ความชั่วร้ายแม้จนถึงการนองเลือด. เรา
จะไม่ทำให้ชาวเลมันหลังเลือดหากพวก
เขาอยู่ในแผ่นดินของตนเอง.

๑๑ เราจะไม่ให้ พี่น้อง ของ เรา หลัง
เลือดหากพวกเขาไม่ลุกขึ้นกบฏและจับ
ดาบต่อสู้เรา.

๑๒ เรายอมตนขึ้นอยู่กับเอกแห่งความ
เป็นทาส หาก เป็น สิ่ง จำเป็น กับ ความ
ยุติธรรมของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, หรือ หาก
พระองค์จะทรงบัญชาเราให้ทำเช่นนั้น.

๑๓ แต่ดุเถิดพระองค์ไม่ทรงบัญชาให้
เราอยู่ภายใต้ศัตถุ, แต่ให้เรามอบความไว
วางใจ^๑ในพระองค์, และพระองค์จะทรง
ปลดปล่อยเรา.

๑๔ ฉะนั้น, โมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า,
ขอให้เราต่อต้านความชั่วร้าย, และความ
ชั่วไม่ว่ารูปแบบใดก็ตามที่เราไม่อาจต่อ
ต้านด้วยถ้อยคำของเรา, แท้จริงแล้ว, เช่น
การกบฏและการแตกแยก, ก็ขอให้เราต่อ
ต้าน^๒มันด้วยดาบของเรา, เพื่อเราจะคง
อิสรภาพของเราไว้, เพื่อเราจะชื่นชมยินดี
ในอภิสิทธิ์อันสำคัญยิ่งของศาสนจักรของ
เรา, และในอุดมการณ์ของพระเจ้า^๓และ
พระเจ้าเป็นเจ้าของเรา.

๑๕ ฉะนั้น, ขอให้ท่านมาหาข้าพเจ้า
โดยเร็วพร้อมด้วย คนของ ท่าน จำนวน
เล็กน้อย, และให้คนที่เหลืออยู่ในบังคับ
บัญชาของลีไฮกับที่แอนคัม; ให้คนทั้ง
สองมีอำนาจดำเนินการสงครามในแผ่น
ดินส่วนนั้น, ตามพระวิญญาณ^๔ของพระเจ้า
เป็นเจ้า, ซึ่งคือพระวิญญาณแห่งอิสรภาพ
ด้วยซึ่งอยู่ในพวกเขา.

๑๖ ดุเถิดข้าพเจ้าส่งเสปียงกรังเล็กน้อย
มาให้ พวก เขา, เพื่อ พวก เขา จะ ไม่ ตาย
จนกว่าท่านจะมาหาข้าพเจ้า.

๑๗ ขอให้รวบรวมกำลังคนไว้เท่าที่ท่าน
ทำได้เมื่อท่านเดินทัพมาที่นี่, และเราจะ
ไปต่อสู้กับพวกที่แตกแยกโดยเร็ว, ด้วย
พลังกำลังแห่งพระเจ้าเป็นเจ้าของเราตาม
ศรัทธาซึ่งมีอยู่ในเรา.

๑๘ และเราจะเข้ายึดเมืองแห่งเซราเอ็ม-
ลา, เพื่อเราจะได้อาหารมาเพิ่มสำหรับ
ส่งไปให้ลีไฮกับที่แอนคัม; แท้จริงแล้ว, เรา
จะออกไปต่อสู้กับพวกเขาด้วยพลัง
แห่งพระเจ้า, และเราจะทำให้ความชั่วช้า
สามานย์มันสิ้นสุด.

๑๙ และบัดนี้, โมโรไน, ข้าพเจ้ายินดีที่
ได้รับสาส์นของท่าน, เพราะข้าพเจ้าเป็น
ห่วงอยู่บ้างเกี่ยวกับว่าเราจะทำอะไร, ว่า
จะเป็นการถูกต้องสำหรับเราหรือไม่ที่จะ
ไปสู้รบกับพี่น้องของเรา.

๒๐ แต่ท่านกล่าวว่า, เว้นแต่พวกเขา
จะกลับใจพระเจ้าทรงบัญชาท่านให้ไปสู้
รบกับพวกเขา.

๒๑ จงดูว่าท่านทำให้ลีไฮกับที่แอนคัม

๑ก ยอห์น ๘:๓๑-๓๖;
คพ. ๘:๘-๘:๖.
๑๓ก คมพ. ศรัทธา, เชื้อ

(ความ); วางใจ (ความ).
๑๔ก แอลมา ๔๓:๔๗.
๑๕ก ๒ คริ. ๓:๑๗.

คมพ. พระวิญญาณ
บริสุทธิ์.

เข้มแข็ง^๑ ขึ้นในพระเจ้า; จงบอกพวกเขาไม่ให้เกรงกลัว, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงปลดปล่อยพวกเขา, แท้จริงแล้ว, และคนทั้งปวงด้วยผู้ยึดมั่นอยู่ในเสรีภาพซึ่งสิ่งนี้ พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้พวกเขาเป็นอิสระมาแล้ว. และบัดนี้ข้าพเจ้ายุติสาส์นของข้าพเจ้าถึงโมโรไน, พี่ที่รักของข้าพเจ้า.

บทที่ ๖๒

โมโรไนกริธาทัพไปช่วยเพโฮรันในแผ่นดินแห่งกิเดียน—พวกขึ้นชอบราชาธิปไตยซึ่งปฏิเสธที่จะป้องกันประเทศของพวกเขาถูกประหาร—เพโฮรันและโมโรไนยึดนี้ไฟฮาร์ทัน—ชาวเลมมันจำนวนมากเข้าสมทบกับผู้คนของแอมัน—ที่แอนคัมสังหารแอมโรนและในทางกลับกัน ก็ถูกสังหาร—ชาวเลมมัน ถูกขับออกจากแผ่นดิน, และสันติภาพได้รับการสถาปนา—ฮีลามันกลับคืนสู่การปฏิบัติศาสนกิจและสร้างศาสนจักร. ประมาณ ๖๒-๕๗ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเมื่อโมโรไนได้รับสาส์นฉบับนี้ ท่านเกิดขวัญกำลังใจ, และเปี่ยมด้วยความปรีดียิ่ง เพราะความซื่อสัตย์ของเพโฮรัน, ที่ท่านไม่ได้เป็นคนทรยศ^๒ ต่ออิสรภาพและอุดมการณ์ของประเทศท่านด้วย.

๒ แต่ท่านโศกเศร้าอย่างยิ่ง ด้วยเพราะความชั่วช้าสามัญของคนที่ยับไล่เพโฮ-

รันออกจากบัลลังก์พิพากษา, แท้จริงแล้ว, ทั่วยุที่สุด เพราะ คนที่ กบฏ ต่อ ประเทศ ของพวกเขาและพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนนำคนจำนวนเล็กน้อยจำนวนหนึ่งไป, ตามความปรารถนาของเพโฮรัน, และให้อ่านาสีไสกับที่แอนคัมบังคับบัญชาคนที่เหลือในกองทัพของท่าน, และออกเดินทางมุ่งไปแผ่นดินแห่งกิเดียน.

๔ และท่านยกผืนธง^๓ แห่งเสรีภาพ^๔ ขึ้นในทุกที่ซึ่งท่านเข้าไป, และได้รับกำลังเพิ่มขึ้นเท่าที่จะหาได้ระหว่างการเดินทางของท่านไปแผ่นดินแห่งกิเดียน.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือคนหลายพันคนพากันมายังผืนธงของท่าน, และจับดาบของตนเพื่อป้องกันอิสรภาพของตน, เพื่อพวกเขาจะไม่ตกไปสู่ความเป็นทาส.

๖ และดังนั้น, เมื่อโมโรไนรวบรวมกำลังคนเท่าที่ท่านทำได้ระหว่างการเดินทางของท่านแล้ว, ท่านมาถึงแผ่นดินแห่งกิเดียน; และเมื่อรวมกำลังคนของท่านเข้ากับกำลังคนของเพโฮรันพวกเขากลับมีกำลังมากยิ่งขึ้น, แม้มากกว่ากำลังคนของเพคัส, ผู้เป็นกษัตริย์^๕ ของคนที่แตกแยกผู้ขับไล่อิสรชน^๖ ออกจากแผ่นดินแห่งเซราฮีมาและเข้าครอบครองแผ่นดิน.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ โมโรไนกับเพโฮรันลงไปด้วยกองทัพของพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินแห่งเซ-

๒๑๑ ศคย. ๑๐:๑๒.
๖๒ ๑ก แอลมา ๖๐:๑๘.
๔ก แอลมา ๔๖:๑๒-๑๓, ๓๖.

คมพ. ริงส์ยูญาณ.
ข คมพ. เสรีภาพ.
๖ก แอลมา ๖๑:๔-๘.

ข แอลมา ๕๑:๕-๗.

ราเอมิลลา, และมุ่งไปโจมตีเมือง, และพบกับคนของเพคัส, ถึงขนาดที่ทั้งสองฝ่ายเข้าสู่รบกัน.

๘ และดูเถิด, เพคัสถูกสังหารและคนของเขาถูกจับเป็นเชลย, และเพโฮรันกลับคืนสู่บัลลังก์พิพากษาของท่าน.

๙ และคนของเพคัสถูกพิจารณาโทษ, ตามกฎ, และบรรดาพวกขึ้นชอกราชาธิปไตยด้วยซึ่งถูกจับโยนเข้าเรือนจำ; และพวกเขาถูกประหาร^๑ตามกฎ; แท้จริงแล้ว, คนของเพคัสและพวกขึ้นชอกราชาธิปไตย, ผู้ใดก็ตามที่ไม่ยอมจับอาวุธขึ้นป้องกันประเทศของตน, แต่กลับสู้รบกับประเทศของตน, ถูกประหาร.

๑๐ และตั้งนั้นจึงสมควรที่กฎนี้จะยึดถือโดยเคร่งครัด เพื่อความปลอดภัยของประเทศพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และผู้ใดก็ตามที่พบว่าปฏิเสทธิสรภาพของเขาถูกประหารตามกฎโดยทันที.

๑๑ และปีที่สามสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีโฝสิ้นสุดลงดังนี้; โมโรไนกับเพโฮรันนำสันติภาพกลับคืนสู่แผ่นดินแห่งเซราเอมิลลา, ในบรรดาผู้คนของพวกเขาเอง, โดยประหารทุกคนที่ไม่เชื่อตรงต่ออุดมการณ์แห่งอิสรภาพ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีโฝ, โมโรไนให้ส่งเสบียงกรัง, และกองทัพอันมีกำลังคนหกพันคนไปให้ฮีลามันตันที่ด้วย, เพื่อช่วยท่านปกป้องรักษาแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๓ และท่านให้ส่งกองทัพอันมีกำลังคนหกพันคน, พร้อมด้วยอาหารเพียงพอ, ไป

ให้กองทัพของลีไฮและทีแอนคัม. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือการนี้เป็นไปเพื่อเสริมแนวป้องกันแผ่นดินไว้ด้านชาวเลมัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนกับเพโฮรัน, โดยที่ทั้งคู่คนจำนวนมากไว้ในแผ่นดินแห่งเซราเอมิลลา, เดินทัพพร้อมด้วยคนจำนวนมากมุ่งไปแผ่นดินแห่งนี้ไฟฮาห์, โดยตั้งใจจะเอาชัยชนะชาวเลมันในเมืองนั้น.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกท่านกำลังกรีธาทัพมุ่งไปแผ่นดินนั้น, พวกท่านจับชาวเลมันจำนวนมาก, และสังหารเสียมากมาย, และยึดเอาเสบียงกรังของคนเหล่านั้นและอาวุธสงครามของพวกเขา.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากจับพวกเขาไว้แล้ว, พวกท่านให้คนเหล่านั้นเข้าในพันธสัญญาว่าจะไม่จับอาวุธสงครามขึ้นสู้รบกับชาวนีโฝอีกต่อไป.

๑๗ และเมื่อพวกเขาเข้ามาในพันธสัญญานี้แล้วพวกท่านจึงส่งคนเหล่านั้นไปพำนักอยู่กับผู้คนของแอมัน, และคนเหล่านั้นมีจำนวนประมาณสี่พันคนซึ่งไม่ถูกสังหาร.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกท่านส่งคนเหล่านั้นไปแล้วพวกท่านเดินทัพต่อไปยังแผ่นดินแห่งนี้ไฟฮาห์. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อมาถึงเมืองแห่งนี้ไฟฮาห์, พวกท่านตั้งกระโจมในที่ราบแห่งนี้ไฟฮาห์, ซึ่งอยู่ใกล้เมืองแห่งนี้ไฟฮาห์.

๑๙ บัดนี้โมโรไนปรารถนาจะให้ชาวเล-

มันออกมาสู้รบกับพวกท่าน, บนที่ราบ; แต่ชาวเลมัน, โดยที่รู้ถึงความมองจากลำห้วย ยิ่ง ของ พวก ท่าน, และโดยที่เห็นความใหญ่หลวงของจำนวนคนของพวกท่าน, ฉะนั้นพวกเขาไม่กล้าออกมาต่อสู้; ฉะนั้นพวกเขาไม่ออกมาสู้รบในวันนั้น.

๒๐ และเมื่อถึงเวลากลางคืน, โมโรไนออกไปในความมืดของกลางคืน, และขึ้นไปบนยอดกำแพงเพื่อสอดแนมว่าชาวเลมัน ตั้ง ค่ายอยู่ กับ กองทัพของพวกเขาที่ส่วนใดของเมือง.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาอยู่ทางตะวันออก, ใกล้ทางเข้า; และพวกเขาต่างก็หลับไหล. และบัดนี้โมโรไนกลับไปกองทัพของท่าน, และให้เตรียมเชือกที่แข็งแรงกับบันไดโดยด่วน, สำหรับจะปล่อยลงไปจากยอดกำแพงเข้าไปยังด้านในของกำแพง.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนให้คนของท่านยกออกไปและขึ้นไปบนยอดกำแพง, และหย่อนตัวลงมาในส่วนนั้นของเมือง, แท้จริงแล้ว, แม้ทางตะวันตก, ซึ่งชาวเลมันไม่ได้ตั้งค่ายอยู่กับกองทัพ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดหย่อนตัวลงไปในเมืองตอนกลางคืน, โดยอาศัยเชือกอันแข็งแรงของพวกเขาและบันไดของพวกเขา; โดยวิธีนี้เมื่อถึงเวลาเช้าพวกเขาทั้งหมดจึงเข้าไปอยู่ภายในกำแพงเมือง.

๒๔ และบัดนี้, เมื่อชาวเลมันตื่นและเห็นว่า กองทัพ ของ โมโรไน อยู่ ภายใน กำแพง, พวกเขา ตกใจ กลัว ยิ่ง นึก, ถึงขนาดที่ได้หลบหนีออกไปตรงทางเข้า.

๒๕ และบัดนี้เมื่อโมโรไนเห็นว่าพวกเขากำลังหนีไปซึ่งหน้าท่าน, ท่านให้คนของท่านยกออกไปต่อสู้กับพวกเขา, และสังหารเสียมากมาย, และล้อมไว้อีกมาก, และจับไป เป็น เชลย; และพวกที่เหลืหลบหนีเข้าแผ่นดินแห่งโมโรไน, ซึ่งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่งทะเล.

๒๖ โมโรไนกับเพโรไนจึงได้ครอบครองเมืองแห่งนี้ไปห้าที่ตั้งนี้โดยไม่สูญเสียคนแม้แต่คนเดียว; และมีชาวเลมันเป็นอันมากซึ่งถูกสังหาร.

๒๗ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ชาวเล มัน จำนวน มาก ที่ เป็น เชลย ปรารถนาจะเข้าสมทบกับผู้คน ของ แอ-มันและกลับเป็นอิสระชน.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมากเท่าที่ปรารถนา, พวกเขาได้รับตามความปรารถนาของตน.

๒๙ ฉะนั้น, เชลยทั้งหมดที่เป็นชาวเลมันเข้าสมทบกับผู้คนของแอมัน, และเริ่มทำงานหนักยิ่ง, ทำไร่ไถนา, ปลูกธัญพืชทุกชนิด, และเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ทุกชนิด; และชาวนีไฟจึงพ้นจากภาระหนักโดยวิธีนี้; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขา พ้น จาก ภาระ ควบคุม เชลยชาวเลมัน.

๓๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน, หลังจากที่ท่านได้เข้าครอบครองเมืองแห่งนี้ไปห้า, โดยที่ได้เชลยมามาก, ซึ่งทำให้กองทัพของชาวเลมันลดกำลังลงอย่างยิ่ง, และโดยที่ได้ชาวนีไฟที่ถูกจับเป็นเชลยกลับมาเป็นจำนวนมาก, ซึ่งทำให้กองทัพของโมโรไนมีกำลังขึ้นอย่าง

ยั้ง; ฉะนั้นโมโรไนจึงออกจากแผ่นดินแห่งนีไฟฮาห์ไปแผ่นดินแห่งลีไฮ.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันเห็นว่าโมโรไนกำลังมาโจมตี, พวกเขาก็ตกใจกลัวอีกและหลบหนีไปซึ่งหน้ากองทัพของโมโรไน.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนและกองทัพของท่านไล่ตามพวกเขาจากเมืองหนึ่งไปยังอีกเมืองหนึ่ง, จนพวกเขาพบกับลีไฮและที่แอนคัม; และชาวเลมันหลบหนีไปจากลีไฮกับที่แอนคัม, แม้ลงไป ถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, จนพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งโมโรไน.

๓๓ และกองทัพของชาวเลมันมารวมกันอยู่ทั้งหมด, ถึงขนาดที่พวกเขาทั้งหมดเป็นกองเดียวกันในแผ่นดินแห่งโมโรไน. บัดนี้แอมโรนอน, กษัตริย์ของชาวเลมัน, อยู่กับพวกเขาด้วย.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไน กับ ลีไฮ และที่แอนคัม ตั้ง ค่ายโดยรอบอยู่กับกองทัพของพวกเขาที่ชายแดนของ แผ่น ดิน แห่งโมโรไน, ถึง ขนาดที่ ล้อม ชาวเลมันไว้ในชายแดนใกล้แดนทุรกันดารทางใต้, และในชายแดนใกล้แดนทุรกันดารทางตะวันออก.

๓๕ และดังนั้นพวกเขาตั้งค่ายเพื่อพักแรมในเวลากลางคืน. เพราะเหตุเกิด, ชาวนีไฟและชาวเลมันด้วยต่างเหน็ดเหนื่อย เพราะ การเดินทัพ ที่ตรากตรำ; ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้วางกลยุทธ์ใด ๆ ในตอนกลางคืน, นอกจากที่แอนคัม; เพราะเขาโกรธแอมโรนอนอย่างยิ่ง, ถึงขนาดที่คิดว่าแอมโรนอน, และอแมลีไคยาห์พี่ชายของ

เขา, เป็นเหตุ^๑ของสงครามอันใหญ่หลวงและยึดเยื้อนี้ระหว่างพวกเขากับชาวเลมัน, ซึ่งเป็นเหตุของสงครามและการนองเลือดมากมายเช่นนั้น, แท้จริงแล้ว, และความอดอยากมากเช่นนั้น.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในความโกรธของเขาที่แอนคัมจึงได้เข้าไปในค่ายของชาวเลมัน, และหย่อนตัวจากกำแพงเมืองลงไป. และเขาออกไปพร้อมด้วยเชือก, จากที่หนึ่งไปอีกที่หนึ่ง, จนเขาพบกษัตริย์; และเขาพุ่ง^๒หอกใส่กษัตริย์, ซึ่งแทงถูกใกล้หัวใจ. แต่ดูเถิด, กษัตริย์ปลุกผู้รับใช้ของตนก่อนจะตาย, จนพวกนั้นไล่ตามที่แอนคัม, และสังหารเขา.

๓๗ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อลีไฮและโมโรไนรู้ว่าที่แอนคัมตายแล้วคนทั้งสองโหม่นสยง; เพราะเหตุเกิด, เขาเป็นคนที่ได้ต่อสู้มาอย่างองอาจเพื่อประเทศของเขา, แท้จริงแล้ว, เป็นมิตรแท้ของเสรีภาพ; และเขาได้ทนรับทุกข์แสนสาหัสมากมายยิ่ง. แต่ดูเถิด, เขาตายเสียแล้ว, และได้ไปตามทางของมวลแผ่นดินโลกนี้.

๓๘ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนออกเดินทัพในวันพรุ่ง, และเข้าโจมตีชาวเลมัน, ถึงขนาดที่สังหารคนเหล่านั้นลงมากมายด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า; และพวกเขาขับไล่คนเหล่านั้นออกจากแผ่นดิน; และพวกนั้นหลบหนีไป, แม้จนไม่ได้กลับมาสู้รบกับชาวนีไฟอีกในเวลานั้น.

๓๙ และปีที่สามสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้; และพวกเขามีสงคราม, และการ

นองเลือด, และความอดอยาก, และความทุกข์, อยู่ตั้งนั้นตลอดระยะเวลาหลายปี.

๔๐ และมีฆาตกรรม, และความขัดแย้ง, และการแตกแยก, และความชั่วช้าสามัญทุกชนิดในบรรดาผู้คนของนีไฟ; กระนั้นก็ตามเพื่อเห็นแก่คนชอบธรรม^๖, แท้จริงแล้ว, เพราะคำสวดอ้อนวอนของคนชอบธรรม, พวกเขาจึงได้รับการละเว้น.

๔๑ แต่ ดูเถิด, เพราะระยะเวลาอันยาวนานยิ่งของสงครามระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมันคนจำนวนมากจึงกลับแข็งกระด้าง, เพราะระยะเวลาอันยาวนานยิ่งของสงคราม; และคนจำนวนมากจึงอ่อนลงเพราะความทุกข์^๗ ของพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้นอบน้อมถ่อมตนลงต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเจ้า, แม้ถึงหัวลูกแห่งความถ่อมตน.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากโมโรไนได้สร้างแนวป้องกันส่วนต่างๆ ของ แผ่น ดิน ซึ่ง เปิด ช่อง ทาง โจมตี แก่ชาวเลมันมากที่สุด, จนมันแข็งแรงเพียงพอ, ท่านจึงกลับไปเมืองแห่งเซราเฮ็มลา; และฮีลามันกลับไปยังที่อันเป็นมรดกของท่านด้วย; และมีการสถาปนาสันติภาพขึ้นอีกครั้งในบรรดาผู้คนของนีไฟ.

๔๓ และโมโรไนมอบอำนาจบังคับบัญชากองทัพของท่านให้อยู่ในมือบุตรของท่าน, ผู้มีชื่อว่าโมโรไนฮาร์; และท่านกลับไปอยู่ที่บ้านของท่านเองเพื่อจะใช้ชีวิตที่เหลือของท่านอย่างสงบสุข.

๔๔ และเพโฮรันกลับสู่บัลลังก์พิพากษาของท่าน; และฮีลามันรับหน้าที่สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าให้ผู้คนอีก;

เพราะเนื่องจากมีสงครามและความขัดแย้งมากมายเช่นนั้นจึงสมควรที่จะวางระเบียบอีกในศาสนจักร.

๔๕ ฉะนั้น, ฮีลามัน และ พี่น้อง ของท่านจึงออกไป, และประกาศพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า ด้วยพลังอย่างยิ่งให้ผู้คนเป็นอันมาก ตระหนัก^๘ ถึงความชั่วร้ายของตน, ซึ่งทำให้คนเหล่านั้นกลับใจจากบาปและรับบัพติศมาสู่พระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาสถาปนาศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าอีก, ตลอดทั่วแผ่นดิน.

๔๗ แท้จริงแล้ว, และมีการวางข้อบังคับเกี่ยวกับกฎ. และมีการเลือกผู้พิพากษา^๙ ของพวกเขา, และหัวหน้าผู้พิพากษาของพวกเขา.

๔๘ และผู้คนของนีไฟเริ่มรุ่งเรือง^{๑๐} ในแผ่นดินอีก, และเริ่มขยายเผ่าพันธุ์และแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน. และพวกเขาเริ่มร่ำรวยยิ่ง.

๔๙ แต่ทั้งที่พวกเขามีความมั่งคั่ง, หรือมีกำลัง, หรือมีความรุ่งเรือง, พวกเขายังไม่ทะนงตนด้วยความถือดีในสายตาตน; ทั้งพวกเขาไม่เชื่อซำที่จะระลึกถึงพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน; แต่่นอบน้อมถ่อมตนอย่างยิ่งต่อพระพักตร์พระองค์.

๕๐ แท้จริงแล้ว, พวกเขาจดจำว่าพระเจ้าได้ทรงทำสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดสำหรับพวกเขา, ว่าพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากความตาย, และจากพันธนาการ, และจากเรือนจำ, และจากความทุกข์นานา

๔๐ก แอลมา ๔๕:๑๕-๑๖.

๔๐ก คมพ. ยากลำบาก (ความ).

๔๕ก คพ. ๑๘:๔๔.

๔๗ก โมไซยาห์ ๒๑:๓๑.

๔๘ก แอลมา ๕๐:๒๐.

ประการ, และพระองค์ได้ทรงปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู.

๕๑ และพวกเขาสวดอ้อนวอนพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาตลอดเวลา, จนพระเจ้าประทานพรให้พวกเขา, ตามพระวาทะของพระองค์, จนพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นและรุ่งเรืองในแผ่นดิน.

๕๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสิ่งทั้งหมดนี้เป็นไป. และฮีลามันตาย, ในปีที่สามสิบห้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

บทที่ ๖๓

ชิบสันและต่อมาฮีลามันได้ครอบครองบันทึกอันศักดิ์สิทธิ์—ชาวนีไฟจำนวนมากเดินทางไปแผ่นดินทางเหนือ—เฮกอร์สร้างเรือ, ซึ่งแล่นไปในทะเลตะวันตก—โมโรไนฮาห์ทำให้ชาวเลมัมพ่ายแพ้ในการสู้รบ. ประมาณ ๕๖-๕๒ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สามสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, คือชิบสัน^๑ ได้ครอบครองสิ่งศักดิ์สิทธิ์^๒ เหล่านั้นซึ่งแอลมามอบให้ฮีลามัน.

๒ และท่านเป็นคนเที่ยงธรรม, และท่านดำเนินชีวิตอย่างซื่อตรงต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ; และถือปฏิบัติความดีอยู่ตลอดเวลา, รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของท่าน; และพี่ชายของท่านก็ทำด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนตายด้วย. และปีที่สามสิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

๔ และในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีผู้คนกลุ่มใหญ่กลุ่มหนึ่ง, แม้เป็นจำนวนถึงห้าพันสี่ร้อยคน, พร้อมด้วยภรรยาและลูกๆ ของพวกเขา, เดินทางจากแผ่นดินแห่งเซราเฮมลาไปสู่แผ่นดินซึ่งอยู่ทางเหนือ^๑.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเฮกอร์, โดยที่เป็นคนอยากรู้หรืออยากเห็นอย่างยิ่ง, ฉะนั้นเขาจึงออกไปและต่อเรือลำมหึมาลำหนึ่งสำหรับตน, ที่ชายแดนของแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, ใกล้แผ่นดินรกร้าง, และปล่อยเรือลงในทะเลตะวันตก, ใกล้คอคอด^๒ ซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางเหนือ.

๖ และดูเถิด, มีชาวนีไฟเป็นอันมากที่ลงไปในเรื่องและแล่นเรือออกไปพร้อมด้วยเสบียงสัมภาระเป็นอันมาก, และพวกผู้หญิงกับเด็กมากมายด้วย; และคนเหล่านี้ไปตามเส้นทางเหนือ. และปีที่สามสิบเจ็ดสิ้นสุดลงดังนี้.

๗ และในปีที่สามสิบแปด, ชายผู้นั้นต่อเรือลำอื่น ๆ. และเรือลำแรกได้กลับมาด้วย, และผู้คนอีกเป็นอันมากลงไปในเรื่อง; และพวกเขาเอาเสบียงสัมภาระเป็นอันมากไปด้วย, และออกเดินทางไปสู่แผ่นดินทางเหนืออีก.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มีใครได้ข่าวจากคนเหล่านี้^๑อีกเลย. เราคิดว่าพวกเขาจมอยู่ในห้วงลึกของทะเลแล้ว. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเรืออีก

๖๓ ๑ก แอลมา ๓๘:๑-๒.
๗ แอลมา ๓๗:๑-๑๒.

คพ. บริสุทธิ, ศักดิ์สิทธิ์.
๔ก แอลมา ๒๒:๓๑.

๕ก แอลมา ๒๒:๓๒;
อีเธอร์ ๑๐:๒๐.

ลำหนึ่งแล่นใบออกไปด้วย; และเราหาว่า
ไม่ว่ามันไปทางไหน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปี
นี้มีผู้คนเป็นอันมากที่ออกไปสู่แผ่นดิน
ดินทางเหนือ. และปีที่สามสิบแปดสิ้น
สุดลงดังนี้.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปี
ที่สามสิบเก้า แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้
พิพากษา, ซิบสันตายด้วย, และโครีแอน-
ทอนออกไปสู่แผ่นดินทางเหนือโดยเร็ว
ลำหนึ่ง, เพื่อนำสัมภาระไปให้ผู้คนที่ออกไป
สู่แผ่นดินนั้น.

๑๑ ฉะนั้นจึงสมควรสำหรับซิบสันที่จะ
มอบสิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้น, ก่อนที่จะตาย,
ให้แก่บุตรของฮีลามัน, ซึ่งเรียกว่าฮีลามัน,
โดยเรียกตามชื่อบิดาท่าน.

๑๒ บัดนี้ดูเถิด, อักษรที่ทั้งหมดนั้นซึ่ง
อยู่ในการครอบครองของฮีลามันเขียนขึ้น
และส่งออกไปในบรรดาลูกหลานมนุษย์
ตลอดทั่วแผ่นดิน, เว้นแต่ส่วนต่าง ๆ ที่
แอลมาสั่งไว้ว่าไม่ให้ออกไป.

๑๓ กระนั้นก็ตาม, สิ่งเหล่านั้นต้องเก็บ

รักษาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์, และสืบทอดจากรุ่น
สู่รุ่น; ฉะนั้น, ในปีนี้, จึงมอบสิ่งเหล่านี้ให้
แก่ฮีลามัน, ก่อนมรณกรรมของซิบสัน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปี
นี้ด้วยคือมีพวกที่แตกแยกออกไปจำนวน
หนึ่ง ซึ่งได้ไปหาชาวเลมัน; และพวก
เขาถูกลูกปืนให้เกิดโทสะต่อต้านชาว
นี้ไปอีก.

๑๕ และในปีเดียวกันนี้ด้วยพวกเขายก
ลงมาพร้อมด้วยกองทัพอันมีกำลังคน
มากมายเพื่อทำสงครามกับผู้คนของโม-
โรไนฮาห์, หรือกับกองทัพของโมโรไน
ฮาห์, ซึ่งในการนี้พวกเขาต้องพ่ายแพ้และ
ถูกขับไล่กลับผืนแผ่นดินของตนเองอีก,
โดยได้รับความสูญเสียมาก.

๑๖ และปีที่สามสิบเก้าแห่งการปกครอง
ของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนี้ไฟก็สิ้น
สุดลงดังนี้.

๑๗ และเรื่องราวของแอลมา, กับฮีลามัน
บุตรของท่าน, และซิบสัน, ซึ่งเป็นบุตร
ของท่านด้วยก็สิ้นสุดลงดังนี้.

หนังสือของฮีลามัน

เรื่องราวของชาวนี้ไฟ. สงครามและความขัดแย้งของพวกเขา, และการแตกแยกของพวกเขา, และคำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์หลายคนด้วย, ก่อนการเสด็จมาของ
พระคริสต์, ตามบันทึกของฮีลามัน, ผู้เป็นบุตรของฮีลามัน, และตามบันทึกของบุตรทั้ง
หลายของเขาด้วย, แม้จนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์. และชาวเลมันเป็นจำนวนมาก
ได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสด้วย. เรื่องราวเกี่ยวกับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสของพวกเขา. เรื่อง

๙ก ฮีล. ๓:๑๑-๑๒.

๑๑ก ดู หัวบทหนังสือของฮีลา
มัน.

๑๒ก แอลมา ๑๘:๓๖.

๗ แอลมา ๓๗:๒๗-๓๒.

๑๓ก แอลมา ๓๗:๔.

๑๕ก แอลมา ๖๒:๔๓.

ราวเกี่ยวกับความชอบธรรมของชาวเลมัน, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของชาวนี้ไฟ, ตามบันทึกของอีลามันและบุตรของท่าน, แม้จนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์, ซึ่งเรียกว่าหนังสือของอีลามัน, และอื่น ๆ.

บทที่ ๑

เพโซรันที่สองเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและถูกฆาตกรรมโดยคิซคูเมน—เพคูมิในชั้นหนึ่งบัลลังก์พิพากษา—โคริแอนทะเมอร์นำกองทัพอาวเลมัน, เข้ายึดเซราเฮมลา, และสังหารเพคูมิใน—ไมโรไนฮาร์ทำให้ชาวเลมันพ่ายแพ้และยึดเซราเฮมลาคืน, และโคริแอนทะเมอร์ถูกสังหาร. ประมาณ ๕๒-๕๐ ปีก่อนคริสตกาล.

๖๖ ละบัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในต้นปีที่สี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนี้ไฟ, เริ่มมีสถานการณ์ลำบากร้ายแรงในบรรดาผู้คนของชาวนี้ไฟ.

๒ เพราะดูเถิด, เพโซรันตาย, และไปตามทางของมวลแผ่นดินโลกนี้; ฉะนั้นจึงเริ่มมีความขัดแย้งอย่างรุนแรงว่าผู้ใดในบรรดาพี่น้อง, ซึ่งเป็นบุตรของเพโซรันจะได้นั่งบัลลังก์พิพากษา.

๓ บัดนี้ นี่ คือชื่อของพวกเขาผู้ซึ่งเข้าแข่งขันเพื่อนั่งบัลลังก์พิพากษา, ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้คนขัดแย้งกันด้วย: คือ เพโซรัน, เพแอนโค, และเพคูมิใน.

๔ บัดนี้คนเหล่านี้มีใ้บุตรทั้งหมดของเพโซรัน (เพราะท่านมีบุตรมาก), แต่คนเหล่านี้เป็นผู้ที่เข้าแข่งขันเพื่อบัลลังก์

พิพากษา; ฉะนั้น, พวกเขาทำให้เกิดการแบ่งแยกเป็นสามฝ่ายในบรรดาผู้คน.

๕ กระนั้นก็ตาม, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเสียงของผู้คนกำหนดให้เพโซรันเป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและเป็นผู้ปกครองเหนือผู้คนของนี้ไฟ.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพคูมิในนั้น, เมื่อเห็นว่าตนไม่อาจนั่งบัลลังก์พิพากษา, เขาจึงเข้ามาพร้อมกับเสียงของผู้คน.

๗ แต่ดูเถิด, เพแอนโค, และผู้คนส่วนนั้นที่ปรารถนาจะให้เขาเป็นผู้ปกครองของตน, เกรียโกรธยิ่ง; ฉะนั้น, เขากำลังจะยุยงคนเหล่านั้นให้ลุกขึ้นกบฏต่อพี่น้องของตน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่เขากำลังจะทำการนี้, ดูเถิด, เขาถูกจับ, และถูกพิจารณาโทษตามเสียงของผู้คน, และต้องรับโทษประหาร; เพราะเขาลุกขึ้นกบฏ และพยายามทำลายเสรีภาพของผู้คน.

๙ บัดนี้เมื่อผู้คนเหล่านั้นที่ปรารถนาจะให้เขาเป็นผู้ปกครองของตนเห็นว่าเขาต้องรับโทษประหาร, ฉะนั้นพวกเขาโกรธ, และดูเถิด, พวกเขาส่งคนผู้หนึ่งชื่อคิซคูเมนไป, แม้จนถึงบัลลังก์พิพากษาของเพโซรัน, และลอบสังหารเพโซรันขณะนั่งอยู่บนบัลลังก์พิพากษา.

[อีลามัน] ๕ก ไมไซยาห์ ๒๙:๒๖-๒๙. ๘ก คมพ. เสรีภาพ.

๑๐ และผู้รับใช้ของเพโฮรันไล่ตามเขาไป; แต่ดูเถิด, การหนีของคิชคูเม็นรวดเร็วทันใจจนไม่มีใครตามเขาได้ทัน.

๑๑ และเขาไปยังพวกที่ส่งเขามา, และพวก เขา ทั้งหมด เข้า ทำ พันธ สัญญา, แท้จริงแล้ว, สาบานโดยพระเจ้าผู้สร้างสวรรค์ที่เป็นนิจของพวกเขา, ว่าพวกเขาจะไม่บอกใครเลยว่าคิชคูเม็นลอบสังหารเพโฮรัน.

๑๒ ฉะนั้น, บรรดาผู้คนของนีไฟจึงไม่รู้จักคิชคูเม็น, เพราะเขาอยู่ในลักษณะปลอมแปลงตนในเวลาที่เขาลอบสังหารเพโฮรัน. และคิชคูเม็นกับพรรคพวกของเขา, ที่ทำพันธสัญญากับเขา, ปะปนอยู่ในบรรดาผู้คน, ในลักษณะที่ไม่มีใครค้นพบพวกเขา; แต่มากเท่าที่ค้นพบต้องรับโทษประหาร”.

๑๓ และบัดนี้ดูเถิด, เพคูมิโนได้รับแต่งตั้ง, ตามเสียงของผู้คน, ให้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือผู้คน, เพื่อปกครองแทนเพโฮรันพี่ชายของเขา; และมันเป็นไปตามสิทธิของเขา. และทั้งหมดนี้เป็นไปในปีที่สี่สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา; และมันสิ้นสุดลง.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, คือชาวเลมันรวบรวมกองทัพอันมีกำลังคนนับไม่ถ้วน, และให้ดาบคนเหล่านั้นเป็นอาวุธ, และกระบี่และคันธนู, และลูกธนู, และหมวกเกราะ, และเกราะอก, และโล่ต่าง ๆ ทุกชนิด.

๑๕ และพวกเขายกลม้าอีกเพื่อจะเข้าสู้รบกับชาวนีไฟ. และพวกเขามีชายผู้หนึ่งเป็นผู้นำชื่อโคริแอนทะเมอร์; และเขาเป็น

ผู้สืบตระกูลของเซราเอ็มลา; และเขาเป็นผู้ที่แตกแยกออกไปจากบรรดาชาวนีไฟ; และเขาเป็นคนร่างใหญ่และมีพลังกำลัง.

๑๖ ฉะนั้น, กษัตริย์ของชาวเลมัน, ผู้มีชื่อว่าทูปะลอล, ผู้เป็นบุตรของแอมรอน”, โดยที่คิดว่าโคริแอนทะเมอร์, ซึ่งเป็นคนมีพลังกำลัง, จะยืนหยัดต่อสู้ชาวนีไฟได้, ด้วยกำลังของเขาและปัญญาอันเป็นเลิศของเขาด้วย, ถึงขนาดที่โดยการส่งเขาออกไปเขาก็จะมีชัยเหนือชาวนีไฟได้—

๑๗ ฉะนั้นเขาช่วยผู้ให้คนทั้งหลายโกรธ, และเขารวบรวมกองทัพของเขา, และเขาแต่งตั้งโคริแอนทะเมอร์เป็นผู้นำคนเหล่านี้, และให้ออกเดินทัพลงไปในแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลาเพื่อสู้รบกับชาวนีไฟ.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพราะความขัดแย้งมากเช่นนี้และความยุ่งยากมากเช่นนี้ในฝ่ายปกครอง, พวกเขาจึงไม่มียามเพียงพอในแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา; เพราะพวกเขาคิดว่าชาวลูแมนไม่กล้ายกมาถึงใจกลางผืนแผ่นดินของตนเพื่อโจมตีเมืองเซราเอ็มลาที่ยังใหญ่.

๑๙ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์เดินทัพนำหน้าไพร่พลจำนวนมากมายของเขา, และเข้าโจมตีผู้อยู่อาศัยของเมือง, และการเดินทัพของคนเหล่านี้เป็นไปโดยรวดเร็วยิ่งนักถึงขนาดที่ไม่มีเวลาพอให้ชาวนีไฟรวบรวมกองทัพของพวกเขา.

๒๐ ฉะนั้นโคริแอนทะเมอร์ตีฝ่าทหารยามตรงทางเข้าเมือง, และยกทัพลงถึงกองทัพของเขาเข้าเมือง, และพวกเขา

สังหารทุกคนที่ขัดขวางพวกเขา, ถึงขนาดที่ได้ครอบครองเมืองทั้งเมือง.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพคู-มิโน, ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้พิพากษา, หลบหนีไปจากโครีแอนทะเลเมอร์, แม้จนถึงกำแพงเมือง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเลเมอร์พื้นเขาปะทะกำแพง, จนเขาตาย. และวันเวลาของเพคูมิโนสั้นสุดลงดังนี้.

๒๒ และบัดนี้เมื่อโครีแอนทะเลเมอร์เห็นว่าเขาได้ครอบครองเมืองแห่งเซราเฮมลา, และเห็นว่าชาวนีไฟหลบหนีไปจากพวกเขา, และถูกสังหาร, และถูกจับ, และถูกโยนเข้าเรือจมน้ำ, และว่าเขายึดที่มั่นที่แข็งแรงที่สุดในทั่วแผ่นดินได้, ใจเขาก็ยิ่งเหิมถึงขนาดที่คิดจะยกไปรบทั่วแผ่นดิน.

๒๓ และบัดนี้เขาไม่รีรออยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, แต่เขายกออกไปพร้อมด้วยกองทัพใหญ่, แม่ มุ่งไป เมือง อุดมมั่งคั่ง; เพราะเป็นความตั้งใจของเขาที่จะยกไปและฟาดฟันไปตลอดทางด้วยดาบ, เพื่อจะยึดแผ่นดินส่วนต่าง ๆ ทางเหนือ.

๒๔ และ, โดยที่คิดว่ากำลังสำคัญที่สุดของพวกนั้นอยู่ในส่วนกลางของแผ่นดิน, ฉะนั้นเขายกไป, โดยไม่ให้เวลาพวกนั้นรวบรวมกันนอกจากเป็นกลุ่มเล็ก ๆ; และโดยวิธีนี้พวกเขาเข้าโจมตีและฟาดฟันคนเหล่านั้นลงสู่พื้นดิน.

๒๕ แต่ดูเถิด, การเดินทางครั้งนี้ของโครีแอนทะเลเมอร์ผ่านส่วนกลางของแผ่นดินทำให้โมโรไนฮาร์ห์ได้เปรียบพวกเขามาก, ทั้งที่ชาวนีไฟเป็นจำนวนมากมายถูกสังหารแล้ว.

๒๖ เพราะ ดูเถิด, โมโรไน ฮาร์ห์ คิดว่าชาวเลมันไม่กล้าเข้ามาในส่วนกลางของแผ่นดิน, แต่คิดว่าพวกนั้นจะโจมตีเมืองต่าง ๆ โดยรอบชายแดนดังที่พวกเขาได้ทำมาแต่ก่อน; ฉะนั้นโมโรไนฮาร์ห์จึงให้กองทัพที่แข็งแรงของพวกเขาไปรักษาแผ่นดินส่วนต่าง ๆ โดยรอบใกล้ชายแดน.

๒๗ แต่ดูเถิด, ชาวเลมันไม่ตกใจกลัวตามที่ท่านปรารถนาไว้, แต่พวกนั้นยกเข้ามาในส่วนกลางของแผ่นดิน, และยึดเมืองหลวงซึ่งคือเมืองแห่งเซราเฮมลา, และ กำลังเดินทัพผ่าน ส่วนสำคัญที่สุดของแผ่นดิน, สังหารผู้คนด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า, ทั้งชาย, หญิง, และเด็ก, โดยเข้าครอบครองเมืองหลายเมืองและที่มั่นหลายแห่ง.

๒๘ แต่เมื่อโมโรไนฮาร์ห์ค้นพบเรื่องนี้, ท่านส่งลีไฮพร้อมด้วยกองทัพให้ยกออกไปทันทีเพื่อสกัดกั้นพวกนั้นก่อนจะมาถึงแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง.

๒๙ และ ท่านทำไป ดัง นั้น; และ ท่านสกัด พวก เขาไว้ ก่อน จะ มา ถึง แผ่น ดิน อุดมมั่งคั่ง, และเข้าสู่รบกับพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มถอยกลับไปแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรไนฮาร์ห์สกัดกั้นพวกนั้นระหว่างการถอย, และเข้าสู่รบกับพวกเขา, ถึงขนาดที่มันกลายเป็นการสู้รบที่นองเลือดอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, คนเป็นอันมากถูกสังหาร, และในบรรดาคนที่ถูกสังหารมีโครีแอนทะเลเมอร์ด้วย.

๓๑ และบัดนี้, ดูเถิด, ชาวเลมันไม่

สามารถถอยทัพไปทางหนึ่งทางใดได้, ไม้ว่าทางเหนือ, หรือทางใต้, ทางตะวันออก, หรือตะวันตก, เพราะพวกเขาถูกขวานี้ไฟล้อมไว้ทุกด้าน.

๓๒ และโคริแอนทะเลเมอร์ได้นำชาวเลมัน เข้าไปท่ามกลาง ขวานี้ไฟ ดังนี้, ถึงขนาดที่พวกเขาอยู่ในอำนาจของขวานี้ไฟ, และตัวเขาเองถูกสังหาร, และชาวเลมันยอมมอบตัวอยู่ในเงื้อมมือขวานี้ไฟ.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมโรโนฮาร์ห์เข้าครอบครองเมืองแห่งเซราเอิมลาอีก, และให้ชาวเลมันที่ถูกจับเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินโดยสันติ.

๓๔ และปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

บทที่ ๒

อีลามัน, บุตรของอีลามัน, ได้เป็นหัวหน้าผู้พิพากษา—แกติแอนตันนำกองโจรของคิชคูเม็น—ผู้รับใช้ของอีลามันสังหารคิชคูเม็น, และกองโจรแกติแอนตันหลบหนีไปในแดนทุรกันดาร. ประมาณ ๕๐-๔๙ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, หลังจากที่โมโรโนฮาร์ห์สถาปนาสันติภาพขึ้นอีกครั้งระหว่างขวานี้ไฟกับชาวเลมัน, ดุเถิดไม่มีผู้ใดที่จะขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา; ฉะนั้นเริ่มมีความขัดแย้งอีกในบรรดาผู้คนเกี่ยวกับว่าผู้ใดจะขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีลา-

มัน, ผู้เป็นบุตรของอีลามัน, ได้รับแต่งตั้งให้ขึ้นสู่บัลลังก์พิพากษา, โดยเสียงของผู้คน.

๓ แต่ดุเถิด, คิชคูเม็น^๑, ซึ่งลอบสังหารเพโฮฮัน, เผ่าคอยทำลายอีลามันด้วย; และเขาได้รับการสนับสนุนจากพรรคพวกของเขา, ซึ่งได้เข้าสู่พันธสัญญาว่าจะไม่มีใครรู้ความชั่วร้ายของเขา.

๔ เพราะมีคนหนึ่งชื่อแกติแอนตัน^๒, ซึ่งชำนาญยิ่งในการใช้คำพูดต่าง ๆ, และในเล่ห์เหลี่ยมของเขาด้วย, ที่จะทำงานลับเกี่ยวกับฆาตกรรมและเกี่ยวกับโจรกรรม; ฉะนั้นเขาได้เป็นผู้นำกองโจรของคิชคูเม็น.

๕ ฉะนั้นเขาพูดป้อยอคคนเหล่านั้น, และคิชคูเม็นด้วย, ว่าหากคนเหล่านั้นให้เขาอยู่ในบัลลังก์พิพากษาเขาจะให้คนที่อยู่ในกองโจรของเขาให้มีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจในบรรดาผู้คน; ฉะนั้นคิชคูเม็นจึงหมายมั่นจะทำลายอีลามัน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่เขาออกไปยังบัลลังก์พิพากษาเพื่อทำลายอีลามัน, ดุเถิดผู้รับใช้คนหนึ่งของอีลามัน, โดยที่ออกไปข้างนอกในเวลากลางคืน, และโดยการปลอมตัว, จึงรู้แผนเหล่านั้นซึ่งกองโจรนี้ออกอุบายไว้เพื่อทำลายอีลามัน—

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาพบคิชคูเม็น, และส่งสัญญาณให้เขา; ฉะนั้นคิชคูเม็นจึงให้เขารู้ถึงจุดประสงค์ที่ตนปรารถนา, โดยปรารถนาจะให้เขานำตนไปยังบัลลังก์พิพากษาเพื่อเขาจะได้ลอบสังหารอีลามัน.

๒ ๓ก อีล. ๑:๙.

๔ก คมพ. โจรแกติแอนตัน.

๘ และเมื่อผู้รับใช้ของอีลามันรู้เรื่องในใจศิขคูเหม็นทั้งหมด, และรู้ว่าจุดประสงค์ของเขาคือลอบสังหาร, และรู้ด้วยว่าจุดประสงค์ของผู้คนที่อยู่ในกองโจรของเขาคือฆาตกรรม, และขโมย, และให้ได้อำนาจมา, (และนี่เป็นแผนลับของพวกเขา) ผู้รับใช้ของอีลามันกล่าวแก่ศิขคูเหม็นว่า: ให้เราไปปล้นสิ่งที่พิพากษากันเถิด.

๙ บัดนี้ทำให้ศิขคูเหม็นพอใจอย่างยิ่ง, เพราะเขาคิดว่าเขาจะทำสำเร็จตามแผนของเขา; แต่ดูเถิด, ขณะที่พวกเขากำลังออกไปยังปล้นสิ่งที่พิพากษา, ผู้รับใช้ของอีลามัน, แทนศิขคูเหม็นตรงหัวใจ, จนเขาล้มลงตายโดยไม่มีเสียงร้องเลย. และเขาวิ่งไปบอกอีลามันถึงเรื่องทั้งหมดซึ่งเขาเห็น, และได้ยิน, และทำไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีลามันส่งคนออกไปจับกองโจรและฆาตกรลับพวกนี้, เพื่อพวกเขาจะถูกประหารตามกฎ.

๑๑ แต่ดูเถิด, เมื่อแกติแอนตันพบว่าศิขคูเหม็นไม่กลับมาเขาก็กลัวกลัวว่าเขาจะถูกทำลาย; ฉะนั้นเขาให้กองโจรของเขาติดตามเขาไป. และคนเหล่านี้หนีออกจากแผ่นดิน, โดยทางลับ, เข้าแดนทรูกันดารไป; และตั้งนั้นเมื่ออีลามันส่งคนไปจับจึงไม่พบคนเหล่านี้ในที่ใดเลย.

๑๒ และจะมีการพูดถึงแกติแอนตันผู้นี้อีกต่อจากนี้. และปีที่สี่สิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๓ และดูเถิด, ตอนท้ายหนังสือนี้ท่าน

จะเห็นว่าแกติแอนตัน^๑ ผู้นี้เป็นต้นเหตุของการล้มล้าง, แท้จริงแล้ว, ของการทำลายผู้คนของนีไฟเกือบหมดสิ้น.

๑๔ ดูเถิดข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงตอนท้ายหนังสือของอีลามัน, แต่ข้าพเจ้าหมายถึงตอนท้ายหนังสือของนีไฟ, ซึ่งจากหนังสือนั้นข้าพเจ้าเอาเรื่องราวทั้งหมดมาเขียน.

บทที่ ๓

ชาวนีไฟเป็นอันมากอพยพไปแผ่นดินทางเหนือ—พวกเขาสร้างบ้านปูนและทำบันทึกมากมาย—คนหลายหมื่นคนเปลี่ยนแปลงเลื่อมใสและรับบัพติศมา—พระวณะของพระเจ้าเป็นเจ้านำนมนุษย์ไปสู่ความรอด—นีไฟบุตรของอีลามันขึ้นนั่งปล้นสิ่งที่พิพากษา. ประมาณ ๔๙-๓๙ ปี ก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบสามแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, ไม่มีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนของนีไฟนอกจากมีความจองหองเล็กน้อยซึ่งอยู่ในศาสนจักร, ที่ทำให้เกิดการแตกแยกเล็กน้อยในบรรดาผู้คน, ซึ่งกิจจานุกิจต่าง ๆ ก็ตกลงกันได้ในปีที่สี่สิบสาม.

๒ และไม่มีความขัดแย้งในบรรดาผู้คนในปีที่สี่สิบสี่; ทั้งไม่มีความขัดแย้งมากนักในปีที่สี่สิบห้า.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบหก, แท้จริงแล้ว, มีความขัดแย้งมากและการแตกแยกมาก; ซึ่งในการนี้มีผู้คน

มากมายยิ่งที่ออกไปจากแผ่นดินแห่งเซรา-เอิมลา, และออกไปสู่แผ่นดินทางเหนือ” เพื่อครอบครองแผ่นดิน.

๔ และพวกเขาเดินทางเป็นระยะไกลมาก, จนมาถึง น่านน้ำกว้างใหญ่” และแม่น้ำหลายสาย.

๕ แท้จริงแล้ว, และพวกเขายังกระจายออกไปในทุกส่วนของแผ่นดิน, เข้าไปในส่วนใดก็ตามที่ไม่ได้ถูกทิ้งให้รกร้างและไม่มีป่าไม้, เพราะ มี ผู้อยู่อาศัย เป็นอันมากที่ได้เข้าครอบครองแผ่นดินมาก่อน.

๖ และบัดนี้ไม่มีส่วนใดของแผ่นดินที่รกร้าง, นอกจากใน เรื่องของป่าไม้; แต่เพราะความพินาศ”อย่างใหญ่หลวงของผู้คนซึ่งได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินมาก่อน มันจึงเรียกว่าที่รกร้างว่างเปล่า”.

๗ และโดยที่มีป่าไม้เพียงเล็กน้อยบนผืนแผ่นดิน, กระนั้นก็ตามผู้คนที่เข้าไปกลับเป็นผู้ชำนาญมากในการทำงานปูน; ฉะนั้นพวกเขาสร้างบ้านปูน, ซึ่งพวกเขาพำนักอยู่ในนั้น.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์และกระจายออกไป, และออกไปจากแผ่นดินทางใต้สู่แผ่นดินทางเหนือ, และกระจายไปจนกระทั่งพวกเขาเริ่มครอบคลุมทั่วพื้นพิภพ, จากทะเลทางใต้ถึงทะเลทางเหนือ, จากทะเลทางตะวันตก ถึงทะเลทางตะวันออก.

๙ และผู้คนที่อยู่ในแผ่นดินทางเหนือ พำนักอยู่ในกระโจม, และในบ้านปูน, และปล่อยให้ต้นไม้ไม่ว่าชนิดใดที่ขึ้นอยู่ตาม

ผืนแผ่นดินเติบโต, เพื่อในที่สุดพวกเขาจะมีไม้สร้างบ้านของตน, แท้จริงแล้ว, เมืองของตน, และวิหารของตน, และบรรดาธรรมศาลาของตน, และสถานศักดิ์สิทธิ์ของตน, และอาคารทุกชนิดของตน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น เนื่องจากไม้หาได้ยากมากในแผ่นดินทางเหนือ, พวกเขาจึงส่งไปมากโดยทางเรือ”.

๑๑ และดังนั้นพวกเขาสามารถช่วยผู้คนในแผ่นดินทางเหนือให้สร้างเมืองหลายแห่ง, ทั้งด้วยไม้และด้วยปูน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีผู้คน”ของแอมันหลายคน, ซึ่งเป็นชาวเลมมันโดยกำเนิด, เข้าไปในแผ่นดินนี้ด้วย.

๑๓ และบัดนี้มีบันทึกหลายฉบับ, ที่หลายคนในพวกนี้ กล่าวถึง การกระทำของคนพวกนี้, ซึ่งเป็นเรื่องราวละเอียดและยาวมาก, เกี่ยวกับพวกเขา.

๑๔ แต่ดูเถิด, หนึ่งในร้อยส่วนของการกระทำของผู้คนเหล่านี้, แท้จริงแล้ว, เรื่องราวของชาวเลมมันและของชาวนีไฟ, และสงคราม, และความขัดแย้ง, และการแตกแยกของพวกเขา, และการสั่งสอนของพวกเขา, และการพยากรณ์ของพวกเขา, และการเดินเรือของพวกเขาและการต่อเรือของพวกเขา, และการสร้างวิหาร”, และบรรดาธรรมศาลาของพวกเขาและสถานศักดิ์สิทธิ์ของพวกเขา, และความชอบธรรมของพวกเขา, และความชั่วร้ายของพวกเขา, และการกระทำฆาตกรรม

๓ ๓ก แอลมา ๒๓:๔.
๔ก โมไซยาห์ ๘:๘; มอธ. ๖:๔.
๖ก โมไซยาห์ ๒๑:๒๕-๒๗.

ข แอลมา ๒๒:๓๑.
๘ก แอลมา ๒๒:๒๗, ๓๒.
๑๐ก แอลมา ๒๓:๕-๘.

๑๒ก แอลมา ๒๗:๒๑-๒๖.
๑๔ก ๒ นี. ๕:๑๖; เจคอบ ๑:๑๗;
๓ นี. ๑๑:๑.

ของพวกเขา, และการโจรกรรมของพวกเขา, และการปล้นสะดมของพวกเขา, และสิ่งนำซึ่งซึ่งและการผิดประเวณีทุกอย่างของพวกเขา, ไม่สามารถกล่าวไว้ได้ในงานนี้.

๑๕ แต่ดูเถิด, มีหนังสือหลายเล่มและบันทึกหลายฉบับเกี่ยวกับทุกเรื่อง, และส่วนใหญ่ชาวนีไฟเป็นผู้บันทึกไว้.

๑๖ และชาวนีไฟสืบทอด"จากรุ่นสู่รุ่น, แม้จนพวกเขาตกไปสู่การสว่างละเมิดและถูกฆาตกรรม, ถูกปล้นสะดม, และถูกตามล่า, และถูกขังไว้, และถูกสังหาร, และกระจัดกระจายไปตามพื้นพิภพ, และปะปนกับชาวเลมันจนไม่เรียกว่าชาวนีไฟอีกต่อไป", โดยที่กลับชั่วร้าย, และป่าเถื่อน, และดูร้าย, แท้จริงแล้ว, แม้กลับกลายเป็นชาวเลมัน.

๑๗ และบัดนี้ข้าพเจ้ากลับมาสู่เรื่องของข้าพเจ้าอีก; ฉะนั้น, อะไรที่ข้าพเจ้าพูดไว้ก็เกิดขึ้นหลังจากมีความขัดแย้ง, และความยุ่งยาก, และการสงคราม, และการแตกแยกอย่างใหญ่หลวง, ในบรรดาผู้คนของนีไฟ.

๑๘ ปีที่สี่สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลง;

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือยังมีความขัดแย้งอย่างใหญ่หลวงในแผ่นดิน, แท้จริงแล้ว, แม้ในปีที่สี่สิบเจ็ด, และปีที่สี่สิบแปดด้วย.

๒๐ กระนั้นก็ตามอีลามันทำหน้าที่บนบัลลังก์ที่พิพากษาด้วยความยุติธรรมและ

ความเสมอภาค; แท้จริงแล้ว, ท่านยึดมั่นต่อการรักษากฎเกณฑ์, และคำพิพากษา, และพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า; และท่านทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระผู้เป็นเจ้าตลอดเวลา; และท่านเดินตามทางของบิดาท่าน, จนท่านรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านมีบุตรสองคน. ท่านให้ชื่อคนโตว่า"นีไฟ", และคนเล็ก, ชื่อว่า"ลีไฮ". และพวกเขาเริ่มเติบโตในทางของพระเจ้า.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสงครามและความขัดแย้งเริ่มยุติ, ในระดับหนึ่ง, ในบรรดาผู้คนของชาวนีไฟ, ในตอนปลายปีที่สี่สิบแปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สี่สิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มีสันติต่อเนื่องสถาปนาขึ้นในแผ่นดิน, ในทุกที่เว้นแต่การมีวุ่นวายซึ่งโจรแก๊งแอนทัน"ตั้งขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของแผ่นดินที่มีผู้คนอาศัยอยู่กันมาก, ซึ่งในเวลานั้นคนที่เป็นผู้นำของฝ่ายปกครองยังไม่รู้; ฉะนั้นพวกนี้จึงไม่ถูกทำลายไปจากแผ่นดิน.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันนี้มีความรุ่งเรืองอันกว้างขวางยิ่งในศาสนจักร, ถึงขนาดที่มีผู้คนหลายพันคนเข้าร่วมกับศาสนจักรและได้รับบัพติศมาสู่การกลับใจ.

๒๕ และ ความ รุ่งเรือง ของ ศาสนจักร

๑๖ ก ๑ นี. ๕:๑๖-๑๙; แอลมา ๓๗:๔. ข แอลมา ๔๕:๑๒-๑๔.

๒๑ ก คมพ. นีไฟ, บุตรของอีลามัน. ข คมพ. ลีไฮ, ผู้สอนศาสนา

ชาวนีไฟ. ๒๓ ก อีล. ๒:๔.

กว้างขวางยิ่งนัก, และพรที่เทลงบนผู้คนนั้นมากมาย, จนแม้มหาปุโรหิตและผู้สอนเองแปลกใจเกินจะประมาณได้.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืองานของพระเจ้า รุ่งเรือง จน นำ จิต วิญญาณมากมาย, ไปสู่การรับบัพติศมาและการรวมกันเป็นหนึ่งเดียวกับศาสนจักรของพระเจ้า เป็นเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้หลายหมื่นดวง.

๒๗ ดังนั้น เรา จึง เห็นว่า พระเจ้า ทรงเมตตาทุก คน ผู้ที่จะ, เรียกหาพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์, ด้วยความจริงใจของใจพวกเขา.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ดังนั้น เรา จึง เห็นว่า ประตู่แห่งสวรรค์เปิดให้ทุกคน, แม้ให้ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์, ผู้ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๒๙ แท้จริงแล้ว, เราจึงเห็นว่าผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาก็อาจยึดมั่นในพระวจนะของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งมีชีวิตและทรงพลัง, ซึ่งจะแยกกลไกและบ่วงและกลอุบายของมารทั้งหมดออกจากกัน, และนำคนของพระคริสต์ ไปในทาง คับ แค้น และแคบ ข้ามห้วง อันเป็นนิजแห่งความเศร้าหมองซึ่งเตรียมไว้ให้ก่ล้นคนชั่วร้าย—

๓๐ และวางจิตวิญญาณพวกเขา, แท้จริงแล้ว, จิตวิญญาณอันเป็นอมตะของพวกเขา, ไว้ทางพระหัตถ์ขวา^๑ของพระเจ้าเป็นเจ้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์, เพื่อจะนั่งลง

กับอับราฮัม, และอิสอัค, และกับยาโคบ, และกับบรรพบุรุษผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายของเรา, และไม่ออกไปอีกเลย.

๓๑ และในปีนี้มี ความชื่นชมยินดีตลอดเวลาในแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และในภูมิภาคต่างๆ โดยรอบ, แม้ในทั่วแผ่นดินที่ชาวไนไฟครอบครอง.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีสันติและความปรดียิ่งขึ้นในเวลาที่เหลือของปีที่สี่สิบเก้า; แท้จริงแล้ว, และมีสันติและมีความปรดียิ่งขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยในปีที่ห้าสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา.

๓๓ และในปีที่ ห้า สิบ เอ็ด แห่ง การปกครองของผู้พิพากษามีสันติด้วย, เว้นแต่ ความ หยิ่ง จองหอง ซึ่ง เริ่ม เข้า มา สู่ศาสนจักร—มิใช่สู่ศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า, แต่สู่หัวใจผู้คน^๒ที่อ้างว่าเป็นของศาสนจักรของพระเจ้า—

๓๔ และพวกเขา ทะนงตน ด้วยความถือดี^๓, แม้จนถึงการข่มเหงพี่น้องของตนเป็นอันมาก. บัดนี้^๔คือความข่มขันธ์, ซึ่งทำให้ผู้คน^๕ที่ถ่อมตนมากกว่าต้องทนต่อการข่มเหงหนัก, และต้องพินฝ่าความทุกข์ยิ่งขึ้น.

๓๕ กระนั้น ก็ตาม พวกเขาอดอาหาร^๖ และ สวด อ้อนวอน^๗ บ่อย ครั้ง, และ เข้มแข็งยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในความนอบน้อม^๘ของตน, และมันคงยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในศรัทธาแห่งพระคริสต์, จนถึงการทำให้

๒๘ก ๒ นี. ๓๑:๙, ๑๗.
ข กิจการ ๑๐:๒๘;
รม. ๒:๑๐-๑๑.
๒๘ก คมพ. พระคำของพระเจ้า
เป็นเจ้า.
ข ฮบ. ๔:๑๒; คพ. ๑๑:๒.

ค ๒ นี. ๙:๔๑; ๓๓:๙.
ง ๑ นี. ๑๕:๒๘-๓๐.
๓๐ก มธ. ๒๕:๓๓-๓๔.
๓๔ก คมพ. จองหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ).

๓๕ก คมพ. อดอาหาร (การ).
ข คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).
ค คมพ. นอบน้อม (ความ),
อ่อนน้อมถ่อมตน
(ความ).

จิตวิญญาณพวกเขาเปี่ยมด้วยปีติและการ
ปลอบประโลม, แท้จริงแล้ว, แม้ถึงการ
ชำระ^{๓๕} และทำให้ใจพวกเขาบริสุทธิ์^{๓๖}, ซึ่ง
การชำระให้บริสุทธิ์นี้เกิดขึ้นได้เพราะการ
ยอมถวาย^{๓๗}ใจพวกเขาต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขา.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่
ห่าสิบสองสิ้นสุดลงในสันติด้วย, เว้นแต่
ความจ้องมองอย่างรุนแรงซึ่งเข้าไปถึงใจ
ผู้คน; และมันเป็นเพราะความมั่งคั่ง ยิ่ง
ของพวกเขา และความรุ่งเรืองของพวกเขา
เขาในแผ่นดิน; และนับวันมันได้เติบโต
อยู่ในพวกเขา.

๓๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้นใน
ปีที่ ห่า สิบ สาม แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้
พิพากษา, อีลามัน ตาย, และ นี โฟ บุตร
คนโตของท่าน เริ่ม ปกครอง แทน. และ
เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านทำหน้าที่
บนบัลลังก์พิพากษาด้วยความยุติธรรม
และความเสมอภาค; แท้จริงแล้ว, ท่าน
รักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าของเขา, และ
เดินในทางของบิดาท่าน.

บทที่ ๔

ผู้แตกแยกชาว นีไฟ และชาวเลมมันรวม
กำลัง กัน และ ยึด แผ่น ดิน แห่ง เซรา-
เอ็มลา— การ พ่ายแพ้ ของ ชาว นีไฟ เกิด
ขึ้น เพราะ ความ ชั่ว ร้าย ของ พวกเขา—
ศาสนจักร เสื่อมโทรม, และ ผู้คน กลับ
อ่อนแอเหมือนชาวเลมมัน. ประมาณ ๓๘-
๓๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ห่าสิบ
สี่มีการแตกแยกมากในศาสนจักร, และ
มีความขัดแย้ง^{๓๘}ในบรรดาผู้คนด้วย, ถึง
ขนาดที่มีการนองเลือดอย่างมาก.

๒ และ ฝ่าย กบฏ ถูก สังหาร และ ถูก ขับ
ออกจากแผ่นดิน, และพวกเขาจึงไปหา
กษัตริย์ของชาวเลมมัน.

๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ
พวกเขาพยายาม ปลุกปั่นชาวเลมมันให้
ทำสงครามกับชาวนีไฟ; แต่ดูเถิด, ชาวเล-
มมันกลับอย่างยิ่ง, ถึงขนาดที่ไม่ยอมสดับ
ฟังคำของพวกเขาที่แตกแยกนั้น.

๔ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่ห่า
สิบหกแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มี
ผู้แตกแยก^{๓๙}ซึ่งละจากชาวนีไฟไปหาชาวเล-
มมัน; และพวกเขาได้รับความสำเร็จในการ
ปลุกปั่นคนอื่น ๆ เหล่านั้นให้เกิดโทษ
ต่อด้านชาว นีไฟ; และ พวกเขา เตรียม
สงครามตลอดปีนั้น.

๕ และในปีที่ห่าสิบเจ็ดพวกเขาแยกมา
รบกับชาว นีไฟ, และ พวกเขา เริ่ม งาน
แห่งความตาย; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่
ในปีที่ห่าสิบแปดแห่งการปกครองของผู้
พิพากษาพวกเขาได้รับความสำเร็จในการ
เข้าครอบครองแผ่นดินแห่งเซราเอ็มลา;
แท้จริงแล้ว, และผืนแผ่นดินทั้งหมด
ด้วย, แม้จนถึงแผ่นดินซึ่งอยู่ใกล้แผ่น
ดินอุดมมั่งคั่ง.

๖ และชาว นีไฟ กับบรรดากองทัพของ
โมโรในฮาที่ถูกขับไล่แม้จนเข้าไปในแผ่น
ดินแห่งอุดมมั่งคั่ง;

๓๕ จ คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).
จ คมพ. ทำ (ชำระ)

ให้บริสุทธิ์ (การ).
น ๒ พศต. ๓๐:๘;
โมไซยาห์ ๓:๑๙.

๓๖ ก คมพ. มั่งคั่ง (ความ).
๔ ๑ก ๓ นี. ๑๑:๒๙.
๔ก ฮีล. ๕:๑๗.

๗ และที่นั่นพวกเขาสร้างแนวป้องกัน ชาวเลมัน, จากทะเลตะวันตก, แม้จนถึง ตะวันออก; โดยเป็นเวลาการเดินทางหนึ่ง วันสำหรับชาวนีไฟ, บนเส้นทางซึ่งพวกเขาสร้างแนวป้องกันและวางกำลังทัพไว้ ป้องกันประเทศของตนทางเหนือ.

๘ และตั้งนั้นผู้แตกแยกไปจากชาวนีไฟ เหล่านั้น, ด้วยความช่วยเหลือจากกองทัพ อันมีกำลังมากมายของชาวเลมัน, จึงได้ ทรัพย์สินทั้งหมดของชาวนีไฟที่อยู่ใน แผ่นดินทางใต้. และทั้งหมดนี้เป็นไป ในปีที่ทำสืบแปดและห้าสิบเก้าแห่งการ ปกครองของผู้พิพากษา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หก สิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, โมโรโนฮาห์ได้รับความสำเร็จด้วยกำลังทัพ ของท่านในการยึดหลายส่วนของแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาได้เมืองหลายเมือง ซึ่งตกอยู่ในมือของชาวเลมันคืนมา.

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น ในปี ที่ หก สิบ เอ็ด แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษา พวกเขา ได้รับ ความ สำเร็จ ในการ ได้ แม้ กิ่ง หนึ่ง ของ ทรัพย์สิน ทั้งหมด ของ พวกเขา คืน มา.

๑๑ บัดนี้การสูญเสียครั้งใหญ่หนึ่งของชาวนีไฟ, และการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้าซึ่งเกิดขึ้น ในบรรดาพวกเขา, จะไม่เกิดขึ้นเลยหาก ไม่ใช่ความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่า ชิงชังของพวกเขาซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และมันอยู่ในบรรดาคนที่อ้าง ว่าเป็นของศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าด้วย.

๑๒ และมันเป็นเพราะความจองหอง^๑ ของใจ พวกเขา, เพราะ ความ มั่งคั่ง^๒ ยิ่ง ของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, เป็นเพราะการ กดขี่ที่พวกเขามีต่อคนยากจน^๓, โดยที่กัก อาหารของพวกเขาไว้จากคนหิวโหย, กัก เครื่องนุ่งห่มของพวกเขาไว้จากคนเปลือย เปลา, และตบหน้าพี่น้องผู้ถ่อมตนของ พวกเขา, ล้อเลียนสิ่งศักดิ์สิทธิ์, ปฏิเสธ วิญญาณแห่งการพยากรณ์และการเปิดเผย, กระทำฆาตกรรม, ปล้นสะดม, พุด เท็จ, ขโมย, ประพหุติ ล่วง ประเวณี, ลูก ขี้จนขัดแย้งกันอย่างรุนแรง, และชมชาน หนีไปในแผ่นดินแห่งนีไฟ, ในบรรดา ชาวเลมัน—

๑๓ และเพราะความชั่วร้ายมหันต์ของ พวกเขา, และการโอ้อวด^๔ ใน กำลัง ของ ตนเอง, พวกเขาจึงถูกทิ้งให้อยู่กับกำลัง ของตนเอง; ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รู้อะไร, แต่ได้รับทุกข์และถูกลงทัณฑ์, และถูก ขับไล่ไปซึ่งหน้าชาวเลมัน, จนต้องสูญเสียความเป็นเจ้าของผืนแผ่นดินเกือบ ทั้งหมดของตน.

๑๔ แต่ดูเถิด, โมโรโนฮาห์สั่งสอนผู้คน หลายเรื่องเพราะความชั่วช้าสามานย์ของ พวกเขา, และนีไฟ^๕ กับลีไฮ, ผู้เป็นบุตร ของอีเลียมันด้วย, สั่งสอนผู้คนหลายเรื่อง, แท้จริงแล้ว, และพยากรณ์แก่พวกเขา หลายเรื่องเกี่ยวกับความชั่วช้าสามานย์ ของพวกเขา, และสิ่งที่จะเกิดกับพวกเขา หากไม่กลับใจจากบาป.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก

<p>๑๒ก อปด. ๑:๓-๔; คพ. ๑๐๔:๒๒. ข ๑ พท. b:๑๗;</p>	<p>๒ นี. ๙:๔๒. ค คพ. ๔๒:๓๐-๓๑. ๑๓ก คมพ. จองหอง (ความ),</p>	<p>ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ). ๑๔ก อีล. ๓:๒๑.</p>
--	--	---

เขากลัใจ, และตราบเท่าที่พวกเขากลัใจ พวกเขาเริ่มรุ่งเรือง.

๑๖ เพราะเมื่อโมโรไนฮาห์เห็นว่าพวกเขากลัใจ ท่านจึงเสียดพยาพวกเขาจากที่หนึ่งไปที่หนึ่ง, และจากเมืองหนึ่งไปเมืองหนึ่ง, แม้จนพวกเขาได้กึ่งหนึ่งของทรัพย์สินตนและกึ่งหนึ่งของผืนแผ่นดินทั้งหมดของตนคืนมา.

๑๗ และปีที่หกสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, คือโมโรไนฮาห์ไม่อาจได้ทรัพย์สินคืนมาจากชาวเลมันอีก.

๑๙ ฉะนั้นพวกเขาเลิกแผนของตนในการที่จะได้ผืนแผ่นดินที่เหลืออยู่ของตนคืนมา, เพราะชาวเลมันมีจำนวนมากนักจนเป็นไปได้สำหรับชาวนีไฟที่จะมีอำนาจเหนือพวกนั้นได้มากขึ้นอีก; ดังนั้นโมโรไนฮาห์ใช้กำลังทัพทั้งหมดของท่านในการธำรงรักษาแผ่นดินส่วนที่ท่านได้มา.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เพราะความมากมายของจำนวนชาวเลมัน ชาวนีไฟจึงกลัวมาก, เกือบพวกเขาจะพ่ายแพ้, และถูกเหยียบย่ำ, และถูกสังหาร, และถูกทำลาย.

๒๑ แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มจำคำพยากรณ์ของแอลมาได้, และถ้อยคำของโมไซยาห์ด้วย; และพวกเขาเห็นแล้วว่าตนเป็นคนดีอริ้น, และว่าพวกเขาถือว่าพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้าไร้ค่า;

๒๒ และว่าพวกเขาเปลี่ยนแปลงและเหยียบย่ำกฎของโมไซยาห์ไว้ได้เท่า, หรือสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาท่านว่าให้มอบแก่ผู้คน; และพวกเขาเห็นว่ากฎของตนเสื่อม, และว่าพวกเขากลับกลายเป็นผู้คนชั่วร้าย, ถึงขนาดที่พวกเขาชั่วร้ายเหมือนดังชาวเลมัน.

๒๓ และเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขาศาสนจักรเริ่มเสื่อมโทรม; และพวกเขาเริ่มไม่เชื่อในวิญญานแห่งการพยากรณ์ และในวิญญานแห่งการเปิดเผย; และการพิพากษาของพระผู้เป็นเจ้าจึงหน้าพวกเขาอยู่.

๒๔ และพวกเขาเห็นว่าตนกลับอ่อนแอ, เหมือนกับชาวเลมันพี่น้องของตน, และว่าพระวิญญานของพระเจ้าไม่ทรงปกป้องรักษาพวกเขาอีกต่อไป; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงถอนองค์ไปจากพวกเขาเพราะพระวิญญานของพระเจ้าไม่ประทับอยู่ในวิหารที่ไม่บริสุทธิ์ —

๒๕ ฉะนั้นพระเจ้าทรงยุติการปกป้องรักษาพวกเขาโดยเดชานุภาพอันปาฏิหาริย์และหาที่เปรียบมิได้ของพระองค์, เพราะพวกเขาตกไปอยู่ในสภาพของความไม่เชื่อและความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึง; และพวกเขาเห็นว่าชาวเลมันมีจำนวนมากว่าตนมากมายนัก, และเว้นแต่พวกเขาจะมานับสนิห์อยู่กับพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน พวกเขาจะยอมตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้.

๒๖ เพราะเหตุนี้, พวกเขาเห็นว่ากำลัง

๒๒ก แอลมา ๑:๑.
๒๓ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
๒๔ก โมไซยาห์ ๑:๑๓.

ข คมพ. พระวิญญานบริสุทธิ์.
ค โมไซยาห์ ๒:๓๗;
แอลมา ๗:๒๑; ๓๔:๓๖.

๒๕ก คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
ข เจคอบ ๖:๕.

ของชาวเลมมันมากเท่ากับกำลังของตน, แม้คนต่อคน. และดังนั้นพวกเขาได้ตกไปสู่อการล่วงละเมิดร้ายแรง; แท้จริงแล้ว, ดังนั้นพวกเขากลับอ่อนแอ, เพราะการล่วงละเมิดของตน, ในเวลาไม่กี่ปี”.

บทที่ ๕

นี่ไฟกับลีไฮอุทิศตนเพื่อการสั่งสอน—ชื่อของพวกเขาทำให้พวกเขาดำเนินชีวิตตามแบบบรรพชนของท่าน—พระคริสต์ทรงไถ่ผู้ที่กลับใจ—นี่ไฟและลีไฮพาผู้คนมากมายเปลี่ยนใจเลื่อมใสและถูกคุมขัง, และไฟล้อมพวกเขาเป็นวง—เมฆแห่งความมืดบดบังเหนือคนสามร้อยคน—แผ่นดิน สั่น สะเทือน, และเสียงหนึ่งบัญชาให้มนุษย์กลับใจ—นี่ไฟและลีไฮสนทนากับเทพ, และฝูงชนถูกล้อมไว้ในวงไฟ. ประมาณ ๓๐ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ในปีเดียวกันนี้, ดูเถิด, นี่ไฟ” มอบบัลลังก์พิพากษาให้ชายผู้หนึ่งชื่อซีโซรัม.

๒ เพราะดังที่กฎของพวกเขาและฝ่ายปกครองของพวกเขาได้รับการสถาปนาโดยเสียง”ของผู้คน, และคนที่เลือก”ความชั่วมีจำนวนมากกว่าคนที่เลือกความดี, ดังนั้นพวกเขากำลังสุมกองเพื่อความพินาศ, เพราะกฎเสื่อมแล้ว.

๓ แท้จริงแล้ว, และนี่ไม่ใช่ทั้งหมด; พวกเขาเป็นคนที่อื้อฉาว, ถึงขนาดที่พวก

เขาจะรับการปกครองโดยกฎหรือความยุติธรรมไม่ได้, เว้นแต่เพื่อความพินาศของตน.

๔ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือนี้—ไฟกลับ เหนื่อยอ่อน เพราะ ความ ชั่ว ซ้ำ สามานย์ ของ พวกเขา; และ ท่าน สละ” บัลลังก์พิพากษา, และเลือกการสั่งสอนพระวจนะของ พระผู้ เป็น เจ้า ตลอด วัน เวลา ที่ เหลือ อยู่ ของ ท่าน, และ ลีไฮ น้องชาย ท่าน, ก็ สั่งสอน ตลอด วัน เวลา ที่ เหลือ อยู่ ของ ท่าน ด้วย;

๕ เพราะพวกเขาจำถ้อยคำซึ่งฮีลามันบิดาของพวกเขาพูดไว้กับพวกเขา. และนี่คือถ้อยคำที่ท่านพูด:

๖ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาให้ลูกจดจำที่จะรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า; และพ่ออยากให้ลูกประกาศถ้อยคำเหล่านี้ต่อผู้คน. ดูเถิด, พ่อตั้งชื่อลูกตามบิดามารดา” แรกของเราผู้ออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม; และการนี้พ่อทำไปเพื่อว่าเมื่อลูกนึกถึงชื่อของลูก ลูกก็จะนึกถึงพวกเขา; และ เมื่อ ลูก นึกถึง พวกเขา ลูกจะนึกถึงงานของพวกเขา; และเมื่อลูกนึกถึงงานของพวกเขา ลูกจะรู้ว่าเรื่องนี้มีกล่าวไว้, และเขียนไว้ด้วย, ว่างานของพวกเขาประเสริฐ”.

๗ ฉะนั้น, ลูกพ่อ, พ่ออยากให้ลูกทำสิ่งที่ดี, เพื่อลูกจะเป็นที่กล่าวขวัญ, และเขียนไว้ด้วย, แม้ดังที่พวกเขาเป็นที่กล่าวขวัญและเขียนไว้.

๘ และบัดนี้ลูกพ่อ, ดูเถิดพ่อปรารถนา

๒๖ก แอลมา ๔๖:๘; ฮีล. ๑๒:๓-๔. ๒๖ ข โยเซฟาร์ ๒๓:๒๔-๒๗. ๒๖ ค แอลมา ๑๐:๑๓. ๒๖ ง ฮีล. ๑:๑, ๕. ๒๖ ฉ โน นี. ๓๓. ๕ ๑ก ฮีล. ๓:๓๗. ๕ ก แอลมา ๔:๑๕-๒๐.

อะไร บาง อย่าง จาก ลูก อีก, ซึ่ง ความปรารถนา คือ, ลูกจะไม่ทำสิ่งเหล่านี้เพื่อลูกจะโอ้อวด, แต่ว่าลูกจะทำสิ่งเหล่านี้เพื่อ สะสม ทรัพย์ สมบัติ^๙ ใน สวรรค์ เพื่อตน, แท้จริงแล้ว, ซึ่งเป็นนิรันดร์, และซึ่งไม่หมดไป; แท้จริงแล้ว, เพื่อลูกจะมีของประทานอันมีค่า^{๑๐} แห่งชีวิตนิรันดร์, ซึ่งเรามีเหตุผลที่จะคิดว่าบรรพบุรุษของเราได้รับมา.

๙ โอ้อวด, จงจำไว้, ลูกพ่อ, ถ้อยคำ^{๑๑} ซึ่งกษัตริย์เป็นจามินกล่าวแก่ผู้คนของท่าน; แท้จริงแล้ว, จงจำไว้ว่าไม่มีทางหรือวิธีอื่นใดเลยที่โดยทางนั้นมนุษย์จะได้รับการช่วยให้รอดได้, นอกจากโดยทางพระโลหิตที่ซดใช้^{๑๒} ของพระเยซูคริสต์, ผู้จะเสด็จมา; แท้จริงแล้ว, จงจำไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมาเพื่อไถ่^{๑๓} โลก^{๑๔}.

๑๐ และ จง จำ ถ้อยคำ^{๑๕} ซึ่ง อมวิเล็ค พูดกับซีเอสโรม, ในเมืองแอมันในฮาห์ด้วย; เพราะท่านกล่าวแก่เขาว่าพระเจ้าจะเสด็จมาแน่นอนเพื่อไถ่ผู้คนของพระองค์, แต่^{๑๖} ว่าพระองค์จะไม่เสด็จมาเพื่อไถ่พวกเขาในบาปของพวกเขา, แต่ทรงไถ่พวกเขาจากบาปของพวกเขา.

๑๑ และพระองค์ทรงมีพลังซึ่งได้รับจากพระบิดาเพื่อไถ่พวกเขาจากบาปของพวกเขาเพราะการกลับใจ; ฉะนั้นพระองค์จึงทรงส่ง^{๑๗} เทพของพระองค์มาประกาศข่าวเกี่ยวกับเงื่อนไขของการกลับใจ, ซึ่งนำไป

สู่เดซาณาภาพของพระผู้ไถ่, ไปสู่ความรอดของจิตวิญญาณพวกเขา.

๑๒ และบัดนี้, ลูกพ่อ, จงจำ, จงจำไว้ว่าบนศิลา^{๑๘} ของพระผู้ไถ่ของเรา, ผู้ทรงเป็นพระคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ที่ลูกต้องสร้างรากฐาน^{๑๙} ของลูก; เพื่อเมื่อมารจะส่งลมอันมีกำลังแรงของเขามา, แท้จริงแล้ว, ลูก ศรของเขาในลมหมุน, แท้จริงแล้ว, เมื่อลูกเห็บของเขา และพายุ^{๒๐} อันมีกำลังแรงของเขาทั้งหมดจะ กระหน่ำมาบนลูก, มันจะไม่มีพลังเหนือลูกเพื่อลากเอาลูกลงไปสู่ห้วงแห่งความเศร้าหมองและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่, เพราะศิลาซึ่งบนนั้นลูกได้รับการสร้างขึ้น, ซึ่งเป็นรากฐานอันแน่นอน, รากฐานซึ่งหากมนุษย์จะสร้างบนนั้นแล้วพวกเขาจะตกไม่ได้.

๑๓ และเหตุการณ์^{๒๑} ได้บังเกิดขึ้นคือนี้เป็นถ้อยคำซึ่งสีลามันสอน^{๒๒} บุตรของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านสอนบุตรของท่านหลายเรื่องซึ่งไม่มีเขียนไว้, และหลายเรื่องซึ่งมีเขียนไว้ด้วย.

๑๔ และ คน ทั้ง สอง จดจำ ถ้อยคำ^{๒๓} ของท่าน; และ ฉะนั้น คน ทั้ง สอง จึง ออก เดินทาง, โดยรักษาพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อจะสอนพระวาทะของพระผู้เป็นเจ้าในบรรดาผู้คนของนีไฟทั้งหมด, โดยเริ่มที่เมืองอูดมมั่งคั่ง;

๑๕ และจากที่นั่นต่อไปยังเมืองแห่งกิด; และจากเมืองแห่งกิดไปเมืองแห่งมิวเล็ค;

๘๗ ๓ นี. ๑๓:๑๙-๒๑.

๙ คพ. ๑๔:๗.

๑๐ ๑ โหมไซยาห์ ๒:๙.

๑๑ ๒ โหมไซยาห์ ๓:๑๗-๑๘.

๑๒ คพ. ซดใช้ (การ).

๑๓ คพ. ไถ่ (การ), ไถ่

(ได้รับการ).

๑๔ คพ. โลก—ผู้ไม่เชื่อฟังพระบัญญัติ.

๑๕ ๑๐ ก ๑ โอลิม ๑๑:๓๔.

๑๖ ๑๑ ก ๑ โอลิม ๑๓:๒๔-๒๕.

๑๗ ๑๒ ก มธ. ๗:๒๔-๒๗;

คพ. ๖:๓๔;

๑๘ โหมเสส ๗:๕๓.

๑๙ คพ. สีลามันเอก; สีลา.

๒๐ ๒ อลย. ๒๘:๑๖;

๒๑ เจคอบ ๔:๑๖.

๒๒ ๓ นี. ๑๔:๒๕, ๒๗.

๒๓ ๑๓ ก โหมไซยาห์ ๑:๔.

๑๖ และ แม้จากเมืองหนึ่งไปอีกเมืองหนึ่ง, จนพวกท่านออกไปในบรรดาผู้คนของนีไฟ ทั้งหมด ที่อยู่ใน แผ่นดินทางใต้; และจาก นั้นเข้าไปใน แผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, ในบรรดาชาวเลมัน.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านสั่งสอนด้วยพลังอันยิ่งใหญ่, ถึงขนาดที่ทำให้ผู้แตกแยก จากชาวนีไฟเป็นอันมากต้องจำนน, ถึงขนาดที่พวกเขาออกมาและสารภาพบาปของตนและรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, และกลับไปหาชาวนีไฟในทันทีเพื่อพยายามแก้ไขความผิดที่พวกเขากระทำต่อคนเหล่านั้น.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ นีไฟกับลีไฮสั่งสอนชาวเลมันด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจยิ่งใหญ่เช่นนั้น, เพราะพวกท่านมีพลังอำนาจและสิทธิอำนาจที่ประทานให้แก่พวกท่านเพื่อพวกท่านจะพูด, และพวกท่านมีเรื่องที่ประทานให้แก่พวกท่านด้วยว่าควรพูดอะไร—

๑๙ ฉะนั้นพวกท่านพูดโดยยังความงนงนยิ่งนักแก่ชาวเลมัน, จนทำให้พวกเขาเชื่อ, ถึงขนาดที่มีชาวเลมันแปดพันคนซึ่งอยู่ในแผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลาและโดยรอบรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, และตระหนักถึงความชั่วร้ายของประเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟกับลีไฮออกจากที่นั่นไปยังแผ่นดินแห่งนีไฟ.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก

ท่านถูกกองทัพชาวเลมันจับโยนเข้าเรือนจำ; แท้จริงแล้ว, แม้เป็นเรือนจำเดียวกันกับที่แอมันและพี่น้องของท่านถูกผู้รับใช้ของลิมไฮกักขัง.

๒๒ และหลังจากที่พวกท่านถูกจับเข้าเรือนจำ แล้ว หลายวันโดยไม่มีอาหาร, ดูเถิด, คนเหล่านั้นเข้าไปในเรือนจำเพื่อจับพวกท่านไปสังหารเสีย.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟกับลีไฮถูกล้อมไว้ราวกับด้วยไฟ, แม้ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นไม่กล้าจับพวกท่านเพราะกลัวว่าตนจะไหม้. กระนั้นก็ตาม, นีไฟกับลีไฮมิได้ไหม้; และพวกท่านเหมือนกำลังยืนอยู่ท่ามกลางไฟและมีได้ไหม้.

๒๔ และเมื่อพวกท่านเห็นว่าเสาเพลิงล้อมพวกท่านไว้, และเห็นว่ามันมิได้ไหม้พวกท่าน, พวกท่านมีขวัญกำลังใจ.

๒๕ เพราะพวกท่านเห็นว่า ชาวเลมันไม่กล้าจับพวกท่าน; ทั้งไม่กล้าเข้ามาใกล้พวกท่าน, แต่ยืนอยู่ราวกับ พวกเขาถูกทำให้เป็นใบ้ด้วยความพิศวง.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟกับลีไฮยืนขึ้นพูดกับพวกนั้น, มีความว่า : อย่ากลัวเลย, เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าของที่ทรงแสดงสิ่งอัศจรรย์นี้แก่ท่าน, ซึ่งในการแสดงแก่ท่านนี้เพื่อให้เห็นว่าจะจับเราไปสังหารไม่ได้.

๒๗ และ ดูเถิด, เมื่อ พวก ท่าน กล่าวถ้อยคำเหล่านี้, แผ่นดิน ก็ สั่น สะเทือนอย่าง ยิ่ง, และ กำแพง เรือน จำ ได้ สั่น สะเทือนราวกับว่าจะพัง ทลาย ลง สู่ พื้น

<p>๑๗ก ฮีล. ๔:๔. ๑๗ก คพ. ๑๐๐:๕-๘. คพพ. คำพยากรณ์, พยากรณ์.</p>	<p>๑๗ก คพพ. เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ); งานเผยแผ่ศาสนา. ๒๑ก โมไซยาห์ ๗:๖-๗; ๒๑:๒๓. ๒๓ก อพย. ๓:๒.</p>	<p>๒๔ก อพย. ๑๔:๒๔; ๑ นี. ๑:๖; คพ. ๒๓:๑๒; จส—ป ๑:๑๖.</p>
--	---	---

ดิน; แต่ดูเถิด, มันไม่ได้พัง. และดูเถิด, คนที่อยู่ในเรือจนจำเป็นชาวเลมันกับชาวนี้ไฟผู้ที่แตกแยกมา.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกบดบังด้วยเมฆแห่งความมืด, และความกลัวอันนำพรั่นพรั้งอย่างรุนแรงมาสู่พวกเขา.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียง'ดังขึ้นราวกับว่าอยู่เหนือเมฆแห่งความมืด, กล่าวว่: เจ้าจงกลับใจ, เจ้าจงกลับใจ, และอย่าพยายามทำลายผู้รับใช้ของเราอีกต่อไปผู้ซึ่งเราส่งมายังเจ้าเพื่อประกาศข่าวประเสริฐ.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงนี้, และเห็นว่าไม่ใช่เสียงฟ้าร้อง, ทั้งมิใช่เสียงดังกึกก้อง, แต่ดูเถิด, มันเป็นเสียงสงบแห่งความนุ่มนวลอย่าง สมบูรณ์, ราวกับว่าเป็นเสียงกระซิบ, และเสียงนั้นเสียดแทงแม้จนถึงจิตวิญญาณทีเดียว—

๓๑ และทั้งที่เสียงนั้นนุ่มนวล, ดูเถิดแผ่นดินยังสั่นสะเทือนอย่างยิ่ง, และกำแพงเรือนจำอื่นอีก, ราวกับว่ากำลังจะพังทลายลงสู่พื้นดิน; และดูเถิดเมฆแห่งความมืด, ซึ่งบดบังเหนือพวกเขา, หาได้กระจายไปไม่—

๓๒ และดูเถิดเสียงดังขึ้นมาอีก, กล่าวว่: เจ้าจงกลับใจ, เจ้าจงกลับใจ, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์อยู่แค่เอื้อม; และอย่าพยายามทำลายผู้รับใช้ของเราอีกต่อไป. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแผ่นดินสั่นสะเทือนอีก, และกำแพงอื่น.

๓๓ และเสียงดังมาอีกเป็นครั้งที่สามด้วย, และกล่าวถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์แก่พวกเขา ซึ่ง มนุษย์อื่นไม่มีได้; และกำแพงอื่นอีก, และแผ่นดินสั่นสะเทือนราวกับว่ากำลังจะแยกออกจากกัน.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันหลบหนีไปไม่ได้เพราะเมฆแห่งความมืด ซึ่ง บดบังเหนือพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และพวกเขาเคลื่อนไหวไม่ได้ด้วยเพราะความกลัวซึ่งมาสู่พวกเขา.

๓๕ บัดนี้มีคนผู้หนึ่งในบรรดาพวกเขา ซึ่งเป็นชาวนี้ไฟโดยกำเนิด, ซึ่งครั้งหนึ่งเป็นของศาสนจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าแต่ได้แตกแยกออกไปจากคนเหล่านั้น.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาหันกลับไป, และดูเถิด, เขาเห็นหน้าของนี้ไฟกับสีโฮผ่านเมฆแห่งความมืด; และดูเถิด, ดวงหน้านั้นสว่างยิ่ง, แม้ดังหน้าของเทพ. และเขาเห็นว่าพวกท่านมองขึ้นไป บนฟ้า สวรรค์; และ พวกท่านอยู่ในลักษณะราวกับกำลังพูดคุยหรือกำลังเปล่งเสียงพูดกับผู้หนึ่งผู้ใดที่พวกท่านมองเห็น.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชายผู้นี้ร้องเรียกฝูงชน, เพื่อพวกเขาจะได้หันมาดู. และดูเถิด, มีพลังประทานให้คนเหล่านั้นจนพวกเขาหันมาดู; และพวกเขาเห็นหน้าของนี้ไฟกับสีโฮ.

๓๘ และ พวก เขา พูด กับ ชาย นั้นว่: ดูเถิด, ทั้งหมดนี้ หมายความว่าอย่างไร, และคนที่ชายเหล่านั้นสนทนากับอยู่ด้วยนี้เป็นใคร?

๒๘ก อพย. ๑๔:๒๐.
๒๘ก ก.นี้. ๑๑:๓-๑๔.

๓๐ก ๑ พกษ. ๑๓:๑๒;
คพ. ๘๔:๖.

๓๖ก อพย. ๓๔:๒๙-๓๕;
กิจการ ๖:๑๕.

๓๙ บัดนี้ชายคนนั้นชื่ออมีนาแดบ. และอมีนาแดบกล่าวแก่พวกเขาว่า: คนทั้งสองสนทนากับเหล่าเทพของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันกล่าวแก่เขาว่า: เราจะอย่างไรเพื่อเมฆแห่งความมืดนี้จะเลื่อนออกไปจากการบดบังเรา?

๔๑ และอมีนาแดบกล่าวแก่พวกเขาว่า: ท่านต้องกลับใจ, และวิงวอนต่อเสียงนั้น, แม้จนกระทั่งท่านจะมีศรัทธา^๑ในพระคริสต์, ซึ่งแอลมา, และอมีวเล็ค, และซี-เอสรอมสอนท่านไว้เกี่ยวกับพระองค์; และเมื่อท่านจะทำดังนี้, เมฆแห่งความมืดจะเคลื่อนไปจากการบดบังท่าน.

๔๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทั้งหมดเริ่มวิงวอนต่อเสียงของผู้ที่ทำให้แผ่นดินสั่นสะเทือน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาวิงวอนแม้จนเมฆแห่งความมืดกระจายไป.

๔๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขากวาดสายตาดู, และเห็นว่าเมฆแห่งความมืดกระจายไปจากการบดบังพวกเขาแล้ว, ดูเถิด, พวกเขาเห็นว่าเสาเพลิงล้อม^๒พวกเขาไว้, แท้จริงแล้วทุกคน.

๔๔ และนี่ไฟกับลีไฮอยู่ท่ามกลางพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาถูกล้อมไว้; แท้จริงแล้ว, ราวกับว่าอยู่ท่ามกลางเปลวไฟ, กระนั้นมันก็ไม่ได้ทำอันตรายพวกเขา, ทั้งไม่ได้สามติดกำแพงเรือนจำ; และพวกท่านเปี่ยมด้วยปีติ^๓นั้นซึ่งสุดจะพรรณนาและเปี่ยมด้วยความยินดี.

๔๕ และดูเถิด, พระวิญญูณศักดิ์สิทธิ์^๔ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของเสด็จลงมาจากรวรรค์, และทรงเข้าสู่ใจพวกเขา, และพวกเขาได้รับการเติมให้เต็มราวกับด้วยไฟ, และพวกเขาพูด ถ้อยคำอันน่าอัศจรรย์ออกมา.

๔๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงดังมาถึงพวกเขา, แท้จริงแล้ว, เสียงอันน่าชื่นชม, ราวกับเป็นเสียงกระซิบ, กล่าวว่:

๔๗ สันติ^๕, สันติจงมีแก่เจ้า, เพราะศรัทธาของเจ้าในผู้ที่ยิ่งใหญ่ของเร, ผู้ดำรงอยู่แล้วนับแต่การวางรากฐานของโลก.

๔๘ และบัดนี้, เมื่อพวกเขาได้ยินดังนี้พวกเขาจึงกวาดสายตาดูขึ้นราวกับจะดูว่าเสียงมาจากที่ใด; และดูเถิด, พวกเขาเห็นฟ้าสวรรค์^๖เปิด; และเทพลงมาจากรวรรค์และปฏิบัติต่อพวกเขา.

๔๙ และมีอยู่ประมาณสามร้อยคนที่เห็นและได้ยินเรื่องเหล่านี้; และพวกเขาได้รับคำสั่งให้ออกไปและไม่ให้ประหลาดใจ, ทั้งไม่ให้สงสัย.

๕๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาออกไป, และปฏิบัติต่อผู้คน, โดยที่ประกาศเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาได้ยินและได้เห็นมาตลอดทั่วภาคต่าง ๆ โดยรอบ, ถึงขนาดที่ชาวเลมันส่วนใหญ่เชื่อเรื่องเหล่านี้, เพราะความสำคัญยิ่งของหลักฐานที่พวกเขาได้รับมา.

๕๑ และมากเท่าที่เชื่อ^๗ก็ได้วางอาวุธสงครามของตน, และความเกลียดชังของตนและประเพณีบรรพบุรุษของตนด้วย.

๔๐ก กิจการ ๒:๓๗-๓๙.
๔๐ค คมพ. กลับใจ (การ).
ข คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
๔๓ก ๓ นี. ๑๗:๒๔; ๑๙:๑๔.
๔๔ก คมพ. ปีติ.

๔๕ก ๓ นี. ๙:๒๐;
อีเธอร์ ๑๒:๑๔.
ข คมพ. ของประทานทางวิญญูณ, ของประทานแห่งพระวิญญูณ.

๔๗ก คมพ. สงบ (ความ), สงบสุข (ความ), สันติ, สันติสุข.
๔๘ก ๑ นี. ๑:๘.
๕๑ก แอลมา ๓๐:๕.

๕๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขามอบผืนแผ่นดินต่าง ๆ ซึ่งพวกเขาครอบครองให้แก่ชาวนีไฟ.

บทที่ ๖

ชาวเลมันที่ชอบธรรมสั่งสอนชาวนีไฟที่ชั่วร้าย—ทั้งสองพวกรุ่งเรืองระหว่างยุคแห่งความสุขและความอุดมมั่งคั่ง—ลูซิเฟอร์, ผู้ก่อบาป, ปลุกปั่นใจคนชั่วร้าย และพวกโจรแก๊งแอนทั้นในฆาตกรรมและความชั่วร้าย—พวกโจรยึดอำนาจจากฝ่ายปกครองของชาวนีไฟ. ประมาณ ๒๙-๒๓ ปีก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อปีที่หกสิบสองแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุด, เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้นแล้วและชาวเลมัน, ส่วนใหญ่, กลับกลายเป็นคนชอบธรรม, ถึงขนาดที่ความชอบธรรม^๑ของพวกเขามียิ่งกว่าของชาวนีไฟ, เพราะความมั่นคงของพวกเขาและความแน่วแน่ในศรัทธาของพวกเขา.

๒ เพราะเหตุนี้, มีชาวนีไฟจำนวนมากที่กลับแข็งกระด้างและไม่สำนึกผิดและชั่วร้ายสิ้นดี, ถึงขนาดที่พวกเขาปฏิเสธพระวามะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและคำสั่งสอนและการพยากรณ์ทั้งหมดที่ได้เกิดขึ้นในบรรดาพวกเขา.

๓ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนของศาสนจักรมีความปรียดียิ่ง เพราะ การ เปลี่ยนใจ

เลื่อมใสของชาวเลมัน, แท้จริงแล้ว, เพราะศาสนจักรของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ซึ่งสถาปนาขึ้นในบรรดาพวกเขา. และพวกเขาผูกมิตร^๒กัน, และขึ้นชมยินดีร่วมกัน, และมีความปรียดียิ่ง.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันจำนวนมากลงมายังแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, และประกาศต่อผู้คนชาวนีไฟถึงหนทางของการเปลี่ยนใจเลื่อมใส^๓ของพวกเขา, และกระตุ้นคนเหล่านี้ถึงศรัทธาและการกลับใจ.

๕ แท้จริงแล้ว, และหลายคนสั่งสอนด้วยพลังอำนาจและสิทธิอำนาจใหญ่หลวงยิ่ง, จนนำหลายคนในพวกนี้ลงไปสู่ห้วงลึกแห่งความถ่อมตน, เพื่อเป็นผู้ติดตามที่ถ่อมตนของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและพระเมษโปดก.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันจำนวนมาก เข้าไปใน แผ่นดินทางเหนือ; และนีไฟกับลีไฮเข้าไปสู่แผ่นดินทางเหนือ^๔ด้วย, เพื่อสั่งสอนผู้คน. และปีที่หกสิบสามสิ้นสุดลงดังนี้.

๗ และดูเถิด, มีความสงบสุขในแผ่นดินทั้งหมด, ถึงขนาดที่ชาวนีไฟเข้าไปในแผ่นดินส่วนใดก็ตามที่พวกเขาต้องการ, ไม่ว่าในบรรดาชาวนีไฟหรือชาวเลมัน.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันไปที่ใดก็ตามที่พวกเขาต้องการด้วย, ไม่ว่าในบรรดาชาวเลมันหรือในบรรดาชาวนีไฟ; และด้วยเหตุนี้พวกเขามีการติดต่อกันโดยอิสระ, เพื่อซื้อและเพื่อขาย, และ

<p>๑ ๑ก อีล. ๑๓:๑. ๒ก รีม. ๑:๒๘-๓๒. ๓ก คมพ. ผูกมิตร.</p>	<p>๔ก คมพ. เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ). ๖ก แอลมา ๖๓:๔-๑๖;</p>	<p>อีล. ๓:๑๑-๑๒.</p>
--	---	----------------------

เพื่อหาผลประโยชน์, ตามความปรารถนาของพวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกนักลับร่ำรวยยิ่ง, ทั้งชาวเลมันและชาวนีไฟ; และพวกเขามีทอง, และเงิน, และโลหะมีค่ามากมายชนิดมากมายยิ่ง, ทั้งในแผ่นดินทางใต้และในแผ่นดินทางเหนือ.

๑๐ บัดนี้แผ่นดินทางใต้เรียกว่าลีไฮ, และแผ่นดินทางเหนือเรียกว่ามิวเล็ค, ซึ่งเรียกตามบุตรของเศเดเคียห์; เพราะพระเจ้าทรงนำมิวเล็คเข้ามาในแผ่นดินทางเหนือ, และลีไฮเข้ามาในแผ่นดินทางใต้.

๑๑ และดูเถิด, มีทองนานาชนิดอยู่ในผืนแผ่นดินทั้งสองแห่งนี้, และเงิน, และแร่ที่มีค่าทุกชนิด; และมีช่างฝีมือประณีตด้วย, ซึ่งทำงานกับแร่ทุกอย่างและถลุงแร่; และดังนั้นพวกเขากลายเป็นคนร่ำรวย.

๑๒ พวกเขาปลุกัญญาพืชมากมายเหลือล้น, ทั้งในทางเหนือและทางใต้; และพวกเขาเจริญอย่างยิ่ง, ทั้งในทางเหนือและในทางใต้. และพวกเขาขยายเผ่าพันธุ์ และ แข็งแรง ยิ่ง ขึ้นใน แผ่นดิน. และพวกเขาเลี้ยงฝูงสัตว์เลี้ยง และฝูงสัตว์ใหญ่มากมาย, แท้จริงแล้ว, ลูกสัตว์อ้วนมากมาย.

๑๓ ดูเถิด พวกผู้หญิงของ พวกเขาทำงานหนัก และ ปั่น ฝ้าย, และ ทอ ผ้านานาชนิด, ผ้า ป่าน เนื้อ ดี และ ผ้า ทุกชนิด, เพื่อห่อหุ้มความเปลือยเปล่าของพวกเขา. และดังนั้นปีที่หกสิบสี่ผ่านไป ในความสงบสุข.

๑๔ และในปีที่หกสิบห้าพวกเขามีความปรดี ยิ่ง และ ความ สงบ สุข, แท้จริงแล้ว, การ สั่ง สอน มาก และ คำพยากรณ์ หลายอย่างเกี่ยวกับสิ่งที่ จะมาถึง. และปีที่หกสิบห้าก็ผ่านไปดังนี้.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ในปีที่หกสิบหกแห่ง การปกครองของ ผู้พิพากษา, ดูเถิด, ซีโซรัม ถูกมือ ลักลอบ สังหาร ขณะ ที่ นั่ง อยู่ บนบัลลังก์ พิพากษา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือในปีเดียวกันนั้น, บุตรของเขา, ซึ่งผู้คนกำหนดขึ้นแทนเขา, ก็ถูกลอบสังหารด้วย. และปีที่หกสิบหกสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๖ และใน ตอนต้นของปีที่หกสิบเจ็ด ผู้คนเริ่มทวีความชั่วร้ายอย่างยิ่งอีก.

๑๗ เพราะดูเถิด, พระเจ้าประทานพรให้พวกเขามานานด้วยความมั่งคั่งทางโลกจนไม่มีการช่วยเขาให้ โกรธ, ให้ทำสงคราม, หรือให้ห่อนองเลือด; ฉะนั้นพวกเขาจึงเริ่มหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งของตน; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มแสวงหาผลประโยชน์เพื่อพวกเขาจะถูกยกขึ้นเหนือกันและกัน; ฉะนั้นพวกเขาเริ่มกระทำฆาตกรรมลับ, และขโมยและปล้นสะดม, เพื่อพวกเขาจะได้ผลประโยชน์.

๑๘ และ บัดนี้ ดูเถิด, ฆาตกรและนักปล้นสะดมเหล่านี้คือ กองโจรซึ่ง คิชคู-เม็นและแกติแอนทัน”ได้ตั้งขึ้น. และ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, แม้ในบรรดาชาวนีไฟ, ก็มีกองโจรของแกติแอนทันมากมาย. แต่ดูเถิด, พวกนี้มีจำนวนมากกว่ากลุ่มชนชาวเลมันที่ชั่วร้ายกว่า.

๑๐ก โมไซยาห์ ๒๕:๒-๔; ฮีล. ๘:๒๑.

๑๔ก ฮีล. ๕:๑. ๑๗ก ๓ นี. ๙:๙.

๑๘ก ฮีล. ๒:๔, ๑๒-๑๓.

และพวกนี้เรียกว่าเหล่าโจรและฆาตกรของแกติแอนตัน.

๑๙ และพวกนี้เองที่ลอบสังหารซีโซ-รัมหัวหน้าผู้พิพากษา, และบุตรของเขา, ขณะที่อยู่บนบัลลังก์พิพากษา; และดูเถิด, หามิไครพบพวกเขาไม่.

๒๐ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชาวเลมันรู้ว่ามิโจรปะปนอยู่ในพวกตนก็โทมนัสยิ่ง; และพวกเขาใช้ทุกวิถีทางที่อยู่ในอำนาจของตนเพื่อทำลายพวกนั้นให้หมดจากพื้นพิภพ.

๒๑ แต่ดูเถิด, ซาตานชั่วร้ายใจชาวนี้ไฟส่วนมาก, ถึงขนาดที่พวกเขาสมทบกับกองโจรเหล่านั้น, และเข้าสู่พันธสัญญาของ พวก เขา และ คำปฏิญาณ ของ พวก เขา, ว่าพวกเขาจะคุ้มครองและปกป้องรักษากันในสถานการณ์ยุ่งยากใด ๆ ก็ตามที่พวกเขาจะเผชิญ, เพื่อจะไม่ต้องเป็นทุกข์เพราะการกระทำฆาตกรรมของตน, และการปล้นสะดมของตน, และการลักขโมยของตน.

๒๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ พวก เขามี เครื่องหมาย, แท้จริง แล้ว, เครื่องหมายลับ^๑ของ พวก เขา, และ คำพูดลับของพวกเขา; และการนี้เพื่อพวกเขาจะรู้จักพี่น้องที่เข้ามาในพันธสัญญา, เพื่อความชั่วร้ายใด ๆ ก็ตามที่พี่น้องของเขากระทำขึ้นเขาก็จะไม่ได้รับอันตรายโดยพี่น้องของเขา, หรือโดยบรรดาผู้เป็นสมาชิกในกองโจรของเขา, ซึ่งรับพันธสัญญานี้ไว้แล้ว.

๒๓ และ ดั่ง นั้น พวก เขา จะ กระทำ ฆาตกรรม, และ ปล้น สะดม, และ ลัก ขโมย, และ กระทำ การ ผิด ประเวณี และ การ ชั่วร้าย นานา ชนิด, ตรงกันข้ามกับกฎของประเทศตนและกฎของพระเจ้าเป็นเจ้าของตนด้วย.

๒๔ และผู้ใดก็ตามในบรรดาผู้ซึ่งเป็นสมาชิกกองโจรของพวกเขาที่เปิดเผยให้โลกรู้ถึงความชั่วร้าย^๒ของตนและความน่าชิงชังของตน, จะถูกพิจารณาโทษ, ไม่ใช่ตามกฎของประเทศตน, แต่ตามกฎหมายความชั่วร้ายของตน, ซึ่งแกติแอนตันและศิษ-คุเม็นให้ไว้.

๒๕ บัดนี้ดูเถิด, คำปฏิญาณ^๓และพันธสัญญาลับเหล่านี้เองที่แอลมาสั่งบุตรท่านไม่ให้เผยออกไปสู่โลก, เกลือกมันจะเป็นวิถีทางของการนำผู้คนไปสู่ความพินาศ.

๒๖ บัดนี้ดูเถิด, คำปฏิญาณและพันธสัญญาลับ^๔เหล่านั้นไม่ได้มาสู่แกติแอนตันจากบันทึกที่มอบไว้ให้อีลามัน; แต่ดูเถิด, สัตภาวะเดียวกัน^๕นั้นที่ได้ชักจูงบิดามารดาแรกของเราให้กินผลไม้ต้องห้ามใส่มันไว้ในใจแกติแอนตัน—

๒๗ แท้จริงแล้ว, สัตภาวะเดียวกันนั้นเองที่วางแผนกับคาอิน^๖, ว่าหากเขากระทำฆาตกรรมอาเบลน้องชายของเขา เรื่องนี้ก็จะเป็นที่รู้แก่โลก. และเขาวางแผนกับคาอินและผู้ติดตามเขานับแต่เวลานั้นมา.

๒๘ และสัตภาวะเดียวกันนั้นเองเช่นกันที่ใส่มันไว้ในใจผู้คนให้สร้าง^๗หอสถูจนสูงพอที่พวกเขาจะไปถึงฟ้าสวรรค์. และ

๒๒ก คมพ. มั่วสุมลับ (การ).
๒๔ก คมพ. ชั่ว, ชั่วร้าย (ความ).
๒๕ก แอลมา ๓๗:๒๗-๓๒.

๒๖ก โมเสส ๕:๒๙, ๔๙-๕๒.
ข ๓ นี. ๖:๒๘;
โมเสส ๔:๖-๑๒.

๒๗ก โมเสส ๕:๑๘-๓๓.
๒๘ก ปฐก. ๑๑:๑-๔;
อีเบอร์ ๑:๓.

สัปดาห์เดียวกันนั้นเองที่ชักนำผู้คนซึ่งมาจากหอสูงนั้นที่เข้ามาในแผ่นดินนี้; ซึ่งแพร่งานแห่งความมิดและความน่าชิงชังตลอดทั่วผืนแผ่นดิน, จนเขาลากเอาผู้คนลงไปสู่ความพินาศลึ้น^{๒๘}, และไปสู่นรกอันเป็นนิจ.

๒๙ แท้จริงแล้ว, สัปดาห์เดียวกันนั้นเองซึ่งใส่ไว้ในใจ แกติแอนตัน^{๒๙} ให้คงทำงานแห่งความมิด, และแห่งฆาตกรรมลับต่อไป; และเขานำมันออกมานับจากกาลเริ่มต้นของมนุษย์แม้จนถึงเวลานี้.

๓๐ และดูเถิด, เขา^{๓๐} นั้นเอง ซึ่งเป็นผู้ก่อ^{๓๐} บาบทั้งปวง. และดูเถิด, เขาทำงานแห่งความมิดและฆาตกรรมลับของเขาต่อไป, และสืบทอดแผนของ พวกเขา, และคำปฏิญาณของพวกเขา, และพันธสัญญาของพวกเขา, และแผนแห่งความชั่วร้ายอันนำพรันพรังของพวกเขา, จากรุ่นสู่รุ่นถึงขนาดที่เขาจะครอบครองใจลูกหลานมนุษย์ได้.

๓๑ และบัดนี้ดูเถิด, เขาครอบครองใจชาวนีไฟได้มาก; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่พวกเขากลับชั่วร้ายอย่างยิ่ง; แท้จริงแล้ว, คนส่วนมากในบรรดาพวกเขาหันออกไปนอกทางของความชอบธรรมเสียแล้ว, และเหยียบย่ำ^{๓๑} พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้าไว้ได้เท้าของพวกเขา, และหันไปสู่วางของของพวกเขาเอง, และสร้างรูปเคารพเพื่อตัวเองด้วยทองและเงินของพวกเขา.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือความชั่วช้าสามัญทั้งหมดนี้มาสู่พวกเขา

ภายในเวลาไม่กี่ปี^{๓๒}, ถึงขนาดที่ส่วนใหญ่มากผู้พวกเขาในปีที่หกสิบเจ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ.

๓๓ และพวกเขาแก่กล้าในความชั่วช้าสามัญของตนในปีที่หกสิบแปดด้วย, จนเป็นที่โทมนัสและนารำไห้อย่างใหญ่หลวงของคนชอบธรรม.

๓๔ และเราจึงเห็นตั้งนั้นว่าชาวนีไฟเริ่มเสื่อมโทรมในความไม่เชื่อ, และแก่กล้าในความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง, ในขณะที่ชาวเลมันเริ่มแก่กล้าอย่างยิ่งในความรู้เกี่ยวกับพระเจ้า เป็นเจ้าของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, พวกเขาเริ่มรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์, และดำเนินชีวิตอยู่ในความจริงและความซื่อตรงต่อพระพักตร์พระองค์.

๓๕ และเราจึงเห็นตั้งนั้นว่าพระวิญญาณของพระเจ้าเริ่มถอย^{๓๕} จากชาวนีไฟ, เพราะความชั่วร้ายและความแข็งกระด้างของใจพวกเขา.

๓๖ และเราจึงเห็นตั้งนั้นว่าพระเจ้าทรงเริ่มเทพระวิญญาณของพระองค์ลงมาให้ชาวเลมัน, เพราะความว่าง่ายของพวกเขาและความเต็มใจของพวกเขาที่จะเชื่อในพระวจนะของพระองค์.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันล่ากองโจรของแกติแอนตัน; และพวกเขาสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของในบรรดาพวกเขาที่ชั่วร้ายมากกว่าของคนเหล่านี้, ถึงขนาดที่กองโจรนี้ถูกทำลายสิ้นจากบรรดาชาวเลมัน.

<p>๒๘ข อีเธอร์ ๙:๘, ๑๕-๒๕. ๒๘ก ฮีล. ๒:๔-๑๓. ๓๐ก แอลมา ๕:๓๙-๔๒;</p>	<p>โมโร. ๗:๑๒, ๑๗; โมเสส ๔:๔. ๓๑ก ๑ นี. ๑๙:๗.</p>	<p>๓๒ก แอลมา ๔:๘. ๓๕ก โมไซยาห์ ๒:๓๖; คพ. ๑๒๑:๓๗.</p>
--	---	--

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นอีกด้านหนึ่ง, คือชาวนี้ไฟส่งเสริมพวกเขาและสนับสนุนพวกเขา, โดยเริ่มกับพวกเขาที่ชั่วร้ายมากกว่า, จนพวกนั้นแพร่ไปทั่วแผ่นดินชาวนี้ไฟ, และล่อลวงคนชอบธรรมส่วนมากจนคนเหล่านั้นลงมาเชื่อในงานของพวกเขาและมีส่วนในสิ่งของที่ปล้นมาของพวกเขา, และสมคบกับพวกเขาในการกระทำฆาตกรรมและมั่วสุมลับ.

๓๙ และดังนั้นพวกเขาจึงได้เป็นฝ่ายจัดการในการปกครองแต่ฝ่ายเดียว, ถึงขนาดที่พวกเขาเหยียบย่ำไว้ใต้เท้าและโบยตีและทำร้ายและหันหลังให้ผู้ที่ยากจน^๑ และผู้ที่อ่อนโยน, และผู้ติดตามที่ล้อมตนของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๔๐ และเราจึงเห็นดังนั้นว่าพวกเขาอยู่ในสภาพที่น่าพรั่นพรึง, และกำลังสูงกอม^๒ เพื่อความพินาศอันเป็นนิจ.

๔๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่ หกสิบแปด แห่ง การปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนี้ไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

คำพยากรณ์ของนี้ไฟ, บุตรของอีลามัน—พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้คนของนี้ไฟว่า พระองค์จะเสด็จเยือนพวกเขาในพระพิโรธของพระองค์, ถึงความพินาศสิ้นของพวกเขาเว้นแต่พวกเขากลับใจจากความชั่วร้ายของตน. พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของทรงลงทัณฑ์ผู้คนของนี้ไฟ

ด้วยโรครະบาด; พวกเขากลับใจและหันมาหาพระองค์. แซมิวเอล, ชาวเลมัน, พยากรณ์ต่อชาวนี้ไฟ.

ประกอบด้วยบทที่ ๗ ถึง ๑๖.

บทที่ ๗

นี้ไฟถูกปฏิเสธในทางเหนือและกลับมาเซราเอิมลา—ท่านสวดอ้อนวอนบนหอสูงในสวนของท่าน จากนั้นจึงร้องเรียกให้ผู้คนกลับใจหาไม่ก็พินาศ. ประมาณ ๒๓-๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่หกสิบเก้าแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนชาวนี้ไฟ, คือนี้ไฟ, บุตรของอีลามัน, กลับมาแผ่นดินแห่งเซราเอิมลาจากแผ่นดินทางเหนือ.

๒ เพราะท่านออกไปในบรรดาผู้คนซึ่งอยู่ในแผ่นดินทางเหนือ, และสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแก่คนทั้งหลาย, และพยากรณ์หลายเรื่องแก่พวกเขา;

๓ และพวกเขาปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดของท่าน, ถึงขนาดที่ท่านอยู่ในหมู่ชนเหล่านั้นไม่ได้, แต่กลับมาแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่านอีก.

๔ และโดยเห็นว่าผู้คนอยู่ในสภาพแห่งความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงเช่นนั้น, และโจรแกดเอนทันเหล่านั้นเข้ามาในบัลลังก์พิพากษา—โดยที่แยงชิงพลังอำนาจและสิทธิอำนาจของแผ่นดินไว้; ละทิ้งพระ

บัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, และทำไม่ถูกต้อง แม้แต่ น้อยต่อพระพักตร์พระองค์; ไม่ให้ความยุติธรรมแก่ลูกหลานมนุษย์;

๕ กล่าวโทษคนชอบธรรมเพราะความชอบธรรมของพวกเขา; ปล่อยคนผิดและคนชั่วร้ายไว้ไม่ให้ถูกลงโทษเพราะเงินตราของพวกเขา; และยิ่งกว่านั้นยังอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าของฝ่ายปกครอง, เพื่อปกครองและทำตามความประสงค์ของพวกเขา, เพื่อพวกเขาจะหาผลประโยชน์ และ คำสรรเสริญของโลก", และ, ยิ่งกว่านั้น, เพื่อพวกเขาจะประพতিล่วงประเวณี, และลักขโมย, และฆ่า, และทำตามความประสงค์ของตนเองได้ง่ายขึ้น—

๖ บัดนี้ความชั่วช้าสามานย์ใหญ่หลวงนี้มาสู่ชาวนีไฟ, ในเวลาเพียงไม่กี่ปี; และเมื่อนีไฟเห็นมัน, ใจท่านหันด้วยโทมนัสภายในทรวง; และท่านร้องอุทานด้วยความปวดร้าวแห่งจิตวิญญาณท่านว่า:

๗ โอ้, หากข้าพเจ้ามีวันเวลาของข้าพเจ้าอยู่ได้ใน สมัย ที่ นีไฟ บิดาข้าพเจ้า แรกเริ่มออกมาจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, หากข้าพเจ้าจะ ปัด กับ ท่าน ได้ ใน แผ่นดินที่สัญญาไว้; เวลา นั้น ผู้คนของท่านว่าง่าย, มันคง ที่ จะ รักษา พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, และเชื้อชาติที่จะถูกนำไปทำความชั่วช้าสามานย์; และพวกเขารวดเร็วที่จะสดับ ฟัง พระวณะของพระเจ้า—

๘ แท้จริงแล้ว, หากวันเวลาของข้าพเจ้าได้อยู่ใน สมัย นั้น, เมื่อนั้นจิตวิญญาณข้าพเจ้าคงมีปิติในความชอบธรรมของพี่น้องข้าพเจ้า.

๙ แต่ ดูเถิด, พระองค์ทรงกำหนดแก่ข้าพเจ้าแล้วว่านี่คือวันเวลาของข้าพเจ้า, และว่าจิตวิญญาณข้าพเจ้าจะเปี่ยมด้วยโทมนัส เพราะ ความ ชั่ว ร้าย ของ พี่น้องข้าพเจ้านี้.

๑๐ และดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมันเกิดขึ้นบนหอสสูง, ซึ่งอยู่ในสวนของนีไฟ, ซึ่งอยู่ริมทางหลวงอันนำไปสู่ตลาดใหญ่, ซึ่งอยู่ในเมืองแห่งเซราเฮ็ม-ลา; ฉะนั้น, นีไฟคุกเข่าอยู่บนหอสสูง ซึ่งอยู่ในสวนของท่าน, ซึ่งหอสสูงนั้นอยู่ใกล้กับประตูสวนอันนำไปสู่ทางหลวงด้วย.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีคนบางคนผ่านมาเห็นนีไฟขณะที่ท่านกำลังท่อมเทจิตวิญญาณของท่านแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของบนหอสสูง; และคนเหล่านั้นวิ่งไปบอกผู้คนถึงสิ่งที่พวกเขาเห็น, และผู้คนมารวมกันเป็นกลุ่มชนเพื่อพวกเขาจะได้รู้เหตุของความโศกเศร้าใหญ่หลวงนี้เนื่องจากความชั่วร้ายของผู้คน.

๑๒ และบัดนี้, เมื่อนีไฟลุกขึ้นท่านเห็นกลุ่มชนที่มารวมกัน.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านเอ่ยปากกล่าวแก่พวกเขาว่า: ดูเถิด, เหตุใดท่านมารวมกัน" อยู่เล่า? เพื่อข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงความชั่วช้าสามานย์ของท่านหรือ?

๑๔ แท้จริง แล้ว, เพราะข้าพเจ้าขึ้นมาบน หอสสูง ของ ข้าพเจ้า เพื่อ จะ ท่อมเทจิต วิญญาณ ของ ข้าพเจ้า แต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า, เพราะโทมนัส ยิ่ง ของ ใจข้าพเจ้า, ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา!

๑๕ และเพราะความโศกเศร้าและการคร่ำครวญของข้าพเจ้า ท่านจึงมารวมกันอยู่, และประหลาดใจ; แท้จริงแล้ว, และท่านจำเป็นอย่างยิ่งนักที่จะประหลาดใจ; แท้จริงแล้ว, ท่านควรประหลาดใจเพราะท่านยอมตนจนมารยึดครองใจท่านอย่างแน่นหนาเช่นนั้น.

๑๖ แท้จริงแล้ว, ท่านเปิดทางได้อย่างไรแก่การชักจูงของเขาผู้กำลังพยายามเหยียดจิตวิญญาณท่านลงไปสู่ความเศร้าหมองอันเป็นนิจและวิบัติอันหาได้สิ้นสุดไม่?

๑๗ โอ้ท่านจงกลับใจ, ท่านจงกลับใจ! เพราะเหตุอันใดที่ท่านจะตายเล่า? จงหันมา, หันมาสู่พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านเถิด. เหตุใดพระองค์จึงทรงทอดทิ้งท่านเล่า?

๑๘ มัน เป็น เพราะ ท่าน ทำใจ แข็งกระด้าง; แท้จริงแล้ว, ท่านไม่สดับฟังสุรเสียงของพระเมษบาลผู้ประเสริฐ; แท้จริงแล้ว, ท่านช่วยผู้พระองค์ให้ทรงมีพระพิโรธต่อท่าน.

๑๙ และ ดูเถิด, แทนที่จะทรงรวมพวกท่าน, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ, ดูเถิด, พระองค์จะทรงทำให้ท่านกระจัดกระจายไปจนท่านจะกลายเป็นมังสาหารสำหรับสุนัขและสัตว์ป่ากินเนื้อ.

๒๐ โอ้, ท่านลืมพระผู้เป็นเจ้าของท่านได้อย่างไรในวันนั้นเองที่พระองค์ทรงปลดปล่อยท่าน?

๒๑ แต่ ดูเถิด, มัน เป็นไป เพื่อ หา ผล

ประโยชน์, เพื่อให้มนุษย์สรรเสริญ, แท้จริงแล้ว, และเพื่อท่านจะได้ทองและเงิน. และท่านหมกมุ่นอยู่กับความมั่งคั่งและสิ่งไร้ประโยชน์ของโลกนี้, เพื่อสิ่งเหล่านี้ท่านจึงกระทำฆาตกรรม, และปล้นสะดม, และขโมย, และเป็นพยานเท็จ ปรีกปราเพื่อนบ้านท่าน, และทำความชั่วช้าสามานย์นานปีการ.

๒๒ และเพราะเหตุนี้วิบัติจะมาถึงท่าน เว้นแต่ท่านจะกลับใจ. เพราะหากท่านจะไม่กลับใจ, ดูเถิด, เมืองยิ่งใหญ่นี้, และบรรดาเมืองยิ่งใหญ่ทั้งปวงเหล่านั้นด้วยซึ่งอยู่รายรอบ, ซึ่งอยู่ในแผ่นดินที่เราครอบครอง, จะถูกยึดไปจนท่านจะไม่มีที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น; เพราะ ดูเถิด, พระเจ้าจะไม่ประทานกำลังให้ท่าน, ดังที่พระองค์ประทานมาแล้วก่อนหน้านั้น, เพื่อยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของท่าน.

๒๓ เพราะดูเถิด, พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า: เราจะไม่สำแดงพลังกำลังของเรากับคนชั่วร้าย, กับคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง, นอกจากกับคนที่กลับใจจากบาปของพวกเขา, และสดับฟังคำของเรา. ฉะนั้น, พี่น้องข้าพเจ้า, บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้เห็น, ว่าจะเป็นการดีสำหรับชาวเลมันมากกว่าท่านเว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๔ เพราะ ดูเถิด, พวกเขาชอบธรรมยิ่งกว่าท่าน, เพราะพวกเขาไม่ได้ทำบาปกับความรู้อันมากยิ่งขึ้นซึ่งพวกท่านได้รับ; ฉะนั้นพระเจ้าจะทรงเมตตาพวกเขา;

<p>๑๗ก อสค. ๑๘:๒๓, ๓๑-๓๒. ๑๗ก อสค. ๓๔:๑๒; ยอห์น ๑๐:๑๔-๑๖; แอลมา ๕:๓๘-๔๑, ๕๗-๖๐. คมพ. พระเมษ-</p>	<p>บาลผู้ประเสริฐ. ข เจศอบ ๑:๘; แอลมา ๑๒:๓๖-๓๗. ๑๙ก ๓ นี. ๑๐:๔-๗. ๒๑ก คมพ. ฝักไฟทางโลก</p>	<p>(ความ). ข อพย. ๒๐:๑๖; มธ. ๑๕:๑๙-๒๐. ๒๒ก โมไซยาห์ ๗:๒๙. ๒๓ก อีล. ๑๕:๑๑-๑๕.</p>
--	--	--

แท้จริงแล้ว, พระองค์ จะ ทรง ทำให้ วัน เวลาของพวกเขานานขึ้น^๓ และเพิ่มจำนวน พงศ์พันธุ์ของพวกเขา, แม้ขณะที่ท่าน ถูกทำลาย^๔ จนสิ้นแว่นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๕ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่ท่านเพราะ ความ น่า ชิงชัง ร้าย แรง นั้น ซึ่ง มี อยู่ใน บรรดาพวกท่าน; และท่านเป็นหนึ่งเดียวกับมัน, แท้จริงแล้ว, กับกองโจรลับ^๕ นั้นซึ่ง ก่อตั้งโดยแอกติแอนตัน!

๒๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติ^๖ จะมาถึงท่านเพราะ ความ ถือดี^๗ นั้นซึ่งท่านยอมให้เข้ามาในใจ ท่าน, ซึ่งทำให้ท่านทะนงตนเหนือสิ่งที่ดี งามเพราะทรัพย์สิน^๘ อันมีค่ายิ่งของท่าน!

๒๗ แท้จริงแล้ว, วิบัติจึงมีแก่ท่านเพราะ ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของท่าน!

๒๘ และเว้นแต่ท่านกลับใจท่านจะตาย; แท้จริงแล้ว, แม้ผืนแผ่นดินของท่านก็จะ เอาไปจากท่าน, และท่านจะถูกทำลายไป จากพื้นพิภพ.

๒๙ ดูเถิดบัดนี้, ข้าพเจ้าไม่กล่าวด้วยตัว ข้าพเจ้าเองว่าเรื่องเหล่านี้จะเป็นไป, เพราะ ไม่ใช่ด้วยตัวข้าพเจ้าที่ข้าพเจ้ารู้^๑ เรื่องเหล่านี้; แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้จริง เพราะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้เป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้า, ฉะนั้นข้าพเจ้าเป็นพยาน ว่าเรื่องเหล่านี้จะเป็นไป.

บทที่ ๘

ผู้พิพากษาที่ทุจริตพยายามยุยงผู้คนในให้ ต่อต้านนี้ไฟ—อับราฮัม, โมเสส, ซีนั้นส,

ซีนั้นค, อีไซอัส, อีสยาห์, เยเรมีย์, ลีไฮ, และ นี้ไฟทั้งหมดเป็นพยานถึงพระคริสต์— โดยการดลใจนี้ไฟประกาศเรื่องการลอบสังหารหัวหน้าผู้พิพากษา. ประมาณ ๒๓-๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนี้ไฟกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดูเถิด, มีคนที่ เป็นผู้พิพากษา, ซึ่งเป็นสมาชิกกองโจรลับของแอกติแอนตันด้วย, และพวกเขา โกรธ, และพวกเขาร้องคัดค้านท่าน, โดยกล่าวแก่ผู้คนว่า: เหตุใดท่านจึงไม่จับชายผู้นี้และนำเขาออกมา, เพื่อจะกล่าวโทษตามความผิดที่เขาทำ?

๒ เหตุใดท่านจึงมาดูชายผู้นี้, และฟังเขาสบประมาทผู้คนเหล่านี้และดีเดียนกฏของเรา?

๓ เพราะ ดูเถิด, นี้ไฟ พุด กับ พวกเขา เกี่ยวกับความทุจริตของกฏของพวกเขາ; แท้จริงแล้ว, นี้ไฟพุดหลายเรื่องซึ่งเจียนไว้ไม่ได้; และท่านไม่ได้พุดสิ่งใดที่ตรงกันข้ามกับพระบัญญัติของพระผู้เป็นเจ้า.

๔ และผู้พิพากษาเหล่านี้โกรธท่าน เพราะ ท่าน พุด^๑ อย่าง เปิด เผย กับ พวกเขา เกี่ยวกับงานลับแห่ง ความ มีผิด ของพวกเขา; กระนั้นก็ตาม, พวกเขาไม่กล้าจับท่านด้วยมือตนเอง, เพราะพวกเขาเกรงกลัวผู้คนเกลือกคนเหล่านั้นจะร้องคัดค้านพวกเขา.

๕ ฉะนั้นพวกเขาร้องต่อผู้คน, มีความ ว่า: เหตุใดท่านจึงยอมให้ชายผู้นี้ สบ

<p>๒๔ก ออสมมา ๓:๑๖; คพ. ๕:๓๓. ข ออสมมา ๓:๑๓.</p>	<p>๒๕ก อีล. ๓:๒๓. ๒๖ก อีสย. ๕:๘-๒๕. ข เจคอบ ๒:๑๓.</p>	<p>๒๗ก ออสมมา ๕:๔๕-๔๖. ๘ ๔ก ๑ นี. ๑๖:๒-๓.</p>
--	---	---

ประมาทเรา? เพราะดูเถิดเขากล่าวโทษคนพวกนี้ทั้งหมด, แม้จนถึงความพินาศ; แท้จริงแล้ว, และว่าเมืองยิ่งใหญ่เหล่านี้ของเราจะถูกช่วงชิงไปจากเราด้วย, ว่าจะไม่มีที่อยู่ในเมืองของเรา.

๖ และบัดนี้เรารู้ว่าเป็นไปไม่ได้, เพราะดูเถิด, เรามีสถิง, และเมืองของเรายิ่งใหญ่, ฉะนั้นศัตรูของเราจะมีพลังเหนือเราไม่ได้.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาช่วยผู้คนให้เกิดโทษต่อต้านนี้ไฟดั่งนี้, และทำให้เกิดความขัดแย้งในบรรดาคนเหล่านี้; เพราะมีบางคนที่ร้องว่า: อย่ายุ่งกับชายผู้นี้, เพราะเขาเป็นคนดี, และสิ่งเหล่านี้ที่เขาจะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอนอนวันแต่เราจะกลับใจ;

๘ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, การพิพากษาทั้งหมดซึ่งเขาเป็นพยานแก่เราจะมาสู่เรา; เพราะเรารู้ว่าเขาเป็นพยานถูกต้องแก่เราเกี่ยวกับความชั่วช้าสามัญของเรา. และดูเถิดมันมีอยู่มากมายนัก, และเขารู้เรื่องทั้งหมดที่จะเกิดกับเรา เช่นเดียวกันกับที่เขารู้ถึงความชั่วช้าสามัญของเรา;

๙ แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, หากเขาไม่ได้เป็นศาสดาพยากรณ์เขาจะเป็นพยานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้นไม่ได้.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนั้นที่หมายมันจะทำลายนี้ไฟถูกบีบบังคับไม่ให้จับท่าน, เพราะความเกรงกลัวของพวกเขา; ฉะนั้นท่านจึงเริ่มพูดกับ

พวกเขาอีก, โดยเห็นว่าท่านได้รับความนิยมในสายตาของคนบางคน, ถึงขนาดที่พวกที่เหลือเกิดความเกรงกลัว.

๑๑ ฉะนั้นท่านถูกบีบบังคับให้พูดกับพวกเขาต่อไปไม่มีคำว่า: ดูเถิด, พี่น้องข้าพเจ้า, ท่านไม่เคยอ่านหรือว่า พระผู้เป็นเจ้าประทานพลังให้ชายผู้หนึ่ง, แม้โมเสส, ให้ฟาดผืนน้ำแห่งทะเลสีแดง, และมันแยกไปทางโน้นและทางนี้, จนชาวอิสราเอล, ผู้เป็นบรรพบุรุษของเรา, ผ่านมาบนแผ่นดินแห้ง, และผืนน้ำประสานกันดังเดิมท่วมกองทัพของชาวอียิปต์และกิลคนเหล่านั้นสิ้น?

๑๒ และบัดนี้ดูเถิด, หากพระผู้เป็นเจ้าประทานพลังเช่นนั้นแก่ชายผู้นี้, แล้วเหตุใดพวกท่านจึงเถียงกันเอง, และกล่าวว่าพระองค์ไม่ประทานพลังให้ข้าพเจ้าซึ่งโดยพลังนั้นข้าพเจ้าจะรู้เกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมาสู่ท่านวันแต่ท่านจะกลับใจ?

๑๓ แต่, ดูเถิด, ท่านไม่เพียงแต่ปฏิเสธถ้อยคำข้าพเจ้า, แต่ท่านยังปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดซึ่งบรรพบุรุษของเราพูดไว้ด้วย, และถ้อยคำซึ่งโมเสส, ชายผู้นี้, ผู้ได้รับพลังยิ่งใหญ่เช่นนั้นพูดไว้, แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำซึ่งท่านพูดไว้เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์.

๑๔ แท้จริงแล้ว, ท่านไม่ได้เป็นพยานหรือว่าพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา? และท่านยกภูเขาหรือสิ่งขึ้นในแดนทุรกันดารนั้นใด, แม้นั้นนั้นพระองค์ผู้จะเสด็จมาจะถูกยกขึ้น.

๘ก ฮีล. ๗:๒๙.
๑๑ก อพย. ๑๔:๑๖;
๑ นี. ๑๗:๒๖;
โมไซยาห์ ๗:๑๙;

คพ. ๘:๒-๓;
โมเสส ๑:๒๕.
๑๔ก กตว. ๒๑:๖-๙;
๒ นี. ๒๕:๒๐;

แอลิมา ๓๓:๑๙-๒๒.
คพ. พระเยซูคริสต์—
รูปแบบหรือสัญลักษณ์
ของพระคริสต์.

๑๕ และมากเท่าที่มองดูงูนั้นจะมีชีวิต^๖ นั้นใด, แม้มากเท่าที่มองดูพระบุตรของ พระผู้เป็นเจ้าของด้วยศรัทธา, โดยมีวิญญาณ ที่สำนึกผิด, จะได้มีชีวิต^๖ นั้นนั้น, แม้งาน ไปสู่ชีวิตนั้นซึ่งเป็นชีวิตนิรันดร์.

๑๖ และบัดนี้ดูเถิด, โมเสสไม่เพียงเป็น พยานเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้, แต่ ศาสดา พยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย^๖ ด้วย, นับแต่วัน เวลาของท่านแม้งจนถึงวันเวลาของอับราฮัม.

๑๗ แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, อับราฮัม^๖ เห็นการเสด็จมาของพระองค์, และเปี่ยม ด้วยความยินดีและชื่นชมยินดี.

๑๘ แท้จริงแล้ว, และดูเถิด ข้าพเจ้า กล่าวแก่ท่าน, ว่าไม่เพียงอับราฮัมที่รู้เรื่อง เหล่านี้, แต่ยังมีหลาย^๖ คนที่ได้รับเรียก โดยระเบียบ^๖ ของพระผู้เป็นเจ้าของก่อนวัน เวลาของอับราฮัม; แท้จริงแล้ว, แม้ตาม ระเบียบของพระบุตรของพระองค์; และ การนี้เพื่อจะแสดงแก่ผู้คน, หลายพันปี ก่อนการเสด็จมาของพระองค์, ว่าแม้การ ไถ่ก็จะมาถึงพวกเขา.

๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณ^๖ รู้, ว่า แม้นับแต่วันเวลาของอับราฮัมมีศาสดา พยากรณ์หลายคนที่เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ศาสดาพยากรณ์ ชี้นัส^๖ เป็นพยานอย่างอาจหาญ; ซึ่งเพราะ การนี้ท่านจึงถูกสังหาร.

๒๐ และดูเถิด, ชี้นัส^๖ ด้วย, และอีไซฮัส ด้วย, และอิสยาห์^๖ ด้วย, และเยเรมีย์^๖ (เยเร มีย์คือศาสดาพยากรณ์คนเดียวกันกับคนที่ เป็นพยานถึงความพินาศของเยรูซาเล็ม^๖) และบัดนี้เรารู้ว่าเยรูซาเล็มถูกทำลายแล้ว ตามถ้อยคำของเยเรมีย์. โอแล้วเหตุใดพระ บุตรของพระผู้เป็นเจ้าของจึงจะไม่เสด็จมา, ตามคำพยากรณ์ของท่านเล่า?

๒๑ และบัดนี้ ท่าน จะเถียง หรือ ว่า เยรูซาเล็ม^๖ ไม่ถูกทำลาย? ท่านจะกล่าว หรือว่าบรรดาบุตร^๖ ของเศเดคียาห์ไม่ถูก สังหาร, ทั้งหมดเว้นแต่มีเวเล็ค^๖? แท้จริง แล้ว, และท่านไม่เห็นหรือว่าพงศ์พันธุ์ ของเศเดคียาห์อยู่กับเรา, และพวกเขา ถูกขับไล่ออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม? แต่ดูเถิด, นี้ไม่ใช่ทั้งหมด—

๒๒ ลีไซบิดาเราถูกไล่ออกจากเยรูซาเล็ม เพราะท่านเป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้. นี้-ไฟ เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านี้ ด้วย, และ บรรพบุรุษของเราแทบทั้งหมดด้วย, แม้ ลงมาจนถึงเวลานี้; แท้จริงแล้ว, คนเหล่านี้ เป็นพยานถึงการเสด็จมา^๖ ของพระคริสต์, และตั้งตารอ, และชื่นชมยินดีในวันที่จะ มาถึงของพระองค์.

๒๓ และดูเถิด, พระองค์ทรงเป็นพระผู้ เป็นเจ้า, และพระองค์ทรงอยู่กับคนเหล่านี้ นั้น, และทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์ต่อ

๑๕ ก ๑ นี. ๑๓:๔๑;
แอลลมา ๓๓:๔๕-๔๗;
๓ นี. ๑๕:๙.
ข ยอห์น ๑๑:๒๕.
๑๖ ก เจคอบ ๔:๔-๕; ๗:๑๑.
๑๗ ก ปัสก. ๒๒:๘-๑๔;
ยอห์น ๘:๕๖.
๑๘ ก แอลลมา ๑๓:๑๓;
คพ. ๘:๖-๑๖; ๑๓๖:๓๗.
ข คมพ. เมลคีเซเดค,

ฐานะปุโรหิตแห่ง.
๑๙ ก แอลลมา ๓๔:๗.
๒๐ ก ๑ นี. ๑๓:๑๐;
๓ นี. ๑๐:๑๕-๑๖.
คมพ. พระคัมภีร์—
พระคัมภีร์ที่สูญหาย.
ข อสย. ๕๓.
ค ๑ นี. ๕:๑๓; ๗:๑๔.
ง ยรม. ๒๖:๑๘; ๑ นี. ๑:๔.
๒๑ ก ๒ นี. ๖:๘; ออมไน ๑:๑๕.

ข ๒ พกษ. ๒๕:๗;
ยรม. ๓๓:๖; ๕๒:๑๐.
ค อสค. ๑๗:๒๒-๒๓;
ยิล. ๖:๑๐.
๒๒ ก คมพ. พระเยซูคริสต์—
คำพยากรณ์เกี่ยวกับการ
การประสูติและการ
สิ้นพระชนม์ของพระเยซู
คริสต์.

พวกเขา, ว่าพระองค์ทรงไถ่พวกเขา; และพวกเขาโน้มสรรเสริญพระองค์, เพราะสิ่งที่จะมาถึงนั้น.

๒๔ และบัดนี้, โดยที่เห็นว่าท่านรู้เรื่องเหล่านี้และปฏิเสธมันไม่ได้เว้นแต่จะพูดเท็จ, ฉะนั้นในการนี้ท่านทำบาป, เพราะท่านปฏิเสธเรื่องเหล่านี้ทั้งหมด, ทั้งที่มีหลักฐานมากมายเช่นนี้ซึ่งท่านได้รับ; แท้จริงแล้ว, แม้ท่านได้รับทุกสิ่ง, ทั้งสิ่งในสวรรค์, และสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินโลก, เพื่อเป็นพยานว่าสิ่งเหล่านี้จริง.

๒๕ แต่ดูเถิด, ท่านปฏิเสธความจริง, และกบฏต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ของท่าน; และแม้ในเวลานี้, แทนที่จะสะดุ้งหวาดสยองในสวรรค์เพื่อตน, ซึ่งที่นั่นไม่มีสิ่งใดเข้าไปได้, และที่นั่นไม่มีสิ่งใดที่ไม่สะอาดจะเข้าไปได้, ท่านกำลังกอบโกยเอาพระพิโรธไว้เพื่อตนเองในวันแห่งการพิพากษา.

๒๖ แท้จริงแล้ว, แม้ในเวลานี้ท่านกำลังสุกงอม, สำหรับความพินาศอันเป็นนิจ, เพราะการกระทำมาตกรรมของท่านและการผิดประเวณี^๑ และความชั่วร้ายของท่าน; แท้จริงแล้ว, และเว้นแต่ท่านจะกลับใจมันจะมาถึงท่านในไม่ช้า.

๒๗ แท้จริงแล้ว, ดูเถิดบัดนี้มันอยู่แม้ที่ประตูของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านจงไปยังบัลลังก์พิพากษา, และคันดู; และดูเถิด, ผู้พิพากษาของท่านถูกลอบสังหาร, และเขานอนจมกองเลือด^๒; และเขาถูกน้องชาย^๓ของเขา, ซึ่งพยายามจะนั่งบัลลังก์พิพากษาลอบสังหาร.

๒๘ และดูเถิด, พวกเขาเป็นสมาชิกกองโจรลับของท่าน, ซึ่งผู้ตั้งมั่นคือแก๊งแอนตันและมารร้ายผู้พยายามทำลายจิตวิญญาณมนุษย์.

บทที่ ๙

ผู้ส่งสารพบหัวหน้าผู้พิพากษาตายอยู่ที่บัลลังก์พิพากษา—พวกเขาถูกจำคุกและต่อมาได้รับการปล่อยตัว—โดยการดลใจในไฟชั่ววูบอันท่วมท้นคือฆาตกร—บางคนยอมรับว่าไฟเป็นศาสดาพยากรณ์. ประมาณ ๒๓-๒๑ ปีก่อนคริสตกาล.

ดูเถิด, บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อไฟพุดถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, คนบางคนซึ่งอยู่ในบรรดาพวกเขาวิ่งไปบัลลังก์พิพากษา; แท้จริงแล้ว, แม้มีห้าคนที่ไป, และพวกเขาพูดกัน, ขณะทีไปว่า:

๒ ดูเถิด, บัดนี้เราจะรู้ถึงความแน่นอนว่าชายผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์และพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของบัลลังก์ให้เขาพยากรณ์เรื่องอัศจรรย์เช่นนั้นแก่เราหรือไม่. ดูเถิด, เราไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงกระทำ; แท้จริงแล้ว, เราไม่เชื่อว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์; กระนั้นก็ตาม, หากเรื่องที่เขากล่าวเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษาจริง, คือเขาตาย, เมื่อนั้นเราจึงจะเชื่อว่าถ้อยคำอื่น ๆ ที่เขาพูดเป็นเรื่องจริง.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาวิ่งไปอย่างสุดกำลัง, และเข้ามาถึง

๒๔ก แอลมา ๓๐:๔๔;
โมเสส ๖:๖๓.
๒๕ก โมไซยาห์ ๒:๓๖-๓๘;
๓:๑๒.

ข อีล. ๕:๘;
๓ นี. ๑๓:๑๙-๒๑.
ค คพ. ๑๐:๒๐-๒๓;
๑๒๑:๒๓-๒๕.

๒๖ก คมพ. ผิดประเวณี (การ).
๒๗ก อีล. ๙:๓, ๑๕.
ข อีล. ๙:๖, ๒๖-๓๘.
๒๘ก อีล. ๖:๒๖-๓๐.

บัลลังก์พิพากษา; และดูเถิด, หัวหน้าผู้พิพากษาล้มอยู่ที่พื้นดิน, และนอนจมกองเลือด^๑.

๔ และบัดนี้ดูเถิด, เมื่อพวกเขาเห็นเช่นนี้พวกเขาฉงนยิ่ง, ถึงขนาดที่พวกเขาล้มลงสู่พื้นดิน; เพราะพวกเขาไม่เชื่อคำที่นี้ไฟพูดเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษา.

๕ แต่บัดนี้, เมื่อเห็นแล้วพวกเขาเชื่อ, และความกลัวเกิดแก่พวกเขาเกิดการพิพากษาทั้งหมดที่นี้ไฟพูดไว้จะเกิดแก่ผู้คน; ฉะนั้นพวกเขาตัวสั่น, และล้มลงสู่พื้นดิน.

๖ บัดนี้, ในทันทีเมื่อผู้พิพากษาถูกลอบสังหาร—เขาถูกแทงโดยน้องชายของเขาซึ่งแต่งกายอำพราง, และเขาหลบหนีไป, และพวกผู้รับใช้วิ่งไปบอกผู้คน, ส่งเสียงร้องบอกเรื่องการลอบสังหารในบรรดาพวกเขา;

๗ และดูเถิดผู้คนมารวมกันที่บัลลังก์พิพากษา— และดูเถิด, ยัง ความแปลกใจให้พวกเขา พวกเขาเห็นคนทั้งห้าที่นั้นล้มอยู่ที่พื้นดิน.

๘ และบัดนี้ดูเถิด, ผู้คนหาเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มชนซึ่งไปรวมกันที่สวน^๑ของนี้ไฟไม่; ฉะนั้นพวกเขาจึงกล่าวในบรรดาพวกเขาเองว่า: คนเหล่านี้คือผู้ที่ลอบสังหารผู้พิพากษา, และพระเจ้าเป็นเจ้าทรงลงทัณฑ์พวกเขาเพื่อพวกเขาจะหลบหนีเราไปไม่ได้.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจับพวกนั้น, และมัดพวกเขาและโยนเข้าเรือนจำ. และมีถ้อยแถลงส่งออกไปภายนอกว่าผู้พิพากษาถูกลอบสังหาร, และว่าฆาตกรถูกจับเข้าเรือนจำแล้ว.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่งผู้คนมาชุมนุมกันเพื่อคร่ำครวญและเพื่ออดอาหาร^๑, ในพิธีฝังศพผู้พิพากษาสูงสุดซึ่งถูกลอบสังหาร.

๑๑ และตั้งนั้นบรรดาผู้พิพากษาซึ่งอยู่ในสวนของนี้ไฟด้วย, และได้ยินถ้อยคำของท่าน, มารวมกันในพิธีฝังศพด้วย.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาสอบถามในบรรดาผู้คน, โดยกล่าวว่า: คนห้าคนที่ส่งมาสอบถามเกี่ยวกับหัวหน้าผู้พิพากษาว่าเขาตายหรือไม่? นั้นอยู่ที่ไหน? และพวกเขากล่าวตอบว่า: เกี่ยวกับคนห้าคนที่ท่านว่าท่านส่งมา, เราหาไม่; แต่มีห้าคนที่เป็นฆาตกร, ซึ่งเราจับเข้าเรือนจำแล้ว.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้พิพากษาปรารถนาให้นำพวกเขามา; และพวกเขาถูกนำตัวมา, และดูเถิด, พวกเขาคือคนห้าคนที่ส่งมา; และดูเถิด, ผู้พิพากษาสอบถามพวกเขาเพื่อจะรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้, และพวกเขาบอกคนเหล่านั้นถึงเรื่องทั้งหมดที่พวกเขาทำไป, โดยกล่าวว่า:

๑๔ เราวิ่งมาถึงสถานที่บัลลังก์พิพากษา, และเมื่อเราเห็นทุกสิ่งแม้ตั้งที่นี้ไฟเป็นพยานไว้แล้ว, เราฉงนถึงขนาดที่เราล้มลงสู่พื้นดิน; และเมื่อเราหายฉงนแล้ว, ดูเถิดพวกเขาก็จับเรามาเข้าเรือนจำ.

๑๕ บัดนี้, เรื่องการลอบสังหารชายผู้นี้, เราหาไม่ว่าใครทำ; และเรารู้เพียงเท่านั้นคือ, เราวิ่งมาตามที่ท่านปรารถนา, และดูเถิดเขาตายเสียแล้ว, ตามถ้อยคำของนี้ไฟ.

๑ ๓ก อีล. ๘:๒๓.

๑ก อีล. ๗:๑๐.

๑๐ก คมพ. อดอาหาร (การ).

๑๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกผู้พิพากษาอรรถาธิบายเรื่องแก่ผู้คน, และร้องกล่าวโทษนี้ไฟ, โดยกล่าวว่า: ดูเถิด, เรารู้ว่านี่ไฟผู้นี้ต้องตกลงกับใครสักคนให้สังหารผู้พิพากษา, และแล้วเขาจะได้ประกาศเรื่องนี้แก่เรา, เพื่อเขาจะทำให้เราเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่ความเชื่อของเขา, เพื่อเขาจะยกตนเป็นคนยิ่งใหญ่, ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือก, และเป็นศาสดาพยากรณ์.

๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, เราจะเปิดโปงชายผู้นี้, และเขาจะสารภาพความผิดของเขา และให้เราารู้ถึงฆาตกรรมที่สังหารผู้พิพากษา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งห้าได้รับการปล่อยตัวในวันฝั่งศพ. กระนั้นก็ตาม, พวกเขาคิดเถียงพวกผู้พิพากษาเกี่ยวกับถ้อยคำที่พวกเขาได้พูดปรักปรำนี้ไฟ, และได้แย้งกับคนเหล่านั้นทีละคน, ถึงขนาดที่ทำให้คนเหล่านั้นจมน.

๑๙ กระนั้นก็ตาม, คนเหล่านั้นยังได้จับนี้ไฟมามัดและพามาอยู่ต่อหน้าฝูงชน, และพวกเขาเริ่มไต่สวนท่านในหลายวิธีเพื่อจะ让您กล่าววาจาหักล้างตนเอง, เพื่อจะได้กล่าวหาท่านให้ถึงตาย—

๒๐ โดยกล่าวว่าแก่ท่านว่า: ท่านคือผู้สมรู้ร่วมคิด; ใครคือชายผู้ที่ได้กระทำความผิดครั้งนี้? บัดนี้จึงบอกเรา, และยอมรับความผิดของท่าน; โดยกล่าวว่า, ดูเถิดนี่คือเงินตรา; และเราจะให้ท่านมีชีวิตอยู่ด้วยหากท่านจะบอกเรา, และยอมรับสิ่งที่ท่านตกลงไว้กับเขา.

๒๑ แต่นี่ไฟกล่าวแก่พวกเขาว่า: โอ้ท่านคนโง่, ท่านผู้มีใจที่มีได้เข้าสู่หนัด, ท่านคนมืดบอด, และท่านคนตื้ออื้อ, ท่านรู้ไหมว่าพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะปล่อยให้ท่านเดินไปในทางบาปของท่านอีกนานเท่าไร?

๒๒ โอ้ท่านควรเริ่มคร่ำครวญและโศกเศร้า, เพราะความพินาศใหญ่หลวงซึ่งเวลานี้คอยท่านอยู่, เว้นแต่ท่านจะกลับใจ.

๒๓ ดูเถิด ท่านกล่าวว่าข้าพเจ้าตกลงกับชายผู้หนึ่งว่าเขาจะลอบสังหารซีเอ-โซรัม, หัวหน้าผู้พิพากษาของเรา. แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าเป็นเพราะข้าพเจ้าเป็นพยานไว้กับท่านเพื่อท่านจะได้รู้เกี่ยวกับเรื่องนี้; แท้จริงแล้ว, แม้เพื่อเป็นพยานต่อท่าน, ว่าข้าพเจ้ารู้ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังซึ่งมีอยู่ในบรรดาพวกท่าน.

๒๔ และเพราะข้าพเจ้าทำสิ่งนี้, ท่านจึงกล่าวว่าข้าพเจ้าตกลงกับชายผู้หนึ่งเพื่อให้เขาทำสิ่งนี้; แท้จริงแล้ว, เพราะข้าพเจ้าแสดงเครื่องหมายนี้แก่ท่านท่านจึงโกรธข้าพเจ้า, และหมายมั่นจะทำลายชีวิตข้าพเจ้า.

๒๕ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงเครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน, และดูซิว่าท่านจะพยายามทำลายข้าพเจ้าในเรื่องนี้หรือไม่.

๒๖ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า: จงไปบ้านของซีแอนทัม, ผู้เป็นน้องชายของซีเอโซรัม, และจงกล่าวแก่เขา—

๒๗ นี่ไฟ, ผู้สร้างเป็นศาสดาพยากรณ์,

ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับความชั่วร้ายมากมายของคนพวกนี้, ตกลงกับท่านไว้หรือ, ใน การที่ท่านลอบสังหารซีเอโซรัม, ผู้เป็น พี่ชายท่าน?

๒๘ และ ดูเถิด, เขาจะ กล่าว แก่ ท่าน ว่า, เปล่า.

๒๙ และ ท่านจะกล่าวแก่เขาว่า: ท่าน ลอบสังหารพี่ชายท่านหรือ?

๓๐ และเขาจะยืนด้วยความกลัว, และ ไม่รู้จะพูดอะไร. และดูเถิด, เขาจะปฏิเสธ ท่าน; และเขาจะทำราวกับว่าเขางง; กระนั้นก็ตาม, เขาจะประกาศต่อท่านว่า เขาบริสุทธิ์.

๓๑ แต่ดูเถิด, ท่านจงตรวจดูเขา, และ ท่านจะพบเลือดติดที่ชายเสื้อคลุมของเขา.

๓๒ และเมื่อท่านเห็นสิ่งนี้, ท่านจะกล่าว ว่า: เลือดนั้นมาจากไหน? เราจะไม่รู้หรือว่า มันเป็นเลือดของพี่ชายท่าน?

๓๓ และเมื่อนั้นเขาก็จะตัวสั่น, และ หน้าซีด, แม้ราวกับความตายมาถึงเขา แล้ว.

๓๔ และเมื่อนั้นท่านจะกล่าวว่า: เพราะ ความกลัวนี้ และ ความ ซัดเซียวนี้ ซึ่งมี อยู่บนหน้าท่าน, ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านผิด.

๓๕ และแล้วความกลัวมากขึ้นจะมาสู่เขา; และแล้วเขาจะสารภาพกับท่าน, และ หา ปฏิเสธต่อไปไม่ ว่า เขากระทำ ฆาตกรรมนี้.

๓๖ และเมื่อนั้นเขาจะกล่าวแก่ท่าน, ว่าข้าพเจ้า, นีไฟ, หาฐ้ออะไรไม่เกี่ยวกับ เรื่องนั้น เว้น แต่ข้าพเจ้าได้รับ มาโดย เดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า. และเมื่อ นั้นท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์,

และพระผู้เป็นเจ้าทรงส่งข้าพเจ้ามายัง ท่าน.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคน เหล่านี้ออกไปทำ, แม้ตามที่นี้ไฟกล่าวแก่ พวกเขา. และดูเถิด, ถ้อยคำที่ท่านกล่าวไว้ จจริง; เพราะเขาได้ปฏิเสธตามถ้อยคำนั้น; และเขาได้สารภาพตามถ้อยคำนั้นด้วย.

๓๘ และเขาถูกพามาพิสูจน์ว่าตัวเขา นั้นเองที่เป็นฆาตกร, ถึงขนาดที่คนทั้งห้า ได้รับการปล่อยตัว, และนี่ไฟด้วย.

๓๙ และมีชาวนีไฟบางคนทีเชื่อถ้อยคำ ของ นีไฟ; และ มีบาง คน ด้วย, ซึ่ง เชื่อ เพราะ ประจักษ์ พยาน ของ คน ทั้ง ห้า, เพราะ พวก เขา เปลี่ยนใจ เลื่อมใส ขณะ อยู่ในเรือนจำ.

๔๐ และบัดนี้มีบางคนในบรรดาผู้คน, ที่ กล่าวว่านีไฟเป็นศาสดาพยากรณ์.

๔๑ และมีคนอื่น ๆ ที่กล่าวว่า: ดูเถิด, ท่านเป็นเทพเจ้า, เพราะเว้นแต่ท่านเป็น เทพเจ้าแล้ว ท่านจะรู้ทุกสิ่งไม่ได้. เพราะ ดูเถิด, ท่านบอกเราถึงความนึกคิดของใจ เรา, และบอกเราถึงสิ่งต่าง ๆ ด้วย; และ แม้ท่านทำให้เรารู้ตัวฆาตกรที่แท้จริงของ หัวหน้าผู้พิพากษาของเรา.

บทที่ ๑๐

พระเจ้าประทานอำนาจการมองเห็นให้นีไฟ— ท่านได้รับอำนาจที่จะผูกไว้หรือคลายไว้ บน แผ่น ดิน โลก และใน สวรรค์— ท่าน บัญชาผู้คนให้กลับใจหรือพินาศ— พระ วิญญาณทรงนำท่านไปจากกลุ่มชนหนึ่ง ยังอีกกลุ่มชนหนึ่ง. ประมาณ ๒๑-๒๐ ปี ก่อนคริสตกาล.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีการแบ่งแยกกันขึ้นในบรรดาผู้คน, ถึงขนาดที่แบ่งกันไปทางนี้และทางนั้นและไปตามทางของตน, ทั้งให้ไฟอยู่ตามลำพัง, ขณะที่ท่านกำลังยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไฟไฟไปตามทางของท่านไปยังบ้านท่านเอง, โดยที่ไตร่ตรอง^๑ถึงเรื่องต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงแสดงแก่ท่าน.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านกำลังไตร่ตรองอยู่ดังนั้น—โดยที่ใจห่อเหี่ยวมากเพราะความชั่วร้ายของผู้คนชาวนีไฟ, งานลับแห่งความมืดของพวกเขา, และการกระทำฆาตกรรมของพวกเขา, และการปล้นสะดมของพวกเขา, และความชั่วช้าสามานย์นานปีการ—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่ท่านกำลังไตร่ตรองในใจดังนี้, ดูเถิด, เสียงหนึ่งมาถึงท่านโดยกล่าวว่า:

๔ เจ้าจงเป็นสุขเถิด, นีไฟ, เพราะสิ่งเหล่านั้นที่เจ้าทำไป; เพราะเราเห็นแล้วว่าเจ้าประกาศถ้อยคำ, ซึ่งเราให้เจ้า, แก่คนพวกนี้โดยไม่รู้จักเห็นเห็น้อย^๑. และเจ้าไม่ได้กลัวพวกเขาเลย, และไม่ได้แสวงหาเพื่อชีวิตเจ้า^๒, แต่แสวงหาความประสงค์^๓ของเรา, และเพื่อรักษาบัญญัติของเรา.

๕ และบัดนี้, เพราะเจ้าทำการนี้ด้วยความไม่รู้จักเห็นเห็นน้อยเช่นนั้น, ดูเถิด, เราจะอวยพรเจ้าตลอดกาล; และเราจะ

ทำให้เจ้าทรงพลังในคำพูดและการกระทำ, ในศรัทธาและในการงาน; แท้จริงแล้ว, แม้จนสิ่งทั้งหมด^๑ที่จะเป็นไปกับเจ้าตามถ้อยคำ^๒ของเจ้า, เพราะเจ้าจะไม่ขอ^๓สิ่งซึ่งตรงกันข้ามกับความประสงค์ของเรา.

๖ ดูเถิด, เจ้าคือนีไฟ, และเราคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้า. ดูเถิด, เราประกาศมันแก่เจ้าต่อหน้าเหล่าเทพของเรา, ว่าเจ้าจะมีอำนาจเหนือคนพวกนี้, และจะลงทัณฑ์แผ่นดินโลกด้วยความอดอยาก^๑, และด้วยโรคระบาด, และการทำลาย, ตามความชั่วร้ายของคนพวกนี้.

๗ ดูเถิด, เราให้อำนาจแก่เจ้า, คืออะไรก็ตามที่เจ้าจะฝัน^๑ไว้บนแผ่นดินโลกจะฝันไว้ไว้ในสวรรค์; และอะไรก็ตามที่เจ้าคลายไว้บนแผ่นดินโลกจะคลายไว้ในสวรรค์; และดังนั้นเจ้าจะมีอำนาจในบรรดาคนพวกนี้.

๘ และดังนั้น, หากเจ้าจะกล่าวต่อวิหารนี้ให้มันแยกออกเป็นสอง, มันจะเป็นไปเช่นนั้น.

๙ และหากเจ้าจะกล่าวแก่ภูเขา^๑นี้ว่า, จงพังลงมา และกลับราบเรียบ, มันจะเป็นไปเช่นนั้น.

๑๐ และดูเถิด, หากเจ้าจะกล่าวว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะทรงลงทัณฑ์คนพวกนี้, มันจะบังเกิดขึ้น.

๑๑ และบัดนี้ดูเถิด, เราสั่งเจ้า, ให้เจ้าไปประกาศแก่คนพวกนี้, ว่าพระเจ้าพระเจ้าผู้

๑๐ ๒ก คมพ. ครุ่นคิด, ไตร่ตรอง.
๔ก คมพ. ขยันหมั่นเพียร (ความ).
ข คมพ. เครื่องพลีบูชา, พลีพระชนม์ชีพ, สละ (ชีวิต), เสียสละ.

ค ๓ นี้. ๑๑:๑๑.
๕ก ๓ นี้. ๑๘:๒๐;
คพ. ๘๘:๖๓-๖๕.
ข อินีส ๑:๑๒.
ค ๒ นี้. ๔:๓๕;
คพ. ๔๖:๓๐.

๖ก ยีล. ๑๑:๔-๑๘.
๗ก มธ. ๑๖:๑๓.
คมพ. ฝัน (การ).
๘ก มธ. ๑๗:๒๐; เจคอบ ๔:๖;
มอริ. ๘:๒๔;
อีเธอร์ ๑๒:๓๐.

เป็นเจ้าของ, ซึ่งเป็นพระผู้ทรงฤทธานุภาพ
ตรัสตั้งนี้ว่า: เว้นแต่เจ้าจะกลับใจเจ้าจะ
ถูกลงทัณฑ์, แม้จนถึงความพินาศ^๑.

๑๒ และดูเถิด, บัดนี้ เหตุการณ์ ได้
บังเกิดขึ้นคือ เมื่อพระเจ้ารับสั่งถ้อยคำ
เหล่านี้กับ นีไฟ แล้ว, ท่านหยุดและไม่
ได้ ไปบ้านของท่านเอง, แต่กลับไป ยัง
ฝูงชนซึ่งกระจัดกระจายอยู่ทั่วไปบนผืน
แผ่นดิน, และเริ่มประกาศแก่พวกเขา
ถึง พระวจนะของ พระเจ้า ซึ่ง รับสั่ง กับ
ท่าน, เกี่ยวกับความพินาศของพวกเขา
หากพวกเขาไม่กลับใจ.

๑๓ บัดนี้ ดูเถิด, ทั้ง ที่มี ปาฏิหาริย์ อัน
สำคัญ ยิ่ง นั้นที่ นีไฟ กระทำไป ใน การ
บอกพวกเขาเรื่องการตายของหัวหน้าผู้
พิพากษา, พวกเขายังทำใจแข็งกระด้าง
และไม่ได้สดับฟังพระวจนะของพระเจ้า.

๑๔ ฉะนั้นนีไฟจึง ประกาศพระวจนะ
ของ พระเจ้า กับ พวกเขา, มี ความว่า:
พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้, เว้นแต่ท่านกลับใจ,
ท่านจะถูกลงทัณฑ์แม้จนถึงความพินาศ.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
นีไฟประกาศพระวจนะแก่คนเหล่านั้น
แล้ว, ดูเถิด, พวกเขายังทำใจแข็งกระด้าง
และไม่ยอมสดับฟังคำของท่าน; ฉะนั้น
พวกเขาสบประมาทท่าน, และหมายมั่น
จะจับท่านโยนเข้าเรือนจำ.

๑๖ แต่ ดูเถิด, เดชานุภาพ ของ พระผู้
เป็นเจ้าของอยู่กับท่าน, และพวกเขาจึงจับ
ท่านโยนเข้าเรือนจำไม่ได้, เพราะพระ
วิญญาณ ทรง พาท่านไป และนำออกไป
จากกลุ่มชนเหล่านั้น.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่าน

ออกไปในพระวิญญาณดังนี้, จากกลุ่มชน
หนึ่งไปอีกกลุ่มชนหนึ่ง, โดยประกาศพระ
วจนะของพระผู้เป็นเจ้าของ, แม้จนท่านได้
ประกาศพระวจนะแก่คนทั้ง หลายโดย
ทั่ว กัน, หรือ ประกาศออกไป ในบรรดา
ผู้คนทั้งหมดนั้น.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
เขาไม่ยอมสดับฟังถ้อยคำของท่าน; และ
เริ่มมีการโต้แย้ง, ถึงขนาดที่พวกเขาแบ่ง
แยกกันเองและเริ่มสังหารกันด้วยดาบ.

๑๙ และปีที่เจ็ดสิบเอ็ดแห่งการปกครอง
ของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุด
ลงดังนี้.

บทที่ ๑๑

*นีไฟ ทูล ขอ พระเจ้า ให้ ทรง เปลี่ย
นสงคราม เป็น ความ อุดมอยาก—ผู้คน ล้ม
ตายมากมาย—พวกเขากลับใจ, และนีไฟ
วิงวอนขอฝนจากพระเจ้า—นีไฟกับลีไฮได้
รับการเปิดเผยหลายเรื่อง—เหล่าโจรเกิด-
แอนตันตั้งตนเป็นปึกแผ่นในแผ่นดิน.
ประมาณ ๒๐-๖ ปีก่อนคริสตกาล.*

และ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น ใน
ปีที่เจ็ดสิบ สอง แห่ง การปกครองของ
ผู้พิพากษาคือมีความขัดแย้งเพิ่มขึ้น, ถึง
ขนาดที่มีสงครามอยู่ตลอดทั่วแผ่นดิน
ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของนีไฟ.

๒ และเป็นกองโจรลับ^๑ พวกนี้ ที่ได้
ดำเนินงานแห่งการทำลายล้างและความ
ชั่วร้าย. และสงครามนี้มีอยู่ตลอดปีนั้น;
และในปีที่เจ็ดสิบสามมันก็ยังมิอยู่ด้วย.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้นี้ไฟร้องทูลพระเจ้า, โดยกล่าวว่า:

๔ ข้าแต่พระเจ้า, ขอย่าทรงปล่อยให้คนเหล่านี้ถูกทำลายด้วยคมดาบ; ทว่าข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงให้มีความอดอยาก^๗ ขึ้นแทนในแผ่นดิน, เพื่อปลุกเร้าให้พวกเขาระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน, และพวกเขาอาจจะกลับใจและหันมาหาพระองค์.

๕ และมัน เป็นไป ดังนี้, ตาม ถ้อยคำของไฟ. และมีความอดอยากครั้งใหญ่ในแผ่นดิน, ในบรรดาผู้คนที่ทั้งหมดของไฟ. และตั้ง นั้นในปีที่เจ็ดสิบสี่ความอดอยาก มีอยู่ต่อไป, และงาน แห่ง การทำลายล้างด้วยดาบหยุดลงแต่กลับรุนแรงด้วยความอดอยาก.

๖ และงานแห่งการทำลายล้างนี้ดำเนินอยู่ต่อไปในปีที่เจ็ดสิบห้าด้วย. เพราะแผ่นดิน ถูก ลง ทัณฑ์จนแห้งแล้ง, และไม่มีธัญพืชออกมาในฤดูกาลของธัญพืช; และทั้งแผ่นดินโลกถูกลงทัณฑ์, แม้ในบรรดาชาวเลมันดังเช่นในบรรดาชาวไฟ, ดังนั้น พวกเขาถูกลงทัณฑ์เพื่อพวกเขาจะตายเป็นพัน ๆ คนในส่วนของแผ่นดินที่ชั่วร้ายมากกว่า.

๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ผู้คนเห็นว่าตนกำลังจะตายเพราะความอดอยาก, และ พวกเขา เริ่ม ระลึก^๘ ถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา; และพวกเขาเริ่มระลึกถึงถ้อยคำของไฟ.

๘ และ ผู้คน เริ่ม วิงวอน กับ หัวหน้า ผู้พิพากษาของตนและผู้นำของตน, เพื่อ

คนพวกนั้นจะกล่าวแก่นี้ไฟว่า: ดูเถิด, เรารู้ว่าท่านคือคนของพระเจ้าเป็นเจ้า, และ ฉะนั้นโปรด ร้อง ทูล พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้าของเราเพื่อพระองค์จะทรงโปรดความอดอยากนี้ไปจากเรา, เกือบคำ^๙ ทั้งหมดที่ท่านพูดไว้เกี่ยวกับความพินาศของเรา จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกผู้พิพากษากล่าวแก่นี้ไฟ, ตามถ้อยคำที่ต้องการให้พูด. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนี้ไฟเห็นว่าผู้คนที่กลับใจและนอบน้อมถ่อมตนอยู่ในผ้ากระสอบ, ท่านจึงร้องทูลพระเจ้าอีก, โดยกล่าวว่า:

๑๐ ข้าแต่พระเจ้า, ทรงดูเถิดคนเหล่านี้กลับใจแล้ว; และพวกเขากวาดล้างกองโจรแกติแอนตันออกไปจากบรรดาพวกเขาถึงขนาดที่คนพวกนั้นสูญสิ้น, และคนพวกนั้นซ่อนแผนลับของตนไว้ในดิน.

๑๑ บัดนี้, ข้าแต่พระเจ้า, เพราะความอ่อนน้อมของพวกเขานี้ขอพระองค์ทรงคลายพระพิโรธของพระองค์เถิด, และขอให้พระพิโรธของพระองค์ผ่อนคลายนในความพินาศของคนชั่วร้ายเหล่านั้นซึ่งพระองค์ทรงทำลายสิ้นแล้ว.

๑๒ ข้า แต่ พระเจ้า, ขอ พระองค์ ทรงคลายพระพิโรธของพระองค์เถิด, แท้จริงแล้ว, พระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์, และทรงทำให้ความอดอยากในแผ่นดินนี้ยุติลงเถิด.

๑๓ ข้าแต่พระเจ้า, ขอทรงสดับฟังข้าพระองค์, และทรงให้เป็นไปตามถ้อยคำของข้าพระองค์, และทรงส่งฝน^{๑๐} มาบน

๔๗ ๑ พกษ. ๑๓:๑; ฮีล. ๑๐:๖.

๓๗ ฮีล. ๑๒:๓. ๔๗ ฮีล. ๑๐:๑๑-๑๔.

๑๓๗ ๑ พกษ. ๑๘:๑, ๔๑-๔๖.

โดยได้รับการเปิดเผยอยู่ทุกวัน, ฉะนั้น พวกท่านสั่งสอนผู้คน, ถึงขนาดที่ทำให้ การวิวาทของคนที่หลายสิ้นสุดลงในปี เดียวกันนั้น.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในปีที่แปดสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนีไฟ, มีผู้คน ที่แตกแยกไปจากผู้คนของนีไฟจำนวน หนึ่ง, ซึ่งไม่กี่ปีก่อนนี้แยกไปหาชาวเลมมัน, และรับเอาชื่อชาวเลมมันไว้กับตน, และอีก จำนวนหนึ่งด้วยซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลที่แท้ จริงของชาวเลมมัน, โดยที่ถูกคนเหล่านั้น, หรือพวกที่แตกแยกยั่วให้โกรธ, ฉะนั้น พวกเขาจึงเริ่มทำสงครามกับพี่น้องตน.

๒๕ และพวกเขากระทำฆาตกรรมและ การปล้นสะดม; และแล้วจะถอยกลับไปใน ภูเขา, และในแดนทुरกันดารและสถานที่ลับ, โดยซ่อนตัวมิให้ใครพบได้, โดยมี ผู้คนมาเพิ่มจำนวนขึ้นทุกวัน, ถึงขนาดที่ มีพวกแตกแยกออกไปหาพวกเขา.

๒๖ และตั้งนั้นหลังจากช่วงเวลาหนึ่ง, แท้จริงแล้ว, แม้ในเวลาไม่กี่ปี, พวกเขา กลายเป็นกองโจรขนาดใหญ่ยิ่ง; และพวกเขา คั่นแผนลับทั้งหมดของแกติแอนตัน ออกมา; และตั้งนั้นพวกเขากลายเป็นโจร ของแกติแอนตัน.

๒๗ บัดนี้ดูเถิด, พวกโจรเหล่านี้ทำให้เกิด ความหายนะร้ายแรง, แท้จริงแล้ว, แม้ ความพินาศใหญ่หลวงในบรรดาผู้คนของ นีไฟ, และในบรรดาผู้คนชาวเลมมันด้วย.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ สมควรที่จะมีการหยุดยั้งงานแห่งการ ทำลายล้างนี้; ฉะนั้นพวกเขาจึงส่งกองทัพ

ที่มีกำลังพลเข้มแข็งไปในแดนทुरกันดาร และบนภูเขาเพื่อค้นหาโจรกลุ่มนี้, และ ทำลายพวกเขาเสีย.

๒๙ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ในปีเดียวกันนั้นพวกเขาถูกขับไล่กลับมา แม้เข้ามาในผืนแผ่นดินของตนเอง, และปี ที่แปดสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา เหนือผู้คนของนีไฟสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในต้น ปีที่แปดสิบเอ็ดพวกเขาแยกออกไปต่อสู้กับ โจรกลุ่มนี้อีก, และทำลายพวกนั้นเป็น จำนวนมาก; และพวกเขาได้รับความ พินาศมากด้วย.

๓๑ และพวกเขาจำต้องกลับจากแดน ทुरกันดารและจากภูเขามายังผืนแผ่นดิน ของตนอีก, เพราะจำนวนอันมากมายยิ่ง นักของโจรเหล่านั้นซึ่งมีอยู่ชุกชุมในภูเขา และแดนทुरกันดาร.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีนี้ สิ้นสุดลงดังนี้. และพวกโจรยังคงเพิ่มขึ้น และทวีกำลัง, ถึงขนาดที่พวกเขาทำหาย กองทัพทั้งหมดของชาวนีไฟ, และของ ชาวเลมมันด้วย; และพวกเขา นำ ความ หวาดกลัวอย่างใหญ่ หลวง มาสู่ผู้คนทั่ว ผืนแผ่นดิน.

๓๓ แท้จริงแล้ว, เพราะพวกนี้ไปเยือน หลายส่วนของแผ่นดิน, และก่อ ความ พินาศใหญ่ หลวง แก่ สถานที่เหล่านั้น; แท้จริงแล้ว, ฆ่าเสียเป็นอันมาก, และพา คนอื่น ๆ ไปเป็นเชลยในแดนทुरกันดาร, แท้จริงแล้ว, และยิ่งกว่านั้นโดยเฉพาะ พวกผู้หญิงของพวกเขาและลูก ๆ ของ พวกเขา.

๓๔ บัดนี้ความชั่วใหญ่หลวงนี้, ซึ่งมาถึงผู้คนเพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา, ได้ปลุกเร้าพวกเขาขึ้นอีกให้ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา.

๓๕ และปีที่แปดสิบเอ็ดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้.

๓๖ และในปีที่แปดสิบสองพวกเขาเริ่มลืมนะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอีก. และในปีที่แปดสิบสามพวกเขาเริ่มแก้ก้ำกัขึ้นในความชั่วช้าสามัญ. และในปีที่แปดสิบสี่พวกเขาไม่ได้เปลี่ยนทางเดินของตน.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่แปดสิบห้าพวกเขาแก้ก้ำกัยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้นในความจองหองของตน, และในความชั่วร้ายของตน; และดังนั้นพวกเขากำลังสูงอมอีกครั้งสำหรับความพินาศ.

๓๘ และปีที่แปดสิบห้าสิ้นสุดลงดังนี้.

บทที่ ๑๒

มนุษย์ไม่มั่นคงและโง่เขลาและรวดเร็วที่จะทำชั่ว—พระเจ้าทรงว่ากล่าวผู้คนของพระองค์—ความไม่สลักสำคัญของมนุษย์เปรียบกับเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของ—ในวันแห่งการพิพากษา, มนุษย์จะได้ชีวิตอันเป็นนิจหรือความอับมงคลอันเป็นนิจ. ประมาณ ๖ ปีก่อนคริสตกาล.

และดังนั้นเราจะเห็นว่าการหลอกลวง, และความรวนเรของใจลูกหลานมนุษย์

เป็นอย่างไรด้วย; แท้จริงแล้ว, เราจะเห็นว่าพระเจ้าในพระมหากษัตริย์คุณอันไม่มีที่สุดของพระองค์ประทานพรและทรงทำให้คนที่มอบความไว้วางใจในพระองค์รุ่งเรือง.

๒ แท้จริงแล้ว, และเราจะเห็นในเวลานั้นเองเมื่อพระองค์ทรงทำให้ผู้คนของพระองค์รุ่งเรือง, แท้จริงแล้ว, ในการเพิ่มพูนท้องทุ่งของพวกเขา, ผุงสัตว์เลี้ยงและผุงสัตว์ใหญ่ของพวกเขา, และในทอง, และในเงิน, และในสิ่งมีค่าทุกประเภทของทุกชนิดและทุกอย่าง; ทรงไว้ชีวิตพวกเขา, และทรงปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู; ทรงทำให้ใจศัตรูของพวกเขาอ่อนลงเพื่อจะไม่ประกาศสงครามกับพวกเขา; แท้จริงแล้ว, และท้ายที่สุด, ทรงทำทุกสิ่งเพื่อความผาสุกและความสุขของผู้คนของพระองค์; แท้จริงแล้ว, หลังจากนั้นคือเวลาที่พวกเขาทำใจตนแข็งกระด้าง, และลืมนะพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, และเหยียบย่ำพระผู้บริสุทธิ์ไว้ใต้เท้าของพวกเขา—แท้จริงแล้ว, และนี่เพราะความสบายของพวกเขา, และความรุ่งเรืองยิ่งของพวกเขา.

๓ และดังนั้นเราจึงเห็นว่าเว้นแต่พระเจ้าจะทรงลงโทษผู้คนของพระองค์ด้วยความทุกข์หลายอย่าง, แท้จริงแล้ว, เว้นแต่พระองค์จะทรงเยือนพวกเขาด้วยความตายและด้วยความหวาดหวั่น, และด้วยความอดอยากและด้วยโรคระบาด

๓๖ก แอลมา ๔:๖. ๑๒ ๑ก สดต. ๓๖:๗-๘; ๒ นี. ๒๒:๒; โมไซยาห์ ๔:๖. คมพ. วางใจ (ความ).

ข ๒ พศต. ๒๖:๕; สดต. ๑:๒-๓. ๒ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).

ข แอลมา ๕:๕๓; ๓ นี. ๒๘:๓๕. ๓ก โมไซยาห์ ๒๓:๒๑; คพ. ๙๘:๒๑; ๑๐๑:๘.

นานัปการแล้ว, พวกเขาจะไม่นึกถึง^๗ พระองค์.

๔ โอ้ ช่างโง่เขลา, และช่าง ถูิดี^๗ เพียงไร, และชั่ว, และ คล้ายดังมารเพียงใด, และรวดเร็ว^๗ เพียงใดที่จะทำความชั่วช้า สามานย์, และ เชื่องช้าเพียงใดที่จะทำดี, คือ ลูกหลานมนุษย์; แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใดที่จะสดับฟังถ้อยคำของมารร้าย, และที่จะให้ใจ^๗ พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสิ่ง ที่ไร้ประโยชน์ของโลก!

๕ แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใด ที่จะ ทะนงตนด้วยความ ถูิดี^๗; แท้จริงแล้ว, รวดเร็วเพียงใดที่จะโอ้อวด, และ ทำสิ่ง นานัปการ ซึ่ง เป็น ความ ชั่ว ช้า สามานย์; และพวกเขา เชื่องช้าเพียงใดที่จะระลึก ถึง พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของ พวกเขา, และ เจียหู่ ฟัง คำปรึกษาของ พระองค์, แท้จริงแล้ว, เชื่องช้าเพียงใดที่จะเดิน^๗ ในทางแห่งปัญญา!

๖ ดูเถิด, พวกเขาไม่ปรารถนาให้พระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของ พวกเขา, ผู้ทรงสร้าง^๗ พวกเขา, ทรงปกครอง^๗ และทรงครอบเหนือ พวกเขา; ทั้งที่ทรงมีพระคุณความดีอัน ใหญ่หลวง และพระเมตตาของพระองค์ ที่มีต่อพวกเขา, พวกเขายังถือว่าคำปรึกษา ของพระองค์ไร้ค่า, และพวกเขาไม่ยอมให้ พระองค์เป็นผู้นำทางของพวกเขา.

๗ โอ้ความไม่สลักสำคัญ^๗ ของลูกหลาน มนุษย์ใหญ่หลวงเพียงใด; แท้จริงแล้ว,

แม้พวกเขาเล็กน้อยกว่าผงฐูลีของแผ่นดิน โลก.

๘ เพราะดูเถิด, ภูัสมฐูลีของ แผ่นดิน โลกเคลื่อนไปทางนี้และทางโน้น, เพื่อ แยกออกจากกัน, ด้วยบัญชาของพระเจ้า เป็นเจ้าผู้ทรงยิ่งใหญ่และเป็นนิจของเรา.

๙ แท้จริงแล้ว, ดูเถิดโดยสุรเสียงของ พระองค์ทำให้เนินเขาและภูเขาสั่นและ หวั่นไหว^๗.

๑๐ และโดยพลัง^๗แห่ง สุรเสียง ของ พระองค์ มัน แตกแยก, และ กลับ รวบ เรียบ, แท้จริงแล้ว, แม้เหมือนกับหุบเขา.

๑๑ แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งสุรเสียง ของพระองค์ทั้งแผ่นดินโลก^๗ สั่นสะเทือน;

๑๒ แท้จริงแล้ว, โดยพลังแห่งสุรเสียง ของ พระองค์, รากฐานโยก, แม้ ถึงใจกลางที่เดียว.

๑๓ แท้จริงแล้ว, และหากพระองค์จะ ตรีสกับแผ่นดินโลก—จงเคลื่อน—มัน ก็เคลื่อน.

๑๔ แท้จริงแล้ว, หากพระองค์ตรีสกับ แผ่นดินโลก^๗—เจ้าจงกลับไป, เพื่อยึด^๗ วันออกไปหลายชั่วโมง—มันก็จะไป;

๑๕ และด้วยเหตุนี้, ตามพระวจาของ พระองค์แผ่นดินโลกจึงกลับไป, และมัน ปราบกฎแก่มนุษย์ว่าดวงอาทิตย์หยุดนิ่ง; แท้จริงแล้ว, และดูเถิด, นี่เป็นเช่นนั้น; เพราะโดยแน่แท้ แล้วมันเป็น แผ่นดิน โลกซึ่งเคลื่อนที่และไม่ใช้ดวงอาทิตย์.

๓๗ อาโมส ๔:๖-๑๑.
๔๗ อพย. ๓๒:๘.
๗ มธ. ๑๕:๑๙; ฮีบ. ๓:๑๒.
๕๗ สภษ. ๒๓:๒๓.
คพพ. จองทอง (ความ), ถูิดี (ความ), ล้ำพอง (ความ).

๗ คพพ. เดิน, ดำเนิน, เดินกับพระเจ้าเป็นเจ้า.
๖๗ อสย. ๔๕:๓; คพ. ๕๘:๓๐;
โมเสส ๗:๓๒-๓๓.
๗ คพ. ๖๐:๔.
๗๗ อสย. ๔๐:๑๕, ๑๗;
โมไซยาห์ ๔:๑๙

โมเสส ๑:๑๐.
๗๗ ๓ นี. ๒๒:๑๐.
๑๐๗ ๑ นี. ๑๗:๔๖.
๑๑๗ มอริ. ๕:๒๓; อีธิอร์ ๔:๙.
๑๔๗ ยชว. ๑๐:๑๒-๑๔.
๗ อสย. ๓๘:๗-๘.
ค ๒ พกษ. ๒๐:๘-๑๑.

๑๖ และดูเถิด, หากพระองค์ตรัสเช่นกันกับผืนน้ำ^๑แห่งห้วงลึกอันใหญ่หลวง—เจ้าจงแห่งขอด^๒—มันก็จะขึ้นไป.

๑๗ ดูเถิด, หากพระองค์ตรัสกับภูเขานี้—เจ้าจงยกขึ้น, และมา^๓ตกลงบนเมืองนี้, เพื่อฝังมัน—ดูเถิดมันจะเป็นไปเช่นนั้น.

๑๘ และดูเถิด, หากมนุษย์ช่อน^๔ที่รพีย์สมบัติไว้ในแผ่นดิน, และพระเจ้าจะตรัส—ให้มันถูกสาป^๕, เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเขาที่ช่อนมันไว้—ดูเถิด, มันจะถูกสาป.

๑๙ และหากพระเจ้าจะตรัสว่า—เจ้าจะถูกสาป, เพื่อจะไม่มีผู้ใดพบเจ้านับแต่เวลานี้ไปและตลอดกาล—ดูเถิด, ไม่มีผู้ใดเจอมันได้นับแต่นั้นไปและตลอดกาล.

๒๐ และดูเถิด, หากพระเจ้าจะตรัสกับผู้ใด—เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเจ้า, เจ้าจะถูกสาปตลอดกาล—มันจะเป็นไปเช่นนั้น.

๒๑ และหากพระเจ้าจะตรัส—เพราะความชั่วช้าสามานย์ของเจ้า, เจ้าจะถูกตัดขาดจากที่อยู่ของเรา—พระองค์จะทรงทำให้มันเป็นไปเช่นนั้น.

๒๒ และวิบัติแก่เขาผู้ซึ่งพระองค์จะตรัสเช่นนั้น, เพราะมันจะบังเกิดกับเขาผู้ทำความชั่วช้าสามานย์, และเขาจะได้รับการช่วยเหลือให้รอดไม่ได้; ฉะนั้น, เพราะเหตุนี้, เพื่อมนุษย์จะได้รับการช่วยเหลือให้รอด, จึงประกาศการกลับใจ.

๒๓ ฉะนั้น, คนทั้งหลายที่จะกลับใจ

และสดับฟังสุรเสียงของพระเจ้าพระองค์ เป็นเจ้าของพวกเขาเป็นสุข; เพราะคนเหล่านี้คือคนที่ได้รับการช่วยเหลือให้รอด^๖.

๒๔ และขอพระเจ้าผู้เป็นเจ้าโปรดประทาน, ในความบริบูรณ์อันหาที่สุดมิได้ของพระองค์, เพื่อจะนำมนุษย์มาสู่การกลับใจและงานดี, เพื่อจะนำพวกเขากลับสู่พระคุณแทนพระคุณ^๗, ตามงานของพวกเขา.

๒๕ และข้าพเจ้าอยากให้มีมนุษย์ทั้งปวงได้รับการช่วยเหลือให้รอด. แต่เราอ่านว่าในวันสุดท้ายและสำคัญยังมีบางคนที่จะถูกขับไล่, แท้จริงแล้ว, ผู้ซึ่งจะถูกขับออกจากที่ประทับของพระเจ้า;

๒๖ แท้จริงแล้ว, ผู้ซึ่งจะถูกส่งไปสู่สภาพแห่งความเศร้าหมองอันหาได้สิ้นสุดไม่, ทำให้ถ้อยคำเกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งกล่าวว่า: พวกเขาที่ทำดีจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์; และพวกเขาที่ทำชั่วจะมีความอัปมงคลอันเป็นนิรันดร์. และมันจะเป็นไปดังนั้น. เอเมน.

คำพยากรณ์ของแซมมิวเอล, ชาวเลมัน, ต่อชาวนีไฟ.

ประกอบด้วยบทที่ ๑๓ ถึง ๑๕.

บทที่ ๑๓

แซมมิวเอลชาวเลมันพยากรณ์ถึงความพินาศของชาวนีไฟเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ—ชาวนีไฟและสมบัติพิสดารของ

<p>๑๖ก มธ. ๘:๒๗. ข อสย. ๕๔:๒๗; ๕๑:๑๐. ๑๗ก ๓ นี. ๘:๑๐. ๑๘ก มธ. ๑:๑๘;</p>	<p>อีเธอร์ ๑๔:๑. ข อีล. ๑๓:๑๗. ๒๓ก คมพ. ความรอด. ๒๔ก คมพ. พระคุณ.</p>	<p>๒๖ก มธ. ๒๕:๔๖; ยอห์น ๕:๒๘-๒๙; รม. ๖:๑๓. ข คมพ. อัปมงคล (ความ).</p>
---	---	---

พวกเขาถูกสาปแช่ง—พวกเขาปฏิเสธ และขว้างก้อนหินใส่ศาสดาพยากรณ์, ถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าภูตผี, และแสวงหาความสุขในการทำ ความชั่วช้าสามัญ. ประมาณ ๖ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่แปดสิบหก, ชาวไนไฟยังคงอยู่ในความชั่วร้าย, แท้จริงแล้ว, ในความชั่วร้ายมหันต์, ในขณะที่ชาวเลมัน ยึดมั่นโดยเคร่งครัดต่อการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเจ้า, ตามกฏของโมเสส.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้มีชาวเลมันผู้หนึ่ง, ชื่อแซมมวล, ท่านเข้ามาในแผ่นดินแห่งเซราเฮมลา, และเริ่มสั่งสอนผู้คน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านสั่งสอนผู้คน, เรื่องการกลับใจ, อยู่หลายวัน, และพวกเขาขับไล่ท่าน, และท่านกำลังจะกลับไปแผ่นดินของท่านเอง.

๓ แต่ดูเถิด, สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, ให้ท่านกลับไปอีก, และพยากรณ์แก่ผู้คนถึงเรื่องอะไรก็ตามที่ท่านเข้ามาในใจท่าน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ยอมให้ท่านเข้าเมือง; ฉะนั้นท่านจึงไปและขึ้นไปบนกำแพงเมืองนั้น, และยืนมือออกไป และร้องด้วยเสียงอันดัง, และพยากรณ์แก่ผู้คนถึงเรื่องใดก็ตามที่พระเจ้าทรงใส่ไว้ในใจท่าน.

๕ และท่านกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: ดูเถิด, ข้าพเจ้า, แซมมวล, ชาวเลมัน, พูดยุทธวาทะของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงใส่

ไว้ในใจข้าพเจ้า; และดูเถิดพระองค์ทรงใส่มันไว้ในใจข้าพเจ้าเพื่อให้กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่าดาบแห่งความยุติธรรมเงือดยึดอยู่เหนือคนเหล่านี้; และเวลาสี่ร้อยปีจะไม่ผ่านไปเว้นแต่ดาบแห่งความยุติธรรมจะตกลงบนคนเหล่านี้.

๖ แท้จริงแล้ว, ความพิณาศอย่างหนักคอยคนเหล่านี้ อยู่, และมันมาถึงคนเหล่านี้โดยแน่แท้, และจะไม่มีอะไรช่วยคนเหล่านี้ให้รอดได้นอกจากการกลับใจ และศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์, ผู้จะเสด็จมาในโลกโดยแน่แท้, และจะทรงทนทุกขเวทนาหลายสิ่ง และจะถูกปลงพระชนม์เพื่อผู้คนของพระองค์.

๗ และดูเถิด, เทพของพระเจ้าประกาศเรื่องนี้แก่ข้าพเจ้า, และท่านนำข่าวอันน่ายินดี มาให้จิตวิญญาณข้าพเจ้า. และดูเถิด, พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามายังท่านเพื่อประกาศเรื่องนี้แก่ท่าน ด้วย, เพื่อท่านจะมีข่าวอันน่ายินดี; แต่ดูเถิดท่านไม่ยอมรับข้าพเจ้า.

๘ ฉะนั้น, พระเจ้าตรัสไว้ดังนี้ว่า: เพราะความแข็งกระด้างของใจผู้คนชาวไนไฟ, เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจเราจะเอาพระวจนะของเราไปจากพวกเขา, และเราจะถอนพระวิญญาณของเราจากพวกเขา, และเราจะไม่ทนพวกเขาอีกต่อไป, และเราจะหันใจพี่น้องของพวกเขาให้ต่อต้านพวกเขา.

๙ และสี่ร้อยปี จะยังไม่ผ่านไปก่อนที่เราจะทำให้พวกเขาถูกลงทัณฑ์; แท้จริงแล้ว,

๑๓ ๑ก อีล. ๑๕:๔-๕.
๓ก คพ. ๑๐๐:๕.
๕ก แอลมา ๖๐:๒๕; ๓ น. ๒:๑๙.

๖ก แอลมา ๔๕:๑๐-๑๔;
อีล. ๑๕:๑๗.
๗ก แอลมา ๑๓:๒๖.

๗ อสย. ๕๒:๗.
๘ก อีล. ๖:๓๕.
๙ก แอลมา ๔๕:๑๐-๑๒.

เราจะมาเยือนพวกเขาด้วยตาบและด้วย
ความอดอยากและด้วยโรคระบาด.

๑๐ แท้จริงแล้ว, เราจะมาเยือนพวกเขา
ในความเกรี้ยวโกรธของเรา, และจะมีคน
เหล่านั้นในอนุชนรุ่นที่สี่, จากบรรดา
ศัตรูของเจ้า, ที่จะมีชีวิตเพื่อเห็นความ
พินาศสิ้นของเจ้า; และการนี้จะเกิดขึ้น
โดยแน่แท้เว้นแต่เจ้าจะกลับใจ, พระเจ้า
ตรัส; และอนุชนในรุ่นที่สี่จะก่อความ
พินาศแก่เจ้า.

๑๑ แต่หากเจ้าจะกลับใจและหันมาหา
พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเราจะคลาย
ความโกรธของเรา, พระเจ้าตรัส; แท้จริง
แล้ว, พระเจ้าตรัสดังนี้, คนที่กลับใจและ
หันมาหาเราย่อมเป็นสุข, แต่วิบัติแก่คน
ที่หากลับใจไม่.

๑๒ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่เมืองแห่งเซ-
ราเอิมลาที่ยิ่งใหญ่นี้; เพราะดูเถิด, นี่เป็น
เพราะคนเหล่านั้นที่ชอบธรรมเมืองนี้จึง
รอด; แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่เมืองยิ่งใหญ่นี้,
พระเจ้าตรัส, เพราะเราเห็น, ว่ามีอยู่เป็น
อันมาก, แท้จริงแล้ว, แม้คนส่วนมากของ
เมืองยิ่งใหญ่นี้, ที่จะทำให้พวกเขาแข็ง
กระด้างต่อเรา, พระเจ้าตรัส.

๑๓ แต่คนที่กลับใจเป็นสุข, เพราะเรา
จะละเว้นพวกเขา. แต่ดูเถิด, หากมิใช่
เพราะคนชอบธรรมที่อยู่ในเมืองยิ่งใหญ่
นี้, ดูเถิด, เราจะให้เพลิงมาจากฟ้าสวรรค์
และทำลายมันเสีย.

๑๔ แต่ดูเถิด, เพื่อเห็นแก่คนชอบธรรม
จึงได้รับการละเว้น. แต่ดูเถิด, เวลามาถึง,

พระเจ้าตรัส, คือเมื่อเจ้าจะจับคนชอบ
ธรรมออกจากบรรดาพวกเจ้า, เมื่อนั้นเจ้า
จะสูกงอมเพื่อความพินาศ; แท้จริงแล้ว,
วิบัติจึงมีแก่เมืองยิ่งใหญ่นี้, เพราะความ
ชั่วร้ายและความน่าชิงชังซึ่งอยู่ในมัน.

๑๕ แท้จริงแล้ว, และวิบัติจึงมีแก่เมือง
แห่งกิเดียน, เพราะความชั่วร้ายและความ
น่าชิงชังซึ่งอยู่ในนั้น.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และวิบัติจึงมีแก่เมือง
ทั้งหมดซึ่งอยู่ในแผ่นดินโดยรอบ, ซึ่งชาว
นี้ไฟครอบครอง, เพราะความชั่วร้ายและ
ความน่าชิงชังซึ่งอยู่ในนั้น.

๑๗ และดูเถิด, การสาปแช่งจะเกิดแก่
แผ่นดิน, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, เพราะ
เพื่อเห็นแก่ผู้คนที่อยู่บนแผ่นดิน, แท้จริง
แล้ว, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและ
ความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๘ และ เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น,
พระเจ้าจอมโยธาตรัส, แท้จริงแล้ว, พระผู้
เป็นเจ้าของที่ยิ่งใหญ่และองค์จริงของเราตรัส,
คือผู้ใดที่ซ่อนหนีทรพัสสมบัติไว้ในแผ่น
ดินโลกจะหามันไม่พบอีกเลย, เพราะการ
สาปแช่งอันใหญ่หลวงของแผ่นดิน, เว้น
แต่เขาจะเป็นคนชอบธรรมและซ่อนมัน
ไว้กับพระเจ้า.

๑๙ พระเจ้าตรัส, เพราะเรา, ประสงค์
ให้พวกเขาซ่อนทรัพย์สมบัติของพวกเขา
ไว้กับเรา; และคนที่ไม่ซ่อนทรัพย์
สมบัติของพวกเขาไว้กับเราถูกสาปแช่ง;
เพราะไม่มีใครจะซ่อนทรัพย์สมบัติของ
เขาไว้กับเรานอกจากคนชอบธรรม; และ

๑๐ ก ๑ นี. ๑๒:๑๒; ๒ นี. ๒๖:๑;
๓ นี. ๒๗:๓๒.
๑๑ ก ๓ นี. ๑๐:๕-๗.

๑๒ ก ๓ นี. ๘:๘, ๒๔; ๙:๓.
๑๓ ก ปฐก. ๑๙:๒๔;
๒ พกษ. ๑:๙-๑๖;

๓ นี. ๙:๑๑.
๑๗ ก อีล. ๑๒:๑๘.
๑๘ ก มอริ. ๑:๑๘; อีเทอริ ๑๔:๑.

เขาที่ไม่ชอบทรัพย์สินสมบัติของเขาไว้กับเรา, เขาก็ถูกสาปแช่ง, และทรัพย์สินสมบัติด้วย, และไม่มีใครจะไถมันเพราะค่าสาปแช่งของแผ่นดิน.

๒๐ และวันนั้นจะมาถึงคือพวกเขาจะชอบทรัพย์สินสมบัติของตน, เพราะพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสมบัติพิสดาน; และเพราะพวกเขาหมกมุ่นอยู่กับสมบัติพิสดานของตน, และจะชอบทรัพย์สินสมบัติของตนเมื่อพวกเขาจะหลบหนีไปซึ่งหน้าศัตรู; เพราะพวกเขาจะไม่ชอบมันไว้กับเรา, พวกเขาจึงถูกสาปแช่งและทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาด้วย; และในวันนั้นพวกเขาจะถูกลงทัณฑ์, พระเจ้าตรัส.

๒๑ ดูเถิด ท่าน, ซึ่งเป็นผู้คนของเมืองยิ่งใหญ่, และจงสดับฟัง" ถ้อยคำของข้าพเจ้า; แท้จริงแล้ว, จงสดับฟังพระดำรัสที่พระเจ้าตรัส; เพราะดูเถิด, พระองค์ตรัสว่าท่านถูกสาปแช่งเพราะสมบัติพิสดานของท่าน, และสมบัติพิสดานของท่านถูกสาปแช่งด้วยเพราะท่านหมกมุ่นอยู่กับมัน, และไม่สดับฟังพระวจาณะของพระองค์ผู้ประทานสิ่งเหล่านั้นให้ท่าน.

๒๒ ท่านไม่ระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านในสิ่งซึ่งพระองค์ประทานให้ท่าน, แต่ท่านนึกถึงสมบัติพิสดาน" ของท่านตลอดเวลา, ไม่น้อมขอบพระทัยพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของท่านสำหรับสิ่งเหล่านั้น; แท้จริงแล้ว, ใจท่านไม่ได้

มุ่งไปที่พระเจ้า, แต่มันพองขึ้นด้วยความจองหอง" อย่างใหญ่หลวง, จนถึงการโอ้อวด, และจนถึงการผยอง, ความริษยา", การวิวาท, การมีเจตนาร้าย, การข่มเหง, และการกระทำฆาตกรรม, และความชั่วช้าสามัญนานัปการ.

๒๓ เพราะเหตุนี้พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจึงทรงให้การสาปแช่งมาบนแผ่นดิน, และบนสมบัติพิสดานของท่านด้วย, และนี่เพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน.

๒๔ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนพวกนี้, เพราะเวลานี้ซึ่งมาถึงแล้ว, คือท่านขับไล่" ศาสดาพยากรณ์, และล้อเลียนพวกท่าน, และขวางปากก่อนหินใส่พวกท่าน, และสังหารพวกท่าน, และทำความชั่วช้าสามัญนานัปการต่อพวกท่าน, แม้ดั่งที่ทำในสมัยโบราณ.

๒๕ และบัดนี้เมื่อท่านพูด, ท่านกล่าวว่า: หากวันเวลาของเราอยู่ในวันเวลาของบรรพบุรุษ" สมัยก่อนของเรา, เราจะไม่สังหารศาสดาพยากรณ์; เราจะไม่ขวางปากก่อนหินใส่พวกท่าน, และขับไล่พวกท่าน.

๒๖ ดูเถิดท่านเลวยิ่งกว่าคนเหล่านั้น; เพราะดั่งที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, หากศาสดาพยากรณ์" มาในบรรดาพวกท่านและประกาศพระวจาณะของพระเจ้าแก่ท่าน, ซึ่งเป็นพยานถึงบาปและความชั่วช้าสามัญของท่าน, ท่านก็โกรธ" ศาสดาพยากรณ์, และขับไล่ท่านและพยายามทุกวิถีทางที่จะทำลายท่าน; แท้จริงแล้ว,

<p>๒๑ก คมพ. สดับฟัง. ๒๒ก ลูกา ๑๒:๓๔. คมพ. มั่งคั่ง (ความ); ฝึกไฟทั่วโลก (ความ). ข คมพ. จองหอง (ความ),</p>	<p>ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ). ค คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา. ๒๔ก ๒ พศต. ๓๖:๑๕-๑๖;</p>	<p>๑ นี. ๑:๒๐. ๒๕ก กิจการ ๗:๕๑. ๒๖ก ๒ พศต. ๑๘:๗; ลูกา ๑๖:๓๑. ข อสย. ๓๐:๙-๑๐.</p>
---	---	--

ท่านจะกล่าวว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์^๑ ปลอม, และว่าเขาเป็นคนบาป, และเป็นของมาร, เพราะเขาเป็นพยานว่าการกระทำของท่านชั่ว.

๒๗ แต่ ดูเถิด, หาก คนหนึ่ง จะมาในบรรดาพวกท่าน และจะกล่าวว่า: จงทำดังนี้, และจะไม่เป็นความชั่วช้าสามัญ; จงทำอย่างนั้น และท่านจะไม่ต้องทนทุกข์; แท้จริงแล้ว, เขาจะกล่าวว่า: จงเดินไป ตาม ความ ถือดีของใจ ท่านเองเถิด; แท้จริงแล้ว, จงเดินไป ตาม ความ ถือดีของสายตาท่าน, และทำสิ่งใดก็ตามที่ใจท่านปรารถนา—และหาก คนหนึ่ง จะมาในบรรดาพวกท่านและกล่าวอย่างนี้, ท่านจะรับเขา, และกล่าวว่าเขาเป็นศาสดาพยากรณ์^๒.

๒๘ แท้จริงแล้ว, ท่านจะยกเขาขึ้น, และท่านจะให้ทรัพย์สินของท่านแก่เขา; ท่านจะให้ห้องของท่าน, และเงินของท่านแก่เขา, และจะห่อหุ้มเขาด้วยเสื้อผ้าราคาแพง; และเพราะเขาใช้คำพูดบ้อยอ^๓ท่าน, และเขากล่าวว่าทุกอย่างดี, เมื่อนั้นท่านจะไม่ว่าเขาเป็นคนผิด.

๒๙ โอ้ ท่าน อนุชน ที่ ชั่ว ร้าย และมีมิจฉาธิฐิ; ท่านคนแข็งกระด้างและท่านคนดีเอื้อน, ท่านคิดว่าพระเจ้าจะทรงทนท่านไปนานเท่าใดหรือ? แท้จริงแล้ว, ท่านจะปล่อยตนให้คนนำทางที่เขลา^๔ และมีดีบอด^๕ นำท่านไปนานเท่าใดหรือ? แท้จริงแล้ว, ท่านจะเลือก^๖ ความมืดแทนความสว่าง^๗ไปนานเท่าใดหรือ?

๓๐ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ความกริ้วของพระเจ้าเกิดขึ้นแล้วกับท่าน; ดูเถิด, พระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินเพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน.

๓๑ และ ดูเถิด, เวลามาถึงที่พระองค์ทรงสาปแช่งสมบัติพิสดานของท่าน, ให้มันกลับสิ้นหลุด^๘ไป, เพื่อท่านจะยึดไว้ไม่ได้; และในวันเวลาแห่งความยากจนของท่าน ท่านจะเก็บสิ่งเหล่านั้นไว้ไม่ได้.

๓๒ และในวันเวลาแห่งความยากจนของท่าน ท่านจะร้องหาพระเจ้า; และท่านจะร้องโดยเปล่าประโยชน์, เพราะความหายนะของท่านมาถึงท่านแล้ว, และความพินาศของท่านแน่นอนแล้ว; และเมื่อนั้นท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญในวันนั้น, พระเจ้าจอมโยธาตรัส. และเมื่อนั้นท่านจะคร่ำครวญ, และกล่าวว่า:

๓๓ โอ้หากข้าพเจ้าได้กลับใจ^๙, และไม่ได้มาศาสดาพยากรณ์, และขว้างปา^{๑๐}ก้อนหินใส่พวกท่าน, และขับไล่พวกท่าน. แท้จริงแล้ว, ในวันนั้นท่านจะกล่าวว่า: โอ้หากเราระลึกถึงพระเจ้า พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในวัน^{๑๑}ที่พระองค์ประทานสมบัติพิสดานของเราให้แก่เรา, และเมื่อนั้นมันจะไม่กลับสิ้นหลุดไปจนเราต้องสูญเสียมัน; เพราะ ดูเถิด, สมบัติพิสดานของเราไปจากเราแล้ว.

๓๔ ดูเถิด, เราวางเครื่องมือไว้ที่นี่และวันพรั่งมันหายไป; และดูเถิด, ดาบของเราหายไปจากเราในวันที่เราค้นหามันเพื่อการสู้รบ.

๒๖๑ มธ. ๑๓:๕๗.
ง กท. ๔:๑๖.
๒๗๑ มีคำที่ ๒:๑๑. คมพ. น็อนล
ในอำนาจปุโรหิต (การ).

๒๘๑ ๒ ทธ. ๔:๓-๔.
๒๙๑ ๒ นั. ๒๘:๙.
๓ มธ. ๑๕:๑๔.
ค ยอห์น ๓:๑๙.

ง โยบ ๒๔:๑๓.
๓๑๑ มธ. ๑:๑๗-๑๘.
๓๓๑ มธ. ๒:๑๐-๑๕.
๓ มธ. ๒๓:๓๗.

๓๕ แท้จริงแล้ว, เราซ่อนทรัพย์ของเราไว้ และมันสิ้นหลุดไปจากเรา, เพราะคำสาปแช่งของแผ่นดิน.

๓๖ โอ้หากเรากลับใจในวันที่พระวจนะของพระเจ้ามาถึงเรา; เพราะดูเถิดแผ่นดินถูกสาปแช่ง, และสิ่งทั้งปวงกลับสิ้นหลุดไป, และเรายึดมันไว้ไม่ได้.

๓๗ ดูเถิด, เราถูกห้อมล้อมด้วยเหล่าภูตผี, แท้จริงแล้ว, เราถูก ล้อมไว้ ด้วยบริวารของเขาผู้หมยมันจะทำลายจิตวิญญาณเรา. ดูเถิด, ความชั่วช้าสามัญของเราใหญ่ หลวง. ข้า แต่ พระเจ้า, พระองค์ จะ ทรง คลาย ความ กริ้ว ของ พระองค์ ไป จาก พวก ข้า พระองค์ มิได้หรือ? และนี่จะเป็นคำพูดของท่านในวันเหล่านั้น.

๓๘ แต่ดูเถิด, วันเวลาแห่งการทดลอง" ของท่านผ่านไป แล้ว; ท่านผัดวัน" แห่งความรอดของ ท่าน จน มัน สลาย เกินไป อยู่เป็นนิจ, และความพินาศของท่านก็แน่นอนแล้ว; แท้จริงแล้ว, เพราะตลอดวันเวลาของชีวิตท่าน ท่านแสวงหาสิ่งซึ่งท่านไม่สามารถได้รับ; และท่านแสวงหาความสุข" ด้วยการทำความชั่วช้าสามัญ, ซึ่งสิ่งนี้ตรึงกันข้ามกับธรรมชาติของความชอบ ธรรม นั้น ซึ่ง อยู่ใน พระ ประมุข นิรันดร์ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา.

๓๙ โอ้ท่านผู้คนของแผ่นดิน, หากท่านจะฟังถ้อยคำข้าพเจ้า! และข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้ความกริ้วของพระเจ้าคลายไปจากท่าน, และขอให้ท่านกลับใจและได้รับการช่วยยี่ให้รอด.

บทที่ ๑๔

แซมมิวเอล พยากรณ์ ถึง แสงสว่างในเวลากลางคืนและดาวดวงใหม่ขณะพระคริสต์ประสูติ—พระคริสต์ทรงไถ่มนุษยย์จากความตายทางโลกและทางวิญญาณ—เครื่องหมายแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์รวมถึงเวลาสามวันแห่งความมืด, การแตกของศิลา, และความปั่นป่วนใหญ่หลวงของธรรมชาติ. ประมาณ ๖ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือแซมมิวเอล, ชาวเลมัน, พยากรณ์อีกมากมายหลายเรื่องที่ยืนยันไว้ไม่ได้.

๒ และดูเถิด, ท่านกล่าวแก่พวกเขาว่า: ดูเถิด, ข้าพเจ้าให้เครื่องหมายแก่ท่าน; เพราะอีกห้าปีที่ จะ ถึง, และดูเถิด, เมื่อนั้นพระบุตรของพระเจ้าเป็นเจ้าจะเสด็จมาเพื่อไถ่คนทั้งปวงที่จะเชื่อในพระนามของพระองค์.

๓ และดูเถิด, ข้าพเจ้าจะให้สิ่งนี้แก่ท่านเพื่อ เป็น เครื่องหมาย" ใน เวลา ของ การเสด็จมาของพระองค์; เพราะดูเถิด, จะมีแสงสว่างเจิดจ้าในฟ้าสวรรค์, ถึงขนาดที่ในคืนก่อนที่พระองค์เสด็จมาจะไม่มี ความมืด, ถึงขนาดที่มันจะปรากฏแก่มนุษยย์ประหนึ่งว่าเป็นกลางวัน.

๔ ฉะนั้น, จะมีวันหนึ่งกับคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง, ประหนึ่งว่าเป็นวันเดียวและไม่มีกลางคืน; และนี่จะเป็นเครื่องหมายแก่ท่าน; เพราะท่านจะรู้ถึงการขึ้นของดวงอาทิตย์ และการตกของมันด้วย; ฉะนั้น

พวกเขาจะรู้ถึงความแน่นอนว่าจะมีสองวันกับหนึ่งคืน; กระนั้นก็ตามคืนนั้นจะไม่มืด; และมันจะเป็นคืนก่อนที่พระองค์ประสูติ^๖.

๕ และดูเถิด, จะมีดาว^๗ดวงใหม่ขึ้นมา, ซึ่งเป็นดาวที่ท่านไม่เคยเห็นเช่นนี้มาก่อน; และนี่จะเป็นเครื่องหมายต่อท่านด้วย.

๖ และดูเถิด^๘นี้ มิใช่ทั้งหมด, จะมีเครื่องหมายและการอันน่าพิศวงหลายอย่างในฟ้าสวรรค์.

๗ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือท่านทุกคนจะประหลาดใจ, และพิศวง, ถึงขนาดที่ท่านจะล้ม^๙ลงสู่พื้นดิน.

๘ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่จะเชื่อ^{๑๐}ในพระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า, ผู้นั้นจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์.

๙ และดูเถิด, พระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้าดังนี้, โดยเทพของพระองค์, ให้ข้าพเจ้ามาบอกเรื่องนี้แก่ท่าน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าพยากรณ์เรื่องเหล่านี้แก่ท่าน; แท้จริงแล้ว, พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า: จงป่าวร้องกับคนพวกนี้, จงกลับใจและเตรียมทางของพระเจ้า.

๑๐ และบัดนี้, เพราะข้าพเจ้าเป็นชาวเลมมัน, และพูดกับท่านถึงพระดำรัสซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, และเพราะมันเป็นเรื่องยุ่งยากสำหรับท่าน, ท่านจึงโกรธข้าพเจ้าและหมายมั่นจะทำลายข้าพเจ้า, และขับไล่ข้าพเจ้าออกจากบรรดาพวกท่าน.

๑๑ และท่านควรสดับฟังถ้อยคำข้าพเจ้า,

เพราะ, เพื่อเจตนานี้ข้าพเจ้าจึงขึ้นมาบนกำแพงเมืองนี้, เพื่อท่านจะได้ยินและรู้ถึงการพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านอยู่เพราะความชั่วช้าสามัญของท่าน, และเพื่อท่านจะได้รู้เงื่อนไขของการกลับใจด้วย;

๑๒ และเพื่อท่านจะรู้ด้วยถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของโลก, พระผู้สร้างสรรพสิ่งนับจากกาลเริ่มต้น; และเพื่อท่านจะรู้ถึงเครื่องหมายต่าง ๆ ของการเสด็จมาของพระองค์, ด้วยเจตนาที่ท่านจะเชื่อในพระนามของพระองค์.

๑๓ และหากท่านเชื่อ^{๑๑}ในพระนามของพระองค์ท่านจะกลับใจจากบาปทั้งหมดของท่าน, เพื่อโดยการนั้นท่านจะได้รับ การปลดบาปจากสิ่งเหล่านี้ผ่านคุณความดี^{๑๒}ของพระองค์.

๑๔ และดูเถิด, อนึ่ง, ข้าพเจ้าให้เครื่องหมายอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, คือ เครื่องหมาย การสิ้นพระชนม์ของพระองค์.

๑๕ เพราะดูเถิด, พระองค์จะสิ้นพระชนม์โดยแน่แท้เพื่อความรอด^{๑๓}จะเกิดขึ้น; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงเห็นจำเป็นและพระองค์พึงต้องสิ้นพระชนม์, เพื่อให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^{๑๔}ของ คนตาย, เพื่อด้วยการนั้นจะนำมนุษย์เข้าในที่ประทับของพระเจ้า.

๔ก คมพ. พระเยซูคริสต์—คำพยากรณ์เกี่ยวกับการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์.
๕ก มธ. ๒:๑-๒;

๓ นี. ๑:๒๑.
๗ก ๓ นี. ๑:๑๖-๑๗.
๘ก ยอห์น ๓:๑๖.
๑๐ก อีล. ๑๓:๒.
๑๒ก โมไซยาห์ ๓:๘;
๓ นี. ๙:๑๕;

อีเธอร์ ๔:๗.
คมพ. พระเยซูคริสต์.
๑๓ก กิจการ ๑๖:๓๐-๓๑.
๗ คพ. ๑๙:๑๖-๒๐.
๑๕ก คมพ. พระผู้ช่วยให้รอด.

๑๖ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, การสิ้นพระชนม์นี้ทำให้เกิด การฟื้นคืนชีวิต, และไถ่มนุษยชาติ ทั้ง ปวง จาก ความ ตาย ครั้งแรก—ความตายทางวิญญาณนั้น; เพราะมนุษยชาติทั้งปวง, โดยการตก ของอาดัม ซึ่งถูกตัดขาด จากที่ประทับของพระเจ้า, ถือว่าตายแล้ว, ทั้งกับสิ่งทางโลกและกับสิ่งทางวิญญาณ.

๑๗ แต่ ดูเถิด, การฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ไถ่ มนุษยชาติ, แท้จริงแล้ว, แม้ มนุษยชาติ ทั้ง ปวง, และ นำพวก เขากลับ เข้าใน ที่ประทับของพระเจ้า.

๑๘ แท้จริงแล้ว, และสิ่งนั้นทำให้เกิดเงื่อนไขแห่งการกลับใจ, คือผู้ใดก็ตามที่กลับใจผู้นั้นย่อมไม่ถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ; แต่ผู้ใดก็ตามที่ไม่กลับใจจะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ; และความตายทางวิญญาณจะมาถึงพวกเขาอีก, แท้จริงแล้ว, คือความตายครั้งที่สอง, เพราะพวกเขาถูกตัดขาดอีกครั้งจากสิ่งที่เกี่ยวกับความชอบธรรม.

๑๙ ฉะนั้นท่านจงกลับใจ, ท่านจงกลับใจ, เกือบโดยการรู้เรื่องเหล่านี้และไม่ทำท่านจะปล่อยให้ตนเองมาอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ, และท่านถูกนำลงมาสู่ความตายครั้งที่สองนี้.

๒๐ แต่ ดูเถิด, ดัง ที่ข้าพเจ้ากล่าว แก่ท่าน แล้วเกี่ยวกับ เครื่องหมาย อื่นๆ อย่าง

หนึ่ง, เครื่องหมายการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, ดูเถิด, ในวันนั้นที่พระองค์จะทรงรับ ความ ตาย พระองค์จะทรงทำให้ดวงอาทิตย์อับแสง และไม่ให้แสงสว่างแก่ท่าน; และดวงจันทร์กับดวงดาวด้วย; และจะไม่มีแสงสว่างบนผืนแผ่นดินนี้, แม้ตั้งแต่เวลาที่พระองค์จะทรงทนทุกข์กับความตาย, ตลอดเวลาสามวัน, จนถึงเวลาที่พระองค์จะทรงลุกขึ้นจากบรรดาคนตายอีก.

๒๑ แท้จริงแล้ว, ในเวลาที่พระองค์จะทรงคืนพระวิญญาณ จะมีฟ้าคำราม คำราม และสายฟ้าฟาดต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมง, และแผ่นดินจะไหวและสั่นสะเทือน; และศิลาซึ่งอยู่บนพื้นพิภพนี้, ซึ่งอยู่ทั้งเหนือและใต้แผ่นดิน, ซึ่งท่านรู้อยู่ในเวลานี้ว่าเป็นของแข็ง, หรือส่วนมากของมันเป็นมวลสารที่มีองค์ประกอบแข็งแกร่ง, จะแตกออก;

๒๒ แท้จริงแล้ว, มันจะแยกออกเป็นสอง, และนับแต่นั้นจะพบอยู่ตามร่องและตามรอยแตก, และเป็นเศษหักเกลื่อน กล่นทั่ว พื้นพิภพ, แท้จริงแล้ว, ทั้งเหนือและใต้แผ่นดิน.

๒๓ และดูเถิด, จะมีพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรง, และจะมีภูเขามากมายทลายลง, เหมือนกับหุบเขา, และจะมีที่หลายแห่งซึ่งบัดนี้เรียกว่าหุบเขาจะกลับเป็นภูเขา, ซึ่งมีความสูงมาก.

๑๕๗ แอลสมา ๔๒:๒๓.
 คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ),
 ฟื้นคืนพระชนม์ (การ).
 ๑๖ก คมพ. แผ่นแห่งการไถ่.
 ข คมพ. การตกของอาดัม
 และเอวา.

ค แอลสมา ๔๒:๖-๙.
 ง คมพ. ความตาย, ทาง
 วิญญาณ.
 ๑๗ก คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่
 (ได้รับการ).
 ๒๐ก ๓ นี้. ๘:๕-๒๕.

ข ลูกา ๒๓:๔๔.
 ค โมไซยาห์ ๓:๑๐.
 ๒๑ก ๓ นี้. ๘:๖.
 ข ๓ นี้. ๑๐:๙.
 ๒๒ก ๓ นี้. ๘:๑๘.

๒๔ และทางหลวงหลายสายจะขาด, และเมือง^๖หลายเมืองจะกลับร้างว่างเปล่า.

๒๕ และ หลุมศพ^๗หลายแห่ง จะเปิด, และจะปล่อย คนตาย เป็นอัน มากของ มั่นจันมา; และวิสุทธิชนเป็นอันมากจะ มาปรากฏแก่คนมากมาย.

๒๖ และดูเถิด, เทพ^๘กล่าวแก่ข้าพเจ้า ดังนี้; เพราะท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าจะมี ไฟคำรามคำรามและสายฟ้าฟาดต่อเนื่อง เป็นเวลาหลายชั่วโมง.

๒๗ และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่าขณะ ที่ฟ้าร้องและสายฟ้าฟาดยังมีอยู่, และ พายุฝนฟ้าคะนอง, ว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็น ไป, และว่า ความมืด^๙จะปกคลุมทั่วพื้น พิภพต่อเนื่องเป็นเวลาสามวัน.

๒๘ และเทพ กล่าว แก่ข้าพเจ้าว่า คน เป็นอันมากจะเห็นสิ่งอันยิ่งใหญ่กว่าสิ่ง เหล่านี้, ด้วยเจตนาว่าพวกเขาจะเชื่อว่า เครื่องหมาย^{๑๐}เหล่านี้และการอันน่าพิศวง เหล่านี้จะบังเกิดทั่วผืนแผ่นดินนี้, ด้วย เจตนาว่าจะไม่มีเหตุให้เกิดความกังวล ในบรรดาลูกหลานมนุษย์—

๒๙ และนี่ เพื่อเจตนาว่าผู้ใดก็ตามที่ จะเชื่อจะได้รับการช่วยให้ออด, และว่าผู้ ใดก็ตามที่จะไม่เชื่อ, การพิพากษา^{๑๑}อัน ชอบธรรมจะมาถึงพวกเขา; และอีกทั้ง หากพวกเขาถูกกล่าวโทษพวกเขาจะนำ การกล่าวโทษของพวกเขาไปสู่ตนเอง.

๓๐ และบัดนี้จงจำไว้, จงจำไว้, พี่น้อง

ข้าพเจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่พินาศ, ย่อม พินาศเพราะตัวเขาเอง; และผู้ใดก็ตามที่ ทำความชั่วช้าสามานย์, ก็ทำมันให้ตัวเอง; เพราะดูเถิด, ท่านเป็นอิสระ^{๑๒}; ท่าน ได้รับอนุญาตให้ทำเพื่อตนเอง; เพราะ ดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าประทานความรู้^{๑๓}ให้ ท่านและทรงทำให้ท่านมีอิสระ.

๓๑ พระองค์ประทานให้ท่านเพื่อท่าน จะรู้^{๑๔}ความดีจากความชั่ว, และพระองค์ ประทานให้ท่านเพื่อท่านจะเลือก^{๑๕}ชีวิต หรือความตาย; และท่านอาจทำความดี เพื่อพระเจ้าจะทรงนำท่านกลับคืน^{๑๖}มาสู่ สิ่งที่ดี, หรือมีสิ่งที่ดีได้รับการนำกลับคืน มาสู่ท่าน; หรือท่านอาจทำความชั่ว, และมีสิ่ง^{๑๗}ที่ชั่วถูกนำกลับคืนมาสู่ท่าน.

บทที่ ๑๕

พระเจ้า ทรง ตี สอน ชาว นี้ ไฟ เพราะ พระองค์ ทรง รัก พวกเขา—ชาวเลมันที่ เปลี่ยนใจเลื่อมใสมั่นคงและแน่วแน่ใน ความเชื่อ—พระเจ้า จะ ทรง เมตตา ต่อ ชาวเลมันในยุคสุดท้าย. ประมาณ ๖ ปี ก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ดูเถิด, ข้าพเจ้าประกาศแก่ท่านว่าเว้นแต่ท่านจะ กลับใจบ้านเรือนท่านจะถูกทิ้งให้รกร้าง^{๑๘}.

๒ แท้จริง แล้ว, เว้น แต่ ท่าน กลับใจ,

๒๔ก ๓ นี. ๙:๓-๑๒.
๒๕ก มธ. ๒๓:๕๐-๕๔;
๓ นี. ๒๓:๙-๑๑.
๒๖ก แอลิมา ๑๓:๒๖.
๒๗ก ๑ นี. ๑๙:๑๐;
๓ นี. ๘:๓.

๒๘ก ๑ นี. ๑๒:๔-๕.
๒๙ก คมพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
๓๐ก ๒ นี. ๒:๒๖-๒๙,
โมเสส ๖:๕๖.
คมพ. สืบเสีรี.

ข คมพ. ความรู้.
๓๑ก โมโร. ๗:๑๖.
ข ๒ นี. ๒:๒๘-๒๙,
แอลิมา ๓:๒๖-๒๗.
ค แอลิมา ๔:๓-๕.
๑๕ ๑ก มธ. ๒๓:๓๗-๓๘.

พวกผู้หญิงของท่านจะมีเหตุใหญ่หลวงที่จะไต่ถามใคร่ในวันที่ท่านนางจะให้ผม; เพราะท่านจะพยายามหลบหนี และจะไม่มีที่พำนักพักพิง; แท้จริงแล้ว, และวิบัติแก่พวกนางที่มีครรภ์, เพราะพวกนางจะอยู่อ้ายและหลบหนีไม่ได้; ฉะนั้น, พวกนางจะถูกเหยียบจนแหลกเหลวและจะถูกทิ้งให้ตาย.

๓ แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนพวกนี้ซึ่งเรียกว่าผู้คนของนีโฟเว็นแต่พวกเขาจะกลับใจ, เมื่อพวกเขาเห็นเครื่องหมายและการอันนำพิศวงทั้งหมดนี้ซึ่งจะแสดงแก่พวกเขา; เพราะดูเถิด, พวกเขาเป็นผู้คนที่เลือกแล้วของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, พระองค์ทรงรักผู้คนของนีโฟ, และพระองค์ทรงดีสอน^๑พวกเขาด้วย; แท้จริงแล้ว, ในวันเวลาแห่งความชั่วช้าสามัญของพวกเขาพระองค์ทรงดีสอนพวกเขาเพราะทรงรักพวกเขา.

๔ แต่ดูเถิดพี่น้องข้าพเจ้า, พระองค์ทรงเกลียดชังชาวเลมันเพราะการกระทำของพวกเขาชั่วตลอดเวลา, และนี่เพราะความชั่วช้าสามัญของประเพณี^๒บรรพบุรุษของพวกเขา. แต่ดูเถิด, ความรอดมาถึงพวกเขาแล้วผ่านทางคำสั่งสอนของชาวนีโฟ; และเพื่อเจตนา^๓นี้พระเจ้าจึงทรงยึด^๔วันเวลาของพวกเขาออกไป.

๕ และข้าพเจ้าอยากให้คุณเห็นว่าพวกเขาส่วนมาก^๕อยู่ในทางแห่งหน้า^๖ของคุณ, และพวกเขาดำเนินชีวิตอย่างรอบคอบต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นเจ้า, และพวก

เขายึดมั่นต่อการรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และการพิพากษาของพระองค์ตามกฎของโมเสส.

๖ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าพวกเขาส่วนมากกำลังทำดังนี้, และพวกเขากำลังชวนชวยด้วยความขยันหมั่นเพียรอันไม่รู้เหน็ดเหนื่อยเพื่อจะนำพี่น้องที่เหลืออยู่ของพวกเขาไปสู่ความรู้เรื่องความจริง; ฉะนั้นทุก ๆ วันพวกเขาจึงมีคนเพิ่มจำนวนเข้ามามาก.

๗ และดูเถิด, ท่านรู้ด้วยตัวท่านเอง, เพราะท่านเห็น, ว่าพวกเขามากเท่าที่พี่น้องพวกเขาพามาสู่ความรู้เรื่องความจริง, และรู้เรื่องประเพณีอันชั่วร้ายและน่าชิงชังของบรรพบุรุษพวกเขา, และจงใจให้เชื่อพระคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์, แท้จริงแล้ว, คำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, ซึ่งมีเขียนไว้, ซึ่งจงใจพวกเขาไปสู่ศรัทธาในพระเจ้า, และสู่การกลับใจ, ซึ่งศรัทธาและการกลับใจนั้นเป็นการเปลี่ยนแปลง^๗แห่งใจมาสู่พวกเขา—

๘ ฉะนั้น, ท่านจึงรู้ด้วยตัวท่านว่า, มากเท่าที่มาถึงเพียงนี้ย่อมมั่นคง^๘และแน่วแน่ในความเชื่อ, และในสิ่งซึ่งด้วยสิ่งนั้นทำให้พวกเขาเป็นอิสระมาแล้ว.

๙ และท่านรู้ด้วยว่าพวกเขาฝัง^๙อาวุธสงครามของตนแล้ว, และพวกเขากลัวที่จะหยิบมันขึ้นมาเกลือกโดยทางใดทางหนึ่งพวกเขาจะทำบาป; แท้จริงแล้ว, ท่านเห็นแล้วว่าพวกเขากลัวที่จะ

<p>๒ก มธ. ๒๔:๑๙. ๓ก สภษ. ๓:๑๒; ฮบ. ๑๒:๕-๑๑; คพ. ๙๕:๑.</p>	<p>๔ก คมพ. ประเพณี. ข แอลมา ๙:๑๖. ๕ก ยีล. ๑๓:๑. ๖ก คมพ. เปลี่ยนใจเสื่อมใจ</p>	<p>(การ). ๗ก แอลมา ๒๓:๖; ๒๗:๒๗; ๓ นี. ๖:๑๔. ๘ก แอลมา ๒๔:๑๗-๑๙.</p>
---	---	--

ทำบาป— เพราะ ดูเถิด พวกเขาจะยอม
ตนให้ศัตรูเหยียบย่ำและสังหาร, และจะ
ไม่ยอมยกดาบของตนขึ้นต่อสู้, และนี่
เพราะศรัทธาของพวกเขาในพระคริสต์.

๑๐ และบัดนี้, เพราะความแน่วแน่ของ
พวกเขาเมื่อพวกเขาเชื่อในสิ่งนั้นซึ่งพวกเขา
เชื่อ, เพราะด้วยความมั่นคงของพวกเขา
เขาทันทีที่ได้รับแสงสว่างแล้ว, ดูเถิด,
พระเจ้าจะประทานพรให้พวกเขา และ
ทรงยึดวันเวลาของพวกเขา, ทั้งที่มีความ
ชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา—

๑๑ แท้จริงแล้ว, แม้หากพวกเขาจะ
เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อพระเจ้าจะ
ทรงยึดวันเวลาของพวกเขา, จนกว่าจะ
ถึงเวลา ซึ่งบรรพบุรุษของเรา, และศาสดา
พยากรณ์เช่นสี, และศาสดาพยากรณ์คน
อื่น ๆ อีกหลายคนพูดไว้เช่นกัน, เกี่ยวกับการ
นำพี่น้อง, ชาวเลมันของเรา, กลับมา
สู่ความรู้เรื่องความจริงอีก—

๑๒ แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน,
ว่าในเวลาสุดท้ายสัญญาของพระเจ้าได้
หยิบยื่นให้ชาวเลมัน, พี่น้องของเรา; และ
ทั้งที่พวกเขาจะได้รับความทุกข์มากมาย,
และทั้งที่พวกเขาจะถูกขับไล่^๗ไปมาบน
พื้นพิภพ, และถูกล่า, และถูกลงทัณฑ์
และกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไป, โดยไร้ที่
พำนักพักพิง, พระเจ้าจะยังทรงเมตตา^๘
พวกเขา.

๑๓ และนี่เป็นไปตามคำพยากรณ์, คือ

พวกเขาจะถูกนำ^๙มาสู่ความรู้ที่แท้จริงอีก,
ซึ่งคือความรู้เรื่องพระผู้ไถ่ของพวกเขา,
และพระเมษบาล^{๑๐} ผู้ยิ่งใหญ่และแท้จริง
ของพวกเขา, และนับอยู่ในบรรดาแกะ
ของพระองค์.

๑๔ ฉะนั้นข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, จะ
เป็นการดี^{๑๑}สำหรับพวกเขามากกว่าพวก
ท่านเว้นแต่พวกท่านกลับใจ.

๑๕ เพราะดูเถิด, หากงานอันยิ่งใหญ่
แสดงแก่พวกเขาซึ่งแสดงแก่ท่านแล้ว,^{๑๒}
แท้จริงแล้ว, แก่พวกเขาซึ่งเสื่อมโทรมอยู่
ในความไม่เชื่อเพราะประเพณีบรรพบุรุษ
ของพวกเขา, ท่านจะเห็นได้ด้วยตัวท่านว่า
พวกเขาจะไม่มัววันเสื่อมโทรมอยู่ในความ
ไม่เชื่ออีกเลย.

๑๖ ฉะนั้น, พระเจ้าตรัสว่า: เราจะไม่
ทำลายคนเหล่านั้นจนสิ้น, แต่เราจะทำให้
พวกเขากลับมาหาเราอีกในวันแห่งปรีชา
ญาณของเรา, พระเจ้าตรัส.

๑๗ และบัดนี้ดูเถิด, พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับ
ผู้คนชาว นีไฟว่า: หากพวกเขาจะ
ไม่กลับใจ, และไม่ถือปฏิบัติตามความ
ประสงค์ของเรา, เราจะทำลาย^{๑๓}พวกเขา
สิ้น, พระเจ้าตรัส, เพราะความไม่เชื่อ
ของพวกเขาทั้งที่มีงานอันยิ่งใหญ่หลาย
อย่างที่เรำทำไปในบรรดาพวกเขา; และ
โดยแน่แท้ดังพระเจ้า ทรง พระชนม์
อยู่นั้นใด สิ่งเหล่านั้นจะเป็นไปฉันนั้น,
พระเจ้าตรัส.

๑๑ก ออสมิมา ๙:๑๖.
ข อีล. ๙:๑๙.
ค ๒ นี. ๓๐:๕-๘.
๑๒ก อีนัส ๑:๑๒-๑๓.
ข มอริ. ๕:๑๕.

ค ๑ นี. ๑๓:๓๑;
๒ นี. ๑๐:๑๘-๑๙;
เจคอบ ๓:๕-๖.
๑๓ก ๓ นี. ๑๖:๑๒.
ข คมพ. พระเมษบาลผู้

ประเสริฐ.
๑๔ก อีล. ๗:๒๓.
๑๕ก มริ. ๑๑:๒๐-๒๓.
๑๗ก อีล. ๑๓:๖-๑๐.

บทที่ ๑๖

ชาวนี้ไฟซึ่งเชื่อแซมมิวเอลรับบัพติศมาโดย
นี้ไฟ—ลูกธนูและก้อนหินของชาวนี้ไฟผู้
ไม่กลับใจไม่สามารถสังหารแซมมิวเอล—
บางคนทำใจของตนแข็งกระด้าง, และ
คนอื่น ๆ เห็นเทพ—บรรดาผู้ไม่เชื่อกล่าว
ว่าไม่มีเหตุผลที่จะเชื่อในพระคริสต์และ
การเสด็จมาของ พระองค์ในเยรูซาเล็ม
ประมาณ ๖-๑ ปีก่อนคริสตกาล.

และบัดนี้, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมี
คนเป็นอันมากที่ได้ยินถ้อยคำของแซมมิว-
เอล, ชาวเลมัน, ซึ่งพูดบนกำแพงเมือง.
และมากเท่าที่เชื่อในถ้อยคำของท่านออกไป
ค้นหานี้ไฟ; และเมื่อพวกเขาออกไป
และพบท่านพวกเขาสารภาพบาปของตน
ต่อท่านและไม่ปฏิเสธ, โดยที่ปรารถนาจะ
ได้รับบัพติศมาสู่พระเจ้า.

๒ แต่มากเท่าที่ไม่เชื่อใน ถ้อยคำของ
แซมมิวเอลโกรธท่าน; และพวกเขาวิ่ง
ป่าก้อนหินใส่ท่านบนกำแพง, และหลาย
คนยิงธนูไปยังท่านด้วยขณะที่ท่านยืนอยู่
บนกำแพง; แต่พระวิญญูณของพระเจ้า
ทรงอยู่กับท่าน, ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นไม่
อาจวิ่งก้อนหินหรือยิงธนูมาถูกท่าน.

๓ บัดนี้เมื่อพวกเขาเห็นว่าไม่สามารถ
ทำอันตรายท่าน, จึงมีคนที่เชื่อในถ้อยคำ
ของท่านเพิ่มขึ้นอีกหลายคน, ถึงขนาดที่
พวกเขาออกไปหานี้ไฟเพื่อรับบัพติศมา.

๔ เพราะเหตุเกิด, นี้ไฟกำลังให้บัพติศมา,
และพยากรณ์, และสั่งสอน, ป่าวร้องการ
กลับใจต่อผู้คน, แสดงเครื่องหมายและการ

อันน่าพิศวง, และทำปาฏิหาริย์^๗ในบรรดา
ผู้คน, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่าพระคริสต์ต้อง
เสด็จมาในไม่ช้า —

๕ โดยบอกพวกเขาถึงเรื่องที่จะต้องเกิด
ขึ้นในไม่ช้า, เพื่อพวกเขาจะรู้และจดจำ
เมื่อถึงเวลาที่สิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นว่าเรื่องนี้
ได้ทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขามาแล้ว,
ด้วยเจตนาที่ว่าพวกเขาจะเชื่อ; ฉะนั้นมาก
เท่าที่เชื่อในถ้อยคำของแซมมิวเอลจึงออกไป
หาท่านเพื่อรับบัพติศมา, เพราะพวกเขามา
โดยที่กลับใจและสารภาพบาปของพวกเขา.

๖ แต่พวกเขาส่วนมากไม่เชื่อในถ้อยคำ
ของ แซมมิวเอล; ฉะนั้น เมื่อเห็นว่าพวก
เขาทำอันตราย ท่านไม่ได้ด้วยก้อนหิน
และลูกธนูของตน, พวกเขาจึงร้องบอก
นายทัพของตน, มีความว่า: จงจับคนผู้
นี้และมัดไว้, เพราะเหตุเกิดเขามีมารร้าย;
และเพราะอำนาจของมารร้ายซึ่งอยู่ใน
เขาเราจึงทำอันตรายเขาไม่ได้ด้วยก้อน
หินและลูกธนูของเรา; ฉะนั้นจับเขาและ
มัดไว้, และเอาไปให้พัน.

๗ ในขณะที่พวกเขาออกไปเพื่อจับท่าน,
เหตุเกิด, ท่านกระโจนลงจากกำแพง, และ
หลบหนีออกจากผืนแผ่นดินของพวก
เขา, แท้จริงแล้ว, แม้ไปยังประเทศของ
ท่านเอง, และเริ่มสั่งสอนและพยากรณ์
อยู่ในบรรดาผู้คนของท่านเอง.

๘ และเหตุเกิด, ไม่มีใครในบรรดาชาวนี้ไฟ
ได้ยินเรื่องของท่านอีกเลย; และกิจจานุกิจ
ของผู้คนเป็นไปดังนี้.

๙ และปีที่แปดสิบหกแห่งการปกครอง
ของผู้พิพากษาเหนือผู้คนของนี้ไฟสิ้น
สุดลงดังนี้.

๑๐ และปีที่แปดสิบเจ็ดแห่งการปกครอง
ของผู้พิพากษาสิ้นสุดลงดังนี้ด้วย, ผู้คน
ส่วนมากคงอยู่ในความจองหองและความ
ชั่วร้ายของตน, และคนส่วนน้อยดำเนิน
ชีวิตอย่างรอบคอบยิ่งขึ้นต่อ พระพักตร์
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๑๑ และนี่คือความเป็นไป, ในปีที่แปดสิบ
แปดแห่งการปกครองของผู้พิพากษาด้วย.

๑๒ และมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย
ในกิจจานุกิจของผู้คน, เว้นแต่
ผู้คนเริ่มแข็งกระด้างยิ่งขึ้นในความชั่ว
ช้าสามัญ, และทำสิ่งที่ตรงกันข้ามกับ
พระบัญญัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ มากขึ้น
และมากขึ้น, ในปีที่แปดสิบเก้าแห่งการ
ปกครองของผู้พิพากษา.

๑๓ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่
เก้าสิบแห่งการปกครองของผู้พิพากษา, มี
เครื่องหมายสำคัญ, และการอันน่าพิศวง
แสดงแก่ผู้คน; และถ้อยคำของศาสดา
พยากรณ์เริ่ม จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๔ และเทพปรากฏต่อมนุษย์, นัก
ปราชญ์, และประกาศข่าวอันน่ายินดีแห่ง
ความปรดี้อยแก่พวกเขา; ดังนั้นในปี
พระคัมภีร์เริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๕ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนเริ่มทำใจแข็ง
กระด้างทุกคน, นอกจากพวกที่มีความ
เชื่อมากที่สุด, ทั้งชาวไนไฟและชาวเลมมัน
ด้วย, และเริ่มพึ่งพากำลังของตนเองและ
ปัญญาของตนเอง, โดยกล่าวว่า:

๑๖ บางสิ่งพวกเขาอาจเดาถูกต้อง, ใน
บรรดาหลาย ๆ สิ่ง; แต่ดูเถิด, เรารู้ว่างาน

สำคัญยิ่งและอัศจรรย์เหล่านี้, ซึ่งได้พูดถึง
จะเกิดขึ้นไม่ได้

๑๗ และพวกเขาเริ่มแสดงเหตุผลและ
โต้แย้ง กันในบรรดาพวกเขาเอง, โดย
กล่าวว่า:

๑๘ หาใช่สิ่งที่มีเหตุผลไม่ที่คนเช่นพระ
คริสต์จะเสด็จมา; และพระองค์ทรงเป็น
พระบุตรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระบิดาแห่ง
ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, ดังที่มีพูด
ไว้, ถ้าเช่นนั้น, เหตุใดพระองค์จะไม่ทรง
แสดงองค์แก่เราเช่นเดียวกับที่แสดงแก่
คนทั้งหลายซึ่งจะอยู่ที่เยรูซาเล็ม?

๑๙ แท้จริงแล้ว, เหตุใดพระองค์จะไม่
แสดงองค์ในแผ่นดินนี้เช่นเดียวกับใน
แผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม?

๒๐ แต่ดูเถิด, เราเห็นว่านี่เป็นประเพณีชั่ว
ร้าย, ซึ่งสืบทอดมาถึงเราโดยบรรพบุรุษ
ของเรา, เพื่อให้เราเชื่อในสิ่งสำคัญยิ่ง
และ นำอัศจรรย์บางอย่าง ซึ่ง จะบังเกิด
ขึ้น, แต่มิใช่ในบรรดาเรา, แต่ในแผ่นดิน
ที่อยู่ห่างไกล, แผ่นดินซึ่งเราหารู้จัก
ไม่; ฉะนั้นพวกเขาจึงทำให้เราอยู่ในความ
ไม่รู้ได้, เพราะเราเห็น "ไม่ได้ด้วยดวงตา
ของเราเองว่ามันจริง.

๒๑ และโดยเสให้เหลื่อมพริกแพลงและ
ลิ้นบของมารร้าย, พวกเขาจะ, ทำการลิ้นบ
ใหญ่หลวงบางอย่างซึ่งเราไม่อาจเข้าใจ, ซึ่ง
จะทำให้เราลงไปเป็นผู้รับใช้ตามถ้อยคำ
ของพวกเขา, และเป็นผู้รับใช้พวกเขา
ด้วย, เพราะเราต้องพึ่งพาพวกเขาเพื่อ
สอนถ้อยคำแก่เรา; และดังนั้นพวกเขา

๑๓ก ก นี. ๑:๔.
ข ฮีล. ๑๔:๓-๗.
๑๔ก แอลมา ๑๓:๒๖.

๑๕ก อสย. ๕:๒๑.
๑๖ก แอลมา ๓๐:๑๒-๑๓.
๒๐ก คมพ. ประเพณี.

ข อีเธอร์ ๑๒:๕-๖, ๑๙.

จะทำให้เราอยู่ในความไม่รู้ตลอดวันเวลาของชีวิตเรา, หากเราจะยอมมอบตนแก่พวกเขา.

๒๒ และมีอีกหลายเรื่อง ที่ผู้คนวาดมโนภาพขึ้นเอง, ซึ่งเป็นเรื่องโง่เขลาและเปล่าประโยชน์^๑; และพวกเขาอุ่นใจมาก, เพราะชาตานั้นยั่วยุบพวกเขาให้ทำความชั่วช้าสามานย์ตลอดเวลา; แท้จริงแล้ว, ได้เที่ยวไปแพร่ข่าวลือและความขัดแย้งทั่วผืนแผ่นดิน, เพื่อเอาเขาทำให้ใจผู้คนแข็งกระด้างต่อสิ่งที่ดีและต่อสิ่งที่จะมาถึง.

๒๓ และ ทั้ง ที่ เครื่องหมาย และการ อำนวยพิศวทต่าง ๆ กระทำขึ้นในบรรดา ผู้คนของพระเจ้า, และ ปาฏิหาริย์หลาย อย่างที่คนเหล่านั้นทำไป, ชาตานั้นมีการ ควบคุมอย่างใหญ่หลวงเหนือจิตใจผู้คน ทั่วผืนแผ่นดิน.

๒๔ และ ปี ที่ แก้ว สิบ แห่ง การ ปกครอง ของ ผู้ พิพากษา เหนือ ผู้คน ของ นีไฟ ลึ้น สุดลง ดังนี้.

๒๕ และ หนังสือ ของ อีลามัน, ตาม บัน ทึก ของ อีลามัน และ บุตร ของ ท่าน จบ ลง ดังนี้.

นีไฟฉบับที่สาม หนังสือของนีไฟ

บุตรของนีไฟ, ผู้เป็นบุตรของอีลามัน

และอีลามันเป็นบุตรของอีลามัน, ผู้เป็นบุตรของแอลมา, ผู้เป็นบุตรของแอลมา, โดยที่ เป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ ผู้เป็นบุตรของลีไฮ, ผู้ออกจากเยรูซาเล็มในปีแรกแห่งการปกครองของเศเดเคียห์, กษัตริย์แห่งยูดาห์

บทที่ ๑

นีไฟ, บุตรของอีลามัน, ออกไปจากแผ่นดิน, และนีไฟบุตรท่านรักษารับที่ไว้—แม้มีเครื่องหมายและการอำนวยการพิศวทเป็นอันมาก, คนชั่วร้ายยังวางแผนสังหารคนชอบธรรม—คืนแห่งการประสูติของพระคริสต์มาถึง—มีเครื่องหมายประทานมาให้, และดาวดวงใหม่ปรากฏขึ้น—การพูดเท็จ และการหลอกลวงทวีขึ้น,

และพวกโจรแกดดิแอนหันเข่นฆ่าผู้คนมากมาย. ประมาณ ค.ศ. ๑-๔.

บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่ แก้ว สิบ เอ็ด ผ่านไป และเป็นหรือยปี^๑ นับจากเวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม; และเป็นปีที่ เลโค นี อัส เป็นหัวหน้าผู้พิพากษาและผู้ปกครองเหนือแผ่นดิน.

๒ และนีไฟ, บุตรของอีลามัน, ออกเดินทางจากแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา, โดย

๒๒๓ คมพ. ถือดี (ความ), ถือตัว (ความ), เปล่า

ประโยชน์, อย่างไม่สมควร.

[๓ นีไฟ]
๑ ๑๗ ๒ นี. ๒๔:๑๙.

มอบหมายหน้าที่แก่นีไฟ บุตรของท่าน, ซึ่งเป็นบุตรคนโต, เกี่ยวกับแผ่นจารึกทองเหลือง, และบันทึกทั้งหมดที่ได้รักษาไว้, และสิ่งทั้งหมดนั้นซึ่งได้รักษาไว้ให้ศักดิ์สิทธิ์ นับจากการเดินทางออกจากเยรูซาเล็มของลีไฮ.

๓ แล้วท่านออกจากแผ่นดิน, และท่านไปทีใด, ไม่มีผู้ใดรู้; และนีไฟบุตรของท่านได้เก็บรักษาบันทึกแทนท่าน, แท้จริงแล้ว, บันทึกของผู้คนเหล่านั้น.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอนต้นของปีที่เก้าสิบสอง, ดูเถิด, คำพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์เริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผลโดยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น; เพราะเริ่มมีเครื่องหมายที่น่าพิศวงยิ่งขึ้นและปาฏิหาริย์ที่น่าพิศวงยิ่งขึ้นซึ่งกระทำในบรรดาผู้คน.

๕ แต่มีบางคนซึ่งเริ่มกล่าวว่าเวลาผ่านไป แล้วสำหรับ ถ้อยคำ, ซึ่ง แซมูเอล, ชาวเลมันพูดไว้ว่าจะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๖ และพวกเขาเริ่มแสดงความเรงว่าใส่พี่น้องของตน, โดยกล่าวว่า: ดูเถิดเวลาผ่านไป แล้ว, และถ้อยคำของแซมูเอลไม่เกิดสัมฤทธิ์ผล; ฉะนั้น, ปีติของท่านและศรัทธาของท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ไร้ประโยชน์.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขา ก่อ ความวุ่นวาย ครั้งใหญ่ ตลอดทั่วแผ่นดิน; และผู้คนที่เชื่อเริ่มโทมนัสยิ่ง, เกือบกว่าโดยทางใดทางหนึ่งสิ่งที่พูดไว้จะไม่บังเกิดขึ้น.

๘ แต่ดูเถิด, พวกเขาเฝ้าคอยวันนั้น และคืนนั้นอย่างแน่วแน่ซึ่งจะเป็นตั้งวันเดียวกันราวกับไม่มีกลางคืน, เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าศรัทธาของพวกเขาไม่ไร้ประโยชน์.

๙ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีอยู่วันหนึ่งซึ่งพวกที่ไม่เชื่อกำหนดไว้, เพื่อคนที่เชื่อในพระเพณีเหล่านั้นจะถูกฆ่าไว้วันแต่เครื่องหมาย, ซึ่งแซมูเอลศาสดาพยากรณ์ให้ไว้จะบังเกิดขึ้น.

๑๐ บัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนีไฟ, บุตรของนีไฟ, เห็นความชั่วร้ายนี้ของผู้คนของท่าน, โจท่านโทมนัสยิ่ง.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านออกไปและนอนกายลงกับพื้นดิน, และร้องทูลพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของท่านอย่างสุดกำลังเพื่อผู้คนของท่าน, แท้จริงแล้ว, คนที่กำลังจะถูกทำลายเพราะศรัทธาของพวกเขาในพระเพณีบรรพบุรุษของพวกเขา.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือท่านร้องทูลพระเจ้าอย่างสุดกำลังตลอดวันนั้น; และดูเถิด, สุรเสียงของพระเจ้ามาถึงท่าน, มีความว่า:

๑๓ จงเงยหน้าของเจ้าและชื่นใจเถิด; เพราะดูเถิด, เวลาอยู่แค่เอื้อม, และในคืนนี้เราจะมอบเครื่องหมายให้, และในวันพรุ่งนี้เราจะเข้ามาในโลก, เพื่อแสดงแก่โลกกว่าเราจะทำให้ทุกสิ่งซึ่งเราให้ปากของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของเราพูดไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล.

๒๓ คมพ. นีไฟ, บุตรของนีไฟ, บุตรของลีฮามัน.
ข แอลมา ๓๗:๓-๕.
๓๓ ๓ นี. ๒:๙.
๕๓ ยีล. ๑๔:๒-๔.

๓๓ คมพ. มรณสักขี (ผู้เป็น).
๑๒๓ อินัส ๑:๔.
แอลมา ๕:๔๖.
๑๓๓ ลูกา ๒:๑๐-๑๑.
ข คมพ. พระเยซูคริสต์—

คำพยากรณ์เกี่ยวกับการประสูติและการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์.

๑๔ ดูเถิด, เรามาหาผู้คนของเรา, เพื่อให้ทุกสิ่งเกิดสัมฤทธิ์ผล ซึ่งเราทำให้เป็นที่รู้แก่ลูกหลานมนุษย์นับแต่การวางรากฐานของโลก, และเพื่อทำตามน้ำพระทัย, ของทั้งพระบิดาและของพระบุตร—ของพระบิดาเพราะเรา, และของพระบุตรเพราะเนื้อหนังของเรา. และดูเถิด, เวลาอยู่แค่เอื้อม, และคืนนี้จะมีเครื่องหมายประทานมาให้.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ถ้อยคำที่มาถึงนี้ไฟเกิดสัมฤทธิ์ผล, ตามที่พูดไว้; เพราะดูเถิด, เมื่อดวงอาทิตย์ตกไม่มี "ความมืดเลย; และผู้คนเริ่มฉงนเพราะไม่มี "ความมืดเมื่อกลางคืนมาถึง.

๑๖ และมีคนเป็นอันมาก, ซึ่งไม่เชื่อถ้อยคำของ ศาสดาพยากรณ์, จึงล้มลงสู่พื้นดินและเป็นราวกับว่าพวกเขาตาย, เพราะพวกเขารู้ว่าแผน "การทำลายใหญ่หลวงที่พวกเขาวางไว้สำหรับคนที่เชื่อในถ้อยคำของ ศาสดาพยากรณ์ล้มเหลวแล้ว; เพราะเครื่องหมายซึ่งประทานมาให้เกิดขึ้นแล้ว.

๑๗ และพวกเขาเริ่มรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของต้องเสด็จมาปรากฏในไม่ช้า; แท้จริงแล้ว, ท้ายที่สุด, ผู้คนทั้งหมดทั่วพื้นพิภพจากตะวันตกถึงตะวันออก, ทั้งในแผ่นดินทางเหนือและในแผ่นดินทางใต้, ฉงนอย่างยิ่งจนล้มลงสู่พื้นดิน.

๑๘ เพราะพวกเขาเห็นว่าศาสดาพยากรณ์เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้มาหลายปีแล้ว, และว่าเครื่องหมายซึ่งประทานมาให้เกิด

ขึ้นแล้ว; และพวกเขาเริ่มกลัวเพราะความชั่วช้าสามัญและความกังขาของตน.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่มี "ความมืดตลอดคืนนั้น, แต่มันสว่างราวกับเที่ยงวัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือดวงอาทิตย์ขึ้น มาอีกใน ตอนเช้า, ตามระเบียบอันถูกต้องของมัน; และพวกเขา รู้ว่าเป็นวันที่พระเจ้าจะประสูติ, เพราะเครื่องหมายที่ประทานมาให้.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นแล้ว, แท้จริงแล้ว, สิ่งทั้งหมด, ทุกตัวอักษร, ตามถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นด้วยคือ ดาว "ดวงใหม่ ดวงหนึ่ง ปรากฏขึ้น, ตามถ้อยคำ.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนับจากเวลานี้ไปเริ่มมีการพูดเท็จแพร่ออกไปในบรรดาผู้คน, โดยชาตान, เพื่อให้หัวใจพวกเขาแข็งกระด้าง, ด้วยเจตนาที่จะไม่ให้พวกเขาเชื่อในเครื่องหมายและการอันน่าพิศวงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาเห็น; แต่ทั้งที่มี การพูดเท็จและการหลอกลวงนี้คนส่วนมากยังเชื่อ, และเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนีไฟออกไปในบรรดาผู้คน, และคนอื่น ๆ อีกหลายคนด้วย, เพื่อให้บรรดาผู้ศรัทธากลับใจ, ซึ่งในการนั้นมีการปลดบาปอย่างมากมาย. และดังนั้นผู้คนเริ่มมีความสงบสุขอีกในแผ่นดิน.

๒๔ และไม่มี "ความขัดแย้ง, นอกจาก

๑๔ก ยอห์น ๑:๑๑.
ข มธ. ๕:๑๗-๑๘.
ค แอลมา ๔๒:๒๖.
ง คพ. ๙๓:๓-๔.

๑๕ก ฮีล. ๑๔:๓.
๑๖ก ฮีล. ๑๔:๗.
ข ๓ นี. ๑:๙.
๑๗ก ลูกา ๒:๑-๗.

๒๑ก มธ. ๒:๑-๒;
ฮีล. ๑๔:๕.
๒๓ก คมพ. ปลดบาป (การ).

คนไม่กี่คนที่เริ่มสั่งสอน, โดยพยายามพิสูจน์ด้วยพระคัมภีร์ว่าไม่สมควร"อีกต่อไปแล้วที่จะยึดถือกฎของโมเสส. บัดนี้ในเรื่องนี้พวกเขาผิดพลาด, โดยที่ไม่เข้าใจพระคัมภีร์.

๒๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือไม่ช้าพวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใส, และตระหนักในความผิดพลาดซึ่งพวกเขามี, เพราะพระเจ้าทรงทำให้เป็นที่รู้แก่พวกเขาว่ากฎยังไม่สมบูรณ์", และว่ามันจะต้องสมบูรณ์ในทุกตัวอักษร; แท้จริงแล้ว, ถ้อยคำมาถึงพวกเขาว่ามันจะสมบูรณ์; แท้จริงแล้ว, ว่าจุดหนึ่งหรืออนุภาคหนึ่งจะไม่สูญหายไปจนกว่ามันจะสมบูรณ์ทั้งหมด; ฉะนั้นในปีเดียวกันนี้พระเจ้าจึงทรงนำพวกเขาไปสู่ความรู้เรื่องความผิดพลาดของตน และ สาระภาพ ความผิดของตน.

๒๖ และปีที่เก้าสิบสองผ่านไป ดังนี้, โดยนำข่าวอันน่ายินดีมาถึงผู้คนเพราะเครื่องหมายซึ่งได้บังเกิดขึ้น, ตามถ้อยคำแห่งการพยากรณ์ของศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวง.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เก้าสิบสามผ่านไปโดยสงบสุขด้วย, นอกจากพวกโจรแกติแอนตัน", ซึ่งพำนักอยู่บนภูเขา, ซึ่งรบกวนแผ่นดิน; เพราะที่มั่นของพวกเขา และสถานที่ลับของพวกเขา แข็งแรงมากจนผู้คนเอาชนะพวกเขาไม่ได้; ฉะนั้นพวกเขากระทำฆาตกรรมมากมาย, และเข่นฆ่าบรรดาผู้คนไว้มากนัก.

๒๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่เก้าสิบสี่คนพวกนั้นเริ่มทวีจำนวนมากมาย, เพราะมีคนที่แตกแยกไปจากชาวนีไฟเป็นอันมากหลบหนีไปหาพวกเขา, ซึ่งทำให้เกิดโทมนัสยิ่งแก่ชาวนีไฟเหล่านั้นที่คงอยู่ในแผ่นดิน.

๒๙ และมีเหตุทำให้เกิดโทมนัสยิ่งในบรรดาผู้คนชาวเลมันด้วย; เพราะดูเถิด, พวกเขามีลูกหลายคนที่เกิดโตและเริ่มมีอายุ, จนเป็นตัวของตัวเอง, และถูกบางคนซึ่งเป็นชาวโซรัม", ชักนำไปโดยวาทะเท็จและคำป้อยของพวกคนพวกนั้น, เพื่อไปรวมกับพวกโจรแกติแอนตันเหล่านั้น.

๓๐ และตั้งนั้นชาวเลมันจึงเป็นทุกข์ด้วย, และเริ่มเสื่อมลงในเรื่องของศรัทธาและความชอบธรรมของพวกเขา, เพราะความชั่วร้ายของอนุชนรุ่นหลัง.

บทที่ ๒

ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทวีขึ้นในบรรดาผู้คน—ชาวนีไฟและชาวเลมันสามัคคีกันเพื่อป้องกันตนจากพวกโจรแกติแอนตัน—ชาวเลมันที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสกลับมีผิวขาวและเรียกว่าชาวนีไฟ. ประมาณ ค.ศ. ๕-๑๖.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่เก้าสิบห้าผ่านไปดังนี้ด้วย, และผู้คนเริ่มลืมเครื่องหมายและการอันนำพิศวงเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ยินมา, และเริ่มแปลกใจน้อยลงน้อยลงเกี่ยวกับเครื่องหมายหรือ

การอันนำพิศวงจากฟ้าสวรรค์, ถึงขนาดที่พวกเขาเริ่มแข็งกระด้างในใจ, และมีติดบอดในจิต, และเริ่มไม่เชื่อทุกสิ่งซึ่งพวกเขาได้ยินและเห็นมา—

๒ โดยที่จินตนาการถึงสิ่งไร้ประโยชน์บางอย่างในใจ พวกเขา, ว่ามนุษย์และอำนาจของมารกระทำมันขึ้น, เพื่อชักจูงและหลอกลวง^{๒๗}ใจผู้คน; และตั้งนี้ซาตานครอบครองใจ ผู้คนอีก, ถึงขนาดที่เขาทำให้ดวงตาของคนเหล่านั้นมีติดบอดและชักนำไปให้เชื่อว่าหลักคำสอนของพระคริสต์เป็นสิ่งโง่เขลาและเปล่าประโยชน์.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเริ่มแก้ก้ำกึ้นในความชั่วร้ายและความน่าชิงชัง; และพวกเขาไม่เชื่อว่าจะมีเครื่องหมายหรือการอันนำพิศวงประทานให้อีก; และซาตานออกไปทั่ว^{๒๘}, เพื่อจูงใจผู้คนไป, โดยที่ล่อลวงพวกเขาและเป็นเหตุให้พวกเขาทำความชั่วร้ายใหญ่หลวงในแผ่นดิน.

๔ และปีที่เก้าสิบหกผ่านไปดังนี้; และปีที่เก้าสิบเจ็ดด้วย; และปีที่เก้าสิบแปดด้วย; และปีที่เก้าสิบเก้าด้วย;

๕ และหนึ่งร้อยปีผ่านไปนับแต่วันเวลาของโมไซยาห์^{๒๙}, ผู้เป็นกษัตริย์ปกครองผู้คนของชาวนิไฟ.

๖ และหกร้อยเก้าปีผ่านไปนับแต่ลีสัยออกจากเยรูซาเล็ม.

๗ และเก้าปีผ่านไป นับแต่เวลาที่มีเครื่องหมายประทานให้, ซึ่ง ศาสตราพยากรณ์พูดไว้, ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาในโลก.

๘ บัดนี้ชาวนิไฟเริ่มนับเวลาของพวกเขาจากระยะนี้ไปเมื่อมีเครื่องหมายประทานให้, หรือ นับ จากการเสด็จมาของพระคริสต์; ฉะนั้น, เก้าปีผ่านไป.

๙ และ นิไฟ, ผู้เป็นบิดาของ นิไฟ, ผู้มีหน้าที่ดูแลบันทึก, ไม่ได้กลับ^{๓๐}ไปสู่แผ่นดินแห่งเซราเฮ็มลา, และหาได้มีผู้ใดพบท่านอีกเลยในทั่วแผ่นดิน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนยังคงอยู่ในความชั่วร้าย, ทั้งที่มีคำสั่งสอนและคำพยากรณ์มากซึ่งส่งออกไปในบรรดาพวกเขา; และปีที่สิบผ่านไปดังนี้ด้วย; และปีที่สิบเอ็ดผ่านไปในความชั่วช้าสามัญด้วย.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สิบสามเริ่มมีสงครามและความขัดแย้งตลอดทั่วแผ่นดิน; เพราะพวกโจรแกติแอนทัน กลับมีจำนวนมากมาย, และสังหารผู้คนเป็นอันมาก, และทำให้เมืองหลายเมืองรกร้างว่างเปล่า, และแพร่ความตายและการเข่นฆ่าอย่างหนักหน่วงตลอดทั่วทั้งแผ่นดิน, จนสมควรที่ผู้คนถ้วนหน้า, ทั้งชาวนิไฟและชาวเลมัน, จะจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับคนพวกนั้น.

๑๒ ฉะนั้น, ชาวเลมันทั้งหมดที่กลับเปลี่ยนใจ เลื่อมใสมาสู่พระเจ้า สามีคคีกับชาวนิไฟ, พี่น้องของตน, และถูกบีบบังคับ, ให้จับอาวุธขึ้นต่อสู้กับโจรแกติแอนทัน เหล่านั้น, เพื่อความปลอดภัยของชีวิตตนและผู้หญิงและลูก ๆ ของตน, แท้จริงแล้ว, และเพื่อธำรงรักษาสิทธิของตน, และอภิสิทธิ์ของศาสนจักรตนและ

๒๗ คมพ. หลอกลวง (การ), หลอกลวง (คำ). ๓๗ คพ. ๑๐:๒๗. ๔๗ โมไซยาห์ ๒๙:๔๖-๔๗. ๓๗ ๓ นิ. ๑:๒-๓.

การนมัสการของตน, และอิสรภาพ^๗ และเสรีภาพ^๘ ของตน.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือก่อนปีที่สิบสามนี้จะผ่านไปชาวนี้ไฟถูกคุกคามด้วยความพินาศสิ้นเพราะสงครามครั้งนี้, ซึ่งดูเดือดอย่างยิ่ง.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเหล่านั้นซึ่งมารวมเข้ากับชาวนี้ไฟนับอยู่ในบรรดาชาวนี้ไฟ;

๑๕ และพระเจ้าทรงถอนคำสาป^๙ ที่อยู่กับพวกเขาไปจากพวกเขา, และผิวพวกเขากลับขาวเหมือนกับชาวนี้ไฟ;

๑๖ และคนหนุ่มของพวกเขและธิดาของพวกเขกลับงดงามยิ่งนัก, และนับพวกเขาอยู่ในบรรดาชาวนี้ไฟ, และมีชื่อที่ว่าชาวนี้ไฟ. และปีที่สิบสามสิ้นสุดลงดังนี้.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในตอนต้นของปีที่สิบสี่, สงครามระหว่างพวกโจรกับผู้คนของนี้ไฟดำเนินต่อไปและกลับดูเดือดยิ่งขึ้น; กระนั้นก็ตาม, ผู้คนของนี้ไฟยังได้เปรียบพวกโจรอยู่บ้าง, ถึงขนาดที่พวกเขาขับไล่คนพวกนั้นกลับออกไปจากผืนแผ่นดินของตนเข้าไปในภูเขาและสถานที่ลับของคนพวกนั้น.

๑๘ และปีที่สิบสี่สิ้นสุดลงดังนี้. และในปีที่สิบห้าคนพวกนั้นยกมาต่อสู้กับผู้คนของนี้ไฟ; และเพราะความชั่วร้ายของผู้คนของนี้ไฟ, และความขัดแย้งและการแตกแยกหลายครั้งของพวกเขา, พวกโจรแกติแอนทันจึงได้เปรียบพวกเขาหลายอย่าง.

๑๙ และปีที่สิบห้าสิ้นสุดลงดังนี้, และ

ผู้คนอยู่ในสภาพแห่งความทุกข์หลายอย่างดังนี้; และดาบ^๑แห่งความพินาศเจ็ดเจ็ดอยู่เหนือพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขากำลังจะถูกมันพาดฟัน, และนี่เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกเขา.

บทที่ ๓

กิตติแอนไฮ, ผู้นำโจรแกติแอนทัน, ต้องการให้เลโคไนอัสและชาวนี้ไฟยอมมอบตนและผืนแผ่นดินของพวกเขา—เลโคไนอัส กำหนดให้กิตกิดโตไนเป็นแม่ทัพของกองทัพ—ชาวนี้ไฟชุมนุมกันไนเซราเอีมีลาและอุดมมั่งคั่งเพื่อป้องกันตนเอง. *ประมาณ ค.ศ. ๑๖-๑๘.*

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สิบหกนับจากการเสด็จมาของพระคริสต์, เลโคไนอัส, ผู้ปกครองแผ่นดิน, ได้รับสาส์นจากผู้นำและผู้ปกครองของโจรกลุ่มนี้; และนี่คือถ้อยคำที่เขียนไว้, มีความว่า:

๒ เลโคไนอัส, ผู้มีศักดิ์สูงสุดและหัวหน้าผู้ปกครองแผ่นดิน, ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนสาส์นนี้นมายังท่าน, และมอบการยกย่องสูงยิ่งให้ท่านเพราะความแน่วแน่งของท่าน, และความแน่วแน่งของผู้คนของท่านด้วย, ในการธำรงรักษาสิ่งที่ท่านคิดว่าเป็นสิทธิและเสรีภาพของท่าน; แท้จริงแล้ว, ท่านมั่นคง, ราวกับท่านได้รับการค้ำจุนโดยมือของเทพเจ้า, ในการป้องกันเสรีภาพของท่าน, และทรัพย์สินสมบัติของท่าน,

๑๒ก คมพ. อิสระ, อิสรภาพ.
ข คมพ. เสรีภาพ.

๑๕ก แอลลิมา ๑๗:๑๕; ๒๓:๑๘.
ข ๒ นี้. ๕:๒๑; ๓๐:๖;

เจคอบ ๓:๘.
๑๙ก แอลลิมา ๖๐:๒๙.

และประเทศของท่าน, หรือ สิ่ง ที่ ท่าน เรียกเช่นนั้น.

๓ และ ดู เป็น สิ่ง ที่ นำ สงสาร สำหรับ ข้าพเจ้า, เลโคไนอัสผู้มีศักดิ์สูงสุด, ที่ท่านจะใช้เวลาและหลงตนเช่นนั้นที่จะคิดว่าท่านจะยืนหยัดต่อสู้กับคนกล้าหาญซึ่งอยู่ในบัญชาข้าพเจ้ามากมายเช่นนี้ได้, ซึ่งบัดนี้ในเวลานี้พร้อมจับอาวุธ, และคอยคำสั่งอยู่ด้วยความร้อนรนอย่างยิ่ง—จงยกลงไปที่โจมตีชาวนี้ไฟและทำลายพวกเขาเสีย.

๔ และข้าพเจ้า, โดยที่รู้จักวิญญาณที่ไม่ยอมแพ้ของคนเหล่านี้, โดยพิสุจน์พวกเขามาแล้วในสนามรบ, และโดยที่รู้จักความเกลียดชังอันเป็นนิจของพวกเขาที่มีต่อท่านเพราะความผิดพลาดประการซึ่งท่านทำแก่พวกเขา, ฉะนั้นหากพวกเขาจะยกลงมาต่อสู้กับท่าน พวกเขาจะมาเยือนท่านพร้อมกับความพินาศสิ้น.

๕ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนสาส์นนี้, ผนึกมันด้วยมือข้าพเจ้าเอง, โดยรู้ซึ่งถึงความผาสุกของท่าน, เพราะความแน่วแน่ของท่านใน สิ่ง ที่ ท่าน เชื่อ ว่า ถูก ต้อง, และวิญญาณอันสูงศักดิ์ของท่านในสนามรบ.

๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนมาถึงท่าน, โดยปรารถนาให้ท่านยอมมอบเมืองของท่าน, ผืนแผ่นดินของท่าน, และทรัพย์สินของท่าน, ให้คนเหล่านี้ของข้าพเจ้า, แทนที่จะให้พวกเขามาเยือนท่านด้วยดาบและให้ความพินาศมาถึงท่าน.

๗ หรืออีกนัยหนึ่ง, จงยอมมอบตัวแก่เรา, และมารวมกับเราและมาคืบเคยกับงานลับ^๓ของเรา, และกลับเป็นพี่น้องของ

เราเพื่อท่านจะเป็นเหมือนกับเรา—มีไชทาสของเรา, แต่เป็นพี่น้องและหุ้นส่วนในทรัพย์สินทั้งหมดของเรา.

๘ และ ดู เกิด, ข้าพเจ้า สาบาน^๔ กับท่าน, หากท่านจะทำดังนี้, พร้อมด้วยคำปฏิญาณ, ท่านจะไม่ถูกทำลาย; แต่หากท่านไม่ทำดังนี้, ข้าพเจ้าสาบานกับท่านด้วยคำปฏิญาณ, ว่าเดือนหน้าข้าพเจ้าจะส่งให้กองทัพของข้าพเจ้ายกลงมาโจมตีท่าน, และพวกเขาจะไม่ ยั้ง มือ และไม่ละเว้น, แต่จะสังหารพวกท่าน, และจะให้ดาบฟาดฟัน ลงบนท่านแม้จนท่านถึงกับสูญสิ้น.

๙ และดูเกิด, ข้าพเจ้าคือกิดดิแอนไฮ; และข้าพเจ้าเป็นผู้ปกครองสมาคมลับ^๕นี้ แห่ง แกติ แอนทัน; ซึ่งสมาคมนี้ และงานของมันข้าพเจ้ารู้^๖ว่าดี; และมันเป็นของโบราณกาล^๗ และมันสืบทอดมาถึงเรา.

๑๐ และข้าพเจ้าเขียนสาส์นนี้มาถึงท่าน, เลโคไนอัส, และข้าพเจ้าหวังว่าท่านจะมอบผืนแผ่นดินของท่านและทรัพย์สินของท่าน, โดยปราศจากการหลังเลียด, เพื่อคนเหล่านี้ของข้าพเจ้าผู้ที่แตกแยกไปจากท่านเพราะความชั่วร้ายของท่านในการยึดเอาสิทธิการปกครองของพวกเขาไป, จะได้รับสิทธิและการปกครองของพวกเขาคืน, และเว้นแต่ท่านทำดังนี้, ข้าพเจ้าจะแก้แค้นสำหรับความอยุติธรรมที่เกิดกับพวกเขา. ข้าพเจ้าคือกิดดิแอนไฮ.

๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อเลโคไนอัสได้รับสาส์นนี้เขาจงนอย่างยิ่ง, เพราะ ความอวดดีของกิดดิแอนไฮ

๓ ๗ก ฮีล. ๖:๒๒-๒๖.
๘ก อีเธอร์ ๘:๑๓-๑๔.

๙ก คมพ. มั่วสุ่มลับ (การ).
๗ แอลมา ๓๐:๕๓.

ค ฮีล. ๖:๒๖-๓๐;
โมเสส ๕:๒๑, ๔๙-๕๒.

โดยที่เรียก ร้อง ความเป็น เจ้าของ แผ่นดินของชาวนี้ไฟ, และข่มขู่ผู้คนและแก้แค้นสำหรับความอยุติธรรมให้คนที่มิได้รับ ความอยุติธรรมด้วย, นอกจากพวกเขาที่ได้ทำ ความอยุติธรรม^{๑๑}ให้ตนเองโดยการแตกแยกออกไปหาพวกโจรที่ชั่วร้ายและน่าชิงชังเหล่านั้น.

๑๒ บัดนี้ดูเถิด, เลโคไนอัส, ผู้ปกครองผู้ นี้, เป็นคนเที่ยงธรรม, และขอเรียกร้อง และการข่มขู่ของโจร^{๑๒}ไม่ทำให้เขาตกใจกลัว; ฉะนั้นเขาจึงไม่สดับฟังสาส์นของ กิตติ แอนไฮ, ผู้ปกครองของ พวกโจร, แต่เขาให้ผู้คนของเขา ร้องทูลพระเจ้าขอ ประทานกำลังในเวลา ที่พวกโจรยกลงมา โจมตีพวกเขา.

๑๓ แท้จริง แล้ว, เขา ส่ง ถ้อยแถลงไป ในบรรดา ผู้คนทั้งปวง, เพื่อพวกเขาจะ รวบรวม ผู้หญิง, และลูก ๆ ของตน, ผุง สัตว์เลี้ยงและผุงสัตว์ใหญ่ของตน, และ ทรัพย์สินของตนทั้งหมด, นอกจากแผ่นดิน ของตน, มาอยู่ที่เดียวกัน.

๑๔ และเขาให้ สร้าง แนว ป้องกัน ขึ้น โดยรอบคนเหล่านี้, และให้ที่นั้นมีความ แข็งแกร่งมากยิ่งขึ้น. และเขาให้กองทัพ, ทั้งของชาวนี้ไฟและของชาวเลมัน, หรือ ของคนทั้งหมดที่นับอยู่ในบรรดาชาวนี้-ไฟ, มาประจำที่เพื่อเฝ้าระวังพวกเขาโดย รอบ, และเฝ้าระวังพวกเขาจากพวกโจร ทั้งกลางวันและกลางคืน.

๑๕ แท้จริง แล้ว, เขากล่าวแก่คนเหล่านี้นั้นว่า: トラบที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่, เว้นแต่พวกท่านกลับใจจากความชั่วช้า

สามานย์ทั้งหมดของท่าน, และร้องทูล พระเจ้าแล้ว, ท่านจะไม่มีทางหลุดพ้น จากเงื้อมมือของพวกโจรแกติแอนทัน เหล่านั้น.

๑๖ และคำพูดและการพยากรณ์ของเล-โคไนอัสสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์นักจน ทำให้ความกลัวเกิดแก่ผู้คนทั้งปวง; และ พวกเขาพยายามอย่างสุดกำลังของตนที่จะทำตามถ้อยคำของเลโคไนอัส.

๑๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ เลโคไนอัสกำหนดแม่ทัพนายกองเหนือ กองทัพทั้งหมดของชาวนี้ไฟ, เพื่อบังคับ บัญชาพวกเขาเวลาพวกโจรยกลงมาโจมตี พวกเขาจากแดนทรุกันดาร.

๑๘ บัดนี้มีการกำหนดตำแหน่ง สูงสุด ในบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งหมดและ ผู้ บังคับบัญชาใหญ่ของกองทัพทั้งหมดของ ชาวนี้ไฟ, และชื่อของท่านคือกิตกิตโตไน^๑.

๑๙ บัดนี้เป็นธรรมเนียมในบรรดาชาว นี้ไฟทุกคนที่จะกำหนดแม่ทัพของตน, (เว้นแต่ในเวลาแห่งความชั่วร้าย) ให้เป็น คนหนึ่งที่มีวิญญานแห่งการเปิดเผยและ วิญญานแห่งการพยากรณ์^๑ด้วย; ฉะนั้น, กิตกิตโตไน ผู้ นี้ เป็น ศาสตราพยากรณ์ ที่ ยิ่งใหญ่ในบรรดาพวกเขา, เช่นเดียวกับ หัวหน้าผู้พิพากษาด้วย.

๒๐ บัดนี้ผู้คนกล่าวแก่กิตกิตโตไนว่า: จงสวดอ้อนวอนขอพระเจ้า, และให้เรา ยกขึ้นไปบนภูเขาและในแดนทรุกันดาร, เพื่อเราจะโจมตีพวกโจรและทำลายพวกเขาในผืนแผ่นดินของพวกเขาเอง.

๒๑ แต่กิตกิตโตไนกล่าวแก่พวกเขาว่า:

๑๑ก ฮีล. ๑๔:๓๐.
๑๒ก แอลมา ๕๔:๕-๑๑;

๓ นี้. ๔:๗-๑๐.
๑๘ก ๓ นี้. b:b.

๑๙ก คมพ. คำพยากรณ์,
พยากรณ์.

พระเจ้าทรงห้าม^๖; เพราะหากเราขึ้นไป
โจมตีพวกเขาพระเจ้าจะทรงส่ง^๗เราไปสู่
เงื้อมมือพวกเขา; ฉะนั้นเราจะเตรียมตัว
เราเองที่ใจกลางผืนแผ่นดินของเรา, และ
เราจะรวบรวมกองทัพทั้งหมดของเราไว้,
และเราจะไม่ยกไปโจมตีพวกเขา, แต่เรา
จะคอยจนกว่าพวกเขาจะยกมาโจมตีเรา;
ฉะนั้นพระเจ้า ทรง พระชนม์ อยู่ ฉะนั้นใด,
หากเราทำดังนี้ พระองค์จะทรงส่ง พวก
เขามาสู่เงื้อมมือเรานั้นนั้น.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่
สิบเจ็ด, ในตอนปลายปี, มีถ้อยแถลงของ
เลโอนินัสออกไปตลอดทั่วผืนแผ่นดิน,
และพวกเขาพามาของตน, และรถศึก
ของตน, และฝูงปศุสัตว์ของตน, และฝูง
สัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่ทั้งหมดของ
ตน, และธัญพืชของตน, และทรัพย์สิน
ทั้งหมด ของ ตน, และ ยกออกไป หลาย
พันหลายหมื่นคน, จนพวกเขาออกไปถึง
สถานที่ซึ่งกำหนดให้พวกเขาารวมกัน,
เพื่อป้องกันตนให้พ้นจากศัตรู.

๒๓ และแผ่นดินซึ่งกำหนดไว้คือแผ่น
ดินแห่งเซราเฮมลา, และแผ่นดินที่อยู่
ระหว่างแผ่นดินเซราเฮมลากับแผ่นดิน
อุดมมั่งคั่ง, แท้จริง แล้ว, ตาม เขตแดน
ซึ่งอยู่ระหว่างแผ่นดินอุดมมั่งคั่งกับแผ่น
ดินรกร้าง.

๒๔ และมีผู้คนหลายพันคนที่มิเชื่อว่า
ชาวนีไฟ, ซึ่งมารวมกันในแผ่นดินนี้. บัด
นี้เลโอนินัสให้พวกเขาไปรวมกันในแผ่น
ดินทางใต้, เพราะคำสาปแช่งร้ายแรงซึ่ง
อยู่กับแผ่นดินทางเหนือ^๘.

๒๕ และ พวกเขา สร้าง แนว ป้องกัน
ด้านทานศัตรู; และพวกเขาพำนักอยู่ใน
แผ่นดินเดียว, และใน กลุ่ม เดียว, และ
พวกเขาเกรงกลัวถ้อยคำที่เลโอนินัสพูด
ไว้, ถึงขนาดที่พวกเขากลัวใจจากบาป
ทั้งหมดของตน; และพวกเขาน้อมสวด
อ้อนวอนพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน,
เพื่อพระองค์จะทรงปลดปล่อย^๙พวกเขา
ในเวลาที่ศัตรูจะยกลงมาโจมตี.

๒๖ และพวกเขาโหม่นสยองเพราะศัตรู.
และกิดกิดโตโนให้พวกเขาสร้างอาวุธ^{๑๐}
สงครามขึ้นทุกชนิด, และให้พวกเขา
แข็งแรงแด้วยเกราะ, และด้วยโล่, และ
ด้วยดั่ง, ตามรูปแบบคำแนะนำของท่าน.

บทที่ ๔

กองทัพชาวนีไฟทำให้พวกโจรแกลดิแอน-
ทันพ่ายแพ้—กิดดิแอนไฮถูกสังหาร, เซม-
นาไรฮาร์, ผู้สืบ ตำแหน่ง ของ เขา, ถูก
แขวนคอ—ชาวนีไฟสรรเสริญพระเจ้า
สำหรับชัยชนะของตน. ประมาณ ค.ศ.
๑๙-๒๒.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในตอน
ปลายปีที่สิบแปดกองทัพเหล่านั้นของ
พวกโจรได้เตรียมการสู้รบ, และเริ่มลงมา
และจู่โจมจากเนินเขา, และออกจากภูเขา,
และแดนทुरกันดาร, และที่มั่นของพวก
เขา, และสถานที่ลับของ พวกเขา, และ
เริ่มเข้าครอบครองผืนแผ่นดิน, ทั้งที่อยู่
ในแผ่นดินทางใต้และที่อยู่ในแผ่นดิน

๒๑ก แอลมา ๔๘:๑๔.
ข ๑ ชมอ. ๑๔:๑๒.

๒๔ก แอลมา ๒๒:๓๑.
๒๕ก คมพ. วาใจ (ความ).

๒๖ก ๒ นี. ๕:๑๔.

ทางเหนือ, และเริ่มครอบครองผืนแผ่นดินทั้งหมดซึ่งชาวนี้ไฟทั้งไว้, และเมืองต่าง ๆ ซึ่งทิ้งไว้ให้รกร้างว่างเปล่า.

๒ แต่ตูดเกิด, ไม่มีสัตว์ป่าหรือสัตว์ที่ล่าได้ในผืนแผ่นดินเหล่านั้นซึ่งชาวนี้ไฟทั้งไว้, และไม่มีสัตว์ที่ล่าได้สำหรับพวกโจร นอกจากที่อยู่ในแดนทรกัณดาร.

๓ และ พวกโจร ดำรง ชีวิต อยู่ ไม่ได้ นอกจากในแดนทรกัณดาร, เพราะขาดอาหาร; เพราะชาวนี้ไฟ ทั้ง ผืนแผ่นดินของพวกเขาไว้ให้รกร้างว่างเปล่า, และรวบรวม ฟุ้ง สัตว์ เลี้ยง และ ฟุ้ง สัตว์ ใหญ่ ของ พวกเขา และ ทรัพย์ สิ้น หมด ของ พวกเขาไว้, และพวกเขาอยู่เป็นกลุ่มเดียว.

๔ ฉะนั้น, ไม่มีโอกาสสำหรับพวกโจรที่จะปล้นสะดมและได้อาหารมา, นอกจากจะยกมาสู้รบอย่างเปิดเผยกับชาวนี้ไฟ; และชาวนี้ไฟโดยที่อยู่กันเป็นกลุ่มเดียว, และมีจำนวนมากมาย, และเก็บสำรองเสบียงสัมภาระ, และม้าและฝูงปศุสัตว์, และฝูงสัตว์ทุกชนิดไว้สำหรับตน, เพื่อพวกเขาจะอยู่ได้เป็นเวลาเจ็ดปี, ซึ่งในเวลา นั้น พวก เขา หวัง ว่า จะ ทำลาย พวกโจรให้หมดไปจากผืนแผ่นดิน; และปีที่สิบแปดผ่านไปดังนี้.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สิบเก้ากิดดิแอนไฮเห็นว่าสมควรที่พวกเขาจะไปสู้รบกับชาวนี้ไฟ, เพราะไม่มีทางใดที่พวกเขาจะอยู่ได้นอกจากจะปล้นสะดมและปล้นและกระทำฆาตกรรม.

๖ และพวกเขาไม่กล้ากระจายไปตามผืนแผ่นดินมากนักถึงขนาดที่จะปลุกภัยพิบัติได้, เกือบชาวนี้ไฟจะยกมารบและสังหาร

พวกเขาเสีย; ฉะนั้นกิดดิแอนไฮจึงออกคำสั่งแก่กองทัพของเขาว่าในปีนี้พวกเขาจะยกไปสู้รบกับชาวนี้ไฟ.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกเขายกมาสู้รบ; และมันเป็นไปในเดือนที่หก; และตูดเกิด, วันที่พวกเขายกมาสู้รบนั้นเป็นวันที่สำคัญยิ่งและน่าสะพรึงกลัว; และพวกเขาแต่งกายตามแบบอย่างของโจร; และพวกเขาคาดหนังแกะรอบเอว, และพวกเขาย่อมกายด้วยเลือด, และผมพวกเขาเกรียนติดหนังศีรษะ, และพวกเขามีหมวกเกราะ; และลักษณะของกองทัพกิดดิแอนไฮยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัว, เพราะเกราะพวกเขา, และเพราะพวกเขาย่อมกายด้วยเลือด.

๘ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ กองทัพของชาวนี้ไฟ, เมื่อพวกเขาเห็นลักษณะของกองทัพกิดดิแอนไฮ, ก็ล้มลงสู่พื้นดินทุกคน, และเปล่งเสียงร้องทูลพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, เพื่อพระองค์จะทรงละเว้นพวกเขาและทรงปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา.

๙ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อกองทัพของกิดดิแอนไฮเห็นดังนั้นพวกเขาเริ่มตะโกนด้วยเสียงอันดัง, เพราะปีติของพวกเข, เพราะพวกเขาคิดว่าชาวนี้ไฟล้มลงด้วยความกลัวเพราะความหวาดหวั่นที่เกิดจากกองทัพของตน.

๑๐ แต่ในเรื่องนี้พวกเขาผิดหวัง, เพราะชาวนี้ไฟไม่ได้กลัวพวกเขา; แต่พวกเขาเกรงกลัวพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและทูลอ้อนวอนพระองค์ขอความคุ้มครอง;

ฉะนั้น, เมื่อกองทัพของกิดดิแอนไฮฟุง
เข้าไปใส่ พวก เขา พวก เขาก็ เตรียมพร้อม
ที่จะเผชิญกับ คนพวกนี้; แท้จริงแล้ว,
พวกเขาต้องรับคนพวกนี้ด้วยพละกำลัง
ของพระเจ้า.

๑๑ และการสู้รบเริ่มขึ้นในเดือนที่หก
นี้; และการสู้รบครั้งนี้ใหญ่หลวงและน่า
สะพรึงกลัว, แท้จริงแล้ว, การเข่นฆ่าครั้ง
นี้ใหญ่หลวงและน่าสะพรึงกลัว, ถึงขนาด
ที่ไม่เคยรู้จักการเข่นฆ่าที่สาหัสยิ่งเช่นนี้
มาก่อนในบรรดาผู้คนทั้งปวงของลีไฮนบ
แต่ท่านออกมาจากเยรูซาเล็ม.

๑๒ และทั้งที่มีการข่มขู่และคำปฏิญาณ
ซึ่งกิดดิแอนไฮทำให้, ตูเถิด, ชาวนีไฟยัง
ได้ชนะคนพวกนี้, ถึงขนาดที่แตกพ่ายไป
ซึ่งหน้าพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
กิดดิแอนไฮ "สั่งให้ กองทัพ ของ ท่าน
ติดตามคนพวกนี้ไปไกลถึงเขตชายแดน
ทุรกันดาร, และมีให้ละเว้นผู้ใดที่ตกอยู่ใน
เงื้อมมือ พวก เขา ระหว่าง ทาง; และ
ดังนั้นพวกเขาติดตามคนพวกนี้ไปและ
สังหารพวกเขาไป, จนถึงเขตชายแดน
ทุรกันดาร, แม้จนทำให้คำสั่งของกิดดิ-
แอนไฮบังเกิดขึ้นจริง.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกิดดิ-
แอนไฮ, ผู้ยืนหยัดต่อสู้ด้วยความอาจหาญ,
ถูกติดตาม ขณะที่หลบหนี; และโดยที่
เหน็ดเหนื่อย เพราะ การ ต่อสู้อย่างหนัก
ของเขา เขาจึงถูกตามทันและถูกสังหาร.
และดังนั้นคือจุดจบของโจรกิดดิแอนไฮ.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ
กองทัพของชาวนีไฟกลับมาซึ่งที่ปลอดภัย

ของพวกเขาอีก. และเหตุการณ์ได้บังเกิด
ขึ้นคือปีที่สิบเก้านี้ผ่านไป, และพวกโจร
มิได้ยกมาสู้รบอีก; ทั้งมิได้ยกมาอีกใน
ปีที่ยี่สิบ.

๑๖ และในปีที่ยี่สิบเอ็ดพวกเขาไม่ได้ยก
มาสู้รบ, แต่ยกมาทุกด้านเพื่อล้อมผู้คน
ของนีไฟไว้โดยรอบ; เพราะพวกเขาคิด
ว่าหากพวกเขาหันผู้คนของนีไฟออกจาก
ผืนแผ่นดินของพวกเขา, และล้อมไว้ทุก
ด้าน, และหากพวกเขากันคนเหล่านั้น
ออกจากสิ่ง เกื้อหนุนภายนอกของพวกเขา
ทั้งหมด, คือพวกเขาจะทำให้คนเหล่านี
นั้นมอบตัวตามความปรารถนาของตน.

๑๗ บัดนี้คนพวกนี้กำหนดผู้นำอีกคน
หนึ่งขึ้น, ซึ่งชื่อของเขาคือเชมินาไรฮาร์;
ฉะนั้นเชมินาไรฮาร์นั่นเองที่ทำให้เกิด
การปิดล้อมครั้งนี้.

๑๘ แต่ตูเถิด, นี่เป็นการได้เปรียบของ
ชาวนีไฟ; เพราะเป็นไปไม่ได้สำหรับพวก
โจรที่จะล้อมอยู่นานเพียงพอที่จะเกิด
ผลอย่างใดกับชาวนีไฟ, เพราะเสบียง
กรังมากมายของพวกเขาซึ่งได้สะสมไว้,

๑๙ และเพราะการขาดแคลนเสบียงกรัง
ในบรรดาพวกโจร; เพราะตูเถิด, พวกเขา
ไม่มีอะไรเลย นอกจากเนื้อสัตว์เพื่อการ
ดำรงอยู่ของตน, ซึ่งเป็นเนื้อสัตว์ที่พวก
เขาได้มาจากแดนทุรกันดาร;

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสัตว์
ป่าที่ล่าได้ กลับหายากในแดนทุรกันดาร
ถึงขนาดที่พวกโจรกำลังจะตายด้วยความ
หิวโหย.

๒๑ และชาวนีไฟเดินทัพออกไปอย่างต่อ
เนื่องตลอดทั้งวันและคืน, และเข้าโจมตี

กองทัพของพวกเขา, และห้าพันพวกเขา
ลงหลายพันหลายหมื่นคน.

๒๒ และ ดังนั้น จึง กลับ เป็น ความ
ปรารถนาของผู้คนของซีโมนาไรฮาร์ห์ที่
จะเลิกแผนของตน, เพราะความพินาศ
ใหญ่หลวงซึ่งมาถึงพวกเขาในเวลากลาง
คืนและเวลากลางวัน.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ
ซีโมนาไรฮาร์ห์ออกคำสั่งแก่ผู้คนของเขา
ให้ถอนตัวจากการปิดล้อม, และเดินทัพ
ไปสู่ส่วนที่ไกลสุดของแผ่นดินทางเหนือ.

๒๔ และบัดนี้, กิดกิดโดไนโดยที่รู้ถึง
แผนของคนพวกนี้, และโดยที่รู้ถึงความ
อ่อนแอของ พวกเขา เพราะขาดอาหาร,
และการเขินขำไม่เลือกหน้าซึ่งเกิดขึ้น
ในบรรดาพวกเขา, ฉะนั้นท่านส่งกองทัพ
ของท่านออกไปในเวลากลางคืน, และ
สกัดกั้นทางหนีของ พวกเขา, และวาง
กำลังทัพไว้ตามทางหนีของพวกเขา.

๒๕ และการนี้พวกเขาทำในเวลากลาง
คืน, และเดินทัพ เลยหน้าพวกโจรไป,
เพื่อว่าในวันพรุ่ง, เมื่อพวกโจรเริ่มเดิน
ทัพ, พวกเขาจึงพบกับกองทัพของชาว
นิไฟทั้งด้านหน้าและด้านหลัง.

๒๖ และพวกโจรซึ่งอยู่ทางใต้ก็ถูกสกัด
กั้นในสถานที่ซึ่งพวกเขาถอยหนีมาด้วย.
และทั้งหมด นี้ เป็นไป โดย คำ สั่ง ของ
กิดกิดโดไน.

๒๗ และมีหลายพันคนที่ยอมมอบตัว
เป็นเชลยต่อชาวนิไฟ, และพวกที่เหลือ
ก็ถูกสังหาร.

๒๘ และซีโมนาไรฮาร์ห์, ผู้นำของพวกเขา,
ถูก จับ และ แขว่น คอบน ต้นไม้,
แท้จริงแล้ว, แม้บนยอดไม้จนตาย. และ
เมื่อแขว่นคอเขาจนตายแล้วพวกเขาโค่น
ต้นไม้ลงสู่พื้นดิน, และร้องขึ้นด้วยเสียง
อันดัง, มีความว่า:

๒๙ ขอพระเจ้าทรงโปรดปกป้องรักษา
ผู้คนของ พระองค์ ใน ความ ชอบ ธรรม
และในความบริสุทธิ์ของใจเถิด, เพื่อพวก
เขาจะทำให้คนที่หมายมันจะสังหารพวก
เขาเพื่ออำนาจและการมั่วสุมลับถูกโค่น
ลงสู่พื้นดิน, แม้ตั้งที่ชายฝั่งนี้ถูกโค่นลง
สู่พื้นดิน.

๓๐ และพวกเขาชื่นชมยินดีและร้องขึ้น
อีกเป็นเสียงเดียวกัน, มีความว่า: ขอพระ
ผู้เป็นเจ้าของของอับราฮัม, และพระผู้เป็น
เจ้าของอิสอัค, และ พระผู้เป็นเจ้าของ
ยาโคบ, ทรงคุ้มครองคนเหล่านี้ในความ
ชอบธรรม, トラบเท่าที่พวกเขาจะเรียก
หา พระนามของพระผู้เป็นเจ้าของพวก
เขาเพื่อการคุ้มครอง.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวก
เขาทั้งหมดเปล่งเสียง, เป็นเสียงเดียวกัน,
ในการร้องเพลง, และการสรรเสริญ พระ
ผู้เป็นเจ้าของพวกเขาเพื่อสิ่งอันสำคัญ
ยิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำเพื่อพวกเขา,
ในการปกป้องรักษาพวกเขามีให้ตกไปใน
เงื้อมมือศัตรู.

๓๒ แท้จริงแล้ว, พวกเขาถือว่า: โสชน-
นา แต่ พระ ผู้ เป็น เจ้า สูงสุด. และ พวก
เขาถือว่า: ขอพระนามของพระเจ้าพระ

ผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงฤทธานุภาพ^๗, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าสูงสุดทรงเจริญด้วยพระสิริเถิด.

๓๓ และใจพวกเขาเบ่งบานด้วยปิติ, จนหลังน้ำตาออกมาพรุ้งพรู, เพราะพระคุณความดีอันหาที่สุดมิได้ของพระผู้เป็นเจ้าของในการปลดปล่อยพวกเขาจากเงื้อมมือศัตรู; และพวกเขารู้ว่ามันเป็นเพราะการกลับใจของตนและความนอบน้อมของตนที่พวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากความพินาศอันเป็นนิจ.

บทที่ ๕

ชาวนิไฟกลับใจและละทิ้งบาปของตน—
มอรมอนเขียนประวัติผู้คนของท่านและ
ประกาศ พระวจนะอัน เป็นนิจ แก่พวกเขา—
พระองค์จะทรงรวมอิสราเอลเข้าด้วยกัน
หลังจากกระจัดกระจายเป็นเวลา
ยาวนาน. ประมาณ ค.ศ. ๒๑-๒๖.

และบัดนี้ดูเถิด, ไม่มีคนที่มีชีวิตสักคนเดียว
ในบรรดาผู้คนทั้งหมดของชาวนิไฟที่สงสัย
แม้แต่น้อยในถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์
ผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงซึ่งได้พูดไว้; เพราะพวกเขา
รู้ว่าจำเป็นที่สิ่งนี้จะต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๒ และพวกเขาเห็นว่าสมควรที่พระคริสต์
ต้องเสด็จมา, เพราะเครื่องหมายหลาย
อย่างซึ่งประทานให้, ตาม ถ้อยคำของ
ศาสดาพยากรณ์; และเพราะสิ่งต่าง ๆ ที่
บังเกิดขึ้นแล้วพวกเขาจึงรู้ว่าจำเป็นที่สิ่ง
ทั้งหมดจะบังเกิดขึ้นตามที่พูดไว้.

๓ ฉะนั้นพวกเขาทิ้งบาปทั้งหมดของ

ตน, และความน่าชิงชังของตน, และการ
ผิดประเวณีของตน, และรับใช้พระผู้เป็น
เจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียรจนสุดความสามารถ
ทั้งวันและคืน.

๔ และ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น
คือเมื่อพวกเขาได้จับพวกโจรเป็นเชลย
ทั้งหมด, ถึงขนาดที่ไม่มีผู้ใดที่ไม่ถูก
สังหารหนีไปได้, พวกเขา นำเชลยของตน
เข้าเรือนจำ, และให้สั่งสอนพระวจนะของ
พระผู้เป็นเจ้าแก่คนเหล่านั้น; และมาก
เท่าที่จะกลับใจจากบาปของพวกเขาและ
เข้าสู่พันธสัญญาว่าจะไม่กระทำฆาตกรรม
อีกก็ได้รับอิสรภาพ^๗.

๕ แต่มากเท่าที่ไม่เข้าในพันธสัญญา,
และผู้ที่ยังคงมีการฆาตกรรมลับเหล่านั้น
อยู่ในใจพวกเขาต่อไป, แท้จริงแล้ว, มาก
เท่าที่ถูกพบว่าเอ่ยคำข่มขู่พี่น้องของตน
ถูกกล่าวโทษและลงโทษตามกฎหมาย.

๖ และด้วยเหตุนี้ พวกเขา จึงได้ หยุด
การมั่วสุมลับ, อันชั่วร้าย, และน่าชิงชัง
ทั้งหมดนั้น, ซึ่งในนี้มีความชั่วร้ายมาก,
และการกระทำฆาตกรรมมากมาย.

๗ และปีที่ยี่สิบสอง^๗ ผ่านไปตั้งนี้, และ
ปีที่ยี่สิบสามด้วย, และปีที่ยี่สิบสี่, และปี
ที่ยี่สิบห้า; และเวลาที่ยี่สิบห้าปีผ่านไปตั้งนี้.

๘ และมีหลายเรื่องเกิดขึ้นซึ่ง, ในสายตา
ของคนบางคน, เป็นเรื่องสำคัญยิ่งและ
น่าอัศจรรย์; กระนั้น ก็ตาม, ก็เขียนไว้
ไม่ได้ทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้; แท้จริง
แล้ว, หนังสือเล่มนี้ไม่อาจมีได้แม้หนึ่งใน
ร้อยส่วน^๗ ของสิ่งที่เป็นไปได้ในบรรดาผู้คน
มากมายเช่นนั้นตลอดระยะเวลาที่ยี่สิบห้าปี;

๓๒ข ๑ นี. ๑:๑๔. คมพ. พระผู้
เป็นเจ้าของ, พระผู้เป็นเจ้าของ

สามพระองค์.
๔ ๔ก คมพ. เสรีภาพ.

๓ก ๓ นี. ๒:๘.
๘ก ๓ นี. ๒๖:๖-๑๒.

๙ แต่ดูเถิดมีบันทึก^๙ ซึ่งมีเรื่องการกระทำทั้งหมดยกของคนเหล่านี้; และนี่ไฟให้เรื่องราวที่จริงแต่สั้นกว่าไว้.

๑๐ ฉะนั้นข้าพเจ้า จึง ทำบันทึกของข้าพเจ้าเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ตามบันทึกของไฟ, ซึ่งได้รับการจารึกอยู่บนแผ่นจารึกที่เรียกว่าแผ่นจารึกของไฟ.

๑๑ และดูเถิด, ข้าพเจ้า ทำบันทึกบนแผ่นจารึกซึ่งข้าพเจ้าทำด้วยมือข้าพเจ้าเอง.

๑๒ และดูเถิด, ข้าพเจ้าชื่อมอรมอน^{๑๒}, โดย เรียก ตาม แผ่นดิน^{๑๓} แห่ง มอ รมอน, แผ่นดินที่แอลมาได้สถาปนาศาสนจักรในบรรดาผู้คน, แท้จริงแล้ว, เป็นศาสนจักรแห่งแรกที่สถาปนาขึ้นในบรรดาคนเหล่านั้นหลังจากการล่วงละเมิดของพวกเขา.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้าเป็นสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า. ข้าพเจ้าได้รับการเรียกจากพระองค์ให้ประกาศ พระ วาจาใน บรรดา ผู้คนของพระองค์, เพื่อพวกเขาจะมีชีวิตอันเป็นนิรันดร์.

๑๔ และสมควรที่ข้าพเจ้า, ตามพระประสงค์ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า, ที่ จะ ทำบันทึก^{๑๔} เกี่ยวกับสิ่งที่ขึ้นไปเหล่านี้, เพื่อคำสวดอ้อนวอนของคนที่ยากไปแล้วนับแต่นั้น, ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์, จะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามศรัทธาของพวกเขา—

๑๕ แท้จริง แล้ว, บันทึก เล็ก น้อย ของเรื่องที่เกิดขึ้นนับแต่เวลาที่ลีไฮออกจากเยรูซาเล็ม, แม้ลงมาถึงเวลาปัจจุบัน.

๑๖ ฉะนั้นข้าพเจ้าทำบันทึกของข้าพเจ้าจากเรื่องราวซึ่งคนที่อยู่มาก่อนข้าพเจ้าให้ไว้, จนถึง ตอน แรก เริ่ม ของ วัน เวลาข้าพเจ้า;

๑๗ และแล้วข้าพเจ้าทำบันทึก^{๑๕} เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าเห็นมาด้วยตาตนเอง.

๑๘ และข้าพเจ้ารู้ว่าบันทึกซึ่งข้าพเจ้าทำเป็นบันทึกที่เที่ยงธรรมและจริง; กระนั้นก็ตามยังมีหลายสิ่งซึ่ง, เราไม่สามารถจะเขียน^{๑๖} ได้, ตามภาษาของเรา.

๑๙ และบัดนี้ข้าพเจ้าจะยุติคำกล่าวของข้าพเจ้า, ซึ่งเกี่ยวกับตัวข้าพเจ้าเอง, และเริ่มเล่าเรื่องราวของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนข้าพเจ้า.

๒๐ ข้าพเจ้า คือ มอ รมอน, และ เป็น ผู้ สืบ ตระกูลโดย แท้ ของ ลีไฮ. ข้าพเจ้ามีเหตุผลที่จะ ถวาย พระพร พระผู้ เป็น เจ้าของข้าพเจ้าและพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า, ที่ พระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของเราออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, (และไม่มีใครรู้เรื่องนี้^{๑๗} นอกจากพระองค์และคนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ ทรง นำ ออกจาก แผ่น ดิน นั้น) และ ที่ พระองค์ ประทาน ความ รู้ อย่าง มากมายให้ข้าพเจ้าและผู้คนที่มาของข้าพเจ้าอันนำไปสู่ ความ รอด แห่ง จิต วิญญาณของเรา.

๒๑ พระองค์ทรงอวยพรให้เชื้อสาย^{๑๘} แห่งยาโคบ^{๑๘} โดยแน่แท้, และทรงเมตตา^{๑๙} พงศ์พันธุ์ของโยเซฟ.

๒๒ และตราบาท^{๒๐} ที่ลูกหลานของลีไฮ

<p>๙ ก ฮีล. ๓:๑๓-๑๕. ๑๒ ก มอริ. ๑:๑-๕. ข โมไซยาห์ ๑๘:๔; แอลมา ๕:๓.</p>	<p>๑๔ ก ฮีล. ๑:๑๓-๑๘; คพ. ๓:๑๙-๒๐. ๑๗ ก มอริ. ๑:๑. ๑๘ ก ฮีล. ๑:๒๒-๒๕.</p>	<p>๒๐ ก ๑. นี. ๕:๓๖. ๒๑ ก คพ. ฮีล. ๑:๑๖. ข ปลุ. ๓:๒๒-๒๘. ค นิ. ๓:๓. ๓๓:๑๓-๑๗.</p>
---	--	--

รักษาพระบัญญัติของพระองค์^๑ พระองค์ทรงอวยพรพวกเขาและทรงทำให้พวกเขารุ่งเรืองตามพระวจนะของพระองค์.

๒๓ แท้จริงแล้ว, และพระองค์จะทรงนำส่วนหนึ่งที่เหลืออยู่^๒ ของพงศ์พันธุ์โยเซฟมาสู่ความรู้^๓ เรื่องพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาอีกโดยแน่แท้.

๒๔ และโดยแน่แท้ดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใด, พระองค์จะทรงรวม^๔ ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของพงศ์พันธุ์ยาโคบจากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก, ซึ่งกระจัดกระจายกันอยู่ทั่วไปตามพื้นพิภพฉนั้น.

๒๕ และดังที่พระองค์ทรงทำพันธสัญญาไว้กับ เชื้อสายแห่งยาโคบทั้งหมดนั้นใด, แม้นั้นนั้นพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำไว้กับเชื้อสายแห่งยาโคบจะเกิดสัมฤทธิ์ผลในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์เอง, จนถึงการนำเชื้อสายแห่งยาโคบทั้งหมดกลับมาสู่ความรู้เรื่องพันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำไว้กับพวกเขา.

๒๖ และจากนั้นพวกเขาจะรู้จัก^๕ พระผู้ไถ่ของตน, ซึ่งคือ พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า; และแล้วพระองค์จะทรงรวมพวกเขาจากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลกมาสู่ผืนแผ่นดินของตนเอง, ซึ่งจากที่นั่นพวกเขากระจัดกระจายไป; แท้จริงแล้ว, พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่นั้นใดมันจะเป็นไปดังนั้น. เอเมน.

บทที่ ๖

ชาว นีไฟ รุ่งเรือง— เริ่ม มีความ หยิ่ง จองหอง, ความ มั่งคั่ง, และการ แบ่ง ชนชั้น— ศาสนจักร ราว ฉนวน เพราะ การ แดกแยก— ชาตาน นำ ผู้คน ในการ กบฏ อย่าง เปิด เมฆ— ศาสดา พยากรณ์ หลาย คน ป่าว ร้อง การ กลับ ใจ และ ถูก สังหาร— ฆาตกร สมคบ กัน ยึด อำนาจ การ ปกครอง. ประมาณ ค.ศ. ๒๖-๓๐.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของชาวนีไฟทั้งหมดกลับไปสู่ผืนแผ่นดินของพวกเขาเองในปีที่ยี่สิบหก, ชายทุกคน, พร้อมด้วยครอบครัวของเขา, ฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของเขา, ม้าของเขาและฝูงปศุสัตว์ของเขา, และสิ่งทั้งหมดไม่ว่าอะไรก็ตามที่เป็นของพวกเขา.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาไม่ได้กินเสบียงอาหารจนหมด; ฉะนั้นพวกเขาขนส่งที่ยังไม่ได้ใช้ทั้งหมดมากับพวกเขา, มีธัญพืชทั้งหมดทุกชนิดของพวกเขา, และทองของพวกเขา, และเงินของพวกเขา, และของมีค่าทั้งหมดของพวกเขา, และกลับไปผืนแผ่นดินของพวกเขาเองและทรัพย์สินของพวกเขา, ทั้งทางเหนือและทางใต้, ทั้งในแผ่นดินทางเหนือและในแผ่นดินทางใต้.

๓ และพวกเขาให้ผืนแผ่นดินตามจำนวนคน มาก น้อย แก่ พวกเขา โจร เหล่า นั้นซึ่งได้เข้ามาในพันธสัญญาที่จะรักษา

๒๒ก ๒ นี. ๑:๒๐. ๒๓ก แอลมา ๔๖:๒๔. ๗ ๒ นี. ๓:๑๒. ๒๔ก คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล. ๒๕ก ๓ นี. ๑๖:๔. ๒๖ก ๒ นี. ๓๐:๕-๘; ๓ นี. ๒๐:๒๙-๓๔.

สันติภาพของแผ่นดิน, ผู้ซึ่งปรารถนาจะยังเป็นชาวเลมันต่อไป, เพื่อพวกเขาจะมี, สิ่งที่ทำให้ดำรงอยู่ได้, ด้วยแรงงานของตน; และดังนั้นพวกเขาได้สถาปนาสันติภาพขึ้นทั่วแผ่นดิน.

๔ และพวกเขาเริ่มรู้เรื่องอีกและมั่งคั่งยิ่งขึ้น; และปีที่สี่สิบหกและยี่สิบเจ็ดผ่านไป, และมีความเป็นระเบียบอย่างมากในแผ่นดิน; และพวกเขาตั้งกฎของตนตามความเสมอภาคและความยุติธรรม.

๕ และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดทั่วทั้งแผ่นดินที่จะขัดขวางไม่ให้ผู้คนรุ่งเรืองตลอดไป, เว้นแต่พวกเขาจะตกไปสู่การลวงละเมิด.

๖ และบัดนี้กิดกิดโดโน, และเลโคอินอัส, ผู้พิพากษา, และบรรดาคนที่กำหนดให้เป็นผู้ นำ, เป็น ผู้สถาปนาสันติภาพอันใหญ่หลวงนี้ขึ้นในแผ่นดิน.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีการสร้างเมืองหลายเมืองขึ้นใหม่อีกครั้ง, และซ่อมแซมเมืองเก่าหลายเมือง.

๘ และสร้างทางหลวงหลายสาย, และทำถนนหลายเส้น, ซึ่งนำจากเมืองหนึ่งไป ถึง อีก เมือง หนึ่ง, และจาก แผ่น ดิน หนึ่งถึงอีกแผ่นดินหนึ่ง, และจากที่หนึ่งถึงอีกที่หนึ่ง.

๙ และปีที่สี่สิบแปดผ่านไปดังนี้, และผู้คนมีความสงบสุขตลอดเวลา.

๑๐ แต่เหตุการณ์ได้เกิดขึ้นในปีที่สี่สิบเก้าเริ่มมีการโต้แย้งบ้างในบรรดาผู้คน; และบางคนทะเลาะกันด้วยความถือดี และการโอ้อวดเพราะความมั่งคั่งมากมายยิ่ง

นักของพวกเขา, แท้จริงแล้ว, แม้จนไปสู่การข่มเหงอย่างรุนแรง;

๑๑ เพราะมีพ่อค้ามากในแผ่นดิน, และทนายมาก, และเจ้าหน้าที่มากด้วย.

๑๒ และผู้คนเริ่มแบ่งแยกกันตามฐานะ, ตามความมั่งคั่ง"ของพวกเขและโอกาสของการเล่าเรียนของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, บาง คนขาด ความรู้เพราะความยากจนของตน, และคนอื่น ๆ ได้รับการเล่าเรียนอย่าง กว้างขวาง เพราะ ความมั่งคั่งของตน.

๑๓ บาง คนทะเลาะกันด้วยความถือดี, และ คน อื่น ถ่อมตน อย่าง ยิ่ง; บาง คนตอบโต้การบริภาษด้วยการบริภาษ, ขณะที่ คน อื่น ๆ ทนรับ การบริภาษและการข่มเหง"และความทุกข์ นานปีการ, และไม่ได้หันไปจ้วงจาบ"เป็นการตอบแทน, แต่ถ่อมตนและสำนึกผิดต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.

๑๔ และดังนั้นจึงมีความไม่เสมอภาคอย่าง ร้ายแรง ทั่ว แผ่นดิน, ถึงขนาดที่ ศาสนจักรเริ่มแตกแยก; แท้จริงแล้ว, ถึงขนาดที่ในปีที่สามสิบสามศานจักรแตกแยกกันทั่วทั้งแผ่นดินนอกจากในบรรดาชาวเลมันไม่กี่คนผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่ความเชื่อที่แท้จริง; และพวกเขาจะไม่ละทิ้งไป, เพราะพวกเขามั่นคง, และแน่วแน่, และไม่วันทวิ, เต็มใจที่จะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยความขยันหมั่นเพียร"จนสุดความสามารถ.

๑๕ บัดนี้สาเหตุของความชั่วช้ามากมาย

๖ ๑๐ก คมพ. จงหอง (ความ), ถือดี (ความ), ลำพอง (ความ). ๑๒ก คมพ. ข่มเหง (การ). ๑๔ก คมพ. ขยันหมั่นเพียร (ความ).
๑๒ก ๑ พท. ๖:๑๗-๑๘; ฮีล. ๔:๑๒. พ มธ. ๕:๓๑; ๔ นี. ๑:๓๕;

นี้ของผู้คนคือดังนี้—ชาติานมีพลังอำนาจยิ่ง, ใน การ ยั่วยุ ผู้คนให้ ทำความชั่วช้า สามานย์น่านปการ, และในการทำให้พวกเขาล่าพองด้วยความจงองหอง, โดยล่อลวงพวกเขาให้ แสวงหา พลัง อำนาจ, และ สิทธิอำนาจ, และความมั่งคั่ง, และสิ่งไร้ประโยชน์ของโลก.

๑๖ และดังนั้นชาติานชักนำใจผู้คนให้ ทำความชั่วช้าสามานย์น่านปการ; ฉะนั้นพวกเขาจึงชื่นชมกับสันติภาพเพียงไม่กี่ปี.

๑๗ และ ดังนั้น, ใน ตอน ต้นของปี ที่สามสิบ—ผู้คน ถูก ปล่อย เป็นระยะเวลา นานให้ล้าไปโดยการล่อลวง ของมารไป สู่ที่ใดก็ตามที่เขาปรารถนาจะพาไป, และให้ ทำความชั่วช้าสามานย์ใด ๆ ก็ตามที่เขาปรารถนาจะให้ทำ—และดังนั้นในตอนต้นของปี, ที่สามสิบนี้, คนทั้งหลายจึงอยู่ใน สภาวะของความชั่วร้ายอันน่าพรันพริ้ง.

๑๘ บัดนี้พวกเขาไม่ได้ทำบาปโดยความเขลา, เพราะพวกเขารู้พระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับพวกเขา, เพราะพวกเขาได้รับการสอนแล้ว; ฉะนั้นพวกเขาภกฏ ต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างจงใจ.

๑๙ และบัดนี้มันอยู่ในวันเวลาของเลโค-นิอัส, ผู้เป็นบุตรของเลโคนิอัส, เพราะเลโคนิอัสรับตำแหน่งของบิดาและปกครองผู้คนในปีนั้น.

๒๐ และเริ่มมีคนได้รับการตลใจ จาก สวรรค์ และ พระผู้ เป็น เจ้า ทรง ส่ง ออก ไป, ยืนอยู่ในบรรดาผู้คนทั่วทั้งแผ่นดิน, โดยสั่งสอนและเป็นพยานอย่างอาจหาญ

ถึง บาบ และ ความ ชั่วช้า สามานย์ ของ ผู้คน, และเป็นพยานแก่พวกเขาเกี่ยวกับ การไถ่ซึ่งพระเจ้าจะทรงกระทำเพื่อ ผู้คนของพระองค์, หรืออีกนัยหนึ่ง, การ พิณ คิน พระชนม์ ของ พระ คริสต์; และ คนเหล่านี้ เป็นพยาน อย่าง อาจหาญ ถึง การสิ้นพระชนม์ และ ทุกขเวทนา ของ พระองค์.

๒๑ บัดนี้มีผู้คน เป็นอันมาก ที่ เรียกว โกรธเพราะบรรดาผู้เป็นพยานเกี่ยวกับ เรื่องเหล่านี้; และคนที่โกรธส่วนมากเป็น พวกหัวหน้าผู้พิพากษา, และพวกที่เคย เป็น มหาปุโรหิตและทนาย; แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่เป็น ทนาย โกรธบรรดาผู้ที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้.

๒๒ บัดนี้ไม่มีทนายหรือผู้พิพากษาหรือ มหาปุโรหิตคนใดที่มีอำนาจกล่าวโทษผู้ใด ถึงตาย นอกจาก ผู้ปกครองของแผ่นดินจะลงชื่อในคำกล่าวโทษของพวกเขา.

๒๓ บัดนี้มีหลายคนในบรรดาผู้ที่ เป็นพยาน ถึง เรื่อง เกี่ยวกับ พระ คริสต์ ซึ่ง เป็นพยาน อย่าง อาจหาญ, ซึ่ง ถูก พวกผู้พิพากษาจับกุม และ แอบ สั่งหาร, เพื่อ การตายของพวกเขาจะไม่รู้ถึงผู้ปกครองแผ่นดินจนภายหลังการตายของพวกเขา.

๒๔ บัดนี้ดูเถิด, การนี้ตรงกันข้ามกับ กฎของแผ่นดิน, ที่จะประหารผู้ใดไม่ได้ นอกจากพวกเขาจะได้รับอำนาจจาก ผู้ปกครองแผ่นดิน—

๒๕ ฉะนั้นจึงมีคำร้องส่งขึ้นไปแผ่นดิน แห่งเซราเอมีลา, ถึงผู้ปกครองแผ่นดิน,

๑๗ก คมพ. ล่อลวง (การ).

๑๘ก โมไซยาห์ ๓:๑๑.

ข คมพ. ภกฏ (การ).

๒๐ก คมพ. ตลใจ (การ), แแรง

บันดาลใจ; ศาสดา พยากรณ์.

ข คมพ. ซดไซ้ (การ);

ตริงกางเขน (การ).

๒๑ก คพ. ๑๒๑:๓๖-๓๗, คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).

ฟ้องร้องผู้พิพากษาเหล่านี้ที่กล่าวโทษ ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้าให้ตาย, โดยไม่เป็นไปตามกฎ.

๒๖ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ คนพวกนี้ถูกจับและนำไปอยู่ต่อหน้าผู้พิพากษา, เพื่อรับการพิพากษาเกี่ยวกับ โทษานุโทษที่พวกเขาทำลงไป, ตามกฎ^๑ ซึ่งผู้คนตั้งไว้.

๒๗ บัดนี้ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือผู้พิพากษาเหล่านั้นมีเพื่อนและญาติเป็นอันมาก; และพวกที่เหลืออยู่, แท้จริงแล้ว, แม้นายและมหาปุโรหิตเกือบทั้งหมด, ได้มารวมกัน, และสามัคคีกับญาติของผู้พิพากษาเหล่านั้น ซึ่งจะถูกพิจารณาโทษตามกฎ.

๒๘ และพวกเขาเข้าในพันธสัญญา^๒ ร่วมกัน, แท้จริงแล้ว, แม้ในพันธสัญญานั้นซึ่งคนแต่เก่าก่อนให้ไว้, ซึ่งพันธสัญญานั้น มาร^๓ ให้ไว้และดำเนินการ, เพื่อจะรวมกันต่อสู่ความชอบธรรมทั้งปวง.

๒๙ ฉะนั้นพวกเขาพร้อมใจกันต่อสู่ผู้คนของพระเจ้า, และเข้ามาในพันธสัญญาเพื่อทำลายคนเหล่านั้น, และเพื่อปลดปล่อยคนเหล่านั้นที่มีความผิดฐานกระทำบาปกรรมจากเงื้อมมือของความยุติธรรม, ซึ่งกำลังจะได้รับการปฏิบัติตามกฎ.

๓๐ และพวกเขาต่อต้านกฎและสิทธิของประเทศตน; และพวกเขาทำพันธสัญญาไว้แก่กันที่จะทำลายผู้ปกครอง, และสถาปนากษัตริย์^๔ ขึ้นเหนือแผ่นดิน, เพื่อแผ่นดินจะไม่มีเสรีภาพอีกต่อไปแต่จะขึ้นอยู่กับกษัตริย์.

บทที่ ๗

หัวหน้าผู้พิพากษาถูกลอบสังหาร, ฝ่ายปกครองถูกทำลาย, และผู้คนแบ่งแยกเป็นเผ่าต่าง ๆ — เจคอบ, ผู้ต่อต้านพระคริสต์, กลายเป็นกษัตริย์ของพวกมั่วสุมลับ—นี้ไฟสั่งสอนการกลับใจและศรัทธาในพระคริสต์—เทพปฏิบัติต่อท่านทุกวัน, และท่านทำให้น้องชายลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย—หลายคนกลับใจและรับบัพติศมา. ประมาณ ค.ศ. ๓๐-๓๓.

บัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าพวกเขาไม่ได้สถาปนากษัตริย์ขึ้นเหนือแผ่นดิน; แต่ในปีเดียวกันนี้, แท้จริงแล้ว, ปีที่สามสิบ, พวกเขาทำลายบนบัลลังก์ผู้พิพากษา, แท้จริงแล้ว, ลอบสังหารหัวหน้าผู้พิพากษาของแผ่นดิน.

๒ และผู้คนแตกหมู่เหล่านี้เป็นศัตรูกัน; และคนทั้งหลายแยกกันเป็นเผ่าต่าง ๆ, ทุกคนตามครอบครัวของเขาและวงศ์วานญาติและมิตรสหายของเขา; และดังนั้น พวกเขาทำลาย การปกครองของแผ่นดิน.

๓ และทุกเผ่ากำหนดหัวหน้าหรือผู้นำขึ้นเหนือพวกเขา; และดังนั้นพวกเขา กลับเป็นเผ่าต่าง ๆ และผู้นำเผ่า.

๔ บัดนี้ ดูเถิด, ไม่มีใครในบรรดาพวกเขาที่ไม่มีครอบครัวมากและวงศ์วานญาติและมิตรสหายมาก; ฉะนั้นบรรดาเผ่าของพวกเขาก็มีจำนวนมากมายิ่ง.

๕ บัดนี้ ทั้งหมดนี้เป็นไป, และยังไม่

๒๖ก โมไซยาห์ ๒๓:๒๕; แอลมา ๑:๑๔.

๒๘ก คมพ. มั่วสุมลับ (การ). ๗ ฮีล. ๖:๒๖-๓๐.

๓๐ก ๑ มขม. ๘:๕-๗; แอลมา ๕๑:๕.

สงครามในบรรดาพวกเขา; และความชั่วช้าสามัญทั้งหมดนี้มาถึงผู้คนเพราะพวกเขายอมตน^๖ต่ออำนาจของซาตาน.

๖ และข้อบังคับของฝ่ายปกครองถูกทำลาย, เพราะการมั่วสุมลับ^๗ของมิตรสหายและวงศาคณาญาติของคนเหล่านั้นที่กระทำฆาตกรรมศาสดาพยากรณ์.

๗ และพวกเขาทำให้เกิดความขัดแย้งรุนแรงในแผ่นดิน, ถึงขนาดที่ผู้คนส่วนที่ชอบธรรมมากกว่าเกือบกลายเป็นคนชั่วร้ายไปทั้งหมด; แท้จริงแล้ว, มีคนชอบธรรมอยู่เพียงไม่กี่คนในบรรดาพวกเขา.

๘ และดังนั้นเวลาหกปียังไม่ผ่านไปนับแต่ผู้คนส่วนใหญ่หันหลังให้ความชอบธรรมของพวกเขา, เหมือนกับสุนัขที่กลับไปสู่สูสำรอก^๘ของมัน, หรือเหมือนกับสุกรตัวเมียที่กลับไปเกลือกกลิ้งในปลักตม.

๙ บัดนี้การมั่วสุมลับนี้ซึ่งนำความชั่วช้าสามัญมหันต์มาสู่ผู้คน, ได้รวมตัวเข้าด้วยกัน, และตั้งชายผู้หนึ่งซึ่งพวกเขาเรียกว่าเจคอบขึ้นเป็นหัวหน้า;

๑๐ และพวกนี้เรียกเขาเป็นกษัตริย์ของตน; ฉะนั้นเขาจึงกลายเป็นกษัตริย์ปกครองคนชั่วร้ายกลุ่มนี้; และเขาเป็นคนที่สำคัญที่สุดคนหนึ่งซึ่งออกเสียงต่อต้านศาสดาพยากรณ์ที่เป็นพยานถึงพระเยซู.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนกลุ่มนี้ไม่มีผู้คนมากดังเผ่าต่าง ๆ ของผู้คน, ซึ่งรวมอยู่ด้วยกัน เพียงแต่ผู้นำของพวกเขาตั้งกฎของตนขึ้น, ทุกคนตามเผ่าของตน; กระนั้นก็ตามพวกเขายังเป็นศัตรูกัน; ทั้งที่พวกเขาไม่ใช่ผู้คน

ชอบธรรม, พวกเขาจึงพร้อมใจกันเกลียดชังผู้คนที่เข้ามาในพันธสัญญาเพื่อทำลายฝ่ายปกครอง.

๑๒ ฉะนั้น, เจคอบโดยที่เห็นว่าศัตรูมีจำนวนมากกว่าพวกเขา, โดยที่เขาเป็นกษัตริย์ของกลุ่ม, ฉะนั้นเขาจึงสั่งผู้คนของเขาให้หนีไปยังแผ่นดินส่วนเหนือสุด, และสร้างอาณาจักรขึ้นที่นั่นเพื่อตนเอง, จนกว่าพวกที่แตกแยกจะมารวมด้วย, (เพราะเขาป้อยอคคนพวกนั้นว่าจะมีพวกแตกแยกเป็นอันมาก) และพวกเขากลับมีกำลังเข้มแข็งพอที่จะต่อสู้กับเผ่าต่าง ๆ ของผู้คน; และพวกเขาจึงทำเช่นนั้น.

๑๓ และการเดินทางทัพของพวกเขารวดเร็วมากจนไม่มีอะไรขัดขวางได้จนพวกเขาออกไปพันธะยะที่ผู้คนจะตามทัน, และปีที่สามสิบสิ้นสุดลงดังนั้น; และกิจจานุกิจของผู้คนของนิไฟเป็นไปดังนี้.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบเอ็ดคือพวกเขาแบ่งแยกออกเป็นเผ่าต่าง ๆ, ทุกคนตามครอบครัว, วงศาคณาญาติและมิตรสหายของเขา; กระนั้นก็ตามพวกเขายังตกลงกันว่าพวกเขาจะไม่ทำสงครามต่อกัน; แต่พวกเขาไม่ได้เห็นพ้องกันในเรื่องกฎของตน, และวิธีการปกครองของตน, เพราะมันได้รับการสถาปนาตามความคิดเห็นของคนที่เป็นหัวหน้าและผู้นำของตน. แต่พวกเขาสถาปนากฎอันเคร่งครัดมากเพื่อเผ่าหนึ่งจะไม่ล่วงล้ำอีกเผ่าหนึ่ง, ถึงขนาดที่มีสันติในแผ่นดินพอสมควร; กระนั้นก็ตาม, ใจพวกเขายังหันไปจากพระเจ้า

๖ ๕ก รม. ๖:๑๓-๑๖; แอลมา ๑๐:๒๕.

๗ ก ๒ นี. ๙:๙. ๘ก สภษ. ๒๖:๑๑;

๒ ปต. ๒:๒๒. ๑๒ก ๓ นี. ๖:๓๐.

พระผู้เป็นเจ้าของตน, และพวกเขาว่างปาก่อนหินใส่ศาสดาพยากรณ์และขับไล่พวกเขาทำนออกจากบรรดาพวกเขา.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ "นิไฟ" — โดยที่ได้รับการมาเยือนจากเทพและสุรเสียงของพระเจ้าด้วย, ฉะนั้นจึงเห็นเทพ, และเป็นพยานด้วยตา, และโดยมีพลังความสามารถที่ประทานมาให้ท่านเพื่อท่านจะรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพระคริสต์, และเป็นพยานด้วยตาถึงการหันกลับโดยเร็วของพวกเขาด้วยจากความชอบธรรมไปสู่ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา;

๑๖ ฉะนั้น, โดยที่โศกเศร้าเพราะความแข็ง กระจ่าง ของใจ พวกเขา และ ความมืดบอดของจิตพวกเขา—จึงออกไปในบรรดาพวกเขาในปีเดียวกันนั้น, และเริ่มเป็นพยาน, อย่างอาจหาญ, เรื่องการกลับใจ และการปลดบาปโดยทางศรัทธาในพระเจ้าพระเยซูคริสต์.

๑๗ และท่านปฏิบัติหลายอย่างต่อพวกเขา; และไม่อาจเขียนเรื่องทั้งหมดไว้ได้, และการเขียนส่วนหนึ่งของเรื่องนี้ไม่เพียงพอ, ฉะนั้นจึงไม่มีเขียนไว้ในหนังสือนี้. และนิไฟได้ปฏิบัติด้วยพลังอำนาจ และสิทธิอำนาจมากมาย.

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ คนทั้งหลายโกรธท่าน, แม้เพราะท่านมีพลังยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา, เพราะเป็นไปได้ ที่พวกเขาจะไม่ เชื่อ ถ้อยคำท่าน, เพราะศรัทธาของท่านในพระเจ้าพระเยซู

คริสต์แน่นแน้อยิ่งนักจนเทพมาปฏิบัติต่อท่านทุกวัน.

๑๙ และในพระนามของพระเยซู ท่านขับเหล่ามารและวิญญาณที่ไม่สะอาด; และแม้จนท่านทำให้น้องชายของท่านลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, หลังจากที่เขากลุกขวางป่าด้วยก้อนหินและได้รับความตายเพราะผู้คน.

๒๐ และผู้คนเห็นการนี้, และเป็นพยานถึงเรื่องนี้, และโกรธท่านเพราะพลังความสามารถของท่าน; และท่านทำปาฏิหาริย์อีกหลายอย่าง, ในสายตาของผู้คน, ในพระนามของพระเยซู.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามสิบเอ็ดผ่านไป, และมีคนเพียงไม่กี่คนที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า; แต่มากเท่าที่เปลี่ยนใจเลื่อมใสได้แสดงแก่ผู้คนโดยแท้ว่าพวกเขาได้รับการมาเยือนโดยเดชานุภาพ และ พระวิญญาณ ของ พระผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์, ซึ่งในพระองค์พวกเขาเชื่อ.

๒๒ และมากเท่าที่เหล่ามารถูกขับออกจากพวกเขา, และได้รับการรักษาความเจ็บไข้ของพวกเขและความทุกข์พลภาพของ พวกเขา, ได้ แสดงให้ประจักษ์แก่ผู้คนโดยแท้ว่าพวกเขาได้รับการกระทำโดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าของ, และได้รับการรักษาแล้ว; และพวกเขาแสดงเครื่องหมายให้เห็นด้วยและทำปาฏิหาริย์บางอย่างในบรรดาผู้คน.

๒๓ ปี ที่สามสิบ สอง ผ่านไป ดังนี้ด้วย.

๑๕ ก ๓ นี. ๑:๒.
๑๗ ก คมพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ.

๑๘ ก ๒ นี. ๓๓:๑;
แอลมา ๔:๑๙.
๑๙ ก คมพ. วิญญาณ—

วิญญาณร้าย.
๒๐ ก ๓ นี. ๘:๑.

และนี่ไฟป่าร้องแก่ผู้คนในตอนต้นของปีที่สามสิบสาม; และท่านสั่งสอนเรื่องการกลับใจและการปลดบาปแก่พวกเขา.

๒๔ บัดนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านจำไว้ด้วย, ว่าไม่มีผู้ใดที่ได้รับการนำมาสู่การกลับใจแล้วผู้หนึ่งไม่ได้รับบัพติศมา^๑ด้วยน้ำ.

๒๕ ฉะนั้น, มีผู้ที่นี้ไฟแต่งตั้ง, เพื่อการปฏิบัติศาสนกิจนี้, เพื่อคนเช่นนั้นทุกคนที่มาสู่พวกเขาจะรับบัพติศมาด้วยน้ำ, และนี่เป็นพยานและประจักษ์พยานต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และต่อผู้คน, ว่าพวกเขากลับใจและได้รับการปลดบาป^๒ของพวกเขาแล้ว.

๒๖ และในตอนต้นของปีนี้มีคนเป็นอันมากได้รับบัพติศมาสู่การกลับใจ; และเวลาส่วนมากของปีผ่านไปดังนี้.

บทที่ ๘

พายุฝนฟ้าคะนอง, แผ่นดินไหว, เพลิง, ลมหมุน, และความปั่นป่วนทางธรรมชาติต่าง ๆ ยืนยันการตรึงกางเขนของพระคริสต์—ผู้คนเป็นอันมาก ถูกทำลาย—ความมืดปกคลุมแผ่นดินสามวัน—บรรดาผู้ที่เหลืออยู่คร่ำครวญถึงชะตากรรมของพวกเขา. ประมาณ ค.ศ. ๓๓-๓๔.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือตามบันทึกของเรา, และเรารู้ว่าบันทึกของเราเป็นเรื่องจริง, เพราะเหตุนี้, ชาย

เที่ยงธรรม เป็นผู้จดบันทึกนี้—เพราะโดยแท้แล้วท่านได้ทำปาฏิหาริย์^๓หลายประการในพระนาม^๔ของพระเยซู; และไม่มีคนใดที่ทำปาฏิหาริย์ในพระนามของพระเยซูได้นอกจากพระองค์จะทรงทำให้สะอืดหมดจดแล้วจากความชั่วช้าสามานย์ของเขา—

๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, หากไม่มีความผิดพลาดในการนับเวลาของเราโดยชายผู้^๕นี้แล้ว, ปีที่สามสิบสาม^๖ได้ผ่านพ้นไป;

๓ และผู้คนเริ่มมองหาเครื่องหมายด้วยความตั้งใจอย่างมากซึ่งแซมมวลเอลศาสดาพยากรณ์, ชาวเลมันได้ให้ไว้, แท้จริงแล้ว, ตั้งตารางเวลาที่จะมีความมืด^๗ต่อเนื่องเป็นเวลาสามวันบนพื้นแผ่นดิน.

๔ และเริ่มมีความสงสัยและการโต้เถียงอย่างรุนแรงในบรรดาผู้คน, ทั้งที่มีเครื่องหมาย^๘มากมายให้ไว้ตั้งนั้น.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบสี่, ในเดือนแรก, ในวันที่สี่ของเดือน, เกิดพายุร้าย, อย่างที่ไม่มีผู้ใดเคยพบเห็นมาก่อนทั่วทั้งแผ่นดิน.

๖ และมีพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงนำสะเก็ดไฟ^๙ด้วย; และมีฟ้าร้อง^{๑๐}นำสะเก็ดไฟ, ถึงขนาดที่ทำให้ทั่วแผ่นดินโลกสั่นสะเทือน^{๑๑}ประหนึ่งว่ากำลังจะแยกออกจากกัน.

๗ และมีสายฟ้าฟาดแปลบแปลบยิ่งนัก, อย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาในทั่วแผ่นดิน.

<p>๒๔ก คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา. ๒๕ก คพ. ๒๐:๓๗. คมพ. ปลดบาป (การ). ๘ ๑ก ๓ นี้. ๗:๑๙-๒๐;</p>	<p>มอริ. ๙:๑๘-๑๙. ข กิจการ ๓:๖; เจคอบ ๔:๖. ๒ก ๓ นี้. ๒:๘. ๓ก ๑ นี้. ๑๙:๑๐; ฮีล. ๑๔:๒๐, ๒๗;</p>	<p>๓ นี้. ๑๐:๙. ๔ก คมพ. ตรึงกางเขน (การ). ๖ก ๑ นี้. ๑๙:๑๑; ฮีล. ๑๔:๒๑. ๗ มธ. ๒๗:๔๕, ๕๐-๕๑.</p>
--	--	--

๘ และเมืองแห่งเซราเอิมลา^๖เกิดไฟไหม้.
๙ และเมืองแห่งโมโรไนจมลงสู่ห้วง
ลึกของทะเล, และผู้อยู่อาศัยในนั้นจม
น้ำตาย.

๑๐ และแผ่นดินถูกหอบขึ้นไปถมเมือง
แห่งโมโรไนฮาร์, จนกลับมีภูเขาามหิมา
ขึ้นแทนเมือง.

๑๑ และมีความพินาศรุนแรงและน่าสะ-
พรึงกลัวในแผ่นดินทางใต้.

๑๒ แต่ดูเถิด, มีความพินาศรุนแรงและ
น่าสะพรึงกลัวมากกว่านั้นในแผ่นดิน
ทางเหนือ; เพราะดูเถิด, ทั่วทั้งผืนแผ่นดิน
เปลี่ยนแปลงไป, เพราะพายุฝนฟ้าคะนอง
และลมหมุน, และฟ้าคำรณคำรามและ
สายฟ้าฟาด, และการสั่นสะเทือนอย่าง
ร้ายแรงยิ่งของทั้งแผ่นดินโลก;

๑๓ และทางหลวง^๗สายต่าง ๆ ขาด,
และถนนที่ราบเรียบเสียหาย, และที่ราบ
มากมายกลับกลายเป็นที่ขรุขระ.

๑๔ และเมืองยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียง
หลายเมืองจม^๘, และหลายเมืองถูกเผา,
และหลายเมืองสั่นสะเทือนจนอาคารที่
อยู่ในนั้นพังลงสู่พื้นดิน, และผู้อยู่อาศัย
ในนั้นถูกสังหาร, และสถานที่ต่าง ๆ ถูก
ทิ้งไว้ให้รกร้างว่างเปล่า.

๑๕ และมีบางเมืองที่เหลืออยู่; แต่ความ
เสียหายของมันใหญ่หลวงยิ่งนัก, และมี
คนเป็นอันมากในนั้นถูกสังหาร.

๑๖ และมีบางคนถูกลมหมุนพัดไป; และ
พวกเขาไปที่ไหนไม่มีผู้ใดรู้, นอกจากรู้ว่า
พวกเขาถูกพัดไป.

๑๗ และดังนั้นทั้งพื้นพิภพจึงเสียรูป
ไป, เพราะพายุฝนฟ้าคะนอง, และฟ้า
คำรณคำราม, และสายฟ้าฟาด, และการ
สั่นสะเทือนของแผ่นดิน.

๑๘ และดูเถิด, ศิลา^๙ถูกแยกเป็นสอง;
มันแตกอยู่ทั่วพื้นพิภพ, ถึงขนาดที่พบ
มันเป็นเศษหัก, และเป็นร่องและเป็น
รอยแตก, อยู่ทั่วผืนแผ่นดิน.

๑๙ และเหตุการณ์^{๑๐}ได้บังเกิดขึ้น คือ
เมื่อฟ้าคำรณ คำราม, และสายฟ้าฟาด,
และพายุร้าย, และพายุฝนฟ้าคะนอง,
และการสั่นสะเทือนของแผ่นดิน ยุติ
ลง—เพราะดูเถิด, มันมีอยู่เป็นเวลาราว
สามชั่วโมง^{๑๑}; และบางคนว่านานกว่านั้น;
กระนั้นก็ตาม, เหตุการณ์อันใหญ่หลวง
และน่าสะพรึงกลัวทั้งหมดนี้ผ่านพ้นไป
ในเวลาราวสามชั่วโมง—และแล้วดูเถิด,
มีความมืดบนผืนแผ่นดิน.

๒๐ และเหตุการณ์^{๑๒}ได้บังเกิดขึ้น คือ
มีความมืดหนาทึบทั่วผืนแผ่นดิน, ถึง
ขนาดที่ผู้อยู่อาศัยในนั้นซึ่งยังไม่ได้ล้ม
ตายล้มสลั^{๑๓}ไอแห่งความมืด^{๑๔}ได้;

๒๑ และมีความสว่างไม่ได้, เพราะความ
มืด, ไม่มีทั้งความสว่างจากเทียน, ทั้งจาก
ใต้; ทั้งก่อไฟด้วยไม้ดีและแห้งสนิทของ
พวกเขาก็ไม่ติด, ดังนั้นจึงมีความสว่าง
ไม่ได้เลย;

๒๒ และไม่มีมีความสว่างให้เห็นได้เลย, ทั้ง
ไฟ, หรือแสงริบหรี่, ทั้งดวงอาทิตย์, และดวง
จันทร์, ทั้งดวงดาว, เพราะหมอกแห่งความ
มืดซึ่งอยู่บนผืนแผ่นดินหนาทึบยิ่งนัก.

๘ ก ๔ นี้. ๑:๗-๘.
๑๓ ก ฮีล. ๑๔:๒๔;
๓ น. ๖:๘.

๑๔ ก ๑ นี้. ๑๒:๔.
๑๘ ก ฮีล. ๑๔:๒๑-๒๒.
๑๙ ก ลูกา ๒๓:๔๔.

๒๐ ก ฮีฟย. ๑๐:๒๑-๒๒.
ข ๑ นี้. ๑๒:๕; ๑๙:๑๑.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ มั่นคงอยู่ตลอดเวลาสามวัน "ที่ไม่มีความสว่างให้เห็น; และมีความโศกเศร้าและคร่ำครวญและพิลาปรำพันในบรรดาผู้คน ทั้งปวงตลอดเวลา; แท้จริงแล้ว, เสียงร้องระงมคือเสียงครวญครางของผู้คน, เพราะความมืดและความพินาศอันใหญ่หลวงซึ่งมาถึงพวกเขา.

๒๔ และในสถานที่หนึ่งได้ยินเสียงร้อง, ว่า: "โอ้หากเรากลับใจก่อนวันอันยิ่งใหญ่ และนำสะพริงกัสนี้, และเมื่อนั้นพี่น้องของเราคงจะได้รับการละเว้น, และพวกเขาคงจะไม่ถูกเผาอยู่ในเมืองเซราเอ็ลมาที่ที่ยิ่งใหญ่นั้น.

๒๕ และในอีกสถานที่หนึ่งได้ยินพวกเขา ร้อง และ คร่ำครวญ, ว่า: "โอ้ หากเรา กลับใจก่อนวันอันยิ่งใหญ่และนำสะพริงกัสนี้, และไม่ได้ฆ่าและขว้างปาศาสนาพยากรณ์ ด้วยก้อนหิน, และขับไล่พวกท่าน; เมื่อนั้น แม่ของเรา และ ลูกสาวที่งดงามของเรา, และ ลูก ๆ ของเราคงจะได้รับการละเว้น, และคงจะไม่ถูกฝังอยู่ในเมืองโมโรไนฮาห์อันสำคัญยิ่งนั้น. และเสียงคร่ำครวญของผู้คนเป็นไปอย่างใหญ่หลวงและนำสะพริงกัสดังนั้น.

บทที่ ๙

ใน ความมืด, สُرเสียง ของ พระคริสต์ ประกาศถึง ความพินาศของผู้คน และเมือง เป็นอัน มาก เพราะ ความชั่วร้าย ของพวกเขา—พระองค์ทรงประกาศถึง

ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ด้วย, ทรงประกาศว่ากฎของโมเสสสมบูรณ์แล้ว, และทรงซื้อเชลยมนุษย์มาสู่พระองค์และรับกรช่วยเหลือ. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียง "ไต่ยिनกัน"ในบรรดาผู้อยู่อาศัยทั้งปวงของแผ่นดินโลก, ทั่ว ผืน แผ่น ดินนี้, โดยร้องว่า:

๒ วิบัติ, วิบัติ, วิบัติแก่คนพวกนี้; วิบัติ"แก่ผู้อยู่อาศัยของทั้งแผ่นดินโลกเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ; เพราะมารหั่วเรา", และเหล่าเทพของเขาเช่นชมยินดี, เพราะบุตรและธิดาผู้งดงามแห่งผู้คนของเรา ถูกสังหาร; และเป็นเพราะความชั่วช้าสามัญและความน่าชิงชังของพวกเขาที่พวกเขาล้มตาย!

๓ ดูเถิด, เราเผาเซราเอ็ลมาเมืองที่ยิ่งใหญ่นั้นด้วยไฟ, และผู้อยู่อาศัยในนั้น.

๔ และดูเถิด, เราให้โมโรไนเมืองยิ่งใหญ่ นั้นจมในห้วงลึกของทะเล, และผู้อยู่อาศัยในนั้นจมน้ำตาย.

๕ และดูเถิด, เราลบโมโรไนฮาห์เมืองยิ่งใหญ่ นั้นด้วยดิน, และผู้อยู่อาศัยในนั้น, เพื่อชอนความชั่วช้าสามัญของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสนาพยากรณ์ และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

๖ และดูเถิด, เราทำให้เมืองแห่งกิลแกลจิม, และผู้อยู่อาศัยในนั้นถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของแผ่นดินโลก;

๒๓ก ๑ นี. ๑๙:๑๐.
๒๔ก ยีล. ๑๓:๑๒.

๙ ๑ก ๑ นี. ๑๙:๑๑;
๓ นี. ๑๑:๑๐.

๒ก มธ. ๑๑:๒๐-๒๑.
ข โมเสส ๗:๒๖.

๗ แท้จริงแล้ว, และเมืองแห่งโอโนฮาห์ และผู้อยู่อาศัยในนั้น, และเมืองแห่งโมคัม และผู้อยู่อาศัยในนั้น, และเมืองแห่งเยรูซาเล็ม และผู้อยู่อาศัยในนั้น; และเราให้น้ำ^๗ ขึ้นมาแทนที่, เพื่อชอนความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของ ศาสดาพยากรณ์ และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

๘ และดูเถิด, เมืองแห่งแกติแอนไค, และเมืองแห่งแกติออมนาร์, และเมืองแห่งเจคอบ, และเมืองแห่งกิมกิมโน, ทั้งหมดนี้เราทำให้จม, และทำให้เนิ่นเบา^๘ และหุบเขามาอยู่ ณ สถานที่นั้น; และเราฝังผู้อยู่อาศัยในนั้นไว้^๙ ในห้วงลึกของแผ่นดินโลก, เพื่อชอนความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของ ศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

๙ และดูเถิด, เจโคบูกับเมืองยิ่งใหญ่^{๑๐} นั้น, ซึ่งเป็นที่อาศัยของผู้คนของกษัตริย์เจคอบ, เราทำให้ไหม้ด้วยไฟเพราะบาปของพวกเขาและความชั่วร้ายของพวกเขา, ซึ่งเกินกว่าความชั่วร้ายทั้งหมดของทั้งแผ่นดินโลก, เพราะฆาตกรรมลับกับการมั่วสุมลับ^{๑๑} ของพวกเขา; เพราะพวกเขา^{๑๒} นั้นเองที่ได้ทำลายความสงบสุขของผู้คนของเรา และการปกครองแผ่นดิน; ฉะนั้นเราทำให้พวกเขาถูกเผาไหม้, เพื่อทำลาย^{๑๓} พวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสดา

พยากรณ์และวิสุทธิชนจะไม่ขึ้นมาหาเราเพื่อฟ้องพวกเขาอีกต่อไป.

๑๐ และดูเถิด, เมืองแห่งเลมัน, และเมืองแห่งจอย, และเมืองแห่งแกด, และเมืองคิชคูเม็น, และผู้อยู่อาศัยในนั้น, เราทำให้ไหม้ด้วยไฟ, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาในการขับไล่ ศาสดาพยากรณ์, และขว้างปาก่อนหินแก่คนเหล่านั้นซึ่งเราส่งไป เพื่อประกาศแก่พวกเขาเกี่ยวกับ ความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๑ และเพราะพวกเขาขับคนเหล่านั้นทั้งหมดไป, จนไม่มีคนชอบธรรมเลยในบรรดาพวกเขา, เราจึงส่งไฟ^{๑๒} ลงไปทำลายพวกเขา, เพื่อชอนความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากหน้าเรา, เพื่อเลือดของศาสดาพยากรณ์และวิสุทธิชนที่เราส่งไปในบรรดาพวกเขาจะไม่ร้องจากพื้นดิน ขึ้นมาถึงเราเพื่อฟ้องพวกเขา.

๑๒ และเราให้ความพินาศม^{๑๓} หันต์หลายอย่าง^{๑๔} เกิดแก่แผ่นดินนี้, และแก่คนเหล่านี้, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๓ โอ้ พวกเจ้าทั้งหมดที่ได้รับ การละเว้น^{๑๕} เพราะเจ้าชอบธรรมกว่าพวกเขา, บัดนี้เจ้าจะไม่หันกลับมาหาเรา, และกลับใจจากบาปของเจ้า, และได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสหรือ, เพื่อเราจะรักษา^{๑๖} เจ้า?

๑๔ แท้จริงแล้ว, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหากเจ้ามาหาเรา^{๑๗} เจ้าจะมีชีวิต

๗ ก อสค. ๒๖:๑๙.
๘ ก ๑ นี. ๑๙:๑๑.
๙ ก ฮีล. ๖:๑๗-๑๘, ๒๑.
๑๐ โมไซยาห์ ๑๒:๘.
๑๑ ก ๒ พกษ. ๑:๙-๑๖;

ฮีล. ๑๓:๑๓.
๑๒ ปฐก. ๔:๑๐.
๑๓ ก ๓ นี. ๘:๘-๑๐, ๑๔.
๑๓ ก ๓ นี. ๑๐:๑๒.
๑๔ ยรม. ๓:๒๒;

๑๕ นี. ๑๘:๓๒.
๑๖ ก ๒ นี. ๒๖:๒๔-๒๘;
เอลีสมา ๕:๓๓-๓๖.

นิรันดร์^๑. ดูเถิด, แขนงแห่งความเมตตา^๑ ของเรายื่นมายังเจ้า, และผู้ใดก็ตามที่จะ มา, ผู้นั้นเราจะรับ; และคนที่มาหาเราจะ เป็นสุข.

๑๕ ดูเถิด, เราคือ พระเยซู คริสต์^๑ พระ บุตรของ พระผู้เป็น เจ้า. เรา สร้าง^๑ ฟ้า สวรรค์และแผ่นดินโลก, และสิ่งทั้งปวงที่ อยู่ในนั้น. เราอยู่กับพระบิดานับจากกาล เริ่มต้น. เราอยู่ในพระบิดา^๑, และพระบิดา ในเรา; และในเราพระบิดาทรงแผ่รัศมี ภาพพระนามของพระองค์.

๑๖ เรามาหาคนของเรา, และคนของเรา หารับเราไม่^๑. และพระคัมภีร์เกี่ยวกับการ มาของเราจึงเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๑๗ และมากเท่าที่^๑ รับเรา, เราให้^๑ แก่ พวกเขาเพื่อมาเป็นบุตรของพระผู้เป็น เจ้า; และแม้เช่นนั้นเราจะให้แก่^๑ มากเท่า ที่เชื่อในนามของเรา, เพราะดูเถิด, การ ใถ้^๑ มาโดยเรา, และในเรากฎของโมเสส^๑ จึงสมบูรณ์.

๑๘ เราเป็น แสงสว่าง^๑ และชีวิตของ โลก. เราเป็นอัลฟา^๑ และโอเมกา, ปฐม และอวสาน.

๑๙ และเจ้าจะไม่ถวายนับเครื่องบูชาด้วย การหลัง เลือดอีกต่อไป^๑; แท้จริง แล้ว, เครื่อง พลีบูชาของเจ้า และเครื่องเผา บูชาของเจ้าจะยกเลิกไป, เพราะเราจะ

ไม่รับ เครื่องพลีบูชาของเจ้าและเครื่อง เผาบูชาของเจ้า.

๒๐ และเจ้าจะถวายนับใจที่ชอกช้ำ และ วิญญาณที่สำนึกผิดแก่เราเป็นเครื่องพลี บูชา^๑. และผู้ใดที่มาหาเราด้วยใจที่ชอกช้ำ และวิญญาณที่สำนึกผิด, เราจะให้บัพ- ติศมา^๑ เขาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณ บริสุทธิ์, แม้ตั้งที่ชาวเลมัน, ได้รับบัพติศ- มาด้วยไฟและด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์, เพราะศรัทธาของพวกเขาก็มีต่อเราใน เวลาที่พวกเขาเปลี่ยนใจเลื่อมใส, และ พวกเขาหา^๑ ฐิไม่.

๒๑ ดูเถิด, เรามายังโลกเพื่อนำการไถ่ มายังโลก, เพื่อช่วยให้โลกรอดจากบาป.

๒๒ ฉะนั้น, ผู้ใดที่กลับใจ^๑ และมาหา เราตั้งเด็ก^๑ เล็ก ๆ, เราจะรับเขา, เพราะ สำหรับคนเช่นนั้นคืออาณาจักรของพระ ผู้เป็นเจ้า. ดูเถิด, เพื่อคนเช่นนั้นเราจึง สละชีวิตของเรา^๑, และมีชีวิตขึ้นมาอีก; ฉะนั้นจงกลับใจ, และมาหาเราเถิดเจ้า ทั้งหลายสุดแดนแผ่นดินโลก, และได้รับการ ช่วยเหลือรอด.

บทที่ ๑๐

มี ความ เจริญ สดุด หลาย ชั่วโมง ใน แผ่นดิน—สุรเสียงของพระคริสต์สัญญา

๑๔ ข ยอห์น ๓:๒๖.
ค แอลมา ๑๓:๓๖.
๑๕ ก ยอห์น ๑:๑-๓; คส. ๑:๑๖;
ฮีบ. ๑๔:๑๒; ฮีโรดรัส ๔:๗;
คพ. ๑๔:๙.
ข ยอห์น ๑๗:๒๐-๒๒;
๓ นิ. ๑๑:๒๗; ๑๓:๒๓, ๒๙.
๑๖ ก ยอห์น ๑:๑๑; คพ. ๖:๒๑.
๑๗ ก ยอห์น ๑:๑๒.
คพ. มนุษย์, มนุษย์ทั้ง

หลาย—มนุษย์, ศักยภาพ
ที่จะเป็นเหมือนพระบิดา
บนสวรรค์; บุตรและธิดา
ของพระผู้เป็นเจ้า.
ข คพพ. ไถ่ (การ), ไถ่
(ได้รับการ).
ค ๓ นิ. ๑๒:๑๙, ๔๖-๔๗;
๑๕:๒-๙.
๑๘ ก คพพ. สว่าง (ความ), แสง
สว่าง, แสงสว่างของพระ

คริสต์.
ข วว. ๑:๘.
คพพ. อัลฟาและโอเมกา.
๑๙ ก แอลมา ๓๔:๑๓.
๒๐ ก ๓ นิ. ๑๒:๑๙; คพ. ๒๐:๓๗.
ข ๒ นิ. ๓๑:๑๓-๑๔.
๒๒ ก คพพ. กลับใจ (การ).
ข มาระโก ๑๐:๑๕; โมไซยาห์
๓:๑๙; ๓ นิ. ๑๑:๓๗-๓๘.
ค ยอห์น ๑๐:๑๕-๑๘.

จะรวบรวมผู้คนของพระองค์เหมือนดังแม่ไก่รวมลูก ๆ ของมัน—ผู้คนที่ชอบธรรมมากกว่าได้รับการปกป้องรักษาไว้. ประมาณ ค.ศ. ๓๔-๓๕.

และบัดนี้ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนที่หมดใจในแผ่นดินได้ยินคำพูดเหล่านี้, และเป็นพยานเรื่องนี้. และหลังจากคำพูดเหล่านี้แล้วมีความเจ็บปวดในแผ่นดินต่อเนื่องเป็นเวลาหลายชั่วโมง;

๒ เพราะความฉงนของผู้คนใหญ่หลวงนักจนพวกเขาหยุดคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะการสูญเสียวงศาคณาญาติของตน ซึ่งถูกสังหาร; ฉะนั้นจึงมีความเจ็บปวดทั่วทั้งแผ่นดินตลอดเวลาหลายชั่วโมง.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีเสียงมาถึงผู้คนอีก, และผู้คนที่หมดใจได้ยิน, และเป็นพยานถึงเสียงนั้น, ซึ่งกล่าวว่า:

๔ โอ้เจ้าผู้คนที่เมืองยิ่งใหญ่เหล่านี้ ซึ่งถล่มลงแล้ว, ซึ่งเป็นผู้สืบตระกูลของยาโคบ, แท้จริงแล้ว, ผู้เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ก็ครั้งที่ไหนเล่าที่เราได้รวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ได้ปีกของมัน, และบำรุงเลี้ยงเจ้ามา.

๕ และอนึ่ง, ก็ครั้งที่ไหนเล่าที่เราอาจรวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ได้ปีกของมัน, แท้จริงแล้ว, โอ้เจ้าผู้คนที่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ผู้ล้มตายไปแล้ว; แท้จริงแล้ว, โอ้เจ้าผู้คนที่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เจ้าที่พำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม, เหมือนกับเจ้าที่ล้มตายไป

แล้ว; แท้จริงแล้ว, ก็ครั้งที่ไหนเล่าที่เราอาจรวมพวกเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกของมัน, และเจ้าหายอมไม่.

๖ โอ้เจ้าเชื้อสายแห่งอิสราเอลผู้ที่เราระงับไว้, ก็ครั้งที่ไหนเล่าที่เราจะรวมเจ้าตั้งแม่ไก่รวมลูกเจี๊ยบมาไว้ได้ปีกของมัน, หากเจ้าจะกลับใจและกลับมาหาเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว.

๗ แต่หากไม่, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, สถานที่พำนักของเจ้า จะกลายเป็นที่รกร้างว่างเปล่าจนถึงเวลาแห่งการทำให้พันธสัญญาที่ทำไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าสมบูรณ์.

๘ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากผู้คนที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดูเถิด, พวกเขาเริ่มร้องไห้และคร่ำครวญอีกเพราะการสูญเสียวงศาคณาญาติและมิตรสหายของตน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสามวันนั้นผ่านไปดังนี้. และมันเป็นเวลาเช้า, และความมืดก็กระจายไปจากผืนแผ่นดิน, และแผ่นดินโลกหยุดสั่นสะเทือน, และศิลาหยุดแยก, และเสียงครวญครางอันน่าพรันพรึงได้ยุติลง, และเสียงก็ก้องทั้งหมดสงบลง.

๑๐ และแผ่นดินโลกเข้ามาประสานกันอีก, คือธารอยู่; และความโศกเศร้า, และการร้องไห้, และพิลาปรำพันของผู้คนที่ได้รับการละเว้นหยุดลง; และความโศกเศร้าของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นปีติ, และการคร่ำครวญของพวกเขาก็เปลี่ยน

๑๐ ๔ ก ๓ นี. ๘:๑๔.
ข ๑ นี. ๑๗:๓.
๕ ก มธ. ๒๓:๓๓;
คพ. ๔๓:๒๔-๒๕.

๖ ก ๓ นี. ๙:๑๓.
ข ๑ ซมอ. ๗:๓;
ฮีบ. ๑๓:๑๑;
๓ นี. ๒๔:๗.

ค อสค. ๓๖:๒๖.
๗ ก คมพ. พันธสัญญา.
๘ ก ๓ นี. ๘:๑๓.

เป็นการสรรเสริญและน้อมขอบพระทัยพระเจ้า พระเยซู คริสต์, พระผู้ไถ่ของพวกเรา.

๑๑ และพระคัมภีร์จนถึงตอนนี้เกิดสัมฤทธิ์ผล แล้วดังที่ศาสตาดพยากรณ์พูดไว้.

๑๒ และผู้คนที่ส่วนที่ชอบธรรมมากกว่านี้เองที่ได้รับการช่วยให้รอด, และคนเหล่านี้เองที่ยอมรับศาสตาดพยากรณ์และไม่ขว้างปาก่อนหินใส่พวกท่าน; และคนเหล่านี้เองที่ไม่ทำให้วิสุทธิชนนองเลือด, และเป็นผู้ได้รับการละเว้น—

๑๓ และพวกเขาได้รับการละเว้นและไม่จมและไม่ถูกฝังอยู่ในดิน; และพวกเขาไม่จมอยู่ในห้วงลึกของทะเล; และไม่ถูกเผาด้วยไฟ, ทั้งไม่ถูกทับและไม่ถูกบดขยี้จนตาย; และพวกเขาไม่ถูกพัดไปในลมหมุน; ทั้งพวกเขาไม่หมดกำลังด้วยไอแห่งควันและแห่งความมืด.

๑๔ และบัดนี้, ผู้ใดที่อ่าน, ก็ขอให้เขาเข้าใจเถิด; คนที่มีพระคัมภีร์, ก็ขอให้เขาค้นหา, และอ่านและดูว่าความตายและความพินาศด้วยไฟทั้งปวงนี้, และด้วยควัน, และด้วยพายุฝนฟ้าคะนอง, และด้วยลมหมุน, และด้วยการแยกของแผ่นดินโลกเพื่อรับพวกเขา, และสิ่งทั้งหมดนี้หาได้เป็นไปเพื่อให้คำพยากรณ์ของศาสตาดพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายคนเกิดสัมฤทธิ์ผลดอกหรือ.

๑๕ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, แท้จริงแล้ว, หลายคนได้เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้ในเวลาทีพระคริสต์เสด็จมา, และถูก

สังหาร เพราะพวกเขาเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้.

๑๖ แท้จริงแล้ว, ศาสตาดพยากรณ์ซึ่งนี้สเป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้, และซึ่งนี้คนพูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ด้วย, เพราะพวกเขาเป็นพยานโดยเฉพาะเกี่ยวกับเรา, ซึ่งเป็นผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพวกเรา.

๑๗ ดูเถิด, ยาโคบ บรรพบุรุษเราเป็นพยานเกี่ยวกับผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟด้วย. และดูเถิด, เรามีผู้ผู้ที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟหรือ? และเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นพยานถึงผองเรา, มิได้เขียนไว้บนแผ่นจารึกทองเหลืองซึ่งลีไฮบรรพบุรุษเรานำออกมาจากเยรูซาเล็มหรือ?

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามสิบสี่, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านว่าผู้คนของนิไฟซึ่งได้รับการละเว้น, และ พวกคนที่เรียกกันว่าชาวเลมันด้วย, ซึ่งได้รับการละเว้น, ได้รับความโปรดปรานมากที่สุดที่แสดงแก่พวกเขา, และพรอันสำคัญยิ่ง เทลงมาจากศิระษะพวกเขา, ถึงขนาดที่ไม่นานหลังจากการเสด็จขึ้นสวรรค์ของพระคริสต์แล้วพระองค์ทรงแสดงองค์ให้ประจักษ์แก่พวกเขาจริง ๆ —

๑๙ โดยทรงแสดงพระวรกายแก่พวกเขา, และทรงปฏิบัติต่อพวกเขา; และเรื่องราวเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์จะมีกล่าวต่อไปจากนี้. ฉะนั้นสำหรับเวลานี้ ข้าพเจ้ายุติ คำกล่าวของข้าพเจ้า.

๑๑ก กิจการ ๓:๑๘-๒๐.
๑๒ก ๒ นี. ๒๖:๘; ๓ นี. ๙:๑๓.
๑๔ก คมพ. พระคัมภีร์—
คุณค่าของพระคัมภีร์.

๗ ๑ นี. ๑๓:๑๑; ๒ นี. ๒๖:๕.
๑๕ก คมพ. มรณสักขี (ผู้เป็น).
๑๖ก ฮีล. ๘:๑๓-๒๐.
๑๗ก ๒ นี. ๓:๔-๕;

แอลมา ๔:๒๔;
๓ นี. ๕:๒๓-๒๕.
๑๘ก กิจการ ๑:๙-๑๑.
๑๙ก ๓ นี. ๑๑:๑๒-๑๕.

พระเยซู คริสต์ ทรง แสดง องค์ ต่อ ผู้คน ของนี้ไฟ, ในขณะที่ฝูงชนมารวมกันในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง, และทรงปฏิบัติต่อพวกเขา; และโดยวิธีนี้พระองค์ทรงแสดงองค์ต่อพวกเขา.

ประกอบด้วยบทที่ ๑๑ ถึง ๒๖.

บทที่ ๑๑

พระบิดาทรงเป็นพยานถึงพระบุตรที่รักของพระองค์—พระคริสต์ทรงปรากฏองค์ และประกาศการชดใช้ของพระองค์—ผู้คนสัมผัสรอยแผลในพระหัตถ์, และพระบาท, และพระปรีศร์ของพระองค์—พวกเขาเปล่งเสียงร้องโฮซันนา—พระองค์ทรงกำหนดลักษณะและวิธีปฏิบัติของการบัพติศมา—วิญญาณของความขัดแย้งเป็นของมาร—หลักคำสอนของพระคริสต์คือมนุษย์ควรเชื่อและรับบัพติศมาและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีฝูงชนเป็นจำนวนมาก, ของผู้คนของนี้ไฟมารวมกัน, รอบพระวิหารซึ่งอยู่ในแผ่นดินอุดมมั่งคั่ง; และพวกเขากำลังประหลาดใจและพิศวงกันอยู่, และกำลังชู้ชวนกันให้ดูความเปลี่ยนแปลงอันยิ่งใหญ่และน่าอัศจรรย์^๑ ที่ได้เกิดขึ้น.

๒ และพวกเขากำลังพูดกันถึงพระเยซู คริสต์องค์นี้ด้วย, ผู้ซึ่งมีเครื่องหมาย^๒

ให้ไว้ เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่พวกเขากำลังพูดกันอยู่ดังนั้น, พวกเขาได้ยินเสียง^๓ หนึ่ง ประหนึ่งว่าดังมาจากฟ้าสวรรค์; และพวกเขาจึงกวาดตาไปโดยรอบ, เพราะหาเข้าใจเสียงที่ได้ยินไม่; และเสียงนั้นมิใช่เสียงกระด้าง, ทั้งมิใช่เสียงดัง; กระนั้นก็ตาม, และแม้จะเป็นเสียงเบา^๔ แต่ก็เสียดแทงคนที่ได้ยินจนถึงกลางใจ, ถึงขนาดที่ไม่มีส่วนใดของร่างกายของพวกเขาที่เสียงนั้นจะไม่ทำให้สั่นได้; แท้จริงแล้ว, มันเสียดแทงพวกเขาจนถึงจิตวิญญาณที่เดียว, และทำให้ใจพวกเขาใหม่.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาได้ยินเสียงอีก, และพวกเขาหาเข้าใจไม่.

๕ และพวกเขาได้ยินเสียงอีกเป็นครั้งที่สาม, และได้เงี่ยหูฟัง; และดวงตาของพวกเขาออกไปทางเสียงนั้น; และพวกเขาเพ่งมองดูไปทางฟ้าสวรรค์, ซึ่งมีเสียงดังมาจากที่นั่น.

๖ และดูเถิด, ครั้งที่สามพวกเขาจึงได้เข้าใจเสียงที่พวกเขาได้ยิน; และเสียงนั้นกล่าวแก่พวกเขาว่า:

๗ จงดูบุตรที่รัก^๕ ของเรา, ผู้ที่เราพอใจมาก^๖, ในเขาเราแผ่รัศมีภาพนามของเรา—เจ้าจงฟังเขา.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น, เมื่อพวกเขาเข้าใจพวกเขากวาดสายตาขึ้น

๑๑ ๑ก ๓ นี. ๘:๑๑-๑๔.
๒ก ยีล. ๑๔:๒๐-๒๗.
๓ก นธิบ. ๔:๓๓-๓๖;
ยีล. ๕:๒๓-๓๓.

๗ ๑ พกษ. ๑๓:๑๑-๑๓;
คพ. ๘๕:๖.
๗ก มธ. ๓:๑๗; ๑๗:๕;
จส-ป ๑:๑๗.

๗ ๓ นี. ๓:๑๕.
๘ก ๑ นี. ๑๒:๖;
๒ นี. ๒๖:๑.

ไปทางฟ้าสวรรค์อีก; และดูเถิด, พวกเขาเห็น ชายผู้หนึ่งลงมาจากฟ้าสวรรค์; และพระองค์ ทรงสวม เสื้อคลุม สีขาว; และพระองค์ ลงมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา; และดวงตาของฝูงชนทั้งหมดหันมาที่พระองค์, และพวกเขาไม่กล้าอัปปาก, แม้แต่จะพูดกันเอง, และไม่รู้ว่ามี ความหมายอะไร, เพราะคิดว่าเป็นเทพที่ มาปรากฏแก่พวกเขา.

๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระองค์ ทรง ยืน พระหัตถ์ ของ พระองค์ ออกมา และ ตรัส กับ ผู้คน, ว่า:

๑๐ ดูเถิด, เรา คือ พระเยซู คริสต์, ผู้ที่ ศาสดาพยากรณ์ เป็น พยาน ว่า จะ มา ใน โลก.

๑๑ และ ดูเถิด, เรา เป็น แสงสว่าง และ เป็น ชีวิต ของ โลก; และ เรา ตี้ม แล้ว จาก ถ้วย อัน ขมขื่น ซึ่ง พระบิดา ประทาน ให้ เรา, และ ถวาย สรรเสริญ พระบิดา โดย รับ เอา บาป ของ โลก มา ไว้ บน เรา, ซึ่ง ใน การ นี้ เรา ยอม ตาม พระประสงค์ ของ พระบิดา ใน สิ่ง ทั้ง ปวง นับ จาก กาล เริ่ม ต้น.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ เมื่อ พระเยซู รับ สิ่ง ถ้อยคำ เหล่า นี้ ฝูงชน ทั้งหมด ล้ม ลง สู่ พื้น ดิน; เพราะ พวกเขา จำ ได้ ว่า มี การ พยากรณ์ ไว้ ใน บรรดา พวกเขา ว่า พระคริสตเจ้า จะ ทรง แสดง องค์ กับ พวกเขา หลังจาก การ เสด็จ ขึ้น สู่อุสสวรรค์.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้า รับ สั่ง กับ พวกเขา มีความ ว่า:

๑๔ จง ลุก ขึ้น และ ออก มา หา เรา, เพื่อ เจ้า จะ ได้ แยก มือ เข้า ไป ใน สีข้าง ของ เรา, และ เพื่อ เจ้า จะ ได้ สัมผัส รอย ตะปู ที่ มือ เรา และ ทำ เรา ด้วย, เพื่อ เจ้า จะ รู้ ว่า เรา คือ พระผู้ เป็น เจ้า แห่ง อิสราเอล, และ พระผู้ เป็น เจ้า ของ ทั้ง แผ่น ดิน โลก, และ ถูก ประหาร เพื่อ บาป ของ โลก.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ฝูงชน ได้ ออก ไป, และ ยืน มือ พวกเขา เข้า ไป ใน พระ คริสต์ ของ พระองค์, และ สัมผัส รอย ตะปู ที่ พระหัตถ์ ของ พระองค์ และ ที่ พระบาท ของ พระองค์; และ การ นี้ พวกเขา ทำ, โดย ออก ไป ที่ ละ คน จน พวกเขา ทั้งหมด ได้ ออก ไป, และ เห็น ด้วย ตา ของ ตน และ สัมผัส ด้วย มือ ของ ตน, และ รู้ แน่ แก่ใจ และ เป็น พยาน, ว่า คือ พระองค์, ผู้ ซึ่ง ศาสดา พยากรณ์ เขียน ไว้, ว่า จะ เสด็จ มา.

๑๖ และ เมื่อ พวกเขา ทั้งหมด ได้ ออก ไป และ เห็น ด้วย ตนเอง, พวกเขา ร้อง ออก มา เป็น เสียง เดียว, มีความ ว่า:

๑๗ โฮซันนา! ขอ พระนาม ของ พระผู้ เป็น เจ้า สูง สุด ทรง เจริญ ด้วย พระสิริ เถิด! และ พวกเขา ทูล ลง แทบ พระบาท ของ พระเยซู, และ นมัสการ พระองค์.

๑๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระองค์ รับ สั่ง กับ นี้ไฟ (เพราะ นี้ไฟ อยู่ใน บรรดา ฝูงชน) และ พระองค์ ทรง บัญชา ให้ ท่าน ออก มา.

๑๙ และ นี้ไฟ ลุก ขึ้น และ ออก ไป, และ

๑๑ก คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสตเจ้า.
ข มธ. ๒๖:๓๙, ๔๒.
ค ยอห์น ๑:๒๑;
คพ. ๑๙:๑๘-๑๙.
ง มาระโก ๑๔:๓๖;

ยอห์น ๖:๓๘;
คพ. ๑๙:๒.
๑๒ก เออลมา ๑๖:๒๐.
๑๔ก ยอห์น ๒๐:๒๗.
ข ลูกา ๒๔:๓๖-๓๙;
คพ. ๑๒๙:๒.
ค อสย. ๔๕:๓;

๓ นี. ๑๕:๕.
ง ๑ นี. ๑๑:๖.
๑๕ก คมพ. พระเยซูคริสตเจ้า— การปรากฏหลังความเป็นมรตัยของพระคริสตเจ้า.
๑๗ก คมพ. นมัสการ.
๑๘ก ๓ นี. ๑:๒, ๑๐.

น้อมกายลง ณ เบื้องพระพักตร์พระองค์ และจูบพระบาทของพระองค์.

๒๐ และพระเจ้าทรงบัญชาให้ท่านลุกขึ้น. และท่านลุกขึ้นยืนต่อ พระพักตร์พระองค์.

๒๑ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: เราจะให้อำนาจแก่เจ้าเพื่อเจ้าจะให้บัพติศมาคนเหล่านี้เมื่อเรากลับขึ้นสวรรค์อีก.

๒๒ และพระเจ้าทรงเรียกคนอื่น ๆ มาอีก, และตรัสกับพวกเขาทำนองเดียวกัน; และพระองค์ประทานอำนาจแก่พวกเขาที่จะให้บัพติศมา. และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า: เจ้าจงให้บัพติศมาตามวิธีนี้; และจะไม่มีการโต้แย้งในบรรดาพวกเจ้า.

๒๓ แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดที่กลับใจจากบาปของเขาโดยผ่านถ้อยคำของเจ้า, และปรารถนาที่จะรับบัพติศมาในนามของเรา, ตามวิธีนี้เจ้าจงให้บัพติศมาพวกเขา—ดูเถิด, เจ้าจะลงไปและยืนในน้ำ, และในนามของเราเจ้าจะให้บัพติศมาพวกเขา.

๒๔ และบัดนี้ดูเถิด, เจ้าจงพูดถ้อยคำเหล่านี้, โดยเรียกชื่อพวกเขา, กล่าวว่:

๒๕ โดยที่มีอำนาจประทานให้ข้าพเจ้าจากพระเยซูคริสต์, ข้าพเจ้าให้บัพติศมาท่านในพระนามของพระบิดา, และของ

พระบุตร, และของพระวิญญาณบริสุทธิ์. เอเมน.

๒๖ และแล้วเจ้าจงจุ่มพวกเขาในน้ำ, และขึ้นมาจากน้ำอีก.

๒๗ และตามวิธีนี้เจ้าจงให้บัพติศมาในนามของเรา; เพราะดูเถิด, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าพระบิดา, และพระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหนึ่ง; และเราอยู่ในพระบิดา, และพระบิดาในเรา, และพระบิดาและเราเป็นหนึ่ง.

๒๘ และตามที่เราสั่งเจ้า เจ้าจงให้บัพติศมาดังนี้. และจะไม่มีการโต้เถียงในบรรดาพวกเจ้า, ดังที่เคยมีมาก่อน; ทั้งจะไม่มีการโต้เถียงในบรรดาพวกเจ้าเกี่ยวกับประเด็นของหลักคำสอนเรา, ดังที่เคยมีมาก่อน.

๒๙ เพราะตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, คนที่มีวิญญาณของความขัดแย้งย่อมไม่เป็นของเรา, แต่เป็นของมาร, ผู้เป็นบิดาแห่งความขัดแย้ง, และเขาจะยุยงมนุษย์ให้ขัดแย้งด้วยความโกรธ, ต่อกัน.

๓๐ ดูเถิด, นี้ไม่ใช่หลักคำสอนของเรา, ที่จะยุยงมนุษย์ให้มีความโกรธกัน; แต่นี้เป็นหลักคำสอนของเรา, ว่าเรื่องเช่นนั้นจะหมดไป.

๒๑ก คมพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ.
ข คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.
๒๒ก ๑ นี้. ๑๒:๗;
๓ นี้. ๑๒:๑.
ข ๓ นี้. ๑๘:๓๔.
๒๓ก ๓ นี้. ๑๒:๒.
ข คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—คุณสมบัตินี้สำหรับบัพติศมา.

ค ๓ นี้. ๑๙:๑๐-๑๓.
๒๔ก ไม่ใช่ยาห์ ๑๘:๑๓;
คพ. ๒๐:๗๓.
คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—สิทธิอำนาจที่ถูกต้อง.
ข คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
๒๖ก คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—บัพติศมาโดยลงไปในน้ำทั้งตัว.
๒๗ก ยอห์น ๑๗:๒๐-๒๒;

๓ นี้. ๒๘:๑๐;
มอร. ๗:๗; คพ. ๒๐:๒๘.
๒๘ก ๑ คริ. ๑:๑๐;
อฟ. ๔:๑๑-๑๔;
คพ. ๓๘:๒๗.
๒๙ก ๒ ทธ. ๒:๒๓-๒๔;
โมไซยาห์ ๒๓:๑๕.
คมพ. ขัดแย้ง (การ, ความ).
ข ปจส. อฟ. ๔:๒๖;
โมไซยาห์ ๒:๓๒-๓๓.

๓๑ ดูเถิด, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราจะประกาศหลักคำสอน^๑ของเราแก่เจ้า.

๓๒ และนี่คือหลักคำสอน^๑ของเรา, และมันคือหลักคำสอนซึ่งพระบิดาประทานให้เรา; และเราเป็นพยาน^๑ถึงพระบิดา, และพระบิดาทรงเป็นพยานถึงเรา, และพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑ ทรงเป็นพยานถึงพระบิดาและเรา; และเราเป็นพยานว่าพระบิดาทรงบัญชามนุษย์ทั้ง ปวง, ทุกแห่งหน, ให้กลับใจและเชื่อในเรา.

๓๓ และผู้ใดที่เชื่อในเรา, และรับบัพติศมา^๑, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้รอด^๑; และพวกเขาเป็นคนที่ จะสืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก^๑.

๓๔ และผู้ใดที่ไม่เชื่อในเรา, และไม่รับบัพติศมา, จะต้องอัปมงคล.

๓๕ ตามจริง แล้ว, ตามจริง แล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่านี่คือหลัก คำสอนของเรา, และเราเป็นพยานถึงสิ่งนี้จากพระบิดา; และผู้ใดที่เชื่อ^๑ในเราย่อมเชื่อในพระบิดาด้วย; และแก่ผู้นั้นพระบิดาจะทรงเป็นพยานถึงเรา, เพราะพระองค์จะเสด็จมาเยือนเขาด้วยไฟ^๑และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑.

๓๖ และพระบิดาจะทรงเป็นพยานถึงเราดังนี้, และ พระวิญญาณบริสุทธิ์^๑ จะ

ทรงเป็นพยานแก่เขาถึงพระบิดาและเรา; เพราะพระบิดา, และเรา, และพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑ทรงเป็นหนึ่งในหนึ่ง.

๓๗ และเรากล่าวแก่เจ้าอีก, เจ้าต้องกลับใจ, และกลับเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ^๑, และรับบัพติศมาในนามของเรา, มิฉะนั้นเจ้าไม่มีทางจะ ได้รับสิ่งเหล่านี้ได้เลย.

๓๘ และเรากล่าวแก่เจ้าอีก, เจ้าต้องกลับใจ, และรับบัพติศมาในนามของเรา, และกลับเป็นเหมือนเด็กเล็ก ๆ, มิฉะนั้นเจ้าไม่มีทางจะสืบทอดอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าเป็นมรดกได้เลย.

๓๙ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่านี่คือหลักคำสอนของเรา, และผู้ใดที่สร้าง^๑อยู่บนนี้ย่อมสร้างอยู่บนศิลาของเรา, และประตู^๑แห่งนรกจะเอาชนะพวกเขาไม่ได้.

๔๐ และผู้ใดที่ประกาศมากหรือน้อยไปกว่านี้, และสถาปนามันเป็นหลักคำสอนของเรา, คนคนนั้นมาจากความชั่ว, และไม่สร้างอยู่บนศิลาของเรา; แต่เขาสร้างอยู่บนรากฐานทราย^๑, และประตูแห่งนรกเปิดรับคนเช่นนั้นเมื่อน้ำท่วมและพายุกระหน่ำมาที่พวกเขา.

๔๑ ฉะนั้น, จง ออกไป สู่ผู้คน เหล่านี้, และประกาศพระวจนะที่เรารู้, จนถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๓๑ก ๒ นี. ๓๑:๒-๒๑.
๓๒ก คมพ. หลักคำสอนของพระคริสต.
ข ๑ ยน. ๕:๗.
ค ๓ นี. ๒๘:๑๑;
อีเธอร์ ๕:๔.
๓๓ก มาระโก ๑๖:๑๖.
คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—จำเป็น.

ข คมพ. ความรอด.
ค คมพ. รัศมีภาพซีเลส-เซียล.
๓๕ก อีเธอร์ ๔:๑๒.
ข ๓ นี. ๙:๒๐; ๑๒:๒.
ค คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
๓๗ก มาระโก ๑๐:๑๕;
ลูคา ๑๘:๑๗;

โมไซยาห์ ๓:๑๙;
๓ นี. ๙:๒๒.
๓๙ก มธ. ๗:๒๔-๒๙;
อีล. ๕:๑๒.
คมพ. ศิลา.
ข ๓ นี. ๑๘:๑๒-๑๓.
๔๐ก ๓ นี. ๑๔:๒๔-๒๗.

บทที่ ๑๒

พระเยซู ทรง เรียก และ มอบ อำนาจ ให้ ท่าน ทั้ง สิบ สอง คน— พระองค์ ประทาน คำเทศนาคล้ายกับคำเทศนาบนภูเขาแก่ ชาวนี้ไฟ— พระองค์ ตรัสถึง ผู้เป็น สุข— คำสอนของพระองค์ สูงกว่า และ มี ความ สำคัญ เหนือ กฎของ โมเสส— มนุษย์ ได้ รับ บัญชา ให้ ดี พร้อม แม้มั่ง ที่ พระองค์ และ พระบิดา ทรง ดี พร้อม— เปรียบ เทียบ มัทธิว ๕. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ พระ เยชู รับ สั่ง ถ้อยคำ เหล่า นี้ กับ นี้ไฟ, และ กับ คน ที่ ได้ รับ เรียก มา แล้ว, (บัด นี้ จำนวน คน ที่ ได้ รับ เรียก, และ ได้ รับ พลัง อำนาจ และ สิทธิ อำนาจ เพื่อให้ บัพติศมา, มี สิบ สอง คน) และ ดูเถิด, พระองค์ ทรง ยืน พระหัตถ์ ออก ไป ยัง ผู้ ชน, และ รับ สั่ง กับ พวกเขา, มี ความ ว่า: เจ้า เป็น สุข แล้ว หาก เจ้า จะ ใส่ใจ ถ้อยคำ ของ คน สิบ สอง คน นี้ ซึ่ง เรา เลือก มา จาก บรรดา พวก เจ้า เพื่อ ให้ ปฏิบัติ ต่อ เจ้า, และ ให้ เป็น ผู้รับ ใช้ ของ เจ้า; และ แก่ คน เหล่า นี้ เรา ให้ พลัง อำนาจ เพื่อ พวกเขา จะ ให้ บัพติศมา เจ้า ด้วย น้ำ; และ หลังจาก เจ้า ได้ รับ บัพติศมา ด้วย น้ำ แล้ว, ดูเถิด, เรา จะ ให้ บัพติศมา เจ้า ด้วย

ไฟ และ ด้วย พระวิญญาน บริสุทธิ์; ฉะนั้น เจ้า เป็น สุข แล้ว หาก เจ้า จะ เชื่อ ใน เรา และ รับ บัพติศมา, หลังจากที่ เจ้า เห็น เรา และ รู้ ว่า เรา ดำรง อยู่.

๒ และ หนึ่งใน, คน ที่ เชื่อ ใน ถ้อยคำ ของ เจ้า เป็น สุข มากกว่า เพราะ เจ้า จะเป็น พยาน ว่า เจ้า เห็น เรา, และ ว่า เจ้า รู้ ว่า เรา ดำรง อยู่. แท้จริง แล้ว, คน ที่ เชื่อ ใน ถ้อยคำ ของ เจ้า, และ มา สู่ หัวง ลึก แห่ง ความ ถ่อมตน และ รับ บัพติศมา ย่อม เป็น สุข, เพราะ พวกเขา จะ รับ การ เยือน ด้วย ไฟ และ ด้วย พระ วิญญาน บริสุทธิ์, และ จะ ได้ รับ การ ปลด บาบ ของ พวกเขา.

๓ แท้จริง แล้ว, คน ที่ ยากจน ทาง วิญญาน ที่ มาหา เรา ย่อม เป็น สุข, เพราะ อาณาจักร แห่ง สวรรค์ เป็น ของ พวกเขา.

๔ และ หนึ่งใน, คน ทั้ง ปวง ที่ โศก เศร้า ย่อม เป็น สุข, เพราะ พวกเขา จะ ได้ รับ การ ปลอบโยน.

๕ และ คน ที่ อ่อนโยน ย่อม เป็น สุข, เพราะ พวกเขา จะ ได้ รับ แผ่น ดิน โลก เป็น มรดก.

๖ และ คน ทั้ง ปวง ที่ หิว และ กระหาย ความ ชอบธรรม ย่อม เป็น สุข, เพราะ พวกเขา จะ อิ่มเอม ด้วย พระวิญญาน บริสุทธิ์.

๗ และ คน ที่มี เมตตา ย่อม เป็น สุข, เพราะ พวกเขา จะ ได้ รับ ความ เมตตา.

๑๒ ๑ก ๓ นี. ๑๓:๒๕.
ข คมพ. พร, เป็น สุข, ให้ พร.
ค คมพ. เรียก (การ), เรียก จาก พระผู้เป็น เจ้า (ได้รับ).
๒ก คพ. ๔๖:๑๓-๑๔.
คมพ. เชื่อ (ความ).
ข อีเธอร์ ๔:๑๓-๑๕.
ค ๓ นี. ๑๑:๓๕; ๑๓:๓๓.

๓ก คพ. ๕๖:๑๗-๑๘.
คมพ. นอบน้อม (ความ), อ่อนน้อม ถ่อมตน (ความ).
ข มธ. ๑๑:๒๘-๓๐.
๕ก รม. ๑๒:๑๖;
โมไซยาห์ ๓:๑๙.
คมพ. อ่อนน้อม (ความ มีใจ), อ่อนน้อม

(ความ สุภาพ), อ่อนโยน (คน, ความ).
ข คมพ. แผ่น ดิน โลก.
๖ก ๒ นี. ๙:๕๑;
อีโนส ๑:๔.
ข ยรม. ๒๙:๑๓.
ค สภษ. ๒๑:๒๑.
๗ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

๘ และคนทั้งปวงที่มีใจบริสุทธิ์^๗ ย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาจะเห็น^๘ พระผู้เป็นเจ้า.

๙ และคนทั้งปวงที่เป็นผู้สร้างสันติ^๙ ย่อมเป็นสุข, เพราะพวกเขาได้ชื่อว่าเป็นลูก^{๑๐} ของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๐ และคนทั้งปวงที่ถูกข่มเหง^{๑๑} เพราะเห็นแก่นามของเรา ย่อมเป็นสุข, เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของพวกเขา.

๑๑ และเจ้าย่อมเป็นสุขเมื่อมนุษย์จะสบประมาทและข่มเหงเจ้า, และจะกล่าวความชั่วหนานัปการต่อต้านเจ้าอย่างผิด ๆ, เพราะเห็นแก่เรา;

๑๒ เพราะเจ้าจะมีความปรารถนารุ่งเรืองและจะยินดียิ่ง, เพราะรางวัล^{๑๒} ในสวรรค์ของเจ้าจะยิ่งใหญ่; เพราะศาสดาพยากรณ์ที่อยู่มาก่อนเจ้าถูกข่มเหงเช่นนั้น.

๑๓ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้แก่เจ้าเพื่อเป็นเกลือ^{๑๓} ของแผ่นดินโลก; แต่หากเกลือจะหมดรสโลกจะเค็มได้ด้วยสิ่งใด? นับจากนั้นเกลือจะไม่มีประโยชน์เลย, มีแต่จะเอาไปทิ้งเสียและถูกเหยียบย่ำไว้ได้ท่ามนุษย์.

๑๔ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้แก่เจ้าเพื่อจะเป็นแสงสว่างของคนที่เหล่านี้. เมืองที่ตั้งอยู่บนเนินเขาจะซ่อนไว้ไม่ได้.

๑๕ ดูเถิด, มนุษย์จะจุดเทียน^{๑๕} แล้วเอากังครอบไว้หรือ? ไม่เลย, แต่จะวางไว้บน

เชิงเทียน, และมันให้แสงสว่างแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในบ้าน;

๑๖ ฉะนั้นจงให้แสงสว่าง^{๑๖} ของเจ้าส่อง เช่นนั้นต่อหน้าคนเหล่านี้, เพื่อพวกเขาจะเห็นงานดีของเจ้าและสรรเสริญพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.

๑๗ อย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายกฎหรือศาสดาพยากรณ์. เราไม่ได้มาเพื่อทำลาย แต่เพื่อให้สมบูรณ์;

๑๘ เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, จุดหนึ่งหรืออนุภาคหนึ่งก็จะไม่สูญหายไปจากกฎ^{๑๘}, แต่ในเรานั้น จะสมบูรณ์ทั้งหมด.

๑๙ และดูเถิด, เราให้กฎและพระบัญญัติของพระบิดาเราแก่เจ้า, เพื่อเจ้าจะเชื่อในเรา, และเพื่อเจ้าจะกลับใจจากบาปของเจ้า, และมาหาเราด้วยใจที่ซอกซำ^{๑๙} และวิญญานที่สำนึกผิด. ดูเถิด, เจ้ามีพระบัญญัติอยู่ต่อหน้าเจ้า, และกฎ^{๒๐} สมบูรณ์แล้ว.

๒๐ ฉะนั้นจงมาหาเราและเจ้าจะได้รับการช่วยยี่หระรอด; เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเว้นแต่เจ้าจะรักษาบัญญัติของเรา, ซึ่งเราบัญชาเจ้าในเวลานี้, ไม่ว่าในกรณีใดเจ้าจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้.

๒๑ เจ้าได้ยินแล้วว่าคนในสมัยโบราณกล่าวไว้, และมีเขียนไว้ต่อหน้าเจ้าด้วย, ว่าเจ้าจะไม่ฆ่า^{๒๑}, และผู้ใดก็ตามที่จะฆ่า

๘ก คมพ. บริสุทธิ์ (ความ), พิศุทธิ์ (ความ).
๗ คพ. ๙๓:๑.
๙ก คมพ. ผู้สร้างสันติ.
๗ คมพ. บุตรและธิดาของพระผู้เป็นเจ้า.
๑๐ก คพ. ๑๒๒:๕-๙.

คมพ. ข่มเหง (การ).
๑๒ก อีเธอร์ ๑๒:๔.
๑๓ก คพ. ๑๐๑:๓๙-๔๐.
คมพ. เกลือ.
๑๕ก ลูกา ๘:๑๖.
๑๖ก ๓ นี. ๑๘:๒๔.
๑๘ก คมพ. กฎของโมเสส.

๑๙ก ๓ นี. ๙:๒๐.
คมพ. ใจที่ซอกซำ.
๗ ๓ นี. ๙:๑๗.
๒๑ก อพย. ๒๐:๑๓;
โมไซยาห์ ๑๓:๒๑;
คพ. ๔๒:๑๘.

จะตกอยู่ในข้อหาของการพิพากษาของ พระผู้เป็นเจ้า;

๒๒ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตาม ที่ไกรรพีน้องของเขาจะตกอยู่ในข้อหา แห่งการพิพากษาของพระองค์. และผู้ใด ก็ตามที่จักกล่าวกับพีน้องของเขาว่า, เจ้า ที่ม, ก็จักตกอยู่ในข้อหาของสภา; และผู้ใดก็ตามที่จักกล่าว, เจ้าคนโง่, จะตกอยู่ในข้อหาของไฟนรก.

๒๓ ฉะนั้น, หากเจ้าจะมาหาเรา, หรือ ปรารถนาจะมาหาเรา, และจำได้ว่าพีน้อง ของเจ้ามีอะไรขัดเคืองอยู่กับเจ้า—

๒๔ จงไปตามทางของเจ้าไปหาพีน้อง ของเจ้า, และคืนดีกับพีน้องของเจ้าเสีย ก่อน, และแล้วจึงมาหาเราด้วยความตั้งใจ เด็ดเดี่ยว, และเราจะรับเจ้า.

๒๕ จงปรองดองกับ ปฏิปักษ์ของเจ้า โดยเร็ว ขณะที่เจ้าอยู่กับ เขา บน เส้น ทางเดียวกัน, เกือบใน เวลาใด เวลา หนึ่งเขาจะจับเจ้า, และเจ้าจะถูกพาเข้า เรือนจำ.

๒๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าว แก่เจ้า, เจ้าจะไม่มีทางออกจากที่นั่นเลย จนกว่าเจ้าจะจ่ายจนขึ้นในที่สุดท้าย. และ ขณะที่เจ้าอยู่ในเรือนจำเจ้าจะจ่ายแม่ชี- ไนน์^๑ หนึ่งได้หรือ? ตามจริงแล้ว, ตามจริง แล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ไม่เลย.

๒๗ ดูเถิด, คนสมัยโบราณเขียนไว้, ว่า เจ้าจะไม่ประพடுத்த่วงประเวณี^๒;

๒๘ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่

มองดูหญิง, ด้วยตณฺหาราคะ^๓ในนาง, ก็ ประพடுத்த่วงประเวณี^๔ในใจของตนแล้ว.

๒๙ ดูเถิด, เราให้บัญญัติแก่เจ้า, ว่าอย่า ยอมให้เรื่องเหล่านี้เข้ามาในใจ^๕เจ้า;

๓๐ เพราะเป็นการดีกว่าที่เจ้าจะปฏิเสธ ตนจากเรื่องเหล่านี้, ซึ่งในการนี้เจ้าจะ แยกกางเขน^๖ของเจ้า, แทนที่จะถูกโยน ลงในนรก.

๓๑ มีเขียนไว้, ว่าผู้ใดก็ตามที่จะหย่า ภรรยาของเขา, ก็ให้เขาเขียนหนังสือ หย่า^๗ให้นาง.

๓๒ ตามจริง แล้ว, ตามจริง แล้ว, เรา กล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้ใดก็ตามที่จะหย่า^๘ภรรยา ของเขา, เว้นแต่เพราะเหตุผิดประเวณี^๙ แล้ว, ย่อมเป็นเหตุให้นางประพடுத்த่วง ประเวณี^{๑๐}; และผู้ใดที่จะแต่งงานกับนาง ซึ่งหย่าร้างยอมประพடுத்த่วงประเวณี.

๓๓ และมีเขียนไว้อีก, เจ้าจะไม่สาบาน เท็จ, แต่จะปฏิบัติ คำปฏิญาณ^{๑๑}ของเจ้า ต่อพระเจ้า;

๓๔ แต่ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรา กล่าวแก่เจ้า, อย่าสาบานเลย^{๑๒}; ทั้งอย่าอ้าง สวรรค์, เพราะนั่นเป็นพระราชบัลลังก์ ของพระผู้เป็นเจ้า;

๓๕ หรืออย่าอ้างแผ่นดินโลก, เพราะนั่น เป็นที่รองพระบาทของพระองค์;

๓๖ ทั้งเจ้าจะไม่สาบานโดยอ้าง ศีรษะ ของเจ้า, เพราะเจ้าทำให้ผมสັกเส้นหนึ่ง ดำหรือขาวไม่ได้;

๓๗ แต่จงให้การสื่อสารของเจ้าเป็นใช่,

๒๔ก คมพ. ให้อภัย.
๒๖ก แอลมา ๑๑:๓.
๒๗ก ๒ นี้. ๙:๓๖; คพ. ๕:๖๖.
๒๘ก คพ. ๔:๒:๒๓.
คมพ. ตณฺหาราคะ.

๒๙ก กิจการ ๘:๒๒.
๓๐ก มธ. ๑๐:๓๘; ๑๖:๒๔;
สุกั ๙:๒๓.
๓๑ก คมพ. หย่าร้าง (การ).
๓๒ก มาระโก ๑๐:๑๑-๑๒.

๗ คมพ. ผิดประเวณี (การ).
๘ คมพ. ล่วงประเวณี (การ).
๑๓ก คมพ. คำปฏิญาณ.
๑๔ก คมพ. ดูแคลน (การ).

ใช่; ไม่ใช่, ไม่ใช่; เพราะอะไรก็ตามที่ออกมาจากสิ่งที่เกินกว่านี้เป็นความชั่ว.

๓๘ และดูเถิด, มีเขียนไว้, ตาต่อตา^๗, และฟันต่อฟัน;

๓๙ แต่เรากล่าวแก่เจ้า, ว่า เจ้าจะไม่ต่อต้าน^๗ความชั่ว, แต่ผู้ใดก็ตามที่ตบแก้มขวาของเจ้า, จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย^๗;

๔๐ และหากคนใดจะฟ้องเจ้าที่ศาลและเอาเสื้อของเจ้าไป, จงให้เขาเอาเสื้อคลุมของเจ้าไปด้วย;

๔๑ และผู้ใดก็ตามที่จะบีบบังคับเจ้าให้ไปหนึ่งไมล์, จงไปกับเขาสองไมล์.

๔๒ จงให้^๗แก่คนที่ขอเจ้า, และจากคนที่ขอยืมเจ้าจงอย่าหนี.

๔๓ และดูเถิดมีเขียนไว้ด้วย, ว่าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้าและเกลียดศัตรูของเจ้า;

๔๔ แต่ดูเถิด เรากล่าวแก่เจ้า, จงรักศัตรู^๗ของเจ้า, จงอวยพรคนที่สาปแช่งเจ้า, จงทำดีต่อคนที่เกลียดเจ้า, และสวดอ้อนวอน^๗ให้คนที่ใช้เจ้าอย่างดูหมิ่นและข่มเหงเจ้า;

๔๕ เพื่อเจ้าจะได้เป็นลูกของพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์; เพราะพระองค์ทรงทำให้ดวงอาทิตย์ขึ้นบนคนชั่วและบนคนดี.

๔๖ ฉะนั้นเรื่องเหล่านี้ซึ่งเป็นของสมัยโบราณ, ซึ่งอยู่ภายใต้กฎ, จึงสมบูรณ์ทั้งหมดในเรา.

๔๗ เรื่องเก่าหมดไป^๗, และทุกเรื่องกลับเป็นเรื่องใหม่.

๔๘ ฉะนั้นเราอยากให้ผู้ดีพร้อม^๗แม้ดังเรา, หรือพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์ทรงดีพร้อม.

บทที่ ๑๓

พระเยซู ทรง สอน คำ สวด อ้อนวอน ของ พระเจ้า ให้ แก่ ชาว นี้ ไฟ— พวกเขา ต้อง สละ สม ทรัพย์ ใน สวรรค์— ใน การ ปฏิบัติ ศาสน กิจ ของ พวกเขา พวกเขา ทั้ง สิบสอง คน ได้รับ บัญชา ไม่ ให้ ใส่ใจ กับ เรื่อง ทาง โลก— เปรียบ เทียบ มัทธีว ๖. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวว่า เราอยากให้ผู้ดีทำทาน^๗แก่คนจน; แต่จงระวังอย่าทำทานของเจ้าต่อหน้าคนเพื่อให้เขาเห็น; มิฉะนั้นเจ้าจะไม่มีรางวัลของพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.

๒ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าจะทำทานของเจ้าอย่าเป่าแตรไปข้างหน้าเจ้า, ดังคนหน้าซื่อใจคดทำในบรรดาธรรมศาลาและในถนน, เพื่อพวกเขาจะได้รับการสรรเสริญ^๗จากมนุษย์. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขามีรางวัลของพวกเขาอยู่.

๓ แต่เมื่อเจ้าทำทานอย่าให้มือซ้ายของเจ้ารู้ว่ามือขวาของเจ้าทำอะไร;

๓๘ ก ลินดี. ๒๔:๒๐.
๓๙ ก ๓ นี้. ๖:๑๓;
๔ นี้. ๑:๓๔;
คพ. ๑๘:๒๓-๓๒.
ข คมพ. อดทน (ความ).
๔๒ ก เจคอบ ๒:๑๗-๑๙

โมไซยาห์ ๔:๒๒-๒๖.
๔๔ ก สภษ. ๒๔:๑๗;
แอลมา ๘:๒๓.
ข กิจการ ๗:๕๙-๖๐.
๔๗ ก ๓ นี้. ๑๕:๒, ๗;
คพ. ๒๒:๑.

๔๘ ก มธ. ๕:๔๘;
๓ นี้. ๒๗:๒๓.
คมพ. ดีพร้อม, บริบูรณ์, สมบูรณ์.
๑๓ ๑ ก คมพ. ทาน, ทำทาน (การ).
๒ ก คพ. ๑๒:๓๔-๓๕.

๔ เพื่อทานของเจ้าจะเป็นไปอย่างลับ ๆ; และ พระบิดาของเจ้า ผู้ทรงเห็น ลับ ๆ, พระองค์นั้นเองจะประทานรางวัลแก่เจ้า อย่างเปิดเผย.

๕ และเมื่อเจ้าสวดอ้อนวอน^๖ จงอย่าทำ เหมือนกับคนหน้าซื่อใจคด, เพราะพวกเขาชอบ สวด อ้อนวอน, โดย ยืน ที่ ธรรมศาลา ทั้งหลาย และ ที่ มุม ถนนวน, เพื่อจะมี คนเห็น. ตามจริง แล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขามีรางวัลของพวกเขาอยู่.

๖ แต่เจ้า, เมื่อ เจ้า สวด อ้อนวอน, จงเข้าไปในห้องส่วนตัว, และเมื่อปีดประตูของเจ้าแล้ว, จงสวดอ้อนวอนพระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ลับ ๆ; และพระบิดาของเจ้า, ผู้ทรงเห็นลับ ๆ, จะประทานรางวัลแก่เจ้าอย่างเปิดเผย.

๗ แต่ เมื่อ เจ้า สวด อ้อนวอน, อย่าใช้ คำพูดซ้ำ ๆ ที่ไร้ประโยชน์, ดังคนนอกศาสนา, เพราะคนพวกนั้นคิดว่าจะมีผู้ ได้ยินเพราะการพูดมาก ๆ ของพวกเขา.

๘ ฉะนั้นเจ้าอย่าเป็นเหมือนกับคนพวกนั้น, เพราะพระบิดาของเจ้าทรงรู้^๗ สิ่ง ที่ เจ้า ขาดก่อนเจ้าขอพระองค์.

๙ ฉะนั้นเจ้าจงสวดอ้อนวอน^๖ ตามวิธี^๘ นี้: พระบิดา ของพวกข้าพระองค์ผู้ทรงสถิต อยู่ในสวรรค์, ขอพระนามของพระองค์ ทรงเป็นที่สักการะ.

๑๐ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์เป็น ไปบนแผ่นดินโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์.

๑๑ และขอทรงให้อภิภัย^๙ นี้แก่พวกข้า

พระองค์, ดังที่พวกข้าพระองค์ให้อภิภัย นี้แก่ลูกหนี้ของพวกข้าพระองค์.

๑๒ และขอทรงนำ^{๑๐} พวกข้าพระองค์มิ ให้ไปสู่การล่อลวง, แต่ขอทรงปลดปล่อย พวกข้าพระองค์จากความชั่ว.

๑๓ เพราะอาณาจักร, และเดชะนุภาพ, และรัศมีภาพเป็นของพระองค์, ตลอดกาล. เอเมน.

๑๔ เพราะ, หากเจ้าให้อภิภัย^{๑๑} ความผิดแก่ มนุษย์ พระบิดาบนสวรรค์ของเจ้าจะทรง ให้อภิภัยแก่เจ้าด้วย;

๑๕ แต่หากเจ้าไม่ให้อภิภัยความผิดแก่ มนุษย์ พระบิดาของเจ้าจะไม่ทรงให้อภิภัย ความผิดแก่เจ้าด้วย.

๑๖ ยิ่งกว่านั้น, เมื่อเจ้าอดอาหาร^{๑๒} อย่านั่งเป็นดังคนหน้าซื่อใจคด, ที่มีสีหน้าโศก เศร้า, เพราะพวกนั้นทำให้สีหน้าของตน ไม่ดีเพื่อพวกเขาจะให้มนุษย์รู้ว่าพวกเขา อดอาหาร. ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, พวกเขามีรางวัลของพวกเขาอยู่.

๑๗ แต่เจ้า, เมื่อเจ้าอดอาหาร, เจ้าจงเจิม น้ำมันบนศีรษะ, และล้างหน้า;

๑๘ เพื่อเจ้าจะไม่ดูเหมือนว่าอดอาหาร ต่อผู้คน, ทว่าต่อพระบิดาของเจ้า, ผู้ทรง สถิต อยู่ ลับ ๆ^{๑๓}; และ พระ บิดา ของ เจ้า, ผู้ทรงเห็นลับ ๆ, จะประทานรางวัลให้เจ้า อย่างเปิดเผย.

๑๙ อย่าสะสมทรัพย์ไว้เพื่อตนบนแผ่นดินโลก, ที่ซึ่งแมลงกินผ้าและสนิมจะ ทำลาย, และขโมยจะบุกเข้ามาลักไป;

๕ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
๘ก คมพ. ๘:๘-๑๓.
๙ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).

๖ มธ. ๖:๙-๑๓.
๗ คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์—พระผู้เป็นเจ้าพระบิดา.
๑๒ก ปจส. มธ. ๖:๑๔.

๑๔ก โมไซยาห์ ๒๖:๓๐-๓๑; คมพ. ๖:๔:๙. คมพ. ให้อภิภัย.
๑๖ก ออสย. ๕:๕-๗. คมพ. อดอาหาร (การ).
๑๘ก คพ. ๓๘:๗.

๒๐ แต่จง สะสมทรัพย์ไว้เพื่อ ตนใน สวรรค์, ที่ ซึ่ง แผลง กิน ผัว และ สนิม จะ ไม่ ทำลาย, และ ที่ ซึ่ง ขโมย จะ ไม่ บุก เข้า มา ลัก ไป.

๒๑ เพราะทรัพย์ของเจ้าอยู่ที่ไหน, ใจ ของเจ้าจะอยู่ที่นั่นด้วย.

๒๒ แสงสว่าง"ของร่างกายคือดวงตา; ฉะนั้น, หาก, ดวงตาของเจ้าเป็นหนึ่งใน, ทั้งร่างของเจ้าจะเต็มไปด้วยแสงสว่าง.

๒๓ แต่หากดวงตาของเจ้าชั่ว, ทั้งร่าง ของเจ้าจะเต็มไปด้วยความมืด. ฉะนั้น, หาก, แสงสว่างที่อยู่ในเจ้าเป็น ความ มืด แล้ว, ความ มืด นั้น จะใหญ่หลวง เพียงใด !

๒๔ ไม่มีผู้ใดรับใช้"นายสองคนได้; เพราะเขาจะเกลียดคนหนึ่งและรักอีก คนหนึ่ง, หรือเขาจะยึดคนหนึ่งและดู หมิ่นอีกคนหนึ่ง. เจ้าจะรับใช้พระเจ้าเป็น เจ้าพร้อมกับความร่ำรวยไม่ได้.

๒๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้ แล้วพระองค์ทรงมองดูคนสิบสองคนที่ พระองค์ทรงเลือกไว้, และตรัสกับพวก ท่านว่า: จงจำถ้อยคำซึ่งเราพูด. เพราะ ดูเถิด, เจ้าคือผู้ที่เราเลือกไว้ปฏิบัติ"ต่อคน เหล่านี้. ฉะนั้นเรากล่าวแก่เจ้า, อย่าคิดถึง ชีวิตของเจ้า", ว่าเจ้าจะกินอะไร, หรือเจ้า จะดื่มอะไร; หรือไม่คิดแม้สำหรับร่างกาย ของเจ้า, ว่าจะสวมใส่อะไร. ชีวิตสำคัญยิ่ง กว่าเนื้อ, และร่างกายยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม มิใช่หรือ?

๒๖ จงดูสัตว์ปีกในอากาศ, เพราะมันไม่ หิว, ทั้งมันไม่เก็บเกี่ยวหรือรวมไว้ใน ยุ้ง; กระนั้นพระบิดาบนสวรรค์ของเจ้ายัง ทรงเลี้ยงดูมัน. เจ้าไม่ดีกว่ามันมากหรือ?

๒๗ ใครในพวกเจ้าเพียงแต่คิดก็จะเพิ่ม ความสูงได้สักหนึ่งควบิทเล่า?

๒๘ และเหตุใดเจ้าจึงคิดถึงเครื่องนุ่ง ห่มเล่า? จงพิจารณาพลับพลึงในทุ่งว่า มันเติบโตอย่างไร; มันไม่ทำงาน, ทั้งไม่ ปั่นด้าย;

๒๙ และ กระนั้น เรายัง กล่าว แก่ เจ้า, แม้แต่ซาโลมอน, ในความรู้โรจน์ทั้งหมด ของเขา, ก็มิได้รับการตกแต่งเหมือน ต้นไม้เหล่านี้สักต้น.

๓๐ ดังนั้น, หากพระเจ้าเป็นเจ้าทรงแต่ง หย้าในทุ่ง, ซึ่งวันนี้เป็นอยู่, และพรุ่งนี้ โยนเข้าเตาไฟ, แม้เช่นนั้นพระองค์ก็จะ ทรงแต่งเจ้า, หากเจ้าไม่ด้อยในศรัทธา.

๓๑ ฉะนั้นอย่าคิด, โดยกล่าวว่า, เราจะ กินอะไร? หรือ, เราจะดื่มอะไร? หรือ, เรา จะแต่งกายด้วยอะไร?

๓๒ เพราะพระบิดาบนสวรรค์ของเจ้า ทรงรู้ว่า เจ้าขาดแคลน สิ่ง ทั้ง หลาย ทั้ง ปวงนี้.

๓๓ แต่เจ้าจงแสวงหาอาณาจักร"ของ พระเจ้าเป็นเจ้าและความชอบธรรมของ พระองค์เสียก่อน, และสิ่งทั้งหมดนี้จะ มีเพิ่มเติมมาให้เจ้า.

๓๔ ฉะนั้นอย่า คิดถึง วันพรุ่ง, เพราะ วันพรุ่งจะคิดถึงเรื่องต่าง ๆ ของมันเอง. แต่ละวันมีความเลวร้ายพออยู่แล้ว.

๒๐ ก ฮีล. ๕:๘; ๘:๒๕.
๒๒ ก คพ. ๘:๖๗.
๒๔ ก ๑ ซมอ. ๗:๓.

๒๕ ก คมพ. ปฏิบัติ,
ปฏิบัติศาสนกิจ,
ผู้ปฏิบัติศาสนกิจ.

๗ แอลมา ๓๑:๓๗-๓๘;
คพ. ๘:๗๙-๘๕.
๓๓ ก ลูกา ๑๒:๓๑.

บทที่ ๑๔

พระเยซูทรงบัญชาว่า: อย่าตัดสิน; ทูลขอ
พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้า; จงระวังศาสนาพยากรณ์
ปลอม— พระองค์ทรงสัญญา ความรอด
สำหรับผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระ
บิดา— เปรียบเทียบมัทธิว ๗. ประมาณ
ค.ศ. ๓๔.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์
ทรงหันไปทางฝูงชนอีก, และทรงเผย
พระโอษฐ์กับ พวก เขา อีก, โดย ตรัสว่า:
ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่
เจ้า, อย่าตัดสิน, เพื่อเจ้าจะไม่ถูกตัดสิน.

๒ เพราะด้วยการตัดสินใดที่เจ้าตัดสิน,
เจ้าจะถูกตัดสิน; และด้วยมาตรใดที่เจ้า
วัด, ก็จะมีมาตรวัดเจ้าเช่นกัน.

๓ และเหตุใดเจ้าจึงมองเห็นผมที่อยู่
ในดวงตาพี่น้องของเจ้า, แต่หาพิจารณา
ก่อนไม้อยู่ในดวงตาของตนเองไม่?

๔ หรือเจ้าจะกล่าวแก่พี่น้องของเจ้าได้
อย่างไรเล่าว่า: จงให้ข้าพเจ้าเขี่ยผมออก
จากดวงตาของท่าน—และดูเถิด, มีก่อน
ไม้อยู่ในดวงตาของเจ้าเอง?

๕ เจ้าคนหน้าซื่อใจคด, เอาท่อนไม้
ออกจากดวงตาของเจ้าเองเสียก่อน; และ
แล้วเจ้าจะมองเห็นชัดเพื่อเอาผมออกจาก
ดวงตาพี่น้องของเจ้า.

๖ อย่าให้สิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แก่สุนัข, ทั้งอย่า
โยนไข่มุกของเจ้าให้สุกร, เกลือกมันจะ
เหยียบย่ำไว้ได้เท่า, และหันกลับมาอีก
และทำร้ายเจ้า.

๗ ขอ, แล้วเจ้าจะได้รับ; หา, แล้วเจ้าจะ
พบ; เคาะ, และจะเปิดมันให้เจ้า.

๘ เพราะทุกคนที่ขอ, ย่อมได้รับ; และ
คนที่หา, ย่อมพบ; และแก่ผู้ที่เคาะ, มัน
จะเปิดให้.

๙ หรือมีคนเดียวเล่าในพวกเจ้า, ซึ่ง, หาก
บุตรขอขนมปัง, เจ้าจะให้ก้อนหิน?

๑๐ หรือหากขอปลา, เขาจะให้งู?

๑๑ เมื่อเป็นดังนั้น, โดยที่ชั่ว, หากเจ้า
รู้ว่าจะให้ของขวิญติ ๆ แก่ลูก ๆ อย่างไร
แล้ว, พระบิดาของเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ใน
สวรรค์จะประทานสิ่งดี ๆ ให้คนที่ทูลขอ
พระองค์มากกว่านั้นสักเพียงใด?

๑๒ ฉะนั้น, ทุกสิ่งไม่ว่าอะไรก็ตามที่เจ้า
อยากให้มีมนุษย์ทำกับเจ้า, เจ้าจงทำ เช่น
นั้น กับ พวก เขา, เพราะนี่เป็น กฎ และ
ศาสนาพยากรณ์.

๑๓ เจ้าจงเข้าทางประตูแคบ; เพราะ
กว้างคือประตู, และกว้างขวาง คือทาง,
ซึ่ง นำสู่ความพินาศ, และมีคนเป็นอัน
มากที่ไปทางนั้น;

๑๔ เพราะคับแคบคือประตู, และแคบ
คือทาง, ซึ่งนำไปสู่ชีวิต, และมีน้อย
คนที่พบ.

๑๕ จง ระวัง ศาสนา พยากรณ์ ปลอม,

๑๔ ๑ก บจส. มธ. ๗:๑-๒;
ยอห์น ๗:๒๔.
๒ก มธ. ๗:๑๓.
๕ก ยอห์น ๘:๓-๑๑.
๖ก คมพ. บริสุทธิ, ศักดิ์สิทธิ์.
๗ก ๓ นี้. ๒๗:๒๓.
คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),

สวดอ้อนวอน (คำ).
๑๒ก คมพ. สังสาร (ความ).
๑๓ก ลูกา ๑๓:๒๕;
๓ นี้. ๒๗:๓๓.
๗ คพ. ๑๓๒:๒๕.
๑๔ก ๒ นี้. ๙:๔๑;
๓๑:๙, ๑๗-๑๘;

คพ. ๒๒:๑-๔.
๗ ๑ นี้. ๘:๒๐.
ค ๑ นี้. ๑๔:๑๒.
๑๕ก ยริม. ๒๓:๒๑-๓๒;
๒ นี้. ๒๘:๙, ๑๒, ๑๔.

ผู้จะมาหาเจ้าในเครื่องนุ่งห่มของแกะ, แต่ภายในพวกเขาเป็นสุนัขป่าที่หิวโหย.

๑๖ เจ้าจะรู้จักพวกเขาด้วยผลของพวกเขา. มนุษย์จะเก็บของจากกอหนาม, หรือเก็บมะเดื่อจากต้นหนามได้หรือ?

๑๗ แม้กระนั้นต้นไม้ดีทุกต้นย่อมออกผลดี; แต่ต้นไม้มีโรคย่อมออกผลชั่ว.

๑๘ ต้นไม้ดีจะไม่ออกผลชั่วไม่ได้, ทั้งต้นไม้มีโรคจะไม่ออกผลดีไม่ได้.

๑๙ ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดี ย่อมถูกโค่น, และโยนเข้าไปในไฟ.

๒๐ ดังนั้น, โดยผล^๑ของมันเจ้าจะรู้จักมัน.

๒๑ มีใช้ทุกคนที่กล่าวแก่เรา, พระเจ้า, พระเจ้า, จะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์; แต่คือคนที่ทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตอยู่ในสวรรค์.

๒๒ หลายคนจะกล่าว^๒แก่เราในวันนั้นว่า: พระเจ้า, พระเจ้า, พวกข้าพระองค์มิได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์หรือ, และในพระนามของพระองค์ขับเหล่ามาร, และในพระนามของพระองค์ทำงานอันน่าพิศวงหลายอย่างหรือ?

๒๓ และเมื่อนั้นเราจะประกาศแก่พวกเขาว่า: เราไม่เคยรู้จัก^๓เจ้า; จงออกไปจากเรา, ^๔เจ้าที่ทำความชั่วช้าสามัญ.

๒๔ ฉะนั้น, ผู้ใดที่ได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตาม, เราจะไม่เปรียบเขาเช่นคนฉลาด, ผู้สร้างบ้านของตนบนศิลา^๕—

๒๕ และฝน^๖ลงมา, และน้ำท่วม, และ

พายุพัด, และกระหน่ำมาที่บ้านนั้น; และมันหาพัง^๗ไม่, เพราะมันมีรากฐานบนศิลา.

๒๖ และทุกคนที่ได้ยินคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตามไม่จะเปรียบเช่นคนโง่, ผู้สร้างบ้านของตนบนทราย^๘—

๒๗ และฝนลงมา, และน้ำท่วม, และพายุพัด, และกระหน่ำมาที่บ้านนั้น; และมันพัง, และการพังทลายนั้นใหญ่หลวงนัก.

บทที่ ๑๕

พระเยซู ทรงประกาศว่ากฎของโมเสสสมบูรณ์แล้วในพระองค์—ชาวนี้ไฟคือแกะอื่นซึ่งพระองค์รับสั่งในเยรูซาเล็ม—เพราะความชั่วช้าสามัญ, ผู้คนของพระเจ้าในเยรูซาเล็มไม่รู้เรื่องแกะที่กระจัดกระจายไปของอิสราเอล. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซู ทรงมีพระดำรัสตั้งนี้แล้วพระองค์ทอดพระเนตรฝูงชนโดยรอบ, และตรัสกับพวกเขาว่า: ดูเถิด, เจ้าได้ยินเรื่องที่เราสอนก่อนที่เราจะขึ้นไปเฝ้าพระบิดาของเราแล้ว; ฉะนั้น, ผู้ใดที่จดจำคำกล่าวเหล่านี้ของเราและทำตาม, ผู้นั้นเราจะยกขึ้น^๑ในวันสุดท้าย.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้วพระองค์

๑๙ก มธ. ๓:๑๐;
แอลมา ๕:๓๖-๔๑;
คพ. ๙๗:๒๗.
๒๐ก ลูกา ๖:๔๓-๔๕;
โมริ. ๗:๕.

๒๒ก แอลมา ๕:๑๗.
๒๓ก โมไซยาห์ ๕:๑๓;
๒๖:๒๔-๒๗.
ข ลูกา ๑๓:๒๗.
๒๔ก คมพ. ศีลา.

๒๕ก แอลมา ๒๖:๖; อีล. ๕:๑๒.
ข สภษ. ๑๒:๗.
๒๖ก ๓ นี้. ๑๑:๔๐.
๑๕ ๑ก ยากอบ ๒:๒๒.
ข ๑ นี้. ๑๓:๓๗; คพ. ๕:๓๕.

ทรงเห็นว่ามิอาจคนในบรรดาพวกเขาที่
ประหลาดใจ, และพิศวงว่าพระองค์ทรง
ประสงค์เช่นไรเกี่ยวกับกฎของโมเสส;
เพราะพวกเขาไม่เข้าใจคำกล่าวที่ว่าสิ่ง
เก่าได้ผ่านไปแล้ว, และว่าสิ่งทั้งปวงกลับ
เป็นสิ่งใหม่.

๓ และพระองค์ตรัสกับ พวกเขาว่า:
อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่เจ้าว่าสิ่ง
เก่าได้ผ่านไป แล้ว, และสิ่งทั้งปวงกลับ
เป็นสิ่งใหม่.

๔ ดูเถิด, เรากล่าวแก่เจ้าว่ากฎ^{๒๓}ที่ให้แก่
โมเสสสมบูรณ์แล้ว.

๕ ดูเถิด, เราคือผู้ที่ให้กฎ^{๒๔}, และเรา
คือผู้ทำพันธสัญญา กับ อิสราเอล ผู้คน
ของเรา; ฉะนั้น, ในเรากฎสมบูรณ์แล้ว,
เพราะเรามาเพื่อให้กฎสมบูรณ์^{๒๕}; ฉะนั้น
มันจึงมีที่สุด.

๖ ดูเถิด, เราไม่ทำลาย^{๒๖} ศาสดาพยากรณ์,
เพราะมากเท่า ที่ยังไม่ สมบูรณ์ใน เรา,
ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ทั้งหมดจะ
สมบูรณ์.

๗ และเพราะเรากล่าวแก่เจ้าว่าสิ่งเก่า
ผ่านไป แล้ว, เราไม่ทำลายเรื่อง ที่พูดไว้
เกี่ยวกับสิ่งที่จะมาถึง.

๘ เพราะดูเถิด, พันธสัญญา^{๒๗}ที่เราทำกับ
ผู้คนของเรายังไม่สมบูรณ์ทั้งหมด; แต่กฎ
ที่ให้แก่โมเสสมีที่สุดในเรา.

๙ ดูเถิด, เราคือกฎ^{๒๘}, และแสงสว่าง^{๒๙}. จง

ดูที่เรา, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่,
และเจ้าจะมีชีวิต^{๓๐}; เพราะแก่คนที่อดทน^{๓๑}
จนกว่าชีวิตจะหาไม่เราจะให้ชีวิตนิรันดร์.

๑๐ ดูเถิด, เราให้บัญญัติ^{๓๒}แก่เจ้า; ฉะนั้น
จงรักษาบัญญัติของเรา. และนี่คือกฎและ
ศาสดาพยากรณ์, เพราะสิ่งเหล่านี้เป็น
พยาน^{๓๓}ถึงเราโดยแท้.

๑๑ และบัดนี้เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น
คือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้ว,
พระองค์ ตรัส กับ คนสิบ สอง คนนั้น ซึ่ง
พระองค์ทรงเลือกไว้ว่า:

๑๒ เจ้าเป็นสานุศิษย์ของเรา; และเจ้า
เป็นแสงสว่างต่อคนเหล่านี้, ซึ่งเป็นพวก
ที่เหลื่ออยู่ของเชื้อสายแห่งโยเซฟ^{๓๔}.

๑๓ และ ดูเถิด, นี่คือ แผ่นดิน^{๓๕}แห่ง
มรดกของเจ้า; และพระบิดาประทาน
มันให้เจ้า.

๑๔ และไม่เคยสักครั้งที่พระบิดาทรง
มีพระบัญชาแก่เราว่าให้บอก^{๓๖} เรื่องนี้แก่
พี่น้องของเจ้าที่เยรูซาเล็ม.

๑๕ ทั้งไม่เคยสักครั้งที่พระบิดาทรงมี
พระบัญชาให้เราบอกพวกเขาเกี่ยวกับเผ่า
อื่น ๆ ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ที่พระ
บิดาทรงนำออกมาจากแผ่นดิน.

๑๖ พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา, ให้บอก
พวกเขาเพียงเท่านี้ว่า:

๑๗ แกะอื่นนั้นเราก็มีซึ่งหาได้เป็นของ
คอกนี้ไม่; เราต้องนำเข้ามาด้วย, และพวก

๒๓ คมพ. กฎของโมเสส.
๔๓ โมไซยาห์ ๑๓:๒๗-๓๑;
๓ นี้. ๓:๑๗-๒๐.
๕๓ ๑ คริ. ๑๐:๑-๔;
๓ นี้. ๑๑:๑๔.
คมพ. พระเยซูฮว่าห์.
๗ แอลมา ๓๔:๑๓.
๖๓ ๓ นี้. ๒๓:๑-๕.

๘๓ ๓ นี้. ๕:๒๔-๒๖.
๙๓ ๒ นี้. ๒๖:๑.
๗ คมพ. สว่าง (ความ),
แสงสว่าง, แสงสว่างของ
พระคริสต์.
ค ยอห์น ๑๑:๒๕; คพ. ๘๔:๔๔.
๖ คมพ. อดทน (ความ).
๑๐๓ ๓ นี้. ๑๒:๒๐.

๗ โมไซยาห์ ๑๓:๓๓.
๑๒๓ คมพ. โยเซฟ, บุตรของยา-
โคบ.
๑๓๓ ๑ นี้. ๑๘:๒๒-๒๓.
๑๔๓ ๓ นี้. ๕:๒๐.
๑๕๓ ๓ นี้. ๑๖:๑-๔.
คมพ. อิสราเอล—สิบเผ่าที่
สูญหายไปของอิสราเอล.

เขาจะได้ยินเสียงของเรา; และจะมีคอกเดียว, และเมฆบาล^๑เดียว.

๑๘ และบัดนี้, เพราะความต้อร้อนและความไม่เชื่อพวกเขาหาเข้าใจ^๒ถ้อยคำของเราไม่; ฉะนั้นเราได้รับบัญชาจากพระบิดาไม่ให้กล่าวแก่พวกเขาอีกเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๑๙ แต่, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าว่าพระบิดาทรงบัญชาเรา, และเราบอกเรื่องนี้แก่เจ้า, ว่าทรงแยกเจ้าจากบรรดาพวกเขาเพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา; ฉะนั้นเป็นเพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขาที่พวกเขาหา^๓รู้เรื่องของเจ้าไม่.

๒๐ และตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าอีกว่าพระบิดาทรง แยกเผ่าอื่น ๆ จากพวกเขา; และเป็นเพราะ ความชั่วช้าสามัญของพวกเขาที่พวกเขาหา^๔รู้เรื่องคนเหล่านั้นไม่.

๒๑ และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าคือคนเหล่านั้นที่เรากล่าวถึงว่า: แกะอื่น^๕เราก็มัซึ่งหาได้เป็นของคอกนี้ไม่; เราต้องนำพวกเขามาด้วย, และพวกเขาจะได้ยินเสียงของเรา; และจะมีคอกเดียว, และเมฆบาลเดียว.

๒๒ และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่, เพราะพวกเขาคิดว่าเป็นคนต่างชาติ^๖; เพราะพวกเขาหาเข้าใจไม่ว่าคนต่างชาติจะเปลี่ยนใจ เลื่อมใส^๗โดยผ่าน คำสั่งสอนของพวกเขา.

๒๓ และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่^๘ที่เรากล่าวว่าพวกเขาจะได้ยินเสียงของเรา; และพวกเขาหาเข้าใจเราไม่^๙ว่าคนต่างชาติ^{๑๐}จะไม่ได้ยินเสียงของเราไม่^{๑๑}เวลาใด—ว่าเราจะไม่แสดงตนให้เป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขานอกจากจะเป็นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์^{๑๒}.

๒๔ แต่ดูเถิด, เจ้าทั้งได้ยินเสียงของเรา^{๑๓}, และเห็นเรา; และเจ้าคือแกะของเรา, และนับเจ้าอยู่ในบรรดาคนที่พระบิดาประทานให้^{๑๔}เรา.

บทที่ ๑๖

พระเยซูจะทรงเยือนแกะอื่น ๆ ที่สูญหายไปของอิสราเอล—ในยุคสุดท้าย พระกิตติคุณจะไปสู่คนต่างชาติแล้วจึงไปสู่เชื้อสายแห่งอิสราเอล—ผู้คนของพระเจ้าจะได้เห็นกับตาเมื่อพระองค์ทรงนำไซอันมาอีก. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้าว่าเรามีแกะอื่น^{๑๕}, ซึ่งไม่อยู่ในแผ่นดินนี้, ทั้งไม่อยู่ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, ทั้งไม่อยู่ในส่วนหนึ่งส่วนใดของแผ่นดินโดยรอบนั้นซึ่งเราเคยปฏิบัติศาสนกิจ.

๒ เพราะคนที่เราพูดถึงคือคนที่ยังไม่เคยได้ยินเสียงของเรา; ทั้งเราไม่เคยแสดงตนให้ประจักษ์ต่อพวกเขาสักครั้ง.

๑๗๑ คมพ. พระเมฆบาลผู้ประเสริฐ.
๑๘๑ คพ. ๑๐:๕๙.
๒๑๑ ยอห์น ๑๐:๑๔-๑๖.
๒๒๑ คมพ. คนต่างชาติ.
๗ กิจการ ๑๐:๓๔-๔๘.

๒๓๑ มธ. ๑๔:๒๔.
๗ ๑ นี. ๑๐:๑๑.
คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
๒๔๑ แอลมา ๕:๓๘;
๓ นี. ๑๖:๑-๕.

๗ ยอห์น ๖:๓๗;
คพ. ๒๗:๑๔.
๑๖ ๑๑ ๓ นี. ๑๕:๑๕.
คมพ. อิสราเอล—สิบเผ่าที่สูญหายไปของอิสราเอล.

๓ แต่เราได้รับบัญชาจากพระบิดาให้ เราไปหาพวกเขา” และพวกเขาจะไต่ถามเสียงของเรา และจะนับพวกเขาอยู่ในบรรดาแกะของเรา, เพื่อจะมีคอกเดี่ยวและเมฆบาลเดี่ยว; ฉะนั้นเราจึงไปแสดงตนต่อพวกเขา.

๔ และเราสั่งเจ้าว่าจงเขียน คำกล่าว” เหล่านี้หลังจากเราไปแล้ว, เพื่อหากเป็นไปได้ว่าผู้คนของเราที่เยรูซาเล็ม, คนที่เคยเห็นเราและอยู่กับเราในการปฏิบัติศาสนกิจของเรา, ไม่ขอพระบิดาในนามของเรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับความรู้เรื่องเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, และเรื่องเผ่าอื่น ๆ อีกด้วยซึ่งพวกเขาหา”ไม่, เพื่อ คำกล่าวเหล่านี้ ซึ่งเจ้าจะเขียนจะได้รับ การเก็บรักษาไว้และนำมาแสดงให้ประจักษ์แก่คนต่างชาติ” , เพื่อโดยทางความบริบูรณ์ของคนต่างชาติ, พวกที่เหลื่ออยู่ของพงศ์พันธุ์ของพวกเขา, ซึ่ง กระจัดกระจายไปตามพื้นพิภพเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา, คนต่างชาติจะนำเข้ามา, หรือจะนำเข้ามาสู่ความรู้” เรื่องเรา, พระผู้ไถ่ของพวกเขา.

๕ และเมื่อนั้นเราจะรวม” พวกเขาเข้ามาจากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก; และเมื่อนั้นเราจะดำเนินตามพันธสัญญา” ซึ่งพระบิดาทรงทำกับผู้คนทั้งหมดของเชื้อสาย” แห่งอิสราเอล.

๖ และคนต่างชาติ” ย่อมเป็นสุข, เพราะ

ความเชื่อของพวกเขาในเรา, ในและจากพระวิญญาณบริสุทธิ์” , ซึ่งเป็นพยานต่อพวกเขาถึงเราและถึงพระบิดา.

๗ ดูเถิด, พระบิดาตรัสว่า, เพราะความเชื่อของพวกเขาในเรา, และเพราะความไม่เชื่อของเจ้า, โธเชื้อสายแห่งอิสราเอล, ในยุคสุดท้าย” ความจริงจะมาถึงคนต่างชาติ, เพื่อความสมบูรณ์ของเรื่องเหล่านี้จะเป็นที่รู้แก่พวกเขา.

๘ แต่, พระบิดาตรัสว่า, วิบัติแก่คนต่างชาติที่ไม่เชื่อ—เพราะทั้งที่พวกเขาออกมาอยู่บนพื้นแผ่นดินนี้, และทำให้ผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล กระจัดกระจาย” ไป; และขับ” ผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลออกจากบรรดาพวกเขา, และถูกพวกเขาเหยียบย่ำอยู่ใต้เท้า;

๙ และเพราะพระเมตตาของพระบิดาที่ทรงมีต่อคนต่างชาติ, และการพิพากษาของพระบิดาที่ทรงมีต่อผู้คนของเราผู้เป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหลังจากทั้งหมดนี้, และเราทำให้ผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอลถูกลงทัณฑ์, และได้รับความทุกข์, และถูกสังหาร” , และถูกขับออกจากบรรดาพวกเขา, และกลับถูกพวกเขาเกลียดชัง, และกลับเป็นที่ดูหมิ่นเหยียดหยามในบรรดาพวกเขา—

๓ก ๓ นี. ๑๗:๔.
๔ก คมพ. พระคัมภีร์.
ข ๑ นี. ๑๐:๑๔;
๓ นี. ๒๑:๖.
ค อีสศ. ๒๐:๔๒-๔๔;
๓ นี. ๒๐:๑๓.
๕ก คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.

ข ๓ นี. ๕:๒๔-๒๖.
ค ๑ นี. ๒๒:๙;
๓ นี. ๒๑:๒๖-๒๙.
๖ก ๑ นี. ๑๓:๓๐-๔๒;
๒ นี. ๓๐:๓.
ข ๒ นี. ๓๒:๕;
๓ นี. ๑๑:๓๒, ๓๕-๓๖.
คมพ. พระวิญญาณ

บริสุทธิ์.
๗ก คมพ. พื้นฟูพระกิตติคุณ (การ).
๘ก ๑ นี. ๑๓:๑๔;
มอริ. ๕:๙, ๑๕.
ข ๓ นี. ๒๐:๒๗-๒๙.
๙ก อาโมส ๙:๑-๔.

๑๐ และพระบิดาทรงบัญชาให้เรากล่าวแก่เจ้าดังนี้: ในวันนั้น เมื่อคนต่างชาติจะทำบาปขัดกับกิตติคุณของเรา, และจะปฏิเสธความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา, และทะนงตนด้วยความถือดีในใจตนเหนือประชาชาติทั้งปวง, และเหนือผู้คนที่ทั้งปวงของทั้งแผ่นดินโลก, และจะไปด้วยการพูดเท็จ, และการหลอกลวง, และการก่อกวนต่าง ๆ นานา, และการหน້าซื่อใจ คด นานัปการ, และฆาตกรรม, และการน้อฉลในอำนาจปุโรหิต, และการผิดประเวณี, และความน่าชิงชังลับ; และหากพวกเขาจะทำสิ่งทั้งหมดนี้, และจะปฏิเสธความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา, ดุเถิด, พระบิดาตรัสว่า, เราจะนำความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเราไปจากบรรดาพวกเขา.

๑๑ และเมื่อนั้นเราจะนึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งทำกับผู้คนของเรา, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, และเราจะนำกิตติคุณของเราไปสู่พวกเขา.

๑๒ และเราจะแสดงแก่เจ้า, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, ว่า คนต่างชาติจะไม่มีอำนาจเหนือเจ้า; แต่เราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราที่ให้กับเจ้า, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, และเจ้าจะเข้าถึงความรู้เรื่องความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา.

๑๓ พระบิดาตรัสว่า, แต่หากคนต่างชาติจะกลับใจและกลับมามาหาเรา, ดุเถิดจะนับ

พวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๔ และเราจะไม่ยอมให้ผู้คนของเรา, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล, เข้าไปในบรรดาพวกเขา, และเหยียบย่ำพวกเขา, พระบิดาตรัส.

๑๕ แต่หากพวกเขาจะไม่หันมามาหาเรา, และลำดับฟังเสียงของเรา, เราจะยอมให้พวกเขา, แท้จริงแล้ว, เราจะยอมให้ผู้คนของเรา, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, คือพวกเขาจะเข้าไปในบรรดาคนเหล่านั้น, และจะเหยียบย่ำพวกเขา, และพวกเขาจะเป็นดังเกลือที่หมดรส, ซึ่งนับแต่นั้นไปยอมไม่มีค่าแต่จะถูกโยนทิ้ง, และถูกเหยียบย่ำไว้ใต้เท้าของผู้คนของเรา, ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, พระบิดาทรงสั่งเราไว้ดังนี้—ให้เราประทานแผ่นดินนี้แก่คนเหล่านี้เป็นมรดกของพวกเขา.

๑๗ และเมื่อนั้น ถ้อยคำของอิสยาห์ ศาสดาพยากรณ์จะเกิดสัมฤทธิ์ผล, ซึ่งกล่าวว่า:

๑๘ ยามของเจ้าจะเปล่งเสียง; พวกเขาจะร่วมร้องเพลงเป็นเสียงเดียวกัน, เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเองเมื่อพระเจ้าจะทรงนำไซอันกลับมามาก.

๑๙ จงเปล่งเสียงด้วยปี่, จงร้องเพลงกันเถิด, เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะ

๑๐ ก มอริ. ๘:๓๕-๔๑.
ข ๒ นี้. ๒๖:๒๙.
๑๑ ก ๓ นี้. ๒๑:๑-๑๑;
มอริ. ๕:๒๐.
๑๒ ก ยีถิ. ๑๕:๑๒-๑๓.
๑๓ ก กท. ๓:๗, ๒๙;

๑ นี้. ๑๕:๑๓-๑๗;
๒ นี้. ๑๐:๑๘;
๓ นี้. ๓๐:๒;
อัยรา. ๒:๙-๑๑.
๑๔ ก มีคาห์ ๕:๘-๑๕;
๓ นี้. ๒๐:๑๖-๑๙;

๒๑:๑๒-๒๑;
คพ. ๘๗:๕.
๑๗ ก ๓ นี้. ๒๐:๑๑-๑๒.
๑๘ ก อีสค. ๓๓:๑-๗.
คพ. เฝ้า, เฝ้าดู, เฝ้ารอ.
ข อสย. ๕๒:๘-๑๐.

พระเจ้าทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์ แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว.

๒๐ พระเจ้า ทรง เผย พระพาหุ อัน ศักดิ์สิทธิ์ ของ พระองค์ ใน สายตาของ ประชาชาติทั้งปวง; และที่ สุดแดน แผ่น ดินโลกจะ เห็นการ ช่วยเหลือ ของ พระผู้ เป็นเจ้า.

บทที่ ๑๗

พระเยซู ทรง สั่ง ผู้คน ให้ ไตร่ตรอง พระ วาจนา ของ พระองค์ และ สวด อ้อนวอน เพื่อ ความ เข้าใจ—พระองค์ ทรง รักษา คนป่วย ของ พวกเขา—พระองค์ ทรง สวด อ้อนวอน เพื่อ ผู้คน, โดย ทรง ใช้ ภาษา ที่มี อาจ เขียน ไว้ ได้—เทพ ปฏิบัติ ต่อ เด็ก เล็ก ๆ ของ พวกเขา และ ไฟ ล้อม เด็ก เล็ก ๆ ของ พวกเขา ไว้. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

ดูเถิด, บัดนี้ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ พระเยซู รับ สั่ง ถ้อยคำ เหล่า นี้ แล้ว พระองค์ ทรง มอง ดู ผู้คน โดย รอบ อีก, และ พระองค์ ตรัส กับ พวกเขา ว่า: ดูเถิด, เวลา ของ เรา อยู่ แค่ เอี่ยม.

๒ เรา เห็น ว่า เจ้า อ่อนแอ, ว่า เจ้า เข้าใจ” ถ้อยคำ ทั้งหมด ของ เรา ไม่ได้ ชิง พระบิดา ทรง บัญชา ให้ เรา พุด กับ เจ้า ใน เวลา นี้.

๓ ฉะนั้น, เจ้า จง ไป บ้าน ของ เจ้า, และ ไตร่ตรอง” ถึง เรื่อง ที่ เรา พุด, และ ทูล ถวาย พระบิดา, ใน นาม ของ เรา, เพื่อ จะ ได้ เข้าใจ,

และ จง เตรียม” จิตใจ ไว้ สำหรับ วัน พุธ” , และ เรา จะ มา หา เจ้า อีก.

๔ แต่ บัดนี้ เรา จะ ไป เผ้า” พระบิดา, และ แสดง ตน” แก่ บรรดา เผ่า ของ อิสราเอล ที่ หาย ไป” ด้วย, เพราะ พวกเขา ไม่ได้ หาย ไป สำหรับ พระบิดา, เพราะ พระองค์ ทรง รู้ ว่า พระองค์ ทรง นำ พวกเขา ไป ไว้ ที่ ไต.

๕ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ พระเยซู รับ สั่ง ดัง นั้น แล้ว, พระองค์ ทอด พระเนตร ผู้คน โดย รอบ อีก, และ ทรง เห็น พวกเขา น้ำตา ไหล, และ ได้ พัง ดู พระองค์ ราว กับ ว่า จะ ทูล ขอบ ให้ พระองค์ คง อยู่ กับ พวกเขา อีกสัก เล็ก น้อย.

๖ และ พระองค์ ตรัส กับ พวกเขา ว่า: ดูเถิด, อุทธ ของ เรา เติม ไป ด้วย ความ สงสาร” ต่อ พวกเขา.

๗ เจ้า มี ผู้ใด ที่ เจ็บ ป่วย ใน บรรดา พวก เจ้า ไหม? จง นำ เขามา ที่ นี้. พวก เจ้า มี คน ใด ที่ เป็น ง่อย, หรือ ตาบอด, หรือ ขา เสี้ย, หรือ พิการ, หรือ เป็น โรค เรื้อน, หรือ ที่ ผอมแห้ง, หรือ ที่ หุนหวก, หรือ ที่ รับ ทุกข์ ด้วย ประการ ใด ๆ ไหม? จง นำ พวกเขา มา ที่ นี้ และ เรา จะ รักษา พวกเขา, เพราะ เรา มี ความ สงสาร เจ้า; อุทธ ของ เรา เติม ไป ด้วย ความ เมตตา.

๘ เพราะ เรา เห็น ว่า เจ้า ปรารถนา จะ ให้ เรา แสดง แก่ เจ้า ว่า เรา ทำ อะไร ให้ พี่น้อง ของ เจ้า ที่ เยรูซาเล็ม, เพราะ เรา เห็น ว่า ศรัทธา” ของ เจ้า เพียง พอ ที่ เรา จะ รักษา เจ้า.

๙ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ พระองค์ รับ สั่ง ดัง นั้น แล้ว, ผู้คน ทั้งหมด,

๑๗ ๑ก อส. กลับไปหาพระบิดา. ดูข้อ ๔. ๒ก ยอห์น ๑๖:๑๒; คพ. ๗๘:๑๗-๑๘. ๓ก คมพ. ครุ่นคิด, ไตร่ตรอง.

ข คพ. ๑๓๒:๓. ค ๓ นี. ๑๙:๒. ๔ก ๓ นี. ๑๘:๓๙. ข ๓ นี. ๑๖:๑-๓. ค คมพ. อิสราเอล—สิบเผ่าที่

สูญหายไปของอิสราเอล. ๖ก คมพ. สงสาร (ความ). ๘ก ลูกา ๑๘:๔๒. ข ๒ นี. ๒๗:๒๓; อีเธอร์ ๑๒:๑๒.

ได้พร้อมใจกัน, ออกไปพร้อมด้วยคนเจ็บป่วยของพวกเราและคนมีทุกข์ของพวกเรา, และคนเป็นนอຍของพวกเรา, พร้อมด้วยคนตาบอดของพวกเรา, และพร้อมด้วยคนใบ้ของพวกเรา, และพร้อมด้วยคนทั้งหมดที่มีทุกข์อย่างใดอย่างหนึ่ง; และพระองค์ทรงรักษา^๗เราทุกคนเมื่อนำพวกเราออกมาเฝ้าพระองค์.

๑๐ และพวกเราทั้งหลายทั้งปวง, ทั้งพวกที่ได้รับการรักษาและผู้ที่มีมลประกอบ, นอຍกายลงแทบพระบาท, และนมัสการพระองค์; และมากเท่าที่มาก แม้ว่ามีฝูงชน ก็ได้จูบ^๘พระบาทของพระองค์, ถึงขนาดที่พวกเราอาบพระบาทด้วยน้ำตาของพวกเรา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงบัญชาให้นำเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขามา.

๑๒ ดังนั้นพวกเขานำเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขามาวางบนพื้นดินรอบ ๆ พระองค์, และพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงกลาง; และฝูงชนเปิดทางให้คนนำเด็กทั้งหมดมาถึงพระองค์.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อนำเด็กทั้งหมดมาแล้ว, และพระเยซูทรงยืนอยู่ตรงกลาง, พระองค์ทรงสั่งให้ฝูงชนคุกเข่า^๙ลงกับพื้นดิน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาคุกเข่าลงกับพื้นดิน, พระเยซูทรงคร่ำครวญในพระทัย, และตรัสว่า: พระบิดา, ข้าพระองค์ขู่ยากใจ^{๑๐}เพราะความชั่วร้ายของผู้คนของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๕ และเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์เองทรงคุกเข่าลงกับพื้นดินด้วย; และคุณิิตพระองค์ทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดา, และเรื่อง^{๑๑}ที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอนไม่อาจจะเขียนไว้ได้, และฝูงชนที่ได้ยินพระองค์เป็นพยาน.

๑๖ และพวกเขาจึงเป็นพยานตามวิธีนี้: ดวงตาไม่เคยเห็น^{๑๒}, ทั้งหูไม่เคยได้ยิน, เรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เช่นนั้นมาก่อน, เมื่อเราเห็นและได้ยินพระเยซูรับสั่งกับพระบิดา;

๑๗ และไม่มีสิ่ง^{๑๓}ใดจะพูดได้, ทั้งไม่มีผู้ใดจะเขียนไว้ได้, ทั้งใจมนุษย์เข้าใจเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์เช่นนี้ไม่ได้เมื่อเราทั้งเห็นและได้ยินพระเยซูรับสั่ง; และไม่มีใครเข้าใจถึงปีติซึ่งเต็มจิตวิญญาณเราในเวลาที่เราได้ยินพระองค์ทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อเรา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติการสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาแล้ว, พระองค์ทรงลุกขึ้น; แต่ปีติ^{๑๔}ของฝูงชนใหญ่หลวงจนพวกเขาหมดกำลัง.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูรับสั่งกับพวกเขา, และทรงบอกให้พวกเขาลุกขึ้น.

๒๐ และพวกเขาลุกขึ้นจากพื้นดิน, และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า: เจ้าจงเป็นสุขเพราะครุฑาของเจ้า. และบัดนี้ดูเถิด, ปีติของเราเต็มเปี่ยม.

๒๑ และเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้

๓ก โมไซยาห์ ๓:๕;
 ๓ นี. ๒๖:๑๕.
 ๑๐ก ลูกา ๗:๓๘.
 ๑๑ก มธ. ๑๓:๑๓-๑๔;

๓ นี. ๒๖:๑๔, ๑๖.
 ๑๓ก ลูกา ๒๒:๔๑;
 กิจการ ๒๐:๓๖.
 ๑๔ก โมเสส ๗:๔๑.

๑๖ก อสย. ๖๔:๔; ๑ ครี. ๒:๙;
 กฟ. ๗:๑๐, ๑๑๔-๑๑๙.
 ๑๗ก ๒ ครี. ๑๒:๔.
 ๑๘ก คมพ. ปีติ.

นี้แล้ว, พระองค์ทรงกันแสง^๑, และฝูงชนเป็นพยานเรื่องนี้, และพระองค์ทรงพาเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา, ทีละคน, และประทานพร^๒ให้พวกเขา, และทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อพวกเขา.

๒๒ และเมื่อพระองค์ทรงทำสิ่งนี้แล้ว พระองค์ทรงกันแสงอีก;

๒๓ และพระองค์รับสั่งกับฝูงชน, และตรัสกับพวกเขาว่า: จงดูเด็กเล็ก ๆ ของเจ้า.

๒๔ และเมื่อพวกเขาออกไปเพื่อจะดูพวกเขาทอดสายตาไปทางฟ้าสวรรค์, และพวกเขาเห็นฟ้าสวรรค์เปิด, และพวกเขาเห็นเทพพากันลงมาจากสวรรค์ ประหนึ่งว่าอยู่ท่ามกลางไฟ; และพวกเขาพลงมาห้อมล้อม^๓เด็กเล็ก ๆ เหล่านั้น, และไฟล้อมรอบพวกเขา; และเทพปฏิบัติต่อพวกเขา.

๒๕ และฝูงชนเห็นและได้ยินและเป็นพยาน; และพวกเขารู้ว่าประจักษ์พยานของพวกเขาจริงเพราะพวกเขาทั้งหมดเห็นและได้ยิน, ทุกคนด้วยตนเอง; และพวกเขามีจำนวนประมาณสองพันห้าร้อยคน; และพวกเขาประกอบด้วยทั้งชาย, หญิง, และเด็ก.

บทที่ ๑๘

พระเยซูทรงจัดตั้งศิลาจารึกในบรรดาชาวนีไฟ— พวกเขาได้รับบัญชาให้สวดอ้อนวอนเสมอในพระนามของ

พระองค์—บรรดาผู้ที่กินพระมังสะของพระองค์และดื่มโลหิตของพระองค์โดยไม่มีคำถวายอภิมงคล—สานุศิษย์ได้รับอำนาจที่จะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูทรงสั่งสานุศิษย์ของพระองค์ให้พวกท่านนำขนมปังและเหล้าองุ่น^๑จำนวนหนึ่งมาถวายพระองค์.

๒ และขณะที่พวกท่านออกไปหาขนมปังและเหล้าองุ่น, พระองค์ทรงสั่งฝูงชนให้พวกเขานั่งลงบนพื้นดิน.

๓ และเมื่อสานุศิษย์กลับมาด้วยขนมปังและเหล้าองุ่น^๒, พระองค์ทรงหยิบขนมปังมาหัก และ ทรง อวยพร; และ พระองค์ประทานให้สานุศิษย์และทรงสั่งให้พวกท่านกิน.

๔ และเมื่อพวกท่านกินและอิ่มแล้ว, พระองค์ทรงสั่งให้พวกท่านให้แก่ฝูงชน.

๕ และเมื่อฝูงชนกินและอิ่มแล้ว, พระองค์รับสั่งกับสานุศิษย์ว่า: ดูเถิดจะมีคนหนึ่ง^๓ในบรรดาพวกเจ้าที่จะได้รับแต่งตั้ง, และเราจะให้อำนาจแก่เขาเพื่อหัก^๔ขนมปังและอวยพรมันและให้มันแก่ผู้คนของศาสนจักรของเรา, แก่คนทั้งปวงผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาในนามของเรา.

๖ และสิ่งนี้เจ้าจงถือปฏิบัติเสมอ, แม้ดังที่เราทำ, แม้ดังที่เราหักขนมปังและอวยพรมันและให้มันแก่เจ้า.

๗ และสิ่งนี้เจ้าจงทำในความระลึก^๕ถึง

๒๑ก ยอห์น ๑๑:๓๕.
ข มาระโก ๑๐:๑๔-๑๖.
๒๔ก ฮีล. ๕:๒๓-๒๔, ๔๓-๔๕.

๑๘ ๑ก มธ. ๒๖:๒๖-๒๘.
๓ก คมพ. ศีลระลึก.
๕ก โมโร. ๔.

๓ก โมโร. ๔:๓.

กายของเรา, ซึ่งเราแสดงให้เจ้าเห็น. และมันจะเป็นประจักษ์พยานต่อพระบิดาว่าเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลา. และหากเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลาเจ้าจะมีพระวิญญูณของเราอยู่กับเจ้า.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงสั่งสานุศิษย์ของพระองค์ให้พวกท่านรับเหล้าองุ่นจากถ้วยไปและดื่มมัน, และให้พวกท่านให้แก่ฝูงชนด้วยเพื่อพวกเขาจะดื่มมัน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านทำตามนั้น, และดื่มมันและอิม; และพวกท่านให้แก่ฝูงชน, และพวกเขาดื่ม, และพวกเขาอิม.

๑๐ และเมื่อสานุศิษย์ทำสิ่งนี้แล้ว, พระเยซูตรัสกับพวกท่านว่า: เจ้าเป็นสุขแล้วเพราะสิ่งนี้ซึ่งเจ้าทำไป, เพราะนี่เป็นการทำให้บัญญัติของเราสมบูรณ์, และนี่เป็นพยานต่อพระบิดาว่าเจ้าเต็มใจปฏิบัติสิ่งที่เราสั่งเจ้า.

๑๑ และสิ่งนี้เจ้าจงปฏิบัติเสมอแก่คนที่กลับใจและรับบัพติศมาในนามของเรา; และเจ้าจงทำด้วยความระลึกถึงโลหิตของเรา, ซึ่งเราหลั่งเพื่อเจ้า, เพื่อเจ้าจะเป็นพยานต่อพระบิดาว่าเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลา. และหากเจ้าระลึกถึงเราตลอดเวลาเจ้าจะมีพระวิญญูณของเราอยู่กับเจ้า.

๑๒ และเราให้บัญญัติแก่เจ้าว่าเจ้าจง

ทำสิ่งเหล่านี้. และหากเจ้าทำสิ่งเหล่านี้เสมอเจ้าย่อมเป็นสุข, เพราะเจ้าสร้างอยู่บนศิลา^๑ของเรา.

๑๓ แต่ผู้ใดในบรรดาพวกเจ้าจะทำมากหรือน้อยไปกว่านี้ย่อมไม่ได้สร้างอยู่บนศิลาของเรา, แต่สร้างอยู่บนรากฐานทราย; และเมื่อฝนลงมา, และน้ำท่วม, และลมพัด, กระหน่ำมาที่พวกเขา, พวกเขาจะล้ม, และประตู^๒แห่งนรกเปิดพร้อมที่จะรับพวกเขา.

๑๔ ฉะนั้นเจ้าย่อมเป็นสุขหากเจ้ารักษาบัญญัติของเรา, ซึ่งพระบิดาทรงบัญชาเราว่าเราควรให้แก่เจ้า.

๑๕ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เจ้าต้องเฝ้าดูและสวดอ้อนวอน^๓เสมอ, เกือบมารจะล่อลวงเจ้า, และเขาจะนำเจ้าไปเป็นเชลย.

๑๖ และดังที่เรา สวด อ้อนวอน อยู่ในบรรดาพวกเจ้า แม้ เช่น นั้น เจ้า จง สวด อ้อนวอนในศาสนจักรของเรา, ในบรรดาผู้คนของเราซึ่งกลับใจและรับบัพติศมาในนามของเรา. ดูเถิดเราคือแสงสว่าง^๔; เราทำตัวอย่าง^๕ไว้ให้เจ้า.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้กับสานุศิษย์ของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงหันไปหาฝูงชนอีกและตรัสกับพวกเขาว่า:

๑๘ ดูเถิด, ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เจ้าต้องเฝ้าดูและสวดอ้อนวอนเสมอเกือบเจ้าจะเข้าไปสู่การ

๑๒ก คมพ. ศิลา.
๑๓ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).
ข นี. ๑๑:๓๙.
๑๕ก แอลมา ๓๔:๑๗-๒๗.

คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
๑๖ก คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระ

คริสต์.
ข คมพ. พระเยซูคริสต์—แบบอย่างของพระเยซูคริสต์.

ล่อลวง; เพราะซาตาน^๑ปรารถนาจะได้เจ้า, เพื่อเขาจะฟีดเจ้าตั้งข้าวสาตี.

๑๙ ฉะนั้นเจ้าต้องสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเสมอในนามของเรา;

๒๐ และอะไรก็ตามที่เจ้าจะทูลขอพระบิดาในนามของเรา, ซึ่งถูกต้อง, โดยเชื่อว่าเจ้าจะได้รับ, ดุเถิดพระองค์จะประทานให้เจ้า.

๒๑ จงสวดอ้อนวอน^๒ในครอบครัวของเจ้าถึง พระบิดา, ในนามของเรา เสมอ, เพื่อภรรยาและลูก ๆ ของเจ้าจะได้รับพร.

๒๒ และดุเถิด, เจ้าจงประชุมกันบ่อย ๆ; และเจ้าจะไม่ห้ามผู้ใดจากการเข้ามาหาเจ้าเมื่อเจ้าจะประชุมกัน, แต่จงปล่อยพวกเขาให้เข้ามาหา เจ้า และไม่ห้ามพวกเขา;

๒๓ แต่เจ้าจงสวดอ้อนวอน^๓เพื่อพวกเขา, และจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไป; และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขามาหาเจ้าบ่อยเจ้าจงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาเพื่อพวกเขา, ในนามของเรา.

๒๔ ฉะนั้น, จงชูแสงสว่าง^๔ของเจ้าขึ้นเพื่อมันจะส่องโลก. ดุเถิดเราเป็น แสงสว่าง^๕ซึ่งเจ้าจะชูขึ้น—ซึ่งเจ้าเห็นเราทำ. ดุเถิดเจ้าเห็นเราสวดอ้อนวอนพระบิดา, และเจ้าเห็นแล้วทุกคน.

๒๕ และเจ้าเห็นว่าเราสั่งว่าไม่ให้ผู้ใด^๖ในพวกเจ้าจากไป, แต่ที่จริงแล้วสั่งให้

เจ้ามาหาเรา, เพื่อเจ้าจะสัมผัส^๗และเห็น; แม้เช่นนั้นเจ้าจงปฏิบัติต่อโลก; และผู้ใดก็ตามที่ฝ่าฝืนบัญญัตินี้ยอมให้ตนถูกชักนำไปสู่การล่อลวง.

๒๖ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูคริสต์รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงเหลือวดูสานุศิษย์ที่พระองค์ทรงเลือกไว้^๘, และตรัสกับพวกเขาว่า:

๒๗ ดุเถิดตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เราให้บัญญัติอีกข้อหนึ่งแก่เจ้า, และจากนั้นเราจะต้องไปเฝ้าพระบิดา^๙ของเราเพื่อเราจะทำให้บัญญัติข้ออื่น ๆ ที่พระองค์ประทานให้เราสมบูรณ์.

๒๘ และบัดนี้ดุเถิด, นี่คือนิติบัญญัติที่เราให้แก่เจ้า, คือเจ้าโดยที่รู้จะไม่ปล่อยให้ผู้ใดรับส่วน^{๑๐}เนื้อหนังและโลหิตของเราโดยไม่มีค่าควร^{๑๑}, เมื่อเจ้าปฏิบัติมัน;

๒๙ เพราะผู้ใดกินและดื่มเนื้อหนังและโลหิต^{๑๒}ของเราโดยไม่มีค่าควร^{๑๓}ย่อมกินและดื่มความอัปมงคลเข้าไปสู่จิตวิญญาณของเขา; ฉะนั้นหากเจ้ารู้ว่าคนใดไม่มีค่าควรที่จะกินและดื่มเนื้อหนังและโลหิตของเรา เจ้าจงห้ามเขา.

๓๐ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะไม่ขับ^{๑๔}เขาออกจากในบรรดาพวกเจ้า, แต่เจ้าจะปฏิบัติต่อเขาและสวดอ้อนวอนพระบิดาเพื่อเขา, ในนามของเรา; และหากเป็นไปได้ว่าเขากลับใจ

๑๘ก กูกา ๒๒:๓๑;
๒ นี. ๒:๑๗-๑๘;
คพ. ๑๐:๒๒-๒๓.
๒๐ก มธ. ๒๑:๒๒;
ฮีบ. ๑๐:๕;
โมโร. ๗:๒๖;
คพ. ๘:๖๓-๖๕.
๒๑ก แอลมา ๓๔:๒๑.

๒๓ก ๓ นี. ๑๘:๓๐.
๒๔ก มธ. ๕:๑๖.
ข โมไซยาห์ ๑๖:๙.
๒๕ก แอลมา ๕:๓๓.
๗ ๓ นี. ๑๑:๑๔-๑๗.
๒๗ก คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าสามพระองค์—พระผู้เป็นเจ้าพระบิดา.

๗ ๓ นี. ๑๖:๑-๓.
๒๘ก ๑ คริ. ๑๑:๒๗-๓๐.
๗ มอริ. ๙:๒๙.
๒๙ก คมพ. เลือด, โลหิต; ศีรษะ.
๗ คพ. ๔:๖:๔.
๓๐ก คพ. ๔:๖:๓.

และรับบัพติศมาในนามของเรา, เมื่อนั้น เจ้าจงรับเขา, และปฏิบัติเนื้อหนังและ โลหิตของเราให้แก่เขา.

๓๑ แต่หากเขาไม่กลับใจเราจะไม่นับ เขาอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา, เพื่อเขาจะไม่ทำลายผู้คนของเรา, เพราะเหตุเกิดเรารู้จักแกะของเรา, และนับพวกเขาไว้แล้ว.

๓๒ กระนั้นก็ตาม, เจ้าจะไม่ขับเขาออกจากบรรดาธรรมศาลาของเจ้า, หรือสถานนมัสการของเจ้า, เพราะแก่คนเช่นนั้น เจ้าจงปฏิบัติต่อไป; เพราะเจ้าหาไม่รู้ไม่ว่า เพื่อพวกเขาจะกลับมากลับใจ, และมาหาเราด้วยความตั้งใจเด็ดเดี่ยว, และเราจะรักษา^๖พวกเขา; และเจ้าจะเป็นวิถีทางแห่งการนำความรอดมาสู่พวกเขา.

๓๓ ฉะนั้น, จงรักษาคำพูดเหล่านี้ซึ่งเราสั่งเจ้าเพื่อเจ้าจะไม่มาอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ^๗; เพราะวิถีแก่เขาผู้ที่พระบิดาทรงกล่าวโทษ.

๓๔ และเราให้บัญญัติเหล่านี้แก่เจ้า เพราะการโต้เถียง ซึ่งมีในบรรดาพวกเจ้า. และเจ้าจงเป็นสุขหากเจ้าไม่มีการโต้เถียง^๘ในบรรดาพวกเจ้า.

๓๕ และบัดนี้เราจะไปเฝ้าพระบิดา, เพราะสมควรที่เราจะไปเฝ้าพระบิดาเพื่อเห็นแก่เจ้า^๙.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติการกล่าวถ้อยเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงสัมผัสสานุศิษย์^{๑๐}ที่

พระองค์ทรงเลือกไว้ด้วยพระหัตถ์^{๑๑}, ที่ละคน, แม้จนทรงสัมผัสสพวกท่านครบทุกคน, และรับสั่งกับพวกท่านขณะที่ทรงสัมผัสสพวกท่าน.

๓๗ และฝูงชนไม่ได้ยินดำรัสที่พระองค์รับสั่ง, ฉะนั้นพวกเขาไม่ได้เป็นพยาน; แต่สานุศิษย์เป็นพยานว่าพระองค์ประทานอำนาจ^{๑๒}ให้พวกท่านที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์^{๑๓}. และข้าพเจ้าจะแสดงแก่ท่านต่อไปนี่ว่าบันทึกนี้จริง.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงสัมผัสสพวกท่านทุกคนแล้ว, มีเมฆ^{๑๔}มาบังฝูงชนจนพวกเขาไม่อาจมองเห็นพระเยซูได้.

๓๙ และขณะที่พวกเขาถูกบังอยู่นั้น พระองค์ทรงจากพวกเขาไป, และเสด็จขึ้นสวรรค์. และสานุศิษย์เห็นและเป็นพยานว่าพระองค์เสด็จขึ้นสวรรค์อีก.

บทที่ ๑๙

สานุศิษย์ทั้งสิบสองปฏิบัติต่อผู้คนและ สวดอ้อนวอนขอพระวิญญาณบริสุทธิ์— สานุศิษย์ รับ บัพ ติ ศ มา และ รับ พระ วิญญาณบริสุทธิ์และการปฏิบัติของเหล่า เทพ—พระเยซูทรงสวดอ้อนวอนโดยใช้ ถ้อยคำที่มีอาจเขียนไว้ได้—พระองค์ทรง ยืนยันศรัทธาอันยิ่งใหญ่ของชาวนีไฟเหล่านี้. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

๓๑ก ยอห์น ๑๐:๑๔; แอลมา ๕:๓๘; ๓ นี้. ๑๕:๒๔.
๓๒ก ๓ นี้. ๙:๑๓-๑๔; คพ. ๑๑๒:๑๓.
๓๓ก คมพ. กล่าวโทษ (การ), ต่าหนี.

๓๔ก ๓ นี้. ๑๑:๒๘-๓๐.
๓๕ก ๑ ยน. ๒:๑; ๒ นี้. ๒:๙; โมโร. ๗:๒๗-๒๘; คพ. ๒๙:๕.
๓๖ก ๑ นี้. ๑๒:๗; ๓ นี้. ๑๙:๔.

ข คมพ. มือ, การวาง.
๓๗ก คมพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ.
ข คมพ. ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์.
๓๘ก ๑ยพ. ๑๙:๙, ๑๖.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์แล้ว, ผู้ชนแยกย้ายกันไป, และทุกคนพาภรรยาและลูก ๆ ของตนกลับไปบ้านของตนเอง.

๒ และมีเสียงพูดกันทั่วไปในบรรดาผู้คนโดยทันที, ก่อนจะมีคำ, ว่าผู้ชนเห็นพระเยซู, และว่าพระองค์ทรงปฏิบัติต่อคนเหล่านั้น, และว่าพระองค์จะทรงแสดงองค์แก่ผู้ชนในวันพรุ่ง.

๓ แท้จริงแล้ว, และแม้ตลอดคืนมีเสียงพูดกันทั่วไปเกี่ยวกับพระเยซู; และพวกเขาส่งข่าวไปยังผู้คนจนมีคนเป็นอันมาก, แท้จริงแล้ว, จำนวนมากมายยิ่ง, ได้ทำงานอย่างหนักยิ่งตลอดคืนนั้น, เพื่อในวันพรุ่งพวกเขาจะได้อยู่ในสถานที่ซึ่งพระเยซูจะทรงแสดงองค์ต่อผู้ชน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในวันพรุ่ง, เมื่อผู้ชนมารวมกัน, ดุเถิด, นี้ไฟและน้องชายท่านซึ่งท่านทำให้ลุกขึ้นจากบรรดาคนตาย, ซึ่งมีชื่อว่าทิมะธี, และบุตรของท่าน, ซึ่งมีชื่อว่าโจนัสด้วย, และแมทธิว, และแมทธิวอินฮาร์, น้องชายของเขา, และคูเม็น, และคูเม็นอนไฮ, และเจราไมยา, และเซ็มมอน, และโจนัส, และเซเดโคยา, และไอเซยา—เหล่านี้คือชื่อของสาวุศิษย์ที่พระเยซูทรงเลือก—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านออกไปยืนท่ามกลางผู้ชน.

๕ และดุเถิด, ผู้ชนมีมากมายจนพวกเขาให้แยกกันออกเป็นสิบสองกลุ่ม.

๖ และคนทั้งสิบสองสอนผู้ชน; และ

ดุเถิด, พวกท่านให้ฝูงชนคุกเข่าลงบนพื้นแผ่นดิน, และสวดอ้อนวอนต่อพระบิดาในพระนามของพระเยซู.

๗ และสาวุศิษย์สวดอ้อนวอนถึงพระบิดาในพระนามของพระเยซูด้วย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พวกท่านลุกขึ้นและปฏิบัติต่อผู้คน.

๘ และเมื่อพวกเขา สอน ถ้อยคำเดียวกับที่พระเยซูรับสั่ง—โดยไม่ผิดจากพระดำรัสที่พระเยซูรับสั่ง—ดุเถิด, พวกท่านคุกเข่าลงอีกและสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระเยซู.

๙ และพวกท่านสวดอ้อนวอนขอสิ่งซึ่งพวกท่านปรารถนาที่สุด; และพวกท่านปรารถนาว่าจะได้รับพระวิญญานบริสุทธิ^๗ ปรทานมาให้พวกท่าน.

๑๐ และเมื่อพวกท่านสวดอ้อนวอนตั้งนี้แล้วพวกท่านจึงลงไปริมน้ำ, และผู้ชนตามพวกท่านไป.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนี้ไฟลงไป^๘ และได้รับ^๙ บัพติศมา.

๑๒ และท่านขึ้นมาจากน้ำและเริ่มให้บัพติศมา. และท่านให้บัพติศมาทุกคนที่พระเยซูทรงเลือกไว้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพวกท่านรับบัพติศมา^{๑๐} แล้วทุกคนและขึ้นมาจากน้ำแล้ว, พระวิญญานบริสุทธิ^{๑๑} เสด็จลงมาบนพวกท่าน, และพวกท่านเปี่ยมไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ^{๑๒} และด้วยไฟ.

๑๔ และดุเถิด, พวกท่านถูกล้อม^{๑๓} ไว้โดยรอบประหนึ่งว่าด้วยไฟ; และไฟนั้นลงมา

๑๙ ๓/1 ๓ นี. ๓:๒๐.
๑๑/1 ๓ นี. ๑๑:๒๓.
๑๓/1 คมพ. บัพติศมา,

ให้บัพติศมา.
๗ ๓ นี. ๑๒:๒; มอริ. ๗:๑๐.
คมพ. ของประธานแห่ง

พระวิญญานบริสุทธิ.
๑๔/1 ยีล. ๕:๒๓-๒๔, ๔๓-๔๕;
๓ นี. ๑๗:๒๔.

จากฟ้าสวรรค์, และฝูงชนเห็นสิ่งนี้, และ
เป็นพยาน; และเทพออกจากสวรรค์ลงมา
ปฏิบัติต่อพวกท่าน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
ขณะที่เทพกำลังปฏิบัติต่อสาวกศิษย์อยู่
นั้น, ดุเถิด, พระเยซูเสด็จมายืนอยู่ตรง
กลางและปฏิบัติต่อพวกท่าน.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
พระองค์รับสั่ง กับ ฝูงชน, และ ทรงสั่ง
พวกเขาให้คุกเข่าลงกับพื้นดิน, และให้
สาวกศิษย์ของพระองค์คุกเข่าลงกับพื้น
ดินด้วย.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พวกเขาคุกเข่าลงกับพื้นดินทุกคนแล้ว,
พระองค์ ทรงสั่ง สาวกศิษย์ของพระองค์
ให้พวกท่านสวดอ้อนวอน.

๑๘ และ ดุเถิด, พวกท่าน เริ่ม สวด
อ้อนวอน; และพวกท่าน สวดอ้อนวอน
ต่อพระเยซู, โดยเรียกพระองค์ว่าพระเจ้า
ของพวกท่าน และ พระผู้เป็นเจ้าของ
พวกท่าน.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระ
เยซูเสด็จออกไปจากท่ามกลางพวกท่าน,
และเสด็จไปห่างพวกท่านเล็กน้อยและ
ทรงโน้มพระวรกายอยู่กับพื้นดิน, และ
พระองค์ตรัส:

๒๐ พระบิดา, ข้าพระองค์ขอบพระทัย
ที่ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้คน
เหล่านี้ ซึ่ง ข้าพระองค์ เลือกไว้; และ
เป็น เพราะ ความเชื่อของพวกเขาใน
ข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์เลือกพวกเขา
ออกมาจากโลก.

๒๑ พระบิดา, ข้าพระองค์สวดอ้อนวอน
พระองค์ว่า พระองค์จะ ประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ให้ทุกคนที่เชื่อในถ้อยคำ
ของพวกเรา.

๒๒ พระบิดา, พระองค์ ประทานพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ให้พวกเขาเพราะพวก
เขาเชื่อในข้าพระองค์; และพระองค์ทรง
เห็นว่าพวกเขาเชื่อในข้าพระองค์เพราะ
พระองค์ ทรงได้ยินพวกเขา, และ พวก
เขาสวดอ้อนวอนข้าพระองค์; และพวก
เขา สวดอ้อนวอนข้าพระองค์เพราะข้า
พระองค์อยู่กับพวกเขา.

๒๓ และบัดนี้พระบิดา, ข้าพระองค์สวด
อ้อนวอนพระองค์เพื่อพวกเขา, และเพื่อ
ทุกคนที่จะเชื่อใน ถ้อยคำของ พวกเขา,
เพื่อพวกเขาจะเชื่อในข้าพระองค์, เพื่อข้า
พระองค์จะอยู่กับพวกเขา, ดังที่พระองค์,
พระบิดาทรงสถิตอยู่กับข้าพระองค์, เพื่อ
เราจะเป็นหนึ่ง”.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พระเยซู ทรง สวดอ้อนวอนถึงพระบิดา
ดังนี้แล้ว, พระองค์เสด็จไปหาสาวกศิษย์
ของพระองค์, และ ดุเถิด, พวกท่าน ยัง
คงสวดอ้อนวอนต่อไป, โดยไม่หยุดสวด
อ้อนวอนพระองค์; และพวกท่านไม่ได้
เพิ่มคำพูดขึ้นมาก, เพราะพวกท่านได้
รับมาแล้วว่า จะ สวดอ้อนวอน” อย่างไม่,
และพวกท่านเต็มไปด้วยความปรารถนา.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระ
เยซูประทานพรพวกท่านขณะที่พวกท่าน
สวดอ้อนวอนพระองค์; และสี่พระพักตร์
ทรงยิ้มแย้มกับพวกท่าน, และความสว่าง

ของสี่พระพักตร์ สองมาที่พวกท่าน, และ
ดูเถิดพวกท่านขาว” ดังสี่พระพักตร์และ
ฉลอง พระองค์ ของ พระ เยชู ด้วย; และ
ดูเถิดความขาวของมันนั้นยิ่งกว่าความ
ขาวทั้งปวง; แท้จริงแล้ว, แม้ไม่มีสิ่งใดบน
แผ่นดินโลกที่จะขาวได้เท่าความขาวนั้น.

๒๖ และ พระเยชู ตรัสกับ พวกท่านว่า:
จงสวดอ้อนวอนต่อไป; และพวกท่านไม่
ได้หยุดสวดอ้อนวอน.

๒๗ และพระองค์ทรงหันพระปฤษฎางค์
ไปจาก พวก ท่าน อีก, และเสด็จไป ห่าง
จากพวกท่านเล็กน้อยและทรงโน้มพระ
วรกายอยู่กับพื้นดิน; และพระองค์ทรง
สวดอ้อนวอนต่อพระบิดาอีก, มีความว่า:

๒๘ พระบิดา, ข้าพระองค์ขอบพระทัย
พระองค์ ที่ ทรง ทำให้ คน ที่ ข้า พระองค์
เลือกไว้บริสุทธิ์”, เพราะศรัทธาของพวก
เขา, และข้าพระองค์สวดอ้อนวอนเพื่อ
พวกเขา, และเพื่อคนที่เชื่อในถ้อยคำ
ของพวกเขาด้วย, เพื่อจะทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ในข้าพระองค์, โดยผ่านศรัทธา
ในถ้อยคำของพวกเขา, แม้ดังที่ทำให้พวก
เขาบริสุทธิ์ในข้าพระองค์.

๒๙ พระ บิดา, ข้า พระองค์ ไม่ สวด
อ้อนวอนเพื่อโลก, แต่เพื่อคนที่พระองค์
ประทานจากโลก”ให้ข้าพระองค์, เพราะ
ศรัทธาของพวกเขา, เพื่อจะทำให้พวกเขา
บริสุทธิ์ในข้าพระองค์, เพื่อข้าพระองค์จะ
อยู่กับพวกเขาดังที่พระองค์, พระบิดา,

ทรง สถิตอยู่ กับ ข้า พระองค์, เพื่อ เราจะ
เป็นหนึ่งใน, เพื่อข้าพระองค์จะได้รับการ
สรรเสริญโดยผ่านพวกเขา.

๓๐ และเมื่อพระเยชูรับสั่งถ้อยคำเหล่านี้
แล้วพระองค์เสด็จมาหาสานุศิษย์ของ
พระองค์อีก; และ ดูเถิด พวก ท่าน สวด
อ้อนวอนอย่างแน่วแน่, ต่อพระองค์, โดย
ไม่หยุด; และพระองค์ทรงเยี่ยมพระสรวล
กับพวกท่านอีก; และดูเถิดพวกท่านขาว”,
แม้ดังพระเยชู.

๓๑ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ
พระองค์เสด็จออกห่างไปเล็กน้อยอีกและ
ทรงสวดอ้อนวอนพระบิดา;

๓๒ และสิ้นพูดถ้อยคำที่พระองค์ทรง
สวด อ้อนวอนไม่ได้, ทั้ง มนุษย์ เจียน”
ถ้อยคำที่พระองค์ทรงสวดอ้อนวอนไม่ได้.

๓๓ และฝูงชนได้ยินและเป็นพยาน;
และใจ พวกเขา เปิดและพวกเขาเข้าใจ
ถ้อยคำ ที่ พระองค์ ทรง สวด อ้อนวอน ใน
ใจพวกเขา.

๓๔ กระนั้นก็ตาม, ถ้อยคำซึ่งพระองค์
ทรงสวดอ้อนวอนสำคัญและน่าอัศจรรย์
ยิ่ง นักจน เจียนไว้ ไม่ได้, ทั้ง มนุษย์ จะ
เอ่ย”ไม่ได้.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พระ เยชู ทรง ยุติ การ สวด อ้อนวอน แล้ว
พระองค์เสด็จมาหาสานุศิษย์อีก, และตรัส
กับพวกท่านว่า: ศรัทธา”มันคงเช่นนี้เราไม่
เคยเห็นในบรรดาชาวยิวทั้งปวง; ดังนั้นเรา

๒๕ก กตว. ๖:๒๓-๒๗.
ข คมพ. เปลี่ยนสภาพ
(การ)—สัปดาห์ที่
เปลี่ยนสภาพ.
๒๕ก โมโร. ๗:๔๘;
คพ. ๕๐:๒๘-๒๙;

๘๘:๗๔-๗๕.
คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).
๒๙ก ยอห์น ๑๗:๖.
๓๐ก มธ. ๑๗:๒.
๓๒ก คพ. ๗:๑๖๖.

๓๔ก ๒ คริ. ๑๒:๔;
๓ นี้. ๑๗:๑๗.
๓๕ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ
(ความ).

จึงแสดงปาฏิหาริย์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้กับพวกเขาไม่ได้, เพราะความกังขาของพวกเขา.

๓๖ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ไม่มีใครในพวกเขาที่ได้เห็นสิ่งสำคัญยิ่งเช่นนี้ดังที่เจ้าเห็น; ทั้งพวกเขาไม่ได้ยินเรื่องที่สำคัญยิ่งเช่นนี้ดังที่เจ้าได้ยิน.

บทที่ ๒๐

พระเยซูทรงจัดเตรียมขนมปังและเหล้าองุ่นอย่างปาฏิหาริย์และทรงปฏิบัติพิธีศีลระลึกให้แก่ผู้คนอีก—พวกผู้ที่เหลืออยู่ของยาโคบจะเข้าถึงความรู้เรื่องพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาและจะรับดินแดนในทวีปอเมริกาเป็นมรดก—พระเยซูทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ดังเช่นโมเสส, และชาวนีไฟเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์—พระเจ้าจะทรงรวมผู้คนอื่น ๆ ของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงสั่งฝูงชนให้หยุดสวดอ้อนวอน, และสานุศิษย์ของพระองค์ด้วย. และพระองค์ทรงสั่งพวกเขาไม่ให้หยุดสวดอ้อนวอน^๑ ในใจ.

๒ และพระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้ลุกขึ้นยืน. และพวกเขาลุกขึ้นยืน.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ ทรง หัก ขนมปัง อีก และ ทรง อวยพร, และให้สานุศิษย์กิน.

๔ และเมื่อพวกเขาทานกินแล้วพระองค์ทรงสั่งพวกเขาให้หักขนมปัง, และให้แก่ฝูงชน.

๕ และเมื่อพวกเขาให้ฝูงชนแล้วพระองค์ทรงให้เหล้าองุ่นพวกเขาดื่มด้วย, และทรงสั่งพวกเขาว่าพวกเขาควรให้แก่ฝูงชน.

๖ บัดนี้, ทั้งสานุศิษย์, และฝูงชน, ไม่ได้เอาขนมปัง^๑, และเหล้าองุ่นมา;

๗ แต่พระองค์ทรงให้^๑ ขนมปังคนเหล่านี้กินจริง ๆ, และให้เหล้าองุ่นดื่มด้วย.

๘ และ พระองค์ ตรัส กับ พวกเขา ว่า: คนที่กิน^๑ ขนมปัง นี้กินร่างกายเราเพื่อจิตวิญญาณเขา; และคนที่ดื่มเหล้าองุ่นนี้ดื่มโลหิตเราเพื่อจิตวิญญาณเขา; และจิตวิญญาณ เขา จะไม่ หิว หรือ กระจาย, แต่จะอิม.

๙ บัดนี้, เมื่อฝูงชนกินและดื่มกันทุกคนแล้ว, ตูเถิต, พวกเขาเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณ; และพวกเขาร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน, และ น้อม สรรเสริญพระเยซู, ผู้ที่พวกเขาทั้งเห็นและได้ยิน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือเมื่อพวกเขา น้อม สรรเสริญพระเยซูกันทุกคนแล้ว, พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า: ตูเถิตบัดนี้เราทำให้บัญญัติซึ่งพระบิดาทรงบัญชาเราเกี่ยวกับคนเหล่านี้ลุล่วง, ซึ่งเป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๑ เจ้าคงจำได้ว่าเราพูดกับเจ้า, และกล่าวว่าเมื่อถ้อยคำ^๑ ของอิสยาห์^๑ จะเกิด

๓๕๗ มธ. ๑๓:๕๘.
คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
๒๐ ๑ก ๒ น้. ๓๒:๙;
โมไซยาห์ ๒๔:๑๒.
๖ก มธ. ๑๔:๑๙-๒๑.

๗ก ยอห์น ๖:๙-๑๔.
๘ก ยอห์น ๖:๕๐-๕๘;
๓ น้. ๑๘:๗.
คมพ. ศีลระลึก.
๑๑ก ๓ น้. ๑๖:๑๗-๒๐;

๒๓:๑-๓.
๗ ๒ น้. ๒๕:๑-๕;
มธ. ๘:๒๓.

สัมฤทธิ์ผล—ดูเถิดมันมีเขียนไว้, เจ้ามีอยู่ต่อหน้าเจ้า, ฉะนั้นจงค้นคว้ามัน—

๑๒ และตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเมื่อมันเกิดสัมฤทธิ์ผลจึงเป็นการทำให้ พันธสัญญา ซึ่ง พระบิดาทรงทำไว้กับผู้คนของพระองค์สมบูรณ์, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๓ และแล้ว พวกที่ เหลืออยู่, ซึ่ง จะกระจัดกระจาย กันอยู่ทั่วไปบนพื้นพิภพ, เราจะนำมารวม กันจากตะวันออกและจากตะวันตก, และจากทางใต้และจากทางเหนือ; และจะนำพวกเขาไปสู่ความรู้อย่าง เร็ว พระเจ้า พระผู้เป็น เจ้าของพวกเขา, ซึ่งทรงไถ่พวกเขา.

๑๔ และพระบิดาทรงบัญชาเราว่าให้เรามอบแผ่นดิน นี้แก่เจ้า, เพื่อเป็นมรดกของเจ้า.

๑๕ และเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าหากคนต่างชาติ ไม่กลับใจ หลังจาก พร ที่ พวกเขาจะได้รับ, หลังจากที่ ทำให้ผู้คนของเรากระจัดกระจายไปแล้ว—

๑๖ เมื่อนั้นเจ้า, ผู้เป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่แห่งเชื้อสายแห่งยาโคบ, จะออกไปในบรรดาคน เหล่า นั้น; และเจ้าจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาซึ่งมีเป็นอันมาก; และเจ้าจะอยู่ใน บรรดา พวกเขา ดัง สิ่งที่อยู่ท่ามกลางฝูงสัตว์ในป่า, และดังสิ่ง ที่ หนุมอยู่ท่ามกลางฝูงแกะ, ซึ่ง, หากมันเข้าไป

ก็จะทิ้งเหยียบย่ำ และนี่ก็เป็นที่ขึ้น ๆ, และไม่มีใครจะปลดปล่อยได้.

๑๗ เมื่อเจ้าจะยกอยู่เหนือปฏิปักษ์ของเจ้า, และศัตรูทั้งหมดของเจ้าจะถูกตัดขาด.

๑๘ และเราจะรวม ผู้คนของเราเข้าด้วยกันดังคนรวม ฟ่อนข้าวบนลานนวดข้าว.

๑๙ เพราะเราจะทำให้ผู้คนของเรา ซึ่ง พระบิดาทรงทำพันธสัญญาด้วย, แท้จริงแล้ว, เราจะทำให้ เขา ของเจ้าเป็นเหล็ก, และเราจะทำให้ กีบ ของเจ้า เป็นทองเหลือง. และเจ้าจะทุบตีคนเป็นอันมากเป็นที่ขึ้น ๆ; และเราจะอุทิศข้าวของที่ได้มาของพวกเขากลายพระเจ้า, และทรัพย์สิ้นของพวกเขากลายพระเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก. และดูเถิด, เราคือผู้คนที่ทำการนี้.

๒๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พระบิดาตรัส, คือดาบ แห่งความยุติธรรมของเราจะเงียดเงือดยู่เหนือพวกเขาในวันนั้น; และเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจมันจะฟาดฟันลงบนพวกเขา, พระบิดาตรัส, แท้จริงแล้ว, แม้บนประเทศทั้งปวงของคนต่างชาติ.

๒๑ และ เหตุการณ์ จะบังเกิดขึ้น คือเราจะสถาปนาผู้คน ของเรา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๒๒ และดูเถิด, เราจะสถาปนาคนเหล่านี้ ใน แผ่น ดินนี้, เพื่อให้ พันธสัญญา ซึ่งเราทำไว้กับยาโคบบิดาเจ้าสมบูรณ์; และ มัน จะ เป็น เยรูซาเล็มใหม่. และ

๑๒ก ๓ นี. ๑๕:๗-๘.
๑๓ก ๓ นี. ๑๖:๑๑-๑๒;
๒๑:๒-๗.
ข คมพ. อิสราเอล—การกระจัดกระจายของอิสราเอล.
ค คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
ง ๓ นี. ๑๖:๔-๕.
๑๔ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.

๑๕ก ๓ นี. ๑๖:๑๐-๑๔.
๑๖ก มอธ. ๕:๒๔;
คพ. ๑๓:๒๗.
ข มีคำที่ ๕:๗-๙;
๓ นี. ๑๖:๑๔-๑๕; ๒๑:๑๒.
๑๘ก มีคำที่ ๔:๑๒.
๑๙ก มีคำที่ ๔:๑๓.
๒๐ก ๓ นี. ๒๑:๔.
๒๑ก ๓ นี. ๑๖:๗-๑๕.

๒๒ก ปฏิภ. ๔๓:๒๒-๒๖;
คพ. ๕๗:๒-๓.
ข อสย. ๒:๒-๕;
๓ นี. ๒๑:๒๓-๒๔;
อีไซออร์ ๑๓:๑-๑๒;
คพ. ๘๔:๒-๔.
คมพ. เยรูซาเล็มใหม่.

เดชาภาพแห่งสวรรค์จะอยู่ที่ท่ามกลางคนเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, แม้เราจะอยู่ที่ท่ามกลางเจ้า^๑.

๒๓ ดูเถิด, เราคือคนที่โมเสสพูดถึง, ว่า: พระเจ้า พระผู้ เป็นเจ้าของ ท่านจะทรงยก ศาสดาพยากรณ์ ผู้หนึ่ง^๒ จาก พี่น้องของท่านขึ้นมาให้ท่าน, ซึ่งเหมือนข้าพเจ้า; เพื่อจะได้ยินจากผู้นั้นในสิ่งทั้งปวงไม่ว่าเรื่องใดก็ตามที่ผู้นั้นจะกล่าวแก่ท่าน. และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือทุกคนที่จะไม่ฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากบรรดาผู้คน.

๒๔ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, แท้จริงแล้ว, และศาสดาพยากรณ์ทั้งหมด^๓ นั้นนับแต่แซมวิเอลและคนอื่น ๆ ต่อจากนั้นมา, มากเท่าที่พูดไว้, เป็นพยานถึงเรา.

๒๕ และดูเถิด, เจ้าเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์; และเจ้าเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และเจ้าอยู่ในพันธสัญญา^๔ ซึ่งพระบิดาทรงทำกับบรรพบุรุษเจ้า, โดยตรัสกับอับราฮัม: และในพงศ์พันธุ์เจ้า^๕ ทุกตระกูลของแผ่นดินโลกจะได้รับพร.

๒๖ พระบิดาโดยที่ทรงยกเร้าขึ้นมาให้แก่เจ้าก่อน, และทรงส่งเรามาให้พรเจ้าในการทำให้เจ้าทุกคนหันหลัง^๖ ให้ความชั่วช้าสามานย์ของตน; และนี่เพราะเจ้าเป็นลูกหลานแห่งพันธสัญญา—

๒๗ และหลังจากที่เจ้าได้รับพรแล้วพระ

บิดาจึงจะทรงให้พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับอับราฮัมสมบูรณ์, โดยตรัสว่า: ในพงศ์พันธุ์เจ้า^๗ ทุกตระกูลของแผ่นดินโลกจะได้รับพร—จนถึงการล้นเทพรวิญญาน บริสุทธิ ผ่าน เรา ลง บน คนต่างชาติน, ซึ่งพรที่มีกับคนต่างชาติน^๘ จะทำให้พวกเขายิ่งใหญ่เหนือคนทั้งปวง, จนทำให้ผู้คนของเรากระจัดกระจายไป, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๒๘ และพวกเขาจะเป็นแสหวน^๙ ผู้คนของแผ่นดินนี้. กระนั้นก็ตาม, เมื่อพวกเขาจะได้รับความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเรา, จากนั้นหากพวกเขาทำใจแข็งกระด้าง กับเรา เรา จะ ส่ง ความ ชั่ว ช้ำ สามานย์ของ พวกเขา กลับ ไป บน ศีรษะของพวกเขາเอง, พระบิดาตรัส.

๒๙ และเราจะระลึก^{๑๐} ถึงพันธสัญญาซึ่งเราทำกับผู้คนของเรา; และเราทำพันธสัญญากับพวกเขาว่าเราจะรวบรวม^{๑๑} พวกเขาในเวลาอันเหมาะสมของเรา, ว่าเราจะให้แผ่นดิน^{๑๒} ของบรรพบุรุษ พวกเขาแก่พวกเขาอีก เพื่อ เป็น มรดกของ พวกเขา, ซึ่งคือแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม^{๑๓}, ซึ่งคือแผ่นดินที่สัญญาจะให้พวกเขาตลอดกาล, พระบิดาตรัส.

๓๐ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือเวลาจะมาถึง, เมื่อจะสั่งสอนความสมบูรณ์แห่งกิตติคุณของเราแก่พวกเขา;

๒๒ค อสย. ๕๙:๒๐-๒๑;
มลค. ๓:๑;
๓ นี้. ๒๔:๑.
๒๓ก ฉฐป. ๑๘:๑๕-๑๙;
กิจการ ๓:๒๒-๒๓;
๑ นี้. ๒๒:๒๐-๒๑.
๒๔ก กิจการ ๓:๒๔-๒๖;
๑ นี้. ๑๐:๕;

เจคอบ ๗:๑๑.
๒๕ก คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
ข ปฐก. ๑๒:๑-๓; ๒๒:๑๘.
๒๖ก สภษ. ๑๖:๖.
๒๗ก กฟ. ๓:๘;
๒ นี้. ๒๙:๑๔;
อับรา. ๒:๙.

๗ ๓ นี้. ๑๖:๖-๗.
๒๘ก ๓ นี้. ๑๖:๘-๙.
๒๙ก อสย. ๔๔:๒๑;
๓ นี้. ๑๖:๑๑-๑๒.
๗ คมพ. อิสราเอล—การรวบรวมอิสราเอล.
ค อาไมส ๙:๑๔-๑๕.
ง คมพ. เยรูซาเล็ม.

๓๑ และพวกเขาจะเชื่อ^๖ในเรา, ว่าเราคือพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า เป็นเจ้า, และจะสวดอ้อนวอนพระบิดาในนามของเรา.

๓๒ เมื่อนั้นยาม^๗ของพวกเขาจะเปล่งเสียง, และพวกเขาจะขับขานเป็นเสียงเดียวกัน; เพราะพวกเขาจะเห็นด้วยตาตนเอง.

๓๓ เมื่อนั้นพระบิดาจะทรงรวบรวมพวกเขาด้วยกันอีก, และประทานเยรูซาเล็มให้พวกเขา เพื่อเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๓๔ เมื่อนั้นพวกเขาจะสิงโลดด้วยปีติ—จงพร้อมใจกันร้องเพลง^๘, เจ้าที่รกร้างของเยรูซาเล็ม; เพราะพระบิดาทรงปลอบโยนผู้คนของพระองค์แล้ว, พระองค์ทรงไถ่เยรูซาเล็มแล้ว.

๓๕ พระบิดาทรงเผยพระพาทูอันศักดิ์สิทธิ์^๙ของพระองค์ในสายตาของประชาชาติทั้งปวง; และทั่วสุดแดนแผ่นดินโลกจะเห็นการช่วยให้รอดของพระบิดา; และพระบิดากับเราเป็นหนึ่ง.

๓๖ และแล้วเรื่องจะเกิดขึ้นซึ่งเขียนไว้ว่า: จงตื่น^{๑๐}เถิด, จงตื่นอีกครั้งเถิด, และสวมกำลังของเจ้า, โอ้ไซอัน; จงสวมอาภรณ์ที่สวยงามของเจ้า, โอ้เยรูซาเล็ม, นครศักดิ์สิทธิ์, เพราะนับแต่^{๑๑}นี้ไปก็จักหาได้มีผู้ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ไม่สะออดมาสู่เจ้าอีกต่อไปเลย.

๓๗ จงสลัดตัวเจ้าออกจากภัสมธุลี; จงลุกขึ้น, จงนั่งลง, โอ้เยรูซาเล็ม; จงปลดปล่อยตนเองจากโซ่ตรวนที่คอเจ้า, โอ้ธิดาผู้เป็นเชลยแห่งไซอัน.

๓๘ เพราะพระเจ้าตรัสดังนี้: เจ้าขายตัวไปเปล่า ๆ, และเจ้าจะได้รับการไถ่โดยไม่มีใช้เงินตรา.

๓๙ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าผู้คนของเราจะรู้จักชื่อของเรา; แท้จริงแล้ว, ในวันนั้นพวกเขาจะรู้ว่าเราคือคนที่พูด.

๔๐ และจากนั้นพวกเขาจะกล่าว ว่า: งดงามเพียงใด^{๑๒}เล่าบนภูเขาคือเท้าของผู้ซึ่งนำข่าวประเสริฐมาสู่พวกเขา, ซึ่งประกาศ^{๑๓}สันติ; ซึ่งนำข่าวประเสริฐแห่งความดีมาสู่พวกเขา, ซึ่งประกาศความรอด; ซึ่งกล่าวแก่ไซอันว่า: พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงปกครอง!

๔๑ และแล้วจะมีเสียงร้องออกไปว่า: เจ้าจงออกไป, เจ้าจงออกไป, เจ้าจงไปจากที่นั่น, อย่าแตะต้องสิ่งที่ไม่สะอาด^{๑๔}; เจ้าจงออกไปจากท่ามกลางมัน; เจ้าที่ถือภาชนะของพระเจ้าจงสะอาด^{๑๕}.

๔๒ เพราะเจ้าจะไม่ออกไปด้วยความรีบร้อน^{๑๖}หรือหนีไป; เพราะพระเจ้าจะทรงไปเบื้องหน้าเจ้า, และพระผู้เป็นเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงเป็นหน่วยระวางหลังของเจ้า.

๔๓ ดูเถิด, ผู้รับใช้ของเราจะทำงานด้วย

๓๑ก ๓ นี้. ๕:๒๑-๒๖; ๒๑:๒๖-๒๙.
๓๒ก อีสย. ๕:๒:๘;
๓ นี้. ๑๖:๑๘-๒๐.
คมพ. เฝ้า, เฝ้าดู, เฝ้ารอ.
๓๔ก อีสย. ๕:๒:๙.

๓๖ก อีสย. ๕:๒:๑-๓;
คพ. ๑๑๓:๗-๑๐.
คมพ. ไซอัน.
๔๐ก อีสย. ๕:๒:๗; นาฮูม ๑:๑๕;
โมไซยาห์ ๑๕:๑๓-๑๘;
คพ. ๑๒๘:๑๙.

ข มาระโก ๑๓:๑๐;
๑ นี้. ๑๓:๓๗.
๔๑ก อีสย. ๕:๒:๑๑-๑๕.
ข คมพ. สะอาดกับไม่สะอาด.
ค คพ. ๑๑๓:๕.
๔๒ก ๓ นี้. ๒๑:๒๙.

ปัญญาสุขุม; ท่านจะได้รับการเชิดชูและยกย่องและจะสูงส่งมาก.

๔๔ ดังที่คนเป็นอันมากจงนต่อท่านฉันใด—หน้าตาของท่านเสียโฉม, เกินกว่าผู้ใด, และร่างกายของท่านเสียโฉมกว่าบรรดาบุตรของมนุษย์—

๔๕ ท่านก็จะโพรยปราย'บรรดาประชาชาติเป็นอันมากฉันนั้น; บรรดาภคมนตรีจะปิดปากเพราะท่านคนนั้น, เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่มีใครบอกพวกเขา; และพวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน.

๔๖ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, สิ่งทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน, แม้ดังที่พระบิดาทรงบัญชาเรา. เมื่อ นั้นพันธสัญญา^๑นี้ ซึ่ง พระบิดาทรงทำพันธสัญญากับผู้คนของพระองค์จะสมบูรณ์; และจาก นั้น เยรูซาเล็ม^๒จะมีผู้คนของเราอาศัยอยู่อีก, และจะเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

บทที่ ๒๑

อิสราเอลจะได้รับการรวมเมื่อพระคัมภีร์มอรมอนปรากฏออกมา—คนต่างชาตินี้ จะได้รับการสถาปนาเป็นผู้คนอิสระในอเมริกา—พวกเขาจะได้รับการช่วยให้รอดหากพวกเขาเชื่อและเชื่อฟัง; มิฉะนั้น, พวกเขาจะถูกตัดขาดและถูกทำลาย—อิสราเอลจะสร้างเยรูซาเล็มใหม่, และเผ่าต่าง ๆ ที่หายไปจะกลับคืน. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, เราให้เครื่องหมายแก่เจ้า, เพื่อเจ้าจะรู้เวลา^๓เมื่อสิ่งเหล่านี้กำลังจะเกิดขึ้น—เมื่อเราจะรวม, ผู้คนของเรา, จาก การกระจัดกระจายอันยาวนานของพวกเขา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจะสถาปนาไซอันของเราในบรรดาพวกเขาอีก;

๒ และดูเถิด, นั่นคือสิ่งที่เราจะให้แก่เจ้าเป็นเครื่องหมาย—เพราะตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้าว่าเมื่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งเราประกาศแก่เจ้า, ซึ่งเราจะประกาศแก่เจ้าด้วยตัวเราเองนับแต่บัดนี้ไป, และโดยเดชานุภาพของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเจ้าจะได้รับจากพระบิดา, จะเป็นที่ยู่แก่คนต่างชาติเพื่อพวกเขาจะรู้เกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้ซึ่งเป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งยาโคบ, และเกี่ยวกับคนเหล่านี้ของเราซึ่งพวกเขาจะทำให้กระจัดกระจายไป;

๓ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, เมื่อเรื่องเหล่านี้^๔จะเป็นที่ยู่แก่พวกเขาโดยพระบิดา, และจะมาจากพระบิดา, จากพวกเขามาถึงเจ้า;

๔ เพราะเป็นปรีชาญาณของพระบิดาที่พวกเขาจะได้รับการสถาปนาในแผ่นดินนี้, และได้รับการตั้งเป็นผู้คนอิสระ^๕โดยเดชานุภาพของพระบิดา, เพื่อสิ่งเหล่านี้จะออกมาจากพวกเขามาถึงพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของวงศ์พันธุ์เจ้า, เพื่อพันธสัญญา^๖ของพระบิดาซึ่งทรงทำพันธสัญญากับผู้คนของพระองค์จะสมบูรณ์, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล;

๔๕ก อสย. ๕๒:๑๕.
๔๖ก อีเธอร์ ๑๓:๕, ๑๑.
๒๑ ๑ก คมพ. ยุคสุดท้าย, วันเวลาสุดท้าย.

๓ก อีเธอร์ ๔:๑๗;
จส—ป ๑:๓๔-๓๖.
๔ก ๑ นี. ๑๓:๑๗-๑๙;
คพ. ๑๐๑:๗๗-๗๐.

ข มอธ. ๕:๒๐.
คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.

๕ ฉะนั้น, เมื่องานเหล่านี้และงานที่จะกระทำในบรรดาพวกเจ้านับแต่นี้ไปจะออกจากคนต่างชาติ", มาถึงพงศ์พันธุ์^๗ เจ้าซึ่งจะเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ เพราะความชั่วช้าสามานย์;

๖ เพราะ ฉะนั้น พระบิดาทรงมี พระประสงค์ให้มันออกมาจากคนต่างชาติ", เพื่อพระองค์จะทรง แสดง เดชานุภาพของพระองค์ออกมาต่อคนต่างชาติ, ด้วยเหตุนี้เพื่อคนต่างชาติ, หากพวกเขาจะไม่ทำใจแข็งกระด้าง, เพื่อพวกเขาจะกลับใจ และมาหาเราและรับบัพติศมาในนามของเราและรู้ถึงประเด็นที่แท้จริงของหลักคำสอนเรา, เพื่อจะนับ พวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนของเรา, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล;

๗ และเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นคือ พงศ์พันธุ์^๘ เจ้าจะเริ่มรู้สิ่งเหล่านี้—มันจะเป็นเครื่องหมายแก่พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะรู้ว่างานของพระบิดาเริ่มต้นแล้วจนถึงความสมบูรณ์แห่งพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับผู้คนซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๘ และเมื่อวันนั้นจะมาถึง, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือบรรดาภคสัตว์^๙จะปิดปาก; เพราะพวกเขาจะเห็นสิ่งที่ไม่มีใครบอกพวกเขา; และพวกเขาจะเข้าใจสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน.

๙ เพราะในวันนั้น, เพื่อเห็นแก่เราพระบิดาจะทรงงานงานหนึ่ง, ซึ่งจะเป็นงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์^{๑๐}ในบรรดาพวก

เขา; และจะมีคนในบรรดาพวกเขาที่จะไม่เชื่อ, แม้ว่าชายคนหนึ่งจะประกาศเรื่องนี้แก่พวกเขา.

๑๐ แต่ ดูเถิด, ชีวิตผู้รับใช้ของเราจะอยู่ในมือเรา; ฉะนั้น คนเหล่านั้นจะไม่ทำอันตรายท่าน, แม้ว่าท่านจะเสียโฉม^{๑๑} เพราะคนเหล่านั้น. แต่เรา仍将รักษาท่าน, เพราะเราจะแสดงแก่คนเหล่านั้นว่าปรีชาญาณ ของเรายิ่งใหญ่กว่ากลโกงของมาร.

๑๑ ฉะนั้นเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือผู้ใดก็ตามที่จะไม่เชื่อในคำของเรา, ซึ่งคือพระเยซูคริสต์, ซึ่งพระบิดาจะทรงให้เขา^{๑๒} นำออกไปให้คนต่างชาติ, และจะประทานพลังความสามารถให้เขาเพื่อเขาจะนำคำของเราออกไปให้คนต่างชาติ, (มันจะไปแม้ดังที่โมเสสกล่าวไว้) คนเหล่านั้นจะถูกตัดขาด จากบรรดาผู้คนของเราผู้อยู่ในพันธสัญญา.

๑๒ และผู้คนที่เราที่เป็นพวกหนึ่งที่เหลืออยู่ของยาโคบจะอยู่ในบรรดาคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว, ท่ามกลางพวกนั้นดังสิ่ง^{๑๓}ที่อยู่ในบรรดาสัตว์แห่งป่า, ดังสิ่ง^{๑๔}หนุ่มในบรรดาฝูงแกะ, ซึ่งหากมันเข้าไปก็จะทิ้งเหยียบย่ำ และนี่ก็เช่นกัน, และไม่มีใครปลดปล่อยได้.

๑๓ มือพวกเขาจะยกอยู่เหนือปฏิบัติ^{๑๕}ของพวกเขา, และศัตรูทั้งหมดของพวกเขาจะถูกตัดขาด.

๕ ก ๓ นี. ๒๖:๘.
ข ๒ นี. ๓๐:๔-๕; มอริ.
๕:๑๕; คพ. ๓:๑๘-๑๙.
๖ ก ๑ นี. ๑๐:๑๔; เจคอบ
๕:๕๔; ๓ นี. ๑๖:๔-๗.
ข กพ. ๓:๗, ๒๙;
๓ นี. ๑๖:๑๓;

อับรา. ๒:๙-๑๑.
๗ ก ๓ นี. ๕:๒๑-๒๖.
๘ ก อธิษ. ๒๙:๑๓;
กิจการ ๑๓:๔๑;
๑ นี. ๒๒:๘. คมพ. พันพ
พระกิตติคุณ (การ).
๑๐ ก คพ. ๑๓๕:๑-๓.

ข คพ. ๑๐:๔๓.
๑๑ ก ๒ นี. ๓:๖-๑๕;
มอริ. ๘:๑๖, ๒๕.
ข คพ. ๑:๑๔.
๑๒ ก มีคำที่ ๕:๘-๑๕;
๓ นี. ๒๐:๑๖.
ข ๓ นี. ๑๖:๑๓-๑๕.

๑๔ แท้จริงแล้ว, วิบัติจะมีแก่คนต่าง
ชาติ เว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ; เพราะ
เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นในวันนั้น, พระ
บิดาตรัส, เราจะตัดผ้าของเจ้าออกจาก
ท่ามกลางเจ้า, และเราจะทำลายรถศึก
ของเจ้า;

๑๕ และเราจะตัดขาดเมืองแห่งแผ่นดิน
ดินของเจ้า, และทลายที่มั่นทั้งหมด
ของเจ้า;

๑๖ และเราจะตัดขาดเวทมนตร์คาถา
จากแผ่นดินเจ้า, และเจ้าจะไม่มีนัก
ทำนายอีกต่อไป;

๑๗ รูปบูชาที่แกะสลักของเจ้าเราจะ
ตัดขาดด้วย, และรูปบูชาของเจ้าที่มีอยู่
ออกจากท่ามกลางเจ้า, และเจ้าจะไม่
นมัสการงานจากมือของเจ้าอีกต่อไป;

๑๘ และเราจะถอนป่าออกจากท่ามกลาง
เจ้า; เราจะทำลายเมืองของเจ้าด้วย.

๑๙ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือการ
พุดเท็จ, และการหลอกลวง, และความ
ริษยา, และการวิวาท, และการนอกลนใน
อำนาจปุโรหิต, และการผิดประเวณี, จะ
ถูกกำจัดสิ้น.

๒๐ เพราะเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, พระ
บิดาตรัส, คือในวันนั้นผู้ใดก็ตามที่จะไม่
กลับใจและมาหาบุตรที่รักของเรา, เราจะ
ตัดขาดพวกเขาจากบรรดาผู้คนของเรา,
ไอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล;

๒๑ และเราจะดำเนินการแก้แค้นและ

แก้ริ้วกรวดต่อพวกเขา, แม้ตั้งที่ท่ากับ
คนนอกศาสนา, อย่างที่พวกเขาไม่เคย
ได้ยินมา.

๒๒ แต่หากพวกเขาจะกลับใจและสดับ
ฟังคำของเรา, และไม่ทำให้ใจแข็งกระด้าง
แล้ว, เราจะสถาปนาศาสนาจักรของเราใน
บรรดาพวกเขา, และพวกเขาจะเข้ามาสู่
พันธสัญญาและจะนับเข้าในบรรดาพวก
ที่เหลืออยู่นี้ของยาโคบ, ซึ่งแก่พวกเขาเรา
ให้แผ่นดินนี้ไว้เป็นมรดก;

๒๓ และพวกเขาจะช่วยผู้คนของเรา,
พวกที่เหลืออยู่ของยาโคบ, และคนจาก
เชื้อสายแห่งอิสราเอลมากเท่าที่จะมาด้วย,
เพื่อพวกเขาจะสร้างนครแห่งหนึ่ง, ซึ่งจะ
เรียกว่าเยรูซาเล็มใหม่.

๒๔ และจากนั้นพวกเขาจะช่วยผู้คน
ของเรา, เพื่อพวกเขาที่กระจัดกระจาย
อยู่ทั่วผืนแผ่นดิน, จะได้รับการรวมเข้า
สู่เยรูซาเล็มใหม่.

๒๕ และเมื่อนั้นอำนาจแห่งสวรรค์จะ
ลงมาในบรรดาพวกเขา; และเราจะอยู่
ท่ามกลางด้วย.

๒๖ และจากนั้นงานของพระบิดาจะ
เริ่มต้นในวันนั้น, แม้เมื่อกิตติคุณนี้จะ
ได้รับการสั่งสอนในบรรดาพวกที่เหลือ
อยู่ของคนเหล่านี้. ตามจริงแล้วเรากล่าว
แก่เจ้า, ว่าในวันนั้นงานของพระบิดาจะ
เริ่มต้นในบรรดาพวกที่กระจัดกระจาย
อยู่ทั้งหมดของผู้คนของเรา, แท้จริงแล้ว,

๑๔ก ๒ นี. ๑๐:๑๘; ๓๓:๙.
๑๗ก อพย. ๒๐:๓-๔;
โมไซยาห์ ๑๓:๑๒-๑๓;
คพ. ๑:๑๖.
คพ. นับถือรูปเคารพ
(การ).

๑๙ก ๓ นี. ๓๐:๒.
๒๒ก คพ. สมัยการประทาน.
๗ ๒ นี. ๑๐:๑๘-๑๙;
๓ นี. ๑๖:๑๓.
๒๓ก ๓ นี. ๒๐:๒๒;
อีไซอ์ ๑๓:๑-๑๒.

คพ. เยรูซาเล็มใหม่.
๒๔ก ๑ นี. ๑๓:๓๗.
๗ อสย. ๒:๒-๔;
๓ นี. ๒๔:๑.
๒๖ก ๑ นี. ๑๔:๑๗;
๓ นี. ๒๑:๖-๗.

แม้เผ่าต่าง ๆ ที่หายไป^๒, ซึ่งพระบิดาทรงนำออกไปจากเยรูซาเล็ม.

๒๗ แท้จริงแล้ว, งานจะเริ่มต้นในบรรดาผู้ที่กระจัดกระจาย^๓ทั้งหมดของผู้คนของเรา, กับพระบิดาเพื่อเตรียมทางซึ่งโดยทางนั้นพวกเขาจะมาหาเรา, เพื่อพวกเขาจะเรียกหาพระบิดาในนามของเรา.

๒๘ แท้จริงแล้ว, และเมื่อ^๔นั้นงานจะเริ่มต้น, กับพระบิดาในบรรดาประชาชาติทั้งปวงในการเตรียมทางซึ่งโดยทางนี้จะทรงรวบรวม^๕ผู้คนของพระองค์กลับบ้านสู่แผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา.

๒๙ และพวกเขาจะออกจากประชาชาติทั้งปวง; และพวกเขาจะไม่ออกไปด้วยความรีบร้อน^๖, หรือหนีไป, เพราะเราจะไม่เบื้องหน้าพวกเขา, พระบิดาตรัส, และเราจะเป็นหน่วยระวังหลังของพวกเขา.

บทที่ ๒๒

ในวันเวลาสุดท้าย, ไซอันและสเตคของนางจะได้รับการสถาปนา, และพระเจ้าจะทรงรวบรวมอิสราเอลด้วยความเมตตาและความละเอียดอ่อน—พวกเขาจะมีชัย—เปรียบเทียบกับอิสยาห์ ๕๔. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และเมื่อ^๗นั้นสิ่งที่เขียนไว้จะบังเกิดขึ้น: จงร้องเพลงเถิด, โอ้หญิงที่เป็นหมั้น, เจ้าผู้ไม่เคยได้ให้กำเนิด; จงเปล่งเสียงร้องเพลง^๘เถิด, และจงร้องดัง ๆ, เจ้าผู้ไม่เคย

เจ็บครรภ์เพราะคลอดลูก; เพราะลูกของหญิงที่อ้างว่ามีมากกว่าลูกของภรรยาที่แต่งงาน, พระเจ้าตรัส.

๒ จงขยายที่ตั้งกระโจมของเจ้า, และให้เขาทั้งหลายทำม่านที่อยู่อาศัยของเจ้าให้กว้างออก; อย่าเจียดไว้, จงต่อเชือกของเจ้าให้ยาวและทำให้เสา^๑ของเจ้ามั่นคง;

๓ เพราะเจ้าจะขยายออกไปทางขวาและทางซ้าย, และพงศ์พันธุ์เจ้าจะได้มรดกจากคนต่างชาติ^๒ และทำให้เมืองรกร้างว่างเปล่าเป็นที่อาศัย.

๔ อย่างแล้ว, เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย; ทั้งเจ้าจะไม่จําแนก, เพราะเจ้าจะไม่ถูกทำให้^๓อับอาย; เพราะเจ้าจะลืมนความอับอายในวัยเยาว์ของเจ้า, และจะไม่ต้องจำเรื่องอภัยในวัยเยาว์ของเจ้า, และไม่ต้องจำเรื่องอภัยในความเป็นหม้ายของเจ้าอีกต่อไป.

๕ เพราะพระผู้สร้างสรรค์ของเจ้า, สามีของเจ้า, พระเจ้าจอมโยธา คือพระนามของพระองค์; และพระผู้ไถ่ของเจ้า, พระผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล—พระองค์จะได้พระนามว่าพระผู้เป็นเจ้าของทั้งแผ่นดินโลก.

๖ เพราะพระเจ้าทรงเรียกเจ้าว่าเป็นหญิงที่ถูกทิ้งและโสภเคราะห์ในวิญญาน, และภรรยาที่อ่อนวัย, เมื่อเจ้าถูกปฏิเสธ, พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัส.

๗ เราทั้งเจ้าไว้ชั่วประเดี๋ยว, แต่ด้วยความเมตตาอันหาที่สุดมิได้ เราจรวบรวมเจ้า.

๒๖ข คมพ. อิสราเอล—สืบเผ่าที่สูญหายไปของอิสราเอล.

๒๗ก ๓ นี. ๑๖:๔-๕.

๒๘ก คมพ. อิสราเอล—

การรวบรวมอิสราเอล.

๒๙ก อสย. ๕๒:๑๒;

๓ นี. ๒๐:๔๒.

๒๒ ๑ก คมพ. ขับขาน, ร้อง,

ร้องเพลง.

๒ก คมพ. สเตค.

๓ก คมพ. คนต่างชาติ.

๔ก ๒ นี. ๖:๗, ๑๓.

๘ ในความโกรธเล็กน้อยเราซ่อนหน้าเราจากเจ้าชั่วคราว, แต่ด้วยความกรุณาอันเป็นนิจเราจะมิมีเมตตาต่อเจ้า, พระเจ้าพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้าตรัส.

๙ เพราะในยามนั้น, เสมือนผืนน้ำแห่งโนอาห์ต่อเรา, เพราะเราให้คำมั่นว่าผืนน้ำแห่งโนอาห์จะไม่ไหลท่วมแผ่นดินโลกอีกต่อไปฉันใด, เราให้คำมั่นว่าจะไม่โกรธเจ้าฉันนั้น.

๑๐ เพราะภูเขา^๑จะจากไปและเนินเขาจะถูกถอน, แต่ความกรุณาของเราจะไม่ไปจากเจ้า, ทั้งจะไม่ถอนพันธสัญญาแห่งสันติของเรา, พระเจ้าที่ทรงมีเมตตาแก่เจ้าตรัส.

๑๑ โอ้ เจ้าผู้มีทุกข์, ถูกพัดพาโดยพายุฝนฟ้าคะนอง, และไม่ได้รับการปลอบโยน! ดูเถิด, เราจะวางศิลา^๒ของเจ้าเป็นสี่สากสี่, และวางรากฐานของเจ้าด้วยไพลิน.

๑๒ และเราจะทำหน้าตาของเจ้าเป็นโมรา, และประตูของเจ้าเป็นโกเมน, และขอบทั้งหมดของเจ้าเป็นศิลางาม.

๑๓ และลูกหลานทั้งหมด^๓ของเจ้าจะได้รับการสอนโดยพระเจ้า; และสันติของลูกหลานเจ้าจะใหญ่หลวงนัก.

๑๔ เจ้าจะได้รับการสถาปนาในความชอบธรรม^๔; เจ้าจะห่างไกลจากการกดขี่เพราะเจ้าจะไม่กลัว, และห่างจากความหวาดกลัวเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า.

๑๕ ดูเถิด, พวกเขาจะรวมกันต่อต้าน

เจ้าแน่นอน, มีชีโดยเรา; ผู้ใดก็ตามที่จะรวมกันต่อต้านเจ้าจะล้มเพราะเจ้า.

๑๖ ดูเถิด, เราสร้างช่างที่เป่าถ่านในไฟ, และที่นำเครื่องมือสำหรับงานของเขาออกมา; และเราสร้างผู้ผลาญเพื่อทำลาย.

๑๗ ไม่มีอาวุธใดที่สร้างขึ้นเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้; และทุกสิ่งที่จะสบประมาทเจ้าในการพิพากษาเจ้าจะกล่าวโทษ. นี่คือมรดกของผู้รับใช้พระเจ้า, และความชอบธรรมของพวกเขามาจากเรา, พระเจ้าตรัส.

บทที่ ๒๓

พระเยซูทรงเห็นชอบกับถ้อยคำของอิสยาห์—พระองค์ทรงบัญชาผู้คนให้ค้นหาศาสนาพยากรณ์—ถ้อยคำของ แซมิวเอลชาวเลมัน เกี่ยวกับการฟื้นคืนชีวิตได้รับการเพิ่มไว้ในบันทึกของพวกเขา. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และบัดนี้, ดูเถิด, เรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าควรค้นหา^๕สิ่งเหล่านี้. แท้จริงแล้ว, เราให้บัญญัติแก่เจ้าให้เจ้าค้นหาสิ่งเหล่านี้^๖อย่างขยันหมั่นเพียร; เพราะถ้อยคำของอิสยาห์^๗ยิ่งใหญ่.

๒ เพราะเขาพูดไว้ในทุกเรื่องอย่างแน่นอนเกี่ยวกับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; ฉะนั้นจำเป็นที่เขาจะต้องพูดกับคนต่างชาติด้วย.

๘ก คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

๙ก อสย. ๕๔:๙.

๑ คมพ. น้ำท่วมในสมัยโนอาห์.

๑๐ก อสย. ๔๐:๔.

๑ สดด. ๙๔:๑๔;

คพ. ๓๕:๒๕.

๑๑ก วว. ๒๑:๑๘-๒๑.

๑๓ก ยรม. ๓๑:๓๓-๓๕.

๑๔ก คมพ. ชอบธรรม (ความ).

๒๓ ๑ก คมพ. พระคัมภีร์.

๑ ๒ นี้. ๒๕:๑-๕;

มอริ. ๘:๒๓.

คมพ. อิสยาห์.

๓ และเรื่องทั้งหมดที่เขาพูดเป็นไป แล้ว และจะเป็นไป” แม้ตามถ้อยคำซึ่งเขาพูด.

๔ ฉะนั้นจงใส่ใจ ถ้อยคำของเรา; จงเขียนเรื่องที่เราบอกเจ้า; และตามเวลา และพระประสงค์ของพระบิดามันจะออกไปสู่คนต่างชาติ.

๕ และผู้ใดก็ตามที่สดับ ฟัง ถ้อยคำของเราและกลับใจและรับบัพติศมา, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยยี่หระอด. จงค้นหาศาสตพยากรณ์, เพราะมีหลายคนที่เป็นพยานถึงเรื่องเหล่านี้.

๖ และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูคริสต์ถ้อยคำเหล่านี้แล้ว พระองค์ตรัสกับ พวกเขาอีก, หลังจากพระองค์ได้ทรงอธิบายพระคัมภีร์ทั้งหมดแก่พวกเขาซึ่งพวกเขาได้รับมา, พระองค์ตรัสกับพวกเขา: ดูเถิด, เราอยาก ให้เจ้าเขียน, พระคัมภีร์อื่น, ที่เจ้าไม่มี.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พระองค์ตรัสกับนิไฟว่า: จงนำบันทึกที่เจ้าเก็บรักษาไว้ออกมา.

๘ และเมื่อ นไฟ นำบันทึก ออกมา, และวางไว้ต่อ พระพักตร์พระองค์แล้ว, พระองค์ทอดพระเนตรมันและตรัสว่า:

๙ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, เราสั่ง ให้แซมวิเอล, ชาวเลมันผู้รับใช้ของเรา, ที่จะ เป็นพยานกับคนเหล่านี้, ว่าในวัน ที่พระบิดาจะทรงแผ่รัศมีภาพพระนามของพระองค์ในเราจะมิวิสุทธิชน เป็นอันมาก ที่ลุกขึ้น จากบรรดาคนตาย, และจะมาปรากฏแก่คนหลายคน, และจะปฏิบัติ

ต่อคนเหล่านั้น. และพระองค์ตรัสกับพวก เขาว่า: เป็นเช่นนั้นมิใช่หรือ?

๑๐ และสานุศิษย์ของพระองค์ทูลตอบ พระองค์และกล่าวว่า: ใช่แล้ว, พระองค์ เจ้าข้า, แซมวิเอลพยากรณ์ตามพระวจนะของพระองค์, และพระวจนะเหล่านั้นเกิด สัมฤทธิ์ผลแล้วทั้งหมด.

๑๑ และ พระเยซู คริสต์ กับ พวก เขา ว่า: เป็นได้อย่างไรที่เจ้าไม่เขียนเรื่องนี้, ที่วิสุทธิชนเป็นอันมากลุกขึ้นและมาปรากฏ แก่คนหลายคนและปฏิบัติต่อพวกเขา?

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ นไฟจำได้ว่าเรื่องนี้ไม่ได้เขียนไว้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเยซูทรงสั่งให้เขียนไว้; ฉะนั้นจึงมีเขียนไว้ตามที่พระองค์ทรงสั่ง.

๑๔ และบัดนี้ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูได้ทรงอธิบายพระคัมภีร์รวมกันทั้งหมดแล้ว, ซึ่งคนเหล่านั้นเขียนไว้, พระองค์ทรงสั่งพวกท่านให้สอนเรื่อง ที่พระองค์ได้ทรงอธิบายแก่พวกท่าน.

บทที่ ๒๔

ผู้ส่งสารของพระเจ้าจะเตรียมทางสำหรับการเสด็จมาครั้งที่สอง—พระคริสต์จะทรงนั่งอยู่ในการพิพากษา—อิสราเอลได้รับบัญชาให้ถวายส่วนสิบและเครื่องถวายบูชา—มีการเก็บรักษาหนังสือแห่งความทรงจำ—เปรียบเทียบมาลาคีย์ ๓. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

๓ ก นิไฟ ๒๐:๑๑-๑๒.
๕ ก ลูกา ๒๔:๒๕-๒๗.
๗ ก ฮีล. ๑๓:๒.

ข คมพ. วิสุทธิชน.
ค ฮีล. ๑๔:๒๕.
ง มธ. ๒๗:๕๒-๕๓.

คมพ. ฟิ้นคินชีวิต (การ),
ฟิ้นคินพระชนม์ (การ).
๑๔ ก ลูกา ๒๔:๔๔-๔๖.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระองค์ทรงสั่งพวกท่านให้เขียนพระวจนะซึ่งพระบิดาได้ประทานให้มาลาคี, ซึ่งพระองค์จะตรัสบอกแก่พวกท่าน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากที่เขียนพระวจนะเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรง อรรถาธิบายพระวจนะเหล่านั้น. และนี่คือถ้อยคำที่พระองค์ตรัสบอกพวกท่าน, มีความว่า: พระบิดา ตรัส แก่มาลา คี ดังนี้— ดูเถิด, เราจะส่งผู้ส่งสาร^๑ของเราไป, และเขาจะเตรียมทางไว้เบื้องหน้าเรา, และพระเจ้าองค์ที่เจ้าแสวงหาจะเสด็จมาที่พระวิหารของพระองค์อย่าง จับ พลัน, แม้ ผู้ส่งสารแห่งพันธสัญญา, ซึ่งเจ้าเบิกบานในพระองค์; ดูเถิด, พระองค์จะมา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๒ แต่ใครเล่าจะยังทน^๒อยู่ในวันแห่งการเสด็จมาของพระองค์, และใครเล่าจะยืนอยู่เมื่อพระองค์ทรงปรากฏ? เพราะพระองค์ทรงเป็นเหมือนไฟของคนถูกลงแระ^๓, และเหมือนสนับของช่างฟอก.

๓ และ พระองค์ จะ ทรง นั่ง เป็น คน ถูกลงแระ และเป็น คน ทำให้ เงิน บริสุทธิ์; และพระองค์จะทรงทำให้บุตร^๔ของเลวีบริสุทธิ์, และทรงชำระล้างพวกเขาตั้งทอง และเงิน, เพื่อพวกเขาจะ ถวาย^๕เครื่อง ถวาย บูชา แต่พระเจ้าใน ความชอบธรรม.

๔ เมื่อ นั้น เครื่อง บูชา ของ ยูดาห์ และ

เยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยต่อพระเจ้า, ตั้งในสมัยโบราณ, และตั้งปีก่อน ๆ.

๕ และเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อพิพากษา; และเราจะเป็นพยานที่รวดเร็วกล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์, และกล่าวโทษคนลวงประเวณี, และกล่าวโทษคนสาบานเท็จ, และกล่าวโทษพวกที่ กดขี่ ลูกจ้าง เรื่องค่าแรง, แม่หม้ายและลูกที่ขาดพ่อ^๖, และคนที่ขบไล่คนแปลกหน้า, และหากลัวเราไม่, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๖ เพราะ เรา คือ พระเจ้า, เราหาเปลี่ยนแปลงไม่; ฉะนั้น เจ้า ผู้เป็นบุตรของยาโคบจะไม่ถูกเผาไหม้.

๗ แม้ ตั้งแต่ วัน เวลา ของ บรรพบุรุษเจ้า เจ้าไป^๗จากพิธีการของเรา, และไม่ได้ปฏิบัติตามศาสนพิธีของเรา. จงกลับมาหาเรา^๘และเราจะกลับไปหาเจ้า, พระเจ้าจอมโยธาตรัส. แต่เจ้ากล่าวว่า: พวกข้าพระองค์จะกลับไปได้ด้วยวิธีใดเล่า?

๘ คนจะปล้นพระผู้เป็นเจ้าของหรือ? ทว่าเจ้าปล้นเรา. แต่เจ้ากล่าวว่า: พวกข้าพระองค์ปล้นพระองค์อย่างไรเล่า? ในเรื่องส่วนสิบ^๙และเครื่องถวายบูชา^{๑๐}.

๙ เจ้า ถูกลง แสพ แข่ง ด้วย คำ สาป แข่ง, เพราะเจ้าปล้นเรา, แม้คนทั้งประชาชาตินี้.

๑๐ เจ้าจงนำส่วนสิบ^{๑๑}ทั้งหมดมาไว้ในคลัง, เพื่อจะมีอาหารในบ้านของเรา; และบัดนี้จึงพิสูจน์เราโดยวิธีนี้, พระเจ้า

๒๔ ๑ก คพ. ๔๕:๓.
 ๒ก ๓ นี. ๒๕:๑.
 ๓ ศคย. ๑๓:๓;
 คพ. ๑๒๘:๒๔.
 คมพ. แผ่นดินโลก—การชำระล้างแผ่นดินโลก; เสด็จมาครั้งที่สองของ

พระเยซูคริสต์ (การ).
 ๓ก นธป. ๑๐:๘;
 คพ. ๘๔:๓๑-๓๔.
 ๔ คพ. ๑๓:๑.
 ๕ก ยากอบ ๑:๒๗.
 ๗ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ).

๗ ยีล. ๑๓:๑๑;
 ๓ นี. ๑๐:๖;
 ไมโร. ๙:๒๒.
 ๘ก คมพ. ส่วนสิบ (การจ่าย).
 ๙ คมพ. เครื่องถวายบูชา.
 ๑๐ก คพ. ๖๔:๒๓;
 ๑๑๓:๑-๗.

จอมโยธาตรัส, หากเราจะไม่เปิดหน้าต่างสวรรค์ให้เจ้า, และเทพรามาให้เจ้าจนไม่มีที่พอรับมัน.

๑๑ และเราจะตำหนิผู้กลืนกินเพื่อเห็นแก่เจ้า, และเขาจะไม่ทำลายผลจากดินของเจ้า; ทั้งเถาของของเจ้าจะไม่ร่วงหล่นในไร่ก่อนเวลา, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๒ และประชาชาติทั้งปวงจะเรียกเจ้าว่าผู้ได้รับพร, เพราะเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่นาชื่นชม, พระเจ้าจอมโยธาตรัส.

๑๓ ถ้อยคำของเจ้าอาจหาญต่อเรา, พระเจ้าตรัส. ทว่าเจ้ายังกล่าวว่า: พวกข้าพระองค์กลัวสิ่งใดขัดกับพระองค์เล่า?

๑๔ เจ้าได้กล่าวว่า: มันไร้ประโยชน์ที่จะรับใช้พระเจ้า, และได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เรารักษาสนพธิ์ของพระองค์ และที่เราดำเนินชีวิตอย่างโศกเศร้าต่อพระพักตร์พระเจ้าจอมโยธา?

๑๕ และบัดนี้เราเรียกคนหยิ่งจองหองว่าคนมีความสุข; แท้จริงแล้ว, คนที่ทำความชั่วร้ายรุ่งเรือง; แท้จริงแล้ว, แม้คนที่ลงดีพระเจ้าเป็นเจ้าก็ได้รับการปลดปล่อย.

๑๖ แล้วคนที่เกรงกลัวพระเจ้า พุดบ่อบ่อกัน, และพระเจ้าทรงสดับฟัง และทรงได้ยิน; และหนังสือแห่งความทรงจำมีเขียนไว้ต่อพระพักตร์พระองค์สำหรับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า, และที่นี้ก็ถึงพระนามของพระองค์.

๑๗ และพวกเขาจะเป็นของเรา, พระเจ้า

จอมโยธาตรัส, ในวันนั้นเมื่อเรารวบรวมเครื่องเพชรของเรา; และเราจะละเว้นพวกเขาตั้งมนุษย์ละเว้นบุตรของตนเองที่รับใช้ตน.

๑๘ จากนั้นเจ้าจะกลับมาและเส็งเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่วร้าย, ระหว่างคนที่รับใช้พระเจ้าเป็นเจ้ากับคนที่ไม่รับใช้พระองค์.

บทที่ ๒๕

ในการเสด็จมาครั้งที่สอง, คนหยิ่งจองหอง และคนชั่วร้ายจะถูกเผาตั้งต่อข้าว—เอลียาห์จะกลับคืนมาก่อนวันอันน่าพรึ่นพริ้ง และสำคัญยิ่งนั้น—เปรียบเทียบมาลาคีย์ ๔. ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

เพราะดูเถิด, วันนั้นย่อมมาถึงซึ่งจะไหม้ดังเตาเผา; และคนจองหองทั้งหมด, แท้จริงแล้ว, คนทั้งหมดที่ทำชั่ว, จะเป็นต่อข้าว; และวันที่มาถึงจะเผาไหม้พวกเขาหมด, พระเจ้าจอมโยธาตรัส, จนมันไม่มีทั้งรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย.

๒ แต่กับเจ้าที่เกรงกลัวนามของเรา, พระบุตรแห่งความชอบธรรม จะทรงลุกขึ้นด้วยปีกของพระองค์ที่รักษาหาย; และเจ้าจะออกไป และเติบโตขึ้นดังลูกวิวในคอก.

๓ และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่วร้าย;

๑๐ข คมพ. พร. เป็นสุข, ให้พร.
๑๖ก โมโร. ๖:๕.
ข คพ. ๘๕:๓; โมเสส ๖:๕.
คมพ. หนังสือแห่งความทรงจำ.
๑๗ก คพ. ๑๐๑:๓.
๑๘ก คมพ. เส็งเห็น (การ), ของ

ประทานแห่ง.
๒๕ ๑ก อสย. ๒๔:๖; ๑ นี. ๒๒:๑๕;
๓ นี. ๒๔:๒; คพ. ๒๓:๓;
๖๔:๒๓-๒๔; ๑๓๓:๖๔;
จส—ป ๑:๓๗. คมพ.
แผ่นดินโลก—การชำระล้างแผ่นดินโลก.

ข ๒ นี. ๒๐:๓๓. คมพ.
จองหอง (ความ), ถืดดี (ความ), ลำพอง (ความ).
๒ก อีเธอร์ ๓:๒๒.
ข คพ. ๔๕:๕๘.
ค อโมส ๖:๔; ๑ นี. ๒๒:๒๔.
๓ก ๓ นี. ๒๑:๑๒.

เพราะพวกเขาจะเป็นเถาเถาอยู่ได้สั้น
เท่าของเจ้าในวันที่เราจะทำการนี้, พระเจ้า
จอมโยธาตรัส.

๔ เจ้าจงจำกฎของโมเสส, ผู้รับใช้ของ
เรา, ซึ่งเราสั่งกับเขาที่โฮเรบ เพื่ออิสราเอล
ทั้งหมด, พร้อมด้วยกฎ เกณฑ์ และ คำ
พิพากษา.

๕ ดูเถิด, เรา จะ ส่ง เอลียาห์^๑ ศาสตรา
พยากรณ์ มาหา เจ้า ก่อน การมาของ วัน
อันนำพรันพริ่งและสำคัญยิ่ง^๒ ของพระเจ้า;

๖ และเขาจะหั่นใจ^๓ บรรพบุรุษมาหลุก
หลาน, และใจลูกหลานมาหบบรรพบุรุษ
ของพวกเขา, เกลือกเราจะมาลงทัณฑ์
แผ่นดินโลกด้วยคำสาปแช่ง.

บทที่ ๒๖

พระเยซูทรงอธิบายเรื่องทั้งหมด
นับจากกาลเริ่มต้นจนสุดท้าย— ทารก
และเด็ก เอ๋ย เรื่อง อัจฉริยะ ซึ่ง เขียนไว้
ไม่ได้— ผู้ที่อยู่ใน ศาสนจักรของ พระ
คริสต์มีสิ่งของต่าง ๆ เพื่อใช้ร่วมกัน.
ประมาณ ค.ศ. ๓๔.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อ
พระเยซูทรงเล่าเรื่องเหล่านี้แล้วพระองค์
ทรงอธิบายแก่ฝูงชน; และพระองค์

ทรงอธิบายเรื่องทั้งหมดแก่พวกเขา,
ทั้งเรื่องใหญ่่น้อย.

๒ และพระองค์ตรัสว่า: พระคัมภีร์เหล่านี้,
ที่เจ้าไม่ได้มีอยู่กับเจ้า, พระบิดาทรง
บัญชาเราให้ประทานแก่เจ้า; เพราะเป็น
พระปรีชาญาณในพระองค์ที่ควรจะให้แก่
คนรุ่นต่อไปภายหน้า.

๓ และพระองค์ทรงอธิบายเรื่อง
ทั้งหมด, แม้ นับ จาก กาล เริ่ม ต้น จนถึง
เวลาที่พระองค์จะเสด็จมาในรัศมีภาพ^๑
ของพระองค์— แท้จริง แล้ว, แม้ เรื่อง
ทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นบนพื้นพิภพ, แม้จน
ธาตุต่าง ๆ จะละลายด้วยความร้อนแรง
กล้า, และแผ่นดินโลกจะถูกม้วน^๒ เข้าตั้ง
ม้วน กระดาษ, และฟ้าสวรรค์และแผ่น
ดินโลกจะสูญสิ้น;

๔ และแม้จนถึงวันสุดท้ายและสำคัญ
ยิ่ง^๓, เมื่อทุกคน, และทุกตระกูล, และ
ทุก ประชาชาติ และ ทุก ภาษา จะ ยืน อยู่
ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้า, เพื่อรับการ
พิพากษาตามงานของพวกเขา, ไม่ว่าจะงาน
ดีหรือไม่ทำงานชั่ว—

๕ หากเป็นงานดี, ก็ไปสู่การฟื้นคืนชีวิต
ของชีวิตอันเป็นนิรันดร์; และหากเป็นงานชั่ว,
ก็ไปสู่การฟื้นคืนชีวิตของความอับมงคล;
โดยเป็นการขนานกันไป, อย่างหนึ่งอยู่
ด้านหนึ่งและอีกอย่างหนึ่งอยู่อีกด้านหนึ่ง,

๔ก อพย. ๓:๑-๖.
๕ก ๒ พกษ. ๒:๑-๒;
คพ. ๒:๑; ๑๐:๑๓-๑๖;
๑๒๘:๑๗-๑๘.
คพ. เอลียาห์;
ความมรตของคนตาย;
ฝัน (การ).
ข คพ. เสด็จมาครั้งที่สอง
ของพระเยซูคริสต์ (การ).
๖ก คพ. ๒:๒.

๒๖ ๒ก อส. มลค. บทที่ ๓ และ ๔,
หยิบยกมากล่าวใน
๓ นี. บทที่ ๒๔ และ ๒๕.
๓ก คพพ. พระเยซูคริสต์—
รัศมีภาพของพระเยซู
คริสต์.
ข อาโมส ๙:๑๓;
๒ ปต. ๓:๑๐, ๑๒;
มอร. ๙:๒.
คพพ. แผ่นดินโลก—การ

ชำระล้างแผ่นดินโลก;
โลก—การสิ้นสุดของโลก.
ค มอร. ๕:๒๓.
๔ก ยีล. ๑๒:๒๕;
๓ นี. ๒๘:๓๑.
ข ไมไซยาห์ ๑๖:๑๐-๑๑.
คพพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
๕ก ดนล. ๑๒:๒;
ยอห์น ๕:๒๙.

ตามพระเมตตา, และความยุติธรรม^๕, และ
ความบริสุทธิ์ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์, ผู้ทรง
ดำรงอยู่มาก่อนโลกเริ่มต้น^๖.

๖ และบัดนี้^๗ไม่อาจเขียนไว้ในหนังสือนี้
ได้แม้หนึ่งในร้อยส่วน^๘ของเรื่องซึ่งพระ
เยซูทรงสอนไว้โดยแท้แก่ผู้คน;

๗ แต่ดูเถิดแผ่นจารึก^๙ของนิไฟมีเป็น
ส่วนใหญ่คือเรื่องที่พระองค์ทรงสอนผู้คน.

๘ และข้าพเจ้าเขียนเรื่องเหล่านี้, ซึ่งเป็น
ส่วนเล็กน้อยจากเรื่องที่พระองค์ทรงสอน
ผู้คน; และข้าพเจ้าเขียนไว้ด้วยเจตนาว่าคน
ต่างชาติ^{๑๐}จะนำเรื่องเหล่านี้มา, ถึงคนเหล่านี้
อีก, ตามถ้อยคำที่พระเยซูรับสั่ง.

๙ และเมื่อพวกเขาจะได้รับเรื่องนี้, ซึ่ง
สมควรที่พวกเขาจะมีก่อน, เพื่อทดลอง
ศรัทธาของพวกเขา, และหากจะเป็นไปว่า
พวกเขาจะเชื่อเรื่องเหล่านี้จากนั้นเรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่า^{๑๑}จะเป็นที่ประจักษ์แก่พวกเขา.

๑๐ และหากเป็นไปว่าพวกเขาจะไม่
เชื่อเรื่องเหล่านี้, เรื่องที่ยิ่งใหญ่กว่าจึงจะ
ถูกกัน^{๑๒}ไว้จากพวกเขา, ซึ่งนำไปสู่การ
กล่าวโทษพวกเขา.

๑๑ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากำลังจะเขียนมัน,
เรื่องทั้งหมดที่จารึกอยู่บนแผ่นจารึกของ
นิไฟ, แต่พระเจ้าทรงห้าม, โดยตรัสว่า: เรา
จะทดลอง^{๑๓}ศรัทธาผู้คนของเรา.

๑๒ ฉะนั้นข้าพเจ้า, มอรมอน, จึงเขียน
เรื่องซึ่งพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า. และ
บัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ยุติคำกล่าวของ

ข้าพเจ้า, และเริ่มเขียนเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้
รับบัญชาต่อไป.

๑๓ ฉะนั้น, ข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็น
ว่าพระเจ้าทรงสอนผู้คนโดยแท้, ตลอด
เวลาสามวัน; และหลังจากนั้นทรงแสดง
องค์^{๑๔}แก่พวกเขาบ่อยครั้ง, และทรงหัก
ขนมปัง^{๑๕}บ่อยครั้ง, และให้พรมัน, และ
ประทานให้พวกเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
พระองค์ทรงสอนและปฏิบัติต่อเด็ก^{๑๖}ๆ
ของฝูงชนซึ่งพูดถึงมาแล้ว, และพระองค์
ทรงปล่อย^{๑๗}สิ้นพวกเขา, และพวกเขาพูด
ถึงเรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์แก่พวก
บิดาของตน, แม้ยิ่งกว่าที่พระองค์ทรง
เปิดเผยกับผู้คนมาแล้ว; และพระองค์
ทรงปล่อยสิ้นพวกเขาให้เอ่ยออกมาได้.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลัง
จากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว—
หลังจากครั้งที่สองที่ทรงแสดงองค์ต่อ
พวกเขา, และเสด็จไปเฝ้าพระบิดา, หลัง
จากทรงรักษา^{๑๘}คนเจ็บป่วยของพวกเขา,
และคนง่อยทั้งหมดของพวกเขา, และ
ทรงเปิดตาของคนตาบอดของพวกเขา
และเปิดหูของคนหูหนวก, และแม้ทรง
ทำการรักษานานปีการในบรรดาพวกเขา,
และทรงทำให้ชายผู้หนึ่งลุกขึ้นจากบรรดา
คนตาย, และทรงแสดงเดชานุภาพของ
พระองค์แก่พวกเขา, และเสด็จขึ้นไป
เฝ้าพระบิดา—

๕ข คมพ. ยุติธรรม (ความ).
ค อีเธอร์ ๓:๑๔. คมพ. พระ
เยซูคริสต์—การดำรงอยู่
ก่อนความเป็นมารตัย
ของพระคริสต์.
๖ก ยอห์น ๒๑:๒๕;
๓ นี. ๕:๘.

๗ก คมพ. แผ่นจารึก.
๘ก ๓ นี. ๒๑:๕-๖.
๙ก อีเธอร์ ๔:๔-๑๐.
๑๐ก แอลมา ๑๒:๙-๑๑.
๑๑ก อีเธอร์ ๑๒:๖.
๑๓ก ยอห์น ๒๑:๑๔.
๑๔ก ๓ นี. ๒๐:๓-๙.

คมพ. ศีลระลึก.
๑๔ก ๓ นี. ๑๗:๑๑-๑๒.
๑๕ แอลมา ๓๒:๒๓;
๓ นี. ๒๖:๑๖.
๑๕ก ๓ นี. ๑๗:๙.
คมพ. รักษา, รักษาให้หาย
(การ); ปฏิหารีย์.

๑๖ ดูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้คือฝูงชนมารวมกัน, และพวกเขาทั้งเห็นและได้ยินเด็กเหล่านี้; แท้จริงแล้ว, แม้ทารกก็อ้าปากและเอ่ยเรื่องอัศจรรย์ออกมา; และเรื่องที่พวกเขาเอ่ยออกมาถูกห้ามมิให้ผู้ใดเขียนไว้.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือศาสนศิษย์^๑ ซึ่งพระเยซูทรงเลือกไว้เริ่มให้บังเกิดมา^๒ และสอนคนจำนวนทั้งหมดที่มาหาพวกเขาตั้งแต่เวลานั้น; และมากเท่าที่ได้รับบังเกิดมาในพระนามของพระเยซูเปี่ยมไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๑๘ และหลายคนในพวกนั้นเห็นและได้ยินเรื่องซึ่งไม่อาจพูดได้, ซึ่งผิด^๓ กฎที่จะเขียนไว้.

๑๙ และพวกเขาสอน, และปฏิบัติต่อกันและกัน; และมีทุกสิ่ง^๔ เพื่อใช้ร่วมกัน^๕ ในบรรดาพวกเขา, ทุกคนปฏิบัติต่อกัน, อย่างเที่ยงธรรม.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำทุกสิ่งแม้ดังที่พระเยซูทรงสั่งพวกเขา.

๒๑ และคนที่รับบังเกิดมาในพระนามของพระเยซูเรียกว่าศาสนจักร^๖ ของพระคริสต์.

บทที่ ๒๗

พระเยซู ทรงบัญชาพวกเขาให้เรียกศาสนจักรตามพระนามของพระองค์—

ภารกิจและการพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ของพระองค์คืออรัญพระกิตติคุณของพระองค์—มนุษย์ได้รับบัญชาให้กลับใจและรับบังเกิดมาเพื่อพวกเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์—พวกเขาต้องเป็นแม่ดังพระเยซูทรงเป็น. ประมาณ ค.ศ. ๓๔-๓๕.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือขณะที่ศาสนศิษย์ของพระเยซูเดินทางและสั่งสอนเรื่องซึ่งพวกเขาทั้งได้ยินและเห็น, และให้บังเกิดมาในพระนามของพระเยซู, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือศาสนศิษย์มารวมกันและร่วมกัน^๖ สวดอ้อนวอนและอดอาหาร^๗ อย่างสุดกำลัง.

๒ และพระเยซู ทรงแสดงองค์^๑ แก่พวกเขาอีก, เพราะพวกเขาท้อใจที่สุดอดอ้อนวอนต่อพระบิดาในพระนามของพระองค์; และพระเยซูเสด็จมายืนอยู่ท่ามกลางพวกเขา, และตรัสกับพวกเขาว่า: เจ้าอยากให้เรามอบสิ่งใดแก่เจ้า?

๓ และพวกเขาทูลพระองค์ว่า: พระองค์เจ้าข้า, พวกข้าพระองค์อยาก^๒ ให้พระองค์ทรงบอกพวกข้าพระองค์ถึงชื่อที่พวกข้าพระองค์จะเรียกศาสนจักรนี้; เพราะมีการโต้เถียงในบรรดาผู้คนเกี่ยวกับเรื่องนี้.

๔ และพระเจ้าตรัสกับพวกเขาว่า: ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า,

๑๖ก มธ. ๑๑:๒๕.
๑๗ก ๓ นี. ๑๙:๔-๑๓.
ข ๔ นี. ๑:๑.
๑๘ก ๓ นี. ๒๖:๑๑.
๑๙ก ๔ นี. ๑:๓.
ข คมพ. อุทิศ, อุทิศถวาย

(การ).
๒๑ก โมไซยาห์ ๑๘:๑๗.
คมพ. ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์.
๒๗ ๑ก คพ. ๒๙:๖.
ข แอลมา ๖:๖.

คมพ. อดอาหาร (การ).
๒ก ๓ นี. ๒๖:๑๓.
คมพ. พระเยซูคริสต์—การปรากฏหลังความเป็นมรตัยของพระคริสต์.

ทำไมผู้คนจะพร่ำบ่น และโต้เถียงกัน เพราะเรื่องนี้เล่า?

๕ พวกเขาไม่ได้อ่านพระคัมภีร์หรือ, ซึ่งกล่าวว่าเจ้าต้องรับนาม^๑ของพระคริสต์, ซึ่งเป็นนามของเรา? เพราะจะเรียกเจ้าโดยนามนี้ในวันสุดท้าย;

๖ และผู้ใดที่รับนามของเรา, และอดทน^๒จนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกันนั้นจะได้รับการช่วยให้อดในวันสุดท้าย.

๗ ฉะนั้น, อะไรก็ตามที่เจ้าจะทำ, เจ้าจงทำในนามของเรา; ฉะนั้นเจ้าจึงเรียกศาสนจักรตามนามของเรา; และเจ้าจึงเรียกหาพระบิดาในนามของเราเพื่อพระองค์จะประทานพรให้ศาสนจักรเพื่อเห็นแก่เรา.

๘ และจะเป็นศาสนจักร^๓ของเราได้อย่างไรนอกจากจะเรียกตามชื่อของเรา? เพราะหากศาสนจักรเรียกตามชื่อของโมเสส มันก็เป็นศาสนจักรของโมเสส; หรือหากศาสนจักรเรียกชื่อตามชื่อของชายคนหนึ่งมันก็เป็นศาสนจักรของชายคนหนึ่ง; แต่หากเรียกตามชื่อของเราก็เป็นศาสนจักรของเรา, หากเป็นไปได้ว่าพวกเขาสร้างบนกิตติคุณของเรา.

๙ ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, ว่าเจ้าสร้างบนกิตติคุณของเรา; ฉะนั้นอะไรก็ตามที่เจ้าจะเรียกเจ้าจึงเรียก, ตามนามของเรา; ฉะนั้นหากเจ้าเรียกหาพระบิดา, เพื่อศาสนจักร, หากเป็นไปได้ตามนามของเราพระบิดาจะทรงได้ยินเจ้า;

๑๐ และหากเป็นไปได้ว่าศาสนจักรสร้างบนกิตติคุณของเรา พระบิดาก็จะทรงแสดงงานของพระองค์ออกมาเองในนั้น.

๑๑ แต่หากมันไม่สร้างบนกิตติคุณของเรา, และสร้างบนงานของมนุษย์, หรือบนงานของมาร, ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้าว่าพวกเขามีปีติในงานของตนชั่วเวลาหนึ่ง, และในไม่ช้าที่สุดย่อมมาถึง, และพวกเขาถูกโค่น^๔และโยนเข้าไปในไฟ, ซึ่งจากที่นั่นไม่มีกรกลับมา.

๑๒ เพราะงานของพวกเขาติดตาม^๕พวกเขาไป, ด้วยเหตุจากงานของพวกเขา พวกเขาจึงถูกโค่น; ฉะนั้นจงจำเรื่องที่เรายกเอาไว้.

๑๓ ดูเถิดเราให้กิตติคุณ^๖ของเราแก่เจ้า, และนี่คือกิตติคุณที่เราให้แก่เจ้า—ว่าเรามาในโลกเพื่อทำตามน้ำพระทัย^๗ของพระบิดาของเรา, เพราะพระบิดาของเราทรงส่งเรามา.

๑๔ และพระบิดาของเราทรงส่งเรามาเพื่อเราจะได้ถูกยกขึ้น^๘บนกางเขน; และหลังจากที่เราถูกยกขึ้นบนกางเขนแล้ว, เพื่อเราจะตั้ง^๙มนุษย์ทั้งปวงมาหาเรา, เพื่อดังที่เราถูกยกขึ้นโดยมนุษย์ฉันใด แม้ฉันนั้นมนุษย์จะถูกยกขึ้นโดยพระบิดา, เพื่อยืนอยู่ต่อหน้าเรา, เพื่อรับการพิพากษา^{๑๐}ตามงานของพวกเขา, ไม่ว่าจะงานดีหรือไม่ว่างานชั่ว—

๑๕ และเพราะเหตุนี้เราจึงได้รับการยก

๕ก คมพ. พระเยซูคริสต์— การรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับเรา.
๖ก ๓ นี. ๑๕:๙.
๘ก คมพ. พระเยซูคริสต์— พระประมุขของศาสนจักร.

ข คพ. ๑๑๕:๔.
๑๑ก แอลมา ๕:๕๒.
๑๒ก วี. ๑๔:๑๓;
คพ. ๕๙:๒.
๑๓ก คพ. ๗๖:๔๐-๔๒.
คมพ. พระกิตติคุณ.
ข ยอห์น ๖:๓๘-๓๙.

๑๔ก ๑ นี. ๑๑:๓๒-๓๓;
โมเสส ๗:๕๕.
ข ยอห์น ๖:๔๔;
๒ นี. ๙:๕;
คพ. ๒๗:๑๘.
ค คมพ. พระเยซูคริสต์— พระผู้พิพากษา.

ขึ้น” ; ฉะนั้น, ตามเดชนาภาพของพระบิดาเราจะดึงมนุษย์ทั้งปวงมาหาเรา, เพื่อพวกเขาจะได้รับการศึกษาตามงานของตน.

๑๖ และเหตุการณ์จะบังเกิดขึ้น, คือผู้ใดกลับใจและรับบัพติศมา^๗ ในนามของเราจะเต็มเปี่ยม; และหากเขาอดทน^๘ จนกว่าชีวิตจะหาไม่, ดูก่อน, เราจะถือว่าเขาไม่มี ความ ผิด ต่อ พระ พักตร์ พระ บิดาของเราในวันนั้นเมื่อเราจะยื่นเพื่อพิพากษาโลก.

๑๗ และเขาที่ไม่อดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ผู้เดียวกันนั้นคือผู้ที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ, ซึ่งจากที่นั่นพวกเขาจะกลับมาอีกไม่ได้, เพราะความยุติธรรม^๙ ของพระบิดา.

๑๘ และนี่คือ พระดำรัส^{๑๐} ที่พระองค์ประทานให้ลูกหลานมนุษย์. และเพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงทำให้พระวจนะซึ่งประทานไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล, และพระองค์ไม่ทรงกล่าวเท็จ, แต่ทรงทำให้พระวจนะของพระองค์เกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด.

๑๙ และไม่มีสิ่งที่ไม่สะอาด^{๑๑} จะเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์ได้; ฉะนั้นไม่มีสิ่งใดเข้าไปในสถานพักผ่อน^{๑๒} ของพระองค์ นอกจากบรรดาผู้ที่ล้าง อากัณฐ์ของพวก เขาในเลือดของเรา, เพราะศรัทธาของ พวกเขา, และการกลับใจจากบาปทั้งหมด

ของพวกเขา, และความเชื่อสัตย์จนกว่าชีวิตจะหาไม่ของพวกเขา.

๒๐ บัดนี้^{๑๓} คือบัญญัติ: จงกลับใจ^{๑๔}, เจ้าทั้งหลายที่สุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเราและรับบัพติศมา^{๑๕} ในนามของเรา, และเจ้าจะได้รับการศึกษา^{๑๖} ให้บริสุทธิ์^{๑๗} โดยการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, เพื่อเจ้าจะยืนอยู่โดยไม่มีมลทิน ต่อหน้าเราในวันสุดท้าย.

๒๑ ตามจริงแล้ว, ตามจริงแล้ว, เรากล่าวแก่เจ้า, นี่คือการตัดสินใจของเรา; และเจ้ารู้สิ่งที่เจ้าจะต้องทำในศาสนจักรของเรา; เพราะงานที่เจ้าเห็นเราทำมาแล้วเจ้าจงทำด้วย; เพราะสิ่งที่เจ้าเห็นเราทำมาแล้วแม้สิ่งนั้นเจ้าจงทำ;

๒๒ ฉะนั้น, หากเจ้าทำสิ่งเหล่านี้เจ้าย่อมเป็นสุข, เพราะเราจะยกเจ้าขึ้นในวันสุดท้าย.

๒๓ จงเขียนเรื่องซึ่งเจ้าเห็นและได้ยินมา, นอกจากเรื่องที่น่ากลัว.

๒๔ จงเขียนเรื่องงานของคนพวกนี้, ซึ่งจะเป็นไป, แม้ดังที่มีเขียนไว้, เกี่ยวกับเรื่องที่เป็นมาแล้ว.

๒๕ เพราะดูเถิด, จากบรรดาหนังสือซึ่งมีเขียนไว้, และที่จะเขียน, คนพวกนี้จะได้รับการพิพากษา^{๑๘}, เพราะโดยหนังสือเหล่านี้งาน^{๑๙} ของพวกเขาจะเป็นที่รู้แก่มนุษย์.

๒๖ และดูเถิด, พระบิดาทรงเขียน^{๒๐} เรื่อง

๑๕๓ คมพ. ชดใช้ (การ).
๑๖๓ คมพ. กลับใจ (การ).
๗ คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา.
๘ ๑ นี. ๑๓:๓๗. คมพ. อดทน (ความ).
๑๗๓ คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๑๘๓ แอลมา ๑๑:๓๗.

๗ คพ. ๘๔:๒๔. คมพ. พักผ่อน, สถานพักผ่อน.
๘ วว. ๑:๕; ๗:๑๔; แอลมา ๕:๒๑, ๒๗; ๑๓:๑๑-๑๓.
๑๐ อีเธอร์ ๔:๑๘.
๑๑ คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—จำเป็น.
๑๒ คมพ. ทำ (ชำระ) ให้

บริสุทธิ์ (การ).
๑๓ คพ. ๔:๒.
๑๔ ๒๓๓ ๓ นี. ๒๖:๑๖.
๑๕ ๒๕๓ ๒ นี. ๓๓:๑๐-๑๕; คม. ๑:๑๑.
๑๖ ๑ นี. ๑๔:๓๒-๓๓.
๑๗ ๒๖๓ ๓ นี. ๒๔:๑๖. คมพ. หนังสือแห่งชีวิต.

ทั้งหมด; ฉะนั้นโลกจะได้รับการพิพากษาจากหนังสือซึ่งจะเขียนไว้.

๒๗ และเจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะเป็นผู้พิพากษา^๑แห่งคนเหล่านี้, ตามคำพิพากษาซึ่งเราจะให้แก่เจ้า, ซึ่งจะเที่ยงธรรม. ฉะนั้น, เจ้าควรเป็นคน^๒อย่างไรเล่า? ตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, แม้ดังที่เราเป็น^๓.

๒๘ และบัดนี้เราไปเฝ้า^๔พระบิดา. และตามจริงแล้วเรากล่าวแก่เจ้า, สิ่งใดก็ตามที่เจ้าจะทูลขอพระบิดาในนามของเราเจ้าจะได้รับ.

๒๙ ฉะนั้น, ขอ^๕, และเจ้าจะได้รับ; เคาะ, และจะเปิดมันให้เจ้า; เพราะคนที่ขอ, ย่อมได้รับ; และกับผู้ที่เคาะ, มันจะเปิดให้.

๓๐ และบัดนี้, ดูก่อน, ปีติของเราใหญ่หลวงนัก, แม้จนถึงความบริบูรณ์, เพราะเจ้า, และคนรุ่นนี้ด้วย; แท้จริงแล้ว, และแม้พระบิดาก็ทรงชื่นชมยินดี, และเทพผู้บริสุทธิ์ทั้งปวงด้วย, เพราะเจ้าและคนรุ่นนี้; เพราะไม่มีผู้ใดในพวกเขาหายไป.

๓๑ ดูก่อน, เราอยากให้เจ้าเข้าใจ; เพราะเราหมายถึงคนรุ่นนี้^๖ ซึ่งมีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้; และไม่มีผู้ใดในพวกเขาหายไป; และเรามีความบริบูรณ์แห่งปีติ^๗ในคนเหล่านี้.

๓๒ แต่ดูเถิด, มันทำให้เราโทมั่นสเพราะอนุชนรุ่นที่สี่^๘ นับจากคนรุ่นนี้, เพราะพวกเขาจะถูกนำไปเป็นเชลยโดยคนนั้นแม้ดังบุตรแห่งหายนะ; เพราะพวกเขาจะขายเราเพื่อเงินและเพื่อทอง, และเพื่อ

สิ่งที่แมลงกินผ้า^๙ ทำลายและขโมยจะบุกมาลักไปได้. และในวันนั้นเราจะไปเยือนพวกเขา, แม้นำงานของพวกเขากลับมาบนศีรษะของตนเอง.

๓๓ และเหตุการณ์^{๑๐}ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพระเยซูทรงยุติคำกล่าวเหล่านี้แล้วพระองค์ตรัสกับสานุศิษย์ของพระองค์ว่า: เจ้าจงเข้าทางประตูคับแคบ^{๑๑}; เพราะคับแคบคือประตู, และแคบคือทางซึ่งนำไปสู่ชีวิต, และมีน้อยคนที่พบ; แต่กว้างคือประตู, และกว้างขวางคือทางซึ่งนำสู่ความตาย, และมีคนมากที่เดินทางนั้น, จนกลางคืนมาถึง, ซึ่งเวลานั้นไม่มีผู้ใดทำงานได้.

บทที่ ๒๘

สานุศิษย์เก้าคนในจำนวนสิบสองคนปรารถนาและได้รับสัญญาว่าจะได้รับมรดกในอาณาจักรของพระคริสต์เมื่อพวกเขาตาย—ชาวนีไฟสามคนปรารถนาและได้รับอำนาจเหนือความตายเพื่อจะยังอยู่บนแผ่นดินโลกจนพระเยซูเสด็จมาอีก—พวกเขาได้รับการแปรสภาพและเห็นสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นการผิดกฎที่จะเอ่ยถึง, และพวกเขากำลังปฏิบัติศาสนกิจในหมู่มนุษย์ขณะนี้. ประมาณ ค.ศ. ๓๔-๓๕.

และเหตุการณ์^{๑๒}ได้บังเกิดขึ้นเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำนี้แล้ว, พระองค์รับสั่งกับ

๒๗ก ๑ นี. ๑๒:๙-๑๐;
มอริ. ๓:๑๙.
ข คมพ. พระเยซูคริสต์—
แบบอย่างของพระเยซู
คริสต์.
ค มธ. ๕:๔๘;
๓ นี. ๑๒:๔๘.

๒๘ก ยอห์น ๒๐:๑๓.
๒๙ก มธ. ๗:๗;
๓ นี. ๑๔:๗.
๓๐ก ยอห์น ๑๗:๑๒.
๓๑ก ๓ นี. ๒๘:๒๓.
ข ๓ นี. ๙:๑๑-๑๓; ๑๐:๑๒.
ค คมพ. ปีติ.

๒๓ก ๒ นี. ๒๖:๙-๑๐;
แอลมา ๔:๕:๑๐, ๑๒.
ข มธ. ๖:๑๙-๒๑;
๓ นี. ๑๓:๑๙-๒๑.
๓๓ก มธ. ๗:๑๓-๑๔;
๓ นี. ๑๔:๑๓-๑๔;
คพ. ๒๒:๑-๔.

สานุศิษย์ของพระองค์, ทีละคน, โดยตรัสกับพวกท่านว่า: เจ้าปรารถนาอะไรจากเรา, หลังจากเราไปเฝ้าพระบิดา?

๒ และพวกท่านทั้งหมด, นอกจากสามคน, ทูลว่า: พวกข้าพระองค์ปรารถนาว่า หลังจากมีชีวิตอยู่จนถึงอายุขัยของมนุษย์แล้ว, ขอให้การปฏิบัติ ศาสน กิจของพวกข้าพระองค์, มาถึงที่สุด, ซึ่งในการนั้นพระองค์ทรงเรียกข้าพระองค์มา, เพื่อข้าพระองค์จะได้มาเฝ้าพระองค์ในอาณาจักรของพระองค์โดยเร็ว.

๓ และ พระองค์ ตรัส กับ พวก ท่านว่า: เจ้าเป็นสุขแล้วเพราะเจ้าปรารถนาสิ่งนี้จากเรา; ฉะนั้น, หลังจากเจ้ามีอายุเจ็ดสิบสองปีเจ้าจงมาหาเราในอาณาจักรของเรา; และกับเราเจ้าจะพบความพักผ่อน^๑.

๔ และเมื่อพระองค์รับสั่งกับพวกท่านแล้ว, พระองค์ทรงหันมาหาสามคนนั้น, และตรัสกับพวกท่านว่า: เจ้าอยากให้เราทำอะไรให้เจ้า, เมื่อเราไปเฝ้าพระบิดา?

๕ และพวกท่านโทมนัสอยู่ในใจ, เพราะไม่กล้าทูล พระองค์ ถึง เรื่อง ที่ พวก ท่าน ปรารถนา.

๖ และ พระองค์ ตรัส กับ พวก ท่านว่า: ดูเถิด, เรา^๒รู้ ความคิดของเจ้า, และเจ้าปรารถนา สิ่ง ที่ ยอห์น^๓, ผู้เป็นที่รักของเรา, ผู้อยู่กับเราในการปฏิบัติ ศาสน กิจของเรา, ปรารถนาจากเรา, ก่อนที่เราจะถูกชาวียวยกขึ้น.

๗ ฉะนั้น, เจ้าเป็นสุขกว่านั้น, เพราะเจ้าจะไม่ต้องล้มรส^๔ความตาย^๕เลย; แต่เจ้าจะอยู่เห็น การ กระ ทำ ทั้งหมด ของพระบิดาที่ทรงมีต่อลูกหลานมนุษย์, แม้จนสิ่งทั้งปวงจะเกิดสัมฤทธิ์ผลตามประสงค์ของพระบิดา, เมื่อเราจะมาในรัชสมัยภาพของเราพร้อมด้วยเดชานุภาพ^๖แห่งสวรรค์.

๘ และเจ้าจะไม่ต้องทนรับ ความเจ็บปวดของความตาย; แต่เมื่อเราจะมาในรัชสมัยภาพของเราจะเปลี่ยนเจ้าในชั่วพริบตาจากมรรตัย^๗สู่อมตะ^๘; และเมื่อนั้นเจ้าจะได้รับพรในอาณาจักรพระบิดาของเรา.

๙ และอนึ่ง, เจ้าจะไม่มีความเจ็บปวดขณะที่เจ้าพำนักอยู่ในเนื้อหนัง, ทั้งไม่มีโทมนัสนอกจากเพื่อบาปของโลก; และทั้งหมดนี้เราจะทำเพราะสิ่งที่เจ้าปรารถนาจากเรา, เพราะเจ้าปรารถนาว่าเจ้าจะได้^๙นำจิตวิญญาณมนุษย์มาหาเรา, ขณะที่โลกจะยังคงอยู่.

๑๐ และเพราะเหตุนี้เจ้าจะมีความบริบูรณ์^{๑๐}แห่งปิติ; และเจ้าจะนั่งลงในอาณาจักรพระบิดาของเรา; แท้จริงแล้ว, ปิติของเจ้าจะเต็มเปี่ยม, แม้ตั้งพระบิดาประทาน ความ บริบูรณ์ แห่ง ปิติ ให้เรา; และเจ้าจะเป็นแม่ตั้งเราเป็น, และเราเป็นแม่ตั้งพระบิดา; และพระบิดากับเราเป็นหนึ่ง^{๑๑};

๒๘ ๓ก คมพ. พักผ่อน, สถานพัก
ผ่อน.
๖ก อาโมส ๔:๑๓;
แอลมา ๑๘:๓๒.
๗ ยอห์น ๒๑:๒๑-๒๓;
คพ. ๗:๑-๔.
๗ก ๔ นี้. ๑:๑๔;

มอริ. ๘:๑๐-๑๑;
อีเธอร์ ๑๒:๑๗.
๗ คมพ. สัตภาวะที่แปร
สภาพ.
ค ๓ นี้. ๒๐:๒๒.
๘ก ๓ นี้. ๒๘:๓๖-๔๐.
คมพ. มรรตัย

(ความเป็น).
๗ คมพ. อมตะ (ความเป็น).
๗ก ฟป. ๑:๒๓-๒๔;
คพ. ๗:๕-๖.
๑๐ก คพ. ๘:๓๖-๓๘.
๗ ยอห์น ๑๗:๒๐-๒๓.

๑๑ และ พระวิญญูณ บริสุทธี^๖ เป็น พยาน ถึง พระบิดา และ เรา; และ พระ บิดาประทานพระวิญญูณบริสุทธีให้ลูก หลานมนุษย์, เพราะเรา.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ เมื่อ พระเยซู รับสั่ง ถ้อยคำ เหล่านี้ แล้ว, พระองค์ ทรง สัมผัส พวก ท่าน ที่ ละ คน ด้วย นิ้ว พระหัตถ์ นอกจาก สาม คน นั้น ที่ จะ คง อยู่ ต่อ ไป, และ จาก นั้น พระองค์ เสด็จจากไป.

๑๓ และ ดูเถิด, ฟ้า สวรรค์ เปิด, และ พระองค์ ทรง พา^๗ พวก ท่าน ขึ้น สวรรค์, และ เห็น และ ได้ยิน เรื่อง ซึ่ง ไม่อาจพูดได้.

๑๔ และ พวก ท่าน ถูก ห้าม^๘ ไม่ให้ เหยื่อ; ทั้ง พวก ท่าน ไม่ได้รับ อำนาจ ให้ เหยื่อ ได้ ถึง เรื่อง ที่ พวก ท่าน เห็น และ ได้ยิน;

๑๕ และ พวก ท่าน อยู่ใน ร่าง หรือ นอก ร่าง, พวก ท่าน บอก ไม่ได้; เพราะ พวก ท่าน ได้ รู้ สึก เหมือน เป็นการ เปลี่ยน สภาพ^๙ ของ ตน, ว่า ทรง เปลี่ยน พวก ท่าน จาก ร่าง ของ เนื้อหนัง เป็น สภาพ อัน เป็น อมตะ, เพื่อ จะ เห็น สิ่ง ต่าง ๆ ของ พระผู้ เป็น เจ้า.

๑๖ แต่ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ พวก ท่าน ได้ ปฏิบัติ ศาสนกิจ อื่น บน พื้น ภิภพ; กระนั้น ก็ ตาม พวก ท่าน ไม่ ได้ ปฏิบัติ เกี่ยว กับ เรื่อง ที่ ได้ยิน และ เห็น มา, เพราะ บัญชา ซึ่ง พวก ท่าน ได้รับ บน สวรรค์.

๑๗ และ บัดนี้, พวก ท่าน เป็น มรรตัย หรือ อมตะ, ตั้งแต่วันที่ เปลี่ยน สภาพ ของ พวก ท่าน, ข้าพเจ้า หา รู้ ไม่;

๑๘ แต่ ข้าพเจ้า รู้ เพียง เท่านี้, ตาม บัน ทึก ซึ่ง ได้รับ มา— พวก ท่าน ออก ไป ตาม ผืน แผ่นดิน, และ ปฏิบัติ แก่ ผู้คน ทั้ง ปวง, โดย รวม มาก เท่า ที่ ยอม เชื่อ ใน คำ สั่ง สอน ของ พวก ท่าน เข้า มาสู่ ศาสนจักร; ให้ บัพ- ติศ มา พวก เขา, และ มาก เท่า ที่ รับ บัพ ติศ มา รับ พระวิญญูณ บริสุทธี.

๑๙ และ พวก ท่าน ถูก คน ที่ ไม่ เป็น ของ ศาสนจักร โยน เข้า เรือ นจำ. และ เรือ นจำ^{๑๐} ซึ่ง พวก ท่าน ไว้ ไม่ได้, เพราะ มัน แยก ออก เป็น สอง.

๒๐ และ พวก ท่าน ถูก โยน ลง ไป ใน แผ่นดิน; แต่ พวก ท่าน ตี แผ่นดิน ด้วย พระวณะ ของ พระผู้ เป็น เจ้า, ถึง ขนาด ที่ โดย เดชานุภาพ^{๑๑} ของ พระองค์ ปล่อย พวก ท่าน ออก จาก ห่วง ลึก ของ แผ่นดิน; และ ฉะนั้น คน พวก นั้น จึง ขุด หลุม ให้ พอ จะ ชัง พวก ท่าน ไม่ได้.

๒๑ และ พวก ท่าน ถูก โยน เข้า ไป ใน เต่า หลอม^{๑๒} สาม ครั้ง และ ไม่ ได้รับ อันตราย.

๒๒ และ พวก ท่าน ถูก โยน เข้า ใน ถ้ำ^{๑๓} ที่ ชัง สัตว์ ป่า สอง ครั้ง; และ ดูเถิด พวก ท่าน เล่น กับ สัตว์ ดั่ง เด็ก เล่น กับ ลูก แกะ ที่ ยัง ดูนม, และ ไม่ ได้รับ อันตราย.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ พวก ท่าน ออก ไป ใน บรรดา ผู้คน ทั้งหมด ของ นีไฟ ดั้งนี้, และ สั่ง สอน พระกิตติคุณ^{๑๔} ของ พระคริสต์ กับ ผู้คน ทั้ง ปวง บน ผืน แผ่นดิน; และ พวก เขา เปลี่ยน ใจ เลื่อมใส มาสู่ พระเจ้า, และ เข้า มา ใน ศาสนจักร

๑๑ ก ๒ นี. ๓๑:๑๗-๒๑;
๓ นี. ๑๑:๓๒.
๑๓ ก ๒ ครี. ๑๒:๒-๔.
๑๔ ก คพ. ๗:๑๑๔-๑๑๖.
๑๕ ก โมเสส ๑:๑๑.

คมพ. เปลี่ยนสภาพ
(การ).
๑๙ ก กิจการ ๑๖:๒๖;
แอลมา ๑๔:๒๖-๒๘.
๒๐ ก มอริ. ๘:๒๔.

๒๑ ก ดนล. ๓:๒๒-๒๗;
๔ นี. ๑:๓๒.
๒๒ ก ดนล. ๖:๑๖-๒๓;
๔ นี. ๑:๓๓.
๒๓ ก คมพ. พระกิตติคุณ.

ของ พระคริสต์, และด้วยเหตุนี้ ผู้คน
รุ่นนั้น จึงได้รับพร, ตามพระวาทะของ
พระเยซู.

๒๔ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, ยุติการ
พูดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ไว้ชั่วคราวหนึ่ง.

๒๕ ดูเถิดข้าพเจ้ากำลังจะเขียนชื่อท่าน
เหล่านั้นผู้ไม่ต้อง ลี้มรสความตาย, แต่
พระเจ้าทรงห้ามไว้; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่
เขียน, เพราะชื่อซ่อนไว้จากโลก.

๒๖ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าเห็นพวกท่าน,
และพวกท่านปฏิบัติต่อข้าพเจ้า.

๒๗ และดูเถิดพวกท่านจะอยู่ในบรรดา
คนต่างชาติ, และคนต่างชาติจะไม่รู้จัก
พวกท่าน.

๒๘ พวกท่านจะอยู่ในบรรดาชาวยิวด้วย,
และชาวยิวหา รู้จักพวกท่านไม่.

๒๙ และ เหตุการณ์ จะได้บังเกิดขึ้น,
เมื่อพระเจ้าทรงเห็นเหมาะสมในปรีชา
ญาณของพระองค์ที่พวกท่านจะปฏิบัติ
ต่อบรรดาเผ่าของ อิสราเอล ทั้งหมดที่
กระจัดกระจายอยู่, และต่อประชาชาติ,
ตระกูล, ภาษาและผู้คนทั้งปวง, และจะ
นำคนมากมายออกมาจากพวกนั้นไปสู่
พระเยซู, เพื่อ ความปรารถนาของ พวก
ท่านจะสมบูรณ์, และเพราะเดชะานุภาพ
แห่งการสร้างความเชื่อมั่นของพระเจ้าผู้เป็น
เจ้าซึ่งอยู่ในพวกท่านด้วย.

๓๐ และ พวกท่าน เป็น ดั่ง เทพ ของ
พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, และหากพวกท่านจะสวด
อ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระ

เยซูพวกท่านจะแสดงตนให้ผู้อื่นได้ก็ตาม
ที่พวกท่านเห็นว่าดี.

๓๑ ฉะนั้น, พวกท่านจะทำงานอันสำคัญ
ยิ่งและน่าอัศจรรย์, ก่อนวันสำคัญยิ่งที่
กำลังจะมาถึง เมื่อผู้คนทั้งหมด จะต้อง
มายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระ
คริสต์โดยแน่แท้;

๓๒ แท้จริง แล้ว แม้ในบรรดาคนต่าง
ชาติพวกท่านก็จะทำงานสำคัญยิ่งและน่า
อัศจรรย์, ก่อนวันพิพากษานั้น.

๓๓ และหากท่านมีพระคัมภีร์ทั้งหมด
ซึ่งให้เรื่องราวเกี่ยวกับงานอัศจรรย์ทั้งปวง
ของพระคริสต์, ท่านจะรู้, ตามพระวาทะ
ของพระคริสต์, ว่าสิ่งเหล่านี้จะต้องเกิด
โดยแน่แท้.

๓๔ และวิบัติจึงมีแก่คนที่ไม่ยอม สดับ
ฟัง พระวาทะของพระเยซู, และ คนที่
พระองค์ทรงเลือกไว้ และส่งมาในบรรดา
พวกเขาด้วย; เพราะผู้ใดที่ไม่รับ พระ
วาทะของพระเยซูและถ้อยคำของผู้ที่
พระองค์ทรงส่งมาย่อมไม่รับพระองค์;
และฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงรับพวกเขา
ในวันสุดท้าย;

๓๕ และจะเป็นการดีกว่าสำหรับพวก
เขาหากพวกเขาไม่ได้เกิด. เพราะท่าน
คิดหรือว่าท่าน จะ กำจัด ความ ยุติธรรม
ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงขุนเคืองได้, ผู้
ถูกเหยียบย่ำ อยู่ใต้เท้าของมนุษย์, เพื่อ
โดยการนั้นความรอดจะได้มา?

๓๖ และบัดนี้ดูเถิด, ตั้งที่ข้าพเจ้าพูด

๒๓๒ นี. ๒๗:๓๐-๓๑.
๒๔ก นี. ๑๙:๔.
๒๗ก คมพ. อิสราเอล—การกระ
จัดกระจายของอิสราเอล;
อิสราเอล—สิบเผ่าที่

สัญญาไปยังอิสราเอล.
๓๐ก คมพ. บุตรสวรรค์, เทพ.
๓๑ก ฮีล. ๑๒:๒๕;
๓ นี. ๒๖:๔-๕.
๓๒ก ๒ นี. ๒๕:๑๗.

๓๔ก อีเธอร์ ๔:๘-๑๒.
ข คมพ. ศาสดาพยากรณ์.
๓๕ก ฮีล. ๑๒:๒.

เกี่ยวกับท่านเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงเลือกไว้, แท้จริงแล้ว, แม้คนสามคนที่ทรงพาขึ้นไปในสวรรค์, คือข้าพเจ้าหาว่าไม่ว่าทรงชำระพวกท่านจากความเป็นมรตัยไปสู่ความเป็นอมตะหรือเปล่า—

๓๗ แต่ดูเถิด, นับแต่ข้าพเจ้าเขียนมา, ข้าพเจ้า ทูลถาม พระเจ้า, และ พระองค์ ทรงแสดงให้ประจักษ์แก่ข้าพเจ้า ว่าจำเป็นต้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับร่างกายพวกท่าน, มิฉะนั้นแล้วก็จำเป็นที่พวกท่านจะต้องลี้มรสความตาย;

๓๘ ฉะนั้น, เพื่อพวกท่านจะไม่ลี้มรสความตาย จึงให้เกิด การเปลี่ยนแปลง^๗ กับร่างกายพวกท่าน, เพื่อจะได้ไม่ต้องรับ ความเจ็บ ปวด หรือ โทมนัส นอกจากเพราะบาปของโลก.

๓๙ แล้วการเปลี่ยนแปลงนี้ไม่อาจเทียบได้กับการเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในวันสุดท้าย; แต่เกิดการเปลี่ยนแปลงกับพวกท่าน, ถึงขนาดที่ซาตานจะมีอำนาจเหนือพวกท่านไม่ได้, คือ เขาจะ ล่อลวง^๘ พวกท่านไม่ได้; และพวกท่านได้รับการชำระให้บริสุทธิ์^๙ แล้วในเนื้อหนัง, จนพวกท่านบริสุทธิ์^{๑๐}, และจนพลังของแผ่นดินโลกจะยึดพวกท่านไว้ไม่ได้.

๔๐ และในสภาพนี้ พวกท่านจะยังคงอยู่จนถึงวันพิพากษาของพระคริสต์; และในวันนั้นพวกท่านจะได้รับการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่หลวงกว่า, และจะทรงรับเข้าไปในอาณาจักรของพระบิดาเพื่อจะไม่ออกไปอีก, แต่จะพำนักอยู่กับพระเจ้าเป็นเจ้าในสวรรค์ชั่ววันรันดร์.

บทที่ ๒๙

การออกมาของพระคัมภีร์มอรมอนคือเครื่องหมายที่พระเจ้าเริ่มรวมอิสราเอลและทำให้พันธสัญญาของพระองค์สมบูรณ์—ผู้ที่ปฏิเสธการเปิดเผยและของประทานในยุคสุดท้ายของพระองค์จะถูกสาปแช่ง. ประมาณ ค.ศ. ๓๔-๓๕.

และบัดนี้ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าเมื่อพระเจ้าจะ ทรงเห็น เหมาะสม, ในปรัชญาญาณของพระองค์, ว่าคำกล่าวเหล่านี้จะมา^๑ สู่คนต่างชาติตามพระวจนะของพระองค์, เวลานั้นท่านจะรู้ว่าพันธสัญญา^๒ ซึ่ง พระบิดา ทรง กระทำ กับ ลูกหลานอิสราเอล, เกี่ยวกับการกลับคืนของพวกเขามาสู่ผืนแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา, กำลังเริ่มเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้ว.

๒ และ ท่าน จะ รู้ว่า พระ วจนะ ของพระเจ้า, ซึ่งพูดไว้โดยศาสดาพยากรณ์ผู้บริสุทธิ์, จะเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด; และท่านไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าพระเจ้าทรงริ้อ^๓ การเสด็จมาหาลูกหลานอิสราเอล.

๓ และท่านไม่จำเป็นต้องจินตนาการในใจท่านว่าพระวจนะที่พูดไว้นั้นไร้ประโยชน์, เพราะดูเถิด, พระเจ้าจะทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งทรงกระทำกับผู้คนของเชื้อสายแห่งอิสราเอลของพระองค์.

๔ และเมื่อท่านจะเห็นว่าคำกล่าวเหล่านี้ ออกมาในบรรดาพวกท่าน, ท่านไม่จำเป็นต้องลบหลู่การกระทำของพระเจ้าอีกต่อ

๓๘ก คมพ. สัตภาวะที่แปรสภาพ.
๓๙ก คมพ. ล่อลวง (การ).
ข คมพ. ทำ (ชำระ)

ให้บริสุทธิ์ (การ).
ค คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
ศักดิ์สิทธิ์ (ความ).
๒๙ ๑ก ๒ นี. ๓๐:๓-๘.

ข มอธ. ๕:๑๔, ๒๐.
๒ก ลูกา ๑๒:๔๕-๔๘.

ไป, เพราะดาบ^๖แห่งความยุติธรรม^๗ของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ขวา; และดูเถิด, ในวันนั้น, หากท่านจะหลบหลู่การกระทำของพระองค์แล้วพระองค์จะทรงกระทำให้มันตามมาทันท่านในไม่ช้า.

๕ วิบัติ^๘แก่คนที่หลบหลู่การกระทำของพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, วิบัติแก่คนที่จะปฏิเสธ^๙พระคริสต์และงานของพระองค์!

๖ แท้จริงแล้ว, วิบัติ^{๑๐}แก่คนที่จะปฏิเสธการเปิดเผยของพระเจ้า, และที่จะกล่าว^{๑๑}ว่าพระเจ้าไม่ทรงทำงานโดยการเปิดเผย, หรือโดยการพยากรณ์, หรือโดยของประทาน^{๑๒}, หรือโดยภาษา, หรือโดยการรักษา, หรือโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์อีกต่อไปแล้ว!

๗ แท้จริงแล้ว, และวิบัติแก่ผู้^{๑๓}นั้นที่จะกล่าวในวันนั้น, เพื่อหาผลประโยชน์^{๑๔}, ว่าไม่มีปาฏิหาริย์^{๑๕}กระทำขึ้นโดยพระเยซูคริสต์; เพราะคนที่ทำการนี้จะกลับเหมือนดังบุตรแห่งหายนะ^{๑๖}, ซึ่งไม่มีความเมตตาสำหรับผู้นั้น, ตามพระวจนะของพระคริสต์!

๘ แท้จริงแล้ว, และท่านไม่จำเป็นต้องติฉินนินทา^{๑๗}, หรือดูแคลน^{๑๘}, หรือเยาะเย้ยชาวยิว^{๑๙}, หรือคนใดในพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอลอีกต่อไป; เพราะดูเถิด, พระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ที่ทรงทำไว้กับพวกเขา, และพระองค์จะทรงกระทำกับพวกเขาตามที่ประทานคำมั่นไว้.

๙ ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องคิดว่าท่านจะห็นพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าไปทางซ้ายได้, เพื่อพระองค์จะไม่ดำเนินการพิพากษาจนถึง การทำให้ พันธสัญญา ซึ่ง พระองค์ ทรง ทำ กับ เชื้อสาย แห่ง อิสราเอลสมบูรณ์.

บทที่ ๓๐

คนต่างชาติในยุคสุดท้ายได้รับบัญชาให้กลับใจ, มาหาพระคริสต์, และนับอยู่กับเชื้อสายแห่งอิสราเอล. ประมาณ ค.ศ. ๓๔-๓๕.

จงสดับฟัง, โอ้คนต่างชาติ, และจงฟังพระวจนะของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้าของพระชนม์อยู่, ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้พูดเกี่ยวกับท่าน, เพราะ, ดูเถิดพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้เขียนไว้, มีความว่า:

๒ จงหันมาเถิด, เจ้าคนต่างชาติ^๑ทั้งปวง, หันมาจากทางอันชั่วร้ายของเจ้า; และกลับใจ^๒จากการทำชั่วของเจ้า, จากการพูดเท็จ และการหลอกลวงของเจ้า, จากการผิดประเวณีของเจ้า, และจากความน่าชิงชังลับ ๆ ของเจ้า, และการถือรูปเคารพของเจ้า, และจากการกระทำฆาตกรรมของเจ้า, และการฉ้อฉลในอำนาจปุโรหิตของเจ้า, และความริษยา

๔ก ๓ นี. ๒๐:๒๐.
ข คมพ. ยุติธรรม (ความ).
๕ก ๒ นี. ๒๘:๑๕-๑๖.
ข มอริ. ๘:๑๗;
อีเธอร์ ๔:๘-๑๐.
ค มธ. ๑๐:๓๒-๓๓.
๖ก มอริ. ๙:๗-๑๑, ๑๕.

ข คมพ. ของประทานทางวิญญาณ, ของประทานแห่งพระวิญญาณ.
๗ก คมพ. นี้อฉลในอำนาจปุโรหิต (การ).
ข ๒ นี. ๒๘:๔-๖;
มอริ. ๙:๑๕-๒๖.

ค คมพ. บุตรแห่งหายนะ.
๘ก ๑ นี. ๑๙:๑๔.
ข ๒ นี. ๒๙:๔-๕.
ค คมพ. ยิว (ชาว).
๓๐ ๑ก ๓ นี. ๕:๑๒-๑๓.
๒ก คมพ. คนต่างชาติ.
ข คมพ. กลับใจ (การ).

ของเจ้า, และการวิวาทของเจ้า, และจากความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทั้งหมดของเจ้า, และจงมาหาเรา, และรับบัพติศมาในนามของเรา, เพื่อเจ้าจะได้รับ

การปลดบาปของเจ้า, และเปี่ยมไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์, เพื่อเจ้าจะนับ 'อยู่' กับผู้คนของเราซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

นีไฟฉบับที่สี่ หนังสือของนีไฟ

ผู้เป็นบุตรของนีไฟ—สานุศิษย์คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์

เรื่องราวของผู้คนของนีไฟ, ตามบันทึกของท่าน.

ชาวนีไฟและชาวเลมมันได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้าทั้งหมด—พวกเขา มีสรรพสิ่งทั้งปวงเพื่อใช้ร่วมกัน, ทำงาน ปาฏิหาริย์, และรุ่งเรืองในแผ่นดิน—หลังจากสอง ศตวรรษ, การแบ่งแยก, ความชั่ว, ศาสนจักรปลอม, และการข่มเหงเกิดขึ้น—หลังจากสามร้อยปี, ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมมันชั่วร้าย—แอมารอนซ่อนบันทึกศักดิ์สิทธิ์. ประมาณ ค.ศ. ๓๕-๓๒๑.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามสิบหก, ผู้คนทั้งหมดได้รับการเปลี่ยนใจเลื่อมใสมาสู่พระเจ้า, ทั่วผืนแผ่นดิน, ทั้งชาวนีไฟ และชาวเลมมัน, และไม่มี ความขัดแย้งและการโต้เถียงในบรรดาคนเหล่านั้น, และทุกคนปฏิบัติต่อกันอย่างเที่ยงธรรม.

๓ และพวกเขามีสิ่งของทั้งหมด^๑ เพื่อใช้ร่วมกันในบรรดาพวกเขา; ฉะนั้นจึงไม่มีคนรวยและคนจน, ทาสและไท, แต่พวกเขาเป็นอิสระทุกคน, และเป็นผู้รับส่วนในของประทานจากสวรรค์.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามสิบเจ็ดผ่านไปด้วย, และยังมีความสงบสุขอยู่ต่อไปในแผ่นดิน.

๕ และมีงานสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ซึ่ง สานุศิษย์ ของ พระ เยซู กระทำ, ถึงขนาดที่คนเหล่านั้นรักษา^๒ คนป่วย, และทำให้คนตายฟื้น, และทำให้คนง่อยเดิน,

๖๖ ละเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ ปีที่สามสิบสี่ผ่านไป, และปีที่สามสิบห้าด้วย, และดูเถิดสานุศิษย์ของพระเยซูตั้งศาสนจักรของพระคริสต์ขึ้นในผืนแผ่นดินทั้งหมดโดยรอบ. และมากเท่าที่มาหาพวกท่าน, และกลับใจจากบาปของพวกเขาอย่างแท้จริง, ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู; และพวกเขาได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วย.

๒๓ กท. ๓:๒๗-๒๙;
๒ นี. ๑๐:๑๘-๑๙;
๓ นี. ๑๖:๑๐-๑๓;
๒๑:๒๒-๒๕;

อับรา. ๒:๑๐.

[๔ นีไฟ]

๑ ๓๗ กิจการ ๔:๓๒;

๓ นี. ๒๖:๑๙. คมพ. อุทิศ, อุทิศถวาย (การ).

๕๗ คมพ. รักษา, รักษาให้หาย (การ).

และ คน ตามอดได้ รับ สายตา ของ พวก เขา, และ คน หู หนวก ได้ ยืน; และ พวก ท่าน ทำ ปาฏิหาริย์ นาน ๗ ปี ใน บรรดา ลูก หลาน มนุษย์; และ พวก ท่าน ไม่ได้ ทำ ปาฏิหาริย์ โดย วิถี อื่น นอก จาก ใน พระนาม ของ พระ เยชู.

๖ และ ปี ที่ สาม สิบแปด ผ่าน ไป ดัง นี้, และ ปี ที่ สาม สิบเก้า ด้วย, และ ปี ที่ สี่ สิบเอ็ด, และ สี่ สิบสอง, แท้จริง แล้ว, แม้ จน สี่ สิบเก้า ปี ผ่าน ไป, และ ทำ สิบเอ็ด ด้วย, และ ทำ สิบสอง; แท้จริง แล้ว, และ แม้ จน ทำ สิบเก้า ปี ผ่าน ไป.

๗ และ พระ เจ้า ทรง ทำให้ พวก เขา รุ่งเรือง ยิ่ง ใน แผ่นดิน; แท้จริง แล้ว, ถึง ขนาด ที่ พวก เขา สร้าง เมือง ต่าง ๆ ขึ้น อื่น ใน ที่ ซึ่ง เคย มี เมือง ต่าง ๆ ถูก เผา.

๘ แท้จริง แล้ว, แม้ เมือง เซราเอิมลา ที่ ยิ่งใหญ่ นั้น พวก เขา ก็ ให้ สร้าง ขึ้น อื่น.

๙ แต่ มี หลาย เมือง ซึ่ง จม อยู่, และ น้ำ เข้า มา แทน ที่; ฉะนั้น จึง สร้าง เมือง เหล่า นี้ ใหม่ ไม่ได้.

๑๐ และ บัด นี้, ดู เกิด, เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ผู้คน ของ นี้ ไฟ แข็งแกร่ง ขึ้น, และ ขยาย เผ่า พันธุ์ อย่าง รวดเร็ว ยิ่ง, และ กลับ กลาย เป็น ผู้คน ทั้ง ดงาม และ จำเรียตา ยิ่ง นึก.

๑๑ และ พวก เขา แต่งงาน, และ ยก ให้ แต่งงาน กัน, และ ได้ รับ พร ตาม คำ สัญญา มากมาย หลาย ประการ ซึ่ง พระ เจ้า ทรง กระทำ ไว้ กับ พวก เขา.

๑๒ และ พวก เขา ไม่ได้ ดำเนิน ตา มการ ฎิบัต^๗ และ ศาสน พิธี แห่ง กฎ ของ โมเสส อีก ต่อ ไป; แต่ พวก เขา ดำเนิน ตาม พ ระบัญญัติ ซึ่ง พวก เขา ได้ รับ จาก พระ เจ้า ของ พวก เขา และ พระ ผู้ เป็น เจ้า ของ พวก เขา, ด้วย การ อดอาหาร และ สวด อ้อนวอน ต่อ ไป, และ ประชุม กัน บ่อย ครั้ง ทั้ง เพื่อ สวด อ้อนวอน และ ฟัง พระ วาจา ของ พระ เจ้า.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ไม่ มี ความ ขัดแย้ง ใน บรรดา ผู้คน ทั้ง ปวง, ใน หัว แผ่นดิน; แต่ มี ปาฏิหาริย์ ยิ่งใหญ่ กระทำ ขึ้น ใน บรรดา สานุศิษย์ ของ พระ เยชู.

๑๔ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ปี ที่ เจ็ด สิบเอ็ด ผ่าน ไป, และ ปี ที่ เจ็ด สิบสอง ด้วย, แท้จริง แล้ว, และ ทำ ยี่ ที่ สุด, จน ปี ที่ เจ็ด สิบเก้า ผ่าน ไป; แท้จริง แล้ว, แม้ หนึ่ง ร้อย ปี ผ่าน ไป, และ สานุศิษย์ ของ พระ เยชู, ผู้ ที่ พระ องค์ ได้ ทรง เลือก ไว้, จาก ไป สู่ เมือง บรมสุขเกษม ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า ทั้งหมด, นอกจาก สาม คน ที่ จะ คง อยู่ ต่อ ไป; และ มี สานุศิษย์ คน อื่น ๆ ได้ รับ แต่งตั้ง แทน ที่ พวก ท่าน; และ คน เป็น อัน มาก ใน รุ่ง นั้น ล่วง ลับ ไป.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ไม่ มี ความ ขัดแย้ง ใน แผ่นดิน, เพราะ ความ รัก ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า ซึ่ง สถิต อยู่ในใจ ผู้คน.

๑๖ และ ไม่ มี ความ ริษยา^๘, หรือ การ วิวาท, หรือ ความ วุ่นวาย, หรือ การ ผิด ประเวณี, หรือ การ พุดเท็จ, หรือ การ กระ

๕ข ยอห์น ๑๔:๑๒.
ค มพ. ปาฏิหาริย์.
๘ก ๓ นี. ๘:๘.
๙ก ๓ นี. ๙:๔, ๗.
๑๐ก มอริ. ๙:๖.
๑๒ก ๒ นี. ๒๕:๓๐;
๓ นี. ๑๕:๒-๘.

ข คมพ. กฎของโมเสส.
ค โมโร. ๖:๕;
คพ. ๘๘:๗๖-๗๗.
๑๔ก คมพ. เมืองบรมสุขเกษม.
ข ๓ นี. ๒๘:๓-๙.
ค มพ. สัตภาวะที่แปรสภาพ.

ค คมพ. สานุศิษย์.
ง คมพ. แต่งตั้ง (การ).
๑๕ก คมพ. สงบ (ความ),
สงบสุข (ความ), สันติ,
สันติสุข.
๑๖ก คมพ. สามัคคี (ความ),
หนึ่งเดียว (ความเป็น).

ทำฆาตกรรม, หรือกามตัณหา" อย่างใด; และแน่แท้แล้วไม่มีผู้คนใดมีความสุข ยิ่งกว่านี้ได้ ในบรรดาผู้คนที่ปวงที่พระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ.

๑๗ ไม่มีโจร, หรือฆาตกร, ทั้งไม่มีชาวเลมมัน, หรือชาวใด ๆ; แต่คนทั้งหลายอยู่กันเป็นหนึ่งเดียว", เป็นลูกของพระคริสต์, และ ทายาท แห่ง อาณาจักรของ พระ ผู้เป็นเจ้า.

๑๘ และพวกเขาเป็นสุขอะไรเช่นนั้น! เพราะ พระเจ้า ประทานพร พวกเขาในการกระทำทั้งหมดของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้พวกเขาได้รับ พร และ รุ่งเรือง จนถึงหนึ่งร้อยสิบปีผ่านไป; และคนรุ่นแรก หลังจาก พระ คริสต์ ก็ได้ ล่วง ลับ ไป, และไม่มี ความขัดแย้งทั่วทั้งแผ่นดิน.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนี้-ไฟ, ท่านที่เก็บรักษาบันทึกสุดท้ายนี้, ตายไป, (และท่านเขียนบันทึกบนแผ่นจารึก" ของนิไฟ) และเอมัสบุตรท่านเก็บรักษาบันทึก แทน; และท่าน เขียนบันทึกบน แผ่นจารึกของนิไฟด้วย.

๒๐ และท่านเก็บรักษาบันทึกอยู่แปดสิบสี่ปี, และยังคงมีความสงบสุขอยู่ในแผ่นดิน, นอกจากผู้คนส่วนน้อยที่ขบถต่อ ศาสนจักร และ เรียก ชื่อ พวก ตน ว่า ชาวเลมมัน; ฉะนั้นจึงเริ่มมีชาวเลมมันอีกในแผ่นดิน.

๒๑ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ

เอมัสตายด้วย, (และเป็นหนึ่งร้อยเก้าสิบสี่ปี นับแต่การเสด็จมาของพระคริสต์) และเอมัสบุตร ท่าน เก็บ รักษา บันทึก แทน; และท่านเขียนบันทึกบนแผ่นจารึกของนิไฟด้วย; และมีเขียนไว้ในหนังสือของนิไฟด้วย, ซึ่งคือหนังสือเล่มนี้.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยปีผ่านไป; และคนรุ่นที่สองล่วงลับไปหมดเหลืออยู่ไม่กี่คน.

๒๓ และ บัดนี้ ข้าพเจ้า, มอ รมอน, อยากให้ท่านรู้ว่าผู้คนที่ได้ขยายเผ่าพันธุ์, ถึง ขนาด ที่ พวกเขา กระจาย ไป ทั่ว ผืนแผ่นดิน, และว่าพวกเขากลับร่ำรวยยิ่ง, เพราะ ความ รุ่งเรือง ของ พวกเขา ใน พระ คริสต์.

๒๔ และบัดนี้, ในปีที่สองร้อยหนึ่งนี้เริ่มมีคนทะนงตนด้วยความถือดี" ในบรรดาพวกเขา, เช่นการสวมเสื้อฝ้ายราคาแพง, และไข่มุกงดงาม นานา ชนิด, และ สิ่งสวยงามอันเป็นของโลก.

๒๕ และนับจากเวลานั้นพวกเขาไม่ได้มีสิ่งของของตนและทรัพย์สินของตนเพื่อใช้ร่วมกัน" ในบรรดาพวกเขาอีกต่อไป.

๒๖ และพวกเขาเริ่มแบ่งชนชั้น; และพวกเขาเริ่มสร้างศาสนจักร" ให้ตนเพื่อหาผลประโยชน์", และเริ่มปฏิบัติศาสนจักรที่แท้จริงของพระคริสต์.

๒๗ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ สอง ร้อย สิบ ปี ผ่านไป มี ศาสนจักร

๑๖ข คมพ. ตัณหาราคะ.
ค โมไซยาห์ ๒:๔๑;
แอลมา ๕๐:๒๓.
คมพ. ปีติ.
๑๗ก ยอห์น ๑๗:๒๑.
คมพ. โซอัน.

๑๙ก คมพ. แผ่นจารึก.
๒๔ก คมพ. จองหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ).
๒๕ก ๔ นี. ๑:๓.
๒๖ก ๑ นี. ๒๒:๒๓;

๒ นี. ๒๘:๓;
มอริ. ๘:๓๒-๓๘.
ข คพ. ๑๐:๕๖.
คมพ. นีโอนิลินอำนาจ
บุโรหิต (การ).

หลายแห่งอยู่ในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, มีหลายศาสนจักรซึ่งประกาศว่ารู้จักพระคริสต์, กระนั้นพวกเขาก็ยังได้ปฏิเสธพระกิตติคุณส่วนใหญ่ของพระองค์, ถึงขนาดที่พวกเขายอมรับความชั่วร้ายนานปีการ, และได้ปฏิบัติสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์แก่ผู้นั้นซึ่งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังกล่าวถูกห้ามไว้สำหรับเขาเพราะความไม่มีค่าควร.

๒๘ และศาสนจักรนี้ขยายอย่างยิ่ง เพราะความชั่วช้าสามัญ, และเพราะอำนาจชานาซึ่งได้เกาะกุมใจพวกเขา.

๒๙ และอนึ่ง, มีศาสนจักรอีกแห่งหนึ่งซึ่งปฏิเสธพระคริสต์; และพวกนี้ข่มเหงศาสนจักรที่แท้จริงของพระคริสต์, เพราะความอ่อนน้อมของพวกเขาและความเชื่อของพวกเขาในพระคริสต์; และคนพวกนี้เกลียดชังพวกเขาเพราะปาฏิหาริย์หลายอย่างซึ่งกระทำในบรรดาพวกเขา.

๓๐ ฉะนั้น พวกนี้ใช้พลังอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือศาสนศิษย์ของพระเยซูซึ่งยังคงอยู่กับพวกเขา, และพวกนี้โยนพวกท่านเข้าเรือนจำ; แต่โดยเดชานุภาพแห่งพระวณะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ซึ่งอยู่กับพวกท่าน, เรือนจำจึงแยกออกเป็นสอง, และพวกท่านออกมาทำปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่ในบรรดาคนพวกนี้.

๓๑ กระนั้นก็ตาม, และทั้งที่มีปาฏิหาริย์ทั้งปวงเหล่านี้, ผู้คนยังทำใจตนแข็งกระด้าง, และหมายมั่นจะฆ่าพวกท่าน, แม้ตั้งที่ชาวยิวในเยรูซาเล็มหมายมั่นจะ

ฆ่าพระเยซูมาแล้ว, ตามพระดำรัสของพระองค์.

๓๒ และพวกนี้โยนพวกท่านเข้าในเตาหลอมแห่งเพลิง, และพวกท่านออกมาโดยไม่ได้รับอันตราย.

๓๓ และคนพวกนี้โยนพวกท่านเข้าในถ้ำซึ่งสัตว์ป่าด้วย, และพวกท่านเล่นกับสัตว์ป่าแม้ตั้งแต่เด็กเล่นกับลูกแกะ; และพวกท่านออกมาจากฝูงของพวกมัน, โดยไม่ได้รับอันตราย.

๓๔ กระนั้นก็ตาม, ผู้คนทำใจตนแข็งกระด้าง, เพราะพวกเขาถูกชักนำโดยปุโรหิตและศาสตาดพยากรณ์ปลอมเป็นอันมากให้สร้างศาสนจักรหลายแห่ง, และทำความชั่วช้าสามัญนานปีการ. และพวกเขาทุบตีผู้คนของพระเยซู; แต่ผู้คนของพระเยซูไม่ได้ตอบโต้. และตั้งนั้นปีแล้วปีเล่า, พวกเขาได้เสื่อมโทรมลงในความไม่เชื่อและความชั่วร้าย, แม้จนสองร้อยสามสิบปีผ่านไป.

๓๕ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีนี้, แท้จริงแล้ว, ในปีที่สองร้อยสามสิบเอ็ด, มีการแบ่งแยกอย่างแพร่หลายในบรรดาผู้คน.

๓๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้เกิดมีผู้คนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าชาวนีไฟ, และพวกนี้เป็นผู้เชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์; และในบรรดาพวกเขาจะมีพวกที่ชาวเลมันเรียกว่า—ชาวเจคอบ, และชาวโจเซฟ, และชาวโซรัม;

<p>๒๗ก คมพ. ละทิ้งความเชื่อ (การ). ข ๓ นี้. ๑๘:๒๘-๒๙. ๒๘ก คมพ. มาร—ศาสนจักร</p>	<p>ของมาร. ๒๙ก คมพ. ข่มเหง (การ). ๓๐ก ๓ นี้. ๒๘:๑๙-๒๐. ๓๒ก ๓ นี้. ๒๘:๒๑.</p>	<p>ข ดนล. ๓:๒๖-๒๗. ๓๓ก ๓ นี้. ๒๘:๒๒. ๓๔ก ๓ นี้. ๑๒:๓๙; คพ. ๙:๒๓-๒๗.</p>
---	---	--

๓๗) ฉะนั้นผู้เชื่อที่แท้จริงในพระคริสต์, และผู้นมัสการที่แท้จริงของพระคริสต์, (ในบรรดาคนเหล่านี้มีสานุศิษย์สาม คนที่ยังคงอยู่ของพระเยซูรวมอยู่ด้วย) เรียกว่าชาวนี้ไฟ, และชาวเจคอบ, และชาวโจเซฟ, และชาวโซรัม.

๓๘) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนที่ปฏิเสธ พระกิตติคุณ มีชื่อว่าชาวเลมัน, และชาวเลมิวเอล, และชาวอิชมาเอล; และพวกนี้ไม่ได้เสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, แต่พวกเขาจงใจกบฏต่อพระกิตติคุณของพระคริสต์; และพวกเขาสอนลูกๆ ของตนไม่ให้เชื่อ, แม้ตั้งบรรพบุรุษ ของ ตน, ได้ เสื่อมโทรม มา, นับแต่ต้น.

๓๙) และเป็นเพราะ ความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของบรรพบุรุษ พวกเขา, แม้ตั้งที่เป็นมานับแต่ต้น. และพวกเขาถูกสอน "ให้เกลียดลูก ๆ ของพระเจ้า, แม้ตั้งที่ชาวเลมันถูกสอนให้เกลียดลูกหลานของนี้ไฟมานับแต่ต้น.

๔๐) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือสองร้อยสี่สิบสี่ปีผ่านไป, และกิจจานุกิจของผู้คน เป็นไป ดังนี้. และผู้คนที่ชั่วร้ายมากกว่า ก็ แข็งแกร่ง ขึ้น, และ กลับมีจำนวน มากกว่า ผู้คนของ พระผู้ เป็นเจ้าอย่างยิ่ง.

๔๑) และพวกเขายังคงสร้างศาสนจักรให้ตนต่อไป, และตกแต่งมันด้วยของมีค่านานาชนิด. และสองร้อยห้าสิบปีผ่านไป ดังนั้น, และสองร้อยหกสิบปีด้วย.

๔๒) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนที่ชั่วร้ายเริ่มก่อเกิดคำปฏิญาณ และการมั่วสุมลับ ของแกติแอนทันอีก.

๔๓) และผู้คนที่ มีชื่อว่า ผู้คนของ นี้ไฟ เริ่ม จอง หอง ในใจ พวกเขา ด้วย, เพราะ ความมั่งคั่งยิ่งของพวกเขา, และกลับถือดี เหมือนกับชาวเลมัน, พี่น้องของพวกเขา.

๔๔) และนับแต่เวลานี้เหล่าสานุศิษย์เริ่ม โทมนัสเพราะบาป ของโลก.

๔๕) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสามร้อยปีผ่านไป, ทั้งผู้คนของนี้ไฟและชาวเลมัน กลับ กลาย เป็น คนชั่วร้าย ยิ่ง เหมือนๆ กัน.

๔๖) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกโจรแกติแอนทันแพร่ไปทั่วผืนแผ่นดิน; และไม่มีใครสักคนที่ชอบธรรมนอกจากสานุศิษย์ของพระเยซู. และคนทั้งหลายสะสมทองและเงินไว้มากมายเหลือล้น, และทำการค้าสินค้านานาชนิด.

๔๗) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากสามร้อยห้าปีผ่านไป, (และผู้คนยังคงอยู่ในความชั่วร้าย) เอ็มสตาย; และแอมารอน, น้องชายท่าน, เก็บรักษาบันทึกแทน.

๔๘) และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อสามร้อยยี่สิบปีผ่านไป, แอมารอน, โดยที่พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงบีบคั้น, ซ่อนบันทึก "ซึ่ง ศักดิ์สิทธิ์ไว้— แท้จริง แล้ว, แม้บันทึก ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดซึ่ง สืบทอดจากรุ่นสู่รุ่น, ซึ่งศักดิ์สิทธิ์— แม้จนถึงปีที่สามร้อยยี่สิบนับแต่การเสด็จมาของพระคริสต์.

๓๗ก) ๓ นี้. ๒๘:๖-๗;
มอธ. ๘:๑๐-๑๑.
๓๘ก) คมพ. กบฏ (การ).

๓๙ก) โมไซยาห์ ๑๐:๑๗.
๔๒ก) คมพ. มั่วสุมลับ (การ).
๔๔ก) ๓ นี้. ๒๘:๙.

๔๘ก) ฮีล. ๓:๑๓, ๑๔-๑๖.

๔๙ และท่านซ่อนบันทึกศักดิ์สิทธิ์ไว้กับพระเจ้า, เพื่อบันทึกดังกล่าวจะได้ออกมาอีก^๑ถึงพวกที่เหลืออยู่ของเชื้อ

สายแห่งยาโคบ, ตามคำพยากรณ์และสัญญาของพระเจ้า. และบันทึกของแอมารอนยุติดังนี้.

หนังสือของมอรมอน

บทที่ ๑

แอมารอนสั่งสอนมอรมอนเกี่ยวกับบันทึกศักดิ์สิทธิ์—สงครามเริ่มระหว่างชาวนีไฟกับชาวเลมัน—พระเจ้าทรงพาชาวนีไฟทั้งสามออกไป—ความชั่วร้าย, ความไม่เชื่อ, วิทยาคม, และเวทมนตร์คาถาแพร่ออกไปทั่ว. ประมาณ ค.ศ. ๓๒๑-๓๒๖.

๖๖ ละบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน^๑, ทำบันทึกเกี่ยวกับเรื่องที่ข้าพเจ้าทั้งเห็นและได้ยิน, และเรียกบันทึกนั้นว่าหนังสือของมอรมอน.

๒ และใกล้เวลาที่แอมารอน^๒ซ่อนบันทึกไว้กับพระเจ้า, ท่านมาหาข้าพเจ้า, (ข้าพเจ้ามีอายุประมาณสิบปี, และข้าพเจ้าเริ่มมีการศึกษาบ้างตามลักษณะการเรียนรู้อของผู้คนของข้าพเจ้า) และแอมารอนกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า: ข้าพเจ้าเห็นว่าเจ้าเป็นเด็กมีสติ, และช่างสังเกต;

๓ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าอายุประมาณยี่สิบสี่ปีข้าพเจ้าอยากให้เห็นเจ้าจดจำเรื่องที่เจ้าสังเกตมาเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้; และเมื่อ

เจ้าอายุเท่า นั้นจึงไปยังแผ่นดินแอนทิม, ไปยังเนินเขาซึ่งมีชื่อว่าซิม^๓; และที่นั่นข้าพเจ้าซ่อนคำจารึกอันศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดเกี่ยวกับผู้คนเหล่านี้ไว้กับพระเจ้า.

๔ และดูเถิด, เจ้าจงนำแผ่นจารึก^๔ของนีไฟไว้กับเจ้า, และที่เหลือเจ้าจงปล่อยให้ในสถานที่ที่มันอยู่; และเจ้าจงจารึกเรื่องทั้งหมดที่เจ้าสังเกตมาเกี่ยวกับผู้คนเหล่านั้นบนแผ่นจารึกของนีไฟ.

๕ และข้าพเจ้า, มอรมอน, โดยที่เป็นผู้สืบตระกูลของนีไฟ^๕, (และชื่อบิดาข้าพเจ้าคือมอรมอน) ข้าพเจ้าจำเรื่องที่แอมารอนสั่งข้าพเจ้าได้.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, เมื่ออายุสิบเอ็ดปี, บิดาข้าพเจ้าพาข้าพเจ้าไปแผ่นดินทางใต้, แม้ถึงแผ่นดินแห่งเซราเอิมลา.

๗ ผืนแผ่นดินทั้งหมดกลับเต็มไปด้วยอาคาร, และมีผู้คนมากมาย, แทพบว่าประหนึ่งทรายเป็นแห่งทะเล.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีนั้นเริ่มมีสงครามระหว่างชาวนีไฟ, ซึ่งประกอบด้วยชาวนีไฟและชาวเจคอบและชาว

๔๙ก ๑นีส ๑:๑๓.
[มอรมอน]
๑ ๑ก คมพ. มอรมอน, ศาสดาพยากรณ์ชาวนีไฟ.

๒ ๓ นี. ๕:๑๑-๑๘.
๒ก ๔ นี. ๑:๔๗-๔๙.
ข โมไซยาห์ ๑:๓-๕.
๓ก อีเธอร์ ๙:๓.

๔ก คม. ๑:๑, ๑๑.
คมพ. แผ่นจารึก.
๕ก ๓ นี. ๕:๑๒, ๒๐.

โจเซฟและชาวไซรัม; และสงครามนี้เป็นไป
ระหว่างชาวนีไฟ, กับชาวเลมันและชาว
เลมิเอลและชาวอิชมาเอล.

๙ บัดนี้ เรียกชาวเลมันและชาวเลมิเอล
และชาวอิชมาเอลว่าชาวเลมัน, และสอง
ฝ่ายนั้นคือชาวนีไฟกับชาวเลมัน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่ม
มีสงครามในบรรดาพวกเขาที่ชายแดน
แห่งเซราเฮมลา, ใกล้ผืนน้ำแห่งไซดอน.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาว
นีไฟรวบรวมคนเป็นจำนวนมาก, แม้
มากกว่าสามหมื่นคน. และเหตุการณ์ได้
บังเกิดขึ้นคือพวกเขามีการสู้รบหลายครั้ง
ในปีเดียวกันนี้, ซึ่งชาวนีไฟได้ชนะชาว
เลมันและสังหารพวกเขาหลายคน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
ชาวเลมันล้มเลิกแผนการของพวกเขา,
และมีสันติอยู่ในแผ่นดิน; และสันติคง
อยู่ตลอดเวลาประมาณสี่ปี, คือไม่มีการ
นองเลือด.

๑๓ แต่ความชั่วร้ายแพร่ออกไปทั่วทั้ง
ผืนแผ่นดิน, ถึงขนาดที่พระเจ้าทรงนำ
ศาสนิกษย์ผู้เป็นที่รัก^๑ของพระองค์ไป,
และการทำงานปาฏิหาริย์และการรักษา
ยุดิเพราะความชั่วช้าสามัญของผู้คน.

๑๔ และไม่มีของประทาน^๒จากพระเจ้า,
และพระวิญญาณบริสุทธิ์^๓ไม่ได้เสด็จมา
บนผู้ใด, เพราะความชั่วร้ายและความไม่
เชื่อ^๔ของพวกเขา.

๑๕ และข้าพเจ้า, อายุสิบห้าปีและโดยที่

มีจิตใจอันมีสติอยู่บ้าง, ฉะนั้นข้าพเจ้าได้
รับการเสด็จมาเยือนจากพระเจ้า, และลึ้ม
รสและรู้ถึงพระคุณความดีของพระเยซู.

๑๖ และข้าพเจ้าพยายามสั่งสอนผู้คน
เหล่านี้, แต่ทรงปิดปากข้าพเจ้า, และทรง
ห้ามข้าพเจ้าในการที่ข้าพเจ้าจะสั่งสอน
พวกเขา; เพราะดูเถิดพวกเขาจงใจภฏ^๕
ต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน; และทรงพา^๖
เหล่าศาสนิกษย์ผู้เป็นที่รักไปจากแผ่นดิน,
เพราะความชั่วช้าสามัญของพวกเขา.

๑๗ แต่ข้าพเจ้าคงอยู่ในบรรดาพวก
เขา, แต่ทรงห้ามข้าพเจ้าไม่ให้สั่งสอน
พวกเขา, เพราะความแข็งกระด้างของ
ใจพวกเขา; และเพราะความแข็งกระด้าง
ของใจพวกเขาแผ่นดินจึงถูกสาปแช่ง^๗
เพราะพวกเขา.

๑๘ และพวกโจรแก๊งแอนทั้นเหล่านี้,
ซึ่งอยู่ในบรรดาชาวเลมัน, ได้ก่อความ
ระส่ำระสายแก่แผ่นดิน, ถึงขนาดที่ผู้อยู่
อาศัยในนั้นเริ่มซ่อนทรัพย์สมบัติ^๘ของ
พวกเขาไว้ในดิน; และมันกลับสิ้นหลุด
ไป, เพราะพระเจ้าทรงสาปแช่งแผ่นดิน
ไว้, เพื่อพวกเขาจะยึดมันไว้ไม่ได้, ทั้งเก็บ
มันไว้ก็ไม่ได้.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้น คือ
มีวิหยาคม, และเวทมนตร์คาถา, และ
ไสยศาสตร์; และอำนาจของมารร้าย
กระทำอยู่ทั่วผืนแผ่นดิน, แม้จนถึงการ
ทำให้ถ้อยคำของอภินาไดเกิดสัมฤทธิ์ผล
ทั้งหมด, และของแซมมิเอลชาวเลมันด้วย.

๑๓ก ๓ นี. ๒๘:๒, ๑๒.
๑๔ก โมโร. ๑๐:๘-๑๘, ๒๔.
ข คมพ. พระวิญญาณ
บริสุทธิ์.

ค คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
๑๖ก คมพ. กบฏ (การ).
ข มอริ. ๘:๑๐.
๑๗ก ๒ นี. ๑:๗;

แอลมา ๔๕:๑๐-๑๔, ๑๖.
๑๘ก ฮีล. ๑๓:๑๘-๒๐;
อีเธอร์ ๑๔:๑-๒.

บทที่ ๒

มอรรมอน เป็น ผู้นำ กองทัพ ชาว นีไฟ—
 เลือดและการฆ่าฟันมีทั่วแผ่นดิน—ชาว
 นีไฟคร่ำครวญและโศกเศร้าด้วยโทษนั้น
 ของผู้ที่อับมงคล—วันแห่งพระคุณของ
 พวกเขาผ่านไปแล้ว—มอรรมอนได้แผ่น
 จารึกของ นีไฟ—สงครามดำเนินต่อไป.
 ประมาณ ค.ศ. ๓๒๗-๓๕๐.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีเดียวกัน
 นั้นเริ่มมีสงครามอีกครั้งระหว่างชาว นีไฟกับ
 ชาวเลมมัน. และทั้งที่อายุน้อย, ข้าพเจ้า
 มีร่าง สูงใหญ่; ฉะนั้น ผู้คนของ นีไฟ จึง
 กำหนดให้ข้าพเจ้าเป็นผู้นำพวกเขา, หรือ
 เป็นผู้นำกองทัพของพวกเขา.

๒ ฉะนั้นเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือใน
 ปีที่สิบหกของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ออกนำ
 หน้ากองทัพของชาว นีไฟ, ไปต่อสู้อาวเล-
 มมัน; ฉะนั้นสามร้อยยี่สิบหกปีผ่านไป.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปี
 ที่สามร้อยยี่สิบเจ็ดชาวเลมมันมาโจมตีเรา
 ด้วยพลังอันเกรียงไกรยิ่งนัก, ถึงขนาดที่
 พวกเขาทำให้กองทัพของข้าพเจ้าหวาด
 กลัว; ฉะนั้นพวกเขาไม่ยอมต่อสู้, และ
 พวกเขาเริ่มถอยไปประเทศทางเหนือ.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา
 ได้มาถึงเมืองแห่งแอนโกลา, และเราเข้า
 ครอบครองเมือง, และเตรียมพร้อมเพื่อ
 ป้องกันตนเองให้พ้นจากชาวเลมมัน. และ
 เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราสร้างแนว
 ป้องกันเมืองด้วยสุดกำลังของเรา; แต่ทั้งที่
 มีแนวป้องกันทั้งหมดของเราชาวเลมมัน
 มาโจมตีเราและขับไล่เราออกจากเมือง.

๕ และพวกเขาขับไล่เราออกจากแผ่น
 ดินแห่งเดวิดด้วย.

๖ และเราเดินทัพไป และมาถึง แผ่น
 ดินแห่งจอร์ชัว, ซึ่งอยู่ชายแดนตะวันตก
 ใกล้ฝั่งทะเล.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรา
 รวบรวมผู้คนของเราโดยเร็วที่สุดเท่าที่
 จะทำได้, เพื่อเราจะรวมพวกเขาไว้ใน
 กลุ่มเดียวกัน.

๘ แต่ดูเถิด, แผ่นดินเต็มไปด้วยพวก
 โจรและชาวเลมมัน; และทั้งความพินาศ
 อย่างใหญ่ หลวง ซึ่ง ประชิต ผู้คนของ
 ข้าพเจ้าอยู่, พวกเขายังไม่กลับใจจากการ
 กระทำชั่วของตน; ฉะนั้นจึงมีเลือดและ
 การฆ่าฟันแพร่ไปตลอดทั่วผืนแผ่นดิน,
 ทั้งฝ่ายชาว นีไฟและฝ่ายชาวเลมมันด้วย;
 และการปฏิวัติจากผู้คนทั้งปวงเกิดขึ้น
 ตลอดทั่วผืนแผ่นดิน.

๙ และบัดนี้, ชาวเลมมันมีกษัตริย์, และ
 ชื่อของเขาคือแอร์น; และเขามารบกับเรา
 ด้วยกำลังกองทัพสี่หมื่นสี่พันคน. และ
 ดูเถิด, ข้าพเจ้า ต้านทาน เขา ด้วย กำลัง
 สี่หมื่น สอง พัน คน. และเหตุการณ์ ได้
 บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าชนะเขาด้วยกำลัง
 ทัพของ ข้าพเจ้า จน เขาหนี ไป ซึ่ง หน้า
 ข้าพเจ้า. และดูเถิด, ทั้งหมดนี้เป็นไป,
 และสามร้อยสามสิบปีผ่านไป.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
 ชาว นีไฟ เริ่ม กลับใจ จาก ความ ชั่ว ซ้ำ
 สามานย์ของ พวกเขา, และ เริ่ม ร้อง
 แม้ดั่งที่แซมมิเอลศาสดาพยากรณ์ได้
 พยากรณ์ไว้; เพราะดูเถิดไม่มีผู้ใดจะ
 รักษาสิ่งที่ เป็น ของตนเองไว้ได้, เพราะ
 ขโมย, และ โจร, และ ฆาตกร, และ

ไสยศาสตร์, และเวทมนตร์คาถาซึ่งมีอยู่ในแผ่นดิน.

๑๑ ดังนั้นจึงเริ่มมีความโศกเศร้าและการคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดิน เพราะสิ่งเหล่านี้, และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบรรดาผู้คนของนีไฟ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อข้าพเจ้า, มอรมอน, เห็นการคร่ำครวญของพวกเขาและความโศกเศร้าของพวกเขาและโทมนัสของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า, ใจข้าพเจ้าเริ่มชื่นชมยินดีอยู่ภายในข้าพเจ้า, โดยที่รู้ถึงพระเมตตาและความอดกลั้นของพระเจ้า, ดังนั้นด้วยคิดว่าพระองค์จะทรงเมตตาพวกเขาเพื่อพวกเขาจะกลับเป็นผู้คนชอบธรรมอีก.

๑๓ แต่ดูเถิด ปีติของข้าพเจ้านี้เปล่าประโยชน์, เพราะโทมนัสของพวกเขาหาใช่เพื่อการกลับใจ, เพราะพระคุณความดีของพระเจ้าเป็นเจ้าไม่; แต่แท้ที่จริงเป็นโทมนัสของผู้ที่อับมงคล, เพราะพระเจ้าจะมิทรงยอมให้พวกเขาได้รับความสุข^๒ ในบาปเสมอไป.

๑๔ และพวกเขาไม่ได้มาหาพระเยซูด้วยใจ^๓ ที่ซอกซำ และวิญญาณที่สำนึกผิด, แต่พวกเขาสาปแช่งพระเจ้าเป็นเจ้า, และปรารถนาจะตาย. กระนั้นก็ตามพวกเขาจะต่อสู้ด้วยดาบเพื่อชีวิตของตน.

๑๕ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือโทมนัสของข้าพเจ้ากลับมาสู่ข้าพเจ้าอีก, และข้าพเจ้าเห็นว่าวันแห่งพระคุณ^๔ ผ่านไปแล้วสำหรับพวกเขา, ทั้งทางโลกและ

ทางวิญญาณ; เพราะข้าพเจ้าเห็นพวกเขาหลายพันคนถูกโค่นในการกบฏต่อพระเจ้าเป็นเจ้าของพวกเขาอย่างเปิดเผย, และถมทับอยู่บนผืนแผ่นดินตั้งมูลสัตว์. และสามร้อยสี่สิบสี่ปีผ่านไปดังนี้.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยสี่สิบห้าข้าพเจ้าเริ่มหนีไปซึ่งหน้าชาวเลมัน; และพวกเขาถูกไล่ตามจนกระทั่งพวกเขามาถึงแผ่นดินแห่งเจซอน, ก่อนที่จะสามารถหยุดพวกเขาซึ่งกำลังล่าถอย.

๑๗ และบัดนี้, เมืองแห่งเจซอนอยู่ใกล้แผ่นดิน^๕ ที่แอมารอนได้ซ่อนบันทึกร่วมกับพระเจ้า, เพื่อมันจะไม่ถูกทำลาย. และดูเถิดข้าพเจ้าไปตามคำของแอมารอน, และเอาแผ่นจารึกของนีไฟมา, และทำบันทึกร่วมตามถ้อยคำของแอมารอน.

๑๘ และบนแผ่นจารึกของนีไฟข้าพเจ้าบันทึกเรื่องราวไว้โดยครบถ้วนเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชังทั้งปวง; แต่บนแผ่นจารึก^๖ เหล่านี้ข้าพเจ้ายืนยันที่จะบันทึกเรื่องราวโดยครบถ้วนเกี่ยวกับความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขา, เพราะดูเถิด, ภาพของความชั่วร้ายและความน่าชิงชังมีอยู่ต่อสายตาคือตลอดเวลา^๗ แต่ข้าพเจ้าอายุมากพอจะมองเห็นวิถีทางของมนุษย์.

๑๙ และข้าพเจ้าสังเวชใจนักเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา; เพราะใจข้าพเจ้าเต็มไปด้วยโทมนัสเพราะความชั่วร้ายของพวกเขา, ตลอดวันเวลาของข้าพเจ้า; กระนั้น

๒ ๑๓๓ ๒ คริ. ๗:๑๐;
 แอลมา ๔:๒๒๙.
 ๓ คมพ. อับมงคล (ความ).
 ๔ แอลมา ๔:๑๐.

๑๔ ก คมพ. ใจที่ซอกซำ.
 ข คมพ. สบหลู (การ).
 ๑๕ ก ฮีล. ๑๓:๓๘.
 ข คมพ. พระคุณ.

ค ยรม. ๘:๒๐;
 คพ. ๕:๑๖.
 ๑๗ ก มอริ. ๑:๑-๔.
 ๑๘ ก คมพ. แผ่นจารึก.

กิตตาม, ข้าพเจ้ารู้ว่าข้าพเจ้าจะได้รับการยกขึ้นในวันสุดท้าย.

๒๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนี้ผู้คนของนีโฟถูกล่าและถูกขับไล่อีก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราถูกขับไล่จนเรามาทางเหนือถึงแผ่นดินที่มีชื่อว่าเซม.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราสร้างแนวป้องกันเมืองแห่งเซม, และเรารวบรวมผู้คนของเราให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้, เพื่อบางทีเราอาจจะได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความพินาศ.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามร้อยสี่สิบหกพวกนั้นเริ่มมาโจมตีเราอีก.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าพูดกับผู้คนของข้าพเจ้า, และกระตุ้นพวกเขาด้วยความบากบั่น, เพื่อพวกเขาจะยืนหยัดอย่างอาจหาญต่อหน้าชาวเลมันและต่อสู้เพื่อภรรยา, และลูกของพวกเขา, และบ้านของพวกเขา, และที่พำนักของพวกเขา.

๒๔ และถ้อยคำของข้าพเจ้าปลุกเร้าพวกเขาให้มีกำลังใจขึ้นบ้าง, ถึงขนาดที่พวกเขาไม่รีบหนีไปเบื้องหน้าชาวเลมัน, แต่ยืนหยัดต่อสู้คนเหล่านั้นด้วยความอาจหาญ.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราต่อสู้กองทัพห้าหมื่นคนด้วยกองทัพสามหมื่นคน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเรายืนหยัดด้วยความมั่นคงเช่นนั้นต่อหน้าพวกเขาจนพวกเขาหนีไปจากเบื้องหน้าเรา.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาหลบหนีไปเราไล่ตามพวกเขาด้วยกองทัพของเรา, และรบกับพวกเขาอีก, และชนะพวกเขา; กระนั้นก็ตามกำลังของพระเจ้าไม่ได้อยู่กับเรา; แท้จริงแล้ว, เราถูกทิ้งไว้ให้พึ่งพาตนเอง, คือพระวิญญูญาณของพระเจ้าไม่ทรงสถิตในเรา; ฉะนั้นเราจึงกลับอ่อนแอเหมือนกับพี่น้องของเรา.

๒๗ และใจข้าพเจ้าโทมนัสเพราะหายนะอันใหญ่หลวงนี้ของผู้คนข้าพเจ้า, เพราะความชั่วร้ายของพวกเขาและความน่าชิงชังของพวกเขา. แต่ดูเถิด, เราออกไปสู้รบกับชาวเลมันและพวกโจรแกติแอนทัน, จนกระทั่งเราเข้าครอบครองผืนแผ่นดินแห่งมรดกของเราอีก.

๒๘ และปีที่สามร้อยสี่สิบเก้าผ่านไป. และในปีที่สามร้อยห้าสิบเราทำข้อตกลงกับชาวเลมันและพวกโจรแกติแอนทัน, ซึ่งในนั้นเราได้แบ่งผืนแผ่นดินแห่งมรดกของเรา.

๒๙ และชาวเลมันได้ให้แผ่นดินทางเหนือแก่เรา, แท้จริงแล้ว, แม้จนถึงทางแคบที่นำไปสู่แผ่นดินทางใต้. และเราให้แผ่นดินทางใต้ทั้งหมดแก่ชาวเลมัน.

บทที่ ๓

มอรมอนป่าวร้องการกลับใจแก่ชาวนีโฟ—พวกเขาได้ช่วยชนะอันยิ่งใหญ่และโอ้อวดในกำลังของตนเอง—มอรมอนปฏิเสธที่จะนำพวกเขา, และคำสวดอ้อนวอนของท่านเพื่อพวกเขาปราศจากศรัทธา—พระ

คัมภีร์มอรรมอนเชื้อเชิญเผ่าทั้งสิบสองของอิสราเอลให้เชื่อพระกิตติคุณ. ประมาณ ค.ศ. ๓๖๐-๓๖๒.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมมันไม่ได้มาสู้รบอีกจนเวลาอีกสิบปีผ่านไป. และดูเถิด, ข้าพเจ้าใช้ชาวนีไฟ, คนของข้าพเจ้า, ในการเตรียมผืนแผ่นดินของพวกเขา และอาวุธของพวกเขาสำหรับเวลาสู้รบ.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า: จงป่าวร้องกับคนพวกนี้—เจ้าจงกลับใจ, และมาหาเรา, และเจ้าจงรับบัพติศมา, และสร้างศาสนจักรของเราอีก, และเจ้าจะได้รับการละเว้น.

๓ และข้าพเจ้าได้ป่าวร้องกับคนพวกนี้, แต่มันเปล่าประโยชน์; และพวกเขาไม่ได้ตระหนักว่าพระเจ้านั้นเองที่ทรงละเว้นพวกเขา, และประทานโอกาสเพื่อการกลับใจให้พวกเขา. และดูเถิดพวกเขาทำใจตนแข็งกระด้างกับพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตน.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากปีที่สิบนี้ผ่านไป, ซึ่ง, รวมเป็น, สามร้อยหกสิบปีนับแต่การเสด็จมาของพระคริสต์, กษัตริย์ของชาวเลมมันส่งสาส์นมาถึงข้าพเจ้า, ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่าพวกเขากำลังเตรียมจะยกมารบกับเราอีก.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าให้ผู้คนของข้าพเจ้าไปรวมกันที่แผ่นดินรกร้าง, ไปยังเมืองหนึ่งซึ่งอยู่

ชายแดน, ใกล้ทางแคบซึ่งนำไปสู่แผ่นดินทางใต้.

๖ และที่นั่นเราวาง กองทัพของเรา, เพื่อเราจะได้หยุดกองทัพของชาวเลมมัน, เพื่อพวกเขาจะไม่เข้าครอบครองผืนแผ่นดินใด ๆ ของเรา; ฉะนั้นเราสร้างแนวป้องกันด้านทานพวกเขาด้วยกำลังทั้งหมดของเรา.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบเอ็ด ชาวเลมมันยกลงมาถึงเมืองรกร้างเพื่อสู้รบกับเรา; และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีนั้นเราชนะพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขากลับไปผืนแผ่นดินของตนเองอีก.

๘ และในปีที่สามร้อยหกสิบสองพวกเขาได้ยกลงมาสู้รบอีก. และเราชนะพวกเขาอีก, และสังหารพวกเขาเป็นจำนวนมาก, และโยนคนตายของพวกเขาลงทะเล.

๙ และบัดนี้, เพราะสิ่งอันสำคัญยิ่งนี้, ที่ชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า, กระทำไป, พวกเขาจึงเริ่มโอ้อวด^๑ในพลังกำลังของตนเอง, และเริ่มสาบานต่อสวรรค์ว่าพวกเขาจะแก้แค้นเพื่อเลือดพี่น้องของตนที่ถูกศัตรูของตนสังหาร.

๑๐ และพวกเขาสาบานโดยอ้างสวรรค์, และพระราชบัลลังก์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ว่าพวกเขาจะขึ้นไปสู้รบ^๒กับศัตรูของตน, และตัดคนพวกนั้นออกจากผืนแผ่นดิน.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้า, มอรรมอน, ปฏิเสธเด็ดขาดนับแต่เวลานี้ไปที่จะเป็นผู้บังคับบัญชาและ

ผู้นำของผู้คนเหล่านี้, เพราะความชั่วร้าย และความน่าชิงชังของพวกเขา.

๑๒ ดูเถิด, ข้าพเจ้าได้นำพวกเขา, ทั้งที่พวกเขาชั่วร้าย ข้าพเจ้านำพวกเขาสู่รบหลายครั้ง, และรักพวกเขา, จนสุดใจ, ตามความรัก^๑ของพระเจ้าที่มีอยู่ในข้าพเจ้า; และจิตวิญญาณข้าพเจ้าห่มเทออกมาในการ สวด อ้อนวอนพระเจ้า เป็นเจ้าของ ข้าพเจ้า ตลอดทั้งวัน เพื่อ พวกเขา; กระนั้นก็ตาม, โดยปราศจากศรัทธา^๒, เพราะความแข็งกระด้างของใจพวกเขา.

๑๓ และสาม ครั้ง แล้ว ที่ข้าพเจ้าปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากเงื้อมมือศัตรูของพวกเขา, และพวกเขายังไม่กลับใจจากบาปของตน.

๑๔ และเมื่อพวกเขาสาบานโดยอ้างทุกสิ่ง^๓ที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงห้าม^๔, ว่าพวกเขาจะขึ้นไปหาศัตรูของตนเพื่อสู้รบ, และแก้แค้นเพื่อเลือดพี่น้องของตน, ดูเถิด สุธเสียงของพระเจ้ามาถึงข้าพเจ้า, มีความว่า:

๑๕ การแก้แค้น^๕เป็นของเรา, และเราจะตอบแทน^๖; และเพราะผู้คนเหล่านี้ไม่กลับใจหลังจากที่เราปลดปล่อยพวกเขาแล้ว, ดูเถิด, พวกเขาจะถูกตัดขาดจากพื้นพิภพ.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ ข้าพเจ้าปฏิเสธเด็ดขาดที่จะขึ้นไปต่อสู้กับศัตรูของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าทำแม้ดังที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า; และ

ข้าพเจ้ายืนเป็นพยานเฉย ๆ เพื่อแสดงให้เห็นประจักษ์แก่โลกถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นและได้ยิน, ตามการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณซึ่งได้เป็นพยานถึงสิ่งที่จะมาถึง.

๑๗ ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เขียน ถึง ท่าน, คนต่างชาติ, และถึงท่าน, เชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, เมื่องานจะเริ่ม, คือ ท่านกำลังเตรียมกลับไปแผ่นดินแห่งมรดกของท่าน;

๑๘ แท้จริงแล้ว, ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนถึงทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก; แท้จริงแล้ว, ถึงท่าน, ผู้เป็นสิบสองเผ่าของอิสราเอล, ผู้จะรับการพิพากษา^๗ตามงานของท่าน โดยคนสิบสองคนซึ่งพระเยซูทรงเลือกเป็นสานุศิษย์ของพระองค์ในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๑๙ และข้าพเจ้าเขียนถึงผู้ที่เหลืออยู่ของผู้คนเหล่านี้ด้วย, ผู้จะรับการพิพากษาโดยคนสิบสอง^๘คนผู้ที่พระเยซูทรงเลือกไว้ในแผ่นดินนี้ด้วย; และคนเหล่านี้จะรับการพิพากษาโดยคนอีกสิบสองคนซึ่งพระเยซูทรงเลือกในแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม.

๒๐ และ สิ่ง เหล่า นี้ พระวิญญาณ ทรงแสดงให้ประจักษ์ แก่ข้าพเจ้า; ฉะนั้น ข้าพเจ้า จึง เขียน ถึง ท่านทั้ง ปวง. และ เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้า จึง เขียน ถึง ท่าน, เพื่อท่านจะรู้ว่าท่านทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษา^๙ของพระคริสต์, แท้จริงแล้ว, ทุกจิตวิญญาณที่เป็นของครอบครัว^{๑๐}มนุษยชาติทั้งปวงของอาดัม; และท่าน

๑๒ก คมพ. รัก (ความ).
ข มอธ. ๕:๒.
๑๔ก ๓ นี. ๑๒:๓๔-๓๗.
๑๕ก คมพ. แก้แค้น (การ).
ข คพ. ๘๒:๒๓.

๑๗ก ๒ นี. ๓๐:๓-๘;
๓ นี. ๒๙:๑.
๑๘ก มธ. ๑๙:๒๘;
ลูกา ๒๒:๒๙-๓๐;
คพ. ๒๙:๑๒.

๑๙ก ๑ นี. ๑๒:๙-๑๐.
๒๐ก คมพ. พิพากษา (การ),
สุดท้าย.
ข คพ. ๒๗:๑๑.

ต้องยื่นรับการพิพากษาจากงานของท่าน, ไม่ว่ามันดีหรือชั่ว;

๒๑ และเพื่อท่านจะเชื่อ^๑พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ด้วย, ซึ่งท่านจะมีอยู่ในบรรดา พวก ท่าน; และเพื่อชาว ยิว^๒, ผู้คนแห่งพันธสัญญาของพระเจ้า, จะมีพยาน^๓อื่นนอกจากพระองค์ผู้ที่พวกเขาเห็นและได้ยินด้วย, ว่าพระเยซู, ผู้ที่พวกเขาสังหาร, ทรงเป็นพระคริสต์องค์จริง^๔ และพระเจ้าเป็นเจ้าองค์จริง.

๒๒ และข้าพเจ้าอยากชักชวนท่านทั้งหลาย^๕ให้สุดแดนแผ่นดินโลกให้กลับใจและเตรียมยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์.

บทที่ ๔

สงครามและการฆ่าฟันดำเนินต่อไป—คนชั่วร้ายลงโทษคนชั่วร้าย—ความชั่วร้ายที่มีมากขึ้นแพร่ออกไปทั่วอิสราเอลยิ่งกว่าที่เคย—ผู้หญิงและเด็กถูกสังเวตอรูปลุคเรพ—ชาวเลมัน เริ่มกวาดล้างชาวนีไฟไปจากเบื้องหน้าพวกเขา. ประมาณ ค.ศ. ๓๖๓-๓๗๕.

และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบสามชาวนีไฟขึ้นไปพร้อมด้วยกองทัพของพวกเขาเพื่อสู้รบกับชาวเลมัน, นอกแผ่นดินรกร้าง.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกองทัพชาวนีไฟถูกขับไล่กลับมาจากแผ่นดิน

รกร้างอีก. และขณะที่พวกเขาเห็น้อยอ่อน, กองทัพที่ยังสดชื่นของชาวเลมันก็เข้าโจมตีพวกเขา; และคนเหล่านั้นสู้รบกันอย่างดุเดือด, ถึงขนาดที่ชาวเลมันได้ครอบครองเมืองรกร้าง, และสังหารชาวนีไฟเป็นอันมาก, และจับเชลยเป็นอันมาก.

๓ และพวกที่เหลืออยู่รีบหนีไปสมทบกับผู้อยู่อาศัยของเมืองที่แอนคัม. บัดนี้เมืองที่แอนคัม ตั้งอยู่ชายแดนใกล้ฝั่ง ทะเล; และอยู่ใกล้เมืองรกร้างด้วย.

๔ และเป็นเพราะกองทัพ^๖ของชาวนีไฟยกขึ้นไปตีชาวเลมันจึงทำให้พวกเขาเริ่มถูกลงโทษ; เพราะหากไม่ใช่เพราะการนี้, ชาวเลมันจะไม่มีพลังเหนือพวกเขา.

๕ แต่, ตูเถิด, การพิพากษาของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของตามทันคนชั่วร้าย; และโดยคนชั่วร้ายนั่นเองที่คนชั่วร้ายถูกลงโทษ^๗; เพราะ คือ คนชั่วร้าย ที่ขี้ขลาด หลอกลวง มนุษย์จนถึงการนองเลือด.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันเตรียมการเพื่อยกมาตีเมืองที่แอนคัม.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปีที่สามร้อยหกสิบสี่ชาวเลมันยกมาตีเมืองที่แอนคัม, เพื่อพวกเขาจะเข้าครอบครองเมืองที่แอนคัมด้วย.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกชาวนีไฟตีโต้และขับไล่กลับไป. และเมื่อชาวนีไฟเห็นว่าพวกเขาขับไล่ชาวเลมันไปแล้วพวกเขาก็ไ้อวดถึงกำลังของตนเองอีก; และพวกเขาออกไปด้วยพลังของตนเอง, และเข้าครอบครองเมืองรกร้างอีก.

๒๑ก คพ. ๓:๒๐.
ข คมพ. ยิว (ชาว).
ค ๒ นี. ๒๕:๑๘.

ง ๒ นี. ๒๖:๒๒;
โมไซยาห์ ๗:๒๗.
๒๒ก แอลมา ๒๓:๑.

๔ ๔ก มอริ. ๓:๑๐.
๕ก คพ. ๖๓:๓๓.

๙ และบัดนี้เรื่องทั้งหมดนี้เกิดขึ้น, และมีคนหลายพันถูกสังหารทั้งสองฝ่าย, ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมัน.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือปีที่สามร้อยหกสิบหกผ่านไป, และชาวเลมันยกมาสู้รบกับชาวนีไฟอีก; และชาวนีไฟยังไม่ยอมกลับใจจากความชั่วที่พวกเขาทำ, แต่คงอยู่ในความชั่วร้ายของตนต่อไป.

๑๑ และเป็นไปไม่ได้ที่สิ้นจะบรรยาย, หรือที่มนุษย์จะเขียน คำบรรยายอย่างสมบูรณ์ถึงภาพอันน่าพรันพรียงของเลือดและการฆ่าฟันซึ่งมีอยู่ในบรรดาผู้คน, ทั้งของชาวนีไฟและของชาวเลมัน; และใจทุกดวงแข็งกระด้าง, เพื่อมันจะเบิกบานในการหลังเลือดตลอดเวลา.

๑๒ และไม่เคยมีความชั่วร้าย^๑ใหญ่หลวง เช่นนั้นในบรรดาลูกหลานของลีไฮ, หรือแม้ในบรรดาเชื้อสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง, ตามพระดำรัสของพระเจ้า, ดังที่เป็นอยู่ในบรรดาคนพวกนี้.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันได้เข้าครอบครองเมืองรกร้างนั้น, และนี่เพราะจำนวน^๒คนของพวกเขามีมากกว่าจำนวนคนของชาวนีไฟ.

๑๔ และพวกเขาเดินทัพเข้าตีเมืองที่แอนคัมด้วย, และขับไล่ผู้อยู่อาศัยออกไปจากเมือง, และจับเชลยทั้งหญิงและเด็กไปเป็นอันมาก, และมอบคนเหล่านั้นเป็นเครื่องสังเวยเทพเจ้าที่เป็นรูปเคารพของตน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยหกสิบเจ็ด, ชาวนีไฟโดยที่โกรธ

เพราะชาวเลมันพาผู้หญิงของพวกเขาและลูกของพวกเขาไปเป็นเครื่องสังเวย, คือพวกเขาได้ยกไปสู้รบกับชาวเลมันด้วยความเกรี้ยวโกรธยิ่งนัก, ถึงขนาดที่พวกเขาชนะชาวเลมันอีก, และขับไล่พวกนั้นออกจากผืนแผ่นดินของตน.

๑๖ และชาวเลมันไม่ได้ยกมาตีชาวนีไฟอีกจนถึงปีที่สามร้อยเจ็ดสิบห้า.

๑๗ และในปีนี้พวกเขายกลงมาตีชาวนีไฟด้วยกำลังทั้งหมดของพวกเขา; และไม่ได้นับจำนวนพวกเขาไว้เพราะความมากมายของจำนวนผู้คนของพวกเขา.

๑๘ และนับแต่เวลานี้ไป^๓ชาวนีไฟไม่ได้มีพลังเหนือชาวเลมัน, แต่เริ่มถูกคนพวกนั้นกวาดล้างแม้ตั้งน้ำค้างอยู่เบื้องหน้าดวงอาทิตย์.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลมันยกมาตีเมืองรกร้าง; และมีการสู้รบอย่างดุเดือดยิ่งในแผ่นดินรกร้างนั้น, ซึ่งในการนี้พวกเขาชนะชาวนีไฟ.

๒๐ และพวกเขาหนีไปเบื้องหน้าพวกนั้นอีก, และพวกเขามาถึงเมืองโบแอส; และที่นั่นพวกเขาเย็นหยดต่อสู้อาณาจักรเลมันด้วยความอาฆาตยิ่ง, ถึงขนาดที่ชาวเลมันไม่ได้ชนะพวกเขาจนพวกเขายกมาตีอีกเป็นครั้งที่สอง.

๒๑ และเมื่อพวกนั้นยกมาเป็นครั้งที่สอง, ชาวนีไฟถูกขับไล่และถูกสังหารด้วยการเข่นฆ่าไม่เลือกหน้า; ผู้หญิงของพวกเขาและลูกของพวกเขาถูกนำไปเป็นเครื่องสังเวยรูปเคารพอีก.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาว

๑๒ก ปฐก. ๖:๕; ๓ น. ๙:๙.
๑๓ก มอริ. ๕:๖.

๑๔ก คมพ. นับถือรูปเคารพ
(การ).

๑๘ก มอริ. ๓:๓.

นี้ไฟรับหนีไปจากเบื้องหน้าคนพวกนั้นอีก, โดยพาผู้อยู่อาศัยทั้งหมดไปกับพวกเขา, ทั้งที่อยู่ในเมืองและหมู่บ้าน.

๒๓ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, โดยที่เห็นว่าชาวเลม่อนกำลังจะล้มล้างแผ่นดิน, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไปยังเนินเขาซิม^๖, และหยิบเอาบันทึกทั้งหมดซึ่งแอมารอนซ่อนไว้กับพระเจ้า.

บทที่ ๕

มอรมอนนำกองทัพชาวเนไฟท์อีกในการสู้รบนองเลือดและการฆ่าฟัน—พระคัมภีร์มอรมอนจะออกมาเพื่อให้อิสราเอลทั้งปวงเชื่อมั่นว่า พระเยซูคือพระคริสต์—เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา, ชาวเลม่อนจะกระจัดกระจาย, และพระวิญญาณจะทรงละความเพียรกับพวกเขา—พวกเขาจะรับพระกิตติคุณจากคนต่างชาติในยุคสุดท้าย. ประมาณ ค.ศ. ๓๗๕-๓๘๔.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือข้าพเจ้าออกไปในบรรดาชาวเนไฟท์, และกลับใจจากคำปฏิญาณ^๗ ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้ว่าข้าพเจ้าจะไม่ช่วยเหลือพวกเขาอีกต่อไป; และพวกเขาให้อำนาจบัญชาการกองทัพของพวกเขาแก่ข้าพเจ้าอีก, เพราะพวกเขามองข้าพเจ้าราวกับว่าข้าพเจ้าจะปลดปล่อยพวกเขาจากความทุกข์ของพวกเขาได้.

๒ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าปราศจากความหวัง^๘, เพราะข้าพเจ้ารู้เรื่องการพิพากษาของพระเจ้าซึ่งจะมาสู่พวกเขา; เพราะพวกเขาไม่ยอมกลับใจจากความชั่วช้า

สามัญของตน, แต่ดิ้นรนเพื่อชีวิตของตนโดยไม่ได้เรียกหาพระสัตถาของคัมภีร์ที่ทรงสร้างพวกเขา.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชาวเลม่อนยกมาตีเราขณะที่เราหลบหนีไปถึงเมืองแห่งจอร์แดน; แต่ดูเถิด, พวกเขาถูกขับไล่กลับไปจนพวกเขาไม่ได้ยึดเมืองในเวลานั้น.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกมาตีเราอีก, และเรารักษาเมืองไว้. และมีเมืองอื่น ๆ ด้วยที่ชาวเนไฟท์รักษาไว้, ซึ่งที่มั่นเหล่านั้นกันพวกเขาไม่ให้เข้ามาในแผ่นดินที่อยู่เบื้องหน้าเราได้, เพื่อจะทำลายผู้อยู่อาศัยในแผ่นดินของเรา.

๕ แต่เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผืนแผ่นดินใดก็ตามที่เราผ่านไป, และไม่ได้รวบรวมผู้อยู่อาศัยในนั้นเข้ามา, ก็ถูกชาวเลม่อนทำลาย, และเมือง, และหมู่บ้าน, และนครของพวกเขาถูกเผาไหม้ด้วยไฟ; และสามร้อยเจ็ดสิบเก้าปีผ่านไปดังนี้.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีที่สามร้อยแปดสิบชาวเลม่อนยกมารบกับเราอีก, และเรายืนหยัดต่อสู้พวกเขาอย่างอาจหาญ; แต่ทั้งหมดนี้เปล่าประโยชน์, เพราะพวกเขามีจำนวนมากมายจนได้เหยียบย่ำผู้คนของชาวเนไฟท์ไว้ได้เท่าพวกเขา.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราได้รับหนี้อีก, และบรรดาคนที่หนีเร็วกว่าชาวเลม่อนก็หนีไปได้, และบรรดาคนที่หนีไม่พ้นชาวเลม่อนก็ถูกกวาดล้างและทำลาย.

๘ และบัดนี้ดูเถิด, ข้าพเจ้า, มอรมอน, ไม่ปรารถนาที่จะทรมานจิตวิญญาณ

มนุษย์โดยนำภาพอันน่าประหลาดของ เลือด และ ซากศพ จาก การฆ่า ฟืน เช่น นั้นตั้งที่กองอยู่ต่อสายตาข้าพเจ้ามาอยู่ ต่อหน้าพวกเขา; แต่ข้าพเจ้า, โดยรู้ว่าสิ่ง เหล่านี้จะต้องเป็นที่รู้โดยแน่แท้, และว่า สิ่งทั้งปวงที่ซ่อนอยู่จะต้องเปิดเผยบน ดาดฟ้าหลังคาบ้าน—

๙ และรู้ด้วยว่า ความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง เหล่านี้จะต้องมาถึง "พวกที่เหลื่ออยู่ของ ผู้คนเหล่านี้, และมาถึงคนต่างชาติด้วย, ซึ่ง พระเจ้า ตรัสว่าจะ ทำให้ผู้คนเหล่านี้ กระจัดกระจาย", และจะนับว่าคนพวกนี้ ไร้ค่าในบรรดาพวกเขา—ฉะนั้นข้าพเจ้า จึงเขียนคำย่อสั้น ๆ, โดยที่ไม่กล้าให้เรื่อง ราวอันครบถ้วนเกี่ยวกับสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็น, เพราะพระบัญชาซึ่งข้าพเจ้าได้รับ, และ เพื่อท่านจะไม่ได้มีโทมนัสใหญ่หลวงเกินไป เพราะความชั่วร้ายของผู้คนเหล่านี้ด้วย.

๑๐ และบัดนี้ดูเถิด, เรื่องนี้ข้าพเจ้าพูด กับพงศ์พันธุ์ของพวกเรา, และกับคน ต่างชาติผู้มีความใส่ใจต่อ เชื้อสายแห่ง อิสราเอลด้วย, ซึ่ง ตระหนัก และรู้ว่าพร ของพวกเขามาจากไหน.

๑๑ เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ผู้คน เช่นนั้นจะ โทมนัส เพราะ หายนะของ เชื้อสาย แห่ง อิสราเอล; แท้จริงแล้ว, พวกเขาจะโทมนัส เพราะความพิณาศของผู้คนเหล่านี้; พวกเขาจะโทมนัสที่ผู้คนเหล่านี้ไม่ได้กลับใจ เพื่อพาหุของพระเยซูจะได้ออกรัดพวกเขา.

๑๒ บัดนี้เรื่องเหล่านี้^๑ เขียนถึงพวกที่ เหลื่ออยู่^๒ ของ เชื้อสาย แห่งยาโคบ; และ เขียนไว้ตามที่นี้, เพราะพระผู้เป็นเจ้า ทรงรู้ว่าความชั่วร้ายจะไม่นำเรื่องเหล่านี้ ออกมาให้พวกเขา; และจะซ่อน^๓ไว้กับ พระเจ้าเพื่อจะออกมาในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์เอง.

๑๓ และนี่คือพระบัญชาซึ่งข้าพเจ้าได้รับ; และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะออกมาตาม บัญชาของพระเจ้า, เมื่อพระองค์จะทรง เห็นสมควร, ในปรีชาญาณของพระองค์.

๑๔ และดูเถิด, สิ่งเหล่านี้จะไปถึงคน ที่ไม่เชื่อ แห่งชาว ยิว^๔; และจะไป เพื่อ เจตนา นี้—เพื่อ พวกเขา จะได้รับ การ ชักชวน ว่าพระเยซูคือพระคริสต์, พระ บุตรของพระผู้เป็นเจ้าซึ่งทรงพระชนม์ อยู่; เพื่อ พระบิดาจะ ทรงนำมา, ซึ่งจุด ประสงค์อันสำคัญยิ่งและเป็นนิรันดร์ของ พระองค์, โดยทางพระผู้เป็นที่รักที่สุดของ พระองค์, ในการนำชาว ยิว, หรือเชื้อสาย แห่งอิสราเอลทั้งหมด, กลับคืนสู่แผ่นดิน แห่งมรดกของพวกเขา, ซึ่งพระเจ้าพระผู้ เป็นเจ้าของพวกเขาประทานให้พวกเขา, เพื่อให้พันธสัญญา ของพระองค์สมบูรณ์.

๑๕ และเพื่อพงศ์พันธุ์ของผู้คนเหล่านี้^๕ จะเชื่อพระกิตติคุณของพระองค์เต็ม ที่ยิ่งขึ้นด้วย, ซึ่งจะออก^๖จากคนต่างชาติ ไป ถึง พวกเขา; เพราะผู้คน เหล่านี้ จะ กระจัดกระจาย^๗, และจะกลายเป็นผู้คน

๘/ก ลูคา ๑๒:๒-๓;
๒ นี. ๒๗:๑๑; คพ. ๑:๓.
๙/ก ๔ นี. ๑:๔๙.
๑๐ นี. ๑๖:๘.
ค มอริ. ๑:๑.
๑๒/ก อีโนส ๑:๑๖;
ยีส. ๑๕:๑๑-๑๓. คมพ.

พระคัมภีร์มอรมอน.
๑ คพ. ๓:๑๖-๒๐.
ค มอริ. ๘:๔, ๑๓-๑๔;
โมโร. ๑๐:๑-๒.
๑๔/ก ๒ นี. ๒๙:๑๓; ๓๐:๗-๘.
คมพ. ยิว (ชาว).
๑๒ นี. ๒๕:๑๖-๑๗.

ค ๓ นี. ๒๙:๑-๓.
๑๕/ก ๓ นี. ๒๑:๓-๗, ๒๔-๒๖.
๑๖ นี. ๑๓:๒๐-๒๓, ๓๘;
มอริ. ๗:๘-๙.
ค ๑ นี. ๑๐:๑๒-๑๔;
๓ นี. ๑๖:๘.
๑๒ นี. ๒๖:๓๓.

ผิวคล้ำ, สกปรก, และน่ารังเกียจ, เกินคำบรรยายของสิ่งที่เคยเป็นมาในบรรดาเรา, แท้จริงแล้ว, แม้สิ่งที่เคยเป็นมาในบรรดาชาวเลมัน, และนี่เพราะความไม่เชื่อและการถือรูปเคารพของพวกเขา.

๑๖ เพราะ ดูเถิด, พระวิญญูณของพระเจ้าทรงละความเพียร^กกับบรรพบุรุษของพวกเขา; และ พวกเขา อยู่โดยปราศจากพระคริสต์และพระผู้เป็นเจ้าของในโลก; และ พวกเขา ถูก ต้อนไปมา ดัง แกลบ^ขต้องลม.

๑๗ ครั้งหนึ่งพวกเขาเป็นผู้คนที่น่าชม, และพวกเขามีพระคริสต์เป็นพระเมษบาล^คของพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้พระผู้เป็นเจ้าของพระบิดาทรงนำพวกเขา.

๑๘ แต่บัดนี้, ดูเถิด, พวกเขาถูกขาทานนำ^ดไปทั่ว, แม้ดัง แกลบ ที่ต้องลมพัดไป, หรือ ดัง เรือ ถูกโยนไปมาตามคลื่น, ปราศจากใบเรือหรือสมอ, หรือปราศจากสิ่งใดที่จะคัดท้ายมัน; และดังเรือเป็นอยู่ฉันท, พวกเขา ก็เป็นอยู่ฉันทนั้น.

๑๙ และ ดูเถิด, พระเจ้า ทรง สงวนพรของพวกเขา, ซึ่งพวกเขาน่าจะได้รับในแผ่นดิน, ไว้ให้แก่คนต่างชาติผู้จะครอบครองแผ่นดิน.

๒๐ แต่ดูเถิด, เหตุการณ์จะบังเกิดขึ้นคือ พวกเขาจะถูกคนต่างชาติขับไล่และทำให้กระจัดกระจายไป; และหลังจากพวกเขาถูกคนต่างชาติขับไล่และทำให้กระจัดกระจายไป, ดูเถิด, เมื่อนั้นพระเจ้า

จะทรงระลึก^กถึงพันธสัญญา^ขซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับอับราฮัมและกับเชอ็สสายแห่งอิสราเอลทั้งปวง.

๒๑ และพระเจ้าจะทรงระลึกถึงคำสวดอ้อนวอน^คของ คนชอบธรรม, ซึ่ง วิงวอนขององค์เพื่อพวกเขาด้วย.

๒๒ และจากนั้น, โอ้ท่านคนต่างชาติ, ท่านจะ ยืน อยู่ ต่อ หน้า เตชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของได้อย่างไร, เว้นแต่ท่านจะกลับใจและหันหลังให้ทางชั่วของท่าน?

๒๓ ท่านไม่รู้หรือว่าท่านอยู่ในพระหัตถ์ของ พระผู้ เป็น เจ้า? ท่านไม่รู้หรือว่าพระองค์ทรงมีเตชานุภาพทั้งหมด, และโดยพระบัญชา^ดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แผ่นดินโลกจะถูก ม้วน^ข เข้า ด้วยกันดัง ม้วนกระดาษ?

๒๔ ฉะนั้น, ท่านจง กลับใจ, และ จง นอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระองค์, เกลือกพระองค์จะเสด็จออกมาในความยุติธรรมเพื่อ ลงโทษ ท่าน— เกลือก ผู้ ที่ เหลืออยู่ของวงศ์พันธู์ยาโคบจะออกไปในบรรดาพวกท่านดังสิ่ง^ค, และฉีกท่านออกเป็นชิ้น ๆ, และไม่มีผู้ใดจะปลดปล่อย.

บทที่ ๖

ชาวนี้ไฟไปรวมกันในแผ่นดินแห่งคาโมราร์^กเพื่อการต่อสู้ครั้งสุดท้าย—มอรมอน ช้อนบันทึกลับศักดิ์สิทธิ์ไว้ในเนินเขาคาโมราร์—ชาวเลมันมีชัย, และประชาชาตินี้

๑๖ก ปฐก. ๖:๓; อีเธอร์ ๒:๑๕.
ข สดต. ๑:๔.
๑๗ก คมพ. พระเมษบาลผู้ประเสริฐ.
๑๘ก ๒ นี. ๒๕:๒๑.

๑๙ก ๓ นี. ๒๐:๒๗-๒๘.
๒๐ก ๓ นี. ๑๖:๘-๑๒.
ข คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
๒๑ก อีนีส ๑:๑๒-๑๘;

มอริ. ๙:๓๖-๓๗.
๒๓ก อีลี. ๑๒:๘-๑๗.
ข ๓ นี. ๒๖:๓.
๒๔ก มีคาห์ ๕:๘;
๓ นี. ๒๐:๑๕-๑๖.

ไฟถูกทำลาย—ผู้คนหลายแสนคนถูกสังหารด้วยดาบ. ประมาณ ค.ศ. ๓๘๕.

และบัดนี้ข้าพเจ้ายุติบันทึกเกี่ยวกับความพินาศของชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทัพไปเบื้องหน้าชาวเลมัน.

๒ และข้าพเจ้า, มอรรมอน, เขียนสาส์นถึงกษัตริย์ของชาวเลมัน, และปรารณาให้เขายินยอมให้เรารวบรวมผู้คนของเราไปยังแผ่นดินแห่งคาโมราห์, ไกล่เงินเขาที่มีชื่อว่าคาโมราห์, และที่นั่นเราจะต่อสู้กับพวกเขา.

๓ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือกษัตริย์ของชาวเลมันยินยอมตามข้าพเจ้าในสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารณา.

๔ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเราเดินทัพไปแผ่นดินแห่งคาโมราห์, และเราตั้งกระโจมของเรารอบเนินเขาคาโมราห์; และมันอยู่ในแผ่นดินที่มีผืนน้ำ, แม่น้ำ, และแหล่งน้ำมากมาย; และที่นั่นเรามีความหวังที่จะได้เปรียบชาวเลมัน.

๕ และเมื่อสามร้อยแปดสิบสี่ปีผ่านไป, เราได้รวมผู้คนที่เหลืออยู่ทั้งหมดของเราเข้ามาในแผ่นดินแห่งคาโมราห์.

๖ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อเรารวมผู้คนของเราทั้งหมดเข้าเป็นกลุ่มเดียวกันที่แผ่นดินแห่งคาโมราห์แล้ว, ดุเลิตข้าพเจ้า, มอรรมอน, เร็มชรา; และโดยรู้ว่ามันจะเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้ายของผู้คนข้าพเจ้า, และโดยได้รับบัญชา

จากพระเจ้าว่าข้าพเจ้าจะไม่ปล่อยบันทึกที่บรรพบุรุษเราสืบทอดกันมา, อันเป็นบันทึกศักดิ์สิทธิ์, ให้ตกไปอยู่ในเงื้อมมือชาวเลมัน, (เพราะชาวเลมันจะทำลายบันทึกเหล่านี้) ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงทำบันทึกนี้จากแผ่นจารึกของนีไฟ, และซ่อนบันทึกทั้งหมดซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมาโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าไว้ในเนินเขาคาโมราห์, นอกจากแผ่นจารึกสองสามแผ่นที่ข้าพเจ้าให้แก่โมโรไนบุตรข้าพเจ้า.

๗ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนของข้าพเจ้า, พร้อมด้วยภรรยาและลูกของพวกเขา, บัดนี้มองเห็นกองทัพของชาวเลมันกำลังยกมายังพวกเขา; และด้วยความกลัวอันน่าพรั่นพรึงต่อความตายที่มีอยู่เต็มอกของคนชั่วร้ายทุกคน, พวกเขาพร้อมใจกันรับคนเหล่านั้น.

๘ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาแยกมาสู้รบกับเรา, และจิตวิญญาณทุกดวงเต็มไปด้วยความหวาดหวั่นเพราะความมากมายของจำนวนคนของพวกเขา.

๙ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเข้าโจมตีผู้คนของข้าพเจ้าด้วยดาบ, และด้วยธนู, และด้วยลูกธนู, และด้วยขวาน, และด้วยอาวุธสงครามนานาชนิด.

๑๐ และ เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนของข้าพเจ้าถูกโค่น, แท้จริงแล้ว, แม้คนหนึ่งหมื่นคนของข้าพเจ้าซึ่งอยู่กับข้าพเจ้า, และข้าพเจ้าล้มอยู่ท่ามกลางพวกเขาเพราะบาดเจ็บ; และพวกเขา

๖ ๑๗ ๑ นี. ๑๒:๑๑; เจริม ๑:๑๐; แอลมา ๔๕:๓-๑๔; ยีลี. ๑๓:๕-๑๑.

๒๗ อีเธอร์ ๓:๓. ๖๗ คมพ. แผ่นจารึก. ๗ อีเธอร์ ๑๕:๑๑.

ค คม. ๑:๒. ง มอริ. ๘:๑. ๗๗ ๑ นี. ๑๒:๑๕.

ผ่านข้าพเจ้าไป คือ พวกเขาไม่ได้ทำให้ชีวิตข้าพเจ้าสิ้นสุด.

๑๑ และเมื่อพวกเขาผ่านไปและโค่นผู้คนที่ทั้งหมด^๖ของข้าพเจ้าลง นอกจากเรายังสืบสืบคน, (ซึ่งในบรรดาคนเหล่านั้นมีโมโรไน บุตรข้าพเจ้า) และเราผู้รอดชีวิตจากผู้คนของเราที่ตายลง, ในวันพรุ่ง, เมื่อชาวเลม่อนกลับไปค่ายของพวกเขา, จากบนเนินเขาคาโมราห์, เราเห็นผู้คนของข้าพเจ้าหนึ่งหมื่นคนที่ข้าพเจ้า, นำอยู่แนวหน้าถูกโค่น.

๑๒ และเราเห็นผู้คนของข้าพเจ้าหนึ่งหมื่นคนซึ่งโมโรไนบุตรข้าพเจ้าเป็นผู้นำคนเหล่านั้นด้วย.

๑๓ และดูเถิด, คนหนึ่งหมื่นคนของกิดกิดโด นาร์ ลัม ตายไป, และเขาอยู่ท่ามกลางพวกนั้นด้วย.

๑๔ และเลมาห์ ลัม ตาย พร้อมกับ คนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และกิล แกล ลัม ตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และลิมฮาห์ ลัม ตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และโจน อัม ลัม ตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของเขา; และคูมิ ในฮาห์, และโมโรไนฮาห์, และแอนโท โอนัม, และชิบ ลัม, และเซ็ม, และจอช, แต่ละคน ลัม ตายพร้อมกับคนหนึ่งหมื่นคนของพวกเขาแต่ละคน.

๑๕ และเหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ มีอีก สิบ คนที่ ลัม ตาย ด้วย ดาบ, พร้อมกับ คนหนึ่งหมื่นคนของพวกเขาแต่ละคน; แต่แท้จริงแล้ว, แม้ผู้คนของข้าพเจ้าทั้งหมด^๖, ลัม ตายลง, เว้นแต่คนยี่สิบสี่

คนที่อยู่กับข้าพเจ้า, และไม่มีคนที่หนีไปประเทศทางใต้ด้วย, และไม่มีคนที่หนีไปหาชาวเลม่อน, และเนื้อหนัง, และกระดูก, และเลือดพวกเขาเรียวยาวอยู่ตามพื้นดิน, โดยที่ ถูกทิ้งให้เน่าเปื่อยอยู่บนแผ่นดินด้วยมือคนที่สังหารพวกเขา, และให้สลายไปและกลับสู่แผ่นดินแม่ของพวกเขา.

๑๖ และจิตวิญญาณข้าพเจ้าแตกสลายด้วยความ ปวด ร้าว, เพราะ ผู้คนของข้าพเจ้าที่ถูกสังหาร, และข้าพเจ้าร้องว่า:

๑๗ โอ้พวกท่านผู้ตั้งงาม, ท่านออกไปจากทางของพระเจ้าได้อย่างไร! โอ้พวกท่านผู้ตั้งงาม, ท่านปฏิเสธพระเยซูของคือนั้นได้อย่างไร, ผู้ทรง ยืน กาง พระพาหุรับท่านอยู่!

๑๘ ดูเถิด, หากท่านไม่ทำเช่นนั้น, ท่านจะไม่ ลัม ตาย. แต่ ดูเถิด, ท่าน ลัม ตาย, และข้าพเจ้าโศกเศร้ากับการสูญเสียท่าน.

๑๙ โอ้ท่านบุตรและธิดาที่ตั้งงาม, ท่านบิดา และมารดา, ท่านสามี และ ภรรยา, ท่านผู้ตั้งงาม, เป็นไปได้อย่างไรที่พวกท่านมา ลัม ตาย!

๒๐ แต่ ดูเถิด, ท่านจากไปแล้ว, และ โทมนัส ของข้าพเจ้า จะ นำ ท่าน กลับ มา ไม่ได้.

๒๑ และวันนั้น จะ มา ถึง ในไม่ช้า เมื่อร่างกายอันเป็นมรรตัยของท่านจะต้องสวมใส่ ความเป็นอมตะ, และร่างกายเหล่านั้นซึ่งกำลังผุพังในความเน่าเปื่อยในไม่ช้าจะต้องกลายเป็นร่างที่เน่าเปื่อยไม่ได้; จากนั้นท่านต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของ พระ คริสต์, เพื่อ รับ การ

๑๑/๓ ๑ นี. ๑๒:๑๓-๒๐;
ยี่สิบ. ๑๕:๑๗.

๑๕/๓ แอลมา ๓:๒๔.
๒๑/๓ ๑ ครี. ๑๕:๕๓-๕๔.

พิพากษาตามงานของท่าน; และหากเป็นไปว่าท่านชอบธรรม, ท่านจึงจะได้รับพรพร้อมกับบรรพบุรุษท่านซึ่งจากไปก่อนท่าน.

๒๒ โอ้ หากท่านได้ กลับใจ ก่อน ความพินาศใหญ่ หลวง นี้ จะ มา ถึง ท่าน. แต่ ดูเถิด, ท่านจากไป, และพระบิดา, แท้จริงแล้ว, พระบิดา นิรันดร์ แห่ง ฟ้าสวรรค์, ทรงรู้สถานะของท่าน; และพระองค์ทรงกระทำกับท่านตามความยุติธรรม^๑ และพระเมตตา^๒ ของพระองค์.

บทที่ ๗

มอรมอนเชื่อเชียวชาวเลมันยุคสุดท้ายให้เชื่อในพระคริสต์, ยอมรับพระกิตติคุณของพระองค์, และได้รับการช่วยให้รอด—ทุกคนที่เชื่อพระคัมภีร์ไบเบิลจะเชื่อพระคัมภีร์มอรมอนด้วย. ประมาณ ค.ศ. ๓๘๕.

และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะพูดบางสิ่งกับผู้ที่เหลืออยู่ของผู้คนเหล่านี้ที่ได้รับการละเว้น, หากเป็นไปว่า พระผู้เป็นเจ้าจะประทาน ถ้อยคำของข้าพเจ้าให้พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะรู้เรื่องเกี่ยวกับบรรพบุรุษพวกเขา; แท้จริงแล้ว, ข้าพเจ้าพูดกับท่าน, ท่านผู้ที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งอิสราเอล; และนี่คือ ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูด:

๒ ท่านจงรู้ว่า ท่าน เป็น ของ เชื้อสาย^๑ แห่งอิสราเอล.

๓ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องมาสู่การกลับใจ, มิฉะนั้นท่านไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอด.

๔ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องวางอาวุธสงครามของท่าน, และไม่เบิกบานในการหลังเลียดอีกต่อไป, และไม่จับมันอีก, นอกจากพระผู้เป็นเจ้าของจะทรงบัญชาท่าน.

๕ ท่านจงรู้ว่าท่านต้องเข้าถึงความรู้^๑ เรื่องบรรพบุรุษท่าน, และกลับใจจากบาป และ ความ ชั่ว ช้ามานาน^๒ ทั้งหมดของท่าน, และเชื่อ^๓ ในพระเยซูคริสต์, ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, และว่าพระองค์ทรงถูกชาวยิวสังหาร, และโดยเดซานาภาพของพระบิดาพระองค์ทรงลุกขึ้นอีก, ซึ่งโดยการนั้นพระองค์ทรงได้ชัยชนะ^๔เหนือหลุมศพ; และในพระองค์ความเจ็บแปลบแห่งความตายถูกกลืนไว้ด้วย.

๖ และพระองค์ทรงทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^๑ของคนตาย, ซึ่งโดยการนั้นต้องทำให้มนุษย์ลุกขึ้นมายืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษา^๒ของพระองค์.

๗ และพระองค์ทรงทำให้เกิดการไถ่^๑ของโลก, ซึ่งโดยการนั้นผู้ที่พบว่าไม่มีความคิด^๒ต่อพระพักตร์พระองค์ในวันพิพากษาย่อมได้รับอนุญาตให้อยู่^๓ในที่ประทับของพระผู้เป็นเจ้าในอาณาจักร

<p>๒๒ก คมพ. ยุติธรรม (ความ). ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).</p> <p>๗ ๑ก ยีล. ๑๕:๑๑-๑๓. ๒ก แอลมา ๑๐:๓. ๕ก ๒ นี. ๓:๑๒. ข คมพ. เชื่อ (ความ);</p>	<p>ศรัทธา, เชื่อ (ความ). ค อสย. ๒๕:๘; โมไซยาห์ ๑๖:๗-๘.</p> <p>๖ก คมพ. ฟื้นคืนชีวิต (การ), ฟื้นคืนพระชนม์ (การ). ข คมพ. พระเยซูคริสต์— พระผู้พิพากษา;</p>	<p>พิพากษา (การ), สุดท้าย. ๗ก คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ). ข คมพ. แก่ต่าง (การ), รับรอง (การ). ค ๑ นี. ๑๐:๒๑; คพ. ๗๖:๖๒; โมเสส ๖:๕๗.</p>
--	--	--

ของพระองค์, เพื่อร้อง เพลง สรรเสริญ
อย่างไม่สิ้นสุดพร้อมกับคณะนักร้อง เบื้อง
บน, แต่พระบิดา, และแต่พระบุตร, และ
แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพระ-
ผู้เป็นเจ้าของเดี่ยว, ในสภาพของความสุ-
อันหาได้สิ้นสุดไม่.

๘ ฉะนั้นจงกลับใจ, และรับบัพติศมา
ในพระนามของพระเยซู, และยึดมั่นใน
พระกิตติคุณ^๗ของพระคริสต์, ซึ่งจะมีไว้
ให้ท่าน, ไม่เพียงในวันบัพติศมาแต่ในวันบัพติศมา^๘
ซึ่งจะมาจากคนต่างชาติจากชาวฮิว^๙ด้วย, ซึ่ง
วันบัพติศมานั้นจะมาจากคนต่างชาติสู่ท่าน^{๑๐}.

๙ เพราะ ดุเถิด, เขียนวันบัพติศมา^{๑๑} ด้วย
เจตนาว่า ท่านจะเชื่อ^{๑๒}วันบัพติศมานั้น; และ
หากท่านเชื่อวันบัพติศมานั้นท่านจะเชื่อวันบัพติศมา^{๑๓}
นี้ด้วย; และหากท่านเชื่อวันบัพติศมานี้ท่านจะรู้
เกี่ยวกับบรรพบุรุษท่าน, และงานอัศจรรย์
ซึ่งกระทำขึ้นโดยเดชานุภาพของพระผู้
เป็นเจ้าของในบรรดาพวกเขาด้วย.

๑๐ และท่านจะรู้ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่
เหลืออยู่ของวงศ์พันธุ์ยาโคบ; ฉะนั้นท่าน
นับอยู่ในบรรดาผู้คนแห่งพันธสัญญาแรก;
และหากเป็นไปได้ว่าท่านเชื่อในพระคริสต์,
และรับบัพติศมา, ด้วยน้ำก่อน, ครั้นแล้ว
ด้วยไฟ และด้วย พระ วิญญาณ บริสุทธิ์,
ตามแบบอย่าง^{๑๔}ของพระผู้ช่วยให้รอดของ
เรา, ตามสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาเรา, สิ่ง
นี้จะดีกับท่านในวันแห่งการพิพากษา.
เอเมน.

บทที่ ๘

ชาวเลมัน ออก ล่า และ ทำลาย ชาว นี้-
ไฟ— พระ คัมภีร์ มอรมอน จะ ออก มา
โดย เดชานุภาพ ของ พระ ผู้ เป็น เจ้า—
วิบัติ ประกาศ แก่ ผู้ แสดง อาการ ชุน
เคื่อง และ ชัด แฉง รุนแรง กับ งาน ของ
พระเจ้า— วัน บัพติศมา ของ ชาว นี้ ไฟ จะ ปรากฏ
ออก มา ใน วัน แห่ง ความ ชั่วร้าย, ความ
เสื่อมโทรม, และ การ ละทิ้ง ความ เชื่อ.
ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

ดุเถิดข้าพเจ้า, โมโรไน^๑, ยุติบัพติศมา^๒ของ
มอรมอน, บิดาข้าพเจ้า. ดุเถิด, ข้าพเจ้า
มีเพียงไม่กี่เรื่องที่จะเขียน, ซึ่งเรื่องเหล่านี้
นี้บิดาข้าพเจ้าสั่งข้าพเจ้าไว้.

๒ และบัดนี้เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ
หลังจากการสู้รบครั้งสำคัญและยิ่งใหญ่ที่
คาโมราห์แล้ว, ดุเถิด, ชาวนี้ไฟซึ่งหนีไป
ประเทศทางใต้ถูกชาวเลมัน^๓ตามล่า, จน
พวกเขาถูกทำลายหมด.

๓ และบิดาข้าพเจ้าถูกพวกนั้นฆ่าด้วย,
และข้าพเจ้าแม่คงอยู่ผู้เดียว^๔เพื่อเขียน
เรื่อง เศร้า ของ ความ พิณาศ แห่ง ผู้คน
ของข้าพเจ้า. แต่ดุเถิด, พวกเขาจากไป
แล้ว, และข้าพเจ้าดำเนินตามคำสั่งของ
บิดาข้าพเจ้า. และคนพวกนั้นจะสังหาร
ข้าพเจ้าหรือเปล่า, ข้าพเจ้าไม่รู้ไม่.

๔ ฉะนั้นข้าพเจ้าจะเขียน และ ช่อน

๗ ง โมไซยาห์ ๒:๒๘.
จ คพ. ๒๐:๒๘.
คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ
ผู้เป็นเจ้าของสามพระองค์.
ฉ คมพ. ปีติ.
๘ ก คมพ. พระกิตติคุณ.
ข คมพ. พระคัมภีร์ไบเบิล.

๑ ๒ นี. ๒๙:๔-๑๓.
๒ ๑ นี. ๑๓:๓๘.
๓ ก คมพ. พระคัมภีร์มอรมอน.
๔ ๑ นี. ๑๓:๓๘-๔๑.
๕ ๑ ก ๒ นี. ๓๑:๕-๙.
๖ ๑ คมพ. โมโรไน, บุตรของ

มอรมอน.
๗ คมพ. แผ่นจารึก.
๘ ก มอริ. ๖:๒-๑๕.
๙ คพ. ๓:๑๘.
๑๐ ก โมโร. ๙:๒๒.

บันทึกไว้ในพื้นดิน; และข้าพเจ้าจะไปที่นี่
ใดก็ไม่สำคัญแล้ว.

๕ ดูเถิด, บิดาข้าพเจ้าทำบันทึกนี้, และ
ท่านเขียนเจตนาของการนี้ไว้. และดูเถิด,
ข้าพเจ้าจะเขียนมันไว้ด้วยหากข้าพเจ้า
มีที่ว่างบนแผ่นจารึก^๖, แต่ข้าพเจ้าไม่มี;
และข้าพเจ้าไม่มีแร่, เพราะข้าพเจ้าอยู่
คนเดียว. บิดาข้าพเจ้าถูกสังหารในการ
สู้รบ, และญาติพี่น้องข้าพเจ้าทั้งหมด,
และข้าพเจ้าไม่มีเพื่อนทั้งไม่มีที่จะไป;
และพระเจ้าจะทรงยอมให้ข้าพเจ้ามีชีวิต
อยู่นานเท่าใดข้าพเจ้าหาไม่รู้.

๖ ดูเถิด, สี่ร้อยปีผ่านไป นับแต่การ
เสด็จมาของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้
รอดของเรา.

๗ และดูเถิด, ชาวเลมมันล่าชาวนีไฟผู้คน
ของข้าพเจ้า, จากเมืองหนึ่งถึงเมืองหนึ่ง
และจากสถานที่หนึ่งถึงสถานที่หนึ่ง, แม้
จนพวกเขาหมดสิ้น; และการล่มสลาย^๗
ของพวกเขาใหญ่หลวง; แท้จริงแล้ว, ความ
พินาศของชาวนีไฟ, ผู้คนของข้าพเจ้า
ใหญ่หลวงและน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก.

๘ และดูเถิด, พระหัตถ์ของพระเจ้านั้น
เองที่ทรงกระทำสิ่งนี้. และจงดูด้วย
เถิด, ชาวเลมมันกำลังทำสงคราม^๘ระหว่าง
กัน; และทั่วพื้นแผ่นดินนี้เป็นวัฏจักรหนึ่ง
แห่งการกระทำฆาตกรรมและการนอง
เลือด; และไม่มีผู้ใดรู้ถึงที่สุดของสงคราม.

๙ และบัดนี้, ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะไม่กล่าว
เกี่ยวกับพวกเขาอีกต่อไป, เพราะไม่มีผู้

ใดเลยนอกจากชาวเลมมันและพวกโจร^๙
ที่มีชีวิตอยู่บนผืนแผ่นดิน.

๑๐ และไม่มีผู้ใดรู้จักพระผู้เป็นเจ้าองค์
จริงนอกจากศาสนิกษย์^{๑๐}ของพระเยซู, ผู้คง
อยู่ในแผ่นดินจนความชั่วร้ายของผู้คน
ใหญ่หลวงนักจนพระเจ้าไม่ทรงปล่อยพวก
ท่านให้อยู่^{๑๑}กับผู้คน; และพวกท่านอยู่บน
ผืนแผ่นดินหรือเปล่าไม่มีใครรู้.

๑๑ แต่ดูเถิด, บิดาข้าพเจ้าและข้าพเจ้า
เห็นพวกท่านแล้ว, และพวกท่านปฏิบัติ
ต่อเรา.

๑๒ และผู้ใดที่รับบันทึกนี้, และไม่กล่าว
โทษบันทึกนี้เพราะข้อบกพร่องที่อยู่ใน
นั้น, ผู้เดียวกันนั้นจะรู้ถึงเรื่องสำคัญกว่า^{๑๒}
เรื่องเหล่านี้. ดูเถิด, ข้าพเจ้าคือโมโรไน;
และหากเป็นไปได้, ข้าพเจ้าจะทำให้ทุก
สิ่งเป็นที่รู้แก่ท่าน.

๑๓ ดูเถิด, ข้าพเจ้ายุติการพูดเกี่ยวกับ
ผู้คนเหล่านี้. ข้าพเจ้าเป็นบุตรของมอร-
มอน, และบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้สืบตระกูล^{๑๓}
ของนีไฟ.

๑๔ และข้าพเจ้าคือคนคนหนึ่งที่ซ่อน^{๑๔}
บันทึกนี้ไว้กับพระเจ้า; แผ่นจารึกของ
บันทึกนี้ไม่มีค่า, เพราะบัญชาของ
พระเจ้า. เพราะพระองค์ตรัสจริง ๆ ว่า
ไม่มีใครจะได้มันไปเพื่อหาผลประโยชน์^{๑๕};
แต่บันทึกในนั้นมีค่าใหญ่หลวง; และผู้ใด
ที่จะนำมันไปสู่ความสว่าง, ผู้นั้นพระเจ้า
จะประทานพรให้.

๑๕ เพราะไม่มีผู้ใดมีพลังความสามารถ

๕ก มอริ. ๒:๑๗-๑๘.
ข มอริ. ๖:๖.
๖ก แอลมา ๔๕:๑๐.
๗ก ๑ นี. ๑๒:๒-๓.
๘ก ๑ นี. ๑๒:๒๐-๒๓.

๙ก มอริ. ๒:๘.
๑๐ก ๓ นี. ๒๘:๗; อีเธอร์
๑๒:๑๗. คมพ. ศาสนิกษย์
ชาวนีไฟสามคน.
ข มอริ. ๑:๑๖.

๑๑ก ๓ นี. ๒๘:๒๔-๒๖.
๑๒ก ๓ นี. ๒๖:๖-๑๑.
๑๓ก ๓ นี. ๕:๒๐.
๑๔ก โมโร. ๑๐:๑-๒.
ข จส-๒ ๑:๔๖.

นำมันมาสู่ความสว่างได้นอกจากพระเจ้า เป็นเจ้าประทานให้เขา; เพราะพระเจ้าเป็น เจ้าทรงมีพระประสงค์ว่ามันจะเป็นไปเช่นนั้นโดยดวงตา^๑ ที่เห็นแก่รัศมีภาพของ พระองค์อย่างเดียวกับ, หรือความผาสุกของ ผู้คนแห่งพันธสัญญาในสมัยโบราณและ กระจัดกระจายไปนานแล้วของพระเจ้า.

๑๖ และคนที่จะนำสิ่งนี้สู่ความสว่าง ย่อม เป็นสุข; เพราะจะนำมันออกจากความ มืด มาสู่ความสว่าง, ตามพระวาทะของ พระเจ้าเป็นเจ้า; แท้จริงแล้ว, จะนำออก มาจากแผ่นดิน, และมันจะส่องสว่างออก จากความมืด, และมาสู่ความรู้ของผู้คน; และมันจะเป็นไปเช่นนั้นโดยเดชานุภาพ ของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๑๗ และหากมีความผิดพลาด มันเป็น ความผิด พลาดของ มนุษย์. แต่ ดูเถิด, เราหาความรู้ความผิดพลาดไม่; กระนั้นก็ตาม พระเจ้าเป็นเจ้าทรงรู้ทุกสิ่ง; ฉะนั้น, คนที่ กล่าวโทษ^๒, ก็ให้เขาระวังเกลือกเขาจะอยู่ ในอันตรายของไฟนรก.

๑๘ และ คนที่ กล่าว ว่า: จง แสดง แก่ ข้าพเจ้า, หรือไม่ท่านจะถูกลงทัณฑ์—ให้ เขาระวังตัวเกลือกเขาจะสั่งสิ่งซึ่งพระเจ้า ทรงห้าม.

๑๙ เพราะ ดูเถิด, คน เดียวกัน นั้นที่ พิพากษา^๓ อย่าง หุนหัน จะ ถูก พิพากษา อย่าง หุนหัน เช่นกัน; เพราะค่าจ้างของ เขา เป็น ไป ตามงาน ของ เขา; ฉะนั้น,

คนที่ลงทัณฑ์ จะ ถูก ลงทัณฑ์ เช่น กัน, จากพระเจ้า.

๒๐ จงดูสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้—มนุษย์ จะไม่ลงทัณฑ์, ทั้ง เขาจะไม่ พิพากษา; เพราะการพิพากษาเป็นของเรา, พระเจ้า ตรัส, และการแก้แค้นเป็นของเราด้วย, และเราจะตอบแทน.

๒๑ และคนที่แสดงอาการขุ่นเคืองและ ขัดแย้งรุนแรงกับงานของพระเจ้า, และ ต่อต้านผู้คนที่พันธสัญญาของพระเจ้า ผู้เป็นเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และจะกล่าว ว่า: เราจะทำลายงานของพระเจ้า, และ พระเจ้าจะไม่ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของ พระองค์ ซึ่ง พระองค์ทรงกระทำกับ เชื้อ สายแห่งอิสราเอล—คนเดียวกันนั้นอยู่ใน อันตรายที่จะถูกโค่นและโยนเข้าไปในไฟ;

๒๒ เพราะจุดประสงค์อันเป็นนิรันดร์ ของพระเจ้าจะดำเนินต่อไป, จนสัญญา ของพระองค์จะเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมด.

๒๓ จงค้นคว้าคำพยากรณ์ของอิสยาห์^๔. ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนมันไว้ไม่ได้. แท้จริง แล้ว, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ว่าวิสุทธิ-ชนเหล่านั้นผู้จากไปแล้วก่อนข้าพเจ้า, ผู้ ครอบครองแผ่นดินนี้, จะร้องทูล^๕, แท้จริง แล้ว, แม้จากภัสสมรฐ์พวกเขาจะร้องทูลต่อ พระเจ้า; และดังที่พระเจ้าทรงพระชนม์ อยู่พระองค์จะทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่ง พระองค์ทรงกระทำกับพวกเขา.

๒๔ และพระองค์ทรงรู้คำสวดอ้อนวอน^๖

๑๕ ก คพ. ๔:๕.
๑๖ ก ๒ นี. ๓:๖-๗, ๑๑, ๑๓-๑๔.
ข อสย. ๒๓:๑๘;
๒ นี. ๒๗:๒๓.
๑๗ ก มอริ. ๙:๓๑, ๓๓;
อีเธอร์ ๑๒:๒๓-๒๘.

๗ ๓ นี. ๒๓:๕;
อีเธอร์ ๔:๘.
๑๘ ก ปจส. มธ. ๗:๑-๒;
๓ นี. ๑๔:๑-๒;
โมโร. ๗:๑๔.
๒๒ ก คพ. ๓:๓.

๒๓ ก ๓ นี. ๒๐:๑๑; ๒๓:๑.
ข อสย. ๒๓:๔;
๒ นี. ๓:๑๙-๒๐; ๒๖:๑๖.
๒๔ ก อีนีส์ ๑:๑๒-๑๘;
มอริ. ๙:๓๖;
คพ. ๑๐:๔๖.

ของพวกเขา, ว่าเป็นไปเพื่อพี่น้องของพวกเขา. และพระองค์ทรงรู้ศรัทธาของพวกเขา, เพราะในพระนามของพระองค์พวกเขาเคลื่อนไหว^{๒๔}ได้; และในพระนามของพระองค์พวกเขาทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนได้; และโดยเดชานุภาพแห่งพระวจนะของพระองค์ พวกเขาทำให้เรือนจำ^{๒๕}พังทลายลงกับพื้นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้เตาหลอมอันร้อนแรง, อีกทั้งสัตว์ป่าหรืองูพิษ, ก็ทำอันตรายพวกเขาไม่ได้, เพราะเดชานุภาพแห่งพระวจนะของพระองค์.

๒๕ และดูเถิด, คำสวดอ้อนวอน^{๒๖}ของพวกเขาเป็นไปเพื่อผู้^{๒๗}นั้นที่พระเจ้าจะทรงยอมให้นำสิ่งเหล่านี้ออกมา.

๒๖ และไม่มีผู้ใดจำเป็นต้องกล่าวว่า สิ่งเหล่านั้นจะไม่มาถึง, เพราะมันจะมาโดยแน่แท้, เพราะพระเจ้าตรัสไว้; เพราะมันจะออกมาจากแผ่นดินโลก, โดยพระหัตถ์ของพระเจ้า, และไม่มีผู้ใดจะยับยั้งมันได้; และมันจะมาในวันที่มีการกล่าววาทะปาฐก^{๒๘}ให้หมดแล้ว; และมันจะมาแม้ราวกับว่าผู้ใดผู้หนึ่งจะหลุดจากบรรดาคคนตาย^{๒๙}.

๒๗ และมันจะมาในวันที่เลือด^{๓๐}ของวิสุทธิชนจะร้องทูลพระเจ้า, เพราะการมีส่วนร่วม^{๓๑}และงานแห่งความมิด.

๒๘ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่

เดชานุภาพของพระเจ้าจะเป็นเจ้าจะถูกปฏิเสธ, และศาสนจักร^{๓๒}ต่างๆ เสื่อมความศรัทธาและทะนงตนด้วยความถือดีในใจพวกเขา; แท้จริงแล้ว, แม้ในวันที่ผู้นำของศาสนจักรและผู้สอนจะถูกขึ้นในความจงใจของใจพวกเขา, แม้ถึงความริษยาคนที่เป็นของศาสนจักรพวกเขา.

๒๙ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่จะได้ยิน^{๓๓}เรื่องไฟ, และพายุฝนฟ้าคะนอง, และหมอกควัน^{๓๔}ในต่างแดน;

๓๐ และจะได้ยินเรื่องสงคราม^{๓๕}, ขาวลือเรื่องสงคราม, และแผ่นดินไหวในสถานที่ต่าง ๆ ด้วย.

๓๑ แท้จริงแล้ว, มันจะมาในวันที่มีความสกรปรกใหญ่หลวงบนพื้นพิภพ; จะมีฆาตกรรม, และการโจรกรรม, และการพูดเท็จ, และการหลอกลวง, และการผิดประเวณี, และความน่าชิงชังนานัปการ; เมื่อจะมีคนหลายคนจะกล่าวว่า, จงทำอย่างนี้, หรือจงทำอย่างนั้น, และจะไม่เป็นไร, เพราะพระเจ้าจะทรงสนับสนุน^{๓๖}คนเช่นนั้นในวันสุดท้าย. แต่วิบัติแก่คนเช่นนั้น, เพราะพวกเขาอยู่ในที่แห่งความขมขื่น^{๓๗}และในพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญ.

๓๒ แท้จริงแล้ว, จะมาในวันที่ศาสนจักรต่าง ๆ สร้างขึ้นซึ่งจะกล่าวว่า: จงมาหาข้าพเจ้าเถิด, และโดยแลกด้วยเงินตรา

๒๔๗ เจคอบ ๔:๖; อีล. ๑๐:๙.
 ค แอลมา ๑๔:๒๓-๒๙.
 ๒๕ก มอริ. ๕:๒๑.
 ๒๖ก อสย. ๒๙:๔
 ; ๒ นี. ๓๓:๑๓.
 ๒๗ มอริ. ๙:๑๕-๒๖; โมโร. ๗: ๒๓-๒๙, ๓๓-๓๗.
 ค ๒ นี. ๒๖:๑๕-๑๖; มอริ. ๙:

๓๐; โมโร. ๑๐:๒๗.
 ๒๗ก อีไซอ์ ๘:๒๒-๒๕;
 คพ. ๘๗:๖-๗.
 ๒ คมพ. มิวส์มลับ (การ).
 ๒๘ก ๒ ทิ. ๓:๑-๗; ๑ นี. ๑๕: ๙-๑๐; ๒ นี. ๒๘:๓-๓๒;
 คพ. ๓๓:๔.
 ๒๙ก โยเอล ๒:๒๘-๓๒;

๒ นี. ๒๗:๒-๓.
 ๒๗ ๑ นี. ๑๙:๑๑;
 คพ. ๔๕:๓๙-๔๒.
 ๓๐ก มริ. ๒๕:๖;
 ๑ นี. ๑๕:๑๕-๑๗.
 ๓๑ก ๒ นี. ๒๘:๒๑-๒๒.
 ๒๗ ๒ นี. ๒๘:๘.
 ค แอลมา ๔๑:๑๑.

ของท่าน ท่านจะได้รับ การให้อภัยบาป ของท่าน.

๓๓ โอ้ ท่าน ผู้ เป็น คน ชั่ว ร้าย และ มี มิฉันทิฐิ และ ต้อ รัน, เหตุใด ท่าน จึง สร้างศาสนจักรให้ตัวท่านเองเพื่อหาผล ประโยชน์"เล่า? เหตุใด ท่าน จึง เปลี่ยน รูป"พระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระผู้เป็น เจ้า, เพื่อท่านจะได้ นำความอับมงคล มา สู่จิตวิญญาณท่านทั้งหลาย? ดูเถิด, ท่าน จงฟังพากรเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้า; เพราะดูเถิด, เวลาที่ยอมมาถึงในวันนั้นเมื่อ สิ่งเหล่านั้นทั้งหมดต้องเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๓๔ ดูเถิด, พระเจ้าทรงแสดงเรื่องสำคัญ ยิ่งและน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องเกิด ในไม่ช้าแก่ข้าพเจ้า, ในวันนั้นเมื่อสิ่งเหล่านี้ออกมาในบรรดาพวกท่าน.

๓๕ ดูเถิด, ข้าพเจ้าพูดกับท่านราวกับ ท่านอยู่ต่อหน้า, แต่ท่านไม่ได้อยู่. แต่ ดูเถิด, พระ เยชู คริสต์ ทรง แสดงให้ ข้าพเจ้า เห็น ท่าน, และ ข้าพเจ้า รู้ การ กระทำของท่าน.

๓๖ และข้าพเจ้ารู้ว่าท่านเดิน"อยู่ใน ความจงองของใจท่าน; และไม่มีผู้ ไตนอกจากเพียงไม่กี่คนที่ไม่ได้หะนง ตน" ด้วย ความ ถือดี ในใจ ตน, จน เกิด การสวมเสื้อผ้าที่สวยงามมาก", จนเกิด ความริษยา, และการวิวาท, และ การมี เจตนาร้าย, และการข่มเหง, และความ ชั่วช้าสามานย์นานปีการ; และศาสนจักร ของท่าน, แท้จริงแล้ว, แม้ศาสนจักรทุก

แห่ง, กลับ สกปรกเพราะ ความจงองของใจท่าน.

๓๗ เพราะดูเถิด, ท่านรักเงินตรา", และ ทรัพย์สินของท่าน, และเสื้อผ้าที่สวยงาม ของท่าน, และการตกแต่งศาสนจักรของ ท่าน, มากกว่าท่านรักคนยากจนและคน ขัดสน, คนป่วยและคนทุกขียาก.

๓๘ โอ้ท่านคนสกปรก, ท่านคนหน้าซื่อ ใจคด, ท่านผู้เป็นผู้สอน, ผู้ซึ่งขายตัวท่าน เองเพื่อสิ่งที่จะทำให้เนาเปื่อย, เหตุใดท่าน จึงทำให้ศาสนจักรอันบริสุทธิ์ของพระผู้ เป็นเจ้าสกปรก? เหตุใดท่านจึง"อับอาย" ที่ จะ รับ พระนาม ของ พระ คริสต์ ไว้ กับ ท่าน? เหตุใดท่านจึงไม่คิดว่าคุณค่าของ ความสุขอันหาได้สิ้นสุดไม่ใหญ่หลวงกว่า ความเศร้าหมอง"ซึ่งไม่มีวันตาย—เพราะ คำสรรเสริญ"ของโลกหรือ?

๓๙ เหตุใดท่านจึงตกแต่งตัวท่านเอง ด้วย สิ่งซึ่งไม่มีชีวิต, และยังยอมให้ คน หิวโหย, และคนขัดสน, และคนเปลือย เปล่า, และคนป่วยและคนทุกขียากผ่าน ท่านไป, และหาเหลือวแลพวกเขาไม่?

๔๐ แท้จริง แล้ว, เหตุใด ท่าน จึง สร้าง ความ น่า ชิงชัง สลับ"ของ ท่าน เพื่อ หา ผล ประโยชน์, และทำให้หญิงหม้ายโศกเศร้า ต่อ พระพักตร์พระเจ้า, และเด็กกำพร้า โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วย, และ เลือดของบิดาพวกเขาและสามีพวกเขา ร้องทูลพระเจ้าจากดินด้วย, เพื่อการแก้ แค้นบนศีรษะท่าน?

๓๓ก คมพ. น้อฉลในอำนาจ บูโรหิต (การ).
ข ๑ นี้. ๑๓:๒๖-๒๗.
ค คมพ. อับมงคล (ความ).
๓๖ก คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดิน

กับพระผู้เป็นเจ้า.
ข เจคอบ ๒:๑๓.
ค แอลมา ๕:๕๓.
๓๗ก ๒ นี้. ๒๘:๙-๑๖.
๓๘ก รม. ๑:๑๖; ๒ ทธ. ๑:๘;

๑ นี้. ๘:๒๕-๒๘;
แอลมา ๔๖:๒๑.
ข โมไซยาห์ ๓:๒๕.
ค ๑ นี้. ๑๓:๙.
๔๐ก คมพ. มั่วสุมลับ (การ).

๔๑ ดูเถิด, ดาบแห่งการแก้แค้นเงืดอก
เงืออยู่เหนือท่าน; และเวลาจะมาถึง
ที่พระองค์จะทรงแก้แค้น ท่านแทนเลือด
ของวิสุทธิชน, เพราะพระองค์จะไม่ทรง
ทนต่อเสียงร่ำไห้ของพวกเขาอีกต่อไป.

บทที่ ๙

ไม่มีใครในวิงวอนผู้ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ให้
กลับใจ— ท่านประกาศถึง พระผู้เป็นเจ้า
แห่งปาฏิหาริย์, ซึ่ง ประทาน การเปิด เผย
และหลังของประทานและเครื่องหมายลง
บนผู้ซื่อสัตย์—ปาฏิหาริย์ยุติเพราะความไม่
เชื่อ—เครื่องหมายมีอยู่กับผู้ที่เชื่อ—มนุษย์
ได้รับการกระตุ้นให้มีปัญญาและรักษาพระ
บัญญัติ. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

และบัดนี้, ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับคนที่
ไม่เชื่อในพระคริสต์ด้วย.

๒ ดูเถิด, ท่านจะเชื่อในวันแห่งการมา
เยือนท่านหรือไม่—ดูเถิด, เมื่อพระเจ้า
จะเสด็จมา, แท้จริงแล้ว, แม้วันอันสำคัญ
ยิ่ง นั้นเมื่อแผ่นดินโลก จะถูกม้วนเข้าดั่ง
ม้วนกระดาษ, และธาตุต่าง ๆ จะละลาย
ด้วยความร้อนแรงกล้า, แท้จริงแล้ว, ใน
วันอันสำคัญยิ่งนั้นเมื่อท่านจะถูกนำมา
ยืนต่อพระพักตร์พระเมษโปดกของพระ
ผู้เป็นเจ้า—เมื่อนั้นท่านจะกล่าวหรือว่า
ไม่มีพระผู้เป็นเจ้า?

๓ เมื่อนั้นท่านจะปฏิเสธพระคริสต์อีก
ต่อไปหรือ, หรือท่านจะมองดูพระเมษ-
โปดกของพระผู้เป็นเจ้าได้? ท่านคิดหรือ
ว่าท่านจะพำนักอยู่กับ พระองค์ภายใต้
ความสำนึกผิดของท่านได้? ท่านคิดหรือ
ว่าท่านจะเป็นสุขที่จะพำนักอยู่กับพระสัต-
ภาวะผู้บริสุทธิ์นั้น, เมื่อจิตวิญญาณท่าน
ถูกรับมาด้วยความสำนึกผิดว่าท่านเคย
ทำผิดกฎของพระองค์?

๔ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่าน
จะเศร้าหมองที่จะพำนักอยู่กับพระผู้เป็น-
เจ้าผู้บริสุทธิ์และเที่ยงธรรม, ภายใต้ความ
สำนึกในความแปดเปื้อนของท่านต่อพระ
พักตร์พระองค์, ยิ่งกว่าท่านจะพำนักอยู่
กับจิตวิญญาณที่อับมงคล^๑ในนรก.

๕ เพราะดูเถิด, เมื่อท่านจะถูกนำมาให้
เห็นความเปลือยเปล่า^๒ของท่านต่อพระ
พักตร์พระผู้เป็นเจ้า, และรัศมีภาพของ
พระผู้เป็นเจ้าด้วย, และความบริสุทธิ์ของ
พระเยซูคริสต์, สิ่งนี้จะก่อให้เกิดเปลว
เพลิงของไฟอันไม่รู้ดับกับท่าน.

๖ โอ เมื่อนั้นท่านผู้ไม่เชื่อ,^๓ ท่านจง
หันมาหา^๔พระเจ้า; จงร้องอย่างสุดกำลัง
ทูล พระบิดาในพระนามของ พระเยซู,
เพื่อบางที่อาจจะพบว่าท่านไม่มีมลทิน,
บริสุทธิ์^๕, งดงาม, และขาว, โดยโลหิต
ของพระเมษโปดก ทำให้สะอาดแล้ว, ใน
วันสุดท้ายและสำคัญยิ่งนั้น.

๗ และอนึ่ง ข้าพเจ้า พูด กับ ท่าน ผู้

๔๑ก ๑ นี. ๒๒:๑๔.
๙ ๒ก มลค. ๔:๕;
๓ นี. ๒๘:๓๑.
๗ มอริ. ๕:๒๓;
คพ. ๖๓:๒๐-๒๑.
คมพ. โลก—การสิ้นสุด
ของโลก.

ค อโมส ๙:๑๓;
๓ นี. ๒๖:๓.
๔ก คมพ. อับมงคล (ความ).
๗ คมพ. นรก.
๕ก ๒ นี. ๙:๑๔.
๖ก คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
๗ อสค. ๑๘:๒๓, ๓๒;

คพ. ๙๘:๔๗.
ค คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).
ง คมพ. พระเมษโปดกของ
พระผู้เป็นเจ้า.

ปฏิเสฐ^๗ การเปิดเผยของพระผู้เป็นเจ้า, และกล่าวว่ามันหมดไปแล้ว, ว่าไม่มีการเปิดเผย, หรือ การพยากรณ์, หรือ ของ ประทาน, หรือการรักษา, หรือการพูดด้วย ภาษาต่าง ๆ, และการแปล^๘ ภาษาต่าง ๆ;

๘ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, คนที่ ปฏิเสฐสิ่งเหล่านี้ทำรู้จักพระกิตติคุณ^๙ ของ พระคริสต์ใหม่; แท้จริงแล้ว, เขาไม่ได้อ่าน พระคัมภีร์; หากอ่าน, เขาก็ไม่เข้าใจมัน.

๙ เพราะเราไม่ได้อ่าน หรือ ว่า พระผู้ เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนกัน^{๑๐} ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล, และในพระองค์ ไม่มีความผันแปรทั้งไม่มีแม่เงาแห่งการ เปลี่ยนแปลง?

๑๐ และบัดนี้, หากท่านจินตนาการใน ความคิดท่านเองถึงเทพเจ้าผู้ผันแปร, และ ซึ่งใน เทพเจ้านั้น มีเงา แห่ง การ เปลี่ยนแปลง, เมื่อนั้นท่านก็ขาดมโนภาพ ให้ตัวท่านเองถึงเทพเจ้าซึ่งไม่ใช่พระผู้ เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๑๑ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าจะแสดงพระผู้ เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์แก่ท่าน, แม้พระ ผู้เป็นเจ้าของอับราฮัม, พระผู้เป็นเจ้าของ อีสอัค, และ พระผู้เป็นเจ้าของยาโคบ; และคือพระผู้เป็นเจ้า^{๑๑} องค์เดียวกันนั้น ซึ่งทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ therein.

๑๒ ดูเถิด, พระองค์ทรงสร้างอาดัม, และ

การตก^{๑๒} ของมนุษย์มาโดยอาดัม^{๑๓}. และ เพราะการตกของมนุษย์พระเยซูคริสต์ เสด็จมา, แม้ พระ บิดา และ พระ บุตร; และเพราะพระเยซูคริสต์การไถ่^{๑๔} มนุษย์ จึงเกิดขึ้นได้.

๑๓ และเพราะการไถ่ของมนุษย์, ซึ่งได้ มาโดยพระเยซูคริสต์, พระองค์จึงทรงนำ พวกเขา กลับไปที่ ประทับ ของ พระเจ้า; แท้จริงแล้ว, ด้วยการนี้มนุษย์ทั้งปวงจึง ได้รับการไถ่, เพราะการสิ้นพระชนม์ของ พระคริสต์ทำให้เกิดการฟื้นคืนชีวิต^{๑๕}, ซึ่ง ทำให้เกิดการไถ่จากการหลับ^{๑๖} อันหาได้สิ้น สุดไม่, ซึ่งจากการหลับนี้มนุษย์ทั้งปวงจะ ถูกปลุกโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า เมื่อแต่แรกจะตั้ง; และพวกเขาจะออกมา, ทั้ง ผู้น้อยและผู้หลักผู้ใหญ่, และทั้งหมดจะ ยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระองค์, โดยได้รับการไถ่และการคลายให้หลุดจาก สายรัด^{๑๗} นีรันดรแห่งความตาย, ซึ่งความ ตายนั้นเป็นความตายทางโลก.

๑๔ และเมื่อนั้นการพิพากษา^{๑๘} ของพระ ผู้บริสุทธิ์จะมาถึงพวกเขา; และเมื่อนั้นจะ ถึงเวลาที่คนสกปรก^{๑๙} จะยังสกปรก; และ คนที่ชอบ ธรรม จะ ยัง ชอบ ธรรม; คนที่ เป็นสุขจะยังเป็นสุข; และคนที่ไม่เป็นสุข จะยังไม่เป็นสุข.

๑๕ และบัดนี้, โอ้ ท่านทั้ง ปวง ที่วาด มโนภาพให้ตัวท่านเองถึงเทพเจ้าซึ่งทำ

<p>๗ก ๓ นี. ๒๓:๖-๗. ข ๑ คร. ๑๒:๗-๑๐; ลข. ๑:๗. ๘ก คมพ. พระกิตติคุณ. ข มข. ๒๒:๒๙. ๙ก ฮีบ. ๑๓:๘; ๑ นี. ๑๐:๑๘-๑๙; แอลมา ๗:๒๐;</p>	<p>โมโร. ๘:๑๘; คพ. ๒๐:๑๒. ๑๑ก ปลุก. ๑:๑; โมไซยาห์ ๔:๒; คพ. ๗:๒๐-๒๔. คมพ. พระเยซูคริสต์. ๑๒ก คมพ. การตกของอาดัม และเอวา. ข โมไซยาห์ ๓:๒๖. ค คมพ. ไถ่ (การ),</p>	<p>ไถ่ (ได้รับการ). ๑๓ก ฮีบ. ๑๔:๑๕-๑๘. ข คพ. ๔:๓:๑๘. ค คพ. ๑๓:๑๖. ๑๔ก คมพ. พิพากษา (การ), สุดท้าย. ข แอลมา ๗:๒๐; คพ. ๘:๓:๑๕.</p>
--	---	---

ปาฏิหาริย์ไม่ได้” ข้าพเจ้าจะถามท่าน, สิ่งทั้งหมดเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าพูดมา, เกิดขึ้นแล้วหรือเปล่า? ที่สุดมาถึงหรือยัง? ดูเถิด ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ยังเลย; และพระผู้เป็นเจ้ายังไม่ทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๑๖ ดูเถิด, สิ่งต่าง ๆ ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเมื่ออัครรย์ในสายตาเราหรือ? แท้จริงแล้ว, และใครเล่าจะเข้าใจงานอันน่าอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า?

๑๗ ใครเล่าจะกล่าวว่ามันไม่ใช่ปาฏิหาริย์ว่าโดยพระดำรัสของพระองค์ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ดำรงอยู่; และโดยเดชานุภาพแห่งพระดำรัสของพระองค์มนุษย์สร้างมาจากผงธุลีของโลก; และโดยเดชานุภาพแห่งพระดำรัสของพระองค์ปาฏิหาริย์กระทำขึ้น?

๑๘ และใครเล่าจะกล่าวว่าพระเยซูคริสต์ไม่ได้ทรงกระทำปาฏิหาริย์” นำพิศวงไว้มากมาย? และมีปาฏิหาริย์นำพิศวงมากมายทำขึ้นโดยมือของอัครสาวก.

๑๙ และหากมีปาฏิหาริย์ทำขึ้นเมื่อนั้นแล้ว, เหตุใดพระผู้เป็นเจ้าจะทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์และยังเป็นพระสถภาวะผู้ไม่เปลี่ยนแปลงเล่า? และดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง; หากเป็นเช่นนั้น พระองค์จะทรงยุติการเป็น

พระผู้เป็นเจ้า; และพระองค์ไม่ทรงยุติการเป็นพระผู้เป็นเจ้า, และทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์.

๒๐ และเหตุผลที่พระองค์ทรงยุติการทำปาฏิหาริย์” ในบรรดาลูกหลานมนุษย์เป็นเพราะว่าพวกเขาเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ, และออกจากทางที่ถูกต้อง, และไม่รู้จักพระผู้เป็นเจ้าซึ่งในพระองค์พวกเขาควรวางใจ”.

๒๑ ดูเถิด, ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าผู้ใดที่เชื่อในพระคริสต์, โดยไม่สงสัยในสิ่งใดแล้ว, สิ่งใดก็ตามที่เขาจะทูลขอพระบิดาในพระนามของพระคริสต์สิ่งนั้นจะมอบให้เขา; และสัญญาที่ให้แก่คนทั้งปวง, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ตรัสดังนี้กับสานุศิษย์ของพระองค์ผู้จะคงอยู่ต่อไป, แท้จริงแล้ว, และกับสานุศิษย์ทั้งหมดของพระองค์ด้วย, อันเป็นที่ไต่ยินแก่ฝูงชนว่า: เจ้าจงออกไป” ทั่วโลก, และสั่งสอนพระกิตติคุณแก่ชาวโลกทั้งปวง;

๒๓ และคนที่เชื่อและรับบัพติศมาจะได้รับ การช่วยให้อรอด, แต่คนที่ไม่เชื่อจะอับมงคล”;

๒๔ และเครื่องหมายเหล่านี้จะมีอยู่กับพวกเขาที่เชื่อ—ในนามของเราพวกเขาจะขับเหล่ามาร”; พวกเขาจะพูดด้วยภาษา

๑๕ก โม่โร. ๗:๓๕-๓๗;
คพ. ๓๕:๘.
คพพ. ปาฏิหาริย์.

๑๖ก สดด. ๔๐:๕;
คพ. ๗:๑๑๔;
โมเสส ๑:๓-๕.

๑๗ก เจคอบ ๔:๙.
ข คพพ. สร้าง (การ).

ค ปฐก. ๒:๗;
โมไซยาห์ ๒:๒๕.

๑๘ก ยอห์น ๖:๑๔.

๑๙ก คพ. ๖:๗-๑๐.
๒๐ก วินฉ. ๖:๑๑-๑๓;
อีเธอร์ ๑๒:๑๒-๑๘;
โมโร. ๗:๓๕-๓๗.

ข คพพ. วางใจ (ความ).

๒๑ก มธ. ๒๑:๒๒;
๓ นี. ๑๘:๒๐.

๒๒ก มาระโก ๑๖:๑๕-๑๖.

คพพ. งานเผยแผ่ศาสนา.

๒๓ก คพพ. อับมงคล (ความ).

๒๔ก มาระโก ๑๖:๑๗-๑๘.

คพพ. เครื่องหมาย.

ข กิจการ ๑๖:๑๖-๑๘.

ใหม่; พวกเขาจะจับฐูได้; และหากพวกเขาดีมีสิ่งที่เป็นพิษมันจะไม่ทำอันตรายพวกเขา; พวกเขาจะวางมือ^๑ บนคนป่วยและคนเหล่านั้นจะหายป่วย;

๒๕ และผู้ใดก็ตามที่เชื่อในนามของเรา, โดยไม่สงสัยในสิ่งใด, เราจะยืนยัน^๒ ถ้อยคำของเราทั้งหมดแก่เขา, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๒๖ และบัดนี้, ดูก่อน, ใครเล่าจะยืนหยัดต่อต้านงานของพระเจ้าได้? ใคร^๓ เล่าจะปฏิเสธพระดำรัสของพระองค์ได้? ใครเล่าจะลุกขึ้นต่อต้านพลังฤทธานุภาพของพระเจ้าได้? ใครเล่าจะดูหมิ่นงานของพระเจ้าได้? ใครเล่าจะดูหมิ่นลูก ๆ ของพระคริสต์? ดูก่อน, ท่านทั้งหลายซึ่งเป็นผู้ดูหมิ่น^๔ งานของพระเจ้า, เพราะท่านจะพิศวงและพินาศ.

๒๗ โอ้ตั้งนั้นแล้วอย่าดูหมิ่น, และอย่าประหลาดใจ, แต่จงสดับฟังพระวจนะของพระเจ้า, และทูลขอพระบิดาในพระนามของพระเยซูเพื่อสิ่งใดก็ตามที่ท่านขัดสน. อย่าสงสัย, แต่จงเชื่อ, และเริ่มต้นตั้งในสมัยโบราณ, และมาหา^๕ พระเจ้าด้วยสุดใจ ท่าน, และทำให้ความรอดเกิดขึ้น^๖ สำหรับตัวท่านเองด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นต่อพระพักตร์พระองค์.

๒๘ จง มี ปัญญา^๗ ในวัน เวลา แห่ง การทดลองของท่าน; จงปลดเปลื้องตนจาก

ความไม่สะอาดทั้งหลายทั้งปวง; อย่าขอ, เพื่อท่านจะได้บริโภคน้ำสำหรับดื่มหาราคะ^๘ ของท่าน, แต่จงขอด้วยความมั่นคงอันไม่หวั่นไหว, เพื่อท่านจะไม่พ่ายแพ้ต่อการล่อลวง, แต่เพื่อท่านจะรับใช้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าองค์จริงและทรงพระชนม์^๙.

๒๙ จงดูว่าท่านไม่ได้รับ^{๑๐} บัพติศมาโดยไม่มีค่าควร^{๑๑}; จงดูว่าท่านจะไม่รับ^{๑๒} ส่วนศีลระลึกของพระคริสต์โดยไม่มีค่าควร^{๑๓}; แต่จงดูว่าท่านทำสิ่งทั้งปวงด้วยความมีค่าควร^{๑๔}, และทำในพระนามของพระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์; และหากท่านทำดังนี้, และอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่, ท่านจะไม่มีทางถูกขับออกไปเลย.

๓๐ ดูก่อน, ข้าพเจ้าพูดกับท่านราวกับข้าพเจ้าพูด^{๑๕} จากบรรดาคนตาย; เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าท่านจะมีถ้อยคำของข้าพเจ้าอยู่กับท่าน.

๓๑ อย่างกล่าวโทษข้าพเจ้าเพราะความบกพร่อง^{๑๖} ของข้าพเจ้า, หรือ ทั้ง บิดาข้าพเจ้า, เพราะความบกพร่องของท่าน, ทั้งกล่าวโทษคนที่เขียนไว้ก่อนท่าน; แต่แทนที่จะทำเช่นนั้นจงน้อมขอบพระทัยพระเจ้าผู้เป็นเจ้า^{๑๗} ที่พระองค์ ทรง แสดง ให้ ความบกพร่องของเราประจักษ์แก่ท่าน, เพื่อท่านจะเรียนรู้ให้มีปัญญากว่าที่เรา มีมา.

<p>ค คมพ. ปฏิบัติต่อผู้ป่วย (การ). ๒๕ก คมพ. เป็ดเหยย (การ); ประจักษ์พยาน. ๒๖ก ๓ นี. ๒๙:๔-๗. ข สมิษ. ๑๓:๑๓. ๒๗ก โมโร. ๑๐:๓๐-๓๒. ข ยซว. ๒๒:๕;</p>	<p>คพ. ๖๔:๒๒, ๓๔. คมพ. ใจ. ค ฟป. ๒:๑๒. ๒๘ก เจคอบ ๖:๑๒. ข คมพ. ตัณหาราคะ. ค แอลมา ๕:๑๓. ๒๙ก คมพ. บัพติศมา, ให้บัพติศมา—คุณสมบัตินี้สำหรับ</p>	<p>บัพติศมา. ๗ ๑ คริ. ๑๑:๒๗-๓๐; ๓ นี. ๑๘:๒๘-๓๒. ค คมพ. ค่าควร (ความมี), ค่าควร (มี), คู่ควร. ๓๐ก มอริ. ๘:๒๖; โโมโร. ๑๐:๒๗. ๓๑ก มอริ. ๘:๑๗; อีเธอร์ ๑๒:๒๒-๒๘, ๓๔.</p>
---	--	--

๓๒ และบัดนี้, ดูเถิด, เราเขียนบันทึกนี้ตามความรู้ของเรา, ด้วยอักษรซึ่งเรียกกันในบรรดาเราว่าภาษาฮีบรียิปต์ปฏิรูป", โดยสืบทอดกันมาและเราเปลี่ยนแปลงตามวิธีพูดของเรา.

๓๓ และหากแผ่นจารึกของเราใหญ่พอเราน่าจะได้เขียนไว้ในภาษาฮีบรู; แต่เราก็เปลี่ยนแปลงภาษาฮีบรูด้วย; และหากเราได้เขียนไว้ในภาษาฮีบรู, ดูเถิด, ท่านจะไม่พบความบกพร่องในบันทึกของเรา.

๓๔ แต่พระเจ้าทรงรู้เรื่องที่เราเขียน, และทรงรู้ด้วยว่าไม่มีผู้คนอื่นใดรู้ภาษาของเรา; และเนื่องจากไม่มีผู้คนอื่นใดรู้ภาษาของเรา, ฉะนั้นพระองค์จึงทรงเตรียมทาง"เพื่อการแปลความหมายนั้น.

๓๕ และเรื่องเหล่านี้มีเขียนไว้เพื่อเราจะ

ขจัดเลือดพื้ของของเรา, ซึ่งเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ ออกจากอารมณ์ของเรา.

๓๖ และ ดูเถิด, สิ่งเหล่านี้ ซึ่งเราปรารถนา"เกี่ยวกับพื้ของของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้การกลับคืนของพวกเขามาสู่ความรู้เรื่องพระคริสต์, เป็นไปตามคำสวดอ้อนวอนของวิสุทธิชนทั้งปวงซึ่งพำนักอยู่ในแผ่นดิน.

๓๗ และขอพระเจ้าพระเยซูคริสต์ทรงยินยอมให้คำสวดอ้อนวอนของพวกเขาได้รับคำตอบตามศรัทธาของพวกเขา; และขอให้พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระบิดาทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับเชื้อสายแห่ง อิสราเอล; และขอให้พระองค์ประทานพรพวกเขาตลอดกาล, โดยผ่านศรัทธาในพระนามพระเยซูคริสต์. เอเมน.

หนังสือของอีเธอร์

บันทึกของชาวเจเร็ด, ที่ได้จากแผ่นจารึกฮีบรียิปต์แผ่นซึ่งผู้คนของลิมไฮพบในวันเวลาของกษัตริย์โมไซยาห์.

บทที่ ๑

โมโรไน่องานเขียนของอีเธอร์—มีการแสดงลำดับการสืบเชื้อสายของอีเธอร์—ภาษาของชาวเจเร็ดไม่ได้ถูกทำให้สับสนที่หอบาเบล—พระเจ้าทรงสัญญาจะนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินที่เลิศและทำให้พวกเขาเป็นประชาชาติยิ่งใหญ่.

๖๖ ละบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน", เริ่มให้เรื่องราวของผู้อยู่อาศัยเหล่านั้นในสมัยโบราณซึ่งถูกทำลายโดยพระหัตถ์"ของพระเจ้าบนผืนดินของประเทศทางเหนือนี้.

๒ และข้าพเจ้าได้เรื่องราวของข้าพเจ้าจากแผ่นจารึกฮีบรียิปต์แผ่น"ซึ่งผู้คนของลิมไฮพบ, ซึ่งเรียกว่าหนังสือของอีเธอร์.

๓ และเพราะข้าพเจ้าคิดว่าตอนแรก

๓๒ก ๑ นี. ๑:๒; โมไซยาห์ ๑:๔.

๓๔ก โมไซยาห์ ๘:๑๓-๑๘;

อีเธอร์ ๓:๒๓, ๒๘; คพ. ๑๗:๑.

๓๕ก ๒ นี. ๒๖:๑๕.

๓๖ก มอร. ๘:๒๔-๒๖;

คพ. ๑๐:๔๖-๔๙.

[อีเธอร์]

๑ ๑ก คมพ. โมโรไน, บุตรของมอร-

มอน.

ข มอร. ๕:๒๓; คพ. ๘๗:๖-๗.

๒ก แอลมา ๓๗:๒๑;

อีเธอร์ ๑๕:๓๓.

ของบันทึกนี้, ซึ่งพูดเกี่ยวกับการสร้างโลก, และเกี่ยวกับอาดัมด้วย, และเรื่องราวนับแต่เวลานั้นแม้จนถึงหอสูง^๑ อันยิ่งใหญ่^๒นั้น, และสิ่งใดก็ตามซึ่งเกิดขึ้นในบรรดาลูกหลานมนุษย์จนถึงเวลานั้น, มีอยู่ในบรรดาชาวอียิปต์—

๔ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เขียนเรื่องเหล่านั้นที่เกิดขึ้นนับแต่วันเวลาของอาดัม^๓ จนถึงเวลานั้น; แต่มันมีอยู่บนแผ่นจารึก; และผู้ใดที่พบมัน, ผู้นั้นจะมีพลังความสามารถเพื่อเขาจะมีเรื่องราวอันครบถ้วน.

๕ แต่ดูเถิด, ข้าพเจ้าไม่ได้ให้เรื่องราวโดยครบถ้วน, แต่ข้าพเจ้าให้ไว้เพียงส่วนหนึ่งของเรื่องราว, นับจากหอสูงลงมาจนกระทั่งคนเหล่านั้นถูกทำลาย.

๖ และข้าพเจ้าให้เรื่องราวไว้ตามนี้. คนที่เขียนเรื่องนี้คืออีเธอร์^๔, และท่านเป็นผู้สืบตระกูลของโคริแอนเทอร์.

- ๗ โคริแอนเทอร์เป็นบุตรของโมรอน.
- ๘ และโมรอนเป็นบุตรของอีเอ็ม.
- ๙ และอีเอ็มเป็นบุตรของเอซาร์.
- ๑๐ และเอซาร์เป็นบุตรของเสธ.
- ๑๑ และเสธเป็นบุตรของซิปสัน.
- ๑๒ และซิปสันเป็นบุตรของคอม.
- ๑๓ และคอมเป็นบุตรของโคริแอนทัม.
- ๑๔ และโคริแอนทัมเป็นบุตรของแอมนิแกดดาร์.
- ๑๕ และแอมนิแกดดาร์เป็นบุตรของแอร์ัน.
- ๑๖ และแอร์ันเป็นผู้สืบตระกูลของเฮ็ธ, ผู้เป็นบุตรของฮืออาธัม.

- ๑๗ และฮืออาธัมเป็นบุตรของลิบ.
- ๑๘ และลิบเป็นบุตรของคิซ.
- ๑๙ และคิซเป็นบุตรของโครัม.
- ๒๐ และโครัมเป็นบุตรของลีไว.
- ๒๑ และลีไวเป็นบุตรของคิม.
- ๒๒ และคิมเป็นบุตรของโมริแอนทอน.
- ๒๓ และโมริแอนทอนเป็นผู้สืบตระกูลของริฟเลคิซ.
- ๒๔ และริฟเลคิซเป็นบุตรของเซซ.
- ๒๕ และเซซเป็นบุตรของเฮ็ธ.
- ๒๖ และเฮ็ธเป็นบุตรของคอม.
- ๒๗ และคอมเป็นบุตรของโคริแอนทัม.
- ๒๘ และโคริแอนทัมเป็นบุตรของอีเมอร์.

๒๙ และอีเมอร์เป็นบุตรของโอเมอร์.
 ๓๐ และโอเมอร์เป็นบุตรของซูล.
 ๓๑ และซูลเป็นบุตรของคิบ.
 ๓๒ และคิบเป็นบุตรของโอโรซาห์, ผู้เป็นบุตรของเจเร็ด;
 ๓๓ เจเร็ด^๕ ซึ่งออกมาพร้อมกับชายท่านและครอบครัวของพวกเขา, กับคนอื่น ๆ และครอบครัวของพวกเขา, จากหอสูงนั้น, ในเวลาที่พระเจ้าทรงทำให้ภาษาของผู้คนสับสน^๖, และทรงยืนยันหนักแน่นในพระพิโรธของพระองค์ว่าพวกเขาจะกระจัดกระจายไปทั่วพื้นพิภพ^๗; และตามพระดำรัสของพระเจ้าผู้คนก็กระจัดกระจายไป.

๓๔ และพี่ชาย^๘ ของเจเร็ดโดยที่เป็นคนร้ายใหญ่และมีพลัง, และเป็นที่โปรดปรานมากของพระเจ้า, เจเร็ด, น้องชายท่าน, จึง

<p>๓๗ ออมีไน ๑:๒๒; โมไซยาห์ ๒๘:๑๗; ยีล. ๖:๒๘. ๔๗ อส. ครอบคลุมช่วงเวลา</p>	<p>เดียวกับปฐมกาล, บทที่ ๑-๑๐. ๖๗ อีเธอร์ ๑๒:๒; ๑๕:๓๔. ๓๓๗ คมพ. เจเร็ด.</p>	<p>ข ปฐก. ๑๑:๖-๙. ค โมไซยาห์ ๒๘:๑๗. ๓๔๗ คมพ. เจเร็ด, พี่ชายของ.</p>
--	--	---

กล่าวแก่ท่านว่า: จงร้องทูลพระเจ้าเถิด, เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทำให้เราสับสนจนเราจะไม่เข้าใจถ้อยคำของเรา.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้า, และพระเจ้าทรงมีความสงสารเจเร็ด; ฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงทำให้ภาษาของเจเร็ดสับสน; และเจเร็ดกับพี่ชายของท่านจึงไม่ถูกทำให้สับสน.

๓๖ ครั้นแล้วเจเร็ดกล่าวแก่พี่ชายท่านว่า: จงร้องทูลพระเจ้าอีกเถิด, และอาจเป็นไปได้ว่าพระองค์จะทรงคลายความกริ้วของพระองค์จากพวกเขาซึ่งเป็นเพื่อนของเรา, เพื่อพระองค์จะไม่ทรงทำให้ภาษาของพวกเขาสับสน.

๓๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้า, และพระเจ้าทรงมีความสงสารเพื่อน ๆ ของพวกท่าน และครอบครัวของพวกท่านด้วย, คือพวกเขาไม่ถูกทำให้สับสน.

๓๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดพูดกับพี่ชายอีก, มีความว่า: ไปทูลถามพระเจ้าเถิดว่าพระองค์จะทรงขับไล่เราออกจากแผ่นดินหรือ, และหากพระองค์จะทรงขับไล่เราออกจากแผ่นดิน, จงร้องทูลพระองค์ว่าเราจะไปแห่งใด. และใครเล่าจะรู้ว่าพระเจ้าอาจจะทรงพาเราไปยังแผ่นดินที่เลิกละ"กว่าแผ่นดินโลกทั้งปวง? และหากเป็นเช่นนั้น, ก็ขอให้เราขอสัตย์ต่อพระเจ้า, เพื่อเราจะได้รับมันเป็นมรดกของเรา.

๓๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่

ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้าตามที่พูดไว้โดยปากของเจเร็ด.

๔๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงได้ยินพี่ชายของเจเร็ด, และทรงมีความสงสารท่าน, และตรัสกับท่านว่า:

๔๑ จงไปรวบรวมฝูงสัตว์เลี้ยงของเจ้า, ทั้งเพศผู้และเพศเมีย, ทุกชนิด; และเมล็ดพันธุ์พืชของแผ่นดินโลกทุกชนิดด้วย; และครอบครัว"ทั้งหลายของเจ้า; และเจเร็ดน้องของเจ้า และครอบครัวของเขาด้วย; และเพื่อน"ของเจ้า และครอบครัวของพวกเขาด้วย, และเพื่อนของเจเร็ดและครอบครัวของพวกเขา.

๔๒ และเมื่อเจ้าทำดังนี้แล้วเจ้าจงนำหน้า"พวกเขาลงไปในหุบเขาที่อยู่ทางเหนือ. และเราจะพบเจ้าที่นั่น, และเราจะนำหน้า"เจ้าไปในแผ่นดินอันเลิกละ"กว่าผืนแผ่นดินทั้งปวงของแผ่นดินโลก.

๔๓ และที่นั่นเราจะอวยพรเจ้า และพงศ์พันธุ์เจ้า, และสถาปนาประชาชาติอันยิ่งใหญ่, จากพงศ์พันธุ์เจ้าไว้กับเรา, และจากพงศ์พันธุ์ของน้องชายเจ้า, และคนเหล่านั้นที่จะไปกับเจ้า. และจะไม่มีประชาชาติใดยิ่งใหญ่กว่าประชาชาติที่เราจะสถาปนาไว้กับเราจากพงศ์พันธุ์เจ้า, ทั่วพื้นพิภพ. และเราจะทำกับเจ้าดังนี้เพราะเวลายาวนานนี้เจ้าได้ร้องขอต่อเรา.

บทที่ ๒

ชาวเจเร็ดเตรียมการเดินทางของพวกเขา

เขาสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้—เป็นแผ่นดินที่เลือกสรรแล้วว่า ดี ที่สุด ซึ่งมนุษย์จะรับใช้พระคริสต์หรือถูกกำจัดออกไป—พระเจ้ารับสั่ง กับ พี่ชาย ของ เจเร็ด สาม ชั่วโมง—ชาวเจเร็ด สร้าง เรือ—พระเจ้าทรงขอให้พี่ชายของเจเร็ดเสนอว่าจะให้ความสว่างเรืออย่างไร.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดกับพี่ชายท่าน, และ ครอบครัว พวก ท่าน, และเพื่อนของเจเร็ดกับพี่ชายท่านและครอบครัวพวกเขา, ลงไปในหุบเขาที่อยู่ทางเหนือ, (และชื่อหุบเขา คือนิมโรด^๒, โดยเรียกตามชื่อของพรานผู้เก่งกล้าสามารถ) พร้อมด้วยฝูงสัตว์เลี้ยงของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้รวบรวมไว้, ทั้งเพศผู้และเพศเมีย, ทุกชนิด.

๒ และ พวกเขา วาง บ่วง และ จับ สัตว์ ปีกในอากาศด้วย; และพวกเขาเตรียมภาชนะ, ซึ่งในภาชนะนั้นพวกเขาใส่สัตว์น้ำจากผืนน้ำแล้วนำไปกับพวกเขาด้วย.

๓ และพวกเขาเอาเดเซเร็ทไปกับพวกเขาด้วย, ซึ่ง, โดยการแปลความหมาย, คือผึ้ง; และดังนั้นพวกเขาเอาผึ้งผึ้งไปกับพวกเขาด้วย, และสิ่งที่มีอยู่บนผืนแผ่นดินนานาชนิด, เมล็ดพันธุ์พืชทุกชนิด.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาลงมาถึงในหุบเขานิโมโรดแล้วพระเจ้าเสด็จลงมาและทรงสนทนากับพี่ชายของเจเร็ด; และพระองค์ประทับอยู่ในเมฆ^๓, และพี่ชายของเจเร็ดหาเห็นพระองค์ไม่.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงบัญชาพวกเขาให้ออกไปในแดนทูกันดาร์, แท้จริงแล้ว, ไปในเวลานั้นซึ่งยังไม่เคยมีคนไปที่นั่น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าเสด็จไปเบื้องหน้าพวกเขา, และตรัสกับพวกเขาขณะพระองค์ทรงยืนอยู่ในเมฆ^๔, และทรงชี้ทางที่พวกเขาควรจะเดินทางไป.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเดินทางอยู่ในแดนทูกันดาร์, และต่อเรือ, ซึ่งด้วยเรือเหล่านั้นพวกเขาข้ามผืนน้ำหลายแห่ง, โดยพระเจ้าทรงชี้ทางด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ตลอดเวลา.

๗ และพระเจ้าไม่ทรงยอมให้พวกเขาเทียบฝั่งเลยทะเลออกไปในแดนทูกันดาร์, แต่พระองค์ทรงประสงค์ให้พวกเขาเดินทางไปแม้ถึงแผ่นดินแห่งคำสัญญา^๕, ซึ่งเลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, ซึ่งพระเจ้าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของปกรักรักษาไว้ให้ผู้คนที่ชอบธรรม.

๘ และพระองค์ทรงยืนยันหนักแน่นกับพี่ชายของเจเร็ดในพระพิโรธของพระองค์, ว่าผู้ใดที่ครอบครองแผ่นดินแห่งคำสัญญานี้, นับจากเวลานั้นไปและตลอดกาล, จะรับใช้^๖พระองค์, พระผู้เป็นเจ้าขององค์จริงและองค์เดียว, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกกำจัด^๗ออกไป เมื่อพระพิโรธสุดขีดของพระองค์มาถึงพวกเขา.

๙ และบัดนี้, เรา จะ เห็น ประภาศิตของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินนี้, ว่ามันเป็นแผ่นดินแห่งคำสัญญา; และ

๒ ๑ก ปฐก. ๑๐:๘.
๔ก กิตว. ๑๑:๒๕;
คพ. ๓๔:๗-๙;
จส-ป ๑:๖๘.

๕ก อพย. ๑๓:๒๑-๒๒.
๗ก ๑ นี. ๔:๑๔.
คพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
๘ก อีเชอร์ ๑๓:๒.

๗ เจริม ๑:๓, ๑๐;
เอสมา ๓๗:๒๘;
อีเชอร์ ๙:๒๐.

ประชาชาติใดก็ตามที่จะครอบครองมัน จะรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้า, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกกำจัดออกไปเมื่อพระพิโรธสุดขีดของพระองค์จะมาถึงพวกเขา. และพระพิโรธสุดขีดของพระองค์มาถึงพวกเขาเมื่อพวกเขาสูงงอมอยู่ในความชั่วช้าสามัญ.

๑๐ เพราะเหตุเกิด, นี่เป็นแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง; ดังนั้นคนที่ครอบครองมันจะรับใช้พระเจ้าเป็นเจ้าหรือจะถูกกำจัดออกไป; เพราะเป็นประกาศิตอันเป็นนิจของพระเจ้า. และมันจะไม่เป็นไปจนกว่าจะถึงความบริบูรณ์^๗ ของความชั่วช้าสามัญในบรรดาลูกหลานของแผ่นดิน, ที่พวกเขาจะถูกกำจัดออกไป.

๑๑ และนี่มาถึงท่าน, โอท่านคนต่างชาติ^๘, เพื่อท่านจะรู้ประกาศิตของพระเจ้าเป็นเจ้า—เพื่อท่านจะกลับใจ, และไม่อยู่ในความชั่วช้าสามัญของท่านต่อไป จนความบริบูรณ์มาถึง, เพื่อท่านจะไม่นำพระพิโรธสุดขีดของพระเจ้าเป็นเจ้าลงมาบนท่านดังที่ผู้อยู่อาศัยของแผ่นดินทำมาแล้วก่อนหน้านี้.

๑๒ ดูเถิด, นี่เป็นแผ่นดินที่เลิศเลอ, และประชาชาติใดก็ตามที่ครอบครองมันจะเป็นอิสระ^๙จากการเป็นทาส, และจากการเป็นเชลย, และจากประชาชาติอื่นทั้งหมดภายใต้ฟ้าสวรรค์, หากพวกเขาเพียงจะรับใช้พระเจ้าของแผ่นดิน,

ผู้คือพระเยซูคริสต์, ซึ่งได้รับการแสดงให้ประจักษ์โดยเรื่องที่เราเขียนไว้.

๑๓ และบัดนี้ข้าพเจ้าเริ่มทำบ้านที่ของข้าพเจ้าต่อไป; เพราะเหตุเกิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ พระเจ้าทรงนำเจเร็ดและพี่น้องของท่านมาแม้ถึงทะเลใหญ่^{๑๐} นั้นซึ่งแบ่งแยกผืนแผ่นดินทั้งหลาย. และเมื่อพวกท่านมาถึงทะเลแล้วจึงตั้งกระโจม; และพวกท่านเรียกชื่อที่นั่นว่า โมริแอนคูเมอร์; และพวกท่านพำนักอยู่ในกระโจม, และพำนักอยู่ในกระโจมบนฝั่งทะเลตลอดเวลาสี่ปี.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นในปลายปีที่สี่คือพระเจ้าเสด็จมาหาพี่ชายของเจเร็ดอีก, และทรงยืนอยู่ในเมฆและทรงสนทนากับท่าน. และตลอดเวลาสามชั่วโมงพระเจ้าทรงสนทนากับพี่ชายของเจเร็ด, และทรงว่ากล่าว^{๑๑} ท่านเพราะท่านไม่จดจำที่จะเรียกหาพระนามของพระเจ้า.

๑๕ และพี่ชายของเจเร็ดกลับใจจากความชั่วที่ท่านทำ, และเรียกหาพระนามของพระเจ้าเพื่อพี่น้องท่านผู้ที่อยู่กับท่าน. และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: เราจะให้อภัยเจ้าและพี่น้องของเจ้าเกี่ยวกับบาปของพวกเขา; แต่เจ้าจะไม่ทำบาปอีกต่อไป, เพราะเจ้าจะจดจำว่าพระวิญญาณ^{๑๒}ของเราจะไม่พากเพียร^{๑๓}กับมนุษย์เสมอไป; ดังนั้น, หากเจ้าจะทำบาปจนเจ้าสูงงอเต็มที่เจ้าจะถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า. และเหล่านี้คือความคิดของเรา

๑๐ ก ๒ นี. ๒๘:๑๖.
ข ๑ นี. ๑๗:๓๗-๓๘.
๑๑ ก ๒ นี. ๒๘:๓๒.
๑๒ ก คมพ. เสรีภาพ.
ข อสย. ๖๐:๑๒.

๑๔ ก คมพ. ดีสอน (การ),
ลงโทษ (การ).
ข คมพ. สวดอ้อนวอน
(การ), สวดอ้อนวอน
(คำ).

๑๕ ก อีเธอร์ ๑๕:๑๓.
ข ปฐก. ๖:๓;
๒ นี. ๒๖:๑๐;
มอร. ๕:๑๖.

เกี่ยวกับแผ่นดินซึ่งเราจะให้เจ้าเพื่อเป็นมรดกของเจ้า; เพราะมันจะเป็นแผ่นดินที่เลิศเลอ^๑ ใหนือผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง.

๑๖ และพระเจ้าตรัสว่า: จงไปทำงานและต่อเรือ, ตามแบบที่เจ้าต่อไว้ก่อนหน้านั้น. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดลงมือทำงาน, และพี่น้องท่านด้วย, และต่อเรือตามแบบที่พวกเขาเคยต่อไว้, ตามคำแนะนำ^๒ ของพระเจ้า. และมันเล็ก, และมันเบาอยู่บนน้ำ, แม้เหมือนกับความปลอดภัยของสัตว์ปีกที่อยู่บนน้ำ.

๑๗ และพวกเขาต่อเรือตามวิธีที่มันจะแน่นอน ยิ่ง, จนมันจะเก็บน้ำได้เหมือนกับขาม; และท้องของมันแน่นอนเหมือนกับขาม; และกราบเรือแน่นอนเหมือนกับขาม; และท้ายเรือสอบเข้าหากัน; และส่วนบนของมันแน่นอนเหมือนกับขาม; และความยาวของมันคือความยาวของต้นไม้; และประตูของมัน, เมื่อปิด, แน่นหนาเหมือนกับขาม.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดร้องทูลพระเจ้า, มีความว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ข้าพระองค์ทำงานซึ่งพระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์เสร็จแล้ว, และข้าพระองค์ทำเรือตามที่พระองค์ทรงแนะนำให้ข้าพระองค์.

๑๙ และดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, ในเรือไม่มีแสงสว่างเลย; พวกข้าพระองค์จะบังคับเรือไปทางใดเล่า? และพวกข้าพระองค์จะตายด้วย, เพราะในเรือพวกข้าพระองค์หายใจไม่ออก, นอกจากด้วยอากาศซึ่งอยู่ในนั้น; ฉะนั้นพวกข้าพระองค์จะต้องตาย.

๒๐ และพระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า: ดูเถิด, เจ้าจงเจาะช่องด้านบนช่องหนึ่ง, และที่ท้องเรือด้วย; และเมื่อเจ้าขาดอากาศจงเปิดช่องนั้น และรับอากาศ. และหากเป็นว่าน้ำไหลเข้ามาหาเจ้า, ดูเถิด, เจ้าจงปิดช่องนั้น, เพื่อเจ้าจะไม่ตายด้วยน้ำท่วม.

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ดทำเช่นนั้น, ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา.

๒๒ และท่านร้องทูลพระเจ้าอีกมีความว่า: ข้าแต่พระเจ้า, ดูเถิดข้าพระองค์ทำไปแม้ที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพระองค์; และข้าพระองค์เตรียมเรือไว้สำหรับผู้คนของข้าพระองค์, และทรงดูเถิดไม่มีแสงสว่างในนั้นเลย. ทรงดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์จะทรงปล่อยให้พวกข้าพระองค์ข้ามน้ำกว้างใหญ่ในความปลอดภัยหรือ?

๒๓ และพระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า : เจ้าอยากให้เราทำอะไรเพื่อเจ้าจะมีแสงสว่างในพาหนะของเจ้า? เพราะดูเถิด, เจ้าจะมีหน้าตาไม่ได้, เพราะมันจะถูกซัดแตกเป็นชิ้น ๆ; ทั้งเจ้าจะไม่เอาไฟไปกับเจ้า, เพราะเจ้าจะไม่ไปโดยแสงสว่างของไฟ.

๒๔ เพราะดูเถิด, เจ้าจะเป็นดังปลาฉลามท่ามกลางทะเล; เพราะคลื่นภูเขาจะซัดมายังเจ้า. กระนั้นก็ตาม, เราจะนำเจ้าขึ้นมาจากห้วงลึกของทะเล; เพราะลม^๓ พัดออกจากปากเรา, และเราส่งฝน^๔ และน้ำท่วมออกไปด้วย.

๒๕ และดูเถิด, เราเตรียมเจ้าไว้ต่อสู้

สิ่งเหล่านี้; เพราะเจ้าจะข้ามหัวงลิ๊กอันกว้างใหญ่นี้ไม่ได้ เว้นแต่เราจะเตรียมเจ้าไว้ต่อสู้ คลื่นของทะเล, และ ลม ซึ่งพัดมา, และน้ำท่วมซึ่งจะมา. ฉะนั้นเจ้าอยากให้เราเตรียมอะไรให้เจ้าเพื่อเจ้าจะมีแสงสว่างเมื่อเจ้าถูกคลื่นเข้าไปในหัวงลิ๊กของทะเล?

บทที่ ๓

พี่ชายของเจเร็ดเห็นนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงสัมผัสก้อนหินสิบ หก ก้อน— พระคริสต์ ทรง แสดง ร่าง วิญญาณ ของพระองค์ต่อ พี่ชายของเจเร็ด—ผู้มีความรู้อันสมบูรณ์ไม่อาจถูกกันจากภายในของม่าน—มีการเตรียมเครื่องแปลความหมายไว้เพื่อนำบันทึกของชาวเจเร็ดมาสู่ความสว่าง.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชายของเจเร็ด, (บัดนี้จำนวนพาหนะซึ่งเตรียมไว้มีอยู่แปดลำ) ออกไปยังภูเขา, ซึ่งเรียกกันว่าภูเขาเซเล็ม, เพราะความสูงยิ่งของมัน, และหลอมก้อนหินเล็ก ๆ สิบหกก้อนออกจากศิลาก้อนหนึ่ง; และมันขาวและใส, แม้ดั่งแก้วโปร่งแสง; และท่านถือไว้ในมือ, ไปบนยอดเขา, และร้องทูลพระเจ้าอีก, มีความว่า:

๒ ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ตรัสว่าพวกข้าพระองค์จะต้องถูกน้ำท่วมล้อมรอบ. บัดนี้ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, และขออย่ากริ้วผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะ ความ

อ่อนแอของเขาคือพระองค์ทรง; เพราะพวกข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์และประทับอยู่บนสวรรค์, และพวกข้าพระองค์ไม่มีค่าควรต่อพระพักตร์พระองค์; เพราะการตกนี้ นิสัยของพวกข้าพระองค์จึงกลับชั่วตลอดเวลา; กระนั้นก็ตาม, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ประทานพระบัญชาแก่พวกข้าพระองค์ว่าพวกข้าพระองค์ต้องเรียกหาพระองค์, เพื่อจากพระองค์ พวกข้าพระองค์จะได้รับ ตามความปรารถนาของตน.

๓ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงลงโทษพวกข้าพระองค์เพราะความชั่วช้าสามานย์ของพวกข้าพระองค์, และทรงขับไล่พวกข้าพระองค์ไป, และชั่วเวลาหลายปีมานี้พวกข้าพระองค์อยู่ในแดนทุรกันดาร; กระนั้นก็ตาม, พระองค์ยังทรงเมตตาพวกข้าพระองค์. ข้าแต่พระเจ้า, โปรดทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยความสงสาร, และทรงคลายความกริ้วของพระองค์จากผู้คนเหล่านี้ของพระองค์เถิด, และอย่าทรงปล่อยให้พวกเขาออกไปข้ามหัวงลิ๊กอันบ้าคลั่งนี้ในความมืด; แต่ทรงโปรดทอดพระเนตรสิ่งเหล่านี้ซึ่งข้าพระองค์หลอมออกจากศิลา.

๔ และข้าพระองค์รู้, ข้าแต่พระเจ้า, ว่าพระองค์ทรงมีเดชานุภาพทั้งปวง, และทรงทำสิ่งใดก็ได้ตามที่พระองค์ทรงประสงค์เพื่อประโยชน์ของมนุษย์; ฉะนั้นทรงโปรดสัมผัสก้อนหินเหล่านี้, ข้าแต่พระเจ้า, ด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระองค์, และทรงเตรียมมันเพื่อมันจะส่องแสงออก

มาในความมืด; และมันจะส่องแสงออกมาสู่พวกข้าพระองค์ในพาดหัวซึ่งพวกข้าพระองค์เตรียมไว้, เพื่อพวกข้าพระองค์จะมีแสงสว่างขณะที่จะข้ามทะเล.

๕ ดูเถิด, ข้าแต่พระเจ้า, พระองค์ทรงทำการนี้ได้. พวกข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงมีพระปรีชาสามารถแสดงเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ได้, ซึ่ง ดู เล็ก น้อย ใน ความเข้าใจของมนุษย์.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพี่ชายของเจเร็ดกล่าวถ้อยคำเหล่านี้, ดูเถิด, พระเจ้าทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกมาและทรงสัมผัสกับนอหินเหล่านี้ที่ละก้อนด้วย นิ้ว พระหัตถ์ของพระองค์. และมัน จึงถูกขจัดไปจากดวงตาพี่ชายของเจเร็ด, และ ท่าน เห็น นิ้ว พระหัตถ์ของพระเจ้า; และเป็นดังนิ้วมือมนุษย์, เหมือนกับเนื้อหนังและโลหิต; และพี่ชายของเจเร็ดล้มลงต่อพระพักตร์พระเจ้า, เพราะท่านถูกจู่โจมด้วยความกลัว.

๗ และพระเจ้าทรงเห็นพี่ชายของเจเร็ดล้มลงสู่พื้นดิน; และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: ลูกขึ้นเถิด, เหตุใดเจ้าจึงล้มเล่า?

๘ และท่านทูลพระเจ้าว่า: ข้าพระองค์เห็น นิ้ว พระหัตถ์ของพระเจ้า, และข้าพระองค์กลัวเกลือกพระองค์จะทรงลงทณฑ์ข้าพระองค์; เพราะข้าพระองค์ไม่รู้ ว่าพระเจ้าทรงมีพระมั่งสะและพระโลหิต.

๙ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: เพราะ

ศรัทธาของเจ้า เจ้าจึงเห็นว่าเราจะรับเอาเนื้อหนัง และโลหิต; และไม่เคยมีคนเดียวมาอยู่ต่อหน้าเราด้วยศรัทธามากเช่นนั้นดังที่เจ้ามี; เพราะหากไม่เป็นเช่นนั้น เจ้าจะเห็นนิ้วมือของเราไม่ได้. เจ้าเห็นมากกว่านี้ไหม?

๑๐ และท่านทูลตอบว่า: ไม่เห็น; พระองค์เจ้าข้า, ทรงโปรดแสดงองค์แก่ข้าพระองค์เถิด.

๑๑ และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า: เจ้าเชื่อถ้อยคำที่เราจะพูดหรือไม่?

๑๒ และท่านทูลตอบว่า: เชื่อ, พระองค์เจ้าข้า, ข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์รับสั่งความจริง, เพราะพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าแห่งความจริง, และตรัสเท็จไม่ได้.

๑๓ และเมื่อท่านกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, ดูเถิด, พระเจ้าทรงแสดง องค์แก่ท่าน, และตรัสว่า: เพราะเจ้ารู้ เรื่องเหล่านี้เจ้าได้รับการไถ่จากการตก; ฉะนั้นเราจึงนำเจ้ากลับมาในที่อยู่ของเรา; ฉะนั้นเราจึงแสดง ตีนแก่เจ้า.

๑๔ ดูเถิด, เราคือผู้ที่ทรงเตรียมไว้นับแต่การวางรากฐานของโลกเพื่อไถ่ผู้คนของเรา. ดูเถิด, เราคือพระเยซูคริสต์. เราคือพระบิดา และพระบุตร. ในเรามนุษย์ชาติทั้งปวงจะมีชีวิต, และนั่นเป็นนิรันดร์, แม้คนที่เชื่อในนามของเรา; และพวกเขาจะกลับ กลายเป็น บุตรของเรา และธิดาของเรา.

๕ก อสย. ๕๕:๘-๙;
๑ นี. ๑๖:๒๙.
๖ก คมพ. พระเยซูคริสต์.
ข อีเธอร์ ๑๒:๑๙, ๒๑.
๗ก คมพ. เนื้อหนัง; พระเยซูคริสต์; มรรตัย (ความเป็น).

๑๒ก ฮบ. ๖:๑๘.
๑๓ก คพ. ๖๗:๑๐-๑๑.
ข อินัส ๑:๖-๘.
ค คมพ. พระเยซูคริสต์—การดำรงอยู่ก่อนความเป็นมรรตัยของพระคริสต์.

๑๔ก คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ); พระผู้ไถ่.
ข โมไซยาห์ ๑๕:๑-๔.
ค โมไซยาห์ ๑๖:๙.
ง คมพ. บุตรและธิดาของพระผู้เป็นเจ้า.

๑๕ และเราไม่เคยแสดงตนแก่มนุษย์ผู้ซึ่งเราสร้าง, เพราะมนุษย์ไม่เคยเชื่อ "ในเราดังที่เจ้าเชื่อ. เจ้าเห็นไหมว่าเราสร้างเจ้าตามรูปลักษณะ" ของเราเอง? แท้จริงแล้ว, แม้มนุษย์ทั้งปวงถูกสร้างมาตั้งแต่นั้นตามรูปลักษณะของเราเอง.

๑๖ ดูเถิด, ร่างนี้, ซึ่งเจ้าเห็นอยู่เดี๋ยวนี้, เป็นร่างวิญญาณ^๑ของเรา; และเราสร้างมนุษย์ตามร่างวิญญาณของเรา; และแม้ดังที่เราปรากฏแก่เจ้าอย่างไรในวิญญาณ เราจะปรากฏแก่ผู้คนของเราอย่างนั้นในเนื้อหนัง.

๑๗ และบัดนี้, ดังที่ข้าพเจ้า, โมโรไน, กล่าวแล้วว่า ข้าพเจ้า ทำบันทึกเรื่องราวอันครบถ้วนของสิ่งเหล่านี้ที่มีเขียนไว้ไม่ได้, ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพอใจแล้วที่จะกล่าวว่าพระเยซูทรงแสดงองค์แก่ชายผู้นี้ในวิญญาณ, แม้ตามลักษณะและในความเหมือนของร่างเดียวกันนั้นดังที่พระองค์ทรงแสดงองค์แก่ชาวนีไฟ.

๑๘ และ พระองค์ ทรง ปฏิบัติ ต่อ ท่าน แม้ดังที่ พระองค์ ทรง ปฏิบัติ ต่อ ชาวนีไฟ; และทั้งหมดนี้, ก็เพื่อชายผู้นี้จะรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้า, เพราะงานสำคัญยิ่ง หลาย ประการ ซึ่ง พระเจ้า ทรงแสดงแก่ท่าน.

๑๙ และ เพราะ ความรู้ ของ ชาย ผู้นี้ จึง กั้น ท่าน ไม่ ให้ เห็น ภายใน ม่าน^๒ ไม่ ได้; และ ท่าน เห็น นิ้ว พระหัตถ์ ของ พระเยซู, ซึ่ง, เมื่อ ท่าน เห็น, ท่าน ล้ม ลง ด้วย ความ กลัว; เพราะ ท่าน รู้ ว่า เป็น นิ้ว พระหัตถ์

ของพระเจ้า; และท่านไม่มีศรัทธาต่อไป, เพราะท่านรู้แล้ว, โดยไม่สงสัยเลย.

๒๐ ดังนั้น, โดยมีความรู้อันสมบูรณ์นี้เกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า, จึงกั้น^๓ท่านจากภายในมาไม่ได้; ฉะนั้นท่านจึงเห็นพระเยซู; และพระองค์ทรงปฏิบัติต่อท่าน.

๒๑ และ เหตุการณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พระเจ้าตรัสกับพี่ชายของเจเร็ดว่า: ดูเถิด, เจ้าจงอย่าให้สิ่งเหล่านี้ซึ่งเจ้าเห็นและได้ยินออกไปสู่โลก, จนกว่าจะถึงเวลาที่เราจะสรรเสริญนามของเราในเนื้อหนัง; ดังนั้น, เจ้าจงเก็บเรื่องเหล่านี้ซึ่งเจ้าเห็นและได้ยิน, และไม่ต้องแสดงมันแก่ผู้ใด.

๒๒ และดูเถิด, เมื่อเจ้าจะมาหาเรา, เจ้าจงเขียนและบันทึกมันไว้, เพื่อจะไม่มีใครแปลความหมายของมันได้; เพราะเจ้าจะเขียนเป็นภาษาที่อ่านไม่ได้.

๒๓ และดูเถิด, ศิลาสองก้อน^๔นี้เราจะให้แก่เจ้า, และเจ้าจะบันทึกมันไว้กับเรื่อง^๕ที่เจ้าจะเขียนด้วย.

๒๔ เพราะดูเถิด, ภาษาที่เจ้าจะเขียนเราทำให้สับสนแล้ว; ดังนั้นเราจะกระทำในเวลาอันเหมาะสมของเราให้ศิลาเหล่านี้ขยายเรื่องซึ่งเจ้าจะเขียนออกสู่สายตาของมนุษย์.

๒๕ และเมื่อพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้แล้ว, พระองค์ทรงแสดงให้พี่ชายของเจเร็ดเห็นผู้อยู่อาศัยทั้งหมด^๖ของแผ่นดินโลกที่ดำรงอยู่มาก่อน, และทั้งหมดที่จะดำรงอยู่ด้วย; และพระองค์ไม่ทรงปิดบังคนเหล่านั้นจากสายตาของท่าน, แม้ถึงสุดแดนแผ่นดินโลก.

๑๕ก คมพ. เชื่อ (ความ).
ข ปฐก. ๑:๒๖-๒๗;
โมไซยาห์ ๗:๒๗;
คพ. ๒๐:๑๗-๑๘.

๑๖ก คมพ. วิญญาณ.
๑๗ก ๓ น. ๑๑:๘-๑๐.
๑๙ก คมพ. ม่าน.
๒๐ก อีเธอร์ ๑๒:๑๙-๒๑.

๒๑ก อีเธอร์ ๔:๑.
๒๓ก คมพ. อูรัมและทุมมิม.
๒๕ก โมเสส ๑:๘.

๒๖ เพราะพระองค์ได้ตรัสกับท่านในกาลก่อน, ว่าหาก "ท่านเชื่อ" ในพระองค์ ว่าพระองค์ทรงแสดงทุกสิ่ง แก่ท่านได้—พระองค์จะ ทรง แสดง แก่ท่าน; ฉะนั้น พระเจ้าทรงปิดบัง สิ่งใดจากท่านไม่ได้, เพราะท่านรู้ว่าพระเจ้าทรงแสดงทุกสิ่ง แก่ท่านได้.

๒๗ และ พระเจ้า ตรัส กับ ท่านว่า: จง เขียนเรื่องเหล่านี้และผืนนี้ "มันไว้"; และ เราจะแสดงมันในเวลาอันเหมาะสมของเราแก่ลูกหลานมนุษย์.

๒๘ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือ พระเจ้า ทรง บัญชา ท่านว่า ท่าน จะต้อง ผืนนี้ "สองก่อนที่"ท่านได้รับไว้, และ ไม่แสดงมัน, จนกว่าพระเจ้าจะทรงแสดงมันแก่ลูกหลานมนุษย์.

บทที่ ๔

โมโรไนได้รับพระบัญชาให้ผืนนี้ข้อเขียนของพี่ชายเจเร็ด—เรื่องเหล่านั้นจะไม่เปิดเผยจนกว่ามนุษย์จะมีศรัทธาแม้ดังพี่ชายของเจเร็ด—พระคริสต์ทรงบัญชาให้มนุษย์ เชื่อ พระวจนะ ของพระองค์ และ ถ้อยคำ สานุศิษย์ ของพระองค์—มนุษย์ได้รับพระบัญชาให้กลับใจ, เชื่อ พระกิตติคุณ, และรับการช่วยให้รอด.

และพระเจ้าทรงบัญชาพี่ชายของเจเร็ดให้ลงไปจากภูเขาจากที่ประทับของพระเจ้า, และเขียน เรื่องที่ท่านเห็น; และเรื่องเหล่านี้

นั้น ทรงห้ามไม่ให้ออกมาถึงลูกหลานมนุษย์จนกว่าหลังจาก "พระองค์จะถูกยกขึ้นบนทางเขน; และด้วยเหตุนี้กับตรีโยไม-ไชยาห์จึงเก็บเรื่องราวที่เขียนไว้, เพื่อจะไม่ออกมาสู่โลกจนกว่าหลังจากพระคริสต์จะทรงแสดงองค์แก่ผู้คนของพระองค์.

๒ และ หลังจาก พระ คริสต์ ทรง แสดง องค์ โดย แท้จริง แก่ ผู้คนของ พระองค์ แล้วพระองค์ทรงบัญชาว่าเรื่องเหล่านั้นจะเป็นที่ประจักษ์.

๓ และ บัดนี้, หลังจากนั้น, พวกเขาทั้งหมดเสื่อมโทรมอยู่ในความไม่เชื่อ; และไม่มีใครเลยนอกจากชาวเลมัน, และ พวกเขา ปฏิเสธ พระ กิตติคุณ ของ พระ คริสต์; ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงได้รับพระบัญชาให้ซ่อน "มันไว้"ในดินอีก.

๔ ดูเถิด, ข้าพเจ้าเขียนเรื่องซึ่งพี่ชายของเจเร็ดเห็นนั่นเองบนแผ่นจารึกเหล่านี้; และไม่เคยมีเรื่องใดเป็นที่ประจักษ์ยิ่งใหญ่เกินกว่าเรื่องซึ่งเป็นที่ประจักษ์แก่พี่ชายของเจเร็ด.

๕ ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงบัญชาข้าพเจ้าให้เขียนเรื่องไว้; และข้าพเจ้าเขียนไว้. และ พระองค์ ทรง บัญชา ข้าพเจ้าให้ ข้าพเจ้า ผืนนี้ "มันไว้"; และพระองค์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าผืนนี้คำแปลความหมายของมันไว้ด้วย; ดังนั้นข้าพเจ้าจึงผืนนี้เครื่องแปลไว้, ตามพระบัญชาของพระเจ้า.

๖ เพราะ พระเจ้า ตรัส กับ ข้าพเจ้า: มันจะไม่ออกไปสู่คนต่างชาติจนถึงวันที่พวกเขาจะกลับใจจากความชั่วช้าสามานย์ของ

๒๖ก อีเชอร์ ๓:๑๑-๑๓. ข คมพ. เชื้อ (ความ). ค อีเชอร์ ๔:๔. ๒๗ก ๒ นี. ๒๗:๖-๘. ๒๘ก คพ. ๑๗:๑. ๔ ๑ก อีเชอร์ ๑๒:๒๔. คมพ. พระคัมภีร์. ข อีเชอร์ ๓:๒๑. ๓ก มอริ. ๘:๑๔. ๕ก อีเชอร์ ๕:๑. ข คพ. ๑๗:๑; จส—ป ๑:๕๒. คมพ. อูริมและทุมมิม.

พวกเขา, และกลับสะออดต่อพระพักตร์พระเจ้า.

๗ และในวันนั้นที่พวกเขาจะใช้ศรัทธาในเรา, พระเจ้าตรัส, แม้ดั่งที่พี่ชายของเจเรียดทำ, เพื่อพวกเขาจะได้รับการชำระให้บริสุทธิ์^๗ ในเรา, เมื่อนั้นเราจะแสดงสิ่งที่พี่ชายของเจเรียดเห็นให้ประจักษ์แก่พวกเขา, แม้จนการคลั่งการเปิดเผยทั้งหมดของเราแก่พวกเขา, พระเยซูคริสต์, พระบุตรของพระเจ้า, พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์^๘ และแผ่นดินโลก, และสรรพสิ่งทั้งปวงที่อยู่ therein^๙.

๘ และคนที่จะต่อต้าน^{๑๐} พระวณะของพระเจ้า, ขอให้เขาถูกสาปแช่ง; และคนที่จะปฏิเสธ^{๑๑} สิ่งเหล่านี้, ก็ขอให้เขาถูกสาปแช่ง; เพราะเราจะไม่แสดงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า^{๑๒} นี้แก่คนเหล่านั้น, พระเยซูคริสต์ตรัส; เพราะเราคือคนที่พูด.

๙ และด้วยบัญชาของเราฟ้าสวรรค์เปิดและปิด^{๑๓}; และด้วยคำของเราแผ่นดินโลก^{๑๔} จะสิ้นสะเทือน; และด้วยบัญชาของเราผู้อยู่อาศัย therein^{๑๕} จะสิ้นไป, แม้เช่นนั้นดั่งด้วยไฟ.

๑๐ และคนที่หาเชื่อถ้อยคำของเราไม่ยอมไม่เชื่อ^{๑๖} สานุศิษย์ของเรา; และหากเป็นไปว่าเราไม่ได้พูด, เจ้าจงตัดสินใจเถิด; เพราะเจ้าจะรู้ว่าเรานั้นเองที่พูด, ในวันสุดท้าย^{๑๗}.

๑๑ แต่คนที่เชื่อ^{๑๘} สิ่งเหล่านี้ซึ่งเราพูด, เราจะไปเยือนเขาด้วยการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของเรา, และเขาจะรู้^{๑๙} และเป็นพยาน. เพราะเนื่องจากพระวิญญาณของเราเขาจะรู้^{๒๐} ว่าสิ่งเหล่านี้จริง; เพราะมันชักจูงมนุษย์ให้ทำดี.

๑๒ และสิ่งใดก็ตามที่ชักจูงมนุษย์ให้ทำดีมาจากเรา; เพราะความดี^{๒๑} ไม่ได้มาจากผู้ใดนอกจากเรา. เราคือผู้เดียวกันนั้นที่นำมนุษย์ไปสู่ความดีทั้งหมด; คนที่จะไม่เชื่อถ้อยคำของเราจะไม่เชื่อ^{๒๒} เรา—ว่าเราดำรงอยู่; และคนที่ไม่เชื่อเราจะไม่เชื่อพระบิดาผู้ทรงส่งเรามา. เพราะดูเถิด, เราคือพระบิดา, เราคือแสงสว่าง^{๒๓}, และชีวิต, และความจริงของโลก.

๑๓ จงมาหาเรา^{๒๔}, โอ้เจ้าคนต่างชาติ, และเราจะแสดงสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่า^{๒๕} นี้แก่เจ้า, ความรู้ที่ซ่อนไว้เพราะความไม่เชื่อ.

๑๔ จงมาหาเรา, โอ้เจ้าเชื้อสายแห่งอิสราเอล, และมันจะเป็นที่ประจักษ์^{๒๖} แก่เจ้าว่าพระบิดาทรงเตรียมสิ่งสำคัญยิ่งเพียงใดไว้ให้เจ้า, นับแต่การวางรากฐานของโลก; และมันไม่มาถึงเจ้า, เพราะความไม่เชื่อ.

๑๕ ดูเถิด, เมื่อเจ้าจะนึกมานความไม่เชื่อนั้นซึ่งทำให้เจ้าคงอยู่ในสภาพอันน่าพรั่นพรึงของความชั่วร้าย, และความแข็ง

๗ก คมพ. ทำ (ชำระ) ให้บริสุทธิ์ (การ).
ข โมไซยาห์ ๓:๘.
๘ก ๓ นี. ๒๙:๕-๖;
มอริ. ๘:๑๗.
๙ ๒ นี. ๒๗:๑๔;
๒๘:๒๙-๓๐.
ค แอลมา ๑๒:๑๐-๑๑;
๓ นี. ๒๖:๙-๑๐.
๘ก ๑ พกษ. ๘:๓๕;

คพ. ๗:๗.
ข อีล. ๑๒:๘-๑๘;
มอริ. ๕:๒๓.
๑๐ก ๒ นี. ๓๓:๑๐-๑๕.
๑๑ก คพ. ๕:๑๖.
ข คมพ. ประจักษ์พยาน.
ค อีเธอร์ ๕:๓-๔;
โมโร. ๑๐:๔-๕.
๑๒ก แอลมา ๕:๔๐;
โมโร. ๗:๑๖-๑๗.

๗ ๓ นี. ๒๘:๓๔.
ค คมพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.
ง ยอห์น ๘:๑๒;
แอลมา ๓:๙.
๑๓ก ๓ นี. ๑๒:๒-๓.
๑๔ก คพ. ๑๒:๒๖-๒๙.

กระด้างของใจ, และความมืดบอดของจิตใจ, เมื่อนั้นสิ่งสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์ซึ่งซ่อน^๗ ให้พินิจนัยจากการวางรากฐานของโลก—แท้จริงแล้ว, เมื่อเจ้าจะเรียกหาพระบิดาในนามของเรา, ด้วยใจที่ซอกซำและวิญญาณที่สำนึกผิด, เมื่อนั้นเจ้าจะรู้ว่าพระบิดาทรงระลึกถึงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงทำกับบรรพบุรุษเจ้า, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๖ และเมื่อ นั้น การเปิดเผย^๗ของเราซึ่งเราให้ยอห์น ผู้รับใช้ของเราเขียนไว้ จะคลี่ออกสู่สายตาของผู้คนทั้งปวง. จงจำไว้, เมื่อเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้, เจ้าจะรู้ว่าเวลาอยู่แค่เอื้อมที่การเปิดเผยดังกล่าวพระองค์จะทรง ทำให้ประจักษ์^๗ ในพระราชกิจอันแท้จริง.

๑๗ ฉะนั้น, เมื่อเจ้าจะรับ^๗ บันที่นี้เจ้าจะรู้ว่างานของพระบิดาเริ่มแล้วทั่วผืนแผ่นดิน.

๑๘ ฉะนั้น, จงกลับใจ^๗ เจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเรา, และเชื่อในกิตติคุณของเรา, และรับ^๗ บัพติศมา^๗ ในนามของเรา; เพราะคนที่เชื่อและรับ^๗ บัพติศมาจะได้รับการช่วยให้อรอด; แต่คนที่ไม่เชื่อจะอับมงคล; และเครื่องหมาย^๗ จะติดตามคนที่เชื่อในนามของเรา.

๑๙ และเขาที่เราพบว่าชื่อสัตย์^๗ ต่อนาม

ของเราในวันสุดท้ายย่อมได้รับพร, เพราะเราจะยกเขาขึ้นเพื่อพำนักอยู่ในอาณาจักรที่เตรียมไว้ สำหรับ เขา นับ จาก การวางรากฐาน^๗ ของโลก. และดูเถิดเรานั้นเองที่พูดมันไว้. เอเมน.

บทที่ ๕

พยานสามคนและงานโดยตัวมันเองจะยืนเป็นประจักษ์พยานแห่งความเป็นจริงของพระคัมภีร์มอรมอน.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เขียนถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าได้รับพระบัญชา, ตามความจำของข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าบอกท่านแล้วถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าฝัน^๗ไว้; ฉะนั้นอย่าแต่จะต้องมันเพื่อท่านจะแปล; เพราะท่านถูกห้ามจากสิ่งนั้น, เว้นแต่ในเวลาที่จะเป็นไปโดยปรีชาญาณของพระผู้เป็นเจ้า.

๒ และดูเถิด, ท่านจะได้รับอภิสิทธิ์^๗เพื่อจะแสดงแผ่นดินจารึกแก่คน^๗ ที่จะช่วยนำงานนี้ออกมา;

๓ และจะ แสดง แก่ คน สาม^๗ คนโดยเดชานุภาพของพระผู้เป็นเจ้า; ดังนั้นพวกเขาจะรู้^๗ แน่แก่ใจว่าสิ่งเหล่านี้จริง^๗.

๔ และด้วยปากของพยาน^๗ สามคนจะสถาปนาสิ่งเหล่านี้; และประจักษ์พยาน

๑๕ก ๒ นี. ๒๗:๑๐.
 ๑๖ก วว. ๑:๑;
 ๑ นี. ๑๔:๑๘-๒๗.
 ๑๗ก ๓ นี. ๒๑:๑-๙, ๒๘.
 ๑๘ก ๓ นี. ๒๗:๒๐;
 โมโร. ๗:๓๔.
 ข ยอห์น ๓:๓-๕.
 คมพ. บัพติศมา, ให้บัพ-
 ติศมา—จำเป็น.
 ค คมพ. ของประธานทาง

วิญญาณ, ของประธาน
 แห่งพระวิญญาณ.
 ๑๙ก โมไซยาห์ ๒:๔๑;
 คพ. ๖:๑๓.
 คมพ. พระเยซูคริสต์—
 การรับพระนามของพระ
 เยซูคริสต์ไว้กับเรา.
 ข ๒ นี. ๙:๑๘.
 ๕ ๑ก ๒ นี. ๒๗:๗-๘, ๒๑;
 อีเธอร์ ๔:๔-๗.

๒ก ๒ นี. ๒๗:๑๒-๑๔;
 คพ. ๕:๙-๑๕.
 ๓ก ๒ นี. ๑๑:๓; ๒๗:๑๒.
 ข คพ. ๕:๒๕.
 ค อีเธอร์ ๔:๑๑.
 ๔ก ดู หัวบทของคพ. ภาค ๑๗
 และข้อ ๑-๓; ดู ประจักษ์
 พยานของพยานสาม
 คนในหน้าต้นๆ ของพระ
 คัมภีร์มอรมอนด้วย.

ของคนสามคน, และงานนี้, ซึ่งในนี้ก็จะแสดงให้เห็นถึง เดชานุภาพ ของ พระผู้เป็นเจ้า และ พระ วจนะ ของ พระองค์ด้วย, อันเป็นสิ่งที่ พระบิดา, และพระบุตร, และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยาน—และทั้งหมดนี้จะอยู่เป็นประจักษ์พยานต่อโลกในวันสุดท้าย.

๕ และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขากลับใจและมาเฝ้า^๑พระบิดาในพระนามของพระเยซู, พระองค์จะทรงรับพวกเขาเข้าในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า.

๖ และบัดนี้, หากข้าพเจ้าไม่มีอำนาจในสิ่งเหล่านี้แล้ว, ท่านจงตัดสินใจเถิด; เพราะท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้ามีอำนาจเมื่อท่านเห็นข้าพเจ้า, และเราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าในวันสุดท้าย. เอเมน.

บทที่ ๖

เรื่องของชาวเจเร็ดถูกลมพัดไปยังแผ่นดินที่สัญญาไว้—ผู้คนสรรเสริญพระเจ้าในพระคุณความดีของพระองค์—พวกเขากำหนดให้โอไรธาเป็นกษัตริย์เหนือพวกเขา—เจเร็ดและพี่ชายท่านตาย.

และบัดนี้ ข้าพเจ้า, โมโรไน, เริ่มเขียนบันทึกของเจเร็ดและพี่ชายท่านต่อไป.

๒ เพราะเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากพระเจ้าทรงเตรียมก่อนหิน^๑ เหล่านั้นซึ่งพี่ชายของเจเร็ดนำขึ้นไปบนภูเขาแล้ว, พี่ชายของเจเร็ดลงมาจากภูเขา, และนำก่อนหินใส่ในพาทนะทั้งหลายซึ่งเตรียม

ไว้, ก่อนหนึ่งที่หิวกับท้ายของพาทนะ; และดูเถิด, มันให้แสงสว่างแก่พาทนะ.

๓ และดังนั้นพระเจ้าทรงทำให้ก่อนหินส่องแสงในความมืด, เพื่อให้แสงสว่างแก่ชาย, หญิง, และเด็ก, เพื่อพวกเขาจะไม่ข้ามผืนน้ำอันกว้างใหญ่ในความมืด.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาเตรียมอาหารทุกอย่างแล้ว, เพื่อโดยการนั้นพวกเขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้บนผืนน้ำ, และอาหารสำหรับฝูงสัตว์เลี้ยงและฝูงสัตว์ใหญ่ของพวกเขาด้วย, และสัตว์ป่าหรือสัตว์หรือสัตว์ปีกชนิดใดก็ตามที่พวกเขาจะเอาไปด้วย—และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนี้แล้วพวกเขาก็ลงไป^๒ในพาทนะหรือเรือของตน, และออกทะเลไป, โดยมอบตนไว้กับพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของตน.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าของเขาทำให้เกิดลมแรง^๓พัดอยู่เหนือผืนน้ำ, ไปสู่แผ่นดินที่สัญญาไว้; และดังนั้นพวกเขาจึงถูกสายลมส่งให้โยนอยู่บนยอดคลื่นแห่งท้องทะเล.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาถูกฝังอยู่ในห้วงลึกของทะเลหลายครั้ง, เพราะคลื่นภูเขาซึ่งซัดใส่พวกเขา, และพายุฝนฟ้าคะนองรุนแรงและน่าสะพรึงกลัวซึ่งเกิดเพราะความรุนแรงของลม.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาถูกฝังอยู่ในห้วงลึก ไม่มีน้ำทำอันตรายพวกเขาได้เลย, พาทนะของพวกเขาแน่นหนา^๔ เหมือนกับซาม, และมัน

๕ ก มอ. ๙:๒๗;
โมโร. ๑๐:๓๐-๓๒.

๖ ๒ ก อีเธอร์ ๓:๓-๖.
๕ ก อีเธอร์ ๒:๒๔-๒๕.

๗ ก อีเธอร์ ๒:๑๗.

แน่นอนเหมือนกับการเรือ ของโนอาห์ด้วย; ฉะนั้นเมื่อพวกเขาถูกน้ำมากมายล้อมรอบ พวกเขาร้องทูลพระเจ้า, และพระองค์ทรงนำพวกเขาขึ้นมาอยู่บนผืนน้ำอีก.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลมไม่เคยหยุดพัดไปยังแผ่นดินที่สัญญาไว้ ขณะที่พวกเขาอยู่บนผืนน้ำ; และดังนั้นสายลมจึงส่งพวกเขาให้แล่นไปเบื้องหน้า.

๙ และพวกเขาร้องสรรเสริญพระเจ้า; แท้จริงแล้ว, พี่ชายของเจเร็ดร้องสรรเสริญพระเจ้า, และท่านน้อมขอบพระทัยและสรรเสริญพระเจ้า ตลอดทั้งวัน; และเมื่อกลางคืนมาถึง, พวกเขาก็ไม่หยุดสรรเสริญพระเจ้า.

๑๐ และสายลมจึงพัดพวกเขาไปดังนี้; และไม่มีมรสุมทะเลจะทำให้พวกเขาอับปางได้, ทั้งปลาวาฬก็ทำให้พวกเขาเสียหายไม่ได้; และพวกเขามีแสงสว่างอยู่ตลอดเวลา, ไม่ว่าจะอยู่เหนือน้ำหรือใต้น้ำ.

๑๑ และสายลมจึงพัดพวกเขาไปดังนี้, สามร้อยสี่สิบสี่วันบนผืนน้ำ.

๑๒ และพวกเขาขึ้นฝั่งแผ่นดินที่สัญญาไว้. และเมื่อพวกเขาเข้าลงบนฝั่งของแผ่นดินที่สัญญาไว้พวกเขาน้อมกายลงบนผืนแผ่นดิน, และนอบน้อมถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า, และหลังน้ำตาแห่งปีติต่อพระพักตร์พระเจ้า, เพราะความเมตตาอันดีแห่งพระเมตตาอันละเอียดอ่อนของพระองค์ที่มีต่อพวกเขา.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ

พวกเขาออกไปบนผืนแผ่นดิน, และเริ่มทำไร่ไถนา.

๑๔ และเจเร็ดมีบุตรสี่คน; และพวกเขา มีชื่อว่าเจคอม, และกิลกาห์, และเมฮาร์, และโอโรธาห์.

๑๕ และพี่ชายของเจเร็ดให้กำเนิดบุตรและธิดาด้วย.

๑๖ และเพื่อนของเจเร็ดและพี่ชายท่าน มีจำนวนประมาณยี่สิบสองคน; และพวกเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาก่อนมาถึงแผ่นดินที่สัญญาไว้ด้วย; และฉะนั้นพวกเขาเริ่มมีมากขึ้น.

๑๗ และพวกเขาได้รับการสอนให้เดินอย่างถ่อมตนต่อพระพักตร์พระเจ้า; และพวกเขาได้รับการสอนจากเบื้องบนด้วย.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเริ่มกระจายออกไปตามผืนแผ่นดิน, และขยายเผ่าพันธุ์และทำไร่ไถนา; และพวกเขาแข็งแกร่งขึ้นในแผ่นดิน.

๑๙ และพี่ชายของเจเร็ดเริ่มชรา, และเห็นว่าในไม่ช้าจะต้องลงไปสู่หลุมศพ; ดังนั้นท่านจึงกล่าวแก่เจเร็ดว่า: ให้เรารวบรวมผู้คนของเราเพื่อเราจะนับจำนวนพวกเขา, เพื่อเราจะรู้จากพวกเขาว่าพวกเขาจะปรารถนาสิ่งใดจากเราก่อนเราลงไปสู่หลุมศพของเรา.

๒๐ และผู้คนมารวมกันตามนั้น. บัดนี้จำนวนบุตรและธิดาของพี่ชายของเจเร็ดมีอยู่ยี่สิบสองคน; และจำนวนบุตรและธิดาของเจเร็ดมีอยู่ยี่สิบสองคน, โดยที่เขามีบุตรสี่คน.

๗๗ ปฐก. ๖:๑๔;
โมเสส ๗:๔๓.
๙๗ คมพ. ขั้บขาน, ร้อง, ร้องเพลง.

๗ ๑ พศต. ๑๖:๗-๙;
เอลมา ๓๗:๓๗;
คพ. ๔๖:๓๒.
๑๖ ก อีเชอร์ ๑:๔๑.

๑๗๗ คมพ. เดิน, ดำเนิน, เดินกับพระผู้เป็นเจ้า.
๗ คมพ. เป็ดเผย (การ).

๒๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกท่านนับจำนวนผู้คนของพวกท่าน; และหลังจากนั้น จำนวนพวกเขาแล้ว, พวกท่าน แสดง ความปรารถนา ต่อ พวกเขา ถึงสิ่งที่ต้องการให้คนเหล่านั้นทำก่อนที่พวกท่านจะลงไปสู่หลุมศพของพวกท่าน.

๒๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ ผู้คนปรารถนาต่อพวกท่านว่าพวกท่านควรเจิม บุตรคนหนึ่งของพวกท่านขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองผู้คน.

๒๓ และบัดนี้ดูเถิด, นี่เป็นที่โสกเศร้าสำหรับพวกท่าน. และพี่ชายของเจเร็ดกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: สิ่งนี้จะนำไปสู่การเป็นเชลยโดยแน่แท้.

๒๔ แต่เจเร็ดกล่าวแก่พี่ชายของท่านว่า: จงปล่อยให้พวกเขา มีกษัตริย์เถิด. และฉะนั้นเขาจึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า: ท่านจงเลือกกษัตริย์จากบรรดาบุตรของเรา, แม้คนที่ท่านต้องการ.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเลือกแม่บุตรคนแรกของพี่ชายของเจเร็ด; และชื่อของเขาคือเพแกก. และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ เขา ปฏิเสธ และไม่ยอม เป็น กษัตริย์ ของ พวกเขา. และ ผู้คน อยากให้ บิดา บีบ คั้น เขา, แต่ บิดาของเขาไม่ยอม; และท่านสั่งคนเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่ควรบีบ คั้นใครให้เป็นกษัตริย์ของตน.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเลือก น้องชาย ทั้งหมด ของ เพ แกก, และคนเหล่านั้นก็ไม่ยอม.

๒๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ

ทั้งพวกบุตรของเจเร็ดก็ไม่ยอม, แม้ทุกคนนอกจากคนเดียว; และโอโรฮาห์ได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนือผู้คน.

๒๘ และเขาเริ่มปกครอง, และผู้คนเริ่มรุ่งเรือง; และพวกเขากลับร่ำรวยยิ่ง.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดตาย, และพี่ชายท่านด้วย.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอโรฮาห์เดินอย่าง ถ่อมตน ต่อ พระพักตร์พระเจ้า, และจดจำว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่เพียงใดสำหรับบิดาของเขา, และ สอน ผู้คน ของ เขา ด้วยว่า พระเจ้าทรงกระทำ สิ่งยิ่งใหญ่เพียงใด สำหรับบรรพบุรุษพวกเขา.

บทที่ ๗

โอโรฮาห์ปกครองด้วยความชอบธรรม—ท่ามกลางการแย่งชิงอำนาจและความขัดแย้งรุนแรง, อาณาจักรของซูลกับโคฮอร์ซึ่งเป็นอาณาจักรคู่แข่งถูกตั้งขึ้น—ศาสนาพยากรณ์กล่าวโทษความชั่วร้ายและการถือรูปเคารพของผู้คน, ซึ่งต่อมากลับใจ.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอโรฮาห์ได้ดำเนินการพิพากษาในแผ่นดินด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา, ซึ่งมีอยู่นานมาก.

๒ และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา; แท้จริงแล้ว, เขาให้กำเนิดสามสิบเอ็ดคน, ซึ่งในจำนวนนี้เป็นบุตรยี่สิบสามคน.

๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขา

ให้กำเนิดคิบในวัยซราของเขาด้วย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคิบปกครองแทนเขา; และคิบให้กำเนิดโคริฮอร์.

๔ และเมื่อโคริฮอร์อายุสามสิบสองปีเขาภรรยาของบิดาของเขา, และข้ามไปพำนักอยู่ในแผ่นดินแห่งนี้ฮอร์; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา, และพวกเขางดงามอย่างยิ่ง; ฉะนั้นโคริฮอร์จึงตั้งผู้คนเป็นอันมากไปกับเขา.

๕ และเมื่อเขารวบรวมกำลังทัพแล้วเขาจึงขึ้นมายังแผ่นดินแห่งโมรอนซึ่งกษัตริย์พำนักอยู่, และจับเขาเป็นเชลย, ซึ่งทำให้คำกล่าวของพี่ชายของเจเร็ดเป็นจริงที่ว่าพวกเขาจะถูกลำไปสู่การเป็นเชลย.

๖ บัดนี้แผ่นดินแห่งโมรอน, ซึ่งกษัตริย์พำนักอยู่นั้น, อยู่ใกล้แผ่นดินซึ่งชาวนีไฟเรียกว่ากรัง.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคิบพำนักอยู่ใน การ เป็น เชลย, และ ผู้คนของเขาพำนักอยู่ภายใต้โคริฮอร์บุตรของตน, จนเขาชรามาก; กระนั้นก็ตามคิบยังให้กำเนิดบุตรในวัยซราของเขา, ขณะที่ยังอยู่ในความเป็นเชลย.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซูลโกรทพี่ชายของเขา; และซูลแข็งแรงขึ้น, และมีพลังกำลัง ตาม กำลังของ มนุษย์; และเขาเก่งกล้าสามารถในการพิพากษาด้วย.

๙ ดังนั้น, เขามายังเนินเขาเอพรอิม, และ เขา หลอม แร่ จาก เนิน เขา, และ ตี ดาบ จาก เหล็ก ล้ำ ให้ แก่ ผู้คน เหล่า นั้น ที่ เขา ตั้ง มาก กับ เขา; และ หลังจาก ให้ ดาบ คน เหล่า นั้น เป็น อาวุธ แล้ว เขาก็ กลับ ไป เมือง นี้

ฮอร์, และสู้รบกับโคริฮอร์พี่ชายของเขา, โดยวิธีนี้เขาจึงได้อาณาจักรและคินให้คิบบิดาของเขา.

๑๐ และบัดนี้เพราะสิ่งที่ซูลทำไป, บิดาจึงมอบอาณาจักรให้เขา; ฉะนั้นเขาเริ่มปกครองแทนบิดา.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาดำเนินการพิพากษาด้วยความชอบธรรม; และเขาขยายอาณาจักรของเขาไปทั่วผืนแผ่นดิน, เพราะผู้คนกลับมีจำนวนมากมายยิ่ง.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซูลให้กำเนิดบุตรและธิดาหลายคนด้วย.

๑๓ และโคริฮอร์กลับใจจากความชั่วหลายประการที่เขาได้ทำไป; ดังนั้นซูลจึงให้อำนาจแก่เขาในอาณาจักรของเขา.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริฮอร์มีบุตรและธิดาหลายคน. และในบรรดาบุตรของโคริฮอร์มีคนหนึ่งชื่อโนอาห์.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโนอาห์กับภรรยาของซูล, กษัตริย์, และโคริฮอร์บิดาของตนด้วย, และตั้งเอาโคฮอร์น้องชายของเขา, และพี่น้องชายของตนทั้งหมดและผู้คนเป็นอันมากไปด้วย.

๑๖ และเขาสู้รบกับซูล, กษัตริย์, ซึ่งในการนี้เขาได้รับแผ่นดินแห่งมรดกแรกของพวกเขา; และเขากลายเป็นกษัตริย์ปกครองแผ่นดินส่วนนั้น.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาสู้รบกับซูล, กษัตริย์; และเขาจับซูล, กษัตริย์, และนำไปเป็นเชลยในโมรอน.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นขณะที่กำลังจะฆ่าเขา, บรรดาบุตรของซูลลอบ

เข้าไปในบ้านของโนอาห์ในตอนกลางคืนและสังหารเขา, และพังประตูเรือนจำและนำบิดาของพวกเขาออกมา, และนำเขาไว้บนบัลลังก์ของเขาในอาณาจักรของเขาเอง.

๑๙ ดังนั้น, บุตรของโนอาห์สร้างอาณาจักรของเขาขึ้นแทน; กระนั้นก็ตามคนเหล่านี้ยังไม่ได้อำนาจอย่างใดเหนือกว่าซูล กษัตริย์อีกต่อไป, และผู้คนที่อยู่ภายใต้การปกครองของซูล กษัตริย์รุ่งเรืองอย่างยิ่งและทวีความยิ่งใหญ่.

๒๐ และประเทศถูกแบ่ง; และมีสองอาณาจักร, คืออาณาจักรแห่งซูล, และอาณาจักรแห่งโคฮอร์, บุตรของโนอาห์.

๒๑ และโคฮอร์, บุตรของโนอาห์, ให้ผู้คนของเขามาสู้รบกับซูล, ซึ่งในการนี้ซูลได้ชัยชนะพวกเขาและสังหารโคฮอร์.

๒๒ และบัดนี้โคฮอร์มีบุตรผู้หนึ่งซึ่งมีชื่อว่านิมโรด; และนิมโรดยกอาณาจักรของโคฮอร์ให้ซูล, และเขาได้เป็นที่พอใจในสายตาของซูล; ฉะนั้นซูลให้การเกื้อกูลอย่างใหญ่หลวงแก่เขา, และเขาทำตามที่เขาปรารถนาในอาณาจักรของซูล.

๒๓ และในการปกครองของซูลมีศาสนาพยากรณ์, ที่พระเจ้าทรงส่งมาในบรรดาผู้คนด้วย, โดยพยากรณ์ว่าความชั่วร้ายและการนับถือรูปเคารพของผู้คนกำลังนำการสาปแช่งมาบนแผ่นดิน, และพวกเขาจะถูกทำลายหากพวกเขาไม่กลับใจ.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนสับสนประมาท ศาสดา พยากรณ์, และล้อเลียนพวกท่าน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ กษัตริย์ซูลดำเนินการพิพากษา

ลงโทษคนทั้งหมดที่สับสนประมาทศาสนาพยากรณ์.

๒๕ และเขาออกกฏไปทั่วทั้งแผ่นดิน, ซึ่งให้อำนาจแก่ศาสนาพยากรณ์เพื่อพวกท่านจะไปที่ใดได้ตามที่พวกท่านต้องการ; และโดยเหตุนี้จึงนำผู้คนมาสู่การกลับใจ.

๒๖ และเพราะผู้คนกลับใจจากความชั่วช้าสามัญและการนับถือรูปเคารพของพวกเขาพระเจ้าทรงละเว้นพวกเขา, และพวกเขาเริ่มรุ่งเรืองอีกในแผ่นดิน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซูลให้กำเนิดบุตรและธิดาในวัยชราของเขา.

๒๗ และไม่มีสงครามอีกในวันเวลาของซูล; และเขาจดจำ สิ่งยิ่งใหญ่ต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อบรรพบุรุษของเขาในการนำพวกเขาข้าม 7 ห้วงลึกอันใหญ่หลวงมายังแผ่นดินที่สัญญาไว้; ดังนั้นเขาดำเนินการพิพากษาด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา.

บทที่ ๘

มีการวิวาท และความขัดแย้งเรื่องอาณาจักร—เอคิซ จัดตั้งการมั่วสุมลับที่ผูกมัด โดย คำ ปฏิญาณ เพื่อ สังหาร กษัตริย์—การมั่วสุมลับเป็นของมารและยังผลในความพินาศของประชาชาติ—คนต่างชาติสมัยปัจจุบันได้รับการเตือนให้ระวังการมั่วสุมลับซึ่งหมายมั่นจะล้มล้างอิสรภาพของผืนแผ่นดิน, ประชาชาติ, และประเทศทั้งปวง.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้

กำเนิดโอเมอร์, และโอเมอร์ปกครองแทนเขา. และโอเมอร์ก็กำเนิดเจเร็ด; และเจเร็ดให้กำเนิดบุตรและธิดา.

๒ และเจเร็ดกบฏต่อบิดาของเขา, และมาพำนักอยู่ในแผ่นดินแห่งเฮธิ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาหว่านล้อมผู้คนเป็นอันมาก, เพราะคารมเจ้าเล่ห์ของเขา, จนเขาได้อาณาจักรกึ่งหนึ่ง.

๓ และเมื่อเขาได้อาณาจักรกึ่งหนึ่งเขาสู้รบกับบิดาตน, และเขานำบิดาตนไปสู่การเป็นเชลย, และทำให้เขาตกอยู่ใน การเป็นเชลย;

๔ และบัดนี้, ในวันเวลาแห่งการปกครองของโอเมอร์เขาอยู่ในการเป็นเชลยครั้งหนึ่งของวันเวลาของเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา, ซึ่งในบรรดาคนเหล่านี้มีเอสรอมและโครีแอนทะเมอร์;

๕ และพวกเขาโกรธอย่างยิ่งเพราะการกระทำของเจเร็ดพี่ชายของพวกเขา, ถึงขนาดที่พวกเขารวบรวมกองทัพและมาสู้รบกับเจเร็ด. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งสองสู้รบกับเขาในเวลากลางคืน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาได้สังหารกองทัพของเจเร็ดแล้วพวกเขากำลังจะสังหารเขาด้วย; และเขาวิงวอนคนทั้งสองไม่ให้สังหารเขา, และเขาจะยกอาณาจักรคืนให้บิดาของตน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือทั้งสองไว้ชีวิตเขา.

๗ และบัดนี้เจเร็ดกลับโทมนัสยิ่งเพราะการสูญเสียอาณาจักร, เพราะเขาใฝ่ใจ

อยู่กับอาณาจักรและกับการสรรเสริญของโลก.

๘ บัดนี้ธิดาของเจเร็ดโดยที่หลักแหลมยิ่ง, และโดยเห็นโทมนัสของบิดา, นางจึงคิดวางแผนซึ่งโดยการนั้นนางจะนำอาณาจักรคืนให้บิดาของนาง.

๙ บัดนี้ธิดาของเจเร็ดดงงามยิ่งนัก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนางพูดกับบิดา, และกล่าวแก่เขาว่า: อะไรเล่าทำให้พ่อของลูกมีโทมนัสเพียงนี้? พ่อมิได้อ่านบันทึกซึ่งบรรพบุรุษของเรานำข้ามห้วงลึกอันใหญ่หลวงมาหรือ? ดูเถิด, มีเรื่องราวเกี่ยวกับคนสมัยโบราณมิใช่หรือ, ว่าโดยแผนลับ^๖ของพวกเขา พวกเขาจึงได้อาณาจักรและความรุ่งโรจน์อันใหญ่หลวง?

๑๐ และบัดนี้, ฉะนั้น, ขอให้พ่อของลูกเรียกเอคิซ, บุตรของคิมนอร์มา; และดูเถิด, ลูกเป็นคนดงงาม, และลูกจะร้ายรำ^๗ต่อหน้าเขา, และลูกจะทำให้เขาพอใจ, เพื่อให้เขาปรารถนาลูกเป็นภรรยา; ดังนั้นหากเขาปรารถนาจากพ่อว่าให้พ่อยกลูกให้เป็นภรรยาของเขา, เมื่อนั้นพ่อจงกล่าวว่า: เราจะยกนางให้ท่านหากท่านจะนำศีรชะบิดาของเรา, ผู้เป็นกษัตริย์มาให้.

๑๑ และบัดนี้โอเมอร์เป็นเพื่อนกับเอคิซ; ดังนั้น, เมื่อเจเร็ดเรียกเอคิซมา, ธิดาของเจเร็ดก็ร้ายรำต่อหน้าเขาจนนางทำให้เขาพึงใจ, ถึงขนาดที่ปรารถนานางเป็นภรรยา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขากล่าวแก่เจเร็ดว่า: ให้นางเป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด.

๑๒ และเจเร็ดกล่าวแก่เขาว่า: ข้าพเจ้าจะยกนางให้ท่าน, หากท่านจะนำศิระษะบิดาของข้าพเจ้า, ผู้เป็น กษัตริย์ มาให้ข้าพเจ้า.

๑๓ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือเอคิขรวมญาติพี่น้องทั้งหมดของเขามาในบ้านของเจเร็ด, และกล่าวแก่พวกเขาว่า: ท่านจะสาบานกับข้าพเจ้าใหม่ที่ท่านจะซื้อสัตย์ ต่อ ข้าพเจ้า ใน สิ่ง ที่ ข้าพเจ้าปรารถนาจากท่าน?

๑๔ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือคนทั้งหมดสาบาน กับเขา, ต่อพระเจ้าเป็นเจ้าแห่งสวรรค์, และต่อฟ้าสวรรค์ด้วย, และต่อแผ่นดินโลกด้วย, และด้วยศิระษะพวกเขา, ว่าผู้ใดที่ผันแปรไปจากความช่วยเหลือที่เอคิขปรารถนาจะสูญเสียศิระษะตน; และผู้ใดที่แพร่่งพรายสิ่งใดก็ตามที่เอคิขให้เป็นที่รู้แก่พวกเขา, ผู้นั้นจะสูญเสียชีวิตตน.

๑๕ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาเห็นด้วยกับเอคิขดังนี้. และเอคิขให้พวกเขากล่าวคำปฏิญาณ "ซึ่งคนในสมัยโบราณ ผู้แสวงหาอำนาจ เช่น กัน ให้ไว้, ซึ่งสืบทอดกันมาแม้จากคาอิน", ผู้เป็นฆาตกรนับแต่เริ่มต้น.

๑๖ และอำนาจของมารรักษามันไว้เพื่อให้คำปฏิญาณเหล่านี้แก่ผู้คน, เพื่อให้คนเหล่านั้นคงอยู่ในความมืด, เพื่อช่วยผู้ที่แสวงหาอำนาจให้ได้อำนาจ, และเพื่อฆาตกรรม, และเพื่อปล้นสะดม, และเพื่อกล่าวเท็จ, และเพื่อทำความชั่วร้ายและกระทำการผิดประเวณีนานปีการ.

๑๗ และเป็นบิดาของเจเร็ดซึ่งนำมันมาไว้ในใจเขาเพื่อค้นหาสิ่งเก่า ๆ เหล่านี้; และเจเร็ดนำมันมาไว้ในใจเอคิข; ดังนั้น, เอคิขให้มันแก่วังศาสดาญาติและมิตรสหายของเขา, โดยนำคนพวกนี้ไปด้วยสัญญาที่สวयงามเพื่อทำสิ่งใดก็ได้ตามที่เขาปรารถนา.

๑๘ และเหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาจัดตั้งการมั่วสุมลับขึ้น, แม่ดังคนในสมัยโบราณ; ซึ่ง การมั่วสุม นั้นน่าชิงชังที่สุดและชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวง, ในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็นเจ้า;

๑๙ เพราะพระเจ้าไม่ทรงทำงานในการมั่วสุมลับ, ทั้ง พระองค์ ไม่ ประสงค์ ให้มนุษย์ของเลือด, แต่ใน สิ่ง ทั้งปวง ทรงห้ามมัน, นับจากกาลเริ่มต้นของมนุษย์.

๒๐ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, ไม่ได้เขียนลักษณะของคำปฏิญาณ และการมั่วสุมของ พวกเขาไว้, เพราะเป็นที่รู้แก่ข้าพเจ้าว่ามันมีอยู่แล้วในบรรดาผู้คนทั้งปวง, และมันมีอยู่แล้วในบรรดาชาวเลมมัน.

๒๑ และมันเป็นเหตุให้เกิดความพินาศ^๑ของผู้คนเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้ากำลังพูดถึงบัดนี้, และความพินาศแก่ผู้คนของนี้-ไฟด้วย.

๒๒ และ ประชาชาติใดก็ตามที่จะสนับสนุน การมั่วสุมลับ เช่นนี้, เพื่อให้ได้อำนาจและประโยชน์, จนมันจะแพร่ไปทั่วประชาชาติ, ดุเถิด, ประชาชาติเหล่านั้นจะถูกละลาย; เพราะพระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้เลือด^๒ วิสุทธิชนของพระองค์, ซึ่ง

<p>๑๔ก คมพ. ลบหลู่ (การ). ๑๕ก คมพ. คำปฏิญาณ. ข ปลุก. ๔:๗-๘;</p>	<p>โมเสส ๕:๒๘-๓๐. ๑๘ก คมพ. มั่วสุมลับ (การ). ๒๑ก ฮีล. ๖:๒๘.</p>	<p>๒๒ก มอริ. ๘:๒๗, ๔๐-๔๑.</p>
---	---	-------------------------------

พวกเขาจะทำให้หลังนอน, ร้องทูลต่อพระองค์เสมอไปจากพื้นดินเพื่อการแก้แค้น คนเหล่านั้นและพระองค์ยังทรงหาแก้แค้นพวกเขาไม่.

๒๓ ดังนั้น, โอ้ท่านคนต่างชาติ, เป็นปรีชาญาณในพระผู้เป็นเจ้าของที่สิ่งเหล่านี้จะแสดงแก่ท่าน, เพื่อโดยการนี้ท่านจะกลับใจจากบาปของท่าน, และไม่ปล่อยให้การมั่วสุมเพื่อฆาตกรรมนี้อยู่เหนือท่าน, ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อให้ได้อำนาจและประโยชน์—และงาน, แท้จริงแล้ว, แม้งานแห่งความพิณาศย้อมมาสู่ท่าน, แท้จริงแล้ว, แม้ดาบแห่งความยุติธรรมของพระผู้เป็นเจ้านิรันดรจะลงมาบนท่าน, เพื่อการล้มล้างและความพิณาศของหากท่านจะปล่อยให้สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น.

๒๔ ดังนั้น, พระเจ้าทรงบัญชาท่าน, เมื่อท่านจะเห็นสิ่งเหล่านี้เกิดในบรรดาพวกท่านเพื่อท่านจะตื่นขึ้นสู่ความรู้สึกของสภาพอันน่าพรันพรึงของท่าน, เพราะการมั่วสุมลับนี้ที่จะอยู่ในบรรดาพวกท่าน; หรือวิบัติจะมีแก่มัน, เพราะเลือดของพวกเขาทั้งหลายที่ถูกสังหาร; เพราะพวกเขาวิ่งจากภัสมธุลีเพื่อแก้แค้นมัน, และคนที่ก่อตั้งมันขึ้นด้วย.

๒๕ เพราะเหตุการณ์บังเกิดขึ้นคือผู้ใดที่ก่อตั้งมันยอมหมายมันจะล้มล้างอิสรภาพของผืนแผ่นดิน, ประชาชาติ, และประเทศทั้งปวง; และมันทำให้เกิดความพิณาศของคนทั้งปวง, เพราะมันก่อตั้งขึ้นโดยมาร, ซึ่งเป็นบิดาของความเท็จ

ทั้งปวง; แม้คนกล่าวเท็จคนเดียวกันนั้นซึ่งล่อลวงบิดามารดาแรกของเรา, แท้จริงแล้ว, แม้คนกล่าวเท็จคนเดียวกันนั้นผู้เป็นเหตุให้มนุษย์กระทำความผิดกรรมนับจากกาลเริ่มต้น; ผู้ทำให้ใจมนุษย์แข็งกระด้างจนพวกเขาฆาตกรรม ศาสดาพยากรณ์, และขวางพวกเขาด้วยก้อนหิน, และขับไล่พวกเขาหนีจากกาลเริ่มต้น.

๒๖ ดังนั้น, ข้าพเจ้า, โมโรไน, ได้รับพระบัญชาให้เขียนเรื่องเหล่านี้เพื่อความชั่วอาจหมดไป, และเพื่อเวลาอาจมาถึงเมื่อชาตานจะไม่มีอำนาจในใจลูกหลานมนุษย์, แต่พวกเขาจะได้รับการชกแจงให้ทำดีตลอดเวลา, เพื่อพวกเขาจะมาสู่แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งมวลและได้รับการช่วยให้รอด.

บทที่ ๙

อาณาจักรผ่านจากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งโดยการสืบเชื้อสาย, กุศโลบาย, และฆาตกรรม—อีเธอร์เห็นพระบุตรแห่งความชอบธรรม—ศาสดาพยากรณ์หลายคนป่าวร้องการกลับใจ—ความอดอยากและงูพิษทำอันตรายผู้คน.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เริ่มทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไป. ฉะนั้น, ตูเถิด, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเพราะการมั่วสุมลับของเอคิชและเพื่อนของเขา, ตูเถิด, พวกเขาได้ล้มล้างอาณาจักรของโอเอเมอร์.

๒๒๒ คมพ. แก้แค้น (การ).

๒๓๓ ก ๑ นี. ๒๒:๒๒-๒๓;

โมเสส ๖:๑๕.

๒๕๓ คมพ. อิศระ, อิสรภาพ.

๗ ปฏิภา. ๓:๑-๑๓;

๒ นี. ๙:๙;

โมไซยาห์ ๑๖:๓;

โมเสส ๔:๕-๑๙.

๒๖๓ ๑ นี. ๒๒:๒๖.

๒ นี. ๓๓:๔;

โมโร. ๗:๑๒-๑๗.

๙ ๑๓ อีเธอร์ ๘:๑๓-๑๗.

๒ กระนั้นก็ตาม, พระเจ้ายังทรงเมตตา โอเมอร์, และบุตรของเขาและธิดาของเขา ด้วยผู้มีได้หมยมั่นให้เขาพินาศ.

๓ และพระเจ้าทรงเตือนโอเมอร์ในความฝันว่าเขาควรออกไปจากแผ่นดิน; ดังนั้นโอเมอร์ออกไปจากแผ่นดินพร้อมด้วยครอบครัวของเขา, และเดินทางไปหลายวัน, และมาถึงและผ่านเนินเขาแห่งซิม, และมาใกล้สถานที่ซึ่งชาวนีไฟถูกทำลาย, และจากที่นั่นไปทางตะวันออก, และมาถึงสถานที่ซึ่งเรียกว่าแอบลัม, ใกล้ชายทะเล, และที่นั่นเขาตั้งกระโจมของเขา, และบุตรและธิดาของเขาด้วย, และครัวเรือนของเขาทั้งหมด, นอกจากเจเร็ดและครอบครัวของเขา.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเจเร็ดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนือผู้คน, โดยมีแห่งความชั่วร้าย; และเขายกธิดาของเขาให้เป็นภรรยาของเอคิช.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชหมยมั่นจะเอาชีวิตพ่อตาของเขา; และเขาขอร้องบรรดาคนที่เขาให้กล่าวคำสาบานด้วยคำปฏิญาณของคนสมัยโบราณ, และพวกนั้นได้ไปเอาศิระชะพ่อตาของเขา, ขณะที่เขานั่งอยู่บนบัลลังก์, กำลังให้ผู้คนของเขาเข้าพบ.

๖ เพราะการแพร่ขยายของสังคมอันชั่วร้ายและลึกกลับนี้ใหญ่หลวงนักจนทำให้ใจคนทั้งปวงเสื่อมทราม; ฉะนั้นเจเร็ดถูกลอบสังหารบนบัลลังก์ของเขา, และเอคิชปกครองแทนเขา.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชเริ่มริษยาบุตรของตน, ฉะนั้นเขาจึงนำ

บุตรไปขังไว้ในเรือนจำ, และคุมขังไว้โดยมีอาหารเล็กน้อยหรือไม่มีเลยจนเขถึงแก่ความตาย.

๘ และบัดนี้ห้องชายของคนที่ถึงแก่ความตาย, (และชื่อของเขาคือนิมราห์) โกรธบิดาเพราะสิ่งที่บิดาได้ทำกับพี่ชายของเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือนิมราห์รวบรวมคนได้จำนวนเล็กน้อย, และหลบหนีออกจากแผ่นดิน, และข้ามไปพำนักอยู่กับโอเมอร์.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอคิชให้กำหนดบุตรคนอื่น ๆ, และคนเหล่านี้ชนะใจผู้คน, ทั้งที่พวกเขาสาบานไว้กับเขาที่จะทำความชั่วช้าสามานย์นานปีการตามที่เขาปรารถนา.

๑๑ บัดนี้ผู้คนของเอคิชปรารถนาจะหาผลประโยชน์, แม้ดังที่เอคิชปรารถนาอำนาจ; ดังนั้น, บุตรของเอคิชขมอบเงินตราให้พวกเขา, ซึ่งโดยวิธีนี้พวกเขาตั้งผู้คนส่วนมากไปกับพวกเขา.

๑๒ และเริ่มมีสงครามระหว่างพวกบุตรของเอคิชกับเอคิช, ซึ่งกินเวลาหลายปี, แท้จริงแล้ว, จนไปสู่ความพินาศของผู้คนแห่งอาณาจักรเกือบทั้งหมด, แท้จริงแล้ว, แม้ทั้งหมด, นอกจากสามสิบคน, กับพวกที่หลบหนีไปกับครอบครัวของโอเมอร์.

๑๓ ดังนั้น, โอเมอร์จึงได้กลับคืนสู่แผ่นดินแห่งมรดกของเขาอีก.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโอเมอร์เริ่มชรา; กระนั้นก็ตาม, ในวัยชราของเขา เขาให้กำเนิดอีเมอร์; และเขาเจิมอีเมอร์เป็นกษัตริย์ปกครองแทนเขา.

๑๕ และหลังจากเขาเจิมอีเมอร์เป็นกษัตริย์แล้วเขาเห็นความสงบสุขในแผ่นดินต่อเนืองเป็นเวลาสองปี, และเขาตาย, โดยเห็นวันเวลายาวนานยิ่ง, ซึ่งเต็มไปด้วยโทมนัส. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเมอร์ปกครองแทนเขา, และเจริญรอยตามบิดาของเขา.

๑๖ และพระเจ้าทรงเริ่มนำคำสาปแห่งออกไปจากแผ่นดินอีก, และครอบครัวของอีเมอร์รุ่งเรืองอย่างยิ่งภายใต้การปกครองของอีเมอร์; และตลอดเวลาหกสิบสองปีคนเหล่านั้นกลับแข็งแรงแรงยิ่ง, ถึงขนาดที่พวกเขากลับร่ำรวยอย่างยิ่ง—

๑๗ มีผลไม้, และธัญพืช, และผ้าไหม, และผ้าปานเนื้อดี, และทอง, และเงิน, และของมีค่านานาชนิด;

๑๘ และมีฝูงปศุสัตว์นานาชนิดด้วย, ฝูงโคเพศผู้, และโคเพศเมีย, และแกะ, และหมู, และแพะนานาชนิด, และสัตว์อื่นหลายชนิดด้วยซึ่งมีประโยชน์เพื่อเป็นอาหารของมนุษย์.

๑๙ และพวกเขามีม้า, และลาด้วย, และมีช้างและควรีลัมและคุ่มมด้วย; ซึ่งทั้งหมดนี้มีประโยชน์แก่มนุษย์, และโดยเฉพาะอย่างยิ่งช้างและควรีลัมและคุ่มม.

๒๐ และดังนั้นพระเจ้าทรงเทพของพระองค์ลงมาบนแผ่นดินนี้, ซึ่งเลิศเลอ"กว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง; และพระองค์ทรงบัญชาว่าผู้ใดที่จะครอบครองแผ่นดินนี้ควรครอบครองมันเพื่อพระเจ้า, มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกทำลาย" เมื่อพวกเขาสุขงอมอยู่ในความชั่วช้าสามัญ; เพราะ

กับคนเช่นนั้น, พระเจ้าตรัสว่า: เราจะเหวความโกรธสุดขีดของเราออกมา.

๒๑ และอีเมอร์ดำเนินการพิพากษาด้วยความชอบธรรมตลอดวันเวลาของเขา, และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาหลายคน; และเขาให้กำเนิดโครีแอนทัม, และเขาเจิมโครีแอนทัมให้ปกครองแทนเขา.

๒๒ และหลังจากที่เขาได้เจิมโครีแอนทัมให้ปกครองแทนแล้วเขามีชีวิตอยู่สี่ปี, และเขาเห็นความสงบสุขในแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, และเขาเห็นแม้พระบุตรแห่งความชอบธรรม", และชื่นชมยินดีและปลาบปลื้มในวันเวลาของเขา; และเขาตายอย่างสงบสุข.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทัมเดินตามรอยบิดาของเขา, และสร้างเมืองยิ่งใหญ่หลายเมือง, และให้สิ่งที่ดีแก่ผู้คนของเขาตลอดวันเวลาทั้งหมดของเขา. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาไม่มีลูกแม้จนเมื่อเขาชรามาก.

๒๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือภรรยาของเขาตาย, โดยมีอายุหนึ่งร้อยสองปี. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือ, ในวัยชราของเขา, โครีแอนทัมรับเอาหญิงสาวผู้หนึ่งเป็นภรรยา, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; ดังนั้นเขามีชีวิตอยู่จนเขาอายุหนึ่งร้อยสี่สิบสองปี.

๒๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาให้กำเนิดคอม, และคอมปกครองแทนเขา; และเขาปกครองอยู่สี่สิบเก้าปี, และเขาให้กำเนิดเฮ็ธ; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาคคนอื่น ๆ ด้วย.

๒๖ และผู้คนกระจ่ายออกไปทั่วผืนแผ่นดินอื่น, และเริ่มมีความชั่วร้ายใหญ่หลวงยิ่งบนผืนแผ่นดินอื่น, และเฮ็ธเริ่มยึดถือแผนลับของสมัยโบราณอื่น, เพื่อทำลายบิดาของเขา.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาถอดบิดาของเขาออกจากบัลลังก์, คือเขาสั่งหารบิดาด้วยดาบของเขา; และเขาได้ปกครองแทน.

๒๘ และมีศาสตพยากรณ์มาในแผ่นดินอื่น, โดยป่าวร้องการกลับใจแก่พวกเขาทั้งหลาย—ว่า พวกเขาต้องเตรียมมรรคาของพระเจ้ามิฉะนั้นคำสาปแช่งจะมาบนผืนแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, แม้จะมีความอดอยากอันใหญ่หลวง, ซึ่งในการนี้พวกเขาจะถูกทำลายหากพวกเขาไม่กลับใจ.

๒๙ แต่ผู้คนหาเชื่อถ้อยคำของศาสตพยากรณ์ไม่, แต่พวกเขาขับไล่พวกเขา; และพวกเขาโยนพวกเขาบางคนลงในหลุม และปล่อยให้พวกเขาตาย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำสิ่งทั้งหมดนี้ตามคำสั่งของกษัตริย์, เฮ็ธ.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเริ่มมีความกันดารใหญ่หลวงขึ้นบนแผ่นดิน, และผู้อยู่อาศัยเริ่มถูกทำลายอย่างรวดเร็วยิ่งนักเพราะการกันดาร, เพราะไม่มีฝนบนพื้นพิภพเลย.

๓๑ และม็องพิชออกมาบนผืนแผ่นดินด้วย, และทำอันตรายผู้คนเป็นอันมาก. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฝูงสัตว์ของพวกเขารเริ่มหนีไปซึ่งหน้าภูพิช, มุ่ง

ไปแผ่นดินทางใต้, ซึ่งชาวนีไฟเรียกว่าเซธาเอ็ธลา”.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมีพวกเขาเป็นอันมากซึ่งเสียชีวิตระหว่างทาง; กระนั้นก็ตาม, มีอยู่บ้างที่หลบหนีเข้าไปในแผ่นดินทางใต้.

๓๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพระเจ้าทรงทำให้ผู้ที่ไม่ติดตามพวกเขาอีกต่อไป, แต่ให้มันขวางทางเพื่อผู้คนจะผ่านไปไม่ได้, เพื่อว่าผู้ใดที่จะพยายามผ่านไปก็จะล้มตายเพราะงูพิษเหล่านี้.

๓๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนไปตามเส้นทางของสัตว์ป่า, และกัดกินซากของพวกมันที่ล้มตายอยู่ตามทาง, กระทั่งพวกเขากัดกินมันจนเกลี้ยง. บัดนี้เมื่อผู้คนเห็นว่าพวกเขาจะต้องตายพวกเขาเริ่มกลับใจจากความชั่วช้าสามัญของตนและร้องทูลพระเจ้า.

๓๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขาได้นอนนุ่ม ถ่อมตนเพียงพอดต่อพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงส่งฝนลงมาบนพื้นพิภพ; และผู้คนเริ่มมีกำลังวังชาอีก, และเริ่มมีผลไม้ในประเทศทางเหนือ, และในประเทศโดยรอบ. และพระเจ้าทรงแสดงเดชานุภาพของพระองค์ต่อพวกเขาในการปกป้องรักษาพวกเขาจากความอดอยาก.

บทที่ ๑๐

กษัตริย์สี่บทอดตำแหน่งกัน—กษัตริย์บางคนชอบธรรม; บางคนชั่วร้าย—เมื่อ

มีความชอบธรรม, พระเจ้าประทานพร และความรุ่งเรืองแก่ผู้คน.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซซ, ผู้สืบตระกูลของเฮธิ—เพราะเฮธิตายด้วยความอดอยาก, และคนในครัวเรือนของเขาทั้งหมดนอกจากเซซ—ดังนั้น, เซซเริ่มสร้างผู้คนที่จะจัดกระจายขึ้นอีก.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเซซจดจำความพิณาศของบรรพบุรุษ, และเขาสร้างอาณาจักรที่ชอบธรรมขึ้น; เพราะเขาจดจำถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในการนำเจเร็ดและพี่ชายของท่านข้าม ีห้วงลึกมาได้; และเขาเดินในทางของพระเจ้า; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดา.

๓ และบุตรคนโตของเขา, ซึ่งมีชื่อว่าเซซ, ได้กบฏต่อเขา; กระนั้นก็ตาม, เซซถูกทำร้ายโดยมือโจร, เพราะความมั่งคั่งยิ่งของเขา, ซึ่งการนี้้นำความสงบสุขมาสู่บิดาของเขาอีก.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือบิดาของเขา สร้าง เมือง หลาย เมือง บน ผืนแผ่นดิน, และผู้คนเริ่มกระจายไปทั่วผืนแผ่นดินอีก. และเซซได้อยู่จนอายุมากยิ่งขึ้น; และเขาให้กำเนิดริฟเลคิช. และเขาตาย, และริฟเลคิชปกครองแทนเขา.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือริฟเลคิชไม่ได้ทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า, เพราะเขามีภรรยาและอนุภรรยาหลายคน, และได้วางภาระอันล้าแก่ใจไว้บนบ่าคน; แต่จริงแล้ว, เขาเก็บภาษีคนเหล่านั้นด้วยภาษีหนัก; และด้วยภาษีนั้นเขาสร้างอาคารกว้างหลายหลัง.

๖ และเขาสร้างบัลลังก์สวยงามยิ่งให้ตนเอง; และเขาสร้างเรือนจำหลายแห่ง, และผู้ใดที่ไม่ยอมเสียภาษีเขาก็โยนเข้าเรือนจำ; และผู้ใดที่ไม่สามารถเสียภาษีเขาก็โยนเข้าเรือนจำ; และเขาให้คนเหล่านั้นทำงานหนักตลอดเวลาเพื่อเลี้ยงตน; และผู้ใดที่ไม่ยอมทำงานหนักเขาก็ให้ประหารเสีย.

๗ ดังนั้นเขาจึงได้งานฝีมืออันงดงามทั้งหมดของเขา, แต่จริงแล้ว, แม่ของเนื้อดีของเขา เขาให้มีการหลอมในเรือนจำ; และงานฝีมือประณีตนานัปการเขาได้ให้ทำขึ้นในเรือนจำ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาทำให้ผู้คนได้รับทุกข์ด้วยการผิดประเวณีและความน่าชิงชังของเขา.

๘ และเมื่อเขาปกครองเป็นเวลาสี่สิบสองปี ผู้คนได้ลุกขึ้น กบฏ ต่อเขา; และเริ่มมีสงครามอีกในแผ่นดิน, ถึงขนาดที่ริฟเลคิชถูกฆ่า, และผู้สืบตระกูลของเขาถูกขับไล่ออกจากแผ่นดิน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นหลังจากนั้นเป็นเวลาหลายปี, โมริแอนทอน, (โดยที่เขาเป็นผู้สืบตระกูลของริฟเลคิช) รวบรวมกำลังทัพจากคนที่ถูกขับไล่, และยกไปสู้รบกับผู้คน; และเขาได้อำนาจเหนือเมืองหลายเมือง; และสงครามกลับดุเดือดยิ่ง, และยึดเยื้อต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี; และเขาได้อำนาจเหนือทั้งแผ่นดิน, และสถาปนาตนเป็นกษัตริย์เหนือทั้งแผ่นดิน.

๑๐ และหลังจากเขาสถาปนาตนเป็นกษัตริย์แล้ว เขาได้ทำให้ภาระของผู้คนเบาลง, ซึ่งโดยการนี้เขาได้รับความนิยมในสายตาของผู้คน, และคนเหล่านั้นเฉลิมเขาเป็นกษัตริย์ของตน.

๑๑ และเขาให้ความยุติธรรมแก่ผู้คน, แต่ไม่ได้ให้แก่ตัวเองเพราะการผิดประเวณีมากมายของเขา; ดังนั้นเขาจึงถูกตัดขาดจากที่ประทับของพระเจ้า.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมริแอนทอนสร้างเมืองหลายเมือง, และผู้คนกลับร่ำรวยยิ่งภายใต้การปกครองของเขา, ทั้งอาคารบ้านเรือน, และทองและเงิน, และการเพาะปลูกธัญพืช, และฝูงสัตว์เลี้ยง, และฝูงสัตว์ใหญ่, และสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าวที่ได้รับการนำกลับคืนมาสู่พวกเขา.

๑๓ และโมริแอนทอนมีชีวิตยืนนานยิ่ง, และแล้วเขาให้กำเนิดคิม; และเขาปกครองแทนบิดาของเขา; และเขาปกครองแปดปี, และบิดาของเขาตาย. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคิมไม่ได้ปกครองด้วยความชอบธรรม, ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นที่โปรดปรานของพระเจ้า.

๑๔ และพี่ชายของเขาลุกขึ้นกบฏต่อเขา, ซึ่งโดยการนี้เขาได้เอาน้องมาเป็นเชลย; และเขาตกเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาขณะตกเป็นเชลย, และในวัยชราของเขาเขาให้กำเนิดลิโว; และเขาตาย.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิโวอยู่ในการเป็นเชลยหลังจากมรณกรรมของบิดาเขา, ตลอดเวลาสี่สิบสองปี. และเขาทำสงครามกับกษัตริย์ของแผ่นดิน, ซึ่งโดยการนี้เขาได้อาณาจักรเป็นของตน.

๑๖ และหลังจากที่เขาได้อาณาจักรมาเป็นของตนแล้วเขาทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้า; และผู้คนที่รุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน; และเขามีชีวิตอยู่

ยาวนาน, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; และเขาให้กำเนิดโครัมด้วย, ซึ่งเขาเจิมให้เป็นกษัตริย์แทนเขา.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครัมทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้าตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดบุตรและธิดาหลายคน; และหลังจากมีชีวิตอยู่ยาวนานเขาก็จากไป, แม้เหมือนกับคนอื่น ๆ ของแผ่นดินโลก; และศิษย์ปกครองแทนเขา.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือศิษย์จากไปด้วย, และสืบปกครองแทนเขา.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบทำสิ่งที่ดีในสายพระเนตรของพระเจ้า. และในวันเวลาของลิบงูพิษ^๑ ถูกทำลาย. ดังนั้นพวกเขาจึงไปยังแผ่นดินทางใต้, เพื่อหาอาหารให้ผู้คนของแผ่นดิน, เพราะแผ่นดินเต็มไปด้วยสัตว์จากป่า. และตัวลิบเองกลายเป็นพรานที่ยิ่งใหญ่ด้วย.

๒๐ และคนเหล่านั้นสร้างเมืองยิ่งใหญ่ใกล้คอคอดของแผ่นดิน, ใกล้ที่ซึ่งทะเลแบ่งแยกแผ่นดิน.

๒๑ และพวกเขาปกป้องรักษาแผ่นดินทางใต้ไว้เป็นแดนทुरกันดาร, เพื่อมีสัตว์ไว้ล่า. และผืนแผ่นดินทางเหนือทั้งหมดเต็มไปด้วยผู้อยู่อาศัย.

๒๒ และพวกเขามีความอูตสาหะอย่างยิ่ง, และพวกเขาซื้อและขายและทำการค้าระหว่างกัน, เพื่อพวกเขาจะได้ผลประโยชน์.

๒๓ และพวกเขาทำงานแร่ขนานชนิด, และทำทอง, และเงิน, และเหล็ก^๒, และทองเหลือง, และโลหะขนานชนิด; และ

พวกเขาขุดมันขึ้นจากดิน; ดังนั้น, พวกเขาพุนดินขึ้นเป็นกองใหญ่เพื่อให้ได้แร่, เป็นทอง, และเป็นเงิน, และเป็นเหล็ก, และเป็นทองแดง. และพวกเขาสร้างสรรค้งานประณีตนานาชนิด.

๒๔ และพวกเขาทำเครื่องมือ, และผ้าปูานเนื้อดี; และพวกเขาสร้างสรรค้งานนานาชนิด, เพื่อพวกเขาจะได้ห่อหุ้มตนไม่ให้เปลือยเปล่า.

๒๕ และพวกเขาทำเครื่องมือนานาชนิดเพื่อทำไร่ไถนา, ทั้งเพื่อไถและหว่าน, เพื่อเก็บเกี่ยวและพรวน, และฝัดนวดธัญพืชด้วย.

๒๖ และพวกเขาทำเครื่องมือนานาชนิดซึ่งด้วยสิ่งเหล่านั้นพวกเขาใช้ทำงานกับสัตว์ของตน.

๒๗ และพวกเขาทำอาวุธสงครามนานาชนิด. และพวกเขาทำงานนานาชนิดที่เป็นงานฝีมือวิจิตรพิสดาร.

๒๘ และไม่เคยมีผู้คนใดได้รับพรยิ่งใหญ่กว่าพวกเขา, และรุ่งเรืองยิ่งกว่าโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า. และพวกเขาอยู่ในแผ่นดินที่เลิศเลอกว่าผืนแผ่นดินทั้งปวง, เพราะพระเจ้ารับสั่งไว้.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิมมีชีวิตอยู่นานปี, และให้กำเนิดบุตรและธิดา; และเขาให้กำเนิดฮีอารัมด้วย.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือฮีอารัม ปกครองแทนบิดาของเขา. และเมื่อฮีอารัมปกครองได้ยี่สิบสี่ปี, ตูเกิด, อาณาจักรถูกยึดไปจากเขา. และเขาได้รับใช้เป็นเชลยอยู่หลายปี, แท้จริงแล้ว, แม้ตลอดวันเวลาที่เหลืออยู่ของเขา.

๓๑ และเขาให้กำเนิดเฮธิ, และเฮธิเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา. และเฮธิให้กำเนิดแอร์น, และแอร์นพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดแอมมิแกดดาห์, และแอมมิแกดดาห์พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขาด้วย; และเขาให้กำเนิดโคริแอนทัม, และโคริแอนทัมพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดคอม.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคอมเอาอาณาจักรไปกึ่งหนึ่ง. และเขาปกครองอาณาจักรกึ่งหนึ่งนั้นสี่สิบสองปี; และเขาไปสู้รบกับกษัตริย์, แอมกิต, และพวกเขาสู้รบกันต่อเนื่องเป็นเวลาหลายปี, ซึ่งระหว่างเวลานั้นคอมได้อำนาจเหนือแอมกิต, และได้อำนาจเหนืออาณาจักรที่เหลืออยู่.

๓๓ และในวันเวลาของคอมเริ่มมีโจรในแผ่นดิน; และคนพวกนั้นนำแผนเก่ามาใช้, และให้กล่าวคำปฎิญาณตามวิธีของคน สมัยโบราณ, และหมายมั่นจะทำลายอาณาจักรอีก.

๓๔ บัดนี้คอมต่อสู้กับคนพวกนั้นอย่างหนัก; กระนั้นก็ตาม, เขายังเอาชนะพวกนั้นไม่ได้.

บทที่ ๑๑

สงคราม, การแตกแยก, และความชั่วร้ายครอบงำชีวิตของชาวเจอร์รีด—ศาสนาพยากรณ์ทำนายความพินาศสิ้นของชาวเจอร์รีดเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ—ผู้คนปฏิเสธถ้อยคำของศาสนาพยากรณ์.

และในวันเวลาของคอมมีศตาดพยากรณ์
บังเกิดขึ้นหลาย คน, และพยากรณ์ ถึง
ความพินาศของผู้คนที่ยิ่งใหญ่ นั้นเว้นแต่
พวกเขาจะกลับใจ, และหันไปหาพระเจ้า,
และ ละทิ้ง การฆาตกรรม และ ความชั่ว
ร้ายของตน.

๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คน
ปฏิเสธศตาดพยากรณ์, และพวกท่าน
หลบหนีไป หา คอม เพื่อ การ คุ่มครอง,
เพราะผู้คนหมายมันจะทำลายพวกท่าน.

๓ และ พวก ท่านพยากรณ์ หลาย เรื่อง
กับคอม; และเขาได้รับพรตลอดวันเวลา
ที่เหลืออยู่ของเขา.

๔ และเขามีชีวิตอยู่จนเข้าวัยชรา, และ
ให้ กำเนิด ชิบลัม; และ ชิบลัม ปกครอง
แทนเขา. และพี่ชายของชิบลัมกบฏต่อ
เขา, และเริ่มมีมหาสงครามครั้งใหญ่ทั่ว
แผ่นดินชิบลัม.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพี่ชาย
ของชิบลัมให้ประหารศตาดพยากรณ์ทุก
คนที่พยากรณ์ถึงความพินาศของผู้คน;

๖ และ มี หายนะ อันใหญ่ หลวง ทั่ว
แผ่นดิน, เพราะพวกท่านเป็นพยานว่า
คำสาปแช่งร้ายแรงจะมาถึงแผ่นดิน, และ
ถึงผู้คนด้วย, และว่าจะมีความพินาศใหญ่
หลวงในบรรดาพวกเขา, อย่างที่ไม่เคย
มีมาเลยบนพื้นพิภพ, และกระดุกของ
พวกเขาจะกลับกลายเป็นดังกองดิน อยู่
บนผืนแผ่นดินเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ
จากความชั่วร้ายของตน.

๗ และพวกเขาหาสดับฟังเสียงของ
พระเจ้าไม่, เพราะ การมั่วสุมอันชั่วร้าย

ของพวกเขา; ดังนั้น, จึงเริ่มมี สงคราม
และความขัดแย้งทั่วแผ่นดิน, และมีความ
อดอยากและโรคระบาดมากมายด้วย, ถึง
ขนาดที่มีความพินาศใหญ่หลวง, ถึงขนาด
ที่ไม่เคยพบเห็นมาบนพื้นพิภพ; และ
ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในวันเวลาของชิบลัม.

๘ และ ผู้คน เริ่ม กลับใจ จาก ความ ชั่ว
ช้าสามัญของพวกเขา; และตราบเท่า
ที่พวกเขา กลับใจ พระเจ้าได้ทรงมีพระ
เมตตา ต่อพวกเขา.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชิบลัม
ถูกสังหาร, และเสธถูกนำไปเป็นเชลย,
และได้พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอด
วันเวลาของเขา.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเอ-
ฮาร์, บุตรของเขา, ได้ อาณาจักร; และ
เขาได้ปกครองเหนือผู้คนตลอดวันเวลา
ของเขา. และเขาทำความชั่วช้าสามัญ
นานปีการในวันเวลาของเขา, ซึ่งในการ
นี้เขาทำให้เกิดการหลังเล็ดอย่างมาก;
และวันเวลาของเขาสั้น.

๑๑ และอีเอิม, โดยที่ เป็นผู้สืบตระกูล
ของเอฮาร์, ได้ อาณาจักร; และเขาทำสิ่ง
ชั่วร้ายในวันเวลาของเขาเช่นกัน.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือใน
วันเวลาของอีเอิมมีศตาดพยากรณ์หลาย
คนบังเกิดขึ้น, และพยากรณ์กับผู้คนอีก;
แท้จริงแล้ว, พวกท่านพยากรณ์ว่าพระเจ้า
จะทรงทำลายพวกเขาให้สิ้นไปจากพื้น
พิภพเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจจากความ
ชั่วช้าสามัญของตน.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ

๑๑ ๖ก ออมไน ๑:๒๒;
อีเธอร์ ๑๔:๒๑.

๘ก คมพ. เมตตา (ความ,
พระ, มี).

ผู้คนที่ทำใจตนแข็งกระด้าง, และไม่สวดบัพพัง^๑ ถ้อยคำของ พวกท่าน; และ ศาสดาพยากรณ์^๒ ไศกเศร่าและออกไปจากบรรดาผู้คน.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเธิมดำเนิน การพิพากษา ด้วย ความชั่วร้ายตลอดวันเวลาของเขา; และเขาให้กำเนิดโมรอน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมรอนปกครองแทนเขา; และโมรอนทำสิ่งที่ชั่วร้ายต่อพระพักตร์พระเจ้า.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดกบฏ^๓ ขึ้นในบรรดาผู้คน, เพราะการมั่วสุมลับนั้นซึ่งสร้างขึ้นเพื่อหาอำนาจและผลประโยชน์; และเกิดมีชายผู้หนึ่งที่เก่งกล้าในความชั่วช้าสามัญในบรรดาพวกเขา, และสู้รบกับโมรอน, ซึ่งในการนั้นเขาได้ล้มล้างอาณาจักรกึ่งหนึ่ง; และเขารักษาอาณาจักรกึ่งหนึ่งนั้นไว้หลายปี.

๑๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโมรอนล้มล้างเขา, และได้อาณาจักรอีกครั้ง.

๑๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเกิดมีชายผู้เก่งกล้าอีกคนหนึ่ง; และเขาเป็นผู้สืบตระกูลของพี่ชายของเจเร็ด.

๑๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาล้มล้างโมรอนและได้อาณาจักร; ดังนั้น, โมรอนจึงพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาที่เหลือของเขา; และเขาให้กำเนิดโคริแอนเทอร์.

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนเทอร์พำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา.

๒๐ และในวันเวลาของโคริแอนเทอร์

มี ศาสดา พยากรณ์ บังเกิด ขึ้น หลาย คน, และพยากรณ์ เรื่อง สำคัญ ยิ่ง และ นำ อัจฉริยะ ด้วย, และ ป่าว ร้อง การ กลับ ใจ แก่ ผู้คน, และ เว้น แต่ พวก เขา จะ กลับ ใจ พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง ดำ เนิน การ พิพากษา^๔ ลง โทษ พวก เขา จน ถึง ความ พิณา คส์ นั้น ของ พวก เขา;

๒๑ และ ว่า พระเจ้า พระผู้ เป็น เจ้า จะ ทรง ส่ง หรือ นำ ผู้คน อื่น^๕ มา ครอบ ครอบ แผ่นดิน, โดย เดชะ ญาณ ของ พระองค์, ตาม วิธี ซึ่ง โดย วิธี นั้น พระองค์ ทรง นำ บรรพบุรุษ ของ พวก เขา มา แล้ว.

๒๒ และ พวก เขา ปฏิเสธ ถ้อย คำ ทั้งหมด ของ ศาสดา พยากรณ์, เพราะ สังคม ลับ และความ น่า ชิง ชั่ง อัน ชั่วร้าย ของ พวก เขา.

๒๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนเทอร์ให้กำเนิดอีเธอร์^๖, และเขาตาย, โดยพำนักอยู่ในการเป็นเชลยตลอดวันเวลาของเขา.

บทที่ ๑๒

ศาสดาพยากรณ์อีเธอร์เตือนผู้คนให้เชื่อพระผู้เป็นเจ้า—โมโรไนเล่าถึงการอันน่าพิศวง และ สิ่ง อัจฉริยะ ที่ เกิด ขึ้น จาก ศรัทธา—ศรัทธา ทำให้ พี่ชาย ของ เจเร็ด สามารถ เห็น พระคริสต์—พระเจ้าประทาน ความอ่อนแอ ให้ มนุษย์ เพื่อ พวก เขา อาจ ถ่อมตน—พี่ชาย ของ เจเร็ด เคลื่อน ภูเขาศรี-ริน ด้วย ศรัทธา—ศรัทธา, ความหวัง, และ จิตกุศล สำคัญ สำหรับ ความรอด—โมโรไน เห็น พระเยชู อยู่ ตรง หน้า.

๑๓๓ ก โหมไชยห์ ๑๖:๒.
๑๕๓ คมพ. กบฏ (การ).

๒๐ ก คมพ. ตัดสิน (การ),
พิพากษา (การ).

๒๑ ก อีเธอร์ ๑๓:๒๐-๒๑.
๒๓ ก อีเธอร์ ๑:๖; ๑๕:๓๓-๓๔.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือวันเวลาของอีเธอร์อยู่ในวันเวลาของโครีแอนทะเมอร์; และโครีแอนทะเมอร์เป็นกษัตริย์เหนือทั้งแผ่นดิน.

๒ และอีเธอร์เป็นศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า; ดังนั้นอีเธอร์จึงออกมาในวันเวลาของโครีแอนทะเมอร์, และเริ่มพยากรณ์แก่ผู้คน, เพราะท่านถูกขังยัง "ไว้ไม่ได้" เนื่องจาก พระวิญญูณ ของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในท่าน.

๓ เพราะท่านป่าวร้อง^ก จากเข้า, แม้จนดวงอาทิตย์ตก, โดยเตือนผู้คนให้เชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้าจนถึงการกลับใจเกลือกพวกเขาจะถูกทำลาย^ข, โดยกล่าวแก่พวกเขาว่าด้วยศรัทธา^ค พระองค์จะทรงทำให้ทุกสิ่งสมบูรณ์—

๔ ดังนั้น, ผู้ใดที่เชื่อในพระเจ้าเป็นเจ้าจะหวัง^ด ได้อย่างแน่แท้เพื่อโลกที่ดีกว่านี้, แท้จริงแล้ว, แม้มีที่ทางพระหัตถ์ขวาของพระเจ้าเป็นเจ้า, ซึ่งความหวังนี้มาจากศรัทธา, อันจะทำให้สมอ^อ ให้จิตวิญญูณมนุษย์, ซึ่งจะทำให้พวกเขามั่นคงและแน่นอน, ทำงานดี^บ มากมายอยู่เสมอ, อันจะนำไปสู่การสรรเสริญ^ค พระเจ้าเป็นเจ้า.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคืออีเธอร์พยากรณ์เรื่องสำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์แก่ผู้คน, ซึ่งพวกเขาไม่เชื่อ, เพราะพวกเขาหาเห็นมันไม่.

๖ และบัดนี้, ข้าพเจ้า, โมโรไน, จะพูดบาง

สิ่งเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้; ข้าพเจ้าจะแสดงต่อโลกว่าศรัทธา^ก คือสิ่งที่หวัง^ข ไว้และมองไม่เห็น^ค; ดังนั้น, จงอย่าเถียงกันเลยเพราะท่านไม่เห็น, เพราะท่านไม่ได้รับพยานจนหลังการทดลอง^ด ศรัทธาของท่าน.

๗ เพราะเป็นด้วยศรัทธาที่พระคริสต์ทรงแสดงองค์แก่บรรพบุรุษของเรา, หลังจากพระองค์ทรงลุกขึ้นจาก บรรดาคนตาย; และพระองค์ไม่ทรงแสดงองค์แก่พวกเขาจนหลังจากที่พวกเขามีศรัทธาในพระองค์; ดังนั้น, จึงต้องเป็นไปว่าบางคนมีศรัทธาในพระองค์, เพราะพระองค์ไม่ทรงแสดงพระองค์เองแก่โลก.

๘ แต่เพราะศรัทธาของมนุษย์พระองค์จึงทรงแสดงพระองค์เองแก่โลก, และสรรเสริญพระนามของพระบิดา, และเตรียมทางไว้เพื่อโดยทางนั้นคนอื่นจะได้เป็นผู้มีส่วนในของประทานจากสวรรค์, เพื่อพวกเขาจะหวัง^อ ได้ในสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาไม่เห็น.

๙ ดังนั้น, ท่านจะมีความหวังด้วย, และเป็นผู้มีส่วนในของประทาน, หากท่านจะเพียงมีศรัทธา.

๑๐ ดูก่อน เป็นโดยศรัทธาที่คนในสมัยโบราณได้รับเรียก^บ ตามระเบียบอันศักดิ์สิทธิ์^ค ของพระเจ้าเป็นเจ้า.

๑๑ ดังนั้น, ด้วยศรัทธา^ก ของโมเสสจึงประทานมาให้. แต่ในของประทานแห่งพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าเป็นเจ้าทรง

๑๒ ๑ก อีเธอร์ ๑๓:๑๓-๓๑.
๒ก คมพ. อีเธอร์.
ข ยรม. ๒๐:๑; อีเนส ๑:๒๖;
แอลมา ๔๓:๑.
๓ก คพ. ๑๑๒:๔.
ข อีเธอร์ ๑๑:๑๒, ๒๐-๒๒.
ค คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).

๔ก คมพ. ความหวัง.
ข ฮีบ. ๖:๑๑.
ค ๑ คริ. ๑๔:๕๘.
ง ๓ นี. ๑๒:๑๖.
๖ก ฮีบ. ๑๑:๑.
ข รีม. ๘:๒๔-๒๕.
ค แอลมา ๓๒:๒๑.

ง ๓ นี. ๒๖:๑๑;
คพ. ๑๐๕:๑๑;
๑๒๑:๗-๘.
๑๐ก แอลมา ๑๓:๓-๔.
คมพ. เรียก (การ), เรียก
จากพระเจ้าเป็นเจ้า
(ได้รับ).

เตรียมทางที่ประเสริฐ^๑ยิ่งกว่า; และเป็น
โดยศรัทธาที่พระองค์ทรงทำให้สมบูรณ์.

๑๒ เพราะหากไม่มีศรัทธา^๑ในบรรดา
ลูกหลานมนุษย์พระเจ้าจะเป็นเจ้าจะทรงทำ
ปาฏิหาริย์^๑ในบรรดาพวกเขาไม่ได้; ดั่ง
นั้น, พระองค์มิได้ทรงแสดงพระองค์เอง
จนภายหลังพวกเขามีศรัทธา.

๑๓ ดูเถิด, เป็นศรัทธาของแอลมาและ
อมิวเล็ค^๑ที่ทำให้เรือนจำ^๑พังลงสู่พื้นดิน.

๑๔ ดูเถิด, เป็นศรัทธาของนีโฟและลีไฮ
ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง^๑แก่ชาวเล-
มัน, จนพวกเขาได้รับบัพติศมาด้วยไฟ
และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์^๑.

๑๕ ดูเถิด, เป็นศรัทธาของแอมัน^๑และ
พี่น้องท่านที่กระทำปาฏิหาริย์ยิ่งใหญ่เช่น
นั้นในบรรดาชาวเลมัน.

๑๖ แท้จริงแล้ว, และแม้คนทั้งปวงที่
กระทำปาฏิหาริย์^๑ก็กระทำโดยศรัทธา^๑,
แม้คนที่ดำรงอยู่มาก่อนพระคริสต์และ
คนที่ดำรงอยู่ภายหลังด้วย.

๑๗ และเป็นโดยศรัทธาที่सानุศิษย์
สามคนได้รับสัญญาว่าพวกท่านจะไม่
ต้อง ลี้มรส^๑แห่งความตาย; และ พวก
ท่านไม่ได้รับสัญญาจนหลังจากพวกท่าน
มีศรัทธา.

๑๘ และทั้งไม่ว่า เวลาใดย่อมไม่มีผู้
กระทำปาฏิหาริย์^๑เลยจนหลังจาก พวก

เขามีสรัทธา; ดังนั้นพวกเขาจึงเชื่อในพระ
บุตรของพระเจ้าเป็นเจ้าก่อน.

๑๙ และมีหลายคนซึ่งศรัทธาของพวกเขา
เขามั่นคงยิ่งนัก, แม้ก่อน^๑ที่พระคริสต์
เสด็จมา, ซึ่งถูกกันให้พ้นจากภายในมาน^๑
ไม่ได้, แต่เห็นอย่างแท้จริงด้วยดวงตาของ
พวกเขาถึงสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาได้เห็นด้วย
ดวงตาแห่งศรัทธา, และพวกเขายินดี.

๒๐ และดูเถิด, เราเห็นในบันทึกนี้ว่า
คนหนึ่ง ในคนพวกนี้ คือ พี่ชายของเจ-
เร็ด; เพราะศรัทธาของท่านในพระเจ้าเป็น
เจ้าแน่วแน่ยิ่งนัก, จนเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้า
ทรงยื่นนิ้วพระหัตถ์^๑ออกมาพระองค์ทรง
ซ่อนไว้ให้พ้นจากสายตาของพี่ชายเจเร็ด
ไม่ได้, เพราะพระดำรัสของพระองค์ซึ่ง
รับสั่งกับท่านนั้น, พระดำรัสนั้นท่านได้
รับมาโดยศรัทธา.

๒๑ และหลังจากพี่ชายของเจเร็ดเห็น
นิ้วพระหัตถ์^๑ของพระเจ้า, เพราะสัญญา^๑
ซึ่งพี่ชายของเจเร็ดได้รับมาโดยศรัทธา,
พระเจ้าจึงทรงบังสิ่งใดให้พ้นจากสายตา
ของท่านไม่ได้; ดังนั้นพระองค์ทรงแสดง
สิ่งทั้งปวงแก่ท่าน, เพราะกั้นท่านให้อยู่
นอกมาน^๑ไม่ได้อีกต่อไป.

๒๒ และเป็นโดยศรัทธาที่บรรพบุรุษ
ข้าพเจ้าได้รับสัญญา^๑ว่าสิ่งเหล่านี้จะมา
ถึงพี่น้องพวกเขาผ่านทางคนต่างชาติ;

๑๑๗ ๑ คริ. ๑๒:๒๑.
๑๒๗ ๒ นี. ๒๗:๒๓;
โมไซยาห์ ๘:๑๘;
โมโร. ๗:๓๗;
คพ. ๓๕:๘-๑๑.
๗ มธ. ๑๓:๕๘;
มอริ. ๙:๒๐.
๑๓๗ แอลมา ๑๔:๒๒-๒๓.
๑๔๗ ยีล. ๕:๕๐-๕๒.
๗ ยีล. ๕:๔๕;

๓ นี. ๙:๒๐.
๑๔๗ แอลมา ๑๗:๒๙-๓๙.
๗ อส. ดั่งบอกไว้ในแอลมา,
บทที่ ๑๗-๒๖.
๑๖๗ คพ. ปาฏิหาริย์.
๗ ฮีบ. ๑๑:๗-๔๐.
๑๗๗ ๓ นี. ๒๘:๗;
มอริ. ๘:๑๐-๑๒.
๑๙๗ ๒ นี. ๑๑:๑-๔;
เจคอบ ๔:๔-๕;

เจโรม ๑:๑๑;
แอลมา ๒๕:๑๕-๑๖.
๗ อีเธอร์ ๓:๖.
คพ. มาน.
๒๐๗ อีเธอร์ ๓:๔.
๒๑๗ อีเธอร์ ๓:๒๕-๒๖.
๗ อีเธอร์ ๓:๒๐;
คพ. ๖๗:๑๐-๑๓.
๒๒๗ อีนัส ๑:๑๓.

ฉะนั้นพระเจ้าทรงบัญชาข้าพเจ้า, แท้จริงแล้ว, แม้พระเยซูคริสต์.

๒๓ และ ข้าพเจ้า ทูล พระองค์ ว่า: พระองค์เจ้าข้า, คนต่างชาติจะล้อเลียนสิ่งเหล่านี้, เพราะความอ่อนแอในการเขียนของพวกข้าพระองค์; เพราะพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทำให้พวกข้าพระองค์เก่งกล้าสามารถในคำพูดโดยศรัทธา, แต่พระองค์ไม่ทรงทำให้พวกข้าพระองค์เก่งกล้าสามารถในการเขียน; เพราะพระองค์ทรงกระทำให้คนทั้งหลายทั้งปวงนี้พูดได้มากมาย, เพราะพระวิญญูณบวิสุทธิซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา;

๒๔ และพระองค์ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เขียนได้แต่น้อย, เพราะความไม่ถนัดของมือพวกข้าพระองค์. ดูเถิด, พระองค์ไม่ทรงกระทำให้พวกข้าพระองค์เก่งกล้าสามารถในการเขียน เหมือนกับพี่ชายของเจเรียด, เพราะพระองค์ทรงกระทำกับท่านเพื่อให้สิ่งที่ท่านเขียนมีพลังแม้ดังพระองค์, จนถึงการมีอำนาจทำให้คนอ่านสิ่งเหล่านั้น.

๒๕ พระองค์ทรงกระทำให้ถ้อยคำของพวกข้าพระองค์มีพลังและยิ่งใหญ่ด้วย, แม้จนพวกข้าพระองค์เขียนมันไว้ไม่ได้; ดังนั้น, เมื่อพวกข้าพระองค์เขียนพวกข้าพระองค์เห็นความอ่อนแอของพวกข้าพระองค์เอง, และสะดุดเพราะการใช้ถ้อยคำของพวกข้าพระองค์; และ

ข้าพระองค์เกรงเกลือกคนต่างชาติจะล้อเลียนถ้อยคำของพวกข้าพระองค์.

๒๖ และเมื่อข้าพเจ้ากล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว, พระเจ้ารับสั่งกับข้าพเจ้า, มีความว่า: คนโง่งย่อมล้อเลียน, แต่พวกเขาจะโศกเศร้า; และพระคุณของเราเพียงพอสำหรับคนอ่อนโยน, เพื่อพวกเขาจะไม่เอาเปรียบความอ่อนแอของเจ้า;

๒๗ และหากมนุษย์มาหาเรา เราจะแสดงให้พวกเขาเห็นความอ่อนแอของพวกเขา. เราให้ความอ่อนแอแก่มนุษย์เพื่อพวกเขาจะนอบน้อม; และพระคุณของเราเพียงพอสำหรับคนทั้งปวงที่นอบน้อม ถ่อมตนต่อหน้าเรา; เพราะหากพวกเขาอวดนอบถ่อมตนต่อหน้าเรา, และมีศรัทธาในเรา, เมื่อนั้นเราจะทำให้สิ่งที่ย่อมนั้นกลับเข้มแข็งสำหรับพวกเขา.

๒๘ ดูเถิด, เราจะแสดงให้คนต่างชาติเห็นความอ่อนแอของพวกเรา, และเราจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าศรัทธา, ความหวังและจิตกุศลนำมาหาเรา—แหล่งแห่งความชอบธรรมทั้งหมด.

๒๙ และข้าพเจ้า, โมโรไน, เมื่อได้ยินถ้อยคำเหล่านี้, ก็ได้รับการปลอบโยน, และทูลว่า: ข้าแต่พระเจ้า, พระประสงค์อันชอบธรรมของพระองค์จะสำเร็จ, เพราะข้าพระองค์รู้ว่าพระองค์ทรงทำงานให้ลูกหลานมนุษย์ตามศรัทธาของพวกเรา;

๒๓ก มอริ. ๘:๑๗; ๙:๓๓.
ข ๒ นี. ๓๓:๑.
๒๔ก คมพ. ภาษา.
๒๕ก ๑ คริ. ๒:๑๔.
๒๖ก กท. ๖:๗.
๒๗ก เจคอบ ๔:๗.

ข อพย. ๔:๑๑;
๑ คริ. ๑:๒๗.
ค คมพ. พระคุณ.
ง ลูกา ๑๘:๑๐-๑๔;
คพ. ๑:๒๘.
คมพ. นอบน้อม (ความ),

อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).
จ ลูกา ๙:๔๖-๔๘;
๒ คริ. ๑๒:๙.
๒๘ก ๑ คริ. ๑๓:๑-๑๓;
โมโร. ๗:๓๙-๔๗.

๓๐ เพราะพี่ชายของเจเร็ดกล่าวแก่ภูเขาซีรินว่า, จงเคลื่อน^๗—และมันเคลื่อน. และหากท่านไม่มีศรัทธามันก็ไม่เคลื่อน; ดังนั้นพระองค์ทรงทำงานหลังจากมนุษย์มีศรัทธา.

๓๑ เพราะพระองค์ทรงแสดงพระองค์เองให้ประจักษ์แก่สานุศิษย์ของพระองค์ดังนี้; เพราะหลังจากพวกเขามีศรัทธา^๘, และ พุด ใน พระนาม ของ พระองค์, พระองค์ทรงแสดงพระองค์เองแก่พวกเขาด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่.

๓๒ และ ข้า พระองค์ จำได้ ด้วย ว่า พระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเตรียมบ้านไว้ให้มนุษย์, แท้จริงแล้ว, แม้ในบรรดาปราสาท^๙ ของพระบิดาของพระองค์, ซึ่งในนั้นมนุษย์ย่อมมีความหวัง อันประเสริฐยิ่งกว่า; ดังนั้นมนุษย์จึงต้องหวัง, มิฉะนั้นเขาจะรับมรดกในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้ไม่ได้.

๓๓ และ อนึ่ง, ข้า พระองค์ จำได้ว่า พระองค์ ตรัส ว่า พระองค์ ทรง รัก^{๑๐} โลก, แม้จนยอมสละพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อโลก, เพื่อ พระองค์ จะ ได้รับ คืน อีก เพื่อเตรียมสถานที่ไว้ให้ลูกหลานมนุษย์.

๓๔ และบัดนี้ข้าพระองค์รู้ว่าความรัก^{๑๑} นี้ซึ่งพระองค์ทรงมีให้ลูกหลานมนุษย์คือจิตกุศล; ดังนั้น, เว้นแต่มนุษย์จะมีจิตกุศลพวกเขาจะรับสถานที่ซึ่งพระองค์

ทรงเตรียมไว้ในปราสาทพระบิดาของพระองค์เป็นมรดกไม่ได้.

๓๕ ดังนั้น, ข้าพระองค์รู้^{๑๒}โดยสิ่งนี้ซึ่งพระองค์ตรัสไว้, ว่าหากคนต่างชาติไม่มีจิตกุศล, เพราะความอ่อนแอของพวกเขาข้าพระองค์, ว่าพระองค์จะทรงพิสูจน์พวกเขา, และทรงเอาความสามารถ^{๑๓}ของพวกเขาไป, แท้จริงแล้ว, แม้สิ่งซึ่งพวกเขาได้รับไว้แล้ว, และประทานแก่พวกเขาซึ่งจะมีมากมายยิ่งขึ้น.

๓๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ ข้าพเจ้า สวด อ้อนวอน พระเจ้า ขอให้ พระองค์ ประทาน พระคุณ^{๑๔} แก่คน ต่างชาติ, เพื่อพวกเขาจะมีจิตกุศล.

๓๗ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิด ขึ้น คือ พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า: หากพวกเขาไม่มีจิตกุศลมันก็ไม่สำคัญสำหรับเจ้า, เจ้าชื่อสัตย์; ดังนั้น, เราจะทำให้อาภรณ์ของเจ้าสะอาด^{๑๕}. และเพราะเจ้าเห็นความอ่อนแอ^{๑๖}ของเจ้า เราจะทำให้เจ้าเข้มแข็ง, แม้ไปสู่การไถ่^{๑๗}ลงในสถานที่ซึ่งเราเตรียมไว้ในปราสาทพระบิดาของเรา.

๓๘ และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรโร, กล่าวคำอ่าลาคนต่างชาติ, แท้จริงแล้ว, และพี่น้องข้าพเจ้าผู้ที่ข้าพเจ้ารักด้วย, จนกว่าเราจะพบกันหน้าบัลลังก์พิพากษา^{๑๘}ของพระคริสต์, ที่ซึ่งคนทั้งปวงจะรู้ว่าอาภรณ์^{๑๙}ของข้าพเจ้าไม่มีมลทินด้วยเลือดของท่าน.

๓๐ก มธ. ๑๗:๒๐; เจคอบ ๔:๖; ยีล. ๑๐:๖, ๙.
คพ. พลัง, เดชานุภาพ, พลังอำนาจ.
๓๑ก คพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
๓๒ก ยอห์น ๑๔:๒; อีนัส ๑:๒๗; คพ. ๗:๒๔; ๙๘:๑๘.

ข คพ. ความหวัง.
๓๓ก ยอห์น ๓:๑๖-๑๗.
๓๔ก โมโร. ๗:๔๗.
คพ. จิตกุศล; รัก (ความ).
๓๕ก มธ. ๒๕:๑๔-๓๐.
คพ. ของประทาน; ตะลันต์, ความสามารถ, พรสวรรค์.

๓๖ก คพ. พระคุณ.
๓๗ก คพ. ๓๘:๔๒; ๑๘:๗๔-๗๕; ๑๘:๔-๕.
ข อีเชอร์ ๑๒:๒๗.
๓๘ก คพ. พระเยซูคริสต์—พระผู้พิพากษา.
ข เจคอบ ๑:๑๙.

๓๙ และเมื่อนั้นท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าเห็น^๗ พระเยซู, และว่าพระองค์รับสั่งกับข้าพเจ้าตรงหน้า^๘, และว่าพระองค์รั้งกับข้าพเจ้าด้วยพระจริยวัตรอันอ่อนน้อมอย่างชัดเจน, แม้ตั้งคนหนึ่งพูดกับอีกคนหนึ่งในภาษาของข้าพเจ้าเอง, เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้;

๔๐ และข้าพเจ้าเขียนไว้เพียงไม่กี่เรื่อง, เพราะข้าพเจ้าไม่สันตติในการเขียน.

๔๑ และบัดนี้, ข้าพเจ้าอยาก กระตุ้นเตือนท่านให้แสวงหา^๙ พระเยซูองค์นี้^{๑๐} ซึ่งศาสดาพยากรณ์และอัครสาวกเขียนไว้, เพื่อพระคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของพระบิดา, และพระเจ้า พระเยซู คริสต์ ด้วย, และพระวิญญาณบริสุทธิ์, ซึ่งเป็นพยาน^{๑๑} ถึงพระองค์, จะอยู่และสถิตในท่านตลอดกาล. เอเมน.

บทที่ ๑๓

อีเธอร์พูดถึงเยรูซาเล็มใหม่ที่จะสร้างขึ้นในอเมริกาโดยพงศ์พันธุ์ของโยเซฟ—ท่านพยากรณ์, ถูกขับไล่ออก, เขียนประวัติของชาวเจเร็ด, และทำนายความพินาศของชาวเจเร็ด—สงครามลูกโซนทั่วแผ่นดิน.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, จะทำบันทึกของข้าพเจ้าต่อไปให้จบเกี่ยวกับความพินาศของผู้คนที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึง.

๒ เพราะดูเถิด, พวกเขาปฏิเสธถ้อยคำทั้งหมดของอีเธอร์; เพราะท่านบอกคนเหล่านั้นโดยแท้ถึงเรื่องทั้งปวง, นับจากกาลเริ่มต้นของมนุษย์; และว่าหลังจากผืนน้ำได้ลด^๑ไปจากผืนแผ่นดินนี้ มันกลายเป็นแผ่นดินที่เล็กละเอียดกว่าผืนแผ่นดินอื่นทั้งปวง, เป็นแผ่นดินที่เลือกสรรไว้ของพระเจ้า; ดังนั้นพระเจ้าจึงประสงค์ให้คนทั้งปวงซึ่งพำนักอยู่บนผืนแผ่นดินนั้นรับใช้^๒ พระองค์;

๓ และว่ามันเป็นสถานที่ของเยรูซาเล็มใหม่^๓, ซึ่งจะลงมาจากสวรรค์^๔, และสถานศักดิ์สิทธิ์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า.

๔ ดูเถิด, อีเธอร์เห็นวันเวลาของพระคริสต์, และท่านพูดเกี่ยวกับเยรูซาเล็มใหม่^๕ บนแผ่นดินนี้.

๕ และท่านพูดเกี่ยวกับเชื้อสายแห่งอิสราเอลด้วย, และเยรูซาเล็ม^๖ ซึ่งจากที่นั่นลีไฮ^๗ จะออกมา—หลังจากถูกทำลายจะสร้างขึ้นอีก, เป็นนครศักดิ์สิทธิ์^๘ แต่พระเจ้า; ดังนั้น, จะเป็นเยรูซาเล็มใหม่ไม่ได้เพราะเป็นมาแล้วในสมัยโบราณ; แต่จะสร้างขึ้นอีก, และกลับเป็นนครศักดิ์สิทธิ์^๙ ของพระเจ้า; และจะสร้างให้เชื้อสายแห่งอิสราเอล—

๖ และว่าเยรูซาเล็มใหม่^{๑๐} จะสร้างบนแผ่นดินนี้, ให้พวกที่เหลืออยู่ของพงศ์พันธุ์โยเซฟ^{๑๑}, ซึ่งสิ่งเหล่านั้นมีรูปร่างแล้ว.

<p>๓๙ก คมพ. พระเยซูคริสต์—การปรากฏหลังความเป็นมรตัยของพระคริสต์. ข ปฐก. ๓๒:๓๐; อพย. ๓๓:๑๑. ๔๑ก คพ. ๘๖:๖๓; ๑๐๑:๓๘. ข ๓ นี. ๑๑:๓๒. ๑๓ ๒ก ปฐก. ๗:๑๑-๒๔; ๘:๓.</p>	<p>ข อีเธอร์ ๒:๘. ๓ก ๓ นี. ๒๐:๒๒; ๒๑:๒๓-๒๔. คมพ. เยรูซาเล็มใหม่. ข วว. ๓:๑๒; ๒๑:๒. ๔ก คมพ. ไชอัน. ๕ก คมพ. เยรูซาเล็ม. ข ๑ นี. ๑:๑๘-๒๐.</p>	<p>ค วว. ๒๑:๑๐; ๓ นี. ๒๐:๒๙-๓๖. ๖ก คพ. ๔๒:๙; ๔๕:๖๖-๖๗; ๘๔:๒-๕; ลข. ๑:๑๐. ข คมพ. โยเซฟ, บุตรของยาโคบ. ค แอลมา ๔๖:๒๔. คมพ. สัจสุกษณ์ (การไใช้).</p>
---	--	---

๗ เพราะดังที่โยเซฟนำบิดาท่านลงมายังแผ่นดินแห่งอียิปต์^๓ แม้ตั้งนั้นท่านจึงตายที่นั่น; ดังนั้น, พระเจ้าจึงทรงนำส่วนที่เหลือของวงศ์พันธุ์โยเซฟออกจากแผ่นดินแห่งเยรูซาเล็ม, เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาต่อวงศ์พันธุ์โยเซฟเพื่อพวกเขาจะไม่ตาย^๔, แม้ตั้งที่พระองค์ทรงเมตตาบิดาของโยเซฟเพื่อท่านจะไม่ตาย.

๘ ดังนั้น, ส่วนที่เหลืออยู่ของเชื้อสายแห่งโยเซฟจะสร้างขึ้นบนแผ่นดิน^๕นี้; และจะเป็นแผ่นดินแห่งมรดกของพวกเขา; และพวกเขาจะสร้างนครศักดิ์สิทธิ์ถวายพระเจ้า, เหมือนกับเยรูซาเล็มสมัยโบราณ; และพระองค์จะไม่ทรงทำให้พวกเขาปะปนกันอีก^๖ต่อไป, จนที่สุดมาถึงเมื่อแผ่นดินโลกจะสูญสิ้นไป.

๙ และจะมีฟ้าสวรรค์ใหม่^๗ และแผ่นดินโลกใหม่; และจะเป็นเหมือนของเก่าเว้นแต่ของเก่าสูญสิ้นไป, และสิ่งทั้งปวงกลับใหม่.

๑๐ และจากนั้นเยรูซาเล็มใหม่จะมาถึง; และผู้ที่พำนักอยู่ในนั้นจะเป็นสุข, เพราะคือพวกเขาซึ่งอาภรณ์ของพวกเขา^๘โดยทางโลหิตของพระเมษโปดก; และพวกเขาคือคนที่นับอยู่ในบรรดาพวกที่เหลืออยู่ของวงศ์พันธุ์โยเซฟ, ซึ่งเป็นของเชื้อสายแห่งอิสราเอล.

๑๑ และเวลานั้นเยรูซาเล็มสมัยโบราณจะมาถึง ด้วย; และผู้อยู่อาศัยในนั้นจะ

เป็นสุข, เพราะทรงล้างพวกเขาในโลหิตของพระเมษโปดก; และพวกเขาคือคนที่กระจัดกระจายไปและรวม^๙เข้ามาจากสี่เสี้ยวของแผ่นดินโลก, และจากประเทศทางเหนือ^{๑๐}, และเป็นผู้มีส่วนในการทำให้พันธสัญญาซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัม^{๑๑}, บรรพบุรุษของพวกเขาสมบูรณ์.

๑๒ และเมื่อสิ่งเหล่านี้มาถึง, ทำให้พระคัมภีร์เป็นจริงซึ่งกล่าวว่า, มีคนที่เป็นพวกแรก^{๑๒}, ซึ่งจะเป็นพวกสุดท้าย; และมีคนที่^{๑๓}เป็นพวกสุดท้าย, ซึ่งจะเป็นพวกแรก.

๑๓ และข้าพเจ้ากำลังจะเขียนมากกว่านี้, แต่ข้าพเจ้าถูกห้ามไว้; แต่คำพยากรณ์ของอีเธอร์สำคัญยิ่งและน่าอัศจรรย์; แต่พวกเขาถือว่าท่านไร้ค่า, และขับไล่ท่าน; และท่านซ่อนตัวอยู่ในซอกหินในเวลากลางวัน, และเวลากลางคืนท่านออกไปดูสิ่งที่จะเกิดกับผู้คน.

๑๔ และขณะที่ท่านพำนักอยู่ในซอกหินท่านทำส่วนที่เหลืออยู่ของบันทึกนี้, โดยเห็นความพินาศที่เกิดขึ้นกับผู้คน, ในเวลากลางคืน.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีเดียวกันกับที่ท่านถูกขับออกจากบรรดาผู้คน เริ่ม มีสงคราม ครั้งใหญ่ ในบรรดาผู้คน, เพราะมีคนหลายคนที่ถูกขึ้นมา, ซึ่งเป็นผู้ทรงอำนาจ, และหมายมั่นจะทำลายใครเอานะเมอร์โดยแผนการลับแห่งความชั่วร้ายของพวกเขา, ซึ่งพูดไว้.

๗ก ปฐก. ๔๖:๒-๗; ๔๗:๖.
ข ๒ นี. ๓:๕.
๘ก คมพ. แผ่นดินที่สัญญาไว้.
ข โมโร. ๑๐:๓๑.
๘ก ๒ ปต. ๓:๑๐-๑๓;
ว. ๒๑:๑; ๓ นี. ๒๖:๓;

คพ. ๑๐๑:๒๓-๒๕.
๑๐ก ว. ๗:๑๔;
๑ นี. ๑๒:๑๐-๑๑;
แอลมา ๕:๒๗.
๑๑ก คมพ. อิสราเอล-การ
รวบรวมอิสราเอล.

ข คพ. ๑๓๓:๒๖-๓๕.
ค คมพ. พันธสัญญาแห่งอับราฮัม.
๑๒ก มาระโก ๑๐:๓๑;
๑ นี. ๑๓:๔๒;
เจคอบ ๕:๖๓; คพ. ๙๐:๙.

๑๖ และบัดนี้โครีแอนทะเมอร์, โดยที่ศึกษา, ด้วยตนเอง, ในวิธีการสงครามทั้งปวงและอุบายทั้งปวงของโลก, ดังนั้นเขาจึงสู้รบกับคนที่หมายมั่นจะทำลายเขา.

๑๗ แต่เขาไม่กลับใจ, ทั้งบุตรและธิดาผู้ดงงามของเขา; ทั้งบุตรและธิดาผู้ดงงามของโคฮอร์; และทั้งบุตรและธิดาผู้ดงงามของโคริฮอร์; และท้ายที่สุด, ไม่มีบุตรและธิดาผู้ดงงามทั่วพื้นพิภพคนใดที่กลับใจจากบาปของตน.

๑๘ ดังนั้น, เหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกที่อีเธอร์พำนักอยู่ในชอกหิน, มีผู้คนเป็นอันมากถูกสังหารด้วยดาบของการมั่วสุมลับใหล่านั้น, โดยต่อสู้กับโครีแอนทะเมอร์เพื่อพวกเขาจะได้อาณาจักร.

๑๙ และ เหตุการณ์ ได้บังเกิดขึ้น คือบุตรของโครีแอนทะเมอร์ต่อสู้มากและหลังเล็ดมาก.

๒๐ และในปี ที่ สองพระดำรัสของพระเจ้ามาถึงอีเธอร์, ให้ท่านไปพยากรณ์แก่โครีแอนทะเมอร์ว่า, หากเขาจะกลับใจ, และ ครัว เรือนของเขาทั้งหมดด้วย, พระเจ้าจะประทานอาณาจักรของเขาให้เขาและจะทรงละเว้นผู้คน—

๒๑ มิฉะนั้นพวกเขาจะถูกทำลาย, และครัวเรือนทั้งหมดของเขานอกจากตัวเขาเอง. และเขาจะมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อเห็นคำพยากรณ์เกิดสัมฤทธิ์ผลซึ่งมีพูดไว้เกี่ยวกับผู้คนอีกพวกหนึ่ง ที่รับแผ่นดินเป็นมรดกของพวกเขา; และโครีแอนทะเมอร์จะรับการฝังศพโดยคนเหล่านั้น; และทุกคนจะถูกทำลายนอกจากโครีแอนทะเมอร์.

๒๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์ไม่กลับใจ, ทั้ง ครัว เรือนของเขา, ทั้ง ผู้คน; และ สงคราม หา ยุติ ไม่; และพวกเขาหมายมั่นจะฆ่าอีเธอร์, แต่ท่านหนีไปซึ่งหน้าพวกเขาและซ่อนตัวอยู่ในชอกหินอีก.

๒๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือเซเรียดยกมา, และเขาสู้รบกับโครีแอนทะเมอร์ด้วย; และเขาได้ชัยชนะ, ถึงขนาดที่ในปีที่สามเขาได้นำโครีแอนทะเมอร์มาเป็นเชลย.

๒๔ และบุตรของโครีแอนทะเมอร์, ในปี ที่สี่, มีชัยชนะต่อเซเรียด, และได้อาณาจักรมาให้บิดาของพวกเขาอีก.

๒๕ บัดนี้เริ่มมีสงครามทั่วผืนแผ่นดิน, ชายทุกคนพร้อมด้วยพรรคพวกของเขาต่อสู้เพื่อสิ่งที่เขาปรารถนา.

๒๖ และมีโจร, และท้ายที่สุด, ความชั่วร้ายนานัปการบนทั้งผืนแผ่นดิน.

๒๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์โกรธเซเรียดอย่างยิ่ง, และเขาแยกไปสู้รบพร้อมกับกองทัพของตน; และทั้งสองปะทะกันด้วยความเกรี้ยวโกรธ, และทั้งสองปะทะกันในหุบเขาแห่งกิลแกล; และการสู้รบดุเดือดยิ่ง.

๒๘ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือเซเรียด ต่อสู้กับ เขา ตลอด ระยะเวลา สามวัน. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเมอร์มีชัยชนะต่อเขา, และไล่ตามเขาไปจนถึงที่ราบแห่งเฮ็ชลอน.

๒๙ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือเซเรียดสู้รบกับเขาอีกบนที่ราบ; และดูเถิด,

เขามีชัยชนะต่อโคริแอนทะเมอร์, และขับไล่เขากลับไปหุบเขาแห่งกิลแกลอีก.

๓๐ และโคริแอนทะเมอร์สู้รบกับเซเร็ดอีกในหุบเขาแห่งกิลแกล, ซึ่งในการนั้นเขามีชัยชนะต่อเซเร็ดและสังหารเขา.

๓๑ และเซเร็ดทำให้โคริแอนทะเมอร์บาดเจ็บที่ต้นขาของเขา, จนเขาไม่ได้ไปสู้รบอีกตลอดเวลาสองปี, ซึ่งในเวลา นั้นผู้คนทั้งปวงบนผืนแผ่นดินกำลังหลังเลียดกัน, และไม่มีผู้ใดยับยั้งพวกเขา.

บทที่ ๑๔

ความชั่วช้าสามัญของผู้คนนำคำสาปแช่งมาบนแผ่นดิน—โคริแอนทะเมอร์เข้าทำสงครามกับกิลแกด, ต่อมาลิบ, และต่อมาซีซ—เลือดและการฆ่าฟันปกคลุมทั่วแผ่นดิน.

และบัดนี้เริ่มมีคำสาปแช่ง^๗ใหญ่หลวงทั่วแผ่นดินเพราะความชั่วช้าสามัญของผู้คน, ซึ่งในนี้, หากผู้ใดจะวางเครื่องมือของเขาหรือดาบของเขาไว้บนหิ้งของเขา, หรือบนที่ซึ่งเขาเก็บมันไว้, ดูเถิด, ในวันพรุ่ง, เขาจะหามันไม่พบ, คำสาปแช่งบนแผ่นดินใหญ่หลวงนัก.

๒ ดังนั้นทุกคนจับสิ่งซึ่งเป็นของตน, ไว้แน่นกับมือตนเอง, และจะไม่ขอยืมทั้งเขาจะไม่ให้ยืม; และทุกคนกุมด้ามดาบของตนไว้ในมือขวาของตน, เพื่อป้องกันทรัพย์สินสมบัติของตนและชีวิตของตนเอง และของภรรยาและลูก ๆ ของตน.

๓ และบัดนี้, หลังจากเวลาสองปี, และ

หลังจากความตายของเซเร็ด, ดูเถิด, น้องชายของเซเร็ดยกมาและเขาสู้รบกับโคริแอนทะเมอร์, ซึ่งในการนั้นโคริแอนทะเมอร์มีชัยชนะต่อเขาและไล่ตามเขาไปยังแดนทूरกันดารแห่งเอคิช.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือน้องชายของเซเร็ดสู้รบกับเขาในแดนทूरกันดารแห่งเอคิช; และการสู้รบดุเดือดยิ่ง, และหลายพันคนล้มตายด้วยดาบ.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์ล้อมแดนทूरกันดารไว้; และน้องชายของเซเร็ดยกออกจากแดนทूरกันดารในเวลากลางคืน, และสังหารคนในกองทัพของโคริแอนทะเมอร์เสียส่วนหนึ่ง, ขณะที่พวกนั้นเมาเหล้า.

๖ และเขายกมาถึงแผ่นดินแห่งโมรอน, และขึ้นนั่งบนบัลลังก์ของโคริแอนทะเมอร์.

๗ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์พำนักอยู่กับกองทัพของเขาในแดนทूरกันดารตลอดระยะเวลาสองปี, ซึ่งในการนี้เขาได้รับกำลังมากมายให้แก่กองทัพของตน.

๘ บัดนี้น้องชายของเซเร็ด, ซึ่งมีชื่อว่ากิลแกด, ได้รับกำลังมากมายให้แก่กองทัพของเขาด้วย, เพราะการมั่วสุ่มลับ.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือมหาปุโรหิตของเขาลอบสังหารเขาขณะนั่งอยู่บนบัลลังก์.

๑๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนหนึ่งของพวกเขา มั่วสุ่มลับ ลอบสังหารเขาที่ทางลับแห่งหนึ่ง, และได้ อาณาจักรมาเป็นของตนเอง; และเขามีชื่อว่าลิบ;

และลิบเป็นชายร่างใหญ่, ยิ่งกว่าชายอื่น
ในบรรดาผู้คนที่ตั้งปวง.

๑๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือในปีแรกของลิบ, โครีแอนทะเลเมอร์ยกมายังแผ่นดินแห่งโมรอน, และสู้รบกับลิบ.

๑๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาต่อสู้กับลิบ, ซึ่งในการนั้นลิบฟันแขนของเขาจนเขาบาดเจ็บ; กระนั้นก็ตาม, กองทัพของโครีแอนทะเลเมอร์ยังมุ่งเข้าหาลิบ, จนเขาหลบหนีไปชายแดนบนฝั่งทะเล.

๑๓ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโครีแอนทะเลเมอร์ไล่ตามเขาไป; และลิบสู้รบกับเขาบนฝั่งทะเล.

๑๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบฟาดฟันกองทัพของโครีแอนทะเลเมอร์, จนคนพวกนั้นรีบหนีไปแดนทุรกัณฑ์แห่งเอคิซอิก.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือลิบไล่ตามเขาจนเขามาถึงที่ราบแห่งเอคัซ. และโครีแอนทะเลเมอร์นำผู้คนที่ทั้งหมดไปกับเขาขณะที่เขารีบหนีไปซึ่งหน้าลิบในแผ่นดินเสียวนั้นที่ซึ่งเขาหลบหนีไป.

๑๖ และเมื่อเขามาถึงที่ราบแห่งเอคัซเขาสู้รบกับลิบ, และเขาฟันลิบจนตาย; กระนั้นก็ตาม, น้องชายของลิบยกมาต่อสู้กับโครีแอนทะเลเมอร์แทน, และการสู้รบดุเดือดยิ่ง, ในการนั้นโครีแอนทะเลเมอร์รีบหนีไปซึ่งหน้ากองทัพของน้องชายของลิบอีก.

๑๗ บัดนี้ชื่อของน้องชายของลิบคือชิซ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือชิซไล่ตามโครีแอนทะเลเมอร์ไป, และเขาล้มล้างเมืองหลายเมือง, และเขาสังหารทั้งผู้ใหญ่และเด็ก, และเขาเผาเมืองต่าง ๆ.

๑๘ และ ความกลัว ชีซ แพร่ไป ทั่วแผ่นดิน; แท้จริงแล้ว, เสียงร้องออกไปทั่วแผ่นดิน—ใครเล่าจะยืนอยู่ได้ต่อหน้ากองทัพของชิซ? ดูเถิด, เขากวาดล้างแผ่นดินโลกไปต่อหน้าเขา!

๑๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนเริ่มพากันรวมเข้ามาในกองทัพ, ตลอดทั่วผืนแผ่นดิน.

๒๐ และพวกเขาแบ่งแยกกัน; และพวกเขาส่วนหนึ่งรีบหนีไปยังกองทัพของชิซ, และพวกเขาส่วนหนึ่งรีบหนีไปยังกองทัพของโครีแอนทะเลเมอร์.

๒๑ และสงครามใหญ่หลวงและยืดเยื้อนัก, และภาพของการนองเลือดและการฆ่าฟันมีอยู่นานนัก, จนทั้งผืนแผ่นดินปกคลุมไปด้วยร่างคนตาย.

๒๒ และสงครามรวดเร็วและเร่งรัดนักจนไม่เหลือผู้ใดไว้ฝั่งคนตาย, แต่พวกเขาเดินทัพจากการหลั่งเลือดไปสู่การหลั่งเลือด, โดยทิ้งร่างของชาย, หญิง, และเด็กให้เกลื่อนกล่นอยู่บนผืนแผ่นดิน, เพื่อเป็นเหยื่อหนอน ที่กินเนื้อหนัง.

๒๓ และกลิ่นของมัน คลุ้งไปตาม ผืนแผ่นดิน, แม้บนทั่วผืนแผ่นดิน; ดังนั้นผู้คนจึงถูกรบกวนทั้งกลางวันและกลางคืน, เพราะกลิ่นของมัน.

๒๔ กระนั้นก็ตาม, ชิซไม่ได้หยุดไล่ตามโครีแอนทะเลเมอร์; เพราะเขาสาบานจะแก้แค้นโครีแอนทะเลเมอร์เพื่อเลือดของพี่ชายเขา, ซึ่งถูกสังหาร, และพระดำรัสของพระเจ้าซึ่งมาถึงอีเธอร์ว่าโครีแอนทะเลเมอร์จะไม่ล้มตายด้วยดาบ.

๒๕ และเราจึงเห็น ดังนั้นว่าพระเจ้า

เสด็จมาเยือนคนเหล่านั้นในพระพิโรธสุดขีดของพระองค์, และความชั่วร้ายและความน่าชิงชังของพวกเขาเตรียมทางไว้เพื่อความพินาศอันเป็นนิจของพวกเขา.

๒๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซีซัสไปตามโครีแอนทะเมอร์ไปทางตะวันออก, แม้ถึงชายแดนใกล้ฝั่งทะเล, และที่นั่นเขาสู้รบกับซีซต่อเนื่องเป็นเวลาสามวัน.

๒๗ และความพินาศในบรรดากองทัพของซีซนำพรันพริงนักจนผู้คนเริ่มหวาดกลัว, และเริ่มหนีไปเบื้องหน้ากองทัพของโครีแอนทะเมอร์; และคนเหล่านั้นหลบหนีไปแผ่นดินแห่งโคริฮอร์, และกำจัดบรรดา ผู้อยู่อาศัย ที่ขวาง หน้า พวกเขา, ทุกคนที่ไม่ยอมเข้าสมทบกับพวกเขา.

๒๘ และพวกเขาตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งโคริฮอร์; และโครีแอนทะเมอร์ตั้งกระโจมในหุบเขาแห่งเชอร์. บัดนี้หุบเขาแห่งเชอร์อยู่ใกล้เนินเขาคอมเนอร์; ดังนั้น, โครีแอนทะเมอร์รวมกองทัพของเขาบนเนินเขาคอมเนอร์, และได้เป่าแตรดังถึงกองทัพของซีซเพื่อเชิญคนพวกนั้นให้ออกมาสู้รบ.

๒๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือคนพวกนั้นออกมา, แต่ถูกต้อนอีก; และพวกเขายกมาเป็นครั้งที่สอง, และพวกเขาถูกต้อนอีกเป็นครั้งที่สอง. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขายกมาอีกเป็นครั้งที่สาม, และการสู้รบดุเดือดยิ่ง.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือซีซฟันโครีแอนทะเมอร์จนทำให้เขามีแผลลึกหลายแห่ง; และโครีแอนทะเมอร์, โดยที่เสียเลือด, จึงหมดสติ, และถูกหามไปราวกับว่าเขาตายแล้ว.

๓๑ บัดนี้การสูญเสียชาย, หญิงและเด็กของทั้งสองฝ่ายใหญ่หลวงนักจนซีซสั่งผู้คนของเขาไม่ให้ไล่ตามกองทัพของโครีแอนทะเมอร์; ดังนั้น, พวกเขาจึงกลับไปค่ายของตน.

บทที่ ๑๕

ชาวเจเร็ดหลายล้านคนถูกสังหารในการสู้รบ—ซีซและโครีแอนทะเมอร์ชุมนุมผู้คนทั้งหมดเพื่อประจัญบาน—พระวิญญานของพระเจ้าทรงละความเพียรกับพวกเขา—ประชาชาติเจเร็ดถูกทำลายสิ้น—เหลือเพียงโครีแอนทะเมอร์.

และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นเมื่อบาดแผลของโครีแอนทะเมอร์หายแล้ว, เขาเริ่มนึกถึงถ้อยคำที่อีเชอร์ได้พูดไว้กับเขา.

๒ เขาเห็นว่า มีผู้คนของเขาเกือบสองล้านคนถูกสังหารด้วยดาบ, และเขาเริ่มโทมานัสอยู่ในใจ; แท้จริงแล้ว, มีชายฉกรรจ์สองล้านคนถูกสังหาร, และภรรยาและลูก ๆ ของพวกเขาด้วย.

๓ เขาเริ่มกลับใจจากความชั่วซึ่งเขาทำลงไป; เขาเริ่มนึกถึงถ้อยคำซึ่งพูดจากปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งปวง, และเขาเห็นว่ามันเกิดสัมฤทธิ์ผลแล้วตามนั้น, ทุกคำจนถึงบัดนี้; และจิตวิญญานเขาโศกเศร้าและไม่ยอมรับการปลอบประโลม.

๔ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขาเขียนสาส์นถึงซีซ, โดยปรารถนาว่าเขาจะละเว้นผู้คน, และเขาจะยอมมอบอาณาจักรเพื่อเห็นแก่ชีวิตของผู้คน.

๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อชิซได้รับสาส์นของเขา เขาจึงเขียนสาส์นถึงโครีแอนทะเมอร์, ว่าหากเขาจะยอมมอบตัว, เพื่อที่ชิซจะได้สังหารเขาด้วยดาบของตนเองแล้ว, เขาจะไว้ชีวิตผู้คน.

๖ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือผู้คนหากกลับใจจากความชั่วช้าสามัญของพวกเขาไม่; และผู้คนของโครีแอนทะเมอร์ถูกลูกปืนให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของชิซ; และผู้คนของชิซถูกลูกปืนให้เกิดโทสะต่อต้านผู้คนของโครีแอนทะเมอร์; ดังนั้น, ผู้คนของชิซได้สู้รบกับผู้คนของโครีแอนทะเมอร์.

๗ และเมื่อโครีแอนทะเมอร์เห็นว่าเขากำลังจะพ่ายเขาจึงรีบหนีไปซึ่งหน้าผู้คนของชิซอีก.

๘ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเขามาถึงฝั่งน้ำแห่งริฟลีแอนคัม, ซึ่ง, แปลความหมาย, ว่ากว้างใหญ่, หรือยิ่งกว่าทั้งหมด; ดังนั้น, เมื่อมาถึงฝั่งน้ำนี้พวกเขาจึงตั้งกระโจมของตน; และชิซตั้งกระโจมของเขาอยู่ใกล้ด้วย; และดังนั้นในวันพรุ่งพวกเขาได้ออกมาสู้รบกัน.

๙ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือพวกเขาทำการสู้รบกันดุเดือดอย่างยิ่ง, ซึ่งในการนี้โครีแอนทะเมอร์ได้รับบาดเจ็บอีก, และเขาหมดสติเพราะการเสียเลือด.

๑๐ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ กองทัพของโครีแอนทะเมอร์ไล่กองทัพของชิซจนพวกเขามีชัยชนะเหนือคนพวกนั้น, จนทำให้คนพวกนั้นต้องรีบหนีไปซึ่งหน้าพวกเขา; และคนพวกนั้นได้หลบ

หนีไปทางใต้, และตั้งกระโจมของตนในสถานที่ซึ่งเรียกว่าโอแกธ.

๑๑ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ กองทัพของโครีแอนทะเมอร์ตั้งกระโจมของ พวก เขา ใกล้ เนิน เขา เรมาห์; และมันเป็นเนินเขาเดียวกับที่มอรมอนบิดาข้าพเจ้าได้ซ่อนบ้านที่ใกล้กับพระเจ้า, ซึ่งเป็นบ้านที่ศักดิ์สิทธิ์.

๑๒ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ พวกเขารวบรวมผู้คนทั้งหมดบนทั้งผืนแผ่นดิน, ซึ่งไม่ได้ถูกสังหารเข้าด้วยกัน, นอกจากอีเธอร์.

๑๓ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ อีเธอร์เห็นการกระทำทั้งปวงของผู้คน; และท่านเห็นว่าผู้คนที่เป็นฝ่ายโครีแอนทะเมอร์รวมกันอยู่กับกองทัพของโครีแอนทะเมอร์; และผู้คนที่เป็นฝ่ายชิซก็รวมกันอยู่กับกองทัพของชิซ.

๑๔ ดังนั้น, พวกเขารวบรวมผู้คนตลอดระยะเวลาสี่ปี, เพื่อ พวกเขา จะได้ คนทั้งหมดที่อยู่บนผืนแผ่นดิน, และเพื่อจะได้รับกำลังทั้งหมดซึ่งอยู่ในวิสัยที่พวกเขาจะรับได้.

๑๕ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อพวกเขารวมกันทั้งหมดแล้ว, ทุกคนไปสู่กองทัพที่เขาต้องการ, พร้อมด้วยภรรยาและลูก ๆ ของตน—ทั้งชาย, หญิง และเด็กโดยที่ถืออาวุธสงคราม, โดยมีโล่, และเกราะอก, และหมวกเกราะ, และโดยนุ่งห่มตามวิธีการสงคราม—พวกเขาเดินทัพเข้าหากันเพื่อสู้รบ; และพวกเขาต่อสู้กันตลอดวันนั้น, และหาได้ชัยชนะต่อกันไม่.

๑๖ และ เหตุการณ์ ได้ บังเกิดขึ้น คือ เมื่อ

ถึง เวลา กลาง ค่ำ พวก เขา เห็น ดื่น เหนือ ย, และ กลับ ไป ค่าย ของ ตน; และ หลัง จาก พวก เขา ได้ กลับ ไป ค่าย ของ ตน แล้ว พวก เขา เริ่ม รำ ฟัน และ คร่ำ ครวญ เพราะ การ สูญ เสีย ผู้ คน ของ พวก เขา ที่ ถูก สังหาร; และ เสียง ร้อง ของ พวก เขา, เสียง พิลาป รำ ฟัน และ การ ร่ำ ให้ ของ พวก เขา, ระเบิด แข็ง แข็ง ออ อิง อยู่ ใน อากาศ.

๑๗ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ ใน วัน พุธ พวก เขา ออก สู้รบ กัน อีก, และ วัน นั้น ยิ่ง ใหญ่ และ น่า สะ พริง กลั้ว; กระ นั้น ก็ ตาม, พวก เขา หา มี ชัย ชนะ ต่อ กัน ไม่, และ เมื่อ ถึง เวลา กลาง ค่ำ อีก พวก เขา ทำ ให้ อากาศ อัง อล ด้วย เสียง ร้อง ของ พวก เขา, และ เสียง พิลาป รำ ฟัน ของ พวก เขา, และ ความ โศก เศร้า ของ พวก เขา, เพราะ การ สูญ เสีย ผู้ คน ของ พวก เขา ที่ ถูก สังหาร.

๑๘ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ โคริแอน ทะ เมอร์ เขียน สาส์ น ถึง ชิซ อิก, โดย ปรรณ นาม ไม่ ให้ เขา มา สู้รบ อีก, แต่ ให้ เขา เอา อาณา จักร ไป, และ ไว้ ชีวิต ผู้ คน.

๑๙ แต่ ดู เกิด, พระ วิญญาน ของ พระ เจ้า ทรง ละ ความ เพียร กับ พวก เขา แล้ว, และ ชา ตาน มี อำนาจ เต็ม ที่ เหนือ ใจ ผู้ คน; เพราะ พวก เขา ยอม ตน ให้ ความ แข็ง กระ ด่าง ของ ใจ ตน, และ ความ มี ด บอด ของ จิต ใจ ตน เพื่อ พวก เขา จะ ถูก ทำ ลาย; ดั่ง นั้น พวก เขา ไป สู้รบ กัน อีก.

๒๐ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวก เขา ต่อ สู้ กัน ตลอด วัน นั้น, และ เมื่อ ถึง เวลา กลาง ค่ำ พวก เขา นอน ทัพ ดาบ ของ ตน.

๒๑ และ ใน วัน พุธ พวก เขา ต่อ สู้ กัน แม้ จน เวลา กลาง ค่ำ.

๒๒ เมื่อ ถึง เวลา กลาง ค่ำ พวก เขา มี นเมา ด้วย ความ โกรธ, แม้ ดั่ง คน ที่ เมา ด้วย เหล้า อุ่น; และ พวก เขา นอน ทัพ ดาบ ของ ตน อีก.

๒๓ และ ใน วัน พุธ พวก เขา ต่อ สู้ กัน อีก; และ เมื่อ ถึง เวลา กลาง ค่ำ พวก เขา ล้ม ตาย กัน หมด ด้วย ดาบ เว้น แต่ ผู้ คน ของ โคริแอน ทะ เมอร์ ห้า สิบ สอง คน, และ ผู้ คน ของ ชิซ หก สิบ เก้า คน.

๒๔ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวก เขา นอน ทัพ ดาบ ของ ตน ค่ำ นั้น, และ ใน วัน พุธ พวก เขา ต่อ สู้ กัน อีก, และ พวก เขา ต่อ สู้ กัน ด้วย พละ กำลัง ใน ตน ด้วย ดาบ ของ ตน และ ด้วย โล่ ของ ตน, ตลอด วัน นั้น.

๒๕ และ เมื่อ ถึง เวลา กลาง ค่ำ มี ผู้ คน ของ ชิซ สาม สิบ สอง คน, และ ผู้ คน ของ โคริแอน ทะ เมอร์ ยี่ สิบ เจ็ด คน.

๒๖ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ คน เหล่า นั้น กิน และ นอน, และ เตรียม ตัว รับ ความ ตาย ใน วัน พุธ. และ พวก เขา เป็น คน ร้าง ใหญ่ และ เก่ง กล้า ตาม กำลัง ของ มนุษย์.

๒๗ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ พวก เขา ต่อ สู้ กัน ต่อ เนื่อง เป็น เวลา สาม ชั่วโมง, และ พวก เขา หมด สติ ไป เพราะ การ เสีย เลือด.

๒๘ และ เหตุ การณ์ ได้ บัง เกิด ขึ้น คือ เมื่อ คน ของ โคริแอน ทะ เมอร์ ได้รับ เรี่ยว แรง พอ ที่จะ เติ น, พวก เขา กำลัง จะ รีบ หนี เอา ชีวิต รอด; แต่ ดู เกิด, ชิซ ลูก ขึ้น, และ คน ของ เขา ด้วย, และ เขา สาบาน ด้วย โทสะ ของ เขา ว่า เขา จะ สังหาร โคริแอน ทะ เมอร์ มิ ฉะนั้น เขา จะ ยอม ตาย ด้วย ดาบ.

๒๙ ดั่ง นั้น, เขา ไล่ ตาม คน พวก นั้น ไป, และ ใน วัน พุธ เขา ตาม คน พวก นั้น ทัพ;

และคนเหล่านั้นต่อสู้กันอีกด้วยดาบ. และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อทั้งหมดล้มตายด้วยดาบ, เว้นแต่โคริแอนทะเมอร์และชิซ, ตูเถิดชิซหมดสติไปเพราะการเสียเลือด.

๓๐ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือเมื่อโคริแอนทะเมอร์ยื่นพิงดาบของเขา, เพื่อเขาจะปักสีกเล็กน้อย, แล้วเขาจึงตัดศีรษะของชิซ.

๓๑ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือหลังจากเขาตัดศีรษะของชิซแล้ว, ชิซเอามือยื่นร่างลุกขึ้นและล้มลง; และหลังจากทुरนทุราย, เขาก็ตาย.

๓๒ และเหตุการณ์ได้บังเกิดขึ้นคือโคริแอนทะเมอร์ล้มลงสู่พื้นดิน, และกลับเป็นดังว่าเขาไม่มีชีวิต.

๓๓ และพระเจ้ารับสั่งกับอีเธอร์, และตรัสกับท่านว่า: จงออกไป. และท่านออกไป, และเห็นว่าพระดำรัสของพระเจ้าเกิดสัมฤทธิ์ผลทั้งหมดแล้ว; และท่านยุติบันทึกของท่าน; (และข้าพเจ้าเขียนไว้ไม่ถึงหนึ่งในร้อยส่วน) และท่านซ่อนมันไว้ในลักษณะที่ผู้คนของลิมไฮพบมัน.

๓๔ บัดนี้ถ้อยคำสุดท้ายที่อีเธอร์^๖ เขียนมีดังนี้: ไม่ว่าพระเจ้าจะต้องประสงค์ให้ข้าพเจ้าได้รับการแปรสภาพ, หรือให้ข้าพเจ้าอดทนตามพระประสงค์ของพระเจ้าในเนื้อหนังนั้น, ไม่สำคัญ, หากจะเป็นไปว่าข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า. เอเมน.

หนังสือของโมโรไน

บทที่ ๑

โมโรไนเขียนเพื่อประโยชน์ของชาวเลมมัน—ชาวนีไฟที่ไม่ยอมปฏิเสธพระคริสต์ต่อองถูกประหาร. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

บัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน^๖, หลังจากย่อเรื่องราวผู้คนของเจเร็ดจบแล้ว, ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะเขียนอีก, แต่ข้าพเจ้ายังไม่ตาย; และข้าพเจ้าไม่ได้ทำตนให้เป็นที่เปิดเผยแก่ชาวเลมมันเกลือกพวกเขาจะทำลายข้าพเจ้า.

๒ เพราะตูเถิด, สงคราม^๖ระหว่างพวกเขาเองโหดร้ายอย่างยิ่ง; และเพราะความเกลียดชังของพวกเขา พวกเขาจึงประหาร^๖ชาวนีไฟทุกคนที่ไม่ปฏิเสธพระคริสต์.

๓ และข้าพเจ้า, โมโรไน, ไม่ยอมปฏิเสธ^๖พระคริสต์; ฉะนั้น, ข้าพเจ้าจึงระหกระเหินไปในที่ใดก็ตามที่ข้าพเจ้าจะไปได้เพื่อความปลอดภัยของชีวิตข้าพเจ้าเอง.

๔ ดังนั้น, ข้าพเจ้า จึง เขียนเพิ่มอีกเล็กน้อย, ตรงข้ามกับที่ข้าพเจ้าคิดไว้;

๒๙ก อีเธอร์ ๑๓:๒๐-๒๑.

๓๒ก ออมไน ๑:๒๐-๒๒.

๓๓ก โมไซยาห์ ๙:๙;

แอลมา ๓๗:๒๑-๓๑;

อีเธอร์ ๑:๑-๕.

๓๔ก อีเธอร์ ๑๒:๒.

[โมโรไน]

๑ ๑ก คมพ. โมโรไน, บุตรของมอรมอน.

๒ก ๑ นี. ๑๒:๒๐-๒๓.

๗ แอลมา ๔๕:๑๔.

๓ก มธ. ๑๐:๓๒-๓๓;

๓ นี. ๒๙:๕.

เพราะข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้าจะไม่เขียนอีก; แต่ข้าพเจ้าเขียนเพิ่มอีกเล็กน้อย, เพื่อว่าสิ่งเหล่านี้ อาจจะมีคุณค่าแก่ชาวเลมัน, พี่น้องข้าพเจ้า, สักวันหนึ่งในอนาคต, ตามพระประสงค์ของพระเจ้า.

บทที่ ๒

พระเยซูประทานอำนาจที่จะมอบของประทานแห่งพระวิญญานบริสุทธิ์ให้สานุศิษย์ชาวไนไฟลิปสองคน. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

พระดำรัสของพระคริสต์, ซึ่งพระองค์รับสั่งกับสานุศิษย์ของพระองค์, คือคนลิปสองคนที่พระองค์ทรงเลือกไว้, เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนพวกท่าน—

๒ และพระองค์ทรงเรียกชื่อพวกท่าน, โดยตรัสว่า: เจ้าจงเรียกหาพระบิดาในนามของเรา, ในคำสวดอ้อนวอนอย่างสุดกำลัง; และหลังจากเจ้าทำสิ่งนี้แล้วเจ้าจะมีอำนาจซึ่งกับคนที่เจ้าจะวางมือของเจ้า, เจ้าจะให้พระวิญญานบริสุทธิ์; และเจ้าจะให้ในนามของเรา, เพราะอัครสาวกของเราทำดังนี้.

๓ บัดนี้พระคริสต์รับสั่งถ้อยคำเหล่านี้กับพวกท่านในเวลาที่จะด็จมาปรากฏครั้งแรก; และฝูงชนหาได้ยินไม่, แต่สานุศิษย์ได้ยินรับสั่ง; และมากเท่าที่พวกท่านวางมือของพวกท่าน, พระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จลงมาบนคนเหล่านั้น.

บทที่ ๓

เอ็ลเดอร์แต่งตั้งปุโรหิตและผู้สอนโดยการวางมือ. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

วิธีซึ่งสานุศิษย์, ที่เรียกว่าเอ็ลเดอร์^๑ของศาสนจักร, แต่งตั้งปุโรหิตและผู้สอน—

๒ หลังจากพวกท่านได้สวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระคริสต์แล้ว, พวกท่านวางมือลงบนคนเหล่านั้น, และกล่าวว่า:

๓ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้าแต่งตั้งท่านเป็นปุโรหิต (หรือหากเขาเป็นผู้สอน, ข้าพเจ้าแต่งตั้งท่านเป็นผู้สอน) เพื่อสั่งสอนการกลับใจและการปลดบาป^๒โดยทางพระเยซูคริสต์, โดยความยินยอมแห่งศรัทธาในพระนามของพระองค์ ตราบจนชีวิตจะหาไม่. เอเมน.

๔ และตามวิธีนี้พวกท่านแต่งตั้งปุโรหิตและผู้สอน, ตามของประทานและการเรียกของพระผู้เป็นเจ้าให้แก่มนุษย์; และแต่งตั้งพวกเขาโดยอำนาจของพระวิญญานบริสุทธิ์, ซึ่งอยู่ในพวกท่าน.

บทที่ ๔

มีการอธิบายวิธีที่เอ็ลเดอร์และปุโรหิตปฏิบัติขนมปังพิธีศีลระลึก. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

๒ ๑ก ๓ นี. ๑๓:๒๕.
๒ก คมพ. พลัง, เชธาบุภาพ, พลังอำนาจ.
ข คมพ. มือ, การวาง.
ค ๓ นี. ๑๘:๓๗.

๓ก กิจการ ๑๙:๖.
๓ ๑ก แอลมา ๖:๑.
คมพ. เอ็ลเดอร์.
ข คมพ. แต่งตั้ง (การ).
๓ก คมพ. ปลดบาป (การ).

๔ก คพ. ๑๘:๓๒; ๒๐:๖๐.
ข คมพ. ของประทาน.
ค ๑ นี. ๑๓:๓๗;
โมโร. ๖:๙.

วิธี"ที่เอลเดอร์"และปุโรหิตของพวกเขาในการปฏิบัติพระมั่งสะและพระโลหิตของพระคริสต์ให้คนในศาสนจักร; และพวกเขาปฏิบัติ"ตามพระบัญญัติของพระคริสต์; ดังนั้นเราจึงรู้ว่าวิธีนี้ถูกต้อง; และเอลเดอร์หรือปุโรหิตได้ปฏิบัติพิธีการ—

๒ และพวกเขาคุกเข่าลงพร้อมกับคนในศาสนจักร, และสวดอ้อนวอนพระบิดาในพระนามของพระคริสต์, มีความว่า:

๓ ข้าแต่พระเจ้า, พระบิดานิรันดร์, พวกข้าพระองค์ทูลขอพระองค์ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์, โปรด ประทานพร และทำให้ ขนมนิ่ง"นี้ศักดิ์สิทธิ์แก่จิตวิญญาณของเขาทั้งหลายผู้ที่รับส่วน; เพื่อพวกเขาจะรับประทานในความระลึก"ถึงพระวรกายของพระบุตรของพระองค์, และเป็นพยานต่อพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, พระบิดานิรันดร์, ว่าพวกเขาเต็มใจรับพระนาม"ของพระบุตรของพระองค์, และระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา, และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งพระองค์ประทานให้พวกเขา, เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณ"ของพระองค์อยู่กับพวกเขาตลอดเวลา. เอเมน.

บทที่ ๕

กำหนดลักษณะของการปฏิบัติเหล่านี้
พิธีศีลระลึก. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

วิธี"การปฏิบัติเหล่านี้—ดูเถิด, คนเหล่านั้นหยิบถ้อยมา, และกล่าวว่า:

๒ ข้าแต่พระเจ้า, พระบิดานิรันดร์, พวกข้า พระองค์ ทูล ขอ พระองค์, ในพระนามของพระบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์, โปรด ประทานพร และทำให้เหล่านี้"นี้ศักดิ์สิทธิ์แก่จิตวิญญาณของเราทั้งหลายผู้ที่ดื่ม, เพื่อพวกเขาจะทำความระลึก"ถึง พระโลหิตของ พระบุตรของพระองค์, ซึ่งหลังเพื่อพวกเขา; เพื่อพวกเขาจะเป็นพยานต่อพระองค์, ข้าแต่พระเจ้า, พระบิดานิรันดร์, ว่าพวกเขาระลึกถึงพระองค์ตลอดเวลา, เพื่อพวกเขาจะมีพระวิญญาณของพระองค์อยู่กับพวกเขา. เอเมน.

บทที่ ๖

บุคคลที่กลับใจได้รับ บัพติศมา และได้รับการผูกมิตร—สมาชิกของศาสนจักรซึ่งกลับใจได้รับการให้อภัย—การประชุมดำเนินไปโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการบัพติศมา". ดูเถิด, เอลเดอร์, ปุโรหิต, และผู้สอนได้รับบัพติศมา; และพวกเขาไม่ได้รับบัพติศมานอกจากพวกเขาจะนำผลออกมาว่าพวกเขามีค่าควร"จะได้รับ.

๔ ๑ก ๓ นี. ๑๘:๑-๗.
ข คมพ. เอลเดอร์.
ค คพ. ๒๐:๗๖-๗๗.
๓ก คมพ. ศีลระลึก.
ข ลูกา ๒๒:๑๓;
๑ ครี. ๑๑:๒๓-๒๔;
๓ นี. ๑๘:๗.

ค คมพ. พระเยซูคริสต์—
การรับพระนามของพระ
เยซูคริสต์ไว้กับเรา.
ง คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.
๕ ๑ก ๓ นี. ๑๘:๘-๑๑;
คพ. ๒๐:๗๘-๗๙.
๒ก คพ. ๒๗:๒-๔.

๖ คมพ. ศีลระลึก.
ข ลูกา ๒๒:๑๙-๒๐;
๑ ครี. ๑๑:๒๕.
๑ก คมพ. บัพติศมา,
ให้บัพติศมา.
ข คมพ. ค่าควร (ความมี),
ค่าควร (มี), คู่ควร.

๒ ทั้งพวกเขาไม่รับผู้ใดมาสู่บัพติศมานอกจากคนเหล่านั้นจะออกมาด้วยใจที่ซอกซำ” และ วิญญาณ ที่ สำคัญ ผิด, และเป็นพยานต่อศาสนจักรว่าพวกเขากลับใจอย่างแท้จริงจากบาปทั้งหมดของพวกเขา.

๓ และไม่รับผู้ใดเข้ามาสู่บัพติศมานอกจาก พวกเขา จะ รับ^๖พระนามของพระคริสต์, โดยมีความตั้งใจที่จะรับใช้พระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่.

๔ และหลังจากรับ พวกเขา เข้า มา สู่ บัพติศมา, และอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรง กระทำ และ ชำระ^๗พวกเขาแล้ว, จึงนับพวกเขาอยู่ในบรรดาผู้คนที่ของศาสนจักรของพระคริสต์; และรับชื่อ^๘พวกเขาไว้, เพื่อพวกเขาจะได้รับการจดจำและบำรุงเลี้ยงด้วยพระวจนะอันประเสริฐของพระเจ้าเป็นเจ้า, เพื่อให้พวกเขาอยู่ในทางที่ถูกต้อง, เพื่อให้พวกเขาเอาใจใส่^๙ต่อการสวดอ้อนวอนตลอดเวลา, โดยวางใจ^{๑๐}แต่ในคุณความดีของพระคริสต์, ซึ่งเป็นพระผู้ทรงลิขิต^{๑๑}และพระผู้ทรงประสิทธิ์ศรัทธาของพวกเขา.

๕ และคนในศาสนจักร^{๑๒}ประชุมกันบ่อย^{๑๓}, เพื่ออดอาหาร^{๑๔}และเพื่อ สวด อ้อนวอน, และพูดกันเกี่ยวกับความผาสุกของจิตวิญญาณพวกเขา.

๖ และพวกเขาประชุมกันบ่อยเพื่อรับ

ส่วนขนมปังและเหล้าองุ่น, ในความระลึกถึงพระเจ้าพระเยซู.

๗ และพวกเขาเคร่งครัดที่จะยึดถือว่าไม่เพียงมีความซื่อซำสามานย์^{๑๕}ในบรรดาพวกเขา; และเมื่อพบว่าผู้ใดกระทำความซื่อซำสามานย์, และมีพยานของศาสนจักรสามคน^{๑๖}ได้กล่าวโทษพวกเขาต่อหน้าเอ็ลเดอร์^{๑๗}, และหากพวกเขาไม่กลับใจ, และไม่สารภาพ, ชื่อพวกเขาจะถูกลบ^{๑๘}, และพวกเขาไม่นับอยู่ในบรรดาผู้คนที่ของพระคริสต์.

๘ แต่บ่อยเท่าที่^{๑๙}พวกเขา กลับใจ และแสวงหา การให้อภัย, ด้วยเจตนาอันแท้จริง, พวกเขาได้รับการให้อภัย^{๒๐}.

๙ และศาสนจักรดำเนิน^{๒๑}การประชุมของ พวกเขา ตาม วิธีการทำงานของพระวิญญาณ, และโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; เพราะดังที่อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์นำพวกเขาไปไม่ว่าจะสั่งสอน, หรือเพื่อตักเตือน, หรือเพื่อสวด อ้อนวอน, หรือเพื่อ อ้อนวอน, หรือเพื่อร้องเพลง, แม้ตั้งนั้นก็ถูกล่วง.

บทที่ ๗

มีการเชิญชวนเข้าสู่สถานพักผ่อนของพระเจ้า— จง สวด อ้อนวอน ด้วยเจตนา

๒ก คมพ. ใจที่ซอกซำ.
 ๓ก คมพ. พระเยซูคริสต์— การรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับเรา.
 ๔ก คมพ. บริสุทธิ์ (ความ), พิศุทธิ์ (ความ).
 ๕ คพ. ๒๐:๘๒.
 ๖ แอลลิมา ๓๔:๓๓; ๓ นี. ๑๘:๑๕-๑๘.
 ๗ ๒ นี. ๓๑:๑๓; คพ. ๓:๒๐.

๘ ยบ. ๑๒:๒.
 ๙ก คมพ. ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์.
 ๑๐ ๓ นี. ๑๘:๒๒; ๔ นี. ๑:๑๒; คพ. ๘๘:๗๖.
 ๑๑ คมพ. อดอาหาร (การ).
 ๑๒ก คพ. ๒๐:๕๔.
 ๑๓ คพ. ๔๒:๘๐-๘๑.
 ๑๔ คมพ. พยาน.
 ๑๕ แอลลิมา ๖:๑.

คมพ. เอ็ลเดอร์.
 ๑๖ คมพ. สารภาพ (การ).
 ๑๗ อพย. ๓๒:๓๓; คพ. ๒๐:๘๓.
 ๑๘ คมพ. ปัพพาชนียกรรม.
 ๑๙ โมไซยาห์ ๒๖:๓๐-๓๑.
 ๒๐ คมพ. ให้อภัย.
 ๒๑ก คพ. ๒๐:๔๕; ๔๖:๒.
 ๒๒ คมพ. พระวิญญาณบริสุทธิ์.

อันแท้จริง—พระวิญญูณของพระคริสต์
ทำให้มนุษย์สามารถรู้ความดีจากความ
ชั่ว—ซาตาน ชักนำมนุษย์ให้ปฏิเสธ
พระคริสต์และทำชั่ว—ศาสตพยาकरण
แสดงให้ประจักษ์ถึงการเสด็จมาของพระ
คริสต์—ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นได้โดยศรัทธา,
และเทพปฏิบัติ—มนุษย์ควรหวังชีวิตนิ-
รันดรและแนบสนิทกับจิตกุศล ประมาณ
ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

และบัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรโรเน, เขียนคำพูด
ของมอรมอนบิดาข้าพเจ้าไว้เล็กน้อย, ซึ่ง
ท่านพูดไว้เกี่ยวกับศรัทธา^๑, ความหวัง, และ
จิตกุศล; เพราะท่านพูดกับผู้คนในลักษณะ
นี้, เมื่อท่านสอนพวกเขาในธรรมศาลาซึ่ง
พวกเขาสร้างไว้เป็นสถานที่นมัสการ.

๒ และบัดนี้ข้าพเจ้า, มอรมอน, กล่าวแก่
ท่านพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า; และเป็นโดย
พระคุณของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าพระบิดา, และ
พระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, และพระ
ประสงค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์, เพราะ
ของประทานแห่งการเรียก^๒ ของพระองค์
ที่มีต่อข้าพเจ้า, ที่ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตให้
พูดกับท่านในครั้งนี้.

๓ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านผู้เป็น
ของศาสนจักร, ซึ่งเป็นผู้ติดตามที่มีใจ
สงบสุขของพระคริสต์, และซึ่งได้รับความ
หวังอย่างเพียงพอซึ่งด้วยความหวังนี้ท่าน
จะเข้าไปในสถานพักผ่อน^๓ ของพระเจ้าได้,

นับแต่เวลานี้ไปจนกว่าท่านจะพักผ่อนอยู่
กับพระองค์ในสวรรค์.

๔ และบัดนี้ พี่น้องข้าพเจ้า, ข้าพเจ้า
ตัดสินใจเรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับท่านเพราะการ
ดำเนินชีวิต^๔ อย่างสงบสุขของท่านกับลูก
หลานมนุษย์.

๕ เพราะข้าพเจ้าจำได้ถึงพระวจนะของ
พระเจ้าผู้เป็นเจ้าซึ่งตรัสไว้ว่าโดยงานของ
พวกเขาท่านจะรู้จัก^๕ พวกเขา; เพราะหาก
งานของพวกเขาดี, พวกเขา ก็ย่อมดีด้วย.

๖ เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า
มนุษย์โดยที่ชั่ว^๖ จะทำสิ่งดีไม่ได้; เพราะ
หากเขาถวายเป็นของชั่ว, หรือสวดอ้อนวอน^๗
พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เว้นแต่เขาจะทำด้วย
เจตนาอันแท้จริงสิ่งนี้ก็ไม่ใช่ประโยชน์
กับเขาเลย.

๗ เพราะดูเถิด, จะไม่นับว่าเป็นความ
ชอบธรรมสำหรับเขา.

๘ เพราะดูเถิด, หากมนุษย์โดยที่ชั่ว^๘ จะ
ให้ของชั่ว, เขาย่อมทำอย่างเสียไม่ได้;
ดังนั้นสำหรับเขาจะนับว่าเป็นเช่นเดียวกับ
เขาได้เก็บของชั่วนั้นไว้; ดังนั้นจึง
นับว่าเขาชั่วต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้เป็นเจ้า.

๙ และเช่นเดียวกัน ถือว่าเป็นการชั่ว
ด้วยสำหรับมนุษย์, หากเขาสวดอ้อนวอน
และไม่ใช้ด้วยเจตนาอันแท้จริง^๙ จากใจ;
แท้จริงแล้ว, และย่อมไม่เป็นประโยชน์
กับเขาเลย, เพราะพระเจ้าผู้เป็นเจ้าไม่ทรง
รับคนเช่นนั้น.

๗ ๑ก ๑ คร. ๑๓:๑-๑๓;
อีเฟอซ ๑:๒:๓-๑๒,
๒๗-๓๗;
โมโร. ๘:๑๔;
๑๐:๒๐-๒๓.
๒ก คมพ. เรียก (การ), เรียก
จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

(ได้รับ).
๓ก คมพ. พักผ่อน, สถานพัก-
ผ่อน.
๔ก ๑ ยม. ๒:๖;
คพ. ๑๙:๒๓.
๕ก ๓ นี. ๑๔:๑๕-๒๐.
๖ก มธ. ๗:๑๕-๑๘.

๗ แอลมา ๓๔:๒๘.
คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).
๘ก สภษ. ๑๕:๘.
๙ คพ. ๖๔:๓๔.
๙ก ยากอบ ๑:๖-๗; ๕:๑๖;
โมโร. ๑๐:๔.

๑๐ ดังนั้น, มนุษย์โดยที่ชั่วจะทำความดีไม่ได้; ทั้งเขาจะไม่ให้ของขบถยุติ.

๑๑ เพราะเหตุเกิด, แหล่งน้ำขมให้น้ำดีออกมาไม่ได้; ทั้งแหล่งน้ำดีให้น้ำขมออกมาไม่ได้; ดังนั้น, คนคนหนึ่งโดยที่เป็นผู้รับใช้ของมารก็ติดตามพระคริสต์ไม่ได้; และหากเขาติดตามพระคริสต์เขาก็เป็นผู้รับใช้ของมารไม่ได้.

๑๒ ดังนั้น, สิ่งที่ดีทั้งปวงมาจากพระเจ้า; และสิ่งที่ชั่วมาจากมาร; เพราะมารเป็นศัตรูกับพระเจ้า, และต่อสู้กับพระองค์ตลอดเวลา, และเชื่อเชียวและชักจูงให้ทำบาป, และให้ทำสิ่งที่ชั่วตลอดเวลา.

๑๓ แต่เหตุเกิด, สิ่งที่เป็นของพระเจ้าเชื่อเชียวและชักจูงให้ทำดีอยู่ตลอดเวลา; ดังนั้น, ทุกสิ่งที่เชื่อเชียวและชักจูงให้ทำดี, และรักพระเจ้า, และรับใช้พระองค์, จึงได้รับการดลใจจากพระเจ้า.

๑๔ ดังนั้น, จงใส่ใจ, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, เพื่อท่านจะไม่ตัดสินใจที่ชั่วเป็นของพระเจ้า, หรือสิ่งที่ดีและมาจากพระเจ้าเป็นของมาร.

๑๕ เพราะเหตุเกิด, พี่น้องของข้าพเจ้า, สิ่งนี้มีไว้ให้ท่านเพื่อตัดสินใจ, เพื่อท่านจะรู้ความดีจากความชั่ว; และวิธีที่ท่าน

จะตัดสินใจแจ้ง, เพื่อท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์, เหมือนดังความสว่างของกลางวันต่างจากกลางคืนที่มืด.

๑๖ เพราะเหตุเกิด, พระวิญญาณ^๑ของพระคริสต์ประทานให้มนุษย์ทุกคน, เพื่อเขาจะรู้^๒ความดีจากความชั่ว; ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงแสดงวิธีตัดสินใจให้ท่าน; เพราะทุกสิ่งที่เชื่อเชียวให้ทำดี, และชักจูงให้เชื่อในพระคริสต์, ส่งมาโดยเดชานุภาพและของประทานของพระคริสต์; ดังนั้นท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์ว่านี่เป็นของพระเจ้า.

๑๗ แต่สิ่งใดก็ตามที่ชักจูงให้มนุษย์ทำชั่ว, และไม่เชื่อในพระคริสต์, และปฏิเสธพระองค์, และไม่รับใช้พระเจ้า, เมื่อนั้นท่านจะรู้ด้วยความรู้อันสมบูรณ์ว่านี่เป็นของมาร; เพราะมารทำงานตามวิธีนี้, เพราะเขาไม่ชักจูงผู้ใดให้ทำความดี, ไม่, ไม่เลยสักคน; ทั้งเทพของเขาก็ไม่ทำ; ทั้งคนที่ยอมตนขึ้นอยู่กับเขาก็ไม่ทำ.

๑๘ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, โดยที่เห็นว่าท่านรู้จักแสงสว่างซึ่งโดยแสงสว่างนั้นท่านจะตัดสินใจ, ซึ่งแสงสว่างนั้นคือแสงสว่าง^๓ของพระคริสต์, จงดูว่าท่านจะไม่ตัดสินใจผิด; เพราะด้วยการตัดสินใจ^๔อย่างเดียวกับที่ท่านตัดสินใจท่านจะถูกตัดสินใจด้วย.

๑๑ก ยาขอบ ๓:๑๑-๑๒.

ข มธ. ๖:๒๔;

๒ นี. ๓๑:๑๐-๑๓;

คพ. ๕:๖๒.

๑๒ก ยาขอบ ๑:๑๗;

๑ ยน. ๔:๑-๒; อีเธอร์ ๔:๑๒.

ข แอลมา ๕:๓๓-๔๒.

ค ยีล. ๖:๓๐.

คพ. บาบ.

๑๓ก ๒ นี. ๓๓:๔; อีเธอร์ ๘:๒๖.

ข คพ. ดลใจ (การ), แรغبานดาลใจ.

๑๔ก อสย. ๕:๒๐; ๒ นี. ๑๕:๒๐.

๑๕ก คพ. เล็งเห็น (การ), ของประทานแห่ง.

๑๖ก คพ. มโนธรรม; สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.

ข ปฐก. ๓:๕;

๒ นี. ๒:๕, ๑๘, ๒๖;

โมไซยาห์ ๑๖:๓;

แอลมา ๒๓:๕; ยีล. ๑๔:๓๑.

๑๑ก คพ. บาบ.

๑๒ก โมไซยาห์ ๑๖:๓;

คพ. ๕๐:๒๔; ๘๘:๗-๑๓.

คพ. สว่าง (ความ), แสงสว่าง, แสงสว่างของพระคริสต์.

ข ปจส. มธ. ๗:๑-๒;

ลูกา ๖:๓๗; ยอห์น ๗:๒๔.

๑๙ ดังนั้น, ข้าพเจ้าจึงวอนท่าน, พี่น้อง, ว่าท่านควรค้นหาอย่างขยันหมั่นเพียร โดยผ่านแสงสว่างของพระคริสต์เพื่อท่านจะรู้ความดีจากความชั่ว; และหากท่านยึดมั่นในสิ่งที่ดีไว้ทุกอย่าง, และหาตำหนิไม่, ท่านจะเป็นลูกของพระคริสต์อย่างแน่นอน.

๒๐ และบัดนี้, พี่น้องข้าพเจ้า, เป็นไปได้อย่างไรที่ท่านจะยึดมั่นในทุกสิ่งที่ดี?

๒๑ และบัดนี้ข้าพเจ้ามาถึงศรัทธานั้น, ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวว่าข้าพเจ้าจะพูด; และข้าพเจ้าจะบอกท่านถึงทางซึ่งโดยทางนั้นท่านจะยึดมั่นในทุกอย่างที่ดี.

๒๒ เพราะดูเถิด, พระผู้เป็นเจ้าโดยที่ทรงรู้สิ่งทั้งปวง, โดยที่ดำรงอยู่จากความเป็นนิรันดร์ถึงความเป็นนิรันดร์, ดูเถิด, พระองค์ทรงส่งเทพมาปฏิบัติต่อลูกหลานมนุษย์, เพื่อแสดงให้ประจักษ์เกี่ยวกับการเสด็จมาของพระคริสต์; และในพระคริสต์สิ่งดีทุกอย่างจะเกิดขึ้น.

๒๓ และพระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศแก่ศาสดาพยากรณ์ด้วย, โดยพระโอษฐ์ของพระองค์เอง, ว่าพระคริสต์จะเสด็จมา.

๒๔ และดูเถิด, มีวิธีต่าง ๆ นานา ที่พระองค์ทรงแสดงสิ่งที่ดีให้ประจักษ์แก่ลูกหลานมนุษย์, ซึ่งสิ่งเหล่านั้นดี; และสิ่งที่ดีทั้งหมดมาจากพระคริสต์; มิฉะนั้นมนุษย์ก็ตก, และไม่มีสิ่งที่ดีมาสู่พวกเขาได้.

๒๕ ดังนั้น, โดยการปฏิบัติของเหล่าเทพ, และโดยพระวอนะทุกคำซึ่งออกจากพระโอษฐ์ของพระผู้เป็นเจ้า, มนุษย์จึงเริ่มใช้ศรัทธาในพระคริสต์; และดังนั้นโดยศรัทธา, พวกเขายึดมั่นสิ่งที่ดีทุกอย่าง; และเป็นดังนั้นจนถึงการเสด็จมาของพระคริสต์.

๒๖ และหลังจากพระองค์เสด็จมามนุษย์ได้รับการช่วยให้รอดเช่นกันโดยศรัทธาในพระนามของพระองค์; และโดยศรัทธา, พวกเขากลายเป็นบุตรของพระผู้เป็นเจ้า. และพระคริสต์ทรงพระชนม์อยู่แน่นอนฉันใด พระองค์รับสิ่งถ้อยคำเหล่านี้กับบรรพบุรุษของเราฉันนั้น, มีความว่า: สิ่งใดก็ตามเจ้าจะทูลขอพระบิดาในนามของเรา, ซึ่งดี, ด้วยศรัทธาเชื่อมั่นว่าเจ้าจะได้รับ, ดูเถิด, เจ้าจะสมปรารถนา.

๒๗ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ปฏิหารีย์หมดไปแล้ว หรือเพราะพระคริสต์เสด็จขึ้นสวรรค์, และทรงนั่งทางพระหัตถ์ขวาของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเรียกร้องสิทธิแห่งพระเมตตาของพระองค์จากพระบิดา ซึ่งพระองค์ทรงมีต่อลูกหลานมนุษย์?

๒๘ เพราะพระองค์ทรงสนองตอบเจตนารมณ์ของกฎ, และพระองค์ทรงขอรับเอาคนทั้งปวงซึ่งมีศรัทธาในพระองค์; และคนที่มิศรัทธาในพระองค์จะแนบสนิทอยู่กับทุกสิ่งที่ดี; ฉะนั้น

๑๙ก คพ. ๘๔:๔๕-๔๖.
ข โมไซยาห์ ๑๕:๑๐-๑๒;
๒๗:๒๕.
คพ. บุตรและธิดาของพระผู้เป็นเจ้า.
๒๒ก คพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระ

ผู้เป็นเจ้าสามพระองค์.
ข โมเสส ๕:๕๘.
คพ. ทูตสวรรค์, เทพ.
๒๔ก ๒ น. ๒:๕.
๒๕ก ออลมา ๑๒:๒๘-๓๐.
๒๖ก ๓ น. ๑๘:๒๐.

คพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
๒๗ก คพ. ปฏิหารีย์.
ข อสย. ๕๓:๑๒;
โมไซยาห์ ๑๔:๑๒.
๒๘ก รีม. ๑๒:๙ คพ. ๙๘:๑๑.

พระองค์จึงทรงวิงวอนแทน "อุดมการณ์ของลูกหลานมนุษย์; และพระองค์ประทับอยู่เป็นนรันดร์บนสวรรค์."

๒๙ และเพราะพระองค์ทรงกระทำการนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ปาฏิหาริย์ของพระองค์หมดไปแล้วหรือ? ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; ทั้งเทพก็ไม่ยุติการปฏิบัติต่อลูกหลานมนุษย์.

๓๐ เพราะ ดูเถิด, พวกเขาขึ้นอยู่ กับพระองค์, เพื่อปฏิบัติศาสนกิจตามพระวจนะแห่งพระบัญชาของพระองค์, โดยแสดงตนแก่ผู้มีศรัทธาแรงกล้าและจิตใจมั่นคงในทุกรูปแบบของความเป็นเหมือนพระผู้เป็นเจ้า.

๓๑ และหน้าที่แห่งการปฏิบัติศาสนกิจของพวกเขาคือการเรียกมนุษย์มาสู่การกลับใจ, และเพื่อทำและทำให้งานแห่งพันธสัญญาของพระบิดาสมบูรณ์, ซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับลูกหลานมนุษย์, เพื่อเตรียมทางในบรรดาลูกหลานมนุษย์, โดยประกาศพระวจนะของพระคริสต์แก่ประชาชนที่เลือกสรรแล้วของพระเจ้า, เพื่อพวกเขาจะแสดงประจักษ์พยานถึงพระองค์.

๓๒ และโดยกระทำดังนี้, พระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าทรงเตรียมทางเพื่อนมนุษย์ที่เหลืออยู่จะมีศรัทธา^๗ ในพระคริสต์, เพื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะมีที่อยู่ในใจพวกเขา, ตามเดชานูภาพของพระองค์; และตามวิธีนั้นพระบิดา, ทรงทำให้พันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับลูกหลานมนุษย์เกิดขึ้น.

๓๓ และพระคริสต์ตรัสไว้ว่า: หากเจ้าจะมีศรัทธา^๗ ในเราเจ้าจะมีพลังความสามารถทำสิ่งใดก็ตามที่เราเห็นสมควร^๗.

๓๔ และ พระองค์ ตรัสไว้ว่า: จงกลับใจ^๗เถิดเจ้าทั้งหลายทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก, และมาหาเรา, และรับบัพติศมาในนามของเรา, และมีศรัทธาในเรา, เพื่อเจ้าจะรอดได้.

๓๕ และบัดนี้, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, หาก เป็น เช่นนี้^๗ คือ เรื่องเหล่านี้^๗ จจริงซึ่งข้าพเจ้าพูดไว้กับท่าน, และพระผู้เป็นเจ้าจะทรงแสดงแก่ท่าน, ด้วยเดชานูภาพ^๗ และรัศมีภาพอันยิ่งใหญ่ในวัน^๗สุดท้าย, ว่าเรื่องเหล่านี้^๗ จจริง, และหากมันจริงวันแห่งปาฏิหาริย์หมดแล้วหรือ?

๓๖ หรือ เทพยุติการมาปรากฏแก่ลูกหลานมนุษย์? หรือพระองค์ทรงยังอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพวกเขา? หรือพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้น, トラบเท่าที่วันเวลาจะมีอยู่, หรือแผ่นดินโลกจะยังอยู่, หรือจะมีคนเดียวบนพื้นพิภพที่จะได้รับการช่วยเหลือ?

๓๗ ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่าน, ไม่เลย; เพราะเป็นด้วยศรัทธาที่ปาฏิหาริย์^๗ กระทำขึ้น; และเป็นด้วยศรัทธาที่เทพมาปรากฏและปฏิบัติต่อมนุษย์; ดังนั้น, หากสิ่งเหล่านี้^๗ หมดไปวิบัติย่อมมีแก่ลูกหลานมนุษย์, เพราะเป็นด้วยความไม่เชื่อ^๗, และทั้งหมดเปล่าประโยชน์.

๓๘ เพราะไม่มีผู้ใดจะได้รับการช่วยเหลือ

๒๘๗ ๑ ยิน. ๒:๑; ๒ นี. ๒:๙.
คมพ. ผู้วิงวอนแทน.
๓๒ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ
(ความ).
๓๓ก มธ. ๑๗:๒๐.

๗ คพ. ๘๘:๖๔-๖๕.
๓๔ก ๓ นี. ๒๗:๒๐;
อีเธอร์ ๔:๑๘.
๓๕ก ๒ นี. ๓๓:๑๑.
๗ คพ. ๓๕:๘.

๓๖ก โมโร. ๑๐:๔-๕, ๗, ๑๙.
๓๗ก มธ. ๑๓:๕๘;
มธ. ๙:๒๐;
อีเธอร์ ๑๒:๑๒-๑๘.
๗ โมโร. ๑๐:๑๙-๒๔.

รอดได้, ตามพระวาทะของพระคริสต์, เว้นแต่พวกเขาจะมีศรัทธาในพระนามของพระองค์; ดังนั้น, หากสิ่งเหล่านี้หมดไป, เมื่อนั้นศรัทธาก็หมดไปด้วย; และสภาพของมนุษย์ก็น่าพรึ่นพริ้ง, เพราะพวกเขาเป็นราวกับไม่มีการไถ่กระทำขึ้น.

๓๙ แต่ดูเถิด, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าตัดสินสิ่งที่ดีกว่านี้เกี่ยวกับท่าน, เพราะข้าพเจ้าตัดสินว่าท่านมีศรัทธาในพระคริสต์เพราะความมีใจอ่อนน้อมของท่าน; เพราะหากท่านไม่มีศรัทธาในพระองค์เมื่อนั้นก็ไม่เหมาะที่จะนับท่านอยู่ในบรรดาผู้คนของศาสนจักรของพระองค์.

๔๐ และอนึ่ง, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านเกี่ยวกับความหวัง. จะเป็นไปได้อย่างไรที่ท่านจะบรรลุถึงศรัทธา, นอกจากท่านจะมีความหวัง?

๔๑ และอะไรเล่าที่ท่านจะหวัง? ดูเถิด ข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่า ท่านจะมีความหวัง โดยผ่านการชดใช้ของพระคริสต์ และเดชานุภาพแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์, เพื่อยกท่านขึ้นสู่นิรันดรแห่งชีวิต, และนี่เพราะศรัทธาของท่านในพระองค์ตามสัญญา.

๔๒ ดังนั้น, หากคนใดมีศรัทธา เขาจำเป็นต้องมีความหวัง; เพราะปราศจากศรัทธา จะมีความหวังไม่ได้.

๔๓ และอนึ่ง, ดูเถิดข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านว่าท่านจะมีความหวังไม่ได้, นอกจากเขาจะมีความอ่อนน้อม, และใจนอบน้อม.

๔๔ หากเป็นเช่นนั้น, ศรัทธาและความหวังของเขาเปล่าประโยชน์, เพราะไม่มีใครจะเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า, นอกจากผู้ที่มีความอ่อนน้อมและใจนอบน้อม; และหากผู้ใดมีความอ่อนน้อมและใจนอบน้อม, และสารภาพ โดยอำนาจของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ว่าพระเยซูคือพระคริสต์, เขาจำเป็นต้องมีจิตกุศล; เพราะหากเขาไม่มีจิตกุศลเขาก็ไม่เป็นอะไรเลย; ดังนั้นเขาต้องมีจิตกุศล.

๔๕ และจิตกุศล อดทนนาน, และมีน้ำใจ, และไม่ริษยา, และไม่ผยอง, ไม่แสวงหาเพื่อตน, ไม่ขุ่นเคืองง่าย, ไม่คิดชั่ว, และไม่ขึ้นชมยินดีในความชั่วช้าสามัญ แต่ขึ้นชมยินดีในความจริง, ทนทุกสิ่ง, เชื่อทุกสิ่ง, หวังทุกสิ่ง, อดทนทุกสิ่ง.

๔๖ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, หากท่านไม่มีจิตกุศล, ท่านก็ไม่เป็นอะไรเลย, เพราะจิตกุศลไม่มีวันสูญสิ้น. ดังนั้น, จงแนบสนิทอยู่กับจิตกุศล, ซึ่งเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสิ่งทั้งปวง, เพราะสิ่งทั้งปวงต้องสูญสิ้น—

๔๗ แต่จิตกุศล คือความรัก อันบริสุทธิ์

๓๙ก คมพ. คำควร (ความมี), คำควร (มี), คู่ควร.
๔๐ก อีเธอร์ ๑๒:๔.
คมพ. ความหวัง.
๔๑ก คพ. ๑๓๘:๑๔.
ข ทิตัส ๑:๒; เจโคบ ๔:๕;
แอลมา ๒๕:๑๖;
โมโร. ๙:๒๕.
ค คมพ. ชีวิตนิรันดร.

๔๒ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
ข โมโร. ๑๐:๒๐.
๔๓ก คมพ. อ่อนน้อม (ความมีใจ), อ่อนน้อม (ความสุภาพ), อ่อนน้อม (คน, ความ).
๔๔ก แอลมา ๗:๒๕;
อีเธอร์ ๑๒:๒๘-๓๔.
ข ลูกา ๑๒:๘-๙.

คมพ. สารภาพ (การ);
ประจักษ์พยาน.
๔๕ก ๑ คริ. ๑๓:๑-๑๓.
ข คมพ. ริษยา (ความ), อิจฉา.
๔๗ก ๒ นิ. ๒๖:๓๐.
คมพ. จิตกุศล.
ข ยชว. ๒๒:๕.
คมพ. รัก (ความ).

ของพระคริสต์, และสิ่งนี้ยังยืนตลอดกาล; และผู้ใดที่ถูกพบว่าครอบครองมันในวันสุดท้าย, ย่อมจะดีกับเขา.

๔๘ ดังนั้น, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, จงสวดอ้อนวอน^๑พระบิดาจนสุดพลังของใจ, เพื่อท่านจะเปี่ยมด้วยความรักนี้, ซึ่งพระองค์ประทานให้ทุกคนซึ่งเป็นผู้ติดตามที่แท้จริงของบุตรของพระองค์, พระเยซูคริสต์; เพื่อท่านจะกลับกลายเป็นบุตรของพระเจ้า; เพื่อว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏ เราจะเป็นเหมือน^๒พระองค์, เพราะเราจะเห็นพระองค์ตั้งที่พระองค์ทรงดำรงอยู่; เพื่อเราจะมีหวังนี้; เพื่อพระองค์จะทรงทำให้เราบริสุทธิ์ แม้ตั้งที่พระองค์ทรงบริสุทธิ์. เอเมน.

บทที่ ๘

การบังเกิดมาเด็กเล็ก ๆ เป็นความน่าชิงชังเลวร้าย—เด็กเล็ก ๆ มีชีวิตในพระคริสต์เพราะการชดใช้—ศรัทธา, การกลับใจ, ความอ่อนโยนและการมีความนอบน้อมแห่งใจ, การรับพระวิญญูณบริสุทธิ์, และการอดทนจนกว่าชีวิตจะหาไม่นำไปสู่ความรอด. ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

สำส่นฉบับหนึ่งของ มอ รรมอน บิ ดา^๑

ข้าพเจ้า, เขียนถึงข้าพเจ้า, โมโรไน; และเขียนถึงข้าพเจ้าหลังจากการเรียกข้าพเจ้ามาสู่การปฏิบัติศาสนกิจไม่นาน. และท่านเขียนถึงข้าพเจ้าในทำนองนี้, มีความว่า:

๒ โมโรไน, ลูกที่รักของพ่อ, พ่อชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่พระเจ้าพระเยซูคริสต์ของลูกทรงนึกถึงลูก, และทรงเรียกลูกมาสู่การปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์, และมาสู่งานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์.

๓ พ่อนึกถึงลูกเสมอในคำสวดอ้อนวอนของพ่อ, โดยการสวดอ้อนวอนพระเจ้าพระบิดาตลอดเวลาในพระนามของพระโอรสผู้บริสุทธิ์ของพระองค์, พระเยซู, เพื่อโดยผ่านทาง พระคุณ ความดี และพระคุณ^๒อันไม่มีขอบเขตของพระองค์, พระองค์, จะทรงปกป้องรักษาลูกโดยผ่านความยืนยันในศรัทธาที่ลูกมีต่อพระนามของพระองค์จนกว่าชีวิตจะหาไม่.

๔ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อพูดกับลูกเกี่ยวกับเรื่องที่ทำให้พ่อโศกเศร้าอย่างยิ่ง; เพราะมันทำให้พ่อโศกเศร้าที่มีการโต้เถียง^๓กันขึ้นในบรรดาพวกลูก.

๕ เพราะ, หากที่พ่อรู้เป็นความจริง, มีการโต้เถียงกันในบรรดาลูก ๆ เกี่ยวกับบังเกิดมาของเด็กเล็ก ๆ ของพวกลูก.

๖ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อปรารถนาให้ลูกทำงานอย่างขยันหมั่นเพียร, เพื่อจะเอาความผิดร้ายแรงนี้ไปจากบรรดาลูก; เพราะ, ด้วยเจตนา^๔นี้พ่อจึงเขียนสำส่นนี้.

๔๘ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
ข คมพ. พระเยซูคริสต์—แบบอย่างของพระเยซูคริสต์; เชื้อฟั่ง (การ),

เชื้อฟั่ง (คนที่).
ค ๑ ยน. ๓:๑-๓;
๓ นี. ๒๗:๒๗.
ง ๓ นี. ๑๓:๒๘-๒๙.
คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
พิศุทธิ์ (ความ).

๘ ๑ก คม. ๑:๑.
๓ก โมไซยาห์ ๔:๑๑.
ข คมพ. พระคุณ.
๔ก ๓ นี. ๑๑:๒๒, ๒๘;
๑๘:๓๔.

๗ เพราะทันทีหลังจากที่พอรู้เรื่องเหล่านี้เกี่ยวกับพวกลูกพ่อจึงทูลถามพระเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้. และพระวจนะ^๗ของพระเจ้ามาถึงพ่อโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์, มีความว่า:

๘ จงฟังพระวจนะของพระคริสต์, พระผู้ไถ่ของเจ้า, พระเจ้าของเจ้าและพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า. ดุเถิด, เรามาในโลกไม่ใช่เพื่อเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปสู่การกลับใจ; คนสบายดี^๘ไม่ต้องการหมอ, แต่คนที่เจ็บป่วยต้องการ; ดังนั้น, เด็ก^๙เล็ก ๆ บริสุทธิ์^๙, เพราะพวกเขาไม่สามารถทำบาป^๙; ดังนั้นเราจึงนำคำสาปแช่งต่ออาดัม^{๑๐}ไปจากพวกเขา, เพื่อมันจะไม่พาลังเหนือพวกเขา; และกฎแห่งการเข้าสู่หน้ต^{๑๑}สิ้นสุดเพราะเรา.

๙ และตามวิธีนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงพระวจนะของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าให้ประจักษ์แก่พ่อ; ดังนั้น, ลูกที่รักของพ่อ, พ่อรู้ว่าเป็นการลบหลู่อย่างรุนแรงต่อพระพักตร์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า, ที่ลูกจะให้บังพิศมาเด็กเล็ก ๆ.

๑๐ ดุเถิดพ่อกล่าวแก่ลูกว่าลูกจงสอนเรื่องนี้—การกลับใจและบังพิศมาให้คนที่รู้จักผิดชอบ^{๑๒}และสามารถทำบาป; แท้จริงแล้ว, จงสอนบิดามารดาว่าพวกเขาต้องกลับใจและรับบังพิศมา, และนอบน้อม

ถ่อมตนเหมือนเด็ก^{๑๓}เล็ก ๆ ของพวกเขา, และพวกเขาทั้งปวงจะได้รับการช่วยให้รอดพร้อมกันกับเด็กเล็ก ๆ ของพวกเขา.

๑๑ และเด็ก^{๑๔}เล็ก ๆ ของพวกเขาไม่ต้องมีการกลับใจ, หรือบังพิศมา. ดุเถิด, บังพิศมาคือการมาสู่การกลับใจที่จะทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์อันนำไปสู่การปลดบาป^{๑๕}.

๑๒ แต่เด็ก^{๑๖}เล็ก ๆ มีชีวิตอยู่ในพระคริสต์, แม้ตั้งแต่การวางรากฐานของโลก; หากไม่เป็นดังนั้น, พระผู้เป็นเจ้าของโลกก็ทรงเป็นพระผู้เป็นเจ้าของที่ลำเอียง, และเป็นพระผู้เป็นเจ้าของที่เปลี่ยนแปลงได้ด้วย, และเป็นผู้หนีบถือนับถือตัวบุคคล^{๑๗}; เพราะมีเด็กเล็ก ๆ ก็คนแล้วที่ตายโดยปราศจากการบังพิศมา!

๑๓ ดังนั้น, หากเด็กเล็ก ๆ รอดไม่ได้โดยปราศจากบังพิศมา, เด็กเหล่านี้ต้องไปสู่นรกอันหาได้สิ้นสุดไม่.

๑๔ ดุเถิดพ่อกล่าวแก่ลูก, ว่าเขาที่คิดว่าเด็กเล็ก ๆ ต้องรับบังพิศมาย่อมอยู่ในดีแห่งความขมขื่นและพันธนาการแห่งความชั่วช้าสามัญ; เพราะเขาไม่มีทั้งศรัทธา^{๑๘}, ความหวัง, หรือจิตกุศล; ดังนั้น, หากเขาถูกตัดขาดไปขณะที่อยู่ในความคิดนั้น, เขาต้องลงไปสู่นรก.

๑๕ เพราะความชั่วร้ายนำพรมันพริ้งยั้งนักที่จะคิดว่าพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงช่วยเด็กคน

๗ก คมพ. พระคำของพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า.
๘ก มาระโก ๒:๑๗.
ข มาระโก ๑๐:๑๓-๑๖.
ค โมไซยาห์ ๓:๑๖;
คพ. ๗:๗.
ง คมพ. บาป.
จ ๒ นี. ๒:๒๕-๒๗.
คมพ. การตกของอาดัมและเอวา.

ฉ ปฐก. ๑๗:๑๐-๑๑.
คมพ. เข้าสู่หน้ต (การ).
๑๐ก คมพ. รับผิดชอบได้ (ที่), รู้จักผิดชอบ.
ข คมพ. เด็ก, ลูก; นอบน้อม (ความ), อ่อนน้อมถ่อมตน (ความ).
๑๑ก คมพ. บังพิศมา, ให้บังพิศมา—คุณสมบัตินี้สำหรับบังพิศมา; เด็ก, ลูก.

ช คมพ. ปลดบาป (การ).
๑๒ก คพ. ๒๙:๔๖-๔๗;
๓ต:๓๘.
ข อฟ. ๖:๙;
๒ นี. ๒๖:๓๓;
คพ. ๓๘:๑๖.
๑๔ก ๑ ครี. ๑๓:๑-๑๓;
อีเธอร์ ๑๒:๖;
โมโร. ๗:๒๕-๒๘;
๑๐:๒๐-๒๓.

หนึ่งให้รอดเพราะบัพติศมา, และอีกคนหนึ่งต้องพินาศเพราะไม่ได้รับบัพติศมา.

๑๖ วิบัติจึงมีแก่คนที่บิดเบือนทางของพระเจ้าตามวิธีนี้, เพราะพวกเขาจะพินาศเว้นแต่พวกเขากลับใจ. ตูเถิด, พ่อพูดด้วยความอาจหาญ, โดยมีอำนาจ^๑จากพระเจ้าเป็นเจ้า; และพ่อไม่กลัวสิ่งที่มนุษย์จะทำได้; เพราะความรัก^๒ที่บริสุทธิ์ย่อมขับ^๓ความกลัวออกไปสิ้น.

๑๗ และพ่อเปี่ยมด้วยจิตกุศล^๔, ซึ่งคือความรักอันเป็นนิจ; ดังนั้น, เด็กทั้งปวงเหมือนกันสำหรับพ่อ; ดังนั้น, พ่อรักเด็ก^๕เล็ก ๆ ด้วยความรักอันบริสุทธิ์; และพวกเขาเป็นเหมือนกันหมดและเป็นผู้รับส่วนในความรอด.

๑๘ เพราะ พ่อรู้ว่า พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงเป็นพระเจ้าที่ล่าเอียง, ทั้งไม่เป็นพระสัถภาวะที่เปลี่ยนแปลงได้; แต่พระองค์ไม่ ทรง เปลี่ยนแปลง^๖จากชั่วนิรันดร์ ถึงชั่วนิรันดร์.

๑๙ เด็ก^๗เล็ก ๆ ไม่สามารถกลับใจได้; ดังนั้น, จึงเป็นความชั่วร้ายอันน่าพรั่นพรึงที่จะปฏิเสธพระเมตตาอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของที่มืดต่อพวกเขา, เพราะพวกเขามีชีวิตอยู่ในพระองค์ทุกคนเพราะพระเมตตา^๘ของพระองค์.

๒๐ และเขาที่กล่าวว่าเด็กเล็ก ๆ ต้อง

รับบัพติศมาปฏิเสศพระเมตตาของพระคริสต์, และถือว่าการชดใช้^๑จากพระองค์และพลังแห่งการไถ่ของพระองค์ไว้ค่า.

๒๑ วิบัติแก่คนเช่นนั้น, เพราะพวกเขาหมิ่นเหม่ต่อความตาย, นรก^๒, และความทรมานอันหาได้สิ้นสุดไม่^๓. พ่อพูดเรื่องนี้อย่างอาจหาญ; พระผู้เป็นเจ้าของทรงบัญชาพ่อไว้. จงฟังเรื่องเหล่านี้และจงเอาใจใส่, มิฉะนั้นมันจะยืนยันกล่าวโทษลูกที่บัลลังก์พิพากษา^๔ของพระคริสต์.

๒๒ เพราะจงดูว่าเด็กเล็ก ๆ ทั้งหมดมีชีวิต^๕อยู่ในพระคริสต์, และพวกเขาทั้งปวงที่อยู่โดยปราศจากกฎ^๖ด้วย. เพราะพลังแห่งการไถ่^๗มาสู่พวกเขาทั้งปวงที่ไม่ไม่มีกฎ; ดังนั้น, คนที่ไม่ถูกกล่าวโทษ, หรือคนที่ไม่อยู่ภายใต้การกล่าวโทษ, ย่อมกลับใจไม่ได้; และกับคนเช่นนั้นบัพติศมาไม่มีผลเลย—

๒๓ แต่เป็นการลบหลู่พระเจ้าผู้เป็นเจ้า, เป็นการ ปฏิเสธ พระเมตตาของ พระคริสต์, และอำนาจของ พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์^๑ของ พระองค์, และการมอบความวางใจในงานที่ตายแล้ว^๒.

๒๔ ตูเถิด, ลูกพ่อ, เรื่องนี้ไม่ควรจะเป็น; เพราะการกลับใจ^๑มีไว้เพื่อพวกเขาที่อยู่ภายใต้การกล่าวโทษและภายใต้คำสาปแห่งของกฎที่ถูกฝ่าฝืน.

๑๖ก คมพ. สิทธิอำนาจ.

ข คมพ. รัก (ความ).

ค ๑ ยน. ๔:๑๘.

๑๗ก คมพ. จิตกุศล.

ข โมไซยาห์ ๓:๑๖-๑๙.

๑๘ก แอลมา ๗:๒๐; มอริ. ๙:๙.

คมพ. พระผู้เป็นเจ้า, พระผู้เป็นเจ้าของสามพระองค์.

ข โมโร. ๗:๒๒.

๑๙ก ลูกา ๑๘:๑๕-๑๗.

ข คมพ. เมตตา (ความ, พระ, มี).

๒๐ก คมพ. ชดใช้ (การ);

แผนแห่งการไถ่.

๒๑ก คมพ. นรก.

ข เจคอบ ๖:๑๐;

โมไซยาห์ ๒๘:๓;

คพ. ๑๙:๑๐-๑๒.

ค คมพ. พระเยซูคริสต์—พระผู้พิพากษา.

๒๒ก คมพ. ความรอด—ความรอดของเด็ก.

ข กิจการ ๑๗:๓๐;

คพ. ๗:๗๑-๗๒.

ค คมพ. ไถ่ (การ), ไถ่ (ได้รับการ).

๒๓ก คพ. ๒๒:๒.

๒๔ก คมพ. กลับใจ (การ).

๒๕ และผลแรกของการกลับใจ^๑คือบัพ-
ติศมา^๒; และบัพติศมามีขึ้นโดยศรัทธา
จนถึงการทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์; และ
การทำให้พระบัญญัติสมบูรณ์นำมาซึ่ง
การปลดปล่อย;

๒๖ และการปลดบาปนำมาซึ่งความอ่อน
โยน^๓, และความนอบน้อมแห่งใจ; และ
เพราะความอ่อนโยนและความนอบน้อม
แห่งใจ การมาเยือนของ พระ วิญญาณ
บริสุทธิ์^๔ ย่อมมาถึง, ซึ่งพระผู้ปลอบโยน^๕
ทรงทำให้เยี่ยมไป ด้วย ความ หวัง และ
ความรัก^๖ อัน บริบูรณ์, ซึ่ง ความรัก นั้น
อดทนโดยความขยันหมั่นเพียร ต่อการ
สวดอ้อนวอน^๗, จนที่สุดจะมาถึง, เมื่อวิ-
สุทธิชน^๘ ทั้ง ปวง จะ ฟานัก อยู่ กับ พระผู้
เป็นเจ้าของ.

๒๗ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อจะเขียนถึงลูกอีก
หากพ่อไม่ออกไปสู้กับชาวเลมันไนเร็ว ๆ
นี้. ดูเถิด, ความจงหอง^๙ของประชาชาติ
นี้, หรือผู้คนของชาวนีไฟ, พิสูจน์ความ
พินาศของ พวกเขา เว้น แต่ พวกเขา จะ
กลับใจ.

๒๘ จง สวดอ้อนวอนเพื่อพวกเขา, ลูก
พ่อ, เพื่อการกลับใจจะมาถึงพวกเขา. แต่
ดูเถิด, พ่อเกรงว่า พระวิญญาณทรง ละ
ความเพียร^{๑๐}กับพวกเขาแล้ว; และในแผ่นดิน
ดินส่วนนี้พวกเขาหมยมั่นจะขจัดพลัง

อำนาจและสิทธิอำนาจทั้งหมดที่มาจาก
พระเจ้า เป็น เจ้า ด้วย; และพวกเขา กำลัง
ปฏิเสธ^{๑๑}พระวิญญาณบริสุทธิ์.

๒๙ และ หลังจาก ปฏิเสธ ความรู้ อัน
มากมายเช่นนั้น, ลูกพ่อ, พวกเขาจะต้อง
พินาศในไม่ช้า, อันจะทำให้คำพยากรณ์
ซึ่งศาสดาพยากรณ์พูดไว้เกิดสัมฤทธิ์ผล,
เช่นเดียวกันกับพระวจนะของพระเจ้าผู้ช่วย
ให้รอดของเราเอง.

๓๐ ลาก่อน, ลูกพ่อ, จนกว่าพ่อจะเขียน
ถึงลูก, หรือจะพบลูกอีก. เอเมน.

สาส์นฉบับที่สองของมอรมอนถึงโมโรไน
บุตรของท่าน

ประกอบด้วยบทที่ ๓.

บทที่ ๓

ทั้งชาวนีไฟและชาวเลมันไนเสวทรามและ
เส้อมโทรม—พวกเขาทรมานและกระทำ
ฆาตกรรมกันและกัน—มอรมอนสวด
อ้อนวอนให้พระคุณและพระคุณ ความ
ดีสถิตอยู่กับโมโรไน ตลอดกาลนาน.
ประมาณ ค.ศ. ๔๐๑-๔๒๑.

ลูกที่รักของพ่อ, พ่อเขียนถึงลูกอีกเพื่อลูก

๒๕ก คมพ. บัพติศมา,
ให้บัพติศมา—คุณสมบัตินี้
สำหรับบัพติศมา.
ข โมเสส ๖:๕๘-๖๐.
ค คพ. ๗:๕๒.
คมพ. ปลดบาป (การ).
๒๖ก คมพ. อ่อนน้อม
(ความมีใจ), อ่อนน้อม
(ความสุภาพ), อ่อนโยน
(คน, ความ).

ข คมพ. พระวิญญาณ
บริสุทธิ์.
ค คมพ. พระผู้ปลอบโยน.
ง คมพ. ความหวัง.
จ ๑ ปต. ๑:๒๒;
๑ นี. ๑๑:๒๒-๒๕.
ฉ คมพ. ขยันหมั่นเพียร
(ความ).
ช คมพ. สวดอ้อนวอน (การ),
สวดอ้อนวอน (คำ).

ช คมพ. วิสุทธิชน.
๒๗ก คพ. ๓๘:๓๓.
คมพ. จงหอง (ความ),
ถือดี (ความ), ลำพอง
(ความ).
๒๘ก มอริ. ๕:๑๖.
ข แอลมา ๓๙:๖.
คมพ. บาปที่อภัยมิได้.

จะรู้ว่าพ่อยังมีชีวิตอยู่; แต่พ่อเขียนเรื่องบางอย่างที่น้ำโสกเศร้า.

๒ เพราะดูเถิด, พ่อมีการสู้รบอย่างดุเดือดกับชาวเลมัน, ซึ่งในการนี้เราไม่ชนะ; และอาร์คิแอนที่สตายลงด้วยดาบ, และลูร์มกับอิมรอนด้วย; แท้จริงแล้ว, และเราสูญเสียคนดีเยี่ยมของเราเป็นจำนวนมาก.

๓ และบัดนี้ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเกรงว่าเกลือกชาวเลมันจะทำลายผู้คนพวกนี้; เพราะพวกเขาไม่กลับใจ, และซาตานปลุกปั่นพวกเขาตลอดเวลาให้โกรธกัน.

๔ ดูเถิด, พ่อกำลังทำงานหนักกับพวกเขาอยู่ตลอดเวลา; และเมื่อพ่อพูดพระวจนะของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของด้วยความรุนแรง^๑ พวกเขาก็ตัวสั่นและเกิดโทสะต่อต้านพ่อ; และเมื่อพ่อไม่ใช้ความรุนแรงพวกเขา ก็ทำใจแข็ง กระด้าง ต่อ พระวจนะ; ดังนั้น, พ่อกลัวด้วยเกรงว่าพระวิญญูณของพระเจ้าทรงละความเพียร^๒ กับพวกเขาแล้ว.

๕ เพราะพวกเขาโกรธยิ่งนักจนพ่อรู้สึก^๓ ว่าพวกเขาหาได้มีความเกรงกลัวความตายไม่; และพวกเขาสูญเสียความรัก, ที่มีต่อกัน; และพวกเขากระหาย^๔ เลือดและการแก้แค้นอยู่ตลอดเวลา.

๖ และบัดนี้, ลูกที่รักของพ่อ, ทั้งที่พวกเรามีความแข็งกระด้าง, ก็ขอให้เราทำงานหนักอย่างขยันหมั่นเพียร^๕; เพราะหากเราหยุดทำงานหนัก^๖, เราจะถูกนำไปอยู่ภายใต้การกล่าวโทษ; เพราะเรามีงานที่จะต้องทำขณะเมื่อเราอยู่ในร่างแห่งดิน

เหนียวนี้, เพื่อเราจะชนะศัตรูของความชอบธรรมทั้งปวง, และพักจิตวิญญาณเราในอาณาจักรของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ.

๗ และบัดนี้ พ่อ เขียนบาง สิ่ง เกี่ยวกับความทุกข์เวทนาของผู้คนเหล่านี้. เพราะตามความรู้ที่พ่อได้รับจากโมรัน, ดูเถิด, ชาวเลมันมีเซलयมากมาย, ซึ่งพวกเขาได้มาจากหอสองแห่งเซอร์โรซาห์; และมีชาย, หญิง, และเด็ก.

๘ และสามี และ พ่อของหญิง และ เด็ก เหล่านี้ พวกเขาได้สังหาร; และพวกเขาให้ผู้หญิงกินเนื้อสามีของพวกนาง, และให้ลูกกินเนื้อพ่อของพวกนาง; และไม่มีน้ำ, นอกจากเพียง น้อยนิด, ที่พวกเขาให้แก่คนเหล่านั้น.

๙ และทั้งที่มีความน่าชิงชังใหญ่หลวงนี้ของชาวเลมัน, มันก็ยังไม่ยิ่งไปกว่าความน่าชิงชังของผู้คนของเราในโมริแอนทัม. เพราะดูเถิด, พวกเขาพาลูกสาวของชาวเลมันมากมายมาเป็นเซलय; และหลังจากพราก สิ่ง อันเป็นที่รัก ยิ่ง และมีค่าที่สุดเหนือทุกสิ่งไปจากพวกนางแล้ว, ซึ่งคือความบริสุทธิ์^๗ และพรหมจรรย์^๘ —

๑๐ และหลังจากพวกเขากระทำการนี้แล้ว, พวกเขากระทำฆาตกรรมพวกนางด้วยวิธีการอันโหดร้ายที่สุด, โดยทรมาณร่างกายของพวกนางจนถึงแก่ความตาย; และหลังจากกระทำการนั้นแล้ว, ก็กัดกินเนื้อของพวกนางเหมือนดังสัตว์ป่า, เพราะ ความแข็งกระด้างของใจพวกเขา; และพวกเขาทำมันเพื่อเป็นหมายสำคัญแห่งความกล้าหาญ.

๑ ๔ก ๒ นี. ๑:๒๖-๒๗;
คพ. ๑๒๑:๔๑-๔๓.
๒ คพ. ๑:๓๓.
๓ ๕ก มอริ. ๔:๑๑-๑๒.

๔ก คมพ. ขยันหมั่นเพียร
(ความ).
๕ เจคอบ ๑:๑๑; อีนิส ๑:๒๐.
คมพ. หน้าที่.

๖ก คมพ. บริสุทธิ์ทางเพศ
(ความ).
๗ คมพ. คุณธรรม,
พรหมจรรย์, อานุภาพ.

๑๑ โอ้ลูกที่รักของพ่อ, เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนที่รักของพ่อ, เป็นไปได้ได้อย่างไรที่ผู้คนที่รักของพ่อ, เป็นไปได้ได้อย่างไรที่ผู้คนที่รักของพ่อ...

๑๒ (และเพียงไม่กี่ปีผ่านไป, และพวกเขาเคยเป็นผู้คนที่สุภาพและน่าชม)

๑๓ แต่โอ้ลูกพ่อ, เป็นไปได้อย่างไรที่ผู้คนที่รักของพ่อ, เป็นไปได้ได้อย่างไรที่ผู้คนที่รักของพ่อ...

๑๔ เราจะหวังได้อย่างไรว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของจะทรงยังพระหัตถ์ในการพิพากษาถึงโทษเรา?

๑๕ ดูเถิด, ใจพ่อร้องว่า: วิบัติแก่ผู้คนที่เหล่านี้. ขอทรงออกมาในการพิพากษาเถิด, ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, ขอทรงซ่อนบาป, และความชั่วร้าย, และความน่าชิงชังของพวกเขาให้พ้นจากพระพักตร์ของพระองค์!

๑๖ และอนึ่ง, ลูกพ่อ, มีหญิงหม้ายมากมายกับลูกสาวของพวกเขาที่ยังอยู่ในเชอร์โรซาร์ห์; และส่วนนั้นของเสบียงที่ชาวเลมันไม่ได้เอาไป, ดูเถิด, กองทัพของซีเนไฟเอาไป, และทิ้งหญิงเหล่านั้นไว้ให้ระหกระเหินไปในที่ใดก็ตามที่พวกเขาจะได้อาหาร; และหญิงชราเป็นอันมากอ่อนล้าระหว่างทางและตาย.

๑๗ และกองทัพซึ่งอยู่กับพ่ออ่อนกำลัง; และกองทัพของชาวเลมันอยู่ระหว่างเชอร์โรซาร์ห์กับพ่อ; และมากเท่าที่หลบหนีไปยังกองทัพของแอรันก็ตกเป็นผู้รับเคราะห์จากความป่าเถื่อนที่นำพรันพริงของคนพวกนั้น.

๑๘ โอ้ความเลวทรามของผู้คนที่รักของพ่อ! พวกเขาปราศจากระเบียบและปราศจาก

ความเมตตา. ดูเถิด, พ่อเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง, และพ่อมีเพียงกำลังของมนุษย์คนหนึ่ง, และพ่อบังคับให้ทำตามคำสั่งของพ่อต่อไปอีกไม่ได้.

๑๙ และพวกเขากลับแข็งขืนในมิจฉาพิลลิวของตน; และพวกเขาป่าเถื่อนคล้ายกัน, โดยไม่ละเว้นผู้ใด, ไม่ว่าชราหรือเด็ก; และพวกเขาเบียดเบียนในทุกสิ่งนอกจากสิ่งที่ดี; และความทุกข์เวทนาของหญิงของเราและเด็กของเราบนผืนแผ่นดินนี้ยิ่งกว่าทุกสิ่ง; แท้จริงแล้ว, ลี้นไม่สามารถบอกได้, ทั้งไม่สามารถเขียนไว้ได้.

๒๐ และบัดนี้, ลูกพ่อ, พ่อจะไม่พำนักอยู่กับภาพอันน่าพรันพริงนี้อีกต่อไป. ดูเถิด, ลูกพ่อจักความชั่วร้ายของผู้คนที่เหล่านี้; ลูกพ่อรู้ว่าพวกเขาปราศจากหลักธรรม, และมีใจเกินกว่าจะรู้สึก; และความชั่วร้ายของพวกเขาเกินยิ่งกว่าของชาวเลมัน.

๒๑ ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเสนอพวกเขาต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของไม่ได้เกลือกพระองค์จะทรงลงทัณฑ์พ่อ.

๒๒ แต่ดูเถิด, ลูกพ่อ, พ่อเสนอลูกต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, และพ่อวางใจในพระคริสต์ว่าลูกจะได้รับ การช่วยเหลือให้รอด; และพ่อสวดอ้อนวอนต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของว่าพระองค์จะทรงไว้ชีวิตลูก, เพื่อเห็นเป็นพยานว่าผู้คนที่รักของพระองค์กลับมาสู่พระองค์, หรือความพินาศสิ้นของพวกเขา; เพราะพ่อรู้ว่าพวกเขาต้องพินาศเว้นแต่พวกเขาจะกลับใจ และกลับมาสู่พระองค์.

๑๔ก แอลมา ๑๐:๒๓. ๑๖ก คมพ. หญิงหม้าย. ๑๗ก มอริ. ๒:๙. ๒๐ก ฮีล. ๖:๓๔-๓๕. ๒๒ก มอริ. ๘:๓. ข มลค. ๓:๗; ฮีล. ๑๓:๑๑; ๓ นี. ๑๐:๖; ๒๔:๗.

๒๓ และหากพวกเขาพินาศมันจะเป็นเหมือนดังชาวเจเร็ด, เพราะความมุ่งมาดปรารถนาของใจพวกเขา, โดยที่มุ่งแสวงหา เลือดและการแก้แค้น."

๒๔ และหากเป็นไปได้ว่าพวกเขาพินาศ, เรารู้ว่าพี่น้องของเราเป็นอันมากหนีไปหาชาวเลมัน, และอีกเป็นอันมากจะหนีไปหาพวกนั้นด้วย; ดังนั้น, จงเขียนบางสิ่งไว้บ้าง, หากลูกได้รับการละเว้นและพ่อจะตายและไม่เห็นลูก; แต่พ่อวางใจว่าจะได้เห็นลูกในไม่ช้า; เพราะพ่อมั่นใจที่กักตุนชีวิตที่พ่อจะมอบให้ลูก.

๒๕ ลูกพ่อ, จงซื้อสัตย์ในพระคริสต์; และขอย้ำให้เรื่องที่พ่อเขียนไว้ทำให้ลูก โศกเศร้า, ที่จะถ่วงลูกลงไปสู่ความตาย; แต่ขอให้พระคริสต์ทรงยกลูกขึ้น, และขอให้ความทุกข์เวทนา และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์, และการแสดงพระวรกายต่อบรรพบุรุษของเรา, และพระเมตตาและความอดกลั้นของพระองค์, และความหวังในรัศมีภาพของพระองค์และชีวิตนิรันดร์, จงสถิตอยู่ในจิตใจลูกตลอดกาล.

๒๖ และขอให้พระคุณของพระผู้เป็นเจ้าพระบิดา, ซึ่งพระราชบัลลังก์ของพระองค์อยู่สูงในฟ้าสวรรค์, และพระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา, ผู้ทรงนั่งอยู่ทางพระหัตถ์ขวาแห่งเดชะนุภาพของพระองค์, จนกว่าสิ่งทั้งปวงจะมาขึ้นอยู่กับพระองค์, จะอยู่, และจะสถิตอยู่กับลูกตลอดกาล. เอเมน.

บทที่ ๑๐

ประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอนเกิดขึ้นโดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์—ของประทานแห่งพระวิญญาณมอบให้คนซื้อสัตย์—ของประทานทางวิญญาณมาคู่กับศรัทธาเสมอ—ถ้อยคำของโมโรไนหลุดจากภัสสมวลี—จงมาหาพระคริสต์, ได้รับการทำให้ดีพร้อมในพระองค์, และชำระจิตวิญญาณท่านให้บริสุทธิ์. ประมาณ ค.ศ. ๔๒๑.

บัดนี้ข้าพเจ้า, โมโรไน, เขียนเรื่องบางอย่างที่ข้าพเจ้าเห็นว่าดี; และข้าพเจ้าเขียนถึงชาวเลมัน, พี่น้องข้าพเจ้า; และข้าพเจ้าอยากให้พวกเขาทราบว่าว่าสี่ร้อยยี่สิบปีผ่านไปแล้วนับแต่ได้รับเครื่องหมายเสด็จมาของพระคริสต์.

๒ และข้าพเจ้าฉันนี้ก็บันทึกเหล่านี้, หลังจากที่พูดกับท่านแล้วเล็กน้อยเพื่อเป็นการกระตุ้นท่าน.

๓ ดูก่อน, ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านว่าเมื่อท่านจะอ่านเรื่องเหล่านี้, หากจะเป็นปรีชาญาณในพระผู้เป็นเจ้าที่ท่านจะอ่าน, ให้ท่านจำไว้ว่าพระเจ้าทรงเมตตาลูกหลานมนุษย์เพียงใด, นับแต่การสร้างอาดัมแมลงมาจนถึงเวลาที่ท่านจะได้รับเรื่องเหล่านี้, และไตร่ตรองในใจท่าน.

๔ และเมื่อท่านจะได้รับเรื่องเหล่านี้,

๒๓ก มอธ. ๔:๑๑-๑๒.
ข อีเธอร์ ๑๕:๑๕-๓๑.
๒๔ก แอลมา ๔:๑๔.
ข มอธ. ๖:๖.
๒๕ก คมพ. ซดไซ (การ).
ข คมพ. ชีวิตนิรันดร์.
ค คมพ. ความคิด, ความ

นึกคิด, จิตใจ.
๒๖ก ลูกา ๒๒:๖๙;
กิจการ ๗:๕๕-๕๖;
โมไซยาห์ ๕:๙;
แอลมา ๒๘:๑๒.
๑๐ ๑ก คพ. ๑๐:๘๘.
๒ก มอธ. ๘:๔, ๑๓-๑๔.

คมพ. พระคัมภีร์—มีพยากรณ์ไว้ว่าพระคัมภีร์จะออกมา.
๓ก นิธิป. ๑๑:๑๘-๑๙.
คมพ. ครุ่นคิด, ไตร่ตรอง.
ข นิธิป. ๖:๖-๗.

ข้าพเจ้าจะแนะนำท่านให้ทูลถาม "พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ, พระบิดานิรันดร์, ในพระนามของพระคริสต์, ว่าเรื่องเหล่านี้จริงหรือไม่"; และหากท่านจะทูลถามด้วยใจจริง, ด้วยเจตนาแท้จริง, โดยมีศรัทธา "ในพระคริสต์, พระองค์จะทรงแสดงความจริง" ของเรื่องให้ประจักษ์ แก่ท่าน, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์.

๕ และโดยอำนาจของ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ที่ท่านจะรู้ "ความจริง" ของทุกเรื่อง.

๖ และสิ่งใดก็ตามที่ดีย่อมเที่ยงธรรมและจริง; ดังนั้น, ไม่มีสิ่งดีใดๆ จะปฏิเสธพระคริสต์, แต่ยอมรับว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่.

๗ และท่านจะรู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่, โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์; ดังนั้นข้าพเจ้าจะแนะนำท่านมิให้ปฏิเสธเดชานุภาพของ พระผู้ เป็น เจ้า; เพราะพระองค์ทรงทำงานด้วยเดชานุภาพ, ตามศรัทธา "ของลูกหลานมนุษย์, เหมือนกันทั้งวันนี้และพรุ่งนี้, และตลอดกาล.

๘ และอนึ่ง, ข้าพเจ้า แนะนำท่าน, พี่น้องข้าพเจ้า, มิให้ปฏิเสธของประทาน" ของ พระผู้ เป็น เจ้า, เพราะมีอยู่หลายอย่าง; และสิ่งเหล่านี้มาจาก พระผู้ เป็น เจ้าเดียวกัน. และมีวิธีต่าง ๆ กันที่จะให้ของประทานเหล่านี้; แต่เป็นพระผู้เป็นเจ้าเดียวกันทรงทำงานในทุกสิ่งและใน

ทุกคน; และสิ่งเหล่านี้ประทานให้ โดยการแสดงให้ประจักษ์ของพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าต่อมนุษย์, เพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเขา.

๙ เพราะเหตุเกิด, ประทานให้คนหนึ่ง" โดยพระวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้า, เพื่อเขาจะสอน "พระคำแห่งปัญญา;

๑๐ และให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะสอน พระ คำ แห่ง ความ รู้ โดย พระ วิญญาณเดียวกัน;

๑๑ และให้อีก คนหนึ่ง, ศรัทธา "มั่นคง แน่วแน่; และอีกคนหนึ่ง, ของประทานแห่งการรักษา" โดยพระวิญญาณเดียวกัน;

๑๒ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะทำงานปาฏิหาริย์" ยิ่งใหญ่;

๑๓ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, เพื่อเขาจะพยากรณ์เกี่ยวกับสิ่งทั้งปวง;

๑๔ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, การเห็น เทพและวิญญาณที่ปฏิบัติศาสนกิจ;

๑๕ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, นานาภาษา;

๑๖ และอนึ่ง, ให้อีกคนหนึ่ง, การแปล ความหมายของ ภาษา และของ การ พูด ภาษา" ต่าง ๆ.

๑๗ และของประทานทั้งหมดนี้ได้มา โดย พระ วิญญาณ ของ พระ คริสต์; และของประทานเหล่านี้มาสู่คนทุกคนต่างคนต่างมี, ตามที่พระองค์ทรงประสงค์.

๔ก คมพ. สวดอ้อนวอน (การ), สวดอ้อนวอน (คำ).
 ข ๑ นี. ๑๓:๓๑; ๑๔:๓๐;
 โมไซยาห์ ๑:๖;
 อีเธอร์ ๕:๑๐-๑๑; ๕:๓.
 ค คมพ. ซื่อสัตย์ (ความ).
 ง ยากอบ ๑:๕-๗;
 โมโร. ๗:๙.
 จ คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
 ฉ คมพ. ความจริง.

ข คมพ. เบ็ดเตล็ด (การ).
 ๕ก คพ. ๓๕:๑๓.
 คมพ. เล็งเห็น (การ), ของประทานแห่ง; ประจักษ์พยาน.
 ข ยอห์น ๘:๓๒.
 ๗ก ๑ นี. ๑๐:๑๗-๑๙.
 ๘ก คมพ. ของประทานทาง วิญญาณ, ของประทาน แห่งพระวิญญาณ.

ข คพ. ๔๖:๑๕.
 ๗ก ๑ ครี. ๑๒:๘-๑๑;
 คพ. ๔๖:๘-๒๙.
 ข คพ. ๘๘:๗๗-๗๙, ๑๑๘.
 ๑๑ก คมพ. ศรัทธา, เชื่อ (ความ).
 ข คมพ. รักษา, รักษาให้หาย (การ).
 ๑๒ก คมพ. ปาฏิหาริย์.
 ๑๖ก คมพ. พูดภาษา (การ), ของประทานแห่ง.

๑๘ และข้าพเจ้าจะแนะนำท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ให้ท่านจำไว้ว่าของประทานที่ดีที่สุดทุกอย่างมาจากพระคริสต์.

๑๙ และข้าพเจ้าจะแนะนำท่าน, พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า, ให้ท่านจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นเหมือนกัน ทั้งวันวาน, วันนี้, และตลอดกาล, และว่าของประทานทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดมา, ซึ่งเป็นทางวิญญาน, จะไม่มีวันหมดไป, แม้ตราบเท่าที่โลกจะยังคงอยู่, เว้นแต่จะเป็นไปตามความไม่เชื่อ^๑ของลูกหลานมนุษย์.

๒๐ ดังนั้น, จึงต้องมีศรัทธา^๒; และหากต้องมีศรัทธาก็ต้องมีความหวังด้วย; และหากต้องมีความหวังก็ต้องมีจิตกุศลด้วย.

๒๑ และเว้นแต่ท่านจะมีจิตกุศล^๓ท่านจะไม่มีทางได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าได้; ทั้งท่านจะได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้าไม่ได้หากท่านไม่มีศรัทธา; ทั้งท่านจะรอดไม่ได้หากท่านไม่มีความหวัง.

๒๒ และหากท่านไม่มี ความหวัง ท่านจำต้องอยู่ในความหมดหวัง; และความหมดหวังมีมาเพราะความซั่วซ่าสามัญ.

๒๓ และพระคริสต์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราไว้จริง ๆ ว่า: หากเจ้ามีศรัทธา^๔เจ้าสามารถทำทุกสิ่งที่เราเห็นสมควร.

๒๔ และบัดนี้ข้าพเจ้าพูดกับทั่วสุดแดนแผ่นดินโลก—ว่าหากวันนั้นมาถึงซึ่งอำนาจและของประทานของพระผู้เป็น

เจ้าจะหมดไปในบรรดาพวกท่าน, มันก็จะเป็นไปเพราะ^๕ความไม่เชื่อ^๖.

๒๕ และวิบัติจึงมีแก่ลูกหลานมนุษย์หากเป็นไปเช่นนั้น; เพราะจะไม่มีใคร^๗ทำดีในบรรดาพวกท่าน, ไม่มีสักคน. เพราะหากมีสักคนในบรรดาพวกท่านที่^๘ทำดี, เขาจะทำงานด้วยอำนาจและของประทานของพระผู้เป็นเจ้า.

๒๖ และวิบัติแก่คนที่^๙จะ^{๑๐}ทำสิ่งเหล่านี้ให้หมดไปและตาย, เพราะพวกเขา^{๑๑}ยอมตาย^{๑๒}ในบาป^{๑๓}ของตน, และพวกเขาไม่สามารถ^{๑๔}ได้รับการช่วยให้รอดในอาณาจักรของพระผู้เป็นเจ้า; และข้าพเจ้าพูดเรื่องนี้ตามพระวณะของพระคริสต์; และข้าพเจ้าหากกล่าวเท็จไม่.

๒๗ และข้าพเจ้าแนะนำท่านให้จดจำเรื่องเหล่านี้; เพราะเวลามาถึงเร็วที่ท่านจะรู้ว่าข้าพเจ้าไม่กล่าวเท็จ, เพราะท่านจะเห็นข้าพเจ้าที่บัลลังก์พิพากษาของพระผู้เป็นเจ้า; และพระเจ้าพระผู้เป็นเจ้าจะตรัสกับท่านว่า: เรา^{๑๕}ได้ประกาศคำ^{๑๖}ของเราแก่เจ้าหรือ, ซึ่งชายผู้นั้นเขียนไว้, เหมือนคนร้อง^{๑๗}ขึ้นมาจากบรรดาคนตาย, แท้จริงแล้ว, แมื่อดังคนพูดออกมาจากภัสมธุลี^{๑๘}?

๒๘ ข้าพเจ้าประกาศเรื่องเหล่านี้เพื่อ^{๑๙}ให้คำพยากรณ์เกิดสัมฤทธิ์ผล. และดูเถิด, มันจะออกจากพระโอษฐ์^{๒๐}ของพระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นนิจ; และพระวณะของพระองค์จะส่งเสียง^{๒๑}เรียกออกไปจาก^{๒๒}รุ่นสู่รุ่น.

๑๘ก ยากอบ ๑:๑๓.
 ๑๘ก ฮีบ. ๑๓:๘.
 ข โมโร. ๗:๓๓.
 ๒๐ก อีเธอร์ ๑๒:๓-๓๓.
 ๒๑ก ๑ ครี. ๑๓:๑-๑๓;
 โมโร. ๗:๑, ๔๒-๔๘.
 คมพ. จิตกุศล.

๒๓ก โมโร. ๗:๓๓.
 ๒๔ก โมโร. ๗:๓๓.
 ข คมพ. ไม่เชื่อ (ความ).
 ๒๕ก ปัสส. สัตต. ๑๔:๑-๗;
 รีม. ๓:๑๐-๑๒.
 ๒๖ก อีสค. ๑๘:๒๖-๒๗;
 ๑ นี. ๑๕:๓๒-๓๓;

โมไซยาห์ ๑๕:๒๖.
 ข ยอห์น ๘:๒๑.
 ๒๗ก ๒ นี. ๓๓:๑๐-๑๑.
 ข ๒ นี. ๓:๑๙-๒๐; ๒๗:๑๓;
 ๓๓:๑๓; มีอริ. ๙:๓๐.
 ค อีสย. ๒๙:๔.
 ๒๘ก ๒ นี. ๒๓:๒.

๒๙ และพระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงแสดงแก่ท่าน, ว่าเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนไว้เป็นเรื่องจริง.

๓๐ และอนึ่งข้าพเจ้าอยากกระตุ้นท่านให้มาหา^๑พระคริสต์, และยึดมั่นในของประทานที่ดีไว้ทุกอย่าง, และไม่แตะต้อง^๒ของชั่ว, หรือสิ่งไม่สะอาด.

๓๑ และจงตั้ง^๓, และลุกขึ้นจากภัสม-ภูลี, โอ้เยรูซาเล็ม; แท้จริงแล้ว, และสวมอารมณ์งดงามของท่าน, โอ้ธิดาของไซ-อัน^๔; และจงทำหลัก^๕ของท่านให้แข็งแรง และขยายเขตแดนของท่านตลอดกาล, เพื่อท่านจะไม่ปะปน^๖กันอีกต่อไป, เพื่อพันธสัญญาของพระบิดาใน^๗นรินทร์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับท่าน, โอ้เชื้อสายแห่งอิสราเอล, จะเกิดสัมฤทธิ์ผล.

๓๒ แท้จริงแล้ว, จงมาหา^๘พระคริสต์, และได้รับการทำให้ดีพร้อม^๙ในพระองค์, และปฏิเสธตนจากความไม่เหมือนพระผู้เป็นเจ้าของท่านทุกอย่าง; และหากท่านจะปฏิเสธตนจากความไม่เหมือนพระผู้เป็นเจ้าของท่านทุกอย่าง, และรัก^{๑๐}พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และผละกำลังของท่าน, เมื่อนั้นพระคุณของพระองค์จึงเพียงพอสำหรับท่าน, เพื่อโดย

พระคุณของพระองค์ท่านจะดีพร้อมในพระคริสต์; และหากโดยพระคุณ^{๑๑}ของพระผู้เป็นเจ้าของท่านดีพร้อมในพระคริสต์, ท่านย่อมไม่มีทางปฏิเสธเดชาานุภาพของพระผู้เป็นเจ้าของท่านได้เลย.

๓๓ และอนึ่ง, หากท่านโดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของท่านดีพร้อมในพระคริสต์, และไม่ปฏิเสธเดชาานุภาพของพระองค์, เมื่อนั้นท่านย่อมได้รับการชำระให้บริสุทธิ์^{๑๒}ในพระคริสต์โดยพระคุณของพระผู้เป็นเจ้าของท่าน, ผ่านการหลั่งพระโลหิต^{๑๓}ของพระคริสต์, ซึ่งมีอยู่ในพันธสัญญาของพระบิดาอันนำไปสู่การปลด^{๑๔}บาปของท่าน, ทำให้ท่านกลับบริสุทธิ์^{๑๕}, ปราศจากมลทิน.

๓๔ และบัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวแก่ทุกคนว่า, ลาก่อน. ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะไปพักผ่อน^{๑๖}อยู่ในเมืองบรมสุขเกษม^{๑๗}ของพระผู้เป็นเจ้าของท่าน, จนกว่าวิญญาน^{๑๘}และร่างกายของข้าพเจ้าจะรวม^{๑๙}กันอีก, และพระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าออกมาอย่างมีชัยทางนภากาศ^{๒๐}, เพื่อพบท่านหน้าบัลลังก์พิพากษาอันน่าพิงใจ^{๒๑}ของพระเยโฮวาห์^{๒๒}ผู้ยิ่งใหญ่, พระผู้พิพากษา^{๒๓}นรินทร์ทั้งของคนเป็นและคนตาย. เอเมน.

๓๐ก ๑ นี. ๖:๔; มอริ. ๙:๒๗;
อีเธอร์ ๕:๕.
ข แอลมา ๕:๕๗.
๓๑ก อสย. ๕:๒:๑-๒.
ข คมพ. ไซอัน.
ค คมพ. สเตค.
ง อสย. ๕:๔:๒.
จ อีเธอร์ ๑๓:๘.
๓๒ก มธ. ๑๑:๒๘;
๒ นี. ๒๖:๓๓;
เจคอบ ๑:๗;
ออมไน ๑:๒๖.

๗ มธ. ๕:๔๘;
๓ นี. ๑๒:๔๘.
คมพ. ดีพร้อม, บริบูรณ์,
สมบูรณ์.
ค คพ. ๔:๒; ๕:๙:๕-๖.
ง ๒ นี. ๒๕:๒๓.
๓๓ก คมพ. ท้า (ชำระ) ให้
บริสุทธิ์ (การ).
ข คมพ. ชดใช้ (การ).
ค คมพ. ปลดบาป (การ).
ง คมพ. บริสุทธิ์ (ความ),
ศักดิ์สิทธิ์ (ความ).

๓๔ก คมพ. พักผ่อน,
สถานพักผ่อน.
ข คมพ. เมืองบรมสุข
เกษม.
ค คมพ. วิญญาน.
ง คมพ. พื้นดินชีวิต (การ),
พื้นดินพระชนม์ (การ).
จ ๑ ธส. ๔:๑๗.
ฉ เจคอบ ๖:๑๓.
ช คมพ. พระเยโฮวาห์.
ซ คมพ. พระเยซูคริสต์—
พระผู้พิพากษา.